

Περιοδικό [Η] Βοσπορίς (εν Κωνσταντινουπόλει, 1899-1908)

ΕΤΟΣ Α΄ (07 Απριλίου 1899 – 20[09] Απριλίου 1900)

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΕΥΧΩΝ ΕΤΟΥΣ Α΄

ΕΤΟΣ Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 1 (7 Απριλίου 1899), σ. 1-8.

ΕΤΟΣ Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 2 (17 Απριλίου 1899), σ. 9-16.

ΕΤΟΣ Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 3 (24 Απριλίου 1899), σ. 17-24.

ΕΤΟΣ Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 4 (1 Μαΐου 1899), σ. 26-32.

ΕΤΟΣ Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 5 (8 Μαΐου 1899), σ. 33-40.

ΕΤΟΣ Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 6 (15 Μαΐου 1899), σ. 41-48.

ΕΤΟΣ Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 7 (22 Μαΐου 1899), σ. 49-56.

ΕΤΟΣ Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 8 (29 Μαΐου 1899), σ. 57-64.

ΕΤΟΣ Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 9 (5 Ιουνίου 1899), σ. 65-72.

ΕΤΟΣ Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 10 (12 Ιουνίου 1899), σ. 73-80.

ΕΤΟΣ Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 11 (19 Ιουνίου 1899), σ. 81-88.

ΕΤΟΣ Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 12 (26 Ιουνίου 1899), σ. 89-96.

ΕΤΟΣ Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 13 (10 Ιουλίου 1899), σ. 97-104.

ΕΤΟΣ Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 14 (20 Ιουλίου 1899), σ. 105-112.

ΕΤΟΣ Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 15 (30 Ιουλίου 1899), σ. 113-120.

Έτος Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 16 (10 Αυγούστου 1899), σ. 121-129.

Έτος Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 17 (19 Αυγούστου 1899), σ. 130-140.

Έτος Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 18 (30 Αυγούστου 1899), σ. 141-148.

Έτος Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 19 (20 Σεπτεμβρίου 1899), σ. 149-156.

Έτος Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 20 (30 Σεπτεμβρίου 1899), σ. 157-164.

Έτος Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 21 (20 Οκτωβρίου 1899), σ. 165-172.

Έτος Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 22 (30 Οκτωβρίου 1899), σ. 173-180.

Έτος Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 23 (10 Νοεμβρίου 1899), σ. 181-188.

Έτος Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 24 (20 Νοεμβρίου 1899), σ. 189-196.

Έτος Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 25 (31 Δεκεμβρίου 1899), σ. 197-208.

Έτος Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 26 (10 Ιανουαρίου 1900), σ. 209-216.

Έτος Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 27 (20 Ιανουαρίου 1900), σ. 217-224.

Έτος Α΄, Τόμος Β ΤΕΥΧΟΣ 28 (10 Μαρτίου 1900), σ. 225-236.*

Έτος Α΄, Τόμος Β, ΤΕΥΧΟΣ 29 (20 Μαρτίου 1900), σ. 237-248.

Έτος Α΄, Τόμος Β, ΤΕΥΧΟΣ 30 (30 Μαρτίου 1900), σ. 249-260.

Έτος Α΄, Τόμος Β, ΤΕΥΧΟΣ 31 (9 Απριλίου 1900), σ. 261-272.

Έτος Α΄, Τόμος Β, ΤΕΥΧΟΣ 32 (20[9] Απριλίου 1900), σ. 273-284.

* Τα τεύχη 28-32 εντοπίστηκαν δεμένα στον ίδιο τόμο (Τόμος Β΄) μαζί με τα τεύχη του Β΄ Έτους.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Εν τῇ πρωτευούσῃ γρ. 50
ἐν ταῖς ἐπαρχ. 60
ἐν τῇ ξένῃ γρ. χρ. 15

Ἐξήμενοι τὰ ἄρθρα

Αἱ συνδρομαὶ προσλη-
ρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει
φερούσῃ τὴν υπογραφήν
καὶ σφραγίδα τῆς Διευ-
θύνσεως.

Ὁ κρατῶν τὸ α'. φύλλον
λογίζεται συνδρομητικῶς

Τὸ φύλλον τιμᾶται
παράδωκ 50.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

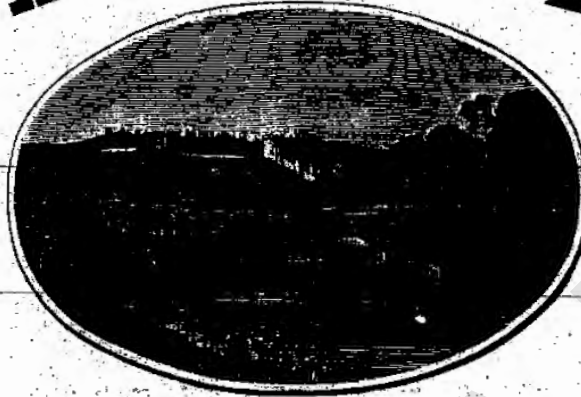
Γαλατῆ δόδος Μαχμοῦδιε
7-9 ἐν τῇ βιβλιοπωλείῳ
Γ. Γ. Σεττιανίδου.

Πᾶν πρὸς δημοσίευσιν ἀ-
ποσταλλόμενον χειρόγρα-
φον δὲν ἐπιστρέφεται.

Πᾶν ἀνυπόγραφον δημο-
σίευμα πρὸς ἡ ἐμμε-
τρον πρωτότυπον ἢ με-
ταπεφρασμένον ἀνήκει
τῇ Διευθυντρίᾳ.

Τὸ ἐγγράφοντι 10 συν-
δρομητικῶς δωρεῖται ἡ λυ-
ρικὴ συλλογὴ «Πρώται
Πιπίσεις». Τὸ ἐγγράφοντι
20 παρέχεται ἡ Βοσπο-
ρὶς δωρεὴν ἐπὶ ἔτος.

Ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Τῆς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΥΥΠΘΑΗΠΤΩΝ ΔΟΓΙΩΝ ἈΝΔΡῶΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚῶΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Διάγραμμα Βοσπορίδος. — Ἐθνοκεντρικά, Βίος Ὀσίας Μαρίας. — Ἐγκώμιον εἰς Ἀνδρέαν Συγγρόν. — Εὐχαριστίαι. — Ὀμηρικὰ θαυμάσια (ἐπὶ Χρ. Χατζηγηρίτου). — Παιδαγωγικά (Edmond Demolins) Πῶς δεόν ν' ανατρέφωμεν τὰ τέκνα (ἐπὶ Ἀγλαίας Α. Πρεβεζιώτου). — Ῥόδινα χεῖλη διήγημα. — Λαϊκὰ ἱατρικά, περὶ Εὐλογίας (ἐπὶ Ν. Γ.). — Οἰκιακὴ Οἰκονομία, διδ-
κασμὸς κοινῶνος (ἐπὶ Ἀγλ. Πρεβεζιώτου). — Πρακτικὴ φυσικὴ. — Οἰκιακὴ συμβουλὴ. — Μάγειρικὴ συνταγὴ. — Εὐτράπελα. — Ἐρ-
μηνεῖα ἐργοχειρῶν.

Εἰκόνες. Προσωπογραφία Α. Συγγροῦ, Ἐργοχειρὸν: περικάλυμμα βιβλίου.

- Οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας
 - ταῖς Μούσαις συγκαταμηνύς.
 - ἄδιδταν συζυγίαν.
- Εὐφ. Ἦρ. Μαιν. Στ. 673—5

Ἄλλ' ἡ ἄπειρος ἀναγκαιότης τῆς ἐκπαίδευσως, τῆς
γυναικός, ὡς ἀπαραιτήτου εἰς τὴν πλήρωσιν τοῦ ἐπι-
γῆς προορισμοῦ αὐτῆς, ὡς ἤδη εἶπομεν, κατενοήθη ἤδη.
Αὐτὸς οὗτος ὁμοῦ ὁ τελικὸς προορισμὸς αὐτῆς, καίτοι
σαφέστατα καὶ ἀπαρεγγλῆτως ἀπ' αἰῶνων ἤδη καθω-
ρισθὴ καὶ διετυπώθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς φύσεως, ἀμ-
ρισθητῆρ ὡγ' ἔττον πολλὰ καὶ
καὶ ἀμφοσθητῆται ἐν ταῖς ἡμέ-
ραις ἡμῶν ὑπὸ μᾶλλον ἢ ἔττον
πλουσιμῶν κοινωνικῶν μερῶν.

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ "ΒΟΣΠΟΡΙΔΟΣ",

Παισιγνώτως ἀναμφοσθητῆρον πλέον τυγίανει καὶ
οὐδεὶς, οὐδ' ὁ ἀμαθέστερος ἀστὴς,
οὐδ' ὁ ἀπλοϊκώτερος ἐπαρχιώτης
θὰ ἐτόλμα πλέον κατὰ τὰς ἡμέ-
ρας ἡμῶν ν' ἀντικρούσῃ ὅτι ἡ
κυρία βᾶσις καὶ ἡ ἀδαμαντίνη κρη-
πίς ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐρείδεται ἡ ὅλη
προόδος τῶν ἰθῶν καὶ τῶν κοινωνι-
κῶν τῶ μέλλον εἶναι ἡ ἐδραία καὶ
ὕγις μόρφωσις τῆς γυναικός.

Οὐδεὶς, δύναντος πλέον τοῦ δε-
κάτου ἐνάτου αἰῶνος καὶ ὑπο-
φώσκοντος τοῦ εἰκοστοῦ, ἀγνοεῖ
ὅτι ἡ γυνή, ὡς ἡθικὸν ὁμιούρ-
γημα πεποικισμένον διὰ τῶν αὐ-
τῶν καὶ ὁ ἀνὴρ κατὰ τὴν φύσιν
ψυχικῶν καὶ νοητικῶν ἰδιοτήτων,
διαφόρων ὁμοῦ κατὰ τὴν ἔντασιν
καὶ τὴν εἰδικὴν ποιότητα, ἔχει τὰ
αὐτὰ μετ' ἐπίτου ἡθικὰ δικαιώ-
ματα, δικαιώματα δηλαδὴ συμ-
πάγους καὶ ἀρτίας τοῦ ἡθικοῦ ἀτόμου ἀναπτύξεως καὶ
πραγωγῆς.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΥΓΓΡΟΣ

σως συναρτῆται λίαν ἐμφαντικῶς ἐν τῷ ἡαοδεῖφ
στίγφ:

48610
Κ. Πρεβεζιώτου, 2 κατ. γρ. 10 σελ.
5/11/99

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

οίκόν τε πρώτιστα, γυναίκα τε, βούν τ' άροτήρα, κτητήν, ού γαμήτην, ήτις και βουσίη έλοιτο

ήτοι: (έχε, κλπ.) οίκον και άροτήρα βούν και γυναίκα ήγορασμένην, ούχι σύζυγόν σου, ήτις ν' άκολουθή τας βούς εις την νομήν και τό ύροτρον.

Γνωστόν έστι ή πολύ κατόπιν διαλάμψασα Ιερά και άκτινωστεφές του Ίησου θρησκεία εξύψωσε την γυναίκα από τής κτηνώδους εκείνης καταπτώσεως, ήτις την έτασεν άγωγόν των βούων εις την άληθή αυτής θέσιν, εις τό περιβλεπτόν δηλονότι ήθικόν εκείνο σημείον, όπερ την έταξε και την τάσσει βασιλίσσαν του ήθικου τής ανθρωπότητας βίου και ήγγέιδα τής ήθικής και κοινωνικής των έθνών αναπλάσεως.

Και έπήλθον ήμέραι, καθ' άς υπό τον άνακαινωθέντα τής ήθικής φύσεως ουρανόν ή γυνή εξετέλεσε τον άληθή προορισμόν της προαγαθοσα και θαρρύνασα διά του ιδίου αυτής ήθικου σθένους την πάλην και νίκην του χριστιανισμού κατά του εθνισμού καθ' άς, τασσομένη συνάδελφος επί τής γής τής Θείας Προνοίας, έγέννησε και εξωπήρησε διά τής ίδιας αυτής ισχυράς ασθενείας, διά τε του λόγου και του παραδείγματος τους μάρτυρας και ήρωας τής άρτιγενήτου θρησκείας καθ' άς, τέλος, ονομαζομένη ότε μέν Άνθοσα ή Νόννα, ότε δ' Έμιμελία ή Μακρίνα, άθουρώως και ειρηνικώς, αλλά διά στίβασις ήθικής όπτης διέπλασε τους Χρυσοστόμους, τους Βασίλειους και Γρηγορίους και έμμέτως διά των χειρών των γιγάντων τούτων υιών της έθεσεν ούτω τας βάσεις τής ανθρωπίσεως του κόσμου και του νεωτέρου πολιτισμού.

Άλλ' έπήλθον πάλεν ήμέραι, καθ' άς τό πνεύμα των κοινωνιών, μακρυθών διά τής πτήσεως του χρόνου από τής εποχής εκείνης, έπεσοκίσθη, ή διάνοια των έθνών άπώλεσε την διαγωγή άντίληψίν του προορισμού του γυναικείου φύλου και αϊθνομήτορες και γιγαντοπλάττιδες έκεινάι γυναίκες έθιωρήθησαν, φεύ, ως άπρηχαιωμένα μόνον έμβλήματα παρελθόντος πολιτισμού. Θα ήδύνατο νά ειπή τις ότι ο πολιτισμός ήμών έγγράσε και έγένετο παλιμαίαις!... Ούτως έν ταίς ήμέραις ήμών ή γυνή από Ιεράς εστιάδος του οίκου, όστις είναι τό Ιερόν και άνθοφυτόν άλσος, ο καλλιμάριμος Παρθενών, έν τή έποίω προάρισται ίνα εξασκήση τον ύψιστον και άγιόν αυτής καθήκον, ήτοι την διάπλασιν και διαπαιδαγωγήσιν, την αναγέννησιν και εξύψωσιν τής ήθικής ανθρωπότητας, ή γυνή, λέγω, άλλαχού μιν έρχισέ νά θεωρηται άλλαχού δε ζητεί, φεύ, δυστυχώς νά θεωρηθή ως όν όμοιον πρός τον άνδρα κατά τας δυνάμεις και τον προορισμόν, παρά την τρανήν και άδιψευστον τής φύσεως διαμαρτυρίαν και έπομένως αξιούν άπαραλλάκτως όμοίαν πρός αυτόν κοινωνικήν ύπόστασιν και βιοπαλαιστικήν δράσιν, ήτοι πολιτικήν σημασίαν και επαγγελματικήν χειραφέτησιν. Η ριζοσπαστική αυτή τάσις πρός άνέτην των άριδήλων υπό του θεού και τής φύσεως θεοπισθέντων δεν είναι τί όλως νέαν εμφάνισιν δε αυτού παρατηρούμεν και έν τή αρχαιότητα έπελθούσαν

έν ειδει άντιδραστικής εκδηλώσεως κατά του καταθλιπτικού δι' αυτήν, ως έπομεν, πνεύματος τής τότε εποχής.

Πανταχού και πάντοτε άνά τους αιώνας ή παρετήγησις του άληθούς προορισμού τής γυναίκας και αι τοιαύται ή τοιαύται σχολιαί τροπαί του εκπαλαι ύφισταμένου γυναικείου ζητήματος άναγκαιώς προέκαλεσαν έμμέσους ή άμέσους, βραδείας ή όξείας κοινωνικής κρίσεις.

Άλλά αναβάλλουσα εις προσεχές μέλλον την από των στήλων τούτων εύρεσάν εξερευνησιν τής ιστορίας, των αίτιών, των φάσεων, και των άποτελεσμάτων του δυσοιωνού κοινωνικού φαινομένου τής γυναικείας χειραφετήσεως, καταλήγω εις τό μόνον ως υγιές παραδεδομένον περί του εκαιού προορισμού τής αξιωματικώς, δηλαδή, ή γυνή επλάσθη όπως εκπληρώσθαι και πραγματοποιήσθαι επί γής σοβάρα ήθικά καθήκοντα και μεγάλα κοινωνικά ιδιωδή βιοπαλαιούσα ήθικώς μακράν τής εις τας άστικές τριόδους διεξαγομένης επαγγελματικής βιοπάλης, έν τή οικίω και παρά την ευταίαν, ήτις είναι τό μόνον άληθές βιωτικόν αυτής δάπεδον και και ή μόνη εύκλητός κοίστρα του ύψηλου τούτου και δαφνητερούς άνά τους αιώνας αγώνός τής. Ταύτην την μόνον σταθεράν ιδέαν την ατερώως πάντοτε διήκουσαν δι' όλων των φάσεων του γυναικείου ζητήματος, θα λάβη ως κύριον αυτής έρόν άρχομένη τής εκδόσεως αυτής ή Βοσπορίς, επιδιώκοντα όσον τό έφικτόν εις τας δυνάμεις αυτής την υγιή ήθικήν διάπλασιν και επαρκή νοητικήν ανάπτυξιν τής γυναίκας καθ' όλας τας φάσεις του ήθικου αυτής βίου, ήτοι ως κόρης, συζύγου, μητρός, οικοδοσοποιήσε, κοινωνικού ατόμου και τέκνου του Γένους και τής Έκκλησίας. Τόν σκοπόν αυτής τούτον, ήτοι την μετάδοσιν ήθικών ιδεών και εγκυκλοπαιδικών γνώσεων θα επιδιώξη: α) δι' άθρων κοινωνιολογικών, θρησκευτικών, παιδαγωγικών και εκπαιδευτικών, όπου σκοπεί νά ενδιαιτηθή (ιδιαιτέρως β) δι' εκλαϊκεύσεως επιστημονικών πτυχών, άτινά είσιν άπαραίτητα εις την πλήρη και θεωρητικήν επίγνωσιν και άκριθή εκτέλεσιν αυτών των οικογενειακών αυτής καθήκοντων, ίδια δ' εκ αυτών τής Ιατρικής, ήτις έστιν άναμφισβητήτως ή μάλλον άπαραίτητος, αλλά και ήττον δυστυχώς μέχρι τουδε γνωστή γ) δι' εκλαϊκεύσεως τής ελληνικής αρχαιότητος του μεγάλου τούτου κέντρου και πυρήνος του ήθικου βίου έθνών, κοινωνιών και ατόμων, όστις θα παρελάσθαι έν ταίς στήλαις ήμών είτε δι' έμμέτρων μεταφράσεων των λαμπροτέρων ποιητικών αυτής σελίδων και ήθικών αξιωματιών, είτε διά διαφόρων αναλυτικών πραγματειών, μακράν όμως πάσης ειδικής φιλολογικής αποχώσεως δ) διά τής απειρώσεως ιδίων ατήλων εις την σύγχρονον ήμετέραν και έξην έλαφράν φιλόλογίαν και πρίησιν, μετ' αυστηράς όμως εκλεκτικότητας περί την ύλην και την ύφήν των εκ αυτής παρεχομένων, άτινα,

τέκνα όντα της ιδανικώτερας των νοερών δυνάμεων, της φαντασίας, παρέχουσι ύψιστην και ευεργετικωτάτην ήθικην επίδρασιν, και συμβάλλονται τα μέγιστα εις την μορφωσιν ιδανικού ε.) δια της όσον οίόν τε εύρειας εξέλιξεως της Οίκιακής Οικονομίας κατά την θεωρητικην και την πρακτικην αυτής ήθην, ήτοι άφ' ενός δια θεωρητικής διδασκαλίας της λογιστικής διαχειρίσεως των οικογενειακών πρὸνκτων, και άφ' άλλου δια πρακτικων άδηγιών περί της εσωτερικής διασκευής και συγκτηρίσεως του οίκου, πρακτικής διδασκαλίας μαγειρικής, κοπιτικής και ραπτικής αλλά ταύτης μετά το Β' εξαμηνον της σταδιοδρομίας αυτής. Αποβλέπουσα δ' επίσης εις την μορφωσιν και ανάπτυξιν της ιδέας του καλού, παρά τη γυναικί, η Βοσπορις θ' άπευθυνθη, προς το καλλιτεχνικόν αισθημα δια της πρακτικής διδασκαλίας έργουχείρων και δια της συχνής εκδόσεως μουσικού παραρητήματος, του τελευταίου όμως ταύτου μετά το Β'. εξαμηνον επίσης.

Εν γένει ειπείν τόν προς όν όρον της σταδιοδρομίας της η Βοσπορις συναψίζει εις τας δύο εξής αλληλεπένδους θεμελιώδεις θεωρίας, εις την εκλαϊκώσιν του ήθικοθ βίου πρό των όμμάτων της γυναικός και την μεταλαμπάδευσιν εις την ψυχην αρετής ενιαίου ενός και άκραιφνούς ήθικοθ ιδεώδους. Όλης δε της γυναικείας μορφώσεως και παιδεύσεως τόν σκοπόν συγκεντραί εις την συγκατάμειξιν των Μουσών μετά των Χαρίτων, εις την συνένωσιν δηλαδή της σοβαράς ήθικης και νοητικής μορφώσεως μετά της άγνης και άφελούς γυναικείας χάριτος κατά το μέγα έκείνο εύριπίδειον ρήτόν, όπερ εξέλεξεν ως έμβλημα αετής:

- Ού παύσομαι τας Χάριτας
- τας Μούσας συγκαταμειγνύς,
- ήδισταν συζυγίαν.

Εις τόν ιερόν και προσφιλές αυτής, τουτο αποβλέπουσα ήθικόν τέμα, η διεύθυντις της Βοσπορίδος ως κυριώτατον της δράσεώς της ήθικόν, κενάλαιον προσκομίζει τόν θερμότατον αυτής πόθον και άσπρος και την ένθουσιώδη ψυχικήν αυτής ζέσιν όπως σὺν τῷ χρόνῳ φανή όσον οίόν τε άξια του σοβαρού και εργώδους όπερ ανέλαβε καθήκοντος. Είθε ο Θεός και η, έπεικτής της όμογενοῦς κοινωγίας βοπή, γά γενώσιν αυτή άρωγοί και αντιλήπτορες έν τῷ προσφιλει αλλά και δυσχερει όμολογουμένως δια την γυναικείαν αυτής σμικρότητα έργω αυτής!

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

ΒΙΟΣ ΟΣΙΑΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ (Η μνήμη αυτής τη 1' Απριλίου).

Η Όσία Μαρία η Αιγυπτία γεγονήθη επί Ίουστινιανού. Τά πρώτα έτη της ζωής της είχε διαβίωσει έν διαπορθά και ήθικη καταπτώσει, εκ της οποίας παράδοξος, άληθώς, ήτο η άπότομος μεταπήδησις της εις τό άωτον ήθικόν ύψος του έρημικου άσκητισμού.

Παράφρον τι όρμήφυτον, κατά την ίδιαν αυτής όμοιότητα, ώθει την κατοπιν όσιανόπως πρωιαίτατα έτι έν τῷ βίῳ της ήρθη άκατασχέτως εις τα έγκατα βάθη βορβορώδους διεγνώστ. Δωδεκαίτις μόλις, διαλαθούσα τούς γονείς της, άπήλθεν εις Άλεξάνδρειαν, όπου έζησεν ούχι έντέως επί 17 όλα έτη. Αλλά φαίνεται ότι η άλλοπροσαλλος αυτή βοπή των βιωτικων πρωτολειών της όσιας διμορφώθη επείσθησ ύπ' αυτής της Θείας Πρόνοις προς έξεσιν της δυνάμεως της Θείας Χάριτος, ήτις μόνη δι' όρθόλομοφανούς έπιπρείας μετέβαλεν αυτήν στηνηπόδον άμα και ριζικώς.

Μετά την περίοδον των 17 τούτων ζοφερών ένκαυτων ύμωρισκομένη ποτί επί της αιγυπτ. παραλίας η κατοπιν άγια έρημικός ειθε πλοτον κομίζον πλήθος όλον προσκυνητών εις Ίερουσαλήμ. Πάρκντα τότε κατελήθη υπό σφοδράς έπιθυμίας όπως συνταξείδωσθ μετ' αυτών εκεί, ούχι βεβαίως έξ εύλαθείας, αλλά προς τέρψιν και ψυχαγωγίαν. Στερωμένη όμως του γυάλου, καθ' ότι ήτο πτωχοτάτη, κατέκεισε τό πλήρωμα του πλοίου όπως την παραλαβωσι δώρειν.

Όταν μετά την άφιξιν τό πλήθος των προσκυνητών εισώρμησεν άθρόον εις τόν κόν' της Άνωστάσεως κατά την λαμπροφάν ήμέραν, η Μαρία πρόβη όπως συνισέλιθη: άλλ' άσφατός τις και άκατανήκτος δύναμις οίονει παρέλευ τό βήμα αυτής και τάν συνεκράτει ακίνητον παρά την φλιάν του Ναού βλέπουσαν μετ' έπιθυμίας σφοδράς έν τῷ όρημητικῃ αυτής φύσει τό ένθον αυτού αλλά πικτυλώς άδυνατούσαν να διασκελιση τά σεπτά αυτού πρόθυμα.

Τότε οίονει άκτίς τις του θείου φωτός, διάσχισι του νοός της τήν νύκτα και διέφλεξεν ευεργετικώς τήν πλανωμένην αυτής ψυχήν. Μήτσι άρα ο Βασιλεύς των πάντων Θεός, δεχόμενος άνωικταίς άγκάλαις τό σμήνος των εύσεβων προσκυνητών έν τῷ οίκῳ Του, άπόθει και απέλειεν έκείθεν ταύτην ένκα της έπιλωμένης και βορβορώδους διεβίωσεως της;... Τότε δάκρυα μετανοιός ανέθησαν εις τούς όφθαλμούς αυτής και θερμή άνήλθεν η προσευχή της προς τήν Παρθένον συνωνυμόν της όπως τῇ έπιτρέψη τήν εις τόν Ναόν εισοδον μετά τῇ, όλοψύχου ύποσχέσεως ότι τό μέλλον αυτής θ' αποπλήνη τό παρελθόν. Πάρκντα τότε ο κωλών αυτήν άφρτος φραγμός έλθθη, και οι πόδες της ήδυνήθησαν να υπερβώσι τόν θειον ουδόν, και τά γόνάτῃ της ήδυνήθησαν να προσψάσωσι έν ιερῃ προστριβῃ του ναού τά μέμαρα, άτινα έλουσαν άφθόνως άγνή δάκρυα ειλικρινούς πρό του Θεού ταπεινώσεως. Η θεία Χάρις έδρασε, τό θάμα ενέγνετο, και άφνης έν στιγμή μετ' η άνήθικος γυνή μετεμορφώθη εις άγιαν!

Παρισθίς λουθηται εις τῇ ιερῃ του Ίορθάνου βίβηρα άπλήθεν εις τήν έρημον ένθα έβίωσεν επί 47 έτη ζωην ύπερ ανθρωπου άσκητισμού.

Θά έλεγί τις ότι αί άνάγκαι του γήνιου βίου ήττήθησαν και κατετροπώθησαν ύπ' αυτής έν τῇ άνοπολογίστω ταύτη μεταπτώσει της ήθικης ιδιουσυγκρασίας της. Άγοράσεσα δε' έλέους πριν η απέλιθη έξ Ίερουσαλήμ η άρτους, έτράφη δι' αυτών επί χρόνον πολύν. Έπειτα δ' έζηκολούθησε τρεφομένη καθ' όλον τόν βιον της δια των σπανίων χύρτων της άυχηπράς έρήμου και σπκνίως μόνον δυναμένη να όσίση τήν δίψην της εις ολιγοδύδρον τινα πηγήν, αυτή η άλλοτε δια φιλήδονου οίνοποσίας ύποτρέπουσα τά φλογερά αυτής ένστικτα. Τά ένδύματα καταρρακωθέντα έγκατέλιπον μετ' οι πολύ τήν όσίαν έρημίτιδα, ήτις έγυμνήτευσεν έφεξής μέχρι τέλους ζωής, ως μόνον φέρουσα πέπλον τήν άπόλυτον αυτής μόνωσιν και

έχουσι τὴν ιδιότητα καὶ τὴν καλωσύνην, ὅτι διαφεύγει τὴν μνήμην τῆς μάς, νὰ τὸ συμπληροῦν ἢ ἑτέρα σοφισμῶν μὲν παραδόξως καὶ μᾶλλον ἀκριβῆς ἢ νεώτερα, ἐλαφ' ἑτέρα δὲ καὶ ὀνειροπόλος ἢ πρεσβύτερα ἢ μὲν τοὺς φανεροὺς πνευματικούς θεσμούς καταμετροῦσα καὶ ἐξετιζούσα, πᾶν μὲν τὸ γνήσιον καὶ τίμιον καθαίρει καὶ διασώζει, πᾶν δὲ τὸ κίβδηλον καὶ ἀχρηστὸν ἀνευρίσκουσα ἀπὸ τοῦ θεσμοῦ ἀποχωρίζει καὶ ἀπορρίπτει· ἀλλὰ καὶ ἡ ἑτέρα τὸν ἀφανῆ καὶ βαθύτατον ὑπὸ τὴν γῆν κρυπτόμενον πολυτίμον χρυσὸν καὶ ἀργυρον τῶν γνώσεων, ὡς εὐρύτος καὶ ἐπισημὸς ἰχθυῶν ἀνευρίσκουσα, εἰς φῶς ἔχει καὶ τοῦτον, ἀπὸ τῶν πολλῶν ἐπισημαρευμένων καὶ ἀνομιεγμένων χωμάτων μύθου καὶ ἄλλων προλήψεων ἀποκαθαίρουσα, μετὰ τοῦ ὑπάρχοντος καλοῦ θεσμοῦ συνενώνει. Ὑνόματα δὲ αἱ καλάς μας οὗται ἀδελφαὶ φέρουσι **Φαντασία** καὶ **Ἱστορία**· τούτων λατῶν τῶν πολυτίμων ἢ τῶν ἀδελφῶν τίμιον εὐρύμα καὶ ἀφήγημα τυγχάνει καὶ τὸ ἡμέτερον παραμύθιον καὶ δὴ ἐξ ἐκείνων τῶν παραμυθίων, τὰ ὁποῖα δύναται τις νὰ παραβάλῃ καὶ προσομοίωσιν πρὸς τὴν ἡλικίαν καὶ εὐρύκλαδον πλάτανον, ἢ εἰς ἐξελίξιν τῶ χρόνῳ ἐκ τοῦ μικροτάτου καὶ σχεδὸν ἀοράτου σπόρου αὐτῆς καὶ ἡμεῖς μὲν τὸν μικρὸν σπόρον, παρὰ τῆς ἑτέρας τῶν ἀδελφῶν, τῆς Ἱστορίας, ἀσφαλῶς παραλαβόντες τῆ ἑτέρας τούτων, τῆ Φαντασίας, πρὸς φύτευσιν, Ἀρβουσιῶν καὶ ἐξελίξιν παρέδοκαμεν· καὶ αὐτὰ σήμερον τὴν εὐμεγέθη πλάτανον ὑμῖν θὰ ἐπιδείξω, αὐτὰ τὸ παραμύθιον ὑμῖν διηγηθήσεται.

(ἔπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ
EDMOND DEMOLINS

Πῶς δεόν ν' ἀνατροφώμεν τὰ τέκνα (1)

Οὔτε οἶκος, οὔτε φίλις, οὔτε εὐρὸ κοινωνικὸν στάδιον, οὔτε προῖξ πλουσίας ἀρκουσι σήμερον ὅπως ἐξασφαλίσωσι τὸ μέλλον τῶν οἰκογενειῶν τοῦ πλείστου μέρους τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀνάγκη γὰρ! ὅπως οἱ ἄνθρωποι καταστάσιν ἰκανῶς ἰσχυροὶ ἵνα διὰ τῆς ἀτομικῆς τῶν ἀξίας καὶ δεξιότητος ἀντεπιξείλωσιν ἐν τῇ βιοπάλῃ κατὰ τῶν ποικίλων καὶ ἀπαύστως ἀνανεομένων ἀγώνων τῆς ὑπάρξεως. Καὶ δυστυχῶς σὺναισθάνονται μεγίστην τὴν ἀδυναμίαν αὐτῶν πρὸς τοῦτο, διότι, ἥκιστα συνήθως παρασκευαζόμενοι, ἀγνοοῦσι πῶς ν' ἀρτίωσιν τὸν βιωτικὸν ἀγῶνα.

Καὶ ὅμως εἶναι σπουδαιότατον τὸ ἐπιτέλεσμα. Ἡ ἀγγλικὴ ἀγωγή, τὴν ὁποῖαν τοσοῦτ' ἀσκατέρητον θεωροῦμεν, κατορθώνει νὰ μορφώσῃ ἀνθρώπους διατηροῦντας πάντοτε τὸ ἐπ' αὐτῶν κράτος καὶ μὴ παρακυρομένους ὑπὸ τῶν συγχρόνων κοινωνικῶν κινήσεων, ἀνθρώπους ἰσχυροὺς τῷ ἦθος, χριστιανούς συνιτούς καὶ νοήμονας ἐπὶ μόνῃς τῆς ἰδίας τῶν θελήσεως σπερευόντας τὸν βίον αὐτῶν.

Ὅση διαφορά ἰκανότητος καὶ ἠθικῆς ἰσχύος ὑφίσταται μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν ἀγρίων λαῶν τῶν κατὰ στίψιν περὶ τοὺς ἀρχηγούς αὐτῶν συνηγμένων, τοιαύτη καὶ μεταξὺ ἀνθρώπων μορφωθέντων οὕτως ὥστε τὰ πάντα ἐπ' αὐτῶν νὰ ἐξαρτῶσι, καὶ ἡμῶν, οἵτινες ἐξαρτώμεθα ἀπὸ τοῦ περιβάλλοντος, ἀπὸ τοῦ κέντρου ἡμῶν, ἀπὸ τῶν *id est* πᾶν μαι, ὡς νυνίως λέγομεν.

Οὕτως ἢ ἄλλως ἀνάγκη ἀναπόδραστος κρίσεται ὅπως προβῶμεν εἰς τὸ τομπαρὸν τοῦτο βῆμα, ἀνάγκη νὰ δράσωμεν σχεδὸν ἀντιθέτως πρὸς τὴν μέχρι τοῦδε ἐκπαιδευτικὴν δρᾶ-

(1) Ἐκ τοῦ ἔργου αὐτοῦ «Πῶς ἐκταίει ἡ ὑπεροχὴ τῶν Ἀγγλιστῶν».

σίν μας. Καὶ ταῦτα μὲν καλῶς ἔχουσιν, ὅτι εἰπτα ἴσως, ἀλλὰ πῶς νὰ ἐπιληροῦμεν τοῦ ἔργου;

Πρὸς ἀποφυγὴν πηλανηθέντων ὑποθέσεων καὶ βερίων σφαλμάτων, ἀνάγκη νὰ ἀληθῶμεν ὑπὸ τῆς πείρας ταύτην ὅμως μὴ δυνάμενοι νὰ εὐρωμεν περὶ ἡμῶν, ὅπου ἡ ἀγωγή διεξάγεται κατ' ἀντίτροπον ὁλοῦ διεύθυνσιν, ὀρείλομεν ν' ἀναζητήσωμεν ἀλλαχού. Ὀρείλομεν δηλαδὴ, ν' ἀποκηρῶμεν τοὺς λαοὺς τοὺς ὑπερπληθέντας τὴν δυσχερίαν ταύτην, τοὺς μὲρροῦντας τεκνα ἰκανῶς πρὸς αὐτοτοντηροῦσαν καὶ ἐλευθέρην πείρας ἐπιδράσεως τοῦ περιβάλλοντος, ἥτοι συγγενείας, φίλων, σχέσεων κλπ. Οἱ λαοὶ οὗτοι ὑπάρχουσι, μόνον δὲ τοῦ τυφλοῦ τὸ ὄμμα θὰ διέφυγεν ἢ ὑπαρξίς των· αὐτοὶ καλλιεργοῦσι καὶ ἀποικίζουσι τὴν γῆν, αὐτοὶ πάνταχού διεργετοῦσι τὴν ἀνακείνησιν τῆς ἀπραξιαμένης κοινωνικῆς καταστάσεως· πάντα δὲ τὰ θεαμάσια ταῦτα κατορθοῦσι διὰ μόνῃς τῆς ἰδιωτικῆς τῶν πρωτοβουλίας, διὰ μόνῃς τῆς θραμβευτικῆς ἐπικρατήσεως τοῦ εἰς τὰς δυνάμεις αὐτοῦ ἰριδομένου ἀνθρώπου.

Ἴδιοι λαοὶ, ὧν τὰ τέκνα οὐδ' ὅλως δειλιῶσι πρὸ τῆς βιοπάλης, λαοὶ, οἵτινες διὰ μόνῃς τῆς προσωπικῆς ἐκάστου ἀξίας διετήρησαν ἀκαίαν τὴν ἠθικὴν καὶ θρησκευτικὴν δρᾶσιν των. Καίτοι δὲ ἡ θρησκεία δὲν εἶναι παρ' αὐτοὺς τοσοῦτον ἐνιαίξ, ὅτε ὑποδαριωμένη εἰς παντοίας αἰρέσεις, εἶναι ὅμως οὗτοι πολὺ ὀλιγώτερον ἡμῶν ἀθρησκοὶ· δικτὶ τοῦτο; διότι κάλλιον ἢ ἡμεῖς ἀντελήθησαν τοὺς ὅρους τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

II

Τὴν πρᾶττουσι λοιπὸν οἱ λαοὶ οὗτοι χάριν τῶν τέκνων αὐτῶν, Ἴδιοι τὸ πράττουσι!

1). Πρῶτιστα πάντων οἱ γονεῖς δὲν θεωροῦσι τὰ τέκνα των ὡς εἰς αὐτοὺς καὶ μόνους ἀνήκοντα, ὡς κτήματα αὐτῶν, οὕτως εἰπεῖν, ἢ ὡς ἀπλὴν συνέχειν καὶ διαδοχὴν τῆς ἰδικῆς των προσωπικότητος. Τούναντίον προνοοῦσιν ὅτι μετ' οὐ πολὺ τὰ τέκνα θ' ἀποβῶσι κνεξάρτητα ἀπὸ τῶν γονέων ἐπομένως ἢ σπουδαιότερα αὐτῶν μέριμνα συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐπισπεύδωσι τὴν ἀναγκαίαν ταύτην καὶ ὑπὸ τῆς ἀρίστης συνθήκας τελομένην χειραφέτησιν. Τοῦτο ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὸν παρ' αὐτοῖς ἰδιόχοντα τρόπον τῆς πατρικῆς στοργῆς, ἥτις οὐδ' ὅλως ἀπορροφᾷ ἢ ἐξαφανίζει τὴν τῶν τέκνων ἀτομικότητα, οὔτε προσηλοὶ αὐτὰ ἀνακοσπάτως πλησίον τῶν γονέων, καθιστῶσα αὐτὰ εὐάρεστον τοῦ οἴκου κόσμημα καὶ καθυποτάσσουσα εἰς τὸν τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον τρόπον τοῦ βίου ἐκείνων. Παρ' ἡμῖν ὑπὸ τὸ ἐντίμον πρόσχημα τῆς στοργῆς τῶν γονέων ὑποκρύπτεται ἰκανὴ δόσις ἐγωϊσμοῦ. Εἶδον πολλάκις γάμος ἀποτυγχάνοντας, διότι ἐπέκειτο ἀνάγκη ὅπως τὸ νεαρὸν ζεῦγος ἐγκατασταθῇ ὄχι μακρὰν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀλλ' ἀπλῶς εἰς τινὰ ἐπαρχίαν τοῦ κράτους ἢ ἑλλην πόλιν.

Ἀναμφιβόλως οἱ τοιοῦτοι γονεῖς ἀγαπῶσι καθ' ὑπερβολὴν τὰ τέκνα των, ἀλλ' ἀρὰ γε ἀγαπῶσι αὐτὰ χάριν ἐκείνων ἢ χάριν ἐκυτῶν;

(ἔπεται συνέχεια)

Ἄγγλαϊα Α. Πρεβεζιῶτου.

ΡΟΔΙΝΑ ΧΕΙΡΑ
(ΔΙΗΓΗΜΑ)
A.

Ὅτε κατὰ τὴν δημιουργίαν ὁ ζωοδότης Θεός, ὁ πάντοπος

ούτος Φειδίας του σαρκίνου αγάλματος, όπερ άνθρωπος καλε-
ται, διά της άριστοτέχνως αύτου χειρός διέκλατταν εις
γυναίκα την κλοπιμαίαν εκείνην πλειών του κοιμημένου
'Αδάμ, τότε τά άφρόπιστα της παραθείσας ταύτης 'Αφρο-
δίτης μέλη διεμόρρωσε κλέψας τι δι' έν έκαστον εξ αύτων έκ
τών θαλερών καλλονών και χρωμάτων της άριτινούς τότε
φύσεως. 'Ιδού πώς κατ' άρχήν τό σύνολον της γυναικός έτοι-
μον διά της κλοπής κατηρτίσθη και 'Ιδού διατι έσαι: εις
τούς αιώνας υπήρξε τό κλεψίστατον έν τώ ήθικώ κόσμω άν
ή γυνή.

'Εκ των κρώνων δι' ών κατέσκιρε δαφιλώς τό σμαρραδό-
φυτον της επίγειας 'Εδέμ τοπίον άπήστειν ό Θεός τόν γου-
νώδη κορμόν της δράξης άδαμαντίνους τινάς σπινθήρας εκ
της τριμύσης των άστρων φλογός έφωτόπλασε τούς χρυσούς
όφθαλμούς της τόν εβενώδη πέπλον της διαστέρου νυκτός
τη έδωκε κόμην διά των ρόδων της 'Πού: έρρίνκισε τάς
δροσεράς παρειάς της και έμβόψας τόν χρυσόπτερον αύτου εις
των άστρων τή αμύσσοντα νέφη, περιέγρασε πορφυρά τά γλυ-
κύπνοα χείλη της. Είτα, όπως πλείστον έτι κοσμήση τό
γοστευτικόν τουτό πλάσμα αύτου, τή έδωκε μάγον άηδόνος
φωνήν, αιθέριον χάριν άγγέλου και ταρταρίζον όξύνοιαν δαι-
μονος.

Ό: βλέπομεν έν τή άνω κορυφάει του καλλιτεχνικού
Αύτου οίστρου έδημιούργησεν ό Υψίστος Παιητής την έμφυ-
χον κατακλειδα του ζώντος ποιήματός Του, της φύσεως
και, ως έν πάση: αληθεί καλλιτεχνική έμπνεύσει, ή κατα-
κλείς υπήρξε τό άριστούργημα αύτου.

Και ότ' εξυπνίσας εκ του πρώτου ύπνου αύτου ό 'Αδάμ
ήτένια τό πρώτον βλέμμα εις τό κλαπέν τουτό όστούν των
όστέων του τώσω λαμπρώς ήδη κακοσμημένον, έφρούζε τό
πρώτον εξ έρωστικού τινός θαυμασμού και χαράς.

'Εθαύμασεν έξαυτόν έν τή ζωση πλειώζ του. Και κύψας
πρό των ποδών της θεσπεσίας γοήσσης ό πρώτος έρωτύλος
έκπύσης, τή ώρείσθη γυναικλής λατρείαν αιώμων. 'Ολί-
θριος δι' αύτόν όρκας, άν είθε, είθε μή είχεν έκστομίσαι ποτε!..

Αρίφας δε άνθώστερη κλών εκ της πλησίον θαλάσσης
ροδής, τή προσέφερεν ως κλεινόν βρω και άργέγονον σκηπέ-
τρον, δι' ου αύτη έσαι έκπόθη ή άπόλυτος βασιλίσ της
καρδίας του. 'Εκτοτε ή γυνή και τό ρόδον είσι δημιουργή-
ματα συγγενή και τρόπον τινά συμβολίζουσιν Άλληλα. 'Αμ-
φότερα είσι θελκτικά, άμφοτέρω κλείουσι δροσερά δάκρυα
και... άμφοτέρω έχουσιν άκάνθας! 'Αλλά τώσω πλειό-
τερον ή έκείνος απειθαίμασεν αύτη έαυτήν, τώσω σφοδρότερον
άνεσκήρτησεν εξ άπειρορίστου ήδονής ή έρατεινή εκείνη Χάρις
ότε κατόπιν τό πρώτον δειδή τό εκπαγλον κάλλος της εις
τό πρωτογένες φυσικόν αύτης χίτοπτερον, εις τά διαυγή και
κροσσέλλινα νάματα ρυκτίου τινός του μυριανθούς Πα-
ραδείσου! !

Τότε 'εμειδίσατε' και τό πρώτον θεσπεσίον μειδίμα της
άντηνάκλασαν διά γοργής τινός αίγλης οι γελοέντες ούρένοι.
'Εδάκρυσεν εκ χαράς και ή λαμπότης αύγή, κλέψασα τά χρυ-
σα μάργαρά των δακρύων της, έρράντιεν αυτά άπειδίως επί
των κυπαζόντων άνθών. 'Εβαλε φαιδρόν ζυμα και την
θελκτικήν καλίαν της Σειρήνος άνεσκήλισαν μεμαγεύμενοι
οι πτερόεντες των δασών αιδόοι.

Μέχρι της στιγμής εκείνης ή γυνή δεν ήτο κινδυνώδης άν.
Κατά τόν βραχύν χρόνον, άν έβίωσεν έν τή 'Εδέμ πριν ή έτι
έγκατοκτησθή εις τόν βόσκα, δεν ήτο έτι έξία όπως φιά των
πυρώδων ή θελλωδών ήσυχτήτων και επιδράσεων αύτης κα:

ταταχθή ως τό τρίτον έν τώ κόσμω κατόν μετά των δύο έ-
κείνων αγαινώτων και οίονει ρίζοσπαστικών στοιχείων του
ύλικού σμπαντος, μετά του πυρός, λέγω, και της θαλάσσης.

'Αλ' εσθως ως έλαθε γνώσιν της καλλονής, ήτοι της ι-
σχύος αύτης, εύθως ως συνηθάθη ότι άρέσκει και θέλγει,
ότι σπηνκίει και ύποδουλό, ώ! τότε άγρία της πυρά διε-
φλεξε την ψυχήν της, και οίονει θεύλλης πνοή διεδόνησε τά
άσπαίροντα στήθη της.

'Αν δέν υπήρχε ρύαξ έν τώ παραδείσω υπό την γλαφυράν
και δροσώδη εκείνην της γιγαντοκεφάλου δρυός σκιάν, ίνα
διά του παιγνώδους βέθρου του προδώση την καλλονήν εις
τά έδια τήτης όμματα, ή πολυπλήρης άνθρώπινος πατριά δέν
θζ ίγίνετο δυστυχής εις αιώνας αιώμων.

(Εκτετα σόμα)

ΛΑΪΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ

ΠΕΡΙ ΕΥΛΟΓΙΑΣ

'Η Ευλογία είναι νόσος έπιδημική 'Επιδημία λεγονται
νόσηματα προσβάλλοντα συγχρόνως ή έντός ολίγοι μόνον
χρόνου πολλούς εκ των κατοίκων πόλεως ή χωρίου τινός.
Πολλά των έπιδημιών προέρχονται εκ μολυσμάτων.
Ταύτα είναι σπέρματα άσθενούν περιττώοντα εις την άτμο-
σφαιράν ως ό έλαιγενής πυρετός, κλπ.

'Αλλαι δε μεταδίδονται μολυσματικώς από άτομου εις
άτομον.

Της ευλογίας τά πρώτα συμπτώματα είναι πυρετός ισχυ-
ρός, πόνοι εις την κεφαλήν και την στήν, και τάς πυρός
έμετον, διακοχθεί δε ταύτα ως επί τό πλείστον επί τρείς
ήμέρας, μετά τάς οποίας φαίνεται τό εξάνθημα και επέρχεται
μικρά κατάπτωσις της θερμοκρασίας. Τό εξάνθημα συνίσταται
από μικράς ερυθράς κηλίδας, αι οποιαι κατ' άρχάς μέν
διακρίνονται εις τό πρόσωπόν και τόν λαμόν κατόπιν δε
και εις τό λοιπόν σώμα. Βαθυπόδη αι κηλίδες αύται έξο-
κούμεναι μεταβάλλονται εις εξανθήματα μεγάλα, στρογγύλα,
πεπιεσμένα, ερυθρομέλανα εστιν ότε και περιέχοντα πύον.
'Ακολουθεί εξοίδνσις του προσώπου, και του σώματος, δύσ-
πνοια, πόνος του λαμού περί την κατάπνοσιν και την
όμυλίαν ό δε πυρετός επανέρχεται έντοτε θεορότερος. Κατό-
πιν τά εξανθήματα ανοίγονται, τή πύον έκρέει, ή εξοίδνσις
και ό πυρετός βαθυπόδη καταλείπουσιν και επέρχεται ή
βαθμιαία άνθερωσις του άσθενούς.

Και αύτη μέν είναι ή σοβαρά μορφή της ευλογίας, ύπάρχει
δε έλαφρά ευλογία ή κοινώς λεγομένη άνεμοβλογιά εις την
όποιαν όλα ταύτα τά συμπτώματα είναι πολύ έλαφρότερα,
τά εξανθήματα μικρότερα και δεν περιέχουσι πύον, ούθεν δε
έχνος άφίνουσιν εις τό πρόσωπον.

'Η ευλογία όμα ως εμφανισθή άπαιτεί άμεσον και σπου-
δαίαν ιατρικήν βοήθειαν. Ούχ ήτιον όμως, χόρην των μη
γεννημένων να επικαλεσθώσι την παρουσίαν του Ιατρού πα-
ραδεδωμεν ενταυθα όδηγίας τινάς θεραπευτικάς.

'Η θερμοκρασία του κοιλώνος του άσθενούς πρέπει να ήναι
μετρια και ουχι υπερβολικώς θερμή, ως την ανυψούσι
συννίδως αι γυναίκες αι περιποιούμεναι τόν άσθενή. Πρέπει
να τή δίδωνται συχνάκις θερμαντικά ποτά, ως έρχυμα
μολοχάνθης, φιάρας (φλαμουριά), άκταίας (σαμπούκος)
άπαξ δε ή δις της ήμέρας, κλύσμα μαλακτικόν έρχυματος
μολοχάνθης μετά τινων σταγόνων έλαίου κατά της δυσκοι-
λιότητος, γαργαρισμοί εξ αλάτας, (διάλταϊς) ή μολοχάνθης,
άφελματός κριθός μετά σταγόνων τινών ροδομέλιτος.

Πρός διευκόλυνσιν της εκχύσεως των εξανθημάτων επίθε-
ταμεν εις τά πλάγια του στήθους, τάς κνήμας και τούς
βραχίονας καταπλάσματα.

Τά επί του προσώπου εξανθήματα πρέπει να ανοίγονται

διά βελόνης, να μη αφήνουν ίχνος, όσο το δυνατόν έντορα, και να βελώνονται με αμυγδαλέλαιον.

Τὰ ἐπὶ τῶν βλεφάρων ἐξανθήματα ἀπαιτοῦσι πλεοτέραν προσοχὴν.

Κατόπιν και τὰ ἐπὶ τοῦ σώματος ἐξανθήματα διναμέθα νὰ τυλιχθῶσιν διὰ τῆς βελόνης, ὅτι καὶ πλύνονεν διὰ φαινικοῦ ὄξους κατ' ἀνάλογον 1: μεγεθὸς φαινικοῦ πρὸς 150 μερίδας ὕδατος.

Τὸ δωμάτιον τοῦ ασθενοῦς πρέπει νὰ διατηρῆται καθαρὸν, οἱ δὲ περιτριπυόμενοι τὸν ἀσθενῆ νὰ καθαίρωνται συνεχῶς δι' ἀντισηπτικῶν οὐσιῶν.

Οὐχ ἥτιον τὸ κυριώτατον μέρος πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς εὐλογίας εἶναι βεβαίως ὁ δ α μ α λ ι σ μ ὀ ς (φέλιγμα), πρὸ τοῦ ὁποῖου σκοπεύομεν προσεχῶς νὰ εἰπωμεν πλεοτέρα.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος συμβουλεύομεν εἰς τοὺς γονεῖς νὰ ἀπευθῶσι πρὸς διμολισμόν τῶν τέκνωντων, μηδὲν ἀποφεύγοντες αὐτόν, ὡς πρῶτον οἱ πόλλοι τῶν ἀπλοικῶν πρὸς βλάβην αὐτῶν.

N. Γ.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

M^η CLARISSE-JURANVILLE Ο ΚΟΙΤΩΝ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Ἀναγίγεται νὰ κινήσῃ τὴν νεανίδα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον ἀσφαλῶς ἐπισημειώμενος τὸν κοίτων αὐτῆς. Ἐκεῖ ἀμέσως διακρίνει πάσας τὰς γυναικείας ἀρετάς, τὰς τῶσόν πολυτίμους οὐχὶ μόνον δι' αὐτὴν ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνους, μεθ' ὧν μέλει ἡμεῖς νὰ νὰ σπουδῶσιν αὐτῆ. Βισβόλωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν μικρὸν τούτον βῆμα καὶ ἀφηγηθῶμεν τὰς ἐκ τῆς ἐπισκοπῆσεως αὐτοῦ ἐντυπώσεις μας.

Εὐθὺς ἡ πρώτη τοῦωματίου ἀποφῆς προσεβίβησεν, ὡς ἀντανάκλωσα τῆς χαρᾶν, τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν ἀπλότητα τῆς κατοικοῦσεως αὐτοῦ. Ἐνταῦθα ἡ κλίνη μετὰ τῶν χρονολεῖκων αὐτῆς παραπετασμάτων πόσον ἐπιμελῶς διευθετήθη! τὰ πέλμα ἀνεκινήθησαν καὶ ἐσκευασθηθῶσαν τὸ κανονικώτατον τὸ ὄχημα προσκεφάλαιον, συμμετρῶς ἐποποθετήθη ἡ βαρὴ τῶν ἀνδρῶν κατέχει ἀκριβῶς τὸ μέσον τῆς κλινωτρομῆτις, τὸ ἐφάλωμα ἐξίσου εἰς ἀμφοτέρω τὰ μέρη διενεμηθῆν οὐδεμίαν πτυχὴν ἐπὶ τοῦ κλινωσκεπέδατος, ὡς εἴν ἥτο τοῦτο διὰ καρφίθων προσολωμένον. Καὶ μὴ γομίζετε ὅτι μικρὰν δεξιότητα ἀπαιτεῖ τὸ νὰ δύναται τις νὰ διευθετῆ καλῶς τὴν κλίνην ἐρωτήσατε περὶ τούτου τοὺς ἀσθενεῖς ἢ τοὺς πάσχοντας ἀϋπνία.

Παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης εὐρίσκειται κομψὸς τάπηξ διὰ ζωσθῶν χρωμάτων φιλοκάλλως κεντημένος ἐπὶ δὲ τοῦ παρὰ τὴν κλίνην τοῖχον εἰκῶν τῆς Θεοτόκου ἢ Σταυροῦ, πρὸ τοῦ ὁποῖου ἡ νερὰ κόρη θέσεται τοῦ Θεοῦ πρῶτῃ καὶ ἐσπέρως ἐπικαλουμένη τὴν εὐλογίαν καὶ ἀντιλήψιν αὐτοῦ.

Εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς κλίνης ἀπόστασιν ὑπάρχει ἱματισθῆ-κα περιέχουσα τὰ λευχεύματα (ἀσπρόρρουχα) καὶ τὰ λοιπὰ τῆς κόρης ἐνδύματα· παρὰ τὸ παρὰθῦρον τράπεζα φέρουσα πάντῃ τὰ χρειῶδη πρὸς γραφὴν καὶ τὸ κένιστρον τοῦ ἐργοχείρου, δυναμένη δὲ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς γραφεῖον καὶ ὡς τράπεζα ἐργασίας. Παρὰ τὸν τοῖχον ἐπίσης εἶναι ἐστημένη καὶ ἡ μικρὰ τῆς κόρης βιβλιοθήκη, ἥτοι ἀβαξ (étagère) φέρων εἰκοδιν ἢ τριάκοντα τόμους, οἵτινες εἶναι βεβαίως ἔργα ἀνάλογα πρὸς τὴν διανοητικὴν τῆς νεανίδος ἀνάπτυξιν.

Ἡ ἐστία κοσμεῖται διὰ κομψοῦ ἐκκρεμοῦς, δύο κροπυ-γίωξ καὶ ἀνοδοῦχος ἐν τῇ ὁποῖα εὐχρος ἀνεθὴ θάλλουσιν ἐκατέρωθεν δὲ τῆς ἐστίας εἶναι ἀνηρτημέναι αἱ φωτογραφίαι τοῦ πατρός, τῆς μητρός καὶ στενῶν τιῶν φίλων· τέλος εἰς ταῦτα προσθέσωμεν τρία καθίσματα μεθ' ἑνὸς σκίμπεδος (tabouret) καὶ ἡ περιγραφή θὰ εἶναι πλήρης.

Πλὴν ὅχι! ληθμονοῦμεν τὰ περιβλασιστῆν τὸ παρὰθῦρον ἀναρρηχτικὰ φυτὰ καὶ τοὺς δύο φαιδρούς αἰχμαλώτους, δύο ἀοιγήτους ψάλλας ἐντὸς κομψοῦ κλωδοῦ, κανάριον καὶ

ἀκανθίδιον. Πιπνά, ἀνεθὴ καὶ νεῖως πόσον ἀρμονικῶς ἐνταῦθα θαναρομόζονται!

Ἡδὴ ἔχομεν τελείαν τὴν εἰκόνα. Ὡς βλέπετε, ἐν τῷ παρθενικῷ τούτῳ ἐνδαιτήματι οὐδὲν ὑπάρχει τὸ πολυτελές, οὐδὲν τὸ ἐξεζητημένον, καὶ ὅμως πόσον μαγευτικὸν τὸ εὐρίσκομεν, ὁποῖον ὁροσερόν καὶ ἀγνόν. Ἄρα ἀναπνέομεν ἐκεῖ καὶ ποῖαν ἡδονὴν αἰσθανόμεθα διατρίβοντες ἐν αὐτῷ! Ἀλλὰ τὸ προσόβιον τὰ θέλγητρα ταῦτα δὲν εἶναι ἄλλα τι ἢ ἡ τάξις ἢ ἐν αὐτῷ βασίλευουσα, ἡ μεγίστη καθαριότης καὶ ἡ τὰ πάντα κόσμωσθῆ-φιλοκαλία, ἐν γένει δὲ τὸ σύνολον πάντων γυναικείων ἀρετῶν αἵτινες ὄσον ἐνταῦθα τόσον καὶ εἰς πάντῃ τὰ λοιπὰ τῆς οἰκίας διαμερίσματα εἶναι ἀπαραίτητα.

Ἐν τῶν σπουδαιοτάτων τῆς οἰκοδομητικῆς καθήκοντων εἶναι τὸ νὰ καθιστῆ τὴν κατοικίαν ὄχι μόνον ἀνετον ἀλλὰ καὶ ὄσον ὀδὸν τε τερπνὴν, πολλὰν καταβάλλουσα μέριμναν εἰς τὴν κατάλληλον ἐκλογὴν τῶν ἐπιπέδων, τὴν ἀρμονικαὶ φιλόκαλον αὐτῶν διευθετήσιν καὶ τὴν ἐν καλῇ καταστάσει διατήρησιν αὐτῶν. Ἄλλως τε ὀλίγα προφῆματα ἀπαιτοῦνται πρὸς διακόσμωσιν καὶ ἐξωραϊσθῆν ὁμοῦ τοῦωματίου, κύκλωσθῶσι τινες χάστου διὰ τοὺς τοίχους, εἰκῶνες φιλοκάλλως ἐκλελεγμέναι καὶ συμμετρῶς ἀνηρτημέναι, ἐπιλωμένα ἐπιπλά, καθαρὰ παρπετάσματα καὶ νελώματα τῶν παραθύρων, ἴσον ὅ,τι ἐρεῖ νὰ καταστήσῃ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας τερπνόν, σταδῆσθῃ καὶ ἀν ἴναι ἡ οἰκονομικὴ τῆς οἰκογενείας κατάστασις. Ἡ ἐν τῷ οἴκῳ ἀνεσις καὶ εὐμάρεια συναδευόμεναι ἀπαραίτητως καὶ ὑπὸ τῶν ἠθικῶν τῆς γυναικὸς πλεονεκτιμῶτων, ἀποστρέφουσι πολλὰκις τοὺς ἀνδρας ἀπὸ τῆς ἀειθερῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης εἰς τὰ διὰφορὰ θεάματα, τὰ καφεῖνα καὶ τὰς ἐπικινδύνους συναναστροφάς.

Μακάριαι αἱ οἰκογενεαί, τῶν ὁποῖων οἱ ἀρχηγοὶ προμυμῶσι νὰ διατρίβωσιν ἐντὸς τοῦ οἴκου μᾶλλον ἢ ἐκτός, τέρπονται ἐν τῇ ἐσθῆτι αὐτῶν καὶ ὡς οἱ Μαθηταὶ τοῦ ἡ κυρίου ἐπὶ τοῦ θρους θαλάσσης, ἀνακράζουσι φαιδρῶς ἀκαλόν ἐστὶν ἡμεῖς ὡδε εἶναι!

ΑΓΑΤ' Α. ΠΡΕΒΕΖΙΣΤΟΥ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΥΣΙΚΗ

Τὰ Διότι καὶ Διότι τῆς Οἰκιακῆς Οἰκονομίας.

— Διότι τὰ πότρηξ καὶ τὰ ἐκ πορσελάνης κύπελλα θραύονται ἄμα ὡς ἐγγύθη τις πολὺ θερμὸν ὕδωρ;

— Διότι τὸ μέρος τῆς ἄλλου ὅπερ ἐγγίξει τὸ ὕδωρ ἐκείον διαστελλεται πλεοτέρον τοῦ ἄλλου σώματος τοῦ δοχείου. Ταυντεῦθεν προκύπτει ἀνεσις διατάσις (τέντωμα) τῶν μερῶν αὐτοῦ, ἥτις καὶ προξενεῖ τὴν διάρρηξιν.

Ἀποφεύγομεν τοῦτο χύνουσαι κατ' ἀρχὰς ὀλίγον θερμὸν ὕδωρ εἰς τὸ δοχεῖον καὶ ταλαντεύουσαι αὐτὸ καθ' ἑλάς τὰς διευθύνσεις, ὅτε ἡ θερμῶσις διανέμεται ἐξίσου εἰς ὅλα τὰ μέρη αὐτοῦ καὶ ἐπομένως ἡ διαστολὴ εἶναι ἴση.

— Διότι τὰ ὡρολόγια μένουσιν ὀπίσω ἐν καιρῷ ὑπερβολικῆς θερμότητος;

— Διότι τὸ ἐκκρεμὲς βᾶρος, ὅπερ διαρρηθμίζει τὴν πορείαν του, διαστελλόμενον ὑπὸ τῆς θερμότητος, εἰσέεται βραδύτερον καὶ ἐπομένως ἐπιβραδύνει τὴν κίνησιν τοῦ ὡροδείκτητος.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Καθαριότης κηλίδων.

Αἱ κηλίδες εἶναι τὸ φθόητρον τῆς φιλοκαλίας καὶ ὁ ἐχθρὸς τοῦ οἰκονομικοῦ προῦπολογισμοῦ καθιστώσας πολλακίς ἀρρηστον καινοουργίς ἢ πολύτιμον ὕψισμα διὰ τοῦ μικροῦ αὐτῶν

δγκου. Πρὸς διάρθρωσιν τοῦ οἰκιακοῦ τούτου διασπέρτου θά παράσχωμεν ἐν συνεχείᾳ συμβουλῶν εἰς τὰς οἰκοδομητικὰς τοὺς διαφόρους τρόπους τοῦ καθαρισμοῦ τῶν διαφόρων κηλίδων. Α'.) *σηλίδες λινοῦς.*

Πρὸς καθαρισμὸν κηλίδων λίπους, ἐλαίου, κοπῆς βαφῆς ταύτων, καὶ ἐν γένει τῶν τοιούτων παλαιῶν οὐσιῶν περιστοιχίσατε τὴν κηλίδα μὲ λευκὴν κλωστήν διὰ βελόνης, ἵνα διακρίνητε ἀκριβοῦς τὴν ἔκτασίν τῆς, διπλώσατε εἰς πολλὰς πτυχὰς παλαιὸν προσόψιον, ἐπιθέσατε ἐπ' αὐτοῦ τὴν κηλιδώμενον ὑφασμα καὶ τρίψατε καλῶς τὴν κηλίδα ἰσθάπτουσα μικρὸν ὄγκον φανέλας ἐντὸς ἀφθόνου βελόνης καὶ φροντίζουσα ὥστε νὰ διαβραχῆ καλῶς ὑπὸ τῆς βελόνης ὄχι μόνον τὸ ὑφασμα ἀλλὰ καὶ τὸ προσόψιον. Ἐπαναλάβετε τὴν προστασίαν πολλάκις εἰς ἀμφοτέρους τὰς ἐπιφανείας τοῦ ὑφασματος, μεταθέτουσα τὴν θέσιν του εἰς τὰ στεγνὰ μέρη τοῦ προσόψιου. Ἐπειτα σιδηρώσατε τὸ ὑφασμα διὰ σιδήρου ὄχι πολὺ θερμοῦ καὶ ἐθέσατε εἰς τὸν ὑπαίθριον ἀέρα.

Ἄλλ' ἐπειδὴ πολλάκις ἡ βελὸν διαγράφει κύκλον ἐπὶ τοῦ ὑφασματος, τρίβουσα προχωρεῖτε ἀκτινοειδῶς ἐκ τοῦ κέντρου εἰς τὰ ἄκρα τῆς κηλίδος.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Πάπανα (πλάτανη) ἐξ ἄστακοῦ γησιήσιμα.

Καίτοι ἡ ἐπικούρευσις νύσσεια ἢ μὴ ἀποκλείουσα τὸ διάφορα ὀρεκτικὰ δὲν δύναται νὰ ἔχη βεβαίως θεραπευτικὴν σημασίαν, ὄχι ἥττον ὅμως καὶ διὰ μόνον τὸν ὑγιεινὸν λόγον τῆς ποικιλίας τῆς τροφῆς, συνιστῶμεν εἰς τὰς οἰκοδομητικὰς τὴν ἐξῆς γευστικωτάτην πλάταν ἐξ ἄστακοῦ.

Βράσατε 1 ἄστακόν καὶ κόψατε τὰ ψαχνά του εἰς μικρὰ τετράγωνα, προσθέσατε ἀκριβοῦς μύκητας (μανιτάρια) φιλοκείμενους, καὶ δύο κοχλιάρια (ζωμοῦ ἰχθύος μὲ πετροσέλινον (μαϊδανὸ) καὶ ἄλλα καρυστώματα. Τρίψατέ τα ἐντὸς ἀδαθοῦς χύτρας (καραβόνας) τὴν ὁποίαν θέτετε εἰς δυνατὴν πυρᾶν, ἀφ' οὗ ἀρωματίσατε τὸ περιεχόμενον μὲ ἐξησμένον μοσχόκαρυον. Ἐπειτα χύνετε τὸ ἕλιν εἰς πλάκα ἀλειμμένην μὲ ἔλαιον, ἀφ' οὗ δὲ κρυώσῃ, τὸ κόψετε μὲ κοχλιάριον εἰς βάλους ὀμοειδῆς, τοὺς πλάσσετε, κυλίετε εἰς ἄλευρον καὶ τηγαλίετε μὲ ἔλαιον. Ὀλίγη δαπάνη κατὰ μέτρον ὄρον: γρ. 20.

ΕΥΥΓΡΑΝΕΙΑ

Οἰκοδόμητικὸν σπανίως θέτουσα τὸν πόδα εἰς τὸ μαρμαροῦν τῆς, ἀποπέμπει τὴν μάγισον καὶ τὴν ἐξοφλεῖ τοὺς μύθους τῆς. Αὕτη λαδοῦσα νόμισμα τι ἐξ αὐτῶν τὸ βίβεται εἰς τὸν μέγαν κύνα τῆς οικίας.

— Τι σημαίνει τούτο! . . . ἐρωτᾷ ἡ κυρία.

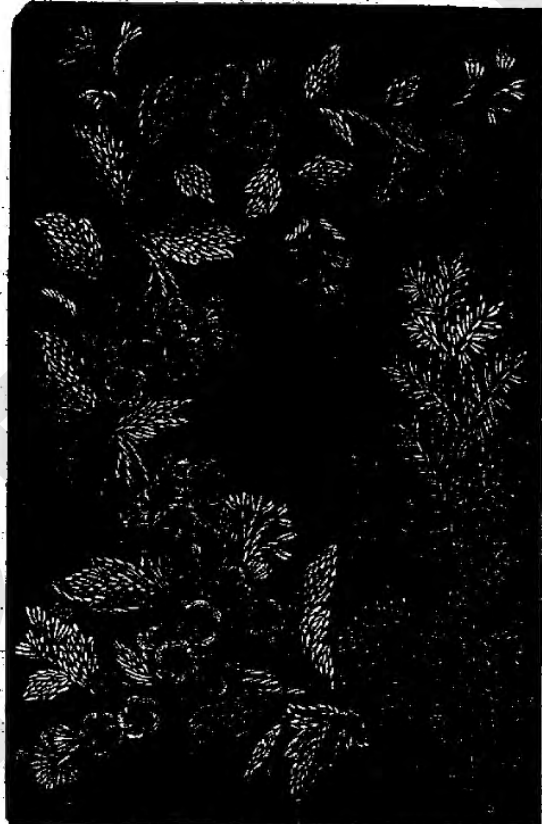
— Κυρία, καὶ αὐτὸς θέλει τὸν μύθον του. Ἀπὸ 3 μνησῶν αὐτὸς μόνος καθαρίζει τὰ πινάκια! . . .

Κυθὸς τις περιπατῶν ἐντὸς τοῦ δημοσίου κλήρου, ἤκουσε δύο νεανίας λέγοντας περὶ αὐτοῦ: — Ὁ, τί ὄρατος Αἰσάπος! — Ἔχετε δίκαιον, κύριοι, ἀπλητίαν παρεῖναι, εἶμαι Αἰσάπος, ἀφ' οὗ κάρνα νὰ ὀμιλῶσι τὰ ζῶα!

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΡΓΟΧΕΙΡΟΥ

Τὸ ἐπισημασμένον περιβάλημα βιβλίου ἢ λευκώματος κατασκευάζεται ἐκ βελούδου ἀπλοῦ ἢ peluche χρώματος πολῦ

βαθέος ἐρυθροῦ (grenat) ἢ κροῦ ἢ οὐροῦ. Τὰ ἀνήθη εἶναι ἐπιτεθειμένα (appliqués) ἐκ βελούδου ἐπίσης ἢ peluche ἢ ἐπιούχου χρώματος ῥοδίνοι μεγέθους ἑκατοστομέτρου, ἐξάσθη τῶν ἀνοθεσιμῶν ἐκ μιᾶς ἀποχρώσεως ἀπὸ τῆς ἀνοικτοτάτης μέχρι τῆς ζωφρῆς. Ἡ περίκοψις τῶν ἀνθῶν τούτων ἀπαιτεῖ μεγάλην δεξιότητα καὶ ἄσκασιν, προκκολλῶνται δὲ δι' ὀλίγων ἀκτίνων βρθυτέρως μετᾶξής. Ἐὰν γείνωσαν ἐκ βελούδου ἢ peluche πρέπει νὰ ὑπκλειφθῶσι διὰ ὀλίγου κόμματος (gomme). Τὰ δὲ φύλλα κιντῶνται διὰ μετᾶξής ἐλαιοχρῆσου καὶ πρασίνας διαφόρων ἀποχρώσεων.

Τὸ ἐργόχειρον τούτο ἐπιτετινόμενον εἰς μήκος 1/2 μέτρον δύναται νὰ χρησιμεύῃ ὡς γραμματοφυλάκιον (papeterie) ἢ ὀλίγω πλεονέκρον εἰς κάλυμμα μουσικῶν τετραδίων. Φθόνον δὲ εἰς μήκος 1 πηλῶς γίνεται ὄρατος τάπητος τοῦ τοῦχοῦ, ὅτε καὶ πρέπει νὰ περιπλασιωθῇ διὰ πλατείας λωρίδας (bande) ἐξαμιτίνης (peluche). Τὰ ἀνήθη πρέπει τότε νὰ λαβῶσιν ἀνάλογον μέγεθος ὡς καὶ τὰ φύλλα.

Ἐνεκα συνσωρευσεως ὕλης ἢ δημοσιεύσεως τῆς ἐπιφυλλίδος, ἐπιμελῶς ἐκλεχθεῖσθαι ἐκ τῶν ἔργων μῆδς τῶν διασημοτέρων τῆς συγχευνοῦ γαλλ. φιλολογίας ἐργατίδων, ἀναβάλλεται εἰς τὸ 6. φυλλάδιον.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

ΕΤΟΣ Α'

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 17 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1899

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έν τε πρώτου σφ. γρ. 50
έν ταις επαρχ. > 60
έν τῇ ζώνῃ θρ. χρ. 15

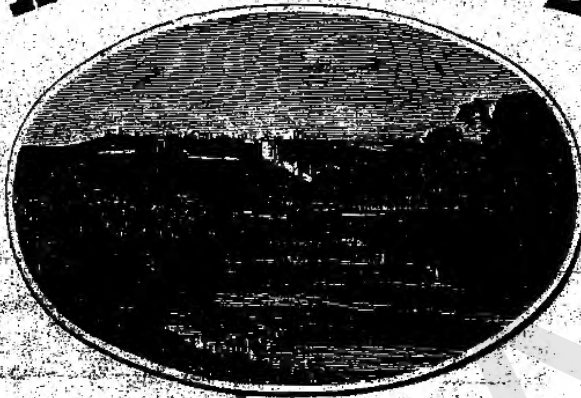
Έξήμενοι τὰ ἡμέτερον

Λι συνδρομαὶ προπλη-
ρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει
φύραση τῆν υπογραφήν
καὶ σφραγίδα τῆς Διευ-
θύνσεως.

Ὁ κρατὸν ἢ οὐκ ἔχον
λογίσειται συνδρομητικῶς

Τὸ ἑλλείπον τιμῶν
παράδωκόν 50

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

Γαλατῆ ὁδὸς Μαχμουδιῆ
7-9 ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ
Γ. Ι. Σειτανίδου.

Πάν πρὸς δημοσίευσιν ἀ-
ποστελλόμενον χειρόγρα-
φον δὲν ἐπιστρέφεται.

Πάν ἀνυπόγραφον δημο-
σίευμα πρὸς τὴν ἡμε-
τεραν πρωτότυπον ἢ με-
ταλεφραμένον ἀνῆκει
τῇ Διευθυντρίᾳ.

Τὸ ἐγγράφον 10 συν-
δρομητικῶς δωρεῖται ἢ ἐ-
τησίαν συλλογῇ Πρώται
Περίσεις. Τὸ ἐγγράφοντι
20 παρέχεται ἢ Βοσπο-
ρις δωρεῖται ἐπὶ ἔτος.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Τῆς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΥΥΠΟΛΗΤΩΝ ΔΟΥΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ὁ προορισμὸς τῆς γυναικός. — Ἐθναρκύντικα, Βίος Ὀσίας Μαρίας. Τὰ Πάθη καὶ ἡ Ἀνάστασις. — Ὀμηρικὰ ἑρμηνεύματα (ἐκ τῆς Χρυσῆς Βιβλίας). — Ρόδινα χεῖλη, διήγημα. — Ὁ θάνατος τῆς Κλεοπάτρας, ποιησὶς (ἐκ τῆς Ν. Καπυριδίου). — Λαϊκὴ ἀστρονομία (Camille Flammarion) (ἐκ τῆς Ἀγγλίστης Δ. Πριβιζιάνου). — Οἰκιακὴ Οἰκονομία, προϋπολογισμὸς δαπανῶν (ἐκ τῆς Ἀγγλ. Πιρβιζιάνου). — Οἰκογενεακὰ ἱστορικά (ἐκ τῆς Ν. Γ.). — Οἰκιακὴ συμβουλή, Μαγειρικὰ συνταγαί. — Ἐπιφυλλίς, Κηφισία (Henry Gréville).

- Ὁν παύσαιμι τὰς Χάριτας
- τὰς Μουσαῖς οὐκ καταμνήσκεις.
- ἠδίστην σὺ θύραϊν.
- Ἐρως ἦρ, Μοῖρα Νε. 273-4

Καὶ πάλιν θεωρῶ ἐπιβίβλον μοι καθῆκον ἵνα ἐκ-
φράσω τὴν ἀπὸ καρδίας θερμοτάτην μου εὐγνωμο-
σίαν εἰς τὴν Α. Α. Μ. τὸν Μεγάθυμον καὶ Φιλό-
μουσον Σουλτάν Ἀβδουλ Χαμὶδ Χάν Β', τὸν πανύ-
πιστοδωστον Ἀνακτα καὶ Αὐθέντην ἡμῶν, εὐχομένην
ἀπὸ ψυχῆς ἵνα ἐορτάζη ἐπὶ μήκιστον τὴν ἐορτήν τῶν
θυσίων ἀφῆσασιν πρὸ δύο ἡμερῶν μετὰ δόξης καὶ
εὐκλείας, ἐν πλήρει ὑγείᾳ καὶ εὐεξίᾳ, πρὸς χαρὰν
καὶ εὐτυχίαν τῶν πιστῶν Αὐτοῦ ὑπηκόων.

Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Καίτοι εἰς μυριάδας μυριάδων ἀριθμοῦνται ἕως οἱ τό-
μοι, ὅσοι ἐγγράψαν μέχρι τοῦδε περὶ γυναικός, οὐκ ἴσ-
τον καὶ μυριάδες ἐπὶ ἂν εἰς τὸ μέλλον γραφῶσι οὐδέποτε
θὰ ἐξαντληθῶσι, νομίζω, τὰ δυνάμενα νὰ λεχθῶσι περὶ
αὐτῆς, οὐδέποτε θὰ στειρεύσωσιν εἰς τὴν ἀκωκὴν τῆς
γραφίδος τὰ ἐγκώμια ἢ οἱ ψόγοι, αἱ εὐχαὶ ἢ αἱ ἀραι-
άσας λεγόμενες ὅλαι ποιητῶν καὶ συγγραφέων κατὰ
καιροὺς πρὸς αὐτὴν ἐξελκύντισαν.

Ὀύτως ἀνὰ τὴν φλέγουσαν φαντασίαν τῶν ἀπίρων
αὐτῆς ἐγκωμιαστῶν ἢ κατηγορῶν ἢ γυνὴ καθ' ὅλην
τὴν ἄλυσον τῶν αἰώνων ὑπέστη ὅλας τὰς φανταστικὰς
ἐξεικονίσεις καὶ ἰνδαλματίσθη δι' ὅλων τῶν ἀπίρων

μεταφορικῶν ὑποτυπώσεων, δι' ὧν τὴ ποιήσις ἐκπαλαί ἐ-
πέθεσε τὴν ἰδέαν τοῦ ἀγαθοῦ ἢ τοῦ κακοῦ. Καὶ παρε-
θλήθη ἀεὶποτε μᾶλλον ἢ ἥττον καλλιλογικῶς πρὸς ὅτι
καλόν, ἀλλὰ καὶ ὅτι κατστρεπτικόν ἐνυπάρχει ἐν τῇ
δημιουργίᾳ. Ἐπωνομασθὴ τὸ ἄνθος τὸ θέλγον, τὸ κτη-
νὸν τὸ μαγεῖον, ἀλλὰ καὶ θάλασσα ἀγρία καὶ ἄεθρον
πῦρ ἀδελφῆ τῶν ἀγγέλων, ἀλλὰ καὶ τῶν θαιμένων,
ἀκτίς τῶρανοῦ ἀλλὰ καὶ φλόξ τοῦ Ταρτάρου, Μαριάμ
ἀλλὰ καὶ Εἰσά, Ἀρετὴ ἀλλὰ καὶ Ἔρις, Μοῦσα καὶ
Χάρις ἀλλὰ καὶ Μέγαρις!...

Εὐτυχῶς ἀρ' ἐνός ἀλλὰ καὶ δυστυχῶς ἀρ' ἑτέρου ἀ-
παντὰ ταῦτά εἰσιν ἀληθῆ. Πλὴν μάτην διηγεκῶς ἀν-
τιτάσσεται πρὸς τοὺς ἀπίρους αὐτῆς θαυμαστάς ἢ
στεντορεῖα ἀντέγκλησις ἐκείνων, οἵτινες, ὡς ὁ κοινωνο-
λόγος τῆς ἀρχαιότητος τραγικός Εὐρωπαϊκός, ἀνακρά-
ζουσι συνεχῶς ὅτι

«γυναῖκες ἐς μὲν εὐθλ' ἀμυχανώταται,
κακῶν δ' ἀπίωντων τέκτονες σοφώταται
(Μηδ. 408-9)

τούτιστα καὶ γυναῖκες εἰς μὲν τάραθ' εἶναι ὄλωσ
ἀνίκαντοι, τῶν δὲ κακῶν ἀπάντων σοφώταται δη-
μιουργοί.»

καὶ ὅτι: χρῆν... θῆλυ οὐκ' εἶναι γένος'
χοῦτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν

ἦτοι! εἴπρεπε νὰ μὴ ὑπάρχη ὄλωσ ἐπὶ γῆς τὸ
θῆλυ γένος, οὕτω δὲ οὐδὲν θὰ ὑπῆρχε παρ' ἀνθρώ-
ποις κακόν.»

(Μηδ. 874-8)

Ναί, μάτην! Διότι μεθ' όλα ταύτα στεντορεία και πάλιν υπερισχύει ἡ χαλκίνη φωνὴ ἐκείνων, οἵτινες, λεβάνους καίοντες πρὸ ποδῶν τῆς, ὠνόμασαν αὐτὴν τὸ ῥόδον τῆς δημιουργίας, τὴ ἀγλαὴν ἀριστοῦργημα τοῦ καλλιτέχνου Θεοῦ.

Ἀλλ' ἂν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀπέριων τούτων εὐνοϊκῶν καὶ δυσμενῶν περὶ τῆς γυναικὸς ἐκφράσεων, ἐπετρέπετο καὶ εἰς ἐμὲ ἡ διατύπωσις ἰδίου τόνου χαρακτηρισμοῦ, θὰ ὠνόμαζον τὴν γυναῖκα οὐκ ῥόδον ἀπλῶς τῆς ἠθικῆς κτίσεως καὶ ἀριστοτέχνημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ *συνάδελφον μᾶλλον Ἀδτοῦ ἐν τῷ ἔργῳ τῆς δημιουργίας.*

Ἐν πρώτῃ ὄφει ο τοιοῦτος χαρακτηρισμός, ἐκλαμβάνομενος ὡς ὑπεράγαν ἰσως τοιαυτῶν, θὰ κινήσῃ τὴν ἐκπληξίν τῶν ἀναγνώστων, οἵτινες θὰ κρίνωσι πιθανῶς μειδιῶντες τὴν κεφαλὴν ἀποβαρυντικῶς πρὸς τὴν γράψασαν.

Ἀλλὰ βεβαία ἐστὶ ἡ τελικὴ τούτων κρίσις θὰ συμφωνήσῃ πρὸς τὴν αὐτῆς, τοιαυτῆς ἢ γράψασα· νὰ ἐμμένῃ εἰς τὴν διατύπωσιν ἰδέαν τῆς, τὴν ὁποίαν ἀλλῶς τε πόρρω ἀπέχει τοῦ νὰ προβάλλῃ δι' ἀπορρηγματικῶν ὅρων, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς τελικὸν ἢ συμπέρασμα ἔλων τῶν μέχρι τοῦδε θεμιμένων φιλοσοφικῶν βλέψεων ἐπὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς γυναικὸς.

Ναί! ἡ γυνὴ εἶναι οὐκ ἀπλοῦν μόνον τέκνον καὶ δημιουργημά ἀλλὰ καὶ τιλοῦχος τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπέρτης καὶ ταπεινῆς βοήθους ἐντολῆν καὶ προορισμὸν ἔχουσα ὅπως συμπράξῃ αἰετὸς πρὸς Αὐτὸν διὰ τῶν ἀσθενῶν ἀλλὰ καὶ μεγαλουργῶν τῆς δυνάμεων ἐν τῇ ἀενάῳ Αὐτοῦ δημιουργικῇ ἐν τῷ συμπαντι δράσει. Ὡς ὑπερόχος τῆς ζωγράφου ἢ γλυπτῆς πολλοὺς μὲν ἔχει ἐν τῷ τεχνουργίῳ τοῦ μαθητῆς, οἵτινες ὅλοι εἰσὶν ἠθικὰ αὐτοῦ δημιουργήματα, ἀλλ' ἓνα ἐξ αὐτῶν τὸν τελειότερον καὶ δι' ἀριωτέρων καλλιτεχνικῶν ιδιοτήτων περαιοκισμένον ἐκλέγει ὡς κύριον αὐτοῦ ὑπερπάντας τοὺς ἄλλους συνεργάτην καὶ βοηθόν· οὕτω καὶ ὁ μέγας καὶ ὕψιστος τοῦ κόσμου τεχνίτης Θεὸς τὴν γυναῖκα ὡς τὸ ἀληθῶς τελειότατον δημιουργημά Ἰου ἐξέλεξεν ὡς πρωτόσχολον Αὐτοῦ ἀραρὴν ἐν τῇ ἀενάῳ ἐξακολουθούσῃ ἀνεξάντητον καλλιτεχνικῇ Του παραγωγῇ.

Πάντα καὶ ἄλλα ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπου κτίσματα τοῦ Θεοῦ γεννῶνται, ζωστὶ καὶ ἀποθησκόουσιν οὐδένα ἄλλον ἔχοντα προορισμὸν εἰμὴ νὰ ζήσωσιν μόνον ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐπὶ τῆς γῆς, νὰ πληρωσῶσι μόνον ἐπὶ μικρὸν τόπον τινὰ ἐπ' αὐτῆς διὰ τῆς προσκαίρου αὐτῶν παρουσίας.

ὑποκειμενικῇ ὠφέλειᾳ καὶ χρησιμότητι οὐδεμία εἰς αὐτὰ ἔδοθη ἔχουσι δὲ μόνον τὸν ἀντικείμενικὸν προορισμὸν ὅπως χρησιμεύσωσιν εἰς τὸν ἀνθρώπον τὸ προσφιλέτερον τέκνον τοῦ ὑπερτάτου Πατρός, ὅπερ μόνον δὲν ἐγεννήθη ἐν ἀφανισθῆ ἀσκόπως ἀπὸ τῆς γῆς, ἀλλ' ἐπλάσθη ὅπως διαδίδων διὰ τῆς θνητῆς ταύτης ζωῆς, διαπεραιωθῆ εἰς τὴν *Ἀθανασίαν*. Ἴδου ὁ ὑποκειμενικὸς τοῦ ἀνθρώπου προορισμός, ἰδου ὁ πρὸς ἂν ὄρος εἰς ὃν ἡ κλάνησ' ἔχει δρᾶπέτις ἐπὶ τῆς γῆς ὑπαρξίς αὐτοῦ κα-

τευθύνεται. Ὁ ἀγνὸς δὲ ἐκεῖνος καὶ λευκότερος ἄγγελος ὅστις, λαμβάνων αὐτὸν καθ' ὁδὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς, τὸν καθοδηγεῖ ἐκείσε, εἶνε ἡ *Γυνή*.

Ἡ γυνή, ἥτις φέρουσα αὐτὸν ἀπαξ εἰς τὴν γῆν τὴν ζωὴν δὲν ἀρκεῖται, ἡ δὲν ὀφείλει ν' ἀρκῆται εἰς τοῦτο μόνον, ἀλλὰ διὰ τῆς θερμογόνου πνοῆς τῆς ἐμφυτεύουσα ἐν αὐτῷ τὸν θεῖον σπινθῆρα, τὸν καθιστᾷ ἴκανόν πρὸς τὸν ἀντικείμενικὸν ἐπὶ γῆς σκοπὸν τοῦ βίου του, πρὸς τὴν διάπραξίν τοῦ Ἀγαθοῦ. Ἡ γυνή, ἥτις νεαρὰ τῶρα μήτηρ λικνίζουσα τὸν ἀνθρώπον βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ ὠρμος κατόπιν γυνὴ προτέμπουσα αὐτὸν παῖδα εἰς τὸ σχολεῖον δι' ἐνὸς ἀσπατισμοῦ, λευκέρηξ' ἔπειτα πρεσβυτικῆ καὶ γρατὰ καθοδηγοῦσα αὐτὸν νεανίαν ὡς βαθύσφορος Μέντωρ εἰς τὰς σκολιάς τοῦ βίου ὁδοῦς, αἰετὸς διὰ τῆς στρογγῆς καὶ μεριμνῆς τῆς ὑποτρέφει ἐν αὐτῷ ὅτι ἀγαθὸν ἐνεφύτευεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, καὶ κλέπτουσα τὰς ἀκτίνας τοῦ οὐρανοῦ φωτός, πλέττει διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν τὸν χρυσὸν τοῦ Ἰδεώδους ἀστέρα πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς ψυχῆς καὶ τῆς διανοίας του.

Ἡ γυνὴ ἥτις, νήθουσα τὴν ἡλακίτην καὶ τὸν ἰστὸν καὶ ἐπιδομένην διαρκῶς εἰς τὸ πάλυρον τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας καθῆκον, μεριμνᾷ ὁμοῦ ἀνηκέδως καὶ μόνον περὶ τῆς ὀλιγῆς εὐτυχίας του διὰ τῆς πληρωσῆς τῶν ἀναγκῶν του, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ἠθικῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ διὰ τῆς διαπλασίας τῆς ψυχῆς καὶ καρδίας του.

Ἴδου ὁ τρόπος καθ' ὃν ἡ γυνὴ, ὡς παιδαγωγὸς μήτηρ, δεδούσα ἀπαξ τὴν ζωὴν εἰς τὸν ἀνθρώπον κατευθυνεῖται αὐτὸν εἰς τὴν ἀθανασίαν τῷ χαρίζει τρόπον τινα τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ δύναται οὕτω ν' ἀποκληθῆ *συνάδελφος ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ δημιουργοῦ Πατοκράτορος.*

Μεγάλῃ σου ἡ χάρις, ὦ γυναι! ὦ, πῶς ὁ τίτλος σου οὗτος στέφει τὸ μέτωπόν σου δι' οὐρανοῦν ἀκτίων! πῶς σ' ἐξυψεῖ ἐν τῇ αἰωνίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος ἀντικλήφει καὶ συνεῖδησι καὶ πόσου σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ καθίστασαι ἀξία ὁσάκις ἐπαρκῶς ἐκπλητῆς ἐπὶ γῆς τὸ κίερατον τοῦτο καθῆκόν σου!

Πόσον δ' ἀπ' ἐτέρου σὲ ἠδίκησαν καὶ σὲ κατέρριψαν πάντοτε τοῦ ὑπερτάτου τοῦτου ἠθικοῦ ὕψους καὶ μεγαλείου σου ἐκείνοι, οἵτινες, ἀπὸ συνεργάτιδος τοῦ Θεοῦ ἠθλησαν νὰ σε καταστήσωσιν ἀπλῶς συνάδελφον τοῦ ἀνδρός ἐν τῷ ὕλιστικῷ καὶ βαναύσῳ τῆς βιοπάλης ἀγωνίᾳ διὰ τοῦ ὀλεθροῦ θεσμοῦ τῆς χειραφετήσεως. Ἀλλ' ἰσχύει, σύ, γυναι! ἔρες αὐτοὺς νὰ καλῶσι, νὰ κολοιάζωσι· νῆθε σὺ ἤρεμας τὸν ἰστὸν καὶ τὴν ἡλακίτην σου ὑπὸ τὴν εἰρηναίαν σου στέγην, καλλιερῶσά ἄμα τὸ ἠθικὸν ἐγὼ σου διὰ σοβαρῶν καὶ ὑγιᾶν μελετῶν, καὶ φροντίζουσα οὕτω ν' ἀποθῆς ἀνταξία τοῦ ὕψιστου τίτλου σου ὡς παιδαγωγὸς μήτηρ, ὅπερ ἐστὶ λεγόμενον ἄλλως *συνάδελφος τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ἔργῳ τῆς πλάσεως!*

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

ΒΙΟΣ ΟΣΙΑΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ (Η μνήμη αὐτῆς τῆ 1 Ἀπριλίου).

Περὶ τὰ 46ον τῆς ἀσκήσεως αὐτῆς ἔτος ἦλθε τυχαίως πρὸς αὐτὴν ἑσὶς τις μοναχός, ὁ Ζωσίμας ὅστις ἐξεπλάγη μεγάλως ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ καὶ παραδόξῳ αὐτῆς ἱερανοίῳ.

Ἡ ὁσία ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ξένου ἀπισθοχώρησε. τὸν παρεκάλεσε δὲ νὰ τῇ ῥίψη τὸν πέπλον τοῦ ὅπως καλύψασα τὴν γυμνάσασα, δυνθῆν νὰ συνδιαλεχθῆ πρὸς αὐτόν. Ὁ Ζωσίμας ὑπήκουσεν, ἐξεπλάγη δ' ἔτι μάλλον ἰδὼν καὶ ἀκούσας τὴν ὁσίαν διαγαυμένην τὰ κατ' αὐτόν, καίτοι οὐδέποτε πρὶν τὸν εἶδε, καὶ ἐξυμνομένην σωματικῶς ἐν τῇ προτεχῇ. Τὴν προσεκύνησε δὲ μετὰ θαυμάσιων μαθῶν τὸν τότε βίον τῆς ἐν ἀντιπαρεθέλῃ πρὸς τὸν πρῶτον. Ἡ ὁσία τὸν παρεκάλεσε τότε ν' ἀναχωρήσῃ, κατὰ δὲ τὴν νύκτα τῆς Μ. Πέμπτης ἥτις προσήγγιζε, νὰ τῇ φέρῃ τὴν θείαν Μετάληψιν εἰς τὴν ἀπέκταντι ὄχθην τοῦ Ἰορδάνου, ὅπου αὐτὴ θὰ ἤρχετο ἵνα παραλάβῃ αὐτήν.

Κατὰ τὸ μέσον τῆς ἁγίας ἐκείνης νυκτός ὁ μοναχός ἀνεμην αὐτὴν εἰς τὸ ἁρισθὲν μέρος διαπορῶν πῶς ἡ ὁσία θὰ ἤρχετο πρὸς αὐτόν, ἀνευ πλοικαρίου. Ἄλλ' αἴφνης ὑπὸ τὸ φῶς τῆς πανσελήνου εἶδεν αὐτὴν ἀντίπεραν σφραγίζουσαν διὰ τοῦ ἀγέμου τοῦ Σταυροῦ τὰ ὄματα τοῦ Ἰορδάνου, εἴτα δὲ ἀπεπύθη ἐπ' αὐτῶν καὶ ἀσφαλῶς μέχρις ἐκεῖνου φθάνουσαν. Μεταλάβουσα ἡ ἁγία ἐρημόβιος ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἀπέκταντι συνίθη αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἀγέμου κατὰ τὴν ὁσίαν. Ὁ δὲ Ζωσίμας ἐπανελθὼν μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ ἁγέμου εἶδεν αὐτὴν ἐκτὸς τῆς ὄψεως ἐν τῷ αὐτῷ τῆς ἐρήμου μετὰ πρὸς Α. ἐστραμμένην καὶ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἔχουσαν. Οὐδὲν ἔλαλει περὶ αὐτόν, γραμμὰτα δὲ μόνον ἐπὶ τῆς ἁμμοῦ εἰδείκνυον κεχαρμαγμένας τὰς ἐξῆς λέξεις:

« Ἄββα Ζωσίμα, θάψον ἐδῶ τὰ λείψανα τῆς ταπεινῆς Μαρίας ἐλεωθεῖσης τῇ νυκτὶ τῆς Ἁγ. καὶ Μεγ. Πέμπτης 1η τοῦ μηνὸς Φάβρουαρι (αἰγυπτιαστί, Ἀπριλίου) μετὰ τὴν μετάληψιν τοῦ λείψτου τοῦ Μουσικοῦ». Ὁ Μοναχός ἔστη ἐνεός, ὅτε αἴφνης λέων ἐλθὼν ἤρχισε λείων τὸ ἀποξηραθὲν λείψανον τῆς ὁσίας. Ἐπειδὴ δὲ ἐστέρειτο διεκλήθη, αὐ! ὡς ἠδύνατο, εἶπε, τὸ θηρίον τοῦτο νὰ σκιάῃ διὰ τῶν ὀνύχων τὰ μνημά τῆς».

Πάραυτα ὁ λέων ὑπήκουσεν αὐτομάτως εἰς τὴν νοερὰν ἐπιτοαγὴν, καὶ ἀνασκάψας διὰ τῶν γαμψῶν ὀνύχων τὰς ἐρημίτιδος ἁμμοῦς, παρεσκίασε τὴν αἰωνίαν κλίνην τῆς ἁγίας γυναικός.

Καὶ ἦδη ὁ βίος αὐτῆς προίεται εἰς τὰ ἄμματα τῶν μὴ ἀπαξιούτων πρὸς τὰς ἐκκλησιαστικὰς μελέτας αἰώνιον πρότυπον ὑπερανθρώπου ἰσχυρῆς θελήσεως, ἥτις, διαφειγγομένη καὶ ὑπὸ τῆς ἀρωγῆς Θεῆς Χάριτος, διὰ μίαν ἐξέτραπτη ἀπὸ τοῦ ἄκρου κακοῦ εἰς τὸ ἄκρον ἀγαθόν, καὶ ἐνεργῆς ἀπεικονισμῶν τῶν πρώτων ἐκείνων τοῦ χριστο αἰώνων ὅτι τὸ μεγαλοφυῶν τῆς θρησκείας ἰδεώδες διαπνέον τὰς ψυχὰς, ἐδημιούργει ἀπὸ νάνων γίγαντας, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, περικλείων ἐν ἑαυτῷ τὸν Θεόν, εὐρίσκειται καὶ ἠδύνατο ν' ἀνέλθῃ ἐγγυτέρω τῆς Θεῆς χάριτος ἐγγυτέρω τοῦ οὐρανοῦ καὶ πορωτέρω τῆς ὀλιστικῆς τοῦ σήμερον πλάνης!

ΤΑ ΠΑΘΗ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Καὶ ἐκρημάθη ἐπὶ βύλον Αὐτός ὁ εἰς τὰ ὄματα κεκλεισμένος τὴν γῆν! καὶ ἐστέρθη δι' αἰματηρῶν ἀκανθῶν, Αὐτός, εἰς τὸ

οὐράνιον στέφος τοῦ ὁποῦ ὁ ἥλιος εἶναι εἰς ἐλάχιστος μόνον ἀδάμας! καὶ ἀπεγυμνώθη βαναύσιως τῶν ἐνδυμάτων Του, Αὐτός, ὁ φέρων ὡς χιτῶνα τὸ Φῶς, καὶ περιβαλλόμενος τὸν γλαυκὸν οὐρανόν, ὡς ἀστροποικιλτον σαρφεῖρώδη πορφύραν Του!

Οὐδὲν ἔλαλει πλέον περὶ Αὐτόν. Ἰτέαι τινὲς ἐκλαίον φιλοῦσαι τὴν γῆν ὑπὸ τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων εἰς τὰς φαλακρὰς κλιτύας τοῦ Γολγοθα, οἶνει δερόμενοι σπαρκατικῶς διὰ τῶν φυλλάζοντων αὐτῶν βραχίωνων. Ὁ οὐρανὸς ταῖς ἀπάντα ευσκατάζων σιωπηλῶς καὶ τὰ περὶ τὸν Σταυρόν συνωθούμενα πλήθη τῶν θεοκτόνων ἀλαλα πλέον καὶ πελιδνὰ ἠτένιζον περιφρόβως ὅτι μὲν τὸν πύσχοντα Θεόν, ὅτι δὲ τὸν ἀπειλοῦντα αἰθέρα!

Ἰψηλὰ ἐκεῖ πάσα ἡλίου κίτις ἦτο φλαγοβόλον βλέμμα τοῦ ἐξωφημισμένου Πατρὸς Θεοῦ φλογορῶν καὶ ἀφῆρητον ὡς βέλος καὶ σπινθὴρ ἐπιπίπτον ἐπὶ τὰ γυμνά αὐτῶν μέτωπα. παν χρυσοῦν νέφος ἔφερον ἄγγελον ἐπιβάτην ἀπειλητικῶς ἐπισείοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὴν ἀμαρτωλὴν Ἰερουσαλὴμ. πάσα γωνία τοῦ αἰθέρος γλαυκὴ στουγνῶς ἐκκηλιδοῦτο, νομίζεις, ὑπὸ πτύλων ροδίνου αἵματος!

Καὶ μακρὰν ἐσχολάζεν ὁ ἀργυρῶς Ἰορδάνης βαφοδίνης καὶ βροντερῆς, ἐκόχλαζεν ὀργίως παφλάζων καὶ ἐξορμῶν ἀφρώδης ἐκ τῆς ἰλιώδους τοῦ κοίτης, ὡς ἐὰν ἠπέλει νὰ περιλάβῃ καὶ καταπνίξῃ ὅλην ἐκείνην τὴν θεοφρόνῳ πληθύν εἰς τὰ λυσώδη τοῦ κόματα! . . .

Ἐγγὺς τοῦ Σταυροῦ ἔστατο ἡ ὡχρὰ Μαριάμ καλύπτουσα τὴν φωτόμορφον ὄψιν τῆς διὰ τῶν χειρῶν καὶ διὰ τῆς ἄρκου τοῦ μελανοῦ τῆς πέπλου τὰ δάκρυα Αὐτῆς ἀποσμήκουσα.

Ἄλλὰ τίς ποτε θὰ περιγράψῃ τὴν καρδιοδόρον ὀδύνην καὶ τὸ γαμψόμαχον ἄλγος, ὅπερ ἐσπάρασσε τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη τὴν μυροβόλον Αὐτῆς ψυχὴν; τίς μελαγχολικὴ τῶν δασῶν ἀηδῶν θὰ τὸ ψάλλῃ, ἢ τίνος Ὀρφέως θαυματοποιὸς ἐλαγειον θ' ἀπληχῆση πιστῶς καὶ εὐλόγως τὰ ἐν τῇ ὑπερανθρώπῳ ἐκείνῃ μητρικῇ καρδίᾳ κυμαινόμενα δάκρυα;

Μόνον τῶν ἀγγέλων τὰ κλαίοντα σμήνη, ὅσα πετῶντα ἀοράτως περὶ τὸν Σταυρόν, ἠδυνήθησαν νὰ ὠτακουστήσῃσι τοὺς βθεῖς στεναγμούς Της, μόνον αὐτὰ ἀπῆλθον εἰς τὰς ἄρκου τῶν τὰς χρυσαὶς τὸ βαθύτιμον ἄλγος Της.

Καὶ πτερυγίζοντα πέριξ σιωπηλῶς ἐφῆρναντὶν διὰ τῆς δρόσου τῶν δακρῶν τῶν τὰ μέτωπον τοῦ ἐκπνέοντος Θεοανθρώπου, καὶ ἐρρίπιζον τὰ φλέγοντα στήθη Του διὰ τῶν λευκῶν τῶν πτερυγίων καὶ ἐδρόσιζον δι' ἀγνῶν φιλημάτων τὰ πελιδνὰ, τὰ βαθύτιμον χεῖλη Του, τὰ χεῖλη ἐκεῖνα, ἀφ' ἧν ἐξορυσεν ἐπὶ γῆς κατὰ τὰ τελευταία ἐκεῖνα ἔτη ὅλον τὸ μέλι ὀμοῦ καὶ τὸ μύρον τῶν καλλιχρῶσων ἀνθέων τοῦ Οὐρανοῦ! . . .

Ἄλλ' ἡμέραι περῆλθον τρεῖς καὶ πλέον Ἐσταυρωμένος Θεοἰάνθρωπος δὲν ὑπῆρχε! ἀλλ' ὁ Θεὸς ὁ τεθεῖς εἰς τὸ μνημα ἀνῆλθεν ἐν' ἀντιμετρῆθῃ, ἀκτινοβόλον Αὐτὸς Φῶς, πρὸς τὴν αἴγλην τῆς ἐαριτίδος προίαν, ἀνῆλθε πανούσης αἴφνης τυχῆς τὰς χιτωνάδας καὶ γαλκῶνας Αὐτοῦ πτερυγίας!

Ὁ Βασιλεὺς, ὁ Ἀρχιερεὺς, ὅστις κατῆλθεν εἰς τοῦ Ἄδου τὸν βυθόν ὅπως λύσῃ ἀπὸ τῆς προσωινίου ἄρκου τοὺς πάντας ἀμαρτωλοὺς καὶ αὐτὸν τὸν Ἰουδαῖν ἔτι, ἀνέθη ἐκείθεν καὶ ἐπάτησε πάλιν τὸ γῆμα τῆς γῆς ἑλαφρῶς ὡς σιὰ, ἀερῶδης τὸ σῶμα καὶ φωτεινῶς τὴν μορφήν, ὡς πεπλασμένος ἐξ ἀέρος, φωτὸς καὶ ἰδέας!

Καὶ τὰ βῆδα τοῦ πρώτου ἔκρος τὸν ἔλουν στοργικῶς, ἐνῶ παρήρχετο ὡς ἀνευρώδης μορφή, διὰ τῶν ἀγνῶν ἀρωμάτων τῶν, καὶ τὰ ἔνθη τῆς γλῶσσης ἐλυγίζοντο δίχως νὰ θραύονται ὑπὸ τὸ αἰθέριον βῆμα Του καὶ καὶ ἀκτινὲς τοῦ οὐρανοῦ κτεροῦσαν ὡς ἀδελφαὶ τὸ ἡλιόχρυσον μετωπὸν Του!

Ὁ Γίος τοῦ Θεοῦ ἐδοξάσθη! γράσει ἀκτίνες τοῦ ἀπλόστου φωτὸς ἀντικεικίσθησαν τὴν ἀκτινὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἡμετέρας κόρης Του καὶ τὸ ὄνομα Του ἀνεσάλπιζαν μεμαρτυμένοι αἱ ἀπόδοι τοῦ δάσους πρῶτον καὶ κατοπινὰ τὰ ἔθνη τῆς γῆς!

Ὁμοίως τὰ θεῖα τέκνα τοῦ Ἀθανάτου Πατρὸς, αἱ γυναῖκες ἡμεῖς ἰδίαι, ὡς ὁ ἥμενος πλὴν πολυκαμντος βίης, ἐκπρωσωπεῖ διαρκῶς τὰ Πῶλη καὶ τὴν Ἀνάστασιν, ἀεὶ ἀθλόωμεν ἐδῶ θαρραλῶς ὑφοῦσαι τὸ βλέμμα πρὸς τὸν κίβερ μετὰ Πίστειας, Ἀγάπης καὶ Ἐλπίδος, ἀεὶ αἰρωμεν ὑποκύνως τὸ ἀκτινὴν στίγμα των ἐπὶ γῆς ὡσανὺ ἀναμείνουσαι περ' ἑκείνου, ὅστις δι' ὁδότης καὶ μαρτυροῦ ἐξηγόρασε τὴν Ἀθανασίαν ἡμῶν, τὸν ἀγγλὸν τῆς ἐπουρνίου ἀναμειβῆς φωτοστήφρον!

ΟΜΗΡΙΚΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΙΑΛΕΞΙΣ

ΧΡ. ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ

Ἀναγνώστεια ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ κατὰ τὸ Συλλογικὸν ἔτος 1898—99.

Λοιπὸν ἀρχὴ τοῦ παραμυθίου καὶ τί νὰ γείνη; ἔδω καὶ καλῆμέρα τῆς ἀφεντιῆς σῆς.

Ἦταν μὰ φορὰ κ' ἐνὰ καρὸ ἕνας γέρος καὶ μὰ γρηά, μὰ ὄχι δὲ καὶ ποτὲ γέρος, μισόκοπος, ὡς λέγουσι, λ. χ. ὅαν τὸν ῥήτορα σῆς τὴν δὲ ἡλικίαν τῆς γρηῆς ἀσφαλέστερον δι' ἡμῶς ἐναρμόσμεν νὰ μὴ ἀνατίθωμεν μεταξὺ τοῦ παρῶτος ἀκροατηρίου, ὡς εἶναι! Ἰταν λοιπὸν ἕνας γέρος καὶ μὰ γρηά καὶ εἶχαν (καὶ πρὸς Θεοῦ! μακρὰν ἡμῶν τὸ κατωκλήκος τῆς ἡλικίας φάσμα) εἶχαν ἕνα πολὺ λαμπρὸν, ὡφιστάτον καὶ ἀθωοτάτον κορίτσι· ἐκδόντ' ὁ καὶ οἱ τρεῖς εἰς καλὴν μοναχικὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὀλίγον μακρὰν ἀπὸ πάλιν μεγάλης καὶ εὐδομήνου. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἐκαλλόμενον τοὺς ὀλίγους ἀγρούς των, ἐκτεταμένους παρὰ τὸν παραρρέοντα μικρὸν ποταμὸν, καὶ ἐδραμοῦν ὅσον μὲν ὀλίγον διὰ τὰς ἐναυατοῦς ἀνάγκας των, τὸ πλεῖστον δὲ κριθῶν, τὴν ὅποιαν φέροντες εἰς τὴν πόλιν καὶ πωλοῦντες ἡγοράζον διάφορα πράγματα, χρησιμεύοντα καὶ εἰς τὴν συντήρησιν τῆς οἰκογενείας των πρὸ πάντων δὲ, ἐννοεῖται διὰ τί... διὰ τὴν προικὰ τῆς ἀγαπῆτης των κόρης. Αὕτη δὲ ὡς ἀπαιτῶς ἐξήρχετο τῆς καλύψεως εἰς βοήθειαν των γονέων τῆς καὶ ἐμεινε νοικοκυρὰ ἐν τῇ καλύπτῃ ἐτοιμάζουσα τὰ χραιώδη διὰ τοὺς φιλοπόρους γονεῖς τῆς, οἵτινες, ἐπειδὴ τοῖς ἦτο δὲ μονόκριθα, τὴν εἶχαν μὴ στ' ἀξίη καὶ μὴ β' εἶη· ἐμείνε λοιπὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐντός τῆς καλύψεως καὶ διὰ τὰς οἰκίαιας ἐργασίας καὶ διὰ τὴν προπαρασκευὴν πρὸ πάντων τῆς προικῆς ἐν ὅμοις ὑποβίω ἐν τῇ παραμυθίᾳ μὲν σκεπτεῖ ὅτι θὰ ἐγνωρίζον ἐκ πείρας τὰ δυναρῆδια ἀποτελέσματα των ἐπὶ των τρυφερῶν παιδικῶν προσώπων ἐπιπαινουσῶν ἡλικίων ἀκτινῶν, διὸ καὶ ἐφρόντιζε νὰ ὑδρευῆται ἐκ των πλείστον ῥεῖθρου τοῦ ποταμοῦ τὸ μέγιστον ὕδωρ δις τῆς ἡμέρας, τὴν πρῶταν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ λαμπροῦ Ἀργοροτόφου καὶ τὴν ἑσπέραν κατὰ τὴν ὄριον αὐτοῦ, ἡ δὲ αἰς ἦτο καὶ ἀννεφιά, καὶ κατὰ τὴν μεσημβρίαν καὶ νὰ ὅς εἶπω, εἶχε καὶ δικαίον τὸ κορίτσι νὰ λαμβάνη τὰς προφυλάξεις ταύτας, ἐπὶ τὸ ἄθωον τοῦ ποταμοῦ—ὕδωρ δὲν ἦτο ἱκανὸν ν' ἀποκαθαίρη καὶ τὰς ἡλιακὰς παυὰ δ' α' καὶ τότε (καθὼς λέγει τὸ παραμυθί μὲς βεβαίως) δὲν ἦτο γινώσκον οὐδὲν ἰατρικὸν ἐφευρημένον διὰ τὰς τοιαύτας ἡλιοκαίας. Τέλος πάντων διὰ των προφυλάξεων τούτων ἡ κόρη μὲς ἐπείρει τοσαύτην λευκότητα, ἀνθρωπότητα καὶ λαμπρότητα προσώπου, ὥστε καὶ τὴν νύκτα λέγει, ἐλαμπροκοποῦσε καὶ καθόλου παρῶδον εἰς ἐγκώμιον ταύτης μὲς τῆς ἠρωίδος νὰ ἐποιήθη καὶ τὸ δίστιχον, τὸ εἰς τὸ ὄραμα τοῦ ἀγαπητικοῦ τῆς Βοσκοπούλας ψαλλόμενον

τὸ τί τὸ θέλει ἢ μᾶνα σου τὴ νύκτα τὰ λυχνῶσι, ποῦ εἶχε μὲς' ε' τὸ σπῆτι τῆς τὸν ἥλιο τὸ φεγγάρι.

Ἐπειδὴ δὲ τὸν καλὸν μὲς γαιοσπόνον ἐβλεπον πάντοτε νὰ φέρη πρὸς πῶλην εἰς τὴν πόλιν κριθῶν, τὸν ἐκωνόμασαν φυσικῶς Κριθάρου· τὴν γυναικὰ του ἐπομῆνος κριθάρου καὶ τὸ κορίτσι των κατὰ συνέπειαν Κριθάρουπούλαν.

Ὁ γέρον Κριθάρους μὲς καίτοι ἀγρότης καὶ ἀπαιθευτος, ἐκομμεῖτο ὅμοις μὲ τὸσην φυσικὴν εὐφυίαν θεδέν καὶ χρίην καὶ ἰσχυρὰν κρίσιν, ὥστε τὰ πάντα παρετήρει καὶ ἐκρινε τὸσον ὁμοῦ καὶ ἐπιτιχῶς· εἶχε δὲ καὶ φυσικὴν ἀτωμυλίαν ὥστε ὁ ἀπαξ αὐτὸν διηγούμενον τι ἀκούων, προσκολλάτο τὸ τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ ἐπεθύμει ἀπαξ εἶτι νὰ ἀκούσῃ αὐτοῦ τοὺς ἐπαγωγικοὺς λόγους. Ἄν εἶπτε δὲ καὶ διὰ τὴν καλὴν καὶ συμπαθεστάτην σύζυγον του, οὐδ' εἶλε παραμυθία τι αὐτῶν, ὥστε συγκρινόμενον πρὸς τὰ ἐκείνης τὸ ἰδικὸν μὲν ὑπερρινὸν παραμυθί θὰ εἶφαιετο ῥῶστο ἐνὰ ἀνοστο ἀνοστώτατο κολοκῶσι, ὡς βεβαίω! Πολὺ δὲ φυσικὸν ἦτο καὶ ἡ θυγάτηρ των, ὅσοι ἐκ των ὁστων καὶ ἀρεξ' ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτῶν, δι' ἐκληρονόμησεν ἀπόσας ταύτας τὰς ἀρετὰς των ευνότης γονέων καὶ ἐγένετο ἐπομῆνος καὶ αὐτὴ εὐφυῆς καὶ στωμυλῶς, παρατηρητικὴ καὶ κριτικὴ κατὰ τὴν ἡλικίαν τῆς ἐνοῦεται, (διότι τότε, πρὸ ἀρχαίης τὸ παραμυθί μὲς, ἦτο 19 ἔτων ἀκριβῶς, ἀν καὶ ἡ μήτηρ τῆς, ἀγνοῶ διὰ ποῖον λόγον, τῆς ἐκρυβε τὰ δύο καὶ τὴν παρουσίαζε ὡς 17ετῆ), ἦτο λοιπὸν ἐπάνω εἰς τὸ ἄθος τῆς ἡλικίας τῆς, θαύμα ἰδῆσθαι, ἄλλη Ναυσικά τοῦ βασιλέως Ἀλκινοῦ, ἡ καὶ ἡ πωλοδουλιαντος ἐκείνη παπαδοπούλα Χρυστῆς κατὰ τὸ δέμας τὴν ψυὴν τὰς φρένας καὶ τὰ ἔργα, ὡς ἐλεγεν ὁ δριστερὸς ἐκτυπητῆς των γυναικῶν ἀρετῶν εὐρυκερῶν Ἀγαμέμνων.

Τώρα δὲ ἀφήσωμεν διὰ μίαν στιγμήν τὸ γέρο, τὴ γρηά καὶ τὸ κορίτσι τοῦς, τοὺς μὲν γονεῖς νὰ ἑρσιζώσωμεν ἢ μᾶλλον ν' ἀλαμίζωσι, διότι ὁμοίως ἦτο ἀλὼν ἡμῶν, τὴν δὲ θυγατέρα νὰ ὑφείνη τὴν προικὰ τῆς!

—Μὰ ἄδονεν προίκες καὶ προικιά καὶ ἐτοιμασίας προίκα μὲς κοπανίζεις—θὰ μοι εἶπτε ἦταν καὶ τίποτε εἰς τὴν μίσην; ἔτι κανένα ψιψιψι διὰ κανένα παλικάρι;—ὄχι μὴν κολλῶσεθε ὀδικο μὲ τὸ κορίτσι· ὅς βεβαίω μὲθ' ὀρκου! τίποτε δὲν ἦτο, οὐδ' εἶφαιετο τίποτε... ἔπιστα ἐκεῖ εἰς τὴν ἐρημίαν πῶδ' ἦθελε τὸ ἰδεῖ τὸ καμμένο τὸ κορίτσι! διὰ νὰ ὑπανδρευθῆ γρήγορα ἐνὰ κορίτσι, ἐπηρεσε, τότε δηλαδὴ, τότε δὲν γίνοντο τέτοια πράγματα! ἐπηρεσε νὰ ἔργη, ὀρκος λέγουσι, σκεπῶν εἰς τὴν πιάτσα, νὰ κάμῃ περίπαιτο θυγρὰ πικρὰ εἰς τοὺς μεγάλους δρόμους καὶ μὲ ἥλιο καὶ μὲ βροχὴ καὶ μὲ χιόνια καὶ μὲ λάσπας, διὰ νὰ τὸ ἰδοῦν νὰ τὸ ἀρῶσουν, νὰ θανατώσωσιν τὴν εὐμορφίαν του, καὶ πρὸ πάντων τὰ κοῦσὸν του, καὶ νὰ στείλουν κατόπιν προφενεῖά ἄλλὰ καὶ τοῦτο δὲν ἐγένετο, διὰ τὸ κορίτσι μὲς μέγας ὁ θεὸς των κοριτσῶν... ὁ Παντοδύναμος καὶ ἰσχυρὸς... Τέλος πάντων ἡ κριθάρουπούλα μὲς εἶφαιε τὰ προικῆ τῆς καὶ ἐτραγούσε με τὸν ῥυθμὸν τοῦ κτηνοῦ καὶ τῆς σατίας τοῦ ἀγαλαμῆ τῆς νὰ ἀκούετε τὸ τραγοῦδι τῆς, τὴν θείαν τῆς ἐκείνην μελωδικὴν φωνὴν καὶ τὴν μελωδίαν τῆς, δὲν θὰ ἐκρηκίζεσθε ὅτι μελωδύματα οὔτε συναυλίαι; θὰ μοι εἶπτε καὶ πῶδ' τὴν ἡκούεν ἐκεῖ εἰς τὴν ἐρημίαν;—θὰ ἐρωτήσω λοιπὸν καὶ ἐγώ.—καὶ ὁποῖος ἢ ὅποια τραγοῦδι μεδὲ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς δὲν τραγοῦδῆ, διὰ τὴν ὁρμὴν τῆς, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ τὴν ἀγέσῃ;—ἀν ἐχίτε τοιαύτην ἰδέαν καὶ συμφωνήτε μετὰ τοῦ ἡυσιπῆ, λέγοντος, ὅτι δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐτραγοῦδῃ οὐδὲ καὶ τοῦ ῥήθους αὐτοῦ καλύτερα, ἀν τὴ πλεονέκτημα του τοῦτο δὲν τὸ μᾶθῃ ὁ κόσμος ὅλος! ἀν νομίζετε δι' αὐτὸς εἶχε τὸ πρᾶγμα, τότε καὶ ἐγώ, εἰ νὰ κάμω, θὰ ὑποχωρῶ εἰς τὴν πλειονοψηφίαν ὅς διότι ἡ πλειονοψηφία εἶναι δεδατῆ καὶ πανίχυρος.

(ἐπεὶ συνέχεια)

ΡΟΔΙΝΑ ΧΕΙΛΗ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

A

Ήταν ο λευκοφρύς τής Γραφής Δικαλλίων. Νέος λίγην, ἡλικίας τῆς ἐν τῷ ἐσχάτῳ αὐτοῦ γλωστὶ κακομύθῳ ἡ πρὸς νεοπλησίων πλωτοῦ οἴκου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κληδονῶς, ὃν δικαίως ἡ θεὰ ἀρχὴ ἀκαθάρτως ἐπισκώπωνεν ἐπὶ τὴν ἐκφυλισθεῖσαν τοῦ διποφῶς ματτοφῶδου ἀπογοῆν καὶ ἡ λευκὴ του περιστερὰ μετὰ μακρὰς ζῶρας καὶ πρῶτου ἡμέρας, δὲν θὰ ἐδραμεν ἄρτι γλωφίσαντα τὸν θαλλὸν τῆς ἐλαίας διὰ τοῦ χριέντος βύρπου αὐτῆς ὡς πρότερον ἢ ἄλλη ἐκείνη λατρευτὴ περιστέρη, ἡ χρυσοπτερος, λέγω, ἔδραψε τὸν ἐγλαυκῶρον τῆς χρυσαυτοῦς καὶ ἀργυροφύλλου κίτρους ἀλῶνα.

Κατάρτατε εὐφραίνεθε οὐαὶ! οὐαὶ! τὸ λαλῶν ἐκείνο κάτοπτρον, τὸ ἀργυροῦν καὶ κάλλιτρον ἐκείνο καίμα, ἐγένετο ὁ ἄγρων ὁ βαρβάνης καὶ στυγερὸς τοῦ ἠθικοῦ βίου τῆς ἀνθρωπότητος!

Ναί! διότι εὐθὺς ὡς ἡ γυνὴ, ἀκοινοῦσα ὅτι κυρίως ἐστὶν ἠθικὸν δημιουργήμα, ὡς μόνῃ καὶ κερὶν τῆς δυνάμει ἀναγνωρίσῃ τὸ σωματικὸν εὐτύχη καλλος, τὸ δυστυχὲς αὐτῆς τοῦτο εὐτύχημα· εὐθὺς ὡς, φιλάρετος, κοῦρος, μηδαιμνὴ, διὰ μόνου τοῦ υλικοῦ τοῦτου σκῆπτρου τῆς ζήτησῃ νὰ ἐδράσῃ ἠθικὸν κράτος ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ ἀνδρός, ὡς τότε οὐκ εἰς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἀλλὰ φεῦ!.. καὶ οὐαὶ εἰς αὐτὴν!..

Τότε ὁ κοινωνικὸς βίος καθίσταται ἠθικὴ τις ἰλαροτραγῳδία, ἐν ἧ τὰ δάκρυα τοῦ γησίου ἄλγους παλκίωσι διὰ κῶς μετὰ τοῦ πικροῦ τῆς χλεύης γέλωτος· τότε ἡ ἀπόγνωσις τοῦ ἀνδρός, ἀλληλένδιστον καὶ ἀδελφὸν σύμπτωμα μετὰ τοῦ εὐτελισμοῦ τῆς γυναικός, δημιουργοῦσι τὸ τερτάριον ἐκείνο χάος, ἐν τῷ ὁποίῳ βραχθυμῶς, σιφωτιζόμενα, καταποντίζονται· ἐσθὶ καὶ οἰκογενειακὴ εὐδαιμονία καὶ κοινωνικὸν μέλλον καὶ ἰδέωδες τῆς ἀνθρωπότητος· τότε, λέγω, τὴν οὐρανὸν ἠθικὴν κατὰ κτωσιν τοῦ ἀριστογνήματός, αὐτοῦ ὁφθαλμοῦ προσδίδων ὁ Ὑπεράναξ Θεός, σὺν τοῖς πέρι τὴν ἀρταϊάν Αὐτοῦ χεῖρα ἐπὶ τὸ μέτωπον, ἀπεσθῆναι ὀλιβομένως ὡς δυστυχῆς τις Φειδίας ἢ Ζεῦξίς· ὅστις ἐσχεν ἀίρησι τὴν ὑπεράτταν δι' αὐτὸν ψυχικὴν ἀδύνην τοῦ νὰ ἰδῇ ἀσπλάγγως διὰ βανδαλικῆς τινος χειρὸς κατεπιλωμένον τὸ ἐξοχώτατον τῆς σιμῆς ἢ τοῦ γρωστῆρος αὐτοῦ προῖον ἰε. . .

B

Ἦτο ὠρτια νεανίης ἢ Ἑλλῆ! πολλὰκις εἶχεν ἀκούσει τοῦτο, πολλὰκις ἢ νεκρὰ εἰσοσάεισι καρδίᾳ τῆς εἶχεν ἀνασκυρτήσαι ἐξ ὀνειρώδους χαρῆς ὑπὸ τὸν γλυκὴν τριγύρω ψιθυρὸν ὅτι ἐπλάσθη θεόμορφος· ὅτι ἡ μελανόφθαλμος Φαιλίας τοῦ Ὀλύμπου Ἦρα δὲν εἶχε τὸ βλέμμα φωτεινότερον αὐτῆς· ὅτι ἡ βοδύσσα Νύμφη Ἦώς δὲν εἶχε βοδινωτέρους αὐτῆς τοὺς δακτύλους· ὅτι, τέλος, αὐτὴ ἢ Κύπρις ἢ λιγυρὰ δὲν εἶχε τὰ θαλλόντα χεῖλη πορφύρωτερα καὶ ἠδυσπθέστερα.

Ἐκράτει ποτὲ βόδον ἢ μυριόχαρις κόρη ἀσφρασιμένη αὐτὴ καὶ αἱ ταχύπτεροι τῶν βουνῶν χρυσαλίδες, ὡς ἢ ὁμή του ἐκάλει, ἀντὶ νὰ καθίσωσιν ἐπ' αὐτοῦ, ἐπεκαθίσαν ἀπατηθεῖσαι εἰς τὰ ὀμόχροα χεῖλη τῆς.

Ὡ!.. τὰ χεῖλη αὐτῆς ἐκείνα, τὰ θεσπέσια χεῖλη, ἔπερ οὐδεμία ποτὲ ἔσχεν ἄλλη γυνὴ· τὰ χεῖλη ἐκείνα τὰ μακρόθεν προκαλοῦντα βλέμμα καὶ φίλημα διὰ τῆς μαγευτικῆς ἐρυθρόπυτος τῶν, ἥτις ἐξήρετο θαυμασιῶς ἐπὶ τῆς λευκῆς περιαιρίας· τὰ χεῖλη ἐκείνα, ἀπερ ἤγνοιε τις πρὸς τὴ μάλλον

νὰ παραβῆ ἐπιτοχίτερον, πρὸς πορφυροπλή ἀνεμῶνην κρυμῶς ἐπὶ τῶν τελευταίων τοῦ μαρτίου γυνῶν ἀνθίσασαν, ἢ πρὸς ἄνθος ῥοιῶς διακρίπτον λαμπρῶς ἐν τῷ μέσῳ ἰσάμων, ἢ πρὸς τὸ μῆλα κοραλλίου γλαυρῶς ἀνιδυόμενον ἐπὶ τοὺς κρινοειδεῖς τῆς θαλάσσης ἀρούς· τὰ χεῖλη, λέγω, ἐκείνα, τὰ σταγῆνα οὐοῦ καὶ ἀγγελικὰ, ἀπερ ἐφείνοντο πλασθέντα διὰ μόνον τὸ ἄσκη καὶ τὸ μεθίσκη, ἐθελοῦν, ἐθελοῦν καὶ ἀπέπνεον ἔρωτα ὡστὶ τὰ εἶχε φίλησαι τὴν νύκτα ἐρωτικῶς ὁ χρυσοπτερος Θεός· Ἔρωσ!

Καὶ αἰσθανομένη τοῦτο μυθῶς ἢ κρη, ἐχαιρον, ἐμγαίνετο, μεταρπύουσα εἰς οὐρανὸς! Ἀντὶ εἰς τὴν φῶσιν οὐκί βαθεῖαν ἀλλ' ὄζειν ἀισθητικότητά τῆς γυναικὸς τὴν ζωοφροσῶν, καίτοι οὐκί τὴν εὐγνωστότερα, ἀγγαλλέοντα ἔσποκε ἢ ἐκαπονημένη φιλαρσίαια· καὶ οὐδεὶς, οὐδ' ὁ φιλέργυρος ὅτεν χρηματίζηται, οὐδ' ὁ φιλόκρητος ὅταν ἐλεῆ, οὐδ' ὁ ποιητῆς ὅτεν βραδύτῃ πῶθεται καὶ ἐνθουσιᾷ ὅταν ἢ φιλάρετος γυνὴ, ὅταν κισθάνεται βερύνον ἐπ' αὐτὴν πλῆρες εὐλαβοῦς ἢ ἀνευλαβοῦς θαυμασμοῦ τὸ φλέγον ἀνδρικόν βλέμμα.

Ἄλλα τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡ καλλὸν τῆς φιλαρσίαιου ὠρτιας δὲν εἶχε δεινῶς ἀνταμειβεθῆ, ταύτεστι δὲν εἶχε καταπτευθῆ καθ' ὅσον ἐπαχίως ὡς ἄλλοι.

Κατὰ τὸ βραχὺ ἀπὸ τοῦ οἴκου αὐτῆς μέχρι τοῦ τροχιοδρομοῦ διάστημα τρεῖς μόνον συνήντησε διαδάττει. Ὁ πρῶτος, τυφλὸς ἐπαίτης, ἦτο ὄμως ἀνεπηρέαστος εἰς τὰ κάλλη αὐτῆς· ὁ ἄλλος, λόγιος κατὰ τὸ φαινόμενον ἀγῆρ, ἐπιστήμων ἢ ποιητῆς, βραδύτης τὸ ἦθος καὶ λίαν μίση τὴν ὄρασιν, ἐπισομῆ τὸν οἶκτον αὐτῆς πλεον ἢ ὁ τυφλὸς ἐπαίτης· ὁ τρίτος, τέλος, ἀγνοῦστικὸς ἀχθοφῶρον δύο βάρεις κάδου, ὕδατος τὴν ἠτένισα μετὰ περιέργου προσοχῆς διακώφως δι' τὴν βραχίτην στραφῆν, ἦν ἐπιθῶριζεν, ἐβαλεν ὄζον καρχασιῶν καὶ τῆ ἐσθίειε κατὰ πρόσωπον χυδαίων σαώματι. Παράδοξος θαυμαστής ὁ τρυχὸς καὶ σκαῖος οὗτος τῶν τριτῶν υἱός!..

Διὰ πτερωτοῦ βήματος ἢ καλλιμόρφος Ἑλλῆ μετέβαινε τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ πρὸς τὸν ἐρταζῶντα μνηστῆρα αὐτῆς, πολλὰ μυστικῶς ὀνειρώττουσα. Ἀνερωπολεῖ πᾶλλουτα καὶ ἀγαλλομένη πῶσον θὰ ἔλαμπεν ἐν τῇ ἐσπερίῃ ὑπὸ τὴν ἐξίσιαν περιβολῆν τῆς τὴν κερλιωδῶς γλαυκῶριον τὸ χρώμα, τὴν ἀκραιφνῶς πρωτίτιστον τὴν διακτιυήν. Καὶ μεθίσωσα ἰρρέμβαιε πῶσον ὁ μνηστῆρ αὐτῆς θὰ τὴν ἀπέθειν, πῶσον θὰ τὴν ἐλάτρευον οἱ ἄνδρες, πῶσον αἱ γυναικὲς θὰ τὴν ἐζήλευον!

Ἐν τῷ τροχιοδρομῷ αἱ μόνος συνοδός. Ἡ βοδύγειλος Ἑλλῆ ἔλαθε θεσιν ἀπέναντι αὐτοῦ οἰνοῖ στρατηγικῶς ἐπικρυον. Κύβισσα δὲ ἐν' ἀνελάδῃ, οὐκί τυχαίως, ἰνοειετι, πεσσοῦσαν, τὴν ἐκπύλων βεπίδα τῆς, ἔβραν καὶ λευκὴν ὡς Ζυφίρου ἢ ἀγγελου πτερυξ, ἐπιπλάνησε ληθραῖον τὸ ἰταστικὸν βλέμμα τῆς ἐπὶ τοῦ ὄλου ἀτόμου αὐτοῦ.

Ἦτο καλλιμόρφος νεανίας, ξανθὸς ἄδωνος κάλλους καὶ σαρμῶ, ζῶν ἀνδρείκελον ἰταστικῶ καταστάματός, μετὰ χάριτος φέρον ἐν τῇ κόγγῃ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ τερατώδες ἐκείνο κυκλώπειον βούρβλαμον τῆς ἀνδρικής τυρωμολογικῆς ἀρκαφιαίας, ὅπερ καλεῖται *morde lar*.

(ἔπιται συνέχεια)

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΑΘΟΠΑΤΡΑΣ

Ἀκούμισσε τὸν ἄγκωνα ἰς τὰχνά τῆς μαξιλόρια Ὅπου τὰ χρυσοστόλιζαν λαμπρὰ μαργαριτάρια Ἡ ἔακουσθὶ Βασιλίσσα, κ' ἀνασκαῶθῃ λίγο

Έσαν ένα πλούσιο τσαμπι 'που ξέφυγε τόν τρύγο
 και κάρπει 'ς τὰ δρανόφυλλα με φθινοπώρου κάλλη.
 Όμως αὐτὴ φθινόπωρο δὲν εἶδε ηλικίας
 Εἰς τὰ σαράντα χρόνια της 'μπορούσε νὰ τὰ βάλῃ
 Ἀκόμα με τὴν πλεῖδ' ἀμορφῆς κόρη τῆς Ἰταλίας.
 Ἀπ' τὸ χρυσὸ κρεββάτι της, ποὺ ἔσταζε τὸ μύρο,
 Ἐρρίξε μιὰ γοργὴ ματιὰ ἢ Κλεοπάτρα γύρω.
 Πενήντα νύμφαις χόρευαν με ρούχα ἀρχαῖνια
 Ἀφροβόλοισαν τὰ κρασιὰ-σὲ βάζα κρυστάλλνια
 εἰς τὸν ἔβαν'· εἶπε καὶ 'ς τὰ πούπουλα πριχου ξυνακαθίσῃ
 Διαλύθησαν οἱ χοροί, κοπῆκαν τὰ τραγοῦδια
 Κ' ἔφυγαν δούλοι κι' ὄρχοντες ἐμπρὸς τῆς σάν
 [μαμουδία,
 Ἐμείνε μόντ' σ' τὴν αὐλὴ τοῦ Ἀντωνίου ἢ χῆρα.
 Σ' τὰ πόδια της γονάτιζαν τὸ Χάρμιο κ' ἢ Εἰρα,
 Τὰ δυὸ πιστὰ κοριτσιὰ τῆς σιωπῆλὰ θλιμμένα:
 Λίγα λυχναρία στέκονταν ἀκόμα ἀναμμένα.
 Τέλειωσε τὸ θυμιάμα με τὸ στερνὸ τῆς δειπνο
 Καὶ πρὶν εἰς τὸν αἰῶνιο δοθῆ ἢ δόλια ἔλυο,
 Ζήτησε τὸν καθορῆτῆ τῆς! μέσα 'ς τὸ σιλιδιωμένο
 Μέταλλο εἶδε πρόσωπο θεῆς (ζωγραφισμένο
 Κ' ἕνα μικρὸ χαμόγελο, σάν τὴν στερνὴ ἀχτίδα.
 Ποῦ γάνει μέσ' τὸ σύννεφα ὁ ἥλιος πριχου δύση.
 Γιὰ μιὰ στιγμὴ σ' τὰ χεῖλη τῆς ἔπῃγε νὰ καθίσῃ
 Καὶ μετ' τὴν τελευταία της ἔχάθηκε ἔλπίδα! . . .
 Τὴ ἤθελε τὴν ἀμορφῆ ἀφου ἢ Ὀκταβία
 Σὲ λίγο θὰ τὴν εἶδανε ξεθρονισμένη σκιάδα;
 Ἀφου ἢ Ἀυγουστῶ του καρδιά δὲν ἔστανε τὴν κρῖα
 Τὸ μάτι της, ποῦ ἔκαμε σὰν Βεζουβίου λάδα;
 Ἐρρίξε πίσω τὸν χαλκὸ καὶ ἔφερε τὸ χεῖρι
 Σ' τὸ ἄψηλό της μέταλλο! . . . φαρμακερὸ μαχαίρι
 Κεῖνη τὴν ὥρα ἔσχιζε τὰ μαῦρα σωθικά της!
 Φρικτὸ ἐξέτιλιζονταν πανόραμα μπροστὰ τῆς
 Ἐδῆλε τὸν Ἀντώνιο σ' τὸ αἶμα τοῦ βαμμένου.
 Ἐδῆλε σ' ἕνα ἄσημα τὸν θράνο τῆς περμένο.
 Ἐδῆλε εἰς τὸ ἄκτιο τὴν ἀτιμὴ φυγῆς τῆς;
 Ἐδῆλε καὶ τὸ ὑπερνὸ νὰ σφάζονε παιδί της,
 Ἐδῆλε δὲα ὄνειρα πὼς ἦσαν καὶ ἀπάτη!
 Σαράντα εἶχε κοιμηθῆ σ' τὸν κόσμον τοῦτο χρόνια,
 Καὶ τώρα δροῦ ἀνοῖξε ἐξαφνικὰ τὸ μάτι,
 Μελέτας νὰ κοιμηθῆ ἢ ἔρημη αἰώνια!
 Εἰς τῆς ἀπελπισίας της τὴν θέρη, ἀπ' τὰ βῆθη
 Τοῦ κρεββάτιου της, ἔσυρε τὸ φοβερὸ καλάθι,
 Ποῦ ἐκρυθε τὴν ὀχνητὰ κ' ἔπῃρε νὰ τ' ἀνοῖξῃ
 Μέσ' ἀπ' τὰ σὺκα εἰδῶνα τὸ φεῖδι νὰ πηδῆξῃ
 ἢ δούλας τῆς κ' ἐπάγωσαν! . . . χωρὶς νὰ δειλιάσῃ
 ἢ Κλεοπάτρα ἀπλώσε τὸ χεῖρι νὰ τὸ πιάσῃ.
 Ἀγριεύθηκε τὸ ἔρπετό τὴν δάγκασε καὶ πᾶει
 Τὰ δυὸ πιστὰ κοριτσιὰ της μετ' τὴν σειρὰ νὰ φάῃ.
 Ἐπῆσε ὑπερήφανα σ' τὸ ὀλόχρυσο κρεββάτι
 Οὐτ' ἕνα δάκρυ ἔγραψε τὸ φλογερὸ τῆς μάτι.
 Γιὰ ν' ἀψηφίσῃ πλεῖστορο τῆ τιποτένια Μοῖρα
 Μέσα εἰς τὴν βασιλικὴ τυλίχθηκε πορφύρα
 Καὶ μετ' κορώνα 'ς τὰ μαλλιά ὡς τὴν ἄστερνὴ τῆς ὥρα
 Νὰ βασίλευσῃ θείλῃσε 'ς τὸν Φαραὸ τὴν χώρα

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΠΗΓΙΩΛΔΑΞΗΣ

Ἐν Ἀθήναις.

ΛΑΪΚΗ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ.
 CAMILLE FLAMMARION
 ΦΩΤΟΠΛΑΣΜΑ (1)

Ἡ Γᾶ ὁρωμένη ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ.

Τὸ Φωτόπλασμα. Ἐφθάσα λοιπὸν εἰς οὐρανοῦ τινα
 τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς Αἰγός, τοῦ ὁποῦ ἢ περίφερα εἶναι
 ἱκανὴ νὰ περιλάβῃ 20 ἀστέρας ἰσομεγεθείας πρὸς τὴν γῆν
 σὰς καὶ εὐρέθην μετ' ὀλίγων ἐπὶ κορυφῆς ὄρους, τὴν ὁποίαν
 ἐκάλυπτον κρύπται ἐκ φυτῶν ἀχηματιζόμενοι. Διείδον ὅτι
 τὰ μαγικὰ ταῦτα ἀνάκτορα ἐχηματιζόντο ἐκ τῆς ἐνώσεως
 κλάδων δένδρων καὶ ἀναρχητικῶν φυτῶν.

Εἰς τὴν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ πολυάνθρωπων ταύ-
 τιν πόλιν προσεγγίσας, εἶδον ὄμιλον γερόντων περὶ τοὺς εἰ-
 κόσι πέντε ἢ τριάνκοντι, οἱ ὁποῖοι μετ' ἐπιμήνου καὶ ἀνδρό-
 γου προσώχης παρετήρουν λαμπρὸν ἀστὲρα ἀνήκοντα εἰς τὸν
 ἐν τῷ Ἰστίρ ἡμισφαιρίῳ ἀστερισμὸν τοῦ Βορροῦ, κατὰ τὰ ἄ-
 κρα τοῦ Φαλαξίου. Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην τοσούτου οἱ γέρον-
 τες εἶχον ἀνηκεντροθῆ περὶ τὴν ἀποκλειστικὴν ἐξέτασιν
 τοῦ ἀστέρος τούτου, ὥστε σὺβόλως παρετήρησαν τὴν ἀφίξιν
 μου ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν.

Ὅτε εἰθόσα εἰς τὴν ἀμφοσφαιραν ἐκεῖνην, εὐρέθην ἀήλικος
 περιδεδυμένους ἕλικὸν ὄμμα ὁμομόρφον πρὸς τὸ τῶν κα-
 τοίκων τῆς, καὶ, πρὸς μεγαλύτερον μου ἐπιμήνου, τοὺς
 ἴκουσα ὁμιλοῦντας περὶ τῆς γῆς ἐν παγκοσμίῳ νοση γλώσ-
 σῃ, τὴν ὁποίαν ἔνοσθη τὰ ἐπουράνια Σερραφείμ.

Ἦνώθη καὶ ἐγὼ μετὰ τοῦ πλῆθους ἐκεῖνου καὶ προσήλωσα
 ὁρῶνς τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ ἀστέρος μετ' ὀλίγον δὲ
 ἐνὶ προσεπάθειν νὰ ἐμβασθῶ εἰς τὴν συνδιάλεξιν τῶν καὶ
 νὰ κατανοήσω τὰ παράδοξα περὶ τῶν ὁποῦν ὠρῆθον, δι-
 κρινὰ ἀήλικος πρὸς τὰ ἀριστέρα καὶ ἄλλων οὐρανοῦ χρώματος
 ὄχρονκῶνον ἦτο ἀπὸ τὴν ἢ Γᾶ.

Τὸ πλάνητικὸν σὰς ὄντημα ὁρωμένον μακρόθεν ἀπὸ τινος
 τῶν γατόνων τοῦ ἀστέρος, φαίνεται ὡς σύμπλεγμα ἀστρῶν
 συγκεκμημένων ἐξ ὅκτις κυρίως κόσμων ἀστροπερουμενῶν πέρα
 τοῦ Ἥλιου, ὁ ὁποῖος ἦδη ἐμορφώθη εἰς ἀστὲρα. (2) Ὁ Ζεὺς
 καὶ ὁ Κρόνος ἐφελέκοντο πρῶτοι τὴν προδοχὴν ἕνεκα τοῦ
 μεγέθους τῶν εἰτα διακρίνεται ὁ Οὐρανὸς καὶ ὁ Ποσειδῶν καὶ
 ἀποκρούσας ἐγγύτατα τοῦ Ἥλιου ὁ Ἄρης καὶ ἢ Γᾶ. Ἡ Ἀφρο-
 δίτη δυσκολώτατα διακρίνεται, ὁ δὲ Ἔρμης μένει ἄρατος
 ἕνεκα τῆς μεγάλης αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἥλιον γειτνιάσεως. (3)
 Τοιοῦτον φαίνεται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τὸ νυμπερὸν πλανητικὸν
 ὄντημα.

Ἡ προσοχὴ μου ἀποκλειστικῶς προσήλωθη ἐπὶ τῆς μακρῆς
 γήινης σφαιρᾶς, παρὸς τὴν ὁποίαν ἀνεγνώμισα καὶ τὴν Σε-
 λήνην. Μετὰ μακρὸν περιηγήσει, τοὺς παγῶνας τοῦ Βορροῦ
 πόλου, τὸ κτερινὸν (4) τρίγωνον, τὸ ἀχηματιζόμενον ὑπὸ
 τῆς Ἀφρικῆς, τὰ ὄρη τῶν ἁκεανῶν, τοσούτου δὲ εἰς ταῦτα
 καὶ μόνον προσήλωθη, ὥστε ὁ Ἥλιος ἐξηφανίσθη ὀχρῶν ἀπὸ
 τῶν σφαιρῶν μου.

(1) Φωτόπλασμα—Lumens, ὁ λαμπρὸς τεθυμένος εἶδος τοῦ ὀ-
 ραιτάτου τούτου ἔργου τοῦ ἁσθημοῦ Γάλλου ἐκλεκτικῶ τῆς ἀστρο-
 νομίας Καμιλλοῦ Φλαμπαριόν. Ἡ λαμπρὸς αἰτῆ λέξις (Lumen-inis)
 σημαίνει κατ' ὁσίαν ἀπὸ πλάσμα φωτός, ἀλλὰ ἕδως. Πλὴν δ' αὐ-
 τῆς ἀναπῆδᾶς ὁ συγγραφεὺς ἐθέλει πνεῦμα φωτεινόν, ψυχὴν ἀπο-
 πᾶσαν ἐκ τῆς γῆς καὶ περιπετομένην ἀπὸ τοὺς ἀστέρας, ἥτις εἰσὶτα
 δηγγέται πρὸς τὸ εἰρησταντῆ (Quaerens) εἰς τὴν αἰτῆ φησὶν ἕτα
 τὰ ὀρησῆσᾶς τῶν ἀστρῶν τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐκ τοῦ λαμπροῦ ἐκλεκτικῶ τούτου συγγραμματος, ὅπου ἀπὸ
 πολλῶν κατῆσθι δημῶδες ἐν Γαλλίᾳ, ἔα παρεσχημένον ἀσπρᾶ
 σπον ἢ εἰς στήλας τῆς Βοσποριδος· Σ. Α. Β.

(2) Κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Laplace ὁ Ἥλιος βαθυὴν ἐμορφώθη
 εἰς ἑπτὰ Σ. Μ.

(3) Κρίνεται ὡς ἐκ τοῦ χρώματος τῶν πλανητῶν ἄμμεν. Σ. Μ.

(4) Ἡ πρὸς τὸν Ἥλιον γειτνιάσις τοῦ Ἐρμῆ τὸν καθιστῆ ἄρατος,
 καὶ ὅτι τὴν ἀπὸ ὄψεος του καταπῆγει τὸ σπῆσῆν πρὸς ἐξέτα. Σ. Μ.

Είτα βελτιώδων δια μέσου των κυανών εκτάσεων κατώρθωσαν δικονομική επί της γηϊνης σφαιρας διαμερισμά τι οικονομικώτατος και την εξερεύνησίν μου ταύτην παρακαλώ να ανακαλύψα πόλιν εν τῷ μέσῳ αὐτοῦ. Δὲν ἐβρίθυνα ἀπογνώσισμα δτι τὸ μέρος τοῦνο τῆς ἡλείου ἦτο ἡ Γαλιπὸς ἐν αὐτῷ πόλις οἱ Παρίσιοι. Το πρῶτον δὲ ἤμεινον ἐν ἀργυροῦσιν τὴν πόλιν ταύτην ἢτο ἡ ἀργυροῦσα πόλις ἡ δημοσιάζουμένη ὑπὸ των ὑδάτων τοῦ Σικουάνα, ἡ ἡμεῖς διαγράφει ἐπιχαρίτως μισοὺς ἀποσείβεις ἑλιγμοὺς πρὸς τὴν πόλιν τῆς μεγάλης πρωτευούσης.

(ἔπεται συνέχεια)
Ἄγγελα Α. Πρεβεζιάνου.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΔΑΠΑΝΩΝ

Ὁμολογούμενης σπουδαιότατον ζήτημα ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῆς Οἰκιακῆς Οἰκονομίας εἶναι ἡ διαχειρισίς τοῦ οἰκογενειακοῦ πλοῦτου, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον ἐκ τῆς καλῆς ἢ κακῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἡ εὐμηνία ἢ ἡ κακοδομία τῆς οἰκογενείας.

Διαχειρισίς τοῦ οἰκογενειακοῦ πλοῦτου εἶναι ἡ οἰκοδόσπουνα, διότι ἡ γυνὴ φέρει τυχεράει πρὸς τοῦτο ἀρμοδιωτέρα, ὡς ἀρμοδιωτέρως πρὸς ἐξευρεθῆναι πύραν καὶ περιορισθῆναι τῶν ἀναγκῶν εἶναι ὁ ἀνήρ. Κόλλιστα ἀναπτύσσει τοῦτο ὁ εὐνοήδων ἐν τῷ Οἰκονομικῷ λόγῳ.

- Ἐπειδὴ ἡ περὶ τῶν ἐντὸς καὶ τῶν ἐκτὸς τοῦ οἴκου φροντίς ἔχει ἀνάγκην πολλῆς καὶ ἐπιμελημένης ἐργασίας,
- ἀρμοδίως νομίζῃ ὁ Θεὸς διέπλεσε τὴν μέγ. γυναικείαν φύσιν κατάλληλον διὰ τὰ ἐντὸς τοῦ οἴκου ἔργα, τὴν δὲ ἀνδρικήν διὰ τὰ ἐκτὸς. Καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ κάλλιον τῆς γυναικὸς δύναται νὰ ὑπομείνῃ καὶ ὕψος καὶ καύσωνα καὶ ὀδοντοπόνοι καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ἢ δὲ γυνή, ἔχουσα τὸ σῶμα ἀειπλοῦστερον, ὡς κύριαν ἔργαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπιβεβλημένην εἰς αὐτὴν ἔχει τὴν περὶ τῶν ἐσωτερικῶν τοῦ οἴκου φροντίδας.

(Ἐνοήδ. Οἰκον. Κεφ. Ζ').
Ὁμολογούμενης ἡ οἰκοδόσπουνα ἐν ἀρχῇ ἐκάστου ἔτους, τῇ συμπαροῦσῃ βεβαίως καὶ τοῦ ἀρχηγῷ τῆς οἰκογενείας, νὰ δυνάτῃ τὸν ἐπίστον προϋπολογισμὸν τῆς, ἐν τῷ ὀπιῶ ἀφ' ἑνὸς μὲν προϋπολογίσει ὅσον οἰσὶν τὴ ἀκριβῆς τὰς ἐπίστοις προσόδους, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς δαπάνης ἀλακλήρου τοῦ ἔτους ἑπειδὴ δὲ πολλάκις συμβαίνει αἱ μὲν προσόδοι ἀπροσδοκίως νὰ ἐλαττωθῶσιν, αἱ δὲ δαπάναι ἐκτάκτως ν' αὐξηθῶσιν, πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς δυσάρεστον ἐπακολουθήματος, ἀνάγκη τὰς μὲν δαπάνας νὰ προϋπολογίσῃ πάντοτε πλείονας τῶν πραγματικῶν, τὰς δὲ προσόδους μικροτέρας.

Πρὶν ἢ προῆλθῃ εἰς τὸν καθορισμὸν ἐκάστου εἴδους δαπάνης

ἡ οἰκοδόσπουνα δεῖται νὰ προϋπολογίσῃ καὶ ἀκριβῶς ἀπὸ τοῦ ὀλικῷ ποσοῦ τῶν ἐπίστον προσόδων τὸ ἀποθεματικὸν κεφάλαιον, ὅπερ ὀρίζεται ἀναλόγως τῶν προσόδων ἀπὸ 10% ἕως 20%. Εἶναι δὲ τοῦτο ἀναγκαίωτατον διὰ τῶσδε οἰκογενεῶν τῶσδε τὴν εὐπορίαν, ὅσον καὶ τὴν ἐχούσων ἐλαχίστους πόρους, διότι ἄνευ ἀποθεματικοῦ κεφαλαίου οὔτε τὸ μέλλον τῶν τέκνων δύναται τις νὰ ἐξασφαλίσῃ, οὔτε εἰς τὴν ἴκανοποίησιν ἐκτάκτων ἀναγκῶν νὰ ἐπιταχίσῃ, οὔτε ν' ἀνταπεξέλθῃ κατὰ τῶν ἀπροσπῶν δυστυχημάτων, εἰς τὰ ὅποια πάντες κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἕττον ὑποκειμένα, ὅσον ἀσθενείας, πυρκαϊδῆς, ἐλλείψεως ἐργασίας κλπ. οὔτε τέλος νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ πρὸς τὰν πλησίον καθήκοντα τῆς ἐλευθεροῦνης καὶ φιλανθρωπίας, ἀπὸ τῶν ὁποίων οὐδεὶς βεβαίως εἶναι ἀπῆλλαιμένος καὶ τὰ ὅποια οὐδὲν ἀποκλείει ἢ καλῶς ἐννοουμένῳ οἰκονομῆναι.

Εἶναι ἀλλῆθες δτι διὰ τὰς οἰκογενεὰς τὰς ἐχούσας ὀλίγους πόρους ὁ σχηματισμὸς ἀποθεματικοῦ κεφαλαίου εἶναι τι ἀπολύτως, καὶ μάλιστα ὅσον ἐλλείπουν τὰ ἄλλα τῶν πτωχῶν ἐργατῶν εὐεργετικὰ ἰδρύματα, ὅσον τοσάπερ αἱ τοῦ μέρτου καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' ἐδῶ ἀκριβῶς ἔρχεται ἡ φροντίς καὶ ἡ σύστασις, ἡ ὑψηλὴ αὐτῆ ἀρετῆ, ἡ ἀπῆλειπτος ἰδία εἰς τὴν γυναικᾶ καὶ διὰ εἰς τὴν οἰκοδόσπουναν.

Ἡ ἐναρξὸς οἰκοδόσπουνα ἀποκόπτει πᾶσαν περιττὴν δαπάνην, περιορίζει ὅσον τὸ δυνατόν τὰς λοιπὰς, παρατείνει ἠρωικῶς πάσης ἀνάσως ἐν ἀνάγκῃ, τέλος δὲ καὶ εἰς στερήσεις εἰς σπουδαίας πρῶτον καὶ ὑποβιβάζει ὑπὲρ τοῦ συνήθους τῆς οἰκογενείας τῆς μεριμνῶσα, οὗτα δὲ, ὅσον ὀλίγους πόρους καὶ ἂν ἔχη νὰ διαθέσῃ, κατορθώνει ἐντὸς τινῶν ἐτῶν νὰ σχηματίσῃ ἀποθεματικὸν τι κεφάλαιον, ὅπερ ἐννοεῖται, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος αὐξάνει διὰ τῆς προσθήκης τῶν πόρων, καὶ οὕτω σῶζεται ἡ οἰκογένεια καὶ δὲν διατρέχει ποτὲ τὸν κίνδυνον νὰ εὐρεθῇ αἰφνης ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἐνδεῖα ἄνευ ἄρτου καὶ ἀνευ τιπὸς πόρου. Ἴδία δὲ τὸ κεφάλαιον τοῦ προϋπολογισμοῦ τὸ ἐπιδεχόμενον τὴν μεγαλειότητα μείωνται εἶναι τὸ τοῦ ἡματισμοῦ, ὅπου ἡ ἀσθητοτέρα φειδῶ δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ὅμως τοῦτο συνήθως ἀποτελεῖ, ὡς μὴ ἄφειλε, τὸν σπουδαιότατον καὶ μᾶλλον ἐπικινῶντων ἀποκλεισθῆναι τὸν ἀπαιλούντα τὴν εὐμηνίαν τοῦ οἰκογενειακοῦ οὐράχου, ἐνεκα τῆς ἐπιπολαίου μορφώσεως τῆς γυναικὸς καὶ τῆς κακῆς δυστυχῆς ἀντιλήψεως τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ ἐν τῇ ἡμετέρῃ κοινωνίᾳ.

Μετὰ τὴν ἀφαιρέσιν τοῦ ἀποθεματικοῦ κεφαλαίου ἀπὸ τοῦ ὀλικῷ ποσοῦ τῶν προσόδων, ἡ οἰκοδόσπουνα προβινοῦσα εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν λοιπῶν δαπανῶν, διανέμει τὰς ὑπολειπομένας προσόδους εἰς δαπάνας συντηρήσεως, ἢτοι τροφῆς, θερμάνσεως, φωτισμοῦ, πλύσεως κλπ. δαπάνας κατοικίας, εἰς ἃς ἀνάγονται καὶ αἱ τῆς ἐπιπλώσεως τοῦ οἴκου, δαπάνας ἡματισμοῦ, δαπάνας ἐκτάκτους, ὅσον ἰατροῦ, φαρμάκων κλπ. δαπάνας πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων, δαπάνας φιλανθρωπικὰς, δαπάνας πρὸς πληρώσιν κοινωνικῶν τινῶν καθηκόντων καὶ πρὸς τέρψιν καὶ τέλος δαπάνας ὑπερσείας,

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

HENRY GREVILLE

ΚΗΦΙΣΙΑ Α'

Ἡ Κηφισία εἰσῆλθεν εἰς τὸ δημόσιον τῆς δια τοῦ ἐλαφροῦ καὶ ῥέοντος, οἰσὶν ἡχοεντικῷ βήματος, ὅπερ προσέβηδεν εἰς τὸ βάθισμα αὐτῆς τὴν ἰδιόσυσαν ἐκείνην χάριν. Καὶ ἀνεψοῦσά πως τὴν κομῆν ἀργυρῶν λευκίδα τῆς ἀνιμμένην, ἦτις, ἔχουσα τὸ μονόγραμμὸν τῆς, τῇ εἰχε θεωρηθῆ ὑπὸ τῆς πρωτοτόκου ἀδελφῆς τῆς αὐθημέρον, περιέφερε τὸ βλέμμα πέρας αὐτῆς μετὰ προφανοῦς ἡδονῆς.

— Ὅραία εἶν' ἐδῶ, ἐκεῖθι ἢ, ἡ ζωὴ ἔχει θέλγητρα! ..

Ἀπέθηκε τὸν λαμπτήρα ἐπὶ τοῦ παρθενικοῦ γραφείου τῆς, κεκαλυμμένον ὑπὸ μυσίων κομῶν μικροτεχνημάτων, καὶ ἀνασείρασα ἐκ τοῦ σῆρτον βιβλίον ὀροματόδετον, ὅπερ μετὰ πολλῆς δευχερείας κατάρθωσε νὰ συγκρατήσῃ ἀνοικτόν, ἤρχισεν ἐγγράφουσα σοβαρώτατα.

• Παρθένον, τῇ 3η αὐγούστου 1892,
ὄρα 3η μ. μ.

- Πρὸ μίης μόλις ὥρας ἐνεκαινίσθη τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, ὅπερ ἡ οἰκογένειά μου ἐχαίρεισεν ἐνθουσιωδῶς.
- Τὴν ἀσφαλῆ πεποιθισθὴν δτι ὄντως χαίρουσι διὰ τὴν ὑπαρξίν μου ἐπὶ γῆς, ἐρεῖσθα ἐπὶ τῆς ἀπειροῦ πληθούσ τῶν, ὅσα

- ἐδέχθην δῶρον καὶ ἀνθῶν καὶ ἐπὶ τοῦ γλυκεροῦ τῶν περὶ ἡ ἐμὲ μορφῶν μειδιήματος. Ἡ μήτηρ μοι ἐδῆρσεν τὴν δέλτον (1) ταύτην, ἵνα μοι χρησιμεύσῃ ἐν εἰδει ἡμερολογίου.
- Πρόσθε, μοι εἴπε γελῶσα, μὴ γράψῃς ἀνουσίας, διότι μετανοεῖ τις συνήθως ἔπειτα δι' αὐτῆς, ἢ δὲ ἀπόσπασε τῶν σελίδων καταστρέφει τὴν ὥραιαν θέσιν. Ἡ λατρευτὴ μου μήτηρ μοι συνώτη πολλὰν προσοχὴν, ἀλλ' ἐγὼ φλέπω, ὅτι, ..
- ἂν δὲν γράψω ἀνουσίας, δὲν θά γράψω τίποτε.

— Ἐμπρὸς ἀνεκράξην αἰφνης ἀπαντᾶσαι εἰς λεπτὴν κρεῖσιν τῆς ὕφρας, πάραυτα δὲ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς φλῆκῆς ἡ Κολέττα δὲ Βατραί.

Ἦτο αὐτὴ ἡ πρωτότοκος ἀδελφὴ, ὕψηλὴ, λεπτοφύκη, χαριεσσα καὶ εὐγενὴς τὸ ἦθος μᾶλλον ἢ ὥραια, πεπλασμένα ὅμως ἀναντηρητῶς ὅπως ἐπίσθη τὸ βλέμμα καὶ συγκρατῆ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ἀτόμου τῆς.

— Ἐχθρῶς ἦδη γράφουσα τὰ ἀπομνημονεῖματά σου, εἶπε προσδέλπουσα τὸ γραφεῖον.

— Ἀρχίζω μόλις. Καὶ σὺ ἐγραφεῖς ἀπομνημονεῖματα πρὶν ἢ ὑπανδρευθῆς;

— Δὲν ἔλασον τὸν καιρὸν, ἀπάντησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ δια τῆς μελωδικῆς φωνῆς τῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὅμως ἐκωιδωνίστο ἀδιάκουστός τις ταραχὴ. Ὑπανδρευθῆν τὴν νῦν!

Ἐκάθισε κεκρικνία τρόπον τινά, περιούλλεγοῦσα δὲ πρὸς αὐτὴν τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτός τας, ὡς εἰδημένη νὰ κατα-

(1) Βιβλίον ἄρχων ἐν εἰδει λευκάματος.

δαν αι πρόσοδοι επιτρέπεται να προληφθώσιν ύπηρεται παρά τη σικαγενεία. Έκαστη τών δαπανών τούτων πρέπει να αναγράφεται εν ιδιαίτερο στήλη του προϋπολογισμού, να ορίζεται δε δι' αυτών το ανάλογον ποσόν, του οποίου ο καθαρικός εξοφείται όχι μόνον εκ τών προσόδων αλλά και εκ πολλών άλλων δευτερευόντων, όλων του κάματος, τών υδών και εσίων του τόπου, όπου ζή τις, της κοινωνικής θέσεως, του αριθμού τών μελών της οικογενείας κτλ.

Και ιδιαιτέρως μὲν περί εκάστου είνους δαπάνης γενήσεται προσεχώς εν σαφῶ λόγων λόγος, ήδη δε τούτο μόνον προσθέτομεν ότι ως γενικός κανὼν και νόμος, ούτως εἰστί, εν τῇ ρυθμίσει τών δαπανών θεδὸν να φυλάσσεται ὁ ἐξής: ότι ούδέποτε πρέπει να δαπανῶ τις πλεονα τών προσόδων, ἄλλως ἢ οικονομική καταστροφή, εἶναι ἢ ἀναγκαία συνέπεια της παραδόσεως ταύτης.

Και εἶναι μὲν ἀληθές ότι ἡ πρωτόπαιθος ἀρεθόδοποινα, ἡ πρό μικροῦ μόλις τὸν ἀφροντιν της κτήσε βίον καταλιπούσα και προς ἴσχυριν οἰκογενειακῆς ἐπιμέλειας προσφορομένη, πολλὰ προσκόμιματά ὀ ἀπαυτῆς περιεττε τὴν διαχεύσιν τών προσόδων και τὴν ἐν γενεῇ διότισην τῶν οἰκων και κατὰ ἄλλο ὅταν διαχευῶν ὁ παλαιὸν ἀνὴρ, προσερχεται εἰς τὸ ἀπαιθόδοποινα τοῖσι ἔργων κερτιμένη τῶν ἀναγκαίων ἡθικῶν και θανατοτικά κεφάλαια, ὡς εἶναι βεβαία διὰ μετὰ θάροους και ἀυτῶν παρνοσίας ἀγαυίζομένη τὸν καλὸν ἀγῶνα, και τὰ παρεμβλλόμενα προσκόμιματά θα ὑπονοικήση και του ἱεροῦ αἰτήσε πρόσρισμού ἀξία ἢ ἀναδαυθῶ.

ΔΙΣΤΑΤΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΤΟΥ

**ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ
Θεραπεία Ἀρθῶν.**

Αἱ Ἀρθῶι, (κωνῶ; βατραχίαι) εἶναι μικρὰ ἐξανθήματα εἰς τὸ ἄκρον της γλώσσης ἢ ἐντός τών παρειῶν, ἀκολουθοῦμενα ὑπό κρῶν και πυρῆτος ἰνίσι. Κατόπιν ἀνοίγοντα, εἰ χουσι χρώμα κρῶν ἢ ὑπολευκον. Προέρχεται δι' ἡ στοματικῆ αὐτῆ πάθησε ἢ δι' εἰδικῆς φλογώσεως, ἢ δι' ἐπιμῶν ὀδόντων. Μεταγενεσθῆτε εἰς αὐτῆς πρώτον γαργαρίσμα ἐκ κηλίσε (διαλύσεως). Κατόπιν ελίσσεται τῆς μικρῆς πληγῆς δια πτεροῦ με μελι (5 ὄρ.) ἐντός του οποίου διαλύεται βράζει (1 ὄρ.). Ἄν ἡ πάθησε ἐπιμένῃ ἴτι, κωσταριζαίτε τῆς πληγῆς δι' ὀλίγησ στυκτιριλῆς (στυφῶσε).

(N Γ)

**ΟΙΚΙΑΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ
Καθαρισμός κελίδων (σύνεχαι).**

Κελίδες μελίτης και σκουρίαι. Βρέξαι κελῶσ τὴν κηλίδα δι' ὕδατος, και καλοψάτε τὴν δι' ἄχαικού ἀλατος (sel

λαμόνη δσον οἶον τε μακρὸν χρόνον, ἔστρεψε τὴν κεφαλήν πρὸς τὴν χουδαυθουδαυ θάλασσαν εν τῇ ὁποία ἀνεμένα κελῶσ μακρὰν ὡς μαγικὴν ἀγγυροῦν ριπῆσον ἢ ἀναελλουσα σεληναία μὴνη (μυροφύγαρον).

— Ἀλθῶσε, ὡσο μόλις δεκαοκταετις. Κ' ἐγὼ εἶμαι ἤδη εἰκοσὴν ἐνός ἐτών. — Ὁ, εἰμ ἐνὶ πῶσ ἀλθῶν. Κολέττα!

— Ὁραῖον βήμα πρὸς τὸ εὐτυχῶς ἐγγελλιδεν. ἢ κ. δε Βατραχί τοι γελῶσα ἄρχον μεδίαιμα. Ἀλλὰ δὲν ὑπανδρῶσθε ἀ κόμη, τούτο δε εἶναι κέρδος χρονοῦ ὀκαυθῆσεται.

— Ἡ Κηφισία τὴν παρετήρησε δι' ἀμειβομένησ ἀρεθῶν ἀνησῶσῶι μελέματος, εἶτα δε κλεισάσα τὴν δεύτην τῶν ἀμυνημονευμάτων της προδῆλθε πορὰ τὴν ἀρεθῆν της κ' ἐκάθισε ἰσθρέψασα τὰ πότα πρὸς τὸν ἀγγυροῦν λαυτιπῶα.

— Πού εἶναι ὁ σύζυγός σου; ἠρώτησε.

— Με τὸν πατέρα εἰς τὸ σφοιστήριον.

— Ἡ Κηφισία προσέκλινε, ἐπαγκυνίζουσα δ' ἐπὶ τὸν γονάτων της ἔδρασε τὴν χεῖρα της ἀδελφῆς της, χεῖρα λεπτοφυῆ, ψυχρὴν και ἐκνευρωμένην πως.

— Ἐξῆς να δοιδουμλήσω περί σπουδαιοτάτων ζητημάτων, εἰπεν, ὡσέρ ἀρκῆσθῆν να πρῆξω κατὰ τὴν ἐνπλακῶσιν μου, ὀπλοδῆ σήμερον. Δὲν δὲ γελῶσε, Νικολέττα, οὔτε θὰ με ἀπέλασε να πῶ, εἰς εἰς εἰς. Ἐσκέθῃν πολὺ ἐπ' αὐτῶν.

— Ἐπιθυμῶς να νυμφεῦσθε; ἠρώτησεν ἡ πρωτότοκος ἀδελφῆ δι' ὕδους παγγινῶδους, ἀμα και σικτιρομος.

— Ὅχι ἐπὶ του παρόντος, ἀπῆντησεν ἡ νεανὶς ἐλαφρῶς ἐρυθρῶσα και δειουσα τὴν κεφαλήν. Περὶ σου ἤδη πρόκειται.

d' oscille) τετριμμένον εἰς κόνιν. Κρατήσατε κατόπιν τὸ κηλιθωμένον μέρος ὑπερῶσε βρῆζοντος ὕδατος, του οποίου ὁ ἀτμός ἀραιεῖ τότε ἀμέσως ἢ βραχυκῶν τὴν κηλίδα. Ἡ θῆσατε πλέγοντα ἀνθρακκ πυρῆς ἐντός ἀγγυροῦ καυλιπῆριου και περιερίσατε αὐτὸ κελῶσσε ἐλαφρῶς ἐπὶ της κηλίδος ἀρ' οὔ τὴν βρέξαιτε, ὡς ἄνω και τὴν ἐπιπῶσατε διὰ της κόνεως, του ἄχαικού ἀλατος. Μετὰ ταῦτα πλύναιτε τὸ κηλιθωμένον μέρος ἐντός ἀφθαίου ὕδατος τρίζουσα αὐτὸ ἐπιμέλως.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΑΙ ΣΥΝΤΑΓΑΙ

1) Φιτὸν τοῦ Παύλα Λαμβάνετε ἐκλεκτὸν μὴδὸν ἀρνιον, τὸν τρυπάτε πολλοχῶν και ἐμπήγετε ἀνά μίαν καθαρῶμενην σκελεθῶ σκουρόδου, τριόβτε τὸν δλον ὁ κων τοῦ κρέατος με ἡμῶν λευκῶν, ριπῆσατε ἄλας και πέπερι και τὸ κων τινίτε καλῶς διὰ βοῦτύρου. Ἐπειτα τὸ ὀβῆνατε διὰ καλοῦ αἰνον και ριπῆσατε τρις ἢ τέσσαρας ἀκεῖνας τομάτας με τὰς ὁποίας ἐξῆνετῆ ἐπὶ ἀρκῆσιν ὄρων. Κατόπιν τὸ ἀραγγίσατε, κῶσῆσατε εἰς φελλῶσε (φέταις, τακτοποιεῖτε εἰς τὸ πινάκιον, τὸ ὁποῖον σπῶλῆσατε με κωπῶ φασόλων περιχυμένα με βοῦτύρου, ὀλίγη βρασμένα μπουῖλια και ἄλλα χρέτα της ἐποχής, και περῶνυνατε με τὸ ἐμβάμμα (σάλασαν) ἀφ' οὔ κρῶτον τὸ περῶσατε δια τρυπῆτου.

(Ὀλικὴ δαπάνη κατὰ μέσον ὄρον γρ. 15—18.)

2) Γλυκύσμα πασχίλιδον. Κρέμα με χησί- κῆτα. Ριπῆσατε ἐντός χύτρας 150 ὄρ. ζῶχαριν εἰς βάλους και 10 κρόκους κωπῶν φῶν και τὰ κτυπάτε καλῶς ἔως ὅτου ἀναλυθῆ ἢ ζῶχαρι. κατόπιν ἐγχύνετε ἢ ὀκῶν γάλακτος, ἀνακατό, εἰτε καλῶς ριπῆσατε κελῶν βανίλλης και θέσατε ἐπὶ της πυρῆς μέχρις ὅτου πῶλῶσῶν να βράσῃ. Τότε τὸ καταδιδάσατε, διότι δὲν πρέπει να βράσῃ διόλου, λαμβάνετε ἄλλο δόχτιον και μεταγγίσατε δις ἢ τρις τὸ μίγμα ἀπὸ της χύτρας εἰς αὐτὸ και πῶλῶσῶν, κρατῶσῶν ὑψηλὰ ἴνα χυθῶ με ὀρῆν. Τότε πῶλῶσῶν τὸν κρέμαν ἀπὸ ὀύων ριπῆσατε πάλιν μετὰ τὴν βανίλλαν και τὴν παγῶνατε εἰς τὸ εἰδικὸν παγωτήριον (glaciere). Ὅταν παγῶσῃ, κοπανίσατε ὡς ἀλθῆσῆν 50 ὄρ. πινάκια (φῆσῆσα) ὀρῶσῶν, τὰ ριπῆσατε μετὰ, γυρίσατε ὀλίγον ἀκόμη τὸ παγωτήριον, εἰπαιτα μεταφέρατε τὴν παγῶσῶν κρέμαν εἰς τὸ πινάκιον ἢ τὴν φόρμαν, τὰ ὁποία κοσμεῖτε με κελῶσους πασχαλέας και ἔχατε οὔτω φροαίδοτον και τὴν ἀποψιν και τὴν γεῦσιν πασχίλιδον γλυκύσμα.

(Ὀλικὴ δαπάνη κατὰ μέσον ὄρον γρ. 12—13.)

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕῖΟΥ Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ

Εἰπέ μοι, δὲν εἶναι ἀληθές ότι δὲν ἀγαπᾶς πολὺ τὸν σύζυγος σου;

— Ἡ Νικολέττα ἀπάντησε διὰ της σιγῆς

— Τὸν ἠγάπα; δὲν τὸν ἐκωμψεῦσθῆς; ἠρώτησε πάλιν ἡ νεαρὰ εἰσομολογήτρια

— Ἐἶχον φαντασθῆ ότι τὸν ἠγάπων.

— Κ' εἰπαιτα;

— Ἐπειτα... κατενόησα ότι οὔδέποτε τὸν ἠγάπησα.

— Διητησῶν! ἔλεεν ἡ Κηφισία, ἀγγυροῦσα πλειότερον πως τὴν πάντοτε ἄδερμον χεῖρα της πρωτοτόκου, ἢ τὸ ἦθος ἐγένετο ὀσοδωρῶτατον.

— Ἐξαρῶται! ἀπῆντησεν αὐτῆ μετὰ ξηροῦ γέλωτος: ὀσῆτε ἠγῆσε κηθῆσον ἦχον, ὡς κῶδων διαβρανοθεῖς.

— Ἐξαρῶται, ναί, ὑπέλασεν ἐμμερῆμως ἡ ἄλλη, ἀλλὰ πιστεύεις ότι γυνὴ μὴ ἀγαπῶσα τὸν σύζυγόν της δὲ ἀδύνατο να ἦν εὐδαίμων ἀληθῶς;

— Ἡ ἔργαμος ἀδελφῆ ἀνηγῆσῆ ἐπὶ του ἀνακλήτρον της και ἀπέσυρε τὴν χεῖρα.

— Εὐδαίμων! δὲν πρόκειται περὶ μνηστορηματος, ἀγαπητῆ μοι, ἀπῆντησεν ὑπερηφῶνως πως.

— Κολέττα! ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ κόρη, ὀσι ὀμῶς διὰ της καρδίας και μοι ἀσπῆσῆς διὰ της ὑπερηφῶνίας σου.

— Συγγινθῆσα ἐκείνη προσέκλινε τὴν κεφαλήν και ἐξῆλθε τὸ παρῶνόν της κόρης μετώπων.

(ἔχαιτα συνέχεια)

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
ἐν ταῖς ἐπαρχ. 60
ἐν τῇ ξένῃ φρ. χρ. 15

Ἐξάμηνιοι τὰ ἡμίση

Αἱ συνδρομαὶ προπλη-
ρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει
φερούσῃ τὴν ὑπογραφήν
καὶ σφραγίδα τῆς Διευ-
θύνσεως.

Ὁ κρατῶν τὸ α'. φύλλον
λογίζεται συνδρομητικῶς.

Τὸ φύλλον τιμᾶται
παράδων 50.

Ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατῶ δόδος Μαχμουδιῆ
7-9 ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ
Γ. Ι. Σεϊτανίδου.

Πᾶν πρὸς δημοσίευσιν ἀ-
ποστελλόμενον χειρῶν γρα-
φῶν δὲν ἐπιστρέφεται.

Πᾶν ἀνυπόγραφον δημο-
σίευμα περὶ ἢ ἐμμε-
τρον πρωτότυπον ἢ με-
ταπεφρασμένον ἀντίκει
τῇ Διευθυντοσίᾳ.

Τῷ ἐγγράφοντι 10 συν-
δρομητικῶς δωρεῖται ἡ λυ-
ρικὴ συλλογὴ Πρώται
Πτήσεις. Τῷ ἐγγράφοντι
20 παρέχεται ἡ Βοσπο-
ρις δωρεῶν ἐπὶ ἔτος.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Τῆς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΥΥΠΟΛΗΠΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Αἱ ἀνδρειαὶ γυναῖκες.—Θρησκευτικὰ, τὸ ἐν Μπλαουκλή Ἄγισμα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς (ἐπὶ Ἀγγίλας Α. Πρεβεζιώτου).—Περὶ ἐκλαϊκείσεως τῆς Ἀγιολογίας.—Ὀμηρικὰ θαυμάσια (ἐπὶ Χρ. Χιτζηλήστου).—Παιδαγωγικά, Πῶς δεόν ὦ ἀνατρέφωμεν τὰ τέκνα (ἐπὶ Ἀγλ. Πρεβεζιώτου).—Ῥόδινα χεῖλη, διήγημα.—Προφητεία (ἐπὶ Ἀλεξάνδρος Παπαδοπούλου).—Οἰκιακὰ, Οἰκογενειακὴ ἰατρικὴ (ἐπὶ Ν. Γ.), Συμβουλὴ, Μαγειρικὴ Συνταγὴ—Πτερύοντα.—Εὐτράπελα.—Ἐπιθυλλίς, Κηφισία (Henry Gréville).

Εἰκῶν. Πρωτοπογραφία Ἰφιγένειας Α. Συγγρού.

« Οὐ παύσομαι τὰς Χάρτας
» ταῖς Μούσαις συγκαταμιγνύς,
» ἠδίσταν συζυγίαν.
Ἐὐρ. Ἡρ. Μαιν. Στ. 678-5

γέλους ἢ δαίμονας, εἰς ζοφεροῦς ἢ φωτεινοῦς χαρακτή-
ρας τοὺς κατὰ καιροὺς μεγάλους ἄνδρας, οἵτινες οἶοναι
διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν τῶν διεμάρψωσαν τοιαύτην ἢ
τοιαύτην τὴν ἱστορικὴν τῶν χρόνων φάσιν καὶ μορφήν.

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ καὶ συνδρο-
μητρίαι ἡμῶν ὅπως μὴ δίδωσιν
εἰς οἰονοῖποτε τὴν συνδρομὴν.
αὐτῶν εἰμὴ ἐπὶ ἀποδείξει φε-
ρούσῃ τὴν ὑπογραφήν καὶ
σφραγίδα τῆς Διευθύνσεως
κατὰ τὸν ἀνωθι ἀναφερόμενον
τυπικὸν ἡμῶν ὄρον.

Ὅχι ἤπτον, ὡς ἐν ἀρχῇ ἐλέχθη,
ἐπαναλαμβάνω λέγουσα ὅτι αἱ ἀν-
δρειαὶ γυναῖκες εἰσιν οὐχὶ μόνον αἱ
δημιουργοὶ καὶ προπλάστειδες ἀλλὰ
καὶ τὸ πρόβλημα τῶν αἰῶνων.

Αἱ ἀνδρειαὶ γυναῖκες

Αἱ ἀνδρειαὶ γυναῖκες εἶναι τὸ
πρόβλημα τῶν αἰῶνων καὶ τὸ ἀ-
γλάσσιμα τῆς ἠθικῆς ἀνθρωπότη-
τος, αἱ δημιουργοὶ τῶν χρυσῶν
τῆς Ἱστορίας σελίδων καὶ αἱ θαρ-
ραλεῖαι μέντορες καὶ οἰακαστόφοι
τῶν πρὸς τὰ πρόσω βημάτων τοῦ
ὀρθῶς νοουμένου πολιτισμοῦ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Α. ΣΥΓΓΡΟΥ

Μυριάκις ὑπὸ μυρίων τέως κα-
τελέχθη ἡ εἰδικὴ πρὸς τὸν βίον
τῆς ἀνθρωπότητος σχέσις τῆς γυναικῆς, ἥτις διέπλεσεν,
οὕτως εἰπεῖν, ἀείποτε τοὺς αἰῶνας διαπλάτασα εἰς ἀγ-

Πῶς καὶ ὑπὸ τένα τύπον πα-
ρυσιασθῆ ἐκάστοτε ἐν τῇ ἀντι-
λήψει τῶν κοινωνιῶν ὁ τίτλος δι-
οφεία γυνή;

Εἶναι ἄρα τίτλος ἐξύμωρος συγ-
κεντρῶν δυσνοήτως ἐν ἐαυτῷ δύο
ἀντιθέτους ἐλως μορφολογικὰς τά-
σεις, τὴν γυναικείαν ἀβρότητα
πρὸς τὴν ἀνδρῶδη ἰσχύϊν;

Ἡ εἶναι μᾶλλον ἀρμονικιώτατα
προσαρμοζομένη τις ἀντίστιξις τοῦ
ἠθικοῦ κόσμου συμμελπίως ἐνοῦσα
τὸ ἀβρὸν μετὰ τοῦ ζωηροῦ, τὸ
γλυκὸ μετὰ τοῦ σοβαροῦ, τὸ εὐ-
χαρὶ μετὰ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐν

ὀνειρώδει τινὶ συγγωνεῖσαι παντὸς ὅτι ἡ ἀνθρωπίνῃ φύ-
σις ἐνέχει μέγα, σεμνὴν, καὶ καλλιμωρρον;

Είναι θετικός ή αρνητικός παράγων εν τη κοινωνική εξέλιξη; είναι ήλιος φλόγων και ζωογονών, ή αθερμος αστήρ αδιόρατου μεγέθους; είναι σιβαρά και ευεργετικώς ευσκίος δρύς ή άσπηνες κάρφος χλόης; είναι γρίφος; είναι σφίγγ; είναι χίμαιρα;

Μηδολως ένδιατριβούσα επί του παρόντος εις την ιστορικήν εξέτασιν τής επιδράσεως τής γυναικός ανά τας φάσεις τής τών ένθών βιογραφίας, έργον όπερ αναβάλλω εις προσεχές μέλλον, άν Θεός δώσῃ· μηδολως δ' επίσης χρονοτριβούσα και υπό εις την του σοφου Σολομώντος διατύπωσιν εκείνην τής ανδρείας γυναικός, όπόθεν και ο παροιμιώδης ούτος τίτλος έλήθη, τολμώ να υποτυπώσω εις όλίγας μόνον λέξεις την συγκεντρωτικήν αυτού έννοιαν.

Ανδρεία γυνή δέν είναι ή δυναμένη να τρέχη σιβαρώς ως μαραθωνομάχος τής αγυίας και να κερδαίνη χρήμα, ή έμπορικη μάλλον γυνή ή δυναμένη άλλως να ονομασθῇ ανδρογύναιον· δέν είναι, λέγω, εκείνη, ήτις πολλαχού και παρά πολλοίς ως τοιαύτη εξέληθη κατά τον φθίνοντα και φθισιώντα ήμών αίωνα, τον αίωνα τής γνώσεως και επιστήμης, τής εξερευνήσεως και μελέτης, αλλά και εξόχως ύλόφρονα έν τῇ φιλοσοφία αυτού, και ευαπάτητον, έπομένως, αίωνα, όστις ένεκα τούτου δυνατόν να ονομασθῇ αίών τών υπεράτων εξηγήσεων αλλά και τών υπεράτων παρεξηγήσεων:

Ανδρεία γυνή είναι εκείνη, ήτις υπό την τυρφερότητα τών συναισθημάτων αυτής υποκρύπτουσα ανδρώδες φρόνημα και σθεναράν μεγαλοψυχίαν, δύναται σιβαρώς ως γίγας και ήρωα άνηρ ν' άθλήση τον καλόν τής Αρετῆς άγώνα, και στεφανηφόρος έν αύτῷ νικήτρια, να πραγματώσει τον αντικειμενικόν σκοπόν του ανθρωπίνου βίου, ήτοι την διάπραξιν του Αγαθού επί γῆς!

Εάν παραβάλωμεν συγκριτικώς την φιλοσοφικώς ανδρείαν προς την απλώς έμπορικῆν γυναίκα, θα ιδώμεν ότι ακριβώς ή μὲν αναιρει την δέ. Εκείνη κάλλιον ή το λαμβάνειν γνωρίζει το δίδοναι, όπερ εόλογητότερον κατά το Ευαγγέλιον κάλλιον του κερδαίνειν εξέμαθε το έλεειν, κάλλιον του πωλεϊν και αγοράζειν το αγαπᾶν, κάλλιον του εγω το Σύ, κάλλιον του μαμμωνά τον Θεόν, κάλλιον του βαλαντίου το ιδεώδες.

Η άλλη διά τής συνεχούς προστριβῆς τρόπον τινά του ήθικου άτομου τής εις τας τραχύτητας τής υλικῆς βιοπάλης, εκφυλισθεϊσα και εκφραυλισθεϊσα, δέν άφῃκε πλέον χώρον έν εαυτῇ δι' ήθικόν Ιδεώδες και τυρφερά συναισθήματα· άλλ' είναι όλη μαμμωνάς έχουσα το χρήμα εις την φαντασίαν, το χρήμα εις την καρδίαν, και ούδέν άλλο είναι ή λογιστικόν κατástιχον ή διάνοιά τής και ή ψυχή τής είναι όλη βαλάντιον.

Δέν έχει καιρόν αύτη έν άπολέση όπως θωπεύση τα τέκνα τής (έν δυστυχώς έχη τοιαύτα) ούδὲ να τα νοσηλεύση άσθενούντα ή να ψυχολογήσῃ επ' αύτών παρακολουθούσα τα παίγνια ή τας μελέτας των· διότι παρ' αύτῇ ο χρόνος είναι χρήμα, και... μόνονχρήμα!

Δέν έχει καιρόν να θαυμάσῃ δακρύουσα έξ Ιερᾶς ή-

δοντῆς την ανατέλλουσαν αύγῆν ή τον δύοντα ήλιον και επ' αύτων ως διά χρυτογράφων βιβλίων διδάξῃ τα τέκνα τής τον Θεόν! ούδέποτε την ειδέ τις χάσκουσαν πρό τής εικόνας του Παρθενώνος ή του Όμήρου, αυτόχρημα δε βλακείαν θεωρεϊ το να θαυμάζῃ τις ένθουσιών και χαινων πάν ότι καλείται φιλολογία ή πείτησις, και όπερ συγκεντρούν έν αύτῷ το τρίαστορον τής ανθρωπίνης ψυχῆς, το Αληθές, το Αγαθόν και το Όραϊον, ούδολως αντίβαινει προς την γυναικείαν φύσιν τής, άλλ' άπόκειται κοινόν έσαει ήθικόν κτῆμα του άνδρός και τής γυναικός.

Δυστυχῆς, δυστυχῆς ή γυνή, ήτις ένεπα δεινών βιωτικῶν μεταπτώσεων και τής δριμύτητος τών κοινωνικῶν συνθηκῶν εξαναγκάζεται όπως, μακράν του ειδικου φυλετικου κύκλου τής και τών απολαύσεων του γενικου πνευματικου βίου, ριφθῇ επιπόνως εις τας όδους προς πορισμόν του ήμερησιου άρτου δι' οιουδήποτε έμπορικου επαγγέλματος!

Κλαύσατε την τύχην τής, εάν υπό τής άμειλίχτου ανάγκης τῇ επεβλήθη ο τοιοϋτος βίος ως αληθές ήθικόν μαρτύριον έν τῇ συναισθήσει τής αδυναμίας αυτής και του ήθικου εκτοπισμοϋ τής!

Αλλ' άν εκ παράχόρδου τινός κλίσεως εκζητῇ κ' επιδοθῇ εις τοιοϋτόν τινα επαγγελματικόν εκτός του οικου βιοπορισμόν ή γυνή, εάν άντλη ειδός τι χλοαμαλῆς και κακοζήλου εϋδαιμοκίας εξασκούσα την ήμερησίαν τής δρᾶσιν ως έμπορος, ρωπόπωλις(!) τηλεγραφῆτρια, ή ταχυδρομική υπάλληλος ως και παρ' ήμιν, φεϋ! αξιούσιν οι χειράφετηται, ω! τότε κλαύσατε, και θρηνησατε γοερως, ούχι την τύχην τής πλέον, — διότι είναι αξία αύτῆς, — αλλά την ήθικῆν κατάρπτωσιν, αλλά τον ανυπολόγιστον εκφραυλισμόν τής, όστις την καθιστά ικανήν να προτιμᾶ άντι τών πόδων τας ονωνίδας, άντι τών μύρτων και δαφνών το ήσιόδειον άροτρον τής βιοπάλης, άντι τής αστροκόνεως τών νοερών του ήθικου κόσμου αδάμάντων τον ασφυκτικόν των τριόδων κοινοτρόν!

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

ΤΟ ΕΝ ΒΑΛΟΥΚΛΗ ΑΓΙΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ

Περί τα μέσα του Ε' μ. Χ. αίωνος ο αυτοκράτωρ Λέων ο Θράξ ο επικαλούμενος Μακελλης ίδρυσε μεγαλοπρεπή ναόν παρὰ τους Έπτὰ Πύργους (σήμερον Γεθι-Κουλέ), εις μέρος όπου υπήρχε πηγή θαυματουργός, ή οποία διά τής χάριτος τής Θεοτόκου, πολλὰς νόσους έθεράπευε. Διὰ τούτο και ονομασθη Ζωοδόχος ή Ζωηφόρος Πηγή. Χαλύ κάτόπιν ο ναός κτηθαφίσθη, ή δὲ ύλη αυτού μετακομίσθη προς οικοδομήν του τεμένους Σουλτάν Βαγιαζίτ, απέμεινε δε μικρόν παρεκκλήσιον παρὰ το Αγίασμα, έν τῷ όποίω εκολύμβων ιχθύες (όθεν και ή ονομασία του τόπου Μπαλουκλή.) Μετά παρελθουσιν περισοτέρων άκομή έτων και το μικρόν παρεκκλήσιον μετά τής

1) μικροπωλήτρια (άχιτέρινα).

εὐκλείους βασιλείας τοῦ Σουλτάν Μαχμούτ εὐμενῶς καὶ καλοκαγάρως ἐδόθη, ζητηθεῖσα, ἀλεῖα πρὸς ἀνακοδομὴν τοῦ παρεκκλησίου. ἤτις καὶ ἤρχισε τῇ 28 Ἰουλίου 1833. Αἱ γενόμεναι τότε σκαφαὶ κατέδειξαν καὶ τὰ θεμέλια τοῦ παλαιοῦ Ναοῦ, νεωτέρα δὲ ἀγαθωτέρα ἀκόμη τῆς πρώτης αυτοκρατορικῆς ἀλεῖα ἐπέτρεψεν εἰς τὴν ὑπέκρουον ὀρθοδόξῃαν τὴν ἀνιδρυσιν τοῦ σήμερον ὑπάρχοντος παρεκκλησίου Ναοῦ. Ἡ ἀνοικοδόμησις ἤρχισε τῇ 14ῃ Σεπτεμβρίου 1833 καὶ ἐληξί, τῇ 30ῃ δεκεμβρίου 1834, τὰ δὲ ἐγκλίνα ἐτελέσθησαν ὑπὸ τοῦ τότε πατριάρχου Κωνσταντίνου τοῦ Β'. μετὰ πολλῆς πομπῆς καὶ μεγαλοπρεπειᾶς τῇ 2 Φεβρουαρίου 1835.

Ἄγλαϊα Α. Πρεβεζιάτου.

ΠΕΡΙ ΕΚΛΑΙΚΕΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΓΙΟΛΟΓΙΑΣ

Οὐσιωδιστάτη τις φάσις τοῦ βίου τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἢτοι ἡ βιογραφικὴ ἐξέλιξις τῆς πολιτείας καὶ τῶν θαυμάτων Ἐκείνων, οἵτινες διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν ἐπότισαν τὰς ρίζας τῆς Θρησκείας, περιβάλλεται δυστυχῶς ἄχρις ὥρας διὰ λυπηρῆς ἀδιαφορίας καὶ ψυχρότητος. Βαθεῖα τις ἐπὶ τῶν πραγμάτων σκέψις καταδεικνύει τὴν τοιαύτην ἄγνοιαν τῆς νεωτ. κοινῆς ὡς ἐν τῶν σπουδαιοτάτων αἰτίων τῆς ἐπικρατουμένης θρησκευτικῆς παγερότητος. Καθ' ὅτι αἱ βιογραφίαι τῶν Ἁγίων, περιέχονται εἰς τὸν ἄνωτον βαθμὸν τὴν ἐσωτέραν ἀκριβῶς οὐσίαν τῆς θρησκευτικῆς ὑποστάσεως ἢτοι τὸ Ἰδεώδες τῆς Θρησκείας δύναται νὰ παράσχωσι μεγίστην ῥοπήν εἰς ἀναθέρμανσιν καὶ ἐξύψωσιν τοῦ θρησκ. αἰσθηματος. Ἐκ τῶν κυριωτέρων ἀφορμῶν τῆς παρεκλήσεως τῆς θρησκ. ταύτης μελέτης εἶναι, νομίζομεν, καὶ ἡ γλωσσικὴ φήσις τῶν κάτω χρόνων, ὅφ' ἦν ἀνευρίσκονται αἱ τῶν Ἁγίων βιογραφίαι παρὰ τοῖς Παλαιοῖς Συναξαρισταῖς. Ὅθεν ἐν τῇ ἰδίᾳ ὅτι ἐκλατρευοῖς τις τῆς ἱστορικῆς ἀγιολογίας ἐκθαπτομένη ἐκ τῆς πτωχοπροδρομικῆς ἐκείνης γλωσσικῆς κατακτώσεως καὶ προσφερομένη εἰς τὰ ὄμματα τῆς οἰκογενείας, πολλῆς δυνατὸν νὰ μετέχη σπουδαιότητος ἐν τῷ ἠθικῷ βίῳ, σκοποῦμεν ν' ἀπαιρῶσωμεν εἰς αὐτὴν πολλὰς, — ἐν οὐχὶ βεβαίως ὅλας, — ἐκ τῶν θρησκευτικῶν τῆς Βουλγαρίας στηλῶν.

ΟΜΗΡΙΚΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΙΑΛΕΞΙΣ

Ἀναγνώσεισιν ἐν τῷ Ἑλληρικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ
κατὰ τὸ Συλλογικὸν ἔτος 1898 — 99.
ὑπὸ ΚΡ. ΚΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ Προέδρου

τοὺς ἀφήσωμεν λοιπὸν τοὺς μὲν γονεῖς τῆς ἀναπαυομένης τὸ μεσημβρινὸν ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πυκνοφύλλων λευκῶν, τῶν θυομένων παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ παραρρόντος ποταμοῦ, σκεπτομένους περὶ τοῦ ἀμυγδοῦ των, τὸ πλεῖστον δὲ περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ὥρας γάμου θυγατρὸς των καὶ παρακαλοῦντας τὸ θεῖον, νὰ τοῖς στείλῃ καὶ ἓνα καλὸν γαμβρὸν, τὴν δὲ θυγατέρα των ἐν τῇ καλύβῃ διαπλάττουσαν τὰ περὶ τοῦ λαμπροῦ μέλλοντός της ἡδὲ ἀνειροπολήματα ἕως τοὺς ἀφήσωμεν λοιπὸν ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ των τῇ ἀληθινῇ καὶ ἕως εἰσέλθωμεν εἰς τὸ πλῆσιον μέγα, πλοῦσιον καὶ πεπολιτισμένον ἄστυ. Τώρα τὴν εὐρύτητα καὶ καθαριότητα τῶν ὁδῶν αὐτοῦ, τὴν μαρμαίρουσαν ὄψιν τῶν πλουσίων οἰκιῶν

πολιτῶν, τὴν τῶν διφθῶν διασταύρωσιν κατὰ τὰς ἀριστοκρατικὰς συνοικίας καὶ τὴν ζωηρὰν ἐμπορικὴν κίνησιν ἐν τῇ μεγάλῃ τῆς πόλεως ἀγορᾷ, πάντα ταῦτα περιγράφοντες ἐν ἐκτάσει, πῆδελωμεν ἀπομακρύνει τὸ φιλόμυθον ἀκροατήριόν μας ἀπὸ τοῦ παραμυθίου μας καὶ κουργάσει ἀδίκως καὶ ἀφίνωμεν ταῦτα πάντα εἰς τὸ εὐφάνταστον αὐτοῦ.

Ἡμεῖς θὰ ὀδηγήσωμεν ὑμᾶς εἰς ἓνα τῶν πάντων εὐγενῶν οἰκῶν καὶ θὰ εἰσέλθωμεν ἀφανῶς πάντες ὁμοῦ εἰς τὰς ἐκ μαρμαροῦ, χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ἀπαστραπτούσας αἰθούσας εὐπατριδοῦ πλουσιωτάτου, εὐπαιδευτοῦ καὶ εὐφύου ἄνδρος, ὅστις ἀπάσας τὰς αὐτοῦ ἀρετὰς εἶχε μεταδώσει καὶ εἰς τὸν εἰκοσιπενταετητὴν υἱὸν ταυ, ὅστις σὺν ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς αὐτοῦ, τῷ ἐξῆχῳ κάλλει τοῦ προσώπου, τῇ εὐεξίᾳ καὶ ἡξιοπρεπείᾳ τοῦ ὄλου σώματος, τῇ καλαισθητικῇ ἀμφιέσει, τῇ εὐφύᾳ καὶ χάριτι, ἐκέκτιστο καὶ τὴν εὐνοίαν τῶν Μουσῶν καὶ πολλὰς εἶδον αὐτὸν παρὰ τὰς ὄχθας καθήμενον τοῦ παρὰ τὴν πόλιν ῥέοντος ποταμοῦ ὑπὸ τὰς πυκνοφύλλους λεύκας τὰ κυνηγετικὰ αὐτοῦ ὄπλα παραιτούμενον καὶ βλέμματι βρεμβῶδει θαυμάσια ἔπη ποιοῦντα εἰς ἔμνον τῶν θεῶν, οὗς εὐλαδῶς ἐλάτρευεν.

Καθ' ἦν ὥραν εἰσερχόμεθα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ εὐπατριδοῦ μας, καίτοι ἡ Ἥως μόλις ἐσκέπτετο ν' ἀφήσῃ τὴν κλίνην τοῦ γέροντος Τιθωνοῦ, ἵνα πετάξασα φέξῃ εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ὅτε οἱ τάλαιπωροθέντες θνητοὶ τὸν τελευταῖον γλυκύτετον ἀπολαύουσιν ἕπνον των καὶ μόναι τῶν ἀλεκτρυόνων αἱ ὀφείλαι φωναὶ διαταράττουσι τὴν κοινὴν τῆς πόλεως ἡσυχίαν, ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ κινήσῃ τις εὐχάριστος καὶ διγάναι παρακελεύσεις πρὸς ἀλλήλους τῶν οἰκετῶν διαμειδονται, θρησκευτικὰ δίκτυα, ἱεῖοι καὶ ἄλλα κυνηγεσίας ἴδια ἐν σπουδῇ ἀναζητοῦνται, κυνῶν δὲ θρησκευτικῶν ἀνυπομονησίας σιγνλά γυρῶματα ἀκούονται, πάντες δ' ἀθρόοι ὀτρηροὶ θεράποντες καὶ κύνες ταχεῖς ἐν προδῆλῳ ἀνυπομονησίᾳ τὴν ὀργὴν τοῦ νεαροῦ, δεδατοῦ δὲ καὶ λῖαν ἀγαπτοῦ κυρίου αὐτῶν ἐν τῇ εὐρείᾳ αὐτῇ προθύμῳ ἀναμένουσιν, ὁπότε τοῦ κοῦτων αὐτοῦ ἤθελεν ἐξορμήσει ἰδοῦ τέλος ἐξέρχεται, ἰδέτε τον! Ἀπόλλωνι ἀργυροτόξῳ ἀνακτι προσόμοιος καὶ ἤθελεν εἰπει ἡ δημοτικὴ μας Μοῦσα περὶ αὐτοῦ,

γὰ ἰδέτε τον! πὼς περπατεῖ!

ὁδῶν Ἄγγελος μὲ τὸ σταθί! . . .

Ἄχ πόσον ἐπεθύμουν, πόσον ἠθέλον! ἀντὶ νὰ χειρίζωμαι ἀσθενῆ γραφίδα τῶν γραμμάτων, νὰ ἐχειρίζωμαι μᾶλλον τοὺς χρωστῆρας δεινοῦ ζωγράφου, ἵνα ἐν ζωηρᾷ καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμπιπτοῦσιν εἰκὸν παρὰ τῆσιν τὸν εὐζωνον τοῦτον εὐγενῆ νεανίαν! ἀλλὰ συμφαντάσθητε μετ' ἐμοῦ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ τὸ κανονικὸν καὶ εὐγενὲς τοῦ προσώπου του, τὴν ἀνθρωπότητα τῆς χροιάς, τὸ ἀγαλματώδες τοῦ παραστήματος, τὸ αὐθεντικῶς φιλομείδες τῶν χειλέων του, τὸ εὐστρεφον, ἐλαστικὸν καὶ χάριον τῶν κινήσεών του, τὸ ἐπιβάλλον καὶ προσελκύον βλέμμα του ἅμα τὸν δεδατὸν καὶ τὴν ἀγάπην. Ὡστε δικαίως πάνυ θεράποντες καὶ κύνες τῶσιν νὰ τρέψωσι πρὸς αὐτὸν λατρείαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην! Ἄλλ' ἀκολουθήσωμεν τὴν θρησκευτικὴν πομπὴν μας. Ἰδοῦ ἐξέρχονται τῆς πόλεως καὶ πρὸς τὰ ρεῖθρα τοῦ ποταμοῦ διευθύνονται ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς ἀποφωσκούσης δροσερᾶς συννεφάδου φθινοπωρινῆς ἡμέρας, πρὸς θῆραν ἀρμοδιωτάτης φθάνουσιν ὑπὸ τὰ βαθύσκια δένδρα, τὰ περικουμοῦντα τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἐκατέρωθεν ἀποθέντες δ' ἐκεῖ τὰς ἀποσκευὰς καὶ φύλακα τοῦτων τάξαντες, πρὸς τὰς παρὰ τὰς ὄχθας νομᾶς τῶν ὀρτύγων μετὰ θρησκευτικῶν δικτύων καὶ ἄλλων ὁμοίων μηχανημάτων τρέπονται. Καὶ πόση μὲν ἐγένετο ἡ θῆρα τοῦ καλοῦ μας εὐπατριδοῦ θηρευτοῦ, δὲν ἐνδιαφέρει τόσον ἡμᾶς, καθότι ἕτερος μικρὸς πτερωτὸς θηρευτῆς τὰ βλέμματα ἡμῶν προσελκύει. Ἰδέτε, πὼς ἀπὸ κλωνός εἰς κλῶνα περιπίπτει εἰς ἡμᾶς καὶ μόνους φαινόμενος ὁ πανίσχυρος τῆς Κύπριδος παῖς, τὸ τόξον καὶ τὰ ἀφικτα αὐτοῦ βέλη ἐξετάζων καὶ δοκιμάζων, τίς οἶδε τί μηχανώμενος, τίνων τὰς καρδίας μέλλων καυστηρῶς νὰ θίξῃ! Καὶ ἐπέρχεται τὸ μεσημβρινὸν καὶ οἱ θηρευταὶ μας καταφθάνουσιν εἰς τὸν ὠριμὸν τῆς μεσημβρινῆς ἀναπαύ-

σεως των τόπων, κατέρυθον υπό του καμέτου και ιδρωτι περιρρέομενοι, κάθησαν υπό την παχείαν των λευκών σκιάν, τόν ιδρωτα αυτών εις την πνοήν της όπλωνής αύρας αποψυχόμενοι και οι μὲν τούτων την πυράν ετοιμάζουσιν, οι δὲ τὼν θρηνημάτων επιμέλονται, τὼν σιόλων τοὺς διαραρούς ορυττας αποκαθαίροντες και εις αὐτοσχεδίουσ όδελοῦσ διαπερῶντες, πρὸς την πυράν πλησιάζουσι και περιφραδῶσ τούτους εφήνουσι: τὴν ἀγροτικήν δ' αὐτῶν τράπεζαν ετοιμάσαντες και της πυρῆσ τοὺς ἠδείαν κνίσαν αποπνέοντασ και σίζοντασ ετι ορυττασ αποσύραντασ, ετρωγον εύφροσύνωσ, ὡσ θεῖφ ἀτύματι χρώμενοι τῆ από τῶν πόνων και της πρωϊνῆσ εξεγέρσεωσ λυσσάδει αὐτῶν πεινή.

Ἐπει δὲ πόσιος και ἐδπητύος ἐξ ἔρον έντο πολλά μὲν κύπελα ύδατοσ από του ποταμιου ρειθρου οτριροι θεράποντεσ πρὸς τὸν Κύριον αὐτῶν ἐκόμισαν, ὅσο δὲ τούτων από τῶν δροσερῶν φυλλωμάτων εύφροσύνον κλίνην ὑπὲρ αὐτου σπορέσαντεσ, ἐκάλεσαν εις μεσημβρινόν ύπνον τὰ κεκμηκότα αὐτου μέλη ν' ανοπαύσῃ και οὔτοσ μὲν μεταδῆσ, επί της ελαστικωτάτησ φυλλώδοσ κλίνησ ἐξηπλώθη, ἀλλά δὲν ἐκοιμήθη: οι δ' όπαδοι αὐτου ένθα και ένθα ἐξαπλωθέντεσ, εύθὺσ τῷ λυσιμελεῖ Μορφέι τὰ κεκμηκότα αὐτῶν μέλη προθύμασ παρέδωκαν. Ὁ δ' εύπατριδισ νεανίασ ἡμῶν, και περ ὑπὸ του ὑπνοφῶρου καμέτου προκαλούμενοσ νά κλεισῃ τοὺσ ὡραιουσ αὐτου ὀφθαλομύσ, πδυνάτει νά πωδῃσ τοὔτο: οὐκ εια αὐτὸν καθύδει ἡ θαυμασία του τόπου φύησ: ἀλλ' ότε μὲν τὸ ποικτικόν αὐτου βλέμμα πρὸς τὸ κελαρύζον του ποταμου ρειθρον αποτεινῶν, τίσ οἶδε πρὸς τί τῶν βιωτικῶν τὸν του ποταμου ρουῖν ποικτικῶσ παρέδωκεν, ότε δὲ πρὸς τὸ θέη τῶν δένδρων ἀτενίζων τὰσ ὑπὸ τοὺσ κλώνησ αὐτῶν πετώσασ ἔρωτικῶσ τρυγόνασ ἠδῶσ περιεργάζετο, διά δὲ τῶν φυλλωμάτων τὸν σαπφειῶδη οὔργανόν διεδλέπειν θαύμασμῶ δικαίφ καταλαμβάνετο και ἐξάρσεωσ οἰστροσ τὸ ποικτικόν αὐτου πνεύμα κατέφλεγεν, εύθὺσ δὲ τὴν γραφίδα και τὰ δάτρεα εις χείρασ ἀναλαμβάνων, ἔμινουσ τῷ ὑψίστω τῶν οὐρανῶν θεῶ κατά τὴν ἐπικρατουσαν πίστιν τῶν χροῶν και τῶν τόπων ἐκείνων συνέρραπτεν ἵνα τοίσ θεοίσ τῶν ὕμνων βαφωδοίσ παραδῶσῃ: οὔτοι δὲ διά της συνορραζούσεσ τὸ πνεύμα και τὴν καρδιαν ἐξόχου και ένδοθυδίουσ ἡ παγγελιασ αὐτῶν τὸ ἀμορφα του λαου πλήθη εις θεοσδέσταιν και ἡμερότητα διεμόρφουν και διεπλάττον. Ἐνφ δ' ὁ ἦρωσ ἡμῶν ἐν ἰσχύφ και ἀθάφ καρδίφ τὰ αὐτου βλέμματα πρὸς τὰ φυλλώματα τῶν βαθυσκίαν δένδρων ἀνέτεινε και τὰ σμικρότατα τῶν ἐν αὐτοίσ περιπατέμων πτηνῶν ὀφουδερωκῶσ δέκρινεν, ὁ ὀφθαλμύσ ὁμοσ αὐτου δὲν διεῖδε τὸν πολλῶ τούτων μεγαλειτερον πτηνόν, τὸ τέκνον της Παφί:σ, ἀπὸ καιρου ἐνεδρεῖον και τὴν τέωσ ἄτρωτον καρδιαν αὐτου ἐπιδουλεῖον, ὁστιε από του ἀφανοῦσ ἐν πονηφ μειδιάματι τὸ πυρῶδεσ αὐτου βλέμμα από του νεανίου ἡμῶν εις τὴν μακρόθεν και ἀνωθεν από τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων φαινόμενν της ἡμετέρασ ἠρωίδεσ καλύθην γοργῶσ περιέφερον. . . . Δὲν παρέρχοντασ πολλά του χρόνου στιγμή και από της ὀπίσαντι ὄχθησ αἰφνης θροῦσ θάλεοσ βηματισμού τὰσ ἀκοῆσ του εύπατριδου ἡμῶν πλήττει και τὸ βλέμμα αὐτου προσελκύει νεόνι γοργῶσ και εύθυτενῶσ βαίνουσα, τὸν ἀπλοῦν μὲν τῶν ἀγροτίδων ἱματισμόν ἀλλ' εύζῶνωσ τούτων φέρουσα, ἀπασαν δὲ τὴν ἀστείαν χάριν έντε τῷ βηματισμῶ και τῆ στάσει του ἀγαλατωδίουσ σώματοσ αὐτήσ αποπνέουσα και τῷ θαυμαστῶ κάλλει του ἀπαστρέπτοντοσ προσώπου αὐτήσ ὀφέωσ πλήττουσα και ισχυρῶσ γρητεῖουσα, διευθύνεται πρὸς τὸ πρῶνεσ και ὄμαλόν του ποταμου, σχεδόν κατέναντι του ἡμετέρου ἦρωσ, και τὴν ὕδριαν από τῶν ἐλεφαντινῶν αὐτήσ ὄμων καταδιβάζουσα, ἐπὶ τὸ χελλοσ του ποταμιου ρειθρου ἐναποθέτει πληροί τὴν ὕδριαν ύδατοσ ἐπικαμφθεῖσα: ἐγρηθείσα, στρέφει περὶ εαυτην ἀβάωσ περιεργετασ βλέμματα, ἵνα και ἐλευθερώτερον ἐκ της πλήξεωσ από τῶν ἐν τῆ στενοχώρφ καλύθη ἐργασίὸν αὐτήσ ἀναπνεύσῃ.

Τότε ὁ μικρὸσ πτερωτόσ παισ, ὁ από τῶν πυκνοφύλλων κλάδων πονηρῶσ ἐνεδρεῖων, τὴν στιγμήν ταύτην εύκαιρον

του φαρῆτοσ ταχέωσ λαμβάνει, και ὅτε τὰ βλέμματα του ἠρωῶσ και της ἠρωίδεσ ἡμῶν διεσταυροῦντο, τὰ βέλη αὐτου ἐπὶ τῶν δύο καρδιῶν εύτόξωσ ἀφίπουν τὴν δ' ἐπιτυχίαν τῶν βλημάτων του σφροδότησ καρδιακῶν παλμῶν, ἀναπνοῶν ἀκατόσχετον ὕψημα και ὄχος προσώπων τῶν δύο νέων προδωτικῶσ ἐκδηλοῦσιν.

Και πόδασ μὲν ἡ νεόνισ ἡμῶν ἐν εἶχεν, ἐλποσμένοι, ἀλλ' ὄφειλε νά ἐπιστρέψῃ. . . και οὔτω κακῶσ ἔχουσα ἀναλαμβάνει ἐπ' ὄμων τὴν ὕδριαν, βαρυτέρον ἡ ἀλλοτε εις αὐτην φαινόμενν και πρὸς τὴν καλύθην μηχανικῶσ προβαίνει, ἀλλά κατὰ λεγόμενον.

Ἐτὰ πῆδη μου παγαίνου μπρὸσ κρόνοῦσ μου μένει πικρὸ ! ».

Ἰοῖα δὲ τότε του ἡμετέρου εύπατριδου τὴν καρδιαν ἐνεύειον σιναισθήματα: Τὸ πρῶμα δεῖται καλάμου Ἀχιλλέωσ Τατίου, ἡ Λήγγου, ἡ Ξενοφῶντοσ Ἐφεσίου, οἵτινεσ εἶχον τὴν εμπειρον δύναμιν και εις τὰ ἄδυτα τῶν καρδιῶν νά εὐιδῶσι τὰ και τούτων ἀπόρητα εις φῶσ νά ἐξάγωσιν. Ἐκκληίεσ κατεῖχε τὸν ἦρωά μας ἐπὶ τῷ κάλλει και τῷ ἀνθρωπότητι κόρησ ἀγροτίδοσ, ἀπορία, πῶσ τοσάυτη χάρισ και λεπτότητα της γυναικοσ ἐνεσκεπνοῦτο ἐν παρθένφ τῶν ἀγρῶν και της καλύθησ, ὀδῶσ πρὸς τὴν παρθένφ ἀνωττητα της χωρικῆσ, και ἐν γένει, ἵνα δάνειον γλώσσασ μεταχερισθῶμεν, τὴν του ψυχολόγου Ἀχιλλέωσ Τατίου, ὁ εύπατριδισ ἡμῶν ἠδετο μὲν ἰδῶν ἠδεῖτο δ' ἄλοῦσ.

(ἔπειτα συνέχεια)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ EDMOND DEMOLINS

Πὼσ δέον ν' ἀνατρέφωμεν τὰ τέκνα (Συνέχεια από ἄρ. 1)

2) Οι ἀγγλοσίζωνεσ γονεῖσ συμπεριφέροντα πρὸς τὰ τέκνα τῶν εὐθῆσ ἐξ ἀρχῆσ και πάντοτε ὡσ πρὸς ἡλικιωμένουσ ἀνθρώπουσ, ὡσ πρὸσ μορφωθεισασ ἤδη προσωπικότητασ, οὔτοι δὲ πρῶγματι μορφοῦσιν ἀληθεῖσ και ἐξόχουσ προσωπικότητασ, διότι συνήθωσ οι ἀνθρωποι ἀποβαίνουσι τοιοῦτοι ἡ τοιοῦτοι ἀνκλόγωσ της πρὸσ αὐτοὺσ συμπεριφορῆσ τῶν παιδαγωγῶντων. Τούνητιαν ἡμεῖσ συμπεριφερόμεθα πρὸσ τὰ τέκνα μας ὡσ πρὸσ παιδιὰ ὄχι μόνον κατὰ τὴν παιδικὴν τῶν ἡλικίαν, ἀλλὰ και μέχρι της ὠριμοτέρασ ἐτι ἀνδρικῆσ, μὴ δυνάμενοι ν' ἀπομάθωμεν ὅτι ὑπῆρξάν ποτε τοιαῦτα. . . και τούτο διότι εἶναι τέκνα μας.

3) Οι γονεῖσ, πρῶτὸ τοῖσ Ἀγγλοσαξωνικῶσ λαοίσ ἀποβλέπουσιν ἐν τῇ ἀντροπῆ εις τὰσ μελλούσασ τῶν τέκνων ἀνάγκησ τὰσ δημιουργηθείσασ ὑπὸ τῶν νέων συνθηκῶν του βίου, και οὐχὶ εις τὰσ του παρελθόντοσ και της παρφηγημένησ γεινεῶσ: οὐδέποτε δὲ προβάλλουσιν εις τὰ τέκνα τῶν ὡσ πρότυπα μιμήσειωσ ἐκτοῦσ και τὸ κέντρον, περὶ τὸ ὁποῖον αὐτοὶ ἄλλοτε ἔζησαν. Τούνητιαν ἡμεῖσ μιμούμεθα ἐν τοῦτω τοῖσ εύπατριδῶσ του παρελθόντοσ αἰῶνοσ, οἵτινεσ και περὶ τὰσ ἀρχῆσ ἐτι του παρόντοσ ἀνέτρεπον τὰ τέκνα τῶν ὡσ ἐν πρόωρῶν αὐτῶ διὰ τὸ παρελθόν, διὰ τὴν ἐξέχουσαν ἄλλοτε κοινωνικὴν θέσιν τῶν, διὰ τὸν ἐλλιπόντα ὄλεον, τὰσ ἐξφανισθεισασ, τέλος, ψισματωθείσ ἀναμνήσειωσ του παρελθόντοσ.

4) Πρῶτὸ τοῖσ λαοίσ τούτοισ, οι γονεῖσ ἔχουσι μίαν κυριαρχούσα μέρμηνν, ὄχι μόνον τὴν περὶ της υγιεινῆσ τῶν τέκνων, ὡσ ἡμεῖσ, οἵτινεσ ἄλλωσ τε και ταύτην οὐχὶ σπανίωσ θυσιάζωμεν εις τὴν μελέτην, τὰσ ἐξετάσειωσ, τὴν ἐν τῷ στενῷ χώρφ τῶν ἄστων διαμονήν, — ἀλλὰ τὴν σοβαρῶν μέρμηνν, περὶ της πλήροσ δυνατῆσ ἀναπτύξειωσ ἐν αὐτοίσ της ισχύωσ και ἐνεογειῶσ τῶν φυσικῶν του ἀνθρώπου δυνάμεων.

σωματικών ασκήσεων ήτοι διά της γυμναστικής, ήτις, επίφειρουσα υπερβολικήν κόπωσην, άγει εις τό αντίθετον αποτέλεσμα, δηλ. εις τήν εξασθένησιν του σώματος. Άλλ' έχουσι τούναντίον εξόχως άκριβή άνθλησιν των συνήθων και άπαραιτήτων όρων της φυσικής ζωής.

Γνωστόν άλλως τε ότι από τινος ήδη καταβάλλεται και έν Γαλλία προσπάθειά τις προς είσχωγήν των σωματικών τούτων γυμνασίων κατά τό άγγλικόν σύστημα και αντίκατάστασιν δι' αυτών της φρικώδους εκείνης και τυπικής γυμναστικής, ήτις ουδέν άλλο είναι ή εις έτι δασκαλισμός εις πλήθος άλλων τοιούτων προτεθείς άνευ τινός ωφέλειας και αυτενεργείας έν τώ μέτω του πνιγμένου φρικώδως περισφιγγόντος ήμάς γενικού καθεστώτος. Και άληθής μέν δυστυχώς ότι ή άποριμητις αύτη των του άγγλικού συστήματος σωματικών γυμνασίων δεν έπιτυγχάνει πάντοτε παρά τοίς γάλλοις καθ' ότι και ένταύθα υπολανθάνει ικανή όσως παιδαγωγικής άδεξιότητος; και διότι γενικώς αι ασκήσεις αύται επιβάλλονται διά τρόπον υπερβαλλόντως κυριαρχικού, πολλοί δι' των ήμετέρων σπουδαστών υποβάλλονται εις αυτάς υπείκοντας μάλλον εις τόν πόθον του ν' άπορρίψωσι τά μαθήματα, ή εις τήν ανάγκην του νά γυμνάσωσι και ίσχυροποιήσωσι τής σωματικής των δυνάμεις; ουχ ήττον και εκ της κακής ταύτης άπομνήσεως δύναται τις τουλάχιστον νά κρίνη περί του πρωτοτύπου. Άνεμφισβήτητον δι' ότι τά τοιαύτα γυμνάσια εξόχως υποβοηθοῦσι τήν πλήρη εξέλιξιν και άνάπτυξιν των φυσικών του ανθρώπου δυνάμεων, συντελούντα προς τούτοις όπως άποκτήσῃ τις ψυχικήν ήρεμίαν και κρίτος έφ' εκουτου, τής άπαραιτήτου δηλ. ταύτης προς ήθικών θριάμβον ιδιότητας.

5). Οι γονείς μεταδίδουσι ένωρίτατα εις τά τέκνα των πρακτικής γνώσεις άπαραιτήτους εις τας ύλικάς αυτών άνάγκας. Έπομένως όχι μόνον δεν διστίξουσι νά τοίς έπιτρέπωσιν νά πηγνιοέρχωνται, νά εξέρχωνται, μόνε και κατά τήν μικράν έτι ηλικίαν των, αλλά και τοίς άνυθέτουσι διάφορα έργα, όον παρκαγγελλας άνάλόγους των δυνάμεών των και ένίστε μάλιστα, σκοπίμως, βεβαίως και τούτο, υπέρ τής δυνάμεις των. Έκπλήττονται εκ τούτου οι Γάλλοι οι έπισκεπτόμενοι τήν Άγγλίαν ή τας Ήνωμένας Πολιτείας, αλλά και οι Άγγλοι άφ' έτέρου άπορούσι διά τήν ήμετέραν έκπληξιν τοσούτω άπλοῦν και φυσικών θεωροῦσι τούτο τό πρ' αυτοίς γινόμενον, όπερ είναι τρόπον τινά ούσιώδης συγκοιχαλίσσις του παιδαγωγικού των συστήματος, του σκοποῦντος νά μορφώσῃ ουχί σοφούς λογίους, ή πολιτικούς και διπλωμάτας, αλλά κυρίως και υπέρ πάν άλλο ανθρώπου βιοπαλαιούς.

6). Έξακολούθω. Παρά τοίς Άγγλοσάξωνικοίς λαοίς οι γονείς διδάσκουσι γενικώς τά τέκνα των επάγγελμά τι χειροτεχνίας.

Πράγματι δι' οι ούτως άνταρπερόμενοι λαοί δεν έχουσι τήν άκατανίκητον εκείνην προς τήν χειροτεχνίαν περιφρόνησιν, ήτις παρ' ήμών επικρατεί; πρό πολλού ήδη άπηλλάγησαν ούτοι τής άπρηχαιωμένης ταύτης προλήψεως, ήτις υπήρξε δι' ήμάς ολιθιωτέρα ή μυρίαι ήτται έν τώ πεδίω της μάχης, άπέριψαν έπομένως και τήν πρόληψιν ότι υπάρχουσι επάγγελλατα εύγενή και μή τοιαύτα. Φρονούσι μόνον ότι οι μέν των ανθρώπων είναι ικανοί προς τι έργον, οι δι' άνίκανοι, οι μέν έργατικοί, οι δι' άνηρόι, όπερ άκριβέστατον. Ούτω δι' ο υίός του λόρδου άποκαθίσταται πολλάκις άγρονόμος ή βιομήχανος ή έμπορος άνευ ούδεμιιάς βλάβης της υπολήψεως αυτου,

και μόνον επάγγελμα θεωροῦσι κατώτερον των άλλων; τό της υπηρεσίας εις δημοσίας εις πολιτικές θέσεις, δύο τινά μειονεκτήματα ευρίσκοντες έν τούτω; τό μέν ότι δεν είναι ικανώς επικερδές, δεν ανταμείβει, ως λέγουσιν, είμη μόνον εις τας ύψηλάς θέσεις; τό δι' ότι άφαιρεί τήν ανεξαρτησίαν του ανθρώπου, και έπομένως αντιδίνει προς τόν σκοπόν αυτόν της άγωγής των, ήτις, ως μέχρι τούδε παρατηρήσαμεν, εις τόνύψιστον βαθμόν άναπτύσσει τήν τάσιν και άνίγκην της ανεξαρτησίας.

(έπιτε συζήσια)

ΑΓΑΠΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΟΤΟΥ

ΡΟΔΙΝΑ ΚΕΙΡΙΑΙ (ΔΙΗΓΗΜΑ)

Β'

'Άλλ' άν εκείνη λαθραίως, μόνον και ένεδρευτικώς, καθ' ό γυνή, τόν διηρεύνησεν, εκείνος προσήλωσεν επί του προσώπου αυτης όλως άνετον βλέμμα.

Και τό βλέμμα εκείνο έγένετο αίφνης πυρίνωσ άπληστον εύθις ως προσήλωθη επί του ροδίνου της στόματος, έπερ, έξόχως διαλάμπον, εκλείξε συνήθως τήν όλην αυτης καλλονήν. Ω, τό βλέμμα εκείνο, βλέμμα άνέτρου περιεργίας και εκπλήξεως, φλογερόν ως διπλή φλόξ άστραπής, όξυ ως δίστομος λεπτις άκινάκου, οίονει διέτρεπε και διεπέρα ουχί μόνον τήν μορφήν αλλά και τήν ψυχήν αυτης!

'Άνεμφισβήτως ή περικαλλής πλαγγών ουδέποτε τέως υπήρξε τόσω ώραία! Ω, όχι! βλέμμα τόσω άνανής και κατάπληκτον, τόσω έξαλλον και κεχώνος, μόλις καταρθούν επί στιγμην μόνον ν' άπορρασθή, ίνα άμείσως πάλιν καθηλωθῃ επ' αυτης οίονει αυτομάτως; βλέμμα τοιούτο εύρύ ως ό Ουρινός, άβυσσοπλάγγων ως ό Τάρταρος, ουδέποτε τέως είχε προσήλωθῃ επί του προσώπου αυτης!

Και υπερχαίρουσα εκείνη διά τόν πρωτοφανώς άπλετον θαυμασμόν ίγχυρία επί μάλλον και έμειδία κρυφίως, έμειδία, λέγω, ένδομούως, ουχί διά των χειλέων αλλά διά της ψυχής.

'Ενώ δι' υπό των έσωτάτων πιλμών ζωπορευμένη έν τη ψυχολογική ταύτη στιγμή επί μάλλον και μάλλον έστιλθεν ή άδαμαντινή πυρά του χρυσού βλέμματός της, ή ευειδής μορφή της ήρθηρία θερμόν έρύθημα ουχί άγίας αιδούς, αλλά μυχίας έγκραυχίσεως. Και ουχί βαινόντα αλλά πετώσα κατήλαθε τέλος της τροχιάτου στεγής ήτις τόσω ήδέως επί μακρόν τήν εξέμισεν.

'Ητο ήδη έσπέρα. Ό Φοίβος ό πυροσπεφής κατακλιόμενος προς γλυκών ύπνον εις τας άγκαλάς της άφρογενούς Άμφιτριτης, προεκάλει ήδη τήν θειλλώδη ζηλοτυπίαν του γηραιου Ποσειδώνος, όστις έστένιζε θλιθερώς μακράν εκεί εις τά άπώτατα του ορίζοντος βάθη βαρείς ρύχθους βρεμοούσης όργής.

Τό τελευταίον έρύθημα του ούρανου ώχρωών προκνήγγελλεν ήδη τήν προσελάζουσαν νύκτα ότι ή κόρη εκρουε τήν θύραν του μνηστήρας αυτης. Ότε εισέθη τήν πλήρη πυκνής ύμηγύρας αίθουσαν, τό πρώτον βλέμμα της έπεσεν επί του έγγύς της εισόδου κατόπτρου έπιταῦν πάν ότι ό ρχαμαλός της φιλαρσεσίας αυτοθαυμασμός παρ' αυτου νά έπατήσῃ δύναται.

'Άλλά, φεῦ! ή άπάντησις του κατόπτρου, πληρέστατα έξηγοῦσα τό παράδοξον βλέμμα του συνεπιβάτου, βλέμμα ουχί θαυμασμού άλλ' εκπλήξεως, υπήρξεν άληθώς τραγική; διότι υπ' αυτην ή ώραία Έλλη βαλοῦσα κραυγην έλιποθύμησε! ...

'Τί είχε συμβῆ; Βίβρουσα, ως συνήθως, τά χείλη της πρό της

έκ του οίκου εξέδου της ή πτερόσση έρωτις διά της εξαισίας βαφής, ήτις προτέδιδεν εις αυτά την τοσούτη προκλητικήν αυτών έρυθρότητα, υπέπεσεν εις οικτρόν λάθος. Θορυβηθείσα, δηλαδή, υπό βήματος ήχούτος εις τόν πρόδομον κατά την τελευταίαν και μυστικήν ταύτην του κλωπιισμού της στιγμής, εισέδυσε γοργώς την καρπλήν εις τό ιδιαίτερον αυτής επί τούτῳ έρμάριον, και έκει, έν τῷ σκότει και τῇ σπουδῇ λαβούσα άντι του φαλιδίου της πρποφρά; βαφής παρακείμενον φαλιδιον μελάνης, διέβηκε διά της μικράς ψήκτρας τῆ χειλήν αυτής άντι έρυθρών καταμελανκ! . . . Είτα, άνύποπτος ὅλως, και οὐδέ βίβασα τό σύνθηές τελευταίον αυτής βλέμμα επί του κατόπτρου, εξέηθεν εις τήν οδόν.

Γ.

Φρίκη, φρίκη! ὅποιον θλιβερώς γελοῖον μικρολόγημα! ὅποια οικτρά τῆς πραγματικότητας εἰρωνεία!

Ἄ, πόση δόσις τραγικοῦ ἐνέχεται ἐν παντί κωμικῷ! μὴ ὑπὸ τοιαύτην ἐποψὴν δὲν εἶναι τραγικώτερος τοῦ Σοφοκλέους ὁ Ἀριστοφάνης καὶ θαυρασημιγέστερος τῆς Ἀντιγόνης αἱ Ἐκκλησιαζούσαι; καὶ μὴ, ἂν δὲν εἶχεν οὕτως, θὰ ἔτασσε τὰ δάκρυα ὡς φυσικὴν μετάπτωσιν τοῦ ὑπερτάτου γέλωτος ἢ φύσις, καὶ θὰ ἐξέφαιεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου οἰοεὶ διὰ σαρδωνίου τινὸς μορφασμοῦ;

Κοινωνία καὶ κοινωνιογράφει! ὦ, μὴ γελάτῃ ποτε ἐμπαθῶς ὁσάκις πρὸ τοῦ ἐρευνητικοῦ ὕμῶν ὁμίχτος ἐξελίσσεται τό οὐχί, φεῦ, κωμικὸν ἀλλὰ τραγικὸν ὄντως θέμα τοῦ ἐξευτελισμοῦ καὶ τῆς γελοιοποιήσεως τῆς συγχρόνου γυναικός, τοῦ ἐπιλωμένου τούτου κρίνου! Μὴ διακωμωθεῖτε! ἠθικοποιήσατε! Ἐξυψώσατε τὴν γυναῖκα· ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ! μὴ ἐπιδιώκετε τὴν ἐξύψωσιν αὐτῆς διὰ τοῦ χυδαίου ὅσον καὶ ρίζοσπαστικοῦ συτήματος τῆς πολυθρῦλῆτου χειραφετίας. Ἀφῆσωμεν τὰ κρίνα κρίνα· ἡ χειραφέτησις μεταβάλλει τὰ κρίνα εἰς σκόροθα. Ἐξυψώσατε τὴν γυναῖκα οὐχὶ χιμαρικῶς, ἀλλὰ πραγματικῶς, οὐχὶ συνθηματικῶς ἀλλὰ ἠθικῶς! Διὰ σωφρονεστέρας καὶ ἀρχαιοπρεπεστέρας διδασκαλίας καὶ ἀγωγῆς διδάξατε αὐτὴν ἵνα κήδηται μᾶλλον τῶν ψυχικῶν ἢ τῶν σωματικῶν τῆς χαρίτων, παιδαγωγήσατε αὐτὴν ἵνα δι' αὐτῶν μᾶλλον ἢ δι' ἐκείνων ἐπιζητήσῃ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπὶ τῆς κοινωνίας ἠθικοῦ αὐτῆς κράτους, στρέψατε αὐτὴν πρὸς τό ἐσώτερον τοῦ ἀτόμου ἐγώ, πρὸς τὴν βαθυτέραν καὶ θεμελιωδεστέραν τοῦ ἠθικοῦ βίου ἐκφανσιν! Διὰ τῆς αἰωρήσεως αὐτῆς ὑπεράνω τοῦ ὕλικου κόσμου, ὑπεράνω τῶν σμικροτήτων ἢ φρικαλεοτήτων τῆς φύλης φυλαρεσείας καὶ τοῦ συμμοῦ, διὰ τῆς ἀνατάσεως αὐτῆς πρὸς ὑψηλότερόν τι ἠθικὸν ιδεῶδες, πρὸς γνησιωτέραν τινὰ ἀκτίνα παρδειαίου φωτός, καταστήσατε αὐτὴν ἱκανὴν ἵνα ὄντως διὰ τῶν ὑψηλῶν τῆς ὡς μπρός καὶ συζύγου τίτλων περιβληθῇ ἐπαξίως τοῦ ἠθικοῦ κόσμου τό στέμμα καὶ κρατήσῃ τὰ σκῆπτρα τῆς ἠθικῆς ἀνθρωπότητος!

Ἄ, καί! συνέλθε πλέον κομψὴ ὁμοφύλε μου, εὐτυχῆς ἀλλὰ καὶ δυστυχῆς μαμμῶθρεπτον τῆς φύσεως, τῆς βραστώνης καὶ τοῦ συμμοῦ, ἀπὸ τῆς σπληνίωσης καὶ ζοφεράς τῆς φαντασίας σου νάρκης!

Δὲν σοι ἀρκεῖ, φεῦ, ὦ γύναι, τό ῥόδον ὡς μόνον σκῆπτρον, δὲν σοι ἀρκεῖ! ἀλλὰ δι' αἰθερίας τινὸς ἀναπάσεως τῶν ψυχικῶν σου πτερυγῶν πετώσῃ αἰφνης ὑπεράνω τῆς ὕλης εἰς τοὺς αἰθέρας ἀκραυφνεστέρας ἰδανικότητας, πλέξον ἐκεῖ μετ' αὐτοῦ τό ἴον τῆς Παναγίας, τό κρίνον τοῦ Γαβριήλ καὶ τὴν δάφνην τὴν Παρνασίδα τὴν ἱερὰν καὶ μυροῖσαν.

Εἰς τό ἀμβρόσιον κοῦμα τῶν τριῶν τούτων ἀγνῶν ἀρωμάτων λούσον ζείποτε τὴν ψυχὴν, καὶ μὴ ἔσο μόνον Εὖα ἀλλὰ καὶ Μαριάμ, μὴ ἔσο μόνον Χάρις ἀλλὰ καὶ Μοῦσα!

Ἐκεῖ, ἐν τῇ αἰωρήσει ταύτῃ ὑπὲρ τὸν βόρβορον τῆς ὕλης καὶ τῆς πλάνης, ἐν τῇ ἀνατάσει ταύτῃ πρὸς τό γαλανὸν στερῶμα τῆς Ἰδέας καὶ τοῦ φωτός, ἐκεῖ ἐγκυεῖται ἡ ἀληθῆς σου χειραφέτησις, χειραφέτησις οὐχὶ ἀπλῶς ἐπαγγελματικὴ ἀνά τὰς ἀγυῖας καὶ τριόδους, ἀλλὰ καθαρῶς ψυχικὴ δι' αὐλῶν πτερυγῶν ἀνά τὰς νεφέλας τοῦ οὐρανοῦ. Ἐκεῖ ποτε ἐξυψωμένη ἐπὶ τοῦ ἀληθοῦς σου θρόνου, καὶ λαμπρῶς ἐστεφανωμένη διὰ τοῦ ἱεροῦ στέλας τῆς ἀρετῆς, θὰ σε χαιρετίσωσιν οἱ ἀστέρες, θὰ σε ἀσπασθῶσιν οἱ ἄγγελοι, θὰ σοι μειδιάσῃ ὁ Πλάστης!

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Ἐμελετοῦσε τὴ νύκτα μὲ τὴ λάμπα τοῦ ἐκάπνιζε, μελετοῦσε μὲ τὸν ἥλιο, ὅλο μελετοῦσε, παντοῦ μελετοῦσε.

Χλωμῆ, ἀρρωστημένο, τακτικό, νοικοκυρεμένο, ἦταν τό κωμῆρι τοῦ δασκάλου του, γιὰτὶ μάθαινε σὰν τό νερό τό μάθημά του καὶ ἡ περιφάνεια τῶν γονέων του, γιὰτὶ δὲν ἔχανε τίποτε ἀπὸ ὅσα τοῦ ἠγόραζαν, οὔτε μὴ πέννα. Ἡ μητέρα του, ὅταν ἠμιλοῦσε μὲ τῆς ἄλλαις μητέρας, διηγείτο, πῶς ποτὲ δὲν μελάνωσε τὴν ποδιά του.

Σπάνιο παιδί!!

— Ἀγαθεύθησται ἐξοχος ἀνὴρ!! ἔλεγεν ὁ διδάσκαλος μὲ ὕψος προφητικόν. Ἐκείνο τό ἤκουσε αὐτό τό ἐξοχος ἀνὴρ καὶ ἐπειδὴ ὁ δάσκαλος ἦτο τό μεγαλείτερο καὶ σπουδαιότερο κεφάλι τοῦ χωριοῦ, τὸν πίστευε καὶ ὅταν—σπάνιας στιγμῆς αὐταῖς—ὅταν δὲν μελετοῦσε, ὠνειροπολοῦσε τὸν ἐαυτὸν τοῦ ἐξοχο.

Ἐπειδὴ δὲ κάθε ἀνθρώπος, βρῖσκει ἐδῶ κάτω καὶ τὴν ἐνσάρκωσι τοῦ ἰδανικοῦ του, δηλ. λέγει «ἀνγεινόμενον πλοῦσιος ἢ γνωστικός, ἢ χαριτωμένος, σὰν τὸν δεινα» καὶ ὁ Ἱερμίας ἤθελε πολὺ νὰ γείνουταν σὰν τὸν δάσκαλο. Καὶ μὲ τὴ γλυκερὰ αὐτὴν ἐλπίδα, τὸν ἐστειλεν στὴν πόλιν νὰ σπουδάσῃ.

Ὅμως μὴ μέρῃ, ὁ Ἱερμίας ἀνεκάλυψε πῶς δὲν ἦτο ἰδανικό κατάλληλο γιὰ κείνον, ὁ δάσκαλος. Αὐτό, λίγαις μέραις ἄμα πῆγε στὴν πόλιν.

Ἐεῦρετε τί ἀνεκάλυψε; μὴ ἀσυνταξία καὶ δυὸ ἀνόρθογραφίαις, σ' ἓνα γράμμα τοῦ τοῦ ἔγραψε ὁ δάσκαλος. Δηλ. μεγάλωσε ὁ ἴδιος καὶ μικρῖνε τό ἰδανικόν του.

Γέλασε . . . ἰδανικό δά, ποῦ διάλεξε!!

Ἐὲν γύρισε τό καλοκαίρι 'στὸ χωριό, εὔρισκε τὸν ἐαυτὸν τοῦ ξετοπισμένο.

Κλίσι δὲν ἐνοιωσε μέσα του γιὰ τίποτε, μὰ γιὰ τίποτε. Μελετοῦσε πάλι μὲ πόθον καὶ ἀδιάκοπα.

Μιὰ μέρῃ, ἡ ἀδελφίτσα του ἐκλωθε ἀντίκου του καὶ ὁ ἴδιος διάβαζε φωναχτά.

Ἐξάρνα σταμάτησε; ἡ ἀδελφίτσα του ἠπόρεσε καὶ ἀποστήσισε τό κομματάκι, ποῦ τόσαις φοραῖς, ἀδιάφορετα τό διάβαζε ἐκεῖνος.

Ἄμα τό εἶπε ὅλο, γύρισε καὶ τὸν εἶδε περιπαικτικὰ καὶ τοῦ εἶπε.

— Ἄμ' γιὰτὶ διαβάσεις νύκτα μέρῃ εἶσαι χοντροκέφαλος καὶ δὲν ἠμπορεῖς νὰ μάθης εὐκόλα.

Ἡ μητέρα, ἄμα ἄκουσε αὐτὴν τὴν βλασφημία, πῆρα ἵνα ἀδράχτι, καὶ τόρριξε 'στὸ κεφάλι τῆς Μοσχούλας.

Ὅμως τό ἀδράχτι ἦταν γεμάτο ἀπὸ μαλλί καὶ δὲν πόνεσε

ή Μοσχούλα; ἀπαράλλαχτα, ὅπως τὸ κεφάλι τοῦ Ἱερεμιά, ἦταν γεμάτο ἀπὸ περηφάνειαι καὶ δὲν ἔπνευσε μὲ τὸ κτύπημα τῆς ἀδελφίτας του.

Ὅλο τὸ χωριό, μὲ κίριζε τὸν Κύριον Μαθίον, ποῦ εἶχε τέτοιο γυιὸ καὶ ὁ κύριος Μαθίος, πούλησε καὶ τὸ τελευταῖο του ἀμπέλι, γιὰ τὴ σπουδὴ τοῦ μοναχίβου.

Μὰ ὅταν νὰ ἦταν κολλημένη ἡ ζωὴ τοῦ γέροντος ἐπὶ τὸ τελευταῖο ἀμπέλι, ἔκλεισε καὶ ὁ Ἰδιος τὰ μάτια του καὶ ἄρισσε ἐπὶ τὸ σπῆτι τοῦ τῆ φτώχεια θρονισμένη. Ὁ Ἱερεμίας τελείωσε τῆς πόλις τὰ γράμματα καὶ τώρα ἤθελε νὰ πάγῃ ἐπὶ τὴν Ἀθήνα. Μὰ τώρα... ὄχι...

Γύρισε ἄπ' τὴν πόλιν ὁ Ἱερεμίας, πειὸ χλωμὸς ἀκόμα, πειὸ ἀδύνατος. Τώρα τί θὰ ἀπογείνη;

Ἡ ἀδελφίτα, πῆγε ἐπὶ τὸν τρύγο τοῦ ἀμπέλου τῆς τρομπιζιδένας καὶ ἔφερεν κάθε βράδυ, ὅσα τῆς εἶδαν ἡμερομίσθιο.

Ὁ Ἱερεμίας, ἔτρωγε ἀπὸ τὸ κίονο τὸ ψωμί, τὸ βρεγμένο μὲ τὸν ἰδρὸ τῆς μικρούλας καὶ εὔρισκε, πῶς ὁ πατέρας του βρέθηκε λιγάκι ἀνεκτός νὰ πεθάνῃ πρὶν νὰ γίνῃ αὐτὸς ἔξοχος. Ἦταν βέβαιος πῶς ἂν μέθαινε καὶ τῆς Ἀθήνας τὰ γράμματα, θὰ γίνονταν ἔξοχο. Τώρα, ἄχ, τώρα!!

Ἐγραψε ἓνα ποίημα, ποῦ δὲν συγκίνησε κανένα ἔγραψε καὶ ἓνα διήγημα ποῦ ξεχάσθηκε τὴν ἰδίαν μέρα.

Τοῦ πρότειναν νὰ γείνη δάσκαλος ἐπὶ τὸ χωριὸ καὶ δέχθηκε μὲ περιφρόνησι. Ἐνόμιζε μάλιστα, ποῦ μὲτὰ μέρα θὰ δείχθουν τὸ σχολεῖο τὸ φτωχὸ τοῦ χωριοῦ, ὅταν κατὶ ἐπίσημο καὶ θὰ τρέχουν οἱ περιεργοὶ νὰ βλέπουν ποῦ εἰδύλαξε ἐκεῖνος!! Δημοσίευσεν ἀπὸ καμμιὰ φορὰ, μὲ θάρρος καὶ μὲ ὑπομονὴ πάντα.

Εἶχε ἐκρήξει ἀπελπισίας καμμιὰ φορὰ. Δάσκαλος χωριοῦ! Δάσκαλος ὅταν τὸ δικὸ τοῦ δάσκαλο, ποῦ ἔκαμε ἀσυμφωνίας... Καὶ εὔρισκε, αὐτὸς, ποῦ ἔγραψε τὴν καθαρεύουσα, τὴν πειὸ ἀκατάληπτον, τὸ δάσκαλό του πολὺ γελοῖο. Ἐνα μόνον δὲν εὔρισκε γελοῖο, τὴν προφητείαν του.

Ἐβῆκε ἐπὶ τὴν ἔδρα, ὅλο ἔβηκε. Τὸν ἔφαγε ἡ ἐργασία ἡ ἀδιὰκοπος. Καὶ μὲτὰ νύχτα πέθανε ἐπὶ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀδελφίτας του καὶ ἐνῶ ψυχοραγοῦσε, καταράσθηκε τὴν κοί-

νωῖα ποῦ δὲν τὸν ἀνεγνώρισε καὶ δὲν καταράσθηκε τὸ δάσκαλό του, ποῦ τοῦ ἔβαλε μὴ ἀνόστη ἰδέα μέσα ἐπὶ τὸ στενὸν κεφάλι του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΙΚΙΑΚΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ

Κατὰ τῶν νυγμάτων.

Τὸν μεγαλειότερον κίνδυνον παντὸς νύγματος ἀποτελεῖ ἡ δι' αὐτοῦ εἰσαγωγή ἐντὸς τῶν ἰσθμίων ξένου σώματος, ἀκαθάρτου ἢ δηλητηριώδους οὐσίας. Τὰ νύγματα τῶν ἐντόμων εἰς τὰ κλίματα ἡμῶν εἶναι ἀκίνδυνα, ἐκτὸς σπανίων ἐξαιρέσεων.

Ἦν περιπτώσει νύγματος πρέπει κατὰ πρότερον νὰ ἐξαχθῇ διὰ καρφίδος (ἢν περὶτε πρώτον διὰ φλογὸς κηρίου, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης μικροβιακῆς μόλυνσεως) τὸ ἐντὸς τῆς σαρκοῦς ξένου σώμα, ὀστράκιο, ἀκάνθα ἢ κέντρον ἐντόμου.

Ἐπειτα ἐκμυζᾶτε τὴν πληγὴν πρὸς ἐξαγωγήν τῆς ἀκαθαρσίας ἢ τοῦ δηλητηρίου, ὅπερ ἐξουδετεροῦται ὀλοτολῶς διὰ πλύσεως μὲ ἀμμωνιακὸν ὕδωρ, φανιακὸν ὀξύ, ὀξος ἢ ἀλκάλιον.

(Ν Γ.)

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Καθαρισμὸς κηλίδων (συνέχεια ἀπὸ ἀρ. 2).

Τὰς ἐξ ὀπωρῶν, οἶνου, γλυκυπότων (liqueurs) ζαχαροπικτων (γλυκῶν) κηλίδων δυνάμεθα νὰ καθαρίσωμεν ἐπιθέτουσαι θεῖον (θειάφι) ἀλλ' ὅμως διατρέχουσαν τότε τὸν κίνδυνον ν' ἀντικαταστήσωμεν τὴν κηλίδα δι' ὀπῆς ἢ καὶ νὰ ἀποχρωματίσωμεν τὸ καθαριζόμενον μέρος. Πρὸς ἀποφυγὴν τούτου, πράττομεν ὁμοίως σχεδὸν πρὸς τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ λεχθέντα περὶ τοῦ ὀξυαλικοῦ ἀλάτος. Βρέχουμεν δηλ. τὴν κηλίδα καὶ κρατοῦμεν τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ὑψόσματος τεταμένον ἐπὶ δοχείου ἐντὸς τοῦ ὁποίου κατοῦμεν θεῖον. Πρὸς ἐπιτελεῖ ἐκκαθάρσεων (ξελέκησιν) πλύνομεν τὸ ὑψάσμα δι' ἀφθόνου ὕδατος.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

HENRY GREVILLE

ΚΗΦΙΣΙΑ

Α'

— Ἀλήθεια, σὺ ἔχεις δίκαιον, φιλότιμη ἀδελφὴ μου. Αἱ, λοιπόν, τί ἐννοεῖς;

— Ἐννοῶ... ἰδοὺ τί, ἀπάντησεν ἡ νεάνις, ὡς ὑπερνωκίδα ἐσωτερικὸν τι πρόσκομμα ἔγνωρίζεις ὅτι οὐδόπως ἀγαπῶ τὸν σύζυγόν σου... Συγγνώμην, ἂν ἡ ἐκφρασίς δὲν εἶναι φιλόφρων, ἀλλά...

— Ἐξακολούθει.

— Εἶναι ἴσως εἰρωνία τοῦ βίου, εἶναι...

— Εἰξέρω, λοιπόν; ὑπέλαβεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνυπομονῶς.

— Ἀλλά, τέλος, εἶναι σύζυγός σου, καὶ ἴδου, ἐξαιρουμένου διαζυγίου, δὲν δύνασαι ν' ἀγαπήσῃς ἄλλον τινά...

Ἡ χρυσὴ Φοῖβη ἐφήπλου καὶ ἐξέτεινεν ἅδην τὰς τελευταίας πτυχὰς τοῦ φωτόεντος πέπλου τῆς ἐπὶ τῶν παφλαζόντων κυμάτων, οἱ δὲ πολυχρόμοι φάροι, ὀκτινες διαστίλδουσι τὴν νύκτα ὡς περιλαμπρῆς πλατῆσιον ἀδαμάντων παρὰ τὴν ἡρεμον ἐκείνην τοῦ Χερσοῦργου ἀκτίν, ἐπέχυνον μάγον φῶς ὡς μυθικὴ φωταψία ἀστέρων εἰς τὴν κυμαίνουσαν ἀδυσσον.

Ἐλαφρὰ τῆς νυκτίας αὔρας πνοὴ διασειάσατα τὰ παραπετάσματα διέσειδεν ἐπίσης καὶ τῆς λυχνίδος τὴν φλόγα.

— Ὅχι, εἶπε βραδέως ἡ ἐγγαμος ἀδελφὴ, ἐξαιρουμένου διαζυγίου δὲν δύναμαι ν' ἀγαπήσω ἄλλον.

— Κολέττα, ἐσκέψθης ποτὲ διαζύγιον; ἐπανελάβεν ἡμψῶως ἡ Κηφισία δραττομένη καὶ αὖθις τῆς ἀνταρτίδος χειρός.

— Νομίζω ὅτι οὐδέποτε εἶπον ἢ ἐπραξά τι ἐπιτρέποντο αὐτὴν ἐρώτησιν, ἀπάντησεν ἡ Νικολέττα, ἀναλαμβάνουσα πῶς τὴν προτέραν ὑπερηφανίαν τῆς.

— Νικολέττα! Ἀνέκραξεν ἡ νεάνις ἀγωνιωδῶς, δὲν ἐννοεῖς ὅτι σὲ ἀγαπῶ, ὅτι πάσχω, ἐνεκα σοῦ, ὅτι ποθῶ νὰ σε ἴδω εὐδαίμονα... ἡ τοῦλάχιστον ὀλιγώτερον δυστυχῆ;... καὶ ὅτι ἀφίνουσα τὰ πράγματα νὰ βρῶσθαι τὴν συνήθη ροῦν δὲν θὰ γνωρίσῃς ἐπὶ γῆς οὐδὲ στιγμὴν εὐδαιμονίας;

— Ὅμιλεῖς ὡς διδακτικὸν βιβλίον, ἀλλ' ἀγνοεῖς περὶ τίνος ὁμιλεῖς, εἶπεν ἡ Νικολέττα προσπαθοῦσα δὲ παλαιῶν ἀκόμη ἠθικῶς κατὰ τῆς ἀθῶας παιθεύς τῆς ἀδελφῆς τῆς.

— Ἄγνοῶ; ἄγνοῶ, λέγεις; ὑπέλαβεν ἡ Κηφισία μετ' εὐσταθοῦς πεποιθήσεως, ἥτις ὅλως ἀπεστῆσε τὴν ἀντιλέξασαν. Ἐχω ὀφθαλμούς, ἔχω καρδίαν!... εἶδον, ἐνόησα!... Ἐποφῆρες ἠθικῶς, καὶ ἀκουσὸν μου—νομίζουσα ὅτι ἀντιπερισπᾶς πρὸς τὸ ἐγὼ σου, παρασκευάζεις πρὸς σεαυτὴν νέαν τινὰ θλίψιν, νέαν σκληροτέραν τῆς πρώτης ἀπογοητευσθῆ...
— Κηφισία!... Ἐπέλαβεν ἀνατιναχθεῖσα μοι λέγεις πράγματα...

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Αὐτὰ γεμιστά. Κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην τῆς ἐξαιρετικῆς ψοφαγίας, δετὰ τὰ ὠραία αὐτὰ ἀψύχα τέκνα τῶν ὀρνίθων ἀποτελοῦσιν ἐπι τῆς τραπέζης μας γαστρονομικὴν τινα ποίησιν, οὕτως εἰπεῖν, ἡ καταλλήλοττορα μαγειρικὴ συνταγὴ, τὴν ὁποίαν ἔχομεν νὰ δώσωμεν εἶναι ἡ δι' αὐτῶν ἐκτελουμένη. Βράζετε φά μέχρις ἐντελοῦς καὶ σκληρῆς πῆξεως, κόπτετε ὀλίγον ἀπὸ τὴν κάτω κορυφὴν διὰ νὰ σταθῶσιν ὄρθια, καὶ ὀλίγον ἀπὸ τὴν ἄνω διὰ νὰ τ' ἀνοίξτε διὰ μικροῦ κοχλιαρίου. Ἀφαιρεῖτε ἐκεῖθεν ὄλον τὸν κρόκον, τὸν ὁποῖον κοπανίζετε, προσθέτετε ὀλίγην δόσιν βουτύρου τοῦ Μιλάνου, ὀλίγους ψιλοκομμένους μύκητας (μανιτάρια) ψιλοκομμένα ὕδνα (ὑτανα) μὲ πετροδέλινον (μαϊδανόν). Ἀναμιγνύετε καλῶς τὸ μίγμα τοῦτο, ἀρωματίζουσα μὲ ὀλίγην κανέλαν, γαμίζετε τὰ αὐτὰ προσεκτικῶς, τὰ τοποθετεῖτε ἐνὶ ὀς ἀβαθοῦς χύτρας, (καραβύνας) μὲ ὀλίγον πάλιν βούτυρον τοῦ Μιλάνου καὶ τὰ θέτετε εἰς τὸ στόμιον τοῦ κλιδίου νὰ ἐψηθῶσιν πολὺ ὀλίγον, ἢ μᾶλλον νὰ θερμανθῶσιν μόνον καλῶς. (Ὀλικὴ σατιάνη κατὰ μέσον ὄρον, διὰ 5 άτομα: γρ. 7—9).

ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ ΚΟΡΑΛΙΑ ΚΑΒΝ

Ἠγγέλοη πρό τινος ἐκ Παρισίων ἐπισυμβῶς ἐσχάτως ὁ θάνατος τῆς διασημοῦ φιανθρώπου Κοραλίας Καέν. Βιογραφίαν αὐτῆς ἐπιφυλασσόμεθα νὰ δημοσιύσωμεν ἐν ἐπιόμενῳ φύλλῳ.

ΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΝ ΤΗΣ ΒΕΛΟΝΗΣ

Ἐγένετο κατ' αὐτὰς ἐν τῇ Γαλλικῇ πρωτεύουσῃ ἡ γενικὴ συνέλευσις τοῦ «Συνδικάτου τῆς Βελόνης» σωματείου ἀποτελοῦντος ἀδελφότητα ὄλων τῶν ἐν Παρισίῳ ῥαπτρῶν. Μετὰ προοιαιάν τοῦ προέδρου τοῦ Συνδικάτου κ. Μορέλ, ἀνεγνώσθη ὁμιλία τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ Φρανσουᾶ Κοππὲ ἐπιτίμου προέδρου ἐνεκα ἀσθενείας ἀπουσιάζοντος, ἣτις ἐξήγε τὴν εὐαγγελικὴν ἐννοιαν τοῦ κοινωνικοῦ καὶ ἐπαγγελματικοῦ βίου. Ἐξελέγησαν 6 νεαὶ σύμβουλοι τοῦ σωματείου καὶ ἐπεψήθησαν.

Ἄλλὰ συνεκρατήθη καὶ πάλιν ὑπ' ἐκείνης καὶ ἀναγκάσθη νὰ καθεσθῆ.

— Ναι, τὸ γνωρίζω, Κολέττα, αἱ νεανίδες δὲν ἔπρεπε τέως νὰ γνωρίζωσι τόσῳ πολλὰ.

Πλὴν ἦσαν ὁμιλοῦσιν οἱ ἄλλοι πρό ἡμῶν ἐλευθέρως, καὶ ἡμεῖς δὲ οὔτε τυφλαί, οὔτε κωφαὶ εἴμεθα. Ἀγαπήτῃ μοι ἀδελφῆ, λατρευτῇ μου Κολέττα, ὠραία μου πρωτότοκος, διὰ τὴν ὁποίαν ὑπερφηανεύομαι τόσον, ἀκουσόν μου, ἀκουσόν διτι οὐδεὶς ἐκτὸς ἐμοῦ θά σοι εἴπῃ ποτέ: Ἡ μήτηρ μας πάσχει καὶ πάσχει σοδαρῶς... τὸ δὲ διαζύγιόν σου, γνωρίζεις, θὰ τὴν ἐφόνευε διὰ τῆς ὀλίψεως!...

Διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς ἡ πρωτότοκος κατέδειξεν ὅτι ἐνόει.

— Τί λοιπόν, ἀγαπητῆ, τί ἄλλο ἐννοεῖς ἐκτὸς τοῦ διαζυγίου; εἶπεν ἡ νεωτέρα ἀδελφῆ προσκλίνουσα ἐπ' αὐτῆς.

— Ἄφες με! ἐψηθῆσιν ἡ κ. Βωτράϊ προσπαθοῦσα νὰ διεκφυγῇ καὶ δραστητεῦσα.

— Ἀδελφῆ μου, Σὺ, τὸ ἀγαλμα, τὸ εὖχος τοῦ οἴκου μας; εἶπετε θαυπεύουσα ἡ Κηψιδία.

Ἄλλ' αἰφνης ἐσίγησεν! Ἐπι τῶν χειρῶν τῆς νεαρῆς γυναικὸς κῆμα ὄλον δακρύων, δακρύων φλογερῶν, ἐξέφρευσεν ἐκ τῶν ὀμμάτων, καὶ σιωπῇ πρὸς στιγμὴν ἐδασίλευσεν. Πλὴν συνελθοῦσα ὄχεδὸν παρευθῆς.

— Γέλομαι εἴμεθα! εἶπεν γελῶσα τοῦ βραχύν. καὶ προσπεποιμπέγον ἐκείνον γέλωτα, ὅν ἡ νεαρά ἀδελφῆ τῆς ἀπὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν σαφῶς διεγίνωσκε καίπερ λανθάνοντα τοὺς ἄλλους. Πανσέληνος, δάκρυα, λυρισμός!... Ἡ ἐνπλακίως σου φέρει αὐτὰ ὅλα εἰς τὴν κεφαλὴν μας, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ ἀφρώδης οἶνος, τὸν ὁποῖον ἐπιόμεν εἰς ὑγείαν σου.

Ἡ κοινωνία ἡμῶν δὲν ἔχει βεβαίως λόγους οὔτ' εὐγνωμοσύνης, οὔτε συμπαθείας πρὸς τὰς παρισιανὰς ῥαπτρίας, ἢ τὰς βασιλίδας τοῦ παγκοσμίου θυρμού, ὡς τὰς ὀνομάζει ὁ Κοππὲ, τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον εἰς τὴν πραγματικῶς ἀπαράμιλλον αὐτῶν εἰδικὴν δεξιότητα ὀφείλεται ἡ ἀπειλατικὴ πλέον ἐντασις τῆς κυριολεκτικῶς λυμαινομένης ἡμᾶς γυναικείας πολυτελείας καὶ στρυμοφιλίας. Οὐχ' ἦττον ὁμοῦ δὲν ἐθεωρήσαμεν περιττὴν τὴν ἀναγραφὴν τοῦ πράγματος ὡς παρέχουσαν εἰς ἡμᾶς πολὺτιμὸν τινα βλέψιν παραδειγματισμοῦ.

Πῶς ὀπλοδὴ καὶ ὑπὸ ποῖον πνεῦμα ἐργαζόμενοι προσδεύουσιν ἐν παντὶ αἱ Εὐρωπαϊκαὶ κοινωναί, αἰτινες καὶ τὰ ταπεινότερα βοσποριστικὰ ἐπαγγέλματα περιβάλλουσι δι' ὀργανιστικῆς ροπῆς καὶ συναδελφικῆς ἐπικοινωνίας ἐνδοχούσης τὴν ἀλληλεγγυήν τῶν εἰδικῶν δυνάμεων, ἐξ ἧς καὶ μόνης ἐξαρτᾶται ἡ εὐδωσις καὶ τελειοποιήσις οἰουδῆποτε ἐπαγγελματικοῦ κλάδου.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Ἐπιπέτρια πρὸς τὴν οἰκοδόποιαν κατὰ τὴν Μ. Πέμπτην τῶν Δυτικῶν.

— Κυρία, οἱ ἴδιοι οἱ Ἑβραῖοι ποῦ ἑσταύρωσαν τὸν δικὸν μας Χριστό, ἑσταύρωσαν καὶ τὸν Φράγκικον;

Ἡ μήτηρ συγγραφέως τινος συναντᾶται πρὸς παλαιὰν γειτόνισσαν, ἣτις ἐρωτᾷ;

- Τί κάμνει ὁ υἱός σου;
- Τώρα βγάζει περιοδικὸν...
- Καὶ ἡ γειτόνισσα.

— Πᾶ;... ὁ καυμένος, παραστικὸν του!... νομίζουσα ὅτι πρόκειται περὶ ἐξανθήματος τινος!!!...

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ

— Νικολέττα, ἄς μὴ ἀστεϊζώμεθα!... Ἀστὴ ἐρρήθη πάλιν ἐν σιωπῇ ἐπι τοῦ ἐρεισινώτου τῆς ἑδρας, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν πλέον ξηροί.

Ὁ σίζων ψίθυρος ἀνδρικής συνδιαλέξεως ἀντίτηξε τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὑπὸ τὴν θυρίδα τοῦ παρθενικοῦ τῆς Κηψιδίας δώματος, δύο δὲ ἐρυθροὶ λαμπυρισμοὶ ἀνημμένων σιγῶν διέλαμψαν πρὸς στιγμὴν εἰς τὰ βάθη τῆς κυανοφαίου νυκτός.

— Εἶναι ὁ πατὴρ μας καὶ ὁ σύζυγός σου, εἶπεν ἡ Κηψιδία, προσκλίνουσα ἐπι στιγμὴν ἔξω τοῦ παραθύρου. Ἀκουσόν, ἀδελφῆ μου, συνεννοούμεθα, δὲν ἔχει οὕτω; Ὡ, ἂν ἐγνωρίζες πόσον δὲ λυποῦμαι, πόσον δ' ἀγαπῶ!...

— Δόξα τῷ Θεῷ! εἶπε σαρκαστικῶς ἡ Κολέττα.

— Ὡ! θὰ δὲ καταστρέψῃ αὐτὴ ἡ ὑπερηφάνεια! ἀνέκραξεν ἡ ἄλλη μετὰ τινος ὀργῆς. δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ μ' ἐννοήσῃς; Αἰσθάνομαι ὄχι πλέον λύπην, ἀλλὰ πικρὸν ἄγος διὰ Σε!... διότι γνωρίζω ὅτι οὐδέποτε θὰ γείνης ἀληθῶς εὐδαίμων, εὐδαίμων ὅσον πᾶς τις ἐν τῷ βίῳ ἀνειροπόλησεν!...

— Τὸ ἀνειροπόλησας λοιπὸν καὶ σὺ; ἠρώτησεν ἡ Κολέττα δι' ὕψους οἰνεῖ προκαταρκτικοῦ ἀνακρίσεων.

— Τὸ ἀνειροπόλησας;... Αἶ, ναι, γενικῶς... Ἄλλ' ἦδη πρόκειται ὄχι περὶ ἐμοῦ, ἀλλὰ περὶ τῆς οἰκογενείας. Ὁ πατὴρ μας εἶναι εἰς τὰς οἰκοδομὰς του, ἡ μήτηρ εἰς τὴν κλίτην τῆς, ὁ Λουκιανὸς παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς γυναικὸς του, καὶ ὑπάρχει ἐπίσης ἐργασία δι' ἐμὲ καὶ ἐπι τῶν δύο τούτων... Σὺ ὁμοῦ περὶ οὐδενὸς ἀσχολεῖσαι καὶ οὐδεὶς ἀσχολεῖται περὶ σοῦ!...

Εἶναι δὲ ἀναγκαῖα ἠθικὴ τις ἀπασχόλησις,

(ἔπεται συνέχεια)

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΚΟΝ/ΠΟΛΕΙ 1 ΜΑΙΟΥ 1899

Αρ. 4

ΟΡΟΙ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
ἐν ταῖς ἐπαρχ. » 60
ἐν τῇ ξένη φρ. χρ. 15

Ἐξάμηναι τὰ ἡμίση

Αἱ συνδρομαὶ προπλη-
ρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει
φερούσῃ τὴν ὑπογραφὴν
καὶ σφραγίδα τῆς Διευ-
θύνσεως.

Ἐ κρατῶν τὸ α'. φύλλον
λογίζεται συνδρομητικῶς

Τὸ φύλλον τιμᾶται
παράδων 50.

Ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατῆ ὁδὸς Μαχμουδιῆ
7-9 ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ
Γ. Ι. Σεϊτανίδου.

Πᾶν πρὸς δημοσίευσιν ἀ-
ποστολλόμενον χειρόγρα-
φον δὲν ἐπιστρέφεται.

Πᾶν ἀνυπόγραφον δημο-
σίωμα περὶ τὴν ἔμμε-
τρον πρωτότυπον ἢ με-
ταπεφρασμένον ἀνῆκει
τῇ Διευθυντρίᾳ.

Τῷ ἐγγράφοντι 10 συν-
δρομητικῶς δωρεῖται ἡ λυ-
ρικὴ συλλογὴ «Πρώται
Πτήσεις». Τῷ ἐγγράφοντι
20 παρέχεται ἡ Βοσπο-
ρις δωρεῶν ἐπὶ ἔτος.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Τῆς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΥΥΠΟΛΗΠΤΩΝ ΔΟΓΙΩΝ ἈΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἡ γυνὴ ἱατρός.—Θρησκευτικά, Βίος Ἁγίου Γεωργίου (ὑπὸ Ἀγλαίης Α. Πρεβεζιώτου).—Ὀμηρικὰ θαυμάσια (ὑπὸ Χρ. Χατζηγηρήτου).—Ἐπὶ τὴν Πρωτομαγιά, ποίησις.—Δαϊκὴ ἱατρικὴ, περὶ μεταδοτικότητος τῶν ἀσθενειῶν διὰ τῶν ἐντόμων (ὑπὸ Μιχαὴλ Σωφρονάκου φαρμακείου).—Οἰκτικὴ οἰκονομία, Διάκοσμος αἰθούσης πρὸς ὑποδοχὴν (ὑπὸ Ἀγλ. Πρεβεζιώτου). Οἰκτικὴ συμβουλὴ, Μαγειρικὴ συνταγὴ.—Εὐτράπελα. Ἐρμηνεῖα ἐργοχείρου.—Ἐπιφυλλίς, Κηφισία (Henry Gréville).

Εἰκῶν ἐργοχείρου: θήκη μουσικῶν τετραδίων.

« Οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας
» ταῖς Μούσαις συγκαταμινύς.
» ἠδίσταν συζυγίαν».
Ἐὐρ. Ἠρ. Μαιν. Στ. 673-5

Ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν κ. κ. συνδρομη-
τῶν καὶ συνδρομητριῶν ἡμῶν διὰ τὴν ἀκουσίως ἡ-
μῶν ἐπισυμβάσαν ποιάν τινα βραδύτητα περὶ τὴν
διανομὴν τοῦ 2ου καὶ 3ου φύλλου τῆς «Βοσπορί-
δος». Διαβεβαίουμεν δὲ αὐτοὺς ὅτι ἡ μικρὰ αὕτη
διεκπεραιωτικὴ ἀτέλεια, συνήθης, ἴλλως τε, περὶ
τὴν ἐναρξιν τοιούτων ἐργῶν, θὰ ἀρθῇ λίαν προσε-
χῶς. Ἐπὶ τούτοις παρακαλοῦμεν τοὺς ἐξ αὐτῶν μὴ
λαβόντας τέως, ἢ μὴ ἐγκαίρως λαβόντας τὸ φύλλον
ὅπως δηλώσωσιν αὐτὸ ἀμέσως πρὸς τὴν Διευθυ-
σιν, πρὸς ἣν καὶ δεῖον ἀπ' εὐθείας ν' ἀπατεινῶ-
ται πᾶσα αἴτησις ἢ δὴλώσις ἀφορῶσα εἰς τὸ
φύλλον.

Ἡ ΓΥΝΗ ΙΑΤΡΟΣ

Οὐχὶ σπανίως ἀνὰ τὰς κεντρικὰς τῶν πεπολιτισμέ-
νων μεγαλοπόλεων ὁδοὺς διασταυροῦται τὴν διαβαίνων
πρὸς παράδοξόν τινα ἀνθρωπίνην ἐμφάνισιν, ἣν ἀπορεῖ
ἂν ὀφείλῃ νὰ κατατάξῃ εἰς τὸ ἀνδρικόν, ἢ εἰς τὸ γυναι-
κεῖον φύλον.

Ἡ ἰδιόρρυθμος αὕτη ἐντότης, διὰ τὴν ὁποῖαν φαίνεται
ἐπίτηδες παραχθὲν τὸ οὐδέτερον γένος τῆς γραμματι-
κῆς, φέρει συνήθως τυπικῶς φαιόχρουν ἢ ὑπομέλαιναν

περιβολὴν, ἀνδρικὸν περιστήθιον (gilet) καὶ περιλαίμιον,
ὡς καὶ στρογγύλον ἀνδρικὸν πῆλον, τὴν δὲ κόμην ἔχει
κεκομμένην, καὶ τὸ συνόλον τῆς ὅλης παραστάσεως
αὐτῆς τσαούτην ἀποπνέει ἀνδρικὴν τραχύτητα, παρὰ
τὴν γυναικεῖαν μορφήν τῆς, ὥστε μετ' ἀκουσίου τις
θαυμασμοῦ πρὸς αὐτῆς ψιθυρίζει: ἢ μὲν φωνὴ φωνὴ
Ἰακώβ, αἱ δὲ χεῖρες, χεῖρες Ἡσαΐ!

Ἡ ἐξέμωρος αὕτη ἐντότης εἶναι γυνὴ ἱατρός. Πα-
ράδοξός τις ἐπίτηδες ἀνδρῶσανείας, οὕτως εἰπεῖν, δια-
χέεται ἐπὶ τῆς γυναικὸς τῆς ἀσπαζομένης πρὸς βιοπο-
ρισμὸν τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα, τοῦτο δ' εὐρίσκομεν ἄλ-
λως τε ρυθικώτατον ἀναλύοντες τὸν ὑποστατικὸν τύπον
τῆς ἱατροῦ γυναικὸς, ἣ τις εὐνόητον ὅτι, ὑπὲρ πᾶσαν ὁ-
μόφυλον αὐτῇ ὁπαδὸν τῆς χειραφετήσεως, ἀνάγκη ν' ἀ-
ποδυθῇ πληρέστατα τὴν γυναῖκα.

Ναί, ἀνάγκη ν' ἀποδυθῇ πληρέστατα τὴν γυναῖκα ἡ
σπουδαίοντα τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐπὶ ἀνατεταμένου
πτόματος, φρίκην καὶ πόνον ἐνδόμυχον εἰς πᾶσαν εὐ-
θρυπτον καρδίαν προξενούντες, ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἐντόνων
καὶ δυσεπετηρέστων ἀνδρῶν.

Ἀνάγκη ν' ἀπαρνηθῇ τὴν γυναῖκα ἡ δυναμένη κα-
τόπιν διὰ σιδηρᾶς χειρὸς καὶ χαλυδόνης καρδίας νὰ ἐγ-
χειρῇ τραύματα καὶ ἀνατέμνῃ τὰ ἄλγη καὶ τὰς φυσι-
λογικὰς οἰκτρήτητας τοῦ ὕλικου ἀνθρώπου κωφῆ, ἀδά-
κρυτος, ἀπαθῆς πρὸς τὰ δάκρυα καὶ τοὺς γόους τοῦ πά-
σχοντος, ἡ δυναμένη, λέγω, νὰ παραμείνῃ ἀνεπηρέαστος
καὶ ἀνευ καλυμῶν ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ κατὰ τοῦ θανά-

του πάλη, ήτις τοσοῦτον ἄλλως τε ἐξυφοῖ καὶ ἐξευγε-
νίζει τὸν ἄνδρα ἰατρὸν.

Ἀνάγκη ν' ἀπαρνηθῆ τὴν γυναῖκα ἢ διημερεύουσα
ἀνά τὰς ὁδοὺς πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ τοσοῦτω εὐγενοῦς
καθ' αὐτό, ἀλλ' ἔνεκα τῶν εἰδικῶν τοῦ βίου τῆς ὄρων
ἐκφραυλιστικοῦ δι' αὐτὴν ἐπαγγέλματος.

Ἀνάγκη ν' ἀπαρνηθῆ τὴν γυναῖκα ἢ καὶ ἐν καιρῷ
νυκτὸς ἀναγκαζομένη πολλάκις νὰ καταλίπη τὸν οἶκον,
συγκαταλείπουσα, ἂν τύχη, καὶ τὸ δεόμενον τῆς ἀμέ-
σου ἐπαγρυπνήσεώς τῆς ἀσθενὲς ἢ νήπιον τέκνον τῆς,
ὅπως μὴ, ἀρνούμενη πρὸς τὴν ἐσπευσμένην νυκτίαν πρὸ-
σκλησιν τοῦ πάσχοντος ἢ ἀγωνιῶντος ἀνθρώπου, ἀπαρ-
νηθῆ τὸν ἰατρὸν αὐτόν, ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ συγκρούσει
καὶ πάλη τοῦ γενικοῦ καὶ εἰδικοῦ, τοῦ σχετικοῦ καὶ ἀ-
πολύτου καθήκοντος.

Ἀνάγκη, τέλος ν' ἀπαρνηθῆ τὴν γυναῖκα, ἢ τολ-
μῶσα, πρὸς ἀπλοῦν ἑαυτῆς βιοπορισμὸν, ν' ἀναρτήσῃ
ἀπὸ τῶν ἀσθενῶν χειρῶν τῆς τὴν ζωὴν τοῦ πλησίον,
τὴν πολῦτιμον ὑπαρξίν ἀγαπῶντος καὶ ἀγαπωμένου ἀν-
θρώπινου ὄντος, τοῦ ὁποίου δυνατὸν ν' ἀνοιγῆ ἀφῆς ὁ
τάφος ὑπὸ μιᾶς μόνῃς ἐπιπολαίου βλεψέως τῆς ἐν τῇ
διαγνώσει, ὑφ' ἐνὸς γυναικείου δισταγμοῦ ἢ παλμολου-
λίας ἢ ἀπερισκέπτου τόλμης ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ἐπιστή-
μης, ἐν ἣ οὐδέποτε ἢ γυνὴ ἐξυψώθη εἰς περιωπὴν ἐξο-
χότητος.

Ἐὰν ἐν τῇ φιλολογίᾳ οἱ νεώτεροι αἰῶνες παρήγαγον
τὰς Στάελ καὶ τὰς Ἰστριάδας, ὡς οἱ ἀρχαῖοι Σαπφούς
καὶ Κορίννας καὶ Μυρούς καὶ Ἀνήτας καὶ Μύρτιδας·
ἐὰν ἐν τῇ μαθηματικῇ ἐπιστῆμῃ, τῇ ἀποτελουμένη ἐκ
γαλανοῦ μόνον ιδεώδους ἀνευ οἰασθήποτε ὑλικῆς ἐφαρ-
μογῆς, διέλαμψεν ὅλη αἴγλη καὶ φῶς ἢ παρθένος Ὑπα-
τεία, ἢ ἀγνόπεπλος κόρη τοῦ Θεῶνος· ἐὰν τέλος ἡ οἰ-
κονομικὴ ἐπιστῆμη ἢ ἀριστα συνάδουσα καὶ συμμορ-
φομένη πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸν προορισμὸν τῆς γυ-
ναικός, ἀνέδειξε Περικτιῶνας καὶ Θεανοὺς καὶ Δαμοὺς
καὶ Φίντιδας· ἀλλ' ἐν τῇ Ἰατρικῇ, ἣτις ἐν τε τῇ ἐκ-
μαθῆσει καὶ τῇ ἐφαρμογῇ αὐτῆς ἀπαιτεῖ φύσιν θαρρα-
λεωτέραν καὶ ῥωμαλεωτέραν, πλείονα ψυχραιμίαν ἢ
διαχυτικότητα, πλείονα ἐμβρίθειαν ἢ φαντασίαν, καὶ
εὐαισθησίαν ζωηρὰν μὲν, ἀπαραιτήτως, ἀλλὰ μάλ-
λον ἀντικειμενικὴν καὶ νηφάλιον, ἐν τῇ αὐστηρᾷ οὐ-
τως εἰπεῖν ἐπιστῆμῃ ταύτῃ οὐδέποτε ἢ γυνὴ ἠδυνήθη,
οὐχὶ βεβαίως νὰ υπερβῆ τὸν ἄνδρα (ὅπερ οὐδ' εἰς ἄλλην
τινά, ἄλλως τε, δυνατὸν) ἀλλ' οὐδὲ νὰ φθάσῃ μέχρις
αὐτοῦ εἰς τὰ ἀνώτατα τῆς γνώσεως ὕψη διὰ τῆς ἰδίας
αὐτῆς ὑποκειμενικῆς ἐν τῇ δράσει παραγωγικότητος.

Ἀληθές ὅτι ἡ ἰατρικὴ ἀνεξαρτήτως τῆς πρα-
κτικῆς ἐπαγγελματικῆς ἀπόψεως, ὡς γνώσις μόνον
θεωρουμένη, γνώσις ἐνέχουσα τὸ Ἀληθές, δὲν δύναται
βεβαίως ν' ἀποκλείσῃ ἀπὸ τοῦ ὁρίζοντος αὐτῆς καὶ τὴν
γυναικεῖαν διάνοιαν ὡς οὐδεμίᾳ ἄλλως τε γνώσις, λαμ-
βανομένη μόνον ὡς ἱκανοποίησις τοῦ ἔρωτος τοῦ εἰδέ-
ναι, ὅστις εἶναι εἰς τῶν κυριωτέρων χαρακτηρισμῶν
τῆς θεότητας τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας γενικῆς.

Ἀναντίρρητον ἐπίσης ὅτι οὐδόλως εἶναι ξένον πρὸς
τὴν γυναικεῖαν φύσιν τὸ ιδεώδες αὐτῆς, ὅπερ εἶναι τὸ
Ἄγαθόν, καθ' ὅτι ἡ θεία τοῦ Ἱπποκράτους τέχνη, ἣν
οἱ βαθύσοφος Ἑλλ. μυθολογία ἐπροσωποποίησεν εἰς μίαν
τῶν ὑποστάσεων τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ εὐεργετικοῦ θεοῦ
τοῦ Φωτός, ὡς βάσιν καὶ ἔδαφος ἐξελιξέως λαμβάνει τὴν
Φιλανθρωπίαν.

Ἄλλ' ἴδωμεν κατὰ πόσον θὰ δυνηθῆ νὰ ἐνστερνισθῆ
τὸ εἰδικὸν τοῦτο ἰδανικὸν ἢ γυνὴ, ἀφ' οὐ πρότερον
ἐκτρέψῃ ἑαυτὴν ἀπὸ παντὸς γενικοῦ ιδεώδους, ἀφ' οὐ
πρότερον ἐτραχυθῆ δι' ὅλης τῆς περιβαλλούσης τὴν
τε ἐκμάθησιν καὶ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἔργου βιωτικῆς
πεζότητος, ἀφ' οὐ πρότερον, ἀποβαλοῦσα, ἀπορρίψῃ μα-
κρὰν, ὡς ποτε ἡ καλλιέκμος Νausικάα, τὸν ποιητικὸν
ἐκεῖνον πέπλον τὸν νεφελωδῶς ἐνδύοντα τὴν λυρικὴν
καὶ ἀτμώδη αὐτῆς ψυχὴν ἀπαρνούμενη πᾶν ὅτι ἄβρον
καὶ χάριεν ἐξειδιάζει εἰς αὐτὴν, τὸ ἐρύθημα, τὸν παλ-
μὸν, τὸ ριγηλὸν δάκρυ καὶ τὴν ἀλγῦσαν εὐπάθειαν!

Ἰδωμεν κατὰ πόσον ἐν τῇ γυναικείᾳ αὐτῆς ἀσθενείᾳ,
ἀφ' οὐ πρότερον ἀπαρνηθῆ τρόπον τινὰ ἑαυτὴν ἀσπαζο-
μένη τὴν τραχείαν καὶ σοβαρὰν ταύτην ἐπιστήμην
οὐχὶ ἐξ ἰδιοφυίας καὶ υπερτάτης τιτὸς κλήσεως,
ἀλλ' ἀπλῶς καὶ μόνον πρὸς βιοπορισμὸν, θὰ δυνηθῆ νὰ
φανῆ ἐπαξία τοῦ τίτλου ἀκαδημαϊκῆς πολιτίδος, καὶ
νὰ τηρήσῃ διηνεκῶς τὸ ὑπέρτατον ἠθικὸν ὕψος ὅπερ ἐγ-
κλείει ἐν ἑαυτῷ τὸ μέγα ἐκεῖνο φιλοσοφικὸν ἀγλαΐσμα
τῆς ἰατρικῆς, ὁ βαθύσοφος ὄρκος τοῦ Ἱπποκράτους!

Ἰδωμεν δ' ἐπίσης κατὰ πόσον ἢ γυνὴ ἰατρὸς θὰ δυ-
νηθῆ νὰ ἐμμεῖνῃ γενικῶς ἐν τῇ ἠθικῇ, ἀφ' οὐ πρότερον
ἐν τῇ ἀδείξιᾳ αὐτῆς ἀναρρικήσῃ μέχρι γνώσεως ἀπαι-
τούσης μείζονα ἢ ὅσῃν αὐτὴ διαθέτει ἐντασιν καὶ εὖρος
ψυχικόν, ἀπομακρυνθῆ τῆς θρησκείας, καὶ ἀποκλίνῃ
πρὸς ὑλοφροσύνην, ἣν συνεχέστατα, δυστυχῶς, εὐνοεῖ
καὶ υποθάλλει ἀνὰ τὰς κοινωνίας ἢ ἀτελής ἐννοια τῶν
βάσεων τῆς ἰατρικῆς, καὶ ἡ ὁποία ὡς ἐκ τῆς φύσεως
αὐτῆς συγκρούεται ἀμοιβαίως καὶ ἀεννάως πρὸς πᾶσαν
ἐννοίαν Ἰδανικοῦ, Ἠθικῆς καὶ Καθῆκόντος.

Πρὸς δὲ τοὺς ριζοσπαστικούς ἐκείνους χειραφετητὰς
τοὺς τολμῶντας νὰ διαταθῶσιν ὅτι «ἢ γυνὴ οὐδόλως
ἐκπίπτει ἠθικῶς ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ ταύτῃ σπουδῇ
μεθ' ἑκατοντάδων συμφοιτητῶν», ἀνευ περαιτέρω σχο-
λίων καὶ λεπτομερεστέρως τοῦ πράγματος ἐρεύνης ἀ-
παντῶμεν διὰ τῆς ἐσχάτης γενομένης διαμαρτυρήσεως
τῶν ἐν Βερολίῳ φοιτητῶν, οἵτινες διαρρήθην καὶ οὐχὶ
τὸ πρῶτον ἠδὲ ἀνακηρύττουσιν αὐτολεξεῖ ὅτι μετὰ τῆς
γυναικός ἐν τῇ πανεπιστημιακῇ κλινικῇ συνεισηλθε
τὸ σκάνδαλον καὶ ὁ κυνισμὸς, καθ' ὅτι, ὡς ἡ πείρα
διδάσκει, ἢ ἐν τῇ ἰατρικῇ χειραφετήσῃ τῆς γυναικός
εἶναι σοβαρὰ ἠθικὴ συμφορά, καθ' ἣς δέον ἀμέσως
νὰ τεθῆ ῥωμαλέος φραγμὸς.

Εὐχόμεθα τοῦτο ἀπὸ ψυχῆς πρὸς διάσωσιν πολλῶν
ἠθικῶν κειμηλίων τῶν κοινωνιῶν καὶ τῆς ἀνθρωπότητος!

για
για by

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

ΒΙΟΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ο Άγιος Μεγαλομάρτυς Γεώργιος ἦτο Καππαδόξ, ἤκμασε δὲ καὶ ἐμαρτύρησεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, ἦτοι περὶ τὸ τέλος τῆς Γ'. μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος.

Ἀνήκειν εἰς οἰκογένειαν ἐπιφανῆ διὰ τε τὸν πλοῦτον καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν, νεώτατος δὲ ἐτι κατετάχθη ἐν τῷ ρωμαϊκῷ στρατῷ, ὅπου ταχέως προήχθη εἰς τὸ μέγα ἀξίωμα τοῦ κόμητος, ἦτοι στρατιωτικοῦ ἐπαρχοῦ, διακρινόμενος διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὰς ἄλλας αὐτοῦ ἀρετάς.

Ο Ἅγιος Γεώργιος ἀνετράφη ἐν τῇ χριστιανικῇ θρησκείᾳ ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν αὐτοῦ γονέων· ἀξιώθει δὲ νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ θαυματουργὸν δύναμιν, ἐτέλεσε πλείστα θαύματα, δι' ὧν πύτυχσε πολλοὺς ἐθνικοὺς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν χριστιανισμόν.

Ἐν τῶν μάλλον ἀξιωματικῶν θαυμάτων αὐτοῦ εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς.

Ἐν τινι πόλει τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐβασίλευεν ἐθνικός τις βασιλεὺς ὀνομαζόμενος Σέλβιος, ἀσπονδὸς ἐχθρὸς τῶν χριστιανῶν. Ἵππρχε δ' ἐκεῖ πλησίον λίμνη, ἀπὸ τῆς ὁποίας φοβερὸς δράκων (ἰσως κροκόδειλος) καθ' ἐκάστην ἐξερχόμενος ἤρπαζε τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας καὶ πολλὰ ἐκάστοτε ἤρπαιε ἀνθρώπινα θύματα. Ἐπειδὴ δὲ, μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειας, ἀπέβη ἀδύνατος ἢ ἀπὸ τοῦ θηρίου ἀπαλλαγῆ, ὁ δεσποδισμὸν λαὸς ἐνόμισεν ὅτι ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς λιμναίου τέρατος ἐκρύπτετο θεὸς τις ἀπαιτῶν ἀνθρώπινα θύματα, ἐπομένως προθύμως πάντες τῷ ἐκόμενον καθ' ἐκάστην τὰ ἴδια τέκνα πρὸς βορὰν τῇ διαταγῇ τοῦ βασιλέως, ὑποσχεθέντος ὅτι θὰ πληρώσῃ καὶ αὐτὸς τὸν κοινὸν τοῦτον φόρον τελευταίος πάντων, προσφέρων τὴν ἰδίαν του θυγατέρα. Ὅτε ὁμως ἡ ὀρισθεῖσα αὕτη προθεσμία ἔληξεν, ὁ βασιλεὺς προσεπάθει ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς δεινῆς τρύτης ὑποσχέσεώς του, τέλος δὲ ἐνδίδων εἰς τὰς ἐπιμόρους ἀπαιτήσεις τοῦ λαοῦ, ἠνυχάσθη, θρηῶν καὶ ὀδυρόμενος, νὰ παραδώσῃ τὴν θυγατέρα του ὡς βορὰν τοῦ θηρίου. Πλὴν ἐνῶ ἡ κόρη ἀνέμενε μετὰ φρίκης τὴν ἐμφάνισιν τοῦ τέρατος καὶ ἐπομένως τὸν θάνατον, διήρχετο ἐκεῖθεν, θείᾳ βεβαίως προνοίᾳ, ὁ νεαρὸς Γεώργιος, ὅστις ἐπαρχος ἦδη ἀπὸ ἐνδοξοῦ ἐπινακαμπτων πολέμου, μετέβαιεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Καππαδοκίαν.

Ἰδὼν τὴν νεάνιδα ὁ Ἅγιος κλαίονσεν καὶ ὀδυρομένην καὶ μαθὼν τὴν δυστυχίαν τῆς καὶ τὴν δεινὴν κατάπληξιν εἰς τὴν ὁποίαν τὸ φοβερὸν θηρίον εἶχεν ἐμβάλει ὀλόκληρον τὴν πόλιν, τὸ μὲν ὑπὸ αἰσθήματος συμπαιθείας καὶ ἐλέους κινούμενος, τὸ δὲ ἐπιθυμῶν ὅπως διὰ θιύματος δοξάσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ προτρέψῃ καὶ ἄλλους εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, ἐπεκαλέσθη θερμῶς τὴν θεῖαν ἀντίληψιν πρὸς τέλεσιν θαύματος· οὕτω δὲ διὰ μόνης τῆς προσευχῆς ὀπλισθεὶς, ὡς ὁ Δαβὶδ ποτε κατὰ τοῦ Γολιάθ, ἀνέμενε μετὰ θάρρους καὶ ἐλπίδος τὴν ἐμφάνισιν τοῦ τέρατος. Ὅτε δὲ τοῦτο ἐνεφανίσθη, ὁ Ἅγιος τῷ διέταξεν ἕνα ἐξημερωθῆ· μεθ' ὃ ἡ κόρη τῇ διαταγῇ αὐτοῦ ἔδασα διὰ τῆς ζώνης τὸ θηρίον, ἔσφραξεν αὐτὸ ἢ ἴδια καὶ οὕτως ἀμφοτέροι εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν, ὅπου τὸ παράδοξον τοῦτο θέαμα χαρὰν ἅμα καὶ ἐκπλήξιν ἐνεποίησεν εἰς τὸ πλῆθος. Μετὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος κτυπήσας διὰ τοῦ ἀκοντίου ἐφόνησε τὸ θηρίον ἐνώπιον τοῦ ἐκπλήχτου πλῆθους, τὴν δὲ κόρην παρέδωκεν ἀβλαβῆ εἰς τοὺς γονεῖς αὐτῆς.

σμόν· εὐρὼν δὲ προθύμως πάντας, ἐβάπτισεν αὐτοὺς μετὰ τοῦ βασιλέως καὶ πάντων τῶν ἀρχόντων 45000 ἀνθρώπων περίπου.

Ἐτερον θαῦμα τοῦ Ἁγίου μνημονεύεται τὸ ἐξῆς.

Ἐν τινι πόλει τῆς Συρίας ὑπῆρχε νὰός ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τιμώμενος τοῦτον ἐπισκέφθη ποτὶ ἀρχῶν τις Σαρρακηνὸς ἀκριβῶς καθ' ἦν ὥρην ὁ ἱερεὺς ἐν τῷ Ἁγίῳ βήματι ἐτέλει τὴν ἀναμικκτον θυσίαν. Ἄλλ' ἀντὶ τῶν προσκομιζομένων ἄρτου καὶ οἴνου, ὁ Σαρρακηνὸς ἐβλεπε παιδίον καθήμενον ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς, τὸν δὲ ἱερεὶα διαμελλίζοντα τὰς σάρκας αὐτοῦ καὶ ἀναμιγνύοντα μετὰ τοῦ αἵματος ἐν τῷ Ἁγίῳ ποτηρίῳ. Ὅργισθεὶς διὰ τοῦτο ἐπέπληξεν κυστηρῶς τὸν ἱερέα, ὡς φονέα, ἀλλ' ὅτε ἐξηγήθη εἰς αὐτὸν τὸ θαῦμα ὑπὸ τοῦ ἱερέως, πιστεύσας ἐξ ὅλης καρδίας ἐβαπτίσθη χριστιανὸς καὶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου αὐτοῦ διήλθεν ὡς μοναχὸς, ζῶν βίον ἀσκητικὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα θαύματα ἐτέλεσεν ὁ Ἅγιος καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον. Ὅτε δὲ ἠγέρθη ὁ ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τρομερὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμὸς, ὁ διακριθεὶς ἐν τῇ ἱστορίᾳ διὰ τὰς διαπραχθείσας ὀμότητας καὶ διὰ τὸ πλῆθος τῶν θανατωθέντων μαρτύρων, ὁ Ἅγιος Γεώργιος, ἐν Ρώμῃ τότε εὐρισκόμενος, δὲν ἐδειλίασεν ν' ἀνακηρύξῃ ἑαυτὸν δημοσίᾳ χριστιανὸν καὶ ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος νὰ ἐλέγξῃ τὴν πλάνην τῆς εἰδωλολατρίας.

Ἢ τοιαύτη ὁμως συμπεριφορὰ τοῦ παρώργισε τὸν ἀσεβῆ αὐτοκράτορα, ὅστις προσεπάθει διὰ παντοίων μέσων νὰ πείσῃ τὸν Γεώργιον εἰς ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ· ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος ἔμενε ἀκλόνητος ἐν τῇ πίστει, ὑπεβλήθη τῇ διαταγῇ τοῦ αὐτοκράτορος εἰς παντοίας καὶ ἀνηκούστους βασάνους, ἀπὸ τῶν ὁποίων ὁμως ὡς ἐκ θαύματος ἐσώζετο· τελευταίον δὲ ἀπεκεφαλίσθη.

Τὸ λαμπρὸν παράδειγμα τοῦ νεαροῦ Μεγαλομάρτυρος προσέβλησεν εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν πλὴν πολλῶν ἄλλων ἐθνικῶν καὶ αὐτὴν τὴν βασιλισσάν Ἀλεξάνδραν, σύζυγον τοῦ Διοκλητιανοῦ, ἠτις ἀφόβως ὁμολογήσασα πρρησίᾳ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, τασούτῳ παρώργισε τὸν αὐτοκράτορα, ὥστε κατεδικάσθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς θάνατον. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐθνικοὶ καὶ οἱ εἰς τὸν χριστιανισμόν προσελθόντες ἀπεκεφαλίσθησαν πάντες συγχρόνως μετὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἢ δὲ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα ἀπέθανεν, ἐνῶ προσήχετο ἐν τῇ φυλακῇ.

Οὕτω καὶ ὁ Ἅγιος Γεώργιος μετὰ τούτῳ λαμπρὸν καὶ ἐνδοξὸν βίον ἤξιώθη τοῦ μαρτυρικοῦ στεφάνου, γενόμενος εἰς τῶν ἱερῶν ἐκείνων ἀνδρῶν, ὧν τὸ αἷμα ἐφοινίσκει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ, κατὰ τὴν ἐκφρασιν ἐκκλησιαστικοῦ τινος συγγραφέως, ἐχρησίμευσεν ὡς σπόρος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀμμιαιὸν καὶ θαλλερὸν ἀνεβλάστησε τὸ ἱερὸν καὶ θεοφύτευτον δένδρον τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

Ἄγλαῖα Α. Πρεβεζιώτου.

ΟΜΗΡΙΚΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΙΑΛΕΞΙΣ

Ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ κατὰ τὸ Συλλογικὸν ἔτος 1898 — 99.
ὑπὸ ΧΡ. ΚΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ Προέδρου

Μάτην ἐπὶ ὥρας ἀνέμενε ὁ νεανίας τὴν ἐπάνοδον τῆς κόρης εἰς τὸν ποταμὸν. Ἀπὴν εἰσελθοῦσα εἰς τὴν καλύβην

αυτής, ἴσταται πρὸ τοῦ ἰστοῦ, ἀφῶνος, ἀκίνητος, ὡσεὶ Νιδὸν μαρμαρωθεῖσα! τί παθοῦσα; δὲν τολμῶμεν νὰ θέσωμεν βέβηλον πόδα εἰς τὰ ἱερὰ ἄδυτα καρῖας ἀγνῆς παρθένου· οὐ θέμις ἡμῖν· καὶ τὸν ὑποτρέμοντα πόδα ἡμῶν ἀποσύρομεν εὐλαβοῦμενοι.

Τρεῖς παρήλθον ἡμέραι, τρεῖς ὀπλονότι ὀλόκληροι μικροὶ αἰῶνες διὰ τὸν ἥρωα ἡμῶν, καὶ εὐγνώσκωμεν πάλιν τοῦτον μετὰ τῶν συνήθων αὐτῷ θεραπεόντων, ἀλλὰ πορὰ τὸ σύνθηρος ἐνωρίτερον, ἐν τῇ ὄχθρῃ τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ καὶ ἐπὶ τῷ αὐτῷ μέρει ἐν καρδιακοῖς παλμοῖς τὴν νεανίδα ἀναμένοντα πλὴν κατὰ δυστυχίαν αὐτοῦ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἦτο συννεφιά καὶ ἡ κόρη τὸν ἥλιον ἐφοδεῖτο... λοιπὸν; αὐτὸς εἰς τὴν καλύδην! Κοιμωμένων λοιπὸν τῶν θεραπεόντων ἐταίρων τὸ μεσημβρινὸν διαλαβὼν τὴν προσοχὴν αὐτῶν, διέρχεται μόνος τὸν ποταμὸν καὶ πρὸς τὴν καλύδην εὐθύνηται, ἐν μὲν τῷ νῶ πιθανόντινα λόγον ὑφαίνων, ἐν δὲ τῇ στήθει καρδιακὸν παλμὸν ἀκατάσχετον προσπαθῶν νὰ καταστρίψῃ.

Ἦτο ἡμέρα ἐορτασίου καὶ οἱ γονεῖς τῆς ἡμέτερας παραποταμίας νύμφης ἐν καθαρωτάτῃ ἐορτασίῳ περιδοῦν παρὰ τὴν θύραν τῆς καλύδης πολλὰ διαμιθολογοῦντας περὶ τῶν οἰκιακῶν πραγμάτων αὐτῶν, ἢ δὲ νεάνης ἐν τῇ καλύδῃ, ἀπὸ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἡμέρας ἀπαλλαγείσα πύτρελιζέτο καὶ αὐτὴ κατὰ τὸ σύνθηρος ἢ, νὰ εἰπωμεν τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς νὰ θιξωμεν τὴν ὑπόληψιν τῆς κόρης, πύτρελιζέτο παρὰ τὸ σύνηθες εἶχε ἀποδοῖ ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν κἄπως περιεργότερα περὶ τὸν εὐτρεπισμὸν αὐτῆς, καὶ τὴν ἀμφίεσιν ὄχι ὁμοῦ καὶ καλλωπιστεῖα· τὸν δὲ λόγον τῆς τοιαύτης μεταβολῆς τῶν ἔξεων αὐτῆς ἐγὼ τοῦλάχιστον ἀγνοῶ· ἐγὼ, ὅτι λέγει τὸ παραμῦθί μου, τοῦτο καὶ ἀφηγοῦμαι, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ τὸ παραγεμίσω μὲ ἰδικὰς μου κρίσεις καὶ συμπεράσματα.

Πλησιάζει λοιπὸν, ὁ νεανίας μας εἰς τὴν καλύδην ἀρχοντικῶ μὲν καὶ ὑπερῆφανῶ βῆματι ἐξωτερικῶς, ἀλλὰ ταπεινῆ ἑσωτερικῶς καὶ παλλούσῃ καρδίᾳ.

Ἀνίστανται μετὰ σεβασμοῦ οἱ δύο ἀγρόται ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ, εἰλικρινεῖ δὲ φιλοξενωτάτῳ μειδίῳματι ἐκδελούσι τὴν χαρὰν αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἐξαιρετικῇ τιμῇ τῆς ἐπισκεψέως του.

« Χαίρετε, λέγει αὐτοῖς ὁ νεαρός ἀρχὼν μας, χαίρετε καλοὶ μου ἄνθρωποι! — Βέβαια καλοὶ ἐγενίαν τώρα! τὸ ξεῦρω κ' ἐγὼ — Ὡς εὐ παρέστη ὁ ἀρχὼν — Συγχωρήσατέ μοι λέγει οὗτος ἂν ἡ παρουσία μου διετάραιε τὴν ἡσυχίαν σας· (καὶ πόσον μεγάλην τραγικὴν εἰρωνείαν ἔλεγεν ὁ νεανίας, μεγάλην ἀνεπαίσθητως ἀλήθειαν! διότι ἡ ἀνυπόστατος ὄντως ἐντὸς τῆς καλύδης, ὡς πτωθεῖσα ὄντως ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει κινῶς ἀετοῦ, ἀτάκτως καὶ τεταραγμένως ἐπτερῶνιζεν!..) — « Δὲν ἠξεύρω, λέγει ὁ νεός, τί συμβαίνει φέτος; τὰ ὄρνυχα, (ἡμεῖς προσθέτομεν καὶ αἱ πτέρδικες) ἢ ἐξέλιπον ὄλων διόλου, ἢ ὁ ἀνεμὸς ἄλλην εἰς τὰ πιπνὰ ταῦτα διεύθυνον θὰ ἔδωκεν· (ἀληθέστατον τὸ δεύτερον, ἡμεῖς τὸν διαβεβαιούμεν ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου, ποῦ βλάπτει τόσον καλά, ὅτι πράγματι τὸ κυνήγι ἦτο περασμένο ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὄχθρην τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐνέμετο περὶ τὴν καλύδην) — ἡμεῖς, γέρον, προστίθουσιν ὁ εὐπατρίδης μας, θὰ γνωρίζετε, περὶ τούτου ὡς πάντοτε ἐδῶ ἐν τοῖς ἀγροῖς περιφερόμενοι. — Φαίνεται, ἀρχὼν μου, ἔκτινων ὀμφειῶν, λέγει ὁ ἀγρότης, ὅτι ἡ θήρα τῶν ὄρνυγων φέτος θὰ ἦναι πτωχὴ, καὶ νομίζω ὅτι πρέπει, ἂν ἦσθε θερμὸς λάτρης τῆς τοξοφῆρου Παρθένου Ἀρτέμιδος, (ἀλλ' ἡμεῖς ἦδη φοβούμεθα μὴ ἀλλοξοπιστήσῃ ὁ νεανίας μας καὶ ἀπέθῃ ἄνθρωπολάτρης!..) τότε ἀνάγκη ἐπὶ ἄλλου εἶδους θηρομάτου φέτος ἢ εὐγενία σας νὰ τραπῆ· (ἀλλ' ὁ ἡμέτερος ἥρωας καὶ πρὶν ἀκούσῃ τὴν συμβουλὴν τοῦ γέροντος εἶχεν ἦδη καὶ τραπῆ ἐπὶ ἕτερον εἶδος κυνηγίου). — Καθίσατε, λέγει αὐτῷ ἡ γραία μετὰ μειδίματος προθυμίας, καθίσατε ὀλίγον νὰ ξεφουρασθῆτε ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ μικροῦ μας δένδρου· κρύπτεται καὶ ἡ πτωχικὴ μας καλύδην ὅτι, τὸ ὅποιον ἠθέλει εὐχαριστήσῃ τὰ ἐκ τοῦ κόπου — ἀποξηραθέντα χεῖλη σας (ὡς ἐξ ἄλλης διακαεστέρας αἰτίας) καὶ νὰ τὰ ὀροσίσῃ ὀλίγον. Αἱ! κόρη μου! φωνάζει, φέρε ἐξω μέρος κρηθῆρας λευκοῦ μέλιτος καὶ καθαρὸ νερό! (ὁ γέρον στραβοκυντάζει τὴν γυναῖκα του· φαίνεται ἢ ζηλιάρης θὰ ἦτο ἢ φρονιμώτερος θὰ ἐσκέ-

πτετο) ἐπιθυμεῖ ὁ ἀρχὼν καὶ ὀλίγον κραδί, (φαντάσθητε! νὰ ἐρωτῆ ἡ γραία μεθυμένον, ἂν θέλῃ κραδί;) ἐξέρχεται ἡ νεανίς τῆς καλύδης, ὅσον ἡδύνατο ταχύτερον, Ἀρτέμιδι χρυσὴν ἀκάτῃ ὁμοίᾳ, ἀλλὰ δειλῇ, τεταραγμένη καὶ κάτω νεύουσα, πλὴν καὶ κρύφια τινα ἐνίστε βλάμματα ὀρπυσοῦσα ἐπὶ τὸν εὐπάρυφον καὶ δὴ εὐπρόσωπον νεανίαν, παραδόξως δὲ πολλὰ τοιαῦτα ἐδέσματα χαριζομένη τῷ ἐπισημῷ ξένῳ, ὡς θὰ ἐλλάγιεν σήμερον, ἐν οἷς τὸν πρῶτον λόγον εἶχε τὸ γλυκὺ καὶ εὐσμοῦν μέλι, ἀλλὰ διὰ τὸν ἔλε/όμενον ἥρωά μας πρῶτιστον λόγον εἶχεν ἡ γλυκυτάτη καὶ εὐωδεδότατη παρουσία τῆς, εἰς βλέμμα σοβαρὸν τοῦ πατρὸς του (διότι δὲν εἶχε τὸ γαλλιστὶ λεγόμενον toupet νὰ κἀμῃ πῶς δὲν τὸ ἐνόησεν) εἰσῆλθεν ἡ κόρη εἰς τὴν καλύδην, ἔκουσα ἢ ἀκούσα, τοῦτο τὸ ἀγνοῶ καὶ δὲν ἀναδέχομαι νὰ γνωματεύσω περὶ τούτου διότι εἶπωμεν, τὰ παραγεμίσματα νὰ λέει πρὸς. Ἀπέχομεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τῶν τοιοῦτων σχολίων, τοῦτο μόνον κατ' ἀπλόστον ἀνάγκην προστιθέμεντες καὶ ἐκ σεβῆ ἡμῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ παραμυθίου (διότι μὴ ἀπομνησθῶμεν ὅτι εἶναι παραμῦθι), ὅτι ὁ νεανίας μας πολλὰκις ἐκτίτε ἰδεῖσθαι εἰς τὴν καλύδην καὶ περὶ τὴν καλύδην τοῦ γέροντος κριθαρῶ. Τὸ δὲ σπουδαιότερον, καὶ ἕτερον, ὡς μυστικὸν καὶ ἀκρόρητον, ἰδιαιτάτα εἰς ἡμῶν καὶ μόνον ἐνεπιστεύθησαν αἱ τὸ παραμῦθι τοῦτο ἀφηγησάμεναι δύο γυναῖκες (πρὸ πάντων δὲ ἡ ἑτέρα τούτων ἡ ἐλαφρότερα καὶ ὄνειροπόλος τὸ ὑπέμνησεν), εἰς τὰς ὁποίας μεθ' ὄρκου ὑπεσχόμεν τὴν τήρησιν τοῦ μυστικοῦ, εἶναι ὅτι εἶδον, λέγει, ἐν τῇ γυναικείᾳ περιεργείᾳ τῶν ἐν μὲν τῷ παραμῦθῳ δακτύλῳ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τῆς ἡρωίδος μας διαλάμποντα χρυσοῦ καὶ ἀδάμαντος πολυτιμώτατον δακτύλιον, ὃν καὶ προφυλακτικῶς ἀπέκρυπτεν αὐτὴ, ὡς πολυτιμώτερον ἴσως ἢ κατὰ τὴν κοινωνικὴν θέσιν ἀγρότου κόρης κόσμημα, ἐν δὲ τῷ αὐτῷ δακτύλῳ τῆς αὐτῆς χειρὸς τοῦ ἥρωός μας εὐπατρίδου στενὸν καὶ ἀπλοῦν ἀργύρου δακτύλιον, περὶ οὗ συνήθως ἔλεγε πρὸς τοὺς εὐτελεῖς διὰ τὸν δάκτυλον τοιοῦτου φιλοκλήως καὶ μεγαλοπρεποῦς εὐπατρίδου κόσμημα ἐξήρτικον τὰς ὀμφεικῶν ὅτι εὐρεν αὐτὸν κατὰ τινα αἰσίαν ἡμέραν ἐπιτυχῶς θήρας, παρὰ τὸν ποταμὸν (εἰδικώτερον ἡδύνατο νὰ εἶπῃ παρὰ τὴν καλύδην) καὶ ὅτι ἐν ὄσῳ φέρεται αὐτὸ τὸ μικρὸ δακτυλίδάκι, πάντοτε ἡ θήρα ἀποδίδεται εἰς αὐτὸν ἐπιτυχῆς λίαν, καὶ ὅτι, (μοὶ προσέθηκαν καὶ τοῦτο αἱ παραμυθολόγοι γυναῖκες μας· ὑπὸ τὰς στέφαινας τῶν δύο τούτων δακτύλιων ἐσωτερικῶς ἐγγεγλυμμένα ἦσαν φοινικικοῖς μάλιστα γραμμασίαι αἱ λέξεις: αἰωνία πίστις, νόμιμος γάμος, ἀμοιβαία ἀφοσίωσις· ἰδοὺ τοῦτο εἶναι ὄλων τὸ μυστικὸν καὶ ἀκρόρητον ὅς διαβεβαιῶ δὲ μεθ' ὄρκου φρικτοῦ, ὅτι εἶναι ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν ἐξέρχεται τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων μου· καὶ ἐπειδὴ ἐνταῦθα μυστικῶς καὶ ἀπορητῶς ἐξεμυστηθῆσθαι κπὶ ἐγὼ τοῦτο πρὸς ὑμᾶς, ἔχω πληρεστάτην τὴν πεποίθησιν καὶ ἠσυχιάτην τὴν συνειδήσιν, ὅτι θὰ τηρηθῆ πάλιν μυστικὸν μεταξὺ μας, τὸ ὅποιον πιστεύω δὲν εἶναι καὶ τόσον δύσκολον· ἂν δὲ καὶ κανεὶς καὶ πρὸ πάντων καμμία, ἥτις στενοχωρεῖται εἰς τὰ μυστικά καὶ τῆς φέρουν βάρος ταῦτα εἰς τὴν ψυχὴν, διαν θὰ τὸ εἶπῃ κρυφῶ κρυφῶ, ἐννοεῖται, εἰς τὸ αὐτὶ τῆς γειτόνιδας, διὰ νὰ μὴ σκάσῃ, ἢ γυναῖκα, πολὺ θὰ τὴν παρακαλέσω καὶ μεγάλην χάριν θὰ μοὶ κάμῃ, νὰ τὴν ἠρκίσῃ πρότερον διότι κοντεύει, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ ἐξαλειφθῆ ἀπὸ τὰ ἑλληνικά μας λεξικά ἢ λέξις μυστικόν.

Καὶ ἐνταῦθα τελειοῖ τὸ πρῶτον καὶ μακρότερον παραμῦθί μας καὶ μεταβαίνωμεν εἰς τὸ δεύτερον, ἵνα τέλεον ἀποστάξῃ τὸ ὀρισμένον ἡμῖν ἐν τῇ κλειψύδρᾳ ὕδωρ. Καὶ οὕτως ἀποτόμως, θὰ μοι εἶπτε, καὶ ἀνευ συμπεράσματος καὶ τέλους ἐτελείωσε τὸ παραμῦθι; ἀνευ ἐνώσεως τινος; — Νά! εἶποι ἐτυχε· ἐγὼ εἰς συμπλήρωσιν τοῦ ὀρισμένου χρόνου θ' ἀφηγηθῶ τὰ τρία παραμῦθιά μου τὰ ὄσχετα πρὸς ἄλληλα καὶ ἴσως εὐρεθῆ ἐπιτήδειος τις νεώτερος ραψῶδης καὶ συρράξῃ ταῦτα εἰς ἓν ὄλον τεχνιέντως καὶ δώσῃ πάλιν ἀφορμὴν εἰς ἄλλον τινὰ Οὐδῶλλον νεώτερον νὰ εὐρῇ καὶ οὕτως τὸ κεχωρισμένον καὶ ἀσυνάρτητον τῶν παραμυθίων μου καὶ οὐχὶ πρὸς ἓνα

τερος τὰ τοῦ Ὁμήρου ἐπν, ὡς δὴθεν συρραφέντα ἐκ παλ-
λῶν καὶ ἀσχέτων ποιημάτων καὶ οὐχὶ ὑφ' ἐνός σχεδιασθέντα
ἀλλ' ὑπὸ διαφόρων καὶ κατὰ διαφόρους καιροὺς ποιησάντων
αὐτὰ ποιητῶν συλλεγέντα . . .

Ἄρχῃ λοιπὸν τοῦ δευτέρου παραμυθιοῦ καὶ καλὴν . . .
ὑπόμνην καὶ ἀνεκτικότητα τῆς ἀφεντιᾶς σας.

Ἦταν μὲν φορὰ κ' ἓνα καιρὸ, τότε πλέον ἀντιστρόφως μία
μεγάλῃ, πλουσία καὶ πεπολιτισμένη πόλις καὶ πλοσίον αὐ-
τῆς ἓνας ποταμὸς, ὅστις δὲν εἶχε μὲν πολὺ νερόν, ἀλλὰ γλυ-
κύτατον ὅταν τὸ μέλι καὶ ἀπὸ τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τοῦ πο-
ταμοῦ ἓνα πάλιν μικρὸ καλυδάκι, ἴσον καὶ ἀπαράλλακτον,
ἤμποροῦμεν νὰ εἰλωμεν πρὸς τὴν καλύδην τῶν πρώτου πα-
ραμυθίου μας· ποιοὶ κατῴκουν τὴν μικρὰν καλύδην, τὸ πα-
ραμυθί μας τοῦτο δὲν θέλει νὰ μᾶς τὸ εἰπῇ· θὰ εἴη ἴσως κα-
νένα λόγον καὶ ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ βιδῶμεν τὰς
παραμυθιολόγους μας.

(ἴκεται συνέχμα)

Ἔ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΕΚ ΤΗΣ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΗΣ «ΔΑΚΡΥΩΝ ΜΑΡΓΑΡΑ»

Τῶν ἀπιδονῶν βασιλίσσα, τῶν λουλουδιῶν μητέρα,
παρθέν' ἀκτινογέννητη; χρυσὴ Πρωτομαγιά !
ξανθὴ Νεράϊδα τούρανου σταλμένη ἀπ' τὸν Αἰθέρα,
νὰ μᾶς σκορπίσῃ λούλουδα καὶ δρόσο κ' εὐωδίᾳ !

Ἄχ, πόσα, πάλι λούλουδα ἀπ' τὴ χρυσῇ ποδιά σου
χαμογελῶντας χάριδες ἔς τὴ ῥόδινη Αὐγή !
ἄχ ! πόσα, πόσ' ἀπ' τὰ λευκὰ καὶ ῥόδινα παιδιὰ σου
ὡς καὶ ἔς τῶν τάφων ἔσκρπισες τὴ δακρυσμένη γῆ !

Ἔτσι κ' ἡ Νεώτη δνεῖρα, ἀστέρια φτερωμένα,
μᾶς φέρνει ἀπ' τὸν Παράδεισο, τῶν πόθων τὴ φωνή !
ἔτσι κ' ἡ Νεώτη λούλουδα μᾶς φέρνει ἀκτινωμένα
ἔς τὸ μέτωπό μας σκύφτοντας μὲ ῥόδινα φιλιὰ !

Σκόρπισε, Νεώτη, σκόρπισε τοῦ Οὐρανοῦ τὰστέρια
ἔς τάνθοστεμμένα μέτωπα, ποῦ χύνεις τὰ φιλιὰ σου ! . .
σκόρπισε καὶ σὺ, Πρωτομαγιά, μὲ τὰ λευκὰ σου χέρια
τὰθῶα λούλουδά σου !

Σκόρπισε ῥόδα ἔς τοὺς νεκρούς, ἀθάνατη παρθένα,
καὶ χύνε κρίνα δροσερὰ ἔς τὴν ἀνθισμένη νεώτη·
ὅμως ἐγὼ τὰ ῥόδα σου δὲν θέλω τάνθισμένα,
καὶ σκόρπισε λούλουδα ζητῶ μὲς ἔς τῆς ζωῆς τὰ σκόπη !

Πῶς τάγαπῶ τὰ λούλουδα ποῦ γέρνουν μαραμμένα
καὶ ὅταν ἀστέρια δίχως φῶς ψυχομαχοῦν ἀκόμη ! . .
εἶναι τῆς νεώτης μου ἀδελφοὶ λουλούδια πεθαμμένα
καὶ μόν' αὐτὰ ἐπόθησα γιὰ νὰ φορῶ ἔς τὴν κόμη ! . .

Ἄν δὲν μὲ μοιάζουν τάνθηρὰ τριαντάφυλλα τοῦ Μάϊ,
ποῦ ἔς τὸν αἰθέρα τὰ φοροῦν οἱ ἄγγελοι στεφάνι,
ἂν δὲν μὲ μοιάζ' ἢ πασχάλιά π' ἀνθίζει καὶ γελᾷ
κὶ ὁ Ἔρωσ ἔς τὰ ξανθὰ μαλλιά ἀρέσει νὰ τὴν βάνη,
ὅμως μοῦ μοιάζει, ἄχ ! πολὺ, ὅμως μοῦ μοιάζ' ἐκεῖνο
τὸ χλωμασμένο λούλουδο ποῦ σβύνεται κ' ἐκνέει,
τὸ φθισικὸ τριαντάφυλλο, τὸ μαραμμένο κρίνο,
ὅπου γιὰ ὕστερον φορὰ μὲς ἔς τὰρωμά του πλέει ! . .

Ποῖός εἶδε μαῦρο λούλουδο μὲ φύλλα μαραμμένα
νᾶχη τὸ δάκρυ γιὰ δροσιά, ν' ἀνθοβολᾷ ἐν μνήμα ;
ἄς πῆ πῶς εἶδε ὅω ἔς τὴ γῆ, ἄς πῆ πῶς εἶδ' ἐμένα
ξεφυλλισμένη νὰ κυλῶ μὲς ἔς τῆς ζωῆς τὸ κύμα ! . .

Λουλούδι, τὸ θεϊότερο ἀπ' τὰ κατὰ τοῦ κόσμου,
πῶχεις χαμόγελο Θεοῦ, μοσχά τοῦ Παραδείσου !
Νεώτης π' ἀνωφέλετη μοσχοβολᾷς ἐμπρὸς μου,
γιατί, γιατί, τόσῳ πικρὰ νὰ σβύνει ἡ ζωὴ σου ;

ἔς τὰ ὕψη νὰ σὰς πέρνουσε χρυσῶν ἀγγέλων χέρια,
νᾶχετε τάφο σας χρυσὸ τὰ νέφη τὰ παρθένα
κ' ἄργυρωμένα δάκρυα νὰ σὰς σκορποῦν τὰστέρια !

Ἄζίζει κ' ὅταν τῆς ζωῆς ἡ ἀνοίξις ἔπεθαίνη,
ποῦν' ἀδελφὴ μὲ τὴν αὐγὴ καὶ τάνθηρὰ λουλούδια,
χίλιοι ἄγγελοι τούρανου χλωμοὶ καὶ δακρυσμένοι
ἔς τὸν τάφο τῆς νὰ ψάλλουνε λυπιατέρῳ τραγούδι ! . . .

Πέες μου, ποῖο χέρι ἀγγελικὸ ἔς τὰ νέφη θὰ σὰς θάψῃ,
λαχτοριστὰ λουλούδια μου, νεοθερίστὰ μου κρίνα ;
ποῖο γλυκομίλητο πουλὶ θενάρθη νὰ σε κλάψῃ,
δακρυλοισυμένη νεώτη μου, σδυσμένη μου ἄκτινα ; . . .

Ἄχ ! ὅποιος, ὅποιος μὲ πονεῖ μὲς ἔς τοῦ Θεοῦ τὴν πλάσι,
ὅταν ἐγὼ θὰ κοιτώμαι ἔς τοῦ τάφου τὸ σκοτάδι,
μ' ἀνθὴ χλωμὰ τὸ ἀγαλμα τῆς νεώτης μου ἄς πλάσῃ
κὶ ἄς το βαντίξῃ δάκρυα κάθε πρωὶ καὶ βράδυ !

Κὶ ὅταν ἐλθῇ Πρωτομαγιά, φωτόπλαστη παρθένα
μὲ σκόρπια φύλλα κ' ὄρφανὰ τὸν τάφο μου ἄς ῥάνη,
γιατ' εἶν' τῆς νεώτης μ' ἀδελφοὶ λουλούδια πεθαμμένα
καὶ μόν' αὐτὰ ἐπόθησα ἔς τὸν κόσμ' αὐτὸν στεφάνι !

ΛΑΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ

ΜΑΘΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑΣ
ΜΕΤΑΛΟΤΙΚΟΤΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ ΔΙΑ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

Πάντες καὶ πᾶσαι ἔχομεν λόγους νὰ θεωρῶμεν λίαν ὀχλη-
ροὺς τοὺς παρασίτους τοῦτους ἐπισκέπτας τοῦ ἀνθρωπίνου
σώματος, τοὺς λαιμάργους, τοὺς θρασεῖς, τοὺς ἀπνεεῖς ! Πάν-
τες καὶ πᾶσαι εἴμεθα καταδεδωκαμένοι νὰ ὑψίσταμεθα τὰς ἐ-
πιθέσεις τῶν κατοικιδίων τούτων ζωῶν, τῶν κωνώπων,
τῶν κόρεων, τῶν ψυλλῶν, τῶν σκνιπῶν, τῶν μυρμηκῶν, τῶν
φθειρῶν τῶν μικρῶν μὲν τὸ δέμας, ἀλλὰ . . . μαχητῶν ! Ὁ
ἀνθρωπος, ὁ κύριος τῆς πλάσεως, ὁ κατορθώσας διὰ τοῦ πνεύ-
ματος καὶ τῆς ἰσχύος του καὶ τὰ φοδερῶτερα καὶ ἀγριώτερα
καὶ τὰ μᾶλλον ἀτιθάσσα ζωὰ νὰ τιθαδέσῃ καὶ ἀκίνδυνα νὰ
καταστήσῃ καὶ ἐπὶ πλέον ὄργανα πειθῆνια τῆς θελήσεως, τῶν
διασκεδάσεων καὶ τῶν τέρψεων αὐτοῦ, ὁ ἀνθρωπος, ὁ τὸν
λέοντα, τὸν βασιλέα τῶν ζῶων περιορίσας ἐν κλωδῷ, ὁ τὴν
τίγρην ἐξημερώσας, ὁ μέγας, λέγω, ἀνθρωπος ἀδυνατεῖ νὰ
προφυλαχθῇ κατὰ τῶν ἐπιθέσεων τῶν μικρῶν αὐτῶν ἐχθρῶν,
τῶν ἀπνεῶν αὐτὸν καταδιώκοντων παντοῦ καὶ πάντοτε !

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν ἐνοχλήσεων τὰς ὀφίστας δὲν παύουσι πα-
ρέχοντες εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος οἱ ἴκιστα εἰγενεῖς οὔτοι ἐ-
πισκέπται, προσγιγνόνται αἰτιοὶ καὶ ἄλλου μεγαλειτέρου καὶ
κινδυνωδετέρου κακοῦ.

Τίς ὁ ἐκ τῶν ἐντόμων κίνδυνος οὗτος; Ὁ τίτλος τὸ ἐξηγεῖ.
Κίνδυνος δεινός, ὅστις ὡς γῆ ὤφειλε, δὲν λαμβάνεται τόσον
ὑπ' ὄψει ὑπὸ πάντων καὶ πασῶν.

Ὁ κίνδυνος εἶναι ὅτι τὰ ἔντομα μεταδίδουσι λοιμώδεις,
δπλαδὴ μολυσματικὰς νόσους.

Τὸ πρᾶγμα, γνωστὸν πως μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων πρό
πολλοῦ, διὰ τῶν τελευταίων γενομένων πειραμάτων ἀριθμη-
λως ἐδεδεικῆθη, ὡς θέλουσι πεισθῆ ἐκ τῶν κατωτέρω οἱ ἀνα-
γνώσται καὶ αἱ φίλαι ἀναγνώστριαί τῆς «Βιοποριδος».

Οἱ διάσημοι Ἴταλοὶ ἱατροὶ Grassi, Bastianelli καὶ Bignami
ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐργασθέντες ἀνεκοίνω-
σαν πειράματα, δι' ὧν ἀποδεικνύεται ἡ μετάδοσις τοῦ ἐλειου
μιάσματος, δηλαδὴ τοῦ ἐλώδους πυρετοῦ, διὰ τῶν δηγημάτων
τῶν σκνιπῶν.

Οἱ ἱατροὶ οὔτοι μετέφερον καταλλήλως σκνίπας ἐξ ἐλώδων
μερῶν ὅπου κυρίως τὰ ἔντομα ταῦτα ἐπιτολᾶζουσιν, εἰς μέρη
μὴ ἐλώδη, ὑπέβαλον δὲ ἄτομα τινα ὑγιῆ, οὐδέποτε πρὶν ἐξ
ἐλώδων πυρετῶν νοσήσαντα, εἰς τὰ δῆγματα τῶν σκνιπῶν
τούτων ἐντὸς δωματίου. Τὰ ἄτομα ταῦτα δὲν ἐβράδυναν τότε
νὰ παρουσιάσωσι παροξυσμοὺς ἐλειογενοῦς πυρετοῦ.

Μετά την ανακάλυψιν ταύτην τῆς μεταδόσεως τῆς ἔλονο-
σίας διὰ τῶν δηγμάτων τῶν σκιαιτῶν, πολλῶν ἐρευνητῶν ἡ
προσοχὴ προσεικύνθη πρὸς τὰς . . . φύλλας, φθείρας, κόρεις,
μύρμηκας κτλ. Ἀπεδείχθη δὲ ὅτι τὰ ἔντομα ταῦτα γίνονται
παραίτια τῆς μεταδόσεως διαφόρων μεταδοτικῶν νοσημάτων.

Οὕτως ὁ πυρετὸς τοῦ Texas, παραγόμενος ἐκ παρασίτου
τοῦ αἵματος, ὑπαγομένου εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν πρωτοζῶων,
ἀπεδείχθη ὅτι κατὰ μέγα μέρος μεταδίδεται διὰ τῶν . . .
φθειρῶν.

Ἄλλ' ἐπὶ πλέον, ὁ ἰατρὸς Donevre ἐδημοσίευσε τὸ ἀναμφι-
σβήτητον ἐπιστημονικὸν γεγονός μεταδόσεως τῆς χρονίας φυ-
ματιώσεως διὰ τῶν κόρων, ὅπερ ἐπιβεβαιούται δι' αὐτῶν
τῶν ἀνθρωπίνων θυμάτων. Ἀφοῦ μετὰ τὸν θάνατον φυμα-
τιῶντος ὁ θάλαμος αὐτοῦ ἀπελυμάνθη καθ' ὅλους τοὺς κανό-
νας τῆς ἀντισηψίας, μετὰ μικρὸν χρονικὸν διάστημα κατω-
κίθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ θανόντος ὅστις δὲν ἐβράδυνε νὰ
πάθῃ ὑπὸ τῆς νόσου καὶ ν' ἀποθάνῃ. Τὸ δῶμα τοῦ δυστυχούς
ἦτο διάστικτον ἐκ θυμάτων κόρων, ὧν ἐβρίθην ἡ κλίνη.
Μη ἀρκεσεῖς εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην ὁ ρηθεὶς ἰατρὸς,
συνέλαθεν ἐκ τῶν κόρων αὐτῶν τριακοντάδα καὶ δι' αὐτῶν
ἐνοφθάλμιον (ἐφέλιμας) τρεῖς κονίλους, ὅστινες ἀπέθσαν
φυματικοὶ καὶ ἀπέθανον ταχέως. Ἐκ τῶν κόρων τούτων 60
τοῖς 100 εὐρέθησαν φυματιῶντες!

Καὶ ἄλλα ἀναφέρωμεν παραδείγματα.

Ὁ ἐκ Ὀδησοῦ γνωστότατος πρῶτος ἰατρὸς Tilkinε ἐδημοσίευ-
σεν ἐπ' ἐσχάτων παρατηρήσεως αὐτοῦ καὶ ἐρεῦνας ἐπὶ τῆς με-
ταδόσεως τοῦ ὑποστρόφου πυρετοῦ διὰ τῶν ψυλλῶν,
φθειρῶν καὶ κόρων.

Ἐν τινι ρυπαρῷ ξενοδοχείῳ τῆς Ὀδησοῦ ὁ ἰατρὸς οὗτος ἐν
ἐπιδημία ὑποστρόφου πυρετοῦ παρετήρησε πληθύν τῶν ἐν-
τόμων τούτων. Ἐλαβεν ἀριθμὸν κόρων, τοὺς ὁποίους διετή-
ρησε νήστες, μετ' ὃ ἀφῆκεν αὐτοὺς νὰ τραφῶσιν ἐπὶ τοῦ σώ-
ματος ἀνθρώπου πάσχοντος ἐκ τοῦ ὑποστρόφου πυρετοῦ. Κα-
τόπιν συνέβητις τινὰς τούτων μεταξὺ δύο διὰ μικροσκοπικὰ
παρασκευάσματα πλακῶν καὶ ἐξετάσας ἀνεύρεν εἰς τὸ αἷμα
τῶν κόρων πληθύν σπειροχαιτῶν (εἰδικῶν μικροβίων
τῆς νόσου ταύτης) κινουμένων.

Καὶ ἄλλα παρόμοια πειράματα δυνάμεθα νὰ δημοσιεύσω-
μεν, ἀλλὰ φρονοῦμεν ὅτι ἐκ τῶν ρηθέντων ἰκανῶς αἱ ἀναγνώ-
στριαί πείθονται περὶ τῆς διὰ τῶν ἐντόμων τούτων, τῶν συ-
νθεστάτων παρ' ἡμῖν, μεταδοτικότητος διαφόρων νοσημά-
των καὶ ἀρκούμεθα, τότε νῦν, εἰς ὅσα ἐγράψαμεν, συνιστῶν-
τες εἰς τὰς οἰκοδόμοινας μᾶλλον ἐπιμελεθῆμεν νὰ κα-
θαρίσῃται καὶ προφυλάξῃ ἐκ τῶν παρασίτων τούτων, τῶν
ψυλλῶν καὶ κόρων ἰδίᾳ, τῶν ἀπροσκήτως ἀποικίας, οὐ μόνον
ἐνοχλητικὰς ἀλλὰ καὶ κινδυνώδεις, συνιστῶντων ἐπὶ τῶν
κλινῶν καὶ τῶν στρωμνῶν ἡμῶν.

Ἀνεγνώμεν πρό τινας ὅτι ξενόδοχος τις ἀγγλος ἐπὶ τῆς ἐ-
ξωθύρας τοῦ ξενώου αὐτοῦ εἶχεν ἀναρτίσει πινακίδα, φέ-
ρουσαν τὰς λέξεις:

Παρακαλοῦνται οἱ ἀξιότιμοι ξένοι νὰ μὴ ἐξολοθρεύωσι
τοὺς ψύλλους καὶ τοὺς κορεοὺς, τοὺς ὁποίους εἶναι δυ-
νατὸν ν' ἀπαντήσωσιν εἰς τὸν κοιτῶνά των, διότι ὁ διευθυν-
τῆς τοῦ ξενοδοχείου τούτου ἔχει τὴν τιμὴν νὰ εἶναι μέλος
τῆς προστατευτικῆς εταιρίας τῶν ζῶων!

Οὕδεμια ἀμφιβολία ὅτι ὁ φιλόψυλλος ξενόδοχος ἀμα-
λαδῶν γινώσκων τῶν νέων τούτων ἐρευνητῶν, καθ' ἃς διὰ τῶν ἐν-
τόμων μεταδίδονται διάφορα νοσήματα, ὅχι μόνον τὴν πινα-
κίδα θ' ἀφαιρῆσθ, ἀλλὰ ἐκ τῆς φιλοζῶων εταιρίας θὰ σπεύσῃ
νὰ διαγραφῆ, ἀφοῦ διὰ τῆς πρὸς τὰ ζῶα προστασίας του θὰ
ἐπροστάτευσεν καὶ τὴν ἐν τῷ ξενῶνι σκηνῶσιν τῶν μολυσματι-
κῶν ἀσθενειῶν, ὅσον πυρετῶν, φθίσεως, ἐρυσιπέλατος, εὐφλο-
γίας, διφθερίτιδος καὶ ὅλης τῆς ἀμειλίχρου οἰκογενείας τῶν
λοιμωδῶν νόσων, αἵτινες ὅχι μόνον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς
ζωῆς, ἀλλὰ καὶ πέραν τοῦ τῆς καταδικάζουσι τὸν ἀν-
θρώπου, ὡς προδεχῶς θέλομεν ἰδεῖ.

ΜΙΧΑΗΛ ΣΦΡΟΝΙΑΔΗΣ
φαρμακὸς

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΔΙΑΚΟΣΜΟΣ ΑΙΘΟΥΣΗΣ ΠΡΟΣ ΥΠΟΔΟΧΗΝ

Ὅλαι βεβαίως κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον γνωρίζομεν πῶς νὰ
διασκευάσωμεν καὶ ἐξωραϊσώμεν αἰθουσαν ὑποδοχῆς ἐν τού-
τοις μικρὰς τῆς σκιαγραφία ἀπερίττως καὶ φιλοκάλως νῦν-
πυμένης αἰθούσης δὲν εἶναι ἰσῶς ἀσκοπος, τοσούτῳ μᾶλλον
καθ' ὅσον ὑπάρχουσιν ἀκόμη δυστυχῶς τινες φρονοῦσαι ὅτι
μόνον διὰ πολυτελῶν καὶ βαρυτίμων ἐπιπέλων δύναται τις νὰ
ἐπιτύχῃ εὐπρεπῆ καὶ φιλοκαλὸν διάκοσμον αἰθούσης.

Καὶ πρῶτον ἡ οἰκοδόμοισινα ὀφείλει νὰ φροντίσῃ ὅπως ἡ
ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς διατριβῆ τῶν ξένων ἀποδότην ὅση τὸ δυ-
νατὸν ἀναπαιτικὴ καὶ εὐάρεστος. Πρὸς τοῦτο ἀνάγκη νὰ
ὑπάρχωσι διάφορα καθίσματα, ἀνάκλιτρα καὶ ἔδρα, τοποθε-
τούμενα ἐν σχήματι ἡμικυκλίου πρὸς τῆς ἐστίας ν' ἀποφεύ-
γῃται δὲ ἡ συσώρευσις ἐπιπέλων, ὅσον ἔδρων, τραπεζῶν καὶ
τῶν τοιούτων ἐν τῷ κέντρῳ τῆς αἰθούσης πρὸς ἐλευθερίαν
διοδον. Ἐν τῶν ἀνακλιντῶν (fauteuil) ἰδιαιτερον καὶ πῶς
διάφορον τῶν ἄλλων τοποθετεῖται εἰς μίαν τῶν γωνιῶν παρὰ
τὴν ἐστίαν ἔχον πρὸς τὸ φῶς τὰ νῦνα ἐστραμμένα, προορι-
ζόμενον δὲ διὰ τὴν οἰκοδόμοισιναν.

Καλὸν εἶναι καὶ εὐάρεστον διὰ τοὺς ἐπισκέπτας νὰ ὑπάρ-
χωσιν ἐπὶ τραπεζῶν διάφορα λευκάματα, παρέχοντα καὶ ὕ-
λην πρὸς συνδιαλέξεις, ὡς καὶ διάφορα κομψοτεχνήματα καὶ
ἐργόχευρα κοσμοῦντα τοὺς τοίχους, τὰς τραπέζας καὶ τὰς δ-
βακας (étagères) πλὴν ταῦτα πρέπει νὰ ἐκλέγονται μετὰ
πολλῆς φιλοκαλίας, νὰ ἴναι δὲ ἀληθῶς καλλιτεχνικὰ ἀντικεί-
μενα ἐκκληροῦντα τὸν προορισμὸν αὐτῶν, τ. ἔ. τὴν ἱκανο-
ποίησιν τοῦ αἰσθηματος τοῦ καλοῦ ἢ μεγάλῃ ὅμως ἐπισώ-
ρευσις τῶν τοιούτων κομψοτεχνημάτων καὶ ἡ ἀκαλαίσθητος
πολλάκις τοποθέτησις αὐτῶν, ἀντὶ τοῦτου ὅλων τοῦ ἀντιθέ-
του ἀποτελέσματος ἐπιτυγχάνει, προσδίδουσα εἰς τὴν αἰθου-
σαν ἀποψιν ἐμπορικῆς καταστάσεως ἢ μουσείου.

Μεγάλως ἐπίσης ὀφείλει νὰ μεριμνῇ ἡ οἰκοδόμοισινα περὶ
τοῦ φωτισμοῦ τῆς αἰθούσης ἀποφεύγουσα τὰ λίαν σκοτεινὰ
χρώματα εἰς τε τὰ παραπετάσματα καὶ τοὺς τάπητας, καὶ
μὴ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψει τῆς παραλόγου πολλάκις ἀπαιτή-
σεως τοῦ συρμού, διότι ὅχι μόνον ἐπὶ τῆς ὑγείας, ὡς γνω-
στὸν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἥθους εὐεργετικώτατα ἐπιδρᾷ τὸ φῶς,
ἀδύνατον δὲ αἰθουσα ἐστερημένη ἡλιακοῦ φωτός νὰ ἔχῃ φαι-
δρᾶν τὴν ὕψιν καὶ νὰ τέρπῃ τοὺς ἐν αὐτῇ διατριβόντας. Γνω-
στὸν δὲ ὅτι ὁ ψυχρὸς καὶ πῶς μελαγχολικὸς χαρακτῆρ τῶν κα-
τοικῶν τῶν βορείων χωρῶν κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται εἰς τὴν
στέρησιν τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, διότι ἀναντηρήτως ἰσχυροτάτη
εἶναι ἡ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐπίδρασις τοῦ περιβάλλοντος.

Προκειμένου δὲ περὶ παραπεταμάτων καὶ τάπητων, κα-
λὸν εἶναι νὰ ἐκλέγονται ταῦτα οὕτως ὥστε ἁρμονικῶς νὰ
συνδυάζονται πρὸς τὸ ἐπικρατοῦν ἐν τῇ αἰθούσῃ χρῶμα, καθ'
ὅτι ἀπαραίτητος πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς καλαισθησίας εἶναι
ἡ ἁρμονία τῶν χρωμάτων.

Οἱ τοῖχοι κοσμοῦνται φιλοκάλως καὶ διὰ διαφόρων φωτο-
γραφιῶν καὶ εἰκόνων, εἰκόνων ὅμως καλλιτεχνικῶν, αἵτινες
πρέπει καὶ καταλλήλως νὰ τοποθετῶνται, ἵνα κάλλιον ἀνα-
δεικνύωνται ἢ ἐν π. χ. ἴναι λίαν ζοηρῶς κεχρωματισμένοι,
πρέπει ν' ἀναρτῶνται ἐν σκιᾷ, ἢ ἐν τούναντίον, ἀπέναντι τοῦ
φωτός ἐπίσης δὲν πρέπει ν' ἀναρτῶνται αἱ εἰκόνες ὑψηλότε-
ρον ἢ χαμηλότερον τοῦ δέοντος, ἀλλ' οὕτως ὥστε τὸ κέντρον
τῆς εἰκόνος νὰ εὐρίσκηται ὀλίγον ἀνωτέρω τῆς ὀπτικῆς ἀ-
κτίνος ἀνθρώπου ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἥτοι εἰς ἀπόστασιν
1, 50 μέτρ. περίπου ἀπὸ τοῦ δαπέδου.

Προσθέσωμεν εἰς ταῦτα ὅτι τὸ κάλλιστον καὶ ἀπαραίτητον
κόσμημα αἰθούσης εἶναι τὰ ἀνθη: ἡ πολυτελεστέρα αἰθουσα
ἀνευ τοῦ φυσικοῦ τούτου κόσμηματος φαίνεται ἐστερημένη
φαιδρότητας καὶ χάριτος, τούναντίον δὲ καὶ ἡ εὐτελεστέρα
φαιδρύνεται καὶ ἐξωραϊζεται διὰ μόνον τῶν ἀνθῶν. Ἐπειδὴ
δὲ εἶναι δύσκολον, εἰ μὴ ἀδύνατον, νὰ ἔχωμεν ὅλαι ἀνθη φυ-
σικὰ ἐν πάσῃ ὥρᾳ τοῦ ἔτους, ἐν ἐλλείψει αὐτῶν τὰ ἀναπλη-
ροῦμεν διὰ τεχνικῶν καλλιτέχνως ἐπεξεργασμένων.

Βεβαίως η περιγραφή αυτή δεν δύναται να χρησιμοποιηθή ως απαρέγκλιτον πρότυπον, ούχ ἄτιον ὅμως τελειοποιουμένην ὑπὸ τῆς ἐμφύτου παρ' ἐκάστην καλαισθησίας, δύναται νὰ διευκολύνῃ εἰς τὸ ἔργον τὰς πρωτοπειρούς οἰκοδεσποίνας, αἵτινες πρέπει νὰ ἐπιζητήσῃ τὸ ὠραῖον οὐχὶ ἐν τῇ πολυτελείᾳ καὶ τῇ υπερβολικῇ κομψοποιεῖα, ἀλλ' ἐν τῇ ἀπλότητι καὶ ἀφέλειᾳ μεμιγμένη μετὰ φιλοκαλίας καὶ ἰδίᾳ μετὰ χάριτος, τῆς ὁποίας διπλαθὴ ἐκείνης ἰδιώτητος ἐν τῇ διακοσμῇ τοῦ οἴκου, ἥτις καθιστᾷ καὶ τὴν ἀπλουστεράν αἰθουσαν ἐνδιαίτημα, ὅπερ μετὰ λύπης ἀφίνει ὁ ἐπισκέπτης, καὶ ἥτις δὲν εἶναι τυχαῖον σύμπτωμα τῆς γυναικείας δεξιότητος, ἀλλ' ἀπόρροια τῆς συνενώσεως ἀνεπτυγμένης καλαισθησίας καὶ ἠθικῆς καὶ διανοητικῆς μορφώσεως.

ΑΓΑΘΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΟΙΚΙΑΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πλύσις μαλλίνων καὶ μεταξωτῶν ὑφασμάτων.

Θραύετε εἰς τεμάχια καὶ διαθρέχετε ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος ἐπὶ 24 ὥρας ξύλον τοῦ Πανινιᾶ (κοινῶς μπακάμι) 250 γραμμάρια δι' ὀλόκληρον ἑσθῆτα. Μεταγγίσετε τὸ ὕδωρ εἰς καθαρὴν σκάφην καὶ προσθέσετε ὕδωρ θερμὸν ὅσον ἀπαιτεῖται ἵνα βραχῆ καλῶς καὶ πλῆθῃ ὁ ὄγκος τοῦ πρὸς καθορισμὸν ὑφάσματος. Κατόπιν ἀπλύνετε τὸ ὑφάσμα ἐπὶ ὀνόμου καὶ καθαρίζετε τρίβουσα ἐπιμελῶς διὰ τριχίνης ψύκτρας βεβρογμένης ἐπίσης ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἐκείνου, ὅπερ πρέπει νὰ ἴναι θερμότερον. Τρίψασα δὲ καλῶς κατόπιν τὸ ὑφάσμα ἐντὸς τῆς σκάφης, τὸ σιδηρόνυτε ἐπὶ τῆς ὀπισθοθήμου ἐπιφανείας (ἀπὸ τὴν ἀνάποδην) ὑγρὸν ἀκόμη, ἀλλ' ἀφ' οὗ παύσῃ, βεβαίως νὰ στάξῃ.

Ἐπίσης ἀφέψημα χινοπόδος (σπανακίου) εἶναι κατάλληλον διὰ τὴν αὐτὴν χρῆσιν.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Γλύκνυμα ἐξ ὠν. Κοπανίζετε καλῶς ὡς ἄλευρον καὶ περᾶτε ἀπὸ κόσκινον 160 ὄρ. ζάχαριν. Χύνεται τὰ λευκάματα (ἀσπράδια) 10 ὠν πολὺ νωπῶν ἐντὸς καθαρωτάτου ἀνοικτοῦ δοχείου, ῥίπτετε ὀλίγιτον ἄλας, τὰ κτυπάτε καλῶς, ὅταν δὲ ἀφρισθῶσιν ἄρκετὰ, στύπτετε ὀλίγον ζωμὸν λεμονίου προσθέτουσα κατ' ὀλίγον τὴν κοπανισθεῖσαν ζάχαριν, ἀνα-

μιγνύετε τὸ μίγμα καλῶς διὰ κοχλιαρίου. Ἐπειτα τὸ κόπτετε εἰς βώλους (αἵτινες εἶναι ἡμισπικτοὶ βέβαια) διὰ τοῦ κοχλιαρίου, τοὺς ὁποίους ἐπιθέτετε εἰς σάνδα ἐστρωμένῃν διὰ χάρτου, καὶ στέλλετε εἰς τὸν κλίβανον νὰ στεγνώσῃ καλῶς ἐπὶ 20 λεπτά. Κοκκίζετε τὰ πιακούντια διὰ λεπτῆς ζαχάρως καὶ βανίλλης καὶ φέρετε εἰς τὴν τράπεζαν.

(Ὀλικὴ δαπάνη κατὰ μέσον ὄρον γρ. 4½—5).

ΕΥΤΡΑΠΕΔΙΑ

Γηραιὰ φιλάρεσκος, ἐπισκεφθεῖσα φίλην τῆς τινα, εἶδε τὸ ὑστερότοκον θυγάτριόν τῆς κλαίον σφοδρῶς.

— Ὡ! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία, μὴ κλαίεις, ὅσα κοράσια κλαίουσιν οὕτω, γίνονται πολὺ ἄσχημα ὅταν μεγαλώσῃ.

— Λοιπὸν, φαίνεται ὅτι σεις ἐκλαίετε πολὺ ὅταν ἦθε μικρά; εἶπεν ἡ παιδίσκη.

Βλᾶξ τις ἐπαρῶμενος ἐπὶ καταγωγῇ ἔλεγεν, ὀμιλῶν πρὸς τὸν Μέγαν Κονδὲ, περὶ τῶν οἰκειῶν του: ὁ κύριος πατήρ μου, ἡ κυρία μητέρα μου, ὁ κύριος ἀδελφός μου κτλ.

Ὁ Κονδὲ σημαίνει νωχελῶς τὸν κώδιονα καὶ λέγει πρὸς τὸν ἐλθόντα ὑπερέτην.

— Κύριε ἀκόλουθέ μου, εἶπατε πρὸς τὸν κύριον ἀμαξπλάτην μου νὰ ζεύξῃ τοὺς κυρίους ἵππους μου εἰς τὴν κυρίαν ἀμαξάν μου!

Ὁ βλᾶξ ἐκεραυνώθη ἐν τῇ ἐλαφρολογίᾳ του.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΡΓΟΧΕΙΡΟΥ

Θήκη μουσικῶν τετραδίων.

Ἡ ἐνδείκνυμένη Θήκη μουσικῶν τετραδίων ἔχει μῆκος 1 μέτρου καὶ πλάτος ½ εὐς. Κατασκευάζεται δὲ εἴτε ἐξαμιτίνη (ἀπὸ peluche) εἴτε ἐξ ἐριούχου, τοῦθ' ὅπερ συστασμέν ὡς καλλίτερον. Καίτοι τὴν ἐκλογὴν τοῦ χρώματος ἀφίνομεν εἰς τὴν καλαισθησίαν καὶ τὴν διαθέσιν τῶν ἀναγνωστῶν, γενικῶς ὅμως φρονοῦμεν ὅτι τὰ ἀρμολιώτερα τῶν χρωμάτων εἶναι τὸ βαθύ φαιόν, τὸ χρῶμα τοῦ καφεγάλακτος (café au

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

HENRY GREVILLE

ΚΗΦΙΣΙΑ

Α.

Ἡ Κα δὲ Βωτραί, διαπορούσα προσέβλεψε τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς, μηδὲν πλέον τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἐπιτηδεύουσα τὴν ψευδῆ ἐκείνην καὶ ἐπιπόλαιον ἐκφρασίαν, ἣν εἶχεν ἄρτι ἐν τῷ βλέμματι.

— Ναί, σοὶ χρειάζεται ἐν μικρὸν ροβοπάρειον βρέφος, ὑπέλαβεν ἡ Κηφισία μετ' αὐξούσης σταθερότητος.

Διὰ σφοδρᾶς κινήσεως ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐκφυγοῦσα τὰς συγκρατούσας αὐτὴν χεῖρας, ἔβηεν τὸ βῆμα πρὸς ἀναχώρησιν.

Ἄλλὰ γέλως τις ἠκούσθη ἐκτός, γέλως ἔσρος, εἰρωνικὸς, μᾶλλον εἰπεῖν ψευδόμελος, πρὸς ὃν ἀπῆνθε γέλως ἄλλος ἀφελῆς καὶ ἐγκάρδιος, ὁ τοῦ προδύτου πατρός: ἡ δὲ Κολέτα ἐπεσε πάλιν οἰονεὶ αὐτομάτως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίνοντος αὐτῆς, ὡσεὶ προτιμῶσα μᾶλλον τὴν ἀμήχανον ἐκείνην συνδιὰλεξιν, ἢ τὴν ἀμχανωτέραν συγκυρίαν διαναντᾶσεός τινος μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς.

— Ναί, ἐπανελάβεν ἡ Κηφισία κλείουσα ἡρέμα τὸ παράθυρον, οὐδέποτε παρηγορήθη διὰ τὸν θάνατον τοῦ μικροῦ σου Ἰωάννου.

— Σιώπησε, θά με ῥίψῃς εἰς δάκρυα, ἐνῶ δὲν θέλω νὰ κλαύσω! ἐπιθύρῃδεν ἡ νεαρὰ γυνή.

— Ὑπερήφανος! ἐψέλλισε δι' ὄφους βαθείας συμπαθείας ἡ κόρη.

— Δὲν θέλω νὰ κλαύσω πρὸ τοῦ... κ. δὲ Βωτραί. Τὸ θέλει σὺ;

— Ὅχι. Ἄλλα σκέψθητι, ἀδελφὴ μου! ἂν εἶχες ἴδῃ δεῦτερον τέκνον θὰ παρηγόρει πᾶσαν θλίψιν σου.

— Ναί, θὰ παρηγόρει πᾶσαν θλίψιν μου καὶ αὐτὴν ἐτι τὴν συναίσθησιν ὅτι εἶναι τέκνον του κ. δὲ Βωτραί, καὶ αὐτὸν ἐτι τὸν φόβον, μήπως, ἡμέραν τινά, τῷ ὁμοιάσῃ! Ἄλλὰ δὲν ὑπάρχει, φιλάττη μοι... εὐτυχῶς.

— Δυστυχῶς εἰπέ μᾶλλον! ναί, πρέπει νὰ ἔχῃς ἐν τέκνον, ἀγαπητὴ, καὶ δύο ἐτι!

— Ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ μείδιμα αὐτομάτως ἀνθῆσαν ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς, ἐπὶ τῇ γελῶσι πως καὶ τοι συγκινητικωτάτῃ φράσει.

— Τὸ δυστύχημα φιλάττη, εἶται ὅτι ὁ κ. δὲ Βωτραί δὲν μ' ἀγαπᾷ, οὐδὲ ποτὲ θά μ' ἀγαπήσῃ.

— Ἡ ρῆξις εἶναι λοιπὸν ἀμετάκλητος; ἠρώτησε πεφθοσμένη ἡ νεαρὰ.

— Οὐδόλωσ ὑψίσταται ῥῆξις, καὶ οὐδέποτε ἐρις ἔλαβεν ὑπόστασιν μεταξὺ ἡμῶν.

Μόνον... ἐνδιαφερόμεθα περὶ ἀλλήλων ὅσον ὁ βόρρειος πόλος περὶ τοῦ νοτίου.

Καὶ ὑπὸ τὸ ἀκουσίως, ἐπ' αὐτῆς προσκλωθὲν βλέμμα τῆς

lait) βαθύτατον πορφυρούν (groseille) ή έρυθρόν (grenat), βαθύ κυανόφριον (bleu électrique) κτλπ.

Τό λευκόν (έρισον βεβαίως και ούδέποτε έξήμιτον) είναι ίσως τό ωραιότερον έν σχέσει πρὸς τήν όλην επέξεργασίαν, άλλ' άφ' έτέρου, δυστυχώς, υπόκειται εις άφρευκτον ρύπανσιν.

Τό άνθοποιείλημα γίνεται ή διά κεντήματος με διαφόρους καρφιδώσεις (βελονιάς,) ή δι' έπιθέσεως (application) έξ έριούχου, τό όποιον πάλιν κεντάτε φιλοκάως διέ μετάξης. Όπως δήποτε ή διάχρωσις των άνθίων γίνεται ανάλόγως του

χρώματος του έδάφους. Έάν είναι φαιόν κάμνετε τά λείρια με δύο ζωηράς άποχρώσεις ροδίνου χρώματος, τά όποια κεντάτε δι' όμοχρόου μετάξης: εάν είναι χρώματος σοκολάτας ή καφεγάλακτος μεταχειρίζεσθε άνοικτοτέρας άποχρώσεις του ροδίνου. Έάν τό έδαφος είναι πορφυρούν (βαθύ groseille) μεταχειρίζεσθε διά τά λείρια δύο άνοικτοτάτας άποχρώσεις κιτρίνου. Τέλος εάν ήναι κυανόφριον (bleu électrique) μεταχειρίζεσθε ζωηρόν κιτρίνον και πορτοκαλόχρου.

Τά φύλλα πρέπει νά ήναι έλικιόχρου (mousse) ποικιλωτάτων άποχρώσεων, δέν άποφεύγετε δέ ένιχνού και τό τρυφερώτατον πράσινον των βλαστών, έκτός μόνον επί του κυανοφαίου έδάφους, όπου τό έλικιόχρου των φύλλων πρέπει ν' άποκλίνη πρὸς τό καφέ, (olive και έχι mousse). Τήν περιφέρειαν περικόπτετε εις στολίδωσιν (feston) τήν όποιαν κεντάτε δι' ανάλογου πρὸς τό χρώμα μετάξης. Οι εις τά άκρα του σκελετου έπιθεθειμένοι θύσανοι (pompons) δυνατόν νά γείνωσιν ή εκ ταινίας (choux) ή εκ σιραδίου (cordonnet) βελουδίνου μάλιστα, περιέχοντος και χρυσάς άκρας, ως βλέπετε. Οι δέ κάτω κρεμάμενοι μικροί θύσανοι είναι χρυσοί. Ουχ ήττον όμως δυνατόν και αυτοί νά γείνωσι δι' ανάλόγου σιραδίου. Η κεντημένη πρόσοψις υποστρώνεται διά πολλοπλου και εκληρού υποστρώματος (hougran) ούδέποτε όμως διά ναστογάρτου. Αί δέ παρειάί άπίνονται άνευ ουδένος υποστρώματος και άρκετά χαλαρά, χάριν έλαστικότητος περιληπτικής. Αφού κεντήσητε τά τεμάχια, τά παραδίδετε εις ειδικόν ξυλοδέτην έργοχέρων, όστις κατασκευάζει και στυλβόνει ανάλόγως τόν ξύλινον σκελετόν. Έχετε δέ ούτω, φιλόκαλοι λάτρειδες τής μουσικής, ωραιότάτην θήκην τετραδίων, ή όποία τέρπει τήν όρασιν, ως ύμεις τήν άκοήν, καθημένη έπίσης καρά τό κλειδοκούμβάλόν σας.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ

άδελφής της ή νεαρά γυνή απέστρεψεν αθήνη: τίν κεφαλήν Ι. . Διατί, ύρα από τινων ήδη μινών ή Κολέττα συχίσε τά μέγιστα προσήλουμένα νεορώς εις τήν γεωγραφίαν και τούς εξερευνητάς των άνεξερευνητών της ύψηλίου μεριδών;

—Αί, λοιπόν, επανέλαθεν ή Κηφισία μετά μακράν διωπήν, άν έρσι και ρήξις ούδέποτε ύπῆρξε και ή συνδιαλλαγή θά ήναι πολλή ήττον δυσχεράς. Α. Κολλέττα, ίνα ό βίος σου καταστή ευδαίμων και γλυκύς, πρέπει, πρέπει ν' άποκτήσης τέκνα!

—Πολλά; ήρώτησεν εκείνη δι' ύψους τόσον καμικώς θλιβερού, ώστε άμφοτέραι εξεργάγησαν εις ήχηρούς γέλωτας, ένψ ταύτοχρόνως άπέμασσαν δάκρυα από των νεαρών όφθαλμών των.

Β'

Τῆ στιγμῆ εκείνη ελαφρός θόρυβος όπισω τής θύρας ήκούσθη: όργιάν τις χείρ διεκίνη νευροπαθώς τόν στροφέα, έν ψή άλλη εκρουσεν επί του ξύλου δι' ήχων ιδιαιζόντως ήερών.

—Είναι ή Ίσαύρα, άνέκραξεν αναγνωρίζουσα τόν ιδιόζοντα κύτλον. Βισέλαε!

Ήττον ώρατα και χαρίεσσα των άδελφών της, ή Ίσαύρα εισελθούσα προέβη κεχολωμένη τό ήθος και κάτω νεύουσα.

—Θά λουθῆς αύριον; ή πλημμυρίς τής θαλάσσης (1) ύψούται εις τάς όκτώ.

—Διατί έρωτῆς; δέν εισέγραψ άκόμη

—Χρειάζομαι τήν λουτρικήν ένδυμασίαν σου, διότι ή ιδική μου έχαι τεραστίαν όπνήν, ή όποία άγνοώ πώς έγινε!

(1) Η ακαγή ελλίσσεται επί τ'ς καρά τόν 'Ατλαντικόν Γαλλικόν άκτεϊ, όπου συμβαίνει τ' φυσικόν φαινόμενον τ'ς κλιματικής Σ. Δ. «Β.»

— Άγνοείς σύ, αλλά γνωρίζω εγώ, άπάντησεν ή Κηφισία: Έγενεν εις τό έργάριον των έσωρούχων, όπου τήν έρριψες πέρυσι μαζί με έν βρομέλιον (άνανάς) όλίγα κάστανα και έν κάρυον, χωρίς προσέτι νά κλείσης τήν θύραν.

—Κ' έπειτα;

—Έπειτα οι κύριοι ψιχάρπαγες (ποντικοί) εύρον εκεί τάγαθά τής ζωής των, φιλόστοργος δέ τις μήτηρ έξ αυτών άνέθρεψεν όλην τήν άπογονήν της έντός τής λουτρικής ένδυμασίας σου.

—Και πώς τό γνωρίζεις;

—Έγώ ή ίδια τούς εύρον. Μη σοι πρὸς βάρος, δέν πράττεις καλώς διατηρούσα τά δεινά σου από έτους εις έτος.

—Θά με δώσης τό φόρεμά σου ή όχι; ειπεν ή Ίσαύρα ειπέρ ποτε όργήν πνεύουσα.

—Ανάσθη, άλλαις λέξει, θ' αναβάλης χάριν έμου τό λουτρόν σου ή όχι; . . . Δέν αισχύνεσαι Ίσαύρα; ειπεν επεμβαίνουσα ή κ. δέ Βωτράι.

—Δέν ήπώ τίποτε από όεί ήπέλαθεν ή νεαρά κόρη.

—Ίδού, ειπεν ή Κηφισία αναδύρουσα ήδη εκ του έργαρίου αυτης τό ζητηθέν.

Λάβε το και κοιμήσου ήσυχος

—Εύχαριστώ! . . .

Και μετά τήν ήερών ταύτην άπάντησιν εξήλαθε μηδόλως φροντίσασα νά κλείση τήν θύραν.

—Καλήν νύκτα! τῆ εφώνησαν συγχρόνως αι δύο άδελφάι.

—Καλήν νύκτα! άνταπήντησε μεμακρυσμένη ήδη ή φωνή της από του διαδρόμου.

(έπεται συνέχεια)

ΕΤΟΣ Α'

ΕΝ ΚΕΝ/ΠΟΛΕΙ 8 ΜΑΙΟΥ 1899

Αρ. 5

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
ἐν ταῖς ἐπαρχ. 60
ἐν τῇ ξένῃ φρ. χρ. 15

Ἐξάμνητοι τὰ ἡμίση

Αἱ συνδρομαὶ προπλη-
ρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει
φερούσῃ τὴν ὑπογραφήν
καὶ σφραγίδα τῆς Διευ-
θύνσεως.

Ἐάντες οἱ κρατήσαν-
τες ἄχρις ὧρας τῆς ἡ-
μέρας φύλλον λογίζονται συν-
δρομηταί.

Τὸ φύλλον τιμᾶται
παράδωκον 50.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατᾶ ὁδὸς Μαχμουδιᾶ
7-9 ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ
Γ. Ι. Σαϊτανίδου.

Ἡὺν πρὸς δημοσίευσιν ἀ-
ποστελλόμενον χειρόγρα-
φον δὲν ἐπιστρέφεται.

Ἡὺν ἀνυπόγραφον δημο-
σίευμα περὶ τὸν ἡμι-
τρον πρωτότυπον ἢ με-
ταπεφρασμένον ἀνέκει
τῇ Διευθύνσει.

Τῷ ἐγγράφοντι 10 συν-
δρομητῆς δωρεῖται ἢ λε-
ρική συλλογὴ ἠθροῦται
ἠτάσεις. Τῷ ἐγγράφοντι
20 παρέχεται ἡ Κοσπο-
ρις δωρεάν ἐπὶ ἔτος.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Τῆς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΥΥΠΟΛΗΠΤΩΝ ΔΟΞΙΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἡ γυνὴ νοσοκόμος. — Ὀμηρικὰ θαυμάσια (ἐπὶ Χρ. Χατζηγηρήτου). — Παιδαγωγικά (Elinor Dainolins) Πῶς δεῖν ν' ἀνατρέψωμεν τὰ τέκνα (ἐπὶ Ἀγγέλου Α. Πριβιζιώτου). — Μία νύξ ἀνά τὴν Ὀλυμπίαν (ἐπὶ Ν. Βασ. Καϊάκου ἱεροῦ). — Παλιμβουλία, ποίησις (ἐπὶ Ἀγγέλου Σημηριώτου). — Λαϊκὴ ἀστρονομία (Camille Flammarion) Φωτόπλασμα (ἐπὶ Ἀγγ. Π. ἐπιζώτου). — Οἰκιακὰ: Οἰκογενεακὴ Ἱατρικὴ (ἐπὶ Ν. Γ.), Πρακτικὴ φυσικὴ, Οἰκιακὴ συμβουλή, Μαγειρικὴ συνταγὴ. — Πτερόντα. — Ἐπιφυλλίς. (Henry Gréville) Κηφισία.

* Οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας
* ταῖς Μούσαις συγκαταμίνως,
* ἠδίσταν συζύγιαν.
Ἐξρ. Ἠρ. Μαιν. Στ. 673-8

Ἀπὸ σήμερον αἰρεται ὀριστικῶς πᾶσα βραδύτης ἐπισυν-
δῶσα περὶ τὴν διανομὴν τῶν δύο τελευταίων φύλλων, ἵνα θὰ
γίνηται ἐφεξῆς ἀπροσκόπως.

Ζητεῖται ὑπάλληλος ἐξησκημένος εἰς τὴν δημοσιογραφικὴν
ὕλην καὶ ἱκανὸς ὅπως ἀναλάβῃ τὴν διαχείρισιν ὁμοῦ καὶ
διανομὴν ἐβδομαδιαίου φύλλου φέρων δὲ συστάσεις καὶ ἐγγύθ-
σιν ἀξιώσεων. Ἀποταθῆτω ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διευθύν-
σιν τῆς «Κοσποριδος».

Η ΓΥΝΗ ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ

Ἄν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν ἄρθρῳ κατεδείξαμεν
ἐπαρκῶς, ὅσον ὁ χώρος καὶ ὁ χρόνος επέτρεπε, τὴν ἀναρ-
μοδιότητα τῆς γυναικὸς ἐν τῷ ἱατρικῷ ἐπαγγέλματι,
ἐν τῷ ὁποίῳ παραχόρδως οὕτως εἶπειν ἐπιδιώκουσι τὴν
εἰσαγωγὴν τῆς οἰ ἀπανταχοῦ χειραφετηταί, προτερχό-
μεθα ἤδη ὅπως ἐξίσου ἐνθέρμως ὑπερμαχήσωμεν τῆς ἐ-
ξόχως προσφοῦς ἀρμοδιότητος αὐτῆς ὡς βοηθοῦ καὶ
συνάρωγού τοῦ ἀνδρὸς ἱατροῦ διὰ τοῦ εὐγενοῦς ἔργου
καὶ καθήκοντος τῆς νοσοκομίας.

Ἄν ἡ γυνὴ σπουδάζουσα εἰς τὰς πανεπιστημιακὰς
κλινικὰς καὶ πρακτικὰς ἐξασκοῦσα πρὸς βιοπορισμὸν ἀπὸ
οἴκου εἰς οἶκον τὸ ἔργον τοῦ ἱατροῦ, ἀνάγκη, παρ' ἐμοὶ
κριτῆ, καὶ τὸ ἀβρὸν καὶ νεφελῶδες ἐκεῖνο περίβλημα
τῆς γυναικείας ὑποστάσεως ν' ἀποδύῃ καὶ τὴν τριάδα

τῶν ἐπιστήμων τίτλων τῆς ὡς συζύγου, μητρὸς καὶ εἰ-
κοδοστοίνης ὡς ψευδαργύρινα παράστημα ν' ἀπερρίψῃ
ἀπὸ τοῦ στήθους αὐτῆς καὶ ποδοπατήτη ἄλλ' ὅμως
ἐκεῖ, πορὰ τὴν κλίνην προσφιλοῦς ἀσθενοῦς, πρᾶνουσα
τὴν δριμύτην τοῦ ἀλγούντος ὀδύνην, ἢ θροσίζουσα τοῦ
ἀγωνιῶντος τὸ μέτωπον, ἢ βρυκαλῶσα δι' ἀγρύπνου
βλέμματος καὶ εὐλαβοῦς σιωπῆς τὴν πρώτην πελιδὸν
νάρκην τοῦ θνήσκοντος, οὐχὶ μόνον δὲν ἀποδύεται τὴν
ἀγνήν γυναικείαν ἰνδαλματικότητα καὶ τοὺς ἱεροῦς καὶ
θεογράφους τίτλους αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀντίον ἀνά-
γει αὐτοὺς εἰς τὸ ὑπέριπτον τῆς ἐκτάσεως αὐτῶν καὶ
ἀπροκέρυφον ὕψος.

Ἐκεῖ παρὰ τὴν ὠχρὰν κοιτίδα ὅπου συσπῶνται ἐνα-
γωνίως τὰ μέλη καὶ ἡ μέγαιρα νόσος, ὡς ἡαῖνα, αἰμο-
χαρῆς λαθροθήρας, ἐν τραχιῇ ἡρεμίᾳ καὶ σιωπῇ, κα-
ταβιβρώσκει βραδέως τὸ θυμὸν τῆς.

ἐκεῖ παρὰ τὴν δακρυπτότιστον κλίνην, ἥτις κατ' ἀ-
νάγκην θὰ μεταβληθῇ μετ' ὀλίγον ἢ εἰς μέλαν φέρετρον,
ἢ εἰς ζωογόνον κοίτην ἀναβιώσεως εἰς τὸν τάλανα
ἀσθενῆ.

ἐκεῖ πιστὴ καὶ πολύτιμος σύμμαχος τοῦ ἱατροῦ ἐν
τῇ φοβερᾷ καὶ ἀγία κατὰ τοῦ θανάτου πάλῃ, ἔστω καὶ
ἂν δὲν φέρῃ τὸ ἀκαδημαϊκὸν δίπλωμα, ἀληθῆς ἀδελφὴ
τοῦ ἔλεους ἔστω καὶ ἂν δὲν περιβάλλεται τὸ μέλαν ῥά-
σον, ἔχουσα τὸ μεδίμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὸ δάκρυ εἰς
τὴν ψυχὴν, ἐκεῖ ἡ γυνὴ οὐχὶ μόνον δὲν ἐκτραυλίζεται
ὡς ἡ τραγελαφικὴ ὁμόφυλος αὐτῆς ἱατρὸς, ἀλλὰ τοῦ-

ναντίον ἐξευγενίζεται και καθαγιαζεται αἰρομένη πραγματικῶς εἰς τὰ ὑπερῶα αἰθέρια στρώματα τοῦ καθήκοντος και τῆς φιλανθρωπίας!

Ἐκεῖ ἡ γυνή εἶναι ὄντως γυνή·

Τίτλος ὄστις, κατ' ἐμέ, οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ ἡρωὶς τοῦ ἥθικου βίου ἀοράτως σπερομένη οὐχὶ ἐπιγείους δάφνας ἀλλὰ τὰς δάφνας τοῦ οὐρανοῦ, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ ἢ ὀλιγώτερον εὐκλεῆς τῶν πομπῶδως ἐν τῷ βίῳ ἐπαινουμένων· οὐδὲν ἄλλο ἢ μάρτυς τῆς ἀρετῆς, τῆς φιλανθρωπίας και τῆς σεμνῆς ἀγιότητος χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ ἢ ὀλιγώτερον εὐδαίμων ἄλλου τινός, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ ὀδύνῃ τῆς στοργῆς και τῇ αὐταπαρησίᾳ αὐτῆς, ἐν αὐτῇ τῇ Ἀγάπῃ ἀντλοῦσα τὴν ὑπερτάτην εὐδαιμονίαν τῆς.

Ὡ, τί γλυκύτερον ἄρα, ἢ τί ἀγιώτερον τῆς χειρὸς ἐκείνης τῆς εὐστρόφου και τρυφερῆς, ἣτις στοργικῶς ἀπομάσσει τὸν ἰδρώα τοῦ δυστυχοῦς φθίνοντος και πρὸ τῶν πελιδῶν, τῶν τεθλιμμένων ὀμμάτων του, μετὰ εὐσταθείας λελογισμένης ἀποδιώκουσα τὸν ἀπηνῶς ἐνεδρεῦον φάσμα τοῦ θανάτου, ἀνασύρει τὴν χρυσὴν τῆς Ἐλπίδος αὐλαίαν ἵνα τῷ δεῖξῃ τὸ φεῦγον πλεόν αὐτόν, οἶμοι, γλαυκὸν πανόραμα τῆς ζωῆς; . . .

Τῆς ζωῆς, τῆς ζωῆς τῆς ἀγρίας, τῆς οἰκτρᾶς, τῆς μαρτυρικῆς, ἀλλὰ μεθ' ὅλα γλυκύτερα συνήθως ἀγαπωμένης, και τὴν ὁποῖαν τότε μᾶλλον εἶπερ ποτέ τις ἀγαπᾷ, ὅταν αἰσθάνηται ὅτι θά τὴν ἐγκαταλίπη ταχύτερα!

Εἶναι βαθεῖα, βαθυτάτη ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἡ ὀρμέμφυτος αὐτῇ πρὸς τὴν ζωὴν ἀγάπη, ἢ ἀπὸ τῆς πανσφόου Προνοίας ἀπορρεῦσασα οὐχὶ μόνον ὡς τὸ κύριον και αὐτόσῳματον ἐλαττήριον πάσῃς αὐτοσυντηρησίας και αὐτοβοηθείας, ἀλλὰ και ὡς ὑπερτάτη και ἀδιάφευτος ἐνδειξις; ἐν αὐτῇ τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει τεθείσα, ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἐπλάσθη ἀθάτατος.

Ἄλλως, ἂν τὸ ἐμπνοῦν ἀριστούργημα τοῦ Θεοῦ δὲν ἦτο προωρισμένον εἰς τὴν ἀθανασίαν, δὲν θά ἔτρεμε, τρόπον τινά, τὸ Μηδὸν διὰ τοῦ αὐτομάτου ψυχικοῦ ἐκείνου ῥίγους, ὅπερ ἐστὶν ὁ ἐμφυτος φόβος πρὸς τὸν θάνατον, πρὸς τὸν ἐν αὐτῷ δηλαδὴ ἐνυπάρχοντα ἐκμηδενισμὸν τῆς ὑπάρξεως, ἔστω και τῆς ὕλικῆς μόνον.

Ναί, τολμῶ νὰ φρονῶ ὅτι ὁ πρὸς τὸν θάνατον ὀρμέμφυτος οὗτος φόβος τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως δὲν εἶναι, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ ὕλισται, ἡ μυχία και θλιβερά συναίσθησις ἀπηνῶς πεπρωμένου και ἡ ἀτελέσφορος ἐνδόμυχος πάλῃ κατὰ τῆς ἀναποδράστου μοιραιότητος τῆς αἰώνιου ἀνυπαρξίας τῆς μελλούσης, δῆθεν, νὰ διαδεχθῇ τὴν ἐρήμερον ὑπαρξίν, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ αὐθύπαρκτον μῖσος κατὰ τῆς ὕλικῆς παραστάσεως αὐτῆς, ἣτις εἶναι ὁ σωματικὸς θάνατος.

Ὅθεν και ὑπ' αὐτῇ μόνον τὴν ἐποψίν ἀνεξαρτήτως ἀκόμη και τῶν λοιπῶν φιλοσοφικῶν ἐπ' αὐτῆς βλέψεων, ἡ ζωὴ καθ' ἑαυτὴν εἶναι πολυτίμος, ἢ δὲ πρὸς αὐτὴν ἀγάπη βαθύτατα τρόπον τινά, συνυφασμένη πρὸς τοὺς ἐσωτάτους ἰστούς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Πόσον λοιπὸν γλυκεῖα και τρυφερά ἡ εὐεργέτις ἐκείνη ὑπαρξίς, ἣτις, ὑποβοηθοῦσα τὸν σωτήρα ἱατρὸν διὰ τῆς στοργικῆς και πεφωτισμένης φροντίδος τῆς, ἀναρριπίζει και ζωπυρεῖ τὴν ἀποσθεσθεῖσαν ἐλπίδα και ὑποβαστάζει ἔτι τρόπον τινά τὴν τρεμοσβύνουσαν ὑπαρξίν και εὐαγγελίζεται μειδιῶσα ἀγγελικῶς τὴν γλυκεράν και ἐναρμόνιον φράσιν « θὰ ζήσης! »

Ὡ Ἐλπίς και Γυνή, ἀδελφαὶ προσωπικότητες, ἀσπασθῆτε ἀλλήλας! εἰσθε εἰς δύο κεχωρισμένοι μία και ἡ αὐτῇ τοῦ Θεοῦ πνοή!

Ναί, μόνον ὄστις ἠσθάνθη ὑποκειμενικῶς τὴν ὀδύνην τῆς νόσου τῆς καταδικαζούσης ἀνηλεῶς τὰς ἀνθρώσας σωματικῆς και ἥθικῆς δυνάμεις εἰς τραγικὴν και θανατώδη ἀδράνειαν·

μόνον ἡ φθίνουσα ἡβή, ἣτις ἐπὶ μακρὸν καθελώθη ἐπὶ τῆς κλίνῃς ἡμίνεκρος και διὰ μαρτυρικοῦ βλέμματος διαθλέπουσα ἑαυτὴν διαρρέουσαν τρόπον τινά διὰ μέσου τῆς ζωικῆς εὐτυχίας, τοῦ ἔαρος, τῆς ζωῆς ἢ τὸ γῆρας τὸ πελιδῶν, ὅπερ εἰς τὰ ἀπώτατα ὄρια, εἰς τοὺς πόλους τῆς γῆινῆς ὑπάρξεως ἀρικόμενον, τήκεται ὀσημέρα ἐπιπόνως πλεόν σύρον τὰ ράκη τῆς μαρασμῶδους αὐτοῦ ζωῆς· μόνον αὐτὰ δύνανται νὰ κατανοήσωσιν ἀκραιφνῶς και ἐκτιμήσωσιν ἐπαξίως τὸ μαργαρίτινον δάκρυ και τὸ μυροβολον μειδίωμα τῆς νοσοκόμου γυναικός, τῆς πεπαιδευμένης και τρυφερᾶς νοσοκόμου.

Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ τὰς γλυκεῖας και ἀθράς ἐκείνας γυναικείας ψυχᾶς, αἰτινες, ἐπαξίως πρότερον διαμορφωθείσαι, ἐπαρκῶς ἐκπληροῦσι τὸ ἱερὸν τῆς οἰκιακῆς νοσοκομίας καθήκον, πρὸ τοῦ ὁποῖου πᾶσα ἐξ ἡμῶν πολλάκις ἴσως ἐν τῷ βίῳ θά εὐρεθῇ και χάριν τοῦ ὁποῖου σχετικὴ προπαρασκευὴ δι' εἰδικῶν τιμῶν γνώσεων ἀνάγκη, νομίζω, νὰ ἐκτελῆται πρότερον ἐν αὐτῇ τῇ γυναικείᾳ ἀνατροφῇ και παιδεύσει.

ΟΜΗΡΙΚΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΙΑΛΕΞΙΣ

Ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ κατὰ τὸ Συλλογικὸν ἔτος 1898 — 99.

ὑπὸ ΧΡ. ΚΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ Προέδρου

Ἐκεῖ λοιπὸν εἰς τὸν γλυκύτερον ποταμὸν ἐκάστην πρῶταν σχεδὸν και ὑπὸ τὸ λυκόφωσ τῆς Ἡοῦς και τὴν πνοὴν τῆς χρυσῆς αὔρας μετέβαινον αἱ πτωχαὶ τῆς πόλεως γυναῖκες με τὰς ὕδρας ἐπὶ τῶν κεφαλῶν και ἐπὶ τῶν ὤμων και ὑδρεῦοντο τὸ ἀναγκαῖον αὐταῖς ὕδωρ. Μίαν λοιπὸν πρῶταν θερινὴν ἐννεὰ καλοὶ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν γυναῖκες ἐν εὐθυμίᾳ και χαρῇ μετέβαινον εἰς τὸν ποταμὸν, βδουσαι ἐξ ὑπαμοιβῆς κατὰ τὴν τότε συνήθειαν, αἰτινες ἠναγκάσθησαν νὰ διακόψωσι τὸ ὄρατον ἱσμά των, τὴν γλυκυτάτην μελῶδιαν των, διότι δούπος ὀμάδος ἀνδρῶν εἶχε προσβάλει τὰς ἀκοῦς αὐτῶν ἐκ τῶν ὀπισθεν σταθεῖσαι δὲ και στραφείσαι πρὸς τοὺς προσερχομένους διέκριναν νεαρὸν ἱππότην εὐπατρίδην ἐν συνοδείᾳ οἰκετῶν σπουδῇ βαίνοντα ἐκ τῆς πόλεως πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, ὃν και ἀνεγνώρισαν αἱ γυναῖκες, διότι ἴτο γνωστὸς και διακεκριμένος ἐν τῇ πόλει ἐπὶ πλοῦτῳ, μεγαλοδωρίῳ, και μεγαλοτρεπεῖρ, διὰ πολλὰς νίκας αὐτοῦ κατὰ τοὺς

ἀγῶνας τοὺς γυμνικούς, καὶ ἐπρώτευσεν ἐν τῇ πόλει καὶ διὰ τὸ ἐξαισιῶν αὐτοῦ καὶ ἀγῶνικὸν κάλλος τοῦ πρὸ πάντων δὲ δίοτι ποῦ τὰς ἐθεράπευσεν.

Καταφθάνει λοιπὸν οὗτος τὰς γυναῖκας μικρὸν πρὸ τοῦ ποταμοῦ, οἱ δὲ κύνες πρὸ αὐτοῦ, οἵτινες καὶ τινὰς χάριν ἀστειότητος ἵθουν καὶ χαριεντισμοῦ ἐπιπληκτικὰς ὑλακὰς ἀπὸ τῆς νῆας πρὸς αὐτάς, ὡσάν νὰ ταῖς ἔλεγον « εἰσεῖς γυναῖκες, νύχτα, νύχτα μονάχαις ποῦ πηγαίνετε; ἢ νομίζετὶ τὸ φιλομαθὲς ἀκροατηρίον μου, ὅτι οἱ κύνες δὲν ἐπιπλήττουσι τιμῆσατέ με, ἂν δὲν ἐπιβρατε φόβον ἀπὸ τὰ μακρὰ παραμύθιά μου, τιμῆσατέ με εἰς μίαν ἀλλήν διάλεξίν μου καὶ θά ἴδητε τοῦτο ὀφθαλμοφανῶς.

Χαιρετώδη λοιπὸν πάντες τὰς καλὰς γυναῖκας καὶ εὐχονται εἰς αὐτὰς αἰδιῶν τὴν ἡμέραν, ὁ δ' ἱππότης μας ἐπιτροστιόσῃ « ὁ Θεὸς μαζί σας καλαὶ γυναῖκες μου καὶ καλὴν τύχην » τίς οἶδε πόθεν κινούμενος, τεινὴ δὲ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ τὰ ἡνία τοῦ ὠραίου ἀραβικοῦ ἵππου του, χαλαροὶ τὴν πορείαν ἔπιον καὶ ἔταίρων, ὥστε αἱ γυναῖκες, σπευδούσαι γοργότερον, πρῶται φθάνουσι εἰς τὸν ποταμὸν, ἀλλὰ πρὸ τούτων οἱ κύνες μετ' ὅλας τὰς ἀνακλιτικὰς ἀναφωνήσεις, τὰς ὁποίας ὁ κύριός των μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ ἱκανῆς ἀνθοδυσίας καὶ ὀργῆς δὲ τινος ἀπὸ τῆς ἐξακολουθητικῆς εἰς αὐτοὺς ἀλλ' οὗτοι διῆν κατατροχόμενοι τὰς ἀνακλήσεις κάμουν πῶς δὲν τὰς ἀκούουν, καὶ ὡς τυφλοὶ εἰσορῶσιν εἰς τὸν ποταμὸν, ὅτε καὶ αἱ γυναῖκές μας τὰς ὑδρίας αὐτῶν ἀπὸ τῶν ὤμων κατέθετον.

Αἰφνης, ὦ! τοῦ ἀπροδοκῆτου μυστηρίου! κλαυθμυρισμοὶ νεογεννήτου ἀκούονται ἐν πλησιεστάτῃ λόχη, αἱ γυναῖκες φέδω πρὸς τὸ αἰφνίδιον οὐρανεῖσαι, πρὸς τοὺς καταφθάνοντας ἦδη ἄνδρας ἐπιστρέφουσιν, πρὸς οὓς λέγουσι τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀντιπρόθενοι τῶν ζῳηγοῦντων ἀποθανόντων κλαυθμυρισμῶν, ἐνθαρρύνουσι τὰς γυναῖκας καὶ πάντες ὁμοῦ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, σχεδὸν μετὰ τῶν ὀρμυσάντων εἰς τὴν λόχην κινῶν προστρέχουσαι καὶ ἡ τολμηροτέρη τῶν γυναικῶν τὸ βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐν τρομῶδει χαρᾷ συναρπάζει « Ἴδου ἡ καλὴ τύχη, ἦν σὰς νύχτην ἐν προδῆλῳ ἀγαλλιάσει, λέγει ὁ νεορὸς εὐπατριδῆς, καὶ ἐν τάχει ἀπὸ τοῦ ἵππου καταβάς καὶ πρὸς τὸ μικρὸν ὀρμύδα, θερμώτατα ἐπὶ τῶν γαλακτωδῶν καὶ εὐτραφῶν παρειῶν καὶ ἐπὶ τοῦ εὐώδους στόματος τοῦ βρέφους ἐναποθέτει φιλήματα· μετὰ τούτου δὲ ἀγγελικῆς στοργῆς, ὥστε θά ἔλεγε τις διὰ « σὴν πατέρα τὸ φιλεῖ. Συγχρόνως δὲ καὶ σκια τῆς ἐπὶ τῆς ἀντίπεραν ὄχθης πρὸς τὴν καλὴν ὡς διὰ τῶν ἀστῆρ, διέδραμεν τὴν ὁποίαν μόνος ὁ ὄξυς ὀφθαλμὸς τοῦ ἱπποῦ μας διέκρινεν.

Παρέχουσι τὰς πρώτας περιβάσεις τῷ εὐρεθέντι αἱ γυναῖκες· μία δὲ τούτων ἡ πρεσβυτάτη καὶ ἐμπειροτάτη περὶ ταῦτα ἢ καὶ τὸ βρέφος πρῶτη ἀρπάσασα, παραδοῦσα τοῦτο ἕτερα εὐθὺς σπεύδει παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ κατὰ ζῆντοῦσα, ὅπερ καὶ εὐροῦσα, φυτόν παραποτάμιον, τὸ ὁρατὸς ζῳηγῶς ἀπὸ τῶν φύλλων του καὶ ὅλας δυνάμεσιν ἐκρῖσι αὐτοῦ τὴν μακρὰν γλυκεῖαν ῥίζαν, σπεύδει εἰς τὸν ρεῖθρον τοῦ ποταμοῦ καὶ καθαρῶς αὐτὴν πλύνει· λαβοῦσα δὲ δύο καθαρὸν λίθους συντριβεί τὴν ἀκρὰν τῆς ῥίζης καὶ εὐχυμον γενομένην πρὸς τὸ ὠραῖον στοματάκι τοῦ νεογνοῦ φέρει, ὅπερ λαμπρῶς τὴν ἐκμυζῇ πρὸς μεγίστην εὐχαριστήσιν πάντων καὶ πασῶν, ἴδιρ δὲ αὐτῶν, ἐπιπροσθεῖσθαι καὶ τὴν ἐγκραδίον εὐχὴν τῆς « ἔστι μαρτυροῦντάκι μου, ἔτσι νὰ ἦναι πάντοτε γλυκὸ τὸ στοματάκι σου σὴν τούτη τῇ γλυκὸρριζα· διότι ἦτο γλυκὸρριζα. — Νὰ ζήσης τῇ εἶπεν ἔνθους καὶ εὐχαριστημένος ὁ ἦρωας μας, νὰ ζήσης καλὴν μου γυναῖκα δὲν γνωρίζω καὶ τὸ ὄνομά σου. — Καλλιόπη, δουὴν σας. — Παρίδοξον! τὸ ὄνομά τῆς Καλλιόπης καὶ αἱ ὅλαι γυναῖκες ἐννεα! ἴδως σύμπρωτος. Νὰ ζήσης καλὴν Καλλιόπη καὶ ἀγαθὴ μου γυναῖκα τῇ λέγει θερμῶς ὁ ἦρωας μας. — Λαβοῦσα θάρρος αὐτὴ ἐκ τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπερ ἐπεδείκνυτο ὁ εὐδπλαγχνος εὐπατριδῆς, ἀποταβεῖσα εἶπεν πρὸς αὐτὸν ἱκετευτικῶς. — « Ἀφοῦ, ἀφέντη μου καὶ ὄρχοντά μου, ἦταν τυχερὸ, τὸ καυμένο, νὰ εὐρεθῆτ' ἔδω καὶ ἡ εὐγενία

σου κατὰ τύχη — (κατὰ τύχην ἄρα;) νὰ, μὴ τὸ ἀφήσης ἔτσι, νὰ τὸ προστατεύσης! νὰ τοῦ πάσης μὴ καλὴν παραμύθη, ὄχ! ἂν ἦμουν νεώτερον, ἐγὼ θὰ ἐχούμουν, εἶναι ἀμαρτία νὰ κακοπέσῃ καὶ νὰ φτωχοζήσῃ, τὸ καυμένο ποῦς ἔχει ποταμῆς μύνας εἶναι καὶ ποταμοῦ πατέρα! — Ἀχ αὐτὰς αἱ νεράιδες ὅλο τὰ πλούσια παιδιὰ καὶ τὰ βασιλόπουλα ἀρπάξουν πάντα ἔς τὴ γέννα καὶ τὰ ἀφήνουν κοντὰ ἔς τὰ ποτάμια. — Εἶπεν ἕτερα! — Καλὲ Θεέ μου! εἶπεν ἄλλη τις! προληπτικὴ ἐπίσης, νὰ μὴν ἦναι τάχα παιδί τοῦ ποταμοῦ! — Μπορεῖ — τί παράξενον! — ναι καὶ λίγα παιδιὰ γενναῖαν οἱ ποταμοὶ! — Τοιαῦτα διήμυρον δίκην κισθῶν ἢ κολοιδῶν, αἱ καλαὶ γυναῖκές μας ὁ δ' εὐπατριδῆς ἐχαμογελοῦν, πῶς λέγουν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ μουστάρια του· τίς εἶδε, διατί, ὄχθια εἶπομεν δὲν ἐπιτρέπεται!

Τέλος πάντων, διὰ νὰ μὴ τὰ μακραίνωμεν καὶ τὰ παραμύθη θὰ γείνουν τρία, τὸ μωρὸ φέρεται εἰς τὴν πόλιν, ὁ πλούσιος εὐπατριδῆς μας, ἀφοῦ κατὰ τύχην εὐρέθη ἐκεῖ, ἀνεδέχθη τὴν προστάδιαν του καὶ τῇ ἀδείᾳ τοῦ γέροντος πατρὸς του, φιλανθρώπου γέροντος καὶ εὐεργετικοῦ, εἰς τὴν πλοσίαν οἰκίαν του ὁ ἦρωας μας παρέλαβε καὶ ἐν πολλῇ θαλίᾳ τὸ παιδίον ἀνετρέφετο.

Διεδόθη λοιπὸν εἰς τὴν πόλιν ὡς τάχιστα πλέον ἢ τηλεφωνικῶς, διότι φαντασθῆτε! ἐννεα γυναῖκες ἐγγυρίζον τὸ πρᾶγμα! ὄχι εἶναι μικρὰ δύναμις! ὅτι εὐρέθη ἐν μικρῷ μωρῷ παιδίᾳ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐκρατύνετο βαθυπῶδες ἢ ἴδω, ὅτι ἦτο τέκνον τοῦ θεοῦ ποταμοῦ ἐκ τινος νύμφης, ἦν ἰδέαν περὶ τῆς νύμφης πρὸ πάντων, ὡς μητρός τοῦ εὐρεθέντος, ἐνεπέδωσαν μερικὰ μυστικὰ σημάδια ἐς τῆς οἰκίας τοῦ εὐπατριδῆ, ὅτι διῆεν νύμφη τις, νεράιδα, μετέδαινε σχεδὸν καθ' ἑκάστην νύκτα καὶ ἐγαλακτοῦχε τὸ μικρὸν ἀφάνη βεβαίως πρὸς πάντας, ὡς νεράιδα, πλὴν, ἴδως εἰς τὸν νεαρόν ἴδιον τοῦ δεσπότου, καὶ εἶναι ἀπορον πῶς ἐμῆθε ὕβη τοῦτο τὸ μυστικόν! ἀλλὰ τί δὲν ξεσκαλίζει καὶ τί δὲν ξετρυπῶνει ἐκεῖνο τὸ εὐλογημένον μαγειρεῖον! αὐτὸ τὸ τρομερὸν Club ὅπου συνεχεῖς εἶναι αἱ συνεδριάσεις τοῦ ὑπερρετικοῦ ὑπὸ τὴν σοβαρὰν προεδρείαν τοῦ λευκοκούφου μαγειροῦ.

Τέλος, — ὡς ἀφήσωμεν τὰ παραγεμίσματα, — τὰ χρόνια παρῆρχοντο καὶ τὸ παιδί ἐμεγάλωνεν, υἱὸς θετοῦ τοῦ εὐπατριδῆ μας θεωρούμενος, δεξάμενος μάλιστα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ θετοῦ πατρὸς του, ἀποθανόντος ἦδη, ὁ ἦρων ὀνομασθεῖς, ὅπερ καὶ ἕτεραν κατὰ τύχην σημασίαν εἶχεν ὅτι ἐν θήρῳ εὐρέθη, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἕτερον ὄνομα ἐπεκράτησεν ἐπ' αὐτοῦ, μᾶλλον δὲ προσωνυμία τις ἐκ τῆς ἐξῆς περιστάσεως. Τὸ ἴδον ἔτος τῆς ἡλικίας του συνεπλήρου ὁ θῆρων καὶ πόλεμος καταλαμβάνει τὴν πόλιν ἐκ τῶν γειτόνων, πολλῶ ἰσχυροτέρων ὄντων, ὄρχοντος τότε τοῦ (θετοῦ) πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἠτιῶται κατὰ τὸν πόλεμον τοῦτον ὁ στρατὸς τῆς πόλεως των καὶ ἀναγκάζεται ὁ πατήρ νὰ στείλῃ τὸν πεφιλημένον υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ νικητοῦ, ὡς ἐχέγγιον τῆς ἐξουσίας τῶν ὄρων τῆς ἐπιβληθείσης εἰς τὴν πόλιν συνθήκης. Καὶ ἐπὶ πολλῶν μὲν χρόνον ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ νικητοῦ ὡς ἐνέχυρον δὲν διέμεινεν ὁ ἡμέτερος θῆρων· διέμεινεν ὁμοῦ καὶ ἐπεκράτησε τὸ νὰ ὀνομαζῆται μᾶλλον διὰ τῆς προσωνυμίας, ἦτις ὡς ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης αὐτῷ ἀπεδίδετο· γνωρίζομεν δ' ἐκ πείρας πάντες, πόσον αἱ τοιαῦται προσωνυμίας, τὰ κοινῶς παρὰ τσοῦκλῆα, πόσον στεργῶς καὶ ἀναποσπάστως ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων προσκολλῶνται.

Καὶ ἐνταῦθα λέγει, (δόξα τῷ Θεῷ, θὰ εἶπτε) καὶ τὸ δευτέρον παραμύθιον μας καὶ δὲν μένει ἡμῖν εἰμὴ τὸ τελευταῖον μικρὸν μας παραμύθηκι, ὡς ἐπιμύθιον τῶν δύο προηγηθέντων παραμυθίων μας, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον, ἐπειδὴ ἡ πρεσβυτέρα τῶν δύο γυναικῶν παραμυθιολόγων μας ἀδελφῶν, ἢ ἐλαφρότερα δηλαδὴ καὶ ἡ φαντασιώδης ὀλίγον ἀπὸ τῆς ἀληθινοῦς, λαμβάνει καὶ ἡ νεώτερα, ἢ σοβαρότερη δηλονότι καὶ μᾶλλον ἀκριδῆς, ἱκανὸν μέρος εἰς τὴν ἀφήγησιν τοῦ τρίτου τῶν παραμυθίων μας.

Λοιπὸν ἀρχὴ τοῦ τρίτου παραμυθίου καὶ καλὴν . . . ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς νύχτας τοῦ παραμυθολόγου σας!

Ἦταν μὰ φορὰ κ' ἔσαν καιρὸς, σχεδὸν κατὰ τὸν ἴδιον και-

ρόν των δύο άλλων παραμεθίων, ήταν ένας άρχοντας, σαν βασιλιάς επάνω κάτω, και κατοικούσαν εις μίαν μεγάλην πόλιν, ήτις ήτο κοντά ες τήν θάλασσαν και ήρχοντο εις τόν λιμένα της καρδιά μεγάλα και μικρά από όλον τόν γνωστόν τότε κόσμον, και έμάνθανον έπομένως όσοι είχαν τών κυτοικών περιέρχων, φιλομάθειαν και δεξιήν να μανθάνωσιν, έμάνθανον εύκόλως ό,τι έγίγνετο, παρά τών εκάστοτε εκεί καταπλεόντων και δι' έμπορίαν και διά λόγους άλλους, θρησκευτικούς, καλλιτεχνικούς, ιατρικούς κλπ, ταξιδιωτών.

Ο βασιλικός ούτος της πόλεως ταύτης άρχων ήχεν ένα ποιόν ένα, ετον και εξυπνότατον και φιλοτιμότατον παιδί, ήτο τότε έτών 17, όστις όμως άντι ώς εύπατριδης ν' αγαπή τής ώρας εις ήπλους και τά προικαλλή όχηματα, τά όπλα και τας κυνηγετίας, τούς χορούς και τούς άγώνας, και άλλα εις τά άρχοντόπουλα έμπρόσποντα, αυτός ήτο μύλλον σκεπτικός και φιλομαθής φιλόσοφος: όπου έβλεπε δύο ή τρεις συνομιλούντας και διαγυμένους τι άξιον προσοχής και παρατηρήσεως, είτε ιστορικών, είτε επιστημονικών, είτε θρησκευτικών, είτε και πρακτικών, εκείσε έσπνευσε και τοίς λεγομένοις σφόδρα τόν νούν προδείχεν όπου δε προσήλουν τόν όφθαλμόν αυτού μετά τούσάτης δυνάμεως αντιληπτικής παρετήρησι τού πινάκιο, ώς ει άπεροόφα όλον έντός του πνεύματός του τύν νούν είχαν ώς επί τού πολύ έστραμμένον προς τόν ούρανόν. Σεπτέμομος πάντοτε περί τού θείου, ήτο όνειροπόλος αλλά και βαθύς έξεταστής τών ανθρώπινων: ήτο έν γένει τοιοούτος, ώστε, άν έξη σήμερα, θα έλέγετο (και τούτο ουχι βεβαίως προς οίον και δόξαν αυτού) θα έλέγετο διδάσκαλος, καλός μαρτυρ ή τού πολύ θεόληπτος καλόγυρος: αλλά τί να κάμω;

(έπεισι συνέχια)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ EDMOND DEMOLINS

Πώς όέον ν' ανατρέφωμεν τά τέκνα (Συνέχεια από άριθ. 3, σελ. 20)

Η τάσις αυτή τού διδάσκειν τά παιδιά τήν χειροτεχνίαν είναι τοσοούτω μάλλον διαδεδομένη καθ' όσον παρ' αυτοίς εκμανθάνονται πρακτικώς τά πλείστα τών επαγγελμάτων, άτινα παρ' ήμιν εις τά σχολεία μόνον διδάσκονται, π. χ. αποβαίνουσιν εκείνοι έμπειροί μηχανικοί όχι διά τής έν τώ σχολείω διδασκαλίας, αλλά διά τής πρακτικής έν τώ έργαστηρίω έξασκήσεως, καθ' ότι εις άπαντα τά επαγγέλματα ή θεωρία έπέρχεται ώς συμπλήρωμα τής πρακτικής εκμαθήσεως, αντίθετως προς ό,τι συμβαίνει παρ' ήμιν, όπου παροράται τού πλείστον ή πρακτική άσκηση χάριν τής θεωρητικής διδασκαλίας.

7). Σημειώσωμεν άλλον τινε χαρακτηρισμόν.

Οί γονείς χειραγωγούσι τά τέκνα έν τή γνώσει πάντων τών χρησίμων νεωτερισμών. Και πώς θα είχαν άλλως έν τοιαύτη κοινωνία, όπου τά πνεύματα είναι έστραμμένα μάλλον προς τού μέλλον ή προς τού παρελθόν, προς τά συνήθη και άπύστωσ τελειοποιούμενα επαγγέλματα μάλλον ή προς τας διοικητικές θέσεις τας ούσιωδώς στασίμους, έν κοινωνία όπου εκαστος εύδοκίμει ουχι στήριζόμενος επί οιοσδήποτε περιβάλλοντος αυτόν καθιστώτος, αλλά μόνον διά τής άτομικής αυτού πρωτοβουλίας και άξίας;

Έντεύθεν ή σταθερά τών Αγγλοσάξωνων προκατέληψις προς συλλογήν και άποθησαύρισην θετικών γνώσεων καλώς εξηκριβωμένων, άνευ μέν πολλής τάξεως και μεθόδου συνήθως, πλύν έν παντί πράγματι χρησίμων. Έπομένως ταυτίως ιδίως γνώσεις ό Αγγλοσάξων ζητεί ν' άρυσθή και από

των έφημεριδών, αίτινες τοσοούτω διαφέρουσι τών ήμετέρων όσον ή ήμερα τής νυκτός. Και τών μίν ήμετέρων έφημεριδών σκοπός είναι τού τέρειν και, — διά πολλούς τών καλουμένων σπουδαίων άνδρών — τού εξερεθίζειν τά πολιτικά πάθη, άλλος ούτος τρόπος διακινείσεως ή μάλλον άπωλείας χρόνου. Τούναντίον όμως αι έφημερίδες τών Αγγλοσάξωνων σκίονται έχουσαι ούσιωδη σκοπόν τού νά καταστήσωσι τούς άνχυνώστας ένκρίμους πάσης συγχρόνου κινήσεως.

Πρός τούτο δε, άλίγας μόνον θεωρίας και γενικάς παρατηρήσεις εκθέτουσιν, άντι δε τούτων ένδιατριβούσιν εις πράγματα άληθή και θετικά γιγνόμενα. Μόνη ή αντιπροσβολή τών δύο τούτων τύπων τής δημοσιογραφίας θα ήρκει όπως καταδείξη κατά πόσον οι δύο αύται κοινωνία διαφέρουσιν άλλήλων. Έπομένως ούδεις βεβιαώς μετά τά προλεχθέντα θα εξεπλήττετο έν ή συνθήκισι τού Αγγλοσάξωνος πατρός προς τού τέκνα του φίρη γενικώς τύπον σοβαρόν, πρακτικόν, άνδρώδη. Δέν εξυμνούσιν οι Αγγλοσάξωνες κατά τας συνομιλίας των τόν κομψόν κόσμον τού συμμοί, τά σκανδαλώδη τών Ηρισίων θρυλήματα, τήν παρωχημένην έποχήν, καθ' ήν ό βίος ήτο τοσοούτον ομαλός, ήρεμος, εύάρεστος! άλλ' εξυμνούσι τήν *βιοπάλην* (Struggle for life) και τήν *δειξιότητα* τής αυτοβοηθείας (self-help).

8). Τι έτι πράττουσιν οι Αγγλοσάξωνες γονείς; Πολύ όλίγον συνήθως μεταχειρίζονται τήν επί τών τέκνων κυριαρχίαν, έπιφυλάττοντες αυτήν δι' έξαιρετικώς μόνον και έκτάκτους περιστάσεις. Είπομεν ήδη ότι θεωρούσι τά τέκνα ως όντα ανεξάρτητα από τών γονέων, ως ανθρώπους μεμορφωμένους ήδη, τούς όποιους βεβιαώς δέν δύναται τις νά υποβάλη υπό ζυγόν έστω και άν ήνχι πατριός. Φρονούσιν έπομένως ότι ή αληθής, ή προς εξέλιξιν τών δυνάμεων τείνουσα άγωγή δέν έπιτυγχάνεται διά τής βίαις, αλλά διά τής παιθοσύς: μεταχειρίζονται δε προς τούτο πλείονας συμβουλίας και προτροπίας; ή διατμήας, φροντίζοντες όπως αι συμβουλαι και προτροπαι αυτών παρέχωνται άνευ πολλού ένδιαφέροντος κατ' τού φαινόμενον, και μη φέρωσι τόν τύπον τής έξουσίας τών γονέων: ούτω δ' έπιτρέπουσιν εις τά τέκνα των όπως μετά προηγουμένην σκέψιν άφ' έαυτών καταπειθωνται.

9). Αλλ' ιδού τού μάλλον κρίσιμον και θεμελιώδες κεφάλαιον τής άγωγής, όπερ και τελευταίον έπιφυλάξαι: Τά τέκνα γινώσκουσιν ότι οι γονείς αυτών δέν άνυλαμβάνουσι νά δημιουργήτωσι δι' αυτά θέσιν έν τή κοινωνία. Παρ' ήμιν προτείνεται συνήθως προς τού οικογενειαρχην ή έρώτησις: «Ποίαν άποκτάστασιν σκέπτεσθε διά τόν υιόν σας;» και εκείνος άποκρίνεται σοβαρώς: «Θά τάν καταστήσω δικαστήν ή πολιτικόν,» ή άλλο τι τοιοούτο. Και τούτο διότι πράγματι θα ήθεώρει έαυτόν άστοργόν πατέρα, άν αυτός υός; δέν εξησφάλιζε τού μέλλον τού υιού του, άν δέν υπεβάλλετο εις κόπον όπως τώ δημιουργήσθω θέσιν, ήν αυτός κρίνει ως τήν μάλλον συμφέρουσαν.

Μέχρι τοσοούτου δε φθίνει ή πατρική αυτή άφοσίωσις ώστε ό τοιοούτος πατήρ άπογυμνούται τής περιουσίας του ή στερείται μέρος αυτής όπως προκίση τά τέκνα του. Αλλ' ούδέποτε πράττει τούτο ό Αγγλος ή Αμερικανός πατήρ, φρονών ότι εκάστη γενεά όφείλει νά φροντίξη περί έαυτής: παρ' ήμιν όμως τούναντίον ή προγενεστέρα όφείλει νά φροντίξη περί τής άποκαταστάσεως τής έπέρχόμενης γενεάς. Ιδού δε τί εκ τούτου προκύπτει.

Έχει τις, καθ' ύπόθεσιν, τρία, τέσσαρα, πέντε τέκνα. Ίνα

μή εξευτελισθή, ἵνα μὴ τὰ τέκνα του ἐκπέσωσι τῆς θέσεώς των, ἀνάγκη νὰ δημιουργήσῃ, πρὸς τῆ ἑκτουῦ τρείς, τέσσαρας ἢ πέντε περιουσίας, καὶ τοῦτο πρὶν ἢ τὰ τέκνα φθάσωσιν εἰς ἐνηλικιότητα τ. ἔ. ἐντὸς εἰκοσι μῶλις ἐτών ἄλλως τε ἀνεῦ τοῦτου πῶς θὰ νυμφεύσῃ αὐτά, ἀρ' οὐ διὰ τὰ χρήματά των ἰδίως; Ὁ δὲ ζητήσωσιν εἰς γάμον; Δὲν θὰ σὺς ἐκπλήξω λοιπὸν λέγων ὅτι τὸ τοιοῦτον οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀπαλπιστικὸν ἔργον καταδικαίου εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα καταδικασμένου.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΑΔΑΤΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΣΤΟΥ

ΜΙΑ ΝΥΞ ΑΝΑ ΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΝ

(ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ)

I

... Ἐπλανώμενη πρὸς τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἀλφειοῦ ὅπου χύνουσι ἐπὶ ἔλλοι ρύχες τὰ ἔργα νερά των, πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ ποταμοῦ, ἐκεῖ ὅπου ἐκεῖτο τὸ πῖλαϊ τὸ ἱερὸν ἄλλος τοῦ Διός, ἢ κλεινὴ Ἄλτις. Ἦτο ὡρὴν νύξ τοῦ Μαιῶ. Ὁ οὐρανὸς κατέσπαρτος ἀπὸ ἴστρα, κητέρως καὶ διαυγῆς ἔφερε μίαν ἀόριστον γοητείαν εἰς τὴν ψυχὴν μου καὶ κατῆμονος ἠκολούθουν τὰς ὁρμὰς ἀορίστου πόθου. Μεγάλαι πέτριαι καὶ μάρμαρα κολωβά ἦσαν διεσπαρμένα πανταχοῦ ὅπου ἐπήγαυον. Ἐσουλογιζόμεν σάψεις μυρίας καὶ ἡ φαντασίαι μου ἀνεπάλαι ὀλόκληρον ὄνειρον τοῦ ὅπου ἐβόλεπον μετὰ δυστυχίας ἔτη τὰ συντρίμματα. Ὡ, εἶνε αὐτὴ ἡ Ἄλτις, τὸ θεῖον ἄλλος, ἣτις ἀνεθίσκειν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἡμιθέους τοὺς Ὀλυμπιονίκας καὶ ὅπου ὁ Φειδίας ἐμεγαλοῦργησε τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ εἰς τὸν Χρυσελεφάντινον Δία! Κόσμος ὀλόκληρος ἀπὸ τοῦ ὅπου δὲν ἀπέμεινεν οὔτε ὁ ὀστίνος σκελετός! Ποῦ εἶνε ὁ βωμὸς ἐφ' οὗ προσεφέρετο ἡ Μεγάλη Θυσία, ὅπου οἱ κοσμητόρες ὑπεδέχοντο τῶν ἑλληνικῶν πόλεων τοὺς θεωροῦς καὶ οἱ ἱερεῖς παρελάμβανον τὰ ἀναθήματα τῶν πόλεων καὶ τῶν ἰδιωτῶν; Ὡ εἶνε αὐτὴ ἡ πάλαι Ἄλτις! Ἐμεσουράνει πανσέληνος ὁ ἀστὴρ τῆς νυκτός καὶ ἰδίδητο ἄλλοτε τὸ σύνθημα τῆς ἐνάξεως τῶν ἀγώνων. Ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἡ δάφνη ἐπεσείετο εἰς τοὺς ἀθλητὰς καὶ ὅταν ὁ νικητὴς ἐξήρχετο τοῦ νεοῦ μὲ στέφανον κοτίνου ἐπὶ τοῦ μετώπου πορευόμενος εἰς τὸ Πρυτανεῖον, μίγος ἱερὸν συνεκλόνει τὰ ἀλαλάζοντα πλήθη καὶ ἐπαρωμεῖτο τὸ ὄνομα τοῦ νικητοῦ ὡς σταθμὸς κοινῆς χρονολογίας, ὡς ἦρος λατρείας τῶν ἀσμάτων ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ. Τίποτε δὲν ἔμεινε τότε ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην δόξαν. Τίποτε δὲν βλέπω πρὸς τεμάχια μαρμάρων ἐσπαρμένα, συντρίμματα ἀγαλμάτων καὶ ἀνδριάντων κολοσώματα. Τίποτε περιπλέον! Μόνος ὁ τόπος ἀναδίδει ἀκόμη τῆς μυρσίνης καὶ τῆς δάφνης τὴν ἱερὰν εὐωδίαν ὡς μόνον κληρονομίαν τὴν ὁποῖαν δὲν ἀπέσπασε τοῦ χρόνου ἢ καταστροφῆ.

II

Μὲ τὸ βῆμα σιγανὸν χωρῶ πρὸς τὸ πέρας τῆς Ἄλτεως. Ἐνταῦθα προβάλλει τὸ Στάδιον τῶν γυμνικῶν ἀγώνων. Δὲν διακρίνεται ἡμεῖς! Πλὴν βεβαίως ἡ γῆ αὐτὴ εἶνε ἡ κόνιστρα τὴν ὁποῖαν δὲν ἐπανεῖδεν ἄλλοτε ὁ κόσμος, τὴν ὁποῖαν περιεκύκλου τὸ ἀμέτρητον πλήθος μέχρι τῶν παρακειμένων βουνῶν καὶ ὑπόθεν διεστάρου ἐμπλων χαρᾶς τοὺς διθυράμβους τῆς νίκης. Ὁ Πίνδαρος ἐδῶ ἐχώρδιζε τὴν ἀθάνατον λίρην, ὁ Ἡρόδοτος ἐδῶ ἀνεγίνωσκε τὴν ἱστορίαν του καὶ ἐδῶ

κατέπιπτε τοῦ ἀγῶνος ἢ βελβίς. Ἐδῶ ἤρχετο ὁ ἀπλοῦς δρόμος, ὁ δίαυλος καὶ ὁ δόλιχος, ἡ πάλη καὶ ἡ πυγμαχία, τὸ πηχράτιον καὶ τὸ πένταθλον. Διὰ τοὺς ἀγῶνας τοὺτους κατέπαιον τῶν λαῶν οἱ πόλεμοι καὶ ὁ πολιτὴς εὗρισκε πανταχοῦ ἄσυλον, πανταχοῦ ἀσφάλειαν. Ὅταν ἐτελείωναν οἱ ἐπίσημοι οὔτοι ἀγῶνες τὸ πλῆθος συνήγετο ὀλίγον περαιτέρω εἰς τὸν Ἰπποδρόμον. Ἦρχοντο καὶ ἰπποδρομίαι καὶ αἱ ἀρματοδρομίαι. Ὁ Ἀλκιβιάδης ἐδῶ ἐκχυζάτο ὅτι ἔφερεν ἐπὶ τὰ ἄρματα εἰς τὸν ἀγῶνα. Καὶ δι' ὅλα ταῦτα κατέφθανον πανταχοῦθεν οἱ λαοὶ μὲ ἀμύχλας, μὲ ἡμιόνους καὶ ὄνους εἴτε καὶ πεζῆ καὶ ἀπέτελλον μίαν πόλιν διακρούσαν ὅσον διήρηαι καὶ ἡ πανήγυρις, ἀλλὰ μὲ παντὸς εἶδους ἐμπόρους καὶ καπήλους, ἐνῶ τὰ πλήθη περιεπάτουσαν κατὰ συστάδας καὶ ἔχασπον εἴτε ἀνεπεμπον θυεῖν, εἴτε καὶ εὐωχοῦντο καὶ ἔλλα ἐθεῶντο τὰ σώματα τῶν ἀθλητῶν καὶ τῶν ἵππων τὸ θυμοειδὲς καὶ τὸ νευρωδὲς. Ἦτο ἡ μεγαλειτέρα πανήγυρις εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ Ἑλλάς συνῆγε τὰ τέκνα τῆς ἰνὰ τέσσαρα ἔτη.

III

Τί μένει ἐξ ὅλων αὐτῶν; Ὅσα μόνον ἀνεσκαψῶν οἱ ἀρχαιοδίφαι ἠγορεύοντο τοῦ Κουρτίου καὶ ταῦτα ἀποτελοῦσι τὰ συντρίμματα ἅτινα μὲ περικυκλοῦσι. Τίποτε περιπλέον. Μὲ τοιαύτας σκέψεις ἀκολουθῶ τοῦ ποταμοῦ τὰς ὄχθας ὅπου μόνον τοῦ νεροῦ του ὁ ἀφρὸς καὶ τῆς ἀηδονίας τὸ κελκῆμα γλυκάνει τὴν κταθλιπτον ψυχὴν μου. Ἦ μυρσίνη καὶ ἡ δάφνη θάλλουσιν ἀκόμη μὲ μάγον εὐωδίαν εἰς τὸν χώρον τοῦτον ὅπου ἐξέλιπεν ὁ θόρυβος καὶ ἡ βοή, ἡ λατρεία καὶ ἡ ἀποθέσις. Ὁ γεωργὸς τῆς παρακειμένης πολιτῆς Τρούδα διέρχεται ἀδιάφορος τὸν χώρον τοῦτο καὶ ἀπορεῖ δι' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐσπαρμένα μάρμαρα ὡσὰν τί τάχα νὰ σημαίωσι καὶ ἐκοπίσαν τὸσον νὰ τὰ ἀνασκάψωσι καὶ τὸσοι ἄλλοι. ἔκτοτε ἔρχονται νὰ τὰ ἐπισκεφθῶσι; Ἄλλ' ὁ πολιτισμὸς τοῦ κόσμου ἀνεγείρει σήμερον τοὺς προσκυνητὰς πολὺ μακρόθεν καὶ ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου φέρει τοῦ χώρου τοῦτου ἀληθεῖς εἰδωλολάτρας ἵνα προσκυνήσωσιν ἐν ἀγάλματι, τὸ ὅπου ἐκεῖ εὗρεθη καὶ φυλάττεται εἰς τὸ μουσεῖον ὅπερ ὁ Συγγρός ἀνοικοδόμησε. Ἐρχονται ἵνα προσκυνήσωσι τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ἰατρός.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΗΣ "ΜΑΥΡΑ ΚΡΙΝΑ"

Παλιμβουλία.

Περνοῦσα καὶ μὲ φώναξαν τὰ πεῦκ' ἀπὸ τὰ δάση —
— Ὡ σοικιτή, ἔτὸν ἰσικὸ μας εἶν' ἢ ὀροδιὰ περίσθια!
Ποῖός κουρασμένος κάθεται χωρὶς νὰ ἔξισοτάσῃ;
Κ' ἐγὼ τοὺς εἶπα — Εὐχαριστῶ, δὲν εἶσθε κυλαρίσθια.
Καὶ τοῦ βουνοῦ τὸ δάμαντρο μοῦ ἄλλοτε παρέκει —
— Ἄν σοῦ ξεσχίξῃ τὴν καρδιά καὶ μὸς τοῦ δὲν ἐγράφη,
Στὰ ῥημοκκλήσια ἑνὸς Θεοῦ γλυκὰ δὲ παραστέκει...
Κ' ἐγὼ τοῦ εἶπα — Εὐχαριστῶ, δὲν εἶν' ἐκεῖνα τάφοι!
Κ' εἶπαν οἱ τάφοι — Ἀληθινά, δὲ μὰς μπορεῖ μονάχα
Ἡ πικραμένη σου ἡ καρδιά λίγη νὰ βοῆ γαλήνη,
Ἐλα! — Μὰ σε θυμήθηκα κ' εἶπα ἔτσιους τάφους — Τάχα,
Τάχ' ἀναπαύετ' ἡ καρδιά ὅπου δὲν εἶν' Ἐκεῖνη;
Ἐν Χάλακ.

Α. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ.

ΛΑΪΚΗ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ
CAMILLE FLAMMARION
ΦΩΤΟΠΛΑΣΜΑ

(Συνέχεια από αρ. 2, σελ. 14)

Τὸ Φωτόπ.πλάσμα. Ἀλλὰ ρίψα; προσεκτικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς ὅλης ἀπόψεως τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας, μετ' ἐκπλήξεως τὴν εἶδον ἔχουσαν ἄλλοίαν ὅλως ἀστικὴν μορφήν, ὡς λ. χ. παρουσιάζει κατὰ τὰ πρῶτα παιδικὰ ἔτη τῆς ἡλικίας μου. Καὶ ἡ ἐκπλήξις μου ἔτι μᾶλλον ἠξήθησαν ὅταν εἶδον εἰς τὰς κεντρικὰς αὐτῆς ὁδοὺς ἐξελισσόμενα τὰ τελευταῖα πολιτικὰ γεγονότα τοῦ 18ου αἰῶνος, ἤτοι τὰ τοῦ 1793!

Ἡ ἀπορία ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ὁ θαυμασμός μου ἦτο ἀπερίγραπτος. Ἐγνώριζον ὅτι κατέλιπον τὴν γῆν τὸ 1864, καὶ ἦδη θετικῶς καὶ ἀναντιρρήτως εἶχον πρὸ ἐμοῦ τὸ τέλος τοῦ παρ.ἰθότος αἰῶνος!

Ὁ ἐρωτῶν. Φρονῶ ἀληθῶς ὅτι ἡ συναίσθησις τοῦ ἀδύνατου ἔπρεπε νὰ μετρίσῃ ἰδιαζόντως τὴν θεωρίαν σου. Διότι τέλος, εἶναι τοῦτο ἰδέα, ἢν κρίνομεν ὅλως φανταστικὴν καὶ τῆς ὁποίας ἀδυνατούμεν νὰ παραδεχθῶμεν τὸ πραγματικόν, καὶ ἂν ἔτι σαφῶς τὸ διακρίνωμεν.

Τὸ Φωτόπ.πλάσμα. Ἀληθῶς, φίλε μου, φαίνεται ὅλως ἀδύνατον. Ἄλλ' ἐνοεῖς εἰς ὅποιαν κατάστασιν διετέλου βλέπων διὰ τῶν ἰδίων μου ὀφθαλμῶν τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον πραγματοποιούμενον; Κατὰ τινὰ δημῶδη ἔκφρασιν, συμβαίνει ἐνίοτε καὶ νὰ μὴ δύναται τις νὰ πιστεύσῃ τοὺς ἰδίους τοῦ ὀφθαλμοῦς τοιαύτη ἀκριβῶς ἢτο καὶ ἡ ἰδική μου θέσις· μοὶ ἦτο ἀδύνατον ν' ἀρνηθῶ ὅτι ἔβλεπον, ἀλλ' ἀδύνατον καὶ νὰ τὸ παραδεχθῶ.

Ὁ ἐρωτῶν. Ἀλλὰ μὴ ἦτο τοῦτο σύλληψις τις τοῦ νοῦ σου, δημιουργήμα τῆς φαντασίας σου ἢ μεμακρυσμένη τις ἀνάμνησις ἢν ἀνεπόλει ἢ μνήμη σου; ἔχεις πλήρη τὴν βεβαιότητα ὅτι εἶναι αὐτὴ ἡ πραγματικότης καὶ οὐχὶ παράδοξος τις τῆς μνήμης ἀνοπόλησις;

Τὸ Φωτόπ.πλάσμα. Ἡ σκέψις αὕτη μοὶ ἐπῆλθε πρώτη ἀλλ' ἦτο τοσοῦτω καταφανὲς ὅτι εἶχον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοὺς Παρίσιους τῷ 1793 καὶ τὰ συμβάντα τῆς 21ης Ἰανουαρίου, ὥστε δὲν ἠδύναμην ἐπὶ πολὺ ν' ἀμφιβάλλω. Ἄλλως τε ἡ τοιαύτη ἐξήγησις ἀνετρέπετο ἄρδην ἐκ τούτου ὅτι οἱ ἐπὶ τοῦ ὄρους γέροντες πρὸ ἐμοῦ παρετήρησαν πάντα ταῦτα, ἀνέλυον δὲ καὶ ἀνεκόνουν πρὸς ἀλλήλους τὰ συμβαινόντα, καίτοι οὔτε ἐλαχίστην γνῶσιν τῆς γῆνης ἱστορίας εἶχον, οὔτε ἐγνώριζον ὅτι αὕτη ἦτο εἰς ἐμὲ γνωστὴ. Πρὸς τοῦτω τὰ γεγονότα εἶσιν ἀρίστην ἀπόδειξιν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ὡς παρόντα, οὐχὶ δὲ ὡς παρελθόντα.

Ὁ ἐρωτῶν. Ἀλλὰ τότε, εἰάν τὸ παρελθὸν δύναται ν' ἀναλύηται ἐν τῷ παρόντι, εἰάν ἡ πραγματικότης καὶ ἡ ἰδέα συζευγνῶνται οὕτω, εἰάν ὑπάρξει πρὸ πολλοῦ ἐκλιπούσαι δυνατόν νὰ παρίστανται εἰσὶν ὁρῶσαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, εἰάν ἡ νέα ὄψις πόλεως, ὡς οἱ Παρίσιοι δύναται νὰ ἐξαφανισθῇ καὶ ἀντ' αὐτῆς ν' ἀναφανῆται τὸ ἄστυ τοῦ ἄλλοτε, εἰάν τέλος τὸ παρὸν δύναται νὰ ἐκλίπῃ πρὸς ἀνεύστασιν τοῦ παρελθόντος, ἐπὶ ποίαν βεβαιότητα δυνάμεθα τοῦ λοιποῦ νὰ ἐμπιστευθῶμεν; Τί ἀποβαίνει ἡ ἐπιστήμη τῆς παρατηρήσεως; τί οἱ συλλογισμοὶ καὶ αἱ θεωρίαι; ἐπὶ τίνος στηρίζονται αἱ γνώσεις ἡμῶν αἱ μᾶλλον σταθεραὶ καὶ μόνιμοι, καὶ ἂν ταῦτα ἦναι ἀληθῆ, δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλωμεν τοῦ λοιποῦ περὶ πάντων, ἢ εἰς πάντα νὰ πιστεύωμεν;

Τὸ Φωτόπ.πλάσμα. Αἱ σκέψεις αὗται καὶ πολλοὶ ἄλλοι μὲ ἀπερρόφησαν καὶ μὲ ἐτάραξαν κατ' ἀρχάς· δὲν κατέστρεψαν ὅμως τὴν ὑπαρξίν τοῦ φαινομένου, τὸ ὅποιον ἦδη παρετήρηον. Ὅτε ἀπέκτησα τὴν βεβαιότητα ὅτι εἶχον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου παρὸν τὸ ἔτος 1793, ἐσκέφθην ἀμέτως ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη, ἀντὶ νὰ καταπολεμήσῃ τὴν βεβαιότητα ταύτην, θὰ ἠδύνατο τούναντιον νὰ μοὶ δώσῃ τὴν ἐξήγησιν αὐτῆς, καθ' ὅτι ἀδύνατον δύο ἀληθεῖαι νὰ ἀντίκηνται πρὸς ἀλλήλας. Ἐφρόνησα, ἠρώτησα ἐπομένως τὴν φυσικὴν καὶ ἀνεμίνα τὴν ἀπάντησίν της.

Ὁ ἐρωτῶν. Πῶς; Ἀπεδείχθη λοιπὸν πραγματικόν τὸ φαινόμενον;

Τὸ Φωτόπ.πλάσμα. Ὅχι μόνον πραγματικόν, ἀλλὰ καὶ καταληπτὸν καὶ εὐαπόδεικτον. Ἰδοὺ καὶ ἡ ἀστρονομικὴ αὐτοῦ ἐξήγησις.

Ἐξήγησα κατ' ἀρχάς τὴν θέσιν τῆς Γῆς ὡς πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Βωμοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου εἶπον ἤδη. Προσανατολιζόμενος δὲ διὰ τοῦ Πολικοῦ ἀστέρος καὶ τοῦ ζωδιακοῦ, παρετήρησα ὅτι οἱ ἀστερισμοὶ δὲν διέφερον μεγάλως τῆς μορφῆς, ἢν ἔχουσιν ὁρῶμενοι ἀπὸ τῆς Γῆς καὶ ὅτι, ἐκτὸς μεμακρυσμένων τινῶν ἀστέρων, ἡ σχετικὴ αὐτῶν θέσις ἦτο οὐσιωδῶς ἡ αὐτὴ. Ὁ Ὁρίων ἐβασίλευεν ἀκόμη ἐπὶ τοῦ πρώτου παραλλήλου τῆς Γῆς· ἡ Μεγάλη Ἄρκτος, ἀπλανὴς ἐν τῇ κυκλικῇ αὐτῆς πορείᾳ, ὑπεδείκνυον εἰσὶν τὸν βορρᾶν. Τῇ βοηθείᾳ διαφόρων εἰδικῶν ἀστρονομικῶν ὑπολογισμῶν ἠδυνήθην εὐκόλως ν' ἀνεύρω τὸν ἀστέρα, ὅστις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἐν τῷ οὐρανῷ θέσιν μου· ἦτο δὲ οὗτος ἀστὴρ πρώτου μεγέθους, ὁ τοῦ Ἡνώχου, ὅστις ὀνομάζεται καὶ ἀστερισμὸς τῆς Αἰγῆς (λατ. Capella). Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου οὐδεμίαν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία.

(ἔπιται συνέχεια)
Ἄγγελα Α. Πρεβεζιώτου.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ

Περὶ ἰσθμοσ.

Συνήθως οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν ἄσθμα πᾶσαν δύσπνοιαν. Ἄλλ' ὡς πάντοτε οἱ ὀλιγομαθεῖς, ἐὰν μὴ εἴπωμεν ἡμματαθεῖς, ἐν πάσῃ γνώσει καὶ ἰδίᾳ εἰς τὰ ζητήματα τῆς ἰατρικῆς, ἀπατώνται. Διότι τὸ ἄσθμα εἶναι εἰδικὴ τις σπασμωδικὴ σύσπασις τῶν βρόγχων προξενούσα ἐπίτασιν τῆς ἀναπνοῆς καὶ ἐπερχομένη περιοδικῶς ἐν εἰδει παροξυσμοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τὴν νύκτα. Συνήθως προηγείται ἐξ ἑσπέρου τῆς βῆξις καὶ πίεσις τοῦ στήθους, ἔπειτα δὲ ἡ ἀσθματικὴ δύσπνοια, ἣτις εἶναι συνήθως πνιγηρὰ ἀκολουθουμένη ὑπὸ συνεχῶς καὶ ἀσφυκτικοῦ βηχῆος. Τέλος μετὰ μακρὰν ἢ βραχείαν διάρκειαν ὁ παροξυσμὸς καταπαύει, ἀπομένει δὲ μόνον βῆξις γινόμενος τῶρα ὑγρῶς.

Καίτοι τὸ ἄσθμα ἐμπνέει φόβον εἰς τοὺς πολλοὺς, οὐχ ἦτον οὐδὲως εἶναι θανατηφόρον, τούναντιον δὲ οἱ πάσχοντες τοῦτο εἶναι πολλάκις μακροβιοί.

Ὅταν ἐπέλθῃ ὁ παροξυσμὸς, τοποθετούμεν τὸν ἀσθενῆ πλησίον ἀνοικτοῦ παραθύρου, εἰάν ἡ ἀτμόσφαιρα δὲν ἦναι ὑγρὰ καὶ ψυχρά, χαλκρόνομεν τὰ ἰνδύματά του, τῷ θέτομεν σιναπισμοὺς ἢ συκίς (βεντούζαις) ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τῆς βραχίονος, καὶ τῷ παρασκευάζομεν ποδάλουτρον μετὰ σινάπεως. Τῷ δίδομεν δὲ πρὸς πόσιν σταγόνας αἰθέρος ἐντὸς ὕδατος, καὶ πρὸς εἰσπνοὴν σιγαρέττον ἐκ στραμμωνίου.

Ἐνίοτε ἐντριβᾷ ἐπὶ τοῦ στήθους μὲ ὕδωρ Κολωνίας διὰ

χημικού φαναλλας οισυκολυνουσι την αναπνοην. επισως
λιαν αποτελεσματικη ειναι η εισπνοη (fumigation) της ε-
ξης παρασκευης, την οποίαν, παρασκευαζουσαι προηγουμενης,
διατηρειτε εις μερος ξηρον. Ζητήσατε εις φαρμακείον νιτρικόν
κάλι (sel de nitre) εκ του οποίου λαμβάνεται εν χοχλιαρίον
ρόφηματος και διαλύετε εις ήμισυ ποτήριον ύδατος ψυχρού.
Εις την διάλυσιν τούτην έμβρέξατε φύλλα ποτικού χάρτου
papier buvard) και ξηράνατε υπό τον ήλιον. Όταν δέ ο
ασθενής προσβληθή υπό του ασθματικού παροξυσμού του καύ-
σατε εν ή δύο εκ των φύλλων τούτων εντός πινακίου πρό του
πάσχοντος, όπως εισπνεύση τοίς άτμοίς.

Ουχ ήττον όμως υπήρχουσι έτοιμοι τοιούτοι χάρται (pa-
piers nitrés) πωλούμενοι εν τοίς φαρμακείοις.
(N Γ.)

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΥΣΙΚΗ

Τά Διαιτι και Διότι της οικιακής οικονομίας.

- Διαιτι φοροϋμεν κατά τον χειμώνα έριον και διφθέραν;
- Διότι αι ούσαι αύται έμποζέζουσι την εξαγωγήν της θερμότητος εκ του σώματος ήμων. Είναι δηλαδή κακοί άγω-
γοί της θερμότητος.
- Τό έριον και ή διφθέρα μεταδίδουσι άφ' έαυτών θερ-
μότητα εις τό σώμα.
- Όχι. Τά ενδύματα άφ' έαυτών ουδέποτε μεταδίδουσι
θερμότητα, αλλά συντηροϋσι κατά τό μήλλον ή ήττον την
υπάρχουσαν ζωικήν θερμότητα εν τω σώματι.
- Ούτω λ. χ. τά πτίλα υπό τί, όποια τον χειμώνα κομώ-
μεθα διά της άβρας και πτερωδους αυτών συστάσεως περι-
λαμβάνουσι και συκρατοϋσι πολόν άέρα. Έπειδή δέ ο άήρ
είναι κακός άγωγός της θερμότητος, κωλύει την άπώλειαν
της θερμότητος του σώματος ήμων.
- Διαιτι φέρομεν τό θέρος λευκά ενδύματα;
- Διότι, αντί ν' απορροφωσι τας ακτίνας του ήλιου, τούναν-
τίον άντανακλώσιν αύτάς. Ός εκ τούτου δέ είναι δροσερώτερη.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Καθαρισμός κλιδών (συνέχεια από αρ. 4).

Κηλίδες διαφόρων χημικών οξέων, όπου λεμονίου, όξους
κτλ. μεγάλως, ως γνωστόν, αλλοιούσαι τά ύφίσματα, κα-
θαρίζονται ή διά καθαράς σαπωνάδος, ή δι' άμμωνιακού ο-
ξέος ήραιωμένου εντός μεγάλης ποσότητος ύδατος.

Έπίσης τά βαθύχρωα ύφίσματα καθαρίζονται άριστα δι'
άμμωνιας είτε άγνης είτε αναλελυμένης εντός ύδατος.

Τας δέ κηλίδας του οίνου επί των τραπεζομακηδών, ως
και τας της μελάνης, καθαρίζομεν επιστάζουσαι λιπας κη-
ρίου πρό της πλύσεως. Έάν μελίγη κητριωπόν έχνος, εξαερ-
νίζεται εις την άμείσως έπομένην πλύσιν.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Καλαμάρια γεμιστά.

Κόψατε λεπτώς και κοκκινίσατε δι' έλαίου αρκετά κρό-
μια, απορροιώσατε και λεπτοκόψατε όλίγην τομάταν, αφαιρέ-
σατε τούς σπόρους και προσθέτατε εις αύτά, έπειτα χύσατε
όλίγον νερόν, όλίγα κουκουνάρια, όριζαν, ψιλοκομμένον πετρο-
σέλινον (μυδιανόν) άλας, πέπερι και όλίγην κανέλαν. Άφ' ου
έψηθώσι, λεπτοκόψατε και ρίψατε μέσα τούς πόδας των κα-
λαμαρίων. Γεμίσατε διά του μίγματος τούτου καλαμάρια,
περί τά 10 ή 12, θέσατέ τα εις άβαθή χύτραν (καριβάναν)
έγχύσατε αρκετήν ποσότητα έλαίου και έψήσατε εντός κλι-
βάνου (φούρνου) περί τά 1/2 της ώρας. (Όλική δαπάνη κατά
μέσον όρον γρ. 15 — 18).

ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ

Λαϊκόν θέατρον.

Ό εν Παρισίοις άρχαιος τρόφιμος του Ήθείου και καθηγη-
της της άπαγγελίας εν ταις άστικαίς σχολαίς της πόλεως

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

HENRY GRÉVILLE

ΚΗΦΙΣΙΑ

Β'

(Συνέχεια)

- Πάντοτε, βλέπεις, αξιαγάπητος ή αδελφή μας, ειπεν ή
Κα δέ Βωτραί.
- Πάντοτε! ή λεγομένη άγνωμων ηλικία παρ' αύτη πα-
ρατείνεται. Τίς θά έλεγεν ότι υπερέβη ήδη τά δέκα έπτά
έτη; Είπέ μοι, Κολέττα, ήμην κ' έγώ τοιαύτη άλλοτε;
- Σύ; Ουδέποτε επί ζωής σου! υπήρξες πάντοτε γλυ-
κεια και προσηής.
- Μ' ένθαρρύνεις, δηλαδή... Εισέλθετε!..
- Και ή θύρα ήμιανοιχθεισα μετά βραδύν και συνεσταλμένον
τρογγμόν, άφηκε διόδον εις μακρινή, ώχράν και μελάγχρολον
μορφήν έμφανισθεισαν εις τό διανοιγμά της.
- Δέν σάς ένοχλώ; ειπε παροξυσμός τις και μιμνρζουσα
μειρακίου φωνή, φωνή διελλθοϋσα όλας τας βαθμείδας της διέ
κασών εις τας τρεις ταύτας βραχέας λέξεις.
- Άλλά σφοδρόν ρεύμα άέρος συνεσήλθε μετ' αυτού υπό τον
όποιον εφρούαζεν υπό την ύκλον ή φλόξ της λυχνίας και έπτε-
ρύγισαν τά φύλλα του χάρτου τά επί του γραφείου κανονικώς
κταταξιμένον.

- Άλλ' εισελθε λοιπόν, ολόκληρος! στοιχηματίζω ότι ά-
φήκες την θύραν και τά παράθυρα του δωματίου σου άνοικτά,
ίσως δέ είναι και κανέν τεθραυσμένον!
- Νομίζω, ότι ούτως έχει τό πράγμα, άπήνητησεν ο Γρε-
τάνος περιεσταλμένος, ενώ δύο ή τρεις θύραι εκλείοντο σφο-
δρώς και αυτόματως εις τον άνωτερον όροφον.
- Έπαγε λοιπόν να τά κλείσης! διέταξεν ή πρωτότο-
κος αδελφή.
- Ούτε αυτός ήλλαξεν! επανέλαθεν, ενώ ή Κηφισία επα-
νέκλειεν ήρέμα την θύραν, ην εκείνος άφήκεν άνοικτήν εξαφα-
σθεις έσπαισμένως. Έξακολουθει πάντοτε να παροργίζη τον
πατέρα;
- Είπερ ποτε! αλλά δέν πταίει, εκ γενετής είναι τοιού-
τος ο δυστυχής!
- Μοι επιτρέπεται να εισέλθω, δεσποινίς; Είπεν εξωθεν,
ή νεαρά φωνή ύπηρετριάς.
- Μαρία, εισελθε και κλείσε, παρακαλώ.
- Άμέσως, δεσποινίς! Η Κυρία παρακαλει την δεσποι-
νίδα να μεταβή υπό στιγμήν προς αυτήν. Τηλεγράφημα έ-
σφασεν αναγγέλλον επισκέψεις δι' αύριον.
- Πάλιν επισκέψεις; Άλλά όλκ τά δωμάτια είναι κα-
τεληγμένα... Έέλος, θά ιδώμεν!

Γ'

Η λ. δέ Μωβέρ ήτο ήδη εξηπλωμένη επί της κλίνης της,

κ. Κερκιάλ πρότεινε πρό τινος εἰς τὸ Δημηρχιακόν Συμβούλιον ἐθνωφελιστάτην ἰδέαν περὶ συστάσεως λαϊκοῦ θεάτρου. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ κ. Κερκιάλ προτείνει τὴν χρησιμοποίησιν τῶν προαλλῶν τῶν ἀστικῶν σχολῶν, μετασκευασομένων εἰς εὐπροσώπους θεατρικὰς αἰθούσας διὰ τινος φιλοκάλου ἀλλ' οὐχὶ καὶ λίαν δαπανηροῦ σκηνοκοῦ διακόσμου. Τοῦ σχεδίου τοῦτου ὁ πρὸς ὄν ὄρος εἶναι οὐχὶ μόνον ἡ ὄντως εὐεργετικὴ παροχὴ ἀνάγης καὶ εὐγενοῦς τέρψεως εἰς τὰς κατωτέρως λαϊκὰς τάξεις, ἀλλ' ἰδίᾳ ἡ δι' αὐτῆς ἐκλαίκευσις τῶν κλασικῶν δραματικῶν ἀριστουργημάτων τῆς γαλλικῆς φιλολογίας.

Ἡ νεολογικὴ αὕτη βλέψις παρουσιάζει πολλὰ σημεῖα ἐρεύνης εἰς τὸν μελετητικὸν παρατηρητὴν τοῦ συγχρόνου βίου τῶν εὐρωπαϊκῶν μεγαλοπόλεων, τὸν ὁποῖον τόσῳ ἐπιπολαιῶς, δυστυχῶς, ἡμεῖς παρατηροῦμεν καὶ τόσῳ κακῶς ἀπομιμούμεθα.

Ἄνευ λεπτομεροῦς ἐνδιατριβῆς εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ πραγματοῦ τὴν ὁποῖαν ἐπὶ τοῦ παρόντος κωλύει ὁ χρόνος καὶ ὁ χώρος, παρατηρήσωμεν ἐν πρώτῳ πόσον ἡ οἰκοδομὴ τῶν ἀστικῶν ἐν Γαλλίᾳ σχολῶν ἐπιτρέποντα τὴν ἐν τῷ προαλλῶ, ἴθνην ὁλοκλήρου θεάτρου περιλαμβάνοντος πλείονος τῶν 500 ἀνθρώπων, κατὰ τὰς εἰδικὰς καταμετρήσεις τοῦ πραγματογώμου κ. Κερκιάλ, πόσον, λέγω, ἡ οἰκοδομὴ τῶν κατωτέρων σχολείων διαφέρει τῶν παρ' ἡμῶν, ὅπου οἱ τρυφεροὶ βλαστοὶ τῆς πολυκριθιμοτέρως κοινωνικῆς τάξεως συναγελάζονται εἰς δυσώδη καὶ σκοτεινὰ σχολικὰ, δῆθεν, ἐνδιατρήματα ὑπὸ τοῦς οἰκτροτέροις ὑγειολογικοῦς ὄρους.

Τοῦτο δὲ λαμβανόμενον ὑπ' ὄψει ὅτι οἱ Γάλλοι δὲν εἶναι βεβαίως οἱ τὰ πρῶτα φέροντες ἐν τῇ παιδαγωγικῇ καὶ σχολειονομικῇ ἐξελίξει τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν. Διούτερον παρατηροῦμεν ὅτι ὁ ἐξευρέτης τῆς ἰδέας κ. Κερκιάλ εἶναι εἰδικῶς κατηχημένος καθηγητὴς τῆς ἀπαγγελίας ἐν ταῖς ἀστικαῖς σχολαῖς τῆς γαλλ. πρωτεύουσας. . . Τίς παρ' ἡμῶν τέως ἐσκέφατο περὶ τῆς ἀναγκαιότητος τῆς εἰδικῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τοῦτου ἐν τῇ παρ' ἡμῶν κατωτέρᾳ παιδείᾳ;

Τρίτον δέ, ἂν οἱ Γάλλοι κρίνουσι κοινωφελὲς καὶ ἀναγκαῖον τὸ νὰ πράσχωσιν εἰς τὰς νοεράς βλέψεις τοῦ λαοῦ τὸν Ρακίαν καὶ Κορηλίον, τί πρέπει ἡμεῖς νὰ σκεφθῶμεν περὶ τοῦ Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου, τῶν ὁποῶν ἐκεῖνοι εἰσι μόνον ἀντανακλάσεις, ἐπιτυχεῖς μὲν βεβαίως, ἀλλ' ἀντανακλάσεις ὅπως ἤ ποτε;

Περὶ ἐκάστης τῶν πνευματικῶν τούτων βλέψεων ἡ «Βο-

σπορίς» ἀπὸ πολλοῦ ἤδη προτίθεται νὰ πραγματοποιηθῇ διὰ κυρίων ἀρθρων ἐν καιρῷ τῷ δέοντι.

Ἡ ΦΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΚΩΦΑΛΛΩΝ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

Ἡ ἐν Παρισίοις Φιλικὴ Ἐταιρία τῶν κωφαλλῶν προπαρσκευάζει διαγωνισμὸν κωφαλλῶν ἐν τῇ βιομηχανίᾳ καὶ τῇ καλλιτεχνίᾳ κατὰ τὴν Ἐκθεσιν τοῦ 1900. Πρὸς δούξαν καὶ χρεὴν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς φιλανθρωπίας τὸ εὐεργετικὸν τοῦτο σωματεῖον ὑφιστάμενον ἀπὸ τοῦ 1838, κατ' ἐκάστην παρέχει δείγματα τῆς ὁσημέραι αὐξήσεως προαγωγῆς του.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ
ΚΕΛΑΔΗΜΑΤΑ

Ἐπὶ τὸν ἄνωθι τίτλον ἐκδόσασα προσερχὸς τὴν πρόωτην συλλογὴν τῶν ποιημάτων μου, ἐπικαλοῦμαι τὴν συνδρομὴν παντὸς φιλομούσου.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὴν κάτωθεν τῆς Γαλλικῆς Σχολικῆς ἀνάγνωστον ὁδὸν 3, εἰς ἣν ἐπιστραφήτωσαν ταχέως αἱ ἀγγελίαι.

Τιμὴ ἐκάστου σώματος

Ἐν Ἐλλάδι Γρ. 2.

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. χρ. 2.

Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου

Ἐν Ἀθήναις 10 Ἀπριλίου 1899.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ὀθωμανικῆς Ἀυτοκρατορίας, συνδρομηταὶ εἰς τὸ ἄνωθι τίτλον ἐγγράφονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Βοσπορίδος».

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Βοσπορίδος» ὡς γινὼσκον καθήκον θεωροῦσα τὴν ὑποστήριξιν κάσως ὁμοφύλου ἐργάτου τῶν γραμμάτων, συνηθῶς ἐκθύμως εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ ἀναγνώστας αὐτῆς τὴν πρόωτην συλλογὴν τῆς προσφιλοῦς ἀθίδος συναδέλφου, ἦτις, ἐκ τῶν τέως δημοσιευθέντων ἔργων αὐτῆς, προαγγέλλεται ἀξία τῆς ὑποστηρίξεως ταύτης.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ

ὅπου τὴν συνεκράτει συγχάκως ἀδυναμία τις περὶ τὸ βᾶδισμα ὁσημέραι αὐξάνουσα ἀνευ διεγνωσμένου αἰτίου.

— Εἴνοι ἔρχονται, μήτηρ μου; ποῦ θὰ τοὺς τοποθετήσωμεν καὶ ποιοὶ εἶναι;

— Ἔστο γενναία! ἡ κ. δὲ Λιβερὰ καὶ ὁ θελκτικὸς βλαστός της.

— Ὡ! εἶπεν ἡ Κηφισία μετὰ δυσφορίας. Μόνον αὐτοὶ εἴλειπαν! . . . καὶ ὁ πατήρ μου τί λέγει;

— Λέγει ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τοὺς εἴψωμεν εἰς τὸ φρέαρ, καὶ ἐπομένως θὰ τοὺς φιλοξενήσωμεν. Ἀλλὰ ποῦ;

— Ὡ ἐκεῖνος ὁ πολυθελγητρὸς Λιβερὰ δυνατόν νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν αἰθουσαν ὑπεράνω τοῦ σταύλου. Ἐκεῖ . . . ὄζει σταύλου, ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἡ θέσις δὲν τῷ εἶναι ἀκατάλληλος!

Ἡ κ. Μωβέρ ἐμειδίασεν ἡ δὲ εὐθαλὴς θυγάτηρ της ἐκάγχασεν εὐφροσύνης, τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ ὄρατα ἐκεῖνη ὑψηρῆς αἰθουσα ὡς ἐν ἡμέρᾳ διαφεγγομένη ὑπὸ δύο μεγάλων λυγνῶν, κατ' οὐδὲν ὁμοιάζε πρὸς δωμάτιον ἀσθενοῦς, ἀλλ' ἀπέπνευε τὴν φαιδρότητα.

— Κακὴ γλώσσα! εἶπεν ἡ μήτηρ εὐτραπελιζομένη. Ἀλλὰ μένει ἡ κ. δὲ Λιβερὰ καὶ δὲν βλέπω ἄλλο δωμάτιον εἰ μὴ τῆς Ἰσαύρας.

— Ὡ μήτηρ! ἀνεκράξεν ἡ Κηφισία ἔντρομος, θὰ ἔχωμεν ἀτελευτήτους ὀφείεις. Ἄς μὴ μετατοπισθῇ ἡ Ἰσαύρα, ἐγὼ κἀλλιον.

— Σὺ; καὶ τὰ ὄρατά σου νέα ἐπιπλά;

Ἡ Κηφισία συνεκράτησε στεναγμὸν γνωρίζουσα ὅτι συνεπεία τῶν χαριτοβρύτων συνθειῶν τῆς ρωποπερπερήθρας (1) ἢς ἡ ἐπίσκεψις ἠπειλεῖτο, ἡ ἐπίπλωσις της δὲν θὰ διήρχετο τὴν δοκιμασίαν ἄθικτος. Ἀλλὰ τὸ πᾶν προύτιμα μᾶλλον ἢ τοὺς ὑποκόφους τῆς ἀδελφῆς της γογγυσμούς:

— Ναί, μήτηρ, δὲν βλέπτει, ἀπήνησε μετ' ἀφελοῦς εὐβουλίας. Θὰ καταφύγω εἰς τὸ μικρὸν διαμέρισμα παρὶ τὸ δωμάτιον τοῦ Γαστίου.

— Εἶσαι καλὴ, Σὺ, εἶπεν ἡ μήτηρ σύρουσα πρὸς ἑαυτὴν τὸ γλυκὺ πρόσωπον τῆς κόρης. Καὶ ὡς ἐν τὴν ἀνταμίψῃ τρόπον τινὰ προσέθηκεν: Αὐρίον θὰ ἔχωμεν εἰς τὸ γεῦμα τὸν Ἀνδρέαν Κερκιάλ.

— Λοιπὸν ἐπανήλθεν; ἠρώτησεν ἡ κόρη μετὰ βραχείαν σιωπῆν.

— Μοὶ διεμήνυσε ζητῶν ὡραν συνεντεύξεως, ἐγὼ δὲ τον προσεκάλεσα. Ἐπράξα κακῶς;

— Ὅχι, μήτηρ, ἀπήνησε προσπαίζουσα ἀνά μίσον τῶν δακτύλων της τὴν ἄκραν ταινίας τινός.

— Τί λέγεις, νὰ προσκάλίσωμεν τὸν κ. Χαμῆλ τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα;

— Ὅχι, μήτηρ, ὄχι τώρα, ἄς περιμελῶμεν ν' ἀναχωρήσῃ ἡ Κολέττα.

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ἀφελῶς.

(ἔκτασι συνέχεια)

(1) κυρίως

ΕΤΟΣ Α΄

ΕΝ ΚΕΝ/ΠΟΛΕΙ 15 ΜΑΙΟΥ 1899

Αρ. 6

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
ἐν ταῖς ἐπαρχ. » 60
ἐν τῇ ξένη φρ. χρ. 15

Ἐξάμνηοι τὰ ἡμίση

Αἱ συνδρομαὶ προσιπ-
ρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει
φερούσῃ τὴν ὑπογραφήν
καὶ σφραγίδα τῆς Διευ-
θύνσεως.

« Πάντες οἱ κρατῆσαν-
τες ἄχρις ὥρας τὸ α΄
φύλλον λογίζονται συν-
δρομηταί.

Τὸ φύλλον τιμᾶται
παράδων 50.

Ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατῆ ὁδὸς Μαχμουδιῆ
7-9 ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ
Γ. Ι. Σείτανιδου.

Πᾶν πρὸς δημοσίευσιν ἀ-
ποστελλόμενον χειρόγρα-
φον δὲν ἐπιστρέφεται.

Πᾶν ἀνυπόγραφον δημο-
σίωμα περὶ τὸν ἢ ἐμμε-
τρον πρωτότυπον, ἢ με-
ταπεφρασμένον ἀνῆκει
τῇ Διευθυνσίῳ.

Τῷ ἐγγράφῳ 10 συν-
δρομητὰς δωρεῖται ἡ λο-
ρική συλλογὴ « Πρῶται
Πιτῆσις ». Τῷ ἐγγράφῳ 20
παρέχεται ἡ Βοσπο-
ρίς δωρεάν ἐπὶ ἔτος.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Τῆς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΥΥΠΟΛΗΠΤΩΝ ΔΟΥΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἡ γυνὴ δικηγόρος. — Ἐκπαιδευτικά: Ἡ διδασκαλία τῆς χειροτεχνίας ἐν τῷ δημοτικῷ σχολείῳ (ὑπὸ Γ. Καρατζῆ). — Ὀνειρος, ποίησις (ὑπὸ Χριστοφόρου Σιμαρταῖδου). — Κλάδος ἐλαίας, εἰς Γ. Ἀβερῶφ. — Παθολογικὰ παράδοξα: Τυφλοὶ βλέποντες (ὑπὸ Μιχ. Σωφρονάδου). — Οἰκιακὴ Οἰκονομία: Προϋπολογισμὸς οἰκογενειακῶν δαπανῶν (ὑπὸ Ἀγγίλιας Δ. Πρεβεζιώτου). — Οἰκιακὴ Σύμβουλή, Μαγειρικὰ συνταγαί. — Εὐτραπέλα. — Ἐπιφυλλίς, Κηφισία (Henry Gréville).

Εἰκῶν. Προσωπογραφία Γεωργίου Ἀβερῶφ.

« Οὐ πάσχομαι τὰς Χόριτας
ταῖς Μούσαις συγκυταμίνυς,
ἢ ἡδίσταν συζυγίαν.
Εὐφ. Ἠφ. Μαίν. 2τ. 679-8

λοθηναὶς καὶ μᾶλλον ἐλευθεριαζούσας μερῶς τῆς γῆς.
Ὡς τὸ φωτόπλασμα τοῦ Φλαμμαριῶνος ἐφορῶ πλανω-
μένη ἐξ ὕψους τὴν ὑδρόγειον.

Ἀπὸ τοῦδε οὐδεμία πλέον ἐπιστροφή τοῦ φύλ-

λου γίνεται παραδεκτὴ. Πάντες οἱ ἄχρις ὥρας κρατήσαντες τὸ α΄ φύλλάδιον, ὅπερ μόνον ἀπεστάλη ἀντὶ ἀγγελίας, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ μετ' αὐτό, θεωροῦνται τακτικοὶ συνδρομηταὶ τῆς « Βοσπορίδος ».

Κοὶ πάλιν παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ ἡμῶν οἱ τυχόν μὴ ἐγκαίρως ἐπιλαβόντες τὸ φύλλον, ὅπως δαλώσῃσι τοῦτο ἀμέσως πρὸς τὴν Διεύθυνσιν πρὸς ἄρσιν πάσης περριπέτρου ἀνωμαλίας.

Ζητεῖται ὑπάλληλος ἐξοικνημένος εἰς τὴν δημοσιογραφικὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἱκανὸς ὅπως ἀναλάβῃ τὴν διαχειριστὴν ὁμοῦ καὶ διανομὴν ἐβδομαδιαίου φύλλον, φέρων δὲ συστάσεις καὶ ἐγγύτησιν ἀξιόχρεων. Ἀποταθῆτω ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς « Βοσπορίδος ».

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΕΡΩΦ

Ἡ ΓΥΝΗ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Βαυκαλιζομαι ὑπὸ μάγου ὀνείρου. Ἡ φαντασία μὲ μεταφέρει νοερῶς διὰ τῶν ταχυπόρων πτερύγων τῆς εἰς μακρὰς ἀποστάσεις, εἰς ὑπερρωαίαν πλάτη, εἰς ἄλ-

Πρὸ τῶν ὀμμάτων μου διέρχονται ποικίλαι εἰκόνες δημοσιονομικῆς ἀπόψεως καὶ συγκροτήσεως κοινωνικῆς πρωτοφανεῖς ὡς τὸ πλεῖστον καὶ ξέναι πρὸς τὴν ἀντίληψιν ἀμαθοῦς ἐπαρχιώτιδος ὡς ἐγώ, εἰκόνες συγκεντρωτικῶς παριστώσαι ποῦ μὲν τάξεις τινὰς πρὸς ἀπαλωτέραν λύσιν, ποῦ δὲ καὶ θεινοτέραν ἐτι παρεπιπλοκὴν τοῦ πάντοτε ἀλύτου γορδίου δεσμοῦ, ὅστις καλεῖται κοιτωνικὸν πρόβλημα.

Ἡ γοητευτικὴ τοῦ ὀνείρου πλάνη ἐξακολουθεῖ νέας φάσεις ὀνείρων προσλαμβάνουσα. Διήλθον ὑπεράνω ἐξαισιῶν δημοσίων κτερίων ἐξόχων τὸ ὕψος καὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν, ἐπεσκόπησα περιπετώσα τοὺς Παρθενῶνας ἐκεῖνους τῆς νεωτέρας τέχνης, τοὺς ὀλυμπίους δόμους τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ εἰς

τάς μετόπας τῶν ὀποιῶν τρόπον τινὰ ἐπιγράφεται ζῶσα ἢ ἀποτύπωσις τῆς συγχρόνου πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐξελίξεως.

Ἦδη εὐρίσκομαι πετώτα εἶτι φασματωδῶς ἐπὶ τῆς στέγης δικαστηρίου. Σιωπὴ ἀπόλυτος ἐπικρατεῖ. Ρήτωρ τις ἄρτι ὀμιλήσας ἐκάθισεν. Πλῆθος παρῶρων, ἐνόρκων, μαρτύρων, ἀντιπροσώπων τοῦ τύπου καὶ ἀδιαφόρων ἀκροατῶν ἀνυμένει μετὰ κλειστῶν χειλέων τὸν νέον ἀγορητὴν, ὅστις πληρῶν τὸ βῆμα μετ' οὐ πολὺ θὰ λάβῃ τὰ σκῆπτρα τοῦ λόγου.

Νεαρά τις κόρη προχωρεῖ πρὸς αὐτὸ καὶ ἀνέρχεται τὰς βαθυμάδας του. Εὐειδής, χαρίεσσα, κομποπρεπής μετὰ πλαστικῶν κινήσεων καὶ πνευματώδους στωμυλίας λαβοῦσα τοῦ λόγου τὰ σκῆπτρα, καταλαμβάνει ἐπίσης ἐξ ἐφόδου τὰς καρδίας καὶ διέπει τὰς γνώμας τῶν ἀκροατῶν μᾶλλον διὰ τῆς ὅλης ἀπόψεως αὐτῆς ἢ διὰ τῆς ἀναντιρρήτου ἐδραιότητος τῶν λεγομένων.

Ἡ κτῆσις μου ὑπεράνω τῆς στέγης τοῦ δόμου ἐκείνου τῆς Θέμιδος εἶναι ἀρκούντως ὑψηλὴ, ὥστε ν' ἀγνωσθῶν ἀνὰ διὰ τῆς ῥοδίνης εὐγλωττίας τῆς ὑπερασπίξῃ ἢ καταδικάξῃ, ἀνὰ λευκαὶ καὶ ἀβραὶ τῆς χεῖρες προσάπτουσι εὐμενὴ ὁμιλίαν ἢ νουθεσίαν μᾶστιγα ἐπὶ τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον, ὅστις εἰς τὴν διάκρισιν τῆς γοήστῆς ἐκείνης ῥήτορος ἀφειμμένος, ἀπασχολεῖ τὸ τοῦ κατηγορουμένου ἐδώλιον.

Ἄλλ' εἴτε τὸ ἐν εἴτε τὸ ἄλλο πράττει, εἴτε παρήγορον ἐτυμηγορίαν εἴτε κεραυνοὺς ἐκδικήσεως ἐξαγγέλλουσι τὰ ῥοδόπλαστα αὐτῆς χεῖλη, δὲν θάνατά μιν ποτὲ νὰ διευκρινήσω τὴν τελικὴν ἀντίληψιν τῶν ἀρμοδιῶν, οἵτινες, μᾶλλον τὴν εἶδον ἢ τὴν ἤκουσαν, ἀνὰ ἐν τῇ φασματωδῇ παραστάσει μου ἐξ ἐμοῦ αὐτῆς κρίνω πρὸς τῆς ὁποίας ἀπηυθύνθη μᾶλλον τὴν ὄραον ἢ τὴν ἀκοήν!

Καὶ ἀνὰ μὲν τὸ πρῶτον, ἀνὰ ἐδικαιώθη ὑπ' αὐτῆς ὁ ὑπόδικος δικαίως ὅπερ, ἄλλως, οὐδόλως ἀπίθανον, εἶπατέ μοι τίς ἤδη θὰ διαλύσῃ ἐν ἐμοὶ τὴν ἀκαταμάχητον περὶ τῆς ἀξιοπιστίας τῆς ἀμφιβολίαν, τίς θὰ με διαβεβαιώσῃ τὴν δύσνον ἐμὲ καὶ ἀπειρον τῶν νόμων, οὗς σοφῆ ἐκείνη ὁμόφυλός μου κατεβρόχισεν, ἴσως διττῶς (!)—ὅτι μᾶλλον κατὰ χάριν ἢ κατ' ἀλήθειαν δὲν ἀπέκλινεν ὑπὸ τὴν ἀβρὰν πίεσιν τῶν χειρῶν τῆς ἢ πολυκύμαντος πλαστιγῆς τῆς Θέμιδος;

Ἄν δ' ἐχθρὸς ἀληθείας τινός ἢ τολμητῆρά ἴσως αὕτη ὑπόθεσις μου, ἀνὰ πράγματι ἐν τῇ δημοσίᾳ ἐκείνῃ ῥήτορι ἢ γυνὴ ἀπαρνούμενη τὴν λειτουργίαν τοῦ ἀμελιχτοῦ Νόμου, ἐξυπρέτησε μᾶλλον τὸν ἔμφυτον ἐν αὐτῇ οἶκτον καὶ ἔλεος, ὡς, τότε ἡ Φιλανθρωπία, ναί, μειδιᾶ ἀλλὰ στεναίνει ἡ Δικαιοσύνη! . . .

Ἡ Δικαιοσύνη, ἡ ἀγνή καὶ ἀγία ἀλλὰ καὶ δυσπρόσωπος αὕτη θεά, ἡ λευκὴ καὶ ἀσπίλος ἀλλὰ καὶ αὐστηρομέτωπος Θέμις ἢ σκεπτικῶς πάντοτε σταθμιζοῦσα τὸ εἰδικὸν βῆμα πάσης ἡμῶν πράξεως. Ἡ Δικαιοσύνη, ἥτις κατεξανίσταται μὲν βεβαίως καὶ φρικτῶς πρὸς τὴν αὐθαίρετον ὀμότητα τῶν βασανιστῶρων καὶ τῆς θανατικῆς ποινῆς τὴν διεκλαοῦσαν εἶτι ἐνιαχοῦ τὴν ἀγριότητα τοῦ πεπολιτισμένου ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἀπαιτεῖ ἀφ' ἑτέρου ἐν τῇ ἀπολύτῃ αὐτῆς ἰσορροπίᾳ, ἥτις ἀποτελεῖ ἀληθῶς τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐλλείψεως

ἐν τῇ ἀστικῇ βίῃ, τὴν ἀπόλυτον ἱκανοποίησιν τοῦ θύματος ὑπὸ τοῦ κακούργου, τὸ αὐστηρὸν καὶ τραχὺ ἐκείνο παιδαγωγικὸν ῥάπισμα ἐπὶ τῆς παρειᾶς αὐτοῦ, ὑπερέξυπρητοῦν τὴν ἠθικὴν ἀνάτηψιν καὶ σωφρονισμόν του, ἐξυπρέτει συνάμα καὶ τὴν ἀκραίοντῃ ἀπίστιν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τοῦ θύματος.

Ἄλλ' ὑποθέτωμεν ὅτι ἡ χαριτόβρυτος ἡμῶν δικηγόρος μακρὰν ἀπέχει τῶν τοιούτων γυναικειῶν ἀδυναμιῶν—ἀνὰ ἀδυναμίας δύναται καὶ τολμᾶ τις νὰ ὀνομάσῃ τὸ ἀγγελικὸν ἔλεος καὶ τὸ εὐσπλαγχνον δάκρυ ὅπερ αὐθρομήτως ἡ καρδία τῆς ἡλιθίουσιν γυναικός, τῆς ἀνδρείας τὸ αἰσθημα, ἐπιδαψιλεύει καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κακούργον, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον ἐκυτῆς φονέκ, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἦ δυστυχῆς.

Ὀ! . . . τότε, τότε φαντάσθητε τὴν γυναῖκα ἀπαρνούμενη τὸν οἶκτον, φαντάσθητε τὴν γυναῖκα στερεοῦσαν ἑλῆους ἐν τῇ βλοσυρῇ τραχύτητι καθήκοντος ὅπερ ἐλαφρῆ τῇ καρδίᾳ καὶ οἶοντι γενομένη ἐβίη πρὸς ἑαυτὴν ὑπεδύθη! φαντάσθητε τὴν γυναῖκα ἀποστελλοῦσαν διὰ μιᾶς αὐτῆς ἀγαλατωδῶδες χειρονομίας τὸν τρέμοντα ἐκεῖνον δυστυχῆ ἀπόκληρον τοῦ ἠθικοῦ καὶ ἀστικοῦ βίου, τὸν ἀπεγνωσμένον ἐκεῖνον πλάνητα ὀδοπῶρον εἰς τὰς σκολιάς τῆς ζωῆς ἀτραπούς, τὸν υἱὸν μητρὸς, τὸν σύζυγον γυναικός ἢ πατέρα τέκνων εἰς τὴν εἰρκτὴν ἢ τὸν θάνατον!! . . .

Ἀναπλάτατε, ἀναπλάσατε αὐτὴν ὡς ἐγὼ μὲν σάρκα καὶ ὀστέα διὰ τῆς φαντασίας καὶ εἶπατέ μοι εἴτα ἀνὰ ἐν αὐτῇ ἐνσαρκούται ἡ προσφιλές εἰς τὸν Δία Θέμις ἢ ἡ ζοφερά τοῦ Ταρτάρου Νέμεσις καὶ Μέγαιρα! . . .

Τίς ἐκ τῶν ὀλίγων, εὐτυχῶς, ἀνὰ τὰς κοινωνίας παρατόλμων χειραφετητῶν, οἵτινες κούρη καρδίᾳ καὶ διανοίᾳ ἐπινεύουσιν εἰς τὴν ἐν τῇ νομικῇ χειραφέτησιν τῆς γυναικός, τίς λέγω, ἐξ αὐτῶν ἠρώτησε τὴν λευκόπεπλον Θέμιδα ἀνὰ στέργῃ θῆλεις ἢ ἀρρενας τοὺς ὑπαλλήλους αὐτῆς;

Ἄν ἡ ἀρχαία ποιήσις, ἡ ἀλληγοῦσα δὲ γλαδὴ φιλόσοφος τῶν πρώτων αἰώνων ἠθικαία, εἰς γυναικειῶν ὑπόστασιν ἐπροσωποποίησε τὴν πολυθέβαστον ταύτην θεάν, ἐπραξε τοῦτο οὐχὶ θεωροῦσα τὴν γυναῖκα ἀρμοδιωτέραν δι' αὐτὴν ἐν τῇ πρακτικῇ τῆς ἐκράνσει ἀλλὰ ἐνσαρκούσα ἐν αὐτῇ τὴν ἰδέαν μόνην τοῦ πράγματος, τὴν ἰνδαλματικὴν ὑποτύπωσιν τῆς δικαιοσύνης, ὡς ἰδιότητος ἠθικῆς, ὡς καὶ πολλὰς ἄλλας ἐπίσης ἠθικῆς ἐννοίας καὶ ἀρετᾶς, τὴν Ἀρετὴν ἐν γένει, τὴν Ἀληθειαν, τὴν Σοφίαν, τὴν Εἰρήνην, τὴν Χάριν, τὴν Ποίησιν, ὡς ἀφ' ἑτέρου τὴν Ἐριδα, τὴν Καζίαν, τὴν Ἐνδοειαν καὶ οἰασθῆποτε ἄλλας.

Τὴν δὲ ὑπερτάτην κωδικοποίησιν τῆς Δικαιοσύνης ὡς πολιτικῆς καὶ κοινωνικοῦ θεσμοῦ καὶ τὴν ἐκτελεστικὴν ἀρμοδιότητα ἀφήρесе καταφανέστατα ἀπὸ τῆς Θέμιδος, ἥτις οὐδέποτε ἐν τῇ μυθολογίᾳ παρίσταται τιμωρῶς, καὶ ἀπένειμεν εἰς ὑπερτέραν καὶ ἐπικρατεστέραν μεγαλειότητα ὑπαγαγούσα τὴν Θέμιδα εἰς τὸν Δία, ὅστις μόνος ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας καὶ ἐξαπέστειλεν εἰς τὴν γῆν τὸν ἐκδικητὴν κεραυνόν, ἀφ' οὗ πρῶτον

διόλιζεν, ούτως εἶπεν, διὰ τοῦ κριτηρίου τῆς ὑπάτης αὐτοῦ καὶ ἀνδράδους ἐπιβολῆς πάσαν ἐκείνης ἐτυμγορῶσαν καὶ ἀπόφασιν.

Ἄνδρες ἐπίσης κριταί, ὁ Μίνως, Αἰακός, καὶ Ραδάμανθυς, οἱ ἡμίθεοι νομοθέται, καθήμενοι παρὰ τὰς πύλας τοῦ Ἄδου, ἐδίκαζον τοὺς νεκροὺς, αἱ δὲ γυναῖκες ταρτάραι τιμωροὶ Νέμεσις καὶ Ἐρινύες δὲν ἐκπροσωποῦσι ἰδίαν τινὰ ἐκτελεστικὴν δύναμιν τῆς θείας δικαιοσύνης, ἀλλ' εἶναι ἀπλῶς ζωγραὶ παραστάσεις τῶν τύφων τοῦ συνειδότης, αἵτινες βεβαίως καὶ μετὰ τὸν σωματικὸν θάνατον ἐπιζῶσι καὶ ὑπεκκαίονται μᾶλλον ἐν τῇ ἀθανάτῳ ψυχῇ.

Γενικώτερον δὲ εἶπεν ἡ βαθύτορος ἀρχαιότης εἰς θεαίνας ὑπετύπωσε τὰς εἰς τὴν γυναῖκα μᾶλλον ἐξιδιαιτούσας ἠθικὰς ἐιδιότητας εἰς θεοὺς δὲ τὰς μᾶλλον ἀνδρικός.

Ἄνδρα, λ. χ. διέπλασε τὸν θεὸν τοῦ πολέμου Ἄρη, ἄνδρα τὸν θεὸν τῆς βραυτοτεχνίας Ἡρακλῆτον, ἄνδρα τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν θεὸν τοῦ φωτὸς ὡς Φοῖβον, τῆς ὑπερτάτης τελειοποιήσεως τοῦ νοεροῦ φωτισμοῦ ὡς Λυριστην καὶ Μουσηγέτην, καὶ τῆς ἱατρικῆς ὡς Παιῶνα, ἄνδρα καὶ αὐτὸν τὸν Δία τὴν συγκεντρωτικὴν σύλληψιν τοῦ Θεοῦ ἐν γένει καὶ τῆς ὑπερτάτης παγκοσμίου καὶ ὑπερκοσμίου ἀρχῆς.

Ἄειποτε ἄλλως τε πᾶς λαὸς ἀνδρικήν μόνον ὑπένοησε τὴν ὑψίστην τοῦ Θεοῦ παράστασιν, ὡς καὶ δι' ἀνδρικῆς ὑποστάσεως ἀντιλαμβάνεται τοῦ Θεοῦ ἡ θειοτάτη ἡμῶν θρησκεία, ἡ δὲ ὀρμέμφυτος αὐτῇ πάντων τῶν λαῶν καὶ αἰῶνων τάσις καὶ ἔννοια αὐσιωδέστερον καὶ θεμελιωδέστερον πάσης ἄλλης ἐνδείξεως ἀποφαίνεται περὶ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ ἀρρένου γένους ἐν τῷ βίῳ τοῦ σύμπαντος, τοῦθ' ὅπερ οὐδόλως ἐλαθον τέως ὑπ' ὅφει οἱ ἀπανταχοῦ χειραφετηταί.

Ἡ συνύπαρξις τῆς βασιλείδος Ἡρας παρὰ τὸν Δία, ἥτις εἶναι ἀρνητικὸς μόνον, οὐχὶ ὡς ἐκεῖνος θετικὸς, φυσιολογικὸς παράγων τοῦ παγκοσμίου συστήματος, ἡ συνύπαρξις τῆς Ἐννουῦς παρὰ τὸν Ἄρη καὶ ἡ ἀπόδοσις τῆς ἀνδράδους θήρας εἰς τὴν παρθένον Ἀρτέμιδα, ταῦτα εἶναι ποιητικαὶ παραστάσεις ἄλλοιαι, τὰς ὁποίας δεόν νὰ ἐκζητήσωμεν εἰς τὰς πολυποικίλους βλέψεις τῆς τῶν ἀρχαίων θρησκείας, ὅπερ οὐδόλως ἐνταῦθα προτιθέμεθα.

Οἱ διοργανωτικώτατοι τοῦ δημοσίου βίου νέες Ρωμαῖοι, αἵτινες, ἄλλως τε, οὐδόλως ἐστέτησαν τὴν γυναῖκα τῆς ἀρμοδίας ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐλευθερίας καὶ δὴ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀκμῆς αὐτῶν δι' οὐκ ὀλίγων ἐξαισιῶν γυναικείων τύπων κατεκόσμησαν τὴν ἱστορικὴν ἀρχαιότητα, ἐθέσπισαν μετὰ ἄλλων καὶ τὸν αὐστηρὸν μὲν ἴσως ἀλλὰ σοφὸν *σαλιακὸν νόμον* ὅστις ἀπηγόρευεν εἰς τὴν γυναῖκα τὴν κατάληψιν βασιλικῆς ἀρχῆς καὶ δημοσιονομικῆς εὐθύνης.

Δι' αὐτὸ ἐν τῇ ἱστορίᾳ αὐτῶν βλέπομεν Κορνηλίας ἀλλ' οὐχὶ Σεμιράμιδας, βλέπομεν Βιργινίας ἀλλ' οὐχὶ Αἰκατερίνας Β', βλέπομεν Λουκρητίας Κελλατίνου ἰμμέσως ὅσον καὶ καιρίως ἐπὶ τῆς μεταπολιτεύσεως ἐ-

πιδρώσας, ἀλλ' οὐχὶ Μαρίας Στούαρτ ἢ Τυδορίδας ἢ Ἀντωνιέττας ἢ ὅσας ἄλλας παρασιωπῶ.

Αἱ Λιβύαι Δρουσίλλαι, αἱ Μεσσαλίαι αἱ Ἀγριππίαι καὶ αἱ παμπληθεῖς ἄλλαι αἱ πλαγίως ἐπὶ τῆς ἱστορίας ἐπιδράσασαι παραπλεύρως τοῦ θρόνου κατὰ τοὺς ἀπαιτούς αἰῶνας τοῦ Ρωμαϊκοῦ ἐκραυλισμοῦ, ὧ, φαντάσθητε πῶσον οἰκτροτέρην θὰ διεμύρρουν τὴν ἱστορικὴν ἀποψιν τῶν τότε χρόνων ἂν ἀμέσως ἐνήργουν, ἂν αὐταὶ ἐπὶ τοῦ θρόνου ἀνῆρχοντο! . . .

Εἶναι πλούσιον εἰς μακρὰς καὶ προσηλίας εἰς τὴν γράρουναν νοερὰς ἐξελίξεις τὸ θέμα· ἀλλ' ἀπηνῆς ὁ χρόνος καὶ ὁ χώρος τῇ ἐπιβάλλει ἀπότομον ἴσως τὴν λήξιν, καὶ καταπαύει μίαν καὶ μόνην ἐκφράζουσα διακατῆ ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος εὐχήν: Ὅπως δηλονότι αἱ κυβερνήσεις αἱ ἐπιτρέψασαι τέως εἰς τὴν γυναῖκα τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα, τὴν πρώτην ταύτην βαθμίδα τῆς πολιτικῆς λειτουργίας, μιμηθῶσι τὰς πολυπληθεστέρας ἐκεῖνας, ὅσαι τῇ ἀπηγόρευσαν τοῦτο, φαινόμεναί σπορικώτεραι πρὸς αὐτὴν τὴν γυναῖκα, τὴν οἰκογένειαν καὶ τοὺς θεμελιώδεις καὶ ἀπραγραπτους τοῦ ἠθικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου θεταμοῦς.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΙΑΣ ΕΝ ΤΩ ΔΗΜΟΤΙΚΩ ΣΧΟΛΕΙΩ

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

Ἡ ἰδέα ὅτι τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ διδάσκωνται παντοειδῆ χειροτεχνήματα πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐροίθη εἰς τὸ μέσον.

Ὁ Λούθηρος αὐτὸς συνεβούλευε νὰ μὴ λαμβάνηται ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ὑπ' ὄψιν μόνον ἡ ψυχὴ ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα τῶν παιδιῶν, διὸ ἤθελε νὰ ἐσκῶνται εἰς ποικίλα χειροτεχνήματα ἀναγκαῖα ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν τῇ κοινωσίᾳ, ἐν τῷ κράτει.

Ὁ ἐν Μοραβίᾳ τῷ 1592 γεννηθεὶς Κόμμεντιος (ἐκλατινισθεὶς Comenius) ἀπικεῖται ἐν τῇ *Μεγάλῃ Διδακτικῇ*, ἡ μηχανικὴ ἐπισχόλησις νὰ συμπληροῦν τὴν διδασκαλίαν. Ἀναφέρει ὅτι μικρὰ παιδιὰ εὐχρίστως καταγίνονται κατασκευάζοντα οἰκίσκους ἐκ πηλοῦ, ζυλαριῶν ἢ λίθων. Ἐν τῷ δημοτικῷ σχολεῖῳ τὰ παιδιὰ ὀφείλουσι νὰ διδάχθωσι τὰ κυριώτερα ἐκ τῶν χειροτεχνημάτων, τὸ μὲν ἵνα μὴ εὕρισκωνται ἐν πυχυλῇ ἀγορῇ περὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ γιγνομένων, τὸ δὲ ἵνα φανῇ καὶ ἡ φυσικὴ ἐκάστου κλίσις. Τὰ σχολεῖα πρέπει νὰ εἶναι ἐργαστήρια ἔχοντα ἐκ τῆς ἐργασίας. Τὸ δημοτικὸν σχολεῖον πρέπει νὰ μορφῶνῃ ἀδραστηρίους μαθητευομένους, ἀνδρες ἰστοίμους πρὸς πᾶν, ἱκανοὺς καὶ ἐπιμελεῖς, εἰς οὓς ἐσφαλῶς καὶ μετὰ θάρρους νὰ δύνηται τις νὰ ἐμπιστευθῇ πᾶσαν ἐργασίαν ἐν τῷ βίῳ.

Ὁ Ραττίγιος (γεν. τῷ 1571) ἐπιθυμεῖ περισσότερο νὰ πλησιάζῃ ἡ σχολὴ πρὸς τὸν βίον. — Ὁ μέγας σοφὸς «Λίβνιτς» (γεν. τῷ 1646) εὐχεται καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μὴ παρεμειλήται τὸ ἐν τῷ βίῳ χρῆσιμον καὶ νὰ μὴ σπαταλᾶται μάτην πολυτίμος χρόνος εἰς ἐξηγήσεις καὶ ὁμοιας.

Ὁ ἄγγλος I. Λόκκι (γεν. τῷ 1632) ἤθελε νὰ διδάσκηται ἡ νεολαία κηπουρικὴν καὶ ἕτερα χειροτεχνήματα. Τοιαῦτα ἐνασχόλησις εἶναι ὠφέλιμος εἰς τὴν υγίειν, διατηρεῖ ἰσορροπίαν μετὰ πνευματικῆς καὶ σωματικῆς ἐργασίας, περιέχει δὲ καὶ

ώφελήματα εις τὸν μέλλοντα πρακτικὸν βίον. (Σκέψεις περὶ ἀγωγῆς IV §§ 201—209).

Ὁ Rousseau (γενν. τῷ 1712) ἐπέθηκε διὰ τῆς ἐνασχολήσεως τοῦ τροφίμου του εἰς ἐργόχειρα νὰ διεγείρῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας πρὸς τὴν χειροτεχνίαν (Αἰμίλιος III §§ 112—111, 136—157, 163, —165.)

Ὁ Αὐγουστος Χέρν Φράνκ (γενν. τῷ 1663) ἦτο ἐν τοῖς σχολαίσις αὐτοῦ καθηδρῶμασιν ἐν Ἀλλήῃ χειροτεχνικὰς ἐργασίας «πρὸς μὲν ὅμως χρησίων ἀνθρώπων καὶ πολιτῶν».

Ἐπέθηκε νὰ μορφώσῃ τὰ τέκνα τῶν πτωχῶν οὕτως ὥστε νὰ αὐτοβοηθῶνται ἐν τῷ βίῳ καὶ νὰ δύνανται νὰ ζῶσι δι' ἐντίμου ἐργασίας. Ἐν ταῖς κατωτέροις τάξεσι εἰς τε τὰ ἄρρενα καὶ τὰ θήλικα ἐδίδασκε πλεκτικὴν, ἐν δὲ ταῖς ἀνωτέροις διάφορα ἐργόχειρα διὰ χαρτονίου, τορνευτικὴν καὶ στίλβωσιν τῆς ὕλης. Τοιαῦτα χειροτεχνικὰ ἐργάσια ἐδιδάσκοντο καὶ εἰς τὰς πρώτας πρακτικὰς σχολὰς, αἵτινες κατ' ἐξέλιξιν τὸν χρόνον εἶχον συστήθῃ τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Φράνκ.

Οἱ φιλόσοφοι εἶχον παραδεχθῆ κατ' ἄρχας τὰς γυμνασιακὰς ἀσκήσεις. Μετὰ ταῦτα ἀπήγγεον εἰς τὸ φιλοσοφικὸν μηχανικὰς ἐνασχολήσεις, τορνευτικὰς, λεπτοουργικὰς κτλ. Εἰς δὲ τὸ Σαλτσμβουργίον ἐν Shnnefenthal Ἐκπαιδευτήριον τὰ παιδιὰ κατεγίνοντο ἐν ὑπαίθρῳ εἰς τὴν κηπουρικὴν καὶ ὄπωροκομίαν, πρὸς δὲ καὶ εἰς ἐργασίας διὰ χαρτονίου, πλεκτικὰς, χρωστικὰς, ξυλουργικὰς καὶ τορνευτικὰς.

Κατὰ τὸ ἔτος 1773 ὁ βοεμὸς ἱερεὺς Kindermann συνέστησεν ἐν Καπλίτση βιομηχανικὴν σχολὴν. Τὸ αὐτὸ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐποίησεν ἐν Πελαιομάκῃ, ὁ ἐφημέριος φὸν Ρόγοβ. Συγχρόνως ἐν Αὐστρίᾳ, Σαξωνίᾳ καὶ Μεκλεμβούργῳ συσταθέντων πολλὰι τοιαῦται βιομηχανικὰ σχολὰ σκοπὸν ἔχουσαι τὸ μὲν νὰ παρίσχουν ἐνασχολήσιν εἰς τοὺς κατοίκους, τὸ δὲ νὰ δικηλασούν τὴν νεολαίαν ἐν τῇ ἐργασίᾳ.

Τῷ δὲ 1797 ὁ δούξ τοῦ Ὀλδεδούργου ἱδρυσεν εἰς τὰ κτήματα αὐτοῦ σχολὰς τριπλάς, κλωστικὰς, ραπτικὰς, καὶ πλεκτικὰς διὰ τὰ κοράσια, ξυλουργικὰς διὰ τὰ ἄρρενα καὶ κηπουρικὰς διὰ τὰ ἄρρενα καὶ τὰ θήλικα. — Ἐκ τῶν βιομηχανικῶν σχολῶν σήμερον ὀλίγα μὲν σώζονται, ἐν τούτοις δι' αὐτῶν ἐγένετο ὑποχρεωτικὸν μάθημα ἐν τῷ δημοτικῷ σχολείῳ ἢ διδασκαλίᾳ τῶν γυναικείων χειροτεχνιῶν.

Ὁ Pestalozzi ἠθέλη νὰ καταστήσῃ τὸ δημοτικὸν σχολεῖον ἀπρωπαιδευτικὸν τῆς γεωργίας, βιομηχανίας καὶ τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας. Δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν του. Κακοτροπία τῶν παιδίων, ὀλεθρία ἐπιθροισίς τῶν γονέων καὶ ἡ ἰδίᾳ αὐτοῦ ἀνεπιτηδείότης τὸν ἐκόμισαν. Τοῦναντίον ὁ σύγχρονός του Φέλλεμπεργ ἐν Κορβίλλῃ ἐπέτυχεν λαμπρὰ ἀποτελέσματα. Πρακτικὸς ὢν ἀγρονόμος καὶ ἔμπορος ἱδρυσεν ἀγρονομικὴν σχολὴν καὶ ἀνώτερον ἐκπαιδευτήριον διὰ τοὺς υἱοὺς τῶν εὐπόρων τάξεων, ἰδίως τῶν μεγάλων ἰδιοκτημόνων, εἶτα ἑτέραν ἀγρονομικὴν σχολὴν χάριν τῶν πτωχῶν, ἑτέραν πραγματικὴν καὶ μέσην σχολὴν διὰ τὰ τέκνα τῆς μέσης κοινωνικῆς τάξεως, φροντιστήριον διδασκάλων καὶ τελευταίον παρθενγωγεῖον τῶν ἀπόρων κορασιῶν. Διὰ τῶν ἐκπαιδευτῶν του ἐπεδίωκε τὴν βελτίωσιν τῶν τε πτωχῶν καὶ τῶν πλουσιῶν ἐπέθηκε τούτους μὲν νὰ φυλάξῃ ἀπὸ τῆς ἐκθηλύνσεως καὶ τῆς ἀλιχοφροσύνης, ἐκείνους δὲ νὰ συνειθίσῃ εἰς τὴν ἐργασίαν, ὥστε ἀμφότεροι καὶ τάξεις νὰ συζώσιν μετ' ἀλλήλων ἐν ἀρμονίᾳ εὐχαριστημέναι καὶ εὐτυχεῖς νὰ τιμῶσιν καὶ ν' ἀγαπῶσιν ἀλλήλας. Ὁ Φέλλεμπεργ ἐπέσπασεν ἐφ' ἑαυτοῦ ἀμέσως τὴν προσοχὴν διαπρεπῶν ἀνδρῶν τῆς ἐφορίας. Αἱ ἐπιτιμῆαι του ἦσαν λαμπραὶ καὶ μενα-

λοπρεπεῖς. Ἴνα δὲ ἐξαπλώσῃ εἰς εὐρὴν κύκλον τὰς ἀρχὰς του συνῆθετο περὶ αὐτὸν τοὺς δημοδιδασκάλους καὶ ἐδίδεν αὐτοῖς διαφόρους ὁδηγίους.

Εἰς ἐκ τῶν διδασκάλων τούτων ἦτο καὶ ὁ Βέρλιν. Οὗτος ἔδωκεν εἰς τὴν χειροτεχνικὴν διδασκαλίαν νέαν ὄψιν καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν τὰ Βέρλεια σχολεῖα. Τὰ Βέρλεια ὑπῆρχον παραδείγματα πολλῶν ἄλλων καθιδρυμάτων. Ἐν Γερμανίᾳ τῷ 1833 συνέστη (ἐν Κόρνῃ παρὰ τὸ Ἀμβούργον) Χειρωνακτικὴ σχολή, ὅμοια δὲ ἐκπαιδευτικὰ καθιδρύματα ἱδρύθησαν ἐν Γαλλίᾳ (ἐν Ρουσσέλεδῃ τῷ 1849) καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ. Σκοπὸς τῶν σχολείων τούτων ἦτο ἡ ἠθικοποίησις τῆς νεολαίας διὰ πρακτικῶν ἐργασιῶν, ἡ προετοιμασία διὰ τὸν μέλλοντα βίον καὶ ἰδίως ἡ προαχὴ τῶν ἀναγκαιῶν γνώσεων πρὸς ἐξίσκησιν τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας. Ἐν τοῖς σχολείοις τούτοις ἠκούοντο τὰ παιδιὰ ἰδίως τὰ ἄρρενα εἰς τὴν ραπτικὴν, ἐπισηματοποιίαν, ἀρτοποιίαν, ψηφροποιίαν, κρηνοποιίαν, ταλαιουργίαν, ξυλουργικὴν, τορνευτικὴν, βλαστοποιίαν, ζωγραφικὴν, τοιχοποιίαν, λεπτοουργικὴν εἰς παντοειδεῖς κηπευτικὰς καὶ ἀγροτικὰς ἐργασίας εἰς τὴν τυπογραφίαν, λιθογραφίαν, βιβλιοδετικὴν, κ. ἄ. Τὰ κοράσια ἐνασχολοῦντο ὡς μάγειροι, θαλαμηπόλοι, πλύντραι καὶ ράπτρια.

Ἄλλ' ὅσον δῆποτε ἐξαιρετὰ καὶ ἂν ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα καὶ αἱ ὑπηρεσίαι τῶν τοιούτων καθιδρυμάτων, ἦσαν ἀκόμη ἀπόπειραι πρὸς διδασκαλίαν τῆς χειροτεχνίας εἰς τὰ ἄρρενα καὶ μόνον τὰ γυναικεῖα ἐργόχειρα κατέστησαν ἀνεπὸσπαστον μῆθημα τῶν παρθενγωγείων.

Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διήγειρεν ἡ χειροτεχνικὴ διδασκαλία τῶν ἀρρένων. Ἡ ἀνακίνησις τοῦ ζήτηματος ὀφείλεται εἰς τὸν Οὐόρον Κουαίτορ ἐξ Ἑλβεγίας τῆς Φιλλανδίας. Οὗτος ἀνδιωργανῶν τὴν δημοσίαν ἐκπαιδεύσιν τῷ 1890 εἰσήγαγε καὶ τὴν χειροτεχνικὴν διδασκαλίαν ἐν τῷ Διδασκαλείῳ καὶ τῷ Δημοτικῷ Σχολείῳ.

Ἐν Δανίᾳ ὁ Κλαουζὸν φὸν Κίας, ἑλεγχος ἐν ἀποστρατείᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1866 προέτεινε τὴν οἰκιακὴν χειροτεχνίαν ὡς μῆθημα. Τῷ 1873 ἱδρυσεν τὴν Γενικὴν Δανικὴν εἰταιρίαν τῶν οἰκιακῶν ἀσχολιῶν Dansk Husflids selskab). Τῷ 1875 ἔλθων εἰς Βερολίνον ἔδρυσεν σχολὴν οἰκιακῆς χειροτεχνίας.

Αἱ οἰκιακὴ χειροτεχνίαι τοῦ Κλαουζὸν ἐν Δανίᾳ ἔχουν χαρακτηρὰ οἰκιακῆς οἰκονομίας, δὲν συνδέονται ἀμέσως μετὰ τῶν Δημοτικῶν Σχολείων ἀλλ' ἐξαρτῶνται ἐξ ἰδιωτῶν ἢ εἰταιριῶν.

Σημαντικὴν ὄψιν ἐλαβεν ἡ χειροτεχνικὴ διδασκαλία ἐν Σουηδίᾳ. Οὕτως ἐν Ροθμδούργῳ γίνεται πλήρως συστηματικὴ διδασκαλία τῆς χειροτεχνίας ἐν τῷ δημοτικῷ σχολείῳ. Τὰ παιδιὰ κατεγίνονται εἰς τὴν ζωγραφικὴν, ἀχυροπλασίαν, ξυλουργικὴν, χαρτοουργίαν, κλειθροποιίαν καὶ σιδερούργειαν. Ἐν Ναϊαῖς ὁ κ. Ἀβρηάμσον ἔχει ἱδρυμένον ἐξαιρετικὸν διδασκαλεῖον χειροτεχνίας. (*) Οἱ νέοι ἐν αὐτῷ τυγχάνουν συστηματικῆς διδασκαλίας τῶν συνηθιστέρων μαθημάτων τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου ἐκμανθάνοντες τὴν χειροτεχνίαν ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἱγνογραφίας. Ἡ διδασκαλία τῆς χειροτεχνίας γίνεται παιδαγωγικώτερον, περιορίζεται δὲ ἐνταῦθα εἰς τὴν ξυλουργικὴν, λεπτοουργικὴν καὶ τορνευτικὴν. Ἄλλ' ἐκτὸς τοῦ συνεχοῦς κύκλου τῆς χειροτεχνικῆς διδασκαλίας ἐν τῷ Διδασκαλείῳ καθωρίσθη καὶ ἕτερος κύκλος στενωτέρος ἐκ πέντε ἑβδομάδων χάριν τῶν δημοδιδασκάλων.

(*) Ἐν Σουηδίᾳ ἡ χειροτεχνία τῶν σχολείων ὀνομάζεται Slöjil, ὅπου εἶναι ἀντίθετον τῆς λέξεως ἐπάγγελμα καὶ σημαίνει τὴν μὴ ἐπαγγελματικὴν κατασκευὴν.

Όσοι παρακολούθησαν τις σειρές αυτές οφείλουν να αποκιμασθούν την διδασκαλίαν της χειροτεχνίας. Έντι 1881 υπήρχον εν Σουλδία 456 εργατικά σχολεία, ο δ' αριθμός αυτών εσήμερι πυξάνει.

(έπειτα συνέχισα)
Γ' ΚΑΡΑΤΖΑΣ

ΟΝΕΙΡΟΣ

Φλογίνους ελπίζω οδύγων διά χροσίων ἱμάντων
 δι' αἰθερίων φέρομαι πεδίων ἀκμάντων
 ἐπὶ πυρίνου ἄρματος ὡς Ἰλίου Θεοδίτης
 εἰς χώραν ὑπερκόσμιον καὶ θαυμασίαν, ἥτις
 ὑπὸ νεφέλων ἀργυρῶν περιχρυσῶς μαρμαίρει
 καὶ κυανέως κορυφῆς καὶ χρυσοῦσας αἶρει.
 Πόθος γλυκὺς κατέχει με, παρήγορος ἑλπίς τις
 καὶ ἡ πρὸς ἐλεήμονα Θεὸν καὶ ἱλάσταν πίστις.
 Ποῦδ', ἐλπίζω, πέπεισθα δὲ θά ἴδω, τίνα;
 Σὲ γλυκιστάτη θυγάτηρ, ἀγαπητὴ Χριστίνα.
 Καὶ φέρομαι ὡς ἀστραπὴ ὑφ' ἄρματος καὶ ἔπιαν
 πρὸς τὰ λαμπρὰ προσόλαια τῶν Ἰλιούσων κήπων.
 Σαπφείρου βλέπω δριφάκτα καὶ πύλιν ἀλαδίστρου
 ὑπὸ τὴν λάμπην στίλβαντα ποικιλοχρῶδου ἀστρου
 φθόγγους ἀκούω γλυκεροῦς ἐκπνεύοντες ἠρόμα
 καὶ σφύζον εἰς τὰς μνήμην αἰσθάνομαι τὸ αἶμα.
 Ὁ Κύριε, τετέλεστα! Ἐυδεδίωσαν τὰ φῶτα,
 ἀνασθιπτοῦσιν ἐν ῥιπῇ καὶ ὄματα καὶ ὄτα:
 μίνος ὁ νοῦς προσεύχεται, ἡ δὲ καρδία πάλλει
 (ζωῆς, θανάτου ἐν ἐμοὶ τελεῖται ἄρα πάλλει);
 Φῶς ἱλαρὸν αἰθιρίδιον αἰσθάνομαι, ἠδέϊα,
 ἀγνωστος τέως, ἀρρητος πληροὶ με θυμηδία.
 Ἐνώπιόν μου ὡς χιὼν λευκὴ μορφή ἔφανη,
 ἣν περιβάλλει φωτεινὴ, ροδόχροος στεφάνη.
 Οἶα μορφή! Μειδίαιμα γλυκὺ χειλῶν, ὅσον
 τὰ χεῖρα διαγράφουσι τῶν κρινῶν καὶ τῶν ἱων.
 Οἶα σμαράγδου ὄματα! Τὸ γάμο τῆς εἰρήνης
 ὡς ἀπὸ θαλάσσης χέουσιν βεῖ δικρούνου κρήνης.
 Ὡς ὑακίνθου ἀνθεμα ἡ βοστρυχώδης κόμη
 καὶ ὡς ἀφρόν τοῦ κύματος ὁ τράχηλος, οἱ ὦμοι.
 Μορφή ἀγγέλου πνεύουσα οὐράνιον εἰρήνην,
 ἀλλὰ ρομφαίαν ἔχουσα διὰ χειρὸς πυρίνην,
 ρομφαίαν σχηματίζουσα γραμμὴν φλογὸς καμπύλην
 καὶ τὴν ἀκμὴν στροβιζούσαν εἰς τῆς Ἐδῆ τὴν πύλιν.
 • Ἄγγελε, (λέγω θρηνηφῶν), φύλαξ τῶν Ἰλιούσων,
 • εἰς τῆς ποσεινῆς μου θυγατρὸς ὦ, ἀφες με πλῆσιον
 • ὡρας τινὰς, στιγμὰς, στιγμῶν περιπιθῶς νὰ κλαύσω,
 • τῆς προσφιλοῦς αὐτῆς μορφῆς τὴν θέαν ν' ἀπολαύσω,
 • εἰ λόγους στοργῆς θωπευτικούς ν' ἀκούσω καὶ νὰ εἶπω
 • ἐν τῷ σεπτῷ καὶ ἱερῷ τῶν μακαρίων κήπων.
 • Οἰκτιρον, φύλαξ ἀγγελε, εὐδάκουσόν μου, Πνεῦμα,
 • ἐλέησόν με, ποιήσον τῆς εὐδοκίας νεῦμα.
 • Ὡς ἐναρμόνιος φῶθ τοῦ Πνεύματος οἱ λόγοι
 ἀκούονται. • Πᾶσα πνοή, τὸν Κύριον εὐλόγει
 • Τάλαν θνητέ, αἶμα καὶ σάρξ εἰς τῆς Ἐδῆ τὸν κῆπον
 • οὐκ εἰσελεύσεται ποτε εἰς τὸν οἶονα. Εἶπον.
 • Ἀλλὰ πρὸς οἶκτον συμπαθῶς καὶ φέρομαι καὶ βέπω
 • Νὰ ἴδῃς τὴν φιάττην σοὶ παιδίσκην ἐπιτρέπω
 • ἐντεῦθεν. • Τὴν ρομφαίαν τοῦ πρὸς τὴν οὐρανὸν ἔκτεινει,
 καὶ βλέπω, βλέπω ἐν χρυσοῦ δὲ δούτηνος ἀκτίνι
 τῆς προσφιλοῦς μοῦ θυγατρὸς τοὺς φίλους χαρακτῆρας...
 Ὁ, διατὶ ὁ ἀγγελος ὁ δούτηνον οἰκτίρας
 αἶρει τὸ φῶς; Ὁ, διατὶ τὸ σκότος, ἡ ὀδύνη;
 Οἶμοι! Πῶσον δούτηρέθομαι, δούτητων ἐν δίνῃ,
 τυφλός... Ἀλλ' ἀφυπνίζομαι. Ποῦ κείμαι; ποῦ; Ἐν κλίτῃ,
 ἐφ' ἧς προχέει φῶς γλυκὺ πλῆσιφῶς σελένην.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ

ΚΛΑΔΟΣ ΕΛΑΙΑΣ ΕΙΣ ΤΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣ ΤΟΥ Γ. ΑΒΕΡΩΦ

Ὁ Πατὴρ μου χρυσῆ, ἱερὰ, θεσπεσία μου Ἡπειρος, χαῖρε!
 Σὲ εὐλόγει ὁ Αἰθέρ με χρυσοπύρινα δράγματα ἄκτινων καὶ
 αἰ οὐράνιοι αὔραι φιλοῦσι τὸ ὑψηλὸν μέτωπόν σου, ὦ ἀπροσέ-
 ρυφος Σὺ, Ἱερουσαλήμ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ!

Χαῖρε, καρκύνιος Μητὴρ μου καὶ Μητὴρ τῶν Τιτάνων τῆς
 ἐθνικῆς εὐποιίας, τῆς μεγαλοπράγμονος εὐποιίας, τῆς εὐρείας
 ὡς ὁ αἰθέρ, τῆς φλογεράς ὡς ὁ Φοῖβος, τῆς ἀνεξαντλήτου
 ὡς αἰ στιγμῆ τῆς αἰωνιότητος!

Ὁ, πῶς ἐξατμιζομένη ὡς ζεφύρου πνοὴ ἡ ψυχὴ μου πετᾷ
 εἰς τὰ φυλλώματα τῶν κρηνοφότων δρυῶν σου, καὶ πῶς πε-
 रिπλέουσι ὑψηλὰ ὡς χρυσῆ τῶν αἰθέρων νεφέλη, περιπαθῶς
 φιλεῖ καὶ προσψύζει τὰς χιονοστερεῖς τῶν ὀρέων σου κορυφάς!

Ἐκεῖ εἰς τοὺς βράχους σου τοὺς ἀνιμοσκεπεῖς, ὅπου ὁ ἐρη-
 μίτης ἱεραὺς ταυθεῖ τὰ μαῦρα πετρά, καὶ ὁ πυρολάττης αἰτός
 ἀπειθύνει διὰ τοῦ σθεναροῦ βλέμματός του σιγηλὴν προσευ-
 χὴν πρὸς τὸν Ἥλιον,

ἐκεῖ πετροῦμενον ὡς αἰτός ἐπίσης ἀενάως ἐδρεύει τὸ ὑψι-
 στον τῆς φαντασίας μου ἰδανικόν, καὶ ἐκεῖ ἐκπληκτικὰ καὶ
 τεθριμωμένα τοῦ Γένους καὶ τοῦ κόσμου, ὅλου τὰ ὄματα
 ἀναμένουσιν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὴν γέννησιν νέου τινὸς
 τῆς εὐεργεσίας ἀστέρως, νέου τινὸς τῆς ἀκένωτου Φιλογο-
 νείας Βριάρεω με ἑκπτόν παλάμας διασπείροντος τὴν χρυ-
 σὴν τοῦ πλωτοῦ του ψέμμον πανταχῶς ὅπου τὰ ὑψίστα
 τῆς ἀνθρωπότητος ἰδεώδη, ἡ φωνὴ τοῦ Πλησίον ἢ Μουσῶν ἀ-
 ποκαλοῦσιν αὐτὸν παρακλητικῶς ἐξ ὀνόματος!...

Ἡσούχει, Ἑλλάς! μὴ πλείον κύπτουσα κλαίει ἐκεῖ πέραν
 τοῦ Ἰονίου πελάγους σου εἰς τὴν χώραν τοῦ Δωδωναίου Διὸς
 Θεσπρωτίαν τίς οἶδε τί θὰ γενώσῃ παρήγορος τῶν δεινῶν σου
 ἡ ἐρχομένη στιγμή; τίς οἶδε τίνα νέον υἱὸν σου ἤμειθεν κυο-
 φοροῦν τῆς Ἡπείρου οἱ βράχοι;

Ὁ, ὁ τίτλος οὗτος ὁ εὐώδης καὶ εὐεργετῆς ὁ ὑπερβαίνων,
 τολμῶ νὰ σκεφθῶ, παντός εὐπατρίδου τίτλον, πόσον λαμ-
 πρῶς ὡς χρυσοῦν καὶ μαρμαίρον ἀστρὸν κοσμεῖ τοῦ σεβασμοῦ
 Ἀβέρωφ τὸ μέτωπον!

Ὁ, ποῖάν μοι ἐμπνέει στοργὴν καὶ σέβας καὶ ἀχνὴ θαυ-
 μασμόν, ἡ σεπτὴ αὐτῆ κερκὴ ἡ γιονόκομος ὡς τὰ ὄρη σου,
 Ἡπειρος, τὰ ἱερὰ, τὰ αἰγλήεντα ἐκεῖνα ὄχθωρ τοῦ πυρο-
 στεφοῦς ἐνθουσιασμοῦ μου!

Ἴδετε νοερώς τὸν σεπτὸν ἀνδριάντα! Ἴδετε τὸ καλλιμάρ-
 μαρον τοῦτο κάλλος τὸ ἀδελφὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ τῆς
 χρυσολεφαντίνης Ἀθηνῆς τοῦ Φειδίου μας!... Σύμπας ὁ ἀρ-
 χαιὸς πολιτισμὸς, ὃν ἀνέσκαψεν ἡ γαῖα τοῦ ἐπὶ τοῦ Σταδίου
 τὰ μάρμαρα, σύμπασα τοῦ χρυσοῦ Αἰῶνος ἡ αἰγλή εἰς τὸ
 μέτωπόν του ἐγγράφεται ὡς ὀλύμπιος πομπὴ θεῶν εἰς τὴν
 ζωοφόρον τοῦ Παρθενῶνος!

Στῆθι πάντοτ' ἐκεῖ, ὦ σεπτὴ ἀνδριάς, ὡς Καρυάτις ὑπο-
 βαστάζουσα ἴσχει νοερώς τὸν ἰδεατὸν τῆς Φιλογενείας δόμον,
 στῆθι πάντοτε Γίγα, περιφρονῶν τὴν φθορῆν, μηδενίζων τῶν
 αἰῶνων τὴν πάροδον!

Σὺ καὶ ὁ Χρόνος, γίγαντες δύο πολοσθενεῖς, παλαίεσθε σι-
 βαρώς καὶ βεβαίως, γαί, Σὺ νικητὴς θὰ ἐξέλθῃς!

Χαῖρε, Ἀβέρωφ καλλιπικὸν ἰνδαλίμα!
 Καὶ Σὺ πατὴρ μου χρυσῆ, ἱερὰ, θεσπεσία μου Ἡπειρος χαῖρε!
 Εἶθε νὰ ἤμην ἡ ἀπῶν τῶν νυκτίων δασῶν σου καὶ ἀσιγή-
 τως περιπαθῆς νὰ σοὶ ψάλλω τρισαιωνίους χαριετισμούς!

ΠΑΒΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΥΦΛΟΙ ΒΑΒΥΛΟΝΤΕΣ

Θεωρείται συνήθως ο τυφλός ως υποδεέστερον των άλλων δημιουργημάτων ὄν, περιωρισμένον, ἀνωφελές τῆ κοινωνία, προνοοῦσι δὲ οἱ πάντες ὅτι οἱ ἰσθημένοι ὀμμάτων πτωχοὶ μὲν εἰσὶ καταδικασμένοι εἰς τὴν ἐπαιτείαν, πλούσιοι δὲ εἰς τὴν ἀργίαν, καὶ ἐν ἀμφότεραις ταῖς περιστάσεσιν ὅτι διατελοῦσιν οὗτοι ἐν ἀγνοίᾳ τῶν περὶ αὐτούς.

Καὶ ὁμως ἀπαιτῶνται, διότι τοῦτο δὲν εἶναι γενικόν. Ἀπὸ ἐκκτὸν ἐτῶν διὰ τοῦ Valentin Haüy, ἰδρυτοῦ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν τυφλῶν, διὰ τοῦ Louis Braille, τοῦ ἐπινοήσαντος τὴν γραφὴν τῶν τυφλῶν, καὶ εἰδικώτερον, ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας διὰ τῆς Φιλανθρωπικῆς Ἑταιρίας (Association) τοῦ Valentin Haüy γλιτάδες τυφλῶν ἐκπαιδεύονται ἐκμηθάνοντες ἐπάγγελμα καὶ διὰ τῆς ἐργασίας κερδαίνοντες τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Παράλειποντες ν' ἀναφέρωμεν περὶ τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Μέλωνος περιοριζόμεθα εἰς ὀλίγα παραδείγματα, τὰ καὶ μάλλον θαυμάσια.

Τυφλός ἦτο ὁ διάσημος ἄγγλος μαθηματικὸς Νικόλαος Σάνδερσον (1682—1739) καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καμβρυγίας. Ἀπίστευτον καὶ ὁμως ἀληθίστατον—ἰδί-δασκεν οὗτος τοὺς νόμους τῆς ὀπτικῆς, ἀναπτύσσων τὴν φύσιν τοῦ φωτός καὶ τῶν χρωμάτων, ἐξηγῶν τὴν θεωρίαν τῆς ὀράσεως καὶ πραγματεύμενος περὶ τῆς πορείας τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων διὰ τῶν φακῶν.

Βραδύτερον οἱ Ἀγγελοὶ εἰς τυφλὸν ἀνέθηκαν τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπουργείου τῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγράφων, εἰς τὸν διάσημον οἰκονομολόγον Φώσσετ (1838—1884). Ἐν ἡλικίᾳ 25 ἐτῶν εἶχε τυφλωθῆ οὗτος ἐκ δυστυχῆματος ἐν θήρᾳ. Δὲν ἀπεθάρρυνε, δὲν ἀπῆλπισεν ἐπὶ τῇ πληξίᾳ αὐτὸν συμφορῆ· ἀλλ' ἀπέφασκε νὰ ὑπερπηθῆσῃ τὰς δυσχερείας καὶ νὰ προβῆ εἰς τὰ πρόσω, συνεχίζων τὴν πρὸς τὴν κοινωνικὴν δράσιν ἐρε-πιν αὐτοῦ.

Κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως ἐκ τῶν καθηκόντων αὐ-τοῦ ὁ Φώσσετ ἔπαιε, ἔπαυδορῶμι, ἤλλεμεν, οὐδέποτε παθὼν ἀπενκατιόν τι ἐκ τῶν ἀσυνέτων τούτων διαχύσεων.

Καίπερ τυφλός, ὡς ὑπουργὸς τῶν ταχυδρομείων διέπρεψε, παντχοῦ ἔχων ἰστραμμένον τὸ ὄμμα, καταλιπὼν δὲ τοῖς ὑπ' αὐτὸν ὑπαλλήλοις τὴν ἀνάμνησιν λειτουργοῦ ἀκριε πα-ρατηρητοῦ.

Παράδειγμα καταπληκτικώτερον ἔτι παρέσχεν ὁ τυφλός Κάμπελ, ἐξ Ἀμερικῆς, ὅστις ἀνῆλθεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Λευκοῦ Ὄρους. Ὁ Κάμπελ, γεννηθεὶς κατὰ τὸ 1834, εἶναι σήμερον διευθυντὴς τοῦ θαυμαστοῦ «Βασίλειου Κολλεγίου τῶν τυφλῶν» ἐν Λονδίῳ ἤγε δὲ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὅτε πληγωθεὶς ἐξ ἀκάθης ἀκκίας ἐτυφλώθη τέλεον. Ἐσπούδασεν ἐν Νάστβιλ, ἰδιόδαχτη τὴν μουσικὴν καὶ κατέστη καθηγητὴς αὐτῆς.

Ἐκτοτε ἀρρωσιώθη εἰς τὰ τυφλὰ παιδιὰ τῆς χώρας του καὶ ἐλθὼν εἰς Λονδίνον ἰδρυσε τὸ Κολλέγιον. Ἐπειδὴ, δὲ ὁμιλῶν περὶ τῶν φυσικῶν καὶ διανοητικῶν δεξιότητων τῶν τυφλῶν πολλοὺς ἐβλεπε δυσπιστοῦντας, ἠθέλησε νὰ διαπιστώσῃ τοὺς λόγους αὐτοῦ καὶ διὰ πειραμάτων.

Συνοδευόμενος λοιπὸν ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του προέβη εἰς πρᾶξιν, θεωρουμένην ὡς δυσχερεστάτην τοῖς βλέπουσι καὶ ἀδύνατον τοῖς τυφλοῖς. Ἐπεχείρησε τὴν εἰς τὸ Λευκὸν Ὄρος ἀνοδον.

Γνωστὸν ὅτι τὸ Λευκὸν Ὄρος εἶναι ἡ ὑψηλότερα κορυφὴ (4,810 μέτρα) τῶν Ἀλπεῶν. Καὶ ἐπέτυχε.

Ὁ Βιδάλ, ὁ διακεκομμένος γλύπτης ζῶων, ἦτο τυφλός—ἀλλὰ, παρὰ τὴν ὀλοσχερῆ ἔλλειψιν τῆς ὀράσεως, κατισκεύα-πεν ἀριστουργήματα, ὡς τὴν *Τετρανυματισμένην Ἐλαγον*, τὸν *Λέοντα*, τὸν *Ταῦρον*.

Ζωηρός, εὐκίνητος, πάντοτε φειδρός, διαρκῶς περιστοιχι-ζετο ὑπὸ ζῶων—ἤγγιζεν, ἐθώπευεν, ἐξήταζεν ἐπισταχμένως τὰ τετράποδα, ὑπὸ διαφόρους θέσεις, μεθ' ὃ ἐδράττετο τοῦ πληοῦ καὶ ἤρχετο τεχνουργῶν τὸ πρόπλασμα. Μελετῶν τὰς κινήμας ἔπου, ἐπὶ παραδείγματι, ἐγονυπέτει πρὸ τοῦ ὑπο-δείγματός του, τῇ ὤμῳ αἰ ἀπαύστως, ἐκολάκει τὸ ζῶον, ἔνα μὴ κινήται, ἐφῆλκεν αὐτὸ λέγων: «Προσχή, ἐξετάζω τὰς κινήμας σου, μὴ κινήθῃς, ἔχω ἀνάγκην νὰ πρατηρήσω τὸν αὐχέν σου, φίλε μου, ἴσους, παρακκλώ, ἄλλως δὲν θὰ ἐπι-τύχη ἡ φωτογραφία σου.»

Προκειμένου περὶ ζῶου ἀγρίου ἢ ἐπὶ τοῦ πράγματος μελέτη (d'après nature) ἦτο μάλλον δυσχερῆς. Ὁ Βιδάλ ἐνεπνεέτο τότε ἐκ προηγουμένων ἐργῶν ἄλλων γλυπτῶν, ἢ ἐκ τῶν σκι-λετῶν, ἢ ἐκ τετραχειμένων ζῶων.

Ἡμέραν τινά, ἐν τούτοις, ἀποφασίσας καὶ λέοντα εἰς τὰ ἔργα του νὰ προσθήσῃ, κατενόησεν ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐ-πιτύχη ἰάν μὴ ἐξήταζεν αὐτὸ τὸ ζῶον ἐπάδειγμα. Καὶ δὲν ἐδίστασεν ὁ τυφλός γλύπτης νὰ καταρῆγῃ εἰς τὸ μόνον ἐπι-κίνδυνον μέσον, ἦτοι νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸν κλωθὸν λέοντος! Καὶ εἰσήλθε, συνοδευόμενος ὑπὸ δαμαστοῦ. Ἐπὶ μακρόν, ὡς ἐπὶ δέξις ἀκμαστῆς, ἐθώπευσε τὸν λέοντα καὶ μετ' ὀλίγον ἤρ-ξατο ψηλαρῶν πάντα τὰ μέλη αὐτοῦ. Μετὰ πάροδον καιροῦ ἐξετίθετο εἰς θέαν ὁ *Μυκάμενος Λέων*, ἔργον ἐκπῆκτου ἐπι-τυχίης, κινῶν καὶ σήμερον ἔτι τὸν θαυμασμόν, οὐδεὶς δὲ πι-στεύει ὅτι ὁ γλύπτης αὐτοῦ ἦτο τυφλός!

(ἔπεται συνέχεια)

ΜΙΧΑΗΛ ΣΦΟΡΝΙΑΔΗΣ
φαρμακεύς

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΩΝ ΔΑΠΑΝΩΝ

Β.

Καίτοι διάφοροι ὑπάρχουσι γνώμαι περὶ τοῦ καθορισμοῦ τῶν δαπανῶν τῆς συντηρήσεως, δυνάμεθα ἐν τούτοις νὰ τά-μωμεν μέσῃ τινὲ ὁδῶν, ὀρίζουσαι δι' αὐτάς 50%—65%· ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὸ ὀριζόμενον τοῦτο ποσὸν δυνατόν ν' ἀν-ξομειωθῇ ἀναλόγως τῶν περιστάσεων· π.χ. ὅπου τὰ τροφι-μα εἶναι εὖωνα ἀρκεὶ πρὸς διατροφήν ποσὸν πολὺ μικρότερον τοῦ ἀρισθέντος, καὶ τῶν κντίων. Περιλαμβάνουσι δὲ αἱ δαπά-ναι τῆς συντηρήσεως, ὡς εἶδομεν, τροφήν, θέρμανσιν, φωτι-σμόν, κλύσιν κτλ.

Καὶ καθ' ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τὴν διατροφήν, ὅπερ καισπου-δαιοτάτων, ἡ οικοδέσποινα ὀφείλει νὰ προσβίη εἰς τὸν διορι-σμόν τοῦ ἀναγκαιούτου ποσοῦ μετὰ πολλῆς περισκέψεως, ἐ-φρημαζούσα μὲν τὴν φειδῶ, ἀλλὰ πάντοτε λιπογοιμένως, καθ' ὅτι ἡ ὑπερβολὴ αὐτῆς ἐν τῷ σπουδαίῳ τούτῳ ζητήματι τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας δυνατόν νὰ ἐπιδράσῃ ὀλεθρίως ἐπὶ τῆς υγείας, γνωστὸν δὲ πόσον δεινὰ ἀποτελέσματα δύναται νὰ προξενήσῃ ἀνεπαρκῆς ἢ κακῆ τροφή. Ἐπομένως ὀφείλει νὰ ὀρίξῃ τὸ πρὸς συντήρησιν τῆς οἰκογενείας τῆς ποσὸν ἀ-ναλόγως μὲν τῶν προσόδων, ἀπορρυγούσα, ἐννοεῖται, καὶ ἐν

τουτω την παντοτε ασκοπον και επιβλβη πολυτελειαν, να προτιμη δι εν ανάγκη όπως περιοριζη και περικοπη τις δευτερευουσας μαλλον δαπάνας, εν προσθετη το πλεονασμα εις τις της συντηρήσεως, διότι ή εκ της ανεπικρούς ή κακής τροφής προσγινόμενη εις την υγείαν βλάβη είναι άπώλεια σπουδαιοτάτη, ην ουδέν χρηματικόν κέρδος δύναται ν' άναπληρωση. Ανάγκη επομένως να εκλέγη ή οικοδόσποινα καλύτερης ποιότητας τροφήν και προχρη δε εις την οικογένειαν αυτής τροφήν λιτήν μόν, άλλ' υγιεινήν και άφελμον, έπαρκή δε κατά την ποσότητά, συμεταβάλλουσα τό τε ποιόν και τό ποσόν άνχλόγως διαφόρων περιστάσεων, οίον των ώρων του έτους, του κλίματος, της ηλικίας κλπ. Ίνα δε εκτυγχάνη εν τούτω, ανάγκη να γινώσκη τουλάχιστον τους στοιχειωδειςτάτους υγιεινούς κανόνες. τους όρξζοντας τους διαφόρους των τροφών ιδιόσητα και την επί της υγείας επίδρασιν αυτών. Και υπ' αυτήν λοιπόν τήν έποψιν καταφαίνεται ή ανάγκη όπως ή γυνή, και δη ή γυνή του λαού, ή άγευστος άνωτέρης παιδείσεως, αποχτη άρτιωτέραν τινά μόρφωσιν περιλαμβάνουσαν και γνώσεις όλως πρακτικής, υγιεινής, οικιακής οικονομίας και παιδαγωγικής, ούτως ώστε να δύναται να έπικρη εις τας πολυειδεις ανάγκας του οικογενειακού αυτής βίου και των τριπλών καθηκόντων της. Άλλ' επνεύθωμεν εις τό ζήτημα του προύκολογισμού.

Εις τας δαπάνας της θερμάνσεως, του φωτισμού και της πλύσεως πρέπει επίσης να εφαρμόζηται ή φειδώ εις τούτο δε μεγάλως διυκολύνουσιν αι έφευρέσεις των τελευταίων χρόνων και αι τελειοποιήσεις των διαφόρων συστημάτων, εκ των οποίων πάντων δύναται να εκλέγη και εφαρμόζη ή οικοδόσποινα πόν, τι κρίνει χρησιμόν προς τους πόρους, τους οποίους διαθέτει έννοείται δε ότι και εν τούτω τω ζήτηματι πρέπει να προτιμη τα τελειότερα μόν, άλλα και ολιγώτερον δαπανηρά συστήματα.

Εις δε τας δαπάνας της κατοικίας περιλαμβάνονται τό ένοίκιον μόν όταν τις κατοική ξένην οικίαν, ό τόκος δε της άξίας της οικίας, εάν ηναι αυτή ιδιόκτητος, και και προς τούτοις αι προς επίπλωσιν δαπάναι.

Ός προς τό κεφάλαιον τούτο του προύπολογισμού, τό όποιον επίσης είναι σπουδαιοτάτον διέ την οικογένειαν, τό όριστέον ποσόν ποικίλλει από 10%—20%, και πολλάκις 25%. Η δε σπουδαία αυτή διαφορά προκύπτει εκ τούτου ότι, ως γνωστόν, ή κατοικία εις τας κεντρικώτερας συνοικίας των άσπεων συνεπάγεται πολλών πλεονας δαπάνας ή εις τας άπακέντρους συνοικίας και τα προάστεια. Και τί μόν των δύο ό αστικός, ή ό άγροτικός βίος ύπερτερεί, δέν προτιθέμεθα να εξετάσωμεν επί του παρόντος άλλως τε διάφοροι περί τούτου ύπάρχουσι γνώμαι, καθ' ότι εις άμφοτέρωτα ταύτα παρατηρούνται τόσα πλεονακτήμα υπό των μόν, όσαι έλλείψεις υπό των δε. Ούχ ήττον διέ τό σπουδαιοτέρον πλεονέκτημα της έξοχικής κατοικίας τ. έ. την επί της υγείας ύπεργετικήν επίδρασιν και τό εφικνόν του έννοικίου, δυνάμεθα να ειπωμεν ότι αυτή πρέπει να προτιμάται, εκτός αν ύπάρχη άπόλυτος ανάγκη όπως διακμήνη τις εν τω κέντρω των πόλεων. Έν πάτη όμως περιπτώσει ή οικοδόσποινα όφείλει να καταβλήη πολλήν προσοχήν περί την εκλογήν κατοικίας, διότι, ως γνωστόν, σπουδαίως αυτή επηρεάζει την υγείαν. Έπομένως πρέπει να εκλέγηται ή κατοικία όσον τό δυνατόν εύερος, μεμακρυσμένη έλών και μισμημάτων, εν θέσει ύψηλή, ει δυνατόν, παρέχουσα θέαν εύρέας και άναπεπταμένου όρξζοντος, εύρύχωρος, στερεά και τέλος κατή μόν τόθερος εύσκιος, κατά δε τόν χειμώνα εύήλιος, κατή τόν Ήνοφώνοντα.

Όσον τό δ' άφορξ εις την επίπλωσιν της οικίας και ένταύθα ή οικοδόσποινα όφείλει να ικανοποιή μόν τας απαιτήσεις της καλκισθησίας, ν' άποφύγη όμως πάσαν άσκοπον και περιττήν δαπάνην ήτις ουδέν άλλο είναι ή πολυτέλεια. Έπομένως τά διάφορα σκεύη και έπιπλα της οικίας, πρέπει να εκλέγωνται κομψά μόν βεβαίως και φιλόκλα, άλλα πάντοτε άπείριττα και πληρούντα την χρήσιν εις ην προορίζονται, διότι ή άσκοπος συσώρευσις άχρήστων καθ' έαυτά, καιτοι πολυτελών επίπλων, προς επίδειξιν μόνον γινόμενη, μαρτυρεί μακτισορροσύνην και τάσιν προς την πολυτέλειαν, δύο δηλ. σοβαρά έλαττώματα της γυναικείας φύσεως.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

HENRY GREVILLE

ΚΗΦΙΣΙΑ

Γ.
(Συνέχεια)

— Ό, διά τίποτε... άπλώς μόνον διότι δέν έχομεν άρκούντα χώρον.

— Ναι, αλλά, ήξεύρεις, έσκέφθην ότι εις τό μετά του ναυάρχου γεύμα, τό όποιον διοργανίζομεν θά ήτο εύπρόσωπος ή παρηγοια κ' ένός διασημού έξερευνητού.

— Άχ! μήτηρ, άφες τους έξερευνητάς, άνέκραζεν ή Κηφισία εύρισκομένη εν στεριότητι λογικώτερας ένστάσεως, οι ναυτικοί και οι έξερευνηταί ουδέποτε συμφωνούσι.

— Ά, δέν το έγνώριζα!... Τότε, διαφέρει τό πράγμα... Υπαγε όμως να φροντίσης περί της μετοικεσίας σου, διότι αύριον περί τας όκτώ οι ταξιδιωτικοί σάκκοι της κ. δε Λιβεράκ θα πέσωσιν επί της κεφαλής σου.

— Υπάγω. Καλήν νύκτα μητέρ μου, ώραία μου μητέρ χρυσή και άργυρά!...

— Δέν μοι μέλει περί της συμφωνίας ναυτικών και έξερευνητών, έλεγε κατ' ιδίαν άναχωρούσα, άλλα τό ζήτημα είναι ότι δέν πρέπει ό Χαμείλ να συννητηθί μετά της αδελφής μου, τούθ' όπερ θ' άνέτρεπε τους σπουδαιοτέρους μου συνδυασμούς.

Δ

Ότε περί την ένδεκάτην ή Κηφισία έξερπητε τελευταίον βλέμμα επιμμελημένης διερευνήσεως εις τό δωμάτιον, όπερ μέχρι της στιγμής εκείνης έξεκένου εισέτι, ό απόκληρος έσχατογενής βλαστός της οικογενείας, ό ήλιθιος αδελφός της παρενέβαλε τήν μακρόστενον μορφήν του διέ της ρομφής της θύρας.

— Κηφισία! έστίναζεν ύποκόφως ως πνοή νυκτοσίδου γλαυκός.

— Τί τρέχει;

— Κηφισία!... πυρκαϊά είναι επάνω!...

— Τί λέγεις;

Και δι' ένός σκιστήματος ή νεάνις εύρέθη εις τόν άνω όροφον.

Ζωηρά, έρυθρωπή, φαντασιοπλήκτως ύποτρεμούσα φλόξ, ένισχυομένη υπό βέυματος σφοδρού άέρος προερχομένου έξ άνοικτής θυρίδος του πλησίου δώματος, άντηναλλάτο επί του τοίχου διαγράφουσα πυρροειδεις και ώχρους βρετισμούς.

— Ό! άνέκραξε χαμηλοφώνως ή κόρη αισθανομένη εν τή καρδία τόν σφοδρόν εκείνον της κρισιμότητος κτύπον, όστις, ένκευρίζων τας άσθενεις φύσεις, παρκεντη και άναρριπίζει τούναντίον τας γενναίας και ισχυράς.

— Και ή μήτηρ μου κοιμάται!...

Εισήλθε γενναιοφύχως εις τόν πυρπολούμενον κοιτώνα, υπό τήν μεμολυσμένην εκείνην άτμόσφαιραν τήν πλήρη όξείας

Αν γίνει δε και εν τῇ ἐκλογῇ τῶν ἐπίπλων και ἐν τῇ τοποθεσίᾳ αὐτῶν ἡ οἰκοδόμησις συνεννοήσῃ τὸ ἀπλοῦν μετὰ τοῦ ὠραίου, τὸ ἀπέριττον μετὰ τοῦ φιλοκάλου, τὸ σεμνὸν και ἐπίχαρι μετὰ τοῦ ἐπιβλητικοῦ, ἐπιδιώκουσα δὲ πρὸ πάντων τὴν ἀμεμπτον καθριότητα, δύναται ν' ἀπαρτίξῃ συνολον ὄντως ὠραιον και κλιτισθητικόν, διὰ τοῦ ὁποιοῦ και τὴν εὐτελεστέραν κατοικίαν εἰς τερπνὴν και ἄνετον διαμονὴν μεταβάλλει· ἀρκεῖ ν' ἀποτυπώτῃ ἐπὶ πινυτοῦ τοῦ οἰκικοῦ περιβάλλοντος ὁ τύπος τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως και τῆς κλιτισθησίας και χάριτος τῶν ἐν αὐτῷ οἰκούντων, ἰδίᾳ δὲ τῆς οἰκοδομοῦνης ἢ τῶν θυγατέρων αὐτῆς.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν ἑνωτέρων ἐν τῷ οἰκογενειακῷ προῦπολογισμῷ πρέπει ἐπίσης νὰ ὀρίζηται θέσις και διὰ τὰς χάριν τῶν διανοητικῶν ἀναγκῶν δαπάνας, περὶ τῶν ὁποίων ἐπιφυλασσόμεθα νὰ πρὸχρητευθῶμεν ἐν προσεχει μέλλοντι.

ΑΓΛΑΪΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΟΙΚΙΑΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Διατήρησις ἐδωδίων.

Ἡ χρησιμωτάτη αὕτη οἰκονομικὴ μέθοδος εἶναι ἀπαρτίτητος εἰς πᾶσαν οἰκοδόμησαν, τὸσῶν μάλλον καθόσον ἐπιβάλλεται ὑπὸ μιᾶς τῶν κυριωτέρων οἰκονομικῶν ἀρετῶν ἧτοι τῆς *χρονοίας*.

Τὴν μέθοδον ταύτην ἐφεύρε πρὸ 50 ἐτῶν ὁ Φργκίσκος Ἄππερ βιομηχανὸς ἐν Παρισίῳ. Συνίσταται δὲ εἰς τὴν ἀφίρρσιν τοῦ ὀξυγόνου ἀπὸ τῶν ἐδωδίων οὐσιῶν διὰ τῆς βράσεως. Καὶ ἰδοὺ ἡ σχετικὴ ὀδηγία.

Βράσατε ἐπαρκῶς και ἐγκλείσατε τὰς τροφάς, τὰς ὁποίας θέλετε νὰ διατηρήσητε· ἐντὸς φιαλῶν ἢ δοχείων ἐκ λευκοσιδήρου ἢ σιδήρου τὰ ὁποία κλείετε ἐρμητικῶς, ἢ και συγκαλλάτε δι' ἀραβικοῦ κόμμεως ἢ σφραγίζετε δι' ἰσπανικοῦ κηροῦ. Ἐπειτα βράζετε ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον τὸ δοχεῖον ἐντὸς βράζοντος ὕδατος ὡς ἀμφιπυριδατον (*hain-marie*) και ἀποσύρετε αὐτὸ ἐκείθεν μόνον ἀφοῦ ψυχρανθῇ τὸ ὕδωρ. Περὶ

τῆς χρησιμωτάτης οἰκονομικῆς τέχνης τῆς συντηρήσεως ἐδωδίων ἡ «Βοσπορις» προτίθεται νὰ παράσχη συνέχειαν συμβουλῶν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας τῆς.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΑΙ ΣΥΝΤΑΓΑΙ

1) Σφογγωτὸν (ὀμελέττα) με ἥπατα πτηνῶν.

Καθαρίζετε καλῶς τὰ ἐντόσθια τῶν πτηνῶν, τὰ κόπτετε εἰς τέσσαρα, ἀλατίζετε και τηγνίζετε με βουτύρον. Ἐπειτα κτυπάτε, ἀλατίζετε και χύνετε ἐπ' αὐτῶν 8 ἢ 10 ὄκα ἀναμιγνύουσα καλῶς μέχρις ὅτου ἐψηθῶσιν. Στρέφετε τὸ σπογγωτὸν διὰ νὰ ἐψηθῇ καλῶς και ἡ ἀντίθετος ἐπιφάνεια και κενόνετε εἰς μακρὴν λοπάδα (πιπέλα).

(Ὀλικὴ δαπάνη κατὰ μέσον ὄρον γ. 7—8).

2) Σφογγωτὸν με χοιρομήριον.

Κόπτετε εἰς τετράγωνον τεμάχιον μικρὰ ὀλίγον χοιρομήριον και θερμαίνετε χωρὶς νὰ ἐψήσητε ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἐντὸς βουτύρου. Κτυπάτε ὡς, περιχύνετε δι' αὐτῶν τὸ θερμὸν χοιρομήριον και ἀναμιγνύετε μέχρις ὅτου πῆξῃ καλῶς ὁ πλακοῦς.

(Ὀλικὴ δαπάνη κατὰ μέσον ὄρον γρ. 7—9.)

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

— Καὶ πῶς ἐπέστρέψατε τὸσον γρήγορα ἀπὸ τοῦ Παρισίου Κυρία;

— Οὐφ! τί νὰ κίμω, ἐκεῖ κηδέσα! Τόσοι ρωμηγοὶ ἤλθαν ὥστε ἐπροστόχην ἐφέτος τὸ Παρίσι.

Ἡ μουσικὴ τῶν δεσποινίδων.

Ἐν ἰσπερίδι παρὰ τῷ Βέρδη κυρία τις παρακληθεῖσα νὰ ψάλλῃ ἀπεφάσισε τέλος νὰ μελωδήσῃ μέρος τι τοῦ *Τροβατόρε*.

— Ἄχ, λέγει, πόσον ροδούμη, μουσικοδιδάσκαλε!...

Και ὁ Βέρδης ἀπαντᾷ:

— Ἄμμ' ἐγὼ!...

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ

δυσφίδας καιομένον ὕδωρ, και σύρουσα ἐκτὸς τὸν ἀδελφόν τῆς, ἔκλεισε τὴν θύραν.

— Θὰ πνιγῶμεν! ἔκραζεν ἐκεῖνος.

Ἄλλ' ἐντὸς στιγμῆς μιᾶς διὰ τῶν σθεναρῶν ἐνεργειῶν τῆς και διὰ τοῦ ἀφθόνου ὕδατος, ὅπερ ἀκχυκίτως μετέφερον ὁ μίραζ ἐκ τοῦ παρακειμένου κρουνοῦ, τὸ πῦρ περιστάλη, και ἀπεσβέσθη.

— Κηρισία! εἶπεν ἐκεῖνος θλιβερῶς, ἀν ὁ πατὴρ τὸ μάθη, τί θὰ γείνω;

— Βλάξ, θὰ φροντίσω και περὶ τούτου, ἀπάντησε γελῶσα. Ἄντι τῆς ἀληθείας θὰ καταστήσω γνωστὸν ὅτι τὸ πῦρ προέκυψεν ἐκ τοῦ δωματίου μου.

Ἄντι πάσης ἀπαντήσεως, ὁ δυστυχὴς ἀδελφὸς τῆς κατέδειξε τὴν εὐγνωμοσύνην του δι' ἀπαξιῶν, ἐνῶ βῆμα λυσοδῶς ὀργίλον, ἐν συναυλίᾳ μετὰ φράσεων δυσήνων ἀνῆρχετο ταχέως τὴν κλίμακα.

— Εἶναι ὁ πατὴρ μας! εἶπεν ὁ Γαστάνος γενόμενος κάτωχος.

— Εἶναι ἡ Ἰσαύρα! τὸ ὕδωρ κατέσταξεν εἰς τὸ δωματίον τῆς και θὰ γογγύξῃ μέχρι τῆς αὔρης.

Ἡ Ἰσαύρα παρενέπεσε μεθ' ὀρμῆς.

— Τί συμβαίνει; ὁ πρόδομος και ἡ κλίμαξ εἶναι πλήρεις καπνοῦ, τὸ ὕδωρ ἔρρευσεν εἰς τὸν κοιτῶνά μου ὡς ἀπὸ κρουνοῦ και κατέβρεξεν ὅ, τι ἔγινεν!!

— Πυρκαϊκὰ-ἔγειναν ἐδῶ, δέικοψεν ἡ Κηρισία.

— Ναι, τὸ βλέπω, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ προήλθεν ἀπὸ τὸ δωματίον τοῦ Γαστάνου.

— Ἐκεῖ τὸ πῦρ ἔλαβεν ὀρμήν.

— Ἐχει νὰ βάλῃ φωνᾶς ὁ πατὴρ μας!!... Σοὶ συγγαίρω, φρόνημας Κηρισία μας, σὺ τὸ ἔκχυες αὐτό; Διαπράττεις λοιπὸν και σὺ βλακίαις;

— Ὅταν προσπαθῆσω, βλέπεις, τὰς κατορθῶνας οὐδένως χέζρον.

— Καλλίτερον πάντὸς ἄλλου μάλιστα, εἶπα στρέφουσα τὰ νῶτα και ἐξερχομένη μετὰ κακεντρεχοῦς χαρᾶς.

Ε'.

Μετὰ τὰς δικαιωφθείσας πληροφηρίας περὶ τοῦ νυκτερινοῦ γεγονότος, τὰς ὁποίας ἡ Κηρισία διεσκέυατε κατὰ βούλησιν, τὸ πρῶτον πρόγευμα παρετίθη πρὸς πλῆθος ὄλων οἰκείων και ξένων ἄλλων πρὸ πολλοῦ και ἄλλων πρὸ μικροῦ ἀφικομένων εἰς τὸ κερκίλιον θερινὸν οἰκημα. Ἦσαν οὗτοι πρῶτον ἡ κ. δὲ Λιβερία, παρομοία πρὸς εὐχμιον λεμόνιον, ἧτοι ὀξυγυμος, ρύφαρος, ὠχρὰ και ρικνή. Ὁ υἱὸς τῆς, εἶτα, Ἐρνέστος δὲ Λιβερία ὠχρὸς-κίανθος ἀδωνίσκος με λείαν κόμην, ἄχρουν μορφὴν, χαρακτῆρας ἐστερημένους εἰδικῆς ἐκφράσεως και φωνῆν ἐστερημένην εἰδικῆς ἀποχρώσεως, ἀλλὰ πλήρης οὕτως εἰπεῖν τοῦ ἐγῶ του, ὑπερχειλλόντος ἀδιακρίτως ὑπὲρ πάντας τοῦς περὶ αὐτόν.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έν τῇ πρωτεύουσιν γρ. 50
ἐν ταῖς ἐπισημ. > 60
ἐν τῇ ξένῃ φρ. χρ. 15

Ἐξαιρητοὶ τὰ ἡμιόβη

Αἱ συνδρομαὶ προπλη-
ρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει
φρουντῆ τῶν ὑπογραφῶν
καὶ σφραγίδα τῆς Διευ-
θύνσεως.

εἰ πάντες οἱ κρατίσαν-
τες ἄχρι ὧρας τῆς α'.
φύλλον λογίζονται συν-
δρομηταί.

Τὸ φύλλον τιμᾶται
παράδων 50.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατῆ ὁδὸς Μαχμουδίε
7-9 ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖω
Γ. Ι. Σεϊτανίδου.

Πᾶν πρὸς δημοσίευσιν ἀ-
ποστελλόμενον χειρόγρα-
φον δὲν ἐπιστρέφεται.

Πᾶν ἀνυπόγραφον δημο-
σίωμα περὶ τῆς ἐμμε-
τρον πρωτότυπον ἢ με-
ταπεφρασθέντων ἀνίκει
τῇ Διευθυνσίῃ.

Τῷ ἐγγυήσαντι 10 συν-
δρομητῶν δωρεῖται ἡ λο-
γική συλλογὴ «Πρώται
Ἠμέραι». Τῷ ἐγγυήσαντι
20 παρέχεται ἡ **Βοσπο-
ρὶς** δωρεῖν ἐπὶ ἔτος.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ Τῆς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑς ΕΥΥΠΟΔΗΠΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ἈΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἡ γυνὴ ἐν τῇ φιλανθρωπίᾳ. — Ὀμηρικὰ θαυμάσια (ἐπὶ Χρ. Χατζηγιάντι). — Παιδαγωγικά: (Edmond Dèmolins) Πῶς δέον ν' ἀνατρέφωμεν τὰ τέκνα (ἐπὶ Ἀγγίλως Α. Πρεβεζιώτου). — Ἡ τιμᾶτης ἀνταμειβομένη, διήγημα ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ (ἐπὶ Α. Θ. Δημητριάδου, Καθηγητῆ). — Κοιμῶσου, ποίησις (ἐπὶ Ἀγγίλως Ταβουλέρη). — Λαϊκὴ ἀστρονομία (Camille Flammarion) Φωτόπλασμα (ἐπὶ Ἀγγ. Πρεβεζιώτου). — Παθολογικὰ παράδοξα: Τυφλοὶ βλέποντες (ἐπὶ Μιχ. Σωφρομάδου). — Οἰκιακὴ Οἰκονομία, Πρακτικὴ φυσικὴ, Οἰκιακὴ συμβουλὴ, Μαγειρικὴ συνταγὴ. — Ἐντρόπια. — Ἐπιφυλλίς, (Henry Gréville) Κηφισία.

- Οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας
 - ταῖς Μούσαις συγκαταμαγνύς,
 - ἡδίσταν συζυγίαν.
- Ἐδρ. Ἠρ. Μαίν. 2τ. 673-5

Οὐδεμία πλέον ἐπιστροφή τοῦ φύλλον ἔστιν παραδεκτὴ. Πάντες οἱ μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ 6ου ἀριθμοῦ κρατίσαντες τὸ α' φυλλάδιον, ὅπερ μόνον ἀπεστάλη ἀντὶ ἀγγελίας, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ μετ' αὐτό, θεωροῦνται τακτικῶς συνδρομηταί τῆς Βοσπορίδος.

Καὶ πάλιν παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ ἡμῶν οἱ τυχόν μὴ ἔγκαιρος ἐπι λαβόντες τὸ φύλλον, ὅπως δηλώσωσι τοῦτο ἀμέσως πρὸς τὴν Διεύθυνσιν πρὸς ἄρῃν πάσης περαιτέρω ἀνωμαλίας.

Η ΓΥΝΗ ΕΝ ΤΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Ὅτι ἀληθῶς καὶ οὐχὶ φαινομενικῶς μόνον ἀνυψοῖ καὶ ἐξευγενίζει τὸν ἄνθρωπον, ὅτι οὐσιωδῶς μεγαλύνει καὶ ἀποθεοῖ τρόπον τινὰ τὴν ἀθάνατον τοῦ θνητοῦ φύσιν, ὅτι, τέλος, ὄντως καὶ πραγματικῶς θέτει τὸν ἄνθρωπον, κατὰ μονάδα θεωρούμενον, ὑπεράνω τῶν ἄλλων, ἐν μόνον εἶναι, τὸ *Εὐεργετεῖν*.

Τὸ *Εὐεργετεῖν* δύναται νὰ λεχθῆ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς γραφοῦσας ὁ θεϊκὸς ὁρος τοῦ ἔτην. Ἐἶναι τὸ μέσον ἅμα καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ἡθικοῦ βίου, ἡ μόνη αὐτοῦ ἀπόλυτος ἔκφρασις, ἡ νορμῶσις καὶ ὁ πρὸς ὃν ἔρος τῆς ἐσωτέρας καὶ ὑποκειμενικῆς αὐτοῦ ὑποστάσεως.

Ἐάν τις ἐξετάζων τῶν πραγμάτων τοὺς λόγους καὶ

τὰς πηγὰς τῶν νερῶν ὑποστάσεων ἴδῃ τὰς οὐσίας καὶ ἡ οὐσία τοῦ βίου καὶ εἰς τί συνίσταται ἡ ἀτομικότης τοῦ ἀθανάτου θνητοῦ ἐπὶ γῆς, τότε ἡ παγκόσμιος ἀνάστασις λογικῆ, δανειζομένη τὸ ἀδαμάντινον τοῦ ἀειθαλοῦς Ὀμήρου στόμα, θὰ τῷ ἀπήντα τὸ ἐξῆς λαμπρὸν καὶ ἠλιόχρυσον ἔπος του:

Μέθων τε ῥητεῖν ἔμμεται πρηκτεῖρά τ' ἔργων,

ἔτοι: εἰς τὸ λέγειν καὶ πράττειν, εἰς τὸ σκέπτεσθαι καὶ δρᾶν, εἰς τὸ διανοεῖσθαι καὶ ἐραρμολοῖν, εἰς τὸ ἀποτελεῖν θετικῶν καὶ οὐχὶ ἀρνητικῶν παραγόντων, ἐνεργῶν δυνάμειν καὶ οὐχὶ οὐδετέρων ὀντότητας ἐν τῷ βίῳ, εἰς τὸ συνενοῦν, τέλος, τὴν ἀκριβεστὴν θεωρίαν μετὰ τῆς σθεναρῆς πράξεως.

Ναί, εἰς τὸ σκέπτεσθαι καὶ δρᾶν εἰς τὸ λέγειν καὶ πράττειν λόγους καὶ ἔργα, ἀλλὰ λόγους καὶ ἔργα γενναῖα, σοβαρὰ καὶ οὐσιαστικῶς ἐν τῷ κόσμῳ ὠφέλιμα.

Ἴδου ἐκ γενικῆς ἀπόψεως ἡ τελικὴ ἔννοια τῆς ἐνεργου δυνάμειος τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἀπορρέουσα συγκεντρωτικῶς ὡς ἡ πρακτικὴ σημασία καὶ αὐτὸς κορυφώσις τοῦ λόγου τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως καὶ τῆς ἀτομικότητος καὶ ἀξίας αὐτῆς ἐν τῇ παντοδυνάμει λέξει *εὐεργετεῖν*.

Εὐεργετεῖν! λέξις ὑψηλὴ ἐν τῇ διατυπώσει τῆς ὀποίας ὁ αἰώνιος Ὀμοῖρος συμφωνεῖ μετὰ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν καὶ ὁ γίγας τῆς ψυχῆς καὶ τῆς διανοίας Σωκράτης προδιατυπῶσι τὸν Χριστὸν καὶ προδιαγράφει τὸ *Εὐαγγέλιον*.

Ευεργετείτεν! θεία λέξις τὴν ὁποίαν οἱ αἰῶνες ἔλοι γουυπετεῖς ἐπροσκύνησαν ὡς τὸ κύριον στοιχεῖον καὶ τὴν ὑπερτάτην ἔνδειξιν τῆς θεϊότητος τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος.

Ευεργετείτεν! λέξις ἐγκλείουσα ὅτι ὠραῖον καὶ μέγα, ὅτι γλυκὺ καὶ παρήγορον, λέξις ἐγκλείουσα τὸν παράδεισον καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν, καὶ ῥητορικώτερον παντὸς ῥήτορος ἀρκοῦσα μόνῃ αὐτῇ ἡ ἀναιρέτη τὰ ζοφερά τοῦ ὕλισμου σοφίσματα· καθότι ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὑπερτάτη ἠθικὴ οὐσία καὶ αὐλὸς αἰσθητικότητος ἀπορρέουσα ἐξ ὑπερκοσμίου προελεύσεως καὶ ἀρχῆς, δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ οὐδ' ἡ ἰδέα καὶ διαστολὴ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, οὐδὲ τὸ θεῖον τῆς ἀγάπης αἰσθημα οὐδ' ἐπομένως, ἢ πρὸς τὰς ἰδέας ταύτας στοιχοῦσα εὐεργεσία καὶ κακοεργία.

Καὶ ἤδη, ἂν, συνυδᾶ πρὸς τὰ ἀνωτέρω ῥηθέντα λιτὰ μὲν ἴσως καὶ πενιχρά, ἀλλ' οὐχ ἦτον ἀναμφισβήτητα ἡ Ἀγάπη εἶναι ὁ κύριος ὄρος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ ἡ εὐεργεσία ἡ μόνῃ ἀνταξία τῆς θείας ἡμῶν φύσεως μορφῆ τῆς ἐπιγεῖου δράσεως τοῦ ἀνθρώπου γενικῶς, δὲν ἀπορρεῖ ἀπ' ἐαυτοῦ ὅτι πλειότερον καὶ τοῦ ἀνδρὸς ἀκόμη ἐκληρώθη τὸν εὐγενῆ τοῦτον κληρὸν ἐπὶ τῆς γῆς ἡ γυνή, ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἀγίας;

Κατεδείξαμεν ἐν τῷ προτέρῳ ἀρθρῷ τὴν ἀναρμοδιότητα τῆς γυναικὸς ὡς λειτουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, τῆς αὐστηρίας ταύτης θεᾶς, ἣτις ἀπαιτεῖ παρά τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς πλειοτέραν κρίσιν ἢ εὐαισθησίαν, πλειοτέραν ἐρεχτικότητα ἢ ὀρμὴν αἰσθημάτων, πλειότερον φλέγμα ἢ τρυφερότητα.

Ἰπερμαχοῦμεν ἤδη, ἐπὶ τῆς αὐτῆς πάλιν πατοῦσαι κρηπίδος, ὑπὲρ τῆς θείας τὸ κάλλος ἀρμοδιότητος τῆς γυναικὸς ὡς ἱεροφάντιδος τῆς Φιλανθρωπίας, τῆς δακρυστεφοῦς καὶ μειδιώσης αὐτῆς θεαίτης, ἣτις εἰς τοὺς μύστας αὐτῆς ἐκζητεῖ ὀλιγωτέραν σοβαρότητα ἢ ἔυσπλαγχνίαν, ὀλιγωτέραν αὐστηρότητα ἢ συγγνώμην, ὀλιγωτέραν στωϊκὴν κρίσιν ἢ Ἔλεος!...

Τί γλυκύτερον, εἶπατε, γυναικείας χειρὸς διδούσης τεμάχιον ἄρτου εἰς τὸν πεινῶντᾶ ἢ κύπελλον φαρμάκου εἰς τὸν ἀσθενῆ; τί ἀγιώτερον γυναικείας καρδίας δωρομένης μητρικὸν τινα παλμὸν εἰς τὸ ὄργανόν, καὶ τί ἐξαισιώτερον ὀφθαλμῶν γυναικείων, οἷτινες χνουοσι μαργαρίτην δακρύου παρά τὴν κλίνην τοῦ θνήσκοντος;

Ἀλλὰ πᾶν εὐγενὲς αἰσθημα δέον νὰ ἐδρεῦθῃ ἐν τῇ ψυχῇ οὐχὶ μόνον ὡς αἰσθημα, ἀλλὰ καὶ ὡς ἰδέα. Πᾶσα ὑψηλὴ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τάτις δὲν πρέπει νὰ ἦναι μονομερής, ἀλλὰ δέον νὰ κατέχη τὴν καρδίαν ὡς παλμὸς, καὶ τὴν διάνοιαν ὡς ἀντίληψις.

Ἄν μόνον ἐκ τῆς καρδίας ὡς ἐμφυτὸς τις ὀρμὴ ἀπορρῆῃ ἢ πράξις τοῦ ἀγαθοῦ εἶναι ἐνστικτος μόνον, πρωτογενῆς ἠθικῆ ῥοπῆ· μόνον δ' εἶναι καὶ τοῦ λόγου τὰς βλέψεις ὑψίσταται τυγχάνει ἀρτία καὶ πλήρης τοῦ ἀνθρωπίνου ἠθικοῦ ὕψους ἐκδήλωσις καὶ ὀργανωμένη τοῦ Ἀγαθοῦ ἔννοια καὶ ἰδανικότης.

Οὕτω διὰ τῆς ἐπικεμένης τοῦ ἀγαθοῦ ἀντιλήψεως καὶ ἐξιδανικεύσεως ὀργανίζονται καὶ σωματοποιεῖται πνευ-

ταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου τὰ εὐεργετικά σωματεῖα τὰ κλειζόντα τὸν σόγγρον πολιτισμὸν διὰ τῆς εὐαγγελικῆς ἀνακουφίσεως τῶν μαρτίγων καὶ δυστυχῶν τῆς πολυπαθοῦς ἀνθρωπότητος. Τοιοῦτο εὐεργετικὸν σωματεῖον ἀκραιφνῶς ὀφειλόμενον εἰς τὰς εὐγενεῖς ἠθικὰς τάσεις τῆς παρ' ἡμῖν γυναικὸς καὶ κλειζόντος τὸ ὀργανωτικὸν τῆς φιλανθρωπίας τῆς πνεύμα ὑπάρχει καὶ παρ' ἡμῖν, ὑπάρχει μέγα, λαμπρὸν, τηλαυγές, ἀξιοθζύμαστον.

Εἶναι ἡ ἐν τῷ Πέραν Φιλότηχος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν.

Ἐτη μακρὰ ἐσταδιοδρόμησε τέως τὸ εὐγενὲς τοῦτο ἴδρυμα θεμελιωθὲν καὶ διαβιοῦν σθεναρὸν καὶ ἀκμαῖον δι' ἀτρυτῶν καὶ ἐξόχων γυναικείων μόχθων καὶ θυσιῶν παρ' ἐκείνων αἰτινες δύνανται νὰ ὀνομασθῶσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡμῶν ἀληθεῖς πρατιώτιδες τοῦ Ἐλέους.

Ἐτη μακρὰ συνήγαγεν ἐφ' ἐαυτὸν ὁ ἱερός οὗτος τοῦ γυναικείου Ἐλέους βωμὸς τὰ δάκρυα τῆς στοργῆς καὶ τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τὰ ἄνθη τῶν ἀπειρῶν ἐπαίνων μας.

Διότι ἔτη μακρὰ διὰ τῆς παροχῆς ἐντίμου ἐργασίας εἰς γυναικὰς καὶ νεάνιδας ἐνδεεῖς δὲν παρέσχε μόνον ἄρτον καὶ πῦρ εἰς τὴν τράπεζαν καὶ τὴν ἐστίαν τοῦ πένητος.

Ἀλλὰ καὶ συγκρατῆσαν οὕτως αὐτὸν ἐν τῇ ἐντίμῳ διαβίῳσι ἀπὸ τῶν πολυδαϊδάλων ἠθικῶν κινδύνων, πρὸς οὓς παρωθεῖ ἡ ἐνδεῖα ἢ ἀπηγῆς καὶ ἐκφραλιστικὴ διὰ τοῦτο, συνετήρησε λεληθότως συνάμα κατὰ τὸ μέτρον τοῦ δυνατοῦ ὡς ἱερὰ ἔθνικὴ ἐστία τὴν πατροπαρόδοτον ἱερότητα τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου παρά τῷ λαῷ καὶ τὰς εὐγενεστέρως ἔθνικὰς περὶ τιμῆς παραδόσεις μας!...

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων πάντων νέα ἐσχάτως προσετέθη καλλιμάραμος πτέρυξ εἰς τὸ καλλιπρεπὲς τοῦτο τῆς εὐποιίας μέγαρον· εἶναι αὕτη ἡ ὑπὸ τοῦ εὐαγοῦς ἐκείνου Λιμαράκη πρωτόβουλος ἴδρυσις τοῦ ἡμίματος τῶν Νοσοκόμων γυναικῶν, τοῦ ἔποιοῦ ἡ ἰδέα ἐγκλείει ὄντως ἐν ἑαυτῇ τὴν ὑψίστην καὶ συγκινητικωτάτην ἐκφρασίαν τῆς γυναικὸς ἐν τῇ Φιλανθ.ω.πίᾳ.

Εἶναι μεγάλη ὄντως ψυχῆ, εἶναι ἀληθῆς ἰατρός ἐν τῇ ὑψίστῃ σημασίᾳ, ἣν δύναται νὰ ἐχη ἐν τῷ ἠθικῷ κόσμῳ ὁ τίτλος οὗτος τοῦ ἱεροῦ Ἰπποκράτους ὁ ἀνὴρ ὁ τὴν εὐγενῆ ταύτην πρωτοβουλίαν ἐξ οὐρανοῦ ἐμπνευσθεῖς. Ἄλλ' εὐτυχῶς δὲν εἶναι μόνος τῶν συναδέλφων αὐτοῦ πολλοὶ ἐγένοντο ἤδη λίαν γνωστοὶ ὡς ἀπὸ πολλῶν ἤδη χρόνων συνενούντες τὴν εὐεργετικὴν δράσιν τῶν μετὰ τῶν πασιγνώστων ἐδῶ γυναικείων προσωπικοτήτων τῆς φιλανθρωπίας.

Ἀπὸ τῆς πρώτης Διευθυντρίας τῆς Ἀδελφότητος Ἐλπινίκης Σαμαρτζίδου, τῆς ὑπερόχου ἐκείνης γυναικὸς ἐν τῇ μετρίῳρῳν διαβίῳσι τῆς, μέχρι τῆς νῦν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ δρώσης, ὡς καὶ μιᾶς ἐκάστης τῆς εὐαγγελικῆς τῶν συμβούλων ὁμάδος πᾶσαι μερίζονται δικαίως ἐξίσου τὴν εὐλογίαν τοῦ οὐρανοῦ.

Γυναῖκες ὅσαι ζητεῖτε ν' ἀνάστατε εἰς τὰς αἰθούσας μόνον καὶ διὰ μόνου τοῦ σκηπτροῦ τῆς καλλονῆς, τῆς

ψηλών τούτων δημοφύλων ὑμῶν πρακτόρων τοῦ Ἀγαθοῦ μάθετε ὅτι τὸ ἀληθές καὶ ὡς τὸ Παλλάδιον οὐράνοπετιές σκῆπτροντζης γυναικὸς εἶναι Ἡ: ἡ Φιλυρθωπία!...

Ἐδῶ ἡ γάλαγγε τῶν ἀβρῶν ἀριστοκρατιδῶν μας, τῶν ἀνδρείων αὐτῶν γυναικῶν προσέρχεται ἀρωγὸς εἰς ἐνδεεῖς καὶ πενθοῦντας. Ἐδῶ τὸ τάγμα τῶν εὐγενῶν κασοκόμων ἐπιθέτει σωτήριον φάρμακον εἰς τὴν ἀλγοῦσαν πλιγγὴν καὶ συμπαθηθωπείαν εἰς τὸ καιὸν τοῦ πάσχοντος μέτωπον.

Ἀποκαλύπτομαι μετὰ θυμωατμοῦ πρὸ τῶν ἀρελῶν καὶ σεβασμίων τούτων πολεμίων τῆς νόσου, καὶ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν μετὰ συντριβῆς καταθέτω ὄλας τὰς δάρνας καὶ ρόδα τοῦ Παρνασοῦ!

Συνενῶ τὰ γλυκύτατα δάκρυά μου πρὸς τὰ δάκρυα τῶν ἀβρῶν ἐκείνων δεσποινῶν, ὅτι ἐδημιούργησαν καὶ ττροῦσιν ἐν τῇ ζωῇ τὸν ὑπέριμον τούτον τοῦ γυναικείου ἐλέους βωμόν, διὰ τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν μόχθων των!

Δόξα καὶ τιμῇ, σποργῇ καὶ λατρείᾳ εἰς ἀμφοτέρας τὰς γάλαγγας!

Στέφανοι ἀκτίνων καὶ ὀρμαθοὶ ἀνθέων, χρυσᾶ καὶ ζωτόπλαστα ρόδα δι' αἰθερίων ἀγγελῶν καταπεμπόμενα ἐξ οὐρανοῦ ἄς ἐπιστέψωσιν εὐκλεῶς ἐπὶ τῆς πενιχρᾶς ἡμῶν γῆς τὰ εὐγενῆ μέτωπά των!

ΟΜΗΡΙΚΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΙΑΛΕΞΙΣ

Ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ κατὰ τὸ Συλλογικὸν ἔτος 1898 — 99.
ὑπὸ ΧΡ. ΚΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ Προέδρου

(Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ ἀρ. 5 σελ. 34).

Ἦτο φυσικὸν τοῦ καὶ κληρονόμημα παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἡ ἀδυναμία αὐτῆ, καίτοι ἐλέγετο ὅτι δὲν ἦτο γνήσιον τέκνον τοῦ ἀλλὰ θεοῦ παῖς, τὸν ὅποιον, ἔλεγον ὅτι θεοῦν ποτέ, ἐτυχεν αὐτὸν μικρὸ μωρὸ καὶ τὸν περιεδυμμάλευσεν ἐξ εὐσπλαγχνίας του, τὸν ἠγάπησεν ἑπτα καὶ τὸν ὠνόμασε παῖδα αὐτοῦ — καλῆ ἀπαράλλακτρα, καθὼς εἰς τὰ ἄλλα παρομύθια μας! — βλέπετε τὰ παραμύθια μας ἔχουσι κάποιαν ὁμοιότητα καὶ σχεσίαν, ἀλλὰ ἐστὶ εἶναι τὰ παραμύθια. Ταῦτα λοιπὸν ἐθρῦλλουσιν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, χωρὶς ποτε νὰ τολμήσῃ τις νὰ τῆ εἴπῃ κατὰ πρόσωπον τοιοῦτόν τινα λόγον καὶ ἐκ φόβου, διότι ἦτο ἀρχοντόπουλο, καὶ ἐξ ἐντροπῆς, ὅτι δὲν ἦτο γαλήσιος υἱὸς τοῦ ἀρχοντος. Ἐγὼ δὲ διεδεβαῖω ὄλον τὸν κόσμον καὶ διὰ τοῦ αὐθεντικωτάτου τρόπου, καθὼτι γνωρίζομεν κάλλιστα μετὰ τῶν δύο παραμυθιολόγων μας, ὅτι ἦτο γνησιώτατον καὶ νομιμώτατον τέκνον του· καὶ ἄς πᾶρ νὰ λέγῃ ὁ κόσμος! ποῦ καὶ πότε ὁ κόσμος εἶπε μίαν σωστὴν ἀλήθειαν προκειμένου περὶ τῶν τοιούτων;

Ἄλλὰ τέλος πάντων ὁ κόσμος εὐχαριστεῖται εἰς τὰ τοιαῦτα μυστικά καὶ μυστηριώδη καὶ τρέφει ταῦτα ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ, ὥστε ἡ ἀδικία αὐτῆ καὶ ἀπάτη μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, καθ' ἂν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ πρὸς ὑμᾶς, διασώζεται, καὶ λέγεται καὶ γράφεται, καὶ καλά, ὅτι εἶναι υἱὸς ποταμοῦ καὶ μὴς νύμφης; καὶ δὴ καὶ τότε μίαν τῶν ἡμερῶν δὲν ἠξέφυρα, πῶς ἦλθε τὸ πρῶγμα, καὶ τις τῶν δηπλίκων καὶ εἰς τινα τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν ἀνθίκων, τίνα ἀφορμὴν λαβῶν ἐτίναξε κατὰ τοῦ ἡμετέρου Θήρωνος κατὰ πρόσωπον ἱδριστικῶς πῶς λόγον τοιοῦτον, ὁποῖον ποτε ἤκουσε καὶ ὁ δυσδαμῶν υἱὸς τοῦ λαοῦ ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ θεοῦ πατρὸς αὐ-

τοῦ Πολύβου ἐν Κορίνθῳ, καὶ ὡς οἰστρηπλατθεῖς ταῦρος ἐξάλλω ποδὶ μακρῶν αὐτῆς πρὸς τὸ πεπρωμένον τέλος ἀπῆχτο· ὥστε καὶ τὸ παιδίον τοῦ ἡμετέρου ἀρχοντος ἐμδρόντητον ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ μένει καὶ πῶς δὲν ἐσχίσθη ἡ γῆ νὰ τὸ καταπῆ! φιλότιμος δ' ὦν λιαν, δὲν χάνει καιρὸν χωρὶς καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὸ πρῶγμα καλῶς καὶ ἐξακριβῶσῃ τὸ ἀληθές, λαβῶν ὅσα κῶδύνατο χρήματα περισσότερα, διότι πολλὰ ἦσαν εἰς τὴν διάθεσιν του, εἰσέρχεται εἰς πλοῖον τι ἔτοιμον ἢ ἀποπλεύσῃ ἐκ τοῦ λιμένος καὶ παύει νὰ μάτια τοῦ, τὸ δὴ λεγόμενον, καὶ φεύγει μακρὰν τῆς φίλης πατρίδος ὑπὸ τοῦ πικροκέντρου λόγου οἰστρηλατούμενος φιλοτιμίας καὶ ἐντροπῆς λόγος δὲν ἀφίνει αὐτὸν νὰ διατηρῇ ψυχὸς ἐν μῆ καὶ τῇ αὐτῇ πόλει καὶ χώρα, πλέγμαφος δὲ καὶ πλέξωνα τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὴν ἀρχαίαν δὲν ὑπῆρχον, ὥστε νὰ καταρθῶσῃ ὁ πατήρ νὰ σματῆσῃ αὐτὸν κάπου· καὶ τοιοῦτοτρόπως τὸ ἀρχοντόπουλό μας πόλιν πόλεως ἀμείβων

πολλῶν ἀνθρώπων ἴδεν ὅστε αὐτὸν ἐγνώ, εἶδεν ἅπαντα σκεδὸν τὸν τότε βάρβαρον καὶ πεπολιτισμένον κόσμον, τὸν πολιτισμὸν, ἐνοιεῖται, τῆς ἐποχῆς του, ἐγνώρισε πᾶσαν γνῶσιν τέχνης καὶ ἐπιστήμης. ἤκουσεν ἅπασας τὰς ποικίλας παραδόσεις πάντων τῶν τόπων ἐκείνων, οὓς ἐπεσκέπτετο, ἐμελέτησε τὸς θρησκευτικὰς τῶν πεπολιθῆσιν, ὡς θρησκομανῆς, τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου, ὡς φύσει βέπων εἰς τὰ ἱστορικά καὶ (ὡς λέγει τὸ παραμῦθί μας) ὅτε ἐγένετο καὶ κατὰ τὴν Φοινίκην, ἐκεῖ ἀπὸ ἑνα παπᾶ Φοινίκα ἐμαθε καὶ τὰ φοινικικὰ γράμματα, τὰ ὅποια ὀλίγοι τότε ἐγνώριζον.

Ὅτε δὲ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πόλιν του, πορῶν νὰ ἴδῃ τὴν φιλάτην αὐτοῦ πατρίδα, τὸν τόπον τῶν παιδικῶν του ἀναμνήσεων, ἦτο ἤδη ἀνὴρ πλῆρης γνώσεων ποικίλων γεωγραφικωτάτος μὲν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἀποῦ καὶ περὶ τῶν πόλεων αὐτῶν ἐγνώριζεν ἱκανά, ἱστορικωτάτος δὲ διὰ τὰς μακρὰς αὐτοῦ περιηγήσεις, πρὸ παντὸς δὲ ἀνὴρ θεολογικωτάτος, πλείστας δόξας θρησκευτικῆς θεολογίας καὶ ἀκούσας καὶ μελετήσας καὶ αὐτὸς αὐτὸς σκεψάμενος. Τοιοῦτος ἀπέδη ἀνδρωθεῖς ὁ ἡμέτερος Θήρων, ἕνα ἔχων ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ καρδίᾳ καὶ τῷ πεφωτισμένῳ αὐτοῦ πνεύματι πόθον πῶς νὰ φεῖσῃ τοὺς ὀμεινῶντες του, πῶς νὰ δοξάσῃ καὶ μεγαλύνῃ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα! Καὶ ἐνταῦθα λήγει καὶ τὸ τελευταῖον παραμῦθιον ἡμῶν

Ἦδη συμβούλους ἐπικιλοῦμαι τοὺς φιλομούσους ἀκροατὰς μου, ἵνα καὶ εἰχίον ἀπαλλάξω αὐτοὺς ἀπὸ τῆς γεροντικῆς πολυλογίας, καὶ μὲ βοηθήσασί εἰς τολμηρὰν τινα ἰδέαν, ἥτις πάλαι καταβασανίζει τὸ πνεῦμά μου. Ἄρα γε μὴ ἡ ἀγνωστός ποταμὸς νύμφη, ἢν ἡ τοῦ λαοῦ πρόληψις μπερὰ τοῦ ἐκθετοῦ βρέφους ἐποίησε καὶ ἡ γνωστὴ ἡμῖν καλλίμορφος τῆς καλῶδης νύμφη, ἡ ὡραία κριθοπούλα μας ἡ ἐλληνικώτερον κριθίς, κόρη κριθέως ἀνθρώπου, ἀνδρὸς γαιοπόνου, εἶναι τὸ αὐτὸ πρόσωπον, συνεστατισθῆσαν δὲ εἴτι διὰ τῶν χρόνων τὰ ὅσα κεχωρισμένα τέως ταῦτα ὄντα, νύμφη δαιμών καὶ παρθένος κριθίς εἰς μίαν νύμφην κριθίδα; μὴ ἄρα γε τὸ εὐρεθὲν μικρὸν ἐκεῖνον ἐκθετον βρέφος, τέκνον ὑπὸ τοῦ εὐπίστου λαοῦ θεωρηθὲν τοῦ ποταμίου θεοῦ καὶ νύμφης τινὸς ποταμίας, ὁ θεοῦ ἐκεῖνος υἱὸς τοῦ ἀρχοντος τῆς πόλεως τοῦ δευτέρου παραμυθίου μας, ὁ παραδοθεὶς εἰς τὸν νικητὴν ὡς δέμπερος, καὶ ὁ υἱὸς ἔπειτα τοῦ βασιλικοῦ ἀρχοντος τοῦ τρίτου παραμυθίου μας, ὁ προσδλῆθεῖς ὡς μὴ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γνήσιος υἱός, καὶ διὰ τοῦτο τὴν φίλην πριτρίδα γαίαν φεύγων καὶ τούτου ἕνεκα τὸν γνωστὸν κόσμον περιηγησάμενος, μὴ ἦναι τὰ τρία ταῦτα ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον; μὴ ἦναι κατὰ τὴν ἀκλόνητον ἀθάλας διαδοθεῖσαν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ παρὰ πάντων παραδεγεμένην παράδοσιν ὁ μέγας υἱὸς τοῦ ποταμίου θεοῦ Μέλπητος, τοῦ παρὰ τὴν εὐδαίωνα, τὴν πεπολιτισμένην, τὴν ποιητικὴν πόλιν Σμύρνην παραρρέοντος καὶ τῆς νύμφης κριθίδος;

Ἐγείρατε ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ἀπέναντι ἡμῶν ἀνατεθειμένην τιμίαν τοῖς Ἑλλήσιν ἡμῖν εἰκόνα¹) καὶ εἶπατε,

(1) Ὁ βῆτωρ ἐνωλε τὴν ὑπερ τὸ βῆμα τοῦ Ἑλλ. Φιλ. Συλλ. εἰκόνα τῆς ἀποθεώσεως τοῦ Ὀμήρου Ε Δ. « Β ».

μὴ τὸ εὐτραφές, τὸ εὐμορφόν, τὸ πλιτυμέτωπον τοῦ ποταμοῦ ἔκθετον, τὸ τὴν γλυκεῖαν παραποταμίαν ῥίζιν ἀπομυζῆσαι, τὴν παρὰ τῆς Καλλιόπης ἐκείνης τῆς μεταμορφωμένης Μούσης προδενεχθεῖσαν γλυκεῖαν τῆς ποιήσεως ρίζιν, ὥστε ἀπὸ τοῦ στόματός του κπὶ μέλιτος γλυκυτίτρα νὰ ρέη αὐδῆ, μὴ τὸ παιδίον ἐκεῖνο τῆς λοχμῆς ομοιάζῃ πρὸς τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὅστις πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Δόξης καθήμενος ἐπὶ θρόνου ἀποθεώσεως, ἀγάλλεται ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν δύο θεῶν αὐτοῦ θυγατέρων, ἀγηράτων καὶ ἀμυγνῶτων ἀριστοτεχνικῶν γεννημάτων τῆς ὑψηλῆς ποιητικῆς φαντασίας καὶ τέχνης αὐτοῦ; θυγατέρων αἰωνοβίων ὧν ἡ δεξιόθεν αὐτοῦ ἀρρενωπότερον καὶ προσδλέπουσα καὶ καθήμενη παρὰ τοὺς πόδας τοῦ θεοῦ αὐτῶν γεννήτορος, τὴν αἱματοχρῶν φέρει περιβολὴν ἐν πολλῷ τιμῷ αἱματι βυφείσαν, αἱματι χρυθέντι εἰς τιμὴν καὶ ἱκανοποίησιν καὶ θριαμβὸν τοῦ μεγάλου Ἑλλήνος βασιλέως τοῦ εὐρυκρείοντος Ἀγαμέμνονος; ἡ δὲ ἑτέρα ἀριστερόθεν δοξαρότερον καθήμενη, ὡς παλαιῶν ἡμερῶν μνημένη, τὸ οὐρανόχρῶν ἱμάτιον τῆς ἀτρυγέτου θαλάσσης περιδεδλημένη, φέρει τὴν κόπην, τὴν γενναίως πρὸς τὰ κινδυνώδη τῶν πόντων κύματα ἀγωνιζομένην κόπην, ἥτις ἐκλείπει τὰς σιδαράς χεῖρας τοῦ εὐκλεοῦς καὶ εὐσεβοῦς, γενναιοτάτου καὶ εὐφυστάτου, πολυτρόπου καὶ πολυμηχανοῦ θεοῦ καὶ ἀποθεωθέντος τέκνου τῆς κοροστρόφου Ἰθάκης, ὅστις μετὰ μακροῦς αἰῶνας ἀξιὸν μαθητὴν αὐτοῦ παρήγαγε τὸν μέγαν ἐν Ἑλλάσσι Θεμιστοκλέα; Ναί! εἶναι οὗτος οὗτος! τὸ θεῖον ἐκεῖνο βρόφος, ὅπερ παρήγαγεν ἄγνος ἔσως; ἡ θεία ἀγάπη ἡ συνενώσασα τὴν καλῶς ἐννοουμένην εὐγένειαν ἀληθῶς μεμορφωμένης καρδίας πεπολιτισμένης πόλεως μετὰ τῆς ἀθωότητος καὶ εὐλακρινείας φυσικῆς καλλονῆς καὶ εὐεξίας τῆς καλύδης!

Ναί εἶναι αὐτός αὐτος, ὃν ἐναντι ὑμῶν ἐν ἐθνικῇ ὑπερφανεῖα δικαίως ἀποθαυμάζετε! εἶναι αὐτός ἐκεῖνος, ὃν οἱ αἰῶνες παρελθόντες καὶ μέλλοντες, ἐθαύμασαν θαυμάζουσι καὶ θαυμάσουσι διὰ τῶν μεγάλων πνευμάτων, τῶν ποικιλοτρόπων μεγαλοφυγνάντων ἀνδρῶν, οἵτινες, ὡς ὄρατε, ἐν ὁμογνώμονι χορῷ καὶ μυστικῶς ἀκοινομένη ἁρμονίᾳ συμφάλλουσιν αὐτῷ ἐνθουσιωδῶς ἐπὶ τὰ ἐκ τῶν σῶν σοὶ προσφέρωμεν κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα!

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

EDMOND DEMOLINS

Πῶς δεῖν ν' ἀνατρέψωμεν τὰ τέκνα

(Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ ἀριθ. 5, σελ. 36)

Ἀνεγίνωσκον ἐσχάτως τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ Φραγκλίμου. Ἐν τινὶ ἐπιστολῇ πρὸς τὴν μητέρα του ἀνκρίνει ὅτι εἰς τῶν υἱῶν του δεικνύει μικρὰν προθυμίαν ὅπως δημιουργήσῃ δι' ἐαυτὸν θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ φαίνεται στερεῶς τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας του ἐπὶ τῆς πατριῆς περιουσίας.

«Θὰ τὸν ἐξγάγω τῆς τοικύτης ἀπάτης, — γράφει ὁ Φραγκλίνος, — ἄλλως τε καὶ ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν διακινῶ τὰ χρήματά μου θὰ ἐννοήσῃ ὅτι οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ποσὸν θὰ τῷ κληροδοτήσω.»

Ἀλλὰ τὰρ ἄτασθε βεβαίως ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι θὰ στερήσῃτε τὰ τέκνα σας κληρονομικῆς περιουσίας; ἡ πατρικὴ σας σπογγὴ κατεξινύσσεται. Πλὴν λησμονεῖτε ὅτι ὁ Ἀγγλοσάξων πατὴρ, καίτοι οὐδὲ ὀβολὸν κληροδοτεῖ εἰς τὰ τέκνα του, τοῖς παρέχει τι ὅμως αὐτὸς ἀπείρως πολυτιμότερον ἢ ὁ γάλλος. Τοῖς δίδει ἀκριβῶς ἐκεῖνο, ὅπερ τοσοῦτον ἀπασχολεῖ ὑμᾶς, καὶ ὅπερ οὐδεὶς ἡμῶν κατορθοῖ νὰ δώσῃ εἰς τὰ τέκνα του, τὸ ἐξησκαμμένον ἐκεῖνο πνεῦμα τῆς πρωτοβουλίας, τὴν πρὸς βιοπάλην δεξιότητα, τὴν τοσοῦτῃ πολύτιμον, ἣν ὅμως παρ' ἡμῖν ὁ τόσον ἐπιτόνωος καὶ σκαιῶος ἀποτρυμιεύμενος ναυτὸς

κατορθοῖ μόνον νὰ καταπνίγῃ. Ἀλλ' ὡς ἡμεῖς ἀποτρυμιεύμενος καὶ δικαιοῦμενος ὡς ἐπαίται, ἐφραμίζομενος συστηματικῆν στείρωσιν, ὅπως ἐπιτρέπωμεν εἰς τὰ τέκνα μας οὐδὲν νὰ πράττωσιν, ἢ μάλλον νὰ πράττωσιν τὸ ἐλάχιστον δυνατὸν. Οὐτῶ δὲ φρονούμενος ὅτι ἐξασφαλίζομενος τὸ μέλλον των. Καὶ ὅμως παρατηρήσατε περὶ ὑμᾶς τοὺς εἰς ἀνωτέρων περιωπῆν ἀνυψουμένους ἄνδρας, τοὺς ἐπιτυγχάνοντας ἐν οἰωδῆποτε σταδίῳ, τοὺς καταλαμβάνοντας τὰς ἀρίστὰς θέσεις; τούτων οἱ ἐννεμήμοντα ἐπὶ τοῖς ἐκτὸν εἶναι ὑψίπλοτοι, οἵτινες ἀφ' ἐαυτῶν ἐδημιουργήθησαν, οἵτινες ταλαιπωρηθέντες ἐν τῷ βίῳ ὅπως βελτιώσῃσι τὴν τύχην των, ἠγωνίσθησαν ἀνδρείως ὅπερ τῆς ἀτομικῆς αὐτῶν πρωτοβουλίας. Καὶ ἤδη στρέψατε τὸ βλέμμα ἀλλοχρῶ, πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν οικογενειῶν, δικαίως καλοῦμενος οὕτω, διότι στερεῶς τὴν περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδα των ἐπὶ τῆς οικογενείας των μάλλον ἢ ἐπ' ἐαυτῶν, εἰς τὴν πατρικῆν περιουσίαν, εἰς τὴν προικὰ τῆς μελλούσης συζύγου μάλλον ἢ εἰς τὴν ἀτομικῆν αὐτῶν ἐργασίαν. Οἱ τοιοῦτοι κατέπεσαν ἤδη καὶ ἐξακολουθοῦσι καθ' ἐκείστην καταπίπτοντας; εἶναι γενικῶς κατώτεροι πάντων ἐν παντὶ ἔργῳ, καίτοι ἐτυχον λίαν ἐπιμεμητημένης ἀγωγῆς; ἀπώλεσαν πᾶσαν ἐπίδρασιν καὶ πᾶσαν ἀρχὴν ἐν τῇ ζωῇ, ἀνίκανοι δὲ ὅπως μεγαλυνθῶσι διὰ τῆς ἐργασίας των, κατορθοῦσι νὰ δικαιοῦσιν μόνον ὡς μονογενεῖς υἱοί, ἢ διὰ τοῦ χρηματιστικοῦ γάμου.

Τοῦναντίον οἱ νέοι οἱ διαπαιδαγωγηθέντες κατὰ τὸ σύστημα τῶν Ἀγγλοσάξωνων, ὅπερ ἤδη περιέγραψα ἐν γενικῆς γραμμῆς, ἰσχυροὶ τὸ σῶμα, ἐθισθέντες εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ ἐν στενῇ συναφείᾳ διατελοῦντες πρὸς τὰ πραγματικὰ γεγονότα, πάντοτε ὡς ἄνδρες μορφοῦμενοι, εἰθισμένοι ὅπως ἐπ' ἐαυτῶν καὶ μόνον ἐρείδονται, ἀντιμετωπιζόντες τὸν βίον ὡς μάχην — τοῦθ' ὅπερ χριστιανικώτατον, — ἀψηφῶσα διὰ τοῦ ὑπερπλεονάζοντος σφρίγγου τῆς νεότητος τοὺς ἀγῶνας τοῦ βίου στέργουσι τὴν βιοπάλην, αἰσθάνονται ἀνάγκην αὐτῆς καὶ θριαμβεύουσι ἐν αὐτῇ, διὰ τῶν σοφῶν δ' ἐφοδίων, δι' ὧν τοὺς ἐπροίκισαν οἱ διαπαιδαγωγήσαντες, διάγουσιν ἐνέτως καὶ μεγαλύνονται ἐν τῷ βίῳ.

Καὶ ἤδη κρίνατε, συγκρίνατε καὶ ἀπορρίψατε. Προσεπίθησα νὰ καταδείξω ποῖα κεκοιμημένα ἐλατῆρια κινῶσι τοὺς λαοὺς, οἵτινες εἶναι σήμερον διὰ τὰς γερμῆς καὶ ἀπερχομένης ἡδὴ κοινωνίας οἱ ἀπειλητικώτεροι ἀντίπαλοι. Οὗτοι κυριαρχοῦσι τῆς ζωῆς, καὶ ἡ κυριαρχία αὕτη εἶναι τὸ θαῦμα ὅπερ πραγματοποιοῦσι, καίτοι ἐλάχιστη μόνον δαμόσια μέσα διαθέτουσι. Πῶς λοιπὸν ἔγκειται ἡ ἰσχύς των; Εἰς τὴν κοινωνικὴν δύναμιν, ἥτις εἶναι παρ' αὐτοῖς εἰς τὸ ὑψιστὸν σημεῖον ἀνεπτυγμένη, καὶ ἥτις πολλὰκις ἀποβαίνει ἰσχυροτέρα παντὸς ἄλλου μέσου.

Ὁ μέγιστος κίνδυνος, ὁ μέγιστος ἀντίπαλος δι' ἡμᾶς δὲν εὐρίσκειται, ὡς νομίζομεν, πέραν τοῦ Ρήνου; ἀλλὰ πέραν τῆς Μάγχης, πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, πανταχοῦ τέλος, ὅπου ὑπάρχει εἰς γεωργίαν, εἰς ἐπιχειρηματίας ἢ βιομηχανοῦς ἀγγλοσάξων. Παρορᾶται ὁ τοιοῦτος διότι δὲν ἔρχεται, ὡς ὁ Γερμανός, μετὰ πολυπληθῶν ταγματῶν καὶ τελείων τὴν κατασκευὴν ὅπλων παρορᾶται διότι ἔρχεται μόνος μετὰ μόνου τοῦ ἀφρότου του. Πλὴν ἀγνοοῦσιν οἱ παρορώντες αὐτὸν ποῖα ἡ δύναμις τοῦ ἀφρότου καὶ ἡ τοῦ φέροντος αὐτοῦ Ἀγγλοσάξωνος.

Ὅταν τοῦτο κατανοηθῇ, ὅλ' γνωσθῇ πῶς ἔγκειται ὁ κίνδυνος, ἀλλὰ καὶ πῶς ἡ θεραπεία συγχρόνως.

ΑΓΑΤΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Η ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΑΝΤΑΜΕΙΒΟΜΕΝΗ

Ἡμέραν τινὰ τοῦ Δεκεμβρίου, δύναντος τοῦ ἡλίου, ἐξήχετο ἐκ τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου μεγαλοπόλεως τῆς ἑσπερίας Εὐρώπης ἀνὴρ τεσσαρακονταετής, ὅστις περιεπάτει ὀλίγον κεκυρῶς, ἐπειδὴ ἐκρύωνε, διότι δὲν ἐφόρει ἐπενδύτην ἢ ἐνδυμασία αὐτοῦ, ἀν καὶ δὲν ἦτο διερωτώμενος μὴδὲ ἐπαρρησιμένη (ἰμβραλωμένη), ἦτο ὅμως εὐτελής καὶ πενηχρά· ἀλλὰ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐδείκνυεν ἀνθρώπον ἐξυπνον καὶ δραστήριον, ὅστις, ἀν καὶ ἦτο τότε πενηχρὰ ἐνδεδυμένος, εἶδεν ὅμως ἄλλοτε ἡμέρας εὐτυχίας.

Ἡ ἡμέρᾳ ἐκεῖνῃ ἦτο πρακτικὴ τῶν Χριστουγέννων. Τὰ παράθυρα ἐμπορικῶν καταστημάτων ἐλαμπον ὑπὸ ποικίλης μυθώδους πολυτελείας, τέχνης δὲ καὶ βιομηχανίας προϊόντα συνημιλλῶντο πρὸς ἀλλήλα, ἵνα διὰ τὴν προσεγγίζουσαν χαρμόσυνον ἐορτὴν προσενέγκωσι τὸ κάλλιστον αὐτῶν ὅπισθεν δὲ τῶν μεγάλων ἀποστειλῶντων ὕλων τῶν παρθύρων φλόγες φωταερίου ἢ ἠλεκτρικοῦ φωτός ἡλιανοδοῦλον, ἵνα δείξωσι τοὺς ἐκτεθειμένους θησαυροὺς τῶν Χριστουγέννων ὡς οἷόν τε μάλιστα λαμπροῦς.

Ὁ δὲ Μουρίκιος, διότι οὕτως ὠνομαζέτο ὁ ἀνὴρ, ἐν ᾧ παρθεῖται τὰ ἐν τοῖς παρθύροις ἐκτεθειμένα, ἐλπισμῶντοσε χειμῶνα καὶ ψύχος. Ἐν τοῖς παρθύροις ἦσαν ἐκτεθειμένα παιγνίδια, διδακτικὰ βιβλία μετ' εἰκόνων καὶ γυναικεῖα κοσμηματα, τὰ ὅποια ἐφίλειαν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, ἐπειδὴ εἶχεν ἐν τῇ οἰκίᾳ γυναῖκα καὶ τέκνα καὶ νεαρῶς μετέφερον αὐτοῖς εἰς τὴν θέσιν τῶν εὐδαμῶντων ἐκεῖνων, ἐπὶ τῆς τραπέζης τῶν ὁποίων τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων θὰ ἐκείντο τοιαῦτα δῶρα, περὶ ἑαυτοῦ δὲ ἤκιστα ἐσκέφθη.

Αἰφνης ὁ Μουρίκιος εὐρέθη πρὸ τοῦ παρθύρου μεγάλου τραπέζιτικῶν καταστήματος. Ἐνταῦθα ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ καταπνέξῃ ἀναπταναγνόν, ὅτε περιτῆρει τὰ ποικιλόχροα χαρτονομίσματα σχεδὸν πασῶν τῶν χωρῶν, τὰς μεταχῆς καὶ τὰ τοκομερίδια καὶ τὰ ἀποστειλῶντα χρυσὰ νομίσματα, τὰ ὅποια ἐν κινίστροις ἦσαν ἐπισεσωρευμένα. Ἀντὶ ὀλίγων ἐκ τῶν ἀπαστραπτόντων τούτων νομισμάτων, ἠδύνατο νὰ ἔχη πᾶν ὅ,τι ἐν τοῖς ἄλλοις ἐμπορικοῖς καταστήμασιν ἠθέληεν ἐκλέξει διὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του. Ἐν μόνον ἐκ τῶν ποικιλοστρίτων τούτων χαρτονομισμάτων ἠδύνατο ἐπὶ μακρὸν χρόνον ν' ἀπαιλλάξῃ αὐτὸν τῆς πτωχείας του! Ἐν ᾧ δὲ ὁ Μουρίκιος εἶχε προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὰ ἐκτεθειμένα χαρτονομίσματα καὶ τὰ χρυσὰ νομίσματα, ὅπισθεν αὐτοῦ ἀνέβαινε καὶ κατέβαινε τετραραγμένος ἀνὴρ πολῦτιμον φορῶν εισύρην. Οὗτος πολλάκις μὲν ἠθέλησε νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ τραπέζιτικὸν κατάστημα, πάντοτε ὅμως μετενόει. Ἀπορῶν δὲ περὶ τοῦ πρακτεῦς ἐστάθη πρὸς τὸ παράθυρον πλησίον τοῦ Μουρίκιου, παρετήρησεν αὐτὸν ἐπὶ τινεσσι μὴν ἐκ πλῆγίου δι' ἐσταστικῶν βλέμματος, εἶτα δὲ ἀπετάθη πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησεν, ἀν δύνηται νὰ τῷ κῆρη μίαν χάρην· ἐπειδὴ δὲ ὁ Μουρίκιος ἀπεκρίθη καταπρακτικῶς, ὁ ξένος ἀπεμακρύνθη μετ' αὐτοῦ ὀλίγα βήματα ἀπὸ τοῦ παρθύρου, ἐξήγγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρὸν φάκελον καὶ εἶτι ἀπαξ μετὰ προτοχῆς περιτυλίξας αὐτὸν εἰς ἐφημερίδα, τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐγχειρίσῃ τὸν φάκελον τούτον εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ τραπέζιτικῶν τούτου καταστήματος. Καὶ εἰδέθη μὲν ὁ Μουρίκιος νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν παράκλησιν τοῦ ξένου, ἐπειδὴ δὲ εὗρεν αὐτὴν ὀλίγον παράξενον, ἠρώτησεν αὐτόν.—Διατί, κύριε, δὲν θέλετε ὑμεῖς νὰ εἰσελθῆτε;—Διὰ λόγους, ἀπεκρίθη,

οὗτος, τοὺς ὁποίους δὲν ὀφθαλμοὶ ἐνταῦθα νὰ εἶπω.—Λοιπὸν θὰ ἐκπληρώσω τὴν παράκλησιν ὑμῶν, εἶπεν ὁ Μουρίκιος.

—Εὐχαριστῶ ὑμῖν, ἀπεκρίθη ὁ ξένος καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν πρὸς ἑνδεῖξιν τῆς εὐγνωμοσύνης του ἐνεχείρισεν τὸν φάκελον εἰς τὸν Μουρίκιον. Ἀλλὰ, παρακλῶ, προσίθηκα, δότε τὸν φάκελον εἰς αὐτὸν τὸν διευθυντὴν, γνωρίζω ὅτι αὐτὸς εἶνε ἐδῶ. Λάβετε δὲ αὐτὸ ἐδῶ ἀντὶ τοῦ κόπου ὑμῶν.

Ἰδὼν δὲ ὁ Μουρίκιος, ὅτι τὸ δοθὲν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ξένου ἦτο πεντόφραχον, κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ δεχθῇ θεωρήσας αὐτὸ ὡς ἀμοιβήν, τὴν ὁποῖαν λαμβάνουσιν ὑπρέται, ἀχθοφόροι καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ξένος τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸ δεχθῇ εἰπὼν ν' ἀγοράσῃ μετ' αὐτοῦ δῶρα διὰ τὰ τέκνα του, εἰν ἔχη τοιαῦτα, τὸ εἰδέθη. Ὁ Μουρίκιος ἔφερε πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ ἐνεχυροδανειστηρίον δύο δακτυλίδια, τὸ τελευταῖον πράγμα, τὸ ὅποιον εἶχε νὰ ἐνεχυρώσῃ. Πσύχως αὐτοῦ ἐν τῷ ὄψῳ ἤλπιεν, ὅτι θὰ λάσῃ ὁ δανειστής τοῦλάχιστον δώδεκα φράγκα, οὗτος ὅμως πρὸς ὅλας τὰς παρακλήσεις τοῦ Μουρίκιου ἐδῶκεν αὐτῷ μόνον ἐπτὰ φράγκα.

Τὸ πεντόφραχον λοιπὸν τοῦ ξένου συνεπλήρου τὸ μικρὸν ποσόν, τὸ ὅποιον ἠλπίζεν ἡ γυνή, ὅτι θὰ λάσῃ. Θὰ ἦτο λοιπὸν εὐλογος ὑπερηφάνεια, εἰν μὴ εἰδέχεται τὸ πεντόφραχον; ὅχι βεβαίως, ὅχι. Ὁ Μουρίκιος λοιπὸν ἔριψε τὸ δῶρον εἰς τὸ θυλάκιόν του, εὐχαρίστησε τῷ δότη καὶ ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κατάφωτον γραφεῖον τοῦ τραπέζιτου, εἰς τὸ ὅποιον ἠθέλε φθάσει διαλθὼν κατὰ σειρὰν τὰ συναφῆ γραφεῖα, τῶν ὁποίων τὸ ἐν ἔφερον εἰς τὸ ἄλλο καὶ τῶν ὁποίων αἱ θύραι ἦσαν κλεικταί. Τότε δὲ πρῶτον ὁ Μουρίκιος ἠσθῆθη, ὅτι ἀνέλαθεν ἐντολὴν λίαν ἀτερπῆ καὶ δυσάρεστον, διότι ἠρώτων αὐτὸν οἱ ἐν τοῖς γραφεῖοις, τί ἠθελε, καὶ ὅτε ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι ἐπιθῶμαι νὰ ὀμιλήσῃ τὸν κύριον διευθυντὴν, παρετήρουν αὐτὸν περιέργως ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, διότι ἦτο πενηχρὰ ἐνδεδυμένος, ἔσειον τοὺς ὤμους καὶ ἔλεγον, ὅτι ὁ κύριος διευθυντῆς ἐνοχλεῖται ὑπὸ ἐπιιδόντων ἀναφορᾶς, τώρα δὲ ἴσα ἴσα εἶνε πολυάσχολος. «Ἐγὼ δὲν θὰ ἐπιιδῶσω ἀναφορᾶν, εἶπεν ὁ Μουρίκιος, ἀλλ' ἔχω κατ' ἐντολὴν ἄλλου νὰ ἐγχειρίσω τι τῷ κυρίῳ διευθυντῇ καὶ θὰ ἀπέλθω εὐθὺς».

Ὁ τόνος δὲ, μετ' αὐτὸν ὁποῖον ὁ Μουρίκιος ἐξήναγκε τὰς λέξεις ταύτας προῦξένθησεν ἐντύπωσιν. Ὁ Μουρίκιος παρεπέμφθη εἰς τὸ τελευταῖον δωμάτιον, ἀλλ' ἢ διέδικαιε διὰ τῶν συναφῶν γραφεῖων ὑπῆρξεν αὐτῷ λίαν δυσάρεστος, διότι τῶν γραμματέων τινὲς βλέποντες τὴν πενηχρὴν αὐτοῦ στολὴν συνάδουον αὐτόν μετ' ἀμέλειαν ἀγνωρίζοντες ὅτι ἐσχωματον συνάδελρον, ὁ ὅποιος ὑπῆρξέ ποτε ὑπάλληλος ὡς αὐτοῦς μεγάλον καταστήματος καὶ ἤξιοτο τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς εὐνοίας τοῦ κυρίου του διὰ τὴν τιμιότητα καὶ τὴν ἀκριβῆ καὶ πιστὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του. Ὁ Μουρίκιος ἐλθὼν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ, τὸ ὅποιον ἦτο ἡγεμονικῶς ἠτρεπισμένον, εὗρεν αὐτὸν ἀναγινώσκοντα ἐπιστολὰς καὶ τηλεγραφήματα, περιέμενε δὲ, ἕως ὁ διευθυντῆς ἀνέβλεψεν εἶτα δὲ ὑπεκλίθη καὶ εἶπεν αἰμίμν ἐνταταλμένος, κύριε διευθυντῆ, νὰ ἐγχειρίσω ὑμῖν τὸν φάκελον τούτον· ἐπέδωκεν αὐτόν.

Τὸ τραπέζιτικὸν κατάστημα ἦτο γωνιαῖον, τοῦ ὁποῖου ἡ εἴσοδος ἦτο ἀπὸ τῆς μεγάλης ὁδοῦ, τὰ δὲ παράθυρα αὐτοῦ ἐβλεπον εἰς στενὴν παρεκκλιμένην ἀγυῖαν. Ἐν ταύτῃ εἶδεν ὁ Μουρίκιος τὸν ξένον πρὸ τοῦ παρθύρου ἐξῶ ἐστάμενον, ὁ ὅποιος, φρίνεται, ἠθέλε νὰ πεισθῇ, ἀν ὁ φάκελος ἠθέλεν ἐπιδοθῆ εἰς τὸν διευθυντὴν αὐτόν, διότι ἐν ᾧ ὁ φάκελος εὐρίσκατο ἦδη ἐν τοῖς χερσὶ τοῦ διευθυντοῦ, ὁ ξένος ἔγεινε ἀρπεντος.

Ὁ Μουρίκιος ἠθέλησεν εὐθὺς ν' ἀπέλθῃ, ἵνα μὴ νομισθῇ, ὅτι περιμένει κόμιστρα. Ὁ δὲ τραπέζιτικὸς κωλύσας αὐτόν ν' ἀπέλθῃ ἠρώτησε.—Ποῖος πέμπει ὑμᾶς;—Δὲν γνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ Μουρίκιος.—Δὲν γνωρίζετε, ποῖος πέμπει ὑμᾶς; ἀνεκράξεν ὁ τραπέζιτικὸς ἐκπληκτος τότε πρῶτον παρατηρήσας καλλίτερον τὸν κομιστὴν τοῦ φακέλου.

(ἴσεται συνέχεια)

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

ΑΘ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Καθηγητῆς Δ. Φ.

ΚΟΙΜΗΣΟΥ

«**Ἐκ τῆς ἀνεκδότου συλλογῆς Ὁχρὰ ἔπη**»

Μοι λέγ' ἡ νύξ « — Κοιμήσου καὶ λησμονέαι !
Ὁ βίος εἶν' εὐδαίμων ἐν τῇ λήθῃ.
Μόνον ἐκεῖ δὲν φλόγουσιν οἱ πόνοι
Καὶ δὲν στενάζουσιν γλυκυτάτῃς τὰ στήθη ».

« — Κοιμοῦ ! ἴδωνεῖ, ὡσαύτως κ' ἡ πρώτη
Κ' εἰς λήθαρον πλουσίαν βυθίδου,
Ἐνθα γαλήν' ὑπάρχει καὶ εὐδία.
Ὡ, μῆποτ' ἐγερθῆς, ὄντη... Κοιμήσου ! »

« — Κοιμήθητι ! μοι κρῖται κ' ἡ ἡμέρα
Τὸ φῶς μου τὴν σκοτίαν σου χλευάζει...
Εἶν' ἡ ἀναίσθησία γλυκυτέρα.
Εἶς' εὐτυχῆς ἂν ὕπνος σὲ σκεπάσῃ. »

« — Κοιμοῦ ! μοι λέγουσιν ὅλα μὲ ἐν στόμα,
Εἰ δυνατόν, ποτὲ μὴ ἐξυπνήσῃς !
Ἐάν κατακλιθῆς εἰς κρῖνον χῶμα
Καὶ κοιμηθῆς αἰώνια, ... θά ζῆσῃς !

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ
Ἐν Βαφεωχώρῳ.

**ΛΑΪΚΗ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ
CAMILLE FLAMMARION
ΦΩΤΟΠΛΑΣΜΑ**

(Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ ἀρ. 5, σελ. 38)

Εὐρισκόμεν' λοιπὸν τότε ἀναντιρρήτως ἐπὶ κόσμῳ ἐκ τοῦ συστήματος τοῦ ἀστέρου τούτου ἐκχωρημένου. Ἐκείθεν ὁρώμενος ὁ ἥλιος φαίνεται ὡς ἀπλὸς ἀστὴρ, ὅστις, διακύνων τὴν τροχίαν του, διέρχεται ἐν ἀπόψει πρὸ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Βωμοῦ, κειμένῳ ἀκριβῶς κτινέντι τοῦ Ἡμιόχου, ὡς φαίνεται εἰς τοὺς κατόικους τῆς Γῆς.

Ἐπομένως προσεπάθησα νὰ ἐνθιμηθῶ ποία ἦτο ἡ παράλλαξις¹⁾ τοῦ ἀστέρου τούτου.

Ἐνεθιμηθῆν τότε ὅτι πρώτος τις ἀστρονόμος φίλος μου τὴν εἶχεν ὑπολογίσει καὶ ὅτι ἐπ' οὗ ὁ ὑπολογισμὸς οὗτος κατεδείχθη ὀρθός, ἡ παράλλαξις αὐτὴ ἦτο 0,046. Ἦδη προσηγγίζον εἰς τὴν λύσιν τοῦ μυστηρίου καὶ ἡ καρδία μου ἐπικάλει ἐν χαρᾷ.

Πᾶς γεωμέτρης γνωρίζει ὅτι ἡ παράλλαξις χρῆσιμίζει εἰς εὐρεσιν τῆς ἀποστάσεως. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ὑπολογίσω ἀκριβῶς τὴν ἀπόστασιν, ἥτις χωρίζει τὸν ἀστὴρα τούτον ἀπὸ τῆς Γῆς ἤρκει μόνον πρὸς τοῦτο νὰ εὐρω τὸν ἀριθμὸν τὸν ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὴν παράλλαξιν 0,046. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἐκφραζόμενος διὰ λευγῶν, εἶναι 170,392,000. Οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀστέρου ὅπου εὐρισκόμεν' μέχρι τῆς Γῆς ὑπῆρχεν ἀπόστασις 170 τρισεκατομμυρίων καὶ 392 δισεκατομμυρίων λευγῶν.

Ὁ σπουδαιότερος ὑπολογισμὸς ἐγένετο μέχρι τοῦ σημείου τούτου καὶ τὸ πρόβλημα ἦτο ἤδη κατὰ τρίτην τέταρτα λευγόμενον. Ἰδοὺ δὲ τὸ κύριον σημεῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπικαλοῦμαι τὴν ἰδιαιτέραν προσοχὴν σας, διότι ἐν τούτῳ ἀκριβῶς ἐγκρίεται ἡ ἐξήγησις τοῦ παραδοξοτάτου τούτου φαινομένου. Γνωστὸν ὅτι τὸ φῶς δὲν διακύνει αὐτοστιγμῆι τὰς ἀποστάσεις, ἀλλὰ διαδίδεται βηθηδὸν καὶ ἐν ὠρισμένῳ χρόνῳ. Παρητήρησας βεβαίως ὅτι ὅταν ρίψῃ τις λίθον ἐντὸς ἡμέρου ὕδατος, παράγεται σειρὰ ἀλληλοδιαιδόμενων καὶ βηθηδὸν ἐξαπλωμένων κυματισμῶν περὶ τὸ σημεῖον, ὅπου ἐρρίφθη ὁ λίθος. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον μεταφέρεται καὶ ὁ ἦχος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἐν τῷ ἀέρι. Οὕτω δὲ διαδίδεται καὶ τὸ φῶς ἐν τῷ ἀέρι διαστήματι, μεταφερόμενον ἀπὸ ἐνὸς σημείου εἰς ἄλλο διὰ διαδοχικῶν κυματισμῶν. Ἐπομένως τὸ φῶς ἀστέρου τινὸς ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν Γῆν, διακινᾷ χρόνον τινά, ὅστις φυσικῶς ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀποστάσεως, ἥτις χωρίζει τὸν ἀστὴρα τούτον ἀπὸ τῆς Γῆς.

1) Παράλλαξις—γωνία σχηματιζομένη εἰς τὸ κέντρον ἀστέρου ὑπὸ δύο γραμμῶν, ὧν ἡ μία ὑποτίθεται ἀγόμενη ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς Γῆς,

Ὁ ἦχος διακύνει 340 μέτρα κατὰ δευτερολεπτον. Βολὴ τηλεβόλου ἀκούεται κατ' αὐτὴν-εἶτι τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεως ὑπὸ τῶν εὐρισκόμενων ἐγγύτατα τῆς ἀφίτηρίας ἐν δευτερολεπτον μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν εὐρισκόμενων 340 μέτρα μακρῶν μετὰ τρία δευτερολεπτα ὑπὸ τῶν εὐρισκόμενων εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς χιλιομέτρου δώδεκα δευτερολεπτα απαιτοῦνται ὅπως φθάσῃ μέχρι τῶν μακροκρυμένων κατὰ τέσσαρα χιλιομέτρα, δύο λεπτά μέχρι τῶν δεκάκις πλέον μακροκρυμένων, μέχρι τῶν ἀπεχόντων ἑκατὸν χιλιομέτρα.

Τὸ φῶς διαδίδεται μετὰ ταχύτητος ἀσυγκρίτως μεγαλύτερας ἢ ὁ ἦχος, οὐχὶ ὅμως καὶ στιγμιαίως ὡς ἐφρόνουσιν οἱ ἀρχαῖοι διατρέχον 300000 χιλιομέτρα κατὰ δευτερολεπτον, θὰ διήνουν ὀκτάκις τὴν περιφέρειαν τῆς Γῆς ἐν διαστήματι ἐνὸς δευτερολέπτου, ἐάν ἦτο δυνατόν νὰ κινήτῃ περιστροφικῶς.

Κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τούτον απαιτεῖται 1 δευτερολεπτον καὶ 1/4 ὅπως τὸ φῶς φθάσῃ ἀπὸ τῆς Σελήνης εἰς τὴν Γῆν 8 λεπτά καὶ 13 δευτερολεπτα ὅπως φθάσῃ ἀπὸ τοῦ Ἥλιου. 42 λεπτά ἀπὸ τοῦ Διὸς 2 ὥραι ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ 4 ὥραι ἀπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἐπομένως βλέπομεν τὰ οὐράνια σώματα οὐχὶ τοιούτα, οἷα ἀληθῶς εἶναι καθ' ἣν στιγμὴν ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτῶν ἢ εἰς ἡμᾶς φθάνοντα φωταῖν ἄκτις. Ἐάν π. χ. ἤρξισται ἐξερρήγνυτο ἐπὶ τινος τῶν ἀστέρων, οὗς ἤδη ἀνέριξα, θὰ ἐβλέπομεν αὐτὸ ἐκβάλλον φλόγας μόλις 1 δευτερολεπτον καὶ 1/4 μετὰ τὴν ἐκρήξιν ἐάν εὐρισκίτο ἐπὶ τῆς Σελήνης, 42 λεπτά μετὰ ταῦτα ἐάν εὐρισκίτο ἐπὶ τοῦ Διὸς, μετὰ 2 ὥρας ἐάν ἐξερρήγνυτο ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ μετὰ τέσσαρας ὥρας ἐάν ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος.

Ἐάν μακροκρυθῶμεν πέραν τοῦ πλανητικοῦ τούτου συστήματος, αἱ ἀποστάσεις εἶναι ἀπειράκις εὐρύτεραι καὶ ἡ ἐπιβράδυνσις τοῦ φωτός ἀσυγκρίτως μεγαλύτερη. Οὕτω φωταῖν ἄκτις ἀπερχομένη ἀπὸ τοῦ πλησιέστατου εἰς ἡμᾶς ἀπλαντοῦς τοῦ Α τοῦ Κενταυροῦ, διακινᾷ πλέον τῶν 4 ἐτῶν ὡς φθάσῃ μέχρι τῆς Γῆς ἢ δὲ ἀπὸ τοῦ Σειρίου ἐρχομένη ἀπαιτεῖ δέκα ἔτη σχεδὸν ἵνα διακύνῃ τὴν ἀβυσσον τὴν χωρίζουσαν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ἡλίου τούτου.

Γνωστοῦ ὄντος ἤδη ὅτι ἡ ἀπόστασις τοῦ ἀστέρου τῆς Αἰγῆς (Capella) εἶναι ἡ ἀνωτέρω ὑπολογισθεῖσα, εἶναι εὐκόλον νὰ εὐρωμεν κατὰ λόγον τῶν 300,000 χιλιομέτρων ἐν διαστήματι ἐνὸς δευτερολέπτου, πότος χρόνος ἀπαιτεῖται ὅπως διακύνῃ τὸ φῶς τὴν ἀπόστασιν ταύτην. Ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ ὑπολογισμοῦ ἐξάγεται ὅτι απαιτοῦνται 71 ἔτη 8 μῆνες καὶ 24 ἡμέραι. Ἐπομένως ἡ φωταῖν ἄκτις ἢ ἀπὸ τῆς Αἰγῆς ἀπερχομένη φθάνει εἰς τὴν Γῆν μόνον μετὰ πορείαν ἀδιέκοπον 71 ἐτῶν, 8 μηνῶν καὶ 24 ἡμερῶν.

Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ἀπὸ τῆς Γῆς ἀνιχνωρούσα φωταῖν ἄκτις φθάνει εἰς τὸν ἀστὴρα τούτον ἐν τῷ αὐτῷ χρονικῷ διαστήματι.

Τούτο εἶναι ἡ αἰτία τοῦ παραδόξου ἐκ πρώτης ὀψεως φαινομένου, καθ' ὃ ἐβλέπομεν ἐκ τοῦ ἀστέρου, ὅπου εὐρισκόμεν', γεγονητὰ ἐπέγεια παλαιὰ κατὰ 71 ἔτη, τούτεστιν ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐξεπέμθη ἐκ τῆς Γῆς ἡ φωταῖν ἄκτις ἥτις μόλις κατεδείκνυεν.

Ἀγλαΐα Α. Πρεβεζιώτου

**ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ
ΤΤΨΑΟΙ ΒΑΣΠΟΝΤΕΣ**

(Συνέχεια ἀπὸ ἀρ. 6, σελ. 46).

Βλέπων τις τὸν Βιδάλ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του ἐργαζόμενον, θὰ ἔλεγεν ὅτι δὲν ἦτο τυρλός. Μόνον, ἀπὸ κειροῦ εἰς κειρόν, ὅποταν ἤθελε περὶ τοῦ ὄλου νὰ κρῖνῃ, ὡπισθοχωροῖ καὶ τεταμένας ἔχων τὰς χεῖρας παρητῆρει τὸ ἔργον του, ἐφαίνετο δὲ εἰς τὸν θεατὴν ὅτι οἱ δέκα αὐτοῦ δάκτυλοι ἐκίετῃν τὴν δύναμιν ὁράσεως ἰσαριθμῶν ὀφθαλμῶν. . . .

Ὁ παρ' ἡμῖν γνωστός ὀφθαλμολόγος ἰατρός κ. Κωνσταντῖνος Ἐλευθεριάδης σχετικῶς πρὸς τὸ θέμα ἡμῶν τοῦτο εὐηρεστήθη ν' ἀνακοινώσῃ ἡμῖν καὶ τὰ ἐπόμενα παραδείγματα :

Παίσιος ήτο τυφλός τέλειον. Ούχ ήττον δέν έγκυσειν έκτελών άνελλιπίς τά μητροπολιτικά του καθήκοντα, διακρινόμενος μάλιστα επί άκριθεία των Ιεροτελεστιών. Περιήρχετο τήν πόλιν άνευ οδηγού, έριπλος μετέβαινε εις τά διάφορα χωρία, έπισκεπτόμενος τάς εκκλησίας και τά σχολεία, ουδέποτε δε έλαθεν εις τάς διευθύνσεις. Ο βλέπων αυτόν φέροντα διώπτρας ουδόλωσ έπίστευεν ότι τυφλός ήτο ο άρχιερεύς.

Ο Μονέ Σουλύ, ο διάστημα των συγχρόνων γάλλων τραγικός είναι τυφλός. Γνωστόν ότι ο μέγας τραγικός πίζει επί σκηνής του Γαλλικού θεάτρου μετά σκηνικής τέχνης άπαρμιλλου, θυμαζόμενος όχι μόνον υπό των γάλλων αλλά και υπό των ξένων, οτινες μεταβαίνουσιν εις Παρισίους προς τόν σκοπόν μόνον του Μονέ Σουλύ να ίδωσι και ακούσωσιν. Ολίγοι και εί των γάλλων αυτών γνωρίζουσι ότι ο έξοχος τραγικός είναι τυφλός. Και ούτος άνευ οδηγού περιφέρεται τους άχαυεις Παρισίους, μηδέποτε παθών άπικυταίον τι.

Έν Αθήναις γνωστότατος είναι είκοσιπενταετής όμογενής όστις, καίπερ από μικράς ηλικίας τυφλός, έκτελει ούχ ήττον ύπηρεσίας οδοθεράποντος! Γνωρίζει πάσας τάς οδούς, πάσας τάς συνοικίας, τά ξενοδοχεία, τά κρηνεία, τά ύπουργεία πάντα έν γένει τά κυβερνητικά γραφεία. Μικρός ών έπορίζετο τά προς τό ζήν άπομιμώμενος τάς φωνής διαφόρων ζώων και πτηνών, κατὰς δέ ούτω γνωστός και συμπαθής, ήρξατο παρέχων τάς ως οδοθεράποντος ύπηρεσίας του, διακριθείς ζέποτι επί άκριθεία, ταχύτητι και εύπρεπεία. Ο φίλος ιατρός κ. Έλευθεριάδης είχε γνωρίσει αυτόν έν τώ οφθαλμιατρειώ του Αναγνωστάκη, όπου ήρχετο προσδοκίων θεραπειάν. Αλλά δυστυχώς άνίατος ήτο ή τυφλότης του.

Πρό τιων ετών μάλιστα, παρ ήν παντελή τυφλότητά του, έτρωσε τήν καρδίαν περιχαλλούς άθίδος και ένυμφεύθη αυτήν. Πρό του γάμου του ήθετό πολλάκις εξάγων τήν φωτογραφίαν τής μνηστής του και θέτων αυτήν πρό των οφθαλμών του επί μικρόν, έφάνετο δε ότι όντως ο τάλας έβλεπεν ή μάλλον άπεθαύμαζε τά χαρακτηριστικά εκείνης, ήτις θά καθίστατο σύντροφος του βίου του.

Και ή ήμετέρα πόλις δέν στερείται παραδειγματών τυφλών εργαζομένων και εκ τής εργασίας των προσποριζομένων τά προς τό ζήν, εις άισχος των πολλών εκείνων, οτινες και τους οφθαλμούς ύγειεις έχοντες και τάς χείρας στιβαράς, δυστυχούσι και έπιτιούσι τόν άρτον, πρόχειρον πάντοτε τήν φράσιν εις τά χείλη έχοντες ότι «δέν εύρίσκουσιν εργασίαν».

Ολίγα εκ των πολλών αναφέρουμεν παραδείγματα τοιαύτα.

Γνωρίζουμεν οθωμανόν χότζα, κάτοικον τής συνοικίας Αζιπ-Καπού του Γαλατζ, όστις, καίπερ εκ γενετής τυφλός, εύημερεί ούχ ήττον διά τής εργασίας του. Έχει δύο ύπηρεσίας— διατρεί σχολήν διά τους οθωμανοπαίδας τής συνοικίας του και εργαζεται έν ταμείει, εύροικουέμω εις άπομιμωχρισμένην συνοικίαν τής Πόλεως, όπου, τήν βακτηρίαν του μόνην έχων οδηγόν, μεταβαίνει καθ' εκίαστην.

Καθ' εκίαστην επίσης βλέπομεν τόν όμογενή εκείνον πτωχόν, όστις πλούσιος άλλοτε, καίκτης έν τώ χρημαστρήφ, κατεστράφη άπολέσας πάσαν τήν περιουσίαν του και μετ' αυτής και τήν άρασιν. Απέναντι του τοιούτου διττου ολέθρου δέν άπλήτισεν. Αλλά και δέν ήθελεν επάτιτιδα να τείνη χείρα εκλεπαρών τήν έλεημοσύνην. Έπρωμυθεύθη λοιπόν ολίγα σιγαρόχφρα και πυρεία και περιφέρεται άνά τάς οδούς πωλών αυτά και κερδαίνων τήν ήμέραν 5—7 γροσιών.

Τίς άγνοεί ή δέν ήκουσε περί των δύο έν Τατκούλοισ κατοιούτων τυφλών μουσικών, του Μπαμπούλη και του Δημητρου; Ο μόν Μπαμπούλης εκ γενετής τυφλός παίζει θαυμασίως *μαντολίτρον*, τό όποιον και διδάσκει, ο δε Δημητρός, τυφλός εκ μικράς ηλικίας παίζει *αρμόνικα* και *αδει* κάλλιστα. Αμφοτέροι αξιοπρεπώς ζώτι, συντηρούντες μάλιστα οικογένειαν πίζουσιν έν διασκεδάσει επί πληρωμής.

Τό άξιον περιεργείας είναι ότι άμφοτέροι φέροντες τά μουσικά αυτών όργανα, διατρέχουσιν ολόκληρον τήν Κων)πολιν και τά προξστειζ διά των άτμοπλοίων μεταβαίνουσι άνευ τής οδηγίας ουουδήποτε, ουδέποτε λυθάνοντες τάς οδούς και τάς συνοικίας, ου μόνον δε τούτο αλλά και τάς οικίας, εις άς άπαξ εισήλθον!

Τό επίσης περιεργον και αξιοθαύμαστον είναι ότι εις των δύο τούτων τυφλών μουσικών, ο Δημητρός, αναγνωρίζει πάντα εί τής φωνής του, έστω και άπαξ μόνον ν' ακούσῃ.

Περί τούτου ήμεις αυτοί επείστημεν. Είχον γνωρίσει τό πρώτον τόν τυφλόν μουσικόν έν συναναστροφή φιλική και άντηλλάξμεν ολίγας λέξεις.—Μετ' εξ μηνός άπήντητα αυθις αυτόν έν άλλη συναναστροφή. Μόλις ήκουσέ με όμιλούντα, έπλησίασε, μ' εκάλισε διά τού όνόματός μου και ήρώτησε τά κατ' έμέ κτλ.

Βιδάλ ο γλύπτης *έβλεπε* διά τής άφης Δημητρός ο μουσικός βλέπει διά τής ακοής.

ΜΙΧΑΗΛ ΣΦΡΟΝΤΙΑΔΗΣ
φαρμακεύς

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

HENRY GREVILLE

ΚΗΦΙΣΙΑ

Ε.

(Συνέχεια)

Ο Λουκιανός Μωβέρ κατόπιν, ο πρωτότοκος τής οικογενείας, γεφυροδοποιός τό επάγγελμα ως ο πατήρ του, αγαθός άλλ' άδρανής τόν χαρακτήρα, ακολουθούμενος υπό τής νεκράς γυναικός του, χαριτοδότης, καλλιστάρχου και δροσεράς ως κεράσιον, αλλά λίαν συμφορίλου και αυτοθεωρουμένης ως τό πρότυπον διακεκριμένης γυναικός.

Τί είμεθα ήμεις αι γυναίκες, αλλοίμονον! . .

Τήν όντολογικήν συστοιχείαν συνεπλήρου ή λευκόθριζ χήρα κ. Ρικλώ, πολύ νεωτέρα τής άργυράς κόμης τής, σοβαρά τόν χαρακτήρα και χαρίεσσα συνήθως προς έμφύχωσιν παγερών όμηγύρεων ή έσπερίδων, θησαυρός ένι λόγφ, ύποιοι άνάγκη να βραβεύονται αληθώς ειπειν έν τώ γυναικείφ κύκλω, και οτινες πάντοτε είναι παντός επαινου υπέρτεροι. Πρός ταύτην ή οικοδέσποινα και ή πολύτιμος θυγάτηρ αυτής Κηφισία επεδαφίλευσαν θερμοτάτην και αληθώς έγκαρδιον ύποδοχήν.

Έν τή σοβαρά αυτού γεφυροδοποιητική άσχολία ο κ. Μωβέρ εξησφάλισε, μηδέν εις μηδένα όφελων, λαμπράν περιου-

σίαν και κοινωνικήν θέσιν προς τήν γυναίκα του, ήν διηνεκώς έλάτρευσε και άνεθέρψε πεντάδα τέκνων, ών τά δύο πρωτότοκα ένυμφευσεν ένωρίς έν τώ βίφ των.

Τόν γαμβρόν του Κωτρί ο πρεσβύτες ήνείχετο επεικώς καιτοι δέν ήτο ο γαμβρός, όν άνειροπόλει, προς τήν νύμφην του Έμμελίην διέκειτο συμπαθώς, δύο δε πράγματα πύχτετο έγκαρδίως έν τώ πατρικώ τίτλω του: να νυμφεύσῃ τήν άφροσπον Ισαύραν μετ' άνδρός, όστις θά άπλόχετο μακράν, λίαν μακράν εις τάς άποικίας και επί χρένον άόριστον, και να έξη τέλος τόν νεώτερον υιόν του άπκλασσόμενον τής μακράς και θλιβεράς γελοίας εκείνης παιδικότητας, ήτις κηθίστα αυτόν μάστιγα οικογενειακήν όλιγότερον μέν Ισως σκληράν, άλληνοτέραν όμως, πιθανώς, τής αδελφής του.

Όσον άφορξ εις τήν Κηφισίαν, έν και μόνον έπόθει τό να τήν βλεπῃ διαβιούσαν παρ' εκυτῶ όσφ δυνατόν μακρότερον. Τί θα είγίνετο ο πατήρ και ή συνεχώς άσθενής μήτηρ άνευ αυτής;

Όταν ή κ. Μωβέρ έπαυσε δεινότερόν πως, τοῦθ' όπερ από δύο ετών ουδόλωσ ήτο σπάνιον, εις εκείνην, ως εξ ενστίκτου άπνηθύνετο όλον τό ύπηρετικόν προσωπικόν. Αφ' έτέρου δ' αί συχνά του πατρός άπουσία είχον καταστήσει αναγκάιαν και άπαραίτητον πολλάκις τήν έπέμβασιν αυτής και εις οικονομικούς έτι κλάδους διαφεύγοντας τήν γυναικίαν άρμοδιότητα.

Ότω λ. χ. ήτο επίσης έμπειρος περί τήν έκλογήν άμκ-

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΥΣΙΚΗ

Τὰ Διατὶ καὶ Διότι τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας.

— Διατὶ ὅταν φέρωμεν ἀδιάβροχον (water-proof) ἢ πηλοβατίδας ὑπὸ κρουστικῶν ἰδρώσεων καταπληκτικῶς ἐνίοτε;

— Ἐπειδὴ τὸ ἀδιάβροχον, ὅπερ εἶναι ἀδιεπέραστον, δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὴν θερμότητα τοῦ σώματός μας νὰ ἐξωτερικευθῇ οὔτε εἰς τὸν ἰδρώτα νὰ ξηρανθῇ ὑπὸ τοῦ ἀέρος. Διὰ τοῦτο ἐμποδίζει τὴν εἰς τὰ ἐξω σκέδασιν τῆς ἀθλοῦ διαπνοῆς, ὅπερ, ἐννοεῖται, εἶναι λίαν βλαβερὸν, ἐπομένως δὲ πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν ὅσω τὸ δυνατὸν τὸ ἀδιάβροχον καὶ τὰς ἀπὸ κρουστικῶν πηλοβατίδας (γαλόσσις).

ΟΙΚΙΑΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ Διατήρησις πρασίμων ὄσφιλων.

Περατὸς τοὺς φασόλους εἰς θάμιγγα (πάγγον, καὶ τοὺς βυθίζετε εἰς βραστὸν ὕδωρ ρίψατε προηγουμένως εἰς ζιτὸ μίαν μεγάλην δράγγην (πρέζα) τέρας καὶ ὀλίγον πετροπέλινον. Μετὰ 5 σχεδὸν λεπτὰ τοὺς ἀποσύρετε καὶ ἀναστᾶτε εἰς τὴν σκιάν, ἀλλάσσοιτε συνεχῶς τὴν θέσιν των καὶ σειοῦσα τρίς ἢ τετράκις τῆς ἡμέρας, προσέχουσα δ' ἐπίσης νὰ μὴ ἐγείρωσι ἀλλήλους. Ὅταν ξηρανθῶσι μετὰ τινος ἡμέρας, τοὺς κρύπτετε εἰς σάκκους χαρτίνοους, καὶ ὅταν θέλετε νὰ τοὺς μαγειρεύσῃτε, τοὺς βυθίζετε ἐπὶ τινος ὕδωρ, εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, ὅπου καὶ ἀποκαθίστανται καθ' ὅλα κομποί. Ἡ διατήρησις γίνεται διὰ τῶν ἀλάτων τῆς τέρας, τὰ ὅποια τὸ βραστὸν ὕδωρ εἰσάγει εἰς τοὺς πόρους τῶν φυτικῶν κυττάρων των.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΑΙ ΣΥΝΤΑΓΑΙ

1) Σφογγωτὸν μὲ ἀμανίτας (μανιτάρια).

Στραγγίζετε καὶ κόψετε εἰς λεπτὰς φελλίδας μύκητας ἐν κυτίον καὶ τοὺς ἐψήνετε πολὺ ὀλίγον ἐντὸς τηγάνου μὲ βούτυρον. Ἐπειτα χτυπάτε ψά, περιχύνετε τοὺς μύκητας καὶ πράττετε ὡς εἰς πᾶν ἄλλο σφογγωτὸν.

(Ὁλ. διαπ. κατὰ μέσον ὅρον γρ. 12—15).

2) Σφογγωτὸν μὲ τομάτας.

Γνωστὸν εἰς πᾶσιν ἐξ ἡμῶν ὅτι ἡ ὠρκα ἐρυθρὰ τομάτα εἶναι πολυτιμώτατος μοχλὸς ἐν τῇ μαγειρικῇ. Δικαίως λοι-

ξῶν, ἀχίρου ἢ πιτύρου χάριν τοῦ σταύλου, ὡς καὶ τῶν ἀρίστων φιαλῶν, αἵτινες ἀπετέλουν τὸ καύχημα τῆς οἰναποθήκης καὶ τὸ ἀγλαίωμα παντὸς ἐπιστήμου γεύματος.

— Ἡ Κηφισία τὰ πάντα γνωρίζει! . . . ἔλεγε κακεντρέχως, ἀλλ' ἀναντιρρήτως ἡ φθονερά αὐτῆς ἀδελφή. Ἄμτη ἦτο ἀντίστροφος φύσις, ὡς ἔλεγεν ὁ πατὴρ αὐτῆς, μὴ δυνάμενος νὰ ἠρμηνεύσῃ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἀποχοχόλου, κακεντρέχους, αὐθάδους, δυνατὸν εἰπεῖν ἀναίδους ταύτης ὀντότητος ἐν μέσῳ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος γενικῆς ἀγαθότητος καὶ ἀβροτάτης εὐμενείας.

Ἡ ἐπικρατὴς ἰδιότης καὶ τὸ κύριον τῆς κόρης ταύτης ἐλάττωμα, σκληρότερον διὰ τοὺς ἄλλους ἢ δι' αὐτήν, ἦτο ἀνυπολόγιστος ὑπεροψία ὑπὸ τὰς νεύσεις τῆς ὑποίας ἐθεώρει τὸ αὐτομόν τῆς ὑπέριτον τοῦ σύμπαντος κόσμου, καὶ ἐπομένως διέβλεπεν ὡς ἠθικὸν τραυματισμὸν πᾶσαν οὐχὶ καταφρόνησιν ἀλλ' ἀπλῶς ἔνδειξιν ἰσότητος ἐκ μέρους τῶν ἄλλων.

Πρὸς τὸ ἐλάττωμα τοῦτο συνηνοῦτο καὶ ἄλλο, τοῦ ὅποιου ὅμως δὲν ἦτο ὑπεύθυνος, τούτεστιν ἡ ἑλληψις νοημοσύνης.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν πρωτότοκον Λουκιανόν, ἢ πρὸ δύο ἐτῶν ἀνακτελαπα πρὸ αὐτοῦ σελήνη τοῦ μέλιτος οὐδέποτε ὑπῆρξε λίαν φωταυγής, διαρέξατο διὰ τοῦ ἀθλητροῦ φωτός τῆς ἀνδρόγυρον μετριοπαθῆς, ὡς ἔλεγεν ὁ πατήρ, τοῦ ὅποιου ὅμως προδιεφαινότο διαρκῆς ἡ εἰρήνη.

Ἦδη πρὸ τινος ἡ Κηφισία παρετήρησε τὸν γαμβρὸν τῆς δὲ Βωτραί συνδιαλεχθέντα ἐπὶ μικρὸν μετὰ τῆς Ἐμμελίνας,

πὸν ὕπ' αὐτὴν τὴν ἔποψιν ἢ βοτανικῇ τῇ ἀποδίδει τὸ κολακευτικὸν ὄνομα ἐρωτόμηλον') (ὡς καὶ γαλλιστὶ pomme d'amour.) Μία τῶν κλλιτέρων μαγειρικῶν χρήσεων τῆς εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς σφογγωτὸν, γευστικώτατον ὡσπ καὶ πρόχειρον.

Ζεματῖσατε, ἀποφλοιώσατε, κόψατε εἰς φελλίδας καὶ τηγανίσατε τὰς τομάτας μὲ βούτυρον. Κτυπήσατε ψά, περιχύνσατε καὶ τηγανίσατε ἐπὶ τινος ἀκόμη λεπτὰ τὸ ὅλον.

(Ὁλ. διαπ. κατὰ μέσον ὅρ. γρ. 3—5).

ΕΥΤΡΑΦΕΙΑ

— Ἐσκαμ τὴν δικηκὴν μου, καὶ ἀρίνω ὄλην τὴν παρουσίαν μου εἰς τὴν γυναικᾶ μου μὲ μόνον τὸν ὅρον νὰ νυμφευθῇ εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατόν μου.

— Καὶ δικτὶ;

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι τοιοῦτοτρόπως εἰς τοῦλάχιστον ἀνθρώπος θεὸ κληθήσῃ διὰ τὸν θάνατόν μου.

Ἄγγελια γάμου ἐν ἐφημερίδι.

« Νέος εὐειδὴς καὶ κομψὸς τοῖς τρόποις ἡλικίας 25—30 ἐτῶν, ἀλλ' ἀνάκνος νὰ πορισθῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ζητεῖ νὰ νυμφευθῇ νεάνιδα χριστιανιστικῆς ἐπαρχῆς εἰς τὰς οἰκονομικὰς ἀνάγκας.

Καὶ μία νεάνις, ὅχι πολὺ εὐπαιδείουτος, ἀλλ' ἔχουσα τὸν νοῦν πλήρη ἀπὸ ἀναγνώσεως περὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικός, τῷ γράρει εἰς ἀπάντησιν:

« Νυμφεύομαι ὑμᾶς διὰ νὰ γείνω χειροφειτημένη (!) »

Ἡ Διεύθυνσις συνιστᾷ ἐγκαρδίως πρὸς τὰς ὁμογενεῖς ἀριστοκρατικῆς οἰκογενεῖς διδασκάλισσαν Γαλλίδα ἐξαιρετικῆς ἠθικῆς ποιότητος καὶ ἀνατροφῆς, ἐγκυκλοπαιδικωτάτην διευθύνουσαν δὲ ἐπὶ μακρὰ ἔτη τὸ Γαλλικὸν τμήμα ἀνωτέρων κεντρικῶν Παιδευτικῶν καὶ μετ' ἐμπειρίας καὶ φιλοστοργίας ἀραιομένην εἰς τὴν διαπαιδευτικὴν καὶ διδασκαλικὴν τέχνην οἰσθῆποτε ἡλικίας ἐπὶ μετρία κομωθῇ.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Βοσπορίδος συνιστᾷ λίαν ἐκθύμως τὴν ἐν λόγῳ ἐξιότιστον Κυρία, ἀναλαμβάνει νὰ παρίσχη πᾶσαν περαιτέρω πληροφορίαν περὶ αὐτῆς.

1) Ἄλλως, λυκοπέριον.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ

Ἐπειτα δὲ στρέψαντα καὶ πρὸς αὐτὴν βλέμμα καὶ μειδίωμα εἶπερ ποτε εἶρον καὶ ὑπέρπλεον προσπεποιημένης ἀβροτήτος.

Ἡ Ἐμμελίνα ταχέως ἐγκατέλιπεν αὐτόν, κατασχεθεῖσα αἰφνης ὑπὸ φλογεράς ἐπιθυμίας ὅπως ἀλλάξῃ περιβολήν, ἢ δὲ Κηφισία ἐπωφελομένη, τὸν ἐκάλεσεν ἐξ ὀνόματος.

— Τί δύναμις νὰ πράξω διὰ σέ, ἀξίερατος Κηφισία; ἠρώτησεν ἐκεῖνος προσερχόμενος πρὸς αὐτὴν μετὰ τοῦ αὐτοῦ εἰρωνικοῦ καὶ πως ὑπόουλου ἤθους.

— Μίαν στιγμὴν συνεντεύξω, παρακλῶ. Ὁ νεαρὸς ἀνὴρ τὴν ἠκολούθησεν καταβαίνουσαν τὰς βαθμίδας τοῦ ποδίου.

— Κύριε . . . ἐξηκολούθησεν ἡ κόρη σφοδρῶς καρδιοπάλλουσα καὶ λίαν ὠρκα, ἀλλὰ δάκνουσα τὰ ῥόδινα τῆς χεῖλης ὅπως προσέβη θάρος καὶ σθένος εἰσπηδῶσα αἰφνης ἐξ ἐφόδου εἰς τὸ κύριον θέμα τῆς συνδιαλέξεως.

— Ὄνομάσε με ἀδελφόν σου μᾶλλον, εἶπε διακόπτων, εἰρωνικῶς πάλιν, ὁ Ρογῆρος Βωτραί.

— Κύριε δὲ Βωτραί, ἐρωτοτροπεῖτε πρὸς τὴν νεύμην μου Ἐμμελίνα.

— Ὅχι περισσώτερον ἢ πρὸς ὑμᾶς, ὑπέλαβεν ὁ καλλίμορφος καὶ δολοφρῶν ὕλιστής.

— Συγγνώμην, καὶ, περισσώτερον ἢ πρὸς ἐμέ, τὴν ὀκείαν οὔτε κἀν ἀνέχεσθε.

(ἔπεται συνέχεια)

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

• Εν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
• ἐν ταῖς ἐπαρχ. > 60
• ἐν τῇ ξενίᾳ φρ. χρ. 15

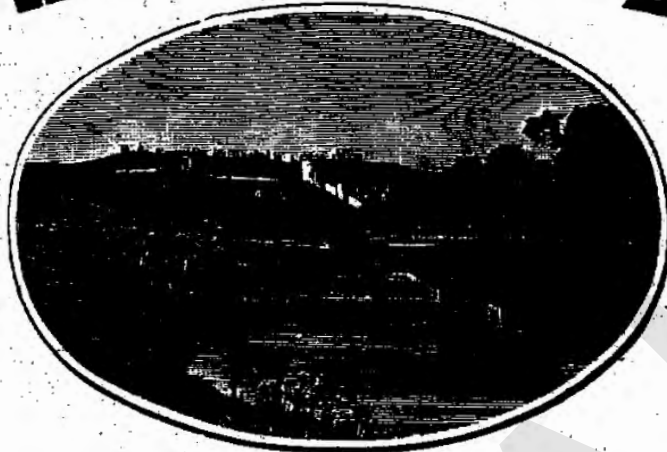
Ἐξάμνητοι τὰ ἔμνη

Αἱ συνδρομαὶ προπλη-
ρόνονται ἐπὶ ἀπιδείξει
φερούση τὴν ἀπογραφὴν
καὶ σφραγίδα τῆς Διευ-
θύνσεως.

• Πάντες οἱ κρατίσαν-
τες ἄχρι ὥρας τῆς α'.
• Φύλλον λογίζονται συν-
δρομηταί.

Τὸ φύλλον τιμᾶται
παράδων 50.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατῶ ὁδὸς Μαχμουδιᾶ
7-9 ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ
Γ. Ι. Σεϊτανίδου.

Πῶν πρὸς δημοσίευσιν ἀ-
ποστελλόμενον χειρόγρα-
φον δὲν ἐπιστρέφεται.

Πᾶν ἀνυπόγραφον δημο-
σίευμα πρὸς ἢ ἐμμε-
τρον πρωτότυπον, ἢ με-
ταπεφρασμένον ἀνήκει
τῇ Διευθυντρίᾳ.

Τῷ ἐγγράφοντι 10 συν-
δρομητὰς δωρεῖται ἡ λυ-
ρικὴ συλλογὴ «Πρόβαται
ἱτίσεις». Τῷ ἐγγράφοντι
20 παρέχεται ἡ Βοσπο-
ρις δωρεάν ἐπὶ ἔτος.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Τῆς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΥΥΠΟΛΗΠΤΩΝ ΔΟΓΙΩΝ ἈΝΔΡῶΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚῶΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ. Ἡ γυνὴ ἐν τῇ φιλολογίᾳ. — Ἐθνοκειτικὰ: Βίος Μεγαλομόρτιρος Εἰρήνης (ἔπ. Ἀγλαίης Α. Πρεβεζιώτου). — Ἡ τιμότης ἀνταμαδομένη, διήγημα ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ (ἔπ. ΔΔ. Δημητριάδου, Καθηγητῆ). — Ὁ πόνος, ποίησις (ἔπ. Ἀγλαίης Ταβουλάρη). — Αἱ κακαὶ μας ἐφεῖς (ἔπ. Κλέωνος Κωνστατῆ). — Λαϊκὴ ἰατρικὴ: περὶ ὀπλοτηριδίσσεως διὰ τοῦ φωσφόρου (ἔπ. Ν. Γ.). — Οἰκιακὴ Οἰκονομία: Ὀρολόγιον τῆς οἰκοδεσποίνης (ἔπ. Ἀγλ. Πρεβεζιώτου). Οἰκτικὴ συμβουλή, Μαγειρικὴ ἀνταγή. — Εὐτράπελα — Ἐπιφυλλίς, (Henry Gréville) Κηφισία.

- * Οὐ παύσομαι τὰς Χάρτας
 - * ταῖς Μούσαις συγκαταμγνύς.
 - * ἠδίσταν συζυγίαν.
- τ. ἔρ. Ἡρ. Μαιν. 2τ 673-5

**Οὐδέμια πλέον ἐπιστροφὴ τοῦ φύλλου γίνε-
ται παραδεκτὴ. Πάντες οἱ μέχρι τῆς ἐκδόσεως
τοῦ βίου ἀριθμοῦ κρατίσαντες τὸ α' φυλλάδιον,
ὅπερ μόνον ἀπεστάλη ἀντὶ ἀγγελίας, οὐχὶ δὲ
καὶ τὰ μετ' αὐτό, θεωροῦνται τακτικοὶ συνδρο-
μηταί τῆς Βοσποριδός.**

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ κρατοῦντες ἐπὶ ἀγγελίας τῆς
«Βοσποριδός» πρὸς ἐγγράφην συνδρομητῶν ὅπως ἐπιστρέ-
ψωσιν αὐτὰς πρὸς τὴν Διευθύνσιν ἵνα ἐγκλίρας ἀρχίῃ ἢ ἀ-
ποτολῇ τοῦ φύλλου πρὸς αὐτοὺς, ἀπονεμηθῶσι δὲ καὶ πρὸς
ὄσους δεῖ τὰ ἀνωθι ἀναφερόμενα δῶρα.

Η ΓΥΝΗ ΕΝ ΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Εἶναι βεβαίως πλέον ἢ δίκαιος ὁ φόρος καὶ ἡ μομφὴ
τὸν ὅποιον αἱ ὀπαδοὶ τῆς διὰ τὸν οἶκον καὶ ἐν τῷ οἴκῳ
μορφώσεως τῆς γυναικὸς ἀπευθύνουσι μεγαλοφώνως
κατὰ τῶν ἀπανταχοῦ χειραφετητῶν, οἵτινες ἐπικροτοῦ-
σιν εἰς τὸν ἐκφυλισμὸν αὐτῆς ὑπερμαχοῦντες τῶν φαν-
τασιωδῶν δικαιωμάτων τῆς.

Κατ' ἐμὲ εἶναι ἀπέρροια τῆς θυλλουμένης γυναι-
κείας κουφότητος ἢ ἐκζήτησις δικαιωμάτων τοιοῦτων,
ἀτινα οὐδόπως συμβάλλουσιν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν αὐ-
τῆς, ἀλλὰ τούναντιον εἶναι αὐτῇ ἢ ἀπάρνησις καὶ κα-
τάπτωσις παντὸς δικαιώματός τῆς. Ναί, διότι κατ' ἀρ-

χὴν δικαίωμα δὲν ὑρίστανται ὅπου δὲν ὑρίστανται κατη-
κον ἢ δὲ χειραφετίσις κατεδαρίζουσα τὴν τριλογίαν
τῶν κατηκόντων αὐτῆς ὡς οἰκοδεσποίνης, συζύγου καὶ
μητρὸς, ὡς ἀγνῆς εὐλακῆς τῆς ἐστίας, παρηγόρου ἀγ-
γέλου καὶ στοργικῆς τρυφῆς τῆς ἀνθρωπότητος, κατε-
δαρίζει ἀναγκασίως κατὰ στοιχειώδη λόγον καὶ τὰ δι-
καιώματα αὐτῆς τὰ στοιχοῦντα πρὸς μίαν ἐκάστην τῶν
τριπλῶν τούτων φάσεων.

Τίνα δὲ εἶναι τὰ δικαιώματα ταῦτα; δικαιούται ἡ
γυνὴ, ἢ ἀληθῆς, λέγω, γυνὴ ἐπὶ τῆς στοργῆς τοῦ ἀν-
δρὸς παρεχόμενης ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ἰδίας αὐτῆς
στοργῆς μετὰ πάσης ἀβρότητος καὶ αὐταπαρησίας ἐ-
πιδαφιλευμένης. Δικαιούται ἐπὶ τοῦ σεβασμοῦ αὐτοῦ
ἀποδιδόμενου ὡς φόρος ἀναγνωρίσεως πρὸς τὴν ἀγγελι-
κὴν τῆς ἀγνότητος καὶ ὑπεροχῆν ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς ἰδα-
νικότητος, δι' ἧς κατορθοῖ καὶ νὰ ἐξυψώτῃ αὐτὸν ἠθικῶς
ἀπὸ τοῦ πελοῦ καὶ βορβορώδους τῆς βιοπάλης διαπέδου,
ὅπερ κατεδικάσθη νὰ βραίνῃ διὰ τῶν ἰδρώτων του.

Δικαιούται, τέλος, ἐπὶ τῆς ἀγρύπνου καὶ κραταιᾶς
προστασίας του διδομένης οὐχὶ ἀπλῶς μόνον ὡς ὄρος εὐ-
σπλαγγχνείας ἀλλὰ καὶ ὡς ἀντιτάθμισμα εὐγνωμοσύνης
εἰς ὃν ἀσθενῆς, εὐθρυπτον καὶ ἀβρόν, ὅπερ, ἀδυνατοῦν ὡς
ἐκ τῆς φύσεως αὐτοῦ νὰ σταδιοδρομήσῃ ἐπίσης εἰς τὰς
ἀκάνθας καὶ τριβόλους, εἰς τοὺς κρημνοὺς καὶ φάραγγας
τοῦ βιοπορισμοῦ, ἐστὶν ἀρ' ἑτέρου ὁ ἀγρυπνος τῆς γα-
λήνης καὶ αὐτῆς τῆς ὑπάρξεώς του σφουρὸς καὶ ὁ πάνσ-
θεῆς ἐν τῷ ἠθικῷ κόσμῳ δημιουργὸς τῆς εὐδαιμονίας του.

Ἄλλ' ἡ χειραφετημένη γυνὴ ἀπάρνεται διὰ μιᾶς πάντα ταῦτα ἀπαρνούμενη τὴν γυναικείαν ὑπόστασιν. «Μὴ μὲ ἀγαπάτε, λέγει, διότι δὲν ἐπλάσθην ἐν ἀγαπῶ, ἀλλ' ἵνα παλαιῶ μὴ με σέβασθε, διότι δὲν ἵσταμαι ἀνωτέρω ἡμῶν ἐν ἠθικῇ τινι σφαίρᾳ ἀλλὰ κυλίσσομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἰλυώδους ἐδάφους τῆς ἐπαγγελματικῆς τῆς θῆρας καὶ τῆς ἐκζητήσεως τοῦ χρήματος. Μὴ με προστατεύετε, διότι δὲν εἶμαι ἀσθενὲς ὄν, ἀλλ' ἐκτραχύνομαι μᾶλλον ἐν ἀντεπεξέλλῳ κατ' ὕμῶν καὶ κατὰ τῶν τραχυτήτων τῆς ζωῆς ἐν τῇ βιασιότητι τοῦ ὀλισθητικοῦ τῆς αὐτοσυντηρητικῆς ἀγῶνος. Ἐμπρός! ἐξέλθετε εἰς πάλιν μετ' ἐμοῦ, πλήξατέ με καὶ θάσας πλήξω, διότι δύναμαι, ράπισατέ με καὶ θάσας ράπισω διότι δὲν δειλιῶ, οὐδὲ φοβοῦμαι ἐν τῇ ἀπομονώσει τοῦ ἐγώ μου, ἐν τῇ ἀποσκιρτήσει ἀπὸ τοῦ προορισμοῦ μου, ἐν τῇ ἐκδιείσει τῆς φύσεως.»

Συνωδῶ πρὸς τὴν εἰκόνα τούτῃν ἐρωτῶ, ποῦ ἤδη κείνεται ἐν τῇ χειραφετήσει τὰ δικαιώματα τῆς γυναικός;

Ναὶ ἂν εἶναι κοῦφον τι καὶ ἄφρον ἐκ μέρους τῆς ἢ ἐν τῇ ἐκζητήσει κατάρριψις τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς, δὲν εἶναι αὐτόχρημα ἀνανδρὸν ἐκ μέρους τοῦ ἀνδρὸς τὸ παραδέχεσθαι τὸ ἀσθενὲς ὄν ἰσοπάλον καὶ ἀντίπαλον αὐτοῦ ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ βίου; Δὲν εἶναι χαμαζῆλον τὸ κατανεύειν εἰς τοὺς νηπιώδεις τούτους τῆς γυναικὸς ἀνδρισμούς, εἰς τὸν ἐκτραχυλισμὸν καὶ τὴν γελοιοποίησιν αὐτῆς, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι τὸν ἀπαλλάσσουν τῆς παροχῆς τῶν ἰδιαζόντων πρὸς αὐτὴν ἠθικῶν προνομίων καὶ προστατευτικῶν καθηκόντων του;

Ἐγωισμὸς λοιπὸν καὶ χαμαζῆλος ἰδιοτέλεια εἶναι τὰ ἐλαττήρια τῶν παραδεχομένων τὴν γυναῖκα ἐν τῇ βιοπάλῃ χειραφετητῶν.

Ἀλλὰ στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου. Μὴ μονομερῶς μόνον κρίνωμεν, ἀλλ' ἐξετάσωμεν καὶ τὰς ἀντιθέτους ἀπόψεις.

Μήπως καὶ ἡ ἐναντία τάσις καὶ ἡ γνώμη πολλῶν ἀνδρῶν πρὸς περιορισμὸν τῆς γυναικὸς ἐν τῷ οἴκῳ δὲν προέρχεται πολλάκις ἐξ ἐγωισμοῦ καὶ ἀλαζονικῆς ἀποκλειστικότητος;

Καὶ μήπως ὁ ἐγωισμὸς ἀκριβῶς καὶ ἡ ἀποκλειστικότης αὕτη οὐχὶ ὀλίγων ἀνδρῶν δὲν εἶναι ἡ κυρία ἀφορμὴ καὶ τὸ δραστηκώτερον ἔνυσμα τοῦ λεγομένου γυναικείου κινήματος πρὸς τὴν αἴτησιν τῆς χειραφεσίας;

Ἐπάρχουσι δυστυχῶς ἀκόμη οἱ θέλοντες τὴν γυναῖκα ἀποκλειστικῶς μάγειρον καὶ θαλαμηπόλον, ἀποκλειστικῶς πλυντήριαν τῶν χιτῶνων τῶν καὶ σιδηρώτριαν τῶν ἀποστιλβόντων αὐτῶν περιλαίμων καὶ χειρῶν.

Ἐπάρχουσιν οἱ μὴ ἐπιτρέποντες εἰς τὴν γυναῖκα τὴν εἰς τὸ σπουδαστήριον αὐτῶν εἰσοδοῦν, εἰμὴ μόνον ἐάν, κρητοῦσα ἀνά χεῖρας τὸ σάρωθρον, εἰσέρχεται ἵνα ἐκκονίσῃ τὰ ἐπιπλά τῶν καὶ ἐξῶθεν μόνον προσψαύσῃ τὰ τιμαλφῆ βιβλία τῶν.

Ἐπάρχουσιν οἱ βλοσυρῶς αὐτὴν προσβλέποντες ἐὰν ἡ χεὶρ τῆς ἢ ἀσθενῆς ἢ εὐχέρως χειρίζουμένη τὴν ραβίδα,

Ἐπάρχουσιν οἱ δυστυχῶς καὶ τοιοῦτοι ἀκόμη, τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ἤδη προφώσκοντος! . . .

Εἶναι ἐκτρωματικὸν τῆς ἀνθρωπότητος γέννημα, εἶναι οὐκ ἐπιθυμητὸν φαινόμενον, εἶναι ἀναίρεσις ἐαυτῆς κατὰ τοὺς τοιοῦτους ἢ γυνὴ ἢ τολμῶσα ἐπίσης ὡς αὐτοὶ νὰ ἐραστοῦν τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Ἁλθιθοῦς, νὰ ἀνατείνῃ τὸ βλέμμα πρὸς οὐρανόν, νὰ λατρεύσῃ ἀνωτέρον τι ἰδεώδες, καὶ, χωρὶς, ἐννοεῖται, νὰ ἀπαρνηθῇ τὸν οἶκον οὐδὲ τὰ ἐν αὐτῷ καθήκοντα αὐτῆς, νὰ ἐπιδοθῇ μετὰ ψυχικῆς ζέσεως καὶ ῥοπῆς εἰς ὅτι μέγα καὶ ἔσογον ἡ ἀνθρωπίνῃ διάνοια διὰ τῆς φιλολογικῆς ἐξελλείψεως ἀπετύπωσεν εἰς τὸν πάπυρον τῶν αἰῶνων!

Ἀημονοῦσιν ἀκριβῶς οἱ τοιοῦτοι ὅτι ἡ γυνὴ, ἐὰν θέλωσι νὰ ἡ ἀληθῆς γυνὴ τὴν καρδίαν, ἀνάγκη νὰ ἴναι ὅσον οἶόν τε ἀγῆρ τὸν νοῦν ὅτι ἀκριβῶς ἵνα ἐκπληρώσῃ τὰ ὑψιστα αὐτῆς καὶ λεπτότατα ἐν τῷ ἠθικῷ κόσμῳ καθήκοντα ἀνάγκη νὰ ἀπαρνηθῇ τὴν γυναικείαν κοῦφότητα καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτῆς ἀπορρέοντα χαμαζαλά, ὀλισθητικὰ καὶ παιδαριώδη ἐνστικτα, τὴν φιλαρέσκειαν, τὴν ἰδιοτέλειαν, τὴν ματαιοφροσύνην, τὴν σπερμολογίαν τὸ ἐριστικόν, τὴν ἀστασίαν τούτου δὲ θὰ ἐπιτύχωσι μόνον παρέχοντες εἰς τὴν γυναῖκα ὑγιὰ καὶ ὑψηλὴν ἐκπαίδευσιν, ἐδρατον φιλοσοφικὸν φρόνημα, ἀληθῆ ἠθικὴν ὑπεροχὴν καὶ ἀκραιφνὲς ἰδανικόν, τοῦ ὁποῦο δυστυχῶς ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν ἡ γυνὴ στερεῖται.

Ἀημονοῦσιν ὅτι οὐδὲν κωλύει τὴν γυναῖκα τοῦ νὰ ψελλίσῃ στίχους τοῦ Ὀμήρου σαρόνουσα τὸ δωματίον αὐτῆς, ἢ τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Βύρωνος σιδηρόνουσα τοὺς χιτῶνας τῶν ἀνδρῶν τοῦ οἴκου, ἐὰν ἀντικειμενικῶς καὶ ἐρασιτεχνικῶς μόνον τὴν φιλολογίαν χειρίζεται ὡς οὐδὲν ἐπίσης τὴν κωλύει, ἐὰν ὑποκειμενικῶς ὁρᾷ ἐν αὐτῇ, τοῦ νὰ ἀνακυβᾷ κατὰ νοῦν ἰδίας αὐτῆς συλλήψεις ἐνῷ αἱ χεῖρες αὐτῆς ἀσχολοῦνται εἰς τὴν παρασκευὴν τῆς τροφῆς, ἢ εἰς τὸν ἐκκομισμὸν τῶν ἐπιπλῶν τῆς.

Αἱ χεῖρες δυνατόν νὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τοῦ νοῦ ἀλλ' ὁ νοῦς, ἡ ψυχὴ, ἀπὸ τῶν χειρῶν δὲν δύναται, οὐδὲ πρέπει νὰ ἐξαρτᾶται. Αἱ δὲ οἰκιακαὶ ἀσχολίαι δεόν νὰ ἐκτελῶνται ὑπὸ τῆς γυναικὸς ὡς ἀνάγκη, ὡς ἐπιβεβλημένον καθήκον, εὐγενὲς μόνον διότι ἀποβλέπει πρὸς ὑψηλότερον τινα σκοπὸν οὐδέποτε ὡς αὐτοτελὲς ἰδανικόν, οὐδέποτε ἐκ κλίσεως καὶ εἶναι χαμαζῆλος καὶ περιφρονητῆ ἡ γυνὴ ἢ ἀγαπῶσα τὸ σάρωθρον καλλίτερον τοῦ βιβλίου, ἢ ἐκ κλίσεως καὶ οὐχὶ ἐξ ἀνάγκης καὶ καθήκοντος στρεφόμενη πρὸς τὰ κρόμμια τοῦ μαγειρείου μᾶλλον ἢ πρὸς τὰς δάρνας τοῦ Παρνασοῦ.

Δὲν ὑπάρχει δὲ φόβος μὴ ἡ φιλολογικὴ γυνὴ, ἡ ἀληθῶς ὑψηλῆς παιδείας κάτοχος γυνὴ, περιφρονησῇ τὰ ὑλικά ταῦτα καὶ πεζά, ἀλλ' εὐγενῆ, ἐπαναλαμβάνω, ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ τῶν καθήκοντα, διότι παρ' αὐτῇ ἡ λέξις καθήκον οὐδέποτε περιφρονεῖται. Δυνατώτερον εἶναι νὰ καταφρονησῇ καὶ ποδοπατήσῃ αὐτὰ ὁ ἄλλοιός τῆς γυναικὸς τύπος, ἡ ψευδοπαιδευμένη, ἡ κοῦφος, ἡ γαλλίζουσα καὶ πιθηκίζουσα τοῦ συρμοῦ γυνὴ, ἡ θυσία-

εις εν ζευγος χειροκτίων, εις εν κόσμημα, και υπέρ πάν άλλς τιθεμένη μίαν φλύαρον άντεπίσκεψιν, μίαν άνταλλαγήν κακολογιών, ένα θριαμβευτικόν εις την Μεγάλην Όδον περίπατον κατά την 4ην μ. μ. ώραν.

Εάν δ' υπάρχωσι πάλιν σχολαστικά γυναίκες παρεξηγούσαι την φιλολογίαν εν σχέσει προς εκυτάς, και δικαίως επισύρουσαι μειδιάματα και σκώμματα διά της στομφοώδους και τραγελαφικής απόψεως, ένδυμασίας και συμπεριφοράς των, αύται μόν δυνατόν ν' αποκλιώνται γελοιοποιούμεναι bas-bleus (blue stockings).

Άλλ' ουδόλως ή ύπαρξις αυτών άνιζει έτι ή φιλολογία ώς γενικόν άπαύγασμα του γήικου των αιώνων όλων βίου και και άχανές θησαυροφυλάκιον παντός ήθικου κάλλους, πάσης σοφίας, άρετής και ιδανικού, άνήκει έξ ίσου εις τον άνδρα και την γυναίκα, της οποίας ουδόλως μεταβάλλει τους βιωτικούς έρους, εκτός μόνον εάν παρεξηγηθή υπ' αυτης αποκλινούσης εις κουφρον σχολαστικότητα.

Η επαγγελματική χειραζέτησις, το έμποριον, ή δημοσία ύπηρεσία, ή εξάσκησις της ιατρικής ή της νομικής ή τα παραπλήσια είναι ξένα προς την φύσιν της γυναικός. Άλλ' ή φιλολογία είναι τι κοινόν, διότι είναι το εκχύλισμα της ψυχής της ανθρωπότητας όλης.

Διατάξατε τους αιώνας να μη παράγωσι Σαπρούς και Κορίνας, Άσπασίας και Μυρτίδας· διατάξατε και τον Έλικώνα να μη παράγη δάρνας και μύρτα και ρόδα πνέοντα το φανταστικόν άρωμα των Μουσών· και μόνον εάν σās ύπακούση αυτός, τότε κ' εκείνοι θα ύπακούσωσι.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

ΒΙΟΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ (Η μνήμη αυτης γαιου 8)

Η αγία μεγαλομάρτυς Ειρήνη ήτο θυγάτηρ Λικινίου του βασιλίσκου και Λικινίας εν τη πολιε της Περούσις Μαγεδώ, έξη δέ περί τά 315 μ. Χ. Όνομαζομένη πρότερον υπό των γονιών της Πηνελόπη, μετωνομάσθη Ειρήνη υπό άγγέλου έλθόντος έξ ουρανού.

Ένεκα της έξοχου και άπαραμείλλου αυτης ώραύτητος ο πατήρ της δέν τη επέτρεψε να ζή εν τω μέσω του κόσμου, άλλ' έξαετή έτε την ήλικίαν την ένέκλεισεν έντός ύψηλου πύργου, τον όποιον έπίτηδες τη εκτίσει, μετά 13 θριαμβινιδων έπίσης ώραυστάτων.

Έκει τη έπεσώρευσεν ο πατήρ της πλούτον άρθωνώτατον, αι τράπεζαι δέ, αι θρόνοι, αι λυχνίαι και εν γένει τα πολυχρηστότερα των έπίπλων της ήσαν εκ καθαρού χρυσου κατασκευασμένα. Ουχ ήττον ή μυθώδης αυτη πολυτέλεια δέν έκόλυσε την τρυφεράν κόρην του ν' άφροισιωθή όλη εις τον πνευματικόν και ψυχικόν βιον και ν' άποβή μία των κυριωτέρων αγίων της Έκκλησίας ήμών.

Την διδασκαλίαν και διαπαιδαγωγήσιν αυτης έντός του πύργου άνέθηκεν ο πατήρ της εις τον γέροντα Άπελλιανόν.

Ημέραν τινά ή αγία βλέπει εισερχομένην εις τον πύργον περισσότεράν κρατούσαν διά του βάρους κλάδων έλαιας, τον ό-

ποιον άρῆκεν επί της χρυσής τραπέζης. Έπειτα ειδιν αέτον φέροντα άνθών στεφανον, ον έπίσης κατέθηκεν επί της τραπέζης, και τέλος, δι' άλλου παραθύρου βλέπει εισελθόντα κόρρακκα κρατούντα όφιν, τον όποιον άρῆκεν όμοίως παρή την έλαίαν και τον στεφανον.

Το όραμα τουτο της όσιας παρθένου ο διδάσκαλος αυτης Άπελλιανός εξήγησεν ως σημεινον ή μόν περισσότερά την άνωθεν καταρχομένην επ' αυτην Θεϊαν Χάριν ή δι έλαία βάπτισμα, ο δε στεφανος και ο όκτος νίκην εν τω καλώ άγιονι, ο δε όφιν μαρτύριον.

Κατόπιν τουτων ή Ειρήνη ένσχυθείσα εν τω πόθω της άθλήσεως, συνέτριψε τα είδωλα του πατρός αυτης, όστις εκμακρείς έξ όργης διέταξε να την δέσωσι και ούτω να προσημώσωναι κατ' αυτης ίππους ενά την καταπατήσωσιν υπό τους πόδας των. Άλλ' ο εις των ίππων άφημάσα παρ' έλπίδα, την μόν άγίαν άρῆκεν άδολωθή, κατεπίτησε δε όρμησας άντ' αυτης τον πατέρα της, του όποιου συνετρίβη ο εις βραχιών.

Τότε ο άσεβής άρχων μετά της σύζυγου του και 3000 ανθρώπων έπίστευσεν εις Χριστόν και έβαπτίσθη, άφήσας δε τον θρόνον, άπεσύρθη εις τον πύργον, ον ειχε κτίσει δι' αυτην.

Μετά τον θάνατον του πατρός της ο διάδοχος του Σεδικίας υπέβηκε την αγίαν Ειρήνην εις πολλά μαρτύρια εκ των όποιων αυτη πάντοτε εξήλθε νικηφόρος έπιστρέψασα εις Χριστόν διά της εν αυτη Θεϊας Χάριτος περί τας 8000 ανθρώπων.

Ο διάδοχος του Σεδικίου Σαβώρ έπραξε το αυτό, άλλά πάντοτε νίκωσα ή αγία έγινετο παρτίτιος του έχρηστιανισμού 30000 ανθρώπων. Έπειδή δε ο βασιλεύς Σαβώρ ήπίσται έτι, ο ουρανός έτιμώρσεν αυτον προφανώς διά κεραυνούθλου θανάτου ένώπιον αυτης της αγίας διδασκούσης και πολυπληθούς όρηγύρεως.

Κατόπιν ή Μεγαλομάρτυς Ειρήνη περιήλθε πόλεις και χωρας πολλάς της Άνατολής ύπερμαχούσα της του Χριστου Θρησκείας, εις μυριάδας δε πολλάς άνέρχονται οι αριθμοι των όσους έπίστρεψεν εις Χριστόν, πολλά μαρτύρια ήπισταμένη κατ' τας περιηγήσεις ταύτας.

Ούτω διά της υπέροχου αυτης προς την Πίστιν κούταπρηνησίαις, της αθιναρωτίτης άθλήσεως και του άριθμου των δι' αυτης πιστευσάντων εις τον Χριστόν ή αγία Ειρήνη τάσσεται μεταξύ των μεγαλειτέρων της θρησκείας μαρτύρων και ή μνήμη αυτης καθίσταται σεβαστή και προσφιλής εις αιώνα τον άπαντα.

Αγλαΐα Α. Ηγεβελιούτου

Η ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΑΝΤΑΜΕΙΒΟΜΕΝΗ

(Διήγημα εκ του Γερμανικού).
(Συνέχεια από αριθ. 7 σελ. 53).

— Πώς να θεωρήσω αυτό; ζήνος τις με προσηγόρευσεν, εν φ ιστάμην έξω πρό του παραθύρου του καταστήματος ήμών, ειπεν ο Μαυρίκιος, και με παρεκάλεσε να έγχειρίσω ήμιν τον φάκελον τουτον ουδέν πλέον γνωρίζω, ενά ειπω ήμιν ο δε διευθυντής της τραπέζης ύπόπτως άναδλέψας προς τον Μαυρίκιον διά την εύτελήν στολήν του παρετήρησε πανταχόθεν τον φάκελον και τέλος μετά ταχύτητος έπίστρεψεν αυτόν, ως ει έφοδήθη, μη υπήρχεν εν αυτώ δυναμίτις. --Το πράγμα δύναται να έχη, ως ήμεις λέγατε, άλλ' έγω δέν γνωρίζω ήμάς, προσέθηκε ψυχρως ο τραπέζιτης. Η αρχή του τραπέζιτικού καταστήματός μου εινα να μη δέχωμαι ανωνύμους έπιστολάς· όθεν λάβετε, παρακαλώ, τον φάκελον όπισω.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ τραπεζίτης ἐπανάλαβε τὴν ἐργασίαν τοῦ χω-
ρισ νὰ εἶπῃ ἄλλο τι πρὸς τὸν Μωυρίκιον, οὗτος ἠναγκάσθη
ν' ἀπέλθῃ. Ἐξελθὼν τοῦ τραπεζιτικοῦ καταστήματος
ἐζήτησε τὸν ξένον, ἀλλὰ δὲν εὔρεν αὐτὸν οὔτε ἐν τῇ με-
γάλῃ ὁδῷ οὔτε ἐν τῇ ἀγορᾷ· ὅθεν ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὸν φακέ-
λον μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν οἶκόν του. Ἐν τῇ μακρᾷ δὲ ὁδῷ, τὴν
ὁποίαν εἶχε νὰ πορευθῆ, ἐσκέπτετο, τί νὰ κάμῃ τὸν φακέ-
λον, οὐδὲν δὲ ἀπεφάνισε καὶ ἐνόμισε καλὸν νὰ συμβουλευθῆ
τὴν γυναῖκά του, ἡ ὁποία πολλάκις πόλλάκις ἴδωκεν αὐτῷ
πρακτικὰς συμβουλὰς.

Ἦτο ἤδη ἀργά, ὅτε ἦλθεν εἰς τὸν οἶκον, ἐν ᾧ κατῴκει-
δωμάτιον κείμενον ἐν τῷ ὑπερφῶ. Αὐθόρμητως περιπίπτει
ἀκρόποδῆται, ὅτε διέβαιναν ἐμπροσθεν τῆς θύρας τῆς τρίτης
ὀροφῆς, ἐπειδὴ αὐτὸν νῆξ γυνὴ ἦτο ἀσθενής. Διὰ τοῦτο ἀνέ-
βη ὅσον τὸ δυνατὸν ἤρξα τὴν σαθρὰν καὶ ὑπὸ τῆς ἐλαχι-
στης κινήσεως τρίζουσαν ξυλίνην κλίμακα, ἡ ὁποία ἔφρεν
εἰς τὴν κατοικίαν αὐτοῦ τὴν κειμένην ἐν τῷ ὑπερφῶ καὶ
διέφερε πολὺ τῆς πολυτελείας, ἡ ὁποία ὑπῆρχε μέχρις ἐδῶ
ἐν τῇ κλίμακῃ τῆς οἰκίας. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν πενιχρὰν κα-
τοικίαν του, ἡ ὁποία εἶχεν ἐν μόνῃν δωμάτιον ἔχον κεντρύ-
λην ὀροφήν. Πλὴν τῶν ἀναγκάσιων ἐπέπλων ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ
δύο κλῖναι. Τὸ ἀμιδρὸν φῶς τοῦ λύχου ἐφώτιζε τριακονταε-
τῆ σχεδὸν γυναῖκα ἐπιδιορθούσαν τὰ φορέματ᾽ αὐτῶν τένων
της, τὴν ὁποίαν, καίτοι ἦτο ὑπὸ τῆς λύπης ὡρᾷ καὶ κατα-
σκληκυῖα, ἐδύνατό τις νὰ ὀνομάσῃ πάντοτε ὡραίαν.

Ὁ Μωυρίκιος ἔχαριέτισε πρῶτον τρυφερῶς τὴν γυναῖκά του,
ἔπειτα δὲ ἤρξα ἐπλόσιασεν εἰς τὴν μίαν, τῶν κλινῶν, ἐν ἣ
τρεις προσφιλεῖς παῖδες ἡλικίας πέντε μέχρις ἑννέα ἐτῶν ἐκοι-
μῶντο γλυκὰ πλησίον ἀλλήλων κείμενοι. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπὶ
τινα στιγμήν μετὰ πατρικῆς στοργῆς περετῆρσεν αὐτούς,
ἐκάθισε παρὰ τὴν θερμάστραν, ἡ ὁποία μόλις ἔκαιεν, ἵνα
θερμάνῃ βραχὲν καὶ χεῖρας.

— Δὲν ἤκουσας, Αἰμουλία πῶς ἔχει ἡ ἀσθενὴς κάτω; ἠρώτη-
σεν ὁ Μωυρίκιος. — Οἱ ἰατροὶ ἀμφιβέβησαν ὅτι αὐτὴ θὰ ἐπι-
ζήσῃ ἀκόμη τὴν νύκτα ταύτην, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμουλία. Ἡ
μήτηρ της ἔφθασε πρὸ ὀλίγου, ὡς μοι εἶπον ἡ ὑπῆρτρις.
— Εἶνε λυπηρὸν, πολὺ λυπηρὸν. Ἀνατῆναξεν ὁ Μωυρίκιος μετὰ
πολλῆς συμπαθείας, εἶτα δὲ ἐξαχγῶν ἐκ τοῦ θυλακίου του
ἔθηκε τὰ ἐπτὰ φράγγα πρὸ τῆς γυναικὸς του ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης. — Μόνον ἐπτὰ φράγγα ἐφώναξεν ἡ Αἰμουλία ἐκπληκτος.
Θεὸ μου! τοῦτο ἀνατρέπει ὅλον τὸν λογαριασμόν μου. Πάν-
τα τὰ τρόφιμα ἡμῶν καὶ ἄλλα ἀναγκαιοῦντα ἐτελειώσαν,
γεωμῆλα, ἄλευρον, ὄρυζα, κηφίς, ζάχαρις, ἄλας, πετρέλαιον
καὶ ἄνθρακες. Ἐν τῇ θερμάστρᾳ κίουσι τὰ τελευταῖα ξύλα.
— Δόξα τῷ Θεῷ, ὅτι δὲν ἐνικήθην ὑπὸ τῆς ὑπερηφανείας εἶ-
πεν ὁ Μωυρίκιος θέτων πάλιν τὴν χεῖρά του εἰς τὸ θυλάκιον.
Διὰ μίαν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμα καθ' ὁδόν, ἔλαθον
αὐτὰ τὰ πέντε φράγγα. Τὸν ξένον μοι ἐπαμψεν ὁ Θεός. Ἐρω-
τηθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς γυναικὸς του διηγήθη διεξοδικῶς τὸ πα-
ράξενον συμβάν μετὰ αὐτοῦ, τοῦ ξένου καὶ τοῦ τραπεζίτου.

Ἡ Αἰμουλία μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἤκουσε τὸν Μωυρί-
κιον διηγούμενον· ἡ περιεργία τοῦ γένους τις διαργέρθη ἐν
αὐτῇ, ἵνα μάθῃ, ποῖος ἦτο ὁ ξένος καὶ τί ἐμπεριέχει ὁ φακέ-
λος. Ἐζύγισεν αὐτὸν ἐν τῇ χερσὶ της καὶ τὸν παρετῆρσε
πανταχόθεν. — Τί θὰ κάμῃς αὐτόν; ἠρώτησε τέλος τὸν Μωυρί-
κιον. — Ἐσκέφθην ἤδη, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, νὰ παραδώσω αὐτόν
τῇ ἀστυνομίᾳ. — Δὲν θὰ ἦτο ἀπλούστερον, Μωυρίκιε, εἰάν ἦν

τοῦ φακέλου παρέχει πληροφορίας περὶ τοῦ ἀνθρώπου, παρὰ
τοῦ ὁποίου ἔλαβες αὐτόν; οὕτως ἤθελες διηγηθῆ νὰ ἀποδώσῃς
τὸν φακέλον πάλιν τῷ ξένῳ. — Αἱ σκέψεις σου, Αἰμουλία, εἰναι
πάντοτε ὀρθαί, ἀπεκρίθη ὁ Μωυρίκιος· λοιπὸν ἐμπρὸς ἀνοίξον
τὸν φακέλον. Ἡ Αἰμουλία ἠνοῖξεν αὐτόν· ἡλικὴ ὁμῶς ὑπῆρξεν
ἡ ἐκπληξὶς αὐτῆς, ὅτε ἀνοίξασα τὸν φακέλον εἶδεν, ὅτι τὸ
περιεχόμενον αὐτοῦ ἦτο χαρτονομίσματα· καὶ ὁ Μωυρίκιος
ὁμοίως ἐξεπλάγη ἰδῶν. Ἀμφότεροι δὲ ἐβλίπον ἐννοιὸ ἐπὶ τινα
λεπτὰ τῆς ὥρας τὰ χαρτονομίσματα, τὰ ὁποῖα ἡ Αἰμουλία
τέλος μετρήσασα εὔρεν, ὅτι ἦσαν τεσσαράκοντα χιλιόφραγγα·
τεσσαράκοντα χιλιᾶδες φράγγων εἰς χαρτονομίσμα ὑπῆρχε
τότε ἐν τῇ πτωχικῇ ταύτῃ κατοικίᾳ, ἐν τῷ θεάτρῳ τούτῳ
καθημερινῶς φροντίδος περὶ τῶν ἀναγκῶν τοῦ βίου! Διὰ
τὴν οικονομικὴν θέσιν τοῦ Μωυρίκιου τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ ἦτο
ἴσα ἴσα μεγάλη περιουσία. Ἐκεῖνος ὁ ξένος, ὅστις τῷ ἔδωκε
τὸν φακέλον, ἐνόμιζεν, ὅτι αὐτὸς ἦτο ἤδη ἀσφαλῆς ἐν ταῖς
χερσὶ τοῦ τραπεζίτου, εἰς τὰς ὁποίας ἰδίῳι ὀφθαλμοῖς εἶδεν
αὐτόν κατατιθέμενον, ὁ δὲ τραπεζίτης χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ
περιεχόμενον τοῦ φακέλου ἔδωκεν αὐτόν ὀπίσω. Τοιοῦτο τρό-
πος λοιπὸν τὰ χεῖματ᾽ ἐδύναντο ν' ἀπολεσθῶσιν ἀνεύχου·
χωρὶς ὁ ξένος καὶ ὁ τραπεζίτης νὰ μάθωσι ποτε τὴν ἀπό-
λειαν αὐτῶν. Αὐτὴ ἦτο ἡ γνώμη ἀμφοτέρων τῶν συζύγων,
τῶν ὁποίων τὰ βλέμματα ἦσαν προσηλωμένα εἰς τὰ χεῖματ᾽,
τοῦ Μωυρίκιου, ὁ ὁποῖος τότε ἦτο τὸ πρόσωπον ὡρῶς ὡς
νεκρὸς, καὶ τῆς Αἰμουλίας, ἡ ὁποία ἐκ συγκινήσεως εἶχεν ἐρυ-
θρὰς τὰς πρότερον ὡρᾷς παρειὰς της. Ἡ Αἰμουλία πρῶτη
ἔλυσε τὴν σιωπὴν. — Πρὸ ὀλίγου, Μωυρίκιε, εἶπες, ὅτι ὁ Θεός
σοι ἐπαμψε τὸν ξένον· ὁ Μωυρίκιος ἐνόησεν αὐτὴν καλῶς· αὐτὴ
ἀνέφερε τώρα τὸν λόγον οὐχὶ πλέον εἰς τὸ πεντόφραγγον, ἀλλὰ
εἰς τὰ τεσσαράκοντα χιλιόφραγγα. — Ναί, ὁ Θεός μοι ἐπαμψε
τὸν ξένον, ἀπεκρίθη ὁ Μωυρίκιος· περὶ τούτου κῶν μᾶλλον ἢ
πρότερον εἶμαι πεπεισμένος. Ὁ Θεός μοι ἐπαμψεν αὐτόν, ἵνα
με δοκιμάσῃ καὶ γνωρίσῃ ἡμῖν τὴν μεγάλαν σημασίαν τῆς
προσευχῆς «καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν», τὴν ὁ-
ποίαν ἐν τῇ καθημερινῇ ἡμῶν προσευχῇ ἐκ συνήθειας χωρὶς
νὰ σκεπτόμεθα ἀπαγγέλλομεν.

— Ὡ, τοῦτο εἶνε σκληρὸν νὰ εἰσενέγκῃ εἰς πειρασμόν ἡμᾶς,
οἱ ὁποῖοι καθ' ἑκάστην ζητοῦμεν βοήθειαν, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμου-
λία μετ' ἀλγαινοῦ ἀνακτιναγμοῦ. Σὲ τὸν ἰσχυρὸν ἄνδρα, Μωυ-
ρίκιε, ὡς ἐπιρῶση ἡ δυστυχία, ἐμὲ ἡ δυστυχία κατεπίκρανε,
τέλος, μέχρι βάθους τῆς καρδίας μου. Τοιοῦται σκληρὰ δοκι-
μασία, οἷος ὑπέστημεν, τοιαύτη ἀλγαινὴ δυσπραγία καὶ εἰς
τὰ ἐλάχιστα πράγματα, τοιοῦται θυμοβόρος φροντίδες περὶ
τῆς ἐπιούσης δὲν δύνανται νὰ διορθώσωσι τὸν ἄνθρωπον,
τοῦναντίον δὲ αὐταὶ δύνανται νὰ κάμωσιν αὐτόν μόνον κακόν.
Δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη, ὑπάρχει μόνον εὐτυχία καὶ δυστυ-
χία καὶ ἡ τυρῆλὴ τύχη μίγνυει τοὺς κληρούς, οἷτινες ἀνέκου-
σιν ἡμῖν. Λοιπὸν μὴ ἔσο μωρός, Μωυρίκιε, καὶ μὴ λέγε περὶ
πειρασμοῦ, ἀλλὰ θεωρεῖ τὸ πρᾶγμα ὡς τύχην, τὴν ὁποίαν
πρέπει νὰ κρατήσῃς δυνατὰ καὶ ἡ δυστυχία ἡμῶν τελειώνει.
— Δυστυχῶς, Αἰμουλία, πρὸ πολλοῦ ἤδη παρετῆρσα, ὅτι ἡ
δυστυχία ἡμῶν ἐκλόνησε τὴν πίστιν σου εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς
τοὺς ἀνθρώπους, ἀπεκρίθη ὁ Μωυρίκιος περιλυτός.

(ἴσεται συνέχεια)

ΛΘ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Καθηγητῆς Δ. Φ.

Ο ΠΟΝΟΣ

Εκ της άνεκδότου συλλογής «Ὀγρόα ἔπη»

Πάντα φαντάσματα ψευδῆ καὶ ὄνειρα· εἰς μόνος
δὲν εἶναι φάντασμα ποτέ ἐν τῇ ζωῇ· ὁ Πόνος! . . .

Ναί! πάντα εἶναι ὄνειρα· ὁ πλοῦτος, ἡ σοφία,
τοῦ βίου μας ἡ ἀνοιξίς, τοῦ κἀλλους ἡ μαγεία
κ' ἡ δόξα καὶ ὁ ὕψατος τῶν βασιλέων ὄρονος·
πλὴν ἐν δὲν εἶναι ὄνειρον ἐπὶ τῆς γῆς· ὁ πόνος!

Ὁ Ἔρως καὶ ἡ ποίησις, τῆς ἡδονῆς οἱ πόθοι
ἐλπίδες μάταιοι, ῥωραὶ καὶ ἀπολαύσεις νόθοι,
ινδάλματα ἀπατηλά, ἀνύπαρκτα καὶ μόνος
δὲν εἶναι φάσμα, ἰνδαλμα, μῦθος ψευδής· ὁ πόνος!

Φευ! εἶν' ὁ ἀνθρώπος ἀφρός εἰς τῆς ζωῆς τὸ κύμα
κ' ἐν μόνον εἶναι ἀληθής· ὁ πόνος καὶ τὸ μῦθος!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ

Ἐν Βαθεχωρίῳ.

ΑΙ ΚΑΚΑΙ ΜΑΣ ΕΞΕΙΣ

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἐχαίρεισα τὴν ἐκδοσὶν τῆς «Βοσπο-
ρίδος» πολλὰ τὰ καλὰ ὑποχωρομένης. Ἄλλως αὐτὴ καθ'
ἑαυτὴν ἡ ἐκδοσις περιοδικῶς εἶναι δείγμα τῆς κοινωνικῆς
προόδου τοῦ τόπου. Βεβαίως τὸ πρᾶγμα εἶναι ὀλίγον κικρό-
χολον διὰ τοὺς ἀνδρας, διότι ἐκεῖνοι ἐπὶ τοῦ παρόντος
οὐδὲν τοιοῦτον ἔχουσι, καὶ τῆς τελευταίας δοκιμῆς των,
τῆς «Φιλολογικῆς Ἠχοῦς», δυστυχῶς νκαχησάσης. Ἀφοῦ
ὁμως δὲν ἀποκλείεται ἡ συνεργασία τῶν ἀνδρῶν ἴσως πα-
ραβλέψωσι· λέγω ἴσως διότι πολὺ ἀμφιβάλλω ἐὰν θὰ
συγκατανεύσωσι νὰ καταρύωσιν ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς «Βοσπο-
ρίδος», νὰ πωλήσωσι δηλαδὴ τὰ πρωτεία, ἀτινα ὁμως πρέ-
πει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι μᾶλλον τοῖς ἠπάγησαν, καθόσον
παρὰ τὰς αὐστηράς περὶ χειραφετήσεως ἀρχᾶς τῆς «Βοσπο-
ρίδος» μέγα τουναντίον γίνεται πρὸς ταύτην βῆμα, μαρτυ-
ροῦν ὅτι ἡ γυνή, ἂν ὄχι ὑπέρτερον, τοὐλάχιστον ὁμως ἴσων
πρὸς τὸν ἀνδρὰ ἔχει πρκατικὸν πνεῦμα, καίτοι ἡ φύσις
αὐτῆς ἐγκείται ἐν τῇ ἰδανικότητι. Ὡς πρὸς ἐμὲ ἐγκρη-
δίας χαίρω ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῆς, διότι δὲν κίμων διακρίτην
ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ὡς ὦν ἀνος θιασώτης τῆς χειραφε-
τήσεως, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ βέβαια ἡ «Βο-
σπορίς» νὰ ὁμολογήσω. Πιθνὸν ὁμως νὰ μὴ διαφωνῶμεν ῥι-
ζικῶς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ «Βοσπορίς»
καθὰ λέγει ἐν τῷ διαγράμματι τῆς θέλει ἐπιδιώξει τὴν υγιᾶ
ἠθικὴν ἀνάπλασιν, ἐσκέφθην νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς εὐκαιρίας καὶ
νὰ πεισθῶ μεταξὺ τῶν συνεργατῶν τῆς, χωρὶς μὲν ἐννοεῖ-
ται ἀξιῶσει δεινοῦ τινος καλῆμου, ἐκ πόθεν ὁμως νὰ κα-
λυφθῶ ὑπὸ τὸν μυροῖντα πέπλον τῆς.

Πολλᾶκις βλέπει τις πρᾶγματὰ τινα τόσον ἀσυμβίβαστα
πρὸς τὰς περιστάσεις καὶ τὴν κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν τῆς
ἐποχῆς, ὥστε ἀπορεὶ καὶ ἐξίσταται μὴ δυνάμενος νὰ τὰ συμ-
βιάσῃ. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι παρᾶχορδα ἐν γένει πρᾶγ-
ματα πανταχοῦ ἀπαντᾷ τις, ἀρκεὶ νὰ στρέψῃ περὶ αὐτὸν
καὶ θὰ διακρίνη ὑπὸ τὴν τάξιν τὴν ἀταξίαν ὅπως ὑπὸ τὴν
Ποικιλίαν τὴν Ἐρότητα. Ταῦτα ὁμως ὡς συνήθη τινα πα-
ρερχόμεθα εὐκόλως ἐν τούτοις ἐν πολλοῖς ταῦτα εἶναι τόσον
ἐμφαντικὰ καὶ ὑπερβολικὰ, ὥστε καίτοι ὡς ἐκ τῆς πολλῆς

συνθέσεως κατήντησαν κοινὰ κοινωνικὰ ἔθιμα, οὐχ ἦπτον
διατηροῦσι διὰ τὸν ἑταστικὸν παρατηρητὴν τὴν σαθρότη-
τα αὐτῶν, καὶ δικιμένουσι πάντοτε ἀόρατος λήμη, ἦτις ὁμως
πρέπει ἐξίκαντος νὰ ἐκλεψῇ.

Πρόκειται δηλαδὴ περὶ κακῶν τινῶν ἔθων, αἵτινες ριζω-
θεῖσιν ἐν ἡμῖν κατέστησαν δευτέραι φύσεις, καὶ ἐνῶ καθ'
ἑαυτὰς εἶναι ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ἐξοβελιστέαι, ἐπικράτησε νὰ
θεωρῶνται ἀπαραίτητοι ἀνάγκη, ὁ δὲ παραμελῶν αὐτὰς νὰ
θεωρῆται ἀγροίκος τις καὶ ἀκοινωνήτος. Μεταξὺ τῶν τοιού-
των πρωτίστην θέσιν κατέχει τὸ καλούμενον κέρασμα. Δὲν
ὑπάρχει ποταπὸν τερὸν καὶ ἐλεεινότερον ἔθιμον τούτου. Ἰπὸ
οὐδὲν ποτε ἐποψίν καὶ ἂν τὸ ἐξετάσῃ τις, θὰ εὕρῃ τοῦτο
χαμπερπές. Καὶ ὁμως τοιοῦτο τι ἔθιμον κατήντησε γνωρι-
σμα εὐγενείας καὶ φιλελευθεριότητος. Πρωτὴν ἦδη φορὴν γνω-
ρίζεσαι μετὰ τινος, αμέσως τὴν δευτέραν φορὰν, καθ' ἣν συ-
ναντηθῆς θὰ σὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὸ ζυθοπωλείον καὶ ἐκεῖ τὸ
μὲν ἐπιδεικτιῶμενος, τὸ δὲ ὅπως σὲ ἰκανοποιήσῃ, σὲ ἐξαναγ-
κάζει νὰ μεθύσῃ.

Γνωστὸν πόσον τὸ ἔθιμον τούτο εἶναι καταστρεπτικὸν εἰς
τὴν ἐργατικὴν τάξιν, τῆς ὁποίας ἰσορορῶν ἐνίοτε καὶ τὸν
ἡμερησίον ἄρτον. Ἄλλὰ καὶ παρ' ἡμῖν, συμβιβάζεται ἀρὰ γε
μὲ τὴν ἀξιοπρέπειαν, νὰ ἐπιτρέπω διὰ τοιοῦτου χαμπερπούς
ἔθιμου νὰ μὲ ὑποχρεοῖ ἄλλος; Δὲν ὁμιλεῖ κανεὶς περὶ τῶν
οἰκογενειακῶν διατυπώσεων κατὰ τὰς ἐπισκέψεις, αἵτινες ὁμως
ὁμολογουμένως οὐδέποτε εἶναι ὑπερβολικαί, ἀλλὰ δικαιολο-
γημέναι, διότι βεβαίως πρέπει εἰς τὸν ἐπισκεπτόμενόν σε
ξῆνον νὰ προσφέρῃς ὀροσπρόν ποτήριον ὕδατος. Ἐν τούτοις
ἐπίσης μάταιον καὶ ἀνωφελές τι εἶναι ἡ συνήθεια τῶν τι-
μητικῶν γευμάτων, ἀτινα πᾶς τις φιλοτιμεῖται νὰ διδῇ
ὑπὲρ ἄλλων. Τίς ὁ σκοπὸς τῶν τοιούτων ἀγνωστον, διότι
ὑπὸ οὐδενὸς λόγου δικαιολογεῖται. Βεβαίως δὲν πρόκει-
ται περὶ εὐεργεσίας τινὸς πρὸς τὸν πλησίον, διότι συνήθως
ταῦτα παρατίθενται πρὸς τιμὴν ἀνθρώπων μὴ ἔχοντων ἀ-
νάγκην νὰ χορτάσωσιν ἐκ ξένων ψυχῶν, ἀφοῦ ἡ τράπεζά των
ἀρθροεῖ, τὸ πιθανώτερον εἶναι ὁμως ὅτι ἀποσκοπεῖται καὶ
πάλιν ἐπιδείξις πλοῦτος καὶ ἐλευθεριότητος. Τὸ λυπηρὸν εἶναι
πῶς ὁ κόσμος ἀνέχεται τοιαύτας κωρχορδους τιμὰς, καὶ
δὲν ἐξινίσταται κατὰ τῶν τούτων ἔθιμων. Καὶ ὁμως
προκειμένου περὶ ἄλλων τοιούτων πολὺ λογικωτέρων καὶ μάλ-
λον δικαιολογουμένων ἀνέκαθεν κατακρυφαίξει ὁ κόσμος, καὶ
ἴσως ἐντὸς ὀλίγου ἐξαλειφθῶσι ταῦτα. Τοιοῦτον ἔθιμον εἶναι
τὸ τῶν ἐπὶ τῶν τεθνεώτων στεφάνων, ὁτινες κατὰ τὰς τε-
λευταίας ταύτας ἡμέρας ἀποδοκιμάζονται ὑπὸ πολλῶν καί-
τοι οὐδὲν τὸ ἐπίφογον βλέπει τις εἰς αὐτοὺς εἰμὴ θυσίαν γε-
νομένην οὔτε ἐξ ἀνθρώπων, ὡς ἐπρᾶττον οἱ Φοῖνικες, οὔτε
ἐκ ζῶων ἀλλ' ἐκ θερινῶν ἀνθῶν. Ἄλλὰ πλὴν τῆς ἐννοίας
ταύτης, τὸ ἔθιμον τούτο αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εὐγενέστατον,
ἔχει καὶ ἄλλον ἀποχρώντα λόγον. Συνήθως τὲ στεφᾶ-
να παρακολουθοῦντα τὴν ἐκφορὴν ὡς ἐκ φύσεως αὐτῶν τὰ
μέγιστα συντελοῦσι εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς κηδείας.
Αὐτὴ δ' ἀκριβῶς ἡ μεγαλοπρέπεια εἶναι ἡ σταλάζουσα βάλ-
σμον παρηγορίας εἰς τὰς καρδίας ἐκεῖνων, ὁτινες ὑφίσταν-
ται τὴν σκληρὰν ἀπώλειαν διότι εἶναι αὐτὴ ἀπόδειξις τῆς ἐκ-
τιμῆσεως ἣν ἔχαιρε ὁ θανὼν, καὶ τῆς συμπαιθείας καὶ τῆς συμ-
μετοχῆς τῶν ἄλλων εἰς τὸ πένθος τῶν θρηνούτων. Πρᾶγμα
ἐπομένως τὸ ὁποῖον ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον ἀνακουρίζει ἀ-
πλῆκτα καρδίαν, ἔχει φυσικῶς ἀποχρώντα λόγον καὶ δικαιο-
λογεῖται πληρέστατα. Ἐν τούτοις ἐνῶ τόσα ἄλλα κίαιετα

ἀνεχόμεθα, ἀποκηρύττομεν ἐκείνη ἀκρίτως τὰ ἴδιμα, ἄτινα μόνον ἴσως ἐπιδικώσουσι τὴν εὐγενῆ ἡμῶν καταγωγὴν.

Ἄλλὰ προκείμενου περὶ ὑπερβολῆς ἐν τῇ ἔξει τί νὰ εἴπω τις περὶ τῆς κατ' ἐξοχὴν μορμανίας τῆς ἰσοχῆς ἡμῶν, τοῦ Συρμού;

(ἔφασι συνέχου)

ΚΑΕΩΝ ΚΟΥΤΣΑΒΑΚΗΣ

Ἐν Μακροχωρίῳ

ΛΑΪΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ

ΠΕΡΙ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΦΩΣΦΟΡΙΚΩΝ ΠΥΡΕΪΩΝ Πρὸς τὰς μητέρας.

Ὁ φωσφόρος, ὁ ὅποιος ἀποτελεῖ τὴν κυριώτατον χημικὴν οὐσίαν ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν πυρεϊῶν (σπύριτων) εἶναι δραστηριώτατον δηλητήριο.

Ὅθεν πολλοὶ ἔχοντες τάσιν πρὸς τὴν αυτοκτονίαν ἢ καὶ πολλὰ παιδιά ἐξ ἀμείλιχς τῶν περὶ αὐτὰ δηλητηριάζονται συγγένεις διὰ τῶν φωσφοφόρων πυρεϊῶν.

Ἐνεκα τούτου ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ ἔθρου τούτου ἐπισκοπῶμεν νὰ δηλώσωμεν ὅτι ἀπευθυνόμεθα ἰδίως πρὸς τὰς μητέρας, τῶν ὁποίων ἡ ἀδιέλειπτος πρόνοια καὶ ἀτενὴς προσοχὴ εἶναι ἀπαραίτητος εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν τῶν τέκνων τῶν.

Καλὸν εἶναι ἐν ταῖς οἰκίαις, ὅπου ὑπάρχουσι μικρὰ παιδιά, τὰ ὅποια συνήθως εὐχριστοῦνται παύοντά μὲ πυρεία, νὰ μὴ ἀφίωνται ταῦτα ποτὲ ἐπὶ τῶν τραπέζων ἢ, τέλος, εἰς μέρη, ὅπου τὰ νήπια δύνανται νὰ τὰ εὗρωσιν. Ἄλλὰ πρέπει ν' ἀποκηρύττωνται ἐπιμελῶς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν χερῶν τῶν μέχρις ὅπου ἔλθωσιν εἰς τὴν κατὰ τὸν ἡλικίαν ὅπως μάθωσι πραγματολογικῶς τὴν οὐστάσιν τῶν πυρεϊῶν καὶ τὰς ἐνεργείας τῶν.

Ἄν οἰκοδόμοιναι τις εὐρεθῆ αἰφνης, πρὸ δηλητηρίασεως διὰ φωσφόρου, βεβαίως ἀμέτως ὀφείλει νὰ προσκαλέσῃ ἱατρὸν ὡς ἄλλως τε καὶ προκείμενου περὶ οἰκισθῆσθαι ἄλλης δηλητηρίασεως. Οὐχ ἥττον μέχρι τῆς ἐλύσεως τοῦ ἱατροῦ ἀνάγκη νὰ προβῇ ὅσον τάχος εἰς τὴν ἐφαρμογὴν θεραπευτικῶν τινῶν μέτρων, πρὸ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ διαγνώσῃ ὅσο τὸ δυνατόν τὴν ἐκ φωσφόρου δηλητηρίασιν.

Τὰ κυριώτατα συμπτώματα ταῦτα εἶναι ἄκυβος εἰς τὸν στόμαχον, ξηρότης καὶ πόνος εἰς τὸν λαϊμόν, πόνος ἐπίσης εἰς τὸν στόμαχον καὶ τὴν κοιλίαν, ἴμετοι ἐρυθρωτοὶ συνήθως, σφοδρὰ δίψα, διάρροια, ψυχροὶ ἰδρώτες, πικραμοί, ἔστιν ὅτι δὲ καὶ φωσφορικὴ τῆς λέμφος εἰς τὰς ἐξίμεθίσας ὅλας φαινόμενη εἰς τὸ σκότος.

Διὰ τῶν ἀνωτέρω συμπτωμάτων ἡ οἰκοδόμοιναι ἐνοήσασθαι ὅτι ἡ δηλητηρίασις προκίπτει ἐκ φωσφόρου προκαλεῖ αἰσίως τὸν ἴμετον ἀναλύοντα 10 ἐκατόντάγραμματα (centigrammes) ἐμετικῆς τρυφῆς, ἐντὸς (25 δρμίων ὕδατος (tartre émétique) ἢ (tartre stibié) ἐκ τοῦ ὁποῦ ὁ πάσχων λαμβάνει ἀνὰ ἓν κοχλιέριον βοφήματος (σοῦπας) κατὰ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας. Κατόπιν δὲ ἐκάστης δόσεως τῆ δίδεται σακχαρόμερον μέχρι οὐ ἐπέλθῃ ὁ ἴμετος.

Ἄν ὁ ἱατρὸς βραδύνῃ, μεταχειρίζομεθα τὸ λευκωματοῦγον ὕδωρ, τὸ ὅποιον κατασκευάζεται ὡς ἑξῆς. Κτυπάτε τὰ λευκώματα δύο ὧν καὶ ρίπτετε ἐντὸς 300 δρ. ὕδατος, ἐκ τούτου δὲ δίδετε εἰς τὸν πάσχοντα νὰ πίνῃ ὅσο τὸ δυνατόν πρῶτον διὰ μὲν, γαργάλλετε δὲ τὸν λαϊμόν του διὰ

πτεροῦ ὥστε νὰ ἐκδιώσῃ τὸν ἴμετον. Τὸν ποτισμὸν τούτον καὶ τὸν γαργαλισμὸν ἐπιναλαμβάνετε πολλὰκις, μέχρις οὐ ὁ ἴμετος ἐξέρχεται ὅσο τὸ δυνατόν καθαρὸς.

Ἄν τὸ μέσον τοῦτο δὲν τελειωρῆσῃ ἱκανῶς, ἀναλύετε 1 μαγν. κοχλιέριον βοφήματος μαγνησίας κικουρίνης (magnésie calcinée) ἐντὸς 300 δρ. ὕδατος, τὸ ὅποιον μεταχειρίζεσθε ὡς ἀνωτέρω.

Ἐπίσης συνεχῶς, μέχρι μάλιστα τῆς παρασκευῆς τῶν ἀνωτέρω δίδεται εἰς τὸν παθόντα πρὸς πόσιν ἀρθρον ὕδωρ καθαρὸν ἢ μετὰ ζυχάρεως. Ἀπορῖνεται δὲ ἐπιμελῶς ὅλας τὰς ἐλαιώδεις καὶ λιπώδεις οὐσίας, ἔλαιον, βούτυρον, γάλα ῥητινέλαιον κλπ., τὰ ὅποια, ἀντιθέτως, εἰς ὅλας μὲν τὰς ἄλλας δηλητηριάσεις εἶναι λίαν ὠφέλιμα, εἰς δὲ τὴν φωσφορικὴν λίαν ἐπιβλαβῆ.

Ἄν ὁ ἱατρὸς βραδύνῃ ἀκόμη, δίδετε εἰς τὸν πάσχοντα 10 σταγόνας τερεβινθέλαιου (essence de terebinthine), ὅπῃ ζητεῖται εἰς τὸ τυχὸν φαρμακίον, ἐντὸς ἀρπύξματος ἀλλοίας κατὰ ἡμίσειαν ὥραν.

Οὐχ ἥττον καὶ ἂν πᾶσα ἐπιτυχία παρελθῇ διὰ τῶν ἀνωτέρω μέτρων, πάλιν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ παρουσία τοῦ ἱατροῦ, τὸν ὅποιον γανκῶς εἰς πᾶσαν περίπτωσιν οὐδέποτε δύν' ἀναπληρῶσθαι ἐντελῶς πᾶσα οἰκισθῆσθαι. Αὕτη δύναται μόνον νὰ προλάβῃ κατὰ τι τὴν πρόδον παντός κκεοῦ ἐν τῇ ἀρχῇ του καὶ νὰ προδιευκολύνῃ τὴν κατ' ἰατρικὴν ἐνέργειαν, ἂν γείνη μετ' ἀρκείας νοσημοσύνης καὶ ἐμπειρίας νοσηλευτικῆς.

N. Γ.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΗΣΗΣ

Εὐνόητον ὅτι ἡ οἰκοδόμοιναι ἀνάγκη νὰ ἐγείρηται ἐνωρὸς διὰ νὰ δύνηται νὰ ἐκπληροῦ ἰκανῶς τὴν ὅλην σειράν τῶν ἡμερησίων καθηκόντων τῆς.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἀμα ἐγερθεῖσα τῆς κλίνης ἡ φιλόκαλος καὶ ἀνεπτυγμένη οἰκοδόμοιναι θὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἡμερησίας περιβολῆς τῆς, ἡ ὅποια θὰ ἦναι οὐχὶ πολυτελεῆς βεβαίως, ἀλλ' ἀπλή, καθαρὰ καὶ φιλόκαλος. Ἡ πρώτη λοιπὸν πράξις τῆς θὰ εἶναι τὸ ἐπιμελὲς κτίσιμομα τῆς κόμης, συσσωρευομένης εἰς ἀρετὴν τριχοκόσμησιν καὶ τὸ ἄρθρον καὶ δρασερὸν λουτρὸν τοῦ προσώπου, τοῦ λαμποῦ καὶ τῶν βραχιόνων, τὸ ὅποιον ἄλλως τε ἀποτελεῖ φυσικὴν ἀνάγκην λίαν αἰσθητὴν εἰς πάντα ἄνθρωπον πεπρωκισμένον διὰ μορφώσεως τινος τῆς αἰσθησεως καὶ τοῦ νοῦς.

Ἄριστον μετ' ὕδωρ εἶπεν ὁ Πίνδαρος ὁ δὲ βαθμὸς τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ ἄριστον τοῦτο τῶν φυσικῶν στοιχείων δύναται ἀληθῶς νὰ χαρακτηρίσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Κατόπιν, πρὶν ἢ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου τῆς, ἀποσκιαζέτω τὴν κλίναν πρὸς ἀερισμὸν καὶ ἠλεκισμὸν ὅστις εἶναι ἀπαραίτητος καὶ ἐκάστην ἔνεκα λόγων τῆς στοιχειωδιστάτης ὑγιεινῆς. Τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου δέον ν' ἀνοιχθῶσιν ὅλα καὶ ὅλον τὸ πλάτος τῶν ὅπως ὁ μικροβιοκτόνος ἥλιος καὶ ὁ καθαρὸς ἀἰθρ ἀρθῶνως εισρεύσῃ εἰς τὸς κοίτων.

Ἐπειτα ὅλα τὰ νυκτερινὰ σκεῖψι, ὁ λύγος, δηλ. καὶ ἡ φάλη τοῦ ὕδατος, θὰ μεταφερθῶσιν εἰς τὰ κάτω δώματα ὅπως καθαρισθῶσι καὶ προπαρασκευασθῶσιν διὰ τὴν ἐκ νέου χρῆσιν τῶν, ὁ νικτῆρ (lavabo) καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ σκεῖψι θὰ

καθαρισθῶσιν ἰσότης ἐπιμελῶς διὰ μεγάλου ἀπόγγου ἀπορριπτομένου καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἀπὸ σαθραῶν τῶν εἰσπραχόμενων, οἱ δὲ τάκτες, τὰ κάτοπτα καὶ ὅλα τὰ σκεῆα τοῦ κομμωτηρίου θεῖ ἰκονοθῶσιν (ἑξοικονοθῶσιν) ἐπιμελῶς. Τὰ τελευταία καὶ ἂν εἴη ὑπέρβια ὑπέρβια ἐν τῷ οἴκῳ, ἀνάγκη νὰ ἐκτιλῆ μόνον τῆς ἡ οικοδομοῦναι, καὶ διότι ἀπαιτοῦσι λεπτοτέραν τὴν χεῖρα καὶ πρὸς μικρὰ ἀκαλλαγὴν τῆς ὑπερβρίας, ἥτις, ὅταν ἦται μόνον, ὀμολογουμένως εὐρίσκειται καλύτερος κόπων καὶ ἐργασιῶν.

Κατόπι αἱ βλάβαι τῆς οικοδομοῦναι, ἥτις πάντοτε βεβαίως θὰ ἴστανται ἐπὶ χεράσιν τῆς ὑπερβρίας διευθύνουσα καὶ ἐπιβλέπουσα αὐτῇ, πρέπει νὰ στραφῶσιν εἰς τὸ ἰσχυρότερον ὅπου ἐντὸς ὀλίγης ὥρας ἐκταγῆ ἐπιμελῶς νὰ σαρωθῆ καὶ ἰκονοθῆ καθ' ὅλα του τὴ ἐπιπλα, καθιστάμενον ἑτοιμον διὰ τὸ πρᾶνόν πρόγραμμα.

Μετὰ τὸ πρόγραμμα θὰ ληφθῆ φροντίς περὶ ὄλων τῶν ἄλλων ὀμωμάτων τὰ ὅποια θὰ ὑποσῶσιν ἐπίσης ἐπιμελῆ ἐπισκόπῃσιν, διευθίτῃσιν καὶ ἑκονομῶν, ἰδίως δὲ τὸ τῆς ὑποδοχῆς, μάλιστα κατὰ τὴν ἐπιόχῃν ἐπισκέψῃσιν τινος, ἥτις πάντως θὰ ἰπέφερν ἐντὸς αὐτοῦ μικρὰν τινα μετακίνησιν τῶν ἐπιπλῶν.

Ἐδῶ, εἰς τὸ εἰδικόν ἔργον τῆς διευθίτῃσιν τῶν ἐπιπλῶν παντὸς ὀμωματος, καὶ τοῦ τῆς ὑποδοχῆς ἰδίως περιέχεται εἰς τὸν ἐπισκέπτην τὸ μέτρον τῆς καλαισθησίας, τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς δεξιότητος τῆς τοῦ οἴκου γυναικός.

Διότι οὐδέποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ οικονομικὴ κατάστασις τῆς οικογενείας, πάντοτε ἢ ἐπὶ τὸ χαριέστερον τοποθέτησις ταύτης τῆς ἑδρας ἢ ἐκείνης τῆς τραπέζης, ἢ πρὸς τὸ φῶς προσπαγῶν αὐτῆς τῆς εἰκόνας ἢ ἐκείνης τῆς ἀνοδοχῆς, ἢ μεταθέσις ταύτης τῆς φωτογραφίας ἢ ἐκείνου τοῦ ὠραίου ἐμβλήματος (mblème) ἐξετάτῃ ἀπὸ τῶν χειρῶν οὐχί ποτε τῆς ὑπερβρίας, ἀλλὰ τῆς οικοδομοῦναι ἢ οικοδομοῦναιδός καὶ φέρει τὸν ἰδιόχοντα τύπον καὶ βαθμὸν τῆς φιλακαλίας αὐτῆς.

Μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἀσχολίας ταύτης ἢ κυβερνήτις τοῦ

οἴκου καίρῃσιν εἰς τὸ μαγεῖριον ὅπως ἐπιβλέψῃ τὴν ἐπιβλέσιν τῶν ἐκείνων ἐργασιῶν, ἥτοι τὴν προπαρασκευῆν τοῦ μεσημερινοῦ γεύματος καὶ, πρὶν παντὸς ἄλλου, τὴν προτομασίαν τῶν ἑσπερινῶν λαμπτήρων, ἥτις ὑποχρεωτικῶς πάντοτε πρέπει νὰ ἐκτελεσθῆ τὸ πρῶτον. Ἡ δὲ ἀναβολὴ τῆς ἐργασίας ταύτης εἰς τὴν ὥραν τῆς γαστρίας, συνεπάγουσα ὀχι μόνον ἀκαταστάσιν ἀλλὰ καὶ κινδύνους ἐνότης, μαρτυρεῖται μάλιστα ἀκαταστασίαν καὶ κατὰ τὴν τοῦ οἴκου διευθύνσιν.

Ἐπιπλέον ἡ οικοδομοῦναι μετὰ τῆς ὑπερβρίας, ἂν ὑπάρχῃ, ἀνίρῃσιν, καὶ πάλιν προσεγγιζούσης ἤδη τῆς μεσημερίας, εἰς τοὺς κοιτῶνας, ὅπως θὰ διαστρωθῶσιν αἱ κλιναὶ ἀρισθεῖσαι ἤδη ἐπιπλάσιν. Τὰ παράβια μόνον, ἐν κεντρῷ θέρῳ, θὰ μείνωσιν ἀνοικτὰ μέχρι τῆς νυκτός.

Ἐπειτα τὸ μεσημερινοῦ γεῦμα μέχρι τοῦ ὅπου ὄλα αὐτὰ αἱ ἐργασίαι πρέπει νὰ λήξωσιν.

Ἰσως τούτων εἴδῃ τινος τῶν ἀκαταστασιῶν καὶ νομίσωσιν ὅτι ἐδῶ λήξωσιν αἱ ἀσχολίαι τῆς οικοδομοῦναι. Καὶ ὅμως οὐχί, διότι αἱ μ. μ. ὥραι δικτιθενταὶ εἰς ποικιλίαν ὄλων ἐπίσης σπουδαίων ἐργασιῶν, ἥτοι εἰς βαρῆν καὶ ἐπιβλέσιν τῶν ἐνδύματων τῆς οικογενείας, εἰς προμήθειαν ἐνότης τῶν τέκνων εἰς τὰ μαθηματὰ τῶν ὀπ' αὐτῆς τῆς μητρὸς, ἢ τοῦλάχιστον ἐπιβλέσιν τῆς μελέτης τῶν, εἰς ἰσοπερικῆν διευθίτῃσιν ἐργασιῶν καὶ σφῶν, ἢ ὅποια τοῦλάχιστον πρέπει νὰ γίνῃται κατὰ διημερίαν διὰ λόγους καθαριότητος καὶ ὑγιεινῆς, εἰς παρασκευῆν (αγαροπικίτων (γλυκῶν) κατὰ τὴν ἰσοχὴν ἐκδοσῆν ἑσπερινῶν προϊόντων, καὶ εἰς οὐδὲν ποτε τίλος, ἀσχολίαν παρουσιάζουμένην εἰς τὴν περὶ τῶν ἡμερῶν.

Κατὰ διημερίαν πρὸ τοῦ ἐπίσης δέον νὰ γίνῃται γυναικός τοῦ οἴκου καθαρισμός καὶ πλῶσις τῶν σαπέδων (σφογγίσματα).

Κατὰ δὲ τὴν ἑσπερίαν τερπνῆ, πνευματικῆς καὶ φηιδρῆ εἰ μέρους τῆς γυναικός συνδιάλεξις ἢ μουσικὴ τις ἐκτέλεισις, ἢ οὐδὲν ποτε τερπνῆ ἄμα καὶ σπουδαία ἀνάγκησιν τέρπουσα καὶ ἀνακουρίζουσα τὸν οικοδομοῦναι ἐκτελεσθέντα εἰς τῆς ἐργασίας πρέπει νὰ πληρῶσιν εὐαρέστως τὰς μέχρι τοῦ ὕπνου ὥρας.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

HENRY GRÉVILLE

ΚΗΦΙΣΙΑ

Ε'

(Συνέχεια)

Ἐκείνος διημερτυρήθη διὰ ζωηρῆς χειρονομίας, τὴν ὅποιαν ὁμως διείψῃσιν χαίρετακῶς τῆς ἀκτῆς ἑρωτικῆς διαστύλῃσιν εἰς τὰ κινῆ τῶν ὀμωματος.

— Οὔτε καὶ με ἀνέγεσθε, ἐπέπελασιν ἡ Κηφισία, καὶ ἔχετε δίκαιον ἄλλως τε διότι ὑπάρχει ἀμοιβιότης.

— Πῶς συμβαίνει νὰ μὴ ἦναι εὐγενῆς σήμερον ἢ λατρευτὴ καὶ παρθενικὴ μου γυναικαδέλφῃ! εἶναι ἄρα γε λείψανα τῆς νεφρικῆς ἐντάσεως συνεπέα τῆς πυρκαϊῆς;

— Δὲν σὰς ἀγκῶν διότι ἡ ἀδελφῆ μου εἶναι δυστυχῆς παρὰ τὸ πλεῖρον σὰς; ἰδοὺ! καὶ σὰς λέγω τὴν ἀλήθειαν διότι ἀδυνατῶ νὰ φεσθῶ πλὴν τούτου ὁμως εἶμαι πάλιν εὐγενῆς, καθ' ὅτι δὲν σὰς ἐπιβάλλω τὴν ἰδιότητα ταύτην ἐν τῇ πρὸς ἐμὲ σχέσει σὰς. Ἡ ἀνηλικιότης ὑπεκκίλει τὴν τραχύτητα, καὶ ἐπὶ πλέον τὴν ὑπερβρίαν με ἰννοεῖτε;

Ἄλλ' ἐκείνος οὐδὲν ἀπάντησιν.

— Ἡ Κολέττα σὰς ἠγάπα, ἐξηκολούθησιν ἡ νεῆσις, καὶ πολὺ ὑπέφερν ἕνεκον ὀμωματος.

— Αἱ νεκραὶ γυναῖκες πρᾶττουσι μέγα τι σφάλμα, εἶπεν ὁ Ρογῆρος ἀποσθεγματικῶς, τὸ ἐξομολογεῖσθαι δηλαδὴ πρὸς τὰς νεκρῆς κόρας αἰτίνας τῆς ἰννοουσίαν ὄλων ἀντιστρέφωσιν.

— Ἡ ἀδελφῆ μου οὐδέποτε μοὶ ἐξομολογήθη, ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι τυφλῆ. Ἡ μὲ νομίζετε ἰσοπερικῆν νομοσύνῃσιν καὶ ἀντιλήψῃσιν;

— Θεὸς φυλάξῃ! . . . ἀπάντησιν αἰρῶν τῆς δύο χειρῶν.

— Ἀλλὰ τώρα δὲν πρόκειται περὶ τῆς ἀδελφῆς μου ἀλλὰ περὶ τῆς ἑμμελίνας, πρὸς τὴν ὅποιαν ἰσότητάς διότι τὴν εὐρετε ἀνυπεράσπιστον.

— Γρεῖσις δὲ νομίζετε αὐτὴν ὀλιγώτερον ὀμωματος εὐφῆς;

— Εἶναι ἀνυπεράσπιστος διότι εἶναι ὑπεράγαν ἐντιμῶσιν καὶ ἀγνῆ καθ' ἑαυτὴν! . . . Ἀνατραφίσιν ὑπὸ ἀπολοικῶν ἰσῶν, ἀγνοεῖ τὸν λεγόμενον ἑριστοκρατικὸν βίον, εἰς δὲ τὴν μαγεπίζετε διὰ τῶν ἰσοποικῶν τρόπων σὰς. Ἀφήσῃτε, παρακαλῶ, τὴν ὀμωμῃ μου εἰς τὸν σῶζυγόν τῆς.

— Καὶ εἰς τὰ μελλοντῆ τέκνῃ τῆς, προσέθηκιν οὗτος γελοιογραφικῶσιν.

— Βεβαίως περικτὸν νὰ προσθέσω ὅτι εἶναι αὐτόχρημα διπλῆ ἀθλιότης τὸ νὰ προσπαθῆτε, παραλλήλως τῆς θλίψῃσιν, ἢν προσενεῖτε εἰς τὴν σῶζυγόν σὰς, καὶ νὰ . . . διαφθερίσῃτε . . . τὴν . . .

— Ὄ, ὦ! γονδρῆ λέξις αὐτὴ διὰ τὸ στόμα νεῆσιδος! . . .

— Κυριλευκτικῆ μάλλον. Ἰπάργουσι καὶ νεῆσιδος ἀρκετὰ γυναικαί, ὥστε νὰ μὴ φοβῶνται τὴν δυσμενεῖσιν τῶν ἄλλων.

Εκ τούτων πάντων βλέπομεν ότι α-οικιακαί ασχολία πληροῦσιν ἄλλας σχεδὸν τὰς ὥρας τῆς καλῆς καὶ ἀληθοῦς εἰς εἰς τὸν οἶκον ἀνηκούσης γυναικός, ἅτις πρέκει ν' ἀνάκη εἰς τὸν κόμρον, τὰς ἐπισκέψεις, τὰ θερμωκείατα καὶ τὴν ἐν τῇ Μεγάλῃ Ὁδῷ περιφορὰν ὅσοι τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον.

ΑΣΣΑΓ'Α-Α. ΠΡΕΣΒΥΤΟΥ

ΟΙΚΙΑΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Διατήρησις πρασίνων θασιέλων.

Περά τὸν ἐν τῷ προτέρῳ φύλλῳ δοθέντα τρόπον διατηρήσεως πρασίνων φασήλων, ἐφαρμοστέος ἐπίσης εἶναι καὶ ὁ εἰς.

Στρώσθε τὸν βυθὸν κατὰ τὸν ὅσον μετὰ μαγειρικῶν ἄλλας ριζόχρον (μυριόδαρο), ἐπιθέσατε στρώμα φασήλων, ἐπὶ τούτου πάλιν στρώμα ἄλλας καὶ καθεξῆς. Καλύψθε τὸ ὅλον διὰ κινίου καὶ κλείσατε τὸ δοχεῖον ἐμμητικῶς. Ὅταν δὲ θέλητε νὰ μαγειρεύσθε ἐκ τῶν φασήλων τοὺς διαβρεχέτε προηγουμένως ἐπὶ 3 - 5 ὥρας ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος, ὅπου ἀποβάλλουσι τὸ πολὺ ἄλας.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Γάλακμα ἐξ ἀμυγδαλῶν.

Ζεματίσατε 100 δρ. ἀμυγδαλῶν, στραγγίσατε, καθαρίσατε καὶ ῥίψτε εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, ὅσθεν ἀποσύρουσα, τὰ σπογγίσατε διὰ καθαρῶτατο κινίου καὶ τὰ κοπανίσατε καλῶς μαζῇ μετ' ἑλαίου εἰς βόλους 25 δρ. εἰς μαγειρικὸν ἰγδὸν ῥίπτετε δὲ ἐπ' αὐτῶν ἐν τῷ μεταξὺ ὀλίγων ὕδατος. Ἀφ' οὗ κοπανισθῶσι καλῶς, τὰ ἀναλύετε μετ' ὀλίγου ὕδατος ἢ γάλακτος

καὶ τὰ κοπανίσατε ἀπὸ λεπτότατον πανίον εἰς δοχεῖον, περιέχον 100 δρ. λεπτοῦ ἑλαίου. Ἀναμιγνύετε καλῶς τὸ μίγμα μέχρις οὗ ἀναλυθῇ ὁ ἑλαῖος, προσθέσατε ζελατίναν 15-δρ. ἀναλυμένην εἰς 50 δρ. νεροῦ περῶσα ἀπὸ τρυπητόν, ἀναμιγνύετε πάλιν καλῶς, προσθέσατε ἐν ποτήριον ἀρωματώδους γλυκυπότου (liqueur), παγώνετε, ἀν θέλητε, τὸ γάλακμα, καὶ φέρετε εἰς τὴν τράπεζαν.

(Ὅλικὴ δαπάνη κατὰ μέσον ὄρον γρ. 5—6.)

ΕΥΥΡΑΝΣΑ

Ἡ μουσικὴ τῶν δεσποινίδων.

Ἐσπερὶς οἰκογενειακὴ εἰς τὸν οἶκον ἀπλοῦ τοῦ πατρὸς μακεδόνας.

Ἡ θυγάτηρ παρεκλήθησα νὰ παίξῃ κλειδοκόμβου κατὰσπαρῶσι δι' ἀγρίων θοροῦσων τὰς ἀκούσ τῶν περιττωμένων.

Ὁ πατὴρ μετὰ θαυμασμοῦ:

— Ἀρ' ὄντας ἦρθα ἀπ' τὸ Σάμι ἢ Παλλοῦ προήδεσθε! (προώδεσθε). Εἰς ἐκ τῶν περιττωμένων ἐκπληκτος.

— Μὲ... τί πίνω!...

Ὁ πατὴρ μετ' ἐγκαυχήσεως πίνω.

— Ἄ! ὦραϊο πίνω! Γερὸς μπιγιᾶς!...

Ἡ μικρὰ Μαρία πρώτην φορὰν βλέπει ἀτάκτατον εἰς τὸν λιμένα:

— Μαμά, τρέξε, νὰ ἴδῃς μιὰ μηχανὴ τοῦ σιδηροδρόμου ποῦ ἦλθε νὰ κάμῃ μπάνο!

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΛΙΟΥ

προκειμένου νὰ εἰπωσι τὴν μικρὰν ἀλήθειαν. Ναι, ἐπαναλαμβάνω, προσπαθῶν νὰ διαφθερίσθε τὴν σύζυγον τοῦ γυναικαδέλφου σας, διακρίτετε ἀληθῆ ἀναγνῶντα.

Ὁ Ρογῆρος ἀνεσπότησε παρκαθίς ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ τούτου ἠθικῶν ἐκούου, παρὰ τὴν διεφθαρμένην καὶ ὀλισθηρὴν φύσιν του, ἐν ᾗ δέσωζεν ἐπὶ ἑαυτοῦ σεβασμοῦ πρὸς ἑαυτόν.

— Ναι, προσθέτω, ἐπανέλαβεν ἡ Κερσεία, ἐπιφρονημένη τὴν ψυχολογικὴν στιγμὴν, ὅτι ἡ πράξις εἶναι οἰκτρὰ καὶ ἀναξία εὐπατρίδου, εἶναι πράξις πρὸς τῆς ὁποίας οἱ ἀσῆμοι ἡμεῖς ἀσπὸς θὰ ἰδιστάζομεν.

— Ἀγαπητὴ γυναικαδέλφη μου, νομίζε: τίς ἐἴθε αὐτὸς ὁ γυναικαδέλφος μου.

— Μὴ ἀμφιβάλλετε ὅτι θ' ἀντιμετρηθῆτε μετ' οὐ πολὺ πρὸς αὐτόν, τὸν ὅποτον, ἀν δὲν παύσῃ τὸ μῦρον αὐτοῦ καλῶν, θὰ σπύσω νὰ ἰδιοποιήσω.

— Θὰ πράξητε τοῦτο!... ἀλλ' αὐτὸ ἀκριδῶς εἶναι ὅτι πρὸ μικροῦ ἠνομάζετο ἀναγνῶντα αὐτόχρομα.

— Οὐδῶλος, διότι σὰς προείπον τὸ πρᾶγμα.
— Εἶναι λειπὸν ἀπειλή;
— Ἀκριδέστατα.

Ἐξηκολούθησαν συμβαδίζοντες ἐπὶ στείρην πρῶτος καὶ σιγηλῶς ὡς ἂν ἦσαν ζεύγος φίλων.

— Αὐτὰ μόνον εἶναι ὅσα ἠθέλατε νὰ μοι εἴπατε;

— Ὅχι μόνον. Ἡθέλον ἐπίσης νὰ σὰς εἴπω ὅτι παροφῆτε τὴν γυναικα σας, ἥτις εἶναι κάτοχος ἐπίσης καλῆς, ἰσῶς καὶ καλλιτέρας ἀνατροφῆς ἢ ἡ Ἐμμελίνα, καὶ ἀναντητήτως πολὺ εὐφροστερά αὐτῆς καὶ ἐπομένως.

— Τί; παρετήρησατε παρ' αὐτῆς ὑποκόντι; ἠρώτησεν ἐκείνος σφοδρῶς ἐπέμω ἀίφνης τὸ βῆμα.

— Νομίζω κίριε, ὅτι διὰ τῆς ἐρωτήσεως ταύτης ἀσβεβεῖτε

ταυτόχρονα πρὸς τὴν σύζυγόν σας καὶ πρὸς ἐμέ! ἀπήνησεν ὑπερπᾶνω ἡ κόρη.

Καὶ διὰ γλυκυτέρας φωνῆς.

— Οὐδὲν παρετήρησα, ἐπανέλαβε. Ἄλλ' ὁ κόσμος εἶναι κακός. θάπτον δὲ ἡ βράδιον ἐπὶ τῆς ἐπιμονοῦ τῆς ἀντιπαθείας σας πρὸς νίαν καὶ ὠριωτάτην σύζυγον, ἥτις ἀφ' ἐτέρου δὲν ἔχει τέκνα ἐν ἀπαρχολῇ τὸν βίον της, θὰ ἐρεῖσασιν μυστοτορηματικῶν δράσιν ἐκ μέρους της, τὴν ἡμέραν δ' ἐκείνην οὔτε σεις, οὔτ' ἐγὼ θὰ γιλιόσωμεν, κ. δι' Ἐωτρί.

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἐβλεπε θλιβερῶς πρὸς τὴν γῆν, ἐκλυθεῖσα πλέον ὑπὸ ἀληθοῦς ἀγκυνησίως ὑπὲρ τῆς δυστυχῆς ἀδελφῆς της.

— Κύριε δὲ Ἐωτρί, δὲν δύνασθε νὰ ζήσητε ὡς ἄλλοι οἱ ἄλλοι; ἐπανέλαβε.

— Ἄλλ' ἀκριδῶς ὡς ἄλλοι οἱ ἄλλοι ζῶ, καὶ σεις μ' ἐπιπλήττετε! εἶπεν ἐκείνος.

— Ὁ πατὴρ μου δὲν εἶπεν οὕτως. Ἐσίβητε τὴν γυναικα σας, τὰ τέκνα του, τὴν ἐστίαν του, τέλος. Καὶ πάλιν σὰς γνωστοποιῶ, κύριε, ὅτι ἀν ἐξηκολούθητε ἐρωστοτροπῶν ἀθλίως πρὸς τὴν Ἐμμελίαν, θὰ μ' εἰρήτε ὀρθομένην ἀπειλητικῶς πρὸ τῶν σχεδίων σας.

— Κηρύσσατε πόλεμον;
— Ναι, ἀμείλικτον πόλεμον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ ὑπόκρισις θὰ μοι ἦτο περιττὴ, τὸ δὲ τέλος θὰ δικιωσῇ τὰ μέσα.

— Καὶ ἐγκατάλιποσα αὐτὸν ἀποτόμως, ἔσπευσε πρὸς τὸν οἶκον διὰ τῶν γοργῶν, ἐκείνων ὡς νεκρῶν. Ὁραϊδὸς ἠμέρης βημάτων της.

— Οἰκογενεια πατριαρχῶν, ὀπισθοδρομικοὶ νοεῖ! ἐψέλλισεν ἐκείνος λυσοσῶδως βλέπων αὐτὴν ἀπερχομένην.

(ἔπεται συνέχεια)

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἀριθμ. 50 ἐν ταῖς ἐπισχ. 50 ἐν τῇ ξένη φ. χρ. 15

Ἐξαιμένοι τῆ ἀμίσθ

Αἱ συνδρομῶν πρόσλη- ρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει φερύσθ τῶν ὑπογραφῶν καὶ σφραγίδα τῆς διευ- θύνσεως.

« Πάντες οἱ κρατίσαν- τες ἄχρι ὧρας τῆ αὐτῆς λογίζονται συν- δρομηταί.

Τὸ φύλλον τιμῆται πρῶτως 50.

Ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατῶν δόκος Μαχμουδὲ 7-9 ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ Γ. Ι. Σείτινίδου.

Πᾶν πρὸς δημοσίευσίν ἄ- ποστελλόμενον χειρόγρα- φον δὲν επιστρέφεται.

Πᾶν ἀνυπόγραφον δημο- σίευμα περὶν ἢ ἑμμε- τρον πρωτότυπον ἄμε- ταπεφρασμένον ἀνήκει τῇ Διευθυνσίῳ.

Τῶ ἐγγράφοντι 10 συν- δρομητῶν δωρεῖται ἡ ἐπι- ρικὴ συλλογὴ «Πρόβατ Ἰππίσις». Τῶ ἐγγράφοντι 20 παρέχεται ἡ Βοσπο- ρίς δωρεῖν ἐπὶ ἔτος.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Τῆ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΕΥΥΠΟΔΗΤΩΝ ΔΟΓΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἡ γυνὴ διδάσκαλος. — Θερηκευτικά: Ἡ ἐξάπλωσις τοῦ Χριστιανισμοῦ (ὑπὸ Ἀθ. ἀρχιεπισκοπῆς Δ. Φ.). — Ἐκ- παιδευτικά: Ἡ διδασκαλία τῆς χειροτεχνίας ἐν τῷ δημοτικῷ σχολεῖν (ὑπὸ Ρ. Καρατζῆ). — Κόρη ἄπονη (ὑπὸ Ἀλεξάνδρας Παπα- δοπούλου). — Ἀκροστιχὶς τῆ Μούσῃ Θεοῦ. — Αἱ κακαὶ μας εἴσεις (ὑπὸ Κλέων; Κωνσταντίνου). — Οἰκιακὰ: Οἰκογενειακὴ ἱατρικὴ: Περὶ τῆς παρωτίτιδος (ὑπὸ Ν. Ρ.), Πρακτικὴ συμβούλη, Μαγειρικὴ συνταγὰ. — Εὐτόρπηλα. — Διδασκαλία ἐργοχειροῦ: φακε- λοθήκη. — Ἐπιφυλλίς, (Henry Gréville) Κηφισία.

Εἰκὼν ἐργοχειροῦ: φακελοθήκη.

* Οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας
* ταῖς Μούσαις συγκαταμηνύς.
* ἡδίστων συζυγιάν.
Ἡδρ. Ἡρ. Μαιν. Στ. 473 - 5

Οὐδεμία πλέον ἐπιστροφή τοῦ φύλλου γίνε- ται παραδεκτὴ. Πάντες οἱ μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ 4ου ἀριθμοῦ κρατίσαντες τὸ α' φυλλάδιον, ὅπερ μόνον ἀπεστάλη ἀντὶ ἀγγελίας, οὐχὶ δεῖ καὶ τὰ μετ' αὐτοῦ, θεωροῦνται τακτικοὶ συνδρομη- ται τῆς Βοσποριδος.

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ κρατοῦντες εἰς ἀγγελίας τὰς «Βοσποριδος» πρὸς ἐγγράφην συνδρομητῶν ὅπως ἐπιστρέ- ψωσιν αὐτὰς πρὸς τὴν Διεύθυνσιν ἵνα ἐγκαίρως ἐπισητῆ ἡ ὑποστολὴ τοῦ φύλλου πρὸς αὐτοὺς, ἀπονεμηθῶσι δὲ καὶ πρὸς ὅσους δεῖ τὰ ἀνωθὶ ἀναφερόμενα δῶρα.

Ἡ ΓΥΝΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

«Τὶ ἔκαμες τὰς Ῥωμαϊκὰς λεγεῶνας, Οὐάρρων; Οὐάρρων! ἀπόδος μοι τὰς λεγεῶνας μου! . . .

Ταῦτα αὐστηρῶς καὶ βαρυθύμως ἀνέκραξεν ὁ πρῶτος τῆς Ῥώμης Αὐγουστος πρὸς τὸν στρατηγὸν τοῦ Οὐάρ- ρωνα τὸν φέροντα τὴν πικρὰν καὶ βαρεῖαν εὐθύνην τῆς ἀπωλείας τῶν χαλκοχρῶτων Ῥωμαϊκῶν ταγμάτων ὑπὸ τὰ ὄψα γαλατικὰ ἕξθη μακρὰν τῆς κοσμοκρατείας μητρὸς των, ὀπίσω τῶν Ἀλπεων.

Ναί, ἀπόδος τὰς λεγεῶνας, Οὐάρρων! τὰς εὐκλείεις λε- γεῶνας, τὰς πέντε ἐκείνας ἀθηρὰς μυριάδας τῆς Ῥωμαϊ-

κῆς στρατιώτιδος νεολαίας, ἃς ἀπόλεσε, στρατηγέ, ἡ ὑπέρρων ἀπειρία σου καὶ ἡ εὐρυτέρα τῆς ἰκανότητος τόλμη, ἔλθῃ καὶ ἀπέδος τας νῦν εἰς τὸν Ὀκτάδιον Αὐ- γουστον.

Ἐλθῃ καὶ ἀπέδος τας νῦν εἰς τὴν γενέτειραν Ῥώμην, ἧτις ὠπλισμένας μέγας ὀρῶν τὰς ἀπέστειλε μακρὰν τῶν κόλπων αὐτῆς ὅπως ἀπαξ ἔτι διὰ τῆς σπάθης των δρέψωσι τὴν ἠεροσόρραντον δάρνην τῆς νίκης, δι' ἧς πλέον ἢ ἀπαξ συνείθισε νὰ κομῆ τὰ εὐρέα, τὰ λεοντόθυμα στήθη τῆς.

Ἀπόδος τας εἰς τὰς μητέρας, τὰ τέκνα, τὰς συζύ- γους, τὰς ἀδελφάς, εἰς τὰ κλαίοντα ὄμμακα καὶ τὰς πενθούσας καρδίαι, ὅσας πέφρωται νὰ κερκυνοβολήσῃ ἀνηλείδω τὸ οἰκτρὸν τῆς ἧττης καὶ τῆς σραγῆς αὐτῶν ἴκουσμα.

Ἀπόδος τας, τέλος, εἰς ἑαυτάς, εἰς τὴν νεότητα, εἰς τὸν βίον, εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὸ μέλλον των καὶ εἰς τὸν Θεόν, ὅστις, δὲν τοῖς ἐδῶκε τὴν ζωὴν ἵνα τοῖς τὴν ἀπωλείης σὺ ἀδίμως καὶ ὅστις νῦν ἐπίσης αὐστηρὸς καὶ βαρυπενθὴς διὰ τοῦ στόματος τοῦ πρώ- του τῆς Ῥώμης αὐτοκράτορος σοὶ κράζει: Τὶ ἔκαμες εἰς Ῥωμαϊκὰς λεγεῶνας Οὐάρρων; Οὐάρρων, ἀπό- δοσ μοι τὰς λεγεῶνάς μου!

Τοιαυτὴ τις ἀλγινὴ καὶ βροντιώδης εὐθύνης κραυ- γὴ ὁ ἀπηγγέσθη ποτὲ καὶ εἰς τὰ ὦτα ὑμῶν ὁσάνεις ἐλιγώτερον τοῦ δέοντος ἄξει τῆς εὐρείας, τῆς ὑψη- λῆς, τῆς ἀγανούς ἀποσταλῆς τας φανήτε, ἡ προσφιλεῖς ἀδελφαὶ ἠεροσολῶ μου διδάσκαλοι!

Τοιαύτη ροθερά και πραγματική φωνή εν τη σκληρή πρό του ανεπαρκούς άπελπισία της, τοιαύτη άγρία έδουνη άρα πρός τας άσθενείς και άγνώστους ύμεις, άν άπθενέστεροι έαυτών εν τώ έργω σας γείνητε, θ' άναντη δόση ποτε από τά μητρικά της άνωρότητας στήθη.

Δίν προτίθεμαι ένταύθα ίνα κατά την συγκριτικήν των προτέρων μου άρθρων σφραγ. και άνέλθην ύποδείξω κατά κόρον άριόζει ή δυσάριστοι πρός την γυναικα τώ έργον του διδάσκαλου μεθ' όλων αυτου των έξόχων άπέψων και θεωριών.

Διότι ότι είναι αύτορανεός ότι ως έκ της φύσεως αυτού της έξόχως στοργικής, φιλανθρώπου και μητρικής, ούτως ειπείν, άδύνατον να ή άναρμόδιον, αλλά τούναντίον μάλιστα συμρούσταται τυγχάνει πρός την φύσιν και τόν προορισμόν της γυναικός, τόν όποιον μακράν του να παρακώλυση και άντικρούση, ύποδοθηεί μάλλον πρός ύπερόχον έξύψωσιν και τελειοποίησιν.

Διότι διδάσκαλος κατά την άληθή και ούτιώδη της λέξεως εκδοχήν δέν σημαίνει μόνον λαμπάδεός γνώσεων, αλλά κυρίως παιδαγωγός, παιδαγωγός δε σημαίνει μήτηρ, και μήτηρ έπιστήμων. Πάσα δε γυνή τρόπον τινά, έρενηθή μήτηρ, και δέν είναι γυνή άληθής, αλλά προσπεποιημένη γυναικεία πλαγγών ή μη αυτομάτως έκ φύσεως τρέφουσα εις τά στήθη αυτής τά μητρικά ένστικτα.

Άρα ή γυνή γεννηθείσα μήτηρ, έρενηθή διδάσκαλος.

Έδουάμηγ ίσως να τονίσω εν τη ειδική ταύτη στήλη άλλην τινά του θέματος φάσιν ότι δηλαδή, άν γενικώς και άνεπαρκώς φύλου ή όλη του διδάσκαλικού έργου άξία αυτοποδείκτως κατατάσει αυτό εις την ύψιστην ήθικήν βαθμίδα και τά έξοχώτατα νοερά άξιώματα, άλλ' όμως ίότα ή παιδείας του γυναικείου φύλου, εις την κόρρωσιν των μητέρων του μέλλοντος άφορώσα, τσαύτην προσλαμβάνει πρό ήμων τεραστίαν έκκωσιν εις ηγγικαίον όηκούσαν ύψη, ώστε περί αυτής δικαίως θα ήδύνατο τις να έραρμόση τώ του Όμηρου έκείνο γιγάντιον άληθές έπος:

Ούρανώ έπιστήριξε κάρη κ' επί χθοσι βαινει ήτοι: επί της γης πατούσιν οι πόδες της και ή κεφαλή της σθάνει εις τόν ούρανόν!

Ναι, γυναίκες διδάσκαλοι, ναι, αγαπηταί όμόρυλοι μου τυγάδερρι του παλιού Προμηθέως εν τώ έργω του μεταλαμπάδευσιν ούχι την άκτινάτων γνώσεων μόνον αλλά τώ φως αυτό της ψυχής.

Τών κοινώνων τώ μέλλον, του Γένους ή ήθική και κοινωική παλευρόθησις, ή έξυγίασις και άννακίαισις του άνθρώπινου ήμων ιδεώδους, ή κατά τώ δυνατόν διαμείνισις, τέλος, άν μη λύσις, του και παρ' ήμιν ως και πανταχού μεληθώς ύπισταμένου κοινωικου προβλήματος, ταύτα πάντα από των χειρών ύμών, από των άσθενών αλλά στίβαρών σας χειρών έξαρτώνται!

Και ταύτα πάντα δέν είναι λέξεις κεναι και έροι σχολαστικής λεσχηνείας, άνεμώλια έπη πετώντα εις

την άκμή της γραφίδος ως σκεδάσεται και παρ' των έρημων ή αύρα και της ύπολαίδος τώ λάλον τερέτισμα. Άλλ' είναι τώ αίμα, ή σάρξ και τά νεύρα του έθνικου μας βίου, είναι τώ Ναι ή τώ Όχι της μελλούσης ευδαιμονίας ή κακοδαιμονίας μας, της μελλούσης ήμών άκμής ή κατατροφής.

Και ταύτα πάντα φείς εις τας χείρας ύμών τά κρατείτε!

Άλλ' ίδου ποίον θέμα άποτελει είδικώς τόν κυρημα του λόγου μου σήμερα. Πανταχού του ένταύθα έλληνισμού, πανταχού όπου δεκάδες τινές έλληνικών οικων άπαρτίσονται παγίαν τινά όμογενή κοινότητα, άπκντώνμεν κτήρια τινά τών μιν καλλιμάρμαρα, παρ' δε και τρωγλειόδη τρωματισμένα όλα εις την δημοτικήν γυναικείαν παιδείαν.

Άλλ' άρα γε έκτελούσι πανταχού ως όει τόν προορισμόν αυτών τά κτήρια ταύτα; άρα γε ότοι λίθοι και άμμοκονία καταβλήθησαν πρός άνίγερσιν αυτών, καταβάλλεται και ίση φροντίς πρός έπίτευσιν του μεγάλου ανθρωπιστικού σκοπού, δι' όν άνηγέθησαν;

Δυστυχώς, ναι! ή λαϊκή της θηλείας νεότητος παιδεία νοσεί.

Ό χαλκός ήγει και τώ κύμβάλον άλαλάζει και ό λυγρός εν' έτι τεθειμένος υπό τώ μόδιον! Δέν θα στραφώσι πλέον τά βλέμματα των παρ' ήμιν άρκεσίων πρός την χαλκούσαν ταύτην έθικήν πληγήν;

Ό καιρός πλέον έπέγγει. Έξ όλων των πεπολιτισμένων έθνών μόνον ήμεις, των όποιων τά έθικά σφραγρησιμοποιούσιν έκείνα εις τά παιδευτικά των συστήματα, μόνον ήμεις σήμερα άπολειπόμεθα εν τη όδω της παιδείας.

Άνάγκη ή όλη θηλεία παιδείας να πρακτικευθή και τεθή έγγυτέρω του βίου της παρ' ήμιν γυναικός. Άνάγκη εν τη πραγματική αυτής μεταβολή να εκλαικευθή ή θρησκεία, να έξυγανθή ή γλωσσική διδασκαλία, να εκλαικευθή ή αρχαιοέλληνική φιλοσοφία και ποίησις ως και αί έπίτημαι, να διδαχθή Οικιακή Οικονομία και Παιδαγωγική, εκλαικευμένη έπίσης, εις τας άνωτέρας της δημοτικής Σχολής τάξεις άνάγκη ή άχρηστος έκείνη και όλως παράχρηδος διά τας λαϊκές τάξεις διδασκαλία των έργοχειρών ν' άντικατασταθή υπό πρακτικωτέρων γυναικείων έργων, ραπτικής, κοπτικής, πλεκτικής, επιθροβωτικής και λοιπής οικιακής έργασίας, άνάγκη, τέλος, να ιδρυθώσιν εν ταις σχολαίς αναγνωστήρια παιδικά κατάλληλως όργανούμενα και πλουτιζόμενα.

Ταύτα πάντα, ούτε δαπάνας πολλές, ούτε κόπους πολλούς άπκίτουσιν, άλλ' μόνον είδημόνα και συντην όργανωτικήν διαρρύθμισιν.

Άλλά πρό τούτων άνάγκη να γείνη τι άλλο, ού άνευ ούδεν έστί γενέσθαι των δεινών.

Άνάγκη πρό πάντων να ιδρυθή εν τη Γένει ήμων διδασκαλείον των θηλέων, εν φ να μορφώται επιστήμονες, Έλλητίδες διδάσκαλοι μετά την βικτήν

βελτιώσιν, ἰννοῦσιν, τῶν ἑθνοκρατῶν καὶ ἀποδοῦναι εἰς τὸ ὅποιον νὰ γίνονται δεκταὶ τελεόροτοι γυμνασίων καὶ εὐδοκίαι· ἀλλὰ μετ' αὐστηρὸν διαγωνισίον, καὶ τὸ ὅποιον νὰ ἀποδίδῃ αὐτὰς εἰς τὴν κοινωρικὴν ὄντως ἰσχυρὰς διὰ τὴν μέγαν αὐτῶν ἔργον, τοῦ ὁποῦ τὴν ἀκαρτέον ἐπιτυχίαν ἀδικῶς τῶν ἐπιγυρομένων αὐστέρως παρ' αὐτῶν, ἐνθ' ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ πρὸς αὐτὸ καταρτισμοῦ τῶν ἀνεπαρκῶς μέθων ἐμετριώθησμεν.

Ἄν ἀναίρει τις ἐπι βελτιώσιν καὶ τὸν πολλοῦ ὀφλοπόδες ἐπαρκῶς ἢ ὀφλοπαικὴ παιδείαν, προαγομένη διὰ τῆς χειρὸς εὐγενῶν τῶν γυναικῶν διδασκάλων, αἰτίνας διὰ τῆς ἰδίας αὐτῶν μακροχρονίου μελέτης, τῶν ἀτρύτων πρῶτον, καὶ μὴν ἀλλὰ, καὶ ὀφλοπαικῶς τῆς ἰδιομαθίας καταρτιστῶν νὰ ταῦσιν ὑπεράνω τῆς ὁλης ταύτης ἐθνοπαικῆς ἀδιαφορίας μας· ἀλλ' αἱ μεριότητες αὐταὶ ὄν ἀνεπιρροῦσι τὸ γενικόν.

Ἄλλὰ θαρρεῖτε, μητέρες τῶν κορῶν τοῦ Γένους διδασκαλοὶ! θὰ ληρῆθῃ καὶ περὶ ὑμῶν στοργικὴ τις φροντίς, τὸ μέλλον σας θὰ βελτιωθῇ, ὁ κληρὸς σας, θ' ἀνεκωθῇ, ἡ ἰκανότης σας, Ὁ ἀναπτυχθῇ ἐν τῷ μέλλοντι ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων διότι θὰ ἐνοήσωσιν ἐπὶ τέλος καὶ ὅσοι ὅτι ἀνάστην νὰ γένητε ἐπαρκῆς πρὸς τὴν ὕψιστην κοινωρικὴν καὶ ἀνθρωπίνην εὐθύνην, τὴν κρατεῖτε εἰς χεῖρας, ἵνα μὴ ποτε αὐστέρως σὰς ἐρωτήσῃ τί ἐκάματε ἐπὶ γῆς τὸν τίτλον τοῦ ὀφλοπαικῆς Ἰησοῦς, ἵνα μὴ ποτε ὁ τῶν πάντων Πατῆρ, βλέπων ἀπολλομένους τὰς πράξεις τῶν ἀγῶν τοῦ θυγατέρων, ὅσοι εἰσέρχονται ὑπὸ τὰς μητρικὰς σας χεῖρας ὡς βλοσυρὸς ἐξελεγκτῆς σὰς κρυψάσῃ: Ἀποδοτέ μοι τὰς λεγέωνάς μου!..

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

ΕΞΑΠΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

«Καὶ ἤρουν ἀπὸ ἀνκτολῶν καὶ θυμῶν καὶ ἀπὸ βορᾶ καὶ νότου καὶ ἀνακλιθῆσονται ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.» (Λουκ. 13, 29.)

Κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Χριστοῦ (Πραξ. ἀποστ. 1, 4.) οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ δὲν ἐχωρίσθησαν ἀπὸ Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ περιέμενον τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἵνα ἀναδείξῃ αὐτοὺς ἀξιῶς τῆς ὕψλης διακονίας καὶ ἀποστολῆς, εἰς ἣν ἦσαν προωρισμένοι. Τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, συναγμένους τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τὸ αὐτὸ, κατῆλθεν ἐπ' αὐτοὺς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐν πυρίνας γλώσσαις καὶ ἤρχισαν νὰ λαλοῦσι τὰς γλώσσας τῶν διαφόρων λαῶν, οἵτινες εἶχον ἀναβῆ εἰς Ἱεροσόλυμα, ἵνα ἐορτάσωσι τὴν Πεντηκοστήν. (Πραξ. ἀποστ. 2, 4, 42.) Διὰ τὸ θάυμα δὲ τοῦ τῶν γλωσσῶν καὶ τὸν Θεόπνευστον λόγον τοῦ ἀποστόλου Πέτρου ἐπέστρεψαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ψυχὰι ὡσεὶ τρισχιλίας, ὑπεσβήθησαν πᾶσιν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ μετένοιον καὶ ἰσαπισθήσαν κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Χριστοῦ ἐν ὀνόματι τῆς ἁγίας Τριάδος (Ματθ. 28, 19—20.) Μετὰ τὴν ἰδρῶσιν δὲ τῆς πρώτης ταύτης χριστιανικῆς κοινότητος ἐν Ἱεροσολύμοις οἱ ἀπόστολοι ἐπέμειναν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκεῖ καὶ ἀλλοῦ

τῆς Παλαιστίνης μόνον τοῖς Ἰουδαίοις, μετ' ἄρῃ δὲ ἐπέστρεψαν τὸν σπόρον τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ εἰς ἄλλας χώρας καὶ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν ἐπιδοθέντες, ἐτι ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ εἶναι προωρισμένη πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν.

Ὅτι δὲ ἰδρῶσαν μέλιστα διὰ τῶν προσπαθειῶν τοῦ ἀποστόλου Παύλου καὶ τῶν βοηθῶν αὐτοῦ Μάρκου, Λουκᾶ, Βερνάρου, Σίλλου, Τιμοθέου, Τίτου καὶ ἄλλων, χριστιανικαὶ κοινότητες ἐν Συρίᾳ, Ἀνατολίᾳ, Ἑλλάδι, Ἰταλίᾳ καὶ ἄλλοις ἐπαρχίαις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους. Ἡ πρώτη δὲ χριστιανικὴ κοινότης ἐκτός τῆς Παλαιστίνης συνέστη ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας. Ἐνταῦθα οἱ εἰς Ἰουδαίων καὶ οἱ εἰς ἔθνεσιν προσεληθόντες εἰς τὸν χριστιανισμὸν εἰσῆλθον κατ' ἀρχὰς Γαλιλαίᾳ ἢ Ναζωραίοι ὠνομαζόμενοι, ὠνομαζόμενοι Χριστιανοί. (Πραξ. ἀποστ. 11, 26.)

Εἰς τὴν ταχίστην δὲ ἐξέπλωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἦσαν πανταχοῦ διὰ τῆς Θείας Προνοίας τὰ πάντα προπαρασκευασμένα. Τὰ τελεοροῦντα δὲ αἴτια τῆς ἐξέπλωσιν ταύτης ἦσαν πρὸς τοὺς ἄλλοις τὰ εἰσῆ. Πρῶτον τῆς ἐξέπλωσιν διδασκαλίαν αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ, ἡ δύναμις τῆς ἀληθείας, ἥτις ἐλάλει εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Αἱ ἀληθείαι αὐταί, αἰτίνας ἐκλήρουν ἱερωτάτας ἀνάγκας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ τῆς καρδίας, ἵνα νὰ ἐμπούσῃ τοὺς Ἰουδαίους ἐτι μένοντες ἐν Ἱεροσολύμοις, ἐπιπλῆθον διὰ τὴν ἐξέπλωσιν τοῦ πολιτικοῦ αὐτῶν δεσμοῦ καὶ διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ καοῦ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐσείσθη τὸ θρησκευτικὸν αὐτῶν πολιτεία ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ καὶ ὅτι πολλοὶ εἰς αὐτῶν ἔπαισαν περιμένοντες τὸν Μισσὶν ὡς ἰσχυροὺς βασιλεῖς. Ὅχι ἔτι δὲ ἡ ἠθικὴ καὶ θρησκευτικὴ κακίστασις τῶν ἐθνῶν ὑπᾶρξεν εὐνοικὴ εἰς τὴν ἀποδοχὴν νέας θρησκευτικῆς διδασκαλίας. Ἐν τῷ Ῥωμαϊκῷ κράτει, τὸ ὅποιον ἦτο τότε τὸ μέγιστον καὶ ἰσχυρότατον κράτος ἐπὶ τῆς γῆς, ἠρῶσθη τὸ σέβας πρὸς τὴν πατρῶν θρησκείαν καὶ σχεδὸν πανταχοῦ ὄριστάντο νέαι θρησκείαι πρὸς τὰς παλαιάς. Πολλοὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ῥωμαίων διὰ τῶν σχεδίων καὶ τῆς διδασκαλίας τῶν σοφῶν αὐτῶν ὑπεραρῆντες τοῦ κοινῶ καὶ συρραϊσμοῦ καὶ χαμαιζήλου ὄχλου, ἐξέκλιναν ἀπὸ τῆς παλαιᾶς εἰδωλολατρίας καὶ ἦσαν διατεθειμένοι ν' ἀποδεχθῶσι διδασκαλίαν, ἥτις πλήθη ἄπειρα ἐκ τῆς ἐσχάτης διασπορᾶς καὶ κλίσεως εἰς καθρωτικὴν ἠθικὴν ἀνεπίδοσιν καὶ ἐκ τοῦ βοῦθου τῆς ἀσείβεως εἰς τὸ ὕψος τῆς θεογνωσίας αὐτὰ ἀνήγαγε καὶ τὴν ἐπιτυχίαν ἀγαθῶν ἀκέραιον καρδίαν μακαρίων ἐλπίδων εἰς ὕψλοστον κόσμον ἐκλήρωσεν. Ὅθεν ὁ χριστιανισμὸς διὰ τῶν ὁδοποριῶν τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν βοηθῶν αὐτῶν οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐπιμειξίας τῶν ἀπανταχοῦ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους διεσπαρμένων Ἰουδαίων ταχίως ἐγένετο γνωστὸς καὶ πανταχοῦ εὐεργίως καὶ κήρυκας. Ἐσχῶς δὲ ἠεζῆντο ὁ ἀριθμὸς τῶν χριστιανῶν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ὡστε φηνοῦσθε τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος σχεδὸν οἱ ἡμίσεις τῶν κατοίκων τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους καὶ τῶν ὁμοίων χωρῶν ἦσαν χριστιανοί. Πρὸς τοῦτο δὲ οὐκ ὀλίγαν ἀνεβάλατο, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι, οἱ κύριοι πολλῶν ἐθνῶν, αἰτίνας διεφόρον Ἑλλήνων εἰς τὰ ἔθνη καὶ τὴν θρησκείαν, ἦσαν ἀνεκτικτοὶ ἐπαροδοῦντων. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ πρώτοι χριστιανοί, οἵτινες ἰθροῦντοῦς ἀερεῖς τῶν Ἰουδαίων, ἠεζοῦντο τῆς αὐτῆς καὶ ὅσοι προσεταίας: Ἄλλ' ὅμως καὶ ἵναχοῦ διὰ τοῦτο σκληρῶς ἐτίμωροντο ὡς οἱ φιλοτάραχοι Ἰουδαῖοι. Ἄλλ' ὅμως οἱ πλείους τῶν χριστιανῶν διὰ τὰ χρυστὰ ἔθνη καὶ τὸν ἀνεπιληπτον βίον, διὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην, διὰ τὴν εὐνοίαν πρὸς πάντας ἀδικησῶς,

τούς πιστούς και τούς άπίστους, και διά τήν προήγτητα και τήν μακροθυμία προς τούς έχθρους αυτών, ού μόνον αξιούντο τής υπολήψεως των έθνικών, αλλά και τον Αικμακάρων αυτών διήγειρον δια τήν ευστάθειαν, ήν πολλοί επί των διωγμών είδίσανον έμμένοντες ακράδαντοι και ασάλευτοι: ήν τή όμολογία τής εις Χριστόν πίστεως.

ΑΘ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Δ. Φ. Καθηγητής

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΙΑΣ ΕΝ ΤΩ ΔΗΜΟΤΙΚΩ ΣΧΟΛΕΙΩ

(Συνέχεια από αρ. 6, σελ. 43).

Η ιδέα, να μεταβληθώσιν οι σχολικοί κήποι εις έργαστήρια χειροτεχνικά εξ Αυστρίας προήλθεν. Ο αυστριακός διδάσκαλος Έρτσμος Swab έρεψε τήν γνώμην εις τό μέσον και τήν ύπεστέριζεν με πάσαν θυτίαν. «Η χειροτεχνία πρέπει, έλεγε, να είναι παιδαγωγοεισα και να συνδέεται μετά του σχολικού κήπου. Όφείλει να γίνη κέντρον τής διδασκαλίας και άλλων μιν μαθημάτων, άλλ' ιδίως των φυσικών.» Αι επίτηχίαι του Έρτσμου υπήρξαν κληθείς μεγαλοπρεπείς, αι δε ιδέαι του έλαβον εύρωτάτην διάδοσιν. Έκτοτε καλώς ώργανωμένοι σχολικοί κήποι εύρίσκονται πλείστοι παραπλευρώς πολλών χιλιάδων σχολίων τής Αυστρίας, Γαλλίας και Σουηδίας, μόνον δ' εν Γερμανία σπανίζουσιν. Έν Βιέννη τή 16 Ιουλίου 1883 ηνοιχθη ή πρώτη χειροτεχνική σχολή, τή δε 1887 είχε αύξηθη εις 8 τά χειροτεχνικά καθιδρύματα, εις δύο δ' εξ αυτών έμφορρύντο και διδάσκαλοι τής χειροτεχνίας.

Αλλά και εν Γερμανία κατά τούς νεωτέρους χρόνους ή χειροτεχνική διδασκαλία απέκτησε πολλούς φίλους. Ο ύπουργός τής Δημοσίας Έκπαιδείσεως εν Πρωσσία τώ 1880 είχε άποστείλη έπιτροπήν εν λόγιών εις Δανίαν, ενά ιδίως όμικαι σπουδασάνας εχθίσωσι τά κατά τήν χειροτεχνικήν διδασκαλίαν. Περί τής άποστολής ταύτης ώμίλησεν εν τώ Κοινοβουλίω τή 15 Δεκεμβρίου του έ 1880 ο άνώτερος μυστικιστής βουλος τού κράτους Δρ. Schneider. Ο δε ύπουργός τής Παιδείας Δρ. φόν Γρόσιε εν τώ λόγω αυτού τής 4 Φεβρουαρίου 1884 εδήλωσεν εν τή Πρωσσιακή Διαίτη ότι ή Εκπαιδευτική Έπιτροπή δέν άντιτίθειται μιν εις τήν εισαγωγήν τής χειροτεχνίας, π. χ. τής κηπουτικής και όπωροκομίας, εν τισι δε διαιμερίσμασι και τής μελισσοκομίας, μεταξοφύλας και ίχθυοτροφίας εις τά σχολεία των κωφαλάων, εις τά τυφλοκομεία και τά σωφρονιστήρια, άλλά δέν θεωρεί δυνατήν τήν εισαγωγήν αυτής ως μαθήματος εν γένει εις τά δημοτικά σχολεία και τά διδασκαλεία. Έν τούτοις σύλλογοι και διδάσκαλοι διδάσκοντες εις τά σχολεία των ταύτην, θά ύποστηρίζωνται προσηκόντως.

Υπό Σύλλογων και ιδιωτών πολλά και ποικίλα σχολικά έργαστήρια συνστήθησαν εν πλείστοις πόλεσι τής Γερμανίας. Τά δε διδασκαλικά συνέδρια εν γένει εύνοϊκώς εξεφράσθησαν ύπερ τής χειροτεχνικής διδασκαλίας, άλλά δέν ιδιόρρησαν δυνατόν και αξιοσύστατον τήν σύνδεσιν τής άποκομής σχολής μετά τής διδασκαλίας, εν ώ οι άυστρογερμανοί διδάσκαλοι ύπήρξαν περισσότερον δικταθειμένοι ύπερ τής ένώσεως των δύο σχολών.

Τώ 1886 έβροθη εν Λειψία ή Γερμανική ένωση τής χειροτεχνίας των παιδων, προς ήν συνεδέθη και εν Διδακτα-

λειον. Η ένωση εκάθευε και εφημερίδα ύπό τον τίτλον «Έρμαιοίς τής χειροτεχνίας των παιδων».

Ο ύπουργός των Έσωτερικών τής Πρωσσίας τή 25 Σεπτεμβρίου 1888 διά τής έπομένως έγκυκλίου εδήλωσε τήν έκτου γνώμην περί τής χειροτεχνικής διδασκαλίας.

«Η γερμανική ένωση τής χειροτεχνίας των παιδων εχρημάτισε τήν ύποστήριξίν μου προς ευώδωσιν τού σκοπού αυτης. Είμαι εύνοϊκώτατα διαθεθίμενος προς τό έργον αυτης, διότι ή χειροτεχνική διδασκαλία, εισαχούτα εις τον πρακτικόν βίον, απεθίγη αξιολογον παιδαγωγικόν μέσον ιδίως εις τά φιλανθρωπικά καταστήματα και τά σωφρονιστήρια. Ηδη εις πλείστα μιση σύλλογοι καθιδρύθησαν, μαθηματικά έργαστήρια συνστήθησαν και μαθήματα συντάθησαν προς μέρωσιν διδάσκων τής χειροτεχνίας. Εύχομαι όπως ουχι μόνον εισαχθή τό μαθηματικό τούτο εις όφρανοτροφεία, τυφλοκομεία και άλλα όμοια φιλανθρωπικά καθιδρύματα, άλλά και εις αυτά τά δημοτικά εκπαιδευτήρια, τρέψω δε τήν σταθεράν πεποιθήσιν ότι ή καθιέρωσις τού μαθήματος θ' άποβή ουκ εις μακρόν τής ευδαιμονίας των λαών.»

Και αυτη μιν ειχα ή ιστορική ανάπτυξις τού μαθήματος τής χειροτεχνίας. Ένακα τής πολλαπλότητος τού μαθήματος όπως οι παιδαγωγοί δέν έθικαν, εισέτι ενά τελικόν σκοπόν αυτου, άλλ' άλλος άλλον σκοπόν όρίζουσι τής διδασκαλίας τής χειροτεχνίας. Τούτ κυρίως διεφύθησεν εν τούτω διακρίνοντα. Εις τά μαθηματικά έργαστήρια τής Σαλεσίας έπιδικαται κυρίως τό εχθικόν τής ωφελείας, ως έθικεν αυτό ο Κλαουζών φόν Κάας. Τά παιδία διδάσκονται ωρισμένα έργαχειρα, δι' ών να δύννηται εύκολώτερον να αντιπαραταχθώσι κατέ των κοινωνικών δυσχερειών.—Άλλοι ζητοῦσι να μορφώσωσι κυρίως τήν δεξιοτήτα των χερών, να εξηρώσωσι τήν τέχνην και τήν βιομηχανίαν και να αναπτύξωσι τό αίσθημα τού κελού. Τούτο γίνεται εις τήν ύπό τού δημοτικού συμβούλου Schenkendorf συστηθείσαν σχολήν εν Görlitz.— Η τρίτη διεύθυνσις θέλει να καταστήση τήν διδασκαλίαν τής χειροτεχνίας παιδαγωγοεισα αυτη όφειλει να συμπληρωι τήν εν τώ σχολείω διδασκαλίαν και να παράγη τήν σωματικήν και πνευματικήν ανάπτυξιν των ανθρώπων. Κατά τας ιδέας ταύτας έργαζόνται εν Λειψία, Κοτιγγη παρά τήν Ζυρλίχην, εν Βιέννη και εν τοις γερμανικοις ως επί τό πλείστον μαθηματικοις έργαστηρίοις. Τήν πρώτην διεύθυνσιν δύννηται τινι να ονομάση οικονομικήν, τήν δε δευτέραν και τήν τρίτην παιδαγωγικής ή πρώτη ήθελμωθη ύπό τού Κλαουζώνος φόν Κάας, αι τελευταίαι ύπό τού Abrahamson εν Ναϊσις τής Σουηδίας.

Γενικώς πιστεύεται ότι εν τή παιδαγωγούση χειροτεχνία εύρον σωτήριον άντιστάκμα, όπερ δύννηται να καταστήση άβλαβις τό υπερβάλλον τής εν τώ σχολείω διδασκαμένης γνωστικής ύλης και λέγουσιν ότι ή νέα αυτη διδασκαλία είναι μέσον άνακούφιστικόν, φάρμακον κατά τής σχολικής έργασίας, ότι άσκει και ισχυροποιει τούς μυς, ότι είναι άναφυχή τού τε σώματος και τού πνεύματος και κατά τήν γνώμην των ίατρών σωτήριος διά τόν έγκέφαλον και τά νεύρα (Dr. Kristeller) ότι τό σπουδαιότερον δέν άποτελει νέκν τινά υπερφόρτωσιν και επιβάρυνσιν τής σχολής, άλλά τουναντίον άνακούφισιν, ότι ενε καλύτερα μιν των σχολικων περιπάτων, οτινες μόνον μονομερή άσκησιν παρέχουσιν, άνωτέρα δε τής γυμναστικής περί τής οποίας δέν

δυναμική να είπωμεν ὅτι σκοπεῖ καὶ τὴν μορφὴν τοῦ πνεύματος.

Πρὸς τοῦτους μεταξὺ τῆς χειροτεχνικῆς καὶ γνωστικῆς διδασκαλίας ὑφίσταται ὁσαυτὴ ἀλληλεπίδρασις. Ἄμφοτέροι ἰσχυροποιεῖσιν ἀλλήλους αἰσθητικῶς συνδιεικόμενοι.

Ὁ ὡς ἂν χειροτεχνικὴ διδασκαλία παρέχει εἰς τὴν ἄλλην διδασκαλίαν πολλὰ περισσότεραν ἐνέργειαν καὶ βαθύτεραν κατανοήσιν τῶν διαφορῶν σχημάτων καὶ ὁργάνων, ἅτινα παρουσιάζονται κατὰ τὴν διδασκαλίαν. Γεωμετρικὰ σχήματα, ἀντικείμενα τῆς γεωμετρίας, ὄργανα τῆς φυσικῆς καὶ τῆς χημείας κατασκευάζονται ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ ἕνακα τούτου ὅλας διακροτητικῶς καὶ καλύτερον ἐποπτεύονται παρά ὅπως κατὰ τὴν ἀπλὴν διδασκαλίαν. Ἀντιτρόπως ἡ διδασκαλία ὑποστηρίζει τὴν χειροτεχνίαν, καθὼς τὰ ἀντικείμενα, περὶ ἃ αὐτὴ ἀγρολεῖται, ἐκείνη διασαφηνίζει καὶ σχεδιογραφεῖ.

Κατὰ τοὺς ἐπιτέροι χρόνους, καθ' οὓς ὁσμήτεροι ἀνάπτουσονται πινάκων καὶ λογίων, ἡ χειροτεχνικὴ διδασκαλία εἶναι ἰδιαίτερως βασιμῆλκτος πρὸς ἕκαστον τῆς τέχνης καὶ τῆς βιομηχανίας· διότι διδάσκει τὴν παραγωγὴν τῶν προΐκτων τῆς τέχνης, εἰσάγει εἰς τὰς θετικὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν καὶ μορφοῖ ἀνθρώπους τοῦ παρόντος καὶ οὐκ τοῦ παρελθόντος.

Δι' αὐτῆς τὸ γινώσκειν καὶ τὸ δύνανθαι συνδυάζονται, αἱ δὲ πρακτικαὶ ἰδιότητες καὶ δυνάμεις αἰέν τῇ ψυχῇ τοῦ παιδὸς ἐνυπολανθάνουσαι ἐξεγείρονται καὶ ἀνάπτουσονται. Οὕτω λοιπὸν σχολεῖον καὶ βίος δι' αὐτῆς βαλίζουσιν ἐν ἁρμονίᾳ (Schenkendorf).

Ἡ χειροτεχνικὴ διδασκαλία πρέπει ἰδιαίτοντως νὰ μορφοῦν τὰς αἰσθήσεις, νὰ κινή τὸ ἐνδιαφέρον, νὰ ἐξεγείρῃ τὸν ζῆλον, τὴν προσοχὴν, τὴν ἱπιμονὴν, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν τέξιν, τὴν καθαρὴν τέξιν, τὴν δημιουργικότητα, τὴν ἐπιδειξιότητα καὶ τὴν καλλιθεσίαν καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ἀληθῶς τῶν τῆ χειροτεχνικῆς διδασκαλίας ἐπιδρᾷ πρὸς ἅπαντα ὡς παιδαγωγοῦσα. Αἶψα καταλλήλως λοιπὸν τὸ μαθητικὸν ἔργον τῆς τῆς λαϊκῆς φέρει ἀνεγχευμένον τὸ εἶδος αὐτῶν.

Bilde das Auge,
Uebe die Hand;
Fest wird der wille
Scharf der Verstand.

ἦτοι: «διὰ τῆς μορφώσεως τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ διὰ τῆς ἀσκώσεως τῆς χειρὸς, ἰσχυρὰ μὲν γίνεσθαι ἡ θέλησις, ὅξως δὲ ὁ νοῦς»

Γ. ΚΑΡΑΤΖΑΣ

ΚΟΡΗ ΑΠΟΝΗ

Κτύπησε μὲ τὸ δάκτυλό της τὸ χαμηλὸ παράθυρο καὶ ἡ ἄρρωστη ζεπιτέχνησε καὶ γύρισε τὸ λυωμένο πρόσωπό της.

- Μὰς δίνετε μαζὴ τὴ Μαρτίκα;
- Γιὰ ποῦ εἶθε;
- Γιὰ τὴν ἔροχλ.
- Ἡ Μαρτίκα πλησίασε καὶ ἐκείνη ἔστο παράθυρο.
- Εὐχαριστῶ πολύ, Καλλιόπη μου... ἄλλα...
- Ἐρχεσαι;
- Ἄ, ὄχι, εἶνε ἡ μητέρα, ξέρετε, ἀδικήσιτε.
- Ἦλα, ἔλα, νὰ ξεκαθάρω λιγάκι.
- Πάρανε Μαρτίκα. Σὲ λίγο θὰ ἔλθῃ ἡ θεία σου καὶ θὰ μὲ κάμνουν τρυφερά. Πάρανε, παιδί μου, νὰ ξεκαθάρω λιγάκι.

— Ἦλα, πάρανε, εἶμας καλλιόπη σὺν ἡμῶν καὶ ὁ ἀρρωστη καὶ ἡ ἄρρωστη πάλι, τὴν μὴν τὴν ἔροχλ μου. Ἔλα μέσα, Καλλιόπη μου, ὡς νὰ νουθῆ ἡ Μαρτίκα, ὅξως σὲ κλείει ὁ ἥλιος.

Ἐκείνη τὴν κακὴν ἀπὸ τῆς τῆς καὶ ἔμεισε μέσα γέλασση καὶ χαρὴν.

Ἐλεγε ἔλεγε, ὅλα ἔλεγε καὶ ἡ ἄρρωστη γαμογιόλουσε!

Ἡ Μαρτίκα ἔφερε σιμὰ σιμὰ ἀπὸ τὴν ἀρρωστη τὸ βουλόγι καὶ τὸ γυρίσθη καὶ ἐπὶ ἀσθενέστερου καὶ κακῆ. Ἦλα, ἔφερε ἀπὸ τὸν ἔροχλ καὶ ἔστρωσε τὸ γάλα τῆς. Ἦλα, νὰ ξεκαθάρω λιγάκι—χαρὴν νὰ βλέπῃ ἔσταν καθρέπτη—τὴ καλλιόπη τῆς καὶ φέρσε τὸν ρουσταῖο πρὸς τὸ ξεθωραμένο καὶ τὸ καπέλλο της μὲ τὴν κίτρινη ψίθα.

Ἐρερε τὴ γάλα, καὶ ἡ ἄρρωστη τὸ εἶπε μὲ ἀσθενῆ. Ἡ Μαρτίκα γαμογιόλουσε καὶ εἶπε.

— Ἄν ὄχλος νὰ πάγω ἔσταν ἔροχλ—θεῖο τὸ πᾶρσι τὸ γάλα σου.

Ἡ ἄρρωστη μὲ μοροχμὸ καὶ μὲ κλειστὰ μᾶτια, τὸ ἐπιόλο!

— Ὅχι πέρασ τὴν ἄπ' τῆ θεία, νὰ σοῦ τῆ σταίλω. Ὅχι τὴν φέρω ὡς ἔσταν ποῖτα καὶ ἔτσι θὰ ἔτυχῶ. Νά, παίρω τὸ κλειδί, γιὰ νὰ μὴ σ' ἀνητυχῶσῃ ἡ θεία.

Γλυκοφύλισε ἡ Μαρτίκα τὴν ἄρρωστη καὶ ἐκείνη ἐπὶ τὴν ἀντιρροῦσε, ἔλεγε.

— Ἦγε τὴν εἶχῃ μου κόρη μου.

Ἐκτύπησε ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ κινώρωνε τὸ ὄρατο πρόσωπο τῆς Μαρτίκας, ποῦ γύρισε ἐκεῖ ἔστο γύρισμα τοῦ ὄρατου καὶ τῆς ἔστειλε μὲ τὰ δακτυλῆμα τῆς ἕνα φιλάκι.

Μάτωσε ἡ καρδιὰ της ὡς εἶδε σιμὰ ἔστο νεοροχμὸ ρουσταῖο τῆς Καλλιόπης καὶ ἔστο κινώρῳ τῆς καπέλλο, τῆς Μαρτίκας τῆς τὸ ξεθωραμένο ρουσταῖο καὶ τὴν κίτρινη ψίθα.

— Πὼς τρέχει ἡ ὀρφάνια ἀπὸ πάνω της! εἶπε καὶ τὸ βεβουλωμα τῶν ματιῶν της, γέμισε ἀπὸ δάκρυα.

Μὰ τὰ σκουπίσει γρήγορα, γιὰ νὰ μὴν τὰ εἶδῃ ἡ Μαρτίκα, ποῦ σὲ λίγο θὰ ἔφανε τὴ θεία της.

Ἄκουσε τὸ γέλοιο τῆς ἀδελφῆς της.

Ἡ Μαρτίκα ἐκεῖ ἔστο γύρισμα τοῦ ὄρατου, περίμενε νὰ μὴ ἡ θεία τῆς μέσα, καὶ κλείσῃ καὶ τὴ θύρα, καὶ τότε νὰ ὄργῃ.

— Νὰ μὴ ἔροχλ ποῦ τῆ φέρμα, γιὰ νὰ μὰς δειξῇ τὸ ξεθωραμένο ρουσταῖο της; Νὰ τῆς τὸ δώσω; νὰ τὸ καταλάξῃ, πὼς τὴν ἔροχλ μαζὴ μας γιὰ νὰ τραγοῦδῶσῃ ἄκοῦς... νὰ τραγοῦδῶσῃ.

— Μὰμά μου, δὲν ἔχει διαθέσι ἡ τακίπρω. Οὔτε γαμογιόλουσε. Ἦνε ἡ μητέρα της ἄρρωστη...

— Ἄδιδροσι, πρέπει νὰ τραγοῦδῶσῃ. Καὶ δὲν τὴ βλέπω δὰ καὶ τὴσὺν παρμένη. Γιὰ ἰδέε, πὼς γέλα μὲ τὸ Νίκα.

Ἦρε λόγια ζυωμένα μὲ τὸ μέλι ἡ Καλλιόπη καὶ τὴν παρκαλῆσει τὴ Μαρτίκα νὰ τραγοῦδῶσῃ.

Ἐκείνη τότε κατὰλαβε, πὼς ἔπρεπε νὰ τραγοῦδῶσῃ γιὰτὶ ἡ μητέρα τῆς Καλλιόπης, ἐκείνη ἡ πειρήσαν ἀργάνισσα, μὲ τὴ φαρμακερὴ ματιὰ, τὴν ἔβλεπε καὶ κούνησε διὸ τρεῖς φορὶς τὸ κεφάλι της, ὡς νὰ ἔλεγε, πὼς πρέπει νὰ τραγοῦδῶσῃ, γιὰτὶ...

Ἡ Μαρτίκα, ἔβλεπε τὴν πρῶσιναδὴ τοῦ Φενέρ μπαχτῆ, τὴ θάλασσα τὴ γαλανή, τὰ πρόσωπα τὰ γέλαστα καὶ θυρεῖς λιγάκι ἔξασε τὴν ἄρρωστη. Ἡ νεύσις ἡ τρελλὴ ἔμε τὸ γομιὰ μυστήριον νὰ πῶν καὶ νὰ ζωγραφίσῃ εἰκόνες μετὰ ἔστο κεφάλια μας.

Ἄρχισι νὰ τραγουδῆ. Τί γλυκεῖά φωνή! ἀκαλλήγητη, ὡς ἰσὶα μῆσα ἄσπρη καρδιὰ ἔμπαινε.

- Εἶνε κοντραλτίνο ἡ φωνή της.
- Μῆσα-σοπράνο.
- Εἶνε πρίμο.

Ἐλεγεν δὺο τρεῖς, ποῦ ἤθελεν νὰ κατατάξουν σὲ μόνισο δὲ σκαλοπάτι τὸ θεῖο χάρισμα τῆς Μαρίας.

Ὅταν σῶπασι, ὅλοι τὴν συγγάρηκαν καὶ ἡ ματιὰ τῆς Καλλιόπης, τῆς Ἰσφίς, δυνατὰ τὸ χέρι.

Ἡ Μάρικα χαμογελοῦσε καὶ ἔτρεξε νὰ συνίξῃ μαργαρίτας καὶ κωνοπέριες, νὰ κἀμῃ ἀνοδομένη γιὰ τὴν ἀρρωστή μητέρα της.

— Ἄχ, καὶ νὰ ἦταν κ' ἐκεῖνη ἰδοῦ, ν' ἀνίπνεε τὸν καθαρὸ αἶρα, ἔλεγε, καὶ δὲο δάκρυα ἴσταζαν ἐπάνω ἄσπρη μαργαρίτα.

Χόρευαν καὶ ἔλαϊνε γιὰ τὴν καθόλου ἵνα ζυγοῦ, καὶ τότε ὁ κ. Μίμης, χόρευε μὲ τὴ Μάρικα. Ἡ Μάρικα κοκκίνοσε καὶ κίνεσε δὲν πρόσχε περὶ ἄσπρη ξεθεωρημένο φουστάνι της, μόνο ὅλοι πρόσχαν ἄσπρη χαμακατωμένη εὐκαρρία της.

Μῆσα ἄσπρη βροχίει τὸ βράδι, μὲ τὴν σελήνην ποῦ καθρεφτίζουσαν ἄσπρη θάλασσα, ἡ Μάρικα τραγουδοῦσε ἀκάμα μὴ φορὰ.

Ὁ κ. Μίμης, λεγάκι συνειδημένος, συνοδεύει τὴ Μαρικὴ ἄσπρη σπητὶ της.

Καὶ ἐπειδὴ κἀτὶ πρέπει νὰ τῆς ἦν, γιὰ νὰ μὴν τὸν πάρῃ γιὰ βοῦδὸ, καὶ εἶνε μεθυμένος νὰ λίγη ὅλο τὰ ἴδια πράγματα, τῆς λέγει πῶς τὴν ἀγαπᾷ. Μὰ ἐκεῖνη, δὲν ἀκούει ἄσπρη πῶς ἄσπρη δωμάτιο τῆς μητέρας της, μὲ ἀλλοιωτικὸ φῶς.

Ἡ καρδιὰ τῆς κτυπᾷ δυνατὰ καὶ τρέχει.

— Μὰ τόσον ἀποτρόπαια σὰς φαίνονται, ὅσα σὰς λέγω; Σὰς βεβαίω, σὰς ὀραίζομαι, ὅτι εἶσθε ὁ πρῶτος μου ἔρως. Μὴ βιάζεσθε τόσον, πρέπει νὰ μ' ἀκούσετε. Ἡ Μάρικα, βλέπει σκιαὶς μῆσα ἄσπρη τὸ ἄσπρη παραπέτασμα νὰ πηγαίνουν καὶ νὰ ἔρχονται καὶ ἀφίρει πολὺ ὀπίσω τὸν κ. Μίμη καὶ τρέχει μὲ μάτια πολὺ ἀνοικτὰ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν, μῆσα στῆς νύκτας τὸ σκοτάδι καὶ κτυπᾷ τὴ θύρα δυνατὰ.

Τῆς ἀνοίγει ἡ θεὰ της. Ἡ Μάρικα δὲν ῥωτᾷ φοβεῖται νὰ ῥωτᾷ ἄσπρη μόνον τὴν βλέπει μῆσα ἄσπρη μάτια, βιάζει, βιάζει.

Ἡ θεὰ δὲν λέγει τίποτε χαμηλὸν τὰ μάτια της.

Ἡ Μάρικα κάμνει τὸ σταυρὸ της καὶ ἀνεβαίνει.

Ἡ θύρα εἶνε μισοανοικτὴ καὶ τὸ ἀέρακι ποῦ μπαίνει παίζει μὲ τὸ φῶς μακριῆς λαμπάδας, ποῦ φωτίζει τὴν μητέρα της, σκεπασμένη μὲ ἄσπρη σεντόνι.

Ἄσπρη γρηκίς, πίνουν καφεῖ ἐκεῖ ἀντίκρου ἡμέρα ποῦ γιὰ, εἶνε ἡ σαβανώτρα. Διηγείται πῶς προίκοσε τὴ χίρα τὴν κόρη της.

Ἡ Μάρικα κάμνει δὲο τρεῖς βήματα καὶ πλησιάζει ἀνοίγει τὸ σεντόνι καὶ βλέπει τὸ πρόσωπο τῆς μητέρας της, τὸ λυωμένο, νὰ τῆς χαμογελεῖ.

Ἄγριυεῖ τὸ πρόσωπο τῆς Μαρίας.

— Αἰ, γιατί μ' ἐβίασες νὰ πάγω ἄσπρη ἴσοχά; λέγει μὲ βραχνιασμένη φωνή.

Μὲ τὸ ἄλλο της χέρι κρατᾷ ἀκόμη τὴν ἀνοδομένη. Τὸ σεντόνι περεχόθηκε μὲ τὰ λουλούδια καὶ ἡ Μάρικα ἀχόμαπτη τὸ κεφαλάκι της ἄσπρη προσκεφάλι τῆς πεθαμένης, τὴν λακκοῦσε καὶ ἀποκοιμήθηκε. Ἡ θεὰ της, ἔτρεξε καὶ τὴν ἔλαυ χροῖα, παγωμένη, λιγοθυμισμένη.

Ἡ γρηκὴ ἡ σαβανώτρα, ἔλεγε.

— Τῶλεγα, πῶς αὐτὸ τὸ κορίτσι, δὲν τὴν ποιεῖ τὴ μάνα

τὴν καθόλου ἄσπρη διασκεδάσει, τρέχει-Καθόλου δὲν τὸ λυποῦμαι... λοιπὸν ποῦ σταμάτησε τὴν ἱστορία, ποῦ σοῦ ἔλεγε; Ἄ... θυμῆθηκα.

Ὁ κ. Μίμης ἐμῆθησε καὶ ἔργε πολὺ διασκεδασμένος, γιὰ τὸ ἐπισόδιο, ποῦ τῆραξε τὴν ἐρωτικὴ ἐξομολόγησί του. Μὰ εἶνε βέβαιος, πῶς ἄλλη ὥρα ὅταν περάσῃ αὐτὴ ἡ ἀνεμοζέλη, ἡ Μάρικα θὰ τὸν ἀκούσῃ μὲ πολλὴ προσοχή. Καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν τὸν ἀκούσῃ, ἔπειδὴ τ' ἐκείνον, χαμμάτι γυναικί δὲν ἔμεινε ὡς τῆρα ἐνεκώθη.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΕΚΡΟΝΤΙΚΕ

ΤΗ ΜΟΥΣΗ ΘΑΛΕΙΑ

(ΑΘΙΕΡΩΤΑΙ ΤΗ ΦΙΛΑΤΗ ΜΟΙ Θ. Κ.)

Θεοτικὴ λαμπρόσσα, φαῖδρὰ γελώτων Μοῦσα,
Ἄκεις εὐθέμου λυκαυγούς χρυσή, ροδοβαμμένη,
Λύρα λαβύρινθος μολοῦν ὀφθαλμοὺς κελάρουσα,
Ἄσπρη κέρη ὀφθαλμοῦ μὲ ἀσπρη ἔσπερμένη!
Ἄσπρη καὶ ῥόδα φέονται ὅπου τὸ βίημα τείνεις,
Ἄσπρη στρούτουσα μείλιμα χροῖε καὶ γυροῦμένη.

Ἐκ τῆς ἀνεκδότου συλλογῆς
«Φθινοπωριὰ καὶ».

ΑΙ ΚΑΚΑΙ ΜΑΣ ΕΞΕΙΣ

Συμφορὴ αὐτὴ ἡ λέξις εἶνε ἐρωτικῆς χαρακτῆρατικῆ, ἐπειδὴ ἰσημερῆ ἐπιδημῶν, διότι βεβαίως ἰνταξῆ τὸ ἄσπρη σημαίνει λυγαίνομαι, ὅπως ὅταν λέγομεν ὅτι ἀσπρηται ἡ εὐλογία. Καὶ πράγματι εἶνε ἄλλη εὐλογία, ἢτις ὅμως οὐδέποτε ὀφθαλμοῦ ὄφρασι, τουναντίον δὲ ἀνεκτώσεται εἰς νοσηγόνον, διαρκῶς ἐστίν. Μικροί, μεγάλοι, σπουδατοὶ καὶ μὴ, ἄσπρη καὶ γυναῖκες, εἰς αὐτοῦ ἐξαρτωμέθ καὶ τῶντων κατὰ πόδας ἀκολουθοῦμεν. Καὶ αἱ ἐλάχιστοι μεταλλαγῆ του μετὰ θυμιαστῆς λεπτομερείας παραλαμβάνονται, ἀσπρη νὰ πρὸχεται περὶ νέου σωματοῦ καὶ δὲν προτιχοῦν ποτὶς οὔτε περὶ χρημάτων, οὔτε περὶ χαλκισθησῆς. Τὸ ταμίον ἡμῶν διὰ τοιαῦτα εἶνε πάντοτε ἀνοικτὸν καὶ ἀσιτιστικὸς γενναυδιάρων, ἐκὼ πολλὰκις οἱ ὀφθαλμοὶ μας κλειστοί. Εἶνε ὅμως καὶ τοῦτο εἰποικὴ ἀνταπόνησις, ἀσπρη παραβλέπομεν ἑαυτοὺς ὅπως ἀρίστων εἰς ἄλλους, ἀσπρη πολλὰκις πεινωμέν ὅπως ἱκανοποιησῶμεν τῆς κοινωνίας ἐπαιτήσας. Τὸ θαρραστὸν ὅμως εἶνε σπῶτα ταῦτα εἶνε ἡ κτηνωδία μετὰ τῆς ὁποίας ἐπιδημῶμεν αὐτὸν καὶ ἡ σταθερότης μετὰ τῆς ὁποίας ἐμμένομεν εἰς τὰς διατάξεις τῆς ἐθιμοτυκίας τοῦ σωματοῦ καὶ ὅταν μὴν ἀσπρη τῆς γυναίκας, τὸ πράγμα εἶνε πῶς ῥωτικόν, διότι αὐτὰς τοῦλάχιστον νομίζομεν ὅτι δι' αὐτὸ ἐπλάσθησαν. διὰ τοῦτο δ' ἀσπρη καὶ εἰσι μᾶλλον τοῦ ἀσπρη κεκοιμήσονται διὰ λεπτῶν φυσικῶν χαρισμάτων, καὶ φέροσιν ἑαυτοὺς τὴν κρίσει περὶ τὰ τοιαῦτα. Πρέπει ὅμως νὰ ἀσπρη τῆς τις ἐν τοῦτοις ὅτι καὶ ἡ γυνὴ ποιεῖ κατὰχρησιν τοῦτου, παραπορομένη ὑπὸ τοῦ σωματοῦ. Ὁ ἀσπρη ὅμως πῶς δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὸ τοιοῦτον, δὲν εἶνε τάχα προρισμὸς αὐτοῦ νὰ ῥοκαλοροῖ; Τῆς γυναικὸς τουναντίον νὰ νῆθῃ λαμβανόμενου ὡς ὅμῃ τοῦ ἔργου ὅπερ ἐξέσκει ἕκαστος εἰς προϊστορικὴν ἐπαχθῆ. Βεβαίως ἡ ἔποχῃ ἐκεῖνη παρῆλθε ὅπως καὶ αἱ ἄσπρη εἶνε καὶ μετεπλάσθησαν; οὐδαὶς τὸ ἀσπρηται τοῦτο, ὁ ἄσπρη ποιοῦ δὲ

δεν πρέπει να αντίχεται σπαρρως τής προηγουμένης έπο-
χής αλλά μόνον να ωριλήται εκ ταύτης. Αλλά δεν αν-
τιβαίνει άραγε εις τήν φύσιν του άνδρός ή υπερβολική λα-
τρεία προς τον ουρμόν; Δέν υπάρχει είναι αληθής ώρσιότερον
θίμα άνθρωπου εύπροσδέκτους ενδεδυμένου μετά τής σχε-
τικής μετριότητος, αλλά υπάρχει και σχολαστικώτερον άν-
θρωπου μεταβάλλομένου εις είδηχθ ή πίθηκον, χάριν άπλού
εθίμου;

Βεβαίως και ο ώρσιος ουρμός δεν είναι άποκρουστέος, ως
καλασθητική τής έφεύσεως, όμι θυμωσ και όταν παραμόρ-
φωνη τήν φύσιν δια των πιθηκισμών ους επιβάλλει. Έκτός
τούτου δι ή πείρα λέγει εν τή ιστορίη ότι όπου εισχω-
ρη ή πολυτέλεια εκεί θά εισχωρήση και ή παρακμή.

Αλλά ή πολυτέλεια, υπάρχουν κοινωνιολόγοι τίνες, και δεν
φάνεται να έχωσιν άδικον, οτινες φρονούσι ότι είναι τού-
ναντιον παράγων προόδου εις τήν κοινωνίαν, διότι δια τής
αίγλης και του θύμους αυτής εξιγείρει τήν άμειλλαν
του άλλου προς τήν πρόοδον. Τούτο είναι ρωσικόν, διότι έν
βεβαίως δεν υπάρχει διακριτίς πραγμάτων, ή πρόοδος θά ήτο
άνυπαρκτος, καθότι ουδέτις θά τήν επιδιώκε. Ταύτα πάντα
είνε λίαν όσθθ άλλ' ο σκοπός ήμών είναι να υποδείξωμεν ότι
ή μέση όδός είναι πάντοτε ή άσφαλεστέρα και ότι παρ τις
πρέπει να άποφύγη τής υπερβολής διότι αύται δεν έχουσι τήν
χάριν του μετρίου ποτέ τó ζήτημα είναι όταν τις έχει διάθε-
σιν, και τούτο είναι δικαίωμα του άνκαρίετον, να ήψη εις
τον άέρα τι, άς τó ήπιον τούλάχιστον εις μέρος, εις ό δύναν-
ται να τó άνεύρωσι άλλοι. Πραγματέον δηλαδή, άνθρωπε, να
άσωτίσης πράττε τούτο, μεταξύ άνθρώπων, οτινες, ενψ σύ
δικασθεάζεις θά καταστείλωσι άλλοι τήν πείναν των, άλλοι θά
σβύνωσι τήν ήψαν των, άλλοι δε τά σπογγίζωσι τά δάκρυα
των έν παντί και πάντοτε άλλως τε πρέπει ο άνθρωπος να κυ-
ριρχή των πραγμάτων και να μη άγνηται υπό τούτων.

ΚΛΕΩΝ ΚΟΥΤΣΑΒΑΛΗΣ

Έν Μακροχωρίω, τή 9 Μαΐου 1899.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

HENRY GREVILLE

ΚΗΦΙΣΙΑ
ΣΤ'.

Τήν έπισύσιν ολίγη πρό του δείπνου επί του γλαυρού άν-
δρου του παραθαλασπίου κήπου, όπου ή κ. Λουδοβίγη άνέπειν
τήν άρσον μετά τής όλης ώμολογείας, ένεφανθη ο Άρμάνδος
Καρδάλ.

Μετά τής πρώτης διεύσεως, περιφέρων τó βλέμμα επί
τής όμάδος, παρετήρησεν ότι ή Κηφισία δεν κατείχε θέσιν
έν αυτή συγκαταλεγμένη έντός του οικου υπό των οικονομικών
καθηκόντων, έν οίς αναπλήρου τήν μητέρα της. Η Ίσαύρα έ-
κάθητο επί σκίμπος, παρά τήν κ. δε Λιθερά, ήτις προσείλ-
κυε προς έαυτήν δια τής έλξως τής ταυτότητος των χαρα-
κτήρων, τó όξύκρον πνεύμα της.

— Λοιπόν γίνεσθε πάλιν γείτων μας και επί μακρόν, έλ-
πίω, ήρώτης τον νέπλιν ή οικοδίσπινα.

— Άγνώ, απάντησιν έκείνος. Η μήτηρ μου ήναγκάσθη
να μείνη πλησίον του άδελφού μου Λουδοβίκου.

Η Ίσαύρα ήγειρεν τήν κεφαλήν άποτόμως και είτα έκυψε
πάλιν επί του έργοχείρου.

— Μήπως άσθενεί; ήρώτησεν ένκαγωνίως ή άγαθή προσβί-

ΟΙΚΙΑΚΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ

Περί τής παρωτίτιδος (μαγουλίθρας).

Παρωτίτις (oreillons) είναι συνήθως πάθησις συγκειμένη
εις έξοδήσιν των παρωτίδων, (δηλ. των παρ τó ους άδένων
άνκαρινόμενα ως επί το πλείστον τó έαρ και τó ρθινόπωρον.

Η έξοδήσις των παρωτίδων επιφέρει πόνους και δυσχε-
ρειν περί τήν διακείσιν του στόματος, ήτις καθιστά άδύνατον
τήν μάσησιν, πυρετόν και αύπνίαν. Ο πάσχων πρέπει να μη
έξέρχεται του δωματίου και να τηρή κεικλυμένον με βά-
τιον (ouate) τó έξωθηκός μέρος, τó όποιον αλείφεται με έ-
λαιον χαλαριήλου (huile de camomille) Η τροφή αυτού
πρέπει να είναι έλαφρά και ιδίως ήγρή. Εάν ή πάθησις έ-
πιμένη ή προυνσιζήται μετά μεγάλης έντάσεως, άνάγκη να
προσκληθται ο Ιατρός.

Ν Γ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Διατίθοντις ψών

Σύστατε 500 γραμμάρια άνκαριμένης άσβεστού έντός 5
λιτρών ύδατος και μετά 36 ώρας τοποθετήσατε τά ψά
έντός πλήνυου δοχείου και χύσατε το έπ' αύτων εις βαθμικώς
δύσεις. Η άσβεστος, ως άντισηπτική ουσία, διατηρεί τά ψά
άλλά μαλακώνει τó κέλυρος των (τόν φλοιόν). Διά τούτο
άπαιτείται προσοχή όταν θά τά έκβάλητε του δοχείου, τó
όποιον θέτετε εις ύπόγειον, ή σιωνδήποτε ήρσορόν άλλί
προφυλαγμένον από τον πάγον μέρος.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Πολτός από χαμαικέρασα.

Περάτε από τρυπητόν 100 δρ. χαμαικέρασα (φρούλας)
ώμα, άνκαμιγνυμε σιρόπιον ζαχαρώδες άκαματισμένον, άν θέλη-

τις, έν τή ψυχή τής όποιος πασα συμφορά του πλησίον κα-
θισατο αληθής βίασνος.

— Ω, όχι, απάντησε μειδιών ο νεανίας, τούναντιον μά-
λιστα, είναι εύαρίστως άπρησολογέμενος!

Κατά τήν βραχέην άνάγκυλιν τής διακοπιστής ραίτης
δικουοθήσιν αίφνης ο ξηρός ήχος τής βελόνης τής Ίσαύρας
θραυσεθείσας επί του κρητωού ύποστρώματός του κεντήματος
αυτή.

Ο Άρμάνδος Καρδάλ έξηκολούθησε.

— Νυμφεύεται ο άδελφός μου!

Συγχαρητήρια φράσεις, άλλαι είλικρινείς και άλλαι τυπι-
και μόνον, πανταχόθεν διεσχυρώθησιν, καθ' ότι έμφοτέροι
οί άδελφοί Καρδάλ, Λουδοβίκος και Άρμάνδος ήγαπώντο και
έξετιμώντο γενικώς. Μόνη ή Ίσαύρα βωδ ή ζήτα έν τή μι-
κρή έργωθήκη της νέαν διά τó πούκιμα της βελόνης.

— Ο κ. Καρδάλ συνάπτει έπιτυχή γάμον βεβαίως; ήρώ-
τησεν ή όξεια σωνή της κ. δε Λιθερά.

— Έπιτυχή προφανέστατα, καθ' ότι ή μέλλουσα νύμφη
μου είναι χριστόθροτος αληθώς, άλλά πλούσιον βεβαίως ήχι.
Είναι γαμος όχι συμφοροτολογικός άλλ' έξ έρωτος, ή μάλλον
έκασταγής, καθ' ότι ζείποτε ήγαπάτο τó ζεύγος τούτο. Ά,
είνε γλυκύτατον να τους βλέπη τις!

Έπιπλε βροχή έπρωτήσεων. Αλλά ή Ίσαύρα μη εύροσκα,
πιστεύομεν άρμαθίαν βελόνην άρσας τó έργον και τον όμή-
τυρον, κατέβη εις τον κάτω και έκθήσεν υπό θροσέρον έλ-

τε, με όλη την βανόλην καθ'όλην ζωμόν, λεμονίου. Όταν θα την κενώσετε χύνετε μέσα, αν έχετε, όλιγον κίρ; (Kirsh Wasser=κίρασην με κερσία). Είναι πολύς ωριότητος δι' ισπερίδα κλπ. επαλιφωμένως εις άνθηγαλά ή βούτυρον των Μιλάνου.

(Όλ. δακ. κτ.μ.α. δα. γρ. 5-7).

ΕΥΦΡΑΣΙΑ

Χωρικός εξομολογείται δια να μεταλάβη.

- Μην έλεψες γίδις τς τὰ χωριά;
- Όχι, άγιε δέσποτα!
- Κανίνα πρόβατα;
- Θεός φυλάξοι δέσποτά μου!
- Καθ' όδόν περιχάρης λέγει προς άλλον χωρικόν:
- Τι καλά που δέν μ' έρωτησε ο παπά Νικόλας για γουρούν!

Πτωχός τρέμων εις του ψύχους και βλέπων οικίαν κλειμένην:

— Νά άνθρωπος που έχει τύχη!

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΕΡΓΟΧΕΙΡΟΥ

Χαρτοθήκη (Classeur)

Τό ενδεικνόμενον εργόχειρον χρησιμεύον ως χαρτοθήκη (classeur) γραφείου όπως έχει κατασκευάζεται εις απλήν ή βραχέη με άνθη ζωγραφισμένη δια χρωμάτων ή δια στίλων.

Όχι ήττον πολύ ωριότερον και λιπτότερον δύναται κατασκευασθή από σπικόν (άτλας) ή εξάμιτον (peluché) κεντημένον δια μεταξέας ή εις έρωχού με άνθη επιτεθειμένα δι' επικαλλήσιως (application). Ο χρωματισμός άφίεται εις την καλοθεσίαν της κυρίας ή δεσποινίδος ήτις θα έφαρμύση την κατασκευήν του. Όχι ήττον ωριότερη διάγρως εινε βαθύ έρυθρόν (grena) ή τούρουν violet εξάμιτον δια την κεντημένην και την Γ' μεταξίδα και ανοικτόν πράσινον του Νελου (nil) δια την β' και την δ'. Επίσης βαθύ έλαιούχρον (mousse) εξάμιτον και ροδίον ή κοράλλινον σπικόν, χρυσοένδεσ: (vieil-or) εξάμιτον και ουζούχρον σπικόν εινε συνδυά-

σμοι γλαφυρώτατοι. Αν γελνη εις έρωχού άμφοδιώτατ χρώματα εινε το λευκό, το ροδίον και το γαλακτώριον (café au lait). Έννοείται ότι ή διάγρως των άνθων γίνεται ανάλογως του χρώματος του έδάφους. Έχει μήκος 1)2 πύχης και ύψος ανάλογον. Ο σκελετός κατασκευάζεται υπό ειδού ξυλοδέτου, όστις και έφαρμύζει τό ύψωμα χρού το κενωθέντε αυτό κεντημένον. Είκαθ ωριότητατον και γρηγορώτατον άμα κούμπια γραφείου, αποτελούν λαμπρόν όργανον

της άνδρα. Ιδια κειρίστη των γραμμάτων. Όχι ήττον αναρτημένον επί του τοίχου εν αίθουση δύναται να χρησιμεύση και ως θήκη έρωχού, αν έχη άλίγη ευρύτητα διαστάσεως, ή και ως θήκη έπισκεπτήριον αν έχη διαστάσεις κατά τι μικρότερας. Εις τή τελευταία περίπτωση πρέπει δχι να αναρτηθή αλλά να τεθή επί τραπέζης.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΟΥ

σας δανδραλλών μη κωλύον μέχριούτης την φωνήν, αλλά μόνον την όρασιν της ομνηρώσεως.

Τι; ενκαρτέτο λοιπόν ο Λουδοβίκος Καρβάλ; Και ενκαρτέτο πύχην νεανίδα; Πως; δέν τή είχαν μωλάκι τίως έπανλάθει ότι ο Λουδοβίκος Καρβάλ λόγω της οικονομικής αστάθ έλαίως δέν θά ήδύνατο να κληρωθή κληρονομία ολίγητέρα που ήμισσεως εκαταμαυρίου ως προικας!

δέν τή είπον τούτο μωρίακι κατά μωρίας τόνους α! αδία φαί και ή μήτηρ της;

Ο-δέ λόγος δι' έν αύται την άπίστευον από της επιθυμίας της τούτη επιμώσεως ήτο ουχί τούτον ο φρόνις μή την ίδωσει άδην; θλιβομένη εν άγυει έρωτη ύποπτοφωμένως εις μάτην, δσον ο τρώμος μή άτυχίση ο νεανίας ίνα έραστή νεανίδα τίσω ματαιόφρονι και κακην, μεθ' ης αδύνατον ήτο να μή μαρτυρήση άληθώς σοβάρος, αγαθός και άσώφρον σύγγος.

Όμοι! είχε λεχθή προς την Ισαώραν ότι ο Λουδοβίκος δέν προοριζέτο δι' αύτην και τούτρω έτεκε την Λουδοβίκον έσδοει. Πλήν έθισθείσα εις τήν ιδίαν ότι το μέγα προσκομμα ότι ή προή, ύπέμνη το πράγμα, διότι άλλως τε ουδέποτε τόν ήγάπησε, και ουδέποτε ψυχή ως αυή δύναται, αληθώς αγαπήση.

Άλλ! ίδού τώρα, αυτός, αυτός ο προικαθήρας Λουδοβίκος, ενκαρτέτο κόρην άνευ προικός! Έπό τήν άγγελίαν ταύτην ή κόρη προήγατο επί της παρείας της τόν κούστιαρον πάνον περίερον, τίκός βαπτισματος υπό τόν τούτον ύδρευς προσώπι-

κής προς αύτην, ύδρευς σκανδαλώδους, ύδρευς εκουσίας! Να! έπίτηδε, ίνα τήν εκμυθώση, νομίζεις, είχε αναγκήσιν κόρην άπροικα!

Και όργη φλογερή διαείσθη τούς ώίκους της δια έργους διάσειεν επίσης και της όλης ύπαρξεως της τή έγκατα βάρη. Ό, πως έσθεσι να είχαν άνογας γαμήλιος, όπως σπαραγή τόν Άρμάνδον Καρβάλ, όστις είχε την τολμήν άσρηγίκε τήσ άπαθώς την τερατώδη ταύτην εξέλιξιν!

Ησθάνετο τήν ανάγκην να δρῆη και κατασχῆ το άδρον πρόσωπον της άγνωστου εκείνης, ήτις είχε κατακτήσει τόν απολειθέντα δι' αύτην τούτον παράδεισον!

Και διχ μεις άγρίας ριπής οφθαλμού εις τό κενόν άκινθονομένης συμπεριλαβέν όλας τας χθονιάς της άγρίας έηλοτοπίας ύδρευς, τούς καθαιμάσσοντας όντας, τό βιβαλιόν τό περμαροφούν, τό ρόνον μίσος τού εκδικουμένου αμειλίχως!

Και ειςγα κελιδνή, άφ' ου και α! χείρες της κατέπλησσαν άδρανές; αυτην γέμισαι σπασμώδως πρώτον κούβ, φανταστικόν τινος λαίμου, ειςγα τό βλέμμα έχουσα απλήνης ως μετά πάντα σφοδρόν κλονισμόν, ήττημένη, εκκαμμένη, κενή, τραυματισθείσα εν τή ύπερηφανία της, ταπεινωθείσα εις βαθμίδα, εις ήν ουδέποτε πρότερον θά ένομίζε δύνατον να έλπειη.

(έκταμ άσάμει)

ΦΟΙ-ΒΓΓΡΑΦΗΣ

Εν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις > 60
ἐν τῇ ξένῃ φράγ. χρ. 15

Εξάμνητοι τὰ ἡμίση.

Αἱ συνδρομαὶ προπλη-
ρῶνται ἐπὶ ἀποδείξει
ἐπερὶ τὴν ὑπογραφήν
καὶ σφραγίδα
τῆς Διευθύνσεως.

Αἱ συνδρομαὶ δοχονται
ἀπὸ 7ης ἀπριλίου
ἐκάστου ἔτους.

Τὸ Φύλλον τιμητὰ
παράδωκ 80.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατῆ, ὁδὸς Μαχμουδιέ,
7-9 ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖ
Γ. Γ. Σείτανίδου.

Πᾶσα αἰτιοὶς δέον ν' ἀ-
πευθύνται πρὸς τὴν
Διεύθυνσιν.

Πᾶν πρὸς δημοσίευσιν
ἀποστέλλόμενον χειρό-
γραφον δὲν ἐπιστρέφεται.

Πᾶν ἀνυπόγραφον δημο-
σίευμα περὶ τὴν ἔμμε-
τρον, πρωτότυπον ἢ με-
ταπεφρασμένον, ἀνήκει
τῇ Διευθύντρῃ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
Τῆς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΕΥΥΠΟΛΗΠΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Διευθύντρια: **ΚΟΡΥΚΑΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΣΙΩΤΟΥ**

Τῷ ἐγγράφοντι 10 συνδρομητὰς δωρεῖται ἡ λυρικὴ συλλογὴ τῆς Διευθύντριας «**Πρῶται Πρώσεις**».
Τῷ ἐγγράφοντι 20 παρέχεται ἡ «**Βοσπορίς**» δωρεὰν ἐπὶ ἔτος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ἐδρῶσμεν διδασκαλεῖον τῶν θηλέων. — Ἡ παιδαγωγικὴ ἰδιοφυία τῆς γυναίκος (ὑπὸ Ν. Φωτιάδου). — Ἡ μουσικὴ τῶν ἡπειρωτικῶν ἀσμάτων (ὑπὸ Ἰωάννου Χαρισιάδου ἱατροῦ). — Ἡ τιμότης ἀνταμειβομένη, ἀἴημα ἐκ τοῦ γερμανικοῦ (ὑπὸ Ἀθ. Δημητριάδου δ. Φ. καθηγητοῦ). — Ἡ νύχτα, ποιητὴς (ὑπὸ Μαρίας Κ. Φιλιππίδου). — Λαϊκὴ ἀρχαιολογία. Περὶ ἐπιπλώσεως τοῦ οἴκου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. — Φυσιολογικά: Περὶ δόξης (ὑπὸ Ν. Φερμάνογλου ἱατροῦ). — Πτερόεντα. — Οἰκιακά: Συμβουλὴ, Μαγειρικὴ συνταγὴ. — Ἐπιφυλλίς. (Henry Gréville) Κιθιάδα.

«Ὁ πό πᾶσαι τὰς λάρτας
σταῖς Νούσις σὺγκατομητῆς,
ἠθέλασαν σὺλτρίαν».
Ἐξο. Ἡρ. Μαιν. Στ. 673—5.

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ κρατοῦντες ἐπι ἀγγελίας
τῆς «**Βοσπορίδος**» πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν ἅπως
ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς πρὸς τὴν Διεύθυνσιν, ἵνα ἐγκαι-
ρῶς ἀρχίσω ἢ ὑποστολῇ τοῦ φύλλου πρὸς αὐτοῖς,
ἀπονεμηθῶσι δὲ καὶ πρὸς ὅσους δεῖ τὰ ἀνωθὶ ἀναφερό-
μενα δῶρη.

ΙΔΡΥΣΜΕΝ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΘΗΛΕΩΝ

Ἡμέραν τινά, ἀρ' οὐ ἑκατομμύρια ἡμερῶν ὅλα διετλη-
θον ἐν διαστήματι ἐξ θεολογικῶν, οὐχὶ ἀστροικῶν ἡμε-
ρῶν, δέπουν τι γυμνὸν καὶ ἄστεγον ὄν ἐπερᾶν ἀρτιγενὲς
ἐπὶ τῆς νεοκτίστου γῆνης σφαίρας. Τὸ ὄν τοῦτο, ἔπερ
δικαίως δύναται νὰ κληθῇ ἡ κορωνὶς καὶ τὸ ἄνθος τῆς
δημιουργίας τοῦ Θεοῦ, τὸ ὄν τοῦτο τὸ δημιουργήσαν δι'
ἑαυτοῦ καὶ δι' ἑαυτὸ τὴν ὑψίστην ἔννοιαν τοῦ πολιτι-
σμοῦ ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν θεῶν ἰδιοτήτων, δι' ὧν ἐπρωίκει-
σεν αὐτὸ ὁ δημιουργὸς του, τὸ ὄν τοῦτο εἶναι ὁ ἀνθρω-
πος, ὁ δημιουργὸς τῶν Ἰλιάδων, ὁ ἰδρυτὴς τῶν Παρθε-
νῶνων, ὁ διαμορφωτὴς τῆς Ἰδανικῆς Πολιτείας, ὁ δαμα-
στὴς τῶν φυσικῶν στοιχείων, ὁ μελετητὴς τῶν ἀστέ-
ρων, ὁ ἀνιχνευτὴς τῆς Θεότητος

Ἀλλὰ τὸ ὄν τοῦτο τὸ μεγαλοῦργον ὑπόκειμενον εἰς
τὸν νόμον τῆς βαθμιαίας προόδου, ὑπόκειται συνάμα εἰς
βαθμιαίαν ἀνάπτυξιν τῶν σωματικῶν καὶ ἠθετικῶν του
δυνάμεων καὶ ἐξελιξέων γινόμενῃ ἀνεπαίσθητως ἐν τῇ
παρόδῳ τοῦ χρόνου καὶ τῇ διακειμῆσει τῶν ἡλικιῶν.

Καὶ πάντες μὲν ἀνεξαιρέτως οἱ ἀνθρώποι ἔχουσιν ἐν
ἑαυτοῖς τὸν διττὸν ἐκείνον θεόδοτον σπινθῆρα, ὅστις κα-
λεῖται Νους καὶ Ψυχὴ. Μόνον ὅμως εἰν δεδόντως ἀνα-
πτυχθῶσι καὶ τὴν ἐξουσαν λάβωσι τροπὴν αἱ δύο αὐταὶ
αἰολοὶ πτέρυγες τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος, δύναται τοῦτο νὰ
καταρθίσῃ τὸν ὑψηλὸν του προορισμὸν καὶ ν' ἀνυψωθῇ
εἰς τὰ αἰθέρια ἐκεῖνα ὕψη τῆς προλεχθεῖσας μεγαλοῦρ-
γοῦ εὐφυίας του.

Ἄλλ' ἡ βαθμιαία σὺν τῇ παρόδῳ τῶν ἡλικιῶν ἀνά-
πτυξις τῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου ἔγκειται ἀπριερωμέ-
νη εἰς τὰς πνευματικὰς χεῖρας τοῦ διδασκάλου· τελεῖται
δὲ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὑψίστης καὶ δυσχεροστάτης
τῶς ἐπιστημῶν, ἧτις διὰ τὸ ἀνθρωπιστικὸν αὐτῆς δύνα-
ται νὰ ὀνομασθῇ ἡ κυρία κρητὶς καὶ τὸ ἀδαμάντινον ἔ-
ρρισμα πάσης ἄλλης ἐπιστήτης καὶ ἧτις εἶναι ἡ Παι-
δαγωγικὴ.

Ὁ διδάσκαλος λοιπὸν εἶναι ὁ ἰσχυρότατος μαχλὸς
παντὸς πολιτισμοῦ καὶ προόδου, ὁ θεοπρόβλητος ἀνθρω-
πιστὴς τῶν κοινωτικῶν καὶ τοῦ ἀστικοῦ βίου καὶ ὁ πολυ-
τιμότερος παντὸς μεγάλου γενικοῦ ἢ ἐθνικοῦ ἰδαίουδους
συντηρητῆς καὶ διεκτροφεύς.

Ὅθεν ὁ ἀνθρώπος οὗτος ὁ ἔργον ἔχων τὸ κατευθύνειν τὸν
πλησίον πρὸς τὴν θεῶν αὐτοῦ προορισμὸν καὶ δημιουρ-

Η ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΙΔΙΟΦΥΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Εξ όλων των επαγγελματιών και των κοινωνικών σταθμών, τα όποια ήνοιζεν εις την γυναίκα ο νεώτερος πολιτισμός, το διδασκαλικόν επάγγελμα είναι άκωνιτρητόν· τὸ μάλλον άρμόζον εις τήν φύσιν, τὸν χαρακτήρα καὶ τὸν προσημύον αὐτῆς. Ἐν ἀλήθειαν ταύτην κατενόησαν πρώτοι οἱ Ἀμερικανοί, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῶν πρώτων Πολιτικῶν τῆς Ὀλοσπονδίας ἔλυσαν τὸ ἐν τῇ γηραιῇ Εὐρώπῃ ἄλυτον εἰσέτι διατελούον ζήτημα τῆς ἰσότητος τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναίκης. Οἱ Ἀμερικανοὶ σύμφωνά πρὸς τὴν γνώμην τοῦ θεοῦ Πλάτωνος θεωροῦσι τὴν γυναίκα κατ' οὐδὲν ἄλλο διαφέρουσαν τοῦ ἀνδρός, ἢ καθ' ὅ, τι εἶναι σωματικῶς ἀσθενεστέρη. «Οὐδὲν ἔστιν ἐπιτήδευμα τῶν πόλιν διοικούντων γυναικὸς διότι γυνή, οὐδ' ἀνδρὶς διότι ἀνήρ, ἀλλ' ὁμοίως διασπαρμένως φύσει ἐν ἀμφοῖν τοῖν ζώοιιν, καὶ πάντων μὲν μετέχει γυνή ἐπιτηδεύματων κατὰ φύσιν, πάντων δὲ ἀνήρ, ἐπὶ πᾶσι δ' ἀσθενεστέρη γυνή ἀνδρός. . . Γυναίκες μὲντοι πολλῶν ἀνδρῶν βελτίους εἰς πολλὰ. (Πλ. Πολ. Ε').

Διὰ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων ὁ δεικνύειος νοῦς τοῦ Πλάτωνος ἔλασε τὸ πολυμέτρον περὶ ἰσότητος τῶν γυναικῶν ζήτημα. Ἐκ δὲ τῆς ἰδέας ταύτης ἐμφορούμενοι καὶ οἱ πρώτοι Εὐρωπαῖοι ἀποικοὶ οἱ ἰδρύσαντες τὰς μικρὰς μὲν τότε καὶ πτωχὰς, νῦν δὲ μεγάλας καὶ εὐδαίμονας Ἀμερικανικὰς Συμπολιτείας, ἰθεὴν τὴν γυναικῶν δικαιουμένην νὰ μετέχη ἐν ἴσῃ μετὰ τοῦ ἀνδρός μοίρᾳ πάντων τῶν βαθμῶν τῆς ἐπιπαιδείσεως, καὶ συνεπῶς νὰ ἐξασκῆ πάντα τὰ εἰς τὴν φύσιν καὶ τὴν κλίσιν αὐτῆς ἀρμόζοντα ἐπαγγέλματα. Πρὸ πάντων ὁμοῦ ἀνεγνωρίσθη, καὶ ἀνωμολεγήθη παρὰ πάντων τῶν σοφῶν Εὐρωπαίων, ὅσοι ἀπεστάλησαν κατὰ καιροῦς εἰς Ἀμερικὰν πρὸς ἐπιθεωρήσιν τῶν ἐκπαιδευτηρίων τῆς Συμπολιτείας καὶ μελέτην τῶν ἐν αὐτοῖς παραδειχθέντων ἐκπαιδευτικῶν συστημάτων, ὅτι αἱ γυναίκες ὡς διδάσκαλοι παρέχον καὶ παρέχουσι μεγίστης ὑπερσείας εἰς τὴν μεγάλην αὐτῶν πατριδα, ἢ ὅποια ἀφῆλως καὶ ὅλων ὁμοῦ παρέχει τὴν ἐκπαιδεύσιν εἰς πάντα αὐτῆς τὰ τέκνα ἀνευ διακρίσεως γένους, κοινωνικῆς τάξεως, φυλῆς, ἢ θρησκευτικῆς. Πάντα τὰ σχολεῖα τῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ τοῦ κατωτάτου μέχρι τοῦ ἀνωτάτου εἰσὶν ἀνοικτὰ εἰς τὰ τέκνα κριωτέρων τῶν φύλων ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἰσοῦ τῆς ἡλικίας. Ἦναι δὲ γνωστὸν ὅτι μέχρι τῆς ἡλικίας ταύτης συνδιδάσκονται ἐν τοῖς ἀμερικανικῶν σχολείοις καὶ γυμνασίοις τὰ ἄρρενα μετὰ τῶν θηλέων. Τὸ σύστημα τοῦτο, ὅπερ ἀπέλει πρὸς τὰ ἡμέτερα ἦθη, ἐπιμαρτεῖ ἐν Σαωίτῃ, ἐν Ἀρκίτῃ, ἐν Σουθίτῃ καὶ ἐν μέρει ἐν Ἑλβετίτῃ. Ἐντονεῖς βεβασίως αἱ χώραι, ἐν αἷς τὰ δημοσία ἦθη ἐπιτρέποντι ἀκινδύνως, μάλιστα δὲ καὶ ἰσπερὶ ὧς, τὴν τοικίτην ἐν τοῖς σχολείοις συμφοίτησιν καὶ συνδιδασκαλίαν τῆς νεολαίας ἀρρωτέρων τῶν φύλων.

Ὁ Ζῆλος, ἡ εὐρυτεία, ἡ ἐπιμελεία καὶ τὰ ἄλλα διανοητικὰ καὶ ἠθικὰ προσόντα καὶ χαρακτηριστά, ἀπερ ἀνεπτυχῶν ἐξ ἄρχῆς αἱ κόραι τῆς Ἀμερικῆς κατὰ τὸ διὰστημα τῶν σπουδῶν αὐτῶν, ἐπέλευσαν τὴν προσοχὴν τῶν ἐπιθεωρητῶν τῶν σχολείων, καὶ δὲν ἐβλάθην ν' ἀνεγνωρίσωσι διὰ τοῦ πρακτικοῦ αὐτῶν πνεύματος τὰς ἀνετιμητῶς ὑπερσείας, ἃς ἐμίλλον νὰ παράσχωσιν εἰς τὴν πατριδα ὡς παιδωνογοὶ καὶ διδάσκαλοι πρώτων, εἶτα δὲ ὡς σύζυγοι, μητέρες καὶ πολιτίδες.

Ἄλλ' αἱ πρὸς αὐτὰς ἐκτιμητῆς ἀνεπτύχθη ἔτι μᾶλλον κατὰ τὴν μέγαν ἐκεῖνον ἐμφορὸν πόλεμον, καθ' ὃν ἀπέδειξαν

γενναϊότητα, καρτερίαν καὶ αὐταπάρνησιν κατ' οὐδὲν ὑπολειπομένην τῆς τῶν ἀνδρῶν. Κατὰ τὰς φοβερὰς ἐκεῖνας δοκιμασίας τοῦ σκληροτάτου τῶν νεωτέρων πολέμων οἱ γυναῖκες καὶ αἱ νεάνιδες τῶν βορείων Συμπολιτειῶν προσέτρεχον εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν φέρονσαι βοήθειαν καὶ παραγορίαν εἰς τοὺς πληγωμένους, καὶ αὐθαρμῆτως ἐκπλαμβάνονσαι καθήκοντα ἀδελφῶν τοῦ ἐλεύου.

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν ἐμφορὸν ἐκεῖνον πόλεμον πολλὰι χιλιάδες καθηγητῶν καὶ διδασκάλων ἰρονεῦθησαν καὶ συνεπῶς αἱ ἔδραι τῶν σχολείων ἔμεινον κεναί, ἀνεπλήρωσαν αὐτὰς λίαν ἐπιτυχῶς αἱ διδάσκαλοι, οὕτω δὲ τὰ 70 % τῶν ἐν τοῖς ἀμερικανικοῖς σχολείοις διδασκόντων εἰσὶ γυναῖκες, ὧν τὴν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ εὐδοκίμησιν ἀνωμολεγοῦσιν ἐπισήμως ἐν ταῖς ἐτησίαις αὐτῶν ἐκθέσειν αἱ ἐπιθεωρητῆ τῶν δημοσίων σχολείων τῆς Ἀμερικῆς, ὁμοφώνως ἀποραινόμενοι, ὅτι αἱ γυναῖκες ἐν τῇ ἐξασκῆσει τοῦ διδασκαλικοῦ αὐτῶν ἐπαγγέλματος ἀνεπτύσσουσι ζῆλον, νοημοσύνην, ἰκανότητα καὶ εἰδικότητα περὶ τὸ διδάσκειν, ἀυστάλως ἀπαντῶμενα μετὰ τῶν ἀνδρῶν. Ἡ μόνη δὲ μομφή, ἢν δύναται τις ν' ἀπειθῆται πρὸς αὐτὰς εἶναι, ὅτι ἐπιδοδόμεναι μετὰ μεγάλης ζήσεως εἰς τὸ ἐπίπονον αὐτῶν ἔργον βλάπτουσι πολλὰκις τὴν ὑγίειαν τῶν δι' ὑπερβολικῆς ἐργασίας.

Οἱ ἐκ τῶν ἐπιθεωρητῶν τῶν ἐκπαιδευτηρίων τῆς Νέας Ἑλλάδος κ. Rice ἀνήρ σοφός καὶ σεβαστός, ὅπως πάντες οἱ ἐν Ἀμερικῇ ἐπιθεωρητῆ τῶν σχολείων· εἶναι ἀντιτρέπον, λέγει, ὅτι ἡ κληθῆς ἀποστολή τῆς γυναικὸς εἶναι τὸ παιδωνογεῖν καὶ διδάσκειν. «Ἡ οὐότης τοῦ πνεύματος αὐτῆς μεταδίδεται κατὰ φυσικὸν λόγον, εἰς τοὺς μαθητὰς, οἱ ὅποιοι εὐρύνονται δι' ἄληθ τῆς ἡμέρας εἰς συνείρεσαν μετ' αὐτῶν· διότι εἶναι ψυχολογικῶς ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ εὐφύης διδάσκαλος μεταδίδωσι τὴν εὐρείαν του εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἐνῶ τὸν κεντῖον αἱ νεοὶ καὶ δύσνοι ὁμοῖους ποιοῦσι καὶ τοὺς παρ' αὐτῶν διδασκόμενους. Χαρίζουσι, ἀβραὶ τοὺς τρόπους, ἀγνοῖ τὰ ἦθη, τοιοῦτους καθιστῶσι καὶ τοὺς μαθητὰς αὐτῶν. Ἡ γυνή, πολλῶ ὄξυνουστέρη τοῦ ἀνδρός, γνωρίζει μᾶλλον ἢ αὐτὸς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ μάλιστα τῶν παιδῶν, τοὺς ὁποῖους διατρεῖ εἰς ὑποταγήν, καὶ ἐξαναγκάζει εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐκτου καθήκοντων διὰ τῆς γλυκύτητος τῶν τρόπων καὶ τῆς στοργῆς· πολλῶ μᾶλλον, ἢ οἱ ἀνδρες διὰ τῶν τεραχέων τρόπων καὶ τῆς αὐστηρότητος τῶν κανονισμῶν. Αἱ ἦσαι τῶν γυναικῶν ἐπιπλήξεις εἰσὶν ἀποτελεσματικώτεραι τῶν ἀπειλῶν καὶ τῆς αὐστηρῆς λογικῆς τῶν ἀνδρῶν. Συνελόντι δ' εἰπεῖν, πὰς μαθητῆς ἐξερχόμενος τῶν χειρῶν δοκίμου καὶ ἰκανῆς διδασκαλίας θὰ φέρῃ ἐν τῇ ἑαυτοῦ καρδίᾳ αἰσθημάτα χρηστὰ καὶ πρὸς τὴν κοκίαν ἀσυμβίβαστα. Ἡ καρδία αὐτοῦ θὰ εἶναι μᾶλλον εὐκρίσθητος, αἱ κλίσεις καὶ αἱ πράξεις του μᾶλλον φιλοφιλίας καὶ ἀξιοπρεπείας, καὶ τὸ πνεῦμά του ζωηρότερον καὶ ὀξύτερον.» (Ἔπεται συνέχεια). Ν. Φωτιάδης.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ

—→—
(ἡ ὑπόθεσις)

Εἶνε ἡ μουσικὴ ἡ πρώτη μετὰ τὸ κεντῖον γὰρ πνευματικὴ τροφή τοῦ ἀνθρώπου, μεγίστην ἐξασκεῖται ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ καὶ τῆς καθ' ὅλου δικηλάσεως τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, ἐνθῶ· ὁ ἐθιωθή ἀπο τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ

θεωρείται άπαραίτητον συμπλήρωμα πΐσης τελείας άνατρο-
πής και μορφώσεως.

Η δριμονία αυτής δύναμης ού μόνον επηρεάζει και συγκι-
νησιμότητος άνθρώπου, αλλά και σπΐτες τών ζώων τΐς όμας
και τΐς ένστικτα κατευάζει, έφ' ού μάλιστα περί του Όρ-
φώος μυθολογείται ότι διά τΐς θεσπετικές αυτού λΐρας συνε-
κίνησε και αυτήν τΐν άψυχον φύσιν.

Τΐν μουσικήν έννοοει κατά τό μάλλον και ήττον πάντες
οί άνθρώποι, ούχι δέ άνευ λόγου θεωρείται αυτή ως πηχρό-
σμιος γλωσσικ παρ' άτασι τοις άνθρώποις καταληκτική.

Έκαστος λαός, ως έχει τΐς ίδιας αυτού έσματα, ούτως έχει
και τΐν ίδιαν αυτού μουσικήν. Άλλ' ένταύθα άνάγκη νΐ εξη-
γηθώμεν, ότι ίδιαν μουσικήν λέγοντες έννοομεν ούχι εκείνην
ήν ή έμπνευσις και τό δριμονίον έκάστου συνθέτου δημιουργεί,
άλλά τΐν μουσικήν, ήν ψάλλει ό λαός ό γεννητήρ αυτής,
τΐν μουσικήν δηλονότι τών δημοτικών έσματων. Έν τΐ πι-
πολιτικώ ερώτησει Ευρώπης, ένθα ή μουσική έπετέλεισε τερα-
στίας προόδους και ή: οί μεγαλοφυείς μουσουργοί εκπλήρωσαν
τόν κόσμον διά τών άριστουργημάτων αυτών, ύφίστανται
επίσει δημοτικά έσματα και δημοτική μουσική. Ίδίως όμως
είνε πολυπληθέστερα ταύτα και πλουσιωτέρα εκείνη παρά
τοις Άνατολικοις λαοις, παρ' εις δέν άνιράνησαν επίσει μου-
σικαί εξοχότητες, δημιουργεί όμως αυτήν του λαού ή φαντα-
σία. Δι' ό ή μουσική τών λαών, μηδύως διαφέρουσα τΐς κατά
βάθος μουσικής, κεκτημένη δέ διαφορΐς και παραλλαγΐς εξαρ-
τωμένης έκ τΐς ιδιοφυΐας αυτών και τΐς πνευματικής ανα-
πτύξεως, δύναται νΐ θεωρηθΐ ως κάτοτρον του χαρακτήρος
και τΐς μορφώσεως τών λαών, ή όπως ό Fétiis εκφράζεται
« A l'audition de la musique d'un peuple il est facile
de juger de son état moral, de ses passions, de ses
dispositions, et enfin de la pureté des ses moeurs ou de
ses penchants a la mollesse ». (Fétiis : Resumé philo-
sophique de l'histoire de la musique) ήτοι: « άκρωμένους
τΐς μουσικής λαού τινος εύκόλως κρίνομεν περί τΐς ήθικής
αυτού καταστάσεως, περί τών παθών αυτού, περί τών διεθέ-
σεων αυτού και, τέλος, περί τΐς αγνότητος τών ήθών αυτού ή
περί τών κλίσεων αυτού προς τΐν μαλακότητα »

Τΐν δημοτικήν μουσικήν άγάπη και έννοει ό λαός περισσό-
τερον πάσης άλλης μουσικής, ως τούτο κερκτρηται και παρ'
ήμιν, διότι αυτή είναι ή κυρία συγκινούσα μυχαιτικΐ τΐν
ψυχήν και δονούσα τΐς εύαισθητοτέρας χορδΐς τΐς καρδίας
αυτού, ού μόνον διότι, ούτα αποκύμα τΐς εύρυΐας αυτού, συμ-
φωνει πληρέστερα προς τΐ ήθη και τΐ έθικα, αλλά και διότι
άνκρέτεται εις τό παρελθόν και τΐν ιστορίαν αυτού.

Όπως γεννηθΐ δημοτικών έσμα, άνάγκη νΐ συμβάλωσιν
εις τούτο πρόσωπα και πράγματα, ιστορικά γεγονότα, και τό
κρατούν πνεύμα τΐς εποχής.

Και είναι μΐν άληθι: ότι ή μουσική δέν έμποιει παρά πΐσι
τΐν αυτήν έντύπωσιν, μεταβάλλεται δέ και μεταρρυθμίζεται
κατά τΐς εποχΐς, άλλ' άκριβώς διά τΐν αντίθεσιν, ήν
και κατά τούτο περιφραζεί: ή μουσική ή δημοτική χρΐσει
επιμελείας και μελέτης. Τΐ άρχαιότερα έσματα είναι τΐ μάλ-
λον περιήτητα ως ήδύοντα και ένθουσιάζοντα περισσότερον,
άνατρέχουμεν δ' εις αυτά μετά μείζονος εύχαριστήσεως ούχι
δι' έλλειψιν νεωτέρων, τούναντίον μάλιστα καθ' όσον ή ποιη-
τική του λαού φαντασία είναι ανεξάντλητος και γονιμωτάτη
άλλά διότι τΐ έσματα στενωπότερα συνδιδόνται μετά τΐς ιστο-
ρίας άναφερόμενα εις πρόσωπα ή γεγονότα ζωηράν καταλι-
πόντα έντύπωσιν παρά τΐ λαώ και διακένουσιν άθόνητα

ζώντα μετ' αυτού άδικασίας εν τΐ μήμη του παρελθόντος
και τΐ προσδοκΐ του μέλλοντος.

Έξ όλων τών δημοτικών εσματων τΐς ιδιαιτέρας πα-
τριδος ήμων Ήπειρου είναι τΐς κλειονα και κρείττω ούδ' είναι
ύπερβολή νΐ ειπωμεν ότι τΐς Ήπειρωτικά μόνον είναι κλειονα
όλων τών άλλων Έλληνικών επαρχιών όμου λαμβανόμενων.

Τΐς δημοτικά έσματα τΐς Ήπειρου έχουν διαγειραι τον
θωρακισμόν του πεπολιτισμένου κόσμου.

Η εύανδρος και πολυκόρυφος Ήπειρος ή διακερινομένη διά
τΐν αξιοθαύμαστον ποικιλίαν τών τοπίων, άτινα παρουσιάζει
και ένθα τούώραιον και ποιητικόν παράκειται εις τό ύπεροχον
και μέγα, δικαίως θεωρείται κοιτίς τών δημοτικών εσματων.

Τό έσμα άντχει πανταχού εν Ήπειρω άνά τΐς φλοισβι-
ζούσας αυτής άκτΐς με τΐς μαγευτικά των έλαστοτικΐς, άνά
τΐς ποιητικές πεδιάδας τΐς, τΐν κοιλύτιον κοιλάδα τΐς
πρωτευούσης αυτής, άπαράμιλλον διά τΐν ποιότητα και τΐν
εύωδιαν του χορτου, εις τΐν γουσιζούσαν λίμνην, εις γουσι-
τικά λεκανοπέδια τόσον, όσον και εις τΐς ώρειν εν τΐ άγρίε
των καλλονΐ ήρεινΐς τοπία, ύπό τΐς ακοτηράχα βουνά του
Πίνδου και του Τομάρου,

*Όπΐχου τον φηλοισ γρημισός και τΐς μεγάλα τόγγα
Και τΐς άμέτρηται κορφαίς και τΐς πολλΐς βουσούλαις,
Όπΐχου τΐς περίφημα, τΐς πλούσια τοσιγγάτα.*

Τό έσμα είναι άπαραίτητον εις τον περιπλακωμένον Ήπει-
ρωτήν. Δι' αυτού ό ζηνητευμένος διατρηΐ ζωηράν τΐν ανά-
μνησιν του πατρίου έδαφους μετά πόνου αναλογίζόμενος τΐν
γαυρότητα αυτού, δι' αυτού ή Ήπειρωτις καθίστα ήττον ι-
παισθητόν τον πόνον τών εν τΐ ζήνη φιλιτάτων και άνακου-
φίζεται εις τΐν κοπιώδη εργασία: ό έκ τΐς βουνά ποιμήν
δι' αυτού ώθει τΐν βραδυπαρΐντα χρόνον, δι' αυτού ό οδοιπό-
ρος συντέμνει τΐν άτελεύτερον οδόν. Τό έσμα άκούεται παν-
τού εν τοις συμποσίσι, τΐς διασκεδάσει, τΐς πανηγύρει,
τΐς γάμοις: και εν αυτώ έτι τΐς θανάτω διά παθητικωτά-
των μυρολογίων θρηνοεί τοις άποθνήσκοντας.

Όπως δέ καταπληκτική ή γονιμότης του Ήπειρωτικού
λαού εις έσματε: διότι ού μόνον κοινΐ έσματα άπαρχουσιν εν
Ήπειρω, άλλ' έκαστον των διαμερισμάτων κίηται ίδια
μέλη προσέτι τΐς αυτό έσμα διαφοροτρόπως άδειται πολλαίς
εις τΐς διάφορα τΐς επαρχΐας τμήματα.

Δύναται τΐς εύκόλως νΐ διακερινη τΐς έθικα και χαρίεντα
των Ίωαννίνων από τΐς παραπονειακά του Ζαχορίου ως και τΐς
παθητικά του τμήματος Πρεβίσης από τΐς άρελή και άγροτι-
κά των πεδινών χωρίων.

Διπλοία μόνον έγκαιται εν τΐς διαστολή των Ήπειρωτι-
κών από των ζίνων, διότι τΐς Ήπειρωτικά, ένθα τΐς κατα-
πλακτικΐς αυτών διαδόσεις άπανταχού τΐς Άνατολής, καθΐ-
στανται άγνωρίστα διά τΐς καταφθοράς, ής ύφίστανται με-
ταβαλλόμενα, άκρωτηριζόμενα και ούκτως παραμορφόμενα.
(Άκλουθεί).

Έν Ίωαννίνοις Ίωάν. Άλ. Καρσιόδου
Ιατρος.

Η ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΑΝΤΑΜΕΙΒΟΜΕΝΗ

(Διήγημα έκ του γερμανικού).

(Συνέχεια από αρ. 8, σελ. 59).

— Νομίζεις, Αιμιλία, ότι τΐς χρέματα ταύτα θΐ έρερον
ήμιν εύτυχίαν, εάν τΐς έκρατούμεν; Η Αιμιλία έγέλασε σαρ-
δύμων γέλωτα. — Πόσα δάκρυα και πόσαι στεγνόνες ιδρώτες
είνε προτεκολλημένα εις τΐς χρέματα πολλών ανθρώπων, οι

όποιοι ως τοκιστάι, ως πατάκι εν χρηματιστηρίοις, ως κληροπιαστήρις των έργων, οίτινες είνε αναγκασμένοι να εργάζωνται υπέρ αυτών, έγιναν πλούσιοι και όμοις εγώ ούδέποτε εύρον, ότι άρα υπάρχει επί τοιούτου κλώττω. Τούναντίον δέ οι άνθρωποι ούτοι εύθυμοι και φαιδροί άπολαύουσι των άγαθών του κόσμου, κατοικουσιν εις μέγαρα, όχώνται επί λιμνών άμαζών, άξιοῦνται τιμῆς και ύπολήφωας και θά καταγλιων πάντα, όστις θά ελέγιν αυτοίς να αίσχύνονται επί τῷ πλούτῳ των. Έά τεταρακοντακτιχλια ειλικα φράγκα δύναται να θεωρηθῆς ιδιαι του χωρις να έχης κερδήση αυτά με δάκρυα και ιδρώτα; άλλων.

— Αιμιλία! άπεκρίθη ο Μπαρκίος: εγώ δέν θά ίδιδον τήν τιμιότητά μου άντι ποσού εκατονταπλασίου τούτου. — Άχ, Μπαρκίε, ή τιμιότης σήμερα πλέον δέν ώφελει, ειπεν ή Αιμιλία ψυχρῶς. Πότον πλούτον άπάτησας διά τῆς τιμιότητός σου; δέν κατήνησας ιπαίτης; άναπόλητον τόν παρελθόντα βλον σου! Σῦ είσαι ικανός έμπορος, όμιλις και γραφίης πέντε γλώσσας, δέν είσαι μέθυσος, δέν είσαι παίκτης, δέν είσαι φανόβιος, ζῆς δέ μόνον διά τό έργον σου και τήν οκναγένειάν σου. Είχες καλήν θέσιν, ο κύριος σέ έλαμε συνεταιρόν του; αλλά τότε ήλθε γαμβρός εις τό κατάστημά του, ο όκοιός σου μόνον σέ άπειξένωσι τῆς έστρείας; αλλά και εκ τῆς θέσεως σέ εξέβαλε, διότι εις αὐτήν εξέλιξε πιστόν φίλον του. Τούτο υπήρξεν ή άμοιβή σου διά τήν δεκαετή πίστιν και τήν τιμάν εκπλήρωσιν του καθήκοντος. Ευτύχσας πάλιν μετ' άλλον να εύρης ώς πύτω; καλήν θέσιν, διά τήν τιμιότητα και τήν πιστήν εκπλήρωσιν του καθήκοντος ήζιώθης τῆς μύοις και τῆς έμπιστοσύνης του κυρίου σου, αλλά τό κατάστημα άφνης έπαθε μεγάλας ζημίας; και έχρωκόπησεν. Μάτταν σήμερα ζητείται πῶς να χρωστούσιν θέσιν, διότι πολλοί είνε σέ διεθέσιμοι. Έά καλά πιστοποιητικά σου δέν ώφελουσι πλέον, οι άνθρωποι, των όποιων κρούεις τās θύρας, σέ θεωροῦν ύποκτον, διότι πολλόν χρόνον είσαι διεθέσιμος, και σέ άποστρέφονται βλέποντες τήν ενδομασίαν σου, ή όποια άπνοτε κακιοτέρα γίνεται. Δέν πιστεύουσι τήν άπραδειγμάτιστον άτυχίαν σου, τούναντίον δέ νομίζουσι, ότι υπάρχει αίτια, διά τήν όκοίαν δέν έχεις θέσιν, διότι τόν άνθρωπον, τόν όποιον εγκαταλείπει ή τύχη, εγκαταλείπει και ή καλή υπόληψις. Σῦ δίχθεις πῶσαν έργασίαν, ή όποια σοι παροισάξεται, γραφίης; με ήμερομίθιον διά δικηγόρους, άλλ' ή άδιόβιος, γλίσχος και πολλάκις έλλείπουσα αὐτή άμοιβή και τό όλίγον, τό όποιον εγώ κερδίζω διά του έργοχειρου μου, δέν έξαρκει οὔδε εις τήν αγοράν των άπολύτως άναγκαίων. Έα τῆς μεξς κατοικίας εξέβαλεν ήμεις ή αυξανόμενη δυστυχία, διαμέρα ή επίπλωσις ήμων εγενε πτωχοτέρα και επί τέλος περιωρίσθημεν εις αυτό μόνον τό έλικινόν δωμάτιον. Άλλά και τούτο άκόμη θά είνε προσεγώς δι' ήμας; πολύ άκριβόν. Δέν γνωρίζω, πῶς τό νέον έτο; θά πορισθώμεν τό ένοίκιον. Θά μεξς διώξωσιν εν τῷ μέσῳ του χειμῶνος εις τόν δρόμον. Και τότε, ω Μπαρκίε, δέν σκέπτεσαι περὶ των τέκνων ήμων; οὔφεις άνθρωπος, οὔφεις Θεός σπλαγγνίζεται ήμας, τούλάχιστον σῦ σπλαγγνίσθητι ήμι και τά τέκνα ήμων! Και κείται ή σωτηρία, οὔδεμία άλλη υπάρχει; λοιπόν έμπρός!

Η Αιμιλία ιγονοπέτησε πρό του σύζυγου τας ήμέρα στενάχασα και έδειξε με τήν χείρά της τόν επί τῆς τραπέζης κείμενον θησαυρόν. Διά τόν Μπαρκίον ο πειρασμός δέν ύπῆρξεν εν τοίς χρόμασι, άλλ' εν τῇ παρακλήσει τῆς δυστυχούς συζύγου του, εν τῇ έντωπώσει τῆς εκθέσεως αὐτῆς, διά τῆς όποις κρείττερον αὐτῷ όλην τήν οίκτράν και άξιοδάκρυτον

θέσιν του. — Αιμιλία, ειπέ τέλος ο Μπαρκίος: ήγίερον τήν σύζυγον του ήσύχω, ύπάχχει τι άνωτερον των χρημάτων και των αγαθών. Τούτο δέ είνε καθάρη συνείδησις. ύπάχχει δέ και χειροτερον τῆς πείνης και τῆς ενδίας; τούτο δέ είνε ασθένεια και θάνατος. Το πρώτον μόν ενόληζυμεν μέχρι τῆς ώρας τούτης, τά τελευταία δέ άπεσόθησεν έπ' ήμων μέχρι σήμερον ο Θεός, διά τό όκοιον δέν δυνάμεθα έρκούτως να ευχαριστήσωμεν αὐτῷ. Ενθουμήθητι μόνον τήν βραχείας ασθενοσασ γυναικα τῆς κατωθιν ήμων κατοικουσιν. Ποσάκις δέν εξέλιόσθημεν και δέν έμακαρίσθημεν τό νεαρόν ζεύγος, τό όκοιον εγώ πλν, οτι ο άνθρωπος επιθυμει; ο μόν άνῆρ έχει θέσιν ανεξάρτητον, ή δι γυνή έφειεν αὐτῷ μεγάλην περιουσίαν ως προικα. Και όμως εγώ αν και είσαι τέσον πτωχός, δέν ήθελον προτιμήσαι τήν θέσιν του άντι τῆς ιδιαι; μου, διότι τό προσπαλάστατον όν, τό όποιον όνομαζει ιδιαιάν του, αιώρεται μεταξύ ζωῆς και θανάτου. Ιδέ, Αιμιλία, εξέκολούθησεν ο Μπαρκίος λαβών τόν λόγον και οδκηγῆτας τήν σύζυγον του εις πενήχρον κλίτην, όπου τά τρία παιδία έαινετο κλησίων άλλων. Ιδέ τήν εικόνα αὐτήν, ιδέ, πότον γλυκά κοιμώνται, πόσον ήσυχος και τακτική είνε ή ένταπὴ αὐτών. Έά τέκνα ήμων είνε υγιά και ήμεις πρέπει να ελπιζώμεν εις αὐτά ως εὔτυχοις γονίς.

Εν τούτῃ τῇ στιγμή ήκούσθη εκ τῆς κατωτέρω οροφῆς σπαρξιακῆδος γυναικαί κρυγή. Ητο κρυγή τῆς ασθενοῦς, ήτις καταχομένη, υπό σφοδρού πικροτῷ, ήρχισε τότε να θοροδῆ. Ο θόρυβος διήρκεσε σχεδόν ήμισιαν ώραν, αφνης δι έπηκολούθησεν ήσυχία; αλλά δέν διήρκεσε πολλόν χρόνον ή από πολλού, ήδη άρξζμένη άγωνία, οτι οξεία σπαρξιακῆδος οίμωγη άνήγγειλεν, ότι ο θάνατος άρῆρκεσε πολύτιμον ανθρώπινον ζωήν.

Η Αιμιλία έστηριγμένη εκ των ώμων του Μπαρκίου περιετρώμας είχεν ώτακοντήσῃ τήν τραγωδίαν, ήτις εκπίετο από τους πόδας αὐτών, εως ή τελευταία βραγγνώδης οίμωγη έπαυσε—Μπαρκίε, σῦ ειπες τήν άλλθειαν, εψιθύρσεν ή Αιμιλία μετ' οίκτου. Η πείνα δέν είνε ή σκληροτάτη των δεικμασιων, τας όποιςς υρίσταται ο άνθρωπος; λαβε αὐτά, τά όποια κίνεται επί τῆς τραπέζης, να μη τά βλέπω πλέον και κρυε; οτι νομίζεις καλόν.

(Επειτα συνέχεται).
Α. Διαμπεριόδης δ φ. καθηγητής.

Η ΝΥΧΤΑ

(Εκ των Κιληδημάτων).

Ω! Νύχτα, τό σκοτάδι σου έχει περιόθη χάρι; Για τῆς καρδιας όπου πονούν, τά μάτια που δακρύζουν, Είνε παρήγορο τό ήως που χύνει τό φεγγάρι. Και τδσπρα, που χλωμά, χλωμά, τόν πέπλο σου στολίζουν. Κλαίεις και σῦ ώσάν έμέ, κρυφά, κρυφά, δακρύεις. Σ' όλη τῇ φύσι διασκορπισς δροσίδας μαργοριτριά, Τά λουλουδάκια του βουνοῦ αυδπλαγγνικά ποτιζεις. Δίδεις ζωά προσωρινή 'ς του κάμπου τῷ χορτόρια. Τήν πονεμένη μου καρδιά τό σκοτάς σου δροσίζει, Γαλήνη και άνόπανοι 'ς τά στάθη μου χαρίζεις.

Τό μάγο σου μυστήριό γλυκό με περιόλλαι; Μισά του ήλιου τῆς χρυσαίς, τῆς φλογραίς άχτιδες. Ποτέ μου δέν άγάπησα παρὰ ολιγμένο κάλλη. Πετοῦν μαζί με τήν αυγή οι πόθοι κ' ή ελπίδες, Ηου άναζοῦν για μιά στιγμή εις τά νεκρά καρδιά μου. Απο μικρή σε άγαπῶ, βασίλισσα γλυκειά μου. Και ποιά βασίλισσα τῆς γῆς έχει τήν έμορφιά σου, Το φωτεινό τό στέμμα σου, τά πλοῦτη τά δικά σου;

Σπολιζέσαι μ' άτιμπα πετράδια κάθε βράδυ,
Κι' άμυμπα, περιόρανη, προβαίνεις 'ς τ' άκοτάδι.
Με τ' άπαλά σου τ' άφ'ερά τήν πλάη μας χαιδεύεις,
Και μ' όνειρα περιόρα τής κύλαις της γιατρεύεις.
'Από μικρή σε άγαπά, Βασίλεισσα γύναιέ μου,
Πριν νά φωλιάσουν βάρσνα και πίκρας 'ς τήν καρδιά μου.
'Ίσως κρυφό προαίσθημα τής μαύρης σύμφωρής μου,
'Εσθυσε τήν αναλαμπή τής παιδικής χαράς μου,
Κι' από τόν ήλιο μ' άρεζε πλεόστορο τ' άφ'εγγάρι,
Σάν έχυνε 'ς τ' ό Βόσπορο τήν άργυρή του χόρι.

Μεγάλη μου Βασίλεισσα, πάσχεις και σ' άμαρτ' μου,
Σάν βλέπας τήν δούνη μου, τήν ψυχική πλάνη μου.
Δάσέ μου όνειρα γλάκ'ά, Νύχτα, νανάσιέ με,
Ρίψε τ' άμαρτ' πέπλο σου, για πάντα σκέπασέ με.
Νά κοιμηθ'ά βαθείά, βαθείά, ποτέ νά μη ξυπνήσ'ά,
'Ίσως 'ς τόν ύπνο μου αυτόν τή λήθη άπάντησ'ά.

Έστ' Αθήναις

Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου.

ΛΑΪΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

ΠΕΡΙ ΕΠΗΛΑΘΕΩΣ ΟΙΚΟΥ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ

Α ΑΙ ΕΔΡΑΙ

Η Ιστορία, ό άθάνατος των αιώνων άείνους, μεταδίδει
ήμιν διά τής άπλήγτου φωνής τής έξτενής, τέ-κατά τόν δ'α-
μόσιον βίον, τήν πολιτικήν διακρούσασιν και δ'ρασιν και τήν
γυμνήν εν τ'ό κόσμω επίδρασιν των αρχαίων ήμών προγόνων,
όστινες ως μεμακροσμένα φωτεινά ένδάλματ'ά άπασχολούσι
και θ' άπσχολώσιν αιώνως τήν φαντασίαν και τήν ψυχήν
αυτήν τής όλης ανθρωπότητος.

Άλλ' ό ίσώτερος αυτών βίος, ή οικογενειακή διακρούσασιν
και δ' ή οικιακή άποψις τής αρχαιοελληνικής κοινωνίας, είναι
πάνόραμα τόσ'ά μάλλον ποθειόν προς τήν διψώσαν αυτό ραν-
τασίαν, καθ' όσον όλιγώτερον τυγχάνει γνωστών έξ ειδικών
περιγραφών. Και δέν είναι βεβαίως άδιαφορον προς ούδεμίαν
ιστορικήν βλήψιν τής αρχαιότητος, τόσ'ά μάλλον καθ' όσον
άληθεύει ότι ό οικογενειακός βίος κοινωνίας τινός συνδέεται
στανεωτατα προς τās ιστορικές βίσεις τās, ότι ή οικογένεια
παρασκευάζει τήν πολιτείαν, ότι, τέλος, ό οίκος, είναι τ'ό δ'α-
κεδον τής άναπτύξεως και τής προς δ'ρασιν έρτιστοποιήσεως
των μεγάλων άνδρων, όστινες, έγένοντο πίνετοτε τοιοῦτοι ή
τοιοῦτοι ένάλλωγ, τόν έν τ'ό οίκω βιωτικόν ήων των.

Τίς λ. χ. των ένγνωστωτων ήζών δέν θ'ά ήθελε νά μάθη
έπί όποιās έδρας έκάθητο ό γίγας τής Σαλαμίνας, Θε-
μιστοκλής, ή επί όποιās κλίτης ανέκειν τ'ά κεκοιτηκότα έκ
τής ένδόξου μάχης μέλη του ό Αριστίδης, ή επί όποιās τρα-
πέζης κατέθητε τ'ά δ'έρμας έπιστράφων έκ τής Πρωκός ό Ό-
λωνπιος Περισκλής, ή επί όποιου κλινητός ανακεικλιμένα έδίδα-
σκε τήν ποιητικήν τās ομορφίλους τας, ή Σακρώ, ή επί τίνος
θρήνος του, άβρους πόδας θέτοισα, προήδρασε των φιλολογι-
κών ή καλλιτεχνικών αυτής ομηγύσεων ή Άσπασία;

Η αρχαία τραγωδία διά τής όλης σκηνηκής αυτής άναπα-
ραστάσεως παρέχει άληθώς πιστήν και ζώσαν εικόνα τής έπι-
πλώσεως του αρχαίου οίκου κατά τήν κλασικήν ταύτην έπο-
χήν, ως και ό Όμηρος παροφεί ήμιν έκτενείς περιγραφάς
τοιματάς περί έποχής αρχαιότητος, έκ τής άντικραβολής δι-
των δύο ταύτων πηγών καταφαίνεται ότι ό ρυθμός τής έπι-
πλώσεως κατά τήν νεώτεραν εκείνην έποχήν υπήρξεν ό αυτός
προς τόν τής ομηρικής, άπομιμηθείς αυτών πιστώ, μετά
πολλών μόνον τελευτηποίησεων.

Άλλά δυστυχώς, δυστυχέστατα, φεύ! ούτε τής αρχαίας
τραγωδίας ούτε του ομηρικού κόσμου ή γνώσις παρέχεται έπαρ-
κής εις τās συγχρόνους έλληνίδας, αίτινες, — πικρόν άλλ' άληθές
είπαιν, — διά τής παρεχόμενης εις αυτās παιδεύσεως ούτε
τήν κλίσην ούτε τήν ικανότητα άποκτώσιν όπως διά τής ιδίας
αυτεργείας έπεκτείνωσι τās έπί των σελίδων ταύτων
μελέτας των.

Βεβαίως, αί άβρόπεπλοι πρόγονοί μας πολλ'ά κλειότερον και
καλλίτερον ή ήμεις, ένδουν και έπεδύκονεν τή διακρούσασιν του
οίκου τήν χάριν και τήν καλλιτεχνικήν φιλοκαλίαν διότι εκεί-
νι μέν εν τ'ή χώρ'ά, όπου τ'ό Όμηρον εν τ'ή σήχη ιδιαιμοιουργήθη
και διετυπώθη, είχαν ιδιαιτερότερον του Καλού αντίληψιν, έν'ά
τ'ό ήμέτερον καλλιτεχνικόν αίσθημα όπείκνεται εις πολλές
διαστρωθώσεως, τολμώ είπειν, διά τής έλευθέρας πανταχόθεν
παιρηγύσεως διαφόρων άγευστώτων καλλιτεχνικών ρυθμών
και τύπων, ως του σικκού λ. χ. του ιαπωνικού, του ένδικού
προς τούς όποιους και τοσούτων ισχύτως ό άρσεν σαρμός επέ-
δειξιν έννοιαν. 'Ίδη επημερούσαι βραχυσίαν τινα έπισκόπησιν
τής έπιπλώσεως του αρχαίου οίκου άρχόμεθα από του στοι-
χειωδιστάτου και πρωτίστου τήν χρ'ασην επίκλησιν, ότοι από
των έθελίων. 'Επιφυλασσόμεθα δι' όπως εν σειρά τοιοῦτων
μικρών μελετών άπολυθώμεν όριού μετά των αναγκωστρωτων
μας τής υπερτάτης ήδονής του νά μετενεχθώμεν νοερώς υπό
τās καλλιμαρμερούς στοάς των αρχαίων μεγάρων και οίονι
διά των χειρών προσψύσώμεν εν προς εν τ'ά αρχαία έπιπλα,
κειμηλία έστ'ά και προσφιλή εις τήν εύλαθή μας ψυχήν, άσπα-
ζόμενοι στοργικώς τήν έπί των δακτύλων μας προσηλωμένην
κλασικήν εκείνην κόνιν!...

Τά διάφορα είδη των έδρων του αρχαίου Έλληνισμου δια-
κρίνονται άπ' άλλήλων διά των ονομάτων *δίφρος*, *κλινορός*,
κλιση, *κλινητήρ*, *θρόνος*. Ό δίφρος είναι χαμηλόν, εύμετά-
φορον και άνισ έρεισινώτου (ράχως) ιδώλιον, έχον τέσσαρας
πόδας χριστούς, ή και εύθείς εν είδει τραπέζιδου. Ταύτου πα-
ροδία είναι τ'ά προ ήμιν μικρά έδρανα των κεραιών (σκα-
μνία). Ό χριστός δίφρος λέγεται κατά τόν 'Ησύχιον *σκα-
μνία δίφρος* (έκ του *σκαμνιδόν*, δηλ. σκαμνοπόδι) ή *πτεκτός
δίφρος*, διότι επτύσσεται, τοιούστιν έδιπλωτο εύκόλως, έπι-
δή ή *έσχυρα* αυτου (ήτοι τ'ό κάθισμα) άπτελειτο έξ λιμάντων
διαστρωματιών. 'Ίπο δηλαδή κάθισμα άνάλογον προς τās
σημερινάς Chaises-pliantes. Ό κάθιστος δίφρος, κατά τούς
Gühl και Koner δέν επτύσσεται.

Όι τοιοῦτοι δίφροι, διά τ'ό εύμετάφορον αυτών, μεταφέρον-
το εις τās δημοσίας πανηγύρεις ως λ. χ. εν τ'ή σκηνη των
Πανήθηναίων υπό παρθένων μετοίκων εν Αθήναις, αίτινες έ-
λέγοντο τότε *δίφροφόροι*, διά τήν ειδικήν ταύτην εν τ'ή τε-
λειτή λειτουργίαν του *δίφροφορείν*.

Τον δίφρον άναφέρει πολλαχού ό Όμηρος, και ιδί'ά εν τ'ή
'Οδυσσειά, ης ή συνθήκη σηματογραφία είναι τ'ά ένδον διαφόρων
μεγάρων. Ό λ. χ. εν τ'ή σκηνη του νικητ'ρος

Ίδωρ έξέρχεται ή γρ'αυς νά φέρη προς τόν έζον
έγχύσασα τ'ό πρώτον

κλίνας τούς, πόδας δ'έ αυτ'ός και μ' έλκτον αλείψας,
τόν δίφρον ώθησ' εις τ'ά π'ός τās χεϊράς του θερμάλων
διά των κρημαμένων του βραχίων τήν εύλην κρύψας (1).

1) ... Γρ'αυς δ'έ διακ' μεγάρω βεβαίως
οισομένη ποδάνικτρα, τ'ά γάρ πρότερ'ά έγχύτο πάντα
αυτίς άρ' άσοπότερω πυρός έλαστο δίφρον Όδυσσεύς
θερμάλων, εύλην δ'έ κατά βραχίονσ'ά κάλυψε.

Ο κλισμός, κλισήρ ή κλισίη καθ' Ὁμήρον ἀνάλογοι πρὸς τὰς ἰδιώτας μας, ἴθρα, ἦταν ὁ αὐτὸς ἀφορᾶ καθεστὸς καὶ οὐχὶ ἀκαθάρσιος ἴθων ἐρεισινώτων ἀποκλίνον πρὸς τὰ ὄπισθεν καὶ κρατοῦν ἀναπαυτικῶς τὴν ῥαγὴν τοῦ καθήμενου διὰ καμπύλωσιν τιτραγώνου πλαγῆς.

Οἱ πόδες τῆς κλισίης κομψῶς ἀμπυλωμένοι πρὸς τὰ ἴσα ἀπετίλουν χαριεστατὸν σύνολον μετὰ τῆς πρὸς τὰ ἔξω ἀποκλίσεως τοῦ ἐρεισινώτου.

Π. γ.
Ἐν τοῦ κοιτῶτος ἡ σεμνὴ Ἰκαρία προβαλλέει
μὲ Φοῖβης ἀσπαστραπτοῦτα καὶ Ἀφροδίτης κάλλιπ
καὶ εἰς κλισμὸν παρὰ τὸ πῶρ καθίζει τοθειμένα,
μὲ ἀργυρᾶν ἢ ἰάλαρατα ἡμπαρῶς πεποσημένον,
ὅν ὁ ἐρχνίτης ἐπέζηε· Ἰκαμάκος, καὶ Ἀρήνη·⁽¹⁾
κάτω προσήθεις φέροντα καλύττραν διφθερίων.⁽²⁾
(Ἐκταὶ συνέχεια).

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ Η ΔΙΨΑ

Ἡ δίψα εἶναι, ὡς γνωστὸν, αἰσθησις καθολικῆς τῶν ἰσθῶν καὶ τοῦ αἵματος καταστάσεως, ἐγγινόμενης ἐκ τῶν ὑδρῶν κατὰ τὴν ζωὴν ἀπωλείων. Καίτοι δ' ἀναφέρεται κοινῶς εἰς τὸν φάρυγγα διὰ τὴν ἐκ τῆς ζηρότητος ἐμποιομένην αὐτῶ ἀίσθησιν, ἐλαρμεστέραν ἀποδίδουσταν κυτόθθι ἢ ἀλλαχοῦ, οὐχ ἥττον σύμπασα ἡ ζωικὴ οἰκονομία λογιζέται ὡς ἰδρα σπότης· τοῦθ' ὅπερ καταδηλοῦται ἐκ τοῦ ὅτι ἅμα τῇ ἐνέσει ὕδατος εἰς τὰς φλέβας, παύεται ἡ δίψα (*).

- 1) θρῦνος=tabouret.
- 2) Ἡ δ' Ἰσθ' ἐν τῷ θαλάμῳ περιφρον Πηλοσπεία Ἀρεμίωδ ἰαλῆ ἢ χροσῆ Ἀφροδίτη· τῇ παρὰ μὲν κλισίην κυρὶ κάτθεσταν, κτθ' ἀρ' ἐπίπιν, ἰνιωτῆν Διέφρατι καὶ ἀργύρω, ἢν ποτε τέκτων ποίησ' Ἰκαμάκος, καὶ ὑπὸ θρῦνον ποσῆ ἦκεν προσφύε' εἰς ἀσῆς, θθ' ἐπὶ μέγα βέλλετο κῶως. (Ὁδ. Γ. 53-8).

* Ἐκ τῆς συγκριτικῆς φυσιολογίας ἐρκαίνόμεθα καὶ τὴν ἀκόλουθον ἀπόδοσιν τούτου. Διακτιμονόμενος ἐπὶ ἴσπου τοῦ αἰσθητοῦ μετὰ τὴν

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῶ ἴτους, ἐνεκα τῆς ἀθροίας τῶν ἀπὸ τοῦ σώματος διὰ παντοίων ὁδῶν ὑδρῶν ἀπωλείων ἡ δίψα ἐπιγίνεται συγχρότως καὶ βλίπει τις πολλὰς κινήσας ἀναπαύσεως εἰκῆ καὶ ὡς ἴσχυι πρὸς καταπραΰνησιν τῆς φόδερᾶς καὶ τῆς βλασάνου χωρὶς ποτε νὰ σκίφῃσιν ὅτι μέγα μέρος τῶν κκεοδιαθεσιῶν, αἰτινες προσβάλλουσι τὸν ἀνθρώπον κατὰ τὸ θέρος, προέρχεται κατὰ τὸ κλίματον ἐκ τῆς κἀκῆς καὶ ἀκαταλλήλου χρήσεως τῶν ἀναψυκτικῶν λιγούων ποτῶν. Πάντες ἰδοκίμακων καὶ ἰδοκίμαζουσι τὸ τί ἐστὶ πάλῃ τοῦ ὄργανισμοῦ κατὰ τῆς υπερβολικῆς ὕψεως τῆς ἔξωτερικῆς θερμοκρασίας. Μετὰ ἀτμοσφαιρᾶς θερμοτέρας τοῦ σώματος ἡμῶν, φυσικῶ τῷ λόγῳ, ἀκτινοβολεῖ ζωικῆς θερμότητος ἐκ τῶν ἐπιπρὸς τὰ ἔκτος· δὲν δύναται νὰ γείνη ὅπως καὶ ὅσον συνήθως καὶ τότε παρεμβαίνει ἄλλο φυσικὸν φαινόμενον, ἡ ἐξάντλησις· Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος, εἰς τὴν ὑποἴαν τότε κυκλοφορεῖ ζωηρότερον τὸ αἷμα, καὶ ὑποβάλλει τὴν ἐκκρισὶν τῶν ἰδρωτοποιῶν ἀδίνων, κλυπτεται ὑπὸ ἰδρωτος, ὁ δὲ ἰδρῶς, ἐξεραιζόμενος παραγίψ ψυχῶς ἰκανῶν ὡστε νὰ ψυχθῆ κἀπως τὸ αἷμα, ἔθ' οὐ εἶναι γνωστῶν ὅτι πᾶσα ἐξάντλησις παραγίψ ψύξιν.

Ἦναι εἰς πάντας γνωστὸν βεβαίως ὅτι τὸ πίνειν ἐν ἐρεθρῶσει εἶναι ἐπικίνδυνον ὅταν τις, θερμῶς ὦν, πίνει ψυχρὸν ὕδωρ, ἰδῶν τί συμβαίνει ἐν τῷ ὄργανισμῷ. Τὸ ψυχρὸν ὕδωρ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἀνταποθεῖ τὸ αἷμα τῶν σπλάγγων πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος ἢ θερμότης συσσωρεύεται εἰς τὴν περιφέρειαν καὶ ἡ ἐπίδρῶσις ἐκτελείται τμηματικῶς. Ὑπὸ περιπτώσεως κανονικῆς καὶ ὁμαλῆς τὸ νευρικὸν σύστημα εἶναι τὸ βυθίζον τὴν ἐξάντλησιν τοῦ ἰδρωτος καὶ ἐπομένως τὴν ἀπώλειαν τοῦ θερμαντικοῦ.

Τὸ νευρικὸν σύστημα βυθίζει τὴν ἐσωτερικὴν θερμοκρασίαν ἀνάλογως πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν καὶ οὕτω τὸ σῶμα ἡμῶν διατηρεῖ φυσιολογικῶς ἀμετάβλητον τὴν θερμοκρασίαν τῶν 37° ὡς ἐστὶ ἀ μηχανῆς κλωσθροβυθιζομένης ὑπὸ τοῦ θερμαστοῦ.

Ἐργοντὴν αὐτοῦ ἔξω τῆς τομῆς, ἢ ἀπόσεισις τῆς διψῆς τοῦ ζωῶ, πίνοντος ἀκαταπαύτως μέχρι κοπώσεως, ἀποβαίνει ἀνέικτος, ὡς ἐκρίοντος τοῦ ὕδατος ἔξω ἐνεκα τῆς διατομῆς τοῦ οἰσοσάγου.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ HENRY GREVILLE

ΚΗΦΙΣΙΑ

ΣΤ.

Ἐγγέλων, ἠστυεῖοντο ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου. Ὡ, πῶς ἤγυστο νὰ συνέβαινε αἰρήνης σεσημῶς φρικώδης ἵνα ἐξεραισῆ ἐξαπίνης ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς ὄλην ἐκείνην τὴν ἀππλαγγχον καὶ βλακωθῆ ὁμάδα, ἠτις ἐτόλμα νὰ γελᾷ ἐνῶ ὄρισσται ἐκείνη τῶσον ἀφρόριτον ἐκμυδενισμὸν! Ἀλλ' ἡ γῆ δὲν τρέμει οὐδὲ σχάζει πῶτε εἰς τὰ περίχωρα τοῦ κερδοῦργου καὶ ἡ Πρόνοια ἀπέμεινε κωφὴ πρὸς τὴν μυσαρὴν ταύτην δέσην. Ὁ κῶθων τοῦ δειπνοῦ μόνος ἠκούσθη αἶρων τὴν ἀργυρόχρον αὐτοῦ λαλίαν πρὸς τὸν γλυκεῶν αἰθέρα.

— Καρβᾶλ, εἶλε νὰ ἰδῆς κατι, ἀνέκρξεν ὁ κ. Μωθερ.
Ὁ κερὸς ζῖνος ὑπακούων ἠκολούθησε τὸν οἰκοδεσπότην κατὰ μῆκος τοῦ ἐστιετορίου πρὸς τὸ σφιριστήριον. Ἀλλ' εἰς τὴν ὄραν τῆς αἰθούσης τοῦ γεύματος συνήτησε τὴν Κηφίσιαν, ἠτις μὲ τεταπεινωμένους ὀφθαλμοῦς καὶ ἀνυψωμένους χεῖρας, δι' ὦν οὕτω διαρκίετο ὀλίγιστον μέρος τῆς δροσερᾶς

καὶ λευκῆς σφραδῆς ἔφερε δοχεῖον πλήρες ἀνοθαλάκτου προκλητικῶ καὶ ἀρωμάτου, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἴσως τοῦ ἐρασιμῶ προσώπου τῆς.

- Τοῦτό με προτεκλείσκετε νὰ ἰδῶς, εἶπεν εἰς τὸν προσβυτην ὁ Ἄνδρεας Καρβᾶλ.
- Ὅχι, βεβαίως, ἀλλὰ τὸν γεωλιγικὸν ἐκείνον χάρτην...
- Καὶ ἐν ταῦτοις τὸ θέμα δὲν ἦτο ἀντάξιον τοῦ κόπου, ἐφέλλισεν ὁ νέος μυστηριωδῶς.
- Ἡ Κηφισία ἤκουσε, καὶ χροιά τις ῥοδοσφρούς πορφύρας προσετέθη εἰς τὴν θαλλουσαν τῆς ῥοδωνίαν τοῦ προσώπου τῆς.
- Ἀφήσκατε νὰ περῶσω, κύριε, εἶπε γελῶσα. Ἔιν τὸ ἀνθῶχλά μου δὲν τεθῆ ἀμέσως εἰς τὸ παγωτήριον, ὁ ἀφρὸς θὰ πείση καὶ θὰ στερεθῆτε γλυκύσματος.
- Καὶ διατί περιπατεῖς με τὰ γλυκύσματα ἀνά χεῖρας; ἠρώτησεν ὁ πατὴρ καταθελεχθεῖς.
- Διότι ἐπιπόδιόν τι συνέθη εἰς τὸ μχειριον, ἀλλὰ διωρθώθη, μὴ σε μίλη.
- Ἦναι ἐξαισῆς!... εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Καρβᾶλ.
- Ἡ χροσῆ μου κῶρη! εἶπεν ὁ πατὴρ πρὸς αὐτόν, ὡς ἀνταποκρινόμενος· τρόπον τινὰ πρὸς τὴν μυκίαν σείψιν του. Ἦναι ἱκανὴ νὰ διελθῆ ὄλην τὴν ἡμέραν τῆς εἰς τὸ ἰσχύων μᾶλλον ἢ νὰ μᾶς στερήσῃ καὶ τοῦ ἐλχρίστου τραγῆματος καὶ νὰ ἐπιτρίψῃ οὕτω μομφὴν τινα κατὰ τῆς μαγειροῦ.
- Τὸ δειπνον ὑπάρξε φαιδρῶν, καθ' ὅσον ὁ οἰκοδεσπότης, ἐδδελύσσετο τὴν ζηρότητα τῆς ἐθιμοτυπίας.

Ἄλλ' όταν ἐν ἰδρωτί ἐκτίθεται τις εἰς ρεύμα, ἢ ἐξάτμισις δὲν κανονίζεται πλέον μόνον ὑπὸ τοῦ κεντρικοῦ συστήματος· ὁ ἀπὸ ἐξάτμιζαι αὐτὸν κλειότερον τοῦ δεινότες καὶ οὕτως ἐπέχεται ψύξις, ἥτις σφοδρότερα γιγνομένη ἐπάγειτι παθολογικὰς καταστάσεις προδιαθετούσας τὸν ὄργανισμὸν εἰς νοσήματα. Ἐν τούτοις ἡ ἐνέργεια εἶναι τόσῳ μᾶλλον ἐκαιρητή, ὅση περισσύτερον ὕδωρ ὑπάρχει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος, ὅση κλειότερον ἰδρώνει τις. Ὡστε πίνοντες πολλὰκις ἐν ἐριδρωσῆσι εὐρισκόμεθα ὑπὸ περιστάσεις παθολογικὰς, πρέπει δὲ νὰ λάβωμεν τὰ καταλλήλα μέτρα ὅπως μὴ ὑποπέσωμεν εἰς ψύξιν, διότι ὁ κίνδυνος δὲν ἐγκτεται ἐν τῷ εἰςχορμένῳ ὕδατι ἀλλ' ἐν τῇ ψύξει τοῦ ἐν ἐριδρωσῆσι σώματος μετὰ τὴν πόσιν ἐνεκα τοῦ ἐξωτερικοῦ κίρου καὶ δύνεται ἐν μέρει ν' ἀποσοβῆθῃ οὗτος ἐάν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀντὶ τῆς στασιμότητος τῆς καὶ μείνῃ ἀκίνητος, ἐξακολουθῆ βαθεῖαν ἢ κίνησις προσενεῖ πάλιν θερμότητα καὶ ἰδρῶτα καὶ δὲν ἐπάγεται ἀπώλεια θερμαντικοῦ. Τοιοῦτοτρόπως κατορθύνουσι τινες νὰ ροφήσῃ παγωτὰ καὶ διάρρηξιν ἀνεψφαικὰ κατὰ εἰς χοροῦς ἀνευ συνεπειῶν, ἐν πληρῶν ἐριδρωσῆσι ἀπαρῶντες ὅση τὸ δυνατόν νὰ ἐκτίθενται εἰς τὸ ψύχος.

Εἶπομεν ὅτι ψυχρὰ ποτὰ προκαλοῦσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος ἀθροισμὸν θερμότητος, πάντες δ' οἱ ὁποιοὶ ἐκδηλοῦνται τῆς φυσικῆς γνωρίζουσιν ὅτι θερμότης καὶ δυνάμεις εἶναι συναμύα· τὸ εἶσθαι δὲ θερμαντικὸν ἐκ τοῦ σώματος προκαλεῖ φυσικῶς τὴν ἐξασθένειαν αὐτοῦ. Ἐκτετατὸν καταναλισκόμενον ποτήριον ὕδατος ἀντιπροσωπεύει ἐν κεφάλαιον δυνάμειω, ἢ ἐκδηλοῦσθαι ἀπὸ τῆς ἡμῶν ἐκουσίως. Οὕτω ταχέως οἱ καθ' ὑπερβολὴν πίνοντες παρεπρόσθεν ἐκτετατοῦνται καὶ καταδύλλονται, ὅτι ἔχουσιν ὡς κοινῶς λέγεται τοὺς πόδας κομμένους.

(Ἐπιτετατὸν ἀντέχεια).
N. Φερμάνογλου
Ἴατρος.

ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ

Τὸ ἐν Βερολίῳ συνέδριον κατὰ τῆς φθίσεως.—Ἐσχάτως συνεκοιτήθη ἐν Βερολίῳ τὸ ἀπὸ πολλῶν μελετωμένων διεθνῶν ἰατρικῶν συνίδριον κατὰ τῆς φθίσεως. Τὸ μίχα ἐπιστημονικὸν καὶ πρακτικὸν συμπέρασμα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ αὐτοῦ συνέδριου τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει κορυφαίων τῆς ἐπιστήμης κατὰ τῆς κορυφαίας ταύτης μάστιγος τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ὅτι ἡ φθίσις εἶναι ἐνθαρρυντικῶς θεραπεύσιμος καθ' ὅλα αὐτὰ τὰ στάδια, ἐπιδεικτικωτάτη δὲ ἀναττοχῆς

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀφελῶν γελῶτων ὁ Ἀρμάνδος τὸν ὄκλιον ἢ τὴν ἐποκοθέτησιν σχεδὸν ἀπέναντι τῆς Κηφισίας, ἔαρινε τὴν τύχην ταύτην ἀνταξίαν θεῶν, ὅτι αἰρνης ἀπάντησιν ἤματι εἰς τινὰ ἀποκαθίσαν πρὸς αὐτὸν ἐρώτηται.

— Ὁ γάμος τοῦ ἀδελφοῦ μου θὰ τελεσθῆ μετὰ τρεῖς ἡμέρας τὸ πολὺ.

Ἄλλ' ἀπειθήνας αὐτομάτως τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Κηφισίαν, τὴν εἶδεν αἰρνης ὠρῶσαν καὶ ἀνησύγως ἀντιζούσαν πρὸς τὴν νεώτερον αὐτῆς ἀδελφίαν, ἥτις ἰδλεπὶ περὶ ἀπαθῆς, δι' ὀϊλώδους, ἀρεγγούς, ἀορίστου βλέμματος.

Πεῖν ἢ ἄμως ἐξερωνήσῃ κατ' ἴδιαν τὸ μυστήριον τοῦτο, εἰς τῶν συνδιατυμένων ὑπέμνησι τυχαίως τὴν πυρκαϊάν τῆς κακοκλυτοῦς νυκτός, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ Κηφισία τῷ ἐρήνῃ τεταραγμένη καὶ ἀνεπαρῶσα, καθ' ὅτι εἰσεῖ οὐχὶ τὸ φεῦδος μόνον ἀλλὰ καὶ τὴν οὐρανὸν ἀκόμη αὐτοῦ.

— Ἀλλήθεια, εἶπεν αἰρνης, ἐλησμένησα νὰ σὲ εἶπω, τὴν νύκτα ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ περιπάτου, εἶδα ζωρῶν λάμψιν εἰς τὸν οὐρανόν σου, εἰς τὸν δεύτερον ὄρορον, νομίζω εἰς τὸ δωματίον τοῦ Γαλιάνου.

Παρακλητικὸν βλέμμα τῆς Κηφισίης τὸν δέικοψεν... Ἄλλ' οὐδεὶς ἰδέσθαι τοῦτο.

— Ἢ πυρκαϊὰ ἦτο παρ' ἐμοί, ἀπάντησε προστατευτικῶς ἡ νεανίς. Τίλος τὴν ἐδοῦσαν ἀπ' οὐ τὴν ἠνάψαμεν. Ὑπάρχει ἄλλο τι τὸ ἐνδιαφέρον;

Ὁ Ἀνδρέας τὴν παρετήρει ματ' ἐκπληξέως τινος, διότι τὴν ἠνάψαμεν ἐκείνην τῷ ἐρίνετο ἄλλοιᾶ ἢ κατὰ τὸ σύνη-

κατὰ τὴν ἐναρξίν τῆς. Τὸ ἰσχυρότατον δὲ θεραπευτικὸν μέσον κατ' αὐτῆς εἶναι ἰδίχ ἡ *θερμολογία*. Πραγματικῶς ἐκπερῶν ἡμῶν εὐρύτερον ἐπὶ τοῦ κοινωφελεστάτου τούτου θέματος. **Καὶ ἄλλος υἱὸς τῆς εὐνύδρου:**—Ἐξ ἰγχωρ. φάλλον ἐρασιόμαθα τὴν εἰδῆσθαι ὅτι ὁ ἐν Βοσπόρῳ τῆς Ἀμερικῆς Ἠπειρώτης κ. Μ. Ἀναγνωστόπουλος διευθυντῆς τῆς ἐκείσε σχολῆς τῶν κοφιλῶν, δωρεῖται τὸ ποσὸν 1500 λ. ἀγγλ. πρὸς ἰδρῶσιν δύο παρθιναγωγείων ἐν Ἠαπίγῳ τῆς Ἠπείρου, τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατρίδι. Τὸ πρῶγμα, ἀναγραφόμενον ἐνταῦθα ὡς ἐνδιαφέρον τὴν α Βοσπορίδα ὡς πᾶν ὅτι ἀφορᾷ εἰς τὴν θλίβαν ἰθνηκὴν παιδείαν, οὐδενὸς δεῖται ἐκπίνου. καθ' ὅτι εὐνόητος εἶναι ὁ ἐνοθουσιασμός, ὃν γενεῖ εἰς τὰ στήθη παντός Ἑλλήνος γενικῶς, πᾶντὸς Ἠπειρώτου ἰδίᾳ, καὶ πᾶντὸς Ἑλλήνου τῶν καλῶν εὐρύτερον. Εὐχόμεθα μόνον ὅπως ὁ μὲν ἰδρυτῆς καὶ δι' ἄλλων πολλῶν τοιοῦτων εὐγενῶν πράξεων κοσμήσῃ τὸ εὐαγὲς ὄνομα τὸν, τὸ ἴσοιον μετριοφρονῶς ζητεῖ ν' ἀποκαύψῃ εὐκλείστερος οὕτω γενόμενος, τὰ δὲ μέλλοντα νὰ συσταθῶσι παρθιναγωγεία, καταρτιζόμενα καταλλήλως καὶ σκοπίμως, πληρώσωσιν ἐκασίως τὸν μέγαν αὐτῶν σκοπὸν.

**ΟΙΚΙΑΚΑ
ΣΥΜΒΟΥΛΗ.**

Διατήρησις ἰσῶν. Ἄλλοι τρόποι διατηρήσεως ἰσῶν εἶναι οἱ ἑξῆς: Βράζειται ἐπὶ 1 1/2 λεπτὸν ἀμα γεννηθῶσι καὶ τ' ἀποθήτετε ἔπειτα εἰς μέρη; δροπερὸν καὶ ξηρὸν ἢ τὰ διαθερίχετε πανταχῶθεν ἐντὸς ἀραθικοῦ κόμματος (γαρμμάς) διατελειμένης εἰς ὕδωρ ἢ τὰ στοιχεῖτε ἐντὸς κλωθῶν κατὰ στρώματα με πύτυρον, ἀνθρακόνειν, ἢ πριονίδα (ταλάσια), οὕτως ὥστε νὰ προφυλάσσονται ἐμπητικῶς ἀπο τὸν ἀέρα.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Βράζειτε 1 ποτήριον μαδέρας ἕως ὅτου μείνῃ τὸ ἡμισυ, κατόπιν προσθέτετε 100 δρ. σιροπιῦ (αγαθῆς) ἀρωματισμένου με βανίλλην, καὶ ἐν μικρῶν ποτήριον κίρ. Μετ' ὀλίγον προσθέτετε 50 δρ. βουτύρου τοῦ Μιλάνου, κτυπάτε τὸν πολτὸν καὶ τὸν κενόνετε εἰς πλαστικὴν ἀπλάδα (πλατῆλα) εἰς ταμίχια ἰψμίνου ἀρτου (ἀπανθορακίδα=φρυγανιῆς), ἢ τὸν ἐκαλεῖφατε εἰς ἀνθόγαλα, ἢ εἰς ἄλλο γλύκωμα (πλακούντα) ξηρὸν. (Ἐλ. δακ. κτ. μτ. ἡρον γρ. 7—9).

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ, ὁδὸς Χαροταπῆ. Ἄρ. 12

θεσ. Ἐκείνη ἐνόησε τὴν ἐκπληξίν του, ζωρῶν εὐθρότης ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν πρῶτων τῆς, καὶ γλυκὺ μείδισμα εἰς τὰ κορφοῦ τῆς χεῖρ τῷ κατέδειξεν εἰς τὸ βάθος τῶν παρθεναίων τῆς ὀμμάτων τὴν ἐρωτικωμένην ἀλήθειαν. Καταρτικῶς κατάνουσι τοῦ χαροῦντος λακκομένου πάγματος αὐτῆς ἰθυσίαν εἰς τὴν πρὸς αὐτὴν εἰλικρινεῖαν τὴν ἐξοπερῆσαν τοῦ Γαλιάνου.

Ἄλλ' εἰς πάντα ταῦτα ὁ Ἀνδρέας διεῖδεν ἐν καὶ μόνον, ὅτι ἰθεωρεῖτο ὑπ' αὐτῆς ὁ ἐμπιστος φίλος ὁ ἴσοι εἰλικρινῆς καὶ ἡμέμουθς.

Ἦτο βραχεῖα ἡ ἀντιληψίς, τυχέτω ὡς ἀστραχὴ, ἀλλὰ πόσον κατέθελε τὰς καρδίας ἀποφύερον! Πολλῶν ἐτῶν κοινὰ ἐσπερίδα; καὶ γὰρ καὶ ρομαντικὰ συνδιαλέξεις ἐγκύκλιου χοροῦ (cotillon) δὲν θὰ κατώσθουν νὰ τοῦς προσεγγίσωσι τόσον πρὸς ἀλλήλους ὅσον ἡ βραχεῖα ἐκείνη πρωτοψία τῶν δύο νιαρῶν τῶν ψυχῶν!

Αἱ μετανάστευσις αὐταὶ τῶν συγγενήσεων πλέον ἢ ἀπαξ διεχυσαν ἐπὶ τῆς εὐγενεῦ; μορφῆς τῆς φῶτα καὶ οὐσίας, τὰς ὁποίας ὁ Ἀρμάνδος τρεπῆρει μακροθῆν μελετητικῶς καὶ οὐχὶ ἀνευ ἀπροσδιορίστου τινὸς ἀνησυχίας.

Ὅτε δὲ βραδύτερον ἐν καιρῷ νυκτός ἐκπληροῦσε περὶ εἰς τὸν μέγιστον γειτονικὸν οἶκον του ἡ ἀδεαία αὐτῆ παραχῆ, προσελκυζάνουσα τὰς διαστάσεις ἀληθοῦς ὀδύνης ἐν τῷ ἀπεκκλυμένῳ, ὅτι ἡγάπα τὴν Κηφισίαν τρυφρῶς, ἴσως μᾶλλον περιπαθῶς.

(Ἀκολουθεῖ).

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Εν τῇ προτευούσῃ γρ. 50
εἰς τὰς ἑπαρχίας • 60
ἐν τῇ ξένῃ γρ. χρ. 15

Εξάμνητοι τὰ ἡμίση.

Αἱ συνδρομαὶ προπλη-
ρῶνται ἐπὶ ἀποδείξει
φερούσῃ τὴν ὑπογραφήν
καὶ σφραγίδα
τῆς Διευθύνσεως.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται
ἀπὸ τῆς ἀπριλίου
ἐκάστου ἔτους.

Τὸ Φύλλον τιμᾶται
παράδωκ 80.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατῶ, ὁδὸς Μαχμουδιέ,
7-9 ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖῳ
Γ. Ι. Σείτανίδου.

Πᾶσα ἀίτησις δέον ν' ἀ-
πευθύνηται πρὸς τὴν
Διεύθυνσιν.

Πᾶν πρὸς δημοσίευσιν
ἀποστελλόμενον χειρό-
γραφον δὲν ἐπιτρέφεται.

Πᾶν ἀνυπόγραφον δημο-
σίευμα περὶν ἢ ἑμμε-
τρον, πρωτότυπον ἢ με-
ταπεφρασμένον, ἀνήκει
τῇ Διευθυντρίᾳ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΤΗ, ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΕΥΥΠΟΛΗΠΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Διευθύντρια: **ΚΩΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΣΙΩΤΟΥ**

Τῷ ἐγγράφοντι 10 συνδρομητὰς διορεῖται ἡ δωρική συλλογὴ τῆς Διευθύντριας «Πρῶται Παιδείαι».

Τῷ ἐγγράφοντι 20 παρέχεται ἡ «Βοσπορίς» δωρεὰν ἐπὶ ἔτος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: • Ἐκπαιδευτικὰ γνῶμαι ἐπιστημονῶν. — Λαϊκὴ Φιλοσοφία: (Dionys Lecomte) — Ἡ γυνὴν ἐξελίξις (ἐπὶ ὀρθόδοξοῦ κήρυκος). — Ἡ παιδαγωγικὴ ἰδιότης τῆς γυναικὸς (ἐπὶ Ν. Φωτιάδου). — Ἡ τιμωρὴς ἀνταρκευμένη, διήγημα ἐκ τοῦ γερμανικοῦ (ἐπὶ Ἀδ. Δημητριάδου Δ. Φ. καθηγητοῦ). — Paul Bourget ἡ κόρη τῶν τριδῶν (ἐπὶ Ἀγγελοῦ Α. Πρεβεσιώτου). — Ἐἰς τὴν πανόλεον, ποιητὴς (ἐπὶ Ἀγγελῶς Ταβουλάρη). — Λαϊκὴ ἀρχαιολογία. Περὶ ἐπιπλάσεως τοῦ οἴκου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. — Φυσιολογικὰ: Περὶ διψῆς (ἐπὶ Ν. Φερμάνογλου ἱατροῦ). — Λαϊκὴ ἱστορικὴ: Τὸ ἐν Βερολίῳ Συνέδριον κατὰ τῆς φθίσεως (ἐπὶ Ν. Γ.). — Οἰκιακά: Πρακτικὴ φυσικὴ, Συμβουλῆ, Μαγειρικὴ συνταγῆ. — Ἐπιφυλλίαι, (Henry Gréville) Κηφισία.

ὁδὸν παύσασθαι τὰς δάριτας
κατὰ Μούσαις συγκαταμυγνίς,
ἡδίστατα σὺν γυμνασίῳ.
Ἐργ. Ἡρ. Μαίν. Στ. 873-8.

Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομηταὶ ἡμῶν ὅπως μὴ δι-
δῶσι τὴν συνδρομὴν τῶν εἰς οἰονδήποτε ἄλλο πρόσω-
πον, εἴμῃ μόνον εἰς τὸν τακτικὸν ἡμῶν εἰσπρα-
κτορα κ. Σενουφῶντα Μανουηλίδην ἐπὶ ἐντύπῳ ἀπο-
δείξει φερούσῃ τὴν ὑπογραφήν καὶ σφραγίδα τῆς
Διευθύνσεως.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

Εἶναι πλέον ἢ εὐάρεστος ἢ ἀπὸ τίνος ἤδη παρατη-
ρομένη, κατ' ἡμῖν προσεκτικώτερα τροπὴ πολλῶν
ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡμῶν ἀνδρῶν
πρὸς τὸ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο σοβαρὸν καὶ ἐνδιαφέρον ἐκπαι-
δευτικὸν ζήτημα. Πασίγνωστον πλέον ἀπέβη ὅτι ἡ κα-
τωτέρα καὶ μέση παιδεία ἀρρένων καὶ θηλείων ἀποτελεῖ
τὸν κύριον πᾶσης κοινωνικῆς ὀργανώσεως πυρῆνα καὶ
τὸν ἀξονα οὕτως εἶπαιν τοῦ ἔθνικοῦ βίου· πᾶσα δὲ ἐπὶ
τὰ κρείττω κοινωνικὴ ἢ πολιτικὴ μεταρρυθμίσις, πᾶν
ἐν γένει πρὸς τὴν πρόδον βήμα παντὸς ἔθνους, ὡς κυ-
ρίαν βάσιν καὶ ἔρεισμα ἔχει τὴν βελτίωσιν τῆς δημο-
σίας παιδείσεως.

Ἄνευ αὐτῆς οὐδεμία γενικὴ ἢ μερικὴ ἀνορθωσις παν-
τὸς κοινωνικοῦ συγκερτήματος εἶναι δυνατὴ. Ἄν ἄνδρες,
χειρισταὶ τοῦ δημοσίου βίου καὶ τῶν ζωτικῶν πνευμα-
τικῶν, βιοτεχνικῶν καὶ ἐμπορικῶν αὐτοῦ κλάδων καὶ
ἂν γυναῖκες, μητέρες ἀνδρῶν δὲν παρασκευασθῶσι, οὔτε

οἰκονομικὰ πράγματα τοῦ τόπου ἐκείνου, οὔτε ἐκκλη-
σιαστικὰ, οὔτε φιλολογίαι, οὔτε κοινοτικά, οὔτε κοινωνι-
κά εἶναι δυνατόν νὰ προαχθῶσι κ' εὐημερήσῃσι.

Ἀνάγκη νὰ παρασκευάσωμεν ἄνδρας καὶ γυναῖκας,
βιοπαλαιστάς καὶ μητέρας, ἱεροφάντας τῆς προόδου καὶ
ιεραῖς τοῦ οἴκου, Ὀδύσειας πεπνυμένους ναυδάτας τοῦ
βιωτικοῦ πελάγους καὶ Πηγελοπας, Ναυσικάας, Ἀρή-
τας, Πολυξένας, Ἰσχυγενείας, Ἀλκίχρτιδας, Ἀρκετοῦς
Πάριδας καὶ Ἑλένας, ἀρκετοῦς Ἀλκιβιάδας καὶ Ροδιώ-
πιδας παρεσκευάσε μέχρι τοῦδε, ἢ παραγκώνισις τῶν
ἐδραίων ἠθικῶν ἱεῶν, ἢ παρανόησις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ
εὐγενοῦς, ὁ περηκισμὸς, ἡ ψευδοπαιδεία, ἡ γαλλομανία,
ὁ ἐξώληρ τυρισμὸς!...

Θέσωμεν πλέον φραγμὸν. Παρασκευάσωμεν ἄνδρας,
ἵνα μὴ ὁ κοινωνιολόγος ἱστορικός τοῦ μέλλοντος ση-
μειώσῃ εἰς τὰς σελίδας αὐτοῦ ὅτι ὁ Λάκων Δημάρατος
εἶπε, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, πρὸς τὸν Σέρξην, ἀριθμοῦντα
ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Δορύτκου τὴν μυμητικὴν αὐτοῦ στρα-
τιάν: Ὁ βασιλεῦ, ἄνδρας μὲν ἔχεις πολλοὺς, ἄνδρα
δὲ οὐδένα!

Παρασκευάσωμεν γυναῖκας ἵνα μὴ ὁ κοινωνιολόγος
τοῦ παρόντος, ὡς ποτε ὁ σοφιστὴς Λιβάνιος ἀποθαυμάζων
τὴν ὀτιανὴν μητέρα τοῦ χρυσορρήμονος Ἀνθοῦσαν, μὴ τὴν
ἐναντίαν ὅμως ἔνοιαν, αἶμα, πλήρης καταφρονήσεως
καὶ οἴκτου κατὰ πρόσωπον μᾶς κραυγᾶσῃ: Οἶαι γυναί-
κεις εἰσι παρὰ χριστιανοῖς Ἑλλησιν!

Παρασκευάσωμεν ἀνθρώπους τοῦ μέλλοντος διαμορ-
φοῦντες ἐν αὐτοῖς ἠθικὸν ἐγὼ στερρὸν, ἐμπαδὸν, ἐπαρ-
κοῦν εἰς ἑαυτὸ, δυνάμενον νὰ διεκπεύσῃ τὸν βίον δίχως
νὰ καταποθῇ ὑπὸ τῶν ἀβυσσοῦν τῆς βιωτικῆς ἥτης
κυματῶν, δίχως νὰ ἐρείσῃ εἰς τοὺς προῦδους ἀφροῦς τῆς
ἐπιπολασιότητος, δίχως νὰ ἐμπέσῃ εἰς τὰς ἰλιώδεις καὶ

δολοφόνους σύρτιες του υλισμού, δίχως να καταβροχθισθή από τον αήθηράγον και άδυσσώστομον της διαφθοράς καργαριαν.

Τούτο, κατά τας σεβαστάς των είδημένων γνώμας θα έπιτευχθή διά τής πρακτικεύσεως ή εκλαικεύσεως, ήτοι τής προγραμματικής και μεθοδολογικής βελτιώσεως των σπουδών, ούτως ώστε ν' αφίνωσιν αύται ανεξάλειπτα διαπλαστικά και μορφωτικά έχνη εν τή ψυχή του παιδός και να μη διέρχωνται δι' αύτης ως ή ούρα του κομήτου, δίχως να τήν θίξωσι καταλείπουσαι αύτην άνερμάτιστον και άνευ πυξίδος ναυάτην εις τὰ πελάγη του βίου.

Πρός τούτο άνάγκη να γείνη και έγινετο υπό των άρμεδιών και σκέψις προς επαγγελματικήν των νεανιών μόρφωσιν, ήτις άνακουφίζουσα πώς τους έπιστημονικούς κλάδους και τήν δημοσίαν θεσπιθρίαν από υπερφορτώσεως, ήτις ούδολως συμβάλλει προς προαγωγήν των τε κλάδων και των άτόμων, αλλά μόνον έκτραχύνει τήν βιοπάλην, έκτραχύνουσα τήν άμιλλαν, ήτις πλέον κατήντησε μάλλον άμυνα μεταξύ των συναδέλφων, θα έπιφέρει πλέον εν τώ κοινωνικώ συγκροτήματι ίσοροπίαν, θα προαγάγη τους βιοτεχνικούς κλάδους, λεληθότους δε και άνατανάλασιν των άνωτέρω λόγων, θα βελτιώση και ήθικώς.

Και περι μὲν τής εν γένει πρακτικεύσεως των σπουδών πολλά πολλάκις σοφά και αξιόγιστα εισηγήσατο διά του ήμερησίου τύπου πολλές και πολυσέβαστος λόγιος άνήρ, ο έριτίμος κ. Ν. Φωτιάδης, ο και τας κενιγράφων στήλας, εύδοκήσας ίνα τιμήση διά τής πολυτίμου γραφίδος του. Και ήδη δε από των στήλων ήμών τούτων έδρασιωτάτην άποφαίνεται γνώμην περί τής όση δυνατόν τελειοποιήσεως των γυναικειών διδασκαλικών σπουδών ευηλώτως συνηγορούσαν προς τήν άσθενώς όφ ήμών περί του αύτου πράγματος εκφρασθείσαν ιδίαν.

Άλλ' ούχ ήττον παρατηρείται ότι πολλοί των μετεπιστάσις έπιληφθέντων του εκπαιδευτικού ζητήματος άνήκουσιν εις τήν ιατρικόν ήμών σώμα. Είναι δε τούτο ρωσικώτατον και λίαν εύραστον διά τήν κοινωνίαν ήμεών. Καθ' ότι ύπερ πάντα άλλον ο άλλής και άξιος του τίτλου ιατρός, ψυχολόγος και κοινωνιολόγος, ως εκ του επαγγέλματος αύτου, έμβατεύων εις τον οικογενειακόν βίον και εις τὰ μυστήρια των κοινωνικών τροπών και εκφάνσεων, ύπερ πάντα άλλον καταμελετά τας τοιαύτας ή τοιαύτας του συγχρόνου βίου φάσεις, τας ήθικας τής κοινωνίας, ανάγκας και τας νοεράς βάσεις έφ' ών δύναται να κρητιδωθή τὸ οικοδόμημα τής προόδου του μέλλοντος.

Και ιδού εις εκ των διαπρεπεστέρων εν τή πόλει ιπποκρατιδών, ο πασίγνωστος και εις τους άγνωστους αύτω έτι αγαπητός διά τήν φιλόνηρον και κοινωνοφλη αύτου όρασιν, ο εις πολλά προς τήν κοινωνίαν ήμών ευεργετήματα συμμετασχών και πρωτοστατήσας κ. Διμαράκης, προτείνουσα του γνωστού Υπομηνήματος αύτου πρὸς τήν Α. Θ. Π. τον Πατριάρχην τήν ίδρυσιν ειδικών επαγγελματικών σχολών χάριν των νέων.

Παρεκτός τής όλης του πράγματος έννοιας, ήτις υπό πολλών έπεκροτήθη, και πολλας παρεμπιπτούσας ιδέας κεραισάγει ορθώτατα ή σωφρων αύτου γραφίς. Ως λ. χ. όπως μη πλέον συνιστώνται πολλοί και φυτοζωούσαι δυσόμοιοι σχολαί, αλλά άρκει μία εξ εκάστου είδους άντι δε γυμνασίων ή λοιπών ύπαρχουσών ήδη δεόν να ίδρῦθαι πλέον εν τώ μέλλοντι αι μη έτι ύπαρχούσαι, τ. έ. επαγγελματικά. Τὸ περί χειροτεχνικής μορφώσεως λεχθὲν υπό του έριτίμου ιατρού συμπέκτον προς τήν έρτι

εις τας στήλας ήμών τιμήσασαν πραγματείαν του έλλογιμου δημοδιδασκάλου κ. Γ. Καρτζά, φαίνεται επίσης πρακτικώς ορθώτατον. Έπίσης δε αξιολογά εισι τὰ λεγόμενα ύπ' αύτου περί μετατροπής των ήδη φυτοζωούσων Άρχιγενείων Εκπαιδευθρίων εις γειωργικας σχολάς, προς ο και ή θεσις των ίδρυμάτων τούτων είναι λίαν κατάλληλος.

Άν ή γράφουσα έτόλμα να παραθήση τήν ταπεινήν αύτης γνώμην προς τήν του σοφού έπιστήμονος, θα ύπεδείκνυε τὸ να προσάρτηθη εις πᾶσαν δημοτικὴν σχολήν άρρένων και χειροτεχνικόν τμήμα, ως και εις πᾶν δημοτικόν παρθεναγωγείον τμήμα οικιακῶν και ούχι τής ψευδοπειδείσεως έργοχειρών, έτι δε και βιοτεχνικών, οίον κοπτικῆς, ραπτικῆς, πλεκτικῆς περικνημιδών και φλανελλών, έπιδορωτικῆς, ψιαθοποιίας κλπ. τῶσφ μάλλον, καθ' όσον ή κατόπιν φοίτησι των κορασίων του λαού εις εργοστάσια προς εκμάθσιν τοιαύτου τινός βιοποριστικού επαγγέλματος πολλούς επαγεται ήθικούς κινδύνους. Άλλά περί τούτων άλλοτε.

Ούχ ήττον και άλλοι εγκριτοι έπιστήμονες ευηριστήθησαν ν' ανακοινώσωσιν ήμιν τας σχηματισθείσας ύπ' αύτων ιδέας περί του εκπαιδευτικού ζητήματος προς έμμεσον ανακοίνωσιν διά των στήλων τής «Βοσπορίδος».

Ούτως ο αξιότιμος φίλος ιατρός κ. Βαδάκης ισχυρίζεται ότι κάλλιον θα ήτο αι μὲν έγκυκλίαι σπουδαί να συμπληρώνται εις καταλλήλως και ευμεθόδως διαμορφούμενον πρόγραμμα δημοτικῆς μόνον παιδείσεως, εν φ να ένωχυθη μὲν ή εκλαικεύσις των θετικών έπιστημών και ή ήθικὴ διδασκαλία, να καταργηθή δε εις τας κατωτέρας τάξεις ή ιστορικὴ διδασκαλία τής Παλαιάς Διαθήκης, ως ενέγούσα ούκ ολίγας παχυλότητας, ν' άκαλλαγή δε ή γλωσσικὴ διδασκαλία του περιβάλλοντος αύτην σχολαστικού στόμφου. Αι δε γυμνασιακαί γλωσσικαί σπουδαί, καθ' ο άναγκασιόται, λέγει, εις μόνους τούς εις τὰ έπιστημονικά στάδια άποδομένους, να προσάρτηθωσιν ως προκαταρκτικόν τμήμα των πανεπιστημιακῶν σπουδών.

Η ταπεινή περί τούτου γνώμη ήμών είναι ότι τὸ τελευταίον τούτο θα ήτο δυνατόν μόνον εάν ο κλασικισμὸς εκλαικευθῆ άρκούντως εν τή δημοτικῇ παιδείσει, διότι άλλως τε δὲν είναι δίκαιον οὐδ' υγιές, να στερήσωμεν αύτου παντελώς τὸν τεχνίτην, έπιφυλάσσοντες αύτον ως προνόμιον εις τον έπιστήμονα. Ως ιδέα και γλώσσα αὐα δυνατόν ν' άνήκη εις μόνον αυτον. Ως ιδέα μόνον όμως άνάγκη ν' άνήκη και εις εκείνον.

Ο δε αξιότιμος και εν τώ δημοσιογραφικῷ κόσμῳ γνωστός ιατρός κ. Ν. Γ. Μακρίδης ανακοινοῦ δι ήμών τήν ιδέαν αύτου περί τής θηλείας λαϊκῆς διδασκαλίας, ότι κάλλιον και εις τὰ παρθεναγωγεία άνδρες άντι γυναικῶν να διδάσκωσι, διότι ή γυνή ως διδασκαλος σπανιώτατα, αν μη ούδολως, έπιτυγχάνει.

Η γράφουσα τολμά ν' άντιέπη προς τον εγκριτον έπιστήμονα ότι τούτο φαίνεται κάπως υπερβολικόν. Και ότι και μὲν, είναι δυστυχώς άναντιρρητόν ότι αι γυναικες διδάκαλοι ολίγωτερον του άνδρός έπιτυγχάνουσιν υπό γυνικὴν έποψιν εν τῷ έργῳ. Άλλά τούτο δὲν προκύπτει νομιζόμεν, εξ ειδικῆς τινος έλλειπτικότητος τής γυναικός, ήτις τούναγτίον άρμεδιωτάτη τυγχάνει προς τήν διαπαιδαγώγησιν τής τρυφερωτέρας του άνθρώπου ηλικίας, αλλά είναι μάλλον άποτέλεσμα του έλλειπστάτου αύτης ειδικοῦ προς τὸ έργον καταρτισμοῦ, προς ον άπαιτοῦνται παιδαγωγικά σπουδαί ευρύτεραι και ειδικώτεραι.

ΛΑΪΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

(DIONYS LECOMTE)

Η ΓΗΙΝΗ ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Απόλυτος αναίρεσις του Υλισμού.

— Ανδρέας. Λοιπόν ο Σπενγκουερ ως άλλος Βουδιστής εδογματίζει τον πλήρη εκμηδενισμόν εις το Νι:βάνα (Μηδέν).

— Αύγη. Δίν είναι τούτο αξίον Παριανού φιλοσόφου και ηθικολόγου. Καί αρ' έτι ου, μη πρός βέρος του σοφού Σπενγκουερ¹, το περί του Μπενόσ δόγμα του είναι οικτρόν. Ο εκμηδενισμός παντός ανθρωπίνου πόθου, ή παντελής απόσπασις από των ήγκασμών, και ως υπερτάτη τις έλπις ή καταστροφή παντός μορφολογικού τύπου, δόξα δέ αυτής της ιδανικής αντίληψις υπό την έποψιν του όπτικώς Καλού, ή πνευλικής, τέλος, καταβύθιαι εις το βασιλειον του Μηδένος, και του Ίδου, όπου και συνείδησις και νοός απόλλονται εις τον κοινόν του σάμπαντος τάφον, περιέχει εύχρηστον ανάπαυσιν περί του μέλλοντος εις τον άπαισιόφορον (pessimiste), τούτέστιν εις τον άνοούμενον την Θεϊάν Αγαθότητα και Δικαιοσύνην. Τούτο δέ πράττει πως; άκνιρούτα την άταμικην ευθύνην, τον προσωπικόν καταλογισμόν των πράξεων, την στεροτάτην και καλόντην ταύτην βίαιον της παγκοσμίου ηθικής, της διά της προόδου βελτιώσεως και της προς τον Θεόν και τον πλησίον Αγάπης.

Γραιός αιμοδόρος λύκος διαρρηγνύμενος εκ ματαίου πόθου όπως συνεχίση τας κακούργους σραγάς του θα νύχρισταιτο πολύ λαμβάνων ως τελικην έλπίδα το Μηδέν τούτο, το όποιον τον άπαλλάσσει των περι τιμωρίας φόβων, εν ήδύνατο να σκερθη.

Πολλοί, άλλως τε, των ανθρώπων, και μέλιστα πολλάκις οι σφώτεροι και καλλίτεροι, προσπαθήσαντες να παράσχων εις τα έθνη σύστημα γενικής φιλοσοφίας, δέν επέτυχον να ίδρυσασιν έργον αιώσιον. Και τινίς μιν αυτών, περιορίσαντες τας αρχάς των εις υλικάς και κοινωνικάς μόνον ωραλείας, επέτυχον αρ' όσον αι αρχαι των αυται ιτηρούντο υπό των λαών άκριδώς.

Αλλ' οι φιλόσοφοι της αρχαιότητος οι θελήσαντες το πάν να περιπτυχθώσιν εν τη φιλοσοφία των, δέν έσχον την αυτην τύχην ως οι αρχαιοι νομοθέται Κομφούκιος (Koung-Fou-Tseu), Λουούργος, Σόλων, Νομμάς κλπ.

Διότι ο άνθρωπος ουδέποτε δύναται να ήρμηνεύη άκριδώς το έθλον και μη προσπίπτει εις τας αισθήσεις του αρ' έαυτου άνω της Υπερκοσμίου Ίδέας. Ίδού διατι αι προσπάθειαι των υπήρξαν ήσποτε ανεπαρκείς όπως μεταπέσωσι τους υλιστάς.

1. Το σύγγραμμα τούτο σκοπίν έχει την εκλαίκευσιν της υγιούς φιλοσοφίας επί τη βάσει της πλήρους αναίρεσιαι των δογμάτων του υλισμού, της όποίας επιλαμβάνεται πράγματι δια προσωπικότητων έπιχειρημάτων. Ω: ε: πολύκροτον Φωτόπλασμα (Lumen) του Φλαμαριών, του όποίου γνώσιν έλαβον ήδη οι ήμέτεροι αναγνώσται, τύπον έχει δικαιοκίον, όστις θεωρείται εκλαίκευτικώτερος. Ο Ανδρέας, άνθρωπος: τας πιναθήσεις του υλισμού τείως προσδύων, συνδιαλέγεται πρός την Αύγην, ψυχην απόκωσούσας κόρας, ήτις έρχομένη εκ του Αιθέρος, διδάσκει αυτόν τας υπερτάτας φιλοσοφικας άληθείαις. Το έργον πρόκειται εις τα όμματα των συνδιόντων μετά της Έπιστήμης τον Υλισμόν, την όποιον καταδεικνύει: άποτέλεσμα άκριδώς της ανεπαρκούς έπιστημοσύνης των.

2. Ίδός φιλόσοφος, δ έβρυτής του δόγματος του Νιρβάνα.

Σ. Μ.

Αλλά ταυτα θα πραγματοποιηθώ μετά σου, Ανδρέα, όταν έπιχειρήσω να ανακνεύσω τας υποθέσεις σου τας άπορριούσας εκ της πλάνης των εισθησών σου, ή εκ της άτελείας του ανθρωπίνου οργανισμού.

Ήδη πραγματοποιηται τα φιλοσοφικά συστήματα μόνον εν ειδει βαθμίδων, αίτινίς ήγαγον κατά καιρούς ανεπαισθήτως προς το οικόδομημα του υλισμού, όστις, αν δέν καταπολεμηθή δύνεται, τείνει να έγκυβηδευθή ίσως ήμίαντι να ως νοφανής τις τάπος του (ήν και ακολουσιν επί βλάστη του πλησίον, και ως καταρτισμένον δόγμα και πεποιθήσις επί την ανεπιδυρία του ανθρωπίνου όντος, μετά δάκατον.

Θα σοι καταδείξω τας φοικτάς συνειπίδας, ός θα παρήγιν επί του κόσμου ή αυθαίρετος αυτη τυρανία της υλης επί του πνεύματος, το κανόν και άσυστατον των πομπωδων αυτης δογματων και την πηγήν, ή ής δ' ανέληθη: τας λογικας αποδείξεις της υπαράσεως των υπερτάτων ηθικών αληθειών, αίτινίς διαρρεύσασιν τας αισθήσεις σου.

Ανδρέας. Ναι, αλλά παρά την άγχιον ταύτην φιλοσοφίαν ή Έπιστήμη έργάζεται και προοδύει καθ' έκάστην Μετά μισρόν ή ζωή δέν θα έχη πλέον μυστήρια. Τότε ο Υλισμός θα διαπιστωθη.

Αύγη. Υλισμός και Έπιστήμη εισι ζένα προς ελληνα. Η Έπιστήμη έργάζεται, άλλ' ο Υλισμός δημοκοκί. (Έπιταί συνεχεία). Θρησκευτικώφων.

Η ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΙΔΙΟΦΥΛΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

(Συνέχεια από αρ. 10, σελ. 75).

Την γνώμην ταύτην περί της αξίας της γυναικός ως παιδαγωγού και διδασκάλου και της ύπερ τους άνδρας ύπεροχής αυτής εις την πρωτοβάθμιον μέλιστα παιδείαν, την και σπουδαιότεραν, αναγνωρίζομεν και πάντες ήμείς, όσοι ως έφοροι παρθενωγαγίων περιηκολουθησάμεν την παιδαγωγικήν και διδασκτικήν Ικανότητα πολλών διδασκαλίσσων, ίκεϊων πρό πάντων, όστις έξηλθον τελειόφοιτοι: ενός των άνωτέρων και καλώς καταρτισμένων Παρθενωγαγίων. Η ύπεροχή μέλιστα της γυναικός εν τη διευθύσει και τη διδασκαλία των θηπιαγωγίων ιστι γενικώς ανεγνωρισμένη, διότι και πρό πάντων άπαιτείται μητρική στοργή, έπιείκεια, ύπομονή και άφοσίωσις, αισθήματα, ών εισιν ανεπίδεικτοι οι άνδρες, ίκεϊνοι μέλιστα, όσοι δέν έτυχον εξ άπαλών όνύων έπιμεμελημένης άκτροφής. Πλήν τούτου, έπειδή δέν ύπάρχουσι διδασκαλεια άρρίων προ ήμιν, και συνεπώς στερούμεθα καλώς μεμορφωμένων παιδαγωγών και διδασκάλων, μόνον οι τελειόφοιτοι των άνωτέρων Παρθενωγαγίων, εν οίς ύπάρχουσι και τάξεις διδασκαλείου, εισι πως κάτοχοι της έποπτικής ίκεϊνης μεθόδου, ήν έπενόησαν μιν και ήρήμοσαν οι μεγάλοι και σοφοί παιδαγωγοί της Γερμανίας, παρεδείξαντο δέ πάντα τα έθνη της Ευρώπης και της Αμερικής. Το σύστημα τούτο εισήχθη και παρ' ήμιν πρό τινων έτών, και πρό πάντων από της ίδρύσεως των δύο μεγάλων Παρθενωγαγίων, της Παλλάδος και του Ζακπειού, ών το μέν πρώτον έπικυσε δυστυχώς ύφιστάμενον δι' έλλησιν Ισχυρών προστατών και χρηρηγών, το δέ δεύτερον χάρις εις τον άείμνηστον αυτου ίδρυτην και μέγαν ιθνικόν εύργέτην Κωνσταντίνον τον Ζάππαν έξκολουσθαι λειτουργούν λίαν εύδοκίμως ως τα Παρθενωγαγίον και ως Διδα-

σκαλείον θηλέων, καὶ τὰ μάλιστα συντελοῦν εἰς τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν παιδείαν. Εἶνε δὲ τῶνδε ἱερὰ ἡ ἀποστολὴ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀνταλαμβάνουσι τὴν ἠθικὴν διάπλασιν καὶ τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν τῆς τρυφερᾶς ηλικίας ἐν τοῖς νηπιαγωγείοις πρὸ πάντων, ἐν οἷς ἀναφαίνονται αἱ πρώται λάμψεις τῆς νοήσεως τοῦ παιδιοῦ, διαπλάσσονται οἱ χαρακτῆρες, ἀποκτώνται καὶ ἀνεπτύσσονται αἱ πρώται ἕξεις τοῦ κελοῦ ἢ τοῦ κακοῦ αἱ παραμένονσαι ἀνεξάλειπτοι καθ' ἅπαντα τοῦ ἀνθρώπου τὸν βίον καὶ δημιουργοῦνται τὴν εὐδαιμονίαν ἢ τὴν κακοδαιμονίαν αὐτοῦ.

Ἐνταῦθα ὀφείλω νὰ ὑπομνήσω εἰς τινες τῶν παρ' ἡμῖν νηπιαγωγῶν, ὅτι τὰ νηπιαγωγεία δὲν εἶναι σχολεῖα γραμματικῶν, ἀλλὰ μορφωτικὰ τοῦ ἤθους, εἰς τοῦτο δὲ πρέπει νὰ κατατείνῃ ἅπαντα ἡ προσοχὴ καὶ ἡ μέριμνα αὐτῶν. Ἐντυπα βιβλία δὲν ἔχουσι χώραν ἐν τοῖς νηπιαγωγείοις, πλὴν ἐνὸς ἴσως ἀνεγκωστικῆς, τοῦ ὁποίου δέον νὰ γίνῃται εὐστοχος ἐκλογὴ, ἵνα μὴ δίδωνται εἰς χεῖρας τῶν μικρῶν παιδίων βιβλία ὅπως ψεῖδιπαιδαγωγικά, οἷα τὰ περιέχοντα διηγήσεις ἐκ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μυθολογίας καὶ τοιαῦτα, περὶ ὧν ἀλλοχρῶ γενήσεται λόγος.

Ἐν τοῖς Νηπιαγωγείοις, ὡς καὶ ἐν τοῖς σχολείοις τῆς πρωτοβάθμιας παιδείας δέον νὰ ἐφαρμόζῃται αὐστηρῶς ἡ ἀποπικτὴ μέθοδος, ἣτοι ἡ *πραγματογνωσία*, ἢν πρώτη ἐφήρμοσεν ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ δεσποινὴ *Γουάιτ Μάιο*. Δείγμα καὶ τοῦτο τῆς περὶ τὰ παιδαγωγεῖν καὶ διδάσκιν ἱκανότητος καὶ ἰδιοφυίας τῆς γυναίκας. Ἐκ τῆς Ἀγγλίας παρελαβόντες τὸ σύστημα τοῦτο οἱ Ἀμερικανοὶ ἀνεπτύξαν αὐτὸ θαυμασίως. Οἱ Ἀμερικανοὶ παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι ἐφαρμόζουσιν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν παιδῶν τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους «Ὅθεν ἐν τῷ νῷ, ὃ μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει». Πράγματα, λέγουσι, πράγματα, καὶ οὐχὶ κανόνες, παραδείγματα, γεγονότα καὶ οὐχὶ ἀφηρημένα γνωστικά καὶ ἀξιωματὰ ἠθικῆς. Ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν παιδῶν ἡ ἠθικὴ, ἡ χρηστοθήσια καὶ πᾶν ὅ, τι ἀποτελεῖ τὴν καλὴν ἀνατροφήν πρωτίστην κατέχουσι θέσιν ἐν τοῖς σχολείοις τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς γονεῖς, ἡ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τοὺς οικείους, ἡ στοργή, ἡ φιλία, τὸ εἶδος πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους, ἡ ἀφοσίωσις, ἡ φιλοφροσύνη, ἡ εὐπείθεια, ἡ τιμιότης, ἡ εὐκρίνεια, ἡ γενναϊότης, ἡ φιλοκέρδεια, ἡ καθαρότης, ἡ φιλεργία, ἡ δραστηριότης, ἡ φιλοπατρία καὶ τὰ τοιαῦτα διδάσκονται διὰ καταλλήλων καὶ καταλλήλως ἀναπτυσσομένων παραδειγμάτων, καὶ οὐχὶ δι' ἀφηρημένων παρακρίσεων καὶ δογματικῶν ἀξιωματικῶν.

Τὰ μὲν μαθήματα ταῦτα εἰσῆχθησαν καὶ εὐδοκίμως ἀνεπτύχθησαν ἐν Γαλλίᾳ παρὰ τῆς γενικῆς ἐφάρμοσιν τῶν νηπιαγωγείων κυρίως *Père-Carpentier*, τὰ δὲ παρ' αὐτῆς ἐκδοθέντα παιδαγωγικά συγγράμματα καὶ μάλιστα ἡ ἀξιολογὸς *Πραγματογνωσία* αὐτῆς ἐχρησάμευται καὶ χρησιμεύουσιν ὡς ὁδηγοὶ εἰς τὰς παρ' ἡμῖν σχολαστικὰς καὶ φιλοπόνοῦς νηπιαγωγούς, αἱ πλείστα τῶν ὁποίων μετὰ πολλῆς εὐδοκίμιας ἐφαρμόζουσι τὴν ἐκπαιδτικὴν μέθοδον ἐν τοῖς παρ' αὐτῶν διευθυνομένοις νηπιαγωγείοις. Ἀλλὰ τὸ ἔργον αὐτῶν δὲν θά ἦναι πλήρες, εἴαν δὲν ἐφαρμόσωσι τὸ σύστημα τοῦτο καὶ εἰς τὴν ἄλλην πρωτοβάθμιον παιδείαν, ἢ ὅποια, κατ' ἐμὲ κριτὴν, πρέπει νὰ παραδοθῇ εἰς χεῖρας καλῶς κατηχημένων παρηνηπιαγωγῶν, δι' οὓς λόγους ἐξέθηκα ἀνωτέρω. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται τὰ διδασκῶντα σωτηριατικῶς ἀπαιτεῖται πρὸ πάντων ἵνα ἐν τῷ μόνῳ παρ' ἡμῖν διδασκαλίῳ θηλέων, τῷ *Ζηκκίῳ* προσληφθῇ πεπειρημένως καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος καθηγητῆς τῆς παιδαγωγίας καὶ τῆς διδασκτικῆς μεθόδου, οἷος ἦν ἄλλοτε ὁ τοσοῦτον εὐδοκίμως καὶ ἐπιφελῶς διδάξας κ. *Χρ. Σαμαρτζίδης*, τοῦ

ὁποιοῦ ἡ παιδαγωγικὴ καὶ διδασκτικὴ ἀξία ἴσθιν ἀνεγνωρισμένη. Ἡ παιδαγωγικὴ εἶναι ἐπιστήμη οὐ μόνον θεωρητικὴ, ἀλλὰ καὶ πρακτικὴ, πολλῶ δὲ μᾶλλον πρακτικὴ ἢ θεωρητικὴ. Οὐδὲν ὀφείλουσιν οἱ κανονισμοὶ καὶ τὰ προγράμματα τῶν σχολείων, εἴν δὲν ὑπάρχωσι διδάσκαλοι ἱκανοὶ νὰ ἐφικτώσωσιν αὐτὰ. Αἶψα δὲ ἀπατάται ὁ βουλούμενος ἐκ σχηματικῆς κρίσεως καὶ τῆς ἀξίας ἐκπαιδευτηρίου τινὸς ἐκ μόνων τῶν πολυτελειῶν καὶ πρὸς ἐπίδειξιν μᾶλλον συντακτομένων προγραμμάτων αὐτοῦ. Ὁ βουλούμενος δὲ λάβῃ ἀνὰ χεῖρας ἐν τῶν ἀναλυτικῶν προγραμμάτων, καὶ ἐν τῷ ἐπιτραπῆ, ἂς ζητήσῃ νὰ πληροφρηθῇ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως πόσα καὶ ποῖα τῶν πολυπληθῶν μαθημάτων ἐπιλέξῃσαν καταλλήλως, καὶ ποῖα εἶναι ἢ ἐξ αὐτῶν προσγενομένη τοῖς μαθηταῖς ὀφέλεια. Ἄλλως, αἱ διημῶσαι ἐξετάσεις, ὅπως γίνονται παρ' ἡμῖν, εἰς πᾶν ἄλλο συντελοῦσιν ἢ εἰς ἀπόδειξιν τῆς κεραιφόρου διδασκαλίας καὶ τῆς ἀληθείας, πρὸς τῆς διδασκομένης μεθόδου.

Ν. Φωτιάδης.

Ἡ ΤΙΜΙΟΤΗΣ ἈΝΤΑΜΕΙΒΟΜΕΝΗ

(Διήγημα ἐκ τοῦ γερμανικοῦ).

(Συνέχεια ἀπὸ ἀρ. 10, σελ. 76).

—Παπᾶ, δὲν θὰ μὲ στείλῃς κάλιν μετ' ὀλίγον εἰς τὸ σχολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον πρότερον ἐφοῦν; ἰκεῖ ἦτο πολὺ ὄραμα καὶ ἐμάνθκον πολλά, πολὺ περισσότερα ἢ μανθάνει τις ἐν τῷ σχολεῖῳ τῆς κοινότητος, ὅπου ὑπάρχουσι πολλὰ κακὰ ἀγέμια. Ταῦτα ἱλάλει τὴν ἐπιούσαν πρῶτα ὁ ἐναετὴς Κορνῆλιος παρὰ τὸ πρόγεμα, τὸ ὁποῖον συνίστατο εἰς καρὴν ἀνευ γαλακτος καὶ ζῆρον ἄρτον. Καὶ ἐν τῇ τάξει μου ὑπάρχουσι κακὰ ἀγέμια παρεκκινεῖτο ὁ κατὰ δύο ἔτη νεώτερος Κάρλος καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ εἶμαι τὸ νεώτατον, μὲ τύπτουσιν, ὅτε ἔρχομαι εἰς τὴν οἰκίαν χωρὶς ἐγὼ νὰ πειράξω αὐτὰ. Δὲν εἶνε ἀληθὴς, ἐφώνησεν ἐν τῷ μεταξύ ὁ πανταετὴς Φρειδερίχος, ὅτι ἐγὼ θὰ λάβω τὸ ὄραμα πλοῖον μετὰ τῶν λιουάν ἱστίων;—Τί πλοῖον; ἤθελε νὰ γνωρίσῃ ὁ Κορνῆλιος.—Τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον εἶδεν ἐν τῷ παραθύρῳ τοῦ γνωσίου καταστήματος, ἐν ᾧ ἦσαν ἀτεθειμένα ἀθύσματα, εἶπεν ὁ Κάρλος. Ἐκ τῶν ἰκετῶν ἐκτεθειμένων εἰς ἐμὲ κρίσεως πολὺ περισσότερον ἢ κίστη (κιβωτὶδιον) μετὰ τῶν ποικιλοχρῶν λίθων, μὲ τοὺς ὁποίους δύναται τις νὰ οικοδομήσῃ ὀλόκληρον μέγαρον μετὰ πυργῶν. Ὅστις τὰ Χριστοῦγινα λάβῃ τὴν κίστην ταύτην βεβαίως θὰ χαρῆ, ὅτι θὰ κηρὶ καὶ δένδρον οἶον ἦτο τὸ ἡμίτερον πρὸ τριῶν ἔτων.

—Πόσος χρόνος ἀρὰ γε ἀκόμη θὰ παρέλθῃ, ἴω; ὁ Χριστὸς ἔλθῃ μετὰ τοῦ ὄραμου ἰστιοφόρου πλοίου; ἠρώτησεν ὁ Φρειδερίχος.—Ταύτην τὴν φορὰν δὲν θὰ ἔλθῃ πρὸς ἡμᾶς, Φρειδερίχε, ὁ Χριστὸς, εἶπεν ὁ Κορνῆλιος ἠσυχῶς, σείων τὴν κεφαλὴν, διότι εἶμεθα πτωχοί. Ὁ Χριστὸς ἔρχεται μόνον πρὸς πλουσίους. Πρότερον ἡμεθεὶ καὶ ἡμεῖς, πλούσιοι δὲν εἶνε ἀληθῆς, μαμά; Κατὰ τῶν παρεῶν τῆς Αἰουλίας ἔρωσαν δάκρυα, ὅτι ἔκρουσε τὴν διαλέξιν τῶν παιδῶν, καὶ προσέβλεψε τὸν σύζυγόν τῆς σοβαρῶς, οὗτος δὲ ἐκύβησε ταχέως τὸ φορέμα του, ἐν στηθιακῷ θυλακίῳ τοῦ ὁποιοῦ ἦσαν τετρακοντατασιχίλια φράγκα, τὰ ὅποια ἔμελλε νὰ κομίσῃ πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς τραπεζῆς; ἠγέρθη δὲ, ἵνα ὑπάγῃ, καὶ ἔδωκεν εἰς τὴν σύζυγόν του τὴν χεῖρα. —Ἐγὼ νομίζω, ἐφίθουσιν ἡ Αἰουλίαν σχεδὸν περιδεῆς, ὅτι ὁ πλούσιος δὲν θ' ἀφῆσῃ μίαν τοιαύτην τιμὴν πρᾶξιν ἀνευ ἀμελείας ἴσως αὐτὴ γείνη ἡμῖν τοῦλάχιστον μίαν μικρὰ ἀγέμια σωτηρίας. Καὶ εἴαν τύχῃ νὰ συνομιλήσῃς μετ' αὐτοῦ μὴ ἔσο ἐντραπαλὸς, ἀλλ' ἐχθίσσον αὐτῷ τὴν θέσιν ἡμῶν.

ίτω; σοί δώση ἐν τῷ μεγάλῳ τραπέζι τὰ κταττήματά του
μὲν μικρά, μέτρια θείων. — Θὰ ἴδω τί δύναται νὰ γείνη,
σπερθεὶ ὁ Μικραῖος. Μένον σὲ περκαλιῶ, μὴ νομίσης τὴν
καρδίαν οἰκονομολογού τῶσον πολὺ μαλακῆν. Καλὴ ἐνστάσις.
— Βύτουχης ἐντάκτως, εἶπε μετὰ τόνου ἢ Αἰμιλία.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ Μικραῖος ἐπόρευε πρὸ τοῦ ἐμπορικοῦ κτα-
στῆματος, δὲν ἤλπισεν, ὅτι εὐτυχῆς θὰ κατέλειπεν αὐτὸ ἀκόμη
δέν διέβη τὸ κτερόφιον, ἀκόμη ἰδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἐβρί-
θουι καὶ ἐψηλάφη τὸν φακίλον τῶν χειρῶν ἐν τῷ στηρικῷ
θυλακίῳ του, ἀλλὰ μόνον λεπτὰ τινὰ τῆς ὥρας διήρασαν ὁ
φοβερὸς τελευταῖος ἀγών. Ἐπειτα δὲ μὴ βῆμα σταθερὸν εἰσῆλ-
θεν εἰς τὸ κατάστημα καὶ ἐστάθη πάλιν ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ
ἐκπομπουργοῦ. Οὗτος ἀνιγνώσκων ἰσχυρὰ ἐπιστολήν,
τὴν ὅποιαν εἶχε κομίσῃ τὸ πρωῖνόν τῆς ἡμέρας ἐκείνης τε-
χυδρομίῳ καὶ ἦτο τῶσον πολὺ προσηλωμένος εἰς τὴν ἀνά-
γνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, ὥστε δὲν ἐνόησε παντάπασι τὴν ἐλευ-
ριν τοῦ Μικραῖου. Ἦδη δευτέραν φράσιν ἀνιγνώσκων τὴν ἐπι-
στολήν, τὸ ὅποιον ἄλλοτε δὲν ἔκαμαν. Τὸ περιεχόμενον τῆς
ἐπιστολῆς ἦτο ἐξῆς:

Κίμω Βαρύτα,

Τὸ ὀκονομημένον ὄνομα ὑπέργει ὑμῖν ἐν ἐν λυκαυγῆ ἀνακινήσει.
Πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν ἤμην ὑπάλληλος ἐν τῷ ὑμετέρῳ γραφίῳ. Κα-
τεργάσθην τὴν ἐμπιστοσύνην, τῆς ὁποίας μὴ ἤμωσατε καὶ ἐγενήθη
ἔντονος ὑπερβαρῶς, ὅτε δὲ ἀφύκτως ἐμειλλεν ἡ ὑπερβαρῶς ἡ ἀνα-
καλυφθῆ, ἔβουον εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἐκεῖ δὲ διηκεῖς ἀγωνιζόμενος
περὶ τοῦ ἐπιπέσου ἄρτου καὶ ἀρρήτους ὑπομείνων ταλαιπωρίας καὶ στε-
ρήσεως ἐπιμαρῆθην διὰ τὸ πτασίμῳ μου. Ἐπίτρονον μοὶ προσμε-
δίσαεν ἡ τύχη καὶ μοὶ ἐχάρσαί πλοῦσα δῶρα, ὥστε διατρίβων σήμερον
ἐν τῇ πατρίδι μου πρὸς βραχέα ἐπισκεψῶμαι τῶν οἰκίων μου δυνάμει
ἀποδώσω ὑμῖν τὸ ὑπερβαρῶν πᾶσιν, τὸ ὅποιον μετὰ τόκου καὶ
ἐπιτοκίου ἠξήθη εἰς τρισσεκατοντακισχίλια φράγκα. Κατ' ἀργίαν
ἤθελον νὰ πρῶτον τοῦτο ἐγὼ αὐτὸς. Πολὺν γρῶνον ἰστάμην γῆς ἐπέ-
ρασε πρὸ τοῦ πρῆβερτικοῦ ὁμῶν κατεκτήματο; καὶ ἐκπεπῆσθην, ἐν
ἐγὼ αὐτὸς ἐκπερὶ νὰ τοκήσω, ἵνα ἐμμενωθῶ ἐνέσω ἡμῶν. Τέλος
δὲ ἐκπέπῆσθην ὑπ' αἰσχύνῃς, διότι ἐκπερὶ νὰ εἶπω πρὸς ἑαυτὸν, ὅτε
ἐπιστρέψω ἐν ὑπερβαρῶν πᾶσιν ὅταν δὲν δύναμαι ἡ ἀπολύσω τὸ ἀγῶνος
τοῦ πεσέματος τῆς νεότητός μου. Ὄθεν προτίμησα νὰ πέμψω πρὸς
ὕμῃς τὰ γράμματα διὰ ξένου καὶ νὰ γράψω τὰς γραμμάς ταύτας, αἱ
ὁποῖαι ὀνομάζονται ὑμῖν σήμερον τὴν μεταμελλήντι καὶ συγγνώμην
παρ' ὁμῶν ἐκπεπῆσθην

Ἰούλιον Ἀδόφου.

(Ἐπιτετατὸ τέλος).

Α. Αὐμπερτιάδης δ. φ.
καθαγηγίας.

PAUL BOURGET

Ἐκ τῶν Μελετῶν καὶ Εἰκόνων (Études et Portraits).

Γυναῖκες μέθυσαι ἐν Ἀγγλίᾳ. — Ἡ κόρη τῶν
τριῶδων. — Ποῦ ὑπάγεις, κόρη τῶν τριῶδων, νεαρὰ δεκα-
πενταετίας ἀγγλῆς μὴ τοῦς γλαυκοῦς ὡς τὸ ὄμαρ ὀρθοκλμοῦς
σου, μὴ τὴν ξανθὴν κεκομμένην ὀπισθεν κόμην σου, μὴ τὸ βό-
διον στόμα καὶ τὰς παιδικὰς περιὰς σου; Ποῦ ὑπάγεις, κορα-
εῖς, ἀνὰ τὰ πεζοδρομῖα τοῦ Πικαδιλλοῦ (Picadilly), ἐνῷ τὸ
ῥολόγιον σημαίνει τὴν δεκάτην πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ὥραν,
ὥραν καθ' ἣν αἱ ἐντεμοὶ οἰκίαι ἀρχίζουσι νὰ κλείωσι τὰς θυ-
ρίδας των;

Μὲ τὴν ἀνοικτόχροον ἐσθῆτα, τὸν πλατύχρον πῖλον καὶ τὰ
ἐρυθρὰ ἡμιχειρότικτα (mitaines) μειδιᾷ πρὸς τὸν τυχόντα
διαβάτην μειδίμα φινωμενικῶς ἀρελῆς, διὰ τοῦ ὁποίου ὁμοῦ
τῷ ζητεῖ τὴν διατροπὴν τῆς αἰῶν ἀνεύργασίας. Κατοικεῖς
μικρὰν, τίς οἶδε μετὰ τίνος συναδέλφου καὶ συντρόφου ἡμίλι-
κός σου, ἠτις ἐπίσης τὴν ὥραν ἐξῆλθεν εἰς ἄγρον ὡς σύ.
Καὶ αἰῶνον ἢ μὲν ἐξ ὁμῶν μὲ τὰς χειρίδας ἀνεξωσμένας καὶ
ἀνοσττόλιστον πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, θὰ ἀκηρίξῃ τὰς ὀφθαλ-
μῶν παραθύρων σου, ἐνῷ ἡ ἄλλη θὰ ἐτοιμαίῃ τὸ τέιον, τὰ
τιμᾶντα τοῦ ψητοῦ κρέατος καὶ τὰ ξηρὰ πλακούντι εἰς τὴν

μόνην σου αἰθροῦσαν, ὅπου τόμος τις τοῦ Σακζήφρου συγκερά-
ται καὶ συνωθεῖται πρὸς τὰ τελευταῖα ἀσθητικὰ μωβιστορήματα.

Καὶ ἀπόψε; Ἀπόψε παρκαλεῖται μὴ ἦτος, σχεδὸν ἀθῶνον,
σχεδὸν σιμῶν, σχεδὸν ἀδρόν, καὶ πρὸς ἑαυτοῦ, ὅστις σὲ διώξῃ
ὀλερῶτερον τροχίω; τῶν ἄλλων, ζητεῖς τι διὰ νὰ πῆς ποτῆ-
ριον οἰνοπνεύματος; Τόρα, μετὰ μικρὸν θὰ σὲ ἴδω πρὸ τοῦ
ταμείου κκεπλῆσου τινὸς μετὰ τῶν ἄλλων κορῶν νεαρῶν καὶ ὠ-
ρκίων ὡς σύ, καὶ μετὰ τῶν βακένθιων ἀνδρῶν τοῦ ὄχλου κενό-
νουναν ποτήριον οἰνοπνεύματος (brandy) μὴ ἀρελῆς πάλιν, μει-
δίμα. Καὶ ἔπειτα θὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδὸν σου εἰς τὸ πε-
ζοδρομῖον. Ποῦ ὑπάγεις νεαρὰ κόρη; Πρὸς ποῖον οἰκτρὸν τέμμα
ἀκολασίας; καὶ μίθη; βεδίζεις; Καὶ ὅμως, σὺ καὶ τὸ ἐγκλημα
οὐδὲν ἔχετε κοινόν πρὸς ἀλλήλους, εἰμὴ τὸ γρῶμα, ὅπου σοὶ
χορηγεῖ. Ἡ διακροθὰ δὲν ἐπέθηκε τὴν σπραγίδα τῆς εἰς τὴν
μορφήν σου, ὡς εἰς τὴν κατέρχον συνειδήσόν σου εἰς τὰς
τριῶδων τῶν Περσιῶν, τῆς ὁποίας τὸ βεβημένον χεῖλος μειδί-
ἐπὶ κορη; ἐπεστρωμένη; διὰ φημισθίου καὶ οἱ ὄζει ὀρθοκ-
μοὶ λαμπροῦν ὑπὸ βλαστρίδας διακροθεῖται; πλέον ὑπὸ τοῦ
βαρικοῦ χρωστίου.

Καὶ ἐν τούτοις, νεαρὰ κόρη τοῦ Λονδίνου, πρὸ τοῦ βρεμβό-
δους περκατητοῦ, ὅστις τί ἀκολουθεῖ ἤδη διὰ τῶν βλεμμα-
τος; ἡ ἰδική σου διακροθὰ εἶναι τῶσον οἰκτρῶτα ἐκείνης, καθ'
ὅσον ἔχεις ἀρελῶτερον καὶ παιδικῶτερον τὴν ἀποψιν!

Ἀγλαῖα Α. Πρεβεζιάνου.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΝΣΕΛΗΝ

(Ἐκ τῆς ἀνεκδοτοῦ συλλογῆς "ΟΙΡΑ ΕΠΗ",)

Πύσον ὠραία εἶσαι, ὦ Σελήνη!
Φῶς θεῖον ἢ ὠχρὰ μορφή σου χύνει
καὶ πρὸς τὴν φύσιν δῶν μειδίᾳ.
Ὡς νύμφη βασιλεῖς ἐξ ὕψους βλέπεις
καὶ τὸ βραδυποροῦν σου βῆμα τρέπεις
μὲ χάριν πρὸς τὴν δύσιν, ὦ θεά!
Τὴν νύκτα εἰς ἡμέραν μετοβίλλεις,
μόλις ἐκ τοῦ ὀρίζοντος προβάλλεις
καὶ ἡ ξανθὴ σου ὄψις θεαθῆ.
Πᾶσα ψυχὴ, ὦ Φοῖβη! σὲ θαυμάζει,
Ὅταν τὸ γλυκὺ φῶς σου αἰθριάζῃ
καὶ τὸ χρυσοῦν σου κάλλος ἐπανθῆ.
Μαρμαίρ' ἡ θάλασσα ξανθὴ ἐπίσης
Ὅσταν σὺ γελῶσα μαρμαρῶσης
καὶ τὰς θαλασπείρας δέχεται τὰς σᾶς,
Γαλνινῶσα δὲ καὶ μαγευμένη,
Ἐνώπιόν σου τότε ἀπομένει
Ἐν ᾧ ἀκτῖνας τῆ δωρεῖς χρυσαῖς.
Ὁ ἀδελφός σου Φοῖβος ἀν κοιμᾶται,
καὶ ἐν τῷ ὕπνῳ ἐπὶ σοῦ ἐράται
καὶ καλλωπίζεται φαυδρῶς ἐν σοί·
εἶσαι τὸ κάτοπτόν του, ἐν ᾧ βλέπει,
πῶς ἡ πυρφόρος του στολὴ τῷ πρέπει·
εἶσαι ἡ λατρευτὴ του ἡ χρυσαῖ.
Ζῶν ἀυτὸς σοὶ δίδει αἰωνίως
καὶ σ' εἶναι ἀτελεύτητος ὁ βίος·
Κὰν δὲ γηράσκῃς, κρύπτεισ', ἀχρηῖς
Κι' ἐπὶ ἡμέρας εἶσαι τεθαμμένη
Ἐν ἀφανείᾳ σκότους ὠρισμένη,
τοῦ ζόφου δὲν φοβεῖσαι τὰς σκιάς.
Ἐὰν πλὴν ἐπ' ὀλίγον παρακμάσεις,
πάλιν γεννώσαι, πάλιν αἰθριάζεις,
τὴν πρῶτον καλλονὴν σου ἀνακτᾷς,

Καὶ ὡσερ ἄνασσα λαμπρὰ προβαίνεις
 Μ' ἦθος ἀγέρωχον φαιδρᾶς θεαίνης
 Καὶ τὴν πορείαν σου δὲν σταματᾶς.
 Σὺ, ὦ Σελάνη μου, ποτὲ δὲν θνήσκεις,
 Ἄλλὰ ἐπ' ἀπειρον ζῶνιν εὐρίσκεις
 Ἐν τῇ γαλήνῃ μόνῃ τῆς νυκτός·
 Ὅμως οἱ τλάμονες ἡμεῖς μοιραίως
 Πρὸς σκόπη ἀγνωστα λίαν ταχέως
 Βαίνοντες θνήσκωμεν διὰ παντός!

Διὰ παντός; ... Ἄ, ὄχι!... Ὅπως πάλιν
 Εἰς τῆς νυκτός, ὦ Φοῖβη, τὴν ἀγκάλην
 Ἐπανατέλλεις ὡς χρυσοῦς φανός,
 Κ' ἡμᾶς τοῦ χρόνου ἀν' ὀφθαλμῶν τὸ κύμα,
 Ὅμως τὸ γήϊνον ψυχρὸν μᾶς μνήμα
 Δὲν εἶναι ἄδης, ἀλλὰ Οὐρανός!

Ἐν Βασιλοχαρῶν. Ἀχιλλεὺς Ταβουλάρης.

ΛΑΪΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

ΠΕΡΙ ΕΠΗΛΘΕΣΕΩΣ ΟΙΚΟΤ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ

Α ΑΙ ΕΔΡΑΙ

(Συνέχεια ἀπὸ ἀρ. 10, σελ. 78).

Ὁ θρόνος, τέλος, εἶναι εἶδος ἰδίας ὀγκωδέστερας τῆς κλισίης καὶ περικοιμημένης, περικτὸς τοῦ ἰρσινωτόου, ὅπου φθάσει μίγξις τοῦ μέσου τῆς μέγιστης ἢ καὶ πῆς κεραιῆς· ἔστιν ὅτι, καὶ διὰ πλευρικών ἰρσινωμάτων, δηλαδὴ βραχιόνων πρὸς ἐπιστήριζιν τοῦ ἀγώνος καὶ τῆς χειρὸς.

Ὁ θρόνος ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὰ ἡμέτερα ἀνάκλιτρα (fauteuils), ἀλλ' εἶναι ὀγκωδέστερος καὶ δυσκινετότερος, οὐ ἐπιπλάττει καὶ κατατάσσονται κατὰ σειράν παρὰ τοὺς τοίχους τῶν δωματίων, ὡς π. γ. ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἑνακτοῦ τῶν Φαίλων Ἀλκινόου, ἐν σχέσει πρὸς τὸν ὅποιον ἀρῶμεθα ἐκ τῆς Ὀδυσσεύς τῆ προστυχὸν παράδειγμα:

Καὶ θρόνοι ἀμφοτέρωθεν πολλοὶ παρὰ τὸν τοίχον
 ἀπὸ τῆς θύρας ἔθρονον εἰς βάθος τοῦ ξενοῦτος
 πέπλοισι δ' ἐκλίωστος καὶ ἀβρῶσι ἐπιστρωμένους εἶχον·
 ἐκεῖ οἱ Φαίλις ἀρχοὶ ἐκάθητο εἰς σπασχόν
 ἑσθίοντες καὶ πίνοντες πλοδαίως καὶ ἀρθότως!

Τὸ ἀνάκλιτρον τοῦ Ἀλκίνοῦ περιγράφει ὁ πατὴρ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς τέχνης Ὀμηροῦ, ἐκτάτως μιγλοπρεπὲς καὶ πολυτελές, ἢ δὲ ἰσοχὸς περὶ τὴν διασκευὴν αὐτοῦ, φιλοκαλῶς ἀρῶμεθα εἰς τὰς ἰσοχόους οἰκίας ἀρετᾶς τῆς οἰκοδομητικῆς καὶ οἰκοδομητικῆς Ἀρτέως, καὶ Νευτικῆς, ἐφ' οἷς πῦται ἠδύνατο νὰ ἀελλήθωσι καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν περίφρονον Πηνελόπην, τὴν ὀνειρευτὴν τοῦ περιπλανωμένου ἥρωος αὐτοῦ.

Ὡς λ. γ. τὴν πολυτελεῖαν ἐκείνην εἰκάζομεν ἐκ τῆς εἰκόνης, καθ' ἣν ὡς κεραιήχη ἐν τῇ αἰθούσῃ τεκτὴ ἐχρησμένον χρυσοὶ ἀνδριάντες, κενῶν εἰς φρεσὶν μίγξις κεραιῶντες εἰς

1. Ἐν δὲ θρόνοι παρὰ τοίχον ἰσθίοντες ἴσθι καὶ ἴσθι ἐς μυχὸν ἐξ ὀδοῦ διακρίσεις, ἴσθι ἐνί πέλοισι λεπτοὶ εὐνοῦται βελήματα, ἴσθι γυναικῶν ἴσθι δὲ φαίλων ἠγῆτορας ἰσθίοντες οἰκῶντες καὶ ἴσθι: ἐκείτανδν γὰρ ἴσθισον.

(Ὀδ. Η στ. 85-8.)

τὰς χεῖρας αὐτῶν τὰς ἐν νυκτὶ ἀναπτομένης δῆλας! Σύστημα, βλέπετε, φωτισμοῦ ἀρχέγονον, πῶρρω ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ ἀερέωτος ἢ ηλεκτρικοῦ φωτός, ἀλλὰ καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωσις μεγίστη, ἣτις ἐρημόσθη κατόπιν ἐν τῷ ἀρχαίῳ πολιτισμῷ εἰσηγηθεῖσα ἴσως τὸ πρῶτον διὰ τοῦ στίχου τούτου ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ Ὀμήρου, ὅστις δικαίως νομίζω, δύναται νὰ ὀνομασθῆ ὁ πρῶτος τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἄλλ' οὐχ ἦττον διὰ τῆς εἰκόνης τοῦ κατὰ τῷ Ἀλκίνοῦ καὶ τῇ Ἀρήτῃ ἀνάστοντος πλοῦτος καὶ πολυτελεῖς ὁ μέγιστος τῶν ἠθικολόγων δὲν παρέχει ἀπλὴν περιγραφήν τῆς ὑπερκεχλιζούσης καλλιτεχνικῆς φαντασίας του, ἀλλ' ὀμοῦ ἀνακρίσται καὶ τὴν θεῖαν εὐλογίαν τὴν ἐκπεπομένην ἀρθότως παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὑπερπροσταθεῖ καὶ οἰοεὶ ἀκολουθεῖ τοὺς γέροντας ἰκέτας εἰς οἶκον οὗτω φιλόξενον καὶ καλοκάγαθον, ἐν τῷ ὅποιῳ ὁ ταλαπείρους πορθητῆς τοῦ Ἰλίου τοσοῦτον ἔτυγεν εὐγενῶν καὶ, δύναται τις εἰπεῖν, εὐαγγελικῶν περιποιήσεων καὶ τιμῶν. Α. γ.

Καὶ ὅτε τοῦτο ἤκουσεν ὁ εὐγενὴς Ἀλκίνοος
 ἐκ τῆς χειρὸς τὸν σῶφροντα λαμβάνων Ὀδυσσεῖα
 ἐκ τῆς ἐστίας ἤγειρε κ' ἐκδιδῶν εἰς θρόνον.
 τὸν μέγαν Λαοδάμοντα, τὸν φέλλιστον υἱὸν τοῦ
 ἑταίρου, ὅστις πάντοτε ἐκάθητο ἑγγύθι του!

Θρόνοι ἐπίσης ἐποθετοῦντο ἐν τοῖς ναοῖς, ὡς ἴδραϊ τῆς ἀναστροφῆς θεότητος. Καὶ αὐτοὶ μὲν, ὡς καὶ οἱ ἐν τῇ βουλή, τοῖς δικαστηρίοις τοῖς σταδίοις καὶ τοῖς ἵπποδρόμοις προοριζόμενοι διὰ τοὺς ἀρχοντας καὶ τὰς κοινωνίας ἐξοχόταται, ἦσαν συνήθως ἐκ μαρμαροῦ, οἱ δὲ ἰδιωτικοὶ ἐν τοῖς οἴκοις κατασκευάζοντο ἐξ ὕλινου. Ἀλλὰ πάντοτε ἐκρημοῦντο καὶ ἱερανοῦντο πολυτελεῶς ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς τέχνης κατὰ τὴν τοῖς βραχίονας, τοῖς πόδας καὶ τὸ ἰρσινωτόν διὰ φύλλων τῆς κλασικῆς ἀκάνθης, δι' ἀνθοειδέων, δι' ἀνθοειδῶν ἰσοκρίτων ἢ κεραλῶν ζῶων, ἢ οἰαζόμενοι, τέλος, κοσμητικῆς ἀναπαραστάσεως.

Ἐκκλῶντο δὲ πάντοτε δι' ἀπαλῶν διαφωσίων, τεκτῶν ἢ ἐπιστρωμάτων πολυτελῶν, ἅτινα κατὰ τὴν αἰετὴν διεκρίθησαν καὶ χεῖρας.

Τέλος ἀπαραίτητον τοῦ θρόνου ἕκαστου ἦτο ὁ θρόνος (ὑποκλίδιον—tabouret).

Συνήθως, ὡς ἐπὶ τῆς προερχομένης κλισίης τῆς Πηνελόπης (ἴδε πρῆγ. φύλλ.) ὁ θρόνος ἦτο προσσηλωμένος ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ ἀδιάσπαστος ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχ ἦττον οὐχὶ σπανίως ἀπαντᾶται καὶ μεμονωμένως. Ὡς λ. γ. ἰκίνας, τὸν ὅποιον ἀπῆλται ἐξεσφενδύοντι κατὰ τοῦ Ὀδυσσεύς ὁ ἐκ τῶν μνηστήρων Ἀντίνοος.

Καὶ ἀρρησμένους τὰ ἐξῆκ τῷ εἰπε γοργᾶ ἴτη
 κάπ' οὐ τολμᾷ ἢ γ' ἰδύσασθαι σου πρὸς θρόνον νὰ σὲ τρέπῃ,
 δὲν θὰ ἐξέλιθες εὐεπῶν ἴσθ' ἀρτάσας δὲ τὸν θρόνον,
 τὸν ἄμῳ του τὸν δειδῶν πειπᾶ ἐσφενδύσας.

1. Κρίσεται δ' ἄρα κόβρα ἐυδαίμων ἐπὶ βροχῶν ἕστασεν αἰθουσίαν δαίλας μετὰ χερσὶν ἔχοντες φαίνοντες νύκτας κατὰ δωματὰ διατμῶνισσον. (Ὀδ. Η 99-101).

2. Αἰετὴν κεραιῶν, ὅθ' ἰκίνας, αἰετὴν αἰθουσίαν ὀκλήδα? (Ὀδ. Η 181)

3. Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν ἄκουσ' ἱερὸν μῆνο· Ἀλκινόοιο χερσὶν ἑλὼν Ὀδυσσεῖα δαίφροντα κομλοκλήτην ἔφην ἀπ' ἰσθροῦν καὶ ἐπὶ θρόνον εἰσεφαινον, οὐδ' ἀναστήσας ἀγαπήτορα Λαοδάμοντα, δε κλησίον ἴσε, μάλιστα δὲ μιν φιλέσκειν. (Ὀδ. Η 167-71).

Αυτός με σάσαν ισάτα άτρόμαγον, λιθήην,
ε' εκλίψην εκέφατα εην γεγαλήν τον σείσας'.

Ο θρήνος καλείται επίσης και σφέλιος και σκολύθριον (escabeau).

Ταύτα τὰ όλίγα περί των ιδρών των αρχαίων παραδίδομεν εις τήν επίκεισιν των αναγνωστριών ήμών προτιθέμεναι να συνεχίσωμεν προσεχώς τήν περί επιπλώσεως του αρχαίου οικου μελέτην και όσον άφορξεί, τὰ άλλα αύτης σημεία.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ

Η ΔΙΨΑ

(Συνέχεια από αρ. 10, σελ. 79).

Κατά τας πεζοπορίας των στρατιωτών, οι αξιωματικοί εύκόλως αναγνωρίζουσι ικαίνους, οφτινες πίνουσι καθ' όδόν παρά τήν ρητήν απαγόρευσιν. Οι στρατιώται ούτοι μετά κόπου ακολουθοῦσι τού; συντρόφους των ταχέως πληροῦσι τήν οπισθοφορμάν και, τέλος, πληροῦσι τὰ νοσοκομεία. Οι καλοί πεζοπόροι υποφέρουσι πλὴν κατ' οὐδένα τρόπον πίνουσι. Φυλαττουσι τὰς δυνάμεις των και φθάνουσι εις τὸ τέμα.

Όθεν εύκότως δύναται τις να εἶπη ότι πτό πίνειν ὑπὲρ τὸ δέον ἐξασθενεί τὸ σώμα. Ό ἐξηνητημένος οργανισμός είναι πλέον προδιαθεθειμένος να υποστῇ νόσους και οὕτω κίνων τις ἀπειλείται ἐξ ἐπιδημικῶν νοσημάτων πολυπληθῶν κατά τὸ θέρος ὄντων ἐνεκα πολλῶν λόγων.

Πλὴν τούτου και ἑτερόν τι συμβαίνει. Τὸ πίνειν πολύ οὐδὲως καταπαύει τήν δίψαν. Τίς δὲν παρετήρησεν ότι όταν περισσότερον πίνει τόσο μᾶλλον διψᾷ; Η αἰτία είναι ἀπλουσιότητα. Η δίψα προέρχεται πρό πάντων ἐκ σημαντικῆς ἐλαττώσεως του ὀσπασίου; μέρους του αίματος; τὸ αίμα δὲ πρέπει να τηρῆ πάντοτε πὸς ἀνάλογίαν αύτου. Κατά τού; μεγάλους καύσωνας λοιπόν ἀπόλλυσι τις διὰ του ιδρώτος πλείοτερον ἢ όσον δύναται ν' ἀποκτήσῃ διὰ του εἰσπυόμενου ὑγροῦ. Έν μὲν οὖν δύναται τις ν' ἀπόλεσῃ δύο ἕως τρεῖς λίτρας ιδρώτος. Ό στόμαχος δὲν θέ ή δύνατο εύδάλως να ὑπερήν ἀνάλογον ποτόν ρευστοῦ, τῆ; ἀπολείας του ρευστοῦ οὔτως μεγαλειότερα του κέρδους. Έκκρητον ποτήριον ἐπιφέρει ἐλάττωσιν, αὕτη δὲ καθίσταται μεγαλειότερα, ότον ψυχρότερον είναι τὸ εἰσπυόμενον ποτῆ; ὅπου ἐνεκα τούτου, προξενεί κρηνωτέρον ιδρώτα. Απλοῦστατον λοιπόν είναι, ἀρ' οὐ τὸ ἐν τῷ αίματι περιεχόμενον ποσὸν ὑγροῦ ὅλοον ἐλαττωται, ή δίψα ν' αὐξάνῃ ἀνάλογως. Οὕτω πως ἐξηγεῖται δικαί περισσότερον τις αισθάνεται δίψαν κατόπιν πόσεως και δικαί τὰ παχυντά και τὰ παχυνόμενα ποτά, ἀρ' οὐ καταπαύσεται πρὸς στιγμὴν τήν δίψαν, προκαλοῦσι περισσότερον κατόπιν. Είναι ἀναπόφευκτον ἕρα όταν πίνωμεν ἀποφεύγωμεν ὅπως ιδρώσωμεν, να κερδαίνωμεν ἀνευ ἀπολείας. Τὸ μέσον είναι εύνάτηον. Καλόν είναι να περιμένη τις ἐπ' ολίγον, ὥστε τὸ σώμα να μὴ είναι ἐν ἐπιδρωσει να μη και ἐπὶ τῷ ἐλαχίστω ἐρεθισμῷ ἐπέλθῃ ιδρώς, ὅστις θ' ἀφαιρέσῃ ἀπό του αίματος ρευστόν και οὕτω θ' αὐξήσῃ αὐθις τήν δίψαν; καλόν είναι τὸ ποτόν να μὴ είναι πολύ ψυχρόν, καλον είναι τέλος να λάθῃ τις σινάμα και ολίγην στερεάν τροφήν.

1. Καί μιν ὑπόδα ἴδων ἴσακ πτεροντα προσηῦδα
ενῶν δὴ σ' οὐκέτι καλὰ διέκ μεγάρου γ' εἶω
ἀφ' ἀναγορήσιν, ὅτε δὴ και οὐείδεκ βαλεις
ὡς ἄρ' ἔρη και θρήνων ἑλῶν βάλε δεξιόν ὡκεν
πρηνότατον κατά νῶτον· ὁ δ' ἐσταθῆ ήπτε αἰτήρη
ἐμπέσον, οὐδ' ἕρα μιν ἀπῆλε βέλος Ἄντινόσιο
ἀλλ' ἄκων κίνησε κέρη κακὰ βυσοδομοῦσιν.

(Ὁδ. Ρ. Στ. 450-65).

να μετριάσῃ τὸν ἐρεθισμόν του ψύχους ἐπὶ του βλενογόνου του στομάχου και ἐλαττώσῃ τήν ἑκκρησιν του ιδρώτος. Συνιστάται επίσης τὸ πίνειν βραδίως και εις μικράς δόσεις ἀσπί του εἰσάγειν εις τὸν στόμαχον αἰφνιδίως μεγάλας ποσότητες ψυχροῦ ὕδατος. Είναι τόσοσ ἀληθής ότι οι πλείοται δὲν γνωρίζουσι να πίνουσι, ὥστε γινικώς τὸ θέρος; ἐξασθενουσι, διότι ή ἐκ του ιδρώτος ἀπώλεια είναι πολύ ἀνωτέρα του διὰ των εἰταγομένων ποτῶν κέρδους. Πρόσωπα πίνοντα κατά μεγάλοσ καύσωνας πολύ, ζυγισθέντα εύρέθησαν ἐν μίᾳ ἡμέρᾳ ἐλατρότερον κατά 1500 γραμμάρια. Κατά γενικόν κανόνα, δύναται τις να εἶπη ότι ἕκαστος ἄνθρωπος ἐξασθενῶν τὸ θέρος δὲν γνωρίζει να πίνῃ και κατ' ἀκολουθίαν οὐδὲ να καταπαύῃ τήν δίψαν του. Πρὸς κατάπαυσιν ὄθεν τῆ; δίψης δέον ν' ἀποφεύγῃ τις τὰ ὑπερβολικῶς ψυχρά ποτά και να πίνῃ ἀνευ βίας και όσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον, ν' ἀποφεύγῃ ὡσπύτως τὰ ρεῦματα και τήν κληροσιν ἐν ἴτυχε να πίνῃ ἐν ἐπιδρωσει. Έάν ή πρὸς τὸ πίνειν ἐπιθυμία καθίσταται ἀνπόφορος; να ἐλαττοῖ τήν βέσανον ταύτην αὐξάνων τήν τιελωσιν και πρὸς τούτο δέον να κρατήσῃ ἐπὶ τινα κρητόν εις τὸ στόμα στερεόν τινα οὔσιαν λ. γ. σακχρόπτικόν τι ὑπόζυον βεθαιώς. Κατά τας πεζοπορίας και τού; μεγάλους περιπάτους δέον ν' ἀναμείνῃ τις πρὶν ή πίνῃ τοῦλάχιστον ἐν τέτταρον τῆ; ὥρας, να ὁ ἐκ τῆ; κοπώσεως γεννηθείς ιδρώς; ἐλαττωθῇ. Οὕτω πως καταπαύεται ή δίψα ἀνευ κινδύνου και χωρὶς να ἐλαττωθῶσιν οι δυνάμεις του οργανισμοῦ.

Ν. Ι. Φερμανόγλου
Ἴατρος.

ΛΑΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ

ΤΟ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ; ΣΥΝΘΕΡΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΘΙΣΣΟΣ

Όπό τὸ γενικόν ὄνομα φθίσις ή σωματίσις ὑπνοσιται ή νόσος, τήν ὅποιαν χαρακτηρίζει ή ὑπαρξις των σωματίων, δηλαδὴ μικρῶν ὑποερτίων ή ὑπολεικων κηλίδων εις τού; πνεύμονας ή εις οἰονδήποτε ἄλλο ὄργανον. Θᾶπτον ἄρθρόδιον μετά τήν ἐμφάνισιν των κηλίδων ή τὰ σῶματα ταῦτα μαλακῶνεται, ἐξελκοῦνται, ἐκτείνονται και συνενουονται πρὸς ἄλληλα, ἀρχόμενα δὲ τότε να πυκρῶσιν, σχηματίζουσι τὰ λεγόμενα σπάσια και φθείρουσι βραχέδιον ὅλοτε λῶς τὸ φιλοξενούν αυτὰ σπλάγγχρον του ἀνθρωπίνου ὄργανισμοῦ.

Συνήθως ή μαλάκωνσις του φθεισίου; ὄργανου διαρκεί ἐπὶ μήνας και ἔτη ἐνδοτε. Οὐχ ἥττοι ὅμως συμβαίνει ἔστιν ὅτε να συντελεσθῇ ἐντός; ἐβδομάδων τινῶν, και τότε ή νόσος καλείται φθίσις καλπάλοσα. Ἄλλοτε δὲ παλιν τὰ σῶματα ἐμφανίζονται τόσοσ κλειροσληθῆ, ὥστε ρθειρουσι τὸ ὄργανον και ἐπιφέρουσι τὸν θάνατον πρὶν ή τούτο μαλακωνθῇ αὐτόμη, ἐντός; ὀλίγων μόλις ἡμερῶν, και τότε ή φθίσις καλείται ὀξεία.

Η σωματίσις είναι κληροσμοική, μεταδοτική και ἐνοσθαλεισμοσ.

Γενᾶται ἐν πάσῃ ηλικία χρώσ και κλίματι, ἐκ προτιμῆσις ὅμως προσβάλλει μᾶλλον τού; ζώντα; ὑπό κακῶσ ὑγετολογικῶσ συνθήκων, τού; λιμορτακούς; τού; χροσθαικούς; τού; ἀναμικούς και τού; ἐξηνητημένους; ὑπό ὑπερβολικῆσ ἐργασίας.

Όταν τὰ σῶματα ἀναπτυχθῶσιν ἐντός; των πνευμόνων, ή φθίσις καλείται πνευμονική; είναι δὲ ή κοινοτέρα. Περὶ ταῦτης δὲ και θέ; παρηματευθῶμεν συντόμως ἑλθέτοντες τὰ γενικὰ παρῶματα του τοσοῦτον ευεργετικῶ; διὰ τὴν ἀνθρωπότητα διεθνούς; ἱατροσυνεδρίου κατά τῆ; ραθερῆσ ταύτης των θνητῶν σωματῶσ του ἰσχύτως; συνελθόντος; ἐν Βερολίνω.

Και εν πρώτοις αρχόμεθα από τῆς περιγέρου γνώμης τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος τὴν Γαλλίαν ἐν τῷ Συνεδρίῳ διδάκτορος Μπρουκντέλ (Brouardel) καταδεικνύοντος ἐκπερὶως ὅτι ἡ φθίσις εἶναι θεραπεύσιμος καὶ μάλιστα πλέον παντός ἄλλου χρονίου νοσήματος.

Ἐπίσης ὁ ἐκ Λειψίας καθηγητῆς Κούρσμαν (Curshmann) ἰσχυρίζεται ὅτι οὐχὶ σπανίως ἐν τῇ ἱατρικῇ κούτῳ πείρᾳ τῷ παρουσιάσθῃ τὸ κλινικὸν φαινόμενον ἀναστολῆς τῆς νόσου διὰ τῆς ἀπαταγώσεως τοῦ ρυακτιῶντος πνεύματος. Τὸ φαινόμενον ταῦτο, συνθέστατον ὅταν μόνον ὁ εἰς τῶν πνευμένων πάσχῃ, εἶναι ἐπίσης λίαν δυνατόν καὶ ὅταν ἀμύθητοι ᾖσι προσβιβλημένοι.

Ὁ ἐκ Βερολίνου ἱατρός Φίργωβ (Virchow), ἐξετάζων τὰ αἰτίαι τῆς μεταδόσεως τοῦ εἰδικοῦ τῆς νόσου ταύτης μικροβίου, εὕρισκε συχνότατον αὐτοῦ ἀγωγὸν τὰς διαφόρους τροφὰς καὶ ἰδίαι τὰ κρέατα καὶ τὸ γάλα, ὅπου, λέγει ἐντόνωσ, οὐδέποτε πρέπει νὰ λήθῃται ἀδραστος, ἀφορισμός, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἱσχυριώμεν τὴν προσοχὴν τῶν οἰκοδοσιῶν.

Ὁ ἐκ Πότσδαμ ἱατρός Ρότ (Rott) ὡς κυρίαν ἀφορμὴν μεταδόσεως τοῦ φροβερού νοσήματος εὕρισκε τὰ πτελέα τῶν πασχόντων, ἅτινα ἐξατμιζόμενα ἢ κομποροποιούμενα ἐν τῷ ἀτμοσφαιρικῷ αἰρὶ ἐν εἰδει, κόστω, ἀναπνέονται καὶ ὑπὸ τῶν ὕγιων διὸ καὶ συνιστᾷ ὡς ἀναγκαῖον τὸ νὰ πτύωσιν οἱ φθισικοὶ μόνον εἰς εἰδικὰ ἀποχρεμπτήρια (crachoirs).

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ ὀλίγα περὶ τῆς θεραπευσιμότητος καὶ τῆς προαίτισεως τῆς νόσου. Περὶ δὲ τῆς θεραπείας αὐτῆς, οἱ καθηγηταὶ Βίτερνιτς (Winternitz) ἐκ Βιέννης, Ντετβέιλερ (Dettweiler) καὶ Σχούτζε (Schutze) ἀποφαινόμενοι ὅτι τὸ ἰσχυρότερον τῆς φθισιοθεραπείας μέτρον εἶναι ἡ ὑδροθεραπεία καὶ ἡ ὕγιεινὴ τῶν βιωτικῶν συνθηκῶν, ἥτοι ἀνάγκη ψυχικῆ, νοσηρὰ καὶ σωματικῆ, θετικῆς δίαιτα καὶ διαμονὴ ἐν καθαρῷ καὶ ἀφθώσῳ οὐρονομημένῳ αἰρὶ. Τὰ δύο ταῦτα πανίσχυρα κατὰ τὴν ἰσχυρίαν τῆς νόσου, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ προεχωρημένα αὐτῆς, στάδια εἶναι οὐχ ἥττον λυσιτελεῖ.

Ἡ ὑδροθεραπεία, βελτιοῦσα τὴν ὄλην τῆς θέρσεως λειτουργίαν, ἐνεργεῖ τὸ νευρικὸν σύστημα καὶ τὴν ἀμείωσιν μετ' αὐτοῦ σχετιζομένην κυκλοφορίαν, προκαλοῦσα δὲ ὑπερκαμίαν περὶ τὰ πάσχοντα ὄργανα, αὐξάνει τὴν γενικὴν τοῦ σώματος ἀνοχὴν, καταπλερεῖ τὰ εἰδικὰ τῆς νόσου συμπτώματα καὶ τέλος, ἐξουδετερῶν αὐτὰ θεματικῶς. Ἀλλὰ καὶ ὡς γενικῆς

ὕγιεινῆς μέτρον ἐν καιρῷ ὑγιεῖς λαμβανόμενον ἡ ψυχολογία, ἐνδυναμοῦσα τὸν ὀργανισμόν καὶ διὰ τῆς ἐξακτικώσεως καθιστώσα αὐτὸν ἀπρόσβλητον εἰς τὰς ἀτμοσφαιρικὰς ψύξεις, εἶναι λίαν ἀξιοσώστατον, εἰς πᾶσαν ἡλικίαν καὶ ἐποχὴν. Ἐφ' ὧ καὶ συνιστῶμεν αὐτὴν, συνωδᾷ πρὸς τὰ συμπεράσματα τοῦ μεγάλου ἐν Βερολίῳ Συνεδρίου, πρὸς πᾶσαν μητέρα θείλουςαν νὰ ἐχη τέκνα ὑγιᾶ, εὐμελῆ, εὐρωστα καὶ ὁσον οἶόν τε δυσπρόσβλητα ὑπὸ τοῦ περιὸς ἡμῶν λόγου, φροβερού νοσήματος.

N. Γ.

ΟΙΚΙΑΚΑ
—*—
ΕΤΜΒΟΛΑΗ.

Πῶς προσιζονται τὰ ζηρωθέντα κάρνα. — Ὅταν τὰ κάρνα ζηρωθῶσι πλέον τοῦ δέοντος καὶ θίλητε νὰ τοῖς ἀποδώσῃτε τὴν δρόσον των, τὰ θίτετε ἐντὸς καθαροῦ ὕδατος καὶ τὰ ἀπίνετε ἐπὶ 5 ἢ 6 ἡμέρας. Τὸ ὕδωρ εἰσχωρὸν κατ' ὀλίγον διὰ τῶν πόρων τοῦ κελύφους, ἀναδρασίει τὸ σαρκώδες ἐνδοκάρπιον, τόσον μάλιστα ὥστε ἀνευ ἀντιτάσεως ἀποσπάται ὁ λεπτός φλοιὸς του, ἀκαρπυλλάκτως ὡς εἰς τὰ κωπὰ κάρνα.

Ἄν θίλητε, εἰς τὸ ὕδωρ ῥίπτετε ὀλίγον ἄλας, τὸ ὁποῖον διατηρεῖ τὰ κάρδια, ἀν κάλιν τὰ φυλάξῃτε, ἀφαίρει δὲ καὶ τὴν ἐσθλὸν γεύσιν των ἀν τυχόν ἀπίκτισαν τοιαύτην ἐκ τῆς πολυκαιρίας.

Ἐπίσης δύνασθε νὰ θέσῃτε τὰ κάρνα ἐντὸς ὕψους ἄμμου, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ αὐτό.

Συνταγὴ γλυκυπότου.

Κουράσσο (Curacao). — Θέσῃτε ἐντὸς φιάλης 200 γράμμα φλοιὸν πιρροκίτων (νιραντζίων), ὀλίγα τεμάχια κινναμώμου (κανέλλας) καὶ 2 ἢ 3 μοσχοκάρμα, προσθίσατε 3 λίτρας καλοῦ οἰνοπνεύματος (σπίριτου) καὶ ἐκθίσατε τὴν φιάλην εἰς τὸν ἥλιον ἐπὶ μῆνα, ἢ καὶ εἰς ἐβδομάδας, φροντίζοντα νὰ τὴν λαμβάνητε μίσα τὴν νύκτα.

Ἐπειτα περάσατε τὸ ὑγρὸν διὰ μέσω λεπτοῦ κωνίου, ἀναλύσατε ἐπὶ τοῦ πυρὸς 1 1/2 χιλιγράμμων ζαχάροσος ἐντὸς 3 ποτηρίων ὕδατος, ἀναμίξαστε, διύλισάτε πάλιν διὰ τρυπητοῦ, καὶ μεταγγίσατε το εἰς φιάλας ποματικῶντα αὐτὰς καλῶς.

Ἄν ἐν ἔχῃτε πιρροκίτων, δύνασθε νὰ χρησιμοποίησῃτε φλοιὸν χερτομῆλων (πορτοκαλίων).

Τύπος Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ, ὁδὸς Χαρισσῆ, Ἄρ. 12.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ
HENRY GREVILLE

ΚΗΦΙΣΙΑ

ΣΤ.

Ἡ σελήνη τὸν ἡκαλοῦθι εἰς τὸν αἰθέρα βεδίζοντα ἐκὶ γῆς, τόσον δὲ ἡ βροθὴ καὶ μυστηριώδης αὐτῆ συνοδεῖται τῷ ἴσο συμπαθῆ, καὶ εὐρόβουνο, ὥστε μάλιστ' ἐκρύπτετο ἡ χρυσὴ θεὰ τῶν δένδρων ὀπίσω, καὶ ὁ βίος ὅλος τῷ ἐφαίνετο ζοφερός, δὲν ἀνέστα δὲ τὴν φαιδρότητα αὐτοῦ καὶ ἐλπίδα, εἰμὴ μόνον ὅταν καὶ πάλιν τὸ λευκάζον φῶς τῆς τὸν περιόλου.

Φθίς εἰς τὸ ὄρος τοῦ λόφου, ἔστησε τὸ βροθὸν καὶ μεμετρημένον βῆμα του καὶ περιέβαλε δι' εὐρέος βλέμματος τὸ ἐξέσιον ὑπὸ τὸ νυκτερινὸν ἡμέρας τοπίον.

— Ἴδου, εἶπεν, ἰδου ἡ ἐξέλιξις τοῦ βίου μου ἐάν Ἐσέληνη θείλῃ! Ὁ βεδίζωμεν προκαλεῖται ἀλλήλων πρὸς ὠριμένον τι τέμα κλήρειστος ἰστορίας, κλήρειστος πείσεως. Ὁ κλήρειστος ἐπὶ γῆς, ὁ ἀποβῶν κἀποῖος δίδει τὸ θέλω καὶ ὁ κλήρειστος ἀκαταγνώστως, καὶ ἂν ἀποθάνῃ ὁ ἀρήτω ὄνομα τοῦ φερέτρου ὀπίσω, δίδει τὸ κλήρειστος. Ὁ κλήρειστος ὁμοῦ εἰς τὸ φῶς, εἰς τὸ

ἐλθῆς φῶς τῆς τιμῆς, τῆς εὐλακονίας, τοῦ ἔρωτος. Δὲν θὰ ἦναι πλοῦσις δίδει ἰγὼ ἔχω μόνον τὸ ἐπαρκεῖν εἰς ἄνετον βίον χρῆμα, καὶ μάλιστα θὰ τὴν ὠνιροπόλου πτωχοτέρην ἐτι ἐκ πατρὸς δίδει θὰ ἠγυνομένη νὰ δημιουργηθῶ ἐν τῷ βίῳ διὰ τῶν χρημάτων τῆς, ἡ δὲ ἰδέα τοῦ χρηματός ἐν τῷ γάμῳ θὰ ἐβελήλου τὸν ἔρωτά μου κοθῶ μόνος καὶ δι' ἑμαυτοῦ νὰ δημιουργηθῶ καὶ πῶς τοῦτο ἀνάγκη ἴσως κατὰ πολλῶν προκομμάτων νὰ παλαίσωμεν ὁμοῦ ἀμρότεροι ἀλλ' ἔχει ἀπλᾶ τὰ ἦθη, ὡς ἔχει τοὺς πόθους ἀγροῦ, καὶ εὐγενῆ τὴν καρδίαν καὶ δὲν θὰ ἦναι ἡ κυρίαρχος καὶ δεσπότης προκοφῆος γυνὴ ἡ θέτουσα τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῆς, οὐχὶ εἰς τὸν ἔρωτά τοῦ συζύγου τῆς ἀλλ' εἰς τὰς οἰκτρὰς μακροκλίτας τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

Ἐν μόνον εἶναι ἀκαρπύτητον, τὸ νὰ μ' ἀγαπᾷ. Ἀλλὰ θὰ μ' ἀγαπήσῃ ἀπὸ γῆ; θὰ θελήσῃ νὰ μ' ἀγαπήσῃ;

Τότε ἡ ἀνάμνησις τοῦ γλυκεροῦ βλάμματος, τοῦ ἀγνοῦ γέλωτος, τοῦ ἐμπιστευτικοῦ νεύματος τοῦ διαρηθέντος αὐτῷ κατὰ τὸ δεικνὸν τῷ ἐπαγγέλλειν ἐν τῇ ψυχῇ ὡς σφοδρὸς κτύπος καὶ παλμός θεοτάτης γλυκύτητος.

— Θὰ μ' ἀγαπήσῃ! μὲ ἀγαπᾷ ἴσως ἦδη! εἶπε καθ' ἑαυτὸν σταθμαζὼν ἐν τῷ βῆθει τῆς δικαιοσύνης, τοῦ τὴν ἔνοιαν τῆς ἐκτιμῆσεως καὶ τὸν βαθμὸν τῆς ἰστορίας τῆς ἀποδοδίσσεως αὐτῷ διὰ τῶν δειγμάτων ἐκείνων

(Ἀπολυθῆτε).

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις : 60
ἐν τῇ ξένῃ γρ. 15

Ἐξάμηναι τὰ ἐμπίδη.

* Αἱ συνδρομαὶ προσλη-
ρόνεται ἐπὶ ἀποδείξει
φερούσῃ τὴν υπογραφὴν
καὶ σφραγίδα
τῆς Διευθύνσεως.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται
ἀπὸ τῆς ἀπριλίου
ἐκαστοῦ ἔτους.

Τὸ Φύλλον τιμᾶται
παράδωκ 80.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατῆ, ὁδὸς Μασχουδιῆ,
7-9 ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖω
Γ. Γ. Σεϊτανίδου.

Πᾶσα αἰτήσις δέον ν' ἀ-
πευθύνεται πρὸς τὴν
Διεύθυνσιν.

Πᾶν πρὸς δημοσίευσιν
ἀποσταλλόμενον χειρό-
γραφον δὲν ἐπιστρέφεται.

Πᾶν ἀνυπόγραφον δημο-
σίωμα περὶ τὸ ἡμέ-
τερον, πρωτότυπον ἢ με-
ταπεφρασμένον, δύναιται
τῇ Διευθύνσει.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
Τῆς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ, ΕΥΓΗΡΟΑΗΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ἈΝΔΡῶΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚῶΝ

Διευθύντρια: **ΚΟΡΗΘΑΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΔΟΥ**

Τῶ ἐγγράφοντι 10 συνδρομητὰς δωρεῖται ἡ λιρικὴ συλλογὴ τῆς Διευθύντριας «**Πρώται Πεποιεῖς**».
Τῶ ἐγγράφοντι 20 παρέχεται ἡ «**Βοσπορίς**» δωρεάν ἐπὶ ἔτος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: «Ἡ κοινωνικὴ ὑποτιμωσις τῆς διδασκαλίας» — «Λαϊκὴ φιλοσοφία» (Dionys Lecomte). «Ἡ γλῆνα ἐξέ-
λιξις» (ἐπὶ ὀρθόδοξοῦ ἰδεολογίας) — «Χειρᾶφεταιίς» (ἐπὶ Ν. Γ. Μαυρίδου ἰατροῦ) — «Ὁ Μαραθωνομάχος», ποιητὴς (ἐπὶ Στ.
Σαμαρῆδου). — «Ἡ τιμιότης ἀγαμειδομένη, δέχημα ἐκ τοῦ γερμανικοῦ (ἐπὶ Ἀθ. Δημητριάδου Δ. Φ. καθηγητοῦ)». — «Ἡ ὑ-
γίεια τῶν παιδίων πρὸς τὰς μητέρας» (ἐπὶ Ν. Γ.) — «Οἰκιακὴ οἰκονομία: Πρακτικὴ φυσικὴ, Οἰκιακὴ οὐρηθολογία, Συνταγὴ
γλυκυλοῦτος» — «Εὐτρόπελα» — «Ἐπιστολικὸς θάκελος». Ἡμερῶδες (Henry Gréville) Κρηθία.

«Ὅτι παντοῦαι τὰς ἀρίτας
ταῖς Μουσαιῖ σιγκαταμηνῆς,
«ὀδίσιαρ σὺν γίαι»
Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. Στ. 673—5.

Πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητὰς ἡμῶν
τοὺς ἐρωτῶντας κατὰ τίνα τρόπον δέον νὰ ἐμβάσωσιν
ἡμῖν τὴν συνδρομὴν των, ἀπαντῶμεν ὅτι δύνανται νὰ
τὴν ἀπευθύνωσι πρὸς τὴν Διεύθυνσιν διὰ γραμμα-
τοσήμων ἢ διὰ ταχυδρομικῶν ἐνταλμάτων
(mandat-poste) εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Βοσπορίδος ἐν τῷ
Βιβλιοπωλεῖω κ. Γ. Σεϊτανίδου Γαλατῆ, Μασχουδιῆ
ἀριθμ. 7—8.

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. συνδρομητοὶ ἡμῶν ὅπως μὴ
δίδωσι τὴν συνδρομὴν των εἰς οἰονδήποτε ἄλλο πρόσω-
πον, εἰμὴ μόνον εἰς τὸν τακτικὸν ἡμῶν εἰσπρά-
κτορα κ. Βενοφῶντα Θ. Μανουηλίδην ἐπὶ ἐντύπω
ἀποδείξει φερούσῃ τὴν υπογραφὴν καὶ σφραγίδα τῆς
Διευθύνσεως.

Ἡ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΥΠΟΤΥΠΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Α΄
«Εἶναι, ἀλλ' οὐ δοκεῖν εἶναι θέλει»
(Θουκυδίδης).

Δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ περιγράψωμεν ἐνταῦθα τοὺς δια-
φόρους κοινωνιολογικοὺς ἢ μᾶλλον μορφολογικοὺς τῆς
ἠθικῆς ἀτομικότητος τύπους, εἰς οὓς τῆδε κάκεισε παρί-
σταται ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡμῶν ἡ διδάσκαλος τῆς σήμερον.
Δὲν πρόκειται οὐδὲ νὰ καθορίσωμεν τὸ κοινωνικὸν δάπε-

δον ἐπὶ τοῦ ὅποιου κυμανομένην πάντοτε τὴν κρατεὶ ἢ ἐνε-
στῶσα διαρρυθμισίς των ἐκπαιδευτικῶν ἡμῶν πραγμάτων
αἰωροῦσα πάντοτε αὐτὴν ὡς καὶ τὸ ὅλον ἐκπαιδευτη-
ριακὸν καθιστῶς πάσης ἡμῶν κοινότητος ἀπὸ των χειρῶν
οἰονδήποτε ἐκ των δυναμένων ἐν αὐτῇ, χειρῶν σπανιώ-
τατα, δυστυχοῦς, ἱκανῶν νὰ συγκρατήσωσιν οὕτω μέγα
καὶ σοβαρὸν καὶ τιμαλφῆς φορτίον, χειρῶν σπανιώτατα
δυστυχοῦς, προσηρμοσμένων εἰς ἀνεπτυγμένην, σώφρονα,
εὐπαιδευτοῦν κεραλήν καὶ ἀληθῶς ἀμερόληκτον καὶ φίλην
των Μουσῶν καὶ τῆς Πρόδου καρδίαν.

Δὲν πρόκειται οὐδὲ νὰ ἐξετάσωμεν ὡς ἄλλοι οἰκο-
νομολόγοι ἐλεγχταὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ βαλαντιοῦ
αὐτῆς, οὐδὲ τὴν μεταξὺ τῆς οἰκονομικῆς αὐτῆς κα-
ταστάσεως καὶ τῆς πληρώσεως των καθηκόντων αὐ-
τῆς συσχετικὴν ἐνότητα, οὐδὲ τοὺς λόγους καὶ τὰ
αἴτια καὶ τὰ αἰτιατὰ τῆς ἐνεστῶσης ἐκρύβου καὶ
ἐκκέντρου πορείας ὅλων τούτων των στενωῶς πρὸς ἀλ-
ληλα ἐπιπλομένων σημείων μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἐθνι-
κῆς φάσεως, τῆς συγχρόνου δημώδους παιδεύσεως τῆς
γυναικῆς παρ ἡμῖν. Ἀλλὰ τὴν καθ' ἐν ἐξέτασιν τού-
των πάντων εἰς προσεχῆς ἀναβάλλομεν, ὅταν ὁ χρόνος καὶ
ὁ χώρος κάλλιον ἢ σήμερον ἐπιτρέψωσιν ἡμῖν τοῦτο.

Ἡθελήσαμεν δὲ μόνον νὰ παράσχωμεν κατὰ τὸ δύ-
νατόν, ἐρ ἔσῃν αἱ ἀσθενεῖς ἡμῶν δυνάμεις ἐπιτρέπουσι,
βραχυτάτην τινα ἡθικὴν διατύπωσιν τοῦ ἀριτοῦ τύπου τῆς
παρ ἡμῖν διδασκαλίας γυναικῆς, ὅποσον ἐκλαμβάνει καὶ
ἰνδαλματίζει αὐτὴν ἡ ἀσθενής ἡμῶν γυναικεία ἀντί-
ληψις.

Ἡ ἀρτία διδάσκαλος, ἡ ἀληθῆς καὶ ἀξία τοῦ χριστε-
πωνύμου τούτου τίτλου διδάσκαλος, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ
ἱεραπόστολος τῆς Παιδείας καὶ Ἀρετῆς.

Οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἱεραπόστολος τῆς Μεγάλῃς Ἰ-

δέας, τής ιδέας τής ηθικής των κοινωνιών αναπλάσεως, τής διά του παρόντος αναμορφώσεως του μέλλοντος, τής εἰς τὸν προορισμὸν αὐτοῦ κατευθύνσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἐὰν δὲ δὲν φέρει τοῦ ἱερακοστόλου τὸ βάσον, ἀλλ' εἰπατε, μὴ δὲν ταυτίζονται ἀμφοτέρω: εἰς τὸν τελικὸν τῆς δράσεώς των σκοπὸν;

Αἱ αὐταὶ λοιπὸν ἀντῆκουσιν εἰς ἀμφοτέρους θεμελιώδεις ἀρεταί, αὐταπάρνησις ὑψίστη, ἀγνότης ἤθους, φιλανθρωπία, ἀερότης τρόπων, εὐσέβεια, ἰδανικοφροσύνη, βαθεῖα παιδεία καὶ εὐαγγελικὴ εἰς τὰς φραγγελώσεις καὶ μαστιγιώσεις ἀνά τὰ ποικίλα κοινωνικὰ δάπεδα ὑπομονή. Καθ' ὅτι ἂν οἱ εὐαγγελικοὶ ἱερακοστολοὶ ἀθλοῦσιν εἰς χώρας ἀπολιτίστους καὶ ἀπολίτους, μυριάκις ἑαυτοὺς ἐν μέσφ ἀγρίων, ἡμιβαρβάρων καὶ ἀνθρωποφάγων λαῶν διακινδυνεύοντες, ἀλλ' οὐχ ἦττον εἰς τὰς ἡμερωτέρας χώρας, ὅπου δρῶσιν οἱ διδάσκαλοι, δὲν ἐλλείπουσι δυστυχῶς οὔτε οἱ ἡμιβαρβαροὶ, οὔτε οἱ ἀγριοὶ, οὔτε οἱ ἠθικῶς ἀνθρωποφάγοι.

Καὶ τοιαύτη μὲν ἡ ὑποτύπωσις τῆς διδασκαλίου ὑπὸ τὴν ὄψιν τὴν ἰδανικὴν, ἦτο: τὴν καθαρῶς μόνον ἠθικὴν. Ὑπὸ δὲ τὴν ἀμεσώτερον προσπίπτουσιν εἰς τὴν ἀντιλήψιν, ὑπὸ τὴν πρακτικώτεραν κοινωνικὴν ἔκφρασιν ἰνδαλματίζουσα τὴν διδασκαλίαν, ἀρχομαὶ ἀπὸ τοῦ βριθέος ἐκείνου τοῦ θουκυδίδου ρητοῦ: «Εἶναι, ἀλλ' οὐ δοκεῖν εἶναι θέλει».

Ναί, ἰδοὺ ἡ ἀρετήρια καὶ ὁ στυλοβάτης ἐφ' οὗ δέον νὰ ἐπερίσωμεν τὴν νοεράν τῆς διδασκαλίου ἡμῶν προτομήν. «Εἶναι, ἀλλ' οὐ δοκεῖν εἶναι θέλει». Οὐδεμία ἐπιτήδευσις ἤθους, οὐδεμία προσκολλησις εἰς τὰ χεῖλη ἑλληπτοῦς καὶ μὴ βαθέως ἐγνωσμένης γνώσεως, οὐδεὶς ἀλαζονικός καὶ πλήρης ἀξιώσεων στόμος, οὐδεμία σεμνοτυφία περὶ τὴν λέξιν ἢ τὴν περιβολὴν ἀλλὰ καὶ οὐδεμία φιλαρέσκεια καὶ κορρασιακὴ ζωηρότης, κολακεία καὶ εὐτέλεια.

Βαθεῖα παιδεία εἶναι ὡς ἀνω ἱερέθη, τὸ κύριον πάντων τῶν ἄλλων ἔρετμα. Εὐτυνευθῆσα περὶ τὴν πληρωσίν τοῦ καθήκοντος, οὐχὶ περιοριζομένη μόνον εἰς τὰς ἐπὶ σχολικὰς διατυπώσεις, τὸν κώδωνα, τὸ βιβλίον τῆς παρουσίας καὶ τὴν πάροδον τῶν στιγμῶν, ἀλλ' ἐφαρμοζομένη κυρίως εἰς τὴν μεθοδολογικὴν τῶν μαθημάτων ἐσθλάσιν; εἰς τὴν οὐσίαν τῶν καθηκόντων. Καρδία μητρικὴ καὶ φιλανθρωπία καὶ φιλόπαις ὡς ἡ τοῦ εἰπόντος τὸ ἄφετε τὰ παιδιά ἐρχεσθε πρὸς με, ἦτις εἶναι ἡ κυρία βάσις τῆς παιδαγωγικῆς ἰδιοφυίας, ἀγαπῶσης τὴν μικρὰν τοῦ ἀνθρώπου ἡλικίαν ὡς τὸ ἀντικείμενον τῆς προσφιλοῦς αὐτῆς ἐπιδόσεως, ὅπως ὁ ποιητὴς τὴν λύραν καὶ ὁ μουσικὸς τὸ ἐκλεκτὸν τοῦ ὄργανου. Στωμιλία ἀπηλλαγμένη σχολαστικότητος, σεμνότης, ἀρέλαια καὶ γλυκύτης ἐν τῇ κοινωνικῇ ἐπιμελίᾳ: φιλόκαλος δὲ καὶ σεμνὴ ἀποψὶς ἀπορεύγουσα τοὺς ἀκκισμοὺς τῆς φιλαρεσκείας (coquetterie) χωρὶς ν' ἀποκλείη τὸ γυναικεῖον καὶ ν' ἀσπάζηται τὸν ἀνδρῶν τύπον τῆς *bas-bleu* ὡς πεύουσα τὸν τύπον τοῦ *Il-latinos* ἐτέρω γε τύρω περὶ τὴν περιβολὴν, ἰδοὺ ἡ ἀληθὴς ἀξίεραστος ἀποψὶς τῆς ὑψηλῆς ἠθικῆς βαθμίδος τῆς διδασκαλίου γυναικὸς καὶ ἡ ὕψις κοινωνικὴ αὐτῆς ὑποτύπωσις.

Ἀλλ' ὡς κορωνὴ πάντων τούτων ἐπιτίθεται ἔν. Δέον νὰ ἐγῆ γενικὸν καὶ μερικὸν ἰδεώδες, γενικὸν μὲν τὴν ἰδέαν τοῦ Ἀγαθοῦ καὶ τὸν Θεόν, μερικὸν δὲ τὸ ἔργον αὐτῆς ἢ διδασκαλίας, ἦτις ὡς χρυσοῦν ἠθικὸν καὶ κοινωνικὸν αὐτῆς ἑμβλημα καὶ ὄψιν τοῦ ἠθους τῆς παρυφῆν πρέπει νὰ φέρῃ ἀείποτε τὸ τὰς Χάριτας ταῖς Μούσαις συγκαταμνησθῆναι.

ΛΑΪΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

(DIONYS LECOMTE)

Η ΓΗΙΝΗ ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Ἀπόλυτος ἀνοίρεσις τοῦ Ὑλισμοῦ.

(Συνέχεια ἀπὸ σφ. 11, σελ. 83).

Ἄνδρες. Δὲν δύνουσι ἐν τούτοις ν' ἀρνηθῆς ὅτι ὁ Ὑλισμὸς προσπαθεῖ νὰ διασαφίσῃ τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτοῦ διὰ τῆς Ἐπιστήμης. Καὶ ἂν αἰφνης τὸ κατορθώσῃ; Ἄν κατορθώσῃ νὰ δημιουργήσῃ ποτὲ τὴν ζωὴν, τί θὰ εἴπῃ;

Αὐγὴ. Θὰ ἐξετάσω πρῶτον τὰ ἐπιτελεσθέντα ἀποτελέσματα. Οἱ ἄλλοις σοφοὶ μετριοφρόνως ἐκθέτουσι τὰ πορίσματα τῶν μελετῶν των, ἀλλ' οἱ αἰρετικοὶ δημιουργοὶ αὐτοὶ περὶ ἐκείνου; θρόνον, καὶ συνεχέστατα κατὰ τὴν εἰρήνην ἐκείνων.

Κατορθώθη λ. χ. ἡ χημικὴ παρασκευὴ τοῦ λευκώματος, (albumine) ὅπου εἶναι μίξις τῶν συστατικῶν οὐσιῶν τοῦ πρωτοπλάσματος καὶ πολὺ ἐγένετο θρόνος περὶ τὴν ἰνδαμφοῦσαν τρυτὴν ἀνεκάλυψιν. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ λευκωμα τοῦ χωνευτηρίου δὲν εἶναι ζῶν, οὐδὲ κατὰ τὸν ὅσον γρηγορῶς ὡς ζωικὴ ἀρετήρια, οὐδ' ἔχει τὴν αὐτὴν καὶ τὸ πρωτόπλασμα παραγωγικὴν δύναμιν. Ἄρα ὡς ἡ ἀνεκάλυψις αὐτὴ ἀποδίδεται εἰς ἰσομερικὰς ἀναλλογίας. Ἴσως οὐσιαστικόν τι στοιχεῖον εἶτι ἐγνωτὸν ἐλλείπει. Ἀνεκάλυψεν. Ἀλλ' ἀκριβῶς ἰδῶ καταρτίζεται ἡ δημιουργικὴ ἀνεκάλυψις τοῦ ὕλισμου καὶ ἡ ἐλαχιστότης παντός, ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ.

Ἡ Ἐπιστήμη ἐπ' ἀγαθῆς τῆς ἀνθρωπότητος, ἐξερευνῶσα τοὺς νόμους τῆς φύσεως, οὐδεμίαν διαπραττεῖ ἐδικίαν ἀπάντη αὐτῆς. Παρήλθε πλέον ὁ καιρὸς, καθ' ὃν προσπαθούμεν νὰ τὴν καθυποβάλλωμεν εἰς καταπίσεις καὶ περιστολάς: ἐπιβαλλομένης ὑπὸ θρησκευτικῶν δογμάτων. Οὐχ ἦττον ἀδύνατον νὰ τὴν ἀποδώσωμεν δέρνην νίκην, εἰμὴ ἐν κατώρθῳ οὐχὶ μόνον νὰ παραγάγῃ κύτταρον, ὅπου καθ' ἑαυτὸ θὰ ἦτο τι μέγα, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐὰν τὸ κύτταρον τοῦτο ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ νέα τοιοῦτα, αἵτινα κατὰ τὸν νόμον τῆς ἐξελίξεως, θὰ ἔφερον ἐν ἑαυτοῖς τὰ στοιχειώδη ὄργανα ταῦτα, ὡς λ. χ. προκείμενον περὶ φυτοῦ τινος, κυλῶν, φύλλα, ἄνθη καὶ καρποὺς μετὰ νέων παραγωγικῶν ὀργάνων.

Μόνον ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον θ' ἀνεγνώριζον καὶ θὰ περιδεχόμεν τὴν ἀνθρωπίνην Ἐπιστήμην ἱκανὴν νὰ δημιουργήσῃ τὴν ζωὴν κατὰ μίμνην τῶν καλύτεργῶν ἐξελίξεων τῆς φύσεως. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐν μόνον θὰ κατώρθῳ νὰ παραγάγῃ: τὴν φυσικὴν, τὴν ὀλικὴν ζωὴν, διότι ἡ ἠθικὴ ζωὴ ὑπερέστη τοῦ θεοῦ ἐκδήλωσις. Ὁ μείνη πάντοτε ἐξέως καὶ ἀπεράνω τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων τῆς. Καὶ τοῦτο θὰ σοὶ καταδείξω.

Ἄνδρες. Καὶ διατί ἡ Ἐπιστήμη δὲν θὰ ἠδύνατο ποτὲ νὰ παραγάγῃ τὴν ἠθικὴν ζωὴν;

Αὐγὴ. Διότι ἡ ἠθικὴ ζωὴ εἶναι αὐλός, τὸ δὲ αὐλὸν κατεῖται ἐκτός τῶν ὀρίων τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιστήμης. Τούτου τοῦ θέματος θὰ ἐπιληθῶ ἀφ' οὗ σοὶ ἐρμηνησῶ ἰσαρκῶς τὴν ἰστορικὴν καὶ μορφολογικὴν ἀποψὶν τῶν ἀξιώσεων τοῦ Ὑλισμοῦ. Ἄκουσον χωρὶς νὰ με διακόψῃς. Οἱ ὕλισται μετὰ σπουδῆς ἐνεκαλωπῆσαν τοὺς ἡμεροτημένους καὶ ἀνετρεπτικούς ἀπορροσμοὺς τοῦ Σπινγλάουερ, τῶν ὀπίων καὶ οὐ αὐτὸς ἠδυνήθη νὰ ἀρνήσῃ τὸ ἐνεργητικὸν καὶ τὴν ἀντικειμενικὴν ἐκφάντην,

Ήτινα και αυτοί οι βάρβαροι των ποιματικών τής ανθρωπότητος χρόνων θ' αποδοκιμαζόν.

Δύο συμπατριώται του προχρόνου τούτου ήθικολόγου, ο Μόλεσκοτ (Moleschotti) και ο Βούχνηρ (Büchner), ο μιν φυσιολόγος, ο δέ ιατρός, ενθαρρυνθέντες υπό τής ευμειούς παρά πολλών αποδοχής των τοσημάτων τούτων, εδημοσίευσαν σχετικὰ βιβλία, ο μιν πρώτος υπό τόν τίτλον: **Κυκλοφορία τής ζωής**, ο δέ υπό τόν τίτλον: **Δύναμις και Ύλη**, εν οίς μεταξύ ανακρινόμεντων απόψεων φυσιολογίας, χημείας και βιολογίας, ως άριστα άλλως τι εκτιθειμένων, εγχατέπειραν θεωρητάεις φιλοσοφικούς ισχυρισμούς, χωρίς όμως και να τούς έρείσωσιν επί οικειοθήσασε βάρους.

Ούτως ο πρώτος, κατά λόγον προτεραιότητας, ο Μόλεσκοτ, λέγει: 1) **Η Δύναμις είναι ιδιότης τής Ύλης και άχώρηστος άπ' αυτής.** Αμφοτέρωτι δέ είναι άρραστοι. Πριν η ο όμως άναπτύξω τής θέσεως τούτας εν σχέσει προς τήν έν κεφαλκήν ζωήν, έριστώ τήν προσοχήν του άναγνώστου επί η θεμελιώδους τινός πλάνης του Αιέβιγ κλπ. α'.

Η θεμελιώδης πλάη του Αιέβιγ άναπτύσσεται, άλλ' η υπόδειξις των τριών άνωτέρω ισχυρισμών δέν έπακολουθει, καιτοι διεθεβωθήσασιν άπορηματικώς πρότερον.

2. **Η Δύναμις είναι άρρατος ως και η Ύλη.** Τόν ισχυρισμόν τούτον ο Μόλεσκοτ στήριξι επί τής κατά τό γήρας εξασθενήσεως τής διανοίας μαρτυρούμενος και βιογραφικήν τινα περίπτωσιν του Νιούτον (Newton). 'Αλλ' η θεμελιωτικώς ριθβείτα ιδέα αυτή ούδόλωσ άποδεικνύεται διά του άνωτέρω έπιχειρήματος, ούδέ διά του περι του Νιούτον έπεισοδίου, προς τό όποϊον είναι μάλιστα όλως άσχετος.

3. **Η σκέψις είναι κίνησις τής Ύλης** κατά τόν Μόλεσκοτ, ήστις διά πολλών άλλ' άνισχύρων έπιχειρημάτων προσπαθεί να καταδείξη ότι ο νουός βίος εν γένει ούδέν άλλο είναι η άέννος μεταβολή τής εγκεφαλικής ουσίας. 'Αλλ' ούδόλωσ κατορθοι, τούτο, όπερ, ως είπον πρότερον, θ' άνανείσω κατοπιν, ως και όλους τούς ισχυρισμούς αυτού, ως και του εις τή εχνη αυτού βεδόσκοντος Βούχνηρ.

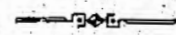
4. **Τήν θέλησιν** ο Μόλεσκοτ, επίσης ως ο Σοπενχάουερ λίαν έσφαλιμένως ταυτίζει μετά τής σκευειθσεως υπό γενικών έποψην, ήν πλέον συγγείε μετά του σκευειθσεως. Καθ' ότι μοι φαίνεται ότι σκευειθσεως μιν λέγεται η δύναμις εκείνη τής ψυχής η άπορρινομένη ενδομύχως περι του άγαθής η κακής ιδιότητος; εκάστη; πράξεως και του καταλογισμού αυτής. Σκευειθσεως δέ γενικώς η συγγετική εκείνη ήθική έκφρασις η καθιστώσα τήν ψυχήν ίκανήν όπως άντιληρή και χαρακτηρήση καθ' έαυτήν τής εκ του έξω κόσμου προσηγόμενης αυτή έντυπώσεως.

'Αλλ' ο Μόλεσκοτ συγγείων τήν σκευειθσιν μετά τής σκέψεως, άπορρινει κ' εκείνην ως και αυτήν **ιδιόσησιας τής Ύλης**, τούθ' όπερ είναι ής μόνον άσχετός, άλλά και λογικώς άπαράδεκτον, ως θ' ίδωμιν.

(Έπιτεται συνέχεια).
Θεοδικευτικώφρων.

1. Μόλεσκοτ: «Η κυκλοφορία τής ζωής» εν Παρισίους Garmier-Baillière, 1866, II, σ. 140.

ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΣ!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΩΤΗ

Δεσποσύνη,

Τήν εύγενεστάτην ήμων πρόσκλησιν, όπως, τό κατά δύναμιν, συντέλσω εις τό βαρύ και επίπονον έργον, τό πλήρες άκαθών και τριβόλων, τό γέμον άπογοητευσίων και άποθαρσήμεων, όπερ, ως άλλη Jeanne D'Arc τής οίκογενείας και κοινωνίας, ανέλαβετε από τινος καιρού εις τας λεπτομειάς ήμων χείρας, προθυμώτατα απειδέχομαι, τοσούτω δέ μάλλον ήτω λίαν θρόνιως και άξιεπαίνως τά μάλα σκεπτομένη, εις εύρύτερον δ' αποβλέπουσα κύκλον δέν ήθελήσατε να μιμηθήτε τήν εν Αθήναις συνάδελφόν Σας διευθύντριαν τής «Εφημερίδος των Κυριών», ήτις αποκλειστικώ εμφορομένη πνεύματος, μόνον έργα παρά γυναικών, είτε πρωτοτύπως γραφόμενα είτε εκ τής ζήνης φιλολογίας μεταφραζόμενα δημοσιεύει εν τή περιοδική τής, όπερ θεωρείται παρ' αυτής και των όμοδόξων ταύτη ως τό δημοσιογραφικόν όργανον τής εν Ελλάδι υπέρ χειραφετήσεως τής γυναικός κινήσεως.

Όσων δέ θλίψην και όδύνην ήσθηκόμην επί τή άτιμωρηται υπέρξει τοιούτης τινός υπέρ χειραφετήσεως τής γυναικός κινήσεως εν Ελλάδι, τούτην άρ' έτέρου άντακούρισιν και χαράν έδοκίμασα όταν ανέγνωσα τό πρόγραμμα, ήρ' ο εις τόν δημοσιογραφικόν άγώνα κατέρχεσθε, η χαρά μου δέ και η άγκαλιάσις αυτή τούσφ μεζων τυγχάνει, όσω εκ Βουλαντίου η αντίδρασις αυτή έπιφανεται και εκ Κωνσταντινουπόλεως, τής κυρίως έστίας τής κριτικής μορφώσεως, και τελείας ήθικής διαμορφώσεως άνδρών τε και γυναικών, προβάλλει η όγνής των πραγμάτων άντιληψις και εκούεται η φωνή τής άπηνώς σφαγιαζόμενης αληθείας. Και όντως εν Ελλάδι και δή εν Αθήναις, ένθα τή πάντα εύρίσκονται δυστυχώς εν άπελπιστική έαλύσει, δέν ήθύνκατο βιβλιαώς η να εύρεθώσι και ταξίς τις κροσπεδοφόρων πολιτίδων, ήτις να εγκολωθή τήν εκ πρώτης απόψεως σαγήνευσταν και τόν έπιπολαίως τά πράγματα κρίνοντα μαγεύουσαν ιδέαν τής γυναικείας χειραφετήσεως, και νοσούσαί τινες φαντασίαι, ατίνες να ίσπερμιθώσι παραδόξως και γελόιας άρχάς και ιδέας περι χειραφετήσεως τής γυναικός και άναγνωρίσεως εις αυτήν δικαιωμάτων, καταπατούμενων δόθειν άπηνώς υπό τής σκληράς κοινωνίας. Διότι πώς άλλως η ως άποτέλεσμα ενδηλώσεως νοσηράς τινος εγχεφαλικής καταστάσεως δίον να χαρακτηρήση τις τήν περι ίδρύσεως σχολής υπέρ χειραφετήσεως τής γυναικός άπόπειραν, πώς άλλως η ως μωρίαν τούς καταβαλλομένους άγώνας προς άναγνωρίσιν τής γυναικί δικαιωμάτων, ατίνες ούτε φώσει ούτε θέσει κατέγει, πώς άλλως η ως εγχαληματικήν άπόπειραν τήν ίδρυσιν και δημοσιογραφικώ όργάνω προδ' ύποστήριξιν των καταστρεπτικώων και άσυμφώνων προς τήν άποστολήν τής γυναικός περι χειραφετήσεως άρχών; Η ήμετέρα μεγαλόπολις, η βασιλεύς των πόλεων, ιδει να μείνη αλώβητος εκ τής εξ Αθηνών έπιδρασεως των τοιούτων δηλητηριωδών άρχών, διότι εν Κωνσταντινουπόλει η κοινωνία είναι σαθρά, ζωσιν άνδρες εξόχως μεμορφωμένοι, περι πολλού ποιούμενοι τήν άριάν άνατροφήν των τέκνων των και μάλιστα των θλιέων και ού μόνον τούτο ιδει να συμβή, ως και συνέβη εύτυχώς, ιδει και τι τούτου πρακτικώτερον και ψηλαφητότερον. Έδει, κατ' έμέ,

νά ιδρυθή και ὄργανον δημοσιογραφικόν, ὑπερχυμένον τῆς ἐπικρατικῆς ὑγιᾶν περί γυναικῶν ἀρχῶν. Τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ ὀφειρομένου τούτου μοι φαίνεται ὅτι εὕρισκω ἐν τῇ ὑμετέρῃ «Βοσπορίδι», ἢν μετ' ἔθνικῆς ὑπερηφανείας θὰ ὑποστηρίξωσι πάντες οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ οἱ ὑγιέστερον τὰ κρίγματα κρίνοντες ἐκ τῶν ἐν Ἑλλάδι, ἵνα διὰ τοῦ ὄργανου τούτου διακηρύττωνται αἱ ὑγιεῖς περί γυναικῶν ἀρχαί, αἵτινες ἐπὶ τίλους θὰ εὕρωσι ζωηρὰν ἀπήχησιν καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἢν αὐτῶς; λυμνίεται νότος, φοβερά, ὀσμύεται βραδείως μὲν, ἀλλ' ἀτρικαί τῷ βήματι ἐξαπλουμένη, ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν ἐξάπλωσιν καὶ διάδοσιν τοῦ ἐξαμβλωματικῆς ὄργανου τῆς ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως τῆς γυναικῆς ἐργαζομένης-συμμορίας. Οἱ ἐν Ἀθήναις πολλὰκις ἔλαβον μαθήματα παρὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἰς ἀνδρας δὲ ἐξόχου μορφώσεως, ἐνταῦθα καταγενομένους καὶ ἐκεῖσε πρὸ ἐτῶν μεταβίβτας ὄφειλεται καὶ ἡ παρούσα ἐν Ἑλλάδι πρόοδος εἰς τὰ γράμματα καὶ τὴν φιλολογίαν, πρόοδος, ἣτις βεβαίως μείζονα ἢ ἀπέδιδαν εὐεργετήματα ἐὰν δὲν ἔπαυεν, ὡς ἔπαυεν αὐτῶς, ἡ ἐπίδρασις τῆς ἐνταῦθα φιλολογικῆς κινήσεως ἐπὶ τὴν τῆς πρωτεύουσας τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου καὶ ἐὰν ἐξηκολούθη νὰ ρυθμίζηται ἡ ἐκεῖ κίνησις ἐκ τῆς ἐνταῦθα. Ἐπιχειρήματα δὲν φέρω εἰς ἐπιμνήσιν τῶν ἀνωτέρω ἡ ἱστορία, ἀψευδῆ; μάρτυς, μάρτυραί περὶ τούτου.

Ἀπορείτε βεβαίως, ἄλογισματῆτα δεσποσύνη, διὰ τὸ τόσῃ μακροσκελῆς προομίῳν μου καὶ ἴσως δυσανασχέτατε διὰ τὸ ἄγαν τραγὺ τοῦ ὄφους μου. Ἀλλὰ δὲν πταίω ἐγὼ πταίετε ὡμαίς, ἥτις, καίπερ γνωρίζουσα τὰς ἀρχάς μου, τὰς ἰδίας μου, τὴν τραχύτητα καὶ σκαλιότητα τοῦ ὄφους μου, μὲ προσηκαλέσατε νὰ συμμετίχω ἔστιν ὅτε τῆς συντάξεως τῆς «Βοσπορίδος». Βλέπετε ὅτι δὲν ὑπάρχετε εὐτυχῆς ἐν τῇ προσκλήσει Ἰσας, διότι εἰμὶ ἄνθρωπος ὀλίγον τι σκαλιός, σκαλρός εἰς τὰς περί γυναικῶν σκέψεις μου, ἐγώσπη; ἀν θέλῃται, ἰκέντρικὸς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, πρωτότυπος ἴσως εἰς τὰς περί τοῦ γυναικίου φίλου καὶ τῆς ἀκατελλῆς τῆς γυναικῆς ἐν τῇ κοινότητι καὶ τῇ οἰκογενεῖα κρίσεις μου, αὐστηρὸς δὲ ἐπὶ τοιούτου, ὅτε νὰ κινδυνεύω νὰ χαρακτηρισθῶ ὡς μεταγῆνης καὶ δεσποτικὸς. Καὶ ὅμως φρονῶ ὅτι δὲν εἰμὶ τοιούτος; διότι ἐὰν ἐπισειολογῶ καὶ οἰκτεῖω τὴν γυναικα ἐσεῖνεν, ἢν κακὴ καὶ πλημμελῆ; καὶ ἠθορβόρος ἀνατροφή, πολλὰκις ἀκούσιως ὑπ' αὐτῶν τῶν γονέων ἢ συγγενῶν ἢ ἀδελφῶν ἢ κηδεμόνων τῆς ὑποχλωμένη, ἐξέτριπε τοῦ προορισμοῦ τῆς καὶ ἦν θεωροῦσιν ὡς δυναμένη νὰ ἐξυψωθῆ καὶ νὰ ἵσταται εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον, εἰς ὃ ἵσταται λόγῳ φυσικῆς διαπλάσεως; καὶ διανοητικῆς; δυναμείας; καὶ ψυχικῆς; ψυχικῆς ὁ ἀνὴρ, θυμιάζῳ τὸνναντίον καὶ ἀποκαλύπτουσι εὐσεβῆ; πρὸ γυναικῆς, ἥτις τὴν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀποστολὴν τῆς γυναικῆς, οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ τῶν στενῶν μὲν, εἰνεὶ ἀληθῆς, πλην ἐνδόξων ὀρίων τοῦ οἴκου τῆς, ἐν ᾧ ἠρωϊκῶς; μάχεται, δις; καὶ τρεῖς; καὶ πολλὰκις ἐξαγιαζομένη ἐν ταῖς περιπετείαις; τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου. Τὴν γυναικα τζύτην θεωρῶ τῷ ὄντι, ὅχι ἐξισομενῆν τῷ ἀνδρὶ, ὅχι ἐν τῷ αὐτῷ ἵσταμένῳ ἐπίπεδῳ, ἀλλὰ πολὺ ὑψηλότερον, εἰς ἄψος, τὸ ὅποιον κἀνδραὶ ὁ ἀνδρικός χαρακτήρ νὰ φθίσῃ. Ὑποβιβάζουσι πολὺ τὴν γυναικα ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι τὴν θέλουσιν ἴσην τῷ ἀνδρὶ, ἐὰν δὲ πρόοδον θεωροῦσι τὴν χειραφετήσιν τῆς γυναικῆς, ἐγὼ θεωρῶ τὸνναντίον τὴν τάσιν καὶ κίνησιν ταύτην ὡς ὀπιθηθόρῳμησιν φρικτῆν, ταπεινοῦσιν ἀπηνῶς τὴν γυναικα καὶ κατακρίπτουσιν αὐτὴν ἐκ τοῦ χρυτοῦ θρόνου, ἀκωθῆν τοῦ ὀποίου ἵσταται, δίκην συμβόλου ἀπάρχοντος, ὁ χρυτός; τῆς ἀγίτης; στέφανος, ἐφ'

ὅ δὲ θρόνου ἵσταται αὐτὴν ἡ φύσις; καὶ ἰδρυῖσεν ἀκλονήτως ὁ Χριστιανισμός.

Ἄλλ' ὑπερβῆν ἴσως τὸν χώρον, ὃν ἐν τῇ προσφιλῇ «Βοσπορίδι» εὐημερήθητε νὰ μοὶ παραχωρήσατε, ἴσως δὲ καὶ καταγρῶματι, περιττέρῳ ἐκτεινόμενος, τῆς καλοκάγαθίας σας. Ἐπιτρέψατε ὅθεν νὰ δώσω πέρας εἰς τὴν πρώτην μου ἐπιστολήν, μετὰ τῆς ὑκοχέσεως; ὅτι, ὅσας; αἰ ἀσχολαί; ἐπιτρέπουσι τοῦτο, θὰ ἐξκολουθήσω εἰς προταχέις; ἐπιστολάς; μου ἀναπτύσσων τὸ πρόγγραμμα, ὅπερ ἐν τῇ παρούσῃ μου διετύπωσα, ἐὰν βεβαίως; μοὶ τὸ ἐπιτρέψατε.

Μετὰ εὐμῆς; ἀπρας

Νικόλαος Π. Μαρκεδῆς, ἱατρός.

Ο ΜΑΡΑΘΩΝΟΜΑΧΟΣ'

Ἐκ τῶν τοῦ ΚΡ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΟΥ

Α'

Ὁ ἴλιος τοῦ Σεπτεμβρίου δῶμα
Τὸ Μαραθῶνιον χρυσοὶ πεδῖον.
Ἦδη ὁ μέγιστος ἀγὼν ἐκοίθη
Καὶ χρυσοφόρων ἀνδραπόδων πλήθη
Νεκρὰ κατέστρωσεν ἐκεῖ γενναίων
Δραξ Ἰλαταίων, φάλαγγ' Ἀθηναίων.
Γέρρα, παλτά, σκῆναι, ἀναξυρίδες,
Χρύσα κροάνη, χρύσειαι ἀσπίδες,
Θώρακες, λόγχαι, μέλη κεκομμένα,
Πτώματα ἵπων χυδὼν ἐσπαρμένα,
Τρόπαια νίκης, νίκης ὑπερτάτης!
Ποῦ Ἄρταφέρνης νῦν; καὶ ποῦ ὁ Δάτις;
Δόξα! ὁ Μῆδος συντριβεῖς ἠττήθη.
Τῶν νικητῶν χαρὰ πληροὶ τὰ στήθη.
Ἄνεκφραστος χαρὰ, χαρὰ μεγάλη.
ὦ! ποῖα μείζων ταύτης; ποῖα ἄλλη.
Τῆς γῆς ἡμῶν τὸν πλάνητα ἀστέρα,
Τῆς νίκης ταύτης ποῖα ὑπερτέρα,
νίκη ἐτίμησέ ποτε ἔτερα;
ὦ Μαραθῶν, ὄργῆς καὶ φρίκης τάφος!
τίς ποιητής, τίς ἐνθεὸς ζωγράφος;
Ἰσχυσε πάλαι, ἢ ποτε ἰσχύσει;
Τὴν δόξαν σου πιστῶς ἰδ' εἰκονίσῃ;
Σκιά τοῦ Πολυγνώτου! ὦ, συγγνώμην
Ἄλλὰ γραφίδος ἔσχες ἄρα ῥώμην,
Ἰσόπαλον τῆς δόξης Μαραθῶνος,
Ἦν ἐσεβῆσθαι φθόνος, λήθη, χρόνος;

1. Δὲν εἶναι βεβαίως τετραμένη τις ἀναδημοσίευσις ἢ ἐκ καλαῖς τίνος συλλογῆς εἰς τὰς στήλας ταύτας μεταφορὰ τοῦ λαμπροῦ τούτου ἔκνου τῆς σθεναρῆς καὶ καλλιδοξοῦς μοῦσης τοῦ γεραροῦ λογιῶ κ. Χριστ. Σαμαρτίδου. Τὸ ποίημα τοῦτο, τὸ βαυκαλίσαν διὰ τῆς ἀνδρωδῶς μελωδίας καὶ τοῦ ὄντως ἀρχαιοπρεποῦς κήλλους τοῦ τῆν παιδικῆν-ἡλικίαν ἐκεῖνης, ἥτις εὐλαβεῖ χεῖρ, παραβῆται ἤδη αὐτὸ εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀναγνωστῶν τῆς, καλῶν δὲ ἦτο νὰ ἐλάμβανεν ὡς πρότυπον ἐμπνεύσεως, εἰκονισμοῦ καὶ λεχτικῶν κήλλους ἢ σύγγραφος ποικιλ. ποιήσε, ἡ οἰκτροτάτην ἤδη ὑπισταμένη δολοφονίαν ὑπὸ τοῦ ἀπηνῶς προγῆνου τῶν Μαλλεαρῶν.

Β

Ἄνω ἔξέχοντος πορωδούς βράχου,
ὄν κύκλω ζώνουσι βαθύς πλάος,
ἐπεριδόμενος παῖς Λυσιμάχου
ἐπὶ τοῦ δωρατοῦ σιωπηλός,

βλέπε τὰ πτώματα πυκνῶν βαρβάρων
παρὰ τὸν ἡμερον αἰγιαλόν,
τῶν τρεῖς δ' ἑξήκοντα καὶ τρεῖς τεσσαρῶν
τὸν τύμβον φύλασσε τὸν ὑψηλόν.

Τὸν τύμβον φύλασσε, ὦ Ἀριστείδη,
τὰ σκόλλα φύλασσε Ἄντιοχίς·
τῆς νίκης ἄγγελος τὸ ἄστυ ἦδη
ἐγγίζει ἐφιππος χωρῶν ταχύς.

Ἦρωσ ἀθάνατος ὁ Ἀριστίων!
καρδία ἐξαλλός, ψυχὴ θερμὴ
διπλοῦν ποθήσασα τὸ ἀριστεῖον
ἔστω ἀτόνως αὐτῷ τιμῆ!

Μάτην ἐρέσατε ἑλπίδος τοῦ Φαλήρου
τὰς ὄχθας πλέοντες, ναῦται Περωῶν,
ὅπου τὰ κύματα σιολῆν σαπφείρου
φέροντα, δέχονται τὸν Ἰλισσόν.

Γ

Ἐπὶ τοῦ ἵππου φέρεται ὁ Μοραθωνομάχος
ὡς ἀστραπὴ τὸ τάχος·
Κλαγγάζουσι τὰ μέταλλα
τῶν ὄπλων, καὶ τὰ πέταλα
τοῦ ἵππου κρούονται βαρῶν,
ἐν ᾧ ἐπὶ πετρῶν χωρεῖ.

Ὅρθοῦται κυματόεσσα, σαλεύεται τοῦ κέλτος
ἡ χαιτὴ ἀτημέλτος·
τὸ στέρνον κατασεύεται,
ἀνοίγεται καὶ κλείεται
ζεύγος μυκτῆρων καὶ ἀφρὸς
τὰ χεῖλη στίθει ἐλαφρῶς.

Κάλασον, ἵππος! βύθισον σκληρῶς τοῦς περ-
[υστήρας,
ἵππεῦ, καὶ τοὺς ρυτῆρας
ἀφες θεά, βοήθησον!

Χαίρετε, ἴτε, βαίνετε!
ἰδοῦ, τὸ ἄστυ φαίνεται!
χώρει, ὦ ζεύγος! τῆς ὁδοῦ
τὸ τέρμα ἤγγισεν, ἰδοῦ!

Πυρέσσει, φλέγει, καίεται, δεινῶς ἀσθμαίνει, πίπτει,
ὄρθοῦται, πάλιν κύπτει,
ἰδρωτὶ περιρροεῖται·

ἰδοῦ, ἰδοῦ οἱ γέροντες,
οἱ νεανίσκοι αἴροντες
τὰς χεῖρας, ὄμιλοι κορῶν,
γραῶν, συζύγων ἀνθηρῶν.

« ὦ ἵππος, ὦ ἠγγίσαι με! »

Ὁ ἦρωσ λέγει: « φίλοι! »

— « ὦ ἄγγελε, ἱμίλει! »

— « Χαίρετε, περιετήκαμε! »

εἶπε κ' ἔρραγι! ρήγνυται

ἀνὴρ καὶ ἵππος! μίγνυται

χαρᾶς καὶ λύτης ἡ κραυγὴ
τοῦ φοίβου δῦει ἡ αὐγὴ! . . .

Χριστοφόρος Σαμαριεσίδης.

Η ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΑΝΤΑΜΕΙΒΟΜΕΝΗ

(Διάγραμμα ἐκ τοῦ γερμανικοῦ).

(Συνέχεια ἀπὸ σφ. II, σελ. 84).

Ἀποχρυσίτις τις ἔκαμε τὸν τραπεζῖτην ἠναβλήψῃ ἀπὸ
τῆς ἐπιτολῆς.

— Ἄ, ἐφώνηζεν ἐκπλατὸς ἰδὼν τὸν ἐπισκέπτην του, δὴν
ἀπατώμαι, ὤμεις ἦσθε ἦδη χθὲς ἐσπέρας ἰδῶ. Ναί, κύριε διευ-
θυντᾶ, ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος. Ἐγὼ ἐρχομαι πάλιν φέρων τὸν
μικρὸν φάκελον, τὸν ὁποῖον χθὲς ἀνήθητε νᾶ δεχθῆτε. Ἐπει-
δὴ δὲ δὴν εἶρον τὸν ζένον, ὁ ὁποῖός μοι ἐνεχείρισε τὸν φάκε-
λον ἠνοῖξα αὐτὸν χθὲς ἐν τῇ κατοικίᾳ μου, καὶ ἀφ' οὗ εἶδον
τὸ περιεχόμενον, εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν θά
τον δεχθῆτε. Εὐχαριστήθητε λοιπὸν, κύριε διευθυντᾶ, νᾶ με-
τρήσητε τὸ ποσὸν αὐτὸ εἶναι τεσσαράκοντακιςχίλια φράγκα.
Ταῦτα δὲ εἰπὼν ἐπέδωκε τῷ τραπεζῖτῃ τὸν φάκελον. Ὁ δὲ
τραπεζῖτης παρετήρησε μετ' ἐταστικῶν βλήμματος τὸν Μαυ-
ρίκιον, ἐπειτα δὲ μετ' ἀδιάρροισ ἐμέτρησε τὰ τεσσαράκοντα
χιλιόφραγκα καὶ ἐρρίψεν αὐτὰ ἐπὶ τοῦ γραφείου του. — Εἶναι σω-
στά, ἔκτισεν ὁ τραπεζῖτης παρατήρησας πάλιν μετ' ἐταστι-
κοῦ βλήμματος τὸν κομιστήν, εὐχαριστῶ ὤμεις.

Ὁ Μαυρίκιος ἀρίθη. Ἀφ' οὗ δὲ τότεν ταχέως ἐξετί-
λισεν ἑαυτὸν, διὰ τὸ ὁποῖον ἦλθε, νᾶ ἐκθήσῃ εἰς τὸν ψυχρὸν
καὶ ἀσυμπαθῆ τραπεζῖτην τὴν οἰκτράν οικονομικὴν θέσιν του
θὰ ἦτο ἐπαιτεία, τὴν ὁποῖαν ἐκ παντός τρόπου ἀπέρρευεν.
Ὁδεμίαν λέξιν ἤθελεν εἶπει καὶ ἔν μετὰ γυναικὸς καὶ τέ-
κνων εὐθὺς ἤθελεν ἀποθάνει ὑπὸ τῆς πείνης. Εὐγενῶς ὑπεκλι-
θη πρὸ τοῦ τραπεζῖτου καὶ κατέλιπε τὸ ἐντιμον γραφεῖόν του.

Δύναται τις λοιπὸν νᾶ μεμνηθῆ τὴν ὑπὸ φροντίδων καὶ λύ-
πης καταβιβλημένην γυναῖκα, ἧτι, ἀφ' οὗ ἐπέστρεψεν ὁ Μαυ-
ρίκιος, ψευθεῖσα τῆς ἐλπίδος τῆς, ἐξεργάχη εἰς δυνούς θρή-
νους διὰ τὴν τύχην, ἡ ὁποία μετὰ τοῦ πτωχοῦ καὶ δυστυχοῦς
ἐπαίξεν ἐτι τὸ ὄμρον σκωπτικὸν παιγνιδίον τῆς, μὲ δόλον ἐρ-
ριψεν εἰς τὸ μέσον τῆς πενίας του μέσον σωτηρίας μόνου. Ἐνα
δοκιμίστη τὴν ἀρετὴν του, διὰ τὴν ὁποῖαν οἱ ψυχροὶ καὶ ἀ-
σπλαγχνοὶ ἄνθρωποι τὸ πολὺ, πολὺ δεικνύουσι τὴν συμπά-
θειάν των σεύοντες τοὺς ὤρους των, ἐπειτα δὲ πρὸς ἀμοιβὴν
τῆς τιμιότητός του παραδῶση πάλιν εἰς τὴν προτέραν ἀθλιό-
τητα, ἡ ὁποία τῶρα βεβαίως θὰ φανῆ αὐτῷ ἔτι ἐπαχθιστέρη·
Πρέπει τις νᾶ ὀργισθῆ κατὰ τῆς ἀπληκτισμένης γυναικὸς, ἡ
ὁποία, ἀπολέσασα πλέον πάντων ἐλπίδων, ἐπανελάθει πάντας
τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἦδη χθὲς μετεχειρίσθη;

Καὶ ἡ φοβερὰ ἰκέτην προκρίνεισι περὶ τῆς ματακίτητος πάν-
των τῶν ἐπιγελῶν ἀγαθῶν, ἡ ὁποία τὴν νόκα ταύτην ἠκού-
σθη ἐκ τῆς κλίνης τῆς ἀποθνούσης κάτω ἦτο πλέον ἀνωφε-
λὴς διὰ τὴν Αἰμιλίαν. Εἰς τὸν Μαυρίκιον, ὅτι ἐπέστρεψε τὴν

1. ἐρέσατε = κωπηλατεῖτε.

προσοχήν τῆς εἰς τὰ δυνατὰ πατήματα τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι μετῆρρον τὴν ἀποθνήσκουσαν εἰς τὴν νεκρικὴν αἵθουσαν, ἀπεκρίθη καίθε ν' ἀπέθνησκον ἐγὼ ἀντ' ἐκείνης! »

Ἄλλ' ὁ διευθυντὴς τῆς τραπέζης δὲν ἦτο ὁ ἀνθρωπος, μὴ γνωρίζων νὰ ἐκτιμῆσθαι τὴν τιμὴν πράξιν τοῦ Μικυρκίου καθ' ὅλην τὴν ἀξίαν τῆς. Τὸ πρῶγμα αὐτὸ ἐδίδαξε τὸν τραπέζιτην, ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του πτωχὸν ἀνθρωπον, ἐν τῇ χειρὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ νὰ κρατήσῃ τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποσὸν χωρὶς ν' ἀνακλυθῆ. Τοιοῦτο παράδειγμα τιμιότητος ἐν βραχυτάτῳ περικομῶ ἦτο μαργαρίτης, τὸν ὅποιον ὁ συνεταιρὸς τραπέζιτης κατ' οὐδένα τρόπον ἠθέλει ἀφήσει νὰ τῷ διαφύγῃ. Αὐτὴ ἦτο ἡ ἰδέα του, ὅτι ἔλαθε τὰ χρονομίσματα ἐκ τῆς τιμῆς ἐκείνης χειρὸς. Ὅχι ἔτι ἐπισημειωτικῶς συγαινέσεως παρεκολούθησε μὲ τὸ βλέμμα του τὸν ἀνθρωπον, πῶς ἀγέλατος καὶ αἰδέμιον πάλιν ἀπῆλθεν. Τότε δ' αὐθὺς διέταξεν εἰς ἕνα τῶν ὑπαλλήλων του ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὸν καὶ εἰς ἄκταντος νὰ εὐρῇ τὴν κατοικίαν του. Ἡ διαταγὴ του ἐξτετέλεσθη ὡς ἐπιθήμισε καὶ μ. μ. ὁ διευθυντὴς τῆς τραπέζης ὁ ἴδιος ἦλθε πρὸς τὸ Μικυρκίον, ὁ ὅποιος οὐκ ὀλίγον ἐξελπίσθη διὰ τὴν ἐπίταξιν ταύτην. Ἡ μεγάλη κενία, τὴν ὁποίαν ἐμπήνων οἱ τίσοις τοῦ δωμάτιου ἐπηξήσαν ἐπὶ μᾶλλον τὴν ὁποίαν ὁ τραπέζιτης εἶχεν ἦδη περὶ τοῦ κατοικοῦ τοῦ δωμάτιου ἀγαθὴν ὑπόληψιν διὰ τὴν ἀξιοθαύμαστον τιμιότητά του. Ὁ τραπέζιτης ἀκούσας τὸν Μικυρκίον διεξοδικῶς διεηγήθη ἄνετα αὐτῷ. πῶς ὀλίγον κατ' ὀλίγον περιέπεσαν εἰς τὴν οἰκτρὰν ταύτην κατὰστασιν, διῆλθε μετὰ μειδιήματος σημεινῶν τὴν εὐχαριστίαν του τὰ ὑπὸ τῶν προτέρων κυριῶν τοῦ Μικυρκίου ἐκδοθέντα πιστοποιητικὰ, τὰ ὅποια ἡ Αἰμυλία μετὰ μεγάλης ταχύτητος εἶχε κομίσαι.

— Εἶνε μέγα εὐτόχημα δι' ὑμᾶς, κύριε Μικυρκίε, εἶπεν ὁ διευθυντὴς τῆς τραπέζης, ὅτι εἰσθε ἔμπορος. Τὰ πιστοποιητικὰ ὑμῶν μετρηροῦσι τὴν ἰκανότητά ὑμῶν. Ἄλλ' ὅμως τὸ πιστοποιητικὸν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἔχει δι' ἐμὲ τὴν μεγαλειτέρην ἀξίαν, ἐπέδειξατε ὡσεὶ αὐτὸς ἄπο τίνος χρόνου χρονοῦ ἐν τῷ κατὰστάματι μου ἡ θέσις τοῦ πρώτου ταμίου, διότι ἐγὼ πλὴν τῶν δύο ἀντιπροσώπων μου, οἱ ὅποιοι ὅμως ἀλλοθῶ ἐχουσὶν ἀσχολίαν, οὐδένα εἶρον, τὸν ὅποιον νὰ διορίσω εἰς μίαν τοιαύτην θέσιν ἀπαιτοῦσαν ἀδελφὴν τίμιον καὶ πιστόν. Ἐάν λοιπὸν θέλητε νὰ γείνητε παρ' ἐμοῦ πρώτος ταμίας, ἀμφοτέροι βοηθοῦμεν ἀλλήλους καὶ ὑμεῖς δύνασθε ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης νὰ θεωρησθε ὡς διωρισμένοι μετ' ἐπίτιμον μισθὸν δεκαμισχιλίων φράγκων.

Λοιπὸν εἰμὲθα σύμφωνοι, εἶπεν ὁ τραπέζιτης μειδιῶν. Φυσικὰ δ' ἀρχίσθητε τὴν θέσιν ὑμῶν ὡς ταμίης πληρώσαντες ἐκνυτοῖς ποσόν. Τὸ ποσὸν δὲ τοῦτο δὲν θὰ εἶναι δωρὸν, ἀλλὰ προκαταβολὴ πρὸς ἄλλον, μὲ τὸ ὅποιον δύνασθε νὰ ἐνδυσθῆτε κατὰ τὴν θέσιν ὑμῶν καὶ νὰ παρασκευάσθη τῇ οἰκογενείᾳ ὑμῶν εὐφρόσυνον τὴν ἐσπέρην τῶν Χριστουγέννων. Λοιπὸν ἔλαθε μετ' ὀλίγον, κύριε Μικυρκίε. Χαίριτε.

Ἄρ' οὐ δὲ ὁ Μικυρκίος συνώθευσε τὸν νέον κόριόν του καταθένας τὴν κλίμακα καὶ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον, ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐπισθεν εἰς τὰ ἀγκύλας του καὶ μετὰ δακρυῶν χαρᾶς εἶπε πρὸς αὐτόν. — Ἐχεις δίκαιον, Μικυρκίε! ἡ τιμιότης μὲνει πάντοτε καὶ ἡ θεία πρόνοια σκέπει ἡμᾶς, καίτοι μὲχρι τῆς σήμερον ἡμέρας πολλὰς ὑπέστημεν δοκιμασίας. Οὐδέποτε πλέον θὰ κέρσω νὰ ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους!

Ἄθ. Δημητριάδης β. φ. καθηγητής.

Η ΥΓΙΕΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Οὐδὲν ἄλλο δύναται, νομίζω ν' ἀποτελέσῃ, σπουδαιότερον οὐδὲ μᾶλλον ἐνδικρέρον πρὸς τὰς ἀναγνωστρίδας τῆς «Βοσπορίδος» θέμα, ἢ τὸ περὶ τῆς ὑγιείας τῶν παιδίων, τοῦ τιμαλροῦς τούτου θεσμοῦ παντὸς οἴκου, τῶν πολυτιμῶν ἀδαμάντων πάτης μητρὸς, τοῦς ὁποίους μετ' εὐγενοῦς ὑπερηφανίας ἐπιδεικνύει ποτε ὀνομάζοντα οὕτως ἡ περιφάνης μήτηρ τῶν Γράκων.

Ὀνομάζω δι τὸ θέμα τοῦτο σπουδαιότατον ὡς ἀφορῶν οὐχὶ μόνον ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν ζωὴν τῶν τέκνων, ὅπερ εἶναι τὸ πολυτιμώτατον τῶν γονίων ἀγαθόν, ἀλλὰ καὶ ἐμμέτως ἐπὶ τῆς ἀνατροφῆς αὐτῶν, ἥτις πάντοτε θὰ εἶναι πλημμελής ἐάν δὲν στηρίζηται ἐπὶ τῆς σωματικῆς εὐεξίας. Θὰ ἦτο δὲ περιττὴ καὶ τετριμμένη μακρηγορία ἐν ἐπιχειροῦν νὰ ἀναπτύξω ἐν ταῦθα τὸ γνωστότατον λατινικὸν ῥατὸν «Γρηκ τοῦς ἐν ὀγυει σώματα» (mens sana in corpore sano).

Πολλὰς καὶ ἐπιμύθους φροντίδας παρέχουσι εἰς τὰς μητέρας αἱ μικραὶ αὐταὶ ὑπάρξεις, οἱ νηήλυδες τοῦ βίου οἱ ἐγκλιόντες ἐν ἐκνυτοῖς τῷ μέλλον, τὸ μέλλον γενικῶς, οὐχὶ μόνον ἐκνυτῶν ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκογενείας καὶ αὐτῆς τῆς ἀνθρωπότητος. Οὐχὶ σπανίως ὅμως ἡ ὀλη τοῦ βίου τῶν ὑγιεινῶν κολλάκις δὲ καὶ ἡ ζωὴ αὐτῶν ἀπειλεῖται ὑπὸ ὀραδῶν φοβερᾶς διὰ τὰ ποτε ἔλασεν τῆς ταῦτα ἀμελείας ἢ ἀγνοίας τῆς μητρὸς, τὴν ὁποίαν ὀλη ἡ στοργὴ αὐτῆς ἀδυνατεῖ, δυστυχῶς, ν' ἀναπληρῶσῃ.

Ἄλλὰ περὶ τοῦ σπουδαιότητος τούτου θέματος δὲν θὰ ἐμιλήσῃ ἀπ' εὐθείας ὁ γράφων, ὅστις σκοπιμώτερον θεωρεῖ νὰ παραχωρήσῃ τὸν λόγον εἰς τὸν διακριτῆ ἐν Πικριεῖς παιδίατρον κ. Πατὶ.

«Τὸν σοβαρόν, λέγει οὗτος, ἐν τῇ κοινωνίᾳ κληρὸν τῆς ἰατρικῆς ὀρεῖται εἰς τὴν ὑγιεινὴν κυρίως. Ἡ Ἐπιστήμη, ἥτις μετὰ τὴν ἠθικήν, εἶναι ὁ μᾶλλον διάτορος διδάσκαλος τῶν ἀνθρωπίνων κηθηκόντων καὶ δικαιοπραγμάτων, ἀποδίδει τοιοῦτος ἰδέα διὰ τοῦ κλάδου τῆς ὑγιεινῆς, τῆς ὀικίας τὰ ἀξιώματα οὐδεὶς ἔσπερε τ' ἀγνοῇ.

«Καὶ ἰδοὺ μία μεταξὺ χιλίων ἀπόδειξις τούτου. Τὸ τεταρτὸν τῶν βρεφῶν ἀποθνήσκου πρὸ τῆς ἡλικίας τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς ἡλικίας του, ἐπὶ δὲ τῶν 200,000 βρεφῶν τῶν ἀποθνήσκόντων κατ' ἔτος ἐν Γαλλίᾳ πλείονα τῶν 100,000 ὑπ' ἄλλου οἰκογενειακοῦ ὄρου; θὰ ἐπίξω ὑποσχόμενα ἐαυτὰ εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν χώραν των. Ἡ δὲ ἔκτατος αὕτη ὀνησιμότης ὀφείλεται εἰς τὴν ἀναντίρρητον δυστυχῶς ἀληθεῖαν ὅτι οἱ πλείοτοι τῶν γονέων ἀγνοοῦσι τοῦ ὑγιεινοῦς καρόνας, ὅτινες ἔσπερε νὰ δεικνύσι τὴν ἀνατροφήν των τέκνων των, ἐνῶ οὐδεὶς τῶν χωρικῶν ἀγνοεῖ τοῦς ὑγιαινογυκοῦς ὄρου; τῆς ἀνατροφῆς καὶ χρησιμοποιοῦσεως τῶν κτηνῶν.

«Τὰ πλείονα τῶν δυστυχῶν τούτων θημάτων γρονούονται κυριολεκτικῶς διὰ βλαβερᾶς διαθρέψεως καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς κκεῖτης συνθεῆς πολλῶν τροφῶν, αἰτινες διδουσι εἰς τὰ βρέφη κατὰ τοὺς πρώτους ἀκόμη μῆνας καὶ ἄλλας τροφᾶς παρικτῶς τοῦ γάλακτος, ὅπερ εἶναι ἡ μόνη οὐσία ἡ ἀνταποκρινόμενη ἰσπερὶ ὡς πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ ὀργανισμοῦ κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐκείνην.

Κατά πάντα δὲ τοῦ παιδίου ἡλικίαν οὐχί σπανίως συμβαίνουσι ἀληθεῖς ἀκούσιτοι φόνοι ἐν μέρους τῶν μητέρων, αἰτίνας, ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν προκαταρκτικῶν συμπτωμάτων οἰκισθῆναι ἀσθενεῖς τῶν τέκνων τῶν, βλαπτόμενοι εἰς τὴν ἰδίαν ὅτι πρόκειται περὶ ἀπλῆς ἀδιαιθεσίας παροδικῆς, πολλῶν δὲ μᾶλλον εἰς τὰ αὐτοσχέδια καὶ πολλὰκις βλαβερώτατα φάρμακα τῆς δεινῆς γείτονος ἢ φίλης παρουσιάζουσης ἀξιώσεως δόκτορος, δὲν προκαλοῦσιν ἄμέσως τὸν ἰατρόν, ἀλλὰ πράττουσι τοῦτο πολλὰκις λίαν βραδέως, ὅτι καὶ πᾶσα ἐνεργεία τοῦ δουτυχοῦς ἀποβίνει ἀνωφελῆς.

» Ἐνθιμουμαὶ μικρὸν παιδί, ὅστις ἀδικοῦσιν, παρεμειλήθη μέγρις οὐ δεινῶσις τῆς καταστάσεως ἀπήτησε νὰ προσκληθῶ. Διέγνων διεβερτίδια ὄζειν ἐκ τῆς ὁποίας τὸ παιδίον τὴν ἐπισύστην ἀπέβηκεν.

» Ἰατροῦσιν ποτὲ ἐν προκτεῖν ἐν καιρῶ ἐπιδημίας τυροῦδος πυρετοῦ, ἀπλάσσει τὰς ὑψίστας χετῆς τοῦ νὰ σῶσω κωρασιὰ παθούτων σοβαρωτάτην τῆς νότου μορῆν μὲ πολλὰς υποτροπιάσεις. Ἢ ἀνάρωσις εἶχεν ἤδη ἀρχίσαι τὴν τακτικὴν τῆς πορείαν, ἐπιτρέψατο ὑγρὰς τροφῆς καὶ ψά. Ἢ μὴταρ ἡκολούθει ἐπιμελῶς πᾶσαν παραγγελίαν μου, τοῦθ' ὅπερ ἦτο μέγα εὐτόχημα. Ἀλλ' ἐσπέραν τινὰ προσέκλήθην ἐσπευμένως καὶ διέγνων περιτομήτιδα, τὴν δ' ἐπισύστην τὸ παιδίον ἦτο νεκρόν.

» Τέλος ἐβραχίαν τὴν λύτην τοῦ κινήματος!.. ἡ μάμμυ εἶχε δώσει εἰς τὴν ἀσθενῆ ἐν διπυρον τὴν πρώτην.

» Κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ὁ ἀπλοῦς κωτάροος καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀδιαιθεσία τῆς σήμερον δυνατόν νὰ ἐπιφέρῃ αἰριον σοβαρὸν νότον. Πόλεμος λοιπόν, ἀμείλικτος πόλεμος κατὰ τῆς ἐνόχου ἀρροισίας καὶ τῆς γυναικείας ἀμαθείας πολλῶν μητέρων, πόλεμος ἐκ τῶν οὐρακτῶν τῶν μικρῶν μαρτύρων, οἷτινες, μηδέ κεν ὑπὸ τοῦ νόμου προστατευόμενοι, εἰσι παραδιδομένοι χειροῦσιν εἰς ἐνάλλα οὐκ, θημίους ἐνότα ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, παραλασσομένοις κατὰ πάτης ἐπιθέσεως ἢ μοιφῆς ὑπὸ τὴν ἰερὰν τῆς μητρότητος σημαίαν! »

N. Γ.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΥΣΙΚΗ

Τὰ διατὶ καὶ οἷοτι τῆς οἰκιακῆς Οἰκονομίας.

— Διὰτὶ εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ κοιμητῆ τις εἰς πινθόνας ὑγρὰς, ἢ νὰ φορῆ ὑγρὰ λευκίματα (ἀσπρόρουχα);

— Διὰτὶ ἡ ὑγρασία τοῦ ἀέρα τοῦ σώματος μεταβάλλεται εἰς ἀτμὸν μεταβαλλομένην δὲ κατακλίσκει πλείονα ζωτικὴν θερμότητα, ἣτις εἶναι τοῦτο καταπίπτει κατωτέρω τοῦ τακτικῶ βλαβῆ.

— Διὰτὶ τὸ διῶλισμένον ὕδωρ καθίσταται ἄνοστον καὶ βλάνην τὸν στόμαχον;

— Διὰτὶ γάνει τὸν ἐν αὐτῷ ἐμπεριεχόμενον ἀέρα Ἰαράξτε το προδρῶς τύποντες διὰ καθαρῶν ῥάβδου εἰς ἐπαφῆν τοῦ κέρος, ἢ μεταγγίσατέ το γοργῶς καὶ ἐπαυλημένως ἀπὸ τοῦ ἐνὸς δοχείου εἰς τὸ ἄλλο καὶ ἀνακτῆ τὰ ἀερίωδεις οὐσίας του.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κατὰ τῶν σπητῶν (βοτρίδιων).— Ὅλοι γνωρίζομεν πόσῃ κακὰ δύναται νὰ προξενήτῃ εἰς τὴν ἐκπιεθῆκεν μας ὁ φροβερὸς καίτοι μικροσκοπικός αὐτῆς ἐχθρὸς, ὁ σῆς, (βότρίδα) ὁ ὁποῖος δύναται νὰ ἐπιδορῆ καὶ ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ἰσοζυγίου καταστρέφων πολλὰκις ἀνεπανορθώτως οἰονθῶστε ἰδουμα ἢ ἐξάρτημα τῆς περιβολῆς. Ἀποφεύγομεν τὸ δυσάριστον τοῦτο πρᾶττουσαι ἐμμητικῶς τὰ χεῖλη τῶν κιβωτίων μας ἴσω καὶ ἔξω διὰ λωρίδων γάρτου ἡλεμμένων μὲ ἀρχαῖον κόμμα κατὰ τὴν ἀνοιχίαν, δηλαδὴ πρὶν ἢ αἱ ψυχῆ τοῦ σπητῶ ἀποθῶσσι τὰ ψά των ἐπὶ τῶν χειμερινῶν φροματῶν μας. Ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ μὴ ἀνοίξομεν τὰ κιβώτια δι' ὅλου τοῦ θέρος.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

HENRY GREVILLE

ΚΗΦΙΣΙΑ

ΣΤ.

Γαυτοχρόνως ἐπὶ τῆς ἀργυροφάνειας καὶ ὑπὸ τῶν λευκαζόντων φεμμάτων πού καὶ πού ἀμυδρῶς διακτιζομένης θλάσσης διέβη ταχὺ καὶ πτερόν ἀτμοστερῆς σκῆρος διασχίζον τὸ κύμα ἐνε κλεισθῆ εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν, καὶ οἱ ὀλοφρεγγεῖς του φρενοὶ καὶ ὁ ἀργυροφάνης σιγῆς του παρήλθον γοργῶς εἰς τὴν ὑπόγλαυκον τοῦ πόντου πηγήν, εἰς τῆς νυκτὸς τὴν σκοτάζουσαν ἰκτασι.

— Κ' ἐγώ, κ' ἐγώ ἐπίσης, ἰσκέφθη ἐνθουσιῶν ὁ Ἀνδρέας, κ' ἐγώ θὰ φράγω μακρὰν, κ' ἐγώ θὰ δρᾶσω, κ' ἐγώ θὰ κινδυνύσω ἀνάως, σφαιγῶν καὶ ἰθαξιμονέστερος, πολλῶν ἄλλων, θ' ἀπολαύσω τῆς ἐπιγείου ἀνταμοιβῆς μου διὰ τοῦ Καθηκοντος καὶ τοῦ Ἐρωτος!

Ἡσῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν του βραδεί βήματα ἐνθουσιῶν ἐπὶ ὑπὸ τὸ κρέτος; τῆς οἰονθῶς συμβολικῆς ἐκείνης μετὰ τοῦ ταχυκλονῶντος σκῆρος συναντήσεως.

Εὐτυχεῖς, εὐτυχεῖς; οἱ εἰς γωνίαν τινὰ τῆς ψυχῆς των κρατοῦντες ἀνίσπερον τὴν ἀκτίνα τῶν παροδικῶν τούτων καὶ ὀνειρωδῶν τῆς ζωῆς ἰνδαμᾶταιν! ἡμέραν τινὰ, εἰς τὰ ἀπνεθῶ σάββα του βίου ἢ ἀείζωος; ἀκτίς ἐκείνη θὰ γενῆ ἡ λαμπρὸς τῆς ψυχῆς!

Z.

Τὴν πρώτην τῆς ἐπισύτης σιγῆς ἡμέρας κατ' ἀρχὰς ἀλλὰ ζωπρὰ κατόπιν διὰ τῆς αἰφνιδίας ἐπιμεδᾶσεως τοῦ πατρὸς ἐξουτυλίχθη ἐν τῷ κομωετηρῶ τῆς κ. Μωθῆρ ἀφρομῆν ἔχουσα τὴν αὐθαίρετον ἀνάμειξιν τῆς Ἰσαύρας εἰς τὰ οἰκιακὰ, ἣτις πολλὰκις ἀνέτριπε τὸ ἡμερησίον ἰσοζύγιον καὶ πολλὰς ἐπέφερε βλάβας εἰς τὴν καθόλου οἰκιακὴν οἰκονομικὴν.

— Σοὶ τὸ λέγω ἐμπιστευτικῶς, φίλτάτη, εἶπα μετὰ τὴν λήξιν τῆς τῆς ἢ πάσχουσα οἰκοδόποινα εἰς τὴν εἰλικρινῆ φήλην κ. Ραλιῶ, εἶναι προφανές ὅτι τὸ παιδίον τοῦτο θὰ μὲ φονεύτῃ.

Τὴν δὲ μεταποιούσαν ἐγένετο ἡ πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τῆς οἰκογενεῖς παρασκευαζομένη ἐκδρομῆ, κατὰ τὴν ὁποίαν μεγάλας ἔλαβε διαστάσεις ἡ οἰκειότης ἢ ὑφισταμένη μετὰ τῆς Ἰσαύρας καὶ τῆς κ. δὲ Λιθεράκ, λόγους ἔχουσα δύο, ἀφ' ἐνὸς τὴν ταυτότητα τῶν φρέσων μετὰ τῶν δύο τούτων γυναικῶν ἢ γυναικῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν παρ' αὐταῖς ὑπαρξίν του Ἐρνέστου δὲ Λιθεράκ.

“Αν τούτο είναι αδύνατον, επικρίνετε τὰ ἐνδύματα, τὰ θαλψοχέρια (manchons) κλπ. διὰ κόνεως κηροβάτος, διὰ κόκκων κερίου, ἢ πυρέθρου¹ καὶ τὰ περιτυλίσατε ἐντὸς λευκοῦ πανοῦ εἰς πολλὰς πτυχάς, οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἦναι δυνατὴ ἡ εἰσχώρησις τοῦ ἐντόμου.

Συνταγὴ γλυκυπότου ἐκ τεσσάρων ὀπωρῶν. (Liqueur de quatre fruits). Λάβετε ἀνά 100 δρ. κερασίων, χημαικεράτων, ῥιβιστίων (φραγκοσταφύλων) καὶ ἰδιχίων (σμεουλίων)², ἀρκιρέσατε τοὺς μίσχους προσέχουσα νὰ μὴ ἀφραϊσθήτε συνάμα καὶ τοὺς πυρήνας τῶν κερασίων καὶ ἀρήσατε νὰ διαβραχῶσιν ἐπὶ ἓνα καὶ ἥμισιν μῆνα ἐντὸς μιᾶς λίτρας κοινῆς καλλίστης ποιότητος. Μετὰ ταῦτα μεταγγίσατε καὶ διυλίσατε τὸ ὑγρὸν διὰ τρυπητοῦ, προσθήσατε δὲ καὶ περὶ τὰ 100 δρ. σιροπίου μετρίως πυκνότητος.

(ὁλ. δαπ. κτ. μσ. δρ. γρ. 18—20).

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

- Ὁ Καθηγητῆς:
 - Πῶς εἶναι ἡ κυριώτερη ἐπίδρασις τῆς θερμότητος ἐπὶ τῶν νοσημάτων;
 - Ὁ Μαθητῆς:
 - Ἡ διαστολὴ αἰμάτων.
 - Φέρτε παραδειγμα.
 - Τὸ μέγεθος τῶν ἡμερῶν αἰθάνει κατὰ τὸ θεῖον.

Ἡθελοῦς κομικῶς ἐπιμνησθῆτε ἐπὶ σκηνῆς τῆν φωνὴν τοῦ ὄνου, ὅτε εἰς τῶν θεατῶν ἤρξαι νὰ ὀγκῶται ἐπιτυχρότερον.

Ὁ ἰθροκὸς ἔκαστος λέγων
— Κύριοι, ἔστω ἀπὸρριπὸν τὸ πρωτότυπον, τὸ ἀντίτυπον εἶναι περιττόν.

1. Πυρέθρου = τῆσι μνημονοειδῶς φρεσὶ ἔχον κόκκους μὲ γυθίων καυστηρῶν.
2. Σμεουλίκα = θάλας ἢ ἰδαία.

Ἄρ' οὐ εἰ τρεῖς κατ' ἴδιον ἐκλίξαντες θέσιν μακρῶν τῆς λοιπῆς ὑληγόμεως, διόλυσαν διὰ τοῦ καταγορητηρίου τῆς σκιερολογίας τῶν τὰς ὑπολήψεις ὄλων τῶν μεταχρόνων τῆς ἐκδρομῆς ζῆνων, ὁ Ἐνίστασις, κρίνον τὴν στιγμήν κατάλληλον ἀπιστοῦν, ἢ δι' συνθέσεως ἔλαβε τότε παρὰ τῆς κ. Λιβεράκ ὠθησιν καὶ τροπὴν ἐκπεσῶτερον ἐνδιαφέρονταν.

— Ναι, εἶπεν ἑκαντώσα πρὸς ἐπιταθείαν ἐρωτήσιν ἡ Ἰσαύρα, καὶ εἴμαι μέχρι διαρρήξεως πλήρως κόρου ἐν τῇ ζυφερᾷ ταύτῃ ζωῇ!

Ὅμοιός μοι ἐμπιστεύεται τίσατε ἐν τῷ οἴκῳ, ὅταν δὲ θελήσω νὰ φανῶ χρήσιμος ἐν τῇ οἰκιακῇ οἰκονομίᾳ, λέγουσιν ὅτι διαπρῆττω λάθῃ καὶ σφάλματα! Ἐπιζητοῦσι τὸν ἐκμνησθέν μου, τὴν δυστυχίαν μου.

Ἡ κ. δὲ Λιβεράκ καταληφθεῖσα ὑπὸ φιλανθρωπικοῦ συμπαιδείας ἐπέθηκε τὴν ἑξῆσαν αὐτῆς χεῖρα ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς δυστυχῶς μάρτυρος λιπαρᾶς καὶ σαρκώδους ὡς εὐδρακτος χην.
— Ἄν τυχερῶς ἐξείναι μοι ἰδίαν ἰσχυρὰ προίκα θὰ ἤδυναίμην νὰ νυμφεύθω, ἀλλὰ μὲ τὰς 200,000 φρ. τὰς ὁποίας μόνος ἀξιοῦσι νὰ μοι παραχωρήσωσι, τίς με νυμφεύεται;

- 200,000 φράγκα! ἀνέκαθεν ἀπιστοῦσαν τὴν γυναικὰ τῆς ἐν ταρχῇ. Ἀλλὰ τίς σοι εἶπε τοῦτο, κόρη μου;
- Ἡ Κηροσία.
- Ἀδύνατον! πῶς; αἱ ἀδελφαὶ σου ἔχουσι πλειοτέραν προίκα.
- Ναι, ἀλλ' ἐγὼ δὲν με ὑποφέρουσι.

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Κφ Ι. Κηρ. Βουρδούρ. — Ἐπιστολὴ ἐλήθη. Καθυστερησάντες ἀριθμοὶ ἀποστέλλονται. Εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς κολακωτικωτάτας ἐνθαρρύνσεις — **Κφ Δ. Χ' Νασού,** Μοναστήριον. Ἐπιστολὴ ἐλήθη. Εὐχαριστοῦμαι θερμῶς δι' εὐγενεῖς προσπαθείας τῶν τι Σεβασμ. Μητροπολίτη καὶ ὁμίτ. Αἱ νείαι συμφέρηται ἐνεργήσαν καὶ ἄρξεται ἀποστολὴ φύλλου. — **Κφ Γ. Χ. Ἰατρῷ,** Ἰωάννενα. Πρὸ ἡμερῶν ἐγράψαμιν ὑμῖν καὶ ἀναμένομεν ἀπάντησιν. Μήπως ἡ ἐπιστολὴ παρέστι; Παρακαλῶ, μὴ βραδύνητε. — **Κφ Δ. Ἀποδ.** Ἄδρα μὴ τρεῖς. Στείρει φύλλον εἰς συνδρομητὰς ἐσ γάλακον. Ἐπέμψω, ἐλήθησαν ἴδη. — **Καν Μ. Ἡρ. Πίεσα,** Χίον. Ἐπιστολὴ ἐλήθη (μετ' ἀντιτίμου συνδρομῆς. Ἐνγράφητε, φύλλα στέλλονται, ὡς καὶ ἀποδείξεις ἡμῶν διὰ τοῦ αὐτοῦ ταχυδρομίου. — **Καν Ἐλκ. Σαμ. Πέραν.** Χαίρομεν πάντοτε διὰ πολύτιμον συνεργασίαν ἐριτίμου ὑμῶν ἀδελφοῦ. — **Κφ Γ. Σαββ. Φανάρειον.** Τὸ τελευτ. φύλλον ἐπέστατε, παρακαλῶ, μετ' εὐχαριστιῶν τῆ κ. Ν. Φ. — **Καν Τ. Β. Χαλκηδόν.** Εὐχαριστῶ, φιλότιμη, διὰ θερμὰς ἐνθαρρύνσεις καὶ εὐγενεῖς προσπαθείας. Μεγάλως λυποῦμαι μὴ δύνηθε ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν εὐγενῆ σας πρόσκλησιν δι' εὐχαιρῶν πάντοτε βάρους ἐπιτυχίας. — **Κφ Θ. Γεωργ. Ἰατρῷ, Φανάρειον.** Εὐχαριστοῦμαι διὰ τὰς θερμὰς καὶ εὐγενεῖς ἐνθαρρύνσεις. Δημοσιεύεται προσέχως, ἀνεβλήθη ἄρχῃ ὥρας διότι ἀκολουθοῦμεν σπερὶν προτεραιότητος.

ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΠΟΥΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΗΜΩΝ

- Ἐν Συμόρην. Ὁ πανοσιολογώτατος κ. Προδρόμος Λεπιθίδης ἱεροκήρυξ τῆς «Ἐπισθεσίας».
- Ἐν Σαμφεύνη. Ὁ Αἰόσιμώτατος κ. Ματθαῖος προσηλυτισμένος τῆς Σεβ. Μητροπ. Ἄγ. Ἀμασείας.
- Ἐν Ἀδραμυττίῳ. Ὁ κ. Δημήτριος Ἀποστολίδης διδασκαλός.
- Ἐν Μοναστηρίῳ. Ὁ κ. Παντελεὺς Ζάλλης Πρόεδρος καὶ τοῖς λοιποῖς.

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ, ὁδὸς Χαρατοῦ. Ἄρ. 12.

— «Πῶς εἶτι λόγος; διὰ ν' ἀπαλλαγῶσι τῆς παρουσίας σου, ἡλίθιοι! εἰς ἐπὶ καθ' ἑαυτὴν ἡ εὐγενὴς παρήγορος. Ἄλλ' ἡ φωνὴ τῆς δὲν προῦθως τὰς σκέψεις τῆς.

— Ἡ Κηροσία θὰ νυμφευθῆ βεβελῶς πρὸ ἐμοῦ, ἑκάνελεβεν ἡ μάρτυς ὡς τὸ ἀντικείμενὸν θελήτη νὰ μείνῃ ἄγκυρος, κ' ἄλλο πρέπει ν' ἀναιμῶ.

— Σπεύδεις λοιπὸν νὰ ὑπενδρευθῆς; ἤρωτησεν ὅσον ἰδύνατο θεωπευτικῶς ἡ φίλη.

— Ναι ὑπενδρευθῶ; σπεύθω ὅχι διὰ τοῦτο, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐγκαταλείψω αὐτὸν τὸν οἶκον. Θὰ νυμφευθῶ οἰωνόηποτε!

Μόλις ἡ φρεσὶς διέφυγε τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων τῆς, μετεμνήθη, ἀλλ' αἰσθητοὶ λέξεις δὲν ἴκανον εἰς τὰ ὦτα κωφῆς.

— Μὴ διαπράξῃς τοιαύτην ἀνοήσιαν, τέκνον μου! διότι θὰ μὴτανοῦς κατόπιν ἐφ' ὅλην τὴν ζωὴν σου. Νυμφεύθητι μᾶλλον νέον ὅχι πλουσίον, ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλὰ κάτοχον ὀνόματος.

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἦν ἐκ τῶν δευτερευόντων παρὰ τῇ νεανίδι, οὐχ' ἥττον ἀπάντησε.

— Θέλω νὰ νυμφευθῶ ἀνθρώπον, ὅστις νὰ μὲ λαμβάνῃ ὡς ὄφει ἐν τῷ οἴκῳ μου.

— Ἄ! τοῦτο προῦποθεῖται ἡ ἀπέροχος εὐφρασία σου, κόρη μου.

(Ἀκολουθεῖ).

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Εν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 60
ἐν τῇ ξενίᾳ φραγ. χρ. 15

Ἐξάμηνος τὰ ἡμίση.

Αἱ συνδρομαὶ προλαμβάνονται ἐπὶ ἀποδείξει φερούσῃ τὴν ὑπογραφήν καὶ σφραγίδα τῆς Διευθύνσεως.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ τῆς ἀπριλίου ἐκάστου ἔτους.

Τὸ φύλλον ἡμέρας παράδωκεν 80.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατῶ ὁδὸς Μαχμουδιῆ, 7-9 ἐν τῇ βιβλιοπωλείᾳ Γ. Γ. Σεϊτανίδου.

Πᾶσα αἰτησις δέον ν' ἀπευθύνεται πρὸς τὴν Διευθύνσιν.

Πᾶν πρὸς δημοσιεύσιν ἀποστέλλόμενον χειρόγραφον δὲν ἐπιστρέφεται.

Πᾶν ἀνυπόγραφον δομοστέμμα πρὸς ἡ ἐμμετρον, πρωτότυπον ἢ μεταπληρωσμένον, ἀνήκει τῇ Διευθυντρίᾳ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ Τῆ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΕΥΤΥΠΟΛΗΠΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Διευθύντρια: **ΚΟΡΗΝΑΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΣΙΔΟΥ**

Τῶ ἐγγράφοντι 10 συνδρομητὰς δωρεῖται ἡ λυρική συλλογὴ τῆς Διευθύντριας «Πρώται Πιθέαις».
Τῶ ἐγγράφοντι 20 παρέχεται ἡ «Βοσπορίς» δωρεάν ἐπὶ ἔτος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: «Τῆς ἡ ἀξία τῆς γυναικὸς» (ὑπὸ Ἡλίου Ἀλεξανδριδοῦ). — «Ὁν κατασχινῶ ὄπλα τὰ ἰσρα». — «Λαϊκὴ φιλοσοφία»: (Dionys Lecomte). — «Ἡ γέννη ἐξέλιξις» (ὑπὸ Θρησκονευκίφρονος). — «Καλλιτεχνικὴ Γρομμιατολογία»: Βιογραφία Βεϊτόδεν (ὑπὸ Ἀγλαίας Α. Πρεβεσιδου). — «Φαρμακαρεῖς ἀληθειαις» ποιησις (ὑπὸ Ἀχιλλέως Ταδουλάρη). — «Ἡ ἐπιθυμία μου», διήγημα ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ (ὑπὸ Ἀγλ. Πρεβεσιδου). — «Ἐν δάκρυς» ποιησις (ὑπὸ Μαρίκας Φιλιππίδου). — «Ἐφετάδες». — «Πτερόντα». — «Οἰκιακά»: Οἰκογενειακὴ ἱατρικὴ» (ὑπὸ Ν. Γ.). «Πρακτικὴ σύμβουλή, Μαγειρικὴ συνταγὰ». — «Ἐπιστολικὸς φάκελος». «Κυψυλλίς» (Henry Gréville) Κηφισία.

«Ὁν παύρημα τὰς λάριας
ταῖς Μουσῆσι σαρκατομηγνίς,
ἠθέλιον σελήναις.
Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. Στ. 673-5.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΣ

Διὰ λόγους ἀφαιρέσεως τὴν τακτικὴν καὶ ἀπρόσδοκτον διεκπεραιώσιν τῆς ἑλίας ἐκδοτικῆς λειτουργίας τῆς ΒΟΣΠΟΡΙΑΔΟΣ ἡ Διευθύντρια αὐτῆς ἀναγκάζεται νὰ καταστήσῃ τὴν ἐκδοσὴν αὐτῆς ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ. Οὕτως οἱ συνδρομηταὶ ἡμῶν θέλουσι λαμβάνειν τὸ φύλλον τοσούτων ἐκαστὴν 10ην, 20ὴν καὶ 30ὴν ἐκάστου μηνὸς τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς, διότι τὸ μεσολαβεῖν δεκαήμερον διάστημα κρίνεται ἐπαρκὲς πρὸς διεκπεραιώσιν τῆς πρὸς ἐκδοσὴν ἐκάστου φύλλον ἀπαραίτητον ἐργασίας συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς λογοκριτικῆς ἐξελέγξεως.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΣ

Πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητὰς ἡμῶν τοὺς ἐρωτῶντας κατὰ τίνα τρόπον δέον νὰ ἐμβάσωσιν ἡμῖν τὴν συνδρομὴν των, ἀπαντῶμεν ὅτι δύναται νὰ τὴν ἀπευθύνωσι πρὸς τὴν Διευθύνσιν διὰ γραμματισμάτων ἢ διὰ ταχυδρομικῶν ἐνταλμάτων (mandat-poste) εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Βοσπορίας ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ κ. Γ. Σεϊτανίδου Γαλατῶ, Μαχμουδιῆ ἀριθμ. 7-9.

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. ἐν τῷ ἐσωτερικῷ συνδρομηταὶ ἡμῶν ὅπως μὴ δίδωσι τὴν συνδρομὴν των εἰς οἰονδήποτε ἄλλο πρόσωπον, εἴμη μόνον εἰς τὸν τακτικὸν ἡμῶν εἰσπράκτορα κ. Σενοφῶντα Θ. Μανουιλιδὴν ἐπὶ ἐντύπῳ ἀποδείξει φερούσῃ τὴν ὑπογραφήν καὶ σφραγίδα τῆς Διευθύνσεως.

ΤΗΣ Η ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ζήτημα τοσαύτον, ἐνέχον μὲν τὸ διάφορον ὑπὸ πᾶσαν ἐποχὴν ὡς πᾶς τις ἐννοεῖ. Καὶ ἡ μὲν ἀρχαιότης δὲν ἐπέλυον αὐτό, ὁ δὲ μεσαιὼν ἐπὶ μᾶλλον ἐπισκότεινεν, ἀλλ' ὁ 19' αἰών, ὁ κατ' ἐσχάτην αἰὼν τῶν φώτων τοῦ πολιτισμοῦ, δύναται νὰ κληροῖται ὅτι εἴρη τὴν πρῆπουσαν λύσιν.

Οἱ ἐξοχώτεροι σοφοὶ καὶ κοινωνιολόγοι τῆς Ἑσπερίας οἱ κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα ἀκαμάτατες, ἐμελέτησαν ἐμμετρώως τὴν φύσιν, τὰ πρῶτα καὶ τὸν προορισμὸν τῆς γυναικὸς. Ἐκ τῆς μελέτης ἐπεχύθη ἀπλετον φῶς ἐπὶ τῶν διαφόρων σημείων τοῦ ἠθικοῦ βίου καὶ ἐπὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ λογικοῦ τούτου δημιουργήματος· τὰ δὲ ποσίσματα τῆς μελέτης τῶν ἀνδρῶν τούτων, περιβεβλημένα ἀδικριμωδῆτατον αὐθεντικῶν καὶ κύρας, ἀποτελοῦσι τὸν κώδικα τῶν χρεῶν, καθηκόντων καὶ δικαιοματιῶν τῆς γυναικὸς.

Ἡ περιγραφὴ ἐνταῦθα σκιαγραφικῶς τὴν τύχην καὶ κατάστασιν τῆς γυναικὸς· κατὰ τοὺς τρεῖς σταθμοὺς τῆς ἱστορίας.

Ἡ γυνὴ οὐδέποτε καὶ ὑπ' οὐδενὸς λαοῦ ἐξετιμήθη, κατ' ἀξίαν ἐν τῇ ἀρχαιότητι, κατὰ τὴν μεσαιωνικὴν τῆς ἀνθρω-

1. Μετὰ πολλῆς χάριτος ἡ «Βοσπορίς» ἐπιδέχεται ἐν ταῖς στήλαις τῆς τὴν τιμῶσαν αὐτὰς εἶσαν λόγῳ πραγματείας τοῦ ἐθρομωθοῦς λογίου κ. Ἡλίου Ἀλεξανδριδοῦ, διδασκάλου πάλαι τῆς Διευθύντριας αὐτῆς. Ἡ Διευθύντρια τῆς «Βοσπορίας» κατ' αὐτοῦ ποτισθεῖσα τὸ καλύτερον τῶν Μουσῶν μελετῶν καὶ γὰρ, μετ' ἐπιπέσεως ὑπερῆρανικῶς συγκαταλίγει τὴν καλύτερον αὐτοῦ συνεργασίαν μεταξὺ τῆς ἐκ τῶν ἁπλῶν ἑρτίμων λογίων παρεχόμενης αὐτῇ ἐδρεντικῆς συμπαρίστασις. Ε. Α. Β.

πόττος, περίοδον και πέραν ἔτι ταύτης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ φέρουσα τὸ κύρος καὶ τὴν αὐθεντικὴν τῆς ἱστορίας 25 διακερωσάντων ζώων εἶναι ἀνεπίδεκτος ἀντιρροήσεως ἐπιρρουνούσου. Δι' αὐτὴν σκέψεις καὶ κρίσεις ἐνδόξων συγγραφέων καὶ ποιητῶν τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος καὶ ἄλλων μεταγενεστέρων πορῶν, οἵτινες ἔγραψαν περὶ γυναικῶς ἢ ὁμοιωδῶτα ἀπεφάνηκε ἐν παρόδῳ γνώμην περὶ αὐτῆς.

Περὰ τοῖς ἐργαίσι λαοῖς τῆς Ἀνατολῆς μὴ ἐξακουσμένων μὲν αὐτῶν, οἵτινες ἐκαλλιέργησαν στοιχεῖά τινα τοῦ ἀνετολικοῦ πολιτισμοῦ καὶ κατέλιπον ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἴχνη τῆς διαβάσεως αὐτῶν, ἡ γυνὴ δὲν ἀνηψήθη εἰς πρέπουσαν περὶ αὐτῆν ἀλλ' οὐδὲ κατενοήθη ὁ προοριστὸς αὐτῆς. Ἰουμαντίων ἰδέσθησαν περὶ αὐτῆς ἐν τῷ πνεύματι τῶν λαῶν τούτων ἰδέαι παρδοξοί, ἀλλόκοτοι, τερπιδόξαι, αἵτινες ὑπετίθεισαν κατ' αὐτοῖς τὴν γυναικα εἰς θεσιν ἀπιστευτῶν ταπεινωτικῆν, μικρὴν ἀπέχουσαν τῶν υποδούλων καὶ ἀδραπέδων. Ὁ δὲ χειριστὴν λαβὼν αὐταὶ κύρος νόμου περὰ τοῖς λαοῖς ἐκείνοις. Παρτρίχομεν τὴν ἐπὶ τούτου λεπτομερῆ ἔρευναν ἐν κλιτύτων πως ποιήσωμεν τὸν λόγον καὶ τῆς θέσεως τῆς γυναικῶς περὰ τοῖς μέλλον προηγημένοις ἐν τῷ πολιτισμῷ λαοῖς τῆς τε ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ τῶν διαφόρων αὐτῆς ἀποικίων, κατ' ἴσχυρὴν δὲ περὰ τοῖς Κρησίον.

Οἱ νόμοι τοῦ Μίνως ἐν Κρήτῃ εἶδον τῇ γυναικὶ ἐλευθερίαν τινὰ (ἐὰν εἶναι δυνατόν νὰ ὀνομασθῆ ἑλευθερία τὸ φαινόμενον). Ἡ ἐλευθερία αὕτη ἐξεδιηλοῦτο περιχρῶς εἰς τὰς κοινὰς συνιθροῖσεις: Ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας ἢ τῆς αὐτῆς συνοικίας συνέρχονται ἐν τοῖς ἀνδρείοις¹ ἐσιτίζοντο ὁμοῦ ἐν κοινῇ τραπέζῃ (συσσίτιοις). Αἱ εἰς περιχρῶς καὶ εὐγενεῖς οἴκους ἀνήκουσαι γυναῖκες, βοηθούμεναι ἐκαστῇ ὑπὸ τριῶν ἢ τεσσάρων γυναικῶν κατωτέρης τάξεως, ἐν αἷς καὶ δύο καλοφύροι, ἤγουν κομιστρίαι ἔμμεν, ἀνλαμβάνον τὴν ὑπηρεσίαν τῶν συσσιτίων καὶ ἐπίβλεπον τὴν ἐν αὐτοῖς τάξιν καὶ εὐκοσμίαν. Ἡ κατὰ τὸ γένμα προεδρεύουσα εὐγενῆς γυνὴ λευβάνουσα ἐκ τῆς τραπέζης τὸ ἐκλεκτότερον τῶν ἰδισμάτων προσεφέρεν αὐτὸ τοῖς ἐκ τῶν συσσιτιζομένων διακρίθεισιν ἐπὶ σοφίᾳ ἢ πολεμικοῖς κατορθώματι. Ταῦτα ἀναγράφονται περὰ τῷ χαριστάτῳ ἠθογράφῳ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος Ἀθηναίῳ². Ἀλλὰ καὶ ὁ Πλάτων καὶ Ἀριστοτέλης ἀναφέρουσι τὴν περὰ τοῖς Κρησὶ συσσιτίσιον ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὁμοῦ ἐν κοινῇ τραπέζῃ· ἰδίως δὲ ὁ τελευταῖος διὰ τῶν ἐπιπέδων: «... τὸ δὲ τοῖς συσσιτίοις ὥστε ἐκ τοῦ κοινοῦ τρέφεισθαι πάντας καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας καὶ ἄνδρας³.» Χωρὸν τι ἀπαντῶν ἐν τοῖς Νόμοις τοῦ Πλάτωνος⁴ ἐν ᾧ γίνεται μνηστὴ τῶν περὰ Κρησὶ καὶ Σπυρτιάταις συσσιτίων, ἰδόμεναι λέβη ἐκ περιρρηγείας. Ἐὐ ἀληθῆς εἰπεῖν, ὁ μέγας ἐκείνος φιλόσοφος ὠφέλιμα ἠρήθη τὴν περὰ τοῖς λαοῖς τῆς Κρήτης συσσιτίσιον ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὁμοῦ. Ἐκ

1. Ἄνδρες ἐν Κρήτῃ ἔσαν δευτέρου τύπου, ἐν οἷς συνέρχονται ἄνδρες καὶ γυναῖκες συσσιτιζόμενοι. Παράγεται ἡ λέξις ἐκ τοῦ ἀνδρ. Σημαντιώδης δὲ ἐστὶ ἡ λέξις ἀνδρ κατ' ἀρχὰς ἰσημερινὴ περὶ ποιητῶν τῶν ἐπὶ ἄλλων τοῦ ἀνδρὸς ἀλλὰ καὶ τὰς γυναῖκας. Ἐκ τῆς ρίζης αὐτῆς (ἀνδρ) παράγεται τὸ ἀνδρῶς, ὅρα δὲ ὅσον προσωνομασθῆναι κατὰ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης ἐτυμολογεῖται καὶ τὸ γερμανικὸν menschen καὶ mann=ἄνθρωπος.
2. Ἀθην. IV, 97.
3. Ἀριστοτ. Νόμοι. I. 10. Τὸ χωρίον ἀνακληροῦται ἐκ τῶν προηγουμένων καὶ ἐπισημαίνεται ὡτιον. εὐθὺς τῶν εἰσπραττομένων δεσπομῶν ἀπαντῶνται εἰς τὰ συσσίτια ἵνα ὁμοῦ τρέφονται δημόσιον πάντες καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες καὶ ἄνδρες.
4. Πλάτ. Νόμ. VI. 780.

τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται ὅτι ἡ γυνὴ ἐν Κρήτῃ δὲν ἐπέτρεξε μὲν θέσιν δούλης ὡς συνέβαινε περὰ τοῖς λαοῖς τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐξέβη τοῦ στενοῦ καὶ περιορισμένου τυπικῶν τῶν καὶ στοιχειωδῶν χριῶν καὶ καθηκόντων ἐν τῇ οἰκογενεῖ καὶ τῇ κοινωνίᾳ κύκλου, ὃν προδιέγραψαν εἰς αὐτὴν οἱ νόμοι τοῦ Μίνως, οἵτινες δὲν ἐπέτρεπον εἰς αὐτὴν ἐλευθερίαν παιδείων. Ἀλλ' ὅμως ὁμολογητέον ὅτι ἡ ἐλευθερία τῶν ἐν Κρήτῃ γυναικῶν οὐδέποτε ὑπερβῆ τὰ ὅρια τῆς αἰδημοσύνης οὐδὲ δυνατόν νὰ ὀρίσωμεν αὐτὴν ἄλλως ἢ ὡς ἀνωτέρω ἐπιτίθειμεν. Οἱ αὐτῆς νόμοι τοῦ Μίνως οἱ ἐξοφαλιζόμενοι τὴν τάξιν ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ τὴν χρηστότητα τῶν ἠθῶν ἐν τε τῇ οἰκογενεῖ καὶ τῇ κοινωνίᾳ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρίδωσι γαλαρῶσιν τῶν οἰκογενειακῶν δεσμών διὰ τῆς εἰρηγίσεως τῶν ὀλεθρῶν ἀρχῶν κοινοπραγίας καὶ κοινογενείας, διότι διςχυρῆσθαι τις ἐστὶν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Κρηταὶ σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὰς γυναῖκας ἔχον κοινῆς.

(Ἔπειτα συνέχεια).
Ἐρ. Φαναρίῳ. Ἡλιού Ἀλεξανδριδῆς.

ΟΥ ΚΑΤΑΙΣΧΥΝΩ ΟΠΛΑ ΤΑ ΙΕΡΑ!

«Δὲν θὰ κατασχύνω ποτὲ τὰ ὄπλα τὰ ἱερά οὐδὲ θὰ ἐγκαταλείψω τὸν στρατηγόν, ὅρ' ὅν θὰ ταχθῶ, ἀλλὰ θὰ ὑπερασπισθῶ τὰ ἱερά καὶ τὰ δίκαια καὶ μόνος καὶ μετ' ἄλλων. Τὴν πατρίδα δὲν θὰ καταστήσω ποτὲ μικροτέρην, ἀλλ' ὅσον δύναμαι μεγαλειότεραν καὶ ἐνδοξότεραν ἢ ὅση εἶναι ὅτε ἀναλαμβάνω τὰ παρ' αὐτῇ καθηκόντά μου. Θὰ ὑπακούσω δὲ ἄετι τοῖς συνετάς κρίνοντας ἐν παντί, καὶ θὰ πειθῶμαι εἰς τοὺς νόμους τοῦ ἰδρυμένου ἔθους ὡς καὶ εἰς θεοὺς ἄλλους τὸ ἔθνος θεσπίσῃ ἐν τῷ μέλλοντι. Ἄν δὲ τις ἄλλος φανῇ ἀναίρων ἢ ἀπειθῶν πρὸς αὐτοῦς, δὲν θὰ τῷ ἐπιτρέψω ταῦτα, ἀλλὰ θὰ ὑπερασπίσω αὐτοῦς καὶ μόνος καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν πατριωτῶν μου. Θὰ τιμῶ δὲ πάντοτε τὰς ἱεράς παραδόσεις μας. Μάρτυρες μου οἱ θεοί!»

Ὅποιον σοβαρότητα καὶ σθένος, ὅποιον ὑψητὸν μεγαλεῖον καὶ ἐπιβάλλουσαν ἰκράσιν ἐνείχον τὰ ὑψηλά, τὰ θεσπέσια ταῦτα ἔπη προεφρομένα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τῶν κατα τὴν μεγάλῃν στιγμήν τῆς εἰς τὴν ἀστικὸν βίον χειραρετῆσεως αὐτῶν ἐν τῇ πληρώσεια πλέον κτηθείσῃ συναίσθησι τῶν πολιτικῶν αὐτῶν καθηκόντων καὶ τοῦ ὕψιστου ἠθικοῦ καὶ πολιτικοῦ ἰδευοῦς τοῦ ἀθανάτου ἀρχαίου ἑλληνισμοῦ!

Ἀλλ' ὅποιον ἐπίσης σοβαρότητα καὶ σθένος, ὅποιον κύρος καὶ ἱερότητα ἀγίαν προστιῶνται πάλιν τὰ ἔπη ταῦτα ὅταν δι' αὐτῶν γυνὴ πρὸς γυναῖκας λαλή, ὅταν τρυφερά καὶ σεβασμῖα φωνὴ ἀπειθυνομένη πρὸς ἀπίστους νεάνιδας χειραρετῆ αὐτάς εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου!

Τοιοῦτο ἐνείχον ἐπιστημῶν ὕψος καὶ σοβαρότητα, ἄγος τι εὐγενεῖς καὶ θερμῆς συγκινήσεως εἰς τὸν ἀκούοντά προξενούσῃ, ὅτε ἐλέγησαν πρὸ τινῶν ἡμερῶν πρὸς τὰς ἀπολυκόμενας Ζαππίδας ὑπὸ τῆς εὐγενεῖς διεθυντρίας τοῦ Ζαππίτου κ. Εὐθαλίας Ἀδάμ, τῆς λεπτομοῦς ταύτης.

1. οὐ κατασχύνω ὄπλα τὰ ἱερά οὐδὲ ἐγκαταλείψω τὸν στρατηγόν, ὅρα ἐν στοιχίῳ, ἀμυνῶ δὲ καὶ ὑπὲρ ἱερῶν καὶ ὑπὲρ δούλων καὶ μόνος καὶ μετὰ πολλῶν τὴν πατρίδα οὐκ ἐλάσω παραδόντα, κλέψω δὲ καὶ ἀρεῖω θάξιν ἐν παραβῆσθαι καὶ εὐπορήσω τὸν εἰς κενότων ἐπάρων καὶ τοῖς θεοῖς τοῖς ἰδρυμένοις πείσομαι καὶ ὡς τις εἰς ἄλλους τὸ πλῆθος ἰδρωσται δημοφῶδες καὶ ἐν τῇ ἀναρῇ τοῖς θεοῖς ἢ μὴ πειθῆται, οὐκ ἐπιτρέψω, ἀμυνῶ δὲ καὶ μόνος καὶ μετὰ πάντων καὶ ἱερά τὰ κάρτα τιμῶμα ἱστορῶν θεοῦ τούτων.

ἀλλὰ ρωμαϊκῆς ἠθικῆς στρατιωτικῆς τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

Καὶ δὲν ἔπαυε δὴνα τὰ ἀγλαὰ καὶ σοφὰ, ὅτι ἡ ἔνθεος αὐτῆ ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ὁπίου μῆστρ τῆς θηλείας κώτητος εἶπε τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ προτρέποντα τὰς νεαρὰς Ζακπιδᾶς ὅπως δισώσων ἐπίσης τοιοῦτον ἐπίστημον καὶ μέγαν ὄρκον εὐσεβείας, τιμῆς καὶ δικαιοσύνης ἀποδοῦναι εἰς τοῦ βίου τὸ στάδιον.

Τὸν ἱερὸν τοῦτον ὄρκον προέτρεψεν αὐτὰς νὰ τηρήσωσιν ἐφ' ὅρου ζωῆς εἰς πάσας αὐτῶν τὰς βιωτικὰς περιπτώσεις καὶ ἐν ἡμέραις γαλήνης καὶ ἐν ἡμέραις βιωτικῆς τρικυμίας, ἐνδυνάμειν διὰ μέσου αὐτῶν θώρακα ἠθικοῦ σθένους καὶ θάρρους ὅπως μετ' ἐγκατεργήσεως ἀντιμετωπίσωσι καὶ εὐκλεῶς διεκπεραιώσωσι πάσαν πάλιν καὶ κεραιχθὸν τοῦ βίου, μορφωθῶσι διερκῶς ἰδρατον ἠθὸς καὶ χαρακτήρα καὶ ἀγωνίζεσθαι μετ' ἱερᾶς στοργῆς ἐν τῇ καρδίᾳ ὑπὲρ παντὸς τιμῆς, δικαίου καὶ ἀγαθοῦ ὅπως, τέλος, ἀναδειχθῶσιν ἀνδρεῖαι καὶ ἀγαθὰ ἱστοῖδες καὶ πρῆμαχοι τῆς οἰκογενειακῆς ἰδέας, τῶν πατριῶν παραδόσεων καὶ τῆς θρησκείας, ἀείποτα ἐν τῷ νῶ καὶ τῇ καρδίᾳ ἔχουσαι τὸ θεῖον ἐκείνα ὁμηρικὸν ῥῆμα:

*Αἰὲν ἠμῶστέδιν καὶ διείροχοι ἔμμενοι ἄλλω,
μὴδ' ἴντος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἳ μὲν ἄριστοι.*

Ἄλλ' ἀφίχουσαι τὴν δὴν ἐξελίξιν τῆς θερμῆς ταύτης προσλαλιάς, ἣν κατέστρεψεν ἡδῆ, εὐτυχῶς, γνωστῆν εἰς τὸ εὐρὸν δημόσιον ὁ ἡμερήσιος τύπος, ἐνδιατρίβουσαν μόνον ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς ἐμπνεύσεως, ἥτοι τοῦ ὄρκου τῶν Ἀθηναίων ἐρήδων, ὅστις, ὡς ἑναυσμα αἰσθημάτων καὶ ἰδεῶν ζωκυρῆθιν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς γραφοῦσας ὑπὸ τῆς πολυτίμου προσλαλιάς τῆς διευθυντρίας τοῦ ἠθικοῦ τοῦτου τῆς θηλείας κώτητος κέντρου, ἐν μέσῃ ψυχῇ διεδόνθησεν αὐτῇ καὶ ἡλέκτρισεν.

Ναί, εἰπατε ἐπίσης προσφιλεῖς ἡμόφυλοι μου, εἴπατε ἐπίσης οἰκοδόμοι καὶ μητέρες: «Ὁὐ καταίσχυτῶ ὄπλα τὰ ἱερά!» Εἴπατε τὸν ὄρκον ἐπίσης καὶ μὴ ῥυψάσπιδες καταλίπητέ ποτε, σὰς ἱκετεύω, τὰ ὄπλα ταῦτα τὰ ἱερά καὶ ὑπέριτμα!

Μὴ ποτε καταρρίψητε ἐν μέσῳ τῆς κρατερᾶς τοῦ βίου μάχης τὰ ὄπλα τὰ νοερά, ἅτινα παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖρας ὑμῶν ἡ Οἰκογένεια, τὸ Γένος καὶ ἡ Θρησκεία ἵνα ὑπὲρ αὐτῶν ἀμυνθῆτε ἀνδρίζουσαι τὰς στιβαράς, παρὰ τὴν ραινομενικὴν σμικρότητά των, ἠθικὰς δυνάμεις σας.

Μήποτε παύσητε τοῦ νὰ ἦσθε ἱυναίκες ἀποβέλλουσαι τὴν στοργὴν, τὴν ἀγνότητα, τὴν αἰδῶ, ἀπερνοῦμεναι τὴν ἱεράν ἐστίαν, ἥτις εἶναι δι' ἡμᾶς ἡ κοινὸν τῶν καθήκοντος καὶ ἀσπαζόμεναι τὴν οἰκτράν, τὴν ὀνεικνάν, τὴν στυγεράν τῆς χειραφετήσεως, πλάνην!

Μήποτε παύσητε τοῦ νὰ ἦσθε Μητέρες ἐπιδοδόμεναι εἰς τὰς ματαιότητας τοῦ συγχρόνου κοινωνικοῦ βίου καὶ ἐπιλανθάνόμεναι κἀν ἐπὶ στιγμὴν τοῦ ὕψιστου προσορισμοῦ, ὃν ἐνεπιστεύθη εἰς ὑμᾶς ὁ Θεὸς ἐμπιστευθεὶς εἰς τὰς χεῖρας ὑμῶν τοὺς νεωτέρους τῆς ἐμφύχου δημιουργίας Αὐτοῦ βλαστοῦς, τὰς ζώσας ἐλπίδας τοῦ Μέλλοντος καὶ καλῆσας ὑμᾶς συνεργατῆδας καὶ συναρωγούς Του εἰς τὸ ὕψιστον ἔργον τῆς κατευθύνσεως αὐτῶν εἰς τὸν Οὐρανόν καὶ τὴν Ἀθανασία!

Μὴ ποτε παύσητε τοῦ νὰ ἦσθε Ἑλληνίδες μετ' ἐπιπολαίου παραφορᾶς ῥιπτόμεναι ἐκδοτοὶ εἰς τὴν λήθην τοῦ καθήκοντος, τῆς θρησκείας, τοῦ ἠθισμοῦ, τοῦ ἰδανικοῦ, τῆς τιμῆς καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων, εἰς τὴν ἐθνορθρὸν ρύμην τῶν ὀνεικνῶν ἠθῶν, τοῦ συρμού, τοῦ πιθηκισμοῦ, τῆς ψευδοπαιδείας, τῆς γαλλομανίας!

Μήποτε πωλήσητε τὴν θρησκείαν σας, τὴν ἐν τῷ βέθει, λέγω, τῶν καρδιῶν σας ἱεράν καὶ ἀσάλευτον περὶ

τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἰδέας τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ καλοῦ καὶ ἐπιπολαίου περὶ αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ συρμού καὶ τοῦ νεωτέρου πολιτικοῦ ὄψεος ἐπιπολαίου σπαστικοῦ, παγκλοῦ καὶ ἀπερνοῦ ὕλισμο!

Μὴ ποτε ἀποπλάσητε τὴν γλώσσαν ὑμῶν, τὴν ἱεράν, τὴν ἠδίστην, τὴν καλλικίλαδον γλώσσαν μας, τὴν γλώσσαν, ἣν ἐλάτρευσε καὶ λατρεύει πάσα ἀγνὴ καὶ δεκτικὴ ἰδεώδους ψυχῆ, ἀπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ παραφορᾶς καὶ τοῦ γαλλίζοντος λήθου, ὃν ἡ θεῖα ὄρη, νομίζετε, μετέτρεψεν εἰς τὰς τραγελαφικὰς καὶ ἐπιπολαίους ἡμῶν αἰθεύσας, ὅπου ἐν πάσῃ μεταξὺ γυναικῶν ὁμηγύροι ἀκούεις νὰ λακπατώνται ἀνα πάσαν στιγμὴν αἱ εὐγενεῖς ἰδέαι, ὅπου σχολαστικότης καὶ ἀγροικία νομίζεσαι τὸ ἀγνοεῖν τὰ σκάνδαλα τῆς ἡμέρας, καὶ ὁ πανώλης συρμός, τὸ νέον σχῆμα τῶν χειρῶν καὶ ἡ ἐπικρατοῦσα μορφή των πύλων, ἀποτελεῖσι τὸ θέμα τῶν ζωτικωτέρων ἀντιπαλέσεων!

Μὴ ποτε ἀπαρνηθῆτε τὸ γενναῖον φρόνημα καὶ τὸ ἠψιστον ἡμῶν ἠθικὸν ἰδεώδες ἀντὶ τῶν ἠδονῶν/τῆς πολυτελείας καὶ τῆς βλαστῶν; ἀντὶ τῆς ψευδοῦς καὶ θαμβωτικῆς ἀγλῆς τῆς χλιδῆς καὶ ψευδοπειδείας.

Μὴ γένησθε, Ἑλληνίδες μου, Κλεοπάτραι τοῦ τυριμοῦ καὶ τῶν κομψῶν βίου, Κλεοπάτραι διὰ τῆς δειλῆς καὶ ἀμάχου φύξης σας ἀπὸ τῆς εὐγενεῖς ἠθικῆς κάλξης, ἣν σὰς ἔταξεν ὁ Θεὸς νὰ καλαίσθητε ἐν τῷ κέντρῳ τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας ἀφοπλιζουσαὶ μέχρις ἀπογνώσεως καὶ αὐτὸν τὸν ἄνδρα βιοπαλαιστῆν.

Γίνετε μᾶλλον ἀπλοὶ καὶ τὸ ἦθος καὶ εὐγενεῖς ἐν τῇ ἀρετῇ σας λιτότητι Χιλιωνίδες καὶ Ἀργιλεωνίδες διὰ τῶν ἰδίων στιβαρῶν καὶ εὐαγῶν χειρῶν σας δημιουργήσαι καὶ ὀπλιζουσαὶ τοὺς δαφνήρεις Βρασιδας, τῶν ἐποίων, ἀποτὸν τε πολυαρθῆμων, ἀνάγκην. ἔχει ἡ κοινὸν ἡμῶν μελλόντος!

Ναί, μὴ καταίσχυνητέ ποτε τὰ ὄπλα τὰ ἱερά, Ἑλληνίδες μητέρες.

Μέγας τίτλος τὸ ὄνομά σας κοσμεῖ, εὐθύνη στυβαρὰ σας βαρύνει καὶ εὐρὺς ἀνοίγεται πρὸ ὑμῶν ὁ οὐρανὸς τῆς δόξαιος.

Περὶ συλλεγῆτε! τὸ ἄρμα, τὸ φωτεινόν, τὸ χρυσήνιον τῆς οἰκογενείας ἄρμα, ὅπερ κοῦρη χεὶρὶ διευθύνετε, ὡς τοῦ Φαέθοντος τὸ ἄρμα ἐκεῖνο κινδυνεύει νὰ πέσῃ καὶ συντριβῇ, ἀπὸ πρῶτον ἐμπρήσῃ τὸ σῆμα. Ἄλλ' ἀνανήψατε! Ἐκκεντρίσθητε ὀλίγον ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς δολερᾶς ἐλξέως, ὅπερ ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς ἡ κοινωνικὴ ἐπιπολαϊότης, ὁ συρμός, καὶ οἱ θριπτευτικοὶ ἀνά τὰς ὁδοὺς τοῦ Πέραν περίπατοι, κεντρομολήσατε τρωικῶς πρὸς ἑαυτὰς, τὸν Θεόν, τὸ καθήκον, τὴν ἐστίαν καὶ τὰ τέκνα σας καὶ ἡ δάρνη τῆς ἀληθοῦς, τῆς εἰρηνικῆς δόξης θὰ στέψη τὰ ἱερά ἠθικὰ σας ὄπλα, ἅτινα δὲν πρέπει νὰ καταίσχυνητε, καὶ ἡ νέα γενεὰ διὰ μυρίων στομάτων θὰ σὰς εὐλογῇ ἔσσει!

ΛΑΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

(DIONYS LECOMTE)

Η ΓΗΙΝΗ ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Ἀπόλυτος ἀναίρεσις τοῦ Ἑλισμοῦ.

(Συγγραμὰ ἀπὸ ἀρ. 12, σελ. 83).

Ὁ Μόλετος ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν ἐπάρχουσαι ἐν τῷ ἀθρώπῳ ἀρχικαὶ ἰδέαι, ἀ: διὰ μακρῶν προσπαθει νὰ κατὰξίξῃ ὡς ἄλλως μόνον μεταδιδόμενας αὐτῷ παρὰ τῶν προγόνων του.

«Οὕτω, λέγει, ὁ ἄνθρωπος οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἐκπαγεῖον τῶν προγόνων, τῆς τροφῆς, τοῦ τόπου, τοῦ χρόνου, τοῦ αἵματος, τοῦ ἤχου, τοῦ φωτός, τῆς διαίτης καὶ τῶν ἐπιδημιῶν του...»

Ἄλλ' ὁ ὕλιστής φιλόσοφος παραδειχόμενος τὴν παρὰ τῶν προγόνων μεταδόσιν ἰδεῶν, ἀνομολογεῖ λεληθότως αὐτὴν τὴν ὑπερξῆν τῶν ἀρχικῶν ἰδεῶν, οἰκτρῶς πρὸς ἑαυτὸν ἀντιπράσκων.

Ὁ Βούχνερ ἐν τῷ βιβλίῳ του *«Δύναμις καὶ Ὑλῆς»* βαδίζει ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ διδασκάλου του Νόλεσκοτ, εἶναι δὲ μόνον ἀκόμη γενικώτερος περὶ τὴν διατύπωσιν τῶν γνωμῶν του.

Οὐχ ἦττον ἀδὲν ἔχομεν, λέγει, τὴν ἀξίωσιν τοῦ νῦν παρασχωμεν τῷ ἀναγνώστῃ ἴδιον φιλοσοφικὸν σύστημα. Οὐδὲν ἄλλο τῷ παρεγόμεν ἢ ἰδέας καὶ παρατηρήσεις διεσπασμένας ἀλλήλων, στενωπῶς ὅμως οὐχ ἦττον ἀλληλεπιδέτους καὶ τελειομείνας διὰ τῆς ἀμοιβαίας συσχέτισίως.»

Πανταχοῦ ἐν τῷ ἔργῳ του παρατηρεῖται ἡ τάσις τοῦ παραγράφειν τὴν Ἐπιστήμην ἐκ ἀγαθῶ τοῦ Ὑλισμοῦ.

«Ἡ Ἐπιστήμη, λέγει, διὰ τοῦ ἰδικοῦ κλάδου τῆς γεωλογίας ἐξηκράθωσε τὸν σχηματισμὸν στρωμάτων καὶ ὄργανικῶν εἰδῶν διὰ σειράς διαδοχικῶν μεταβολῶν ἐξελισσομένων βηθμιστικῶς μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ ἀνγκυκίων εἰς αὐτὸν ζωϊκὸς καὶ φυτικὸς κόσμος ἐγένετο δυνατόν νὰ βιώσῃσιν.»

Οὐδὲν ἐν τῷ κερφαλίῳ τούτῳ τὸ ἀποκαλιστικῶς ὑπὸ τοῦ Ὑλισμοῦ ἀνακαλυφθέν, οὐδὲν τὸ ἐξιδιαικῶν εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἅπασαι αἱ κατὰ καιρῶς φιλοσοφικαὶ σχολαὶ παρεδέχθησαν καὶ υἰοθέτησαν τὰ ἐπιστημονικὰ ταῦτα πορίσματα.

Ὁ Ὑλισμὸς τοῦ Βούχνερ ἐν μόνον ἐξουσιάζει ἢ μάλλον δεικνύεται παρὰ τοῦ Νόλεσκοτ ὅτι *καθ' ἑαυτὸν εἶναι συνδεδεμένη μετὰ τῆς Ὑλῆς*, ὁ δὲ γέννησις αὐτῶς συνδυασμὸς εἶναι αἰώνιος ἐν τῷ παρελθόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ὅτι, δὴλα δὲ, ὑπῆρξε καὶ θὰ ὑπάρξῃ αἰώνιος.

Ἀλλὰ πᾶσαντα ὁ Βούχνερ ἐπάγει θεῖον ἀντιπρακτικόν, δεκτικὸν παρὰ τοῦ Ἡλμχολτς (Helmholtz) ἀναιρούσταν καὶ μαδενίζουσταν τὴν προτέραν θεμελιώδη αὐτοῦ θέσιν.

«Ἡ Φυσιολογία, λέγει, (ἴδε Helmholtz *περὶ τῆς ἀμοιβαιότητος τῶν φυσικῶν δυνάμεων*) ὑπελόγησεν ὅτι, ὡς ὑπῆρξε καιρὸς καθ' ὃν ὁ ἡμέτερος πᾶντῆς ἰστέρεϊτο πάσης ὄργανικῆς ζωῆς, θὰ ἐπέλθῃ ἀναγκαστικῶς καὶ καιρὸς τις εἰς μέλλον ἡπώτατον καὶ ἀκαταμέτρητον ἀναμφιβόλως, καθ' ὃν αἱ ἤδη ὑφιστάμεναι ὄργανικαὶ δυνάμεις θὰ ἐξκινηθῶσιν, ἅπασαι δὲ αἱ ζῶσαι ὑπερξῆσι θὰ βυθισθῶσιν εἰς τὸ ἔριδος καὶ τὸν θάνατον.

Ἐτι λοιπὸν εἶναι ἀπέναντι τοιοῦτων πορισμάτων τῆς ἐπιστήμης αἱ πομπώδεις φράσεις φιλοσοφίας ὁμιλοῦτης περὶ τελικῶν τιμῶν τοῦ συμπάντος, σκοπῶν καὶ προορισμῶν συντελεσθησομένων διὰ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς ἐνστασιώσεως τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὡς λ' ἔχῃ ἡ ὑποκειμενικὴ ἀποκάλυψις τοῦ Ἀπεῖρου, ἡ αἰωνιότης τῆς συνιδιότητος, τῆς ἁθικῆς, ἐλευθερίας καὶ τῆς βουλήσεως;

Ἐτι εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ δράσις ἐνὸς ἀνθρώπου, ἢ καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἐν συγχρῆσιν καὶ ἀντιπρακταζέσιν πρὸς τὴν κέννον ἀματάκλητον ἀκατάσχετον τὸ μὲν προαγομένον ὑπὸ τῶν πραγμάτων, τὸ δὲ καὶ μοιρικῆν τῆς φύσεως ὅλης φύσιν; Στιγματικὸν πέννημον, ἐδιδότατον ζωϊκὸν ἔγγημα (éphémère) πλέον ἐν τῷ πελάγει τῆς αἰωνιότητος καὶ τοῦ ἀπείρου!»

Σοὶ εἶπον ἤδη ἡμῶν, ἐνθιμίζεσαι, Ἄνδρα;

Ἐνθ' ἡ Ὑλῆ φαίνεται βαίνουσα πρὸς τὴν φλορᾶν καὶ τὸν ἐκμηδενισμὸν ἐγκαταλείπει τὴν βηματικὴν ὑπὸ τῶν ζωϊκῶν τῆς

δυνάμεων, αἰτίνες καὶ καθ' ὅλοκληρίαν θὰ τὴν ἐγκαταλείψωσι ποτε ἐν τῷ μέλλοντι, προανακρούουσαι τὸν ἐκμηδενισμὸν τῆς γῆς, ὅστις ἐπιτεταί ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἐξαφανισθέντων κόσμων, τούναντιον ἢ τὴν ὕλην, ὁ Ἄθος, ἀνυψούμενος βηματικῶς καὶ σταθμικῶς ἀπελευθερούμενος τῶν δεσμῶν τῆς Ὑλῆς, θ' ἀποχωρηθῇ ἡμέραν τινὰ ὀλιγῶς ἀπ' αὐτῆς, ὅταν εὖτη σὺν τῇ τελικῇ τῆς καταστροφῆς, θ' ἀποθῇ ὅλως ἀναρροδία καὶ ἀχρηστος πρὸς τὴν αἰσθητὴν διατύπωσιν τῆς Ἰδέας.

Τοιαύτη θὰ ἦτο ἡ ἀπάντησις καὶ ἀνασκουῆς, ἣν θὰ ἀντέτασσον ἐγὼ πρὸς τὸν Βούχνερ. Ἄλλ' οὗτος φαίνεται λίαν προσηλωμένος εἰς τὸν ἄνθρωπον, τὴν γῆν καὶ τὴν Ὑλῆν, οὕτως ὥστε οὐδὲν πλέον τούτων δύναται ν' ἀντιληφθῇ.

Μόνον τὴν ἐξῆς ἰπχωγῆν του ἐπιλαμβάνομαι ν' ἀνασκουήτω.

Ἡ κίνησις ὕλη του, σταθμικῶς τῆς σταθερῆς τῆς δυνάμεως, θὰ ἐπιτερεῖται μοιρικῶς κατὰ τοῦ Helmholtz εἰς τὴν ἀθρῶνικῶν, εἰς τὸν θάνατον, εἰς τὸ Μηδὲν.

Ἀλλὰ διὰ τῆς ἰδέας ταύτης ἀναιρούται ἡ αἰωνιότης τῆς Ὑλῆς, ἣν πρότερον διατύπωσεν, ἀπὸ τοῦ σημείου δὲ τούτου καὶ ἐφεξῆς τὸ βιβλίον καὶ οἱ ἰσχυρισμοὶ του ἐκπίπτουσι καθ' ὅλοκληρίαν.

Ἡ διατύπωσις αὕτη, ἀγνωστον πῶς ἐκφυγοῦσα τὴν γραφίδα τοῦ Βούχνερ, ἐξουδετεροῖ ὀλοτελῶς τὰς περὶ αἰωνίου συνδέσμου δυνάμειος καὶ ὕλης ἰδέας του.

Ἀποῦ ἡ Δύναμις ἐξαντλεῖται καὶ ἡ Ὑλῆ ἀποθνήσκει, ἡ λέξις αἰώνιος ὅσον ἀπορᾷ εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλας σχέσιν εἶναι λέξις *κενὴ καὶ ἀνόητος*

(Ἐπιτεταί ἀσχεσία)
Φηδεντικῶφρων.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΟΛΟΓΙΑ AMÉLIE GÉDALGE

Βιογραφία τοῦ μουσικοῦ Βαιτόδεν.

Ὁ Λουδοβίκος Βάν Βαιτόδεν (Ludwik van Beethoven) ἦτο Βέλγος τὴν καταγωγῆν, ἐγεννήθη δὲ ἐν Βόννῃ τῆς Λούστρίας τῷ 1770 καὶ ἀπέθανεν ἐν Βιέννῃ τῷ 1827. Ὁ Βαιτόδεν ἐγένετο, ὡς γνωστὸν, εἰς τῶν κορυφαίων ἰεροφαιτῶν τῆς κλασικῆς, γερμανικῆς μουσικῆς, κληρονομῆσας, φαίνεται, τὴν μουσικὴν ἐπίδοσιν παρὰ τοῦ πατρὸς παπποῦ του Λουδοβίκου, ὡς ὁ πατὴρ του Ἰωάννης Βαιτόδεν εἶχε κληρονομήσει εἰκτρᾶν τῆσιν πρὸς μέθην παρὰ τῆς μητρός αὐτοῦ.

Ὁ πατὴρ του τὸν ἰδίδεξε τὰ πρῶτα στοιχίδια τῆς μουσικῆς οὐρὶ ἀπὸ πολλῶν κονδύλων, ὁ δὲ κατόπιν διδάσκαλός του Τισβία Πράττρεφα, δόκιμος κλειδοκυμβαλιστής, ἀλλὰ φρικωδῶς μέθυσος ἰπίσις, ἀνέμιξε τὴν διδασκαλίαν μετὰ μωρία ἀληθῆ διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν μαρτύρια. Περὶ τῆς λοιπῆς ἀνατροφῆς καὶ παιδείας του οὐδέμια εἰληφθῆ φροντίς. Μόλις τὸν ἰδίδεξαν ἀνάγκωσιν καὶ γραφὴν καὶ τοῦτο μόνον μέχρι τῆς 13ετούς ἡλικίας του.

Ὁ Βαιτόδεν κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν του ἦτο δύσθυμος καὶ μεγαλοχολικός, μὴδέποτε καλλίων καὶ ζέποτε ἐργαζόμενος. 17ετῆς μετέβη εἰς Βιέννην πρὸς τὸν Μότσαρτ, ὅστις κατ' ἄρχάς μὲν τὸν ὑπεδέχθη ψυχρῶς, δυσμενῶς εἰς ἰδιοτροπίας διατεθειμένος ὡν κατὰ τῶν μεγαλοφῶν παιδίων. Ἀλλ' ὅταν τὸν ἤκουσε κλειδοκυμβαλλόντα ἰσχυρῶν του μουσικῶν τι θέμα ἐκ τοῦ προαίρου, τότε βαδίζων ἀεροποδῆται εἰς οὐλαθείας ἀνέδραξε πρὸς τοὺς περισταμένους φίλους του:

«— Προσοχή! η φήμη του μίσητος τούτου θα πληρώση μετ' ὀλίγον τὸν κόσμον ἄλλοιθρον!»

Ὅτι ὁ Βειτόβεν ἐπέστρεψεν εἰς Βόννην, ἡ μήτηρ του ἀπίθνησκε, δὲν ὑπῆρχον δ' ἐν τῷ οἴκῳ τὰ πρὸς ταφῆν, ἀτινα κατέβαλιν ὁ πιστὸς οἰκογενειακὸς φίλος Φράνξ Ρίεσ, ὃν καὶ ἀντήμιψιν ὁ μέγας μουσικὸς διὰ τῆς ἰσοθεῖου εὐγνωμοσύνης του. Ὁ θάνατος τῆς ἀγαθῆς μητρός του ἦτο μέγα διὰ τὸν νεκρὸν μουσουργὸν δυστύχημα, καθ' ὅτι δέκαεπταετῆς ἐτίθετο ἐπὶ κεφαλῆς ὑπὸ ἠθικὴν ἔσφιξιν τῆς οἰκογενείας, ὡς κέραι ἐγκαταλειπομένης ὑπὸ τοῦ εἰς τὴν μέθην καὶ τὰ γρήϊκῶς ἐκδύτου πατρός. Ὀλίγω κατόπιν, ἀποθανόντος τούτου, ὁ Βειτόβεν ἠδυνήθη νὰ περισυλλεγῆ ὀλίγον ἠθικῶς, ἐγνωρίσθη δὲ πρὸς τὴν οἰκογενεῖαν Φὸν Βρέουνιγγ (Von Breuning), ἐν ἧ ἡ μὲν μήτηρ τὸν ὑπερφόρτωσε διὰ πωτηρίων ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν συμβουλῶν καὶ βιωτικῶν ἐραδίων, ἡ δὲ περιεκαλλῆ καὶ λίαν εὐπαιδευτος θυγάτηρ Ἐλεονώρα ἐιδύχθη μὲν παρ' αὐτοῦ μουσικῆν, ἐγνωρίσε δὲ αὐτῷ τὸν Ὁμηρον, τὸν Σαίξπηπαρ, τὸν Κλόπστοκ, τὸν Σίλλερ, τὸν Λέσσιγγ, τὸν Γκαίτε, ἐμῶρρωσεν ἐν αὐτῷ φιλολογικῆν καλλιτέθειαν καὶ ἐν γένει ἰσχυρὴν ὕψιστην ἐπ' αὐτοῦ ἠθικὴν ἐιδύχθη. Καὶ ἐν τούτῳ ἀπῆξ ἔτι ἐπισκοπήσωμεν τὴν σπουδαιότητα τῆς γυναικείας ἐπιδράσεως ἐπὶ τοῦ ἀνδρός. Μία γυνή, ἡ οἰνοπότις Ἰωσήρη Βειτόβεν, κατέστησεν ἐπίσης οἰκτρὸν μῆστον τὸν υἱὸν τῆς Ἰωάννην, τὸν πατέρα τοῦ Λουδοβίκου, καὶ δύο γυναῖκες ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινίς Φὸν Βρέουνιγγ διεμῶρρωσαν ἠθικῶς καὶ ἔστρεψαν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀγαθοῦ τὴν ἀδιάπλοστον φύσιν τῆς μεγαλοφυοῦς ταύτης ὑπάρξεως. Ὁ Βειτόβεν, ὅστις δεκατριετῆς εἶχε συνθέσει τρεῖς συμφωνίαις ἀριερωθείσας εἰς τὸν πρίγκηπα Μαξιμιλιανόν, κατόπιν δὲ καὶ ἕτερον ἐκκλησιαστικὸν ἄσμα ἐπιδοκιμασθῆν μεγάλως ὑπὸ τοῦ Χάιδη, εἴς τε προστάτην ἐν Βιέννῃ παρὶ τὸ 1794 τὸν πρίγκηπα Λιχνόβσκη (Lichnowsky), ὅστις τὸν παρέλαβε πρὸς κατοικίαν εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ μέγαρον καὶ περιεβλε διὰ μυρίων θωπειῶν ὡς καὶ ἡ ἀγαθὴ αὐτοῦ σύζυγος.

Ὁ Βειτόβεν γυμνωμένοι πρὸς αὐτοὺς ἐκ ψυχῆς, ἀλλ' ἡ ἀριστοκρατικὴ ἐθιμοτυπία, ἀνειτιθεμένη ὀλοτελῶς πρὸς τὴν ἀφελῆ καὶ ἰδιόρρημον αὐτοῦ χαρακτῆρα, τὸν δυστρέπτει διὰ τῶν ἐπιβολῶν τῆς. Ἐθιμοτυπία τότε συνθέσει αὐτοῦ, δὲ ὡν ἤρξατο ἀπικτῶν φήμην, ἐταξείδευσε δ' ἐπὶ μακρόν, ἐπισκεφθεὶς καὶ τὸ Βερολίον, ὅπου ἐγνωρίσε τὸν μουσικὸν Χίμμελ, ὅστις ἐγένετο φίλος του. Ἀλλὰ συνέβη ποτὶ νὰ εἰσέωσι σφοδρῶς. Ἡμέραν τινὰ ὁ Χίμμελ ἐξετέλει ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου τεμάχιόν τι λίαν ἀτέχνως, ὁ δὲ Βειτόβεν νομίζων ἕνεκα τούτου ὅτι περὶ τὴν τὸ προανάκουσμα (prelude), ἀνέκραξε μετ' ἀποτόμου ἀνυπομονησίας.

— Αἱ! .. καλὰ, τότε ἦ ἀρχίσης;

Ὁ Χίμμελ παροργισθεὶς, ἀρῆκε τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἐξεδιήθη γελιοποιήσας τὸν ἀπλοεὶαν μουσουργόν. Τῷ ἐπιστοποίησε δηλονότι ὅτι ἐφραυρίθησαν ἰσχυρῶς φανοὶ χάρις τῶν τυφλῶν, ἡ δὲ εὐπιστία ἐκείνου ἐκίνησε τὸν γέλωτα ὅλης τῆς πόλεως. Ὁ Βειτόβεν δὲν εἶχε μέσον ὄρον εἰς τὰ αἰσθηματά του, ἀλλ' ὡς τὰ παιδία μετέπιπτεν ἀενάως εἰς τὰς ἐκρότητας τῆς ἀγάπης ἢ τῆς ἀργῆς.

Ὅχι σπανίως ὁ βραβεὺς Χίμμελ ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τοῦ χόλου του. Ἡμέραν τινὰ ὀργισθεὶς ὁ Βειτόβεν τῷ ἔγραψε τὴν ἰσομένην ἐπιστολήν: «Μὴ πατήσης πλέον εἰς τὸν ὄμιλόν μου, » εἶσαι ὁ χειρότερος ὑποκριτῆς κῶων. Ἐβθε ὁ δῆμιος νὰ κόψῃ » ἐπὶ τῆς λαμπρότου τῆς κεφαλῆς ὄλων τῶν κτηνῶν τοῦ » εἶδους σου!»

(Ἐπεσαι συνεχῆς).
Ἀγγελα Α. Πρεβέζιώτου.

ΦΑΡΜΑΚΕΡΑΙΣ ΑΛΗΘΕΙΑΙΣ

Ὁλομος 'ς τὸν κόσμον κατέχει χρῆμα,
Ἔχει καὶ γλῶσσα, δοξα, τιμῆ.
Καὶ σὺν ἑβάνῃ κ' ἐμῶν 'ς τὸ μνημα,
Τὸν ἀνεγείρουν καὶ πρότομα.
Κι' ὄλομος δὲν ἔχει, — κακὴ του ὥρα!
Περιφρονεῖται σὺν τῷ ακυλί.
Τὸν λέγουν ὄλοι. α—Σοὺς ἐσὺ ψάρα!
Ἄν ποτε τύχη νὰ οὐαίη.
Ἐὰν ἡ τσέπη σου κούδουνη
Κ' εἶναι γεμάτη ἀπὸ παρῆ,
Ὁ κόσμος ὄλος σὲ τριγγρίζει,
παντοῦ δοξάζουσαι 'ς τὰ γερά.
Μαύρη φουρτούνα ἂν ἦναι ἄδεια!
Σ' ἀποξενόουν κ' οἱ συγγενεῖς
Καὶ οὐδ' ἡ μάννα σου δίνει χάδια.
Δὲν σ' ἔχει φίλο κανεῖς, κανεῖς!
Καὶ εἰς τὸ τέλος σὺν τὰ ξεφτύσης,
βουδά σὲ θάφτει βουδὸς παπάς.
Γιατὶ δὲν ἔχεις λεπτὰ ν' ἀφήσης,
Κατὰ διαβόλου ἀψάλατος πῆς!

Ἐν Βαρσοχωρίῳ Ἀρχιλαῖος Ταβουλάρης.

LILY BUTLER

Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΜΟΥ

(Διήγημα)

Εἶχόν ποτε εἰς τὸν χαρακτηρὰ μου ζοφερόν τι σημεῖον. Λέγω ἀχρον, διότι, δόξα τῷ Θεῷ, ἰθεραπεύθην ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἰθεραπεύθην κατὰ τρόπον τὸν ὅποιον... δὲν εἶς εὐχομαι!... Εἶχον λοιπὸν ἰδοῦ τί: ἐφθόουν τοὺς πλουσίους, καὶ ἡ ζωποτήρα ἐπιθυμία μου ἦτο ν' ἀπακτῶσω ποτὶ ἔκπους καὶ ἀμαξάν.

Ποσάκις ὁ μαῦρος τοῦ φθόνου δαίμων δὲν με περιεπύχθη ἐνῶ, περιδιαβάζουσα εἰς τὸ βιβλίον τῆς Βουλῆνης ἢ εἰς τὰ Ἠλύσια, ἔβλεπον προβάλλοντες καὶ ἀθροισμένους ἐνώπιόν μου τοὺς ἐξαισίους ἐκείνους δέφρους τοῦς ἐπιστρωμένους διὰ προσκεφαλαίων μεταξοπτελίων καὶ ἀπκλῶν!

— Ὅποια εὐτυχία, ἔλεγον κατ' ἴδιαν, νὰ δύνουσαι ὅταν ἡ καρδία σου θελήσῃ νὰ προεκκλήσῃ διὰ τοῦ κώδωνος τὴν θαλαμηπόλον σου καὶ νῶχελῶς νὰ τῇ διατάξῃς!

— Εἰπέ εἰς τὸν Γράνην νὰ εἰσποιησῇ τὸν Κώστα ὅτι εἰς τὰς πέντε θὰ ἐξέλθω εἰς τὸ δάσος μετ' ἡν ἀμαξάν!

Καὶ νὰ σημαίνῃ ἡ πέμπτη ὥρα καὶ νὰ ἐξέρχηται τοῦ μεγάρου σου, εὐρισκομένου ἐννοεῖται, εἰς τὴν πόρον τῶν Ἠλυσιῶν, καὶ νὰ ἐπιδαίνῃς τοῦ ὄχληματος, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ ἀκολουθοῦ, ὅστις μετ' ἡν βαθυπρασίην οἰκοστολήν του καὶ τὰ κίτρινα ὑποδήματα, κηδῆ εἰς τὴν παρὰ τὸν ἀμαξήλατην θέσιν του. Καὶ νὰ προβαίνουσαι ὑπερφάνως οἱ ἔκποι καὶ νὰ περῆ τρέχον τὸ ἀμαξίδιον!..

Ἐ, ποῖα ἀφρητος θυμηθῆτα νὰ περῆς τὰς ἐκτάσεις ἄνευ κωπώσεως!

Τὴν ὄνειροπολῶ αἰφνης ὡς κτηρὰ μου καὶ φαντάζομαι ἐμμαντῆν ἐν ἀμαξῇ. Οἱ δυστυχεῖς κοινοὶ θνητοί, οἱ μὴ ἔχοντες ὡς ἐγὼ ἴδιαν ἀμαξάν, ἀπομακρύνονται εἰς τὴν διάβασίν μου μετὰ σεβασμοῦ, καὶ σχεδὸν μετ' εὐγνωμοσύνης δέχονται τοὺς πιτυ-

λαμού; το πλοῦ, τὸς ὀποῖους ἀναρρίπτουσι οἱ τροχοὶ μου.
'Αλλὰ φεῦ! ὅλα τὰτα εἶναι μόνον ὄνειρον, καὶ οὔτε ἵππος
ἔχω, οὔτε ἀμάξην, οὔτε ἀμαξίδιον κέν!...

Κατὰ τὸν παρελθόντα Μάϊον εἶχον διελθεῖ χρόνον τινε
πρὸς τινε φίλη μου· εἶ τι προάστιον τοῦ Λουδίνου ἔχουσαν
τὸ ἀνεπολόγιστον ὠτόγημα· νὰ ἦναι κυρία κλειστόρων τῆς
μιάς ἀμαξῶν, εἰς ὧν καὶ μικρὸς διρσίσιος (dog-cart) ἰδεώδους
κομφύτητος, τοῦ ὀποῖου ἐπιβάνοντα κη' ἐκάστην μετὰ τῆς
φίλης μου, οὐδέποτε ἐλειπόμην τοῦ νὰ τὴν μακκαρίζω διὰ τὴν
ἐτακτον βιωτικὴν τύχην τῆς.

'Αλλ' ἰδοῦ τί συμβαίνει αἴρνης, ἐν μιᾷ ἀκτιστῆς μηνῆας
ἡμέρῃ.

Ἡ φίλη μου κ' ἐγὼ ἐπέβημεν τὸ παρὶ οὗδ' ὀλόγος ἄχημα χά-
ριν περιπάτου καὶ ἐπήδησεν ὡς συνήθος ὀπίτω· ἡμῶν ὁ στερεό-
τυπος ἀκόλουθος.

Ἐπερωμέν ὀρηκτικῶς διὰ μέσου τῶν πρασιῶν ὀμειλοῦσαι
φαιδρῶς καὶ διαπλάττουσαι τὰ σχέδια τῆς μ. μ. ὄτε, ἄλλοι-
μονον!... ἀλλὰ μὲν βορ. λαὶ γυναικός, ἀλλὰ δὲ ἄρκος κη-
λεύει! αἴρνης βραχία φορητῆς χωρικῆς ἀμάξια διασταυροῦται
πρὸς τὴν ὁδὸν μῆ, ἀνακόπτει τὸν καλκπαρὸν τοῦ ἵππου,
προσέρχεται ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς καὶ θραύει τὴν ἐμπροσθίαν σκί-
δα τῆς.

Ὁ σφοδρὸς καὶ ἀπροσδόκητος κτύπος ἀνατρέπει τὴν φίλην
μου καὶ τὸν ἀκόλουθον ἐπὶ τοῦ ἔδαφους, ὁ δὲ ἵππος ἀφηνίων
καὶ δάκνον τὸν κημὸν του, διατρέχει μετ' ἀκταχέτου
σφοδρότητος τὴν πλῆρη ἀμαξῶν καὶ θορύβου ὁδόν.

Μάτην ἐγὼ κελιδῆ καὶ μίρουσα προσκινῶ νὰ δρῶσω τοῦς
κιματίζοντας· χαλινούς καὶ ἀρίματα τέλος· ἀδρανῆς εἰς τὸν
πεπρωμένον θάνατον· Δικνόμεν τὰ ἔδαρη μετ' ἰλιγγιώδους
τάχους. Δὲν εἶναι κλεινὸ ἵππος, τὸ ὄν αὐτὸ τὸ τρίγον, εἶναι
τέρας ἀρραίων, ἀρρίων, ἀγκυλῶν, ἀνορθούμενον!...

Δεξιᾷ καὶ κριστερᾷ οἱ πάντες μετὰ κρηγῶν φέβου ἀκομ-
κρίνονται. Μία γυνὴ κελιδῆ ἐκ φρίκης τρέχει ἀνεκράσιπτος
πρὸς τὸν θάνατον καὶ οὔτε εἰς ἀνή δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ δια-
κινδυνεύσῃ ἐξυτὸν ἵνα τὴν σῶσῃ!

Αἴρνης τὸ λυστῶν ζῶον προκρούει κατὰ προσκόμματα
κινῶς, ὁ δὲ νῆς· οὗτος κτύπος μὲ κατκρούεται πηγῆς μὲ τὸ
πρόσωπον ἐπὶ τοῦ κηθοσώματος.

Ὅτι ἀνηγέρθη, τὸ πρόσωπόν μου δὲν ἦτο πλέον τὸ αὐτὸ, ἡ
κόμη μου ἔπεσε, ἡ δὲ κυκλόχουρ καὶ ἀληθῶς αἰθέρος
ἐσθῆς μου ἦτο ἀγνωστός ὑπὸ κελιδῆς πλοῦ καὶ αἵματος.
'Ἐν γένει ἡ ἀπόψις μου δὲν ἦτο θελακτικῆ.

Ἀλλ' ἔχην τὴν ἀνυκίσησάν ευρῆαν νὰ ἐκλίξω καλῶς
τὸ μέρος, ὀποσῆτα, ὀδοί ἦτο παρὰ τὴν φρίαν ἱατροῦ, χάρις
εἰς τὰς φιλικὸσώπους τοῦ ὀπρίου περιβάλλουσι, μετὰ νῆσθ
μετὰ τινεσ ὄρας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς φίλης μου.

Μακρῆς καὶ θλιβερῆς ἡμέρας διήλθον κληνῆς, καὶ δὲν ὄ-
ναι οὐδὲ θέλω νὰ εἶ, περιγράφω τὴν εἰδεγθῆ καὶ ὀσμάλειν
μορφή, ἢν μοι παρουσίεται τὸ κάτοκτρόν μου! Ἡ μορφή αὐτῆ
οὐδὲν εἶχε τὸ ἀνθρώπινον.

'Αλλ' αἱ μακρῆ αὐτῆ τῆς οἰκτρῆς ἀργίης ὄρα μοι παρὶ-
σθον τὸν φίλον κημὸν νὰ σμαρῶ ἐπὶ τῶν συμβάντων καὶ νὰ
τάλανθω τὴν τύχην τῶν εὐτυχῶν κατόχων τῶν ἀμαξῶν καὶ
ἵππων, ὄς· πρότερον τὴν φθονερῶς ἐμακκαρίζον. Κατὰ τὴ
θῆα ἀμαξῆς καὶ ἵππου οὐδὲν πλέον κῆθον διαγεῖρε ἐν τῇ
μορφῇ μου. Ἐπὶ πρῶτον τὸ ἄθλιον δυνάμειά μου νὰ θεραπεύσῃ
μικρῶς ἐν ἐμοὶ τὸν ματαίφρονα ἐκείνον φθόνον τῆς γυναι-
κείας ἐπιπολιότητος!

Ἄγλαθα Α. Πρεβεζιώτου.

ΕΝ ΔΑΚΡΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΕΚΡΟΝ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ

(Ἐκ τῶν «Κελιδημάτων».)

Τὰ χρόνια δὲν σ' ἐπέκρωσαν, γρυκώτομο ἀηδόνι·
Σ' ἐπέκρωσε ἡ ζενιτιά καὶ τῆς καρδιάς οἱ πόροι.
'Βασεσαι, μερῶσχιτο τῆς Θράκης μας ἀστέρη,
Σ' ἐμάρανε, ἄσθος ἐκλεκτό, τῆς ἀπορίας τ' ἀγέρη.
'Αχ! ὀποῖος τυδὲ πετᾷ ἡμέλι, ὀποια καρδιά χτυπήσῃ
Σὰρ τὴ δική σου, δὲν μορεῖ τ' ἐ τῆ σφαῖρά μας τὰ ζῆση.
Γιατὶ τῶν ἀλλῶν ἡ καρδιάς ὄνε τ' αὐτοῖς κλεισμέταις,
Τὸ δάκρυ τῶν τὸ βλέπουσε ἀδιόφοραι καὶ ξέταις.
Τὶ εἶδες, μάννα του φτωχῆ, τί εἶδες τ' ἐ τ' ὄνειρό σου
Τὴ τύχη; ὀποσὶ πάλειν ὁ χάρος μὲ τὸ γυρὸ φρυ;
'Ακούσας μέσα τ' ἐ τῆ σιγῆ τοῦ σκότους τῆ μεγάλη,
Καίρια γρυκώτομο ἀηδόνι νὰ γὰ ἰλη;
Εἶδες ἀστέρη λαμπερὸ τ' ἐ τὸν οὐρανὸ τὰ ἀδύση;
'Ἡ γὰρ σημάδια θλιβερὰ πᾶς ὄ ἀποχαιρέσιον,
Τὸν κόσμον, ποῦ δὲ χάρησε, τὸ ἀκρυδὸ παιδί σου.
Σηκώσου μάννα ἱερῆ, κῆμε τὴν προσευχή σου!
'Αχ! ἔρα δάκρυ σου θερμὸ δὲν πῆρε συντροφιὰ του,
Στὴν κρῖα γῆ ποῦ σμαρῶ τὰ τέσσα ὄνειρά του.
Κ' ἡ ἴθρα του, ποῦ ἦτανε τόσος κάρὸ σασαμῆν,
Κρίμεται τώρα ἀφωῖη σὲ μαθρο κυπαρίσαι·
'Ἐτσι τῆς ἦτανε γραφτὸ, τὰ μείνη ὄρασε μέρη,
Καὶ τοῦ θλιμμένου ποιητοῦ τὸ μῆθια νὰ στο. ἰλια!...

'Ἐτ' Ἀθήραις. Μαρίκα Κ. Φιλανπίδου.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Αἱ δημοσῖαι προφορικῆς ἐξετάσεις τοῦ Παρθενωγωγείου Διπλοκονίου.

Εἰς τὰς στήλας τῆς αθηνοπόλεως, εἰς ἰδιαίρημ ἡμῶς
κῆν τὸ ἀφορὸν εἰς τὴν θῆλιαν παιδείαν καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν
δημοτικὴν τοιαύτην, μετ' ἀληθοῦς χαρῆς καὶ ἀγαλλιάσεως
ψυχικῆς ἀναγράφεται ἐκκτορε τῶν τὸ δυνάμενον νὰ δικτι-
σώτῃ ἔτι καὶ ἐν πρὸς τὰ πρόσω καὶ τὰ κητῆ ἐν αὐτῇ
βῆμα ὀκοφῆτοτε τοῦ ἰλληνισμοῦ. Ἐπὶ τὸ κρῆτος λοιπὸν
αἰσθημάτων τοιοῦτων γκαρῶσιμ ἐνταῦθα διὰ βραχυῶν τῆς
προσωπικῆς ἡμῶν ἐντυπώσεως τῆς ἀπρωμοσθεῖας ἐκ τῶν
δραμ. προφορικῶν ἐξετάσεων τοῦ ἐν Διπλοκονίῳ παρθενω-
γείου, αἰτινῆς τὴν παρελθούσαν ἐδοσάδα ἰληξην.

Καὶ διὰ πάντα μὲν ἡμερολόπιον ἀκροατῆς ὁ δημοσῖος
οὗτος εἰληγῶς τῆς κη ὀδον τὸ λῆξην ἴτος ἐν τῷ κημιατικῷ
τοῦτω κηθῆμων τελεσθεῖται ἰργασίᾳ κηρουσίαν ἀνεπι-
ρήτως ἀγαθῆ καὶ εὐάρεστα συμπεράσματα. Ἰδια ὄμως ὁ ἀπὸ
πολλοῦ καὶ μετὰ τινεσ προσηγῆς, ὄς ἡ γράφουσα κηρουλο-
θῆσαι τὴν ποιάν του ἰδοσῆτος, δὲν δύναται, ἡ μετ' ἀλη-
θοῦς ἀγαλλιάσεως νὰ κηκροῖ ἡ μεγαλοσῆμας τὴν κατὰ τὸ
ἰληξην ἴτος συντελεσθεῖσαν ἐκασθητῆν πρόδοον καὶ παντοῖαν
βελτίωσιν δεικρομωστικῆν καὶ ὄργανωστικῆν.

Ἐκὶ τῶστοις στίνοτορεῖς συχαίρομεν τῆ κατὰ τὸ λῆξην
ἴτος κηροσθεῖση ἰγαστῆ καὶ διὰ πολλῶν κηρακτινῶν διὰ
τὸ ἴστον τῆς κηροσθῆτων κηροσθημῆν δεικρομωστικῆν κηρο-
σθημῶν δεικρομωστικῆν κηροσθημῶν τῆς ἡ κηροσθημῆν
δραστῆς πολλὰ τῆ γαθῆ διὰ τὸ μῆλλον τοῦ κηροσθημῶν ὄδοσθηται.
'Ἡ δεικρομωστικῆς κηροσθημῶν κηροσθημῶν ἡ καὶ τῶστοις ἄλλοις τῆ κηρο-
σθημῶν ἐν τῷ δεικρομωστικῷ κῆσῳ γκωσθῆ εἶναι ἰδίᾳ εἰς

πολλών Ιππικών όχι μόνον διά τας ἐν τῷ ὀκταμήνῳ περίπτῳ τῆς ἐργασίας του χρόνου δι' ἀπορίτων κόπων συνπιπλοῦσθαι γενικᾶς προσόδου, καί βαλτιῶσιν τῆς ὄλης καταστάσεως τοῦ νοσητικοῦ τῶμαθῆτρομα, ἀλλὰ καί διότι ὡς ἄδικον ἰδίᾳ ἄτομον πλέον ἐπὶ τῷ ὡς διδάσκαλος ἐπιβυλλομένη, ἐπὶ τῆς ὄλης αὐτῶν ἀντροφῆς φαίνεται οὐχὶ μικρὸν σχετικῶς ἐπιδράσαντα.

Ὁ γὰρ ἦσαν καὶ αἱ λοιπαὶ συνάδελφοι αὐτῆς ἐπίσης, ἀκόπως καὶ ἰνδελγῶς ἐργασθῆναι μεγάλως συντελεσάν, ἐκστῆ εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ ἰδρυτάτος σταδιοδρομίαν, ἐφ' ᾧ καὶ πολλῶν ἐπίσης ἀκαίων καὶ συγχαρητηρίων ἴσιν ἀξίαι. Τῆ μ. μ. τῆς Κυριακῆς 27 ἰουλίου ἐτελέσθησαν μίση κερικτιᾶ, συμπνευκώσιως ἀκροατηρίου καὶ αἱ τοῦ νοσητηρίου ἐξετάσαι, καταθέλασαι αὐτὸ κριολογικῶς διὰ τῆς ἐπικρατησάτης τερπότητος καὶ ζωῆς, ἐφ' ᾧ καὶ ἀποκαθίς συγχαίρομεν τῇ δοκίμῳ νοσητηρίῳ διασπονδῆ Ἰουλία Σαββοπολοῦ.

Κατὰ δὲ τὴν τελευταίαν τῶν σχολῶν τελεθῆσαν λίαν σεμνοπρεπῶς καὶ φιλοκάλως, ἐπὶ παρελθούτῃ Κυριακῇ 4 ἰουλίου, ἐτελέσθησαν καὶ τὰ ἐργόχρητα τοῦ Παρθενωγυγίου προακλίσαντα γενικῶς, τὴν μάλλον ἀριστον ἐκρίσαντες διὰ τῆς ὄντως καλλιτεχνικωτάτης αὐτῶν διασκευῆς. Ἰδίᾳ ἀληθῆ θεμασιόν ἐπέστητε τριγωνήτης εἰκῶν τῆς Ἀκροπόλεως μετὰ τῶν στύλων τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἧς ἐγίναντ' ἄλλοι καλλιτέχνου χροιστῆρος ἔργον, εἰκῶν τῆς ἀνατελοῦσας Ἴου, ἧς κροκίπτερος, ἔρριτω ῥέδα καὶ ῥῶς πετώσα ὑπερέκω ὄρειαν καὶ θαλασσῶν, εἰκῶν τοῦ Ὀδυσσεύς λαμβάνοντα, παρὰ τῆς Νύμφης Δεικεθέως τὸ σωετικὸν κρήδμον ἐν τῷ μίση τῶν ἠρριμένων κματῶν καὶ ἄλλα ὧν τὴν περιγραφὴν παραλείπομεν ἀκούσθαι νὰ ὑποδείξωμεν ὅτι ἔριρον καὶ αὐτὰ, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο τὴν ἀτομικὴν νομικῆς, σφραγίδας τῆς ἰυγνοῦς διευθυντῆρος δεσπ. Χρ. Κορακίδου, ἧς πανταχοῦ ἐν τῷ σχολείῳ ἐπέθηκεν αὐτὴν.

Γὰς δὲ ἐντοπισθεῖς ἡμῶν περὶ τῶν ἐξετάσεων τοῦ ἀρραγωγυγίου ἐπιζήλωσ' ὀσμῆραι τελειοποιουμένου ὑπὸ τῶν θεμουργῶν δρᾶσιν πολυτίμου καὶ ὄντως μοναχικοῦ διευθυντοῦ, τοῦ κ. Ἀποστόλου Στριγανῆ καὶ προσωπικοῦ Ἰσπανίας ἐκαγγελλματικῆς μορρωσεως, ἔλλειψι χῶρος, ἀναβῆλλοντες εἰς τὸ προτεχῆς φῶλλον, δὲν φοβοῦμεθα δὲ μὴ ἡ ἀναγραφή καταστῆ ἔωλος ἔως τότε διότι ἡ εκπαιδευτικὴ λειτουργία τοῦ προτύπου τούτου ἀρραγωγυγίου εἶναι τι περὶ τοῦ ὁποῖου ἐπὶ μακρῶν θύναται τις νὰ ὀμιλῇ.

Ἐπὶ τούτοις ὅμως διὰ τὰ συντελεσθέντα, συγχαίρομεν τῇ ἀξιοτίμῳ τῆς κοινότητος ἔριρῃ κ. κ. Ἰτακκίδῃ, Κραμακατάκῃ ἰδίαζόντως δὲ τῷ κριδερῷ αὐτῆς, κ. Σ. Νισσαρῷ ἰατρῷ. Τῷ τεταρ-

τῷ ὅμως τῶν μελῶν αὐτῆς λίαν γνωστῶ διὰ τὴν φιλελήθειαν καὶ διαπρέπουσιν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ ἔριρῳ φιλομνησῶ ἰατρῷ κ. Ἰ. Κούτῃ δὲν συγχαίρομεν, δὲν τῷ συγχαίρομεν, διότι εἰς αὐτόν, κροῦσαντα ἐκστῆν ἔργῳ καὶ οὐχὶ λόγῳ μόνον φίλον τῶν Ἰσπανίων, μετὰ σπογγῆ, δὲ πεισπονητῶ τὴν κοινότητα τοῦ πνευματικοῦ τῆς κοινότητος βίου, τὰ Ἐγολίτα, καὶ δι' ἀπείρω μὲθῳ καὶ αὐταπαρηγοίας ἀποτίκουντα κείποτε τὸ ζωτικώτατον στοιχεῖον πάσης εκπαιδευτικῆς προόδου, τοῦτόπου, εἰς αὐτόν, λέγω, δὲν ἀκούσι συγχαρητηρία, ἀλλ' ἔρριζοὶ κατὰ πλέον, ἡ ὀσμῆ μασοῦ τῆς κοινότητος.

ΠΤΕΡΟΦΑΝΤΑ

Ὁταν εἰσαί δρῶσιν ἐν Ἀθήναις οἱ προαροῦσται τῆς γλωσσῆς καὶ ροιῆς τῆς συγγῆρου ἔθ. φιλολογοῖς Μαλλιαροῖ, ἧται ἡ αἰρέσις τῶν ψαχαριστῶν καὶ συμβολιζόντων ἐν τῇ ποιήσει κληθέντες οὕτω διότι πρὸς ἴμρῳσιν τῆς προσωπικότητος τῶν ἀρίνων μακρῶν τὴν κόμην τῶν. Ἀλλὰ καὶ ὀσμῆρα ἀντεπαξίσεται κατ' αὐτῶν ὑπεραπαιζομένη τῶν δικαίων καὶ ὀσίων τοῦ συγγῆρου ἑλληνοσ λόγου ἡ τοῖς πᾶσι γνωστῇ ἀθηναϊκῇ σάτυρ. Οἱ Μαλλιαροῖ, ὡς γνωστὸν, ἐξίδωκαν πρὸ τίνος καὶ περιοδικῶν ὄργων τῶν φιλολογικῶν δοξασίων τῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Τέχνη» ἐν αὐτοῖς εἰς τὴν γλωσσῆν τῶν, ἧς δὲν εἶναι βεβαίως ἡ ἑλληνικῆ, μετέφρασαν *Μαστοροσῆν*! /!

Αὐτῇ λοιπὸν οὐχὶ σπανίως, καὶ οὐχὶ ἀδίκως, ἀποταίε τὸ ἀντικειμένον ἡδυτάτων ἐνιστε καίτοι ἔχουσκῶν τῆς ἔχουσκῶν ἑατῆρας ὀστων, ὧν κροῦρομεν μικρὸν δέγμα, πρὸ πολλοῦ δημοσθεθῆν καὶ τυχαίως κᾶλιν πισὸν εἰς χείρας μς.

ἢ Σ τὸ τρισθο ἡμέρ
τοῦ ποροχαιρῶ μετῶ κόσμον
τὴν ἀπτανάλασι τοῦ ὄνειρου μου, ὡ ἀστέρι
φῶσις ἐντός μου!
Μὰ κροῦρομεν δὲν ἔρριζες μόν' ἡ βροχῆ σου ἀθ-
[χρα (δ. ἰάκτι)].

ἢ Ὀσμῆρας τὸ ἀστέρι τοῦ Καμπύτῃ πρῆπι ν' ἀποσταλῆ εἰς τὸ λυπιατρίον διὰ νὰ μὴ μεταδώσῃ τὸ φοβρὸν νόσημα τοῦ γαυγῆρον. Τὰ ἀστέρι λοιπὸν βροῦτοσθ καὶ διλυτῶσθ. Ἡμεῖς τὰ ὀλκᾶς τῶν δὲν ἀκούομεν. Οἱ συγγῆται ὅμως τῆς *Μαστοροσῆς* ἀκούοσι τὰ μυτηριώδη γῆου-γῆου ἀκουστὰ εἰς τὸν Μαλλίῳ Καμπύτῃ.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

HENRY GREVILLE

ΚΗΦΙΣΙΑ

Z.

Ὀύτως ἐγκαθιδροθεῖται ἡ συνδιάλεξις δὲν ἐκινδύνευε νὰ λήξῃ ταχέως. Τὸ δυσδιάγνωστον δηλητήριον τῆς κολακαίας, τόσῳ γλυκύτερον πρὸς τὴν νιάν κέρην, καθ' ὅσον τὸ πρῶτον ἦδη τῇ προσεφῆριτο, διωλιθῆσθαι ἠρέμα ἐν αὐτῇ ἐπιτείνον τὸ ὑποουλον αὐτῆς καὶ φιλέλικον, προξύνον τὴν ὀργὴν τῆς, ἀκόων τὴν χαλκὴν τῆς καὶ ὑπερπλήρου αὐτὴν καταφρονήσεως καὶ μίσους πρὸς πάντα ἄλλοι ἐκτός ἑαυτῆς.

Τούτο ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ Ἐρνέστος ἰλθὼν ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ ἀτμόπλοιον ἀνίμενε τοὺς ἐκδρομῆς.

Ἐμφρηντικὸν βλέμμα τῆς μητρός του τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι αἱ στιγμαὶ τῆς ἀπουσίας του δὲν ἰθαπανήθησαν μάτην, ὅθεν μετ' ἐξεζητημένον ἰποποτισμοῦ προσέφερε πρὸς τὴν Ἰσώφραν τὸν βροχίονα πρὸς δίδον ἐπὶ τῶν μικρῶν βράχων ὄστινες διὰ

τοῦ ἀνομάλου αὐτῶν ὑψώματος ἐπιζῶν τῆς κἀκείσε τὴν λεπτήν ἡμνον τῆς ἀκτῆς.

H.

Τὴν ἐπιούσαν περετῆθη τὸ ἀπὸ πολλοῦ μελετωμένον γέυμα πρὸς τὸν ναύκογον, δικόρουσ κοινωτικῶς ἐξοχότητας, καὶ γειτονικῶς παραθερίζοντες πολιτικούς ἀνδρας. Ὁ Ἐρρίκος Χαμὶλ προσεκληθῆ ἐπίσης ἀφρο κατέβαλε πλέον ἡ μωρίας προσπαθείας πρὸς ἐπίτευξιν τῆς προακλήσεως.

Μετὰ τὸ γέυμα ἐπῆλθεν ἡ συνῆθης παιδρῶ διάχουσι, καθ' ἣν ἡ Κηφισία μουσοργῶσα ἐπὶ τοῦ κλειδοκωμῆβαλου ἐδέχθη γλυκώτατον δῶρον, ἐνθουσιάζαν τὴν καρδίαν τῆς, παρὰ τῆς χείρῳ τοῦ Ἀρμάνδου Καρβᾶλ, τὴν *Εὐφρανθῆν* τοῦ Βέμπερ, ἧς εἶχεν οὕτω πρὸ αὐτῆς, διετῆν σπικαίαν, ἰδολογικὴν καὶ ἰδανικὴν.

Ἄλλ' αἶρνης εἶδε παρεκεί τὸν κινδυνώδη Χαμὶλ δημογοροῦντα ἐν μικρῷ ὀμίλῳ μετὰ τῆς ἀδελφῆς, τοῦ γαμβροῦ τῆς, τοῦ Γαετᾶνου ἀκούοντος διὰ μόνων τῶν ὠτων οὐχὶ δι' αἰ τοῦ νοῦ, καὶ ἀγνωσ τίνων ἄλλων.

Τὶ ἀρὰ γε ἔλεγεν;
Δι' ἐνός ἄλματος ἡ νεῖνις εὐρέθη, ἐγγυ: αὐτῶν θουσιάζουσα μετὰ γλυκωτάτην αὐτῇ παρὰ τὸ κλειδοκωμῆβαλον συνδιάλεξιν τῆν τοῦ φατάτου.

— Περὶ τίνος πρῆκειται; εἶπε πρὸς τὸν ζήτησαντα τὴν γωμῆν αὐτῆς ἐκ τῶν τοῦ ὀμιλου.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις γρ. 60
ἐν τῇ ξένῃ γρ. 15

Ἐξάμηναι ἐὰ ἤμηναι.

Αἱ συνδρομαὶ προορίζονται ἀπὸ ἀποδείξει φερούσης τὴν ὑπογραφήν καὶ σφραγίδα τῆς Διευθύνσεως.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1ης ἀπριλίου ἐκάστου ἔτους.

Τὸ φύλλον τιμᾶται καθάδην 80.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατῶ, ὁδὸς Μαχμουδῆ, 7—9 ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖῳ Γ. Γ. Σεϊτανίδου.

Πᾶσα αἰτήσις δέον νὰ ἀπευθύνεται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Πᾶν πρὸς δημοσίευσιν ἀποστελλόμενον χειρόγραφον δὲν ἐπιστρέφεται.

Πᾶν ἀνυπόγραφον δημοσίωμα καὶ ἐν ἡμετέροις, πρωτότυπον ἢ μεταπεφρασμένον, ἀνάκει τῇ Διευθύντῃ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

Τῆ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΕΥΓΗΘΟΗΠΙΤΩΝ ἈΔΕΛΦΩΝ ἈΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Διευθύντρια: **ΚΟΡΗΘΑΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΤΟΥ**

Τῷ ἔγγράφοντι 5 συνδρομαὶ δίδονται ἡ ἡμερὴ ἐπιλογή τῆς Διευθύντριας «Πρώται Πηδέσις».

Τῷ ἔγγράφοντι 10 παρέχεται ἡ **ΒΟΣΠΟΡΙΣ** δωρεὰν ἐπὶ ἔτος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ἡ ἀνὴρ τὸν νοῦν καὶ γυνὴ τὴν καρδίαν. — Τὴς ἡ ἀξία τῆς γυναικός. (ἐκ τῆς Ἑλίας Ἀλεξανδρίδου). — Χειραφέτης (ἐκ Νικολάου Γ. Μακρίδου, ἱεροῦ). — Καλλιτεχνικὴ Γραμματολογία. (Amelie Gédalge) Ἡ γραφία Βεϊτόδεν (ἐκ τῆς Ἀγγέλας Δ. Πρεβεζιάνου). — Ἡ Μαρίκα, ποιησις (ἐκ τῆς Κλέωνος Βασιλάκη). — Κοινωνικὸς βακρύγελος. — Συνδάλαις ἐλλαντιδῶν ἐν γλώσσῃ νεοελληνικῇ. — Ἐξέτασις. — Οἰκιακὰ: Πρακτικὴ συμβουλή. — Μαγαρικὰ σύνταξις. — Διδασκαλία ἐγγράφου. — Ἐπιστολικὸς φάκελος. — Ἐπιφυλλίς: (Henry Gréville) Κηφισία. — Εἰκὼν ἐπιχειροῦν: Προσκέφαλιον ἀνακλίντρου.

οἱ παύσαι τὰς ἱέραις
ταῖς Μύσαις ἀνακαταμνησθῆναι,
ἡλίαν σὺν ἡλίῳ.
Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. Στ. 673—5.

ΒΟΣΠΟΡΙΣ

Διὰ λόγους ἀφορδίας τὴν τακτικὴν καὶ ἀπερόκοτον διεκπεραιώσιν τῆς ἑλίας ἐκδοτικῆς λειτουργίας τῆς **ΒΟΣΠΟΡΙΔΟΣ** ἡ διευθύνσιν αὐτῆς ἀναγκάσθη να καταστήσῃ τὴν ἐκδοσὶν αὐτῆς **ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ**. Οὕτως αἱ συνδρομηταὶ ἡμῶν θήσουσι λαμβάνει τὸ φύλλον τοῦ ἐκδοθέντος κατὰ τὴν 10ην, 20ην καὶ 30ην ἐκάστου μηνὸς τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς, διότι τὸ μεσολαβόν δεκαήμερον διάστημα κηρύσσεται ἐποικίς πρὸς διεκπεραιώσιν τῆς πρὸς ἐκδοσὶν ἐκάστου φύλλον ἀπορριπτόν ἐγγράφιας συμπηλαμβανόμενης καὶ τῆς λαοκρατικῆς ἐξελιχίας.

ΒΟΣΠΟΡΙΣ

Πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομηταῖς ἡμῶν τοὺς ἐρωτῶντας κατὰ τίνα τρόπον δέον νὰ ἐμβάσωσιν ἡμῖν τὴν συνδρομὴν των, ἀπαντῶμεν ὅτι δύναται νὰ τὴν ἀπευθύνωσι πρὸς τὴν Διεύθυνσιν διὰ γραμματοσήμων ἢ διὰ ταχυδρομικῶν ἐνταλμάτων (mandat-poste) εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Βοσπορίδος ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖῳ κ. Γ. Σεϊτανίδου Γαλατῶ, Μαχμουδῆ ἀριθμ. 7—9.

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. ἐν τῷ ἐσωτερικῷ συνδρομηταὶ ἡμῶν ὅπως μὴ δίδωσι τὴν συνδρομὴν των εἰς οἰονδήποτε ἄλλο πρόσωπον, εἴμῃ μόνον εἰς τὸν τακτικὸν ἡμῶν εἰσπράκτορα κ. Ζενοφῶντα Θ. Μανουιλιδὴν ἐπὶ ἐντύπω ἀποδείξει φερούσης τὴν ὑπογραφήν καὶ σφραγίδα τῆς Διευθύνσεως.

ἈΝΗΡ ΤὸΝ ΝΟΥΝ ΚΑΙ ΓΥΝΗ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ

Ὅχι, φιλοτάται ἀναγνώστρια, δὲν εἶναι μῦθος ἀπατηλός, δὲν εἶναι Σφιγξ αἰνιγματώδης οὐδὲ δρακόντειος χίμαιρα ἡ ἐπεγραφή, δι' ἧς ἐπεκεφαλαιώσαμεν τὸ ὑπὲρ ἡμῶν ἄρθρον.

Ὅχι, δὲν εἶναι ὁ ἡμῶν παρασούσης τινὸς φαντασίας ἀποκύημα οὐδὲ ἀκαταρτίστος τῆς ἀπείρου πλάσῃ αὐτῶ ὅπερ ἰσχυρίζομεθα ἰδῶ εὐαγγελίζομεθα ἰδεῶν ἀπεφάσκουσαν μὲν ἴσως πρὸς ἐαυτὴν ἐκ πρώτης ἄψεως, ἀλλ' οὐχ ἥτιον ἐδραϊοτάτην καὶ ἀρμονικὴν ὡς ἐκ τῆς βάσεως αὐτῆς, ὡς θ' ἀνομοιογήσῃ πᾶς ὅστις θὰ βέλτῃ νὰ καταμελετήσῃ μετ' ἡμῶν διὰ βραχείων τὸ ζήτημα.

Ναί, ἀνὴρ τὸν νοῦν καὶ γυνὴ τὴν καρδίαν, ἰδοὺ κατ' ἡμᾶς τὸ ἰδιωτικὸν τῆς γυναικός.

Βεβαίως οὐδεὶς τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν θὰ ὑπολάβῃ ὅτι ὑπερμαχούσται ἐνταῦθα τοῦ ἔξανδρισμοῦ τῆς γυναικός ὑπὸ μίαν ἀποψιν, συνηγοροῦμεν ληληθότως ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως καὶ ὄνειροπολοῦμεν αἰφνης τὴν γυναίκα χειραφετημένην κόσμημα τῶν ἀγίων. Πᾶς ὅστις παρηκολούθησε τὴν βραχείαν μὲν καὶ χρεστήτην ἐπι, ἀλλὰ προδιαγεγραμμένην καὶ ἀνένδοτον καταπανθὸς πορείαν τῆς ἀρτιγένους Βοσπορίδος, κατείδεν ἤδη μετ' ὅπου τοῦ πόνου ἀνδρίζουσαι καὶ ἀκονῶσαι τὸ ἥθικόν ἡμῶν σθένος κατῆλθομεν εἰς τὸ σκολεῖον καὶ τριχυμιώδες στάδιον τῆς ἀμύνης ὑπὲρ τῶν ἀς νομιζομεν ἐρθᾶς καὶ γενναίας ἥθικων καὶ κοινωνικῶν ἰδεῶν.

Κατείδεν ὅτι τὸ γαλήνιον θάρρος καὶ τὴν σταθεράν εἰς τὴν ἰδανικότητα τοῦ φρονήματος αὐτῆς ἐμμανῆ ἀντίτασσι ἡ γράφουσα ὡς χρυσοῦν καὶ φωτεινὸν προστατευτικὸν αὐτῆς λάδαρον πρὸς τὰς ἐνδεχομένας κατὰ τῆς

πικράς Ισώς φιλαλληθείας της σταυροφορίας. Και ετι, παρά τὸ ασθενές της κοῖνῃ, οὐδὲ σταυροφορίαί, οὐδὲ μομφαί, οὐδὲ ὕβρεις, ἄς δυνατὸν ἢ ἀντιτάξασί ποτε κατ' αὐτῆς οἱ χειραφετῆται οἱ λεληθότως υποθάλλοντες τὴν κοινωνικὴν ἀποσύνθεσιν οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον, οὐδὲ κατὰ βῆμα ἢ σπιθαμὴν εἶναι ἱκαναὶ νὰ τὴν ἐκτρέψωσιν ἀπὸ τῆς ἔδου τῆς, ἢ ν' ἀνακόψωσι τὴν πορείαν τῆς.

Ἀλλὰ τὸναντίον τιμὴν αὐτῆς θεωρεῖ τὰς ἀντιδράσεις, αἰτινες δυνατὸν νὰ παρεμβληθῶσιν οὕτως εἰς τὴν σταδιοδρομίαν τῆς, ἐν τῇ ὑπερνικῆσιν τῶν ὁποίων θέτει τὴν ὑπερτάτην ἀγαλλίασιν τῆς ἡθικῆς νίκης καὶ τῆς ἀπληρώσεως τοῦ καθήκοντος, ἥτις μόνη εἶναι ἐπαρκῆς ἀνταμοιβὴ τῶν ἄλλων καὶ δυσχερειῶν, ἄς ἴσχυε τὸ θάρρος ν' ἀψηφίσῃ καὶ κατὰ μέτωπον τῶν ὁποίων ἐν ἐπιγνώσει ἐκ τῶν προτέρων ἐβάδιεν.

Κατείδον πάντα ταῦτα οἱ παρακολουθήσαντες τῶς ἡμᾶς, ὥστε οὐδεὶς αὐτῶν θὰ ὑπολάβῃ τὴν γράφουσαν ὡς υποθάλλουσαν ἀνδρῶν αἰφνης τὸ χειραφετητικὸν κίνημα διὰ τοῦ ἀνωθι τίτλου ἀνὴρ τὸν τοῦτ' καὶ γυνὴ τὴν καρδίαν, εἰς ὃν συναψίζει τὸν ἰνδαλματικὸν τύπον τῆς ἀληθοῦς γυναικός.

Ἀλλὰ διὰ τοῦτου ἐπιδιώκω μόνον νὰ δηλώσω καὶ καθορίσω ἐπαρκῶς τὴν θεμελιώδη ἰδέαν ὅτι ἡ γυνή, ἢ ἀποβῇ τὸ τελειὸν πρότυπον τοῦ εἴδους αὐτῆς, ἀνάγκη νὰ μορφωθῇ ἐδραίως, νὰ κρατυνθῇ τὴν ψυχὴν καὶ ν' ἀπεκδυθῇ παντελῶς τὰς γυναικείας ἀμικρότητας.

Πᾶσα γυνὴ διακρέψασα ἐξαιρετικῶς πῶς ἐν τῷ βίῳ καὶ διὰ χρυσῆς τιμῆς καὶ πυρίνης γραμμῆς χαραξάσα τὸ ἐαυτῆς ἐνόημα εἰς τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας εἶχε τὸν νοῦν ἀνδρικὸν καὶ γυναικεῖον τὸ αἰσθημα.

Καὶ τί ἄλλο ἦτο ἡ παλαιὰ Ἰριγένεια; καὶ Ἀλχηστὶς θυσιάζουσα ἑαυτὰς καὶ τὰ ἀνθρώπων ἐπὶ ὑψίστου τιμῆς ἰδανικοῦ, τί ἄλλο ἢ ὑπερφυῆς Ἀντιγόνη ἢ ἀψηφούσα ὑπὲρ τῶν φιλάτων νεκρῶν τὴν ὀργὴν καὶ τὸ βλέμμα τοῦ Κρέοντος, τί ἄλλο ἢ Σπαρτιάτις ἢ ἰδιοχείρως ὀπλιζούσα τὸν υἱὸν ἢ τὸν σύζυγον αὐτῆς διὰ τὸν θειὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα, τί ἄλλο ἢ ἱέρεια τῆς πατρίδος καὶ τῆς λύρας Τελέπιλλα ἢ ὀπλιζούσα τὸν λόγον τῶν ἀργείων γυναικῶν, ἢ ἀνὴρ σθεναρὸς τὸν νοῦν μὲ γυναικὸς τροφίαν καρδίαν;

Ἀλλὰ καὶ τί ἄλλο εἶναι ἡ γυνὴ ἢ διηνεκῶς ἐν τῷ οἴκῳ ἀλλοῦσα ἡρωικῶς ὡς ἄλλη ἀρτεία Τελέπιλλα, διότι ἐν τῷ οἴκῳ πρὸ πάντων ἀποκονταὶ καὶ ἐξελίσσονται οἱ ἀδάφνιδες ἄλλ' ἱεροὶ ἀγῶνες τοῦ γυναικεῖου ἡρωϊσμοῦ, τί ἄλλο εἶναι, λέγω, ἢ ἀνὴρ τὸν νοῦν καὶ γυνὴ τὴν καρδίαν;

Ἡ γυνὴ ἢ δοτιμέραι αὐτοθυσιαζομένη σωπηλῶς καὶ ἀθροῦσως ὑπὲρ τοῦ συζύγου καὶ τῶν τέκνων τῆς ἢ γυνὴ ἢ θυσιάζουσα πᾶσαν αὐτῆς ὕλικὴν ἠδονὴν καὶ ἀνάπαυσιν εἰς τὰ ἐργώδη τῆς γυναικεῖα καθήκοντα ὑπὲρ εὐτυχίας καὶ εὐδαιμονίας τῶν φιλάτων ἢ γυνὴ ἢ ἔκουσίως καὶ εὐδαρῶς στεραυμένη ἐκείνων, ἄπερ αἱ λοιπαί, αἱ ἐπιπολαίοι ἐμόρφολοί τῆς ἐπὶ πάσῃ θυσίᾳ ἐπιδιώκουσι, ἢ θυσιάζουσα οἰκείᾳ θελήσει μίαν μεταξίνην περιβαλὴν, ἓνα νεώτερον πῖλον, ἐν χρυσοῦν ἢ ἀδαμάντινον κόσμημα εἰς τὴν φλέγουσαν ἀνάγκην τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν τέκνων τῆς, ἢ τὴν πρὸς τὸν πλεῖστον φιλανθρωπίαν ἢ γυνὴ ἢ ἀγρυπνοῦσα καὶ ἐπιμόχθως διημερεύουσα παρά τὴν κλινὴν τοῦ ἀσθενοῦς ἢ γυνὴ, τέλος, ἢ παρὰ τὴν τυγχὸν ὑψηλὴν αὐτῆς μόρφωσιν μὴ ἀπαξιοῦσα χάριν τῶν φιλάτων αὐτῆς πρὸς τὴν χύτραν, τὴν ραβίδα, τὸ σάρωθρον, καὶ ἀνωτέρω τιθεμένη τῆς συνήθους γυναικεῖας φιλαρεσκείας, μικρολογίας, ματαιοφροσύνης καὶ ἐπιπολαϊότητος, δὲν ἔχει ἐδραῖον τὸ φρόνημα καὶ τὸ πνεῦμα ἀλη-

θοῦς ἀνδρικὸν παρὰ τὴν ἀβρὰν αὐτῆς γυναικεῖαν καρδίαν;

Ἀκριβῶς εἶπτι δὲν εἶναι ἀνὴρ τὸν νοῦν ζῆτει σήμερον νὰ ἐξανδρισθῇ διὰ τῆς χειραφετῆσεως ἢ γυνὴ. Ἀκριβῶς εἶπτι δὲν ἔχει ἐδραῖον φρόνημα καὶ ἀκριβῶς ἰδεώδες ζῆτει ν' ἀλλάξῃ κέντρον βαρύτητας, νὰ ὑπερπηδῆσῃ τὴν ἐρεθετικὴν τοῦ βίου τῆς γραμμὴν εἰσορμῶσα ὡς ἀφγνῶν. Πήγασος ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔθρκεν αὐτὴν ὁ Πλάστης. Καὶ τὴν ἀδυναμίαν, τὴν δεικνύει οὕτω νομίζει δύναμιν καὶ τὴν θρασεῖαν κουφότητα, τὴν δεικνύει δηλοῦσα οὕτω ἐτι ἀγγίζει τί εἶναι καὶ διὰ τί ἐπλάσθη ἐπί γῆς, νομίζει μεγαλοφυΐαν καὶ πνευματικὸν σθένος!...

Ναί, φιλάται ἐμόρφολοί μου, γείνετε ἀνδρες τὸν νοῦν! καταφρονήσατε τὰς φονικὰς γυναικεῖας ἐλλείψεις, τὴν πτερόεσσαν κουφότητα, τὴν ἀμετρον φιλαρεσκείαν, τὴν λατρείαν τοῦ ὕλικου ἐγώ, τὴν ἀδιαφορίαν πρὸς ἐτι πνευματικόν, ἰδεώδες καὶ ἐκπαγλον. Γείνετε ἀνδρες τὸν νοῦν, τρεῦσαι δὲ ἅμα τὸν θρασεῖν τῆς ἀβρᾶς γυναικεῖας καρδίας, χειραφετῆσθε πλεῖστοι εἰς τὸν ἤρμεον ἀλλὰ πολυκίματον ἡθικὸν ὕμῶν βίον, ὅστις πλήρης εὐγενῶν ἀγῶνων καὶ ὑψηλῶν θυσιῶν, πλήρης δαφνῶν καὶ ῥόδων σὰς ἀναμένει ὑπὸ τῆν στέγην τοῦ οἴκου σας! Αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἀληθὴς ὕμῶν χειραφετῆσι καὶ ταύτην μόνον εἶον, φιλάται, νὰ ἐπιδιώξῃτε ἔσοαι, βέβαιαι ἐτι τότε μόνον δημιουργεῖ τὴν ἐξἄν αὐτῆς ἢ γυνὴ, ὅταν ἐργάζεται διὰ θυσιῶν καὶ ἀγῶνων ὑπὲρ ὑψίστου τιμῆς ἰδανικοῦ, ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῶν φιλάτων!

Τῷ πολυσεβδῶτῳ ἡμῶν πρώτῳ διδασκάλῳ καὶ νῦν συνεργάτῃ κυρίῳ Ἡλίῳ Ἀλεξανδρίδῃ ἐπὶ τῇ σήμερον 20ῇ Ἰουλίου ἀγορευμένη ὀνοματικῇ αὐτοῦ εορτῇ ἡ Βοσπορις συγχαίρει καὶ ἐπεύχεται εὐγνωμόνως τὰ κρότιστα.

ΤΙΣ Ἡ ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

(Συνίχις ἀπὸ ἀρ. 13 σελ. 97)

Ἄκοι τινες τῆς Ἠλλάδος ἄλλ' οὐδὲν τὸ ἐλληνικὸν ἔχοντες δὲν εἶχον περὶ τῆς ἡθικῆς τῆς γυναικῆς ἰδέας ὑμειώστρας τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς. Τοῦτο εἶδον διὰ τῶν ἀγῶνων αὐτῶν ἐπιστητικῶν. Ὅτε, νικῆσαντες ἐν πολέμῳ τοῦς Μιλησίους, ἤβησαν νὰ ζαρτυρωσὶ τοῦς καρπούς τῆς νίκης, τοῦς μὲν ἀνδρῶν καὶ τὰ ἄρρενα ἐσφράξαν ἰσθεδὸν ἢ δι' ἄλλων ἀπανθρώπων μίσῳν παρῖδιωκον τῷ ὀλίθῳ, τὰς δὲ γυναικᾶς καὶ τὰς παρθένοὺς ὡς λάφυρα τοῦ πολέμου καὶ δίκην ἀνδρακτόδων καὶ δούλων δεινύμαν πρὸς ἀλλήλους καὶ βίβη συνιεύθησαν. Ἀλλὰ πῶσον διάφορος παρίσταται ὁ χαρακτῆρ τῶν ἀτυχῶν τούτων γυναικῶν ὑπὸ τοῦ ἀναφροντοῦ ταῦτα Ἡροδότου. Ἠλίκα δὲ ἢ εὐαίσθησι αὐτῶν. Ἄκουσαν, λίγι ὁ ἱστορικός οὕτως, ἐκ μὴ σιτιθῶσιν ἐν κοινῇ τροφῇ μετὰ τῶν ἀνθρώπων τούτων, οἵτινες ἰφόνουσαν τοῦς νομίμους συζύγους, τοῦς πατέρας καὶ τοῦς υἱοὺς αὐτῶν μῆτε νὰ ὀνομάσωσιν ἕκαστον διὰ τοῦ ἰδίου ὀνόματος¹.

Ἦττον ταπεινωτικῇ παρίσταται ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου ἡ θέσις τῆς γυναικῆς παρὰ τῆς Καρσί, Κανδῆς καὶ Λυκίας παρ' οἷς, ἀποκίησας πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἐκ Κρήτης, ἐκράτει

1. «Μήποτε ἡμοιωτῆσαι τοῖσιν ἀνδράσι πῆλὴ οὐσίματι βῶσαι τὸν ἑαυτῆς ἀνδρα, τοῦδε εἶνεκα, ἐτι ἐφόνουσαν ἐφῶν τοῦς πατέρας καὶ ἀνδρας καὶ παῖδας καὶ ζῆταιν ταῦτα ποίησαντες αὐτῆσι συνοικίον.» Ἡρόδ. I 146.

το πνεύμα των νόμων του Μίνας, ως ην επόμενα. Αι η συνθήκαι του παρ' αυτοίς βίου είχαν πολλήν ομοιότητα προς τας, εβας και τας συνθήκας του βίου των Κρητών. Αλλά δέον να ομολογήσωμεν ειλικρινώς ότι τα υπό του Ηρόδοτου ιστορούμενα ότι η γυνή παρά τοις λαοίς τούτοις ην εν ίση μοίρα προς τον άνδρα και απέλαυθαν ίσα δικαιώματα εν τη πολιτείᾳ, ενίχουσι δδαι υπερβολήν, εν η άσμενίζεται ο ιστορικός ούτος, ά μετ' ίτης άκριθείας άναγράψων τά τε ιστορικά γεγονότα και τά άδόμενα θαυμάσια και παράδοξα. Βιβλίον είναι ότι αι γυναίκες, παρά τοις λαοίς τούτοις συνεστάντο μετά των άνδρων έν κοινάις τραπέζαις, ως παρά τοις Κασοίς, ουδέν δέ είδος πραγματικής ελευθερίας απέλαυθον εν τη κοινωνία, παρά δε τοις Κασοίσις και συνηθόμενον μετά των άνδρων έν πότεις και καμμοίς. Τούτο δέ ουδόλως παράδοξον, διότι δέον να ομολογήσωμεν ότι και παρά τινα λαοίς της άρχαίας Ελλάδος η των γυναικών ελευθερία έπείχε συνήθως τό αντίθετον προς την δουλείαν και τον περιορισμόν άραον. Εύτυχώς, τοιαύτη ελευθερία άκόλαστος δέν έφασ γυναικόν χαρακτήρα, συνεχώρειτο δέ εις γυναίκας έγγειας άνακοινωνίαν εις τό δημοσίον ακωλύτως και ελευθερίως ίνα μή τι χείρον έπωμεν.

Οι Λυκίοι είχαν όρθοτέρας ιδέας περί γυναικός. Ο Ηρόδοτος αναφέρει ότι τά τέκνα αυτών προσωνομούτο ουχι έκ του πατρός, άλλ' έκ της μητρός και της προμητόρος. έρρόνου δέ ότι πολιτίς ελευθερά έκ δούλου τίκται ελευθερον τέκνον, ελευθερος δέ πολιτίς έκ δούλου τίκται δούλον τέκνον. τούτο δέ δηλοι ότι απέδιδον μεγάλην αξίαν εις τό υπό της μητρός κατ' έξοχόν τελούμενον έργον της άνατροφής των τέκνων και ότι ταύτα διακρίσσονται και μορφοϋνται κατά τό παράδειγμα της μητρός, ήτις δύναται να καταστήτη αυτά πολιτίς άγαθούς ή τουναντίον.

Έν Σπάρτη η γυνή έτυχε της δεούσης έκτιμήσεως μόνον υπό την έποψιν της σωματικής ευεξίας. Οι νόμοι του Λυκούργου επέμελούντο μιν της υγιείας του σώματος των γυναικών ίσα τοις άνδράσι διά των όριζομένων σωματικών άσκήσεων και της περί την δίαιταν ολιγορκείας, προς τούτους δέ διεθέμμειον θαυμασίως εν τη καρδιά αυτών την προς την πατρίδα άφοσίωσιν και ένέπνεον εις αυτάς τό θάρρος προς τούς κινδύνους όπως καταστάντων ίκαναί ίνα γεννώσι πολιτίς άνδρείους και φιλοπάτριδας, άλλ' απέξινουν αυτάς του σπουδαιοτέρου και ίερωτέρου καθήκοντος, ήτοι της άνατροφής των άρρένων τέκνων διότι: ως γνωστόν, τό παιδίον γενόμενον επτά έτών άπισπάζτο των κόλπων της μητρός και περιδίδετο εις τοις άρχοντας της πολιτείας, οτινις, έφρόντιζον περί της δημοσίας άνατροφής αυτού κατά τούς νόμους του Λυκούργου. Ότς αι Σπαρτιάτιδες διά της άνδρικής άνατροφής, ην έλάμβανον, καθίσταντο μιν εύρωστοι και βρωμάλει, σθένεραί και ολιγαρκείς και διεφλεγον την καρδίαν αυτών τά αισθήματα της φιλοδοξίας και φιλοπατρίας, άπερ έγνωρίζον να έγκεντρύζωσιν εν ταις καρδίαις των ίδίων τέκνων, άλλ' η θέσις αυτών εν τη πολιτείᾳ και τη οικογενείᾳ ήτο ταπεινωτική διότι άπηγορεύετο εις αυτάς πών είδος μεθήσεως και έστερούντο δικαιωμάτων ουδ' έπιτρέπετο εις αυτάς να έμπανίζωνται εις τό δημοσίον ελευθερώς και να συσσιτώνται εν κοινάις συσσιτίαις μετά των άνδρων. Ο Πλάτων διαλεγόμενος προς Μίγυλλον τον Σπαρτιάτην φαίνεται έπικρίνων τούς νόμους του Λυκούργου όριζοντας συσσίτια, εις ά οι άνδρες έπισσιτώντο όμού άνευ των γυναικών. Μόνον αι παρθέναι Σπαρτιάτιδες έπιτρέπετο ίνα έμπανίζωνται ελευθερώς άσκιπεί: εν τοις γυμναστηρίοις και υποβάλλωνται εις σωματικές άσκήσεις υπό τά άμματα των άνδρων. Τούτο δέ κατά τούς νόμους του Λυκούργου δέν άντέκειτο τη αιδημοσύνη. (Έπιται συνέχεια).

Έν Φανερύ. Ηλίας Δαξανδριδής.

ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΣ!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Δεσποσύνη,

Συνέπης προς την δοθείσαν ύπόσχεσιν απαντήσωμι σήμερον εις τό γελοϊον, κατ' έμέ και εξευτελιστικόν και ταπεινωτικόν διά τας γυναίκας ζήτημα της χειραφετήσεως. Μή νομίσητε όμως, ότι αι κατακρυφαί, ά: παρά ταις νεωτερίζουσας και την χειραφετήσιν έπιμένειν των όμοφύλων σας εβγαγειν η πρώτη πρό: ύμεις επί του θέματος τούτου έπιστολή μου, είναι ίκαναί να κλονίσωσι τας πεποιθήσεις και τας ιδέας μου και να με εξαγκασώσιν εις ματριωπαθιστέραν έκφρασιν και εις υπό ύψος ήττον σκαϊον και τραχύ ανάπτυξιν του θέματος, άπερ ανέλεγον να πραγματοποιή. Αλλαγή ύφους θα έσημκινε και αλλαγήν χαρακτήρος, τουδ' όπερ και ύμεις δέν έπιθυμείτε και έγω δέν έπιτρέπω εις έμαυτόν. Απ' ίκαντίας μάλιστα η αντίδρασις, ην προεβίβασαι και η καταβολή, ην εξέγερσε, μοι παρέχουσι την δύναμιν μετά μείζονος ψυχικής ρώμης να εκδιώξω την προσιτέρω ανάπτυξιν των σκέψεών μου. Δηλώ δ' άπαξ διά παντός ότι άσμένως αποδέχομαι κάπαν επί των γραφομένων κρίσιν, όσονδ ήκατα αυστραά καν η αυτη, άσκει μόνον αι παρατηρήσεις να μη έκτρέπωνται εις ύβρεις, διότι η ύβρις δέν είναι κρίσις, ό δέ ύβριζών δέν κρίνει σοφρώς, άλλ' αναλογιζόμενος την εκυτου άδυναμίαν και ένδειαν εις έπιχειρήματα και άποδείξεις, κατακτρέπεται εις θορυβώδεις πλην μετρίας ρωμασκίας, εξ ών μόνον τό πόνον του ήθους αυτού και τον βαθμόν της άναπτύξεως και άνατροφής αυτού αποδεικνύει άκουσίως, ουδέν δέ τούτου κλειον.

Αναγκάζομαι, έλλογιμωτάτη δεσποίνις, να προτάξω τό προσιμιον τούτο, ουχί διότι έθροβήθησαν τά σμήνη των γυναικών και συνεταρχήθησαν όμολοι δεσποινίδων επί τη άναγκύσει του περί γυναικείας χειραφετήσεως πρώτου άρθρου μου, άλλε διότι, ως έπληροφορήθη άσφαλώς, εν τιν κέντρω δεσποινών και δεσποινίδων ύβρεις εξεστομίσθησαν πρώτον μιν κατ' έμού, δεύτερον δέ καθ' ύμών, ήτις έπιτρέπετε την δημοσίευσιν τοιοούτων άρθρων εν τώ περιοδικώ σας. Τό τοιοούτο δέν με λυπει άλλ' ουδέ με άποθαρρύνει, καθώς δέν πρέπει να λυπήση και να άπογοητεύση την Έμίτέραν φιλότιμον έλλογιμώκητα. Έγω επ' έναντίας χαίρω, θεωρώ δέ την αντίδρασιν ταύτην ως περιποιούσάν μοι τιμήν. Αλλ' άς μοι έπιτρέψωσιν αι κυρίαι εκείναι, εις ά: άπήρτισεν η πρώτη μου έπιστολή, να παρατηρήσω αυταίς ότι πολύ έσπευσαν να εξενέγκωσι την περί των γραφομένων εν ταις στήλαις ταύταις κρίσιν των' έπραξε να αναμείνωσι την εν τοις καθέκαστα ανάπτυξιν των περί της γυναικείας χειραφετήσεως ιδεών και άρχών μου, μετά την άνάγνωσιν δέ και των έπιλοκίων προς ύμεις: επί του αυτού ζητήματος έπιστολών μου να διατυπώσωσι καταλλήλως τας κρίσεις των, ότε και μείζονα θά είχαν αυται αξίαν και σημασίαν.

Είναι αποδεδειγμένον σήμερον, έλλογιμωτάτη δεσποίνις, ότι εάν έντελώς δέν εξέλιπεν εισέτι, τείνει όμως να εκλίπη ήρέμα και κατά μικρόν η παλαιά έκελνη γενεά των γυναικών, ήτις συνεκραται τά θεμέλια της οικογενείας, συντελούσα ούτως εις την έρρυθμοτέραν και κανονικωτέραν λειτουργίαν της πολυδαιδάλου και πολυπλόκου μηχανής: ήτις εν συνόλω κοινωνία άποκλειεται. Διότι μη νομίσητε ότι η εν τώ οικω, τώ λίκω, κατά τό φαινόμενον, περιορισμένη χώρω, δρᾶτις της γυναικός δέν έπεκτείνεται εν τη άπεράντω κοινωνία, τη χαώδει ταύτη

κοσμοπλημμύρες, εν η καθ' εκάστην διαλάμπουν άρειται αλλά και κακία, εν η επιτιλούνται τόσαι αγαθοεργίαι και ευεργασίαι αλλά και διαπράττονται και κακούργηματα. Η εν τω οικω δράσις της γυναικός διαλάμπει εν τη κοινωνία, εν η εκτιμάται ο έξοχος αυτής χαρακτήρ εις τα τέκνα της, εις τα δημιουργήματά της, τα όποια καταλλήλως παρασκευάσασα και διά των δογμάτων της χριστιανικής θρησκείας και των άρειτων της τιμιότητος και της ύπομονής εξοπλίσασα εξαπέστειλεν εις τό πεδόν της κοινωνικής μάχης, ίνα άντιπαταχθώσι κατά των μυρίων ίχθυοειών βελών, άτινα κατ' αυτών βροχληδόν καταπίπτουσι. Αιότι τί, νομίζετε, ένθαρρύνει και ένισχύει τό τέκνον έν τη κοιλάδι ταύτη του κλαυθμούνος, έν η επανειλημμένα ποτήρια πικρίας κενού καθ' εκάστην, από απογοητεύσεως εις απόσπώτησιν και από αποπρήσεως εις αποθάρρυσιν μεταπίπτου, η η προς τόν Θεόν πίστις πρώτον και δεύτερον η προς τήν οικογένειάν του άφοσίωσις και ιδίαι η ιδέα της προς τήν βίβιν αυτής, τήν μητέρα του, όφειλομένης λατρείας και αγάπης; Νομίζετε ότι οι νόμοι και αι επιβαλλόμενοι από μέρος της πολιτείας έν περιπτώσει διαπράξεως αξιομιμπτών πράξεων ποιναι συγκρατούσαι τόν πολίτην από της μη τιμίας εργασίας και της μη αξιοπρεπούς διαβιώσεως έν μέσω των όμοίων αυτώ, μεθ' ών εις έκκοινωνίαν καθ' εκάστην ερχόμενος δύναται κάλλιστα, εάν θέλη, να άπατήση και να βλάψη, ως παρατηρούνται έστιν ότι τοιαύτα άνθρωπόμορφα τέκνα, άτινα η ούδένποτε έγνώρισαν οικογένειαν η έδιδάχθησαν τήν κακίαν παρά των γεννητόρων των, δέν είναι τόσον οι νόμοι, όστινες χαλιναγωγούσι τόν νέον εις τιμίαν και αξιοπρεπή εργασίαν, δέν είναι τόσον αι θεάσπισμένοι ποιναι, ών τό φάσμα συγκρατεί και αποτρέπει αυτόν από πάσης βδελυφείας και αξιομιμπτου πράξεως, όσον η ιδέα της οικογενείας του και δη η της προς τήν μητέρα του άφοσιώσεως του, ητις ιδέα ίσταται εκ' αυτού άσυναίσθητως φοβεράν επίδρασιν άντικαθιστώσαν τήν αυστηρότητα των νόμων, ους ίσως δέν γνωρίζει η δέν εφροντίσει ποτε να μάθη, διότι προσπαθει και έν κώ ίχει πάντοτε, τιμίως και εργαζόμενος και αξιοπρεπως συμπεριφερόμενος, ούδέποτε να ίδη τήν κλιμακα των δικαστηρίων και να άπειση τήν σοβεράν μορφήν των δικαστών.

Άλλ' ίνα η γυνή, ως μητήρ, τοιαύτα και τοσαύτα θεύματι επιτελήσθ, ίνα, άλλαις λέξεσι, τόν μέγαν αυτής προορισμόν εκπτελήσθ, επάναγκαις καθίσταται πᾶσαν αυτής τήν ευεργετικήν και άνεκτιμητόν δράσιν να περιορίσθ έν τω οικω της, διότι διά τόν οικόν επλάσθη και διά τού οικου της και έν τω οικω της μεγαλοεργεί, επιτελούσα έργον, όπερ άδυνατεί άντελέξθ ο άνήρ να επιτελήσθ, διότι εκείνος δέν επλάσθη διά τόν οικόν, ούδ' ώπλισμένος διά τού αισθήματος, όπερ κυριεύει παρά τή γυναικί. Αισθήμα άρ' ένός, ύπομονή δ' άρ' έτέρου, ίδου δη άρεταί, ας η γυνή κατέχει εις ύψιστον βαθμόν, έν ω εκ' έναντίας πρακτικώτερος φύσει, κριτικώτερος και ψυχραιμώτερος τυγχάνει ο άνήρ, όν δέν ποδηγεται τήρον τό αισθήμα όσον η κρίσις και δέν καθοδηγεί έν ταις πράξεσιν αυτού τόσον η καρδιά όσον ο νους.

Εάν λοιπόν η γυνή, εγκαταλιμπάνουσα τά του οικου της, παραμελούσα τα προς τόν σύζυγόν της και δη προς τα τέκνα της καθήκοντά της, τραπή, μισομένη τόν άνδρα και φιλοδοξούσα δάφνας έν επιστήμας και δημοσίαις ύπηρεσίαις, προς τήν κοινωνίαν και από πρώτης μέχρις έσπέρας διάγη έξω του ένδόξου οικου της, τίς περί της άνατροφής των τέκνων της θα προνοήσθ; Τίς τήν άνατροφήν και διαμόρφωσιν και δικαυπαιδαγωγίαν αυτών θα διευθύνθ; Τά σχολεία, νομίζετε, η

τά φιλονόρωπικά καταστήματα; Πολλού γι και δει. Τό έργον του διδασκαλου πρέπει να συμπληρωθ ή μητήρ, η οικογένεια, όταν δ' αυτη καταστραφθ, διότι η βίβις αυτης, η οικοδέσποινα, φροντίζει περι της κορσίας των νόσων η περι της εκβάσεως των δικών των πικλων της η περι τηρσεως των διπλογραφικων βιβλιων του καταστήματος η της εταιρίας, εις ην ύπηρετεί, εις ηνη μίν θάττον η βράδιον εκ νευρικης νόσου πάντως θα προσβληθθ, νόσου, ητις δέν θ' άπέχη πολύ της φρενοπαθείας, τά δε τέκνα της, μετά παραγοποιών και αίσχρων της κοινωνίας στοιχείων, έλλείπει εξακκήσεως της δεούσης προσοχής από μέρος της οικογενείας. Ην εκπροσωπει η μητήρ και ουχι ο πατήρ, άνατρεφόμενα, εξαπαντος κακούργου ήμεραν τινά θ' άναδειχθώσι. Τούτο άλλως τε έν προσεχει μου έπιστολή δια μακρών θ' άναπτύξω.

Μετά τιμής άκρας
Νικόλ. Γ. Μακρίδης, Ιατρός.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΟΛΟΓΙΑ
AMÉLIE GÉDALGE

Βιογραφία του μουσικού Βειτόβεν.
(Συνέχεια από άρ. 13, σελ. 100)

Ο Χίμμελ ιδικαιολογήθη δι' έπιστολής, τήν δ' έπιούσαν έλαβε τό εξής γραμμάτιον:

• Προσφιλέστατέ μοι φίλε, είσαι τίμιος νέος, είχεις δικαίον, τό να άναγνωρίζω ήδη. Έλλοί σήμερα μ. α. θα εθρής παρ' έμοι τόν φίλον μας Ε. θα σε κατασποθώμεν και θα διελθώμεν τερπνοτάτην ήμεραν.

Σι σπρίγγω εις τάς άγκυλας μου
δ' Αουδοθεϊκόσ σου.

Ουχι ήττον όλοι οι φίλοι του δέν ήνείχοντο τήν όργήν του εξίθου έπιστεκώς, πολλοί δ' εξ αυτών διέσπασαν τήν προς αυτόν φίλαν ένεκα του σφοδρού χαρακτήρός του. Ουχι σπανίως η όργή του Βειτόβεν προσελάμβανε κωμικήν μορφήν, ως εις τό εξής έπιστόδιον.

Ήμεραν τινά έν τω ξενοδοχείω, όπου συνήθως έγευμάτιζεν, έκαμε παρατήρησίν τινα προς τόν ύπκρητην, εις τήν όποιαν ούτος απήντησε βαναύσως. Ο Βειτόβεν τότε όργισθείς ήρπασε τήν κροφίδα και άνίτρεψεν αυτην επί της κεφαλής του ύπκρητού ένω δέ ο δυστυχής ούτος περιελοόετο διά τού έμβέμματος, ο μουσικός υπό τό κράτος μανιώδους όργής εκηκολούθει να επικλητήτθ αυτόν μετά κωμικής ύγλωττίας.

Τούτο, έννοείται, ηύξησε τήν εαυδρότητα των καριστικέμων, όστινες εξεργήθησαν εις άπλείτους γλωττας.

Καίτοι βιαίου χαρακτήρος ο Βειτόβεν, έγκώριζεν έν τούτοις και να άστειζήτθ, αν και ουχι πάντοτε μετά πολλής λεπτότητας ούτω, λέγεται ότι έσταίλε ποτε δίσκην τριών τραγου προς μουσικομανή τινα κυρίαν, ητις πολλάκις τόν είχαν οικειώσει να τή δωρήσθ κλεξίδα της κόμης του.

Αι όρξεις αυτου ήσαν μέτριαι, και όμως έδαπάνα πολλά. Συχνότατα μετρων, ληρομων πολλάκις να ειδοποιήσθ τοις ιδιοκτητάς περι της άναχωρήσεως του, ούτω δέ ήμεραν τινά ευρέθη κατέχων ύπ' ένόκειον τρία διαμερίσματα και μίαν έξοχικήν οικίαν!

Τήν έξοχήν ο Βειτόβεν ήγάπη μετά πάθος. Μόνον εκεί, υπό άπλετον ήλιον, απήλαυε της ζωής και ήθανετο τάς ιδέαις άκόπως υπό τού έγκεφαλου του παραγομείας. Ο Είς τόν συνώδειον συγνάκις κατά τούς περιπάτους του, άλλα, σεβόμενος τήν σιωπήν του διδασκαλου, προσεχει πάντοτε να μη τψ

ἀποστίνη τόν λόγον εἰμῆ μόνον ἐρωτώμενος ὑπ' αὐτοῦ· οὗτος μόνος, ἀλλως τε, ἔχαιρα τῆς πλήρους τοῦ μεγάλου μουσικοῦ ἐμπιστοσύνης, ὅστις τῷ ἐπίτρεπε καί νά ταξιδιῆ τῷ χειρῶ γραρά του, τῶ ὅποια Κύριος οἶδε πῶσον ἀνάγκη τούτου εἶχε!

Ὁ Βειτόβεν ἀγάπη μεγάλως τήν καθειρότητα, ἀν μὴ τήν τάξιν. Ἐφθάνε μάλιστα μέχρις ἐκτεβολῆς παλλακίαι, καθ' ὅτι τὰ συγνά λουτρά του προεβόλουν ἀληθείς πλημμύρας εἰς τὰ κατωτέρω τοῦ ἰδικοῦ του διαμερίσματα· τούτο δέ τῷ ἐσοίχιζεν, ὡς ἦτο ἐπίμεινον, σφοδρᾶς τῶν κατοικούντων ἐπιβίαιαι, εἰς ἃς ὅμως ἐκείνος οὐδέμιαν ἰδίαν προσοχὴν, διότι εἶχεν ἤδη ἐξοικειωθῆ πρὸς τὰς ἰριδας!

Καί ὅμως ἡ ἐπικρατούσα παρ' αὐτῷ ἀρετὴ ἦτο· ἡ ἀγαθότης. Σοβαρὸς ὢν τὸν χαρακτήρα καὶ αὐστηρότατος τὰ ἄθῃ, οὐδέποτε ἤντιγστο ν' ἀκούῃ ἐλαφρότητας, ἐθαύμαζε δὲ τὸν ἄριστον, τὴν ἀρσώσιν, καὶ ἡ κριτικὴ ὑπόθεσις τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ μελοδράματος. «Fidelio» εἶναι ἡ συζυγικὴ ἀγάπη.

Διηγούνται ἐπισοδίου τι μακρυῶν τὴν ἐκτακτὸν τῶν αἰσθημάτων του λεπτότητα. Μεταβάς ποτε εἰς ἐπίσκεψιν φίλης τοῦ τινος, ἥτις πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀπολείσει τὸ τέκνον της, δὲν εἶρε λόγους ὅπως ἐκφράσῃ τὴν συμπάθειαν του μόνον καθίσας παρὰ τὸ κλειδοκώμβηλον, ἠύτο γυθιάσει τεμάχιον, δι' οὗ θλίψις ὀξεῖα ἐξεδηλούτο, μὴ δ' ἀπισυρθε χωρὶς λίξιν τινὰ νά προφέρῃ.

Μεταρσώμενος, ἀλλ' εὐρωστος, ὁ Βειτόβεν προῦξιναι ἐντύπων ῥωμαλέου ἀνδρός. Ἦ ἀγκάθης κεραιή του ἐστέρητο ὑπὸ κόμπις, ἥς οἱ βόστρυχοι ἀντίτταντο ἰσχυρῶς πρὸς πᾶσαν κάμψιν ἡ δὲ μορφή του, καίπερ ῥώσι δυνειδής, πεπροικισμένη ὅμως δι' ἐκφράσεις τοσοῦτον ἐνεργητικῆς, τοσοῦτω μεγαλοφυούς, ἀπέβινεν ὠραία καὶ συμπαθής.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Ἄγλαία Α. Πρεβεζιάντου.

Σ ΤΗΝ ΜΑΡΙΚΑ

Ποιῆς ἐσμίξαν ροδοδροσιῆς,
ποιοῦ φίλιον θεῖον χέρι
κι' ἐπλασαν τὸλόλαμτρο
τῶν ὀφθαλμῶν ζευγῆρι;

Ποιὸς θὰ πῆ τὴν λάμψιν των
τὴν αὐλήν, τὴν ἀγία,
τὸ ἀγνὸ τὸ χάριδεμα,
τὴν ὠμορφιά, τὰ μάγια;
Ποιὸς θὰ πῆ τὸ μέτωπο,
τὰ φρούδια τὰ γραμμένα,
τὰ χιονᾶτα χέρια σου
τὰ ζαχαροχυμένα;

Ποιὸς τὸ γλυκοσιτάλαχτο
θὰ πῆ χαμόγελό σου
μέσ' ἀπ' τὸ ροδόλευκο
τὸ ἀτόμα τὸ 'δικό σου;
Δίνει μέσα 'ς τῆς ζωῆς
τὸν μαῦρο τὸν χερμῶνα
ῥόδιον ἀνοιξιάτικο
ἢ δική σου εἰκόνα.

Τὴ χρυσοῖ εἰκόνα σου
ἀύγερινά ἀχτίνα
καὶ φίλιον ῥόδα ἐπλασαν
καὶ θεῖον ὄνειρον κρῖνα.

Ἐν Κίω

Κλεάνθης Βαδαράδικος.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΔΑΚΡΥΓΕΛΟΣ

Συνομιλίαις ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ἐν γλώσσῃ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚῃ.
(Ἐπὶ τῆς φαιδς συμποικίαιου τοῦ Πέραν).

— Oh! bonjour, ma chère! εἰ εὐχάριστη surprise!

— J'en suis charmée, ἀγαπητὴ μου!..

— Comment ça va; τί νέα;

— Μὴν εὖ ζωῆς, ma chère!.. Ἰπάθα σήμερα ἴνα καλῶ, ποῦ δὲν ὑπάρχει μεγαλιότερο. Χιλιάδες φάραις ἐβλασφημῆται τὴν ὠρα ποῦ γεννήθηκα!.. Κάλλια νά μὴν ἰφθάνω τὴ σημαίνου ἡμέρα!..

— Μὴ τρομάξεις!.. τί ἐπαθε; Oh mon Dieu!..

— Ἀκούσιν νὰ εἰ τὰ πῶ; ma bonne amie!.. Ἐπότες δὲ ἐκείνη τὴν interview ποῦ ἔκαμα προχθὲς μετὰ τῆς Madame Xanthopoulos. Ὁ σκοπὸς μου δὲν ἔτανε pour rendre visite, ἀλλὰ γὰ νά ἰδῶ ἀν ἔκαμα καμμιά νέα toilette de reception, γὰ νά τὴ μιμηθῶ, γιατί ἔξρω πῶς τῆς ἐπιτυχάνει πάντα πάρα πολύ. Τὴν ἐξέσκω λοιπὸν νά φορῇ μιὰ περιεργὴ blouse!.. Νά τὴν ἐβλέπει φιλτάτη!.. bleu ciel surah μετὰ paillettes d'or!.. νάβλεπεις sic!.. νάβλεπεις grâce mondaine.

(Συγκεκριμένη.) Ἄχ μὴ μετὰ τίς ἀκί χᾶνω τὸ τοῦ μου! (κατ' ἰδίαν.) νάκαμα κ' ἔγω...

— Καταλαμβάνεις πῶς εὐθὺς μου μπῆσαι ἡ ἰδέα νά τὴ μιμηθῶ...

— Αἱ, βίβαια, cela va de soi.

— Ἀπὸ λόγο σὶ λόγο λοιπὸν, ἐπὶ ἔμαθα ὅτι τὴν acbualité mondaine τῆς γειτονίᾶς, καὶ ὄλου τοῦ Πέρα... Ἀ propos, ἔμαθα πῶς ἡ Mademoiselle X., ποῦ πῆρε τὸν Οὐγγρο τὸν Monsieur... πρὸ ἐνός μηνός, πῆρε προχθὲς διαζύγιον.

— Μπᾶ! καὶ γιαντί;

— Κακὸς ἄνθρωπος βγήκε... Καὶ δόλου δὲν φαίνονται ἀπὸ πρῖν. Ποιὸς νάβλεπαι πῶς ἐκείνος, ὁ ὠρτικὸς gentleman, à quatre épingles μετὰ τίτοιον équipement θὰ τὴν ἔδερνε προχθὲς μετὰ τὸ pic-nic γιαντί τὴν εἶδε λιγὰκι ζωνηρὰ μετὰ τοὺς ἄλλους κυρίους...

— Καλλίτερα νά ἐκλέγῃ μιὰ κόρη πάντοτε Γάλλο... αὐτοὶ εἶναι πάντοτε πλεῖο chevaleresques...

— Μὰ chère, μὴ βλέπεις αὐτόν, δὲν ἔχει νά κάμῃ. Ἐρωτικὸς μόνον εἰς ἡμεῖς. Φθάνει νά μὴν εἶναι Ἕλληνα, παληο Grec!..

— Καὶ λοιπὸν ἡ toilette;

— Καὶ λοιπὸν ὑπερ' ἀπ' αὐτὰ τὰ nouvelles καὶ πολλὰ ἄλλ' ἀκόμη, ἀπὸ λόγο 'εἰς λόγο τὴν ἐρώτησα ποῦ magasin τῆς φουρνίσει αὐτὸ τὸ ὠραιο μεταξωτὸ της. Μοῦ εἶπε πῶς τῆς ἔρχονται πάντα κατ' εὐθειαν ἀπ' τὸ Παρίσι, κα!..

— Καὶ λέγουν πῶς ὁ σύζυγός της τᾶχει πολὺ στενά...

— Ναι, ἀλλὰ καταλαμβάνεις, ma petite amie, ὅταν πρόκηται γιὰ τὴν mondanité, δὲν μπορεὶ κανεὶς νά συλλογίζεσαι τέτοια φιλά πράγματα...

— Ἄ, bien sûr,...

— Πῆρα τὸ numero τοῦ μαγαζιοῦ κι' ἐγριψα νά μοῦ φέρουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Χθὲς λοιπὸν μοῦ ἤλθε ἀλλὰ... εἶναι μιὰ ἀθλιὰ imitation καὶ δι' ἐξέρις πᾶσο, μὰ πᾶσο συγχύσθηκα!.. Ἀπὸ τὸ πρῶν γυρνᾶ τὸ Πέρα καὶ δὲν εὐρίσκω τὸ ἴδιο...

— (Κατ' ἰδίαν) Δόξα τῷ Θεῷ! δὲν θάξῃ καὶ κούτῃ, ἀφ' οὗ ἐγὼ δὲν ἔχω!.. (Μεγαφορῶνως) Κρίμα, λυπούμαι πολὺ... Μὰ τί νά γέινῃ...

— (Με τόνον παρακρόνου). Ναι, αλλά ν'εδλερες τί ώρακι τής π'ήγινε τής Mme Xanthopoulos !...

— A propos, πόσων χρόνων λές νά ήναι;

— Είναι σωστά σ'αράντα πέ. ήθελα νά 'πώ τριάντα δύο...

— Είναι βεδικά; δέν είναι παρακρόνου...

— (Δυσχερειαμένη) Μά!.. άρ' ού συνομιληκή μου...

— 'Α, τότε, άλλζζει... Μά είναι δά πολύ charmante μ' αὐτήν τήν riquante τουαλέττα.

— Είδες τί νίξ journaux de modes;..

— Είδε τή Saison και τήν Mode Nationale, που πολύ μ' άρέσει...

— Εβδία, ή mode nationale τών γαλλων είναι και πρ- παι να ήναι και 'δική μας nationale.

— Νά σι 'πώ, θά ήσκι μεθύριον εις τό five o' clock τής Mme Papadopoulos;

— 'Όχι, θά είμαι εις τήν partie de plaisir τής Mme Georgiadès.

— Τής Πολυζίνης;

— Ναι, τής Poly καλλίτερη 'πίς. Δέν 'μπορώ νά τά προ- φέρω άν δέν τά μεταρρίσω αὐτά τά άνόητα ίλληνικά όνόματα!

— Ξέρεις, καθύμνη, στινοχωρούμε πολύ 'ς τό σπίτι. Τί νά κάμη κανείς; πώς νά παράτη τής ώρας ώς τό βράδυ; Σπ- κόνουμε 'ς τās ένδεκα, ένθουμα, κάμνω λιγάκι μουσική... αλλά κι' αὐτήν ξέρεις τήν βαρβίται κανείς... άηδίατα πλειά και Mozart και Bethoven... pour dire la vérité κάμνω πώς τούς άρέσω, γιατί βλέπω πώς τούς άρέσουν όλοι, αλλά δέν βρίσκω καμιά ουσία 'ς τή σοβρά μουσική των... 'Επει- τα άλλζζω πάλιν, βγαίνω έξω... Ένοείς; δέν είμαι κευμέ bourgeois έξφρα νά καταβαίνω 'ς τήν κουζίνα...

— 'Α, βέβαια, αὐτό δέν πεί 'ςίμιζά γυναικα mondaine.

— 'Ακούς εκεί! τί μεμίλει γιά τό menage; τότε τί θά διαφέρω από τή femme de chambre, που έχω;

— Sur ça, πώς είναι τά μικρά; πώς και ή mignonne, ή Marie;

— Έχω νά τήν ιδώ τρεις ήμέρας. 'Από τό πρωί όταν έχω κοιτύματι ίκείνη παίρνει τό leçon de piano της μέ τήν και- νούργια Mademoiselle. 'Επειτα βγαίνω έξω, και θερρώ, βγαίνει κ' ίκείνη, αλλά δέν ξέρω που τήν πηγαίνει ή gou- vernante. Τό βράδυ όταν κάγω 'ς τό σπίτι 'ς τās όκτώ τό παιδί είναι κοιμισμένο. 'Ότε πολύ όλίγο τό βλέπω.

— Είναι καλή ή νέα γαλλίς 'δασκάλισσα 'πού σ' έπρομή- θησα;

— Είναι καλή, αλλά δέν έχει καλή prononciation, γιατί, δέν εν' άπ' τό Παρίσι, και θά τήν βγάλω, έννοείται. Σάσεις χωρίς prononciation!.. Τό παιδί είναι τώρα 5 έτων και παίπει νά πείρη ton parisien από τώρα, γιατί έπειτα... 'Η έλλη 'πού είχα, ma chère, ή έλληνίς, ήτο scolastique. Δέν ώμιλούσε ποτέ γιχ μόδας, δέν ένδικαίρετο ποτέ γιά κανένα scandale... άν πής τά γαλλικά!.. ένόμιζε πώς μόνον με γαλ- λους έπρεπε νά τά όμιλήη!.. 'Αν 'μπορής, έχε τίποτον άν- θρωπο μέσ' 'ς τό σπίτι σου!...

— Και ό. Albert σου;

— Τόν έχω εις τούς Frères Jesuites, κ' έσση είμαι βα- βαίχ πώς αὐτό τό παιδί θά πείρη τόπο 'ς τήν κοινωνία... Νά διής πώς ίμαθε par coeur όλη τήν histoire de France! ..άν πής τήν géographie!.. όλα τί départements τά ξέρη, departement de la Loire, departement du Rhone και κλπ. κλπ. Βέβαια δέν έννοει τί άποστηθίζε, αλλά άδιάφο- ρο, μαθαίνει νά όμιλήη. Μόνον τόν Catéchisme τόν έξήγησαν...

— Καλά κάμεις και τόν έχεις εκεί. Ξέρεις 'ς τήν έσση μας νά μανθην κανείς ίλληνικά είναι μεγάλη άνοησία.

— 'Α μπά! είναι ή μεγαλύτερα bonhomme.

— Είναι μόνον γιά τά στόματα τών δασκάλων, αὐτών δά 'που κάθονται 'άν βλάκες και σζήτητον με τόσο χιοσμορ τί ήταν ό 'Όμπος.

— 'Ο 'Όμπος; ό Homère 'που λίγουν; 'Αλλάβια, τί ήταν;..

— Ξέρω κ' έχω, καθύμνη; Θερρώ... στρατηγός;... έπολέμη- σι, νά διής με ποιούς;... Μέ τούς Πέρας!..

— Μά νά σου 'πώ δά, ma petite, ίκείνη ή Mme K. άνοίξε κάτι salons!..

— Αηχα! νά ιδής... ήμην προχθές ίκεί φορούσα τήν παυνη toilette μου... (μέ λάμποντας όφθαλμούς); Είδες τήν τελει- ταιζ μου, τήν gris perle με chemisette rose pale;

— Τήν ιδυμάσα...

— En attendant σου έλεγα πώς γίνονται δά ίκεί 'ς τά salonia τής Mme K. κάτι ιστορίας...

— Δέν μου λics κανένα μικρό νόστιμο scandale; ξέρεις πόσον άγκώ νά τ' άκούω...

— Νά σου 'πώ έν... (Βλέπει περίξ, έίγα κύπτε εις τό ού; της και τή όμιλεί ίπί μακρόν.)

'Αμφότεραι κατ'άλοσσαι

— Shoking!

— Shoking!..

— Είναι δά καλός reporter.

— (Κολακευμένη) δέν είμαι; 'Αλλά μάς άκούει, θερρώ, ένα φλόαρι πουλί του Βασπόρου... Είναι κορώνη, νομίζω... και είναι ίκπνό 'νά μάς προδώση εις όλους τούς feuilletonistes 'που έχουν τήν άδικακρία νά μάς παρουσιάζουν demasquées 'ς τό δημόσιον...

— Κορώνη; δηλαδή une corneille; ma chère;... Αι, αι, ά; φύγωμεν λοιπόν. Bon jour, σί άφίνο.

— Au plaisir, á demain, φιλάττη μου!..

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Αί δημόσιαι προφορικαί εξετάσεις του άρρεναγωγείου Διπλοκιοτίου.

Τόν ένθουσιασμόν ήμων όπέξ τής άνακαινίσιας και έξυ- γιάνσιας τής δημοτικής έθνικής παιδείας, έστω και έπί κινδύω του νά προσκρούσωμεν εις γλώμας και άπομιχθέντας, ούδέποτε άποκρούσωμεν. Καθ' ότι φρονούμεν ότι, όπως έπιβλη- θασι και έπικρατήσωσιν αι όύγιαις ιδέαι, άνάγκη πρό πάντων νά ευσεβώσιν άνθρωποι τινες έν ύστερα τιθέμενοι τήν τών πολλών δόξαν και άνευροκοντες; έν έαυτοίς τό θαρρος όπως ύπερμαχθήσωσιν αὐτών διακρούσας έστω και ίπί θυσία του νά προακούσται κατ' καλαίων και ίσχυρισμένων προλήψεων.

Και λοιπόν τήν εκπλήρωσιν του ένθουσιασμού ήμων όνειρου ύπερ του μεγάλου κινήματος τής εκπαιδευτικής ήμων μεταρ- ρυθμίσεως; μετά χαράς άνευρίσκόμεν έν τή άρρεναγωγείω τής κοινότητος Διπλοκιοτίου, του όποιου ό ίδιοφοός διευθυντής κ. 'Απόστολος Σαριγιάνης φαίνεται προωρισμένος νά δράση ουχι μετρώς έν τή καθ' ήμάς μεταρρυθμίσει και έξυγιάνσει τών εκπαιδευτικών πραγμάτων, άν τύχη τής απαιτουμένης προς τούτο ένθαρρύνσιας και ύποστηρίξεως παρά τών άρροδίων.

Δύναται τις είπειν ότι τό ύπ' αὐτόν άρρεναγωγείον δέν είναι άπλή σχολή παιδων, αλλά διδασκαλείον τοποῦτον θά ήδύνατο νά ώρληθῃ εκπαιδευτικώς; πώς διδασκαλος άν ήθελε νά καταμελετήση έν του σύγγυς τήν διαμόρφωσιν του έν αὐτῷ ύπό του κ. Σαριγιάνη είσαχθέντος συστήματος

Ελευθερία

και την ολην διαξαγωγήν της διδασκαλικής εργασίας. Ο κ. Άποστ, Σχολάρχης, προβάλλων ως αποδείξεις εκλαϊκευτής της καθ' όλου παιδείας εις τας δημοτικές τάξεις, ερείδων δε το εκπαιδευτικόν αυτού σύστημα επί ψυχολογικών και παιδαγωγικών βάσεων, καταρωσάμενος να προαγάγη το υπ' αυτόν εκπαιδευτήριον εις πρότυπον αστικήν αρρένων σχολήν, της οποίας ουχι μόνον οι αποφοιτώντες αποτελούν έκαστος καθ' εαυτόν άρτιον πνευματικόν συγκρότημα, αλλά και αι μικρόταται τάξεις, αιτινες δὴ περιέχουσιν άρτιον ηθικόν θάλαμον πνευματικής ζωής και αὐτεργείας, έχουσαι τας βάσεις και τὰ στοιχεία πλήρους συγκεντρικής εγκυκλοπαιδείας.

Οι μαθηταί της σχολῆς Διπλοκιοτίου απέκτησαν ηθικόν έρω, και εις τούτου, όπερ άλλως τε αποτελεί το ζωτικώτατον πάθος εκπαιδευτικής δράσεως κέντρον, δύναται τις να συναψίση, όσως τας έντυπώσεις αυτού ουχι εν τών εξετάσεων, αιτινες μικρόν μόνον αερώσι την αυλαίαν του καθιστώμετος πάσης σχολῆς, άλλ' εν της όλης αθροένως αλλά σθεναρώς εξαλασσόμενης ήμερησίας λειτουργίας του υπ' όψει σχολείου. Έν σχέσει προς τούτο δὲν δύναμεθα η στέντοριώς και γνηθύνως να υποδείξωμεν εις την εκτίμησιν των τε ειδικών κύκλων και του εύρους δημοσίου τους εξαίρετικού: την επαγγελματικὴν αξίαν διδασκαλίας της σχολῆς, όστινες από κοινοῦ μετά του διευθυντοῦ οριζαρώτετοι, έγινόντο όργανωται του συστήματος, ίκανοί ήπως καταλάβωσι διακεκριμένην θέσιν εν τῷ υπέρ πάν άλλο εύλακεί όσαν και δυσχερεί σταδίῳ της δημοτικής παιδείας εις βάθρων αναμορφωμένης.

Άλλ' απορούμεν εις τίνα εν αυτών πρώτον ν' απονιμίωμεν τον δημοσίον επαινον, όστι τόσον η έμβριθής και έδραία εργασία του κ. Άχιλλέως Μοσχόπουλου, όσον και η εκτάκτως παιδαγωγική και πολλῆς αξίης δρασίς του κ. Γ. Καρατζά, και η εξαίρετικῶς γλαφυρά και πολύτιμος διδασκαλία του κ. Γ. Καλδη, ως και η πεφωτισμένη ένέργεια των δύο άλλων κ.κ. Θεοδοσιάδου και Άγγελικου, τσοσούτου λόγου είναι αξίαι, όστε θα είδει ν' άπερωσώμεν εις έκαστον αυτών, και ίδιον άθρον.

Προϊτιομεν εν τῷ προτέρῳ φύλλῳ ότι δὲν ροθούμεθα μή η ανάγκη των εξετάσεων τούτων γείνη έωλος μέχρι σήμερα.

Τούτο δε διότι, αναγράφουσι την ολην ταύτην σχολικήν άποψιν, δὲν εξαίρουσι: άλλῶς άπομα άλλ' ανακηρύσσουσι ιδέας, ιδέας φωτεινάς αιτινες εύχόμεθα όπως γενικῶς επικρατήσωσιν άπάτελοῦσαι τας βάσεις της επί τα βελτίω τρέψης του έμψου μαλλοντος.

Όλους τούτους τους εύγαῶς δρώντας πρότυπους διδασκαλικῶς μετά του ανεκτιμητοῦ αυτών διευθυντοῦ η Παιδαγωγική δὲν συγχίρει, διότι είπαι παντός συγχρητηρίου άνωτεροί. Ευδαίμονίζεαι μόνον την κοινότητα Διπλοκιοτίου εύτυχήσαν να έχη τούτου πρότυπον αρρενωγείον, όπερ όφείλει να περιέχη στοιχειῶς ως κόρην οφθαλμοῦ και τιμητήν του κοινωνικοῦ μέλλοντός της, αδάμαντά, μεγίστην αποτίμωσιν, την εύγνωμοσύνην αυτής εις τους πρωταίτιους της εκπαιδευτικής παλιγγενεσίας της.

ΟΙΚΙΑΚΑ
ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΗ

Προσεγράψαι οκ εύθνήτατον και άμα αναγκαστικόν, κατασκευάσετε εν χάρτου. Κόψετε την χάρτιν εις μικρότατα κερμάτια εκλέγουσα αυτόν μαλακόν και εύκαμπτον, αποφεύγουσα δε τας ερμιρίδας, αι οποίαι απορροῦσι την βασιάν όσμήν της τυπογραφικής μελάνης. Περιλείετε τον έγκον των κερματίων έντός θήκης εν πανίῳ και έχετε όστιν δραστέον και άπαλόν προσκεχλαίον, όπερ άλλως τε ολίγιστον ός εντόχισε κόπον και χρέματα.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Ζαχαρόπηκτον βερυκόκκων (μεσέλι). Εκλέγετε βερυκόκκα (κασιό) μεγάλα και όχι πολύ άριμα, τα τρυπάτε τῆδε κακείτε με κερσίον, τα βράττετε εις βράζον ύδαρ, όπου βράζουσι ενος οῦ μαλακώσωσιν, έπειτα δε τα στραγγίζετε εντός λεκάνης, σκεπάζετε με σιρόπιον όχι πολύ πυκνόν και τα καλύπτετε διά χάρτου. Την έπιούσαν τα στραγγίζετε πάλιν

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ
HENRY GREVILLE

ΚΗΦΙΣΙΑ

Η.

Προσεκλήθη διά τηλεγραφήματος, την άνέρμεν δὲ εις τον σιδηροδρομικόν σταθμόν ο γέρων ίατρος της οικογενείας των, παλαιός και πιστότατος φίλος όπως την κατχότηση ενήμερον της καταστάσεως και των γεγονότων.

— Κόρη μου, επί του παρόντος ο άρχηγός της οικογενείας είναι σύ. Η μήτηρ σου δυνατόν να ζήση 30 και 40 έτη, άλλά δυνατόν και ν' αποθάνη απόψε η αύριον. Η καρδιά, ο εγκέφαλος και όλα τα νευρικά κέντρα παρ' αυτή ύπέστησαν άλληθείς ήθικας λεηλασίας, αιτινες δυνατόν να έχωσιν άμεσα τάποτελέσματα. Η παρ' αυτήν παρουσία σου ανάγκη να να είναι διαρκής και ενδελεχής. Ουδέ στιγμήν δὲν θα την εγκαταλίπη, διότι εις δυσάριστος άλλά και εις εύχάριστος λόγος άπροσίκτου τινός, άπερισκέπως προφερόμενος προς αυτήν δύναται αυτόστιγμαί να την φονεύη. Πες ήθικός κλο-

νομός, πάσα φροντίς, πάσα μέριμνα πρέπει να είναι μακρόν αυτής. Θάρρος, τέκνον μου.

Ότε την έφερον εις τον οίκον την έβλησεν εις το μέτωπον και απήλθε παρευθός. Έκείνη έθηκε την χείρα επί της καλοσύνης καρδιάς της και κατέπιε τα δάκρυά της. Δὲν είχε καιρόν να κλαύη η γενναία ψυχή!

Η παρουσία της επέφερον άμεσον μεταβολήν εν τῷ οίκῳ, όπου τα πάντα προσέλαβον βαθμηδόν την προτέραν άποψιν, η δε ύγεία της άσθενούς, χάρις εις την άγρυπνον νοσοκομίαν της εύγενούς παρθένου, δὲν υπερεπέδησε μὲν άκόρη τον κίνδυνον, ούχ ήττον όμως προσέλαβε καλλιτέραν τροφήν.

Η υπό της μαγείρου άγωγή μόνον εξακολούθει, άλλ' αι έννευριστικά της λεπτομέρειαι δὲν επηλείουσι πλέον την άσθενή επικειλώ: αποκρυπτόμεναι υπό της Κερσίας.

Αίφνης, περί την δειλην της ήμέρας, άκριθώς καθ' ην η Ίσαόρα έξηστειλλετο μετά της κ Ρικλώ, ο Γαετιάνος άνέβη ασθμαίνων την κλίμακκ.

— Ο Άρμάνδος Καρβάλλ είναι κάτω, είπει πνευστιών έπεθύμει, λίγει, πολύ να έδη την μητέρα, άλλ' έπειδή είναι αδύνατον τῆ διαβιβάζει τα σεβάσματα του.

Η κ. Μωδέρ προσέβλεψε την θυγατέρα της εκζητούσα το βλέμμα αυτής, όπερ όμως ένως κάτω. Άνεπόλησε κάρουα το γνωστόν πλέον εν τῷ οίκῳ τρυφερόν αισθημα της άγνης κόρης διότι ο εύγενής έρωσ εις τας τοιαύτας άγνάς και και άφιλείς φύσεις είναι αδύνατον ν' αποκορβή καθ' ότι αυτές

μή προσοχήν, βάζετε τό σιρόπιόν των διά νά πυκνωθῆ ὀλίγον, τὰ βράντε πόλιν μέσα ἀφοῦ τὰ καταβιάσεται καί τὰ καλύπτειτε πάλιν μέ χάρτιν. Τοῦτο ἐπαναλαμβάνετε ἐπί 6 ἡμέρας, ὅτε καί τοποθετεῖτε τὰ βερύκοκκα ἐντός ὑελλίνων δοχείων, ὅπου πάλιν τὰ σκεπάζετε μέ χάρτιν ἐμβαβεργμένον εἰς οἰόπνευμα. Κατόπιν κλείετε τὰ σιρόμικ τῶν δοχείων ἐφ'ἑστηκώς.

(Ὁλ. δ.π. κτ. μ.σ. γ. 8—10.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΕΡΓΟΧΕΙΡΟΥ

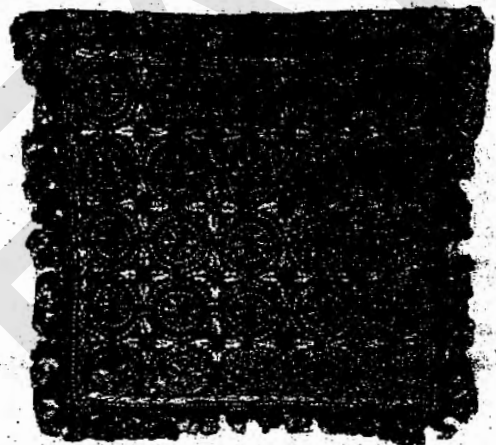
Προσκέφαλαιον ἀνακλίντρον.

Τό ὄπ' ὄφει προκειφάλαιον εἶναι κατασκευῆς σουηδικῆς. Τό ὅλον αὐτοῦ τετράγωνον ἔχει ἐκτάσειν 34 ἐκποτοτομίτρων, παρέχει δέ λαμπράν ἀποψίν διά τῆς ἀρμονικῆς ἐναλλαγῆς τῶν χρωμάτων καί τῆς κανονικῆς τῶν σχημάτων διαγραφῆς. Τό ἴδιον εἶναι βαθύ κίτρινον ἐπί τοῦ ὁποίου προσκολλάτε διά λεπτοῦ σειραδίου (cordonnet) ἐπιγραμμμένου μέ χρυσοῦν νήμα, πάντα μακρᾶς λωρίδας εἰς ὄχρου κυανοῦ ἀποτελουμένα; ἐκάστη ἐκ πάντε μεγάλων κύκλων. Ἐντός τῶν κύκλων τούτων κεντᾶτε ἀνθ' ἐξάκιντα δι' ἀνακλίντρον χρώματος ὁμοίου πρὸς τοῦς κύκλους. Ἐντός δὲ τῶν ἀπομενόντων μεταξὺ τῶν κύκλων σταυροειδῶν διαστημάτων κεντᾶτε μέ ἀνακλίντρον λεῖον (point plat) ἀνὰ τέσσαρα φύλλα χρώματος ἀνοικτοτέρου κυανοῦ σταυροειδῶς; ἐπίσης συγκαταόμενα διά μικροῦ κινδάνδρου μέ βελονῆς κυλοῦ (point de tige) χρώματος; ἐλαιοχρόου. Ἡ περιμπλησιούσα τὸ ὅλον περὶ συνεχῶν φυλλαρίων κεντᾶται ἐπίσης ἐλαιόχρους. Πέρι δὲ περιγράφετε χρυσοῦν (frange) ποικίλον περιέχον ὅλα τὰ περιλαμβανόμενα ἐν τῷ ἐργοχειρῶν χρώματα. Οὐχ ἥττον τὸν ὅλον χρωματισμὸν δύνασθε νά μεταβάλητε κατὰ βούλησιν, ὡς λ. χ. ἀντὶ κίτρινου καί κυανοῦ νά ἐκλιθῆτε διά τὸ ἴδιον μέλαν βελουδον διά δὲ τοῦς ἐπικολλημένους (appliqués) κύκλους ἐπιούχον φαιὸν ἢ γαλακτόχρονον (craie au lait) τὰ δὲ ἀνθ' νά κεντᾶσθε ροδόχρον, καί τὰ στυροειδῆ φυλλαρία ἀνοικτοτέρω τοιαῦτα, ἢ ἀνοικτὰ ἐλαιόχρα. Ἐν γένει ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἐργοχειροῦ τούτου ἱκεταί ἐκεί ἀκρεβῶς ὅπου καί ἡ δυσχέρεια, δτ-

λαθῆ εἰς τὴν μεγάλην συμμετρίαν τῆς περιπέφωσ τῶν σχημάτων καί εἰς τὴν ἀρμονικὴν τῶν χρωμάτων συναρμολόγησιν.

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Κεφ Α. Ἀγγ. Ἀδριανούπολιν. — Σχετικῆ διαταγῆ ἰσθῆ, δι' ἐγγράφην συνδρομητῶν εὐχαριστοῦμεν. Ἡ μέγρι τοῦδε ἀταξία περὶ τὴν λήψιν τοῦ φύλλου ἀφορᾷ εἰς τὰ ταχυδρομεῖα καί οὐχ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ φύλλου. — Κεφ Ι. Χ. Ἰωάννινα. — Γράφομεν σήμερον μετ' ἀπείρων εὐχαριστιῶν. Κεφ Ν. Σ. Ν. Ὁδῆσόν. — Γράφομεν ἐν ἐκτάσει διὰ τοῦ αὐτοῦ ταχυδρομείου. — Κεφ Ν. Κ. Κάρρον, Ματαριε. — Γράφομεν ἐν ἐκτάσει διὰ τοῦ αὐτοῦ ταχυδρομείου. Ἐλπίζομεν καί εὐχόμεθα περὶ τῶν καθ' ἑμῶς τὰ κράτιστα. Ἀναμνηστικὴν ἐπιστολὴν καί περισπούδαστον συνεργασίαν. — Κεφ Α. Α. Τερουσαλήμ. — Γράφομεν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενεῖς προσπάθειας. Φύλλα εἰς νέους συνδρομητὰς ἀποπέμπονται. — Κεφ Κλ. Β. Κίον. — Εὐχαριστοῦμεν διὰ κολλασυτικῆς κρίσεως. — Κεφ Μαχ. Σ. Γαλατῆ. Δημοσιεύεται προσεγγίως εὐχαριστοῦμεν. — Κεφ Ν. Εὐθ. Ἐνεκὸν ὄθα. — Περιφρονεῖ τὸν δρόστην καί γελᾷ μόνον. — Κεφ Κλ. Κ. (Ι. Χ.) Κεφ Α. Δ. 8. φ. Πέραν καί Μακροχώραον. — Δημοσιώμεν προσεγγίως. Ἀντιβλήθη ἕνεκα κληθῶρας ὄλης. Εὐχαριστοῦμεν.

Προσκέφαλαιον ἀνακλίντρον.

Τύπος: Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ, ὁδὸς Χαράτου, Ἄρ. 12.

ὕπερβληρικῶς, οὕτως εἰπεῖν, πρὸς ἐκείνους, ληληθῶς δὲ καί πρὸς τοὺς ἄλλους, ἀκούσιως ἐκγυῶν προδίδουσι τὸ αἰσθητικὸν τοῦτο δι' ἀισθητῶν ψυχολογικῶν σημείων, δι' ἑνὸς ἐρυθρίματος; ἢ ὡχρασίως αἰρινδίας; δι' ἑνὸς βλεμματός; ἢ μαιδιάματος.

Διηρωκῆθα, ἦτο ἀρχὴ γερῶνιμον νά ἐκθίσῃ τὴν Κηρσίαν εἰς συνδιάλεξιν θερμοτέρως τινὸς κρίσεως μετὰ τοῦ κέτω ἀναμνηστικῶς ἔξου, ἢ ἢ περιπτώσει; ἢ ἀναπαύσει; ἢ ἢτο μονομερῆς; Ἀλλ' ὑπερβλήτικα κατ' ἴδιον βεβαία περὶ τοῦ ἐναντιοῦ, εἶπε δὲ καθ' ἑαυτὴν ὅτι αὐτῆς μὲν ἡ ζωὴ ἦτο τι ἐρήμιον, ἢ δὲ εὐδαίμονον; τῆς θυγατρὸς τῆς μόνον ἐν τῷ γάμῳ τούτῳ ἔκειτο. Διατί λοιπὸν νά μὴ παράσχη εἰς τὰς δύο εὐγενεῶς ἀγαπωμένους ὑπάρξει τὴν γλυκεῖαν εὐκαιρίαν τῆς ἐμπιστευτικῆς πρὸς ἀλλήλους συνδιαλέξεως;

Αἱ σκέψεις αὐταὶ διασταυρώθησαν ἐν χρόνῳ βραχυτέρῳ τῆς στιγμῆς.

— Κηρσίαν, εἶπε, θέλει νά ὑπαρξῆς σὺ μετ' ἐμοῦ τὸν Κερβάλ; φοβούμεαι μὴ δυσχερῆσθῆς διὰ τὸν πολλὰς ἴλιαν ἐν κερῶ τῆς ἀουσίας σου καί οὐδέ τὸν ὑπερβλήτικον. Ἰποδίζου τὸν ἐν ἀνέσει ὡς ἐν ἡσῷ ἢ οἰκοδόμησιν, ἀκούεις;

— Καλὰ, μήτηρ, ἐφηθήσας καί ἀπῆλθεν ἐν σπουδῇ.

Κατέβη βραδέως τὴν κλίμακκα. Ἐκείνη αὐτῆς βαθμῆς ἦτο ἐν βῆμα, μορσιον βῆμα, αὐτῆς πρὸς τὸ ἀνέκλιθον!... Ἐνείκει, ἠθῆναιτο τοῦτο κελῶς καί διὰ τοῦτο ἐσάνει ἰδάρουν, ἕκαστον αὐτῶν.

Ὁ ναι ἠγάπα τὸν Ἀρετῶν!... Ἀνασκάπτουσα τὰ ἔγκατα βῆθη τῆς ψυχῆς αὐτῆς, αὐτὸν καί τὸ ἰδάλμα του, τὸ γλυκὺ ἀποθεωμένον ἰδάλμα, διέβλεπεν ἐσαεὶ ἐν ἐκείνῃ αὐτῆς-σελίδι. Ἀπὸ πάντε ἴδη ἱσθῆν ἢ ὡχρῶς αὐτῆ ἰδανικῶς ληληθῶς ἐπέβλεπεν ἑαυτὴν εἰς τὴν δροσερῶν καί θερμῶν νεκρικῶν καρδίαν τῆς, τὴν παρθεῖον καρδίαν τῆς, ἣτις οὐδὲν πρὸς οὐδένα ἰλάει, ἀλλ' ἀπέκρυπτε τὸ γλυκὸν αἶμα τοῦτο πάθος τῆς ἐν ἑαυτῇ.

Καί ἐν αὐτῆς δὲν τὴν ἠγάπα;...

Ὁ, τότε θά ἔμενε παρὰ τὴν μητέρα τῆς, ἐν τὴν νόσησιν καί θεραπείῃ αἰωνίας, καί οὐδέ πάλιν θά ἐμάνθανε τὸ αἰώνιον ἄλγος τῆς, ὡς οὐδέ πάλιν θά ἐμάνθανε τὸν αἰώνιον ἔρωτά τῆς.

Ἀλλ' ἐν τὴν ἠγάπα καί αὐτός;.....

Ἐπέβλεπεν εἰς τὴν αἰθουσαν ὑπὸ τοιαύτην σκέψιν, ροδόχρους τὴν μαρμῆν ὑπομειδούσα καί ἀγιδὸν ἀπυλαισθητῶς ταίνουσα τὴν λεπτὴν χεῖρά τῆς.

Ἐκείνος ἔστατο ἄρθος, ὡχρῶς ὀλίγον καί οἰνοὶ κατὰκοπος, λαβὼν δὲ ἱσθῆν ἑλαφρῶς τὴν ταυνομένην χεῖρα.

— Βλέπων ἑμᾶς, διηροῖς, αἰσθάνομαι ὅλον τὸ βάρος τῆς ἀδιασφαλείας, ἢν διέπραξεν μὴ ἀναχωρήσας ἀμείως. Αἰσιον ἢ κυρία μήτηρ σὺς ἀσθενεὶ σοδαρῶς;

(Ἐπειτα συνέχισεν)

Τη ἀπηνειτό τις τὸ μέγα καὶ ὕψιστον τῶν δικαιοματιῶν της, τὸ δικαίωμα τῆς παιδείσεως καὶ ἀναπτύξεως τοῦ νῆος, ἢ τὴν μεγίστην ἀνθρωπιστικὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἀξίαν της, ἐξ ἧς ἐκεῖνο πιστῶς ἀπορρέει καὶ εἰς τὴν ἀντανάλωσιν ἐν ταύτῃ;

Καὶ τότε ὡς καὶ σήμερον, νομίζω, οὐχί.

Καὶ τότε ὡς καὶ σήμερον πολὺ ἀπειχεν ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν σοβαραὶ καὶ ἀξιοματικά· συζητήσεις ἤγείραντο ἀν' ἡ γυνὴ δύναται ἢ οὐ νὰ καταταχθῆ μεταξὺ τῶν ἐμφύχων πλασμάτων, ἀν' ἡ γυνὴ δύναται ἢ οὐ νὰ διαπαικίσθῃ ἐξίσου πρὸς τὸν ἄνδρα νοερὸν δάπιδου ἀνωτέρας καὶ αὐλοῦ ὑπάρξεως.

Ἀφ' οὗτου ἡ τρισαγία καὶ ἔκπαγλος τοῦ Ἐσταιρωμένου θρησκεία ἐπεξέτεινε προστατευτικῶς ἐπὶ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα τὸν ὡς τῆς Ἡοῦς φωτεινὴν καὶ χρυσοφρόδινον πέπλον της.

Ἀφ' οὗτου ἡ μυροδόλος αὔρα τοῦ Γολγοθᾶ ἐξεχύθη πανταχοῦ λιβανίζουσα τοὺς ἀέρας καὶ σκορπῶσα τὸν εὐάγγελον ψιθυρισμὸν τῆς περὶ τῆς ἐνότητος τοῦ ἀνθρώπινου κλήρου καὶ τῆς καθολικότητος τῆς ὑπερκοσμίας ἀγκάλῃς τοῦ γαλανοῦ καὶ εὐέλπιδος Οὐρανοῦ.

Ἀφ' οὗτου, λέγω, ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ διὰ τοῦ στόματος τοῦ θεωρημένου Παύλου ἐκήρυξε τὸ ἀίδιον ἐκεῖνο ἔπος «οὐκ ἐν ἄρσεν, οὐκ ἐν θήλει», τὰ δεσμά τῆς θήλικης δουλείας τῆς γυναικὸς ἀνηγερεῖ κατέπεισαν καὶ ὁ δαίμων τῆς παχυλότητος καὶ τοῦ εὐτελισμοῦ τοῦ ἐν τῇ ἀρχαιότητι γυναικεῖου βίου ἐξηφανίσθη ἀνεπιστρεπτί ὡς νικητορτικῶς σκιά πληγείσα ὑπὸ τοῦ πρώτου χρυσοῦ καὶ πυρώδους βέλου τοῦ ἀργυροτέλου Ἀπολλωνίου.

Τί λοιπὸν ζητεῖ σήμερον διὰ τῆς χειραφετήσεως ἡ ἑλληνικὴ γυνὴ;

Δὲν ἐμερίμνησεν ἀπὸ πολλοῦ τὸ ἔθνος ἡμῶν περὶ τῆς θήλικης καὶ νοσητικῆς ἀναπτύξεως της καὶ δὲν εἶναι ἀπανταχοῦ τοῦ ἐλληνοῦ ἰδρυμένα χάριν αὐτῆς καλλιμάρμαρα — πλεόν τοῦ δέντος μάλιστα, — μούσατα τεμένη κατωτέρας καὶ μέσης παιδείσεως, ἀλλ' ἐν ταῦτα ἀπέδωκαν μέχρι τοῦδε ἡττονας τῶν ἀναμενομένων ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῆς καὶ τοῦ ἔθνους, τὸ ζήτημα εἶναι καθαρῶς ἐκπαιδευτικὸν καὶ οὐχὶ κοινωνιολογικόν.

Δὲν τῇ ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ πολλοῦ ἡ κοινωνικὴ σημασία καὶ δὲν τῇ ἐπατράθη διὰ τοῦτο ἡ ἐλευθέρω καὶ ὅλως ἀκύλυτος ἐμφάνισις εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ ἀστικά κέντρα, (τῆς ὁποίας δυστυχῶς καὶ κατὰ χρεῖσιν μάλιστα φαίνεται ποιήσασα καὶ ποιούσα), ὑπὸ μόνον τῆν ἀπαρτίτητον συνοδείαν τῆς ἀχωρίστου αὐτῆ σεμνότητος καὶ τῆς ἀπαρτελείου καὶ μεμετρομένης τοῦ ἔθνους καὶ τῆς συμπεριφορῆς αὐτῆς λογικῆς;

Δὲν ἀνωμολογήθη αἰετοπε στεντορείως παρεκτός της ἐν τῷ οἴκῳ ἀνθρωπιστικῆς δράσεώς της ὡς μητρός καὶ οἰκοδομοῦνης καὶ ἡ ἐξοχος δύναμις τῆς συμπτύξεως αὐτῆς εἰς τὰ κοινὰ φιλανθρωπικὰ ἔργα, ἢ δι' ἰθυσίαι σωματείων καὶ ἀδελφοτήτων φιλανθρωπικῶν ἔργων ἐχόντων τὴν περιβαλψίν τῆς πασχούσης καὶ ἀποκλήρου κοινωνικῆς μερίδος, ἔργων ἡμετέρῳ ὀποῖον διαλαμπεῖ ἐξοχῶς τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δωρηθῆν εἰς τὴν γυναικὰ ἑξαιρετικὸν τάλαντον τοῦ ἐλέους καὶ τῆς ἀποργῆς, δὲν εἶναι ἔργων πολὺ ἀρχαιότερον τῶν 15 ἢ 20 εἰσῶν, ἀρ' ὡν ἐδημιουργήθη καὶ παρ' ἡμῖν τὸ λεγόμενον χειραφετητικὸν κίνημα;

Ἄρα ἡ ἑλληνικὴ γυνὴ καθ' ἣν στιγμήν ἐκζητεῖ καθυστασιζόμενα ὄθεν κοινωνικά αὐτῆς δικαιώματα, καταφάνεται οὐδένως δικαιώματα σταυρομένη.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν στασιάζει τούτων, ἱραντάσθῃ νὰ ἐκζητήσῃ ἄλλα, ἄλλα ἐκπύρακτα καὶ φαντασιώδη διὰ

μόνον τὸν λόγον ὅτι εἶδεν ἐκζητούσας τοιαῦτα τὰς ἀλλοθις ὁμοφύλους της.

Ἐζήτησε λοιπὸν νὰ γείνη ἰατρός, δικηγόρος, ἔμπορος, οἰνοπώλης, μεταπράτης, δημόσιος ὑπάλληλος διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι εἶδε τὴν Γαλλίδα, τὴν Ἀγγλίδα, τὴν Γερμανίδα, τὴν Ρωσίδα, τὴν Ἀμερικανίδα ἢ τὴν διεθνή της Εὐρώπης Ἑβραίαν, ἰατρόν, δικηγόρον, οἰνοπώλη, ἔμπορον, δημόσιον ὑπάλληλον.

Δὲν μοιάζει ὄλγον ἡ ἀνεμεμάτιστος ἑλληνὶς πρὸς ζηλότυπον καὶ ἀνευ ἀνατροπῆς καρσίδα, ἢ τις ζητεῖ φαντασιοπλήρως παρὰ τῶν γονέων της αὐτὸ τὸ ἄθυμα ἢ ἐκείνην τὴν πλαγγόνα μόνον διότι εἶδε νὰ τα κρατῇ εἰς τὰς χεῖρας ἡ θυγάτηρ τοῦ γέτοιο;

Διὰ τοῦ μεγάλου χειραφετητικῶν κινήματός της ἐν καὶ μόνον κατέδειξεν ἡ ἑλληνικὴ γυνὴ. Ὅτι τὰ χάριν αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς μερίμνης καὶ τῆς πατριωτικῆς γενναιοδορίας τῶν μεγάλων ἀνδρῶν μας ἰδρυθέντα ἐκπαιδευτικὰ καθιδρύματα δὲν ἐξεπλήρωσαν ἀκόμη τὸν προορισμὸν των· ὅτι ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Γένους φιλοδικαίᾳ ἄλλως τε ἐξυπηρετῆσαι τοῦ υπερτάτου καὶ συγκινητικῶς μόνου αὐτῆς δικαιώματος, τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τῆς Παιδείας, δὲν ἐκτεύχθη ἀκόμη ἡ τελειωτικὴ βαθμὶς· ὅτι δηλαδὴ ἡ σήμερον παρεχομένη εἰς τὴν ἑλληνίδα γυναῖκα μέση παιδείσις δὲν κατώρθησεν ἀκόμη νὰ διαπλάσῃ τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς, νὰ ἐβελίξῃ τὸ πνεῦμα της, νὰ τῇ προσδώσῃ γενναῖον φρόνημα καὶ καθαρὸν ἰδεώδες. Ἄλλ' ἀκόμη μέχρι σήμερον μακρὰν τοῦ ν' ἀνόρισθι ἐπαρκῶς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ ἦθος αὐτῆς, τὴν ἀφ' ἧν ἐπιπλέον τοῦ δέντος γυναῖκα, ἀρκούντως δηλ. φαντασιοπλήκτον, ἐπιπόλαιον καὶ ἀκατάρτιστον ἠθικῶς ὥστε νὰ ζητῇ ζηλοτύπως τραγῆματα καὶ πλαγγόνας ἕνα καὶ ἀκατάλληλα πρὸς αὐτὴν χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τὸ ποῖόν καὶ τὴν φύσιν αὐτῶν, ὡς καὶ τῶν γειτόνων κατόχων των.

Ναί, τολμᾷ ἡ γράφουσα νὰ φρονῇ ὅτι, ἀν' ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς κοινωνίαις τὸ χειραφετητικὸν κίνημα ἀπορρέει ἐκ τοῦ ὅλου βίου καὶ τῆς φορᾶς τῶν κοινωνιολογικῶν συνθηκῶν, παρ' ἡμῖν ὅμως ἀπέρρευσεν ἐσχάτως καὶ ὑποβάλλεται ὑπ' ἐνὸς μόνου ὄρου κοινωνικοῦ. Ὑπὸ τῆς ἀρπακείας τοῦ οἴκου καὶ τῆς σχολῆς πρὸς διάπλασιν τῶν χαρακτῆρων καὶ καθαρτισμὸν τῶν κοινωνικῶν τάξεων, θέμα ὅπερ ἐπιφυλάσσεται ἐν ἐκτάσει νὰ πραγματοποιηθῇ εἰς προσεχῆ ἄρθρα.

ΤΙΣ Η ΑΣΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ ἀρ. 14 σελ. 106).

Οἱ νόμοι τοῦ Λυκούργου δὲν ἐπροσάτειον οὐτε τὸ ἰδιώδες τῆς γυναικὸς οὐδ' οὐτοῦ. Τοῦτο δ' ἴγνεται ἐν Σπάρτῃ μεταξὺ τῶν συζύγων πηλὴ σοβαρῶν παρεκτροπῶν, ἀ· ὁ μὲν Λυκούργος συνέχωρει ἐπίκλητῶν τὴν στρατιωτικὴν τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ συνταξίν καὶ σωματικὴν εὐρωστίαν, αἱ δὲ νεώτεροι νομοθεταὶ τιμωροῦσι διὰ διαζυγίου.

Παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἡ θέσις τῶν γυναικῶν ἦν σχετικῶς καλλιτέρα. Ἡ γυνὴ οὐδ' οὐτοῦ ἦν τὸ πρότερον χρηστῆς οἰκοδομοῦνης. Ἀπετάλει τὸν πυθῆνα τῆς οἰκογενείας. Ἀφανῆ τοῖς ἕτοις, δίδωκε τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου εἰς τὰ ἰδιώματα τοῦ οἴκου ἀσχολομένη περὶ τὰ οἰκικὰ. Πάμπαν ἐργασίαν εἰς τὰς θεραπεύσεις καὶ ἰθροῦσι περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων αὐτῆς. Ἄλλ' ἡ ἱκανότης αὐτῆ δὲν ὑπερέβαινε τὸν κόλλον τῆς οἰκογενείας. Ἡ ἐλευθέρω παιδείσις τῆς γυναικὸς ἀντίκειτο εἰς τὰς κοινωνικὰς ἐξέσεις τῶν Ἀθηναίων. Δὲν λέγομεν ὅτι δὲν

δημιουργούν εξαιρετικά παραδείγματα γυναικείων ιδιοτήτων, παρ'ότι εν τῇ κοινότητι τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἡ Ἀσπασία, ἦσαν κατώτερο μὲν ἐκ Μιλῆτων ἀλλ' ἀντιθέτη ἐν Ἀθήναις. Κατὰ τὰς ἰσχυρότερας ἡμέρας ἐν Ἀθήναις ἡ γυνὴ ἀσπαρτεῖτο πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ ἦν ὑποδεστέρα τοῦ ἀνδρός ὡς καὶ οὖν. Εἰς ἡλιθιότητα εἶπε σύζυγον εἶπε θυγατέρα ἡλιθιότητα καλῶν, δὲν ἀντιτίθητο καὶ ἐμφανίζονται εἰς δημοσίαις μέρει ἀπὸ πάντων ὡσαν τῆς ἡμέρας ὡς ἐπικρατοῦ ἀκαλοῦτος αἱ γυναικῆς τῶν τράδων, οἷον ἀσπασίαις, καλῆτριαι καὶ λαοπαί. Πιστὴν εἰκόνα οἰκοδομητοῦ Ἀθηναίας ἀποτυπώσκει ἡ Σουφραν ἐν τῇ Οἰκονομικῇ.

Ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Σπαρτιάται ἦσαν οἱ πρωτεύοντες λαοὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Κιλικίᾳ, αἱ περὶ γυναικῆς ἰδέαι αὐτῶν διαδοθεῖσαι ἐπικράτησαν ὡς ἡν ἐκόμενον καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων λαῶν τῆς χώρας ταύτης. Ὅτι ἡ θέσις τῆς γυναικῆς περ' αὐτοὺς δὲν ἦτο ἐν πολλοῖς διάφορος. Ἄλλως ὅμως ἔχει τὸ πρῶτον περὶ τῶν ἀποικιστῶν ἑλλήνων μακρὰν τῆς χώρας αὐτῶν. Παρ' αὐτοὺς ἡ γυνὴ ἐμφέρουσα χαρακτηριστὴ ἐπιτρόπος, διάφορον τοῦ ἰθνηκοῦ καὶ μάλλον συμφωνῶν πρὸς τὰς κοινωνικὰς εἰσὶ καὶ τὰ ἔθνη τοῦ λαοῦ ἢ τῶν λαῶν μεθ' ὧν συνείδουν οἱ ἐν ταῖς ἀποικίαις ἑλληνες. Παράδειγμα αἱ ἐν Ἰωνίᾳ γυναῖκες.

Ὡς κορωνίδα τῶν περὶ γυναικῆς ἰδεῶν τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων παρασημαστέον ἄρα ὅσα ἀναφέρει ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Πολιτικαῖς αὐτοῦ.

Ἀνάγκη, λέγει, ἵνα ἐκπαιδεύωμεν τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς παῖδας δι' ἀνάλογον παιδείουσαν ἀποβλέποντες εἰς τὸ ἀγαθὸν τῆς πολιτείας· διότι, ἵνα ἡ πόλις ἀποβῇ σπουδαία δέον ὄπως αἱ τε γυναῖκες καὶ οἱ παῖδες ὡς ἰσοκράτοι, ἤγουν ὑποπαιδευτοί, καθέτι αἱ μὲν γυναῖκες ἀποτελοῦσι τὸ ἥμισυ τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν, ἐκ δὲ τῶν παίδων γίνονται οἱ κοινωνοὶ τῆς πολιτείας.

Ἄτι ὁ μέγας οὗτος φιλόσοφος ἀρνίεται πολιτικὰ δικαιώματα εἰς τὴν γυναῖκα ἢ δὲ παιδείουσαν αὐτῆς κατ' αὐτὸν, δέον ἵνα ἢ μάλλον μορφωτικῇ τοῦ ἥθους.

Ἡ τῆς γυναικῆς παιδείουσαν εἶχε μορφήν συγκεκριμένην κατὰ τὸν πρῶτον καὶ δεῦτερον αἰῶνα μ. Χ. Ὁ Μουσαῖος¹ ἐρμηνεύων τὰς περὶ γυναικῆς ἐπικρατούσας ἰδέας κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦ λέγει ὅτι ἡ παιδείουσαν τῶν γυναικῶν εἶναι καὶ δέον ἵνα ἢ ὁμοιόμορφο, καθ' ὅλα τῆ τῶν ἀνδρῶν διότι ἀμφοτέρω τὰ φύλα εὐμοιροῦσι τῶν αὐτῶν διανοητικῶν προσόντων καὶ ἴσης δεξιότητος πρὸς τὸ μαθηθῆναι. Ἡ γυνὴ ἴδεν ν' ἀποκτήσῃ χρησιμότητα ἥθους καὶ κλοκαγαθίας τρόπου, δέον δηλονότι νὰ ἢ σωφρον, πεπαιδευμένη, εἶτι δὲ εὐτολμος, φιλόπνοος καὶ ἀφοβος πρὸς τὸν θάνατον. Καὶ ἐπειδὴ δύναται ν' ἀποβῇ τοιαύτη δὲ μόνος τῆς φιλοσοφίας φρονεῖ ὅτι αἱ γυναῖκες δέον νὰ ἐκπαιδεύωνται ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ἵνα τοῖς ἀνδράσι. Φιλοσοφία δὲ κατ' αὐτὸν εἶναι ἠπιότητις τῆς κλοκαγαθίας. Φιλόσοφος δὲ γυνὴ εἶναι τέλειος τύπος γυναικῆς. Ἡ τοιαύτη δὲ σχολαστικὴ καὶ τοῖς ἀνδράσι πρῆπουστα παιδείουσαν δὲν καλύει αὐτὴν ἀπὸ τῶν οἰκιακῶν ἔργων καὶ ἰδίως ἀπὸ τοῦ ἔργου τῆς ἀνατροφῆς τῶν ἐκτῆς τέκνων. Οἷτω δὲ προβάλλων ὁ Μουσαῖος προδιαιτυπῶν τὰ χρεῖα τῆς γυναικῆς ὡς συζύγου καὶ οἰκοδομητοῦ.² Ἀληθῆς εἶπεν, αἱ ἰδέαι αὐταὶ εἶναι ἐν πολλοῖς ἀνεπλήρητοι ἀλλὰ δὲν ἀπαικονίζουσι ἀκρίτως· τὸ ἰδιώδες τῆς γυναικῆς ὡς συζύγου, μητρός καὶ πολιτίδος. Ὁμοιογενεῖον

1. Ὁ Μουσαῖος Ροῦθος ἐκ Τουρηνίας ἤμαξεν ἐπὶ Νέρωνος καὶ Βεσπασιανῶ. Ἦν στωϊκὸς φιλόσοφος. Ἐγραψεν ἐν ἄλλοις καὶ περὶ ἀρετῆς σύγγραμμα ἄξιον λόγου, ὃ ἀποσπάσματα δίδασκεν ὁ Στοβαῖος.
2. Μουσαῖου: Ὅτι καὶ γυναικῆ φιλοσοφητέον περὶ Στοβαῖου...

ἀρα ὅτι οὐτὸ οἱ στωϊκοὶ φιλόσοφοι ἐξέτιθησαν ἀπογοητιστῶν τῶν ἡθικῶν ἀξίῶν τῆς γυναικῆς καίτοι φαίνονται ἀσχοληθέντες περὶ αὐτῆς μετὰ σπουδῆς.

Ἀντιπερισχέμεθα τὴν ἐξέτασιν τῆς γυναικῆς κατὰ τὸν μισοῖωνα. Ἡ ἐξέτασις αὐτῆς ἰδύνατο ν' ἀποτέλοισ τὸ ἄμικ μακρὰς μελέτας. Παρατηροῦμεν μόνον ὅτι κατὰ τὴν ἑσπερῶν ταύτην περίοδον τῆς πνευματικῆς ἀγλῆς ἢ κατὰ τὴν ἰσχυρὴν τῆς γυναικῆς φρίνεται στάσιμος· διότι παρακαλοῦται τὴν ἰσοδοῦσαν περὶ αἰσθημάτων τῶν πνευματικῶν, φέρουσαν χαρακτηριστῶν γυναικῶν. Δυνάμεθα μάλιστα νὰ εἰπωμεν ὅτι, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν προλήψεων καὶ τῆς καταστάσεως ἑσπερῶν ἢ γυνὴ μικροῦ δαίν ν' ἀπολήσῃ τὴν πύξιν τῶν προσημοῦ αὐτῆς παρασημοῦ ἰσχυρῶν ὑπὸ τοῦ εὐνοῦτος τῆς ἐποχῆς. Πᾶσι τούτου ἡ γυνὴ ὡς θυγάτηρ κατὰ τὸν μισοῖωνα ἐν μέρει δὲ καὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν ὡμόνον κατέχευε τὴν ὑποδεστέραν θέσιν ἐν τῇ οἰκογενεῇ ἀλλὰ καὶ ἡ γέννησις αὐτῆς προέβλεπε ἀσθημῶν διουθῆσις εἰς τοὺς γυναικῆς ἀναλογισμοῦς ὡς θυγατρῆς θεῆ ἰδοκίμαζον πρὸς ἀποκατάστασιν αὐτῆς διὰ τοῦ γάμου καὶ εἰς ὅλας χρηματικὰς θέσεις ἢ ὑπεβάλλοντο· δὲ αὐτὴν καλῶστα ἐν ἐτύχησαν ὄντι πένητες. (Ταῦτο μῆτις καὶ σήμερον δὲν συμβαίνει.) Ἡ τεχνικὴ θέσις τῆς θυγατρῆς ἐν τῇ οἰκογενεῇ ἐπὶ ἰσχυρῶν καὶ τὸ κληρονομικὸν αὐτῆς δικαιώματα, ὅπερ κατὰ συνέπειαν ὑπέστη διαφόρους ἀλλοιωσεις τεινοῦσας εἰς ἐκμηδύνειν αὐτοῦ. Ὁ δὲ ἀδελφός ἔνικα τῆς ἐν τῇ οἰκογενεῇ ὑπερῶν θέσεως αὐτοῦ θεωροῦμενον ὡς μόνου τέκνου αὐτῆς ἐξήσκει τυραννικὴν πίεσιν ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς, ἥτις δὲν ἰσοδοῦσα ἀνατρεῖ τῆς θεραπειῆς.

Τοιαύτη ἡ κατάσταση τῆς γυναικῆς περὶ πάντας τοὺς λαοὺς κατὰ τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν μεσαιωνικὴν περίοδον τῆς ἀνθρωπότητος, κατάσταση δυσάρετος καὶ κλοκαδομονίας παραγωγὸς ὑποβιάσασα πολὺ κατωτέρω τῆς ἀξίας αὐτοῦ λογικῶν τοῦ δημιουργοῦ πλάσμα ὁμολογοῦμενός τελειον, ὅσον τούτου δυνάμεν τῇ πεπεραμένη φύσει τοῦ ἀνθρώπου.

(Ἐπιπέτι τὸ β' μέρος.)
Ἠλίος Ἀλεξανδριδῆς.

Ἐρ Φαναρίου.

ΛΑΪΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ (DIONYS LECOMTE) Ἡ ΓΙΝΗΝ ἘΞΕΛΙΞΙΣ Ἀπόλυτος ἀναίρεσις τοῦ Ἰλιούμου.

(Συνέχεια ἀπ' ἀρ. 13 σελ. 100).

Ἀνωρελῆς λοιπὸν τὸ νὰ ἐνδιατριβωμεν ἐπὶ τοῦ ἤμετος τοῦτου. Ἀλλὰ καὶ ἡ τῆς Ἰλιῆς ἀθράνεια, ἡν κατέδειξαν οἱ διασημότεροι σοφοὶ, ἀπεδέχθησαν δὲ οἰνωτέροι, οἱ σύγχρονοι Ὀλισταῖ, οἵτινες καταφεύγουσιν ἤδη εἰς τὰς ἰδιότητας τῆς Ἰλιῆς καὶ τὰς φυσικοχημικὰς αὐτῆς σχέσεις, καθιστῶν ἐπὶ τοῦ παρόντος ματρίαν πᾶσαν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου συζήτησιν. Οἱ τολμηροὶ οὗτοι διωχισμοὶ βλάδων μάλλον ἢ ὠφέλειαν προῦξένουσαν εἰς τοὺς δημιουργοὺς αὐτῶν, καθ' ὅτι πολλοὶ τούτων ἀσθημῶν, ἀλλὰ δικαίως, ὑπὸ τῆς πατρίδος τῶν κρινόμενων ἠναγκάσθησαν ν' ἀπομακρυνθῶσιν ἢ νὰ παρατηθῶσι τῶν δημοσίων αὐτῶν ὑκουρημάτων. Οὕτως ὁ Μόλεσκοι ἐξωρῆσθη εἰς Ἰταλίαν, ὁ Βόγτ (Vogt) εἰς Γενεύην, ὁ Βούγκερ περιωρῆσθη εἰς τὴν ἐξασκησιν τῆς ἰατρικῆς ἐν τῇ γενεθλίῳ αὐτοῦ πόλει Δαρμστατῆ.

Ὅλη αὕτη ἡ περὶ τῶν Ἰλιῶν φιλοσοφῶν παρέκβασις σκοπὸν εἶχε νὰ σοὶ γνωρίσῃ τὰς πηγὰς, ὅθεν ἀρῶνται σήμερον οἱ γάλλοι νεοῖλισταῖ. Ἡ εὐρωπῆ ἐπανορθῆσα ὑπόθεσις ὅτι ἡ Δύναμις ἐμμένει σταθερῶς ἐν τῇ Ἰλιῇ ἢ παρεχούσα τίως

απαρὰν βᾶσιν εἰς τὸν Ὑλισμὸν, κατέπεσεν ἤδη, ἢ δὲ πῶσιν αὐτῆς ἐκλόβισιν ἰσχυρῶς τὸ σύνολον τῶν δυσχυρισμῶν τῆς ἀντιοικονομικῆς ταύτης διδασκαλίας.

Ἴδωμεν νῦν ποῖον τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου στηρίζουσι τοὺς δυσχυρισμοὺς καὶ τὰ ἐπιχειρήματα αὐτῶν οἱ Ὑλισταί, ἀγωνιζόμενοι ὅπως καταδείξωσι τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν ἀνωτέραν τῆς γενικῶς παραδειγμένης περὶ ἐνὸς Θεοῦ δημιουργοῦ τοῦ Σύμπαντος.

Ἐν τῇ ἐρευνῇ ταύτῃ θὰ παραλίπωμεν τὸν Ἐπίκουρον καὶ τὸν Λουκρήτιον, ὅχι διότι εἶναι ἀπολύτως ἀνάξιοι ἰνδιζφερόντος οὗτος, ἀλλὰ διότι ἀμφοτέροι ὕστεροῦσι μεγάλως ὑπὸ ἐπιστημονικῆν ἔποψιν θὰ ἐνδιατρίβωμεν δὲ εἰς τοὺς νεωτέρους, τοὺς διατεινομένους ὅτι τὸ κύρος αὐτῶν στηρίζουσι ἐπὶ τῆς Ἐπιστήμης, ἣτις ἐβῆσιν ἤδη εἰς ὕψιστον σημεῖον ἀναπτύξεως.

Οἱ ὕλισται ἀνήκουσιν εἰς πάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις· ὑπάρχουσι μετὰ αὐτῶν φυσικοὶ, φυσιολόγοι, χημικοὶ, διδασκτορεῖς τῆς ἱατρικῆς, φιλόσοφοι, φιλόλογοι, πολιτικοὶ, ἀνθρωποὶ τοῦ κοινῆς κόσμου, Ἐπομένως τὰ ἐπιχειρήματα αὐτῶν μὴ ὄντα ἡνωμένα εἰς ἓν σύνολον, δὲν ἀπαρτίζουσι ἓν ὁμοειδὲς σύστημα δογμάτων ὑπὸ πάντων παραδεκτῶν, ἀλλὰ παρουσιάζουσι τούτων πλείστας ἀντιφάσεις ἐπὶ οὐσιωδῶν μάλιστα σημείων· οὕτω δὲ μόνον κατὰ τὰ ἐπόμενα συνομολογοῦσι σχεδὸν πάντες.

Ἡ Ἔλη εἶναι αἰωνία, πληροὶ δὲ τὸ σύμπαν, ὑπάρχει πάντοτε καὶ θὰ ὑπάρχει αἰωνίως. Ἀλλοιοῦται καὶ μετασχηματίζεται ἀπ' ἑαυτῆς, δι' ὧν εἶναι πεπρωτισμένη εἰδικῶν ιδιοτήτων καὶ φυσικοχημικῶν σχέσεων, ὑπάρχουσα ταυτοχρόνως εἰς νόμους, οἵτινες οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἡ αὐστηροτάτη ἔκφρασις τῆς ἀνάγκης. Περὶ σκοπιμότητος τῶν ἔργων τῆς Φύσεως οὐτε πιθανότης δυνατόν· ἢ ὑπάρχει, ἢ δὲ θεολογικῆ περὶ Θεοῦ διδασκαλία ἀνάγκη νὰ καταπολιμηθῇ καὶ ἀναίρεθῇ ἐντελῶς κατὰ τοὺς φιλοσόφους τούτους.

Ὡς θὰ ἠδύνατό τις νὰ παρατηρήσῃ, πάντες οἱ ὕλισται ἀποδεχόμενοι ὅτι ἡ διανοητικὴ ἐνέργεια εἶναι προϊόν τῆς ὕλης, ἀνάγκη νὰ καταντήσωσι μοιραίως (κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἐκφρασιν) εἰς τὴν αὐτοματισμὸν. τούτῃσι τὴν μηχανικὴν τοῦ νόου κίνησιν. Πλὴν τὸ συμπέρασμα τοῦτο τῶν θεωριῶν τῶν εἶναι τοσοῦτον ἀνόητον, τοσοῦτον ἀντίθετον πρὸς τὰ ἀληθῆ γεγονότα τὰ ἀνα πάσαν στιγμὴν ἀποκαλύπτοντα ἡμῖν τὴν ἐλευθερίαν τῆς πνευματικῆς τοῦ ἀνθρώπου δράσεως, ὥστε καὶ μόνη αὐτὴ ἡ παρατήρησις θὰ ἔρκει νὰ πείσῃ ἡμᾶς ν' ἀπορρίψωμεν τὴν ὕλιστικὴν διδασκαλίαν ὡς ἄνωγ-πρόλογον.

Θρησκευτικὸν ἔργον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΕΡΩΦ

Ἀπέθανεν ὁ Ἀβέρωφ! Καὶ πάλιν θρηνεῖ ἡ καλλι- κρημονος καὶ καλλιδενδρος τῆς Ἡπείρου γῆ ἓνα ἐπι γίγαντα υἱὸν τῆς προπέμψασα εἰς τὸν τάφον. Ἡ «Βο- σπορις» ἀφικουσα τὰς δόλιγας ταύτας γραμμὰς εἰς τὰ ἀπὸ ἡμερῶν ἤδη χρονολογούμενον ἀγλαῖον ἐθνικὸν δυστύχημα, δὲν χρονικογραφεῖ τὴν εἰδησιν πρὸς τὰς ἀναγνώστριάς τας, ἔκτοτε ἄλλως τε γνωσθεῖσαν διὰ τοῦ ἡμερησίου τύπου, ἀλλ' ἐκδηλοῖ ἀσθενῶς τὴν βαθυτάτην θλίψιν τῆς ἐπ' αὐτῷ. Ἀλλὰ τὸ ἄγλος εἶνε μεγαλύτερον τῶν λέξεων. Ὁ ἀνὴρ ὁ ἐθνικός, ὁ ἀνὴρ ὁ ἐκπροσωπῶν τὰ βαθύτερα καὶ αἰθεριώτερα τοῦ Ἑλ- ληνισμοῦ ἰδεώδη, ὁ ἀνὴρ ὁ εἰς τὰς κολλυμαρμίρους τοῦ Σταδίου βαθμίδας ἀναστῆσας τὸ μέγα τῆς ἀρχαί- ος

τιτος ἰνδαλαμα, ὁ ἀνὴρ οὗτος δὲν ὑπάρχει πλέον ἐν τῇ ζωῇ! Τόσῳ μέγα εἶναι τὸ κοινὸν πένθος, τόσῳ βαρ- θρωδες τὸ δημιουργηθὲν εἰς τὸν ἐθνικὸν ἀρίζοντα κενὸν, ὥστε ἡ γράφουσα δὲν ἔχει νὰ προσθέσῃ πολλὰς λέξεις. Καὶ καταλήγει μόνον μὲ μίαν εὐχὴν, εὐχὴν πυρίνην, ὅπως πολλοὶ ἐφέξῃς φανῶσι τοῦ γίγαντος Ἡπειρώτου μιμηταί, προσερχόμενοι ἐν τῷ μέλλοντι ἀρωγοὶ εἰς τὰς πολλὰς χαινούσας ἐπι ἐθνικὰς ἀνάγκας. Εἶθε ἡ ἀγλαό- κουρος αὐτῆ γῆ ἢ αἰετοτε παραγαγοῦσα τοὺς ζωτικω- τάτους τοῦ ἐθνικοῦ βίου παράγοντας, ἢ αἰετοτε συγ- κεντρώσασα εἰς τὸν χαρακτῆρα τῶν τέκνων αὐτῆς τὰς δύο ἐξοχώτερας ἐκφάνσεις τοῦ ἀρχαίου Ἑλλήνου, τὸ φιλόμουσον τοῦ Ἀθηναίου καὶ τὸ ἀτέρμονον τοῦ Σπαρτιάτου, εἶθε, λέγω, αὐτῆ καὶ πάλιν πολλοὺς ἀκόμη νὰ παραγάγῃ εὐγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος ζηλω- τὰς κλιζοντας αὐτὴν καὶ ἑαυτοὺς εἰς τὸ ὑπέροχον καὶ περιφανές τῆς ἐθνικῆς εὐποιᾶς στάδιον!

ΑΠΟ ΤΑ «ΜΑΥΡΑ ΚΡΙΝΑ»

ΣΑΝ ΤΗ ΣΕΜΕΛΗ

Ἀπαγγέλλῃ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἐν τῷ «Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ» τὴν 7 Φεβρουαρίου 1899.

Σάν τῆ πανόραμα τῆ Σεμελί
ὄρκο μου κάνει φοβερό
ἔς τῆ δόξα μου ἢ καρδιά τῆς θέλει
νὰ μ' ἀντικρύσῃ ἓνα καιρό.
Τῆ θεϊκῆ, μου λέει, μορφῆ μου
νὰ πάρω ἐμπρός τῆς νὰ φανῶ,
μέσα ἔς τὴν ἄγρια μουσικὴ μου,
ἔς τῆς ἀστραπαῖς, ἔς τὸν κεραυνό.
Νάχω τὰστέρια ἔς τὰ μαλλιά μου,
νάχω ἔς τὰ πόδια τὸν ἀπτό,
γιὰ σκῆπτρο ἀντῆς ἔς τὰ γόνατά μου
τῆ μαύρη λύρα νὰ κρατῶ.
Νὰ πάρω θέλει γὰ μανδύα
τὸν καταγόλανο οὐρανό,
καὶ γὰ φωνὴ τῆ τρικυμῖα,
γὰ βλέμμα τὸν αὐγερινό.
Νὰ ξαναβάψω θέλει ἀκόμα
μέσ' ἔς τῆ ψυχῆ μου τῆ φωτιά,
νάχω τὸ θάνατο ἔς τὸ στόμα
καὶ τῆ ζωὴ μέσ' ἔς τῆ ματιά.
Μὲ μὲ μὲ μου λέξι νὰ σκοτώσω,
νὰ γίνω τάφος καὶ ναός,
νὰ γρίζω καὶ νὰ ποθεῶνω,
νὰ μ' ἔνας ἀνθρώπος-θεός.
«—Στὴν ἄβυσσο, μου λέει, ἐπάνω,
γίνε τὸ Πνεῦμα πρὶ λαλεῖ
κάνε νὰ τρέμω πῆ πεθάνω,
διαν σοῦ δίνω ἓνα φίλι.
Κάνε ἔς τὰ πόδια σου ἀπὸ κάτω
νὰ νάβῃ ὁ βᾶτος, ποῦ πατεῖς
πάρε τῆ λύρα τοῦ θανάτου
γίνε καὶ πάλι ποιητὴς!»

Ἐάν τῆ πανάρχαία τῆ Σεμέλη
ὄρκο μου κάνει φοβερό,
ἔς τῆ δοξα μου ἡ καρδιά της θέλει
νά μ' ἀντικρύσῃ ἕνα καιρό.

Δὲν εἶμ' ἐγὼ θεός στα στήθεα
νοκώθω μὲ ἀνθρώπινη καρδιά
καὶ τῆς ζωῆς μου τὴν ἀλήθεια
στὴ μαγεμένη της ποδιά.

Σκοτὸν ἢ λύρα ἢ τυμπανὴν
κι' ἢ κάθε μιὰ της δοξαριά
γιὰ τῆ ψυχῆ τὴν ἐμπνευσμένην
εἶναι μιὰ μαύρη μαχαιριά.

«Ἡμερ καλλίτερα ἔστα δάσιν
νά διούμε τῆς μικραῖς φωλαῖς,
τῶρα, ποὺ ξανανείων ἢ πλάσι
κι' ἀνθίζουν ἢ ἀμυγδαλαῖς».

«Τί θέλεις τάχαρο τραγοῦδι;
γιὰ τὰ ογοῦρά σου τὰ μαλλιά
πάρ' ἀπ' τὸ κάμπο τὸ λουλουδι,
τὰ ρόδ' ἀπ' τὴ τριανταφυλλιά».

«Στὸ φῶς ποὺ χύνει τὸ κορμί σου
καινούργια λάμψη μὴ ζητῆς·
ὅταν μεθῶ μὲ τὸ φίλι σου
δὲ θέλω νάμαι ποιητής!»

Ἐάν τῆ πανάρχαία τῆ Σεμέλη
ὄρκο μου κάνει φοβερό,
ἔς τῆ δοξα μου ἡ καρδιά της θέλει
νά μ' ἀντικρύσῃ ἕνα καιρό.

Δὲ ξέρ' ἢ μαύρη τί γυρεύει,
κι' ἐγὼ δακρύζω μυστικά
γιατ' ἢ ψυχῆ μου τὴ λατρεύει
μὰ πάλι ὁ ὄρκος της νικᾷ.

Καὶ μέσ' ἀπ' τῆς νυχτιάς τὰ βάρη,
τοὺς σιδερένιους οὐρανοὺς,
ποὺ ἢ πίστις μου ἔδουσε καὶ χάθη,
ἔς τῆς ἀστραλαῖς, ἔς τοὺς κερανοὺς,

μὲ τῆ γαλήνη πῶχ' ἢ Μοῖρα,
τὰ πάθη πῶχουν οἱ θνητοί,
ἔς τῆ φοβερῆ γυμνῆς λύρα,
ποῦναι μὲ τῶστρα κεντητή,

προβάλλω ξαφνικὰ μπροστὴ της
μὲ κανέν' ἕσμα παλαιό,
ἔς τῆ δοξα, ποὺ λοθεῖ ἢ καρδιά της
ἢ νά τῆ κάψω ἢ νά κοῶ!

Ἄγγελος Σπηριώτης.

ΑΓΝΟΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑ

Α'

Μόλις ἐπιστρέψασα εἰς τὴν οἰκίαν ἡ κυρία δὲ Βαλερμῆ, εἰσῆλθον εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ὅπου ὁ συζυγὸς της εἰργάζετο, καὶ, ὡς καθ' ἐκείστην ἔπραττε, τῷ ὀμίλῳ διὰ μακρῶν περὶ τῶν πτωχῶν, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐπισκεφθῆ, τῶν ἀσθενῶν τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐνθαρρύνει, τῶν πασχόντων, οὓς εἶχε παρηγορήσει· ἐξήτησεν ἀκολουθῆσαι εἰδήσεις περὶ τῆς Ριναίας, τῆς μονο-

γνοῦς θυγατρὸς των, ἥτις μετ' οὐ πολὺ κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν ὡῶν της, ἔκ ἤρχετο μετ' αὐτῶν ἕνα διήμερον ἡμέρας τινὰς πλησίον τῶν γονίων της.

Ἐσκέπτετο νὰ τῆ γράψῃ ἀπαξ· εἶτι ὅπως γνωρίσῃ καριώως τὴν εὐτυχὴ ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς της, ὅτε αἰρῆς ἐξείτανε τοὺς βραχίονας, ἔβλεπεν ὑπόκωρον σπιναγγιὸν καὶ ἴσατε λιπόθυμος.

Τὸ πάθημα τοῦτο τῆς οἰκοδομοῦ προξένησεν, ὡς ἤτο ἐπόμενον, ἀπερίγραπτον ταραχὴν ἐν τῷ οἴκῳ. Ἀμέως προσεκληθῆσαν εἰς ὄλιον τῶν περιχώρων ἰατροί, οἵτινες διέγνωσαν ἀποπληξίαν μετὰ γενικῆς τοῦ σώματος παραλύσεως. Ἡ Ριναία, εἰδοποιηθεῖσα τηλεγραφικῶς, ἔσπευσε πλησίον τῆς ἀγωνιάσας μητρὸς της, ἣν δὲν ἐμελλε νὰ ἐγκαταλείψῃ πλέον. Τὸ ἔσπερας ἀπῆρτησεν ἐπιμόμως ὅπως ὁ πατὴρ της, ὅστις εἶχεν ἔδη κατακαταρῶθῃ ἐν τῇ θλίψει, ἀνεκπαυθῆ ἐπιτόλῳ, εἶμειν δὲ μόνη αὐτῆ πλησίον τῆς ἀσθενοῦς ἀγρυπνοῦσα, κρατοῦσα διαρκῶς τὰς χεῖρας της καὶ παρατηροῦσα ἀπαύτως τὴν προσφιλῆ μορφήν της...

Τὸ πᾶν λοιπὸν ἀπώλετο;
Αἰρῆς, ὡς ἐν ὀνειρῷ, ἐνόμισεν ὅτι ἡ κάσινος ἐξήτει νάνοιξῃ τοὺς ὀφθαλμούς, νὰ κινήσῃ τὰ χεῖλη, νὰ λαλήσῃ ἴσως...

— Ἀναμφιδόλως, ἐπέβη, κατ' ἐπιθυμίαν νὰ εἴπῃ· ἀλλὰ τίς Ἡ Ριναία ἔκυψε περισσότερον πρὸς τὴν πάσχουσαν.

— Τί θέλεις;... Μὴ ἀνησυχῆς;... Μὴ κοιμᾶσαι;... Ὁ ἰννοῦσῶ ἐπὶ τέλους!...

Καὶ ἡ νεαρά γυνὴ προσπαθεῖ νὰ ἐμβυθύνῃ, νὰ συλλάβῃ τὴν αἰχμηλωτὸν σκέψιν... Πλὴν δὲν δύναται!... Ἀπαλτίσῃ τὴν καταλαμβάνει...

— Τί θέλεις, Θεέ μου!... τί θίλει;...

Ὁ ὀφθαλμὸς, ὅστις μόνον δι' ἀόριστον βλήμματος ὕρισταται ἔδη, ἐξασθενεὶ θλιβερώς, ἡ ψυχὴ, ἥτις ἀγρυπνεῖ εἰσῆτι, πάσχει καταδικασθεῖσα εἰς σιγήν, θλίβεται μὴ δυναμένη νὰ ἐκφράσῃ τὴν τελευταίαν θέλησιν!... Ἀλλὰ πρᾶγμα παραδοξόν! τὸ ἀόριστον, τὸ ἀπλανές, τοῦτο βλέμμα διευθύνεται πάντοτε πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖον καὶ φαίνεται προσηλωμένον εἰς μικρὸν τι γράφειον μόλις ἐν τῷ ἡμίφωτι τῆς νυκτὸς ὄρατόν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ Ριναία δὲν ἐνόει, δὲν δύναται νὰ μαντεύσῃ τὸν ὑπέρτατον τῆς θνησκούσης πόθον!...

Καὶ ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας ἡ νεαρά γυνὴ μάτην ζητεῖ νὰ εἰρῇ σημεῖόν τι, μίτόν τινα, δι' οὗ νὰ ἠδηγηθῆ ὅπως ἐμβατεύσῃ εἰς τὸ ἀρεπτόμενον πνεῦμα τῆς θνησκούσης... Οὐδὲν εὐρίσκει! Γονυπατεῖ καὶ ἀναλύει τὴν θλίψιν της εἰς θερμὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἱκεσίαν:

— Θεέ μου, βοήθησον νὰ τὴν ἐνοήσω!... βοήθησον νὰ μαντεύσω!...

Ἐπίφωσκεν ἔδη ἡ ἡμέρα καὶ ἡ Ριναία ἔστρεψε πρὸς τὸν πατέρα της

— Ἐλθέ!... ἐλθέ γρηγορὰ!... εἶμαι βεβαία ὅτι ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἔχει τι νὰ μᾶς εἴπῃ... Ἴσως τὸ τοῦλάχιστον ἐνοήσῃς τί θίλει!...

Τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς καὶ εἶπε:

— Ἐνθυμοῦμαι τῶρα!... Παρατήρει πάντοτε πρὸς τὸ μένος ἐκεῖνο... Ἴσως ἐντὸς τοῦ μικροῦ τούτου κλειδαμένου γράφειου...

Ἐστρέφεται τότε πρὸς τὴν μητέρα της εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ζητοῦσα σημεῖόν τι ἐπιδοκιμασίας, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην βλέπει τοὺς ἡμισθίστους τῆς ἐτοιμοθανάτου ὀφθαλμοὺς τυστελλομένους εἰς φοικῶδη ἱερρακίαν ἀγωνίαν, κλειομένους καὶ λουομένους εἰς δάκρυα... βλέπει τὰ χεῖλη της τρέμοντα...

Καβάλλει κορυφήν. Ένοιος τώρα! αλλά πολύ άργά ένοιος ότι εις μόνην αὐτήν ἀπηυθύνετο ἡ ἀγωνία ἐκείνη ματαία παράκλησις! Γνωστικὴ ἦδη καὶ ὁ πατήρ της ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ παραρμμένοι ἀπόρρητον, ὅπερ δὲν ἔπρεπε ν' ἀνίκη εἰς τὴν σύζυγον του!

Τότε ἐναγκάζεται τὴν μητέρα της καὶ τῇ λέγει χαμηλοφωνῶς:

— Συγχώρησόν μου!

Β'

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ἐκήρυξεν ἦδη ὅπως ἀδύνατον τὴν θεραπεῖαν, ὁ Βαλεριμὺ ἐπλησίασεν εὐθὺς εἰς τὸ κλειστὸν γραφεῖον· ἀλλ' ἡ Ρεναία ἐπέβη πρὸ αὐτοῦ.

— Ὅχι! . . . Ὅχι! ἀνέκραξε . . . Περιμένουν τούλαχιστον δευὰν δὲν θὰ εἶναι πλέον ἐκεῖ! . . . Ἀκόμα τῇ ἀντίκει τούτο! . . . Σ' ἐξορκίζω! . . .

Ἐλπίζει ὅτι μίαν στιγμὴν θὰ εὐρεθῆ μόνη καὶ μόνη θὰ δυνηθῆ νὰ ἴδῃ . . .

Καὶ μένουσιν ἀμφοτέρωι πλησίον τῆς νεκρᾶς χωρὶς νὰ προσφέρωσι λέξιν, ἀλλ' ὑπὸ τῶν αὐτῶν κατεγρόμενοι σκέψεων . . . Μυστήριον κρύπτεται ἐκεῖ . . . Καὶ ἡ Ρεναία ἐνθουσιάζουσα τὰς ἀπεγνωσμένους ἐπιλήσεις καὶ τὴν ἐσχάτην φρίκην τῆς ἐτοιμοθανάτου, ζητεῖ μίσην ὅπως ὑπακούσῃ εἰς τὴν ὑψίστην ἐκείνην εὐχὴν.

Ἄλλ' ὁ πατήρ της τὴν ἐμάντασεν. Ἀσπιστῶν πρὸς τὰ τεχνάσματα, δι' ὧν ἡ θυγάτηρ του ζητεῖ νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ, ἀρνείται νὰ ἐξέλθῃ τοῦ νεκρικοῦ θαλάμου.

Πλὴν καὶ ἡ Ρεναία ἐπίσης θὰ μείνῃ ἐκεῖ! Οὐδὲν θὰ μετακινήθῃ, οὐδὲν θὰ ἐρευνηθῆ ἄνευ αὐτῆς!

Γ'

Μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν εἰσῆλθον πάλιν ἀμφοτέρωι εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεκρᾶς:

Ἡ Ρεναία κλείει, ἱκετεύει τὸν πατέρα της:

— Ἄρες με μόνην ἰδῶ! μὴ ἀμφισβῆλλῃς περὶ ἐκείνης, ἥτις σοὶ παρέσχε τόση γλυκεῖαν εὐδαιμονίαν ἐν τῇ ζωῇ . . . μὴ τὴν ὄψις ἀμφισβῆλλων! εἶναι ἱερὰ ἡ θλίψις τοῦ θνήσκοντος! . . . Πάτερ μου, ἄρες με μόνην!

Πλὴν ἀκαμπτος ἐκείνος ἀπαθεῖ τὴν θυγατέρα του καὶ ἀνοίγει τὸ γραφεῖον. Ἐρωτήσας πανταχοῦ, εὕρισκει τέλος ἐν τινι γωνίᾳ δεξιᾶ τετυλιγμένον διὰ λευκοῦ χάρτου καὶ ἐσφραγισμένον. Σιζεῖ τὸ περιεχόμενον καὶ ἀναγινώσκει . . .

Ἔστιν ἐπιστολαὶ ἰσοτιμαί! ἀναγνωρίζει τὴν γραφὴν ἀρχαίου τινός φίλου του, ὅστις πρὸ τριακονταετίας ἀναχώρησεν ἀγνωστον ποῦ, καὶ οὐδέποτε ἐπανῆλθεν! . . . ἐπιστολαὶ πλήρεις τρυφερότητος!

Ὁ Βαλεριμὺ ὡχρῆ . . . κλείει νευρικῶς τὰς πυγμὰς καὶ παραγγεῖ τὴν θυγατέρα του ταμίους τῆς ἡδ. . . ὄβρις ἐξέρχεται τοῦ δωματίου του. Ἄλλ' ἡ Ρεναία διαμκρτύρεται:

— Ἦπῶρεν ἀγία! . . . Δὲν σοὶ ἐπιτέμνεται ν' ἀμφισβῆλλῃς περὶ αὐτῆς! . . . Σοὶ τὸ ἀπαγορεύω! . . . Ὁ Βαλεριμὺ κλίνει τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξκολουθεῖ ἀναγινώσκων. Ἦδη διεξέρχεται τὴν τελευταίαν τῶν ἐπιστολῶν τούτων, αἵτινες περιγράφουσι τὰς θλίψεις ἀρχαίου ἀποκουσθέντος ἑωυτοῦ πλὴν ἡ τελευταία αὐτῆ σαφέστατα καταδεικνύει ὅτι οὐδέποτε ἡ σύζυγός του ὑπέβη ἴσχυρος. Ἐπὶ πάντοτε ἀντίστη εἰς τὰς ἐκδηλώσεις ταύτας . . . δι' αἰτίαν . . . ὄψις πιστῆ φύλαξ τῆς συζυγιακῆς τιμῆς.

Ἐξάσιον ἔρωμα ἀπέρου ἀγνότητος διαχέμενον πῆμα, μεθίσκει τὴν καρδίαν τοῦ γηραιοῦ συζύγου, ὅστις ἦδη ἀναπνεύει βαθύως ὡσεὶ ἀνακουρισμένος ἀπὸ ταραστίου βάρους, ὅπερ κτεθλίβει τῶς τὴν καρδίαν του.

Ἦδη ἀνακολεῖ τὸ κεφάλον καὶ οἱ ὀρθαλμοὶ τοῦ πληροῦνται δακρῶν. Αὐτὸς οὗτος πρὸ τριακονταετίας— ὅτε ἡ Ρεναία ἦτο μόλις παιδίον, — ἀπὸς οὗτος ὀλίγον ἔβησε νὰ ἐρημώσῃ τὴν συζυγιακὴν ἐστίαν χάριν γυναικός ἀγαθίας, ἥτις ὀλεθρίως ἐπ' αὐτοῦ ἐπιδρώσα τὸν καθίστα παράφρον· μόνον δὲ ἡ γλυκεῖα ἐπιτροπὴ τῆς συζύγου του, ἥτις πάλη δυνάμει προσεπάθησε νὰ διασώσῃ τὴν οικογενειακὴν τιμὴν, μόνον ἡ ἰσχυρὴ τῆς ὑψίστης ἐκείνης ἰσχυροτέρησεως τὸν συνεκράτησεν εἰς τὸ καθῆκον. Ἄλλ' ἐπὶ διετίαν, — ἀκριβῶς καθ' ἣν ἐποχὴν ἐγράφησαν αἱ ἐπιστολαί, — ἀπέβη ὀξύχολος, δύστροπος, κακός, ἀδικός, ζητῶν νὰ ἐπιρρίψῃ ἐπὶ τῆς ἀθώας συζύγου του τὸ σφάλμα τῆς προδοσίας, ὅπερ τοσοῦτω κατέρριψεν αὐτὸν πρὸ τῶν ἰδίων τοῦ ὀρθαλμῶν . . .

Καὶ ἀνεμνησθετο ἦδη τῆς κτηνώδους μακίας του, τῶν θλίψεων, τὰς ὁποίας μετὰ τόσας ἡμερίας καὶ τοσοῦτου ἠρωϊσμοῦ ὑπέστη τότε ἡ δυστυχὴς καὶ προσφιλεῖς ἐκείνη ψυχὴ, ἡ τὸσον ἐπαδύνας πλῆγισσα . . .

Καὶ ἐκείνη ἴσως ἠγάπησέ ποτε τὸν ἄνδρα, τὸν ἐκδηλώσαντα πρὸς αὐτὴν ἔρωτα καὶ ἀξίον ἄλλως τε ἐκτιμήσεως· ἀλλὰ διεφύγε τὸν αἰσῶνον, διαμεινάσκει πάντοτε ἐξἴα ἑαυτῆς, μεγάλη, ἀγνή, ἀσπίλος . . .

Καὶ ὅπως σύνους ὁ γέρον ἐσκήρθη ὅτι, εἰάν, μετανοήσας καὶ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος ἐπανέλθῃ, ἀπῆλθεν ἐπὶ μακρὰ ἔτη πρῶμου καὶ τελείας εὐδαιμονίας, ὥρισε τούτο εἰς τὸν ἀγνόν καὶ ὀνειρώδη ἐκείνον ἔρωτα, ὅστις πρῶτος συγχώρησε τὸ ἰδικόν του παράπτωμα!

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ κατὰ τὸν Georges Mitchell).
Ἄγλαφα Α. Πρεβεζιῶτου.

**ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΟΛΟΓΙΑ
AMÉLIE GÉDALGE**

Βιογραφία τοῦ μουσικοῦ Βαιτόδεν.

(Συνέχεια ἀπὸ ἀρ. 14, σελ. 108).

Καίτοι καθρὸς πάντοτε κατὰ τὰ ἐνδύματα ὁ Βαιτόδεν, ὀλίγον ὅμως ἐκμελεῖτο τῆς ὄλης τοῦ ματισμοῦ του ἀπόψεως. Πίλος φερόμενος, πολὺ ὀπίσω ἐπὶ τοῦ κεράνου, οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἐπιφάνῃ τὸ μίτωπον (διότι συχνότατα ὁ μουσικὸς ὑπέφερεν ἐξ ἠμικρανίας)· ἐκκεντρικὸς κυκλόζουρος διὰ μεγάλων χρωμάτων καμβίων κεκοσμημένος, ἐχὼν δ' ἐπιπλάσια περιέχοντα ὀλόκληρον συλλογὴν σημειωματαρίων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐγράφοντο αἱ μουσικαὶ συνθέσεις, ἐπὶ δι' ἀκουστικῶν κίρας, μουλυθθῆσας, χάρτιν, κτλ. τέλος ἐνέει ὑποδήματα κλιπκτόντα ἐν μέρει τὴν ἀναξυρίδα. Γαϊούτος ἦτο ὁ συνήθης τοῦ καλλιτέχνου ἱερατισμός.

Καθ' ὁδὸν περικεῖται ζωπρῶς, ὤμῃσι πολλάκις μεγκλωφῶνος, ἰχθυροῦμαι καὶ οἱ διαβάται ἐντρομοὶ ἀπεμακρύνοντο πρὸ τῆς δεξιόσθενος του νομίζοντες ἀπὲ ἰσχυρὴν ἐνώπιόν των παράφρον.

Ὁ Βαιτόδεν δὲν ἐννεμεύθη, καίτοι πολλάκις ἐπόθει τούτο. οὐδέποτε ὅμως ἔσχε τὸ θάρρος νὰ ἐκδηλώσῃ τὸ τσιούτο αἰσθημὰ του, ὅπερ λίαν ὑψηλὸν ἰθαίωμα.

Κατὰ τὸ ἔτος 1798 νῆα πάθησε τὸν ἠνάγκασε νὰ παρκετηθῆ ὀριστικῶς πεντὸς περὶ γάμου σχεδίου. Ὁ μέγας μουσικὸς ἔκαθε κώρῳσιν ὦν ὅμως λίαν ὑπερήφανος ὥστε νὰ μεμψιμοιρῆ διὰ τούτο, ἀνεπιστεύθη τὴν θλίψιν του μόνον εἰς τὸν δικτορα Βέγγελερ (Begeleer) συζύγον τῆς φίλης του Ἐλεονώρας φὸν Βρέονιγμ καὶ εἰς τὸν λιρὰ Ἀμένδα (Amenda). Οἱτοὶ μόνον ἐπὶ πολὺν χρόνον κατέχον τὸ μυστήριον τῆς ἀπογνωστικῆς, ἥτις ἐκρύβουσαν ἑκτοτε τὸ πνεῦμα τοῦ μεγάλου

διδασκαλόν, ἀναγκάσασα αὐτὸν νὰ ἀπομακρυνθῆ τοῦ κόσμου μένον διαρκῶς κλεισμένος εἰς τὸ οἶκμά του ἢ τὸ πολὺ κα- ταφυγῶν εἰς τὴν ἐρημίαν.

Κατὰ τὸ ἔτος 1802 ὁ Βεϊτόβεν ἰγκατεστάθη εἰς τὸ χα- ριέστατον χωρίον Χαίλιγμανατα (Heiligen-stadt), ὅπου μέ- νον οἱ ἰατροὶ του καὶ ὁ Φερδινάνδος Ρίεσ ἠδύνατο νὰ τὸν ἐπι- σκέπτωνται. Εἶπομεν ἤδη ὅτι τὸν τελευταῖον τούτων ὁ Βει- τόβεν περιέβαλλε δι' ἰδιαιτέρως ἀγάπης· πολλὰκις δ' ἐπί- πλητταν αὐτὸν διότι ἐξ ὑπερβολικῆς λεπτότητος ἀπέκριντε τὰς οικονομικὰς τοῦ ἀπενωχώρας: «Οὐδεὶς τῶν φίλων μου πρέπει νὰ στερηθῆται χρημάτων, ἐνόση ἐγὼ δύναμαι νὰ τὸν βοηθήσω» ἔγραφε ποτὲ πρὸς τὸν Ρίεσ, ἀποστέλλων ἅμα αὐτῷ καὶ χρηματικὸν τι ποσόν, τοῦ ὁποῖου, ὁ νεανίας εἶχεν ἀναγκήν.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἡμέρας, μετὰ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ ὁ Βεϊτόβεν περιεπάτει ἀνά τοὺς ἀγρούς, ὁ Ρίεσ ἐπιστήσει τὴν προσοχὴν τοῦ διδασκαλοῦ ἐπὶ τῶν μελωδικῶν φθόγγων, τοὺς ὁποῖους ποιμῆν τις ἀνέδειξεν ἐκ τοῦ αὐλοῦ του. Ὁ Βεϊτόβεν τεινῶν προεκτικῶς τὸ οὐρ ἀνάψυχος καὶ ἀγωνίων ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός τας κινήσεις τοῦ ποιμῆνος μὴ δύναμενος οὐδὲ ἓνα φθόγγον νὰ συλλάβῃ. Ἔτσι μόνον ὁ Ρίεσ ἐνόησας τὴν ἀλήθειαν ἠθέλησε ν' ἀπομακρυνῆ ἐκείθιν τὸν διδασκαλόν· πλὴν οὗτος ἐπέμειναν ἐπὶ ἡμερίαν ὅλην ὡσαν πρατιέων τὴν βράσαν αὐτοῦ καὶ τοῦ φίλου του.

Ἀπεγνωσμένος ἐκ τῆς συμφορᾶς του ὁ Βεϊτόβεν, εἰς μεγα- λείτερον ἔτι ὕψος ἀνεπέτασε τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμά του, ἐνῶ ἐξηκολούθει θαρραλίως καὶ ἀπελπιστικῶς παλαίωv κατὰ τῆς θλιβερᾶς του τύχης. Ἐνομίσθη μισάνθρωπος, πλὴν δὲν ἦτο ἄλλο εἰμὴ δυστυχῆς. Ἐκ τινος διαθήκης του γραφαί- σης κατὰ τὸ 1802, καταρτίζεται πότον ὁ χρακίτης αὐτοῦ ἦτο πλήρης ὕψους καὶ ἀγχιόττος. «Οὐδέποτε πλείον, ἔγρα- φεν ἐν αὐτῇ, θὰ αἰσθανθῶ ἰκευτὸν ψυτῶν καὶ ὅμως αἰσθα- νομαὶ ὅτι πολλὰ εἰσέτι δύναμαι νὰ παραγάγω καὶ ἱεταῶς τὸν θάνατον νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμὲ μόνον ὅταν θὰ ἔχω ἐκπληρώσει τὸν προορισμὸν μου ὡς καλλιτέχνη». Ἐν τούτοις προσέθετε ἔλθῃ, θάνατι, ἐν θέλῃς! σὲ ἐναμίηνω γενναίως.»

(Ἐπεταὶ συνεχῆς).

Ἄγλαϊα Α. Πρεβεζιώτου.

ΥΓΕΙΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙ ΘΗΛΑΣΜΟΥ

Α.

Ἡ γυνὴ καὶ τοὶ παῖδες ὁμολογούμενον ἢ γυνή, ἢ τι- μία γυνή, ἢ ἠθελῶς τε καὶ χριστιανικῶς μορφωθεῖσα, προω- ρισταὶ ἐνα ἔκωρη τὴν τύχην καὶ τὸ μέλλον αὐτῆς μετὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ καὶ ἀπὸ Θεοῦ ὠρισμένου αὐτῇ ἀνδρός καὶ γενομένη οὕτω σύντροφος τοῦ βίου αὐτοῦ νὰ κατεργασθῆ αὐτόν, ὅσον δίδεται καὶ ἐρατὸν ἢ, ἰσχυρῆ δούτῃ δὲ μετ' αὐτοῦ καρποῦς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, τέκνα κατακαλλύοντα καὶ ὠραίζοντα τὸν συζυγικὸν αὐτῆς οἶκον, καὶ παρασκευάθη ταῦτα ἕξια καὶ ὠρλίμα καὶ ὅσον οἶόν τε πρόσφορα διὰ τὴν καλὴν καὶ πᾶν- δημον κοινωνίαν.

Ἡ φίλη αὕτη ἀκοίτις, ἢ θλιβερὴ καὶ καλλίγονα, θλι- φεραὶ μετὰ τινὰ χρόνον, ὃν ἢ φύσις προωρῖσει, ἓνα καρ- πόν, ἐν βρεφίδιον, ὅπερ εἶσται τὸ μικρὸν αὐτῆς Χερου- βίμ, ὅπερ ὀρεῖται νὰ ἐκθρήσῃ αὐτῇ ἢ ἰδίᾳ τὸν μαστὸν υπέ- χουσα. Καίτοι δὲ πρὸς τούτο, ὀδηγεῖ καὶ διδάσκει ἢ τεχνήσασα καὶ θεόδημος φύσις, ἢ ἐπιστήμη καὶ ἢ πα- λυνούμενα πείρα προτρέχοντα εἰς ἐπιουρίαν διὰ τὸ ἱερὸν τούτου τῆς θηλάσιος ἔργον ἀμφότεραι ὀρεῖσονται νὰ κατεργά- σωσιν οὕτως εἰπεῖν καὶ νὰ μυσῶσι τὰς νέας μητέρας, ὅτι τὸ δικαίωμα τούτου δὲν εἶναι τόσον εὐκαλόν, ὅσον κοινῶς θεωρεῖ- ται. Καὶ δὲ ἦτα πείρα καὶ ἢ ἐπιστήμη γεωμοροδοσίας καὶ συμ- βουλεύσεσιν, ἐκαστος δὲ ἐνοεῖ πόσον καὶ ἢλικον τυγχάνει τὸ ὄρλιμα τούτου ὡς καὶ ἢ ἐπιβαλλομένη ἀνάγκη—ἐφ' ἣ κατὰ τὴν ἢμην δύναμιν προάγομαι εἰς τὸ ζήτημα τῆς θηλάσιος τῶν ἀρτιγεννητῶν νεογνῶν, καὶ τῆς κατὰ φύσιν ἐκθρέψεως αὐτῶν ὡς καὶ πᾶν ὃ, τι ἐγὼ νομίζω σύμφηρον καὶ παραπλήσιον.

Ὁ πολύμητος ἔχμος ὡς ἀπὸ Θεοῦ δίδεται, ὡς προεῖρηται, ἦδη, παρέχει μετ' αὐτοῦ πολὺ καρπὸν ἐν τῷ οἴκῳ. Καὶ δὲ ἢ συζυ- γος παράγει βρεφίλλιον, ὅπερ εἶσται ὁ ἐριθαλῆς κλαδί- σκος ὁ προωρισμένος νὰ ἀνεπληρώσῃ καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ ὄνο- μα τῶν ἑαυτοῦ γονέων καὶ τῆς ὅλης οἰκίας αὐτοῦ.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς τρυφῆς κατέρχονται διὰ τὴν νίαν μητέρα νέα καθήκοντα, ὅπως νὰ εἰ υποχρεώσῃ, ἀπέναντι τοῦ τεκνίου αὐτῆς, δὴ κατὰ τὴν θήλασις, ἢ τροφὴ τοῦ μικροῦ βλαστοῦ. Καὶ ἄρχεται θηλάζουσα αὐτὸ ἀπνοῦς τὸ πλείστον καὶ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ HENRY GREVILLE

ΚΗΦΙΣΙΑ

— Μάλιστα, κύριε, εἶπεν ἡ κόρη δίδουσα ἔδραν. Καὶ μ' ἐπεφόρτισε νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν λύπην τῆς διότι δὲν δύναται νὰ σὰς δεχθῇ.

Ὁ Ἀρμάνδος ὑπεκλίθη.

— Δὲν θὰ ἔμενα μὲ τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ γείνω ὀχληρὸς, ἐπανέλαθεν, ἀν συνενταῖς αἰρεθίδας κλήσεως δὲν ἦμεν ἠναγ- κασμένοις ν' ἀνωχρηθῶ μακρὰν καὶ ἐπὶ μακρὸν. Ὡστε ἠθέλη- σα ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ ἐκπληρώσω τὸ καθήκον τοῦ ἀποχαι- ρετισμοῦ πρὸς οἰκογενεῖαν, ἣτις πάντοτε ἐράνη τῶσφ φιλόζωνος πρὸς ἐμὲ.

Ἡ Κηφισία τῷ ἔριψε ταχὺ βλέμμα, ὅπερ πάραυτα ἐτα- πείνωσε. Μήτοι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπερωτήσῃ; . . .

— Ἐπεφορτίσθη, ἐξηκολούθησεν ἐκείνος, ἀποστολὴν ἐξαι- ρητικῶς κολακευτικῆν. Μεταβαίνω μετὰ τινος συναδέλφου ὅ- πως καθορίσωμεν τὴν ὀρθοτικὴν γραμμὴν τοῦ Μεκόχου. . . . Εἶναι ἀποστολὴ τιμητικῆς ἐμπιστοσύνης. . . τὴν ὁποῖαν εἶμαι ἰσχυρῶς ἀποδεχθεὶς. . .

— Σὰς συγγαίρω εὐλικρινῶς, εἶπε θερμῶς ἡ Κηφισία. Ἀ- φεύκτως θὰ εὐρητῆ ἐκεῖ περίπτωσιν ὅπως διακριθῆτε.

— . . . Ἐλπίζω. . . ἀλλὰ . . . ἡ ἀπουσία μου θὰ εἶναι ἰσως μακρά. . . καὶ πρὶν μακρυνθῶ τῆς Γαλλίας. . . θὰ ἐπιθῶμαι. . .

Πρὸς στιγμὴν ἐσιώπησεν. Ἡ Κηφισία ἀνέμενε τὰς λέξεις αὐτοῦ μετὰ ποδερωτάτου βλέμματος.

— Μέχρι τοῦδε ἔχθη αὐτῆσφ βίον, ὑπέλαθε τεταραγ- μένος πως. Εἰργάσθη πολὺ καὶ πρὸς σκοπὸν ἐντιμον, εἰργά- σθη διὰ τὴν οἰκογενεῖάν μου, διὰ τὴν μητέρα μου. . . Ἄλλ' ἦδη εἶμαι τριακονταετής καὶ θὰ ἤθελον ἦδη νὰ ἐργασθῶ δι' οἰ- κογενεακοῦς δεσμοῦς ἀμισυτέρους. . . συνκτομένους τῶρα ἀν αἰ περιστάσεις μοὶ τὸ ἐπιτρέψωσι. . .

Κραυγὴ ὄξεια τὸν δέικοψε.

— Κηφισία! . . . ἀνάβα γρήγορα ἀνέκρηξεν ἢ x Ρικλῶ εἰσαρ- μῶσα εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ὠθοῦσα πρὸς τὰ πρόσω ἐν αὐτῷ τὴν Ἰσαύραν.

Ἡ Κηφισία γενομένη ὡχρᾶ ὡς κηρὸς δὲν ἔτραξεν, ἀλλ' ἐπί-

διαρκώς εις κίνητην ούτα. Όποσον σίβας και θαυμασμός προς την καλήν πατρην μητέρα, ήτις αυτή ή ιδία θηλάζει και τρέφει και μεριμνεί διά τον τίμιον και επιουλογηθέντα παρών της κοιλίας αυτής. Κύψετε κάτω, σεβάσθαι το ωραϊον, το ιερόν θάμαα της θηλαζούσης και του θηλαζομένου βρεφουλίου. Σίβας γενικόν απέναντι του βωμού του ιερού σηκού. Πάντες οι ενδιαφερόμενοι συγγενεις και οικείοι, πάσαι αι θεραπευνίδες, όφείλουσιν όπως μηδελίαν παράσχωσιν αούτη άφορμήν όπως το φερσίθιον και γλυκερόν γάλα, ή τροφή του μικρού έκείνου και θαλερόν καρπού μεταβληθή αίφνης εις τινος ψυχικής συγκινήσεως της μητρός εις πικράν, άσάφην και δή διαλητηριασθήν πικτήν έκάνην να ρουεσή είτε άμυγδαλω ήτε άβλυχρώ; και κατ' άλλον τον άθωον έκείνου και ταλαίπωρον άγγελον.

(“Επεται το Β”).

Εν Φαταρίφ.

Θ. Γεωργιάδης Ιατρός.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

Εκπαιδευτικά μέτρα ένσαφθα. Εγνωσθη ήδη ότι ή εν τοις Π/χίοις Κεντρ. Εκπ. Επιτροπή συνήκαλε πολλούς των ένταυθα λόγων εις σύσκεψιν περί βελτιώσεως της κατ' ήμιν παιδείσεως. Ελπίζομεν ότι ή πραγματοποιημένη συνεργασία των κληθέντων διευθυντών δημοτικών σχολίων, καθηγητών γυμνάσιων, Ιατρών, δημοσιογράφων κλπ. θά έπιδράη έπ' αγαθόν εις τό ελγόν τουτο εθνικόν ζήτημα.

Η ένωσις των Έλληνίδων γυναικών. Εξεδόθη ίσχυώς εν Αθήναις εις τόμοις έκ 280 σελίδων ή Λογούσις της Ένώσεως των Έλληνίδων γυναικών, φιλανθρωπικού σωματείου υπό την ύψηλήν προεδρίαν της Α. Μ. της Βασίλισσας. Η εύεργετική του σωματος τουτου δράσις τιμεί την φιλανθρωπίαν της Έλληνίδος, ιδίως και της γυναικος έν γένει, άρ ή μηδάλως αντιτιθεμένη, αλλά τοικαντίον συνήδουα προς την φύσιν της.

Γυνή Ιατρός. Νέου; άθλου, επιστημονικού διεκδικεί από τινος ή γυναικεία χειραφέτησις έν τώ πρόσωπο της κ Βάλρινον, νεκρά έγγέμου ρωσίδος, ήτις έλαβε δίπλωμα Ιατρού παρά της Ιατρικής Σχολής των Παρισίων και άπήλθεν εις τήν πατρίδα της όπως έξασκήση τό επάγγελμά της.

Γαλλίς ζωγράφος. Εξόχως διακρίεται έν Γαλλία ή νεκρά ζωγράφος διασημής Άλίχη Κωβ. Εικόνας τινές αυτής προκαλοοσι την γενικήν έκτίμησιν.

Σχολεία παιδικών παιγνίων έν Αγγλία. Εν Αγγλία, έν τή έξόχως παιδαγωγική ταύτη χώρα, ιδρύονται κατά τά τελευταία ταύτα έτη σχολεία παιγνίων διά τά

πρωτά παιδιά του λαού. Τα φιλόθωπα ταύτα ιδρύματα άνοίγουσι τάς πόλας των εις φειδράς ίσπερίδας ποικιλλομένης υπό παντοίων άθωων και τερπνών παιγνίων διευθυνομένων πάντοτε υπό παιδαγωγών διδακταλισσών, ατινις μετέχουσι τούτων. Εκεί καταφάνεται ή κλίσις έκάστου παιδός. Άλλοι τούτων παραδίδονται εις σωματικές άσκήσεις, άλλοι εις άρμα και χορόν, αι κορκοίδες εις ραπτικήν ένδυμάτων διά πλαγγόνας, άπαντας δε συγκεντρούσιν έξαιρετικώς ώρατοι χρυσόδοτοι και εικοτογραφημένοι τόμοι διηγημάτων και παραμυθίων... Πόσα άθωα θάματα της ένδείας δεν άποσπεί τό έξόχως φιλόθωπον και παιδαγωγικόν τουτο ιδρυμα από τά οικτρά διά την ήθικήν παίγνια των άθών!..

Ιατρική έφεύρεσις. Εκ των νεωτάτων και εύεργετικωτάτων έφευρέσεων της μικροβιολογίας είναι ή άπαλμανσις του άέρος διά της μικροβιοκτόνου ούσιος φορμαλίνης (formaline) κατά την μέθοδον του Σείριγκ (Schering). Κατ' αούτην ή formaline άναγομένη εις ύψηλήν θερμοκρασίαν και έξατμιζομένη δι' ιδίας μηχανής, εύχρηστος και εις οικουγενειακήν χρήσιν, άποκαθαίρει έντελώς από παντός μικροβιακού μιάσματος την άτμοσφαιραν διαματίων, έν εις διέμενον άσθενεις παθόντες εξ οιασδήποτε μικροβιολογικής νότου, ως φθίσεως, άνθρακος, τυφοειδούς πυρετού, χολέρας, πανώλους κλπ. Το νέον τουτο της Ιατρικής προόδου βήμα είναι άναμφισβότως έν των εύεργετικωτάτων προς την άνθρωπότητα.

Επιστημονική άνακάλυψις. Γερμανός βοτανικός άνεκάλυψεν ίσχυώς ότι ή ώραία έαρινή άνθεμις περιέχει εις τε τό άνθος και τον καυλόν άριστήν ποσότητα πρωσσικού όξέος. Τήν άνακάλυψιν προήκαλεσεν εις των ηχηρούων του, κατέληφθεις υπό σκοποδίνης και έμέτων διότι παίζων έφαρην εις τό χρίσμα του, ετινά ήσαν ίσχυασμιν. Δίσην λευκών άνθεμιδιών.

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Αδα Φ. Α. Πέραν. Άείποτε άναμνω υδήςσις σας. Παρ' έμού δε έγυθε ήδη τοιαύτος. Ίδωμεν πός θ' άποδωα τό πρόβλημα έν τώ μέλλοντι.—Κω Γ. Σαβ. Φάνδριον. Ελπομνήθησαν μέχρι τούτου τά φύλλα του x Ν. Φ. Συγγνώμη.—Κω Μ. Σ. Γαλατσά. Ευστράτη. εύχαριστούμεν.—Κω Ε. Ι. Άδραμύτιον. Γράφωμεν διά του αύτου ταχυδρομείου.—Κω Δ. Π. Ιατρού Παράμυθ(α)ν. Ευστράτη. Φύλλα άποστέλλονται.—Κω Ν. Γ. Π. Χίον. Νέα συνδρομηται ενστράτησαν. Συναποστέλλονται φύλλα εκούτους και ύμιν ως και «Πρώται Πηδέσις». Εύχαριστούμεν ά' εύγεμνίς άνεργείας.

Ζητούμεν συγγνώμη περί των κ. χ. συνεργατών ήμών, έν τή έργα βραδύνοσι να φανώσιν εις τήσ στήλας μας ένίκα πληρώρας όλης, ταύθ' όπερ θά γείνη προεχώς κατά σειράν προτεραιότητος.—Επίσης ζητούμεν συγγνώμη περί έκείνων, εις οδ; άλλίφει χώρου δεν άφενώμεν σημάριον.

Τύπ. Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ, Ν. ΘΕΟΔΩΤΗ, Γαλατά, Χαροτσά, 12.

τασε την κλίμακα: ή δε κ. Ρικλώ ήκολούθησε τετραγώνην.

—Κύριε, ειπε τότε ή Ίταρα προς τον Καρβάλ ένώ έπρασσις τις κενετροχής, σχεδόν μουρά, συνίσταλλε τάς γωνίας του στόματός της, κύριε, ο άδελφός σας νομαρεύεται;

—Νομαρεύεται, δεσποινίς, ματά τρείς ήμέρας.

—Α!... έπραξε κακώς νομαρεύμενας; ούτω!.. Το γνωρίζετε, κύριε; Υπάρχει ιδώ έκποιος, όστις δεν θά τώ τό συχωρήση ποτέ, ποτί!..

—Ισχυρά, απύσα, θά χέσωμεν τον παιδαίδορον, άνέ κρέδες ή κ. Ρικλώ έμπαρισθίσε έκ νέου και άκούσασα τάς τελευταίας λέξεις.

—Απομειναις μόνο; ο Άρμάνδος; διηρωτά το έρωτε να πράξη; Διηρωτάτου έβραβίλευεν έν τώ οικώ, σγή μαρτυρούσα ότι έκείνοι περιεπρόσθε εν κύσφ διεδραματίζοντο. Τέλος, τό έλαφρον βήμα της Κημισίας ήκούσθη πάλιν θλίβον τον τάκτα.

—Δεσποινίς, ειπεν ά Καρβάλ, έπραξε ν' άπέλθω, αλλά...

—Εκείνη τώ ένουτε διά της κερταλής κρηνησιως. Καταρνήθ' επ' αούτης ήταν τό ίχνυ των διακρίων, τό δε όλον άτρομόν της έκείνο, όμα έπροδράς συγκινήσεως.

—Η έκείνη μου ύπέσκησιν, και έπί σσημην την ένομισμαίν νεκράν, ειπε ταπεινή τή φωνή. Ζητώ συγγνώμη...

Και έντροχέτο τρώμωσα επί του τρωσινώτου ιδέας τινός;

έπ' ής είτα έκείνος την έβούλησε να καθίση.

—Δεσποινίς, ειπε, καίτοι ή ώρα δεν είναι κατάλληλος, ουχ ήπτον όρειλω να ομιλήσω. Ήλθον έντα σάς έπει ότι από πολλού ήδη μόνον μεθ' ύμών ονειροπολώ τον βίον και τό μέλλον μου.. Αναχωρώ μετά τρείς εβδομάδας... και, εάν θελήσθε, θά παραλάβω άνχωρών την γυναίκα μου, την μόνην γυναικα, ήν ήγάπησα έν τώ κόσμω. Η νύκτις δεν τον ήτένισεν, ούδ' έτραμει πλέον. Η μορφή της άπέθη αίφην; άσχηρά, και όλον τό άνθος της άβράς, καλλονή; της μετεβλήθη έξαπνίς εις άγκυλιωτάδες σιωπητής συνόλας κήλλος, όπερ σχεδόν έξερρόβιζε τά βλίποντα.

—Σας εύχαριστώ, κύριε, τώ ειπε βοκδέως. Άδύνατον να φαντασθήτε πόσον ή αίτησις σας με συγχνεί!

Η φωνή της έξησθένησε τρέμουσα, αλλά ανέλαβε πάλιν σθεναρόν τόνον.

—Εάν ήθυνακην, να νομαρευθώ, βεβαίως; θά ιδεχομην... αλλά δεν δύνακην, δεν πρέπει να νομαρευθώ!..

Τά τελευταία ταύτα προήρασε μετά της απληράς σφρηναίας άνθρώπου προξενούτος εις εκούτον διά της άρνήσεως του λύπην, όσην και εις τούς άλλους, αλλά και μη άγνοούτος συνέμα την λύπην, ήν προξενεί.

(“Επεται συνέχεια”).

δεχόμενων παραφράσεων της χειραφετητικής ομάδας, εις εν των δύο κεράτων του φείποτε από πλάνης εις πλάνην κυμαίνοντος και κυμαινόμενου κοινωτικού πνεύματος στρατευμάτος.

Η, δηλαδή, θά τον ίδιου λεληθότως άπαρνούμενον μίαν προς μίαν τας αρχάς του, άποκρύπτουσα ότι πρότερον φανατικώς έχρηζε και εν άγνοία έαυτου παλιν συμφωνούντα τελειώς μεθ' ύμων καθ' ελα, τουθ' όπερ τελευταίος ούτος παρατηρεί μετ' εκπαύσεως ή θά τον ίδιου μόνον και μόνον διά να κωλυθή καλπύουσαν εθθεν άνάπτυξιν, μόνον διά να φανή πρό ύμων ίκανός να παρακολουθή την παγκόσμιον εξέλιξιν και να παρακάη το όπισθοδρομικόν της κοινωνίας μας πνεύμα, μόνον διά να μιμηθή πυρετωδώς τον παγκόσμιον κοινωκόν τουτον συρμόν και να καταστή ούτως άξίος του ενδόξου τίτλου Fin de siècle, θά τον ίδιου, λέγω, όνειροπολόντα την γυναίκα άμάντιν και κροάμμον άναφύομενον εις τας κεντρικώτερας όδους, μικροπωλήτριαν, έμπορον, ιατρόν, δικηγόρον, τηλεγραφητριαν, πυροσβεστίδα.

Θά τον ίδιου άπαρνούμενον κατά συνέπειαν τουτων τον φυσικόν αύτης προσηρισμόν, εκμηδενίζοντα πάληθις υπέρτατον μεγαλείον της, διαψεύδοντα την φύσιν, διαγράφοντα το θέλημα του Θεού, και εκτρεπόμενον ούτως εις τας παρατολμώτερας και γελαωδέστερας των πλανών, χάνοντα ενωπιόν σας έπομένως πάσαν συζητητικήν βαρύτητα και κύρος και ύπόστασιν φιλοσοφούντος παρατηρητού, λεληθότως δε γεννώντα εν ύμιν την έπιθυμίαν να τον παραπέμψητε εις το Δρομοκαίτειον εν Αθήναις και παρ' ήμιν εις το Έπταπύργιον.

Άλλ' ό τίτλος fin de siècle έχασε πλέον εύτυχώς το κλέος και τα οικόσημά του ή δε δραπέτις και διαβατική αύτου αίγλη μετ' ου πολύν ως φροδόν πυραυλον άποσβέννυται.

Ευάρητοι μόνον ήμέραι και το τέλος του αιώνος υποχωρεί εις την αρχήν του επόπτος τοιούτου, ή δύτις εις την άνατολήν, τό γηρας εις τό έαρ, ή φθίσις εις την άνακαίνισιν. Τίς οίδεν άν τό μακράν υποφώσκον καλλιχρυσον λυκαυγίς δέν προύποσχηται και ενέχη εν έαυτώ ως και πολλών άλλων και αύτου του όρώντος ζητήματος την ύγιή λύσιν και εύκαίαιαν διακανόνισιν;

Από κλλου ήδη, από τριακονταετίας περίπου ανεράντησάν τίνες, όί όποιοι νομίζοντες ότι υπεραχούσι της ηθικής και νοητικής ανακλάσεως της Έλληνίδος γυναίκος, ηρχισαν συνιστώντες αύτη τους εις τας επιστήμας και τά ελεύθερα επαγγέλματα άλλους των ευρωπαϊών και άμερικανίδων, άτελέστατα μόνον δυνάμενοι να παρακολουθησώσι και άντιληφθώσι το γυναικείον κίνημα από 150 περίπου. Έταν ύριστάμενον εν Ευρώπη, καταδεικνύοντες δι' πλήρη άγνοιαν και της ούσίας και των διαγρών φάσεων αύτου. Τίς κοίως ήθελον και τί υπέρ της Έλληνίδος εξήρτων ούτε έγνώριζον, ούτε να εκθέσωσι σαφώς ήθόναντο, ή δε έλλειψις σαφήνειας και ευκρίνουσ; αντικαταθέσεως, ιδιάν και ειδικών εξελίξεων του θέματος καταρτίζεται, ως άνω έλέχθη, ύριστάμενη μετ' άλλης μόνον έκαστώσεως και παρ' τοις σημερινούς χειραφετήτας.

Άλλ' ως εν Ευρώπη συχνάκις συγκροτούνται δέληθη γυναικεία συνέδρια ως τό νυν εν Λονδίνω, εσημέραι διά των διεξαγομένων συζητήσεων εύρίνοντά τον κύκλον του ζητήματος μέχρι του άκαταρτάτου, χωρίς εις ούδέν σχεδόν ν' απολήγωσιν ειδικόν άποτέλεσμα και ούδένά να πραγματοποιηθώσι εις τας κοινωκόν ή ανθρωπιτικόν σκοπόν ειδικώς όρειζόμενον εις αυτά, καλόν θά ήτο και παρ' ήμιν εν έκαστέρω των δύο κέντρων της πνευματικής ήμων κινήσεως, ή ενταύθια δηλαδή ή εν Αθήναις, να

συγκροτούντο ένιοτε συσκέψεις τοιαύται, αίτινες συγκαλύπτουσι επί το αύτο άμοιρότερας τας δεδισασμένας μερίδας, να έπιληφθώσι της διευκρινήσεως πρώτον και κατόπιν της ειδικής μελέτης του ζητήματος και εκ της διαμοιβής των γνώμων να προκαλώσι την έκλαμψιν της σκιαζόμενης μόν προσκαίρωσ υπό νεφελών άλλ' άείποτε φαινήσ αληθείας.

Τά συνέδρια ταύτα, εάν ποτε έπραγματοποιούντο, δέν θά είχομεν βεβαίως, έλπίζω, την γελοίαν αξίωσιν ν' αποκλειώνται άποκλειστικώς εκ γυναικόν αλλά την σπουδαιοτέραν εν αύτοις σημασίαν και δράσιν θ' άπιδίδομεν τούναντίον εις άνδρας λογίους, και πολυτίμους, δυναμικούς να εκφέρωσι λελογισμένας επί του πράγματος κρίσεις και άυθεντικά συμπέρασματα ίκανά να διαλευκάνωσι τά αληθή δικαίωματα και καθοδηγήσωσιν εις την άρμοζουσαν τροπήν τας άπατηήσεις της Έλληνίδος γυναίκος.

Καθ' ότι φρονούμεν ότι να ζήτηση αύτη τελειότεραν άνάπτυξιν του θηκικού και πνευματικού έγώ της δι' εκπαίδευσίως άρτιωτέρας, πλουσιωτέρας, εθνοπρεπιστέρας και μάλλον ήθοπλαστικής.

να ζήτηση τελειοποίησιν έαυτής εν τώ θείω και άπαράγραπτω τίτλω της και έπάρκειαν εις τά καθήκοντά της ως μητρος και οικοδεσπόνης δι' εκλαίκευσίως των γνώσεων της παιδαγωγικής και οικονομίας.

να ζήτηση άνύψωσιν του έκπεσόντος τίτλου αύτης ως συζύγου διά της καταρτίσεως της δίτην άνδραπόδου άγοροπωλήτριας της εν τώ γάμω διά τριχωμάτων και προικών και γαμηλίων ταπειδών και ψευδομειδιώντων μηνών του μέλιτος.

να ζήτηση πλείονα σεβασμόν και άρμοδιώτεραν θήτηκην καταταξιν παρ' του άνδρός, όπως πράγματι φαίνεται ύποκειμένων αύτην (άλλα δυστυχώς ουχι παρ' αξίαν, ου!) εν κρίνη τις ρίπτων. Εν μόνον βλέμμα εις τας αιθούσας και τους περιπάτους και ωδικά κρενεύα του Πέτραν, του μικρομεγάλου τούτου κοινωκίου δαιδαλου μας να ζήτηση, τέλος, να καταστή ευδαίμονοτέρα δι' επίτασεως ούτως ειπείν του ψυχικού έγώ της εις τον κόσμον των αισθημάτων και ιδεών έπ' της σπληνικής ήθικής άνίας (spleen) και δι' άνατάσεως της ψυχής και των βλεμμάτων της προς ύψηλότερον, άγνότερον και γαλανώτερον τι ιδεώδες, δικαιούται βεβαίως, να!

Άλλά τό να ζήτη νά συντρέψη τό άδαμάντινον ήθικόν σκηπτρόν της και αντικαταστήη αύτο εις τας χείρας της διά τραχείας εδοιοποιήσεως βακτηρίας άνα τας άσχημίας και βορβορώδεις όδους των πόλεων.

να ζήτη να κατακρημνήσθιν τον χρυσούν και έκπύλον θρόνον της παρ' την κλεινήν έστίαν, όπου διαπλάσσεται διά των χειρών αύτης ή ανθρωπότης, της όποιας τό συγκέντρωτικόν έγώ άποτελεεί ό παύς, ή μικρογραφία του Θεού και τό ίδιον αύτης γένημα, αντί δε του θρόνου τούτου να εκλήτη τό έδρανόν εκκέντρικου ποδηλάτου.

να ζήτη ν' αποβάλη την κάλλιπρη ως ήθικής βασιλίδος κορφύραν της και άντ' αύτης, να περιβληθή την πιναράν του επαγγελματικού άναξυρίδα.

να ζήτη ν' απορρίψη και ποδοπατήσθι τό έλοχον στέμμα της, τό ροδόπλεκτον, τότε άκριβώς όταν περιέχη άκάνθασι ευγενούς μαρτυρίου και αγώνων οικογενειακών, τό άδαμαντοποικιλτον τότε άκριβώς όταν περιρραίνηται από μαργαρίτινα δάκρυα.

τό να ζήτη, τέλος, ως μέσον κρείττονος ατομικής ευδαιμονίας τό να εγχειρή τραύματα, ν' ανακρίνη κακούργους, να πωλή οίνον προς κορυβαντιώνας μεθύσους και να κατασβύνη πυρκαϊάς, ταύτα πάντα είναι ειδή ήθικής εξύψωσεως και ευδαιμονίας. λίαν πα-

...και ακατανόητα εις τον έχοντα σαφή άνελλη-
...αυτής διδόντα δέ την χειριστήν ιδέαν περί της δια-
...πρακτικής βεβαιότητας της γυναικός, ενθαρρύνουσι και
...αυτής εκείνους, οτινες, υπεράγαν φανατικοί, τή άρνού-
...και αυτό τώ άπλώς ανθρώπινον δικαίωμα της παι-
...ίας και νοσας ανάπτυξιας, τοίς όποίους δι έμβριθε-
...τικά λογική στάσις και ευστοχώτεροι απαιτήσεις εκ
...μέρους της, ήθελον δυτως αποθαρρύνει και άρροπίσει...

Αλλά:
— «Πώς να ζήσωμεν, προβάλλουσι ερωτώντες οι
...χειραφετηθεί, αφού η όσημέραι ασέβοντα δαπανηρότης
...των κοινωνικών συνθηκών φαίνεται άπαιτούσα τώ να
...εργάζεται και η γυνή παρά τον άνδρα;»—

Εδώ ακριβώς κείται ο κεντρικός κρίκος του γορδίου
...του δεσμού· τούτο ακριβώς είναι τώ μέγα πρόβλημα,
...του όποίου διεξόδον τινα θέ εκθέση η γράφουσα εις τώ
...αίματι προσεχές άρθρον χωρίς βεβαιώς άξιώσεις· Οιδί-
...πρασ πρό της παγκοσμίου ταύτης κοινωνιολογικής Σφρι-
...γής, άλλ άπλώς μόνον προβάλλουσα την ασθενή επί του
...πράγματος γνώμη της.

ΤΙΣ Η ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΜΕΡΟΣ Β'

(Συνέχεια από άρ. 15 σελ. 114)

Άλλ' η κατάστασις αύτή αποθαίνει όλως διόφορος κατά
...τους νεωτέρους χρόνους. Κατ' αυτούς έρχεται υποφωσάουσα ή
...θως της πνευματικής και ήθικης σύμμετρίας της γυναικός. Ο
...χριστιανισμός απέναντι εις αυτήν δικαιώματα, ο δέ νεώ-
...τερος πολιτισμός καθιέρωσεν αυτά διά νόμων και ούτως άνό-
...φωσας την γυναικα εις την εμπέπουσαν περιοχήν εν τω οί-
...καγενεία, τή κοινωνία και τή πολιτεία διά της αποχρώσεως
...εκτιμησεως του ιδιώτους αυτής ως θυγατρός, συζύγου, μητρός
...και πολιτίδος, εν τώ έργω της ώφελής αυτής άποστολής. Η
...γυνή δέν είναι πλέον κατωτέρα του άνδρός, δέν κατέχει πλέον
...θέσιν ταπεινωτικήν άλλ' αναγνωρίζεται όν άνόμοιοι μόν τω
...άνδρι κατά την φύσιν, ίσον δέ προς αυτόν κατά τώ δικαιώματα.

Η γυνή δέν άφομοιούται προς τον άνδρα αλλά συμπληρούται
...ο μόν διά της δέ. Η γυνή είναι ο άπαραίτητος και πολύτιμος
...σύντροφος του άνδρός εν τώ άγιω εν τώ βίω. Είλικρινής ένωση
...άνδρός και γυναικός έξασφαλίζει την άμοιβαίαν δόξαν άμφο-
...τέρων προς την από κοινού εύδωσιν του σκοπού αυτών εν τώ
...προόντι βίω. Η γυνή είναι ο άγγελος της ήθικης ήμεμερίας
...των άτόμων, ή κρηπίς της κοινωνίας και ή εργάτις της εύ-
...ποιίας. Είναι ή δέσποινα του οίκου και ο μοχλός της ήθικής
...και υλικής ευμερείας της οικογενείας. Τοιούτην ώρισαν την
...θέσιν και τοιούτον τον προορισμόν της γυναικός εν τή οικογε-
...νεία και τή κοινωνία οι νομοθεσίαι άπάντων εν γένει των πε-
...πολιτισμένων έθνών των νεωτέρων χρόνων, άφ' ής έποχής τώ
...κοινωνικόν και πολιτικόν καθεστώς αυτών άνεκαινήθη εκ θε-
...μελίων και εντέθη επί νέων βίσεων, ήτοι από της γαλλικής
...επαναστάσεως, άφ' ής χρονολογείται και ή βελτίωσις της κα-
...ταστάσεως της γυναικός. Τώ μέγα τούτο γεγονός έθεσε τώ
...γυναικείον ζήτημα εν τή ήμερησία διατάξει, έπέπευτε δέ την
...λύσιν αυτού προλεάναν την όδόν, δι' ής άνωψθη η γυνή εις
...πνευματικόν έδαφος και έξασφάλισεν αυτή τώ δικαίωμα επί
...της ήλευθέρης εκπαιδεύσεως. Έκτοτε χρονολογείται η πρό-
...δος των γυναικών εν τοίς γράμμασι, ταίς τέχναις και ταίς
...έπιστήμασι τώ πρώτων εν Ιταλία και Γαλλία, διότι αι εν ταίς
...διαφόροις μοναίς των χωριών τούτων τον μοναχικόν διάυλον
...διανύουσι μοναχί, ατινας υπό τον πεινχρόν μοναχικόν τρέ-

...σωνα έκρυπτον μεγάλας κοινωνικές άριτές και την κέρσην
...αυτών διεδέρμανον τώ ευγενέστερα αισθήματα, ειδικήντο δέ
...έγκυκλοκαίδικην παιδευσιν αξίαν λόγου, επίδη εν ταίς μοναίς
...εκαλλιουργόντο μετά ποικιλίας ζήλου τώ γράμματι, κατε-
...λιπούσε τον τόπον της έαυτών μετανοίας, διασπάσαν παν-
...ταχού όπως διαλύσασιν την παιδευσιν εν τώ εξουθενωμένω
...φίλω αυτών χωρί να έπιματρήσασιν την ιδίαν ασθενείαν πρός
...τό μέγιστον του έργου, όπερ μετά ζήλου παραδειγματικού άνε-
...λεθον. Έκτοτε χρονολογείται η όπό των μοναχών τούτων
...γυναικών σόσασεις καρσιαιών της στοιχειώδους και μέσης
...παιδεύσεως ενά την δυτικήν Ευρώπην Έκπαιδευτηριών, άπέρ
...συντηρούντο και διπλοούντο ύπ' αυτών.

Η γυνή ήν αξία τοιούτας μερίμνης ύπό της πολιτείας και
...όπ' άλλην έποψιν. Αύτη εν τή προς τον άνδρα άνομοιότητι
...αυτής κέκτηται ίσοτητα, ήτοι ίσον προς αυτόν αξίαν κατά τώ
...σώμα και τον νουν. Τώντι, ο μόν άνήρ διακρίνεται επί σω-
...ματικότητι και ευρωτική σώματος και επί δικνός ενθεταίη·
...η δέ γυνή διά της σωματικής καλλόνος και του αναλυτικού
...πνεύματος καθιτά την έαυτής αξίαν άναμείραστον. Περιπέσον
...δέ κέκταιται καρδίαν, εξ ής τώ ευγενή αισθήματα της ελεάν-
...θρωπίας και άρσιώσεως ως από κέντρου άρδηνότερον έκδη-
...λούνται. Τά προσόντα ταύτα της γυναικός, είτε μητρο είναι
...είτε επάγγελμα έπιτηθεύεται προσημαζόμενον τή φύσει αυ-
...τής, καθίστανται ο μοχλός έργων όμολογουμένης ωφέλειας. Η
...άληθεια αύτη είναι προφανής ώστε δέν χρήζει παράδειγματων
...προς απόδειξιν.

Άλλά τας φυσικές συνάσεις των πολυτίμων τούτων προ-
...σόντων της γυναικός δέν άνεγνώρισεν η άνομοιότης εν
...παντι χρόνω και τόσω η τούλάχιστον δέν εξετήμασεν αυτά
...εν προσήκοντι μέτρω. Και οι μόν άρχαίοι, καιτοι ύπελάμ-
...βανον την γυναικα ως άνωτερον πλάσμα διά θέσιν δι τμήσω
...έξηρον και άπεθαύμαζον τώ πλεονεκτήματι αυτής, άλλ' όμως
...κατέδικασαν αυτήν παραδόξως εις θέσιν υποδιεστραν του
...άνδρός. Τά δέ νωύτερα έθνη τώ διακρινόντα εν τή έκπολιτι-
...στική αυτών άποστολή και έθραιώσαντα τώ μεγαλειον αυτών
...εν τή κερπήσει των αγαθών του άληθούς πολιτισμού, άμφο-
...λόγησαν μόν την άνατιρήτην αξίαν της γυναικός και την
...σημαντικότητα του προσημαζόμενου αυτής, άλλά διαφώνησαν ως
...προς τον τρόπον της χειραφετήσεως.

(Έπεται τώ τέλος.)

Ε. Φαταρίω.
Μιλίας Αλεξανδριδός.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ'

(Συνέχεια από άρ. 10 σελ. 75)

Δύο εισί τώ ούσιωδέστερα συστατικά της μουσικής: ο ήχος
...και ο ρυθμός.

Ο ήχος, ως γνωστόν εκ της Φυσικής, είναι αποτέλεσμα
...της εκ των παλμικών κινήσεων των μορίων των σωμάτων
...δονήσεως του αέρος. Έκαστον σώμα υποβληθόμενον εις τρα-
...μώδη κίνησιν παράγει ήχον, ούτος δέ διά των παλμικών
...δονήσεων του αέρος, σφαιροειδώς, κατά πάσας δ'ήλα δ'ή τας
...διευθύνσεις μεταδιδόμενων, πλήττει τώ ακουστικόν ήμών όρ-
...γανον, όπερ διά του ακουστικού νεύρου μεταβιβάζει αυτές εις
...τόν εγκέφαλον, ένθα κυρίως παράγεται η αισθησις του ήχου.
...Ο εγκέφαλος ήμών δύναται εκ των ήχων ν' άντιληφθή και
...του παράγοντος αυτών σώματος, φωνής ανθρώπου ή ζωου,
...μουσικού όργάνου κτλ. Όσο συχνότεροι είναι οι παλμοί τόσω

1. Έπεται λόγων ανεξαρτήτων της δελήσεως ήμών έβραδυνε μέχρι
...σήμερον ο συνηθισμός της γλαφυράς και αξίας λόγου πραγματείας τού
...εν Ιωαννίνους συνεργάτου ήμών. Μετά χαράς δέ πρότερον τούτου
...σήμερον εν τή κεκοινηθείσεν ότι παράγοντες εις τας άναγνωστερίας μας
...άνάγνωσμα λίαν ενδιαφέρον εις όλες τας φάσεις του έθνικού ήμών βίου
...ως εκ της λαογραφίας του άπόψεως. Σ. Α. «Β».

οξύτερος ο ήχος, τουναντίον δὲ ὅσα ἀριστεροὶ τόση βαθύτερος.

Ὁ ρυθμὸς χρησιμεύει εἰς τὸ διαθίτειν τοὺς ἤχους καθ' ὠρισμένα τοιαῦτα ἢ τοιαῦτα κανονικὰ διαστήματα, ὥστε ἕκαστος ἤχος γὰρ προξενῆ τῇ ἀκοῇ τὸ συναίσθημα παύλας ἄνευ.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διαφορῶν ἤχων καὶ ρυθμῶν προκύπτει ἡ ἀπειρος ποικιλία τῆς μελωδίας, ἐφ' ἧς κυρίως στηρίζεται ἡ καθ' ὅλου μουσικῆ, ἀπὸ τῶν ἀπλουστάτων δοκιμῶν μέχρι τῶν ἀριστουργημάτων τῆς τέχνης.

Αὕτη εἶναι ἡ κυρία βᾶσις τῆς μουσικῆς; ὅλων τῶν αἰώνων καὶ ὅλων τῶν ἐθνῶν ἢ δ' ἀρμονία, πάντῃ ἀγνωστος οὕσα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λαοῖς, εἶναι προϊόν τῆς ἀναπτύξεως τῆς μουσικῆς κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μελωδία εἶναι τοῖς πᾶσι προσιτὴ καὶ δὲν ἀπικτεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀνωτέραν μουσικὴν μόρφωσιν, ἔξαρκί δὲ καὶ μόνη αὐτῇ, ἀνευ δὴλα δὲ τῆς ἀρμονίας, εἰς τὴν ἔκφρασιν εὐγενῶν καὶ ἰδανικῶν αἰσθημάτων, ὁ λαὸς ὅστις δὲν εἶναι κάτοχος τῶν φυσικῶν νόμων καὶ μαθηματικῶν κανόνων τῆς μουσικῆς, διὰ μέγης τῆς μελωδίας προσπαθεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὰ κατακλύζοντα αὐτὸν διάφορα αἰσθήματα.

Ὅπως λοιπὸν ἐν πᾶσι τοῖς δημοτικοῖς παρ' ἡμῶν ἄσμασι, οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἠπειρωτικοῖς τοιοῦτοις ἡ μουσικὴ στηρίζεται ἐπὶ τῆς μελωδίας.

Ἡ ἀρμονία εἶναι παντελῶς ἀγνωστος παρ' αὐτοῖς.

Ἀκριβῶς δ' εἰπεῖν, οὗτος εἶναι πλὴν ἄλλων εἰς ἔτι λόγος, δι' ὃν μεγάλη παρ' ὑμῖν ὑπάρχει ποικιλία δημοτικῆς μουσικῆς. Διὰ τῆς μελωδίας μόνης, ἥτις ἄλλως τε εἶναι ἡ κυρία γλώσσα τῆς μουσικῆς προσπαθεῖ ὁ λαὸς νὰ ἐκφράσῃ καὶ παραστήσῃ καὶ μεταδώσῃ τὰ ἀναπτυσσόμενα διάφορα αὐτοῦ αἰσθήματα, τῆς μουσικῆς, μὴ οὕσης τέχνης μιμητικῆς, ἀλλὰ κατ' ἐξουχίαν τέχνης ἐκφράσεως καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ἡ μελωδία εἶναι μᾶλλον ἐπιτηδεῖα.

Ἐν τῇ διαμορφώσει καὶ καθ' ὅλου διαπλάσει τῆς μουσικῆς, πλὴν ἄλλων αἰτίων, γνωστὸν ὅτι μεγάλως συμβάλλεται καὶ τὸ φυσικὸν περιβάλλον, τὸ κλίμα δὴλον ὅτι, ἡ θερμοκρασία, ἡ γεωλογικὴ σύστασις τῆς χώρας, τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν λαῶν. Διὰ τούτου ἀκριβῶς ἡ μουσικὴ τῶν βορείων λαῶν διαφέρει μεγάλως τῶν τὰ εὐκράτ. κλίματ' αἰκούντων ἠγείρεται λοιπὸν ἐνταῦθα τὸ ἐρώτημα:

Εἶναι ἐπικρῆς ἡ μελωδία ὅπως, μόνη, ἀνευ δὴλα δὲ τῆς ἀρμονίας, ἐκκληροῦσα τὸν σκοπὸν αὐτῆς, ἀνταποκρινθῆ πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ λαοῦ συμφωνοῦσα πληρέστατα πρὸς τὰς ἀρχάς, τὸν βίον, τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα αὐτοῦ;

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου δὲν δυναμέθ νὰ μὴ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν μεγίστου κύρους γυνῆν ἀνδρὸς εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀσχοληθέντος τοῦ διακρηποῦ ἐν ἰατρικῇ συναδελφου καὶ ἐγχαίτου μουσικολόγου κ. Ἰω. Φουστάνου ἐκ Σιζου, γράφοντος μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς¹. «Αὐτὴ ἡ ζωνρὰ, χαρίεσσα, ἀειθαλὴς καὶ εὐκνήσις φύσις τῶν εὐκραῶν καὶ θερμῶν-χωρῶν καθιστᾷ μᾶλλον εὐαίσθητον καὶ εὐπαθῆ τὸν ἄνθρωπον, καὶ μεταδίδει αὐτῷ ζωνρῶτητα, θερμάτητα καὶ περιουσίαν ποικίλων αἰσθημάτων, ἅτινα εὐκλως ἐξωτερικεύει διὰ τῶν μουσικῶν διαχύσεων καὶ παραφορῶν, διὰ τῶν γλυκίων καὶ μελωδικῶν τόνων τῆς ρωνῆς, τοῦ ἄσματος. Ἡ μελωδία εἶναι ἡ γλώσσα ἡ διερχομένη οὕτως τότε καταλλεότερον τὰ αἰσθήματα, ἅτινα φύσις ζωνρᾶ καὶ ποικιλία ἀγχαίρει ἐν τῷ ἄνθρωπῳ καθ' ὅσον ἡ μελωδία εἶναι τόνος, ἀπὸ ἡσυχίας τῶν συγκινήσεων ψυχῆς εὐαίσθητου παθινομένης εἴτε ἐκ τῆς

1. Λανδοῖκ filis «Ἱστορία τῆς Μουσικῆς.»
2. Ἰω. Φουστάνου ἱατροῦ «Μουσικαὶ μελέται» σελ. κη'.

ἐπιδράσεως τῆς ζώτης ἐξωτερικῆς φύσεως, εἴτε ἐκ τῆς ἐπιρρείας τῶν ἐν αὐτῇ διεγειρομένων ποικίλων παθῶν καὶ αἰσθημάτων. Τουναντίον, φύσις ψυχρῶν κλιμάτων γυμνή, πτωχὴ καὶ μελαγχολικὴ καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἀπαθέστερον, σκυθρωπὸν καὶ σύννον.

»Τὸ ἀρκετικὸν φῦχος καὶ αἱ πυκναὶ καὶ ζοφερὰὶ ομίχλαι, περιτριβούν αὐτὸν ἐντὸς τῶν οἰκικῶν καταφυγῶν καὶ τῶν σπουδαστηρίων, ἐν τοῖς ὁποίοις τότε ὁ ἄνθρωπος τῶν κλιμάτων αὐτῶν, στερούμενος τῶν καλλῶν καὶ τῆς ποικιλίας τῆς φύσεως, ἐν συννοῇ καὶ βεβήχμοις συπειροῦται ἐν ἑαυτῷ, φέρεται πρὸς τὸ ἄγνωστον, ἐξωθεῖται εἰς τὰς λιπτοτέρας καὶ μᾶλλον ἰδιοτρόπους ἐκινήσεις ἢ φαντασιοπληξίας καὶ ἀναζητεῖ μυστηριώδεις μουσικὰς φράσεις καὶ ἰδέας, δι' ὧν προσπαθεῖ ν' ἀνταποκρινθῆ πρὸς τὸ ἄγνωστον καὶ ἰδανικὸν ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου ἀδύνατος ἡ ἐκ τῆς γῆς ἐπιτελεῖς καὶ ἀπὸλαυστος.

»Ἡ Ἀρμονία εἶναι βεβήχως προϊόν· τελειότερας ἐπιστημονικῆς ἀναπτύξεως τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ἀρμονίας οὐδεὶς λαὸς δύναται νὰ κατανοήσῃ καὶ αἰσθανθῆ ἀνευ προηγουμένης ἰδιαιτέρας σπουδῆς τῆς μουσικῆς τέχνης. Ἄλλ' ἡ μελωδία εἶναι αὐτὴ ἡ ἱμφοτος ἱμπνευστις, εἶναι αὐτὴ ἡ μυστηριώδης γλώσσα τῶν καρδιῶν μας, τὴν ὁποῖαν γνωρίζει νὰ ἐννοῇ καὶ ὁμιλῆ πᾶσα εὐαίσθητος καρδιά καὶ ἀνευ τῆς ἀνάγκης προηγουμένης γνώσεως οὐδενὸς ἐπιστημονικοῦ νόμου, εὐδαιμίας τέχνης.»

Ἐν Ἰωαννίνοις. Ἰωάννης Χαρισιάδης, ἱατρός.

Τῷ ἀξιότιμῳ Κυρίῳ Ἀλκιβιάδῃ ἐρατῇ Μηχανιδῇ ἐπὶ τῷ νέῳ προδιδασκαλίῳ του κατὰ τοῖς ἀθηναϊκοῖς τοῦ Κράτους ἡ Διευθύνσις τῆς Βοσποριδος συγγαίρει ἀπὸ καρδίας καὶ ἐκτιμῆται τὰ κράτιστα. Ἡ Βοσπορις πλείστα φελλοῦσα τῇ καλοκαίρῳ τούτῳ φίλῳ αὐτῆς, μὲτὰ γὰρ εὐαντηματ' δημοσίᾳ τὴν ἐπαλίως παραχθεῖσαν εἰς αὐτὸν νέαν διακρίαν.

Ο ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΔΑΦΝΗΣ

(Ἐλεγείον εἰς Γ. ΑΒΕΡΩΦ).

«Aida toi láthras
árrhena práxis ártis.
(Hekt. Ol. II 78-4).

Τὸν εἶδα εἰς τὰ σύννεφα κ' εἰς τοῦρανοῦ τὰ βάθη,
τὸν εἶδα εἰς τὰς πτέρυγας ἀγγέλων χρυσοπτέρων·
μὲ τὸ πτερό τῆς ἀστραπῆς ἐπέτασε κ' ἐχάθη
κ' ἦν ὡς ὁ ἥλιος χρυσοῦς ὁ φωτοδόλος Ἴρων!

Κ' εἶδα τὸ κύμα νὰ θρηνῆ τῆς παφλαζούσης δίνης,
εἶδα νὰ τίλλ' ἡ ἀνδῶν μὲ πόνον τὰ πτερά της,
κ' εἶδα ἢ Ἐσανδρος πατρίς μὲ στεναγμῶ ὀδύνης
μάτην ὀπίσω νὰ καλῆ τὸν μέγαν Γέροντά της!

Υἱὸς τῆς δάφνης καὶ υἱὸς τῆς ἱερᾶς ἐλαίας
εἶδα εἰς ὑψη τοῦρανοῦ τὴν πησίον του νὰ στρέψῃ,
καὶ εἶδα πᾶς τις ἐξ ὑμῶν ἐκεῖ, εἰς τὰς ἱέρας
ν' ἀνοζητῆ τὸ μνημᾶ του μὲ ἀνθὴ νὰ το στέψῃ.

Μὴ ταν ζητεῖτε εἰς τὴν γῆν αὐτὸν! μὴ τὸν ζητεῖτε!
Ὅ σείθς δὲν θάπτεται εἰς ἐλυθῶδες στρώμα·
πτερόεις λέων τῶν νεφῶν εἰς σῆψιν δὲν συλεῖται,
ὁ φοινῆξ δὲν ὑβρίζεται ἀπὸ φθορᾶν καὶ χῶμα!...

Ἄλλ' ὅπου δάφνη φύεται καὶ Νίκης ἀριστεῖαν,
ὅπου ὀπλόνει ἀργυρᾶ ἡ Δοξα τὰ πτερά της,
ὅπου ἡ Μοῦσα στέφεται δι' αἰγῶνς ἠλυσίων
κ' ἐγείρει πόθους ἔθνικοὺς ἀκτῆς οὐρανοβότις.

1. = εἰσαγεύγει τὸν ἄδην ὁ ἀνὴρ ὁ ἐγκαιροεργάτης ἐν τῷ βίῳ.»

δπου ἡ σάλπιγξ τῶν ἐτών διὰ φωνῆς πυρίνης
 ἐδύσαν ὄναρ ἀφύπνιει θανάσιος μεγαλείου
 εἰς Καρυάτιδος μορφήν λευκῆς καὶ μαρμαρίνης
 ἢ Ἀρχαίωτις ἐξυπνᾷ εἰς βάθρα τοῦ Σταδίου,
 ὅπου πλανῶνται τὰ χρυσαῖα ἰωανικά ἐκείνα
 τοῦ παρελθόντος, τῆς Τιμῆς, τοῦ φέγγους καὶ τοῦ κάλ-
 λου

καὶ πάλιν φέρονται σεμνὰ Ὀλυμπιάδων κρίνα
 κ' ἡ δάφνη, ἀθλητῆς γεννᾶ καὶ νικητῆς ἐξάλλου.

ὅπου οἱ βράχοι τύπτονται κ' εἰς νῆμα Κασταλίας
 ἀφρώδης Πήγασος ὄρμα μὲ πτερωμένον πόδα,
 ὅπου τὴν χαιτὴν του θροεῖ ὁ Ζεὺς τῆς Ὀλυμπίας
 καὶ ἀναθρώσκουεν πύρινα ἀθανασίας ῥόδα,

ἐκεῖ περὶ ὁ ἀστὸς, ὁ πτεροφόρος λέων!
 εἴ φοιγίξ εἰς πτερόεν πύρ ἐκπνέει καταγίδος,
 καὶ ἡ ψυχὴ του ἐλαφροῦ ὡς αἶθρα τῶν ὀρέων
 θαυπέυει περυγίζουσα πὸς δάφνας τῆς πατρίδος!

ΚΡΙΝΟΝ ΕΝ ΧΙΟΝΙ

(Λαπωνικὸν διήγημα¹)

Α'

Τὸ κενὸν λίκνον.

Ὅταν ὁ ἔμπορος Λαίνδ, κητσοτραφεὶς οἰκονομικῶς διὰ τῆς δολιότητος τῶν συναδέλφων του, μετῴκησεν ἐκ Χριστιανάνδης εἰς ἀσημόν τινα πολίτην τῆς βορείου Νορβηγίας, καὶ ἰδρυσεν ἐκεῖ ἔμπορικὸν κατ'ἀστυχεῖα σισυμῶν καὶ βυρσοδεψίον, ἐστέριζε κατὰ μέγα μέρος τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας του εἰς τὴν ἀπλοϊκότητα τῶν Λαπωνικῶν, τῶν νέων του συμπολιτῶν. Πράγματι δὲ ἐν ἔτος μόλις μετὰ τὴν αὐτόθι ἐγκατάστασίν του εἰς οἰκίον, ὅστις δὲν ἦτο μὲν πολυτελής, ἀλλ' ἰκανῶς ἀνετός καὶ ἀναπτυκτικὸς διὰ τὴν μικρόσωμον ἀλλὰ πολυτίμων σύζυγόν του, ὁ ἔμπορος ἐκέκτητο περὶ τοῦς εἰκοσι βέντους καὶ πλῆθος δερμάτων, ἐκ τῶν ὑποίων ἰκανὰ κέρδη προσεπέρριζετο, τοῦτο δὲ τῷ καθίτη ἀλιγώτερον δυσάρεστον τὴν δριμύτητα τοῦ βορειοτάτου ἰκίμου κλίματος.

Ὡς ἔμπορος ὁ Λαίνδ ἦτο εἰς ἄκρον τίμιος κατὰ τὰς συναλλαγὰς του· ἀλλ' ἀκριβέστατος αὐτὸς εἰς τὰ μέτρα κατὰ τὴν πώλησιν τῶν ἐμπορευμάτων του, εἶχε καὶ κατὰ τὰς ἀγοράς του τὸ ἔμπορικὸν πνεῦμα ἰὰ μὴ πληρώη ποτέ δι' ἐν δέμα οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ποτὸν πλέον τῆς ἀξίας του. Ἄλλως τι καὶ ὡς ἄνθρωπος ἦτο ἐξαιρετός ὁ Λαίνδ, εὐσεβὴς πρὸς τὸν Θεόν, καλὸς σύζυγος καὶ ἀνίκανος πρὸς δόλον καὶ ἀπαίρεισιν ζένου πράγματος.

Καὶ ὑπέρεον ἀληθῶς ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος βλεπῶν τὴν φύσιν ὠραίων σύζυγόν του ἀντιπάσης κομψῆς περιβολῆς φέρουσαν τὸ λαπωνικὸν ἔνδυμα καὶ βεβουθισμέναν εἰς ὄγκους χονδροειδῶν δερμάτων ἐπομένως ἦτο συγγνωστός διὰ τὰ μεγάλα

1. Τὸ διήγημα τοῦτο ἐρεῖδεται ἐπὶ τῆς ἐπὶ τόπου μελέτης τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν βορειοτάτων τούτων κατοίκων τῆς σφαίρας παρὰ τοῦ νορβηγίου συγγραφέως κ. Φρίης, αὐτόπτεο τῆς χώρας καὶ καθηγητοῦ τῆς λαπωνικῆς γλώσσης ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Χριστιανίας. Διὰ τοῦτο, ὡς ἀπικαλύπτου λαογραφικὰ παραδόξα ὡς ἀγνωστα παρ' ἡμῶν ὑπὸ τούτου τερπνοῦ καὶ περιπετυϊώδους οἰκογενειακοῦ διηγήματος, εὐχαρίστως παρέχουεν αὐτὸ εἰς τὰς ἀναγνωστρίδας μας. (Σ. Α. «Β»).

κέρδη, ἀτινα προσεπέρριζεν εἰς αὐτὸν εἰς ἔμπορικὰ ἐπιχειρήματα του εἰς τὸν τόπον ψυχρὸν καὶ ἀξίαν ἰαίμων τόπον.

Τριάκοντα περίπου κωνοειδεῖς καλύβαι περί τοῦ νεοῦ, ὅστις παρίστα γραφικὸν σύνολον ἀποτόμως προεξέχουσιν γωνιών, ἀπέτελουεν τὸ χωρίδιον Καραγιόκ, (Karajok) ἐκτισμένον εἰς στινήν τινα φάραγγα παρὰ τοῦς πρόποδας ὄρους, εἰς τὸ ὅποιον αἱ πολυπληθεῖς παῖκαι προεβίβαν ὀδοντωτὴν ἀψήφιν.

Ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ εἶχε καὶ γραφαὶς τὶς διδάσκαλος, ὅστις ἦτο συγχρότως ἰατρός, τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀτημάτων, χωροφυλάξ, δικαστὴς καὶ εἰσπράκτωρ τῶν φόρων. Ὁμιλεῖ ἀλλοτε τὴν νορβηγικὴν, ἀλλ' ἦδη τὴν εἶχε σχεδὸν λησμονήσει, διότι οἱ μετ' ὧν εὐρίσκατο εἰς σχίσαις ἡρνούτο καὶ ὀμιλήσασιν ἄλλη γλώσσαν πλὴν τῆς λαπωνικῆς. Πλεῖστα τὰ εἶδος ἀντιπρόσωπος ζῆνας κυβερνήτης, νοτίον τινὸς εὐρωπαϊκοῦ κράτους, ὅπερ ὅμως δὲν ἦτο ἐκεῖ ἀκριβῶς γνωστός.

Ἀντὶ φόρων ἰδέχτο συχναὶς δῶρα, οἷον μερὸς βέντους, θειρὰ δέρματα λύκων, τὰ ὅποια προεβλάπτον αὐτὸ τοῦ ψυχροῦ τὰς γαυαῖς κνήμας του καὶ τὰ τοιαῦτα προθύμως δ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀνικάρηται ἐκπληρωθῆναι τὸ νόμον καὶ τὴν δικαιοσύνην ἰκανοποιήσασιν. Ὅταν δὲ παρολεῖτο πίνων καρπὸς ὑπὸ τὴν σκηνὴν του, ὅταν δὲν μετέβαιεν εἰς τὸ γειτονικὸν δάπεδον πρὸς συλλογὴν ξηρῶν ξύλων, ἰδίδασκε τὰ παιδιὰ τοῦ χωρίου τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Ἦτο ἄλλως τὸ ἀξιολόγος ἄνθρωπος, λησμονηθεὶς φαίνεται, ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως του εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοῦς πάγους τοῦ βορρᾶ, ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς δὲν εἶχε βέντους, οὐτε ἑλκυσθῶν, οἱ κλείπται, — διότι ὑπάρχουσι καὶ ἐν Λαπωνίᾳ κλείπται, — μεταίως, προσεπάθουεν νὰ διαρῶγῃσι τοὺς κεραυνούς τῆς δικαιοσύνης του.

Ὁ νεὸς τοῦ Καραγιόκ δὲν εἶχεν ἱερεῖα. Ἀπὸ μόνον τοῦ ἑαυτοῦ ἱερέως τὶς ἐκ Κουτοκαίνο (Koutokaino) πόλεως δύο περίπου χιλιόμετρα ἀπέχουσης τοῦ χωρίου, ἤρχετο διὰ νὰ θέσῃ εἰς κίνησιν τὸν κώδωνα τὸν κρεμάμενον εἰς τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ παρεδῶξου καὶ πρωτοτύπου ἰκίμου οἰκοδομήματος, ὅπερ ἐκτισμένον ἀνευ οὐδεμιᾶς περὶ τὴν ἀρχιεπισκοπικὴν προσοχῆς, ἐχρησίμευε μὲν ὡς ναὸς, ἀλλ' ὠμοιάζει μᾶλλον πρὸς φωλεὰν κοράκων. Οὕτω δὲ συχνάκις τυνέβαινε νὰ ἴδῃ τις νεανίδες μεμνηστικέμενας, αἵτινες πρὸς τέλοςιν τοῦ γάμου τῶν δὲν ἐβαρύνοντο νὰ διέρχονται τὰς χιονοσκεπτεῖς ἐκτάσεις, διὰ τοῦ ἐλκυσθῶν τῶν συρομένου ὑπὸ λευκοῦ βέννου, ὅπως φθάσωσιν εἰς τὸν ναόν, ἀπ' οὗ δὲ εἰς μάτην ἀνήμενον ἐκεῖ ν' ἀνοικήσῃ ἡ θύρα ἐπανέκαμπτον ἀπρακτοὶ καὶ ἀπλητισμένοι εἰς τὴν καλύβην τῶν.

Τὰ σωματὰ τῶν ἀποθνησκόντων κατὰ τὸ διάστημα τῆς μακρᾶς τοῦ ἱερέως ἀπουσίας ἔπρεπε ν' ἀναμείνωσιν ἐντὸς σπηλαίων τὴν ἐπάνοδόν του, ὅπως τύχωσι τῆς νενομισμένης ταφῆς τὰ ἀρτιγέννητα βρέφη ἀνήμενον ἐπίσης μετ' ὑπομονῆς νὰ δεχθῶσι τὸ ἅγιον βάπτισμα· πλὴν τὰ νεκρὰ ζεύγη τῶν ἐρωτολήπτων δὲν εἶχον βεβαίως τὴν αὐτὴν πρὸς τοῦς τελευταίους τοῦτους ψυχραμείην καὶ ὑπομονήν.

Δεκαπέντε μῆνας μετὰ τὴν ἀρξίν τῆς εἰς τὸ χωρίον Καραγιόκ ἡ χαριστάτη κυρία Λαίνδ ἔτεσε θυγάτριον. Τὸ γεγονός τοῦτο ἐνέπλησε χαρᾶς τὸν ἀγαθὸν ἔμπορον, ὅστις ἐπὶ δεκαπέντε ὅλας ἡμέρας εὐρτάσε πανηγυρικῶς, ἀπονέμων ἀπειδίως δῶρα καὶ φιλοφρονήσεις πρὸς τοῦς προσερχομένους ἰνὰ τῷ συγχαρῶσιν, οὕτως ὡστε ἐκεῖνοι τὸν ἐξέλεβον ὡς ἄν ὑπερφυσικὸν κατεχόμενον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων λαπωνικῶν θεοτήτων. Ἄλλ' ἦτο τόσῳ μικρόσωμος καὶ λεπτοφύης ἡ ἀρτιγέννητος Νορβηγίς, τόσον ἀσθενικὴ ἐφαίνετο εἰς τὰ ἐξ ἀπάλων δερμάτων σπάργανά τῆς καὶ τὰς περιβιχλοῦσας αὐτὴν λευκάς σισύρας, ὅπου ἐλαμ-

πον οι κικνοί ορθόκμοι της όμοιοι πρός δύο ώχρας μουσ-
τίδας, ώπε η κυρία Αζίνδ, εύσεθεστάτη ούτα, άπεράτισε νά
τήν φέρη ότω τό δυνατόν ταχύτερον εις Κουτοκάινο όπως
έκει διχθρή τό άγιον βάπτισμα.

(Έπεται συνέχεια)

Άγλατα Α. Πρεβεζιώτου.

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΜΑΣ

Ότε πρό μηνών τιμών έγρόφομεν έν τῷ Ταχυδρόμῳ περί
της καθ' ήμās εκπαιδεύσεως, λέγοντες ότι παρ' ήμίν διδασκα-
λική τέχνη δέν υπάρχει, τό πρῶγμα έκαίθη λίαν αύστηρόν.
Όσημίαι έν τούτοις καταφαίνεται ή άλήθεια ότι όλίγον
άκόμη γνωρίζομεν τί έστι παιδαγωγία και ότι τά σχολεία μας
δέν είνε κέντρα ευμεθέδου διδασκαλίας, αλλά τό πλειστον
τόποι ένθα λειτουργούσι μηχαναί άναίσθητοι και έτερόκίνητοι,
τούθ' όπερ άπεκομίσασμεν, παρευρεθέντες εις τάς εξετάσεις έκα-
νών σχολείων.

Δέν κάμεομεν λόγον περί τών θεατρικών ποιησιών έπιδεί-
ξεων, αίτινες έν ταις σεμνοτάταις άλλως ταύταις τελεταίς
έξ ακουλουθοῦσι γινόμεναι παρ' τήν πρόνοιαν, ήν κατέβαλεν ή
Κεστική τών Πατριαρχείων Έπιτροπή άπαγορεύσασα τήν θεα-
τρικήν αυτών τέλειαν. Μόνον έν παρόδῳ, δέον νά παρα-
τηρηθῆ ότι λίαν κακώς, ίσως ποιούμεθα χρῆσιν τῆς λέξεως
θεάτρον και θεατρικῶ πρός χαρακτηρισμόν τῆς γελοίας ποι-
πῆς, ήτις διδεται ένίοτε εις τάς σχολικάς τελετάς. Διότι τό
μέν θεάτρον ύπονοει τήν άνακρασάτασιν παντός καλού και
ώραιοῦ, από τοῦ θεάτροῦ δέ άλλως τι προήλθεν ή καρποφωροτέρα
διδασκαλία. Πράγματι δέ μίαι μόνη παράστασις έπί παραδείγ-
ματι τῆς *Αντιγόνης* τοῦ Σοφοκλέους, φέρει καρπούς πολλῶ
σπουδαίους τῆς πολυετοῦς διδασκαλίας τοῦ Σωκράτους. Έκ-
θιμοῦμαι ότι εις Αθήνας παρίστην ποτέ εις τήν παράστασιν
τῆς *Ψυχοκύρης*. Όταν έν τῇ έκτέλειαι τοῦ δράματος, καθ' ήν
επιγινή η μήτηρ τοῦ *Όδυσσεῦς*, ένός τών κυρίων προσώπων
τοῦ δράματος, ίδούσα τόν υίόν αυτῆς άπαγάμενον ώς φονέα,
μή γοεράν φωνήν εκραύξασεν «Όχι, ή μητρική καρδιά δέν
ψεύδεται: ένδομύχως αισθάνομαι ότι ό υίός μου είνε άθώος»,
έμολογῶ ότι οὐδέποτε ήθάνθην मुखιαίτεραν συγκινήσιν, οὐδέ-
ποτε άλλοτε εξέτιμησα περισσότερο τήν λεπτότητα τῆς μη-
τρικῆς καρδίας. Έκτοτε χρονολογείται ό άπερίοριστος πρός τήν
μητέρα έν γένει σόχος μου. Θά είπη τις ίσως ότι ή λέξις
καρτέληθη κατά χρόνον, καθ' όν είχε καταπίσει τό θεάτρον,
άποβαλον τήν προτέραν αυτου έννοιαν. Άλλ' όπως δήποτε
άν τό θεάτρον είχε και έχει τόση μεγάλην έν τῇ κοινωνίᾳ
σημασίαν και ήθοπλαστικήν επίδρασιν και εξ αυτῆς δέ ταύτης
τῆς διακρίσεως, ήν ή κοινωνία ποιεῖ ήθικών και άνηθικών θεα-
τρών, εξάγεται ότι διατηρεῖται άμείωτος ή αίγλη τῆς άρχι-
κῆς τοῦ θεάτροῦ ιδέας.

Τό άληθές λοιπόν είνε ότι εις τήν κρᾶλον διακόμπευ-
σιν τών σχολικῶν τελετῶν μάλλον τῆς λέξεως *θεατρικός*,
ἀμύζει ή λέξις *διακομψόσις*.

Πλήν όμως τούτου έμολογητέον ότι τό διάβημα τούτο
τῆς Σαβαστῆς Πατριαρχικῆς Κεντρικῆς Έκπαιδευτικῆς
Έπιτροπῆς ήτο κήπως αύστηρόν, διότι πρέπει νά λάβωμεν
έκ' όψει ότι οι διευθύνοντες τάς σχολάς είτι και αυτοί έκανοί
νά σκεφθώσιν όσον και ήμείς. Έπομένως τό προδιαγράψαι
αυτοίς και τόν τρόπον τῆς διεξαγωγῆς τών τελετῶν αυτών, είνε

νομιζόμεν ποιά τις ύποτίμησις τοῦ διδασκαλικοῦ σώματος,
Άρχουσιν αι πολλαί των πιχαίαι, άρκεί ή άμισση αυτών και
τοῦ μάλλοντό των εξ άλλων εξάρτησις, άτινα πάντα έλατ-
τοῦσιν έτι μάλλον διηνηκώς τόν χρόν τών κληῶν διδασκαλίων,
οτινες, όλίγιστοι όντες, έτι περισσότερο άπογοητεύονται. Η
έπικρατούσα περί αυτών ιδέα περιτράνωσ μαρτυρεῖ περί τῆς
νηπιώδους αντίληπτικῆς δυνάμεως τῆς κοινωνίας ήμῶν, ή
βάπτισος ιδέα δηλαδή ότι ό διδασκαλος είνε υπάλληλος τῆς
κοινότητος, καθ' ήν συνεπώς οὐδέν δικαίωμα έχει άπαμίξεως
εις τά κοινά, έστω και άν ή άξία αυτου ίσοφρῆζει πρός πάντας
τούς κοινότας, ή μάλλον υπερτερεῖ συνήθως αυτών, και ότι
έπομένως είνε δημόσιος ύπκρῆτης, πρός πάντας όφείλων νά
υποκλίνηται και πάντας νά κολακείη. Άλλ' άν τις προσάλη
τήν ένστασιν ότι πρός αντίταθμισμα ό τόπος οὐδέποτε καύει
έξωμῶν τό έργον αυτών και τιμῶν προσηκόντως αυτους, προσ-
θέτομεν ότι παρ' όλα ταύτα ύπαρχει έρριζωμένη έν ήμίν ή ιδέα
αύτη. Πρόεδρος έρορίας συμβαίνει πολλάκις νά εκτακρίνη
πικρότατα δημοσίᾳ διδασκαλίαν, λησμονών ότι οὐδέποτε
δικαιοῦται τις νά εκφρασθῆ προσβλητικῶς κατά διδασκαλοῦ
ένκαιρῶ εξετάσεων, άφού οὔτε ύπερτέτην δύναται νά έλέγη δη-
μοσίᾳ. Αυστυχώς οι βάνουσι οὔτοι έφορικοί τρόποι συχνάκις
έξελίσσονται παρ' ήμίν. Καί όμως έπρεπεν οι διδασκαλοι νά
θεωρῶνται οι εύεργέται τῆς κοινωνίας.

(Έπεται τό τέλος).

Κλίτων Κουτοκάινης.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Α'

Τό ανθρώπινο αίμα είνε υγρόν χρώματος έρυθρού, έχον
τήν ιδιότητα νά πήγνυται άμα τῇ έπαφή τοῦ αέρος, δηλαδή
νά χωρίζεται εις δύο, εις έν μέρος στερεόν, όνομαζόμενον
πλάσμα και εις έτερον μέρος υγρόν, όνομαζόμενον όρρος. Τό
πλάσμα σχηματίζεται εξ ούσιαις, ήτις καλεῖται *ίνικη*. Η
ίνικη, ένῶ είνε υγρῶ όπότεν τό αίμα κυκλοφορεται εις τά
άγγεια τοῦ ανθρώπινου σώματος, καθίσταται στερεά, άμα
ώς τό υγρόν τοῦτο έκτεθῆ εις τόν αέρα. Συμβαίνει δηλαδή έν
τῷ αίματι ό,τι και εις τό λεύκωμα τοῦ φύου, τό όποιον πῆ-
γνυται εκ τῆς επίδρασεως τῆς θερμότητος.

Η ίνικη πηγνυμένη όπως σχηματίζει τό πλάσμα λαμβάνει
σχημα μάζης, ήτις αποτελείται εξ ίνικῶν και νηματίων, τά
όποια συσφιγγόμενα έμπερικλείουσιν έν τοις δικτύοις, τρόπον
τινά, αυτών τά έν τῷ αίματι νηχόμενα μόρια. Τά μόρια
ταύτα, έρυθρά όντα, έρυθρόν δίδουσι χρώμα εις τό πλάσμα: τό
υγρόν μέρος τοῦ αίματος, ό όρρος, είνε κίτρινοχρόον.

Τά μόρια τά όποια έμπερικλείει ή ίνικη είνε εκ τών μέλ-
λον σπουδαίων στοιχείων τοῦ αίματος. Τά μέν τούτων, τά
και πολυκριθμότερα, είνε έρυθρά, καλοῦνται δέ έρυθρά αιμο-
σφαίρια τοῦ αίματος, τά δέ καλοῦνται *λευκά αιμοσφαίρια*.
Έν θνητῇ καταστάσει επί 1000 γραμμαρίων άπεξηραμένου
αίματος εύρίσκονται 141 γραμμάρια έρυθρῶν αιμοσφαιρίων
παρ' άνδρι και 127 παρ' τῇ γυναικί, κατ' ά μέσον όρον. Τά
έρυθρά αιμοσφαίρια, πολύ περισσότερο τών λευκῶν, παρῶσιν
εις τό αίμα τό έρυθρόν χρώμα. Είσι δέ ταύτά είσιν άπίρως μι-
κρά, δι' τοῦ μικροσκοπίου μόνον είνε όρατά και έχουσι σχημα
κεκλατωμένου δίσκου: έν τῷ μέσῳ διακρίνεται μικρόν σώμα
στρογγύλον, *κυρήν* όνομαζόμενον. Η ούσία, εξ ής σύγκείνεται

τα έρυθρά αιμοσφαίρια καλείται αιμοσφαιρίνη, εν αυτή δε περιέχεται μικρά ποσότης σιδήρου (σχεδόν 7 επί τοις 100) εν τῷ σώματι ταύτῃ, εφόσον εἰς ἀποκλειστικῶς ἐν τῷ αἵματι σιδήρου.

Ἐπίσης εἶδει ἐν τῷ έρυθρῷ αιμοσφαίριῳ καὶ ἰσοκύβητος εἰς τὸ αἷμα τὸν έρυθρὸν χρωματισμὸν. Ὄταν τὸ έρυθρὸν αιμοσφαίριον ἐν τοῦ καθαροῦ αἵρος ἀπορροφήσῃ τὸ ζωογόνο μέρος αὐτοῦ, ἡλαδή τὰ οξυγόνα, τὸ αἷμα καθίσταται τότε ζωηρῶς ποδύχρον, ἐνῶ, ἐάν τὸ αιμοσφαίριον στερηθῇ καθαροῦ αἵρος, τοῦ οξυγόνου, ἢ ἐάν ἔλθῃ εἰς ἐκπῆν μετ' ἀερίου ἐπιπλασίου καὶ ἀκατάλληλου πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς, τότε τὸ αἷμα καθίσταται βαθύχρον, μελάχρον σχεδόν.

Τὰ λευκὰ αιμοσφαίρια εἰσι μεγαλύτερα τῶν έρυθρῶν, ἢ ἐνάγεια δ' αὐτῶν δὲν εἶναι ἀρκούντως γινώσκῃ.

Τὸ μέρος τοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον ἀπομένει ὑγρὸν μετὰ τὴν σχηματισμὸν τοῦ πλάσματος, ἡλαδή ὁ ὄρος, εἶναι ὕδωρ ἔχον ἐν διαλύσει ὀργανικὴν οὐσίαν, λευκάμα τοῦ αἵματος καλούμενον, καὶ διάφορα ἄλατα, ὡν τὰ σπουδαιότερα εἰσι τὸ χλωριούχον νάτριον (τὸ κοινὸν μαγειρικὸν ἅλας), τὸ θωρακικὸν κάλιο, τὸ ἀνθρακικὸν ἀσβέστιον, ἢ ἀνθρακικὴ μαγνήσις, τὸ φωσφορικὸν ἀσβέστιον καὶ νάτριον κτλ. Τὰ ἄλατα ταῦτα εἰσι ἀλάλια, δι' αὐτῶν δὲ, τὸ αἷμα, ἔχει ἀκαταίτητον καὶ οὐκ ὀξύ, τοῦθ' ὅτι εἶναι ἀκατάφοικτον πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς καὶ τῆς υγείας. Πρὸς τοῦτοις, τὸ αἷμα περιέχει καὶ διαφόρους λιπαράς οὐσίας.

Ἀνακεφαλοῦντες τὰνωτέρω λέγομεν ὅτι τὸ αἷμα εἶναι ὑγρὸν ἀποτελούμενον ἐξ ὕδατος καὶ ἔχοντος ἐν διαλύσει ἰνικήν, λευκάμα, ἅλατα, λιπαράς τινεσ' οὐσίας καὶ περιέχοντος ἀκίρως μικρὰ μέρη έρυθρὰ πολλά, καὶ μέρη λευκὰ ὀλίγα. Τὰ έρυθρὰ μέρη περιέχουσι σιδήρον. Τῇ ἐκπῆσει τοῦ αἵρος μέρους τοῦ αἵματος ἀπόλλυται τὴν ὑγρὴν τοῦ κατὰστασις, ἐνεκα τῆς πῆξις τῆς ἰνικῆς καὶ σχηματίζεται τότε τὸ πλάσμα, τὸ ὅποῖον ἰποτελεῖται ἐκ τῆς ἰνικῆς ταύτης, ἐμπερικλειούσης τὰ έρυθρὰ καὶ λευκὰ αιμοσφαίρια, ἐνῶ τὸ λευκάμα καὶ τὰ ἄλατα μένουσιν ἐν τῷ ὑγρῷ μέρει.

(Ἐπεται : Β').

Μιχαὴλ Σωφρονιάδης, φαρμακός.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ποικίλη ἰατρος. Τὴν περὶ τοὺς 27/8 πύουτου ἐώρτισε τὴν ἐξελαστὴν γενέθλιον ἑορτὴν τοῦ ὀ μίγες φιλήθροπος δούτῃ τῆς Βρυκερίας Κάρου; Θεόδωρος Ἰσακῶν ευαγγελικώτατα τὴν ὀφθαλμολογίαν. Ἐξόχως διαπρέπων ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ τόσοσὺν ἐπιστημονικῶν ἴσων καὶ ὑπὸ φιλικῶν ἰσοφῶν, ἐργάζεται καθ' ἑκάστην ἐν τῇ ἰδιῇ του κλινικῇ ἐν Νυμφρινοῦραγοράσῃ ἐν Μοναχῷ ἀπὸ τῆς 7ης μέχρι τῆς 11ης ὥρας. Ἀπέδωκε δὲ τὴν ὀρασίαν μέχρι τοῦδε δι' ἐξόχου ἐπιστημονικῆς ἐργασίας εἰς 3500 δυστυχεῖς! Τὸν φιλήθροπον πρίγκιπα βοηθοῦσιν ἐν τῷ ἔργῳ του συμπαραστατοῦσιν πάντοτε ἢ συζυγὸς του τὸ γένος πριγκίπισσα τῆς Βρυκερίας καὶ ἡ θυγατὴρ του δούκισσα Σοφία.

Ποῖος ἐπικίνδυνος θά ἔσται εἰς τὰς ὕψιλας τῆς ὀφθαλμολογίας προσωπικότητας;

Ἡ δίκη Δρεῦφούς. Πικρῶς διεξάγεται ἐν Πάρισι ἡ δίκη τοῦ Δρεῦφούς, ὡς ἄλλως τε πληροφοροῦμεθα ἐκ τῆς παρακολουθήσεως τοῦ ἡμερησίου τύπου. Στάλα ἑταστικῆ βαθείας οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν δύναται νὰ ἐκφέρῃ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ ψυχολογικῶς τοιαῦτα βεβαίως δυνάμεθα... Ἐνταῦθα σθετὴ πρὸς στιγμὴν τὴν θέσιν τοῦ ὑπόδικου, ἢ τὴν αἰσθυστοῦς συζῆτος του!

Ἐρατοῦν ἐγκλήμα. Τὴν ἰσχάτως τιμωροῦσιν ἐν Παρίσι τοῖς πολύμορον δολοφονίαν κορσοῖδος γαλλικαί τινεσ' ἑσπεριδὸς ὠνόμαστον ἑρατοῦν ἐγκλήμα, διὰ τὸ ἰδιαίτερον ὄμορον διήγησιν εἰς τὸ πλῆθος. Ὁ «Φοιγῶν» γάροσ. «Ἐπὶ ἀπαίτεται διὰ νὰ ὀνομασθῇ ἑρατοῦν ἐγκλήμα τ.ι. Ἀπλοῦστατα ν' ἀναμνησθῆ εἰς αὐτὸ γὰρ εἶπε ὡς θῆμα, εἰ τε ὡς ἑρῶς, εἶτε ὡς πρῶτα μάρτυς. Ἄλλως μὲ μόνον ἀνδρικῶς πρόσωπος ἐδύνατο νὰ συγκινηθῇ τὸ πλῆθος. Εὐχόμεθα ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ φίλου μας ὅσον οἶόν τε σπανίαν τὴν ὀξυμωρον δόξαν τῶν ὀραίων ἐγκλημάτων.

Γενὴ ἀγροφύλαξ. Ἐκ τῶν πικρῶστερόν τύπων τῆς

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

HENRY GRÉVILLE

ΚΗΦΙΣΙΑ

Ἐκεῖνος τὴν ἰθεοῦται ἐμπεριδενισμένος.

— Δὲν δύνασθε ἐπὶ τοῦ παρόντος ἴσως, ὑπέλαβε. Ναι, ἢ αἰτίας μου εἶναι ἤδη ἀκίρως, ἀκατάλληλος, καὶ ἰσοκύβητος ἀπαρδεντικός. Ἄλλὰ βραδυτέρον; . . .

Ἡ νεῖκος τὸν παρῆλθεν ἤδη κατὰ πρόσωπον. Βραδυτέρον; . . . ἀλλὰ τίς οἶδεν ἂν βραδυτέρον αὐτὸς δὲν θά μετενέει, δὲν θά τὴν ἐλθῶνται κατὰ τὸν μακρὸν χωρισμὸν καὶ δὲν θά μετέβαλλε κέντρον ἔρωτος καὶ ὀνειρῶν; Ὅποις λοιπὸν θά ἦτο ἐν τῷ μέλλοντι ἢ ἀπέναντί του στασις τῆς, ἂν ἤδη τῷ ὀμιλοῦντι λίαν ἰσπευσμένως ὅτι ἐδέχετο, ὅτι τὸν ἠγάπα;

— Ὅθεν δύναται νὰ διαπιστώσῃ τὸ μέλλον, κύριε, τῷ εἶπεν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς καρθετικῆς ὑπερηφανίας τῆς. Ἐπὶ τοῦ παρόντος οὐδὲν ἄλλο δύναμαι ν' ἀπαντήσω. Σὰς εὐχριστῶ ὄμως διὰ τὴν τιμὴν, ὦ! . . . σὰς εὐχριστῶ θερμότερα . . . ἀλλὰ . . . δὲν δύναμαι νὰ νημερευθῶ . . . οὔτε μετ' ἑμῶν, οὔτε μετὰ τινος ἄλλου.

Ὁ νεανίας ἐκόθει τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ νὰ τὴν περιπτουθῇ, καὶ ὑπὸ τὴν θέρην ἐνός φιλήματος νὰ τῇ ἀποσπῆσθαι τὸ φωνικὸν μυστικὸν τῆς. Ἀλλὰ τόσοσὺν ἀγνή, τόσοσὺν νεφελοῦδος ἴστατο ἐκείνη πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ τὰς γαρυφύλας πτοχῶς τῆς λευκῆς ἰσθητάς τῆς, μετὰ τὴν σχεδὸν ὑπεράνθρωπον ἐκπῆσιν τῆς εὐγενούς καὶ ἀκίρως μορφῆς τῆς, ὡστε αὐδὲ κατὰ ἐν βῆμα νὰ τὴν πλησιάσῃ ἐτόλμησε. Καὶ ἀπεχαιρῆσθησαν μόνον ἀπλῶς.

Ἄλλ' ὅταν καὶ τὸ τελευταῖον ἔγνος του ἐξηρανήσθη μακρὸν τοῦ ποδίου τῆς οἰκίας, ἢ Κηφισία ἐπῆρξε τὴν κερπὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ τοῦ; ἀγχιῶνας ἐπὶ τῆς μικρῆς τραπεζῆς τοῦ δωματίου τῆς καὶ ἀρῆκεν ἐλευθέρην ῥοήν εἰς τὰ θερμὰ δάκρυά τῆς! . . .

Μετὰ βραχεῖαν ὄμως ὥραν ἡ ἑρῶς νοσοκόμος τὰ ἐπέγγισε, καὶ μετέβη παρὰ τὸ προσκεφάλιον τῆς ἀσθενούς, ἥτις ἐν ἀγχιῶνι αὐτῆς ἐγένετο τὸ κώλυμα τὸ διακυβεῖον τὴν εὐκαιρονίαν τῆς θυγατρὸς τῆς.

ΙΑ'.

Ἡ ὕμνησις τῆς κ. Μωδερ ἔδανε βελτιομένη διαρκῶς ὑπὸ τὰς στοιρικῆς φροντίδας τῆς νεαρῆς ἑρῶδος τοῦ οἴκου, ὅτε αἰφνης ἐγνώσθη ὅτι ἡ μακρὴν αὐτοῦ διαμονὴ τῆς Ἰσαύρας ἐλάμβανεν ἐπικίνδυνον τροπὴν. Ἐγνώσθη ἡλαδή ὅτι αὐτὴ, δραπέτευσα καθ' ἑκάστην ὑπὸ τὸ πρῶτοσχημα περιπάτου ἀπὸ τοῦ ἐξοχικοῦ οἴκου τοῦ ἀδελφῷ τῆς, ὅπου ἐξηνέετο, ἐλάμβαν-

χειραφετήσεως και του εξανδρισμού της γυναικός είναι ή εν Μιχιγγάνη της Αμερικής κ. Ουώρεν Νήλ, εξοικούσα από πολλών ετών το επάγγελμα του αγροφύλακος, δηλαδή αρχικυνηγού. Ούχ ήττον όμως εν τῷ ἔργῳ της περιλαμβάνεται και ή ληστεία και λεηλασία τῶν γειτόνων κτημάτων κατά τὴν θήραν και ἀλλοίαν, ἕνεκα τῶν ὁποίων ὀλίγοι ἄνδρες δύνανται νὰ κυνηθῶσιν ὅτι γνωρίζουσιν ὅσον αὐτὴ τὸ ἰδιώλιον τοῦ κατηγορουμένου. Κοπηλάτις πρώτης δυνάμεως και ἀμαζὼν ἀκαταγώνιστος, ἐνδύεται και ἰππεύει ἀνδρικῶς, χειρίζεται δὲ τὸ πολύκροτον ὡς ὁ πρῶτος τῶν σκοπιευτῶν. Ἡ ἀναφέρουσα ταῦτα «Ἐπιθεώρησης» προσθέτει: «Νομίζομεν ὅτι πολὺ ὀλίγα θὰ εὐρεθῶσι μιμητρίαί τοῦ παραδόξου τούτου τύπου τῆς χειραφετήσεως».

Ἡμεῖς ὄχι μόνον τὸ νομίζομεν ἀλλὰ και τὸ εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας!

Οἱ ἀλπινιστῆς ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ 1900. Περὶ τὰ τέλη αὐγούστου τοῦ προσηχῶς ἔτους 1900 ἂ ἐν Γαλλίᾳ Σόλλογος τῶν Ἀλπινιστῶν (ἐξερευνητῶν τῶν Ἀλπειῶν) ἐφορτάζει τὴν 25ην ἐπιτηρίδα του: Προτοιμάζεται δὲ εἰς μεγάλην δρᾶσιν κατὰ τὴν διεθνῆ ἐν Πηρισίοις Ἑλλησιν, δι' ἣ και τῷ παρεωρήθησαν ἡδὴ ἴδια διήμερίσματα κατὰ τὸν πύργον Ἐϊφρελ.

Τὸ ἄνευ συρμάτων τηλεφώνον, ἰκονομασθὲν ἀκτινοφῶνον (radiophone) παρεδόθη ἡδὴ εἰς χρῆσιν ἐν Νιόκ Τόρκη. Δι' αὐτοῦ ἡ ἀνθρωπίνη φωνὴ μεταβιβάζεται ἄνευ συρμάτων διὰ μόνου τοῦ ηλεκτρικοῦ φανού ὅπου προσπίπτουσιν αἱ ἀκτίνες του, ὅπου και πρέπει νὰ ἴστανται ὁ ἀκούων. Ἡ ἐφεύρεσις εἶναι θαυμασιωτάτη, τινὲς δ' ἐπιστήμονες τὴν θεωροῦσιν ἰσχυρὰν εἰς τηλεφωνικὴν συζουκωνίαν μετὰ τοῦ Ἀριεῶς.

Τίμηαι εἰς τὸν Ἑρρίκον Μελλάκ. Τὸ σκῆνος τοῦ ἐπίτῳ ἀποθνήσκοντος Γάλλου συγγραφέως Ἑρρίκου Μελλάκ (Henri Meilhac) θὰ μετακομισθῆ προσηχῶς ἀπὸ τοῦ νεκροταφείου Πέρ-Λαχαίς (Père Lachaise) εἰς τὸ μέγα κομητήριον τῆς Μομαρτρῆς. Παρασκευάζεται δὲ ὑπὸ τοῦ γλύκτου Βαρθελομῆ ὁ μαρμαρῶνος τάφος του μετ' ἐξόχου τέχνης.

νὲ συνεντεύξεις ἐν εἰδει συνομισίας μετὰ τῆς κ. δι Λιβεράκ και τοῦ υἱοῦ τῆς Ἑρνίστου, οἵτινες ἡδὴ παρεβήθηον ὀλίγω μακρὰν. Τὸ δὲ ἀπειλητικὸν ἀποτέλεσμα ὑποδοθησόμενον ὑπὸ τῆς χθαμαλῆς και θοῆς ταύτης γυναικός, ἦτο τοῦτο: ὅτι ἡ Ἰσαύρα ὑπεχρίθη τὴν χεῖρά της εἰς τὸν Ἑρνίστον δι Λιβεράκ, ὅστις γὰρ προσκοπιεῖτο ἔρωτα κατὰ τὸν κοινότερον και πιότιμον τρόπον, ἀποδίδων εἰς τὴν προικὰ της!

Ὁ Ἑρνίστος, ὅστις κατὰ τὸ μόνον πραγματικὸν ἐπάγγελμα του ἦτο ἀπλούστατα ἀργόδιος, τῇ προσκοπιετῷ ἀδινετίαν νομομαθοῦς προσωπικότητος, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐσθῆχτετο πρόσηχῶς εἰς τὸ διπλωματικὸν σῶμα τοῦ Κράτους! . . . Ἐν μόνον ἀπητίετο ὀλίγα χρήματα. Καὶ ταῦτα θὰ παρείχεν ἡ πολυπόθητος προικῆ.

Ἐκείνη δὲ πιστεύουσα πάντα ἐν τῇ παντελεῖ ἀγνοίᾳ τῆς ἡλικίας της, ἐπιδιώκουσα διέδο τινὰ, ἀρ' ἴνός νὰ κηρυχθῆ ἑλευθερία και ἀρ' ἑτέρου νὰ ταπεινώσῃ τὴν οικογένειάν της διὰ γάμου ἐκκεντρικοῦ, προσηπαρίας τὰ πάντα.

Οὐχ ἦττον μὴ νομίση τις ὅτι ἐν τῇ ἀφορᾷ αὐτῆς εἴχε χάρον δόσις ἐκτιμήσεως πρὸς τὸ ἄτομον. Ἡ ἐντιμος αὐτῆς τρία ἐξελίξατο και ἐγνωρίζετο ἀμοιβαίως. Καὶ ἡ Λιβεράκ ἐγνωρίζετο καλῶς μετὰ τὸν υἱὸν της: βλέμμα τὴν μέλλουσαν κληρὴν τῆς; και αὐτὴ τὴν κληρὴν και τὸν μνηστῆρα της και ὁ μνηστῆρ τὴν κληρὴν. Ἀλλὰ δύο μοχλοὶ ἰδημούργουον τὰ πάντα: τὸ χρῆμα και τὰ πάθη τῆς νεανίδος.

Τὰς θαμιλιώδεις ταύτας ἀποφάσεις ἡγνῶν ἡ οικογένεια ὡς

Τὸ μῦλλον πολυφάγον ἔθνος. Οἱ πολυφαγάτατοι ἄνθρωποι τῆς γῆς θεωροῦνται οἱ Ἑσκιμῶες. Οὕτως ἐπισκέπτῃς τῆς χώρας των διηγείται ὅτι εἶδε ἐπάνω παραδείγματα πολυφαγίας, ἥτις ἀνέρχεται μέχρι 5 κοιλῶν κρέατος κατ' ἄτομον εἰς ἐν μόνον γεῦμα. Καίτοι δὲ πολυφαγοὶ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη εὐρίσκονται, οὐχ ἦττον μετὰ τοὺς Ἑσκιμῶας, οἱ Ἀγγλοὶ θεωροῦνται κατέχοντες τὰ πρωτεῖα τῆς γαστρικῆς χωρητικότητος.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἄκρον ἄριστον διασηπτικῆς ἀποσιώας. Συγγραφεὺς τις ἦτο καθήκτως και κατάκοπος, κατ' ἦν στιγμὴν τῷ ἔσσαν καρὲ και ποτήριον ὕδατος. Θέλων δὲ νὰ ἐρπασθῆ ὀλίγον δι' αὐτοῦ, ἐκλήθη μετὰ τὸν καρὲ, ἔπε τὴν μελένην, και ἐξηκολούθησε γράφων μετὰ τὸ νερόν!!!...
Εἰς δημοσίαις ἐξετάσεσι Γυμνασίου.
Ἐν τῷ ἑλληνικῷ μαθηματι.
Ὁ διδάσκαλος
— Τί χρεῖζεται διὰ νὰ ἦναι ἡ πρότασις ταπεινὴ;
Ὁ μαθητῆς (μετὰ τινὰ σκῆψιν).
— Ἐνε καλὸν τράχημα!

ΟΙΚΙΑΚΑ

Συνταγὴ γλυκυπότου ἐκ ῥόδων.—Θέσεται ἰντός ὑαλίνης φιάλης στρώμα ἐκ πετάλων ῥόδων και ἐπ'αὐτοῦ στρώμα ζαχαρώς εἰς κόβην, ἔπειτα πάλιν στρώμα ῥόδων, ἔπειτα πάλιν ζαχαρώς και οὕτω καθεξῆς, μέχρις οὗ συμπληρωθῆ 1 χιλιόγραμμον ζαχαρώς και 500 γρμ. πετάλων ῥόδου. Θέσεται τὴν φιάλην εἰς μέρος θροερὲρῶν, ἀρ' οὐδὲ ἡ ζαχαρὶς ἀναλυθῆ ἔντελως, προσθέσεται 2 λίτρας οἰνοπνεύματος χροματίζουσα αὐτὸ πρότερον ἐν θελήσει, μετὰ 2 γρ. καγιόλλης (κιμαίλι). Κατόπιον κερᾶτε τὸ ὑγρὸν ἀπὸ τρομητῶν και μεταγγίζετε εἰς φιάλας. (Ὁλ. δυν. κτ. μ. σ. ὄρ. γρ. 9—10.)

Ἐνεκα ἑλλείψεως χώρου δὲν καταχωροῦμεν σήμερον «Ἐπιστολικὸν φάκελον».

Τύπ. Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ, Ν. ΘΕΟΔΑΤΗ, Γαλατῆ, Χαροτοῦ, 12.

και ὁ Λουκιανὸς μετὰ τῆς συζύγου του. Μόνον δὲ ἅπα ἀνεκλήθη ἡ Ἰσαύρα οὕτως ἐφρόντισε νὰ εὐρη καταλλήλων συνοδὸν ἵνα τὴν ὀδηγήσῃ μέχρι τοῦ οἴκου διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, διότι και αὐτὸς και ἡ σύζυγός του ἐκωλύοντο νὰ τὸ πράξωσιν ἕνεκα τῆς καταστάσεως τῆς Ἑμμελίνης, ἡ ὁποία θὰ ἔγινετο μήτηρ μετὰ μικρὸν μόλις.

Συνοδὸς κατάλληλος εὐρέθη ἐν τῷ προσώπῳ τῆς κ. Βεθοῦν, γυναικός κρηλικῆς, ῥωμαλέας τὸ ἀνάστημα και μάλιστα μουστακώρου, και αὐστηρῶς τὸ ἦθος.

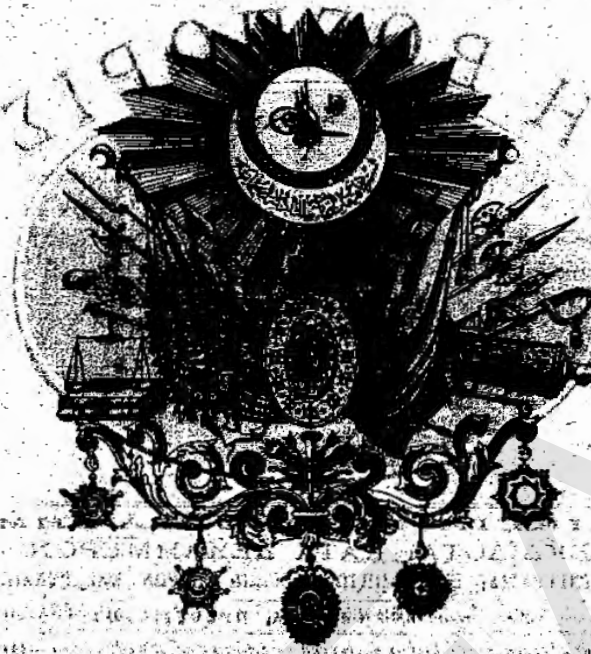
Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ σιδηροδρόμου τυχαίως δῆθεν, ποιοι εὐρέθη; ὁ Ἑρνίστος!.. Ἐχαίρετίσεν εὐσεβάστῳ τὴν ἐπιβλητικὴν συνοδὸν και διερχόμενος ἐφέλλισι δύο λέξεις εἰς τὸ οὖς τῆς Ἰσαύρας, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἰρωτισθῆ ὑπὸ χαρᾶς.

Συμφάτως λοιπὸν πρὸς τὴν συνενθῆσιν, δὲν ἐγαμῆτισι μετὰ τῆς κ. Βεθοῦν ἀλλὰ μετὰ πέροδον 5 λεπτῶν ὅτε ὁ σιδηροδρόμος ἔστα εἰς τὸν πρῶτον σταθμῶν, εἶπεν:

— Ἀποθνήσκω ἐκ πένιης!

Και ἀπόσδοκῆτως, ἀκατασχῆτως, πρὶν ἡ ἐκείνη συνελθῆ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ὤρμησεν ἔξω, ἐκλείσε τὴν θύραν παταγωδῶς, και διῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον διαμερίσμα τοῦ σιδηροδρόμου, ὅπου ὁ Ἑρνίστος τὴν ἀνέμεινεν ἐπὶ τῆς ρηίδος.

(Ἐπετα σὺντάχημα).

وہجوریں نام روزگار مبارک قادریک رسالہ شہد مہدرج بیظوبہ تک ترجمہ سید

شمس تابان صاحب آریضین طلوع الہ ربین شہداری کرہ اوس اورزرنہ تار ایلدی کی پادشاہزہ بیور
اولوق کمال اختتام الہ خطوہ انداز اولقدم در ..

جو جو قلمرا گلر دقہار لالہار سنلر آنکر ایستہ شہشامز شان و اخلال شہداری صاحبرق تامناک کجیور
تہ قدر شان! تہ قدر اجلال! تہ قدر علوت! تہ قدر نورانیت! شمس کی تابان ناولوب شمسکہ معادلدر شمس
طلوع ایندکدہ قوشلر تقنیات الہ استقبال ایندککری کی پر شکران اولان قلوب مضوضانہ مزیدی پادشاہزہ تقی
حامد ایلسون

قلوبیزک تقنیسی! یارب العالمین! پادشاہزہ کونشہزی حیاندہ اید مفرون و مسعود و ذیشان و ذوالجلال بیور!
دعاسنہ منحصر در
اللہم! پادشاہزہ ذدن بیوک سن یالکرسک! یالکر سکا عبادت ایدر ایدی مبارککدہ بولیان انعاماتی سیدرفانہ
پادشاہزہ احسان بیور

ای! ظل الله فی الارض! بر عصر یاشا و ملل تاہمکہ صالح و سرور مواہبی احسان بیور
عظمت و علوق اعلا یا جالی قدر مرتفع لطف و غنای اوقیانوس قدر واسع اولان پادشاہزہ! عصر لرحہ صلح
و مسالت ایچندہ معمر و مسعد اول!

قورنیلیا پرہ مزبوتی
ووسپوریشک مدرسی

ΤΙΣ Η ΑΣΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΜΕΡΟΣ Β'

(Συνέχεια και τέλος από αρ. 16, σελ. 123).

Περὶ χειραφρέσεως τῆς γυναικός, πολλὰ ὑπὸ διαφόρων ἐγράφησαν, ὁμολογητῶν ἡμῶς, ὅτι οἱ πλείστοι τούτων ἠστράχθησαν τοῦ σκοποῦ ἐξαινεύοντες ἐν πολλοῖς σκέψις καὶ κρίσεις ἀντιπραγματικές καὶ παραδόξους. Δὲν θὰ κατέλθωμεν εἰς λεπτομερῆ ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος. Λέγομεν μόνον ἐν κεφαλαιῷ ὅτι ἡ χειραφρέσις τῆς γυναικός δεῖν νὰ εἶναι συμφωνοῦς πρὸς τὰ ἠθικὰ καὶ ἰθιμικά, πρὸς τὰς κοινωνικὰς καὶ οἰκογενειακὰς ἐξαις καὶ πρὸς τὰς συνθήκας καὶ τοὺς ὅρους τοῦ βίου τοῦ λαοῦ, εἰς ὃν ἀνάγει αὐτή. Ἡ χειραφρέσις εἶναι ἐκφράσις κατὰ τὸ μέλλον καὶ ἦτον ἀόριστος. Καθ' ἡμᾶς δεῖν νὰ εἶναι ἄλλω ἠθικὴ τούτῳ νὰ συνίσταται εἰς τὴν πρέπουσαν ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν παιδείαν τῆς γυναικός διὰ τῆς ἀρμονικῆς ἀνεκπέσεως τῶν ἠθικῶν καὶ διανοητικῶν δυνάμεων, δι' ὧν ἐπικρατεῖται ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ. Ἐκπαιδεύει τοικύτη, συμφωνοῦς οὕσα πρὸς τὴν φύσιν τῶν χαρακτήρα καὶ τὸν προορισμὸν τῆς γυναικός, καθιστᾷ αὐτὴν ἐξίτην τῶν δικαιοματίων τῆς ἰσοπολιτείας ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἰσχνὴν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων καὶ χρεῶν ἅπερ διέγραψεν εἰς κύτην ἡ δεξιὰ τοῦ δημιουργοῦ. Διὰ τῆς πρεπούσης παιδείου καὶ τοῦ ἀρμονικοῦ συνδυασμοῦ δικαιοματίων καὶ χρεῶν καθίσταται ἡ γυνὴ ἀρρωσιωμένη σύζυγος, φιλόστοργος, μήτηρ καὶ χρηστὴ πολίτις ἐν τούτῳ ἐγκρατεῖ ἡ ἐξαινεύουσα ἀποστολὴ τῆς γυναικός, ἥς ἡ ὁρᾶσις ἐν τῇ οἰκογενίᾳ περὶ τὴν ἀνεκτροφήν τῶν τέκνων καὶ διοικεῖν τῶν τοῦ οἴκου εἶναι τὸ κύριον ἔργον τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς ἐν τῷ κόσμῳ.

Τὸ ἐν Πένηκοξ Περικτερον.

Ἡ δ' ἐπιχειρηματικὴ χειραφρέσις, καθ' ἣς καὶ ὑπὲρ ἥς πολλὰ ὑπὸ πολλῶν ἐρρήθησαν καὶ ἐγράφησαν δεῖν νὰ τεθῇ ὑπὸ

αἴρειαι. Ἡ γυνὴ δύναται ν' ἀσχοληθῇ εὐδοκίμως, ἀνεκ βλάβης τοῦ κυρίου ἔργου τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς, εἰς ἐπιχειρηματικά, ἐν οἷς θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιοῦσε τὰς ὑπ' αὐτῆς κεκτημένας γνώσεις ἐγκυκλοπαιδικῆς παιδείου. ἢ ν' ἀνεκπέσει ἀνεκτὸν φίλων ἢ νὰ ἐξωτερικεύσῃ τὸ ἐν αὐτῇ ἔμφυτον αἴσθημα τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ ὠραίου, καὶ εἰς μὲν ταῦτα, οἷα ἡ παιδαγωγική, ἡ διδασκαλική, ἡ μουσική, ἡ ζωγραφική, ἡ νοσοκομεία, ἡ ραπτική μετὰ τῆς κοικιματικῆς καὶ τῆς συμφουῶς αὐτῆς κομφοταχίας παντός εἶδους. Καταφαίνεται μάλιστα ἡ ἐν αὐτοῖς ἰδιοφυία καὶ δεξιότης τῆς γυναικός ἀντιπρὸς τῆς τοῦ ἀνδρός.

Ἄλλ' ἡ παιδείου τῆς γυναικός δεῖν νὰ τύχῃ τῆς διουσίας προσοχῆς καὶ ἐκτιμήσεως ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων, νὰ μεταδίδεται δὲ μεθοδικῶς καὶ μετ' ἐπιτήμοσνης. Οὕτω μόνον εἶναι δυνατόν νὰ ἐφικθῆται τοῦ σκοποῦ αὐτῆς. Πρὸς τοῦτο ἀνάγκη ἡ θυγατὴρ ἐξ ἀκλήων ὀνύχων ν' ἀνεκτρέφεται σοβαρῶς καὶ βασιμῶς, ν' ἀσχολῆται ἐπι παντός τερπνοῦ καὶ ὠφελίμου. Ἐχον

τας χαρακτήρα μορφωτικόν, ν' ἀπαλλάσσεται πρῶτως τῆς κενοδοξίας, τῆς ἰδιοτροπίας καὶ τῆς φιλαρροσεκίας διότι τὰ ἠθικὰ ταῦτα ἐλαττώματα δυσχεραίνουσι τὴν δια τοῦ γάμου ἀποκατάστασιν καὶ ἀπεργάζονται δυστυχίαν τὸ μέλλον αὐτῆς. Ἐνὶ λόγῳ ἡ θυγατὴρ ὡς πλάσμα αὐτοτελὲς δεῖν νὰ τυγχάνῃ παιδείου ὕψιους, αὐτοτελοῦς, ἀρτίας, ἐλευθέρου, μορφουῶς, τὸ ἦθος καὶ τὸ πνεῦμα ν' ἀποφυγῇ δὲ πᾶσαν ἐπίπλαστον καὶ ὀθνεῖαν μόρφωσιν τείνουσαν πρὸς ἀποκλειστικὴν εὐφροσκειαν τοῦ ἀνδρός ἀλλ' ἀποτελοῦσαν ἐνίστε παράγοδον συνυκλίαν μετὰ τῆς σωφροσύνης καὶ τῆς τῇ γυναικὶ ἔμφυτου αἰδομοσύνης. Ὁ γάμος δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλληται τῇ θυγατρί εἰς ἠλικίαν ἄωρον. Τοῦτο ἔχει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δυσἀρεστοὺς συνεπείας. Δεῖν αὐτὴ νὰ ἐκλεῖξῃ τὸν σύντροφον τοῦ βίου αὐτῆς κατόπιν ὠρίμου καὶ ἐλευθέρου σκέψις, ὅταν ἀρῆται εἰς ἠλικίαν νόμιμον, ἐγκρινομένης τῆς ἐκλογῆς καὶ ὑπὸ

των γυναιών αυτής: Παιδείσις ούτω γινόμενη επιβραβεύει τῆ γυναικί ἀσφαλῆ καὶ ἀδιαφιλονεικῆτου ἐξίξις ἐφόδια τοῦ βίου; ἀπαλλάσσει αὐτὴν τῆς ταπεινωτικῆς θέσεως, ἢ ἰδιουίτησεν αὐτῇ μακρὰ σειρά αἰώνων καὶ ἀναδεικνύει ἐξίαν τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς ὡς συζύγου, μητρὸς καὶ πολίτιδος; τούτων εἰπεῖν, ἱκανὴν πρὸς πραγμάτων τοῦ ἀγαθοῦ, ὀπερ ἰστικὸν τελικὸς σκοπὸς παντὸς λογικοῦ δημιουργήματος; ἀδιακρίτως φύλου.

Ἡ τοιαύτη παιδείσις τῆς γυναικὸς ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἐπιμελετημένης κατ' οἶκον ἀνατροφῆς; τῶν θυγατρῶν καὶ τοῦ λειτουργούντος ἐν τοῖς ἐκπαιδευτηρίοις τῶν θηλέων ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος. Ἄλλ' ἀπὸ γε ἀμφοτέρω τούτων ὡς ἔχουσι παρ' ἡμῖν, ἐκπληροῦσιν ἐπιτυχῶς τὸν σκοπὸν αὐτῶν; εἶναι ἀπῆλλαγμένα ἐλαττωμάτων; Δυστυχῶς ἢ ἀπάντησις δὲν εἶναι καταφατικῆ. Ἡ δὲ λεπτομερὴς ἐξέτασις καὶ ἐρευνα τοῦ ἐνδιαφέροντος τούτου θέματος δύνανται νὰ γείνη ἀντικείμενον ἰδιαίτερου λόγου.

Ἐν Φαναρίῳ.

Ἡλίας Ἀλεξανδριδης.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ

(Συνίχεια ἀπὸ ἀρ. 16 σελ. 123).

Πολλὰκις ὅμως συνῆδη ἡμῖν ν' ἀκούσωμεν δημοτικὰ ἄσματα ἐν ἀρμονίᾳ. Τὸ πρᾶγμα βεβαίως αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ οὐδὲν τὸ παράξενον καὶ ἀλλόκοτον παρουσιάζει, διότι τὸ ἴδιωμα τῆς ἀρμονίας ὅσον νεωτεριστικὸν καὶ ἀν εἶναι, δύνανται νὰ παραλάβῃ κάλλιστα καὶ ἐν τῶν δημοτικῶν ἄσματων, ὅσα ἐννοεῖται εἶναι δυνατόν νὰ ὑπαρθῶσιν εἰς τούτο. Μὲ μόνην ὅμως τῆς διαφορᾶν ὅτι τὸ ἄσμα μεταβάλλεται τότε ἐντελῶς ἀποβάλλον τὴν ἀπλὴν καὶ ἀσφαλῆ καὶ δημοτικὴν αὐτοῦ χροίαν καὶ ὀλίγον ἀπέχον τοῦ γελίου, ὡς τοῦτο συμβαίνει συνῆθως εἰς πᾶσαν οἰκονομικὴν ἐπερχομένην μεταβολήν, ἔστω καὶ τὴν μέλλον ἐλαφρᾶν καὶ ἀσπῆμαντον, ἰάν μὴ γένηται αὐτῇ, οὐ μόνον μετὰ λόγου, ἀλλὰ καὶ συμφωνίως πρὸς τὸν σκοπὸν, εἰς ὃν ἀφορᾷ.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι οὐ σμικρὸν συμβάλλεται εἰς ἐμφύχωσιν οὕτως εἰπεῖν τῆς δημοτικῆς μουσικῆς ἢ ποικιλίαν τῶν ἔξωθεν φαινομένων καὶ αἱ ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ὄψεως τῆς φύσεως, πρᾶγμα, ὅπερ βιβλικῶς γράουσι τὰ ἄσματα αὐτὰ ταῦτα ἐκτελούμενα ἐν τῇ τεχνητῇ καὶ ἀσφατικῇ ἀτμοσφαιρῇ τῶν κηουσιῶν τῶν πόλεων, οὐχ ἦτον ὅμως εἶναι ἰπίστη; βίβλικιον ὅτι πᾶν ὅ,τι κείνηται ὥραιον ἀνάγει εἰς αὐτὰ καὶ μόνον καὶ εἰς τὸ ευφάνταστον καὶ γόνιμον τοῦ λαοῦ.

Οὐδ' ἐπιμίλεια καταβλήθη περὶ αὐτῶν ποιεῖ ἐλάχιστη ἀλλ' εἶναι δυστυχῶς ἀόμοιη καὶ παρ' ἡμῖν ἢ δημοτικῆ μουσικῆ ἐγκρατελειμένη εἰς χεῖρας πλανηθῶν ἀκαταστάτων καὶ ἀσπῆ τῆς ἀρμονίας μουσικῶν. Βεβαίως δὲν κατενοήθη ἢ ἐξίξις αὐτῶν τούτων ὅπως μίξων καταβλήθη φροντίς πρὸς περισυλλογὴν καὶ διάσωσιν τῆς δημοτικῆς μουσικῆς, ἢν τούτο μὲν αἱ ἰδιοτροπία καὶ ἢ ἀκαλλίσθητος ἀντίληψις ἐνὸς ἐκάστου, τοῦ κατ' οἶκον τῶν πάντων φθορῆς; χρόνος μεταβάλλει ἢ καὶ ἀφανίζει. Διότι δυστυχῶς ἐν Ἡπειρῷ παρὰ τὸ μουσικὸν τῆσαντον, ὅπερ κείνηται ὁ λαός, ἀναδεικνύων τόσους κάλλιτρονους; καὶ εὐρημα; τραγουηστικῆς, ἐλάχιστη ἢ οὐδὲν; εἰσῆθη ἢ ἐμαθήθη τῆς μουσικῆς; ὅμως δὲ δύνανται νὰ θεωρηθῇ ὡς μουσικῆ πρόδοσις; ἢ ἀπὸ τίνος παρατροπυμένη παρὰ τὰς παρ' ἡμῖν ἀνεπτυγμέναις κοινωνικαῖς τάξεσιν ἰπίδοσις πρὸς ἐμαθήθησιν μουσικῶν ὀργάνων κτλ. οὐχὶ δὲ ὡς μιμητικῆ πρόδοσις, ἢ ἐπιπόλαιος καὶ πρόσκαιρος ἐπιθυμία μὴδὲν τὸ ἀξιόλογον δυνάμενη νὰ ἐπιφέρει.

Ἐκ τῶν τῶν τριῶν τάξεων, εἰς ἃ δύνανται νὰ διακριθῶσι τὰ Ἡπειρωτικὰ ἄσματα, εἰς ἄσματα χοροῦ ὅπλα δὲ, εἰς λυρικὰ καὶ διστικὰ, τὴν παθητικώτεραν μουσικὴν ἔχουσι τὰ λυρικὰ καὶ μετ' αὐτὴν τὰ ἄσματα τοῦ χοροῦ τὰ διστικὰ δὲ τὰ καὶ ἡλιανοτράγουδα καὶ ἡλιανώτικα καλούμενα εἶναι πολυπληθέστατα δυνάμενα μετὰ τῆς ποικιλίης καὶ φαιδρίας αὐτῶν μουσικῆς τῶν ὀλοκλήρους ν' ἀποτελείωσιν.

Εἶναι δ' ἐν γένει τοσοῦτο τὸ πλῆθος τῶν Ἡπειρωτικῶν ἄσματων, ὡστε οὐδεμία τῶν ἀγρῶ τοῦδε ἐκδοθῶσιν συλλογῶν τῶν στίχων εἶναι τελεία ἢ πλήρης κατὰ τὸ δυνατόν ἐλλειπόντων εἰς αὐτῶν πλείστων; διότι τὰ δημοτικὰ ἄσματα διαδίδονται; ἀλλῆλα ὡς ἀπὸ ἀνεκώτου πηγῆς ἀναβλαζόντα; ἐκάστῃ ἐπιποχῆ εἶχει τὸ ἄσμα τῆς, καθ' ἑκάστην σχεδὸν νέα τοιαῦτα ἀναφαινόνται, δὲν ὑπάρχει δὲ γεγονός; ἀξιόλογον, ὅπερ νὰ μὴ ἔσχε τὸ ἀνάλογον παρὰ τῷ λαῷ ἐγκώμιον.

Μ' ὅλην λοιπὸν τὴν ἀπουσίαν τῆς ἀρμονίας διὰ μόνης τῆς μελωδίας κατορθοῖ ὁ λαός νὰ ἐκφράσῃ ἀπειρον ποικιλίαν διανοημάτων ἔστιν ὅτι ἐμπνευσμένων καὶ ἴλιαν ὤψιπαιτων καὶ εἰσθημάτων εὐγενεστάτων, ἀνβρίθει ἢ δημοτικῆ ἡμῶν ποίησις.

Τόσον δὲ πλείστου λόγου ἀξία εἶναι ἢ μουσικῆ τῶν πολιτικῶν αὐτῶν ἐθνικῶν κειμηλίαν, ὡστε διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς ποικιλίαν, τὸ πλῆθος τῶν μελωδιῶν, τὴν χάριν καὶ τὸ γνήσιον ἀρώμα τῆς ἐμπνεύσεως, οὐχὶ ἀνευ λόγου θεωρεῖται ὡς δυνάμενη νὰ χρησιμεύτῃ ὡς ὀδοδείγμα πρὸς ἀναμόρφωσιν καὶ διάπλασιν τῆς καθ' ὅλου ἡμῶν ἐθνικῆς μουσικῆς, ἢν ἐπ' αἰῶνα ἀσπῆ τῆς παραμελήσαντες; ἢ κηκῆσμεν, καταλιπόντες ἀσπῆ τῆν θείαν τέχνην.

Ἡδυνάμεθα ἐνταῦθα πρὸς πλείονα τῶν λόγων ἡμῶν πῶσιν νὰ παραθεσώμεν ἄσματα τινὰ δημοτικὰ τοιαῦτα ἐν εὐρωπαϊκῇ γραμμῇ, ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀνεκώτου συλλογῆς, ἐπιφύλασσόμεθα ὅμως νὰ πρᾶξωμεν τούτο ἐν ἀλλεῖς μελέταις ἡμῶν καὶ ὅταν ἐλθῶμεν εἰς τὰ καθήκοντα ὅπότε καὶ ἀρμοδιώτερον γενήσεται ὁ κατάλληλος περὶ ἐξῆς ἐκάστου λόγος.

Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχει παρ' ἡμῖν ἐν Ἡπειρῷ καὶ ἕτερον εἶδος ἄσματων χοροῦ ἐκ μόνης τῆς μουσικῆς, ἀνευ ὅπλα δὲ τῶν στίχων, αἵτινα εἶναι ἐπίσης πολυπληθέστατα καὶ εὐρίσκαται ἐν αὐτοῖς σπάνιον κάλλος μουσικῆς ἐμπνεύσεως καὶ μελωδίας ἀναλόγως ἄλλοτε ἐξόχως σοβαρῆς, ἄλλοτε παιγνιώδους καὶ χαριστικῆς, ἄλλοτε πανθίμου καὶ θρηνοῦδους εἶναι δὲ τῇ ἀληθείᾳ οὗτοι οἱ ὀψικώτεροι ἀλλὰ καὶ δυσκολώτεροι περὶ τὴν ἐκτέλεσιν χοροῖ; ὅπως δ' ἐν τοῖς λοιποῖς ἄσμασι συμβαίνει οὕτω καὶ ἐνταῦθα, ἐν ἐκάστῳ τῆς ἐπαρχίας τμήματι ὑπάρχουσιν ἰδιαίτεροι τοιοῦτοι.

Ὁ ρυθμὸς ἐν τοῖς Ἡπειρωτικῶν ἄσμασι δὲν εἶναι τόσον ποικίλος; τὰ μέλλον ἐν γρήθῃ εἶδη αὐτοῦ εἶναι τὰ ἐξῆς: 1/2, συνθέτερον καὶ ὁ 3/4, σπανιώτερον ἐν τοῖς λυρικοῖς καὶ τοῖς ἄσμασι τοῦ χοροῦ. Ἐπὶ δὲ σπανιώτερον ἀπαντῶσιν οἱ 2/8 καὶ 6/8 ἐν τοῖς τοῦ χοροῦ ἰδίως; μέλλον δὲ συνῆθης ἐν αὐτοῖς ὁ μετῶς καλούμενος, ὁ προσφιλέτης οὗτος τῶν δημοτικῶν ἄσματων ρυθμὸς.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ καθ' ὅλου βίος, αἱ παιδικαί, αἱ πανηγύρεις, αἱ τέφμαι; καὶ διασκεπᾶται ἐν γένει, ἐξασκῶσιν μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς δημοτικῆς μουσικῆς, φέρε δὲ ἐξετάσωμεν τὸν Ἡπειρωτικὸν λαὸν ὑπὸ τὰς ἐπίψεις τούτας, ὅσον οἶόν τε συντομώτατα.

(Ἀκολουθεῖ).

Ἐν Ἰωαννίνοις.

Ἰωάννης Α. Χαροδακάδης, ἱατρός.

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ

HERI ΤΗΣ
ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ότι άρθρα μακροσκελή, ούτε επιχειρήματα ακταγωνίστα, ούτε μεγάλα λόγια. Τέσσαρα μόνον στοιχεία, τέσσαρα μόνον γράμματα.

Με τέσσαρα μόνον γράμματα ο Αυτοκράτωρ της Γερμανίας Γουλιέλμος απεράφη περί του ζητήματος της χειραφετήσεως της γυναίκος, με τέσσαρα μόνον στοιχεία έδηλωσε πως έννοι την γυναίκα.

Άκούσατε.

Τό ανέλετοτον υπόδημοσιεύθη εις τον γερμανικόν τυπον. Δύο άμερικανίδες άπόστολοι της χειραφετήσεως της γυναικός έλθούσαι εις Γερμανίαν ένα μεταδώσασι τ' άγαθά (;) της χειραφετήσεως του φίλου των, κατώρθωσαν να σύχυσιν άδειας έπισκέψεως παρά τω Αυτοκράτορι. Γουλιέλμω επί σκοπώ να

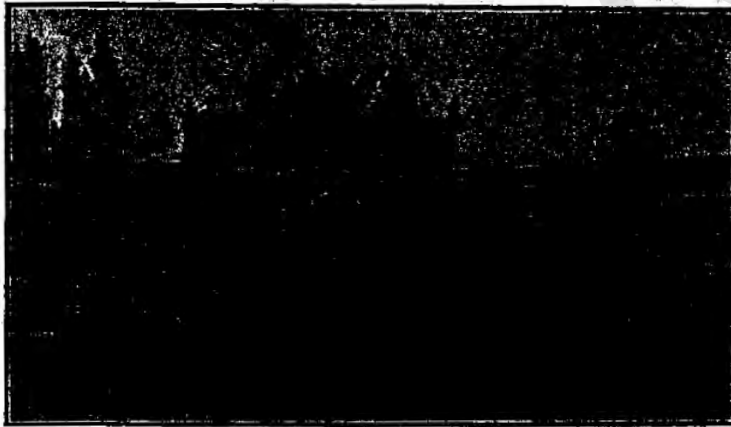
ταπει βοηθήσωμεν την γερμανίδα να έξέλθη εκ του περιωρισμένου κύκλου της, βοηθήσωμεν αυτήν να δράσθην τη κοινωνία, εν τη επιστήμη, εν τη πολιτική. Από άκρου εις άκρον της Γερμανίας προοδευτικός διαπνέει άνιμος, το ύψτερον όμαμα τά πάντα καθορζ. πάντα τά κακώς έχοντα διορθοί ή Μεγαλειότης Σα; άνευριβόλωσ λοιπόν και το ζήτημα τουτο της γυναικός, το σπουδαίον αυτό ύφ' όλης τας έπόψεις ζήτημα, θά λίθη υπό την προστασίαν της ή Υμετέρας Μεγαλειότης. Ηδελφίω; άσπάξεσθε τας ιδέας μας, δίν έχει ούτως;

Ο Αυτοκράτωρ ήκουεν όλην αυτήν την γυναικείαν οσητοικήν με ύπομονήν, χωρίς να διακόψη την εύφραδη άπόστολον της χειραφετήσεως.

— Έτελειώσατε, κυρία;

— Νάχλιπα.

— Αί λοιπών, ειπεν ο Αυτοκράτωρ, καταλήξατε εις την έρώτησιν όποιον ιδέαν έχω επί τού ζήτηματος. Έγώ, κυρία μου, έχω την ιδέαν, την όποιαν έχει ή σύζυγός μου. Ηξούρτε

Τό έν Δολμύ Βαζέ Άνάκτορον.

ζήτησθαι την πολύτιμον προστασίαν του. Έπεσκέψαντο λοιπόν τον Αυτοκράτορα πρό όλίγου καιρού εν τη θαλαμηγώ αυτού, εις τό κέλεον.

Η μία εξ αυτών, μετά τας πρώτας φιλοφρονήσεις, άρχισε ν' άνανκτόση το ζήτημα της χειραφετήσεως της γυναικός. Και ειπε, και ειπε. Το θέμα ήτο πλούσιον, βλέπετε. Ηπ κατέλαξε εις την γερμανίδα γυναίκα.

— α' Η άξία της γυναικός, Μεγαλειότητε, όημέραι καταπίπτει εν Γερμανία. Της γυναικός ο προσημοός περοσθται. Οφειλομεν λοιπόν να πολεμήσωμεν το κακόν. Η γερμανίς πρέπει ν' άνέλθη εις την άρμόζουσαν αυτή περιωπήν. Έξαιτούμεθα μετά σεβασμού την Υμετέραν πολύτιμον άρωγήν. Μεγαλειό-

τί με ειπε; Μοι ειπεν ότι αι γυναίκες όφειλουσιν ν' ασχολώνται μόνον διά τά τέσσαρα Κ.

— Τέσσαρα Κ! άνερίωνησαν αι δύο άμερικανίδες μετ τη φωνή.

— Έλησημόνησα, ειπεν ο Αυτοκράτωρ ότι δίν όμιλείτε την γερμανικήν. Τα τέσσαρα Κ είναι: Kinder, Küche, Kirche και Kleider (τά τέκνα, το μαγειρείον, ή εκκλησία και τά ένδύματα).

Αι άμερικανίδες προσέβλεψαν αλληλάς και άπεσφόθησαν πεισθίσαι ότι περιττή πλέον άπέβαιεν ή περιαιτέρω συζήτησις.

Μιχαήλ Σωφρονιάδης.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΕΚ ΤΗΣ "ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ", ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Πράξις Β', Σκηνή Δ'.

Ιφιγένεια, Θεμιστώ τροφός της Ιφιγένειας, ο χορός,
ήτα Κλυταιμνήστρα.

Ιφιγένεια (πρός την Θεμιστώ.)

Έλαθες, μήτερ...

Θεμιστώ.

Έλαθον, ώ τένον προσφιλέ; μοι!...

ή ύποπόρουτα όργή μζ; πλήττει των αίθέρων
Και σύ, χαρίτων θαλερών εύώδης άνθοδέσμη,
σιωπηλώς θά μερκνήθης εις σκότη των νερέρων!...
την ήδην του έρθόντεον ή ζοραρά Έκάτη...

Ιφιγένεια.

Ω! τον βιωμήν της δυνατόν άρ. ήτο να λακτίσω!
άν τον πατέρα μου ποτώ, τροφός μου γλυκυτάτη,
άλλ' όμως και την ήδην μου, ώ, πως να μη θρηνησω;

Θεμιστώ.

Άφήκατέ με να ποτώ
και στεναγμούς να χύνω!...
αφήκατέ με να θρηνώ
α' εις δάκρυα να ρθίνω!...

Ο Χορός.

Κ' εἰς δάκρυα νά φθῶ, νά φθῶ ἴσαί!...

Κλυταιμνήστρα (εἰσερχομένη)

Ἀφήσατέ με νά παῖω εἰς πέτραν τῶν μνηστῶν! ἀφήσατέ με νά πνιγῶ εἰς ποταμούς δακρῶν!..

Ο χορός ὁλοσφάλλει.

Ὡ Φοῖβε θάλαπιν κ' αἰθριῶν, ὄν αἴγλη φωτοστέφει κή με χλευάζεις μειδιῶν... καλύφθητι εἰς νῆρη!... Εἰς νῆρη, εἰς νῆρη, εἰς νῆρη Ζοφερά...

Κλυταιμνήστρα.

Ἀφήσατέ με νά πνιθῶ θρηνοῦσα κατὰ μόναν καὶ σιγῶς νά μαραινῶ ὡς ῥόδον εἰς χιόναν!

Θεμιστώ.

Ὁ μῆτερ, μῆτερ δυστυχῆ! πρὸ τῶν φρικτῶν σου πόθου ἢ τεθλιμμένη μου ψυχῆ σιγῆ καὶ κλάει μόνον!..

Τριγένεια.

Ὡ, πλῆξατέ μοι σάβανον με κείνα καὶ πέμους, λευκὸν ὡς πλέπλος ἡμεῖος τὸ σῶμα νά ἴδωσιν... Ὡ, στέφατε τὸ μῆμά μου μ' ἄνθος πολυεράσμου, κ' ἐπάνω πᾶς τις εἴη ἄνθος ἵν' ἀκούον ἄς χόρη!.. Ἐλθετε, Νύμφαι γαλήνα, ἄφρα, πῆδες κόρα, κ' ἵν' ἀπογῶσαι τίλας ἐπάνω τὰ πτερά σας... χύσατ' ἐκεῖ τὸ ἴαρ σὰς ἀιδῶν, ὦ Ὀρῆ, καὶ τὰ θρηνοῦσα χύσατε, ὦ Αὔραι, ἀσματά σας...

Καὶ ὅτε τὰ τετρα λάμπουσιν ἐπάνω τεθλιμμένα, καὶ ἠμεροῦσα τουρανοῦ ἢ ἀδυσσος κοιμάται, ἢ δειλιωσά μου ψυχῆ με τὰ πτερά, ἀνοιγμένα, τοῦ Ἀχιλλῆος μου ἰγγίς σκιδῶς θά κλανᾷται!..

Ο χορός φάλλει.

Ὡ, ἄρετε νά φθῶ, εἰς δάκρυα νά φθῶ, νά φθῶ ἴσαί!...

Τὸ δεξιὸν ἡμυχῶν.

Οὐαί, οὐαί, ὦ Ζεῦ θεῖ! τὰ ῥόδα κχι τὰ κρήνα πόσον φθονεῖς τῆς καλλοῦς τὰ θάλλοντά ἐκεῖνα!

Τὸ ἀριστερὸν ἡμυχῶν.

Τὰ θάλλοντα ἐκεῖνα!.. ὦ Ζεῦ, θεῖ! Οὐαί, οὐαί!..

Κλυταιμνήστρα.

Μῆτερ τοῦ τέκνου ὄρα κή πρὸς τί νά ζήσω πλέον, καλύπτουσα τὸ πρόσωπον με σκελετωδῆς χεῖρας; πῶς ν' ἀναίξω τ' οὐρανοῦ τὸ φῶς τὸ χρυσοῦρον ἰγῶ, τὸ ῥάκος τῆς ζωῆς, τὸ σκόβαλον τῆς Μοίρας; Δός μοι, γλαυῶ, τὴν οἰκωγῆν καὶ, κῶρα, τὸν κρωγμὸν σου, δός μοι τὸν πέπλον σου, ὦ Νύξ, τὸν ἀμαυρὸν ἐκείνον,

δός μοι, ὦ κρήνη, τὸν βαθὺν ἐκείνον σταναγμὸν σου, καὶ αἰωνίως θλιβερόν θ' ἀνασαλπίζω θρήνον!..

Πρὸς τί νά ζήσω; ὦ, ἴδοῦ! τὸ κύμα με προσμένει ἐκεῖ, ἐκεῖ εἰς τοῦ γλαυκοῦ ὄριζοντος τὸ πέρας γλαυκὸν τὸ πέρας τῆς ζωῆς ἐπίσης μ' ἀναμένει!.. μοὶ μειδίξ ὁ θάνατος μ' ἐλπίδας γλυκυτέρας...

Ἄλλ' ὄχι! στείλθουν τὰ νερά αὐτὰ γαληνῶντα καὶ παῖξ' ἢ αὔρα τῆς αἴγλης εἰς δρόσους ἀενάους· δὲν θέλω θάνατον γλαυκὸν καὶ τάφον μειδιῶντα! ποθῶ νά λήξω τραγικῶς ἐντὸς φρικτώδους χάους!..

Ἐδῶ προσπνέουν χαρτοὶ τοῦ κύματος οἱ ῥόγγοι, τῆς Ἀμφιτρίτης τὴν λευκὴν θωπεύοντες ἀγκάλην· καὶ ἴσως Τρίτωνος τινὸς ἢ μεργαρώδης κόγχη ἀκούσαν θελ' εἰς τὴν ἀκτὴν μ' ἐπαναφέρει πάλιν!..

Ἄλλ' ὅπου κύμα σμαραγεῖ παφλάζον εἰς τὴν θύην, ὅπου βαρῦβροντον βοῆν Τυρῶνες διεγείρουσιν, τοῦ Ποσειδῶνος τὴν φρικτὴν ἀνχογγύζον μῆνιν ὅπου γοῆ καὶ μύρεται τὸ ῥεῖμα τὸ παλλήρου, ὅπου ἐρίθουπος βροντῆ τὰ σύνεφα κατατάσει κ' ἢ ἀστραπὴ τὰς κεφαλὰς ἀνάπτει τῶν πιτόμων, ὅπου φλεγίθων ἀπειλεῖ λυσιπώδης νά ἐκπύση εἰς πῦρ κτὲ χεῖμαρρον φλογὸς τὰ κύματα κατακλείων, ἐκεῖ!.. ὑπὸ τοῦς κερκινούς, τῆς τρικυμίας μέσῳ, τὴν φρίκην ἔχουσα ταρῆν, τὸ σκότος ὡς σινδόνην, ἐκεῖ ποθῶ ν' ἀφηνισθῶ, ἐκεῖ ποθῶ νά πίσω κ' ἢ κάλλουσα καρδίᾳ μου νά μεταρρεῖσ' εἰς κόνιν!..

Τοιοῦτο τέλος ἱραγικὸν ἀμῶς εἰς τὴν μητέρα, ὅταν τοῦ τέκνου στερηθῆ καὶ πένθους γένη στήλη!.. τοιοῦτο τέλος τραγικὸν κ' ἐγώ, πρὸς τὸν αἰθέρα ὕψουτα βλέμμα, δέομαι ἀπαύστατος, νά μοι σταίη!

ΑΦΟΙΩΣΙΣ

Α

Εἰσέλθων ὁ γραμματεὺς Βουκτιλ εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου δύο συνάδελφοί του ἀνεκαίοντο μετὰ τὸ μεσημερινὸν γαῖμα, ἐκράτει τεμάχιον ῥυπαροῦ χάρτου φέροντος πολλὰς κηλίδας λίπους καὶ ἴλας γελῶν:

— Ὡ! τῶρα δὲν ἀπορῶ πλέον διατί ὁ νέος συνάδελφός μας εἶναι τόσο ἰσχυρὸς! αὐτὸς δὲν φοβεῖται μήπως τὸν καταστρέψωσι ποτε τὰ πάθη του. Τί ἐζηταδελόνης! Δὲν κινεῖται, δὲν παῖζει, δὲν πίνει, οὔτε τρώγει· φτίνεται ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς ἀποταμιεύει τὰ χρήματά του.

— Τί κρηταῖς ἐκεῖ; ἠρώτησεν ὁ Δριώλ.

Ὁ Βουκτιλ ἔρριψε τὸ χάρτιον, ἔπλυνε τὰς χεῖράς του καὶ ἀκολούθως διηγήθη εἰς τοὺς συναδέλφους του ὅτι μὴ βλέπων καταβαίνοντα τὴν ὄρην τῆς μεσημβρίας τὸν νεωστὶ προσληφθέντα γραμματεῖα Γκλάρ, εἰσῆλθεν ἐκ περιεργίας εἰς τὸ γραφεῖον του, κενόν τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ εὖρε κατὰ γῆς τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τοῦ χάρτου, τὸ ὅποιον ποιεῖτε, φαίνεται ταριχευτὸν τι τῆς κατωτάτης ποιότητος! τοῦτο βεβαίως θά ἦτο τὸ γαῖμα τοῦ φιλαργύρου!

— Ἀλλὰ δὲν θά ἔχει χρήματα ὁ δυστυχὴς νέος! ἀνέκραξεν ὁ Δριώλ ἢ ἔγνωε ἴσως ὅτι ἐδῶ κλητίον ὑπάρχοισι ἔξινδοχαίλα, ὅπου δύναται τις νά γευματίξῃ ἐπὶ πιστώσει.

— Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸ γραφεῖον του νά τῷ δώσωμεν κληροφορίας τινὰς περὶ τούτου, εἶπεν ὁ Βουκτιλ, μελοῦντί εἰμαι βέβαιος ὅτι εἶναι ἀπλούστατα φιλαργύρος τοῦ χειροτέρου

είδους. Και οι τρεις συναδελφοί εισήρχοντο μετ' ὀλίγων εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαλάρ.

— Πῶς; ἀπὸ τώρα εἰς τὸ ἔργον, κύριε Γαλάρ; ἀνιφώνησεν ὁ Βουατέλ.

— Ἐκκλιετοῦ διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐπίσκεψιν ὁ μακρὸς γραμματεὺς ἐμελεῖσθαι προσηνῶς μὲν ἀλλὰ μετὰ θλίψεως μόλις ἀκουροπτομένης, καὶ εἶται πρὸς τοὺς ἐπισκέπτας τὴν χεῖρα προσπαθῶν ἅμα νὰ καταδιδάσῃ ἐπὶ τῶν ἀμφιβόλου λευκότητος χαρτίδων τοῦ ὑποκαμίτου τὰς τοῦ ἰπικωφορίου του, τὸ ὅποιον ἄλλοτε μὲν ἦτο μέλαν, τώρα δὲ πρασινοκίτρινον ἐκ τῆς χρίσεως.

— Βεβαίως, κύριοι, ἀπεκρίθη ὁ γῆρας νὰ γράψω μίαν δωδεκάδα ἐπιστολῶν κατὰ παραγγελίαν τοῦ ὑποδιοδυντοῦ.

Οἱ τρεῖς ἰσιόκλιτοι στρέφοντες ἐπιτηδέως τὸν λόγον ἔφθασαν εἰς τὸ θέμα, ὅπερ ἰσάκοιεν νὰ θέλωσι, καὶ προσηνήχθησαν νὰ συστήσωσι τὸν νέον συναδέλφον των εἰς τὸ ἔργοδοχιον, ὅπου καὶ αὐτοὶ ἐγεματίων ἐπὶ πιστώσει.

Ἄλλ' ὁ Γαλάρ ἰσχυροτάτως αὐτοῦ διὰ τὸν φιλόφρονα

ἑορτῆς τινας, ἢ νὰ συνεισφέρῃ εἰς τινὰ ἱερῶν καὶ πλείετα. Ἄλλα τοιαῦτα ἐπινοῦν οἱ συναδελφοὶ τοῦ ἐκπεφωμένου καὶ χλωμάζοντες αὐτόν, ὅτις μετὰ τῆς αὐτῆς ἀβρότητας καὶ ἀξιοπρεπείας ἀπαποιεῖτο πάντοτε.

Ἦμῶν τινὰ μίαν παράδοξον ἰδέσθαι περὶ τοῦ φιλαργίου ἐκμίξεν ὁ Βουατέλ καὶ μετὰ τῆς συνήθους πολυλογία τοῦ διαδίδει αὐτὴν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ εἰς τοὺς φίλους του, ὅστινες τὸν ἤκουον μετὰ προφρονῶς ἐκπλήξεως. Τὴν προτεραίαν— ἢ ὅποια ἦτο Κυριακὴ— εἶχεν ἴδει τὸν Γαλάρ περιεργόμενον ἐφ' ἀμάξης τὸ δάσος τῆς Βουλῶνης μετὰ νεκρῆς ὠραιότητος ἢ ὅποια ἔφραεν ἐπὶ τῶν γονάτων λαμπρῶν καὶ πολυτελῶν ἀνοθεσίμων, δῶρον βεβαίως τοῦ ἰπικωτοῦ φίλου τῆς. Ἐκ τῆς ἀνδιαφοροῦς δὲ ταύτης ἀποκλύψεως ἔφθασαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ὑποτιθέμενος φιλέργουρ ἐθαπνῆκε ὀλιόκληρον τὸν μισθὸν του εἰς ἀμάξας, ἄνθη καὶ τὰ τοιαῦτα...

Ἡ ἡχώ τῶν διαδόσεων τούτων ἔφθασεν ὡς ἦτο ἰσόμενον, καὶ εἰς τὰ ὦτα τοῦ Γαλάρ, ὅστις ὅμως, τηρῶν πάντοτε τὴν αὐτὴν ημερίαν, προσηκούθη καὶ πάλιν ὅτι οὐδὲν ἴσκει.

Ἡ Α. Γ. ὁ ἡγεμὼν τοῦ Βαυροδοβινίου Νικαίας.

προνόμιον των, ἀπεκοιτῆθαι εὐγενῶς, λέγων ὅτι συνηθίζει πάντοτε νὰ προγματαίη τὸ πρωὶ καὶ νὰ δειπνῇ τὸ ἑσπέρας κατὰ τὴν ἡν ὥραν, οὐδέποτε δὲ παραβαίνει τὴν συνήθειαν ταύτην. ἄλλως τε τὸ μεσημβρινὸν γεῦμα βραίνει τὸν στόμαχόν του καὶ τὸν καθιστᾷ ἀνάκτων πρὸς ἔργασίαν.

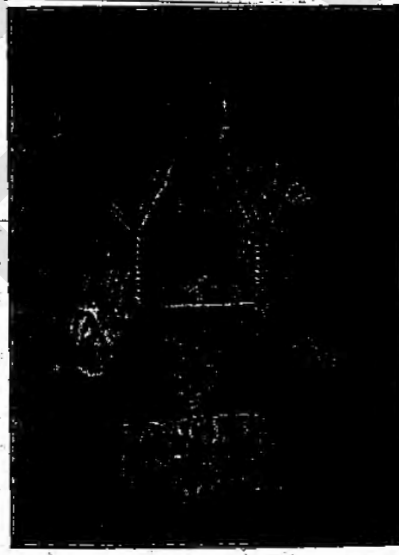
Εἶπε δὲ ταῦτα μετὰ τόσον ἀξιοπρεποῦς ἤθους καὶ τοσαύτης ἀβρότητας, μὴ λησμονήσας νὰ τοῦς εὐχαριστήσῃ καὶ πάλιν, ὥστε ἐκπληκτοὶ ἐκείνοι ἀνεχώρησαν.

Β'.

— Τί γελοῖος τύπος! εἶπεν ὁ εἰς τῶν τριῶν συναδελφῶν ὅταν ἐξῆλθον εἰς τὸν διάδρομον.

— Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα ὅτι εἶναι «ἐξηνταβελόνης» ὑπέλαβεν ὁ Βουατέλ.

Ἦκτοτε ἐξηκολούθουν καὶ οἱ τρεῖς νὰ ἐκτοξεύωσιν εἰρωνείας καὶ μυκτηρισμοῦ; κατὰ τοῦ δυστυχοῦς Γαλάρ, τὸ δὲ παρωνύμιον «ἐξηνταβελόνης» ἰγένετο ταχίως γνωστὸν καὶ εἰς τὰ λοιπὰ γραφεῖα πρὸς ἀντικτάστασιν τοῦ ὀνόματός του. Καθ' ἑκάστην ὁ δυστυχὴς ὑπέλληλος, ὁ ὡς ἄθλιος φιλέργουρς χαρακτηρισθεὶς, ἐλάμβανεν προσλήσεις εἰς γεύματα, εἰς συναναστροφάς, ἢ ἀγροτικάς ἐκδρομάς, ἢ παρεκαλεῖτο νὰ συμμετάσχη

Ἡ Α. Γ. ὁ ἡγεμὼν τοῦ Βαυροδοβινίου Μιλάνου.

Γ'.

Ἄλλὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἑπέφραν μεγάλως ἐξεκλήγη ὁ Βουατέλ ὅτε, καθ' ἣν ὥραν ὅλοι οἱ ὑπέλληλοι ἐξήρχοντο τῶν γραφείων πρὸς ἀναχώρησιν, ὁ ἀφιλέργουρς τὸν ἠρώτησεν.

— Εἶσθε ἐλεύθερος αὐτὴν τὴν ὥραν, κύριε Βουατέλ;

— Βεβαίως, κύριε Γαλάρ.

— Λοιπὸν ἢ ἐχγετε ἀρὰ γε τὴν κλωσθῆν νὰ διαθίσθητε πρὸς χάριν μου μίαν ἢ δύο ὥρας; ἐπιθέμουν νὰ σὰς ὀριλήσω.

Ἄνησχος ὀλίγον ὁ Βουατέλ, καθ' ὅτι ἐνόμισεν ὅτι πρόκειται περὶ μονομαχίας, ἀλλὰ διατηρῶν φρινομενικὴν ἀταρτασίαν ὑπέλαβε:

— Προθύμως... μετὰ πολλῆς εὐχρησιπέτης.

— Πρόσεχε! τῷ ἐπιθύρειεν εἰς τὸ ὡς; εἰς ἕκ τῶν συντρόφων του; αὐτὰ τὰ ζῦα γίνονται ἐπικινδυνῶς ὅταν ἐρεθισθῶσιν!

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Γαλάρ ἐμίσθωσεν ἀμάξην ἰδῶκε τὴν διαδουναίαν του καὶ ἐπέθη μετὰ τοῦ συντρόφου του.

Καθ' ὁδὸν μετὰ τινος τυπικῆς φιλοφρονήσεως οἱ δύο συναδελφοὶ ἐπὶ πολλῆν ὥραν δὲν ἐντήλλαζον λέξιον. Τέλος ὁ Βουατέλ πρῶτος ἔβησεν τὴν σιωπὴν.

— Πού με ὀδηγεῖται λοιπὸν, ἠρώτησε μὲ ἤθος φιλικώτατον.

— Είς τήν κατοικίαν μου, κύριε Βουσιτέλ· ιδού, ἐφθίσαντες ἦδη.

Εἰς τήν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν ἡ ἀμύξα ἴστα καί κατήλθον ἀμπότεροι· ἀρ' οὐ δ' ἐπλήρωσε τὸν ἀναζητήσαντα ὁ Γαλάρ, παρακάλει τὸν συνοδὸν του νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τήν οἰκίαν.

— Εἶναι ὀλίγον ὕψηλόν... εἰς τὸ πέμπτον πάτωμα, εἰλεγεν ὡσαύτως ἐξήτει συγγνώμην, ἐνῶ ἀνέρχοντο τὴν κλίμακα.

Εἰσῆγγαγε τέλος τὸν συνάδελφόν του εἰς μικρὸν δωμάτιον, κοιτῶνα συγχρόνως καὶ γραφεῖον, ὡς εἰδείκνυε τράπεζα κειμένη ἐν τῷ μέσῳ καὶ φέροντε σωρὸν ὅλων χρητίων.

— Βλέπετε, κύριε Βουσιτέλ, εἶπεν, ἐργάζομαι ἀκόμη καὶ ἐκτός τοῦ γραφείου... θὰ σὲ εἶπω διατί... Εὐκρετέστεθε νὰ ἐλθῆτε καὶ ἐδῶ; ἡ κατοικία μου περιλαμβάνει καὶ ἐν ἀκόμῃ δωμάτιον.

Προῦχώρησεν εἰς διαδρόμον, ἤνοιξε δευτέραν θύραν καὶ προηγούμενος τοῦ ξένου:

— Ἀδριανή, εἶπέ, σοὶ παρουσιάζω τὸν κύριον Βουσιτέλ, ἕνα ἐκ τῶν καλῶν, τῶν καλλιτέρων φίλων καὶ συνάδελφών μου.

Καὶ εἶτα στραφείς πρὸς ἐκείνον, ἐπέκληται ἦδη:

— Ἡ ἀδελφὴ μου! προσέθηκεν.

Ὁ Βουσιτέλ ὑπεκλήθη βεθέως; ῥέπτων περὶ αὐτὸν ἐκπληκτὰ βλέμματα.

Τὸ δεύτερον τοῦτο δωμάτιον ἦτο εὐρύχωρον καὶ πολυτελὲς σχεδὸν ἐπιπλωμένον. Παχὺ καὶ χνουδῆς τῆλης ἐκίλυπτε τὸ δάπεδον. Οἱ τοίχοι ἐκοσμοῦντο δι' ὄφρημάτων, καλλιτεχνικῶν εἰκόνων καὶ διαφόρων κομψοτεχνημάτων. Εἰς τὸ βάθος ἀπέκριντο τῶν δύο μεγάλων παραθύρων ἐρχόντο ἡ κλίμα ὑπὸ παρακατάπητα διασκευασμένα καλλιτεχνικῶς, δεξιᾷ ἀνοικτὸν κλειδοκουβαλιὸν καὶ μικρὸν γραφεῖον ἀποτεταγμένον τέλος ἀνοδοδύνας πλήρεις ἀγθίων, διατεταμέναι κανταγού, συμπληροῦν τὴν διακόσμησιν.

Ἐκὶ μακρῆς ἄρας ἀπέναντι τῆς κλίμας, νεῦος εἰκοσαετίας περίπου ἀνεγίνετο ἀσπριζομένη ἐπὶ πολλῶν προσκεκλησίων, τὰ ὅποια πρὸς τούτο ἐτίθησαν περὶ αὐτήν. Ἦτο ὡχροτάτα, ἐρχόντο δὲ ὡς ἀσθενῆς ἀπαρνήσαστα. Ὅτι εἰσῆλθεν ὁ ξένος προσεπύθησε νὰ κινήσῃ καὶ ν' ἀναρθώσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε.

— Σηγγώσῃ, εἶπε θλιβερῶς μεσιδιῶτα. Ὁ Βουσιτέλ τὴν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως· ἦτο ἐκείνη, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἰδεῖ τὴν προτιραΐν ἐν τῇ ἀμύξῃ μετὰ τοῦ Γαλάρ.

— Μὴ κουράζεσαι, τῇ εἶπεν ὄντως θεραπευτικῶς, εἶπον ἦδη εἰς τὸν φίλον μου ὅτι ἠσθένει· ἐπομένως σοὶ συγχωρεῖ, διότι δὲν δύνασαι νὰ ἐγερθῆς πρὸς ὑποδοχὴν του. Καὶ εἰσαίτα στρεφόμενος πρὸς τὸν Βουσιτέλ, ὅστις δὲν εἶχε κενρὸν ν' ἀποκριθῇ, προσέθηκε:

— Δὲν ἠθέλησα νὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς ἐδῶ χωρὶς νὰ σὲ παρουσιάσω εἰς τὴν ἀδελφὴν μου... Οἱ γονεῖς μου ἀπέθνησκον καὶ ἦδη αὕτη ἀποτελεῖ ὅλην μου τὴν οἰκογένειαν... Τώρα, ἐν θέλω, ὑπάγωμεν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον.

Μόλις εὐρέθησαν ἐκεῖ μόνον καὶ ὁ Γαλάρ ὑπέλαβε:

— Κύριε Βουσιτέλ, μὴ ἀναγκάσετε ν' ἀνεγείρω τὸν πέπλον, ὑπὸ τὸν ὅποιον ὤφειλον, εἰς αἰσθημάτων συνήτου, ν' ἀποκρύπτω τὸν ἰδιωτικὸν μου βίον. Μὴ νομίζετε ὅτι δὲν ἐνόησα μέγιστον τοῦδε ὅλας τῆς εἰρωνείας σας, ὅτι δὲν γνωρίζω τὸ ἐμπαικτικὸν παρωνύμιον, μὲ τὸ ὅποιον εὐπρεστῆσθε νὰ με τιλοπορήσῃτε· ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν θὰ προέβαινον εἰς τὸ διαδῆμα μου τοῦτο, ἐάν δὲν σας ἔδεικτον χθὲς εἰς τὸν περίπατον καὶ δὲν ἐνόουν ἐπομένως ὅτι ὑμεῖς εἴθε ὁ εἰρηγητῆς τῶν

κατὰ τῆς διαγωγῆς μου διακρίσεων, αἱ ὅποια ἐκυκλοφόρησαν περὶ ἐμὲ σήμερον... Λοιπὸν εὐκρετέστεθε τώρα νὰ πληροφρήσατε τοὺς φίλους σας ὅτι ὁ «Ἐξηνταβελόνος» ζῆ μόνον ὅπως φαῖδρὸν ἴστω καὶ διὰ μικρῆς εὐτυχίης τῆς τελευταίας φαῖ! ἡμέρας ἀδελφῆς, τῆς ὅποιος αὐτὸς εἶναι τὸ μόνον στήριγμα!... Ἀλλοίμονον! ἡ δυστυχῆς κόρη πάσχουσα ἐξ ἀνάτου νόσου καταδικάσθη ἤδη ὑπὸ τῶν ἱατρῶν.. ἠθέλησα τούλαχιστον ἡ βραχεῖα ὑπαρξίς της νὰ ἴναι εὐτυχῆς!... Νομίζει ἡ ταλιπώρος κόρη ὅτι ἔχω ἰακούς κόρους, ὅτι καρδίῳ καλοῦς μισθοῦ; καὶ ἐγὼ τὴν ἀφίω εἰς τὴν κλάνην της. Ἀλλ' ἐνωσιτε σεις τώρα διατί προγεματιζῶ τόσο λιτῶς, διατί οὐδὲποτε συμμετίγω τῶν ἰορτῶν σας, διατί καταδικάζω ἐμαυτὸν εἰς τόσας στερήσεις, διατί τέλος εἶμαι ὁ ἐξηνταβελόνος!... Ἐνωσιτε ἐπίσης διατί, ἐνῶ ἡ ἀδελφὴ μου ἀνταπύεται, ἐγὼ ἐργάζομαι μέγα μέρος τῆς νυκτός... Ἀρ' οὐ δὲν μοι ἐπιτρέπῃ ν' ἀποκρίσω περισσότερον τὴν ἀλήθειαν, ἰδού αὕτη γυνὴ!... Πλὴν μάθετε συγχρόνως καὶ τοῦτο, ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ἐπιτρέψω εἰς οὐδέν νὰ λησμονῆσῃ ὅτι μία ἀγνή κόρη εἶναι τι ἱερὸν δι' ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὴν ἀγαπῶσι!

Ἦλγε δὲ ταῦτα ὁ Γαλάρ χαμηλοφώνως μὲν, ἀλλ' ἐντόνος.

— Καὶ ἦδη χαίρετε, ἐν τῷ ἐκκενδείν, κύριε Βουσιτέλ! προσέθηκεν.

Ἀλλ' ὁ τελευταῖος οὗτος μῦθον προπαθεῖ νὰ κινήσῃ τὴν γλώσσαν καὶ ν' ἀρθώσῃ μίαν λέξιν· μόλις δὲ μετὰ τινα λεπτά, ἀρ' οὐ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, κατόρθωσε νὰ καταστειλῇ τὴν κατέχουσαν αὐτὸν ταρχήν καὶ συγκίνησιν.

— Λοιπὸν μὲ συγχωρεῖτε; ἤρωτησε δειλῶς.

— Προθυμότερα, ὑπέλαβεν ὁ Γαλάρ, σφίγγων τὴν χεῖρα, ἢν ἐκείνος τῷ ἱένετο.

Τὴν ἐπύκουρον, ὅτι τὸ ἐσπέρως ἐπαγγέλλεν εἰς τὴν κατοικίαν του, εἶπε περὶ τῆ θυγατρὸς λαμπρὸν κάνατρον ἀνάσσειν, τὸ ὁποῖον ὁ συνάδελφός του, κακκί καρκαὶ ἀλλ' ἀγαθὴ καρδίαι, ἔσταλλον πρὸς τὴν ἀσθενῆ, θέλοντες τοιοῦτοτρόπως νὰ δειξωσιν τὴν μετάνοιάν των.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ κατὰ τὸν (Albert Delvallé).

Ἀγλαΐα Α. Θεοδοσιάδου.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΥΓΓΡΑΜΜΟΙ ΚΑΙ Η ΚΑΛΙΣΘΕΡΕΙΑ

Ἄγνοῶ ἀν' ἐν τῇ ἀμολογημένῃ ἰκανιστῇ κοβαρότητι καὶ ἰμπερθεῖα τῆς «Ἐθνοπορίδος» θὰ εὐρεθῇ ἐν ταῖς ἐτήλαις αὐτῆς θέσις καὶ διὰ τὴν ἐπιπόλαιον βρατολογία, τὴν ὅποιαν τολεῖα νὰ τῇ ἀπευθῶ. Τὸ θέμα αὐτῆς εἶναι περὶ τοῦ συμφέου, τῆς κοινῆς λεγόμενης μόδας. — Τῆς μόδας! Καὶ δὲν γνωρίζετε, κύριε μου, θ' ἀντίση ἴσως ἡ χάρις σας τῆς «Ἐθνοπορίδος» διευθνήτρια, ὅτι ἡμεῖς ἐνωσόμεν ν' ἀποσκοραίσωμεν πάσαν ἰδέαν συμφέου καὶ φιλαρεσκείας; Δὲν βλέπετε ὅτι πραγματευόμεθα περὶ ζητημάτων πικρῶ σπουδαιότερων, περὶ τῆς ἀνθρώπου, ἥτις πρέπει νὰ διδῆται εἰς τὴν αἰσθητῆς τῆς γυναικός, περὶ τῆς ἐν τῇ κοινῆς δράσεως αὐτῆς κτλ. κτλ. Εἰς ταῦτα εἰ μοι ἐπιτραπῆ νὰ παρατήρησω ὅτι ἐφόσον ὑπάρχει γυναικεία φιλαρεσκεία, — τοιαύτην δὲ θὰ εἶχε καὶ αὕτη ἡ σεβαστῆ προμήτωρ τοῦ ἀρχίου φύλου, δεκτικώτατα διὰ τῶν φύλων τῆς αἰσῆς. — ἐφόσον ὑπάρχει καλίσθησις ὑποκειμένης ὅσας καὶ αἱ ἐπικρατούσαι ἰδέαι μεταβολῆς, θὰ ὑπάρχη καὶ συμφέου, ὅστις θεωρητῶς ὑπὸ μίαν ἐποχὴν ὡς προϊόν τῆς πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ καλοῦ φυσικῆς τοῦ ἀνθρώπου τάσεως.

Θὰ μοι ἀντιπῶσιν ὅμως ἴσως ὅτι βίβηλος κλάμος ἀνδρῶν, μὴ μεμνημένου εἰς τὰ μυστήρια τῆς γυναικείας κλειστοθηρίας καὶ τῶν ποικιλοχρῶμων ταινιών, τραγῶν καὶ ἄλλων περι-

πομένων του γυναικείου κόσμου, είναι ήμισυ άρμόδιος όπως πραγματοποιή τὰ περί συμφυθίμα άνήκον εις τήν ειδικότητα και άρμοδιότητα των κυριών. Άλλ' ήσυχάσατε, χαριτόβρυτοι άνηγκαστρία, δέν πρόκειται νά σας περιγράψω τό τελευταίον σχέδιον τής εσθήτας, ουδέ τό κομψότερον σχήμα του πιλιδίου. Θά ζητήσω μόνον τήν άθειαν νά διατυπώσω σκέψεις τινάς περί τής εξέλιξης του τυμμού υπό γενικώ- έρμαντινά έποψήν τής καλαισθησίας, μίαν κρίσιν τέλος, περί τής ισχύος παρατηρούμενης έκ τήρου του καλού αντίληψως, εν αυτώ.

Δείτε θά όμολογήσατε βεβαίως, ότι περιέργος τις τροπή επήλθεν από τικων έτών εν ταις περί καλού ίδίαις και αντίληψιν ως προς τήν γυναικείαν ώραιότητα και πλαστικήν κάλλονήν, συνάπως δι' και εν τώ συμφυθίμα όστις είναι ως επί τό πλείστον άπαύγασμα τής κρατούσης καλαισθησίας. Ό,τι άλλοτε έθεωρείτο ώραιόν σήμερα κρίνεται άηδές και άπόβλητον, ό,τι άλλοτε ίνομίλιτο πλούτος φρεσικός και χάρισμα τής φύσεως σήμερα πολεμείται και αλλότως διά παντοίων μέσων. Και ταυτοτρόπως τόν παρατηρούμενον έκφυλισμόν του γυναικείου κάλλους περιέργως πως υποδοθηούσιν εν τώ διάθρηψ αυτου έργω αύται αι του συμφυθίμα υπογεώσεις. Και όπως εις τήν φιλολογίαν έχομεν τά έκφυλα εσθη τής σχολής, τής παρακμής (decadents), των συμβολιστών, των παρασιακών και των καθ' ήμάς μαλλιαρών, όπως εις τήν ζωγραφικήν αντιπιοούνται δόξας καλλιτεχνικάς οι κυκνογράφοι και οι σισισιοισοισαί, ούτω και εις τόν συμφυθίμα έχομεν τά εκφυλα των τελευταίων έτών προϊόντα. Τίς οίδεν άν δέν συντελέσαν εις τήν εκπρόδησιν ταύτην τροπήν επήρσαν καλλιτεχνικής και φιλολογικής φύσεως, δι' ών τό όικμα ειθίσθη τά θεωρη ώραιόν τό μη τοιοούτο. Τό βιβλίον όμως είναι ότι ή εξέλιξις αύτη δέν συντελέσθη εν μίξ ήμέρα, αλλά βαθμηδόν, θά ήδυνάμωθα δι' ίτως νά παρακολουθήσωμεν αύτήν ανατρέχοντες εις τήν πρό τριακονταετίας και τεσσαρακονταετίας περίοδον όπως άπκριθώσωμεν τούς διοφόρους σταθμούς τής περι τής ο λόγος μεταλλαγής.

Πηγή κέντρου παντός νεωτερισμού εν τή γυναικεία άμφίσει είναι, ως γνωστόν, ή πολυτάραχος τής Γαλλίας πρωτεύουσα, όπου επήρσαν ούτως ειπείν τήν ιδραν αύτης ή τέχνη τής κομψοπρεπειας. Και τής εξέλιξης λοιπόν του συμφυθίμα τά αίτια εκεί δέον ν' αναζητήσωμεν και ειδικώτερον επί τής σκηνής του γαλλικού θεάτρου, εν τώ όποίω από τριακονταετίας τά ακήπτρα κατέχει ή διαμονία τής Σάρρας Βερνάρ τέχνη, Ειδικοί περί τά ζητήματα ταύτα βεβαιούσιν ότι ή διάσπασις αύτη τραγωδός είναι ή πρώτη σχούσι τό θάρρος νά κάμη τό πρώτον βήμα εν τή μετατροπή τής περι του καλού αντίληψως. Μέχρι τής εποχής αύτης εξηκολούθει εισέτι ή βασιλεία του κρινολίνου. Η ισχύτης, ή λεπτότης τής σωματικής διαπλάσεως, έθεωρείτο άδίκημα τής φύσεως, άδίκημα δι' όπερ δέν έπρεπει νά επιδεικνύεται δημοσίως. Διά τούτο δι' όταν τό φοβερόν έκείνο κρινολίνον διεδέχθησαν οι συμφυθίμα των όλίγων στενοτέρων εσθήτων, εισήχθη συγχρόνως και ή τέχνη τής πληρώσεως των ελλείψεων τής φύσεως. Ό,τι δέν έχάρισεν ή φύσις, ήδύνατο νά δωρηση ή τέχνη. Και ούτως ήρξάντο τιθίμενα εις χρήσιν τά ποικιλοσχίμα έκείνα εκ βάρβαρκος, εξ ελαστικού κόμματος ή εξ έλασμάτων φλαίνης κατασκευάσματα, των όποίων τό μάλλον άπαραίτητον ήτο ή γνωστή εν μακκαρίξ τή λήξει loupure.

Άλλ' ή Σάρα Βερνάρ πλασθείτα υπό τής φύσεως λίαν ισχύή έσχε τό θάρρος νά παρουσιάσθη εις τήν σκηνήν οία ήτο, άνευ άλλας τεχνικών επικροθημάτων. Και ιδιαιτέρως ήσυχασεν ούτω νίον ιδιαιδής τής γυναικείας κάλλονής, διεμόρφωσε τήν αισθη-

τικην τή, λεπτοφυούς σωματική, διαπλάσεως, τήν ποιήτιν των αιθέρων μορφών, αίτινες ίμπνύουσι και σκέψεις αιθεριωτέρας ύψομείνας υπεράνω τής κοινής ύλης.

Αι λεπτοφυείς αναθέρρησαν τότε, άφού δίν ήα έθίωρετο πλέον έγκλημα κατά τής καλαισθησίας ή παραγωγή των ισχύων και λιποσαρκών αυτών σωμάτων. Άλλ' όταν έπαξ δοθη μίξ ώθησις και δι' εις τόν συμφυθίμα, ή εκτεταμένη ταχύτης είναι τοσοούτη ώστε δύσκολος έποβαίνει ή άναστολή τής προς τά πρόσω κινήσεως. Η συνείπεια ήτο ότι κατηντήσωμεν εις τό αντίθετον άκρον. Σήμερον ή άρμονική των γραμμών του σώματος στραγγυλότητες, ή συμμετρική όλων των μελών του σώματος εύσκακίς θεωρείται τό αντίθετον τής ώραιότητας, σωματική δέ κάλλονή είναι ή ισχύτης. Δέν έχομεν ή νά στρέψωμεν τά βλίμακατα εν μέσω οληγύσεως ωρούς φύλου. Ουδέποτε άπηνήνυοντο τόσαι όμοιο λεπτοφυείς κορμί. Πανταχού ή ευθεία γραμμική και τό επίκεδον, άλλοίμονον δι' εις ότας ή φύσις έχάριστε πλούτον σωματικής διαπλάσεως.

(Έστειλε τό τίτλος).

Φειδίας.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΟΛΟΓΙΑ AMÉLIE GÉDALGE

Βιογραφία του μουσικού Βαιτόδεν.

(Συνέχεια από άρ. 14, και τίτλος).

Και όμως ή κώφωσις δέν έκόλυε τόν Βαιτόδεν νά έργασηται. Κατά τό 1802 παρετάθη τό ίερόν αύτου δράμα (ορατοριο) «Ο Χριστός επί του Όρους των Έβλιών» συγχρόνως δι' εξετιλέσθησαν και τινες συμφωνίαι αύτου· τό δ' έκείνιον ίτος έγραψε πολλές μελωδίας (sonates) διά κλειδοκυμβέλον και βάρβιτον και τήν «Ηρωικήν συμφωνίαν». Ηδη ο Βαιτόδεν ειχεν άρχίσει συνθέτων τό μελωδία «Fidelio», όπερ συντελήθη και παριστάθη κατά τό 1805· πλην τό άλλως έξοχον τούτο έργον μικράς ίτυχε τότε έπιδοκιμασίας, ή δι' άποτυχία αύτη υπήρξεν άδύνηρά διά τόν Βαιτόδεν. Ότα δέ μετά τινα χρόνον εν τινι πανδοχείω παρετήρησε τόν ύπνρύντην βαθώς κοιμώμενον και θαυροδωδώς βέγγοντα, ειπε μελαγχολικώς προς τούς εκεί παρόντας φίλους του εθα επεθύμου νά ήμην ήλιθιος, ως αύτός ο άνθρωπος! ΟΙ λόγοι ούτοι σαφώς έκφράζουσι τήν άθμωσίαν, ην αισθάνονται πολλαίς επί τής γής αι μεγαλοφυείς ύπαρξεις.

Έν τώ μεταξύ ο Βαιτόδεν έργάζετο έπιμελώς υφιστάμενος άμα πολλές καταδρομάς και άπογοητεύσεις. Μία τούτων ήτο και ή χροματική στενοχωρία εις ην περι τήν εποχήν ταύτην περιέπεσε, διότι ή χορηγουμένη εις αύτόν σύνταξις τώ παρείχετο ήδη λίαν άτάκτως. Άφ' έτέρου, επειδή ο καλλιτέχνης άφείρου τόν χρόνον του εις μεγάλας μόνον συνθέσεις, όλίγιστα χρήματα έκέρδαιεν εκ των έργων του και ο δυστυχής ήναγκάσθη ήμέραν τινά νά μείνη κληνής δι' έλλειψιν ύποθημάτων!

Ο αδελφός του Κάρολος συνέζη μετ' αύτου έπιμελούμενος των ιδιωτικών του ύποθίσεων και αμφορόντων, καθ' ότι ο μέγας μουσικός ήτο όλως άνικανος προς αριθμητικούς ύπολογισμούς. Ούτω προσέθετεν, επί παραδείγματι, δικάκις τόν αριθμόν 12 αντί νά τόν πολλαπλασιάσθ επί 10, προσθέτων δι' ήριθμει επί των δεκατόλων! Άλλ' ο Κάρολος προσβλήθαις υπό δεινής νόσου, απέβη κακή μοίρα άνικανος προς έργασίαν, και ήναγκάσθη ήδη ο καλλιτέχνης νά συντηρή και τήν οικογένειαν έκείνου. Μετά δέ τόν θάνατον του Καρόλου έγέμπετο ο κηδεμών του μονογενοϋ υίου του, τόν όποιον και παραλαβα

πλησίον του όποιου τον σώτη από τής έπιρροής τής μητρός του, μόχθηρες και διαστραμμένες γυναικός· άλλα δυστυχώς και ό άνεψιός ήτο όλωσ άνάξιος τής φιλοστόργου μερίμνης του μεγάλου θεού του, εις τον όποιον και πολλών δυστυχιών έγίνετο πρόξενος.

Ότω κατατροχόμενος υπό των άλλοεπλληλων δυστυχημάτων, εις έπίμετρον δε προσβληθείς και υπό δεινού ύδρωπος, ό φύσει σθερού χαρακτήρος καλλιτέχνης απέθη ήδη μαλαγγολικώτερος και μάλλον εύερίθιστος, μόνον εν τή εργασία εύρίσκων πικάν τινε άνεκούριτη και προηγοριαν. Πλείστα έργα, των όποιων πολλά έπιστοργήματα, συνήθησε κατά τήν έποχήν ταύτην τή συμπράξει δε διακτίμου άοιδού, τής Ηλελεμίνης Σραΐδερ, άνετίθεσεν εις τήν σκηνήν τό τρίτον ήδη τό μελόδραμά του *Fidelio* του όποιού υπήρξεν έξοχος ή έπιτυχία· ό δε μέγας συνθέτης, όστις κωρός ών, διά των όρθολογικών μένων περιηκούσθαι τους ήθοποιούς, έγίνετο τό άντικείμενον των ένθουσιωδών του δημοσίου εκδηλώσεων.

Μετά τινε χρόνον και έτερον άριστούργημα αυτού έξετέλεσθη ή *Ένάτη συμφωνία* μετά χορωδιών τής όποιος ή έπιτυχία ήτο άληθής θρίσμας διά τον καλλιτέχνην.

Πλήν ή χαρά διά τον ήρωεον τουτον ήτο ή τελευταία, ήτις καθήδυνε τον θλιβερόν του μεγάλου μουσικού βίου. Έκτότε οι σωματικοί και ήθικοί βίαισμοι αυτού άφορήτως έπολλαπλασιάσθησαν. Ό άνεψιός του διά του άτάκτου και άνειμένου βίου του τώ περιέχει συνεχώς άφορέας θλίψεις, τας όποιας άγογγύτως ύπέρτατο ή δυστυχής Βειτόδεν εις ύπερβολικής και τυράλης πρός τον άθλιον νεανίαν άγάπης, 'Αρ' έτίερον ή ύγεία του, έβανιν όλονιν επί τά χείρω.

Μεταβάς ποτε εις έπίσκεψιν του 'Ιωάννου κατοικούστος εν τινι έξοχί, έτυχε και εκεί προς μεγίστην λύπην του, ψυχράς και άδιακόρου ύποδοχής· ήναγκάσθη δε να κατακληθί εις ύγρον τό δωμάτιον, όπερ μόλις τώ παρεχώρησαν και όπου ένεκα τής ύγρασίας δεινόν κλονισμέν ύπέστη ή ύγεια του. Τέλος βλέπων ότε ήκιστα εύκαινός ήσαν οι προς αυτόν διαθέσεις του τε αδελφού και τής νόμφης του, ήναγκάσθη, κάμπερ πάσχων, να έγκαταλείψη άποτόμως τήν άξινον αδελφικήν στέγην. 'Αλλ' άπθάνης ήδη εκτιθείς εν μέσω Νοεμβρίω εις τας έπηρείας ψυχράς και πνευματώδους άτμοσφαιρας, έφθοσε πάσχων πολύ και υπό σφοδρότατου πυρετού καταχόμενος εις τό οικημά του. Κατακληθείς άμέσως παρεκάλεσε τον άνεψιόν του να ζητήσει ίατρόν· πλην ό καλός άνεψιός μόλις έξελθών άντι να σπύσση προς ζήτησιν ίατρού είτήληεν εις τι καπηλείον, όπου εν έσοχίη μεθρ διέβη δύο ολοκλήρους ήμέρας! Τέλος συναλθών ένεθουλήθη τήν προαγγελίαν του θεού του και έτρεξεν εις τον ίατρόν· άλλα δυστυχώς ήτο ήδη πολύ άργά!

Ό ίατρός, έξετάτας τον Βειτόδεν, διέγνωσε τρεις σοβαράς νόσους: πνευμονίαν, περιτονιτιδα και ύδρωπα. Όπως δε άνακούρηση μικρόν τον πάσχοντα, έξετέλεσεν ίατρικήν παρακέντησιν επ' αυτού, όστις και εν τοιαύτη έτι καταστάσει είχε τό θάρρος να άπειζήσεται και εύρωλογί.

— 'Α! ίατρέ, τώ έλεγε βλέπων βρον τό ύγρον, είσθε Μωύσσης, αρ' ου εκ του βραχίου έξάγετε ύδωρ.

Μετά τήν έγχείρησιν ό πυρετός επανήλθε σφοδρότερος και ό Βειτόδεν ήσυχολήθη εις άνθεώρησιν τής διαθήκης του, δια τής όποιος καθίστα γενικόν κληρονόμον τον άθλιον άνεψιόν αυτού. Έκτισσε ή νότος ήκολούθησε τήν τακτικήν της πορείαν, κατά τό διάστημα τής όποιας οι είλικρινέστεροι φίλοι του έξεχού καλλιτέχνην έμείναν διαρκώς πέρα τήν κλίνην του μετ' άλγεινής πρόθυμιας περιθάλποντες αυτόν.

Τέλος τήν 24 μαρτίου 1827 ό Βειτόδεν αισθανθείς προσεγγίζοντα τον θάνατον ειπε προς τους περι αυτόν τήν γνωστήν φράσιν του Αύγουστου:

— «Χιροκροτήσατε, φίλοι, ή κωμωδία έληξε! (Plaudite, amici, comædia finita est!)»

Μετ' όλίγον ήρξατο ή άγωνία του θανάτου διαρρέασα δύο ολοκλήρους ήμέρας. Και ότε τήν πρωίαν τής 26 μαρτίου τρομερά λαίλαψ, άίρνης έκραγίσα, έμαίνετο επί τής Βιέννης, ό Βειτόδεν άπέδιδεν ήρέμα τήν τελευταίαν πνοήν, ενφ ή μορφή του άπεισίως καταυγάζετο υπό τής έκθαμβωτικής των άστρακών αίγλης.

'Αρρωσιωμένοι φίλοι έκλεισαν τους όρθολογούς του έξόχου και πολυκαθούς καλλιτέχνην, ολοκλήρος δε ή Βιέννη επένθησε διά τον θάνατόν του. 'Η κηδεία του έτετέλεθη μεγαλοπρεπώς, επί δε τής μαρμαρίνης πλακός του τάφου του μία και μόνη λέξι έχαράχθη: Βειτόδεν.

'Αγλαΐα Α. Πρεβεζιώτου.

ΚΡΙΝΟΝ ΕΝ ΧΙΟΝΙ

(Λαπωνικόν διήγημα)

Α

Τό κενόν λίκνον.

(Συνέχεια απ' αρ. 16 σελ. 125).

Μάτην ό πατήρ διαμαρτύρετο λίγων, ότι πορεία διακοσίων χιλιομέτρων διά των πάγων εν μέσω χειμών, ούδωλος βεβήσις θα συντελεί εις τήν θλίβην και εύρωστίαν του λαπορούς και άσθητικόν έκείνου τέκνου ήμερώτερον κλιμάτων. 'Η σύζυγός του επέμεινε να επικήρηση τήν έκδρομήν ταύτην και τον διεβεβαίωσεν ότι θα έφρόντιζεν επμελώς να προφυλάξη τό τέκνον της από του ψύχους.

Τέλος προσέθηκεν:

— 'Εάν περιμείνωμεν εδώ τήν έλευσιν του Ιερέως, τά πάντα πρέπει να φοβώμεθα εις τον έλιερόν τουτον τόπον, όπου μόνον οι άρκτύλοι και οι μικροί Λάπωνες δύνανται να έπιζώσιν ότι θα επανιδώσι τό πρόσγεγ έαρ. 'Ας άφιερώσωμεν τήν κήρη μας εις τον Θεόν, και ό Θεός θα τήν φυλάξη. 'Αρ' ου καταρωσθε τέλος να καταπέση τον σύζυγον της ή κυρία Λάνδ, διατάξιν άμέσως τήν θεράκινίδα της, νεαρών Λαπωνίδα, να έτοιμάση τον λίκνον, (λαπωνιστί kompa,) όπου έμελλε ν' ανακλύηται τό βρέφος κατά τό διάστημα τής πορείας. Τό λίκνον τουτο είναι τό μόνον στέιδον σκεύος, όπερ κομεί τας κατοικίας των Λαπωνών. 'Αποτελείται δε εξ έπιμήκους κορμού δένδρου, τον όποιον σκάπτουσιν έσωτερικώς ούτως, ώστε ν' αποβή κοίλος, εις τό έτερον δε των άκρων, τό προς τήν κεφαλήν, σχηματίζουσιν εκ του αυτού κορμού ήμικυκλοειδής επιπέτασμα, προωρισμένον όπως καλύπτη και προφυλάττη τήν κεφαλήν του βρέφους. Δερμάτινοι λωρίδες τεταμέναι από του ενός μέχρι του άλλου άκρου στηρίζουσι τό κέλυμα, όπερ προφυλάττει τό βρέφος από του ψύχους και των χιονών. 'Αλλή δερματινή επίσης λωρίς εις τά δύο άκρα προσήλωμένη προορίζεται δια ν' αναρτή τό λίκνον από του ώμου, άπαραλλάκτως, ως οι πλανόδιοι μουσικοί φέρουσιν άνηρατημίνα τά μουσικά των όργανα. Τό μικρόν τουτο λαπωνικόν λίκνον, όπερ εν συνόλω έχει σχήμα πεδίου, είναι άναντιρρήτως τό πρακτικώτερον, αν μη τό κομψώτερον, πάντων των μέχρι τουδε επιυρηθέντων λίκνων, καθ' ότι ή λαπωνίς μήτηρ δύναται και εις τους άλλους των παικων να το αναρτήση και εις έλκυθρον συρμένον υπό των μάλλον άδαμάντων ζώων

να τὰ ἀποθέσῃ, χωρίς νὰ φοβῆται μὴ πάθῃ τι τὸ μικρὸν πτηνίου, τὸ πένθος κοιμώμενον ἐν τῇ ἐπιπέδῳ τοῦ φωλιῆ.

Δὲν ἀρκεῖται ἡ λακωνικὴ μήτηρ μόνον εἰς τὸ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ τέκνου της ἐντὸς τοῦ λίανου, ἀλλὰ ζητεῖ καὶ νὰ τὸ διαπαιδεύῃ κριμῶσα εἰς τὸ ἐκί τῆς κεφαλῆς, ἀτάγαστα διάφορα ἀθροίσματα, ὡς κρῖκος, ζυλίνους, ὅττ' αὐτὰ τοιαῦτα, πὰ ὅποια ἀδιὰ ὁπῶς συγκαρούμενα παράγουσιν ἤχον τινα καὶ οὕτως ἀπαγορεύουσι τὴν προσοχὴν τοῦ μικροῦ, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι τόσον ἀπαιτητικὸν ὅσον τὰ ἰδικά μας βρέφη. Ἄλλοτε αἱ λακωνίδες μητέρες ἐκρέμων εἰς τὸ λίανον τοῦ μὲν ἔβριον τέκνου τῶν τ' ὄξ' αὐτῶν καὶ βίβλ' αὐτῶν, πῶς τὸ ὅτι τοῦτο θὰ καθίστα ἀνδραῖον καὶ θαρραλέον τοῦ ἴδιον των, εἰς δὲ τὸ λίανον τῶν θυγατέρων τῶν πτερά λευκῆς πέδιδος, διὰ τῶν ὁποίων θ' ἀκαθίστατο αὐτῇ ἀγῆ κἀκὴ καὶ δοκτορικὴ γυνή. Σήμερον ὅμως ἐξέλιπον αἱ προλήψεις αὗται.

Προπαρασκευαζομένη διὰ τὴν ἐκδρομὴν ἡ κυρία Λαῖνὸ ἐπιτάττει δραστήριως ἡ ἰδίᾳ εἰς τὴν προετοιμασίαν τοῦ λίανου, ὅπου τὸ προσμῆλις ἀργινοῦ τὸν ἐπιλάττει ν' ἀναπαυθῆ ἰδίως δ' ἱερρόντιος νὰ ἦναι ἐκρῶν τὸ γόστῳν διὰ τοῦ ἴκου ἰστρωμένο τὸ εἰσποτικὸν τοῦ λίανου.

Ἄφ' ἑτέρου ὁ κύριος Λαῖνὸ ἱερρόντιος νὰ προετοιμασθῶσι χάριν τῆς ἐκδρομῆς τέσσαρα ἐλευθρα, εἰς τὰ ὅποια ἐξέλυθησαν οἱ ἀνδριότεροι ἐκ τῶν βένων του καὶ οἱ μᾶλλον ἐξησχημένοι εἰς τὴν διὰ τῶν χιόνων πορείαν. Εἰς τὸ πολυτέλες ἐλευθρον τῆς κυρίας Λαῖνὸ, τὸ ὅποιον ἐκάλυπτε σινοβὰ λευκοκτιδος δι' ἐρυθρᾶς μεταξὺς πεποικιλμένη, ἐξέχθη ὡραῖος λευκὸς βένος, διότι ἡς τὴν γομῆν ἐκτελεσθῶν χιόνων καὶ τοῦ πάγου μόνον λευκὸς βένος θεωρεῖται ἄξιος νὰ τύχῃ τὸ ἐλευθρον κομψῆς ἀριστοκρατικῆς δεσποίνης, οἱ δὲ ραῖοι καὶ οἱ ἄλλοι χρωματὸς περιφρονουῦνται γενικῶς ὡς κἀνδραῖοι.

(Ἐπταί συνήχεια).

Ἀγλαῖα Α. Πρεβεζιῶτου.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἐστεμμένοι κυνηγοί. — Ἐξ ὅλων τῶν μοναρχῶν τῆς Εὐρώπης οἱ μᾶλλον ἀγαπῶντες καὶ ἐπιτυχέστερον ἐξασκοῦντες τὴν θήραν εἶναι αἱ Α. Α. Ν. Μ. ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς

Ἰταλίας. Κατὰ τὰς γενόμενας εἰδικὰ ἐραθμῆσαι ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος ὁ Β', θεαλέσιος σκοπευτὴς ἐφόνευσε μέχρι τοῦδε 33987 θροσκίκα, ἦτοι 2 βίσινας, 7 κίκα, 3 βένους, 3 ἔρατους, 1,022 ἐλαφροὶδῆ, 2,189 δορκάδας, 680 κερμάδες, 121 αἰγάγρους, 16,188 λαγωούς, 674 κούκλους, 9,643 φασιανούς, 51 ἀγρούς ἀλέκτορας, 4 ἄρσοκλίπια, 2 σκολόπαικες (μπακίτσας), 56 νῆστας, 654 πέδιλα, 20 ἰλώπαικες, 691 ἱερρόντιος, καὶ 576 παντοῖα ἄλλα. Ἡ Α. Μ. ὁ Γαῖρος Νικόλαος ὁ Β' συνήθως θηρεύει εἰς Γαῖρος-Σίλο, οὐκ ἐκείνως ὅπως προτιμᾷ τὰ ἄγρια δάση τοῦ Βικηλβίγγ, πρὸς Ν. πρὸς Μίσελς. Μετὰ τὴν θήραν κρατίζει εἰς τὸ δάτος ὑπὸ τὰ αἰωνόβια δένδρα μακρὸν γόστῳ εἰς ὅλον τοῦς μετέχοντες κολληθῆναι ἠψηλοῦς θηρεύτας. Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Οὐμβέρτος θηρεύει συνήθως εἰς τὰς ὑψηλόμενους κορυφὰς τῶν πρὸς Β. τῆς Ἰταλίας Ἄλπιων, τῶν ὁποίων οἱ αἰνῶντες οὐδὲν τὸν πτοῦν. Συνεθῆ ποτὶ ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ διαδόχου καὶ τῆς ἀκολουθίας νὰ καταληφθῶν ὑπὸ χιονορραχίας ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκινδύνευσαν σοβαρᾶς καὶ μόλις τὴν ἐπισκοπῆν ἐπέστησαν. Ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα, κρατίζομένη ὑπὸ τῶν κινδύνων τούτων, ἐκτελεσε χάριν τοῦ ἠψηλοῦ σέζιγγου της ὡραῖαν θηρευτικὴν ἐκκλιν πρὸς τὴν Κωκίον. Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς παρὰ τὴν θήρα ἐκεῖ θήρα, προτιμᾷ τὰς περιπετυμῆεις ὀρειβάτας τῶν Ἄλπιων.

Οἱ Γεωργικὸι Σύνδεσμοι ἐν Γαλλίᾳ. — Ὅστι μέραι προάγονται κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ κατὰ τὴν δρασὴν τὰ ἐν Γαλλίᾳ γεωργικὰ συνδέματα, ἦτοι σύνδεσμοι ἀποσκοποῦντες εἰς τὴν ἰνίσχυσιν τῶν γεωργικῶν σπουδῶν, βελτίωσιν τῶν γεωργῶν καὶ ἐξασφάλισιν τοῦ μέλλοντος τῶν ριζογενῶν των. Τὸ πρῶτον τοιοῦτῳ ἰδρύθη τῷ 1884. Τὸ ἑπὶν ἔτος ὄφισταντο ἤδη ἐν Γαλλίᾳ 39 τοιαῦτα, σήμερον δὲ ὄφιστανται 1876, ἀριθμοῦνται παρὶ τὰς 80000 μελῶν. Τὰ ἐπιβλήματα τῶν ἐξ αὐτῶν εἶναι ὡραῖότατα ὑπὸ φιλοσοφικὴν καὶ κοινωνικὴν ἴκωσιν ὡς τὸ τοῦ συνδικατοῦ τῆς Λυρρίας: «Ζῆτω ἡ ἐργασία», τὸ τοῦ Βελγίου «Μὴ λήθῃς ἀλλὰ πράξεις» ἢ ἔτερον αὐτῆς ἐργασία τῆς χθὲς εἶναι ἡ περνοσία τῆς σήμερον.

Ἡ μακροτέρα γενεὴ ἐν τῷ κόσμῳ. — Γαύταν κατέχει κατὰ τὸς τοῦ Μισσοῦ εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, ὁ κ. Β. Γάπλεϋ ἐξομνημονούτης τῆς

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

HENRY GREVILLE

ΚΗΦΙΣΙΑ

ΙΑ

Ἐνθ' ἰγέλων οἰκείως πρὸ τῆς τραπέζης, ὅπου ἡ κἀρῃ, λησμονοῦσα τὴν εἰς τὴν ἡλικίαν της ἐπιβεβλημένην σεμνότητα, ἀπελάμβανε τὸ πρῶτον τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὅποιαν πῆ ἀπηγόρευεν ἡ ῥιζογενετικὴ ἀντιρόπτης, οἱ περίξ ἔβνοι ἰστράρῃσαν πρὸς αὐτοῦς ὑπὸ τὸν ἤχον τοῦ γέλωτος. Τότε ὁ Ἐρνέστος ἀνεγνώρισε κύριόν τινα, ὅστις τὸν ἐβλεπε περιέργως συνοδευόμενον ὑπὸ ξένης νεάνιδος.

Βεβαίως δὲν ἦτο εὐχάριστον τοῦτο!.. ἀλλὰ τί νὰ γέινῃ; — Ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα ἢ καθ' ἑαυτὸν...

Τρυφερότητες δὲν ἀντηλλάγησαν μεταξύ των, διότι ὁ γῶρος δὲν το ἐπέτρεπε. Ἄλλὰ κατεμελετώτο μόνον ἄμοβῶως καὶ ὄχι τόσον ἐνοικῶς.

— Τὸ βλέμμα της μοὶ φαίνεται ψευδὲς καὶ ὑποκριτικόν, ἔλεγε κατ' ἴδιον ὁ Ἐρνέστος, καὶ τρεῖς οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν εἶναι ἀσχημαί. Τὸ μείδιμα εἶναι χυδαῖον, τὰ χεῖλη καὶ ἡ ὄλη φυσιογνωμία ἐκφράζουσι κακίαν καὶ ὑπερηφάνειαν. Ἄφ' οὗ ἐξηπάτησε τόσον δεξιῶς τὴν συναντῶν της, δὲν εἶναι ἀμέτοχος δόλου. Ἢ! ἄς προσέξῃ δὲ μαζὴ μου!.. εἰς οὗτω ἐγὼ νὰ τὴν διορθώσω ἂν θελήσῃ νὰ μ' ἐξαπατᾷ μὲ ἄλλους ὡς ἦδη τοὺς γονεῖς της μὲ ἐμέ!

— Πόσον εἶναι ἀσχημὸς! ἐσκέπτετο ἡ Ἰσαύρα. Καὶ βέβαια ὁ φίλος δὲν εἶναι ἅγιος, ἀφ' οὗ εἰς οὗτω τόσους δόλους!.. Ἄλλ' ἐγὼ τὸν διορθώσω ἔπειτα!.. Τοιαῦται ἦσαν αἱ ἀνταλλασσόμεναι τρυφεραὶ σκέψεις καὶ τοιαῦτ' ἡ βαθμῆς τῆς πρὸς ἀλλήλους ἐκτιμῆσεως.

ΙΒ

Ὅταν ὁ σιδηρόδρομος ἐπιβράδυνε τὴν κίνησιν τοῦ Ἰσαύρα ἠγέρθη ἐν σπείθῃ πρὸς τὴν συναντῶν της, τὴν ὅποιαν ἠτοίμαζετο νὰ ἐξαπατᾷ διὰ ψεύδους τινός, ὅσκιρ πρὸ μικροῦ ἀμφοτέροι ἐφάρων καὶ ἐμελέτησαν.

Ἄλλ' ἐκείνη ὑπῆρξεν ταχύτερα εἰς τὰς κινήσεις παρὰ τὸν

ήλικιαν. Η γενεά; αυτή έχει μήκος 3 μέτρων 25 εκ. ως είν' ευνόητον δι' εκλείπει κατά γή; και αποτίλει μικροτάτην κλειδίαν οσάκις ο ευνόητος κάτοχος της τήν εκθείει προς θαυμασμόν. Τούτο βεβαίως δέν γίνεται παντοῦ, διότι τότε πῶς θά ἰδύνατο οὗτος; κα' ἔργηθη καὶ κινήθη ελευθέρως; Ὅθεν τήν έχει συνήθως διδλωμένην εἰς πτυχάς καὶ περιεκλεισμένην ἐντός μεταξωτοῦ εὐλακατοῦ, τὸ ὅποιον κλείει ἐπὶ τοῦ στήθους του ὑπὸ τὸν χιτῶνα. Ἡμέραν τινὰ ὅτε ἐξέβηκα τήν γενεάδα του ἐν τῇ ὁδῷ τοιαύτη ἤτο ἡ κερὶ αὐτὸν συνώθησις, ὡστε ἡ ἀστυνμία μάλις ἰδυνάθη νά την διαλύσῃ.

Ὁ βασιλεὺς τῶν κολοκυθῶν καὶ ὁ τιτὼν τῶν γεωμήλων. — Παρὰ τὸν γίγαντα ἐκείνον τῆς γενεάδος αὐτῆς τάξωμεν καὶ τοῦ φυτικῆς κόσμου τοῦ; γίγαντας. Ἐν τῇ Ἰνδιάνῃ τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν εὐρίθη κολοκύνθη βαρύνουσα 153 ἄγγλ. λίτρας, ἤτοι τὸ βάρος μετρίου ἀνθρώπου. Ἡ σφαιρική αὐτοῦ περιφέρεια ἀνέρχεται εἰς 7 πόδας, ἡ δὲ διάμετρος εἰς 1 μέτρον, μόλις δὲ 2 στίβοι φοι βρηνχονίς δύνανται νά τήν περιλάβωσιν. Ἐπίσης ἐν Κολοράδῳ τῆς Ἀμερικῆς εὐρίθη ποτὶ γεωμήλων ἔχον 1 μέτρον μήκος καὶ 0.50 πῶχος, βαρῶν δὲ 50 χιλιόγραμμα. Ἀναμφιβολῶς διακρίως ἠνωτάτη χώρα τῶν παραδόξων καὶ τεραστίων φαινομένων ἡ γῆ, ἐν ἣ λαμβάνονται τὰς μᾶλλον γιγαντικαῖς διαστάσεις τὰ κοινοῦθια καὶ ἡ χειραγώγησις τῶν γουανῶν!...

Οἱ ἀπόγονοι τῶν μεγάλων ἀνδρῶν σκοπῶς συνεχίζουσι τήν εὐλαίαν ἐκείνων ἐν τῷ βίῳ. Ὅπως ἐκπαιτίζεται τις μανθάνων ὅτι κάποιος Ὀλιβιέρος Κρόμμουελ ἐν Λονδίῳ εἶναι ἐκμισθωτὴς δωματίων, Λουδοβίκος τις Ξενοδόχος, Σαϊζπλερ ἀλαζοκροτὴς καὶ Μίλων λευκομαρῶς. Ὁ ἐν Βερολίῳ Φουλιέλιος Τέλλος εἶναι βαλσαμωτὴς πεπνῶν, ὁ Τανάνουζιρ ὑπερήτης Ξενοδοχείου, ὁ Γαλίτε κομμωτής, ὁ Κάντ ἔχει πρκατορείου; καταποθήσεως ὑπαλλήλων, καὶ κάποιος Βαλουά εἶναι ὑπάλληλος; ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας. Ἐν Λίβων Βολταίρης τις εἶναι βιβλιοδέτης, κάποιος Βικάρ κροκόκλης καὶ κάποιος Κωδινῶς κερματῶς. Ἐν Παρισίῳ; ὁ νέος Ραλιῶς εἶναι ἔμπορος σπέρων καὶ ἀφῶρων, ὁ Μολιέρος ράπτης, ὁ Σερτίν ἀρχιτέκτων, ὁ Οὐγκώ ὀδοντοκτῆρας, ὁ Κορνὲ ἔργατης πυλιδιοποιός; καὶ ὁ Μουσι παντοπωλῆς. Ἐν δὲ ταῖς ἠνωμέναις Πολιτείαις ὁ Αὐγγελλῶς ψάλλει τὸν ἔμνον εἰς ἔσθῃ τοῦ διασώμου προγόνου του; βόσκων πρόβατα, ὁ Κούκιρ ὁλο-

τομεῖ ἐν Καλλιφορνίᾳ, ὁ Οὐώσιγκτων Ἰρβιγγ καλλιέργει πορτοκαλίας ἐν Φλωρίδᾳ, ὁ δὲ Γεώργιος Οὐώσιγκτων πωλεῖ σθητικὰ φάρμακα εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Βαλτιμόρης.

Νικητοὶαι Λεμβοδοξομοί. — Ἐκ τῶν δεσποικῶν, αἰτινες μετέσχον εἰς τὰς προχθί; 15 ὑπερμασούτους τελεσθί; σις ἐν Πριγκήπῳ λεμβοδοξομίας νικητοίαι ἀνιδείθησαν εἰ Ἀδῆς Γ. καὶ Σ. Ζουστινιάνη καὶ αἱ Ἀδῆς Μ. καὶ Β. Καρτελλη, αἰτινες καὶ ἔλαβον τὸ ἄθλον τῆς νίκης.

ΟΙΚΙΑΚΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ.

Διατήρησις βουτύρου. Μὴ νομίζετε ὅτι κατὰ τὰς θερμὰς ἡμέρας τὸ βούτυρον διατηρεῖται καλῶς εἰς τὸ νερόν, τὸ ὅποιον τούναντιον τὸ βλάπτει μεγάλως ἐν καιρῷ ὑψημῆς θερμοκρασίας. Θέσατε τὸ ἀνευ ὕδατος εἰς μίρος θροσέρων, ξηρῶν καὶ καλῶς ἀερισθῶντων. Μὴ το κλειτέ ποτὶ εἰς ἐκμῆριον περιέχον κρόμμια, σκόροδα, λάχανα, βαφανίδας ἢ ἄλλο τι ὀσμυρῶν, διότι ἀμέσως θά ἀποκτήσῃ κικνή ὀσμήν.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΣΥΝΤΑΞΗ

Κοτόπουλα μὲ μαγιονέζα. Καθαρίζετε 3 κοτόπουλα, τὰ σκεπάζετε μὲ λαρδί καὶ ἐψήνατε εἰς τὸν ὀβελὸν ἢ εἰς τὸν κλίθων. Ἀποῦ κρῶστων ἀραιεῖται τὸ λαρδί, τὰ θέτατε εἰς ἀκλάδα μὲ ἄλας, πέπερι, ὄλιγον ἔλαιον καὶ λεμόνιον. Ἀποῦ μείνωσιν ἐκεῖ 2 ὥρας, κἀμένετε μαγιονέζαν συνήθη κατὰ περιχῶματι μὲ λεπτοκομμένον πετρολίγιον καὶ ἄλλα λίλιχανκά τῆς ἐποχῆς βραστά καὶ περιχῶματι μὲ βούτυρον. (Ὁλ. διαπ. κτ μσ. ὄρ. γρ. 15—18).

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ὁ μέγας γερμανὸς μουσικὸς Χαϊδὼν κατὰ τὸν χρόνον τῆς μεγαλειότητος ἀκμῆς του εἰσῆλθε ποτὶ εἰς μουσικῶν τι βιβλιοπωλεῖον ἐν Λονδίῳ, τοῦ ὀποίου ὁ κἀρὸς εἰδείξῃ μίγαν θαυμασμὸν πρὸς τὸν Χαϊδὼν ἄκρῶν ὅτι ἤτο ἡτο αὐτός.

— Δέν εἶχε πῶν κἀρὸν, ἀκῆντησεν ὁ Χαϊδὼν. Δέν μ' ἀρέσαι ἡ μουσική του. Δέν εἶναι καλλιτέχνης αὐτός. Δός μοι ἄλλα πειράγια.

— Κύριε, δέν ἔχω μουσικήν δι' ἑνα ὄνον ὡς ἔρατε; λέγει ἔξω φρονῶν ὁ ἔμπορος, ὅστις ἤτο Ἰνδῶς ὑπὲρ τοῦ Χαϊδὼν.

Ταυτοχρόνως εἰσέρχεται φθῶς τῆς τοῦ μουσικοῦ ὅστις τὸν καλεῖ διὰ τοῦ ὀνόματός του πρὸς μερίστων καταπλήξι τοῦ δυστυχῶς ἔμπορου, ὅστις ἐνῶς ἐξέτασε συγγνώμην καὶ ἡ σκεπὴ εὐθὴν διὰ γελώτων καὶ ἐνοουσιασμοῦ.

Τὴν Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ, Ν. ΘΕΟΔΑΤΗ, Γαλατῆ, Χαροταῖ, 12.

ἄγοντες, οὕτως ὡστα μόλις ἀνοίγουσα τήν θύραν ἡ νεαρά χειραγερμένη εὐρίθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Τὸ βλέμμα τῆς κατεῖθε εἰς πάντα!

Ἠνώπιον ὅτι ἡ κ. Βελῶν διηγάθη εὐθὺς τὰ πάντα ἀνελλιπῶς εἰς τὸν κ. Μωδέρ, ὅστις ἀνέμενεν εἰς τὸν σταθμὸν τὴν ἀσπυρῶστων θυγατέρα του.

Ἡ παραγῆ τοῦ δυστυχῶς πατρὸς ὑπῆρξε μεγάλη. Συγκροτῶν ὄμως ἐκυτόν, μετέθη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς του. — Δέν δύναιται πλέον, ἀνέκραξεν κῶτη ὀργίλως; ἀρ' οὐ ἀντήλλαξαν λέγει; περὶ τοῦ πάγκρατος; δέν δύναιται πλέον νὰ μίνω ἰδῶ! Ἡ Κηρίττα ἔστρεψε χλια φεῖδῃ καὶ χιλιάς σπορχοντίας ἐνέντηον μου καὶ ἔκλεψεν ἀπὸ τῆς θλακηνόλου ἐν ἐκπύονταρραγκῶν πρκακῆτιον μόνον διὰ νὰ μ' ἐπιβλήσῃ!...

Ὁ πατὴρ περ' ὄλιγον νὰ τῇ κενταρῆρη ῥάπισμα... — Ἔχει σχέσηις μὲ τὸν Λιθεράκ; ὀσάκις; διαιτί; ἀπο πῶτι;

Ἐκείνη δέν ἀπάντηα, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῆς προσηλυτοῦ διαρκῶς ἐπὶ μικροῦ δεικτός; ἐπιστολῶν δεδεμένου δι' ἰρῆθῆς γένικῆς καὶ πρκαξέγοντος δουδακῆτιω; ἔκ τινος; σῆκλου μεκῆτι; μωρίων ἄλλων γυναικῶν μικροουργημάτων.

— Ἰδῶ ἡ ἀπάντησις τῆς; ἐρωτήσῶ; μου! ἀνέκραξεν ὁ

πατὴρ θέτων τὴν χεῖρα ὅπου ἡ κόρη εἶχε τὴ βλίμπα τῆς. Καὶ λαβὼν τὸ δέμα ἐξῆλθε καὶ ἐκλείδωσιν ἔξωθεν ἐπιμειλῶς ἀφῶνων αὐτὴν κἀκίρκετον.

Τὴν ἐκῶστων κενῶστων τι τηλεγράφημα προσηκῆσε τὸν κομψὸν ἠρωστῶν νὰ ἐμκρῶσθῃ ἀμέσως; περὶ τῷ κ. Μωδέρ.

— Σις; ἔγραψατε αὐτῆς; ἐπιστολάς; εἰς τὴν θυγατέρα μου; τὸν ἠρωτῆσε δεικνῶν τὸν ὀργῶδη φέικλλον, ἀρ' οὐ τὸν εἰδῆθη χωρὶς νὰ τῇ τεῖνη τὴν χεῖρα.

— Ἰσῶ;... ἐψήλλισεν ἀνεγερθῶμενος ἐπὶ τῆς ἔδρας του.

— Ὁ πατὴρ τῆς γερῆς; τὸν ἤτο νὰ τὴν ζητήσητε εἰς γάμιον;

— Μάλιστα, κύριε, σις; διαβεβῆω.

— Καὶ διαιτί δέν ἀπορῶσθῆτε; πῶς; εἰ κατὰ τὴν συνῆθειαν;

Ἔδῶ ἡ ἀπάντησις ἤτο ἀκκατῆκατῶς; τις τὸνθορῶμας.

— Ἡ θυγατέρα μου εἶναι εἰς ἀγγλίς; καὶ εἰ γὰ τὴν σφῶρτις δουδακῆ εἰς κοινὸν πρόγῶμα ἤτο κῶτις; δύναιται νὰ προκαλίση τὴν ἐπίβασιν τοῦ πταισματοδικείου.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΟΡΟΙ ΒΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έν τῇ πρωτευούσῃ 50
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 60
ἐν τῇ ξένῃ ἐργ. χρ. 15

Ἐξάμηναι τὰ ἤμισθ.

Αἱ συνδρομαὶ προτά-
ρῶνται ἐπὶ ἀποδείξει
φερούσῃ τὴν ὑπογραφήν
καὶ σφραγίδα
τῆς Διευθύνσεως.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται
ἀπὸ τῆς ἀπριλίου
ἐκάστου ἔτους.

Τὸ Φύλλον τιμῆται
καρδῶν 80.

Ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατῆ, ὁδὸς Μαχμουδιῆ,
7—9 ἐν τῇ βιβλιοπωλείᾳ
Γ. Ἰ. Σειτανίδου.

Πᾶσα αἰτιολογία δέον ν' ἀ-
πειθύνται πρὸς τὴν
Διεύθυνσιν.

Πᾶν πρὸς δημοσίευσιν
ἀποστέλλομενον χειρό-
γραφον δὲν ἐπιστρέφεται.

Πᾶν ἀνυπόγραφον δημο-
σίωμα πρὸν ἢ ἔμμη-
τρον, πρωτότυπον ἢ με-
τατετρασμένον, ἀντικα-
τῇ Διευθυνσίᾳ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΕΥΓΠΟΛΗΠΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Διευθύντρια: **ΚΟΡΗΝΑΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΔΟΥ**

Τῷ ἐγγράφῳτι 5 συνδρομητὰς δωρεῖται ἡ Ἱερὰ ἐπιτομή τῆς Διευθυντρίας «Πρώται Πράξεις».
Τῷ ἐγγράφῳτι 10 παρέχεται ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ δωρεὰν ἐπὶ ἔτος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: «Τὸ μέγα πρόβλημα».—Θρησκευτικά: «Κήρυκας τῆς θείας Προνοίας» (ἐκτὸ Ἀθ. Δημητριάδου Δ. Φ.—
«Συνέντευξις μετὰ τοῦ κ. Πλάτωνος Δρακούλη».—«Οἱ νεώτεροι συρροὶ καὶ ἡ καλαισθησία» (ἐκτὸ Φειδίου).—«Νεκροῦ παρὰ-
πνοον», κοίτης (ἐκτὸ Ἀχιλ. Ταβουλάρη).—«Κοῖνον ἐν χιόνι», διήγημα Λαπωνικόν (ἐκτὸ Ἀγγαίτης Πρεβεζιδοῦ).—«Αἱ ἐξετά-
σεις τῶν σχολείων μας», (ἐκτὸ Κλέωνος Κουτσαδάκη).—«Λαϊκὴ ἱατρικὴ»: Τί εἶναι ἡ ἀναμία (ἐκτὸ Μιχαὴλ Σωφρονιάδου).—
«Ἐν βλέμμα περίξ».—Οἰκιακά: «Πρακτικὴ συμβουλή».—«Ἐπιστολικὸς φάκελλος».—Ἐυτράπελα.

«Ὁ πανσομαὶ τὰς ἄρτιας
κατὰ Μούσαις σφραγματῆς,
«ἠθίστατ ἀντιγράψαν»
Ἐδρ. Ἡρ. Μοιν. Στ. 873—8.

ΚΟΙΝΩΝΟΠΟΙΗΣΗ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

— Πῶς νὰ ζήσωμεν; Ἐρωτῶσιν οἱ ἀντιποιοῦμενοι
παρ' ἡμῖν τὴν δόξαν πρακτικῶν πνευμάτων. Ἄφροῦ ὁ
βλος ὁσημέραι δαπανηρότερος ὑποβαίνει, ἀφ' οὗ αἱ
οἰκογενεὶα καὶ ἀνάγκαι ὁσημέραι πληθύνονται, ἀφ' οὗ
αἱ κοινωικαὶ συνθήκαι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον γίνον-
ται ἀπαιτητικαί, πῶς νὰ ζήσωμεν διὰ μόνης τῆς ἐργα-
σίας τοῦ ἀνδρὸς χωρὶς νὰ χειραφετηθῇ καὶ ἡ γυνὴ εἰς
τὰ πρακτικὰ ἐπισημείματα;

Βεβαίως, ὅτι ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἐπέδρασε κάκιστα ἐπὶ
τῆς καθ' ὅλου ἐθνικῆς ἡμῶν ἐξελίξεως, ὅτι ἀπὸ τινῶν
ἐτῶν σχεδὸν εἰπεῖν ἀπεμάρανε τὴν πρὸς τὴν ἀληθῆ
πρόσδοον φύσει καλὰ πόρτουσαν ἡμῶν τάσιν εἶναι τὸ παρυσ-
δύσαν ἐν τῇ κοινωίᾳ ἡμῶν κακῶς ἐννοοῦμενον πρακτι-
κὸν πνεῦμα.

— «Ὁ Σόλων, οἱ Ἕλληνας ζεῖ παιδὲς ἐστε» εἶπον
πρὸ πολλῶν αἰῶνων οἱ ἀείποτε γηραιοὶ Αἰγύπτιοι πρὸς
τὸν Σόλωνα.

Καὶ μετὰ τὸς αἰῶνας ἡμεῖς οἱ Ἕλληνας καὶ πάλιν
παῖδες ἐσμεν, καὶ ἐσμεν εἴπερ ποτε παῖδες!...

Ἀφ' οὗτο ὁ Ἕλληνας διὰ τῆς παγκοσμίου ἐπικοινωνίας
εὐρέθῃ ἀντιμέτωπος καὶ ἐμυθήθῃ τὸν νεώτερον πολιτισμὸν,
δυττωχῶς ἐθεώρησε καθήκον του νὰ μεταρτυεῖται ἄνευ
πολλῆς μελέτης καὶ κρίσεως εἰς τὴν κοινωίαν του τὰ
ἴδη καὶ ἔθιμα τῶν εὐρωπαϊκῶν κοινωιῶν, νὰ μεταφράσῃ

ἐν ἐαυτῷ τὸν εὐρωπαϊκὸν μὲ ὅλας τὰς φάσεις τοῦ κοινω-
νικοῦ του βίου καὶ μὲ αὐτὰς ἀκόμη—καὶ πρὸ πάντων μὲ
αὐτὰς—τὰς κηλίδας καὶ ὑποσκιάσεις του.

Ἐκ τῆς μεταφράσεως ταύτης τοῦ εὐρωπαϊοῦ καὶ
ιδίως τοῦ γάλλου εἰς τὸν Ἕλληνα, ἦτις, ὡς ἦν ἐπόμενον,
ἐγένετο ἀφ' ἑνὸς μὲν ἥμιστος πιστῆ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἥμιστος
γλαφυρὰ, προέκυψεν, ὡς ἐκ πάσης κακῆς μεταφράσεως,
παρὰνόησις ἰδεῶν καὶ πραγμάτων, παραμάρφωσις ὄρων
καὶ ἀντιλήψεων, κάτι, τέλος, χαῶδες, μακαρονικόν, ἐπι-
τετρηθευμένον καὶ ἀσύμμετρον κοινωικῶς ὑπομνηστικόν
τὸν λύκον τοῦ μύθου φέροντος τὸ ἐπανωφόριον τοῦ βοσκῆ,
τὸν κολοῖον στολιζόμενον μὲ πτέρυγας ταῶ, καὶ τὴν γε-
λοῖαν ἐπιτηδευσιν τῶν στίχων τοῦ Πτωχοπροδρόμου.

Καὶ ὅπως εἰς τὰς κρίσιμους ἱστορικὰς ἐποχὰς καὶ τὰς
ἀπαραιτήτως ἐπακολουθοῦσας αὐτὰς κοινωικὰς κρίσεις
φυσικὸν συνεπαγόμενον τῆς διαστροφῆς τῶν ἐννοιῶν ἦτο
νὰ διαστρέφονται πολλαὶ λέξεις μεταβάλλουσαι σημα-
σίαν καὶ ἐπαρίνουνται οὕτω καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς γλώσσης
ἀνεξίτητος ἔχνος τῶν ἱστορικῶν ἐκείνων κρίσεων, οὕτω
καὶ σήμερον ἐν τῇ κοινωικῇ κρίσει, ἣν προῦκάλεσε παρ'
ἡμῖν ἡ κακὴ μετάφρασις τοῦ εὐρωπαϊοῦ εἰς Ἕλληνα, καὶ
αὐταὶ αἱ λέξεις, νομίζεις, διαστράφησαν ἀπολέσασαι τὴν
ἀρχικὴν αὐτῶν σημασίαν.

Οὕτω σήμερον ἐν τῇ στερομένη πρωτοτύπου ἀτομι-
κότητος καὶ κοινωικῆ ἐγῶ κοινωίᾳ ἡμῶν πολιτισμὸς
σημαίνει συρροίς, ἐξευγενισμὸς τοῦ ἥθους ξηρὰ ἔθιμο-
τυπία, κοινωικὴ ἀξιοπρέπεια μικρολόγος ἀμύλλα, παι-
δεία καὶ μόρφωσις γαλλομαντία καὶ πθηκισμὸς, ἀνά-
πτυξις τοῦ πνεύματος ὕλισμος καὶ πρακτικὸν πνεῦμα
ἀργυρολογία βάνανος καὶ ἀποκλειστικὴ καὶ ἀπάρ-
ρησις παντὸς ἠθικοῦ θεσμοῦ καὶ παντὸς ιδεώδους!...
Καὶ οὕτως ὑπὸ τὸ πρῶτον πρακτικὸν πνεῦμα

και θετικῶν ὡς λέγουσιν ἰδεῶν οἱ χειραφετηταὶ ἐρωτῶσιν: Ἀρ' οὐ μοιραίως (;) αἱ συνθήκαι τοῦ βίου δαπανηρότεραι γίνονται οὕτως ὥστε οἱ μόχθοι καὶ ἰδρώτες τῶν λαϊκῶν ἀνδρῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν ἐξαρκοῦσιν εἰς αὐτάς, πῶς νὰ μὴ χειραφετήσωμεν καὶ τὰς γυναῖκας εἰς τὰ πρακτικὰ ἐπαγγέλματα, εἰς τὰς δημοσίας θέσεις καὶ τὰς βιοποριστικὰς ἐπιστήμας;

Καὶ διατί ὁ βίος ἀποβαίνει ὀσημέραι δαπανηρότερος; Διότι ὀσημέραι ἐπιτείνεται καὶ κρατύνεται παρ' ἡμῖν τὸ πνεῦμα τῆς πολυτελείας καὶ συρμοφιλίας· διότι γενικῶς παρατηρεῖται παρ' ἡμῖν ἀνισόρροκός τις ἰσοπέδωσις τῶν τάξεων· διότι ἡ κοῦρος καὶ ἐπιπόλαιος μικρορλοτομία παρωθεὶ τὴν ἀκατάρτιστον ἠθικῶς μεσαιάν τάξιν μας ἢ ἀπομιμῆται τὸν κοινωνικὸν ὄγκον τῆς ἀνωτέρας, ἐνῶ ἡ ἐτι μᾶλλον ἀκατάρτιστος λαϊκὴ τάξις παρακολουθεῖ πάλιν παρὰ πόδας αὐτὴν· διότι ἡ σύζυγος τοῦ ἀπλοῦ ἐργάτου δὲν ἐξέρχεται ἀν' ἐν ἔχῃ βελούδιον μανδύαν καὶ πεσοφόρον πλῆον καὶ λευκὰ χειρῶντα ὡς ἡ σύζυγος τοῦ τραπέζιτου γείτονος· διασχίζων δὲ τις τὰς ὁδοὺς τοῦ Πέραν συχνάκις διάτταυροῦται πρὸς πολυτελέστατα ἐνδεδυμένῃ κυρίαν, τὴν ὅποιαν κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκλαμβάνει ὡς ἀριστοκράτιδα, κατ' ὅπιν δὲ πληροφροεῖται μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ἦτο ἀπλὴ ἐργάτις!

Ἐρωτήσατε τὴν πρώτην τυχὸν διδάσκαλον, τὸν τυχαῖον ἐκεῖνον πύκον τῆς διδασκαλίας τῆς ἐπιτερημένης τῆς ἀντιλήψεως τοῦ ἔργου, τοῦ καθήκοντος καὶ προορισμοῦ τῆς, καὶ ἐπομένως ἀνεπίδεκτον τελειότητος καὶ ἀξίας, διατί ἐργάζεται. Βεβαίως οὐχὶ ἐξ ἰδιοφυλίας τινὸς πρὸς τὴν παιδαγωγικὴν ἢ ἰδαιούσης κλίσεως πρὸς τὰ γράμματα· σιανίως χάριν οἰκογενειακῶν ἀναγκῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἵνα ἔχῃ τοὺς ἀπαιτουμένους πρὸς τὴν ἐνδυμῶσιν τῆς πόρου.

Ἐρωτήσατε τυχαίαν τινὰ καὶ παραγράφουσαν τὴν μουσικὴν μουσικοδιδάσκαλον διατί περιπλανᾶται ἀπὸ προαστείου εἰς προάστειον διδούσα οἰκτρά συνήθως μαθήματα κλειδοκουμβάλου. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἵνα δύνῃται νὰ παρακολουθῇ τὸ συρμόν.

Ἐρωτήσατε τὴν τυχοῦσαν συρμοπώλιδα (grisette) διατί κυλίνεται εἰς τὸν βόρβορον τῆς κοινωνικῆς ὑποστάσεως τῶν ἀστικῶν κίντρων ἀποτελοῦσα σπουδαῖον αὐτῆς παράγοντα. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἵνα ἔχῃ τάτομικα τῆς χρήματα χάριν τοῦ συρμοῦ, ὅστις οὕτως ἐπαγγελματικῶς πλέον ἀποβαίνει ὁ θεός, ὃν θυμῆ καὶ τὸ λατρευτὸν αὐτῆς εἰδῶλον.

Μήπως καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ χωρικὴ ὑπηρετίς ἡ μέχρι χθὲς ἀγνὴ κόρη τοῦ λαοῦ, ἡ μέχρι χθὲς ἀμέριμος ἀνά τους πατέριους ἀγρούς, ὅπου διὰ νὰ ἦναι ἀληθῶς εὐτυχὴς καὶ οἰκοδόποινα καλὴ καὶ τιμῆ, ἐν μόνον τῇ λαίπει, ὀλίγη λαϊκὴ μόρφωσις καλῶς καταρτιζομένη, μήπως καὶ αὐτὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐργάζεται διζφειρομένη βαθμηδὸν εἰς τὸ ἀστὺ μόνον καὶ μόνον ἵνα καταρτίσῃ προίκα· καὶ προίκα συρμολογικὴν;

Καὶ οὕτω λοιπὸν παρ' ἡμῖν ἵνα ἔχῃ ὀλίγα ρόδινα καὶ κυανῶράκη, ὀλίγα χρωματιστὰ περιλαίμια καὶ ψευδολαμπες τοῦ συρμοῦ καρπίδας καὶ ὀλίγα πτερὰ καὶ ἀνθη εἰς τὸν πλῆον τῆς ἡ ἐγγλαία διδάκταλος παραγράφει τὰ μεγάλα ἰδεώδη τῶν γραμμάτων καὶ τῆς λαϊκῆς παιδεύσεως, ἡ ψευδομουρτζοῦ· βεβηλῶνει καθ' ἐκάστην τὰς ἱερὰς σκιάς τῶν ἀθανάτων τῆς μουσικῆς καλλιτεχνῶν, ἡ ἀνέρος ἱεροπράντις τοῦ συρμοῦ γριζέτα διαφθίρεται καὶ διαφθίρεται ὀσημέραι ἀνηλεῶς ἀνά τὸν ἀστικὸν βόρβορον.

Ἄλλ' ὥστε! μὴ ἤρκοῦν ταῦτα, ὥστε! μὴ ἤρκει ἡ ὀδυνηρὰ ὑπερφόρτωσις τοῦ διδασκαλικοῦ κλάδου, τὸν ὅποιον ἄλλως τε τοσοῦτον ἠδίκησε καὶ κατέρριψε μετ' ἡμῖν σήμερον

ἡ ὑπεράριθμος ἐπίδοσις τῶν γυναικῶν, ζητοῦσιν οἱ χειραφετηταὶ νὰ ἐπιβαρύνωσι καὶ διὰ τοῦ γυναικείου φόρτου τὸν κλάδον τῶν ἰατρῶν, τὸν ὅποιον ἀρκούντως ἤδη ὑπερφόρτωναν ὑπεράριθμοι ἄνδρες, καὶ τὸν κλάδον τῆς ἰδιωτικῆς καὶ τῆς δημοσίας γραμματείας, τὸν ὅποιον ἀρκετὰ ἤδη ἐπιβαρύναν θεσιθῆραι γραμματισκοὶ ἀνορθογράφοι καὶ ἀνίκανοι νὰ συντάξωσι καὶ μίαν ἐπιστολὴν.

Ἄντι λοιπὸν νὰ ζητῶμεν νὰ ἐπαρκετώσωμεν εἰς τὴν ἀμετρον δαπανηρότητα τοῦ σήμερον βίου χειραφετοῦντες τὴν γυναῖκα εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ οὕτως ἀπ' ἐνὸς μὲν ἀποσυνθέτοντες τὴν οἰκογένειαν, ἀπ' ἑτέρου δὲ ἐπαυξάνοντες ἐπικινδύνως τὸν ἐπαγγελματικὸν συναγωνισμόν, δὲν εἶναι καλλίτερον νὰ μετριάσωμεν τὰς δαπανηρὰς ἀνάγκας τῆς πολυτελείας καὶ συρμοφιλίας μας, πιθηκίζοντες ὀλιγώτερον, καὶ συνετώτερον διαγράφοντες τὸ οικονομικὸν ἰσοζυγίον μας;

Δὲν εἶναι καλλίτερον ἀντὶ νὰ ἐργάζηται δημοσίᾳ ἡ γυνὴ ὅσον σήμερον καὶ ἐτι περιστότερον ἢ σήμερον, ὡς θέλουσιν οἱ χειραφετηταὶ, ἵνα ἐπαρκῆ εἰς προσθέτους ἀνάγκας καὶ δαπάνας ἀκροσφαλεῖς διὰ τὴν εὐθυμίαν τῆς οἰκογενείας, τούναντιον νὰ μορφῶνηται καταλλήλως ὅπως ζῆ σωφρονέστερον καὶ λιτώτερον εἰς εὐγενέστερα καὶ ὑψηλότερα ἰδεώδη θέτουσα τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῆς; Δὲν λέγομεν ὅτι ἀποκλειστικῶς δὲν πρέπει νὰ ἐργάζηται ἡ γυνὴ· ἀπ' ἐναντίας δύναται νὰ ἐπιδίδηται εἰς ἐπαγγέλματα μὴ διαφωνοῦντα πρὸς τὴν φύσιν αὐτῆς καὶ μὴ ἀπαιτοῦντα νὰ διατρίβῃ ἐκτὸς τοῦ οἴκου ἐκ τῶν κατωτέρων τοιοῦτων ὁσάκις ἐντιμῶς πενία τὸ ἀπαιτῆ; ἐκ τῶν ἀνωτέρων δὲ, ὡς ἡ διδασκαλία, ἡ καλλιτεχνία, ἡ φιλολογία ὁσάκις πρὸς ταῦτα τὴν παρωθὴ ἐμφυτὸς τις ἰδιοφυία ἢ τάλαντον.

Ἀλλὰ τὴν δαπανηρότητα τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν δὲν πρέπει νὰ θέτωμεν ὡς πρόφατιν τῆς περαιτέρω χειραφετήσεως τῆς γυναῖκας, διότι ταῦτας δὲν νὰ ρυθμίζωμεν ἡμεῖς καὶ οὐχὶ νὰ ρυθμίζώμεθα ὑπ' ἐκείνων, διότι τέλος, ἀντὶ νὰ περιπλέκωμεν ὀσημέραι τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα ἀναρριχώμενοι δι' ἁλμάτων καὶ σχοινοβατοῦντες εἰς τὰ κοινωνικὰ δάπεδα, καλλίτερον ἢ ἀπλοποιήσωμεν τὰς κοινωνικὰς συνθήκας καὶ ἐξαγνίσωμεν τὴν ἰδέαν τοῦ οἴκου καὶ τῆς ἐν αὐτῷ εὐδαιμονίας, ἀποκαθαίροντες αὐτὴν ἀπὸ τῆς αὐστηρίας ἐκείνων τυπικότητος.

Πρὸς δὲ τοὺς θέλοντας νὰ ἰσχυρισθῶσιν ὅτι ἡ πολυτέλεια εἶναι ἡ πρόοδος καὶ ἀνευ· ταύτης οὔτε τέχνη οὔτε καλλιτεχνία θὰ ἤκμαζον, ὅτι δὲ ἡ γυναικεία χειραφετήσις ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς πρὸς αὐτὴν, ἀντιτάσσομεν τὴν ἀσθενῆ ἡμῶν γνώμην ὅτι ἀρκοῦσι, νομιζόμεν, αἱ τάξεις τῶν πλουσίων πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς, ὅτι ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦ Περικλέους ὅτε ἡ καλλιτεχνία ἤκμαζεν εἰς τὸ ἄωτον ἡ γυνὴ δὲν ἦτο χειραφετημένη; ἀπαιτεῖται δὲ τούναντιον χάριν αὐτῆς περὰ τῆς κοινωνίας δύο τινὰ ἰδεώδη ἀπ' ἐνὸς καὶ πρακτικὴ μόρφωσις ἀπ' ἑτέρου, ἀπερ' ἀμφοτέρω δυστυχῶς ἔλλειπουν παρ' ἡμῖν σήμερον.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

ΚΗΡΥΚΕΣ ΘΕΙΑΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Τὰ ἄλλα, τὰ χόρτα καὶ πάντα τὰ φυτὰ τῆς γῆς ἄμα τῇ ἀνοξίᾳ ἐξέρχονται τρόπον τινὰ ἐκ τοῦ κοιτώνο αὐτῶν. Ταῦτα πάντα ἐνδύθησαν νέον ἔνδυμα καὶ ὀμιλοῦσι μετ' ἡμῶν τρόπον τινὰ διὰ τῆς τερψιθῆμου εὐωδίας, τοῦ δικόρου σχήματος καὶ τοῦ ποικίλου χρώματος αὐτῶν καὶ λέγουσι διὰ τῆς ἀφώνου γλώσσης των. «Ὡ ὄμεις μωροὶ υἱοὶ ἀνθρώπων, ἴδετε ἡμῶν πάντες, οἵτινες δὲν θέλετε νὰ πιστεύητε εἰς τὸν λόγον

του Θεού! Ίδετε ἡμᾶς τὰ ἔργα αὐτοῦ! ἡμεῖς, ἡμεῖς νεκρά καὶ ἀνεζησάμεν, ἡμεῖς ἀρήκαμεν τὸ κελκίδιον ἡμῶν σῶμα ἐν τῇ γῆ νὰ φθαρῆ καὶ ἐγαίναμεν νέα πλάσματα, οἷα ἤδη εἰμένα. Μάθετε λοιπὸν παρ' ἡμῶν νὰ ἐκδοθῆτε τὸν κελκίδιον ἀνθρώπου καὶ νὰ ἐκδοθῆτε τὸν νέον, ἀνεκαινώθητε ἐν τῷ Πλάστῃ ὑμῶν, ὅστις εἶνε ἡ ἀρχὴ ὑμῶν καὶ οὗτινος κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν κατ' ἀρχάς ἐπλάσθητε. Ἐν τῷ δὲ ὑπέχετε ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς γῆς, μὴ φροντίζετε περὶ τοῦ σώματος ὑμῶν, ἀλλ' ἀρῆσατε τὸν Θεὸν ὑμῶν, ὅστις τόσον λαμπρῶς ἡμᾶς κοσμεῖ καὶ κατ' ἔτος μὲ νέον κόσμον περιβάλλει, περιβάλλει, τρέφει καὶ πολλαπλασιάζει, νὰ φροντίζῃ καὶ περὶ ὑμῶν. Ίδετε, ἡμεῖς παρέχουμεν ὑμῖν πᾶσας τὰς δυνάμεις, αἱ ἐλάβομεν, ἵνα χρησιμεύωσιν ὑμῖν καὶ οὐκ ἡμῖν πάντα τὰ φύλλα ἡμῶν εἶνε τρόπον τινὰ γλῶσσα ἀναγγέλλουσα τὴν κρείττετη, τὴν ἀγαθότητα, τὴν σπείρον παντοδυναμίας καὶ τὴν εὐμενὴ πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ. Ἐγὼ ἀκούω τοὺς κήρυκας τούτους, τοῦ ἀγροῦ, πιστεύω τοὺς ἀρίστους αὐτῶν λόγους καὶ ἀρίστα πᾶσαι τὰς φροντίδας μου. Οὕτω λοιπὸν ποιούμεαι τὴν ὁδὸν μου εὐθυμῶς, διότι εἰμι πεπεισμένος περὶ τῆς πατρικῆς προνοίας τοῦ Θεοῦ μου καὶ εὐχαριστῶς ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον, διότι δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι τὸ σῶμά μου θὰ ἐγερθῆ λαμπρὸν καὶ τὸ φθαρτὸν τοῦτο θὰ ἐκδοθῆ ἀρθραρίαν καὶ τὰ θνητὸν τοῦτο θὰ ἐκδοθῆ ἀθανάσιον, (Α. Κορινθ. 13, 42—43, 53.)

Α. Δημητριάδης δ. φ.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΚΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΔΡΑΚΟΥΛΗ

ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐξυπηρετήσεως τῶν θεμελιωδῶν ἀνεγκῶν τῆς ἡ ἀνθρωπότητος ἀπ' αἰῶνων ἤδη ἰδέσκειται θεομοῦς ἀγρίους καὶ ἀπάνθρωπους. οὐ; ὁ ἀγρὸς ὡραὶ πολιτισμοῦ δὲν κατῴρωσε νὰ ἐκμηδενίσῃ, ὡς εἶνε ὁ πόλεμος καὶ ἡ κραιφαγία, τούτῃσιν ἡ μικρογραφία αὐτοῦ. Καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀνεπτύξεως, παιδείας καὶ ἐπιστήμης, τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη, καὶ ἰδίᾳ ἡμεῖς οἱ ψιττακίζοντες Ἕλληνας, ἐνεκεντρίταμεν ἀπὸ τινῶν δεκαετηθίδων εἰς τινὰς ἀνεπτυγμένας κοινωνικὰς τάξεις ἰδέας ὕλισμου διαψευδούσας τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἠθικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ διὰ μακρᾶς καὶ σχολιάς κλίμακος ἰσχυρισμῶν καταληγούσας εἰς ἐν καὶ μόνον, ὅπερ ἐθώπειε τὸ ἄληκον ἐγὼ τῶν, εἰς τὴν κατάρτην τοῦ ἠθικοῦ νόμου καὶ τὴν ἀντιθυρίαν ἐτῶν πράξεων!

Ταῦτα πάντα προσέγεται εὐνοητικῶς ἀναγρῶν ὁ δικαροπὸς Ἕλληνας ἱατροῦ κ. Πλάτωνος Δρακούλης, καθάγητῆς τοῦ Πνευματικοῦ τοῦ Ὁσφρῶδης, ὁ πρῶτος παρ' ἡμῖν εἰταγητῆς τοῦ σιτημάτος τῆς φυτικῆς διαίτης, προβαίνων προσεχῶς εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον "Ἐρευνα". Παρ' αὐτῷ τιμῶνται ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν, ὡς γνωστὸν, τὴν ἡμετέραν πόλιν ἐτύχουμεν τῆς τιμῆς ἰδιαιτέρως ἐπιστημονικῆς συνεντεύξεως (interview) χάριν τῶν σιτηλῶν τῆς Βοσποριῶδος.

Ὁ κ. Πλάτωνος Δρακούλης προσέγεται ὡς σημειοφόρος μεγάλου ἰδεώδους καὶ συνκισθίνετα βαθύτατα τὴν ἀποστολήν, ἣν εἶχε ὅπως ἐργασθῆ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ κατορθώσῃ νὰ θεμελιώσῃ καὶ ἐδραιωθῇ αὐτὸ ἐν τῷ ἡμέτερον ἔθνος.

Ἀνάστηκα μέτρον τὸ ὄψης ἀλλ' ἀθλητικόν, ὡμοῖο πλάτει, γαίρει εὐνοητοῖ, ὕψιπότη χροιά, μακρὰ καὶ ἄρθρονος κόμη, μίτωπον εὐρῶ, βλεμμαί ζωηρόν, δικυγῆς καὶ καταφανῶς ὀξυδρακῆς μετ' ἐκτάκτου ἐκφράσεως, ἐκφράσεως, παρεδόξως ἡμέρου καὶ ἐξόχως ἀνθρωπίνου οὕτως εἰπεῖν, ἀλλ' ἀσυνήθους, ἴλεον ἀσυνήθους, ἐν οὐδενὶ ἄλλο συναντωμένους βλεμμαί φ-

σιονομῶς ἐπιταίνουσα τὴν ὀλικὴν ἐντυπωσιν ἠθους ἰδιαιτέρας ἀνθρωπιστικοῦ, ἀγρῶς φυσιολογικοῦ καὶ οὕτως εἰπεῖν εὐνοητικῶς ἀλαμαίῶν: προρρᾶ ἐλαρῶς, ἀγγλίζουσα, οὐχὶ ἐσηζούσα προσεκπονημένης ὡς ἡ προρρᾶ πηθηκίζουσαν τινῶν ἀριστακρατῶν μας, ἀλλὰ καταδεινύουσα μακρὰν διαβίωσιν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ διαρρῶμένη κυρίως ἐν τῇ ἐκτατάσει τοῦ φθόγγου αἰφωνὴ ἤρεμος καὶ εὐκαρῆς μαρτυρούσα ἰσόρροπον ἰσοσυγκρασίαν, τρόποι προσηνέστατοι καὶ εὐνοητικῶς, ἀλλ' ἀνευ οὐδαμῶς ἐπιτηδεύσεως, ταῦτα πάντα ἀποτελοῦσι τὰ σύνολον τοῦ ἀνδρῶς τούτου τοῦ ὑκομμένηκτου, καὶ ἐκπροσωποῦντο τὴν ἀνθρωπότητα ἐν τῇ ἀρχεγόνῳ αὐτῆς καταστάσει κατὰ τοὺς χρονοὺς καὶ μακρῶν αἰώνων τῆς, πρὸ τῆς χαλκῆς ἐποχῆς, πρὸ τῆς βασιλείας τῆς αἰματηρῆς κραιφαγίας, τῆς ἀλλήλοφθορίας καὶ τοῦ πολέμου, τριῶν τούτων θεσμῶν, αἵτινες ἀμείως ἀκίρρῶσαν ἀπὸ τῆς ἐκπτώσεως καὶ διαφθορῆς τῆς ἀλλὰ τὴν ἐκπροσωπῶν συνέχευε καταρρῶντοσιν διὰ τοῦ διαπνόντος αὐτῆν ἰδεώδους εἰς τὸ ὑκατον σημεῖον ἡμερῶν, πολιτισμοῦ καὶ νοερῆς ἐξελίξεως. Ὁ κ. Πλάτωνος Δρακούλης φαίνεται τίκνον τῆς ἀγρῆς φύσεως ὑπερόχως ἐκπολιτισθῆν, ἀλλὰ δι' ἄλλης τινος φυτικωτέρας ἠθικῆς ἰδέας καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ πολιτισμοῦ μας.

Ἀρ' οὐ τῷ ἐξέρρῳ τὸν ἐνδοτικισμόν, ὃν ἐπικρον ὑπὲρ τῶν ἀρχῶν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῶν διαδόσεως παρ' ἡμῖν, ἡ συνδελτικῆς προῦχωρρῶσιν ἐξελίξεσιν αὐτῆς εἰς γενικόν τι διάγραμμα καθορίζον τὴν σχέσιν τῆς φυτικῆς διαίτης πρὸς τὰ ἠθη τῶν πολιτισμῶν, τὸ ἰδεώδες καὶ τὸν προορισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος.

— Ὁ ἀνθρωπος, εἶπεν, ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ φαίνεται, ἐγεννήθη φυτοφάγος, ἢ καλλιῶν εἰπεῖν καρποφάγος, ὡς εἰμι κυρίως κ' ἐγὼ τοῦτο προσμαρτυροῦσιν, ἐκτός ἄλλων ἐπιστημονικῶν καὶ ὑγιολογικῶν ἀποδείξεων, πρώτον ἡ ἐμφυτος ἀποστροφή τῶν παιδίων, δηλαδὴ τοῦ ἀπλάστου ἀκμῆ ἀνθρώπου, πρὸς τὸ κρέας καὶ ἡ κλίσις πρὸς τὰς οὐμῶρας καὶ τὰ λαχανικά, ἔξισ ἢν βραδύτερον αἱ μητῆρας καθύμναται εἰς τοὺς ἱατροὺς μεταβάλλουσι, ἐκπῶνως ὁμοῦ καὶ δευτέρον ἡ παραγγελία τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Γενέσει πρὸς τοὺς πρωτοκλάστους ἐν τῇ μακρῶν αὐτῶν ἀκόμη καταστάσει ὅπως τρέφωνται ἐν ὀδῶν τῶν ἐν τῷ παραδείσῳ δένδρων, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν τῶν ζῶων. Ἄν οἱ ἀντιπρονοητικῶς φέρουσι ἄλλα χωρὶς τῆς Γραφῆς ὡς ἀντιρρῶντα τοῦτο, εἰπεῖν πρέπει νὰ ἐξηγησώμεν οὐχὶ κατὰ γοῶμα ἀλλὰ συμβολικῶς, τοῦτο δὲ ἀνάγκη νὰ λερρῆ ὡς θεμελιώδες ὑποτύπωμα διαίτης, ἐνεκα τῶν ὑρ' αἱ ἐξελίξεθαι ἰδικῶν περιπτώσεων. Τὸ δὲ κραιφαγῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμαρτυρεῖ τὴν ἐκ τοῦ πηθῆκου καταγωγήν αὐτοῦ, διότι ἀναντίρρῳτος μὲ βαιῶς ἡ θεωρία τῆς ἐξελίξεως.

— Ἀλλὰ τὸ δερρῶνικόν τοῦτο δόγμα δὲν ἰσχύει νομίζω, ν' ἀνερίτη τὴν ὑπαρρῶν θεοῦ τῆς τῶν ἠθικῶν νόμον καὶ τὰς νοερῆς ἀληθείας, ὡς, κραιφαγῶντες αὐτὸ, διατίθενται οἱ ὕλισται.

— Βεβαίως οὐχὶ! Τὸ δόγμα τοῦ Darwin οὐδῶς ἀνερίτη τὴν θρησκείαν κατ' ἀρχήν, τὸν κραιφαγῶν δὲ οἰκτρῶς οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Τοῦτο δ' ἐπαθον πάντοτε σχεδόν ὅλοι οἱ ἡγέται τῶν μεγάλων φιλοσοφικῶν συστημάτων καὶ τῶν θρησκείων. Μήπως καὶ ὁ Χριστὸς δὲν παρεξηγήθη; Καὶ μήπως κυρίως θρησκεία εἶνε ὅτι δι' αὐτῆς ἐνοῖται ἡ κακίω; ἐνδοσῶν ἀνάπτουσι; Κατ' ἐμὲ ἡ κίρις τῆς θρησκείας ἀξία καὶ δύναμις δὲν ἐγκρίεται εἰς τὰς κῶνεντίας, ἀλλ' ἐν τῇ ἰσσει, ἐν τῇ κακίῳ ἐνδοσῶν πίπτει, ἥτις κυρίως δὲν εἶνε ἡ ἀτελής θρησκευτικὴ ἐνοῖσι, ἢν βλέπομεν σήμερον παρὰ τοῖς πολλοῖς, ἀλλ' ἡ βίβησι, ἡ

ισωτέρα, ἡμυστική ἀνδραγαθία τῆς θειότητος καὶ ἡ πλήρης ἐκνεύσεως τῆς ψυχῆς ἐπ' αὐτὴν καὶ ἐπὶ τὴν ὑπερκόσμιον καὶ πανορθῆ αὐτῆς ἐπίδρασιν καὶ δράσιν. Σήμερον ἡ ἀνθρωπότης στερεῖται τοιαύτης πίστει· διότι ἀπέβαλε πᾶν ἰδεώδες καὶ ἐξηγητικὴν προσλαμβάνουσα ἐν αὐτῇ τὰ ζωώδη ἐνστικτα τῶν ζῶων, ὧν τὴν σάρκα καταβροχθίζει ἀγρίως.

— Καὶ ἐν τούτοις οἱ ἀντιφρονεῦντες διατείνονται ὅτι ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀνθρώπου μαρτυρεῖ ὅ,τι ἐπλάσθη κρεωράγος καὶ φυτοράγος συνάμα.

— Ἀπ' ἐναντίας. Ἄν οὕτως εἶχε θὰ μᾶς ἐπλάττειν ἡ φύσις ἰκανοὺς νὰ κατασπαράσσωμεν τὴν σάρκα ὡμὴν διὰ τῶν ὀνύχων καὶ τῶν ὀδόντων ὡς αἱ τίγρεις καὶ οἱ λύκοι· ἀλλ' ἡ φυσικὴ ἀποτροπὴ, ἣν ἐμπνέει εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἡ σφαγὴ, μᾶς ἀναγκάζει, ἀφοῦ ἀπαξ διαπραξίωμεν ἡμεῖς ὡς κοινωνικὸν σύνολον τὸν θηριώδη φόνον τῶν ἀθῶων ζῶων δι' εἰδικῆς τάξεως ἀνθρώπων, τῶν τραγῶν καὶ κρεωπωλῶν, νὰ ἐφῆκωμεν, νὰ καρυκεύσωμεν παντοειδέτως καὶ μετουσιώσωμεν αὐτὰ, οὕτω δὲ ἔχοντα νὰ τὰ ἐνταφιάζωμεν ἐντός τῆς κοιλίας μας. Ὅποια ὠμότης ἐνέχεται ἐν τῇ πράξει ταύτῃ! καὶ ὅπου ἀπασιον καὶ φρικώδεις τὸ θέαμα τῶν βροσάνων, εἰς αὐτὰ ὑποβάλλομεν τὰ ταλκίωρα ζῶα ἵνα τὰ ρίψωμεν θύματα τῆς ἀγρίας ἡμῶν λιμναργίας!

— Καὶ λοιπὸν φρονεῖτε, δὴν εἶναι ἀληθές; ὅτι ἡ φυτοφαγία προώρῃσται νὰ γενῆ ὁ κύριος παράγων τῆς ἀνακλάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀφ' ἑνὸς διὰ τῆς νηφαλιότητος, ἣν θὰ ἐπιφέρει ἐν τῷ ὄργανισμῷ τοῦ ἀπαλλάσσουσα αὐτὸν τῶν ζωῶδων ἐνστικτων καὶ ἐπιτείνουσα τὴν ὑεράν του διαύγειαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς καταργήσεως τοῦ θερμοῦ τῆς σφαγῆς τῶν ἀσθενιστέρων καὶ πῆς ἐξοικειώσεως πρὸς τὸ αἶμα ἐξημερωῖα τὴν ἄρρωθῆσαν φύσιν του. Δὴν φρονεῖτε ἐπίσης ὅτι ἡ κρεωφαγία, ἣτοι ἡ διὰ τῆς σφαγῆς τοῦ ἀσθενιστέρου διαβίωσις εἰνεῖ τὴν πρώτην ἀρχὴν τοῦ πολέμου;

— Βεβαίωτατα!.

— Δὴν φρονεῖτε ἐπίσης ὅτι ἡ καταργησις τῆς κρεωφαγίας ὁμοῦ καὶ τοῦ πολέμου θύματὸν νὰ ἐπιέλθῃ κατὰ τὸν ἐπιταρμαζόμενον εἰκοστὸν αἰῶνα;

— Τὸ εὐχομαι καὶ τὸ ἐλπίζω μετὰ πεποιθήσεως! Ὁ εἰκοστὸς αἰὼν θὰ φέρῃ καὶ τὴν κατάργησιν τῆς ἀνατομικῆς μελέτης ἐπὶ ζῶντων ζῶων, τῆς ἀγριωτάτης καὶ ἀποτρόπαιου ταύτης φάσεως τῆς ἐπιστήμης. Αὐτὴ ἄλλως τε οὐδὲν διευκρινίζει· διότι ἀκμὴν φουροῦ τὸ ζῶον, δὴν δύναται νὰ παρουσιάσῃ πλέον ἀμυγλὴ τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς· ἀν δὲ ζῶον βλαπίζεται ἐπαρραγμένον ἐπὶ τῆς ἀνατομικῆς τραπέζης, δὴν τὰ παρουσιάζει ἀγὰν ὑπερκόσμιον εἰς καθολογικὴν κατάστασιν.

— Τί φρονεῖτε περὶ τοῦ θανάτου;

— Φρονῶ ὅτι ἐν τῷ θανάτῳ ἡ ψυχὴ ἀπεβάλλει ἀπλῶς τὸν γήινον ἰσχυριστὴν τῆς, ὅστις ἦτοσαν ὄμμα. Εὐὸν ἀποβάλλει δὲ οὐχὶ ἀμείως ἀλλὰ βαθμηδὸν, καὶ ὅτι τὰ πτωμα ἀπόλλυσι μὲν τὴν συνείδησιν, τὴν ὁποίαν συναποφέρει ὅλην ἡ εἰλευθέρη πλέον περιπεπλεγμένη ψυχὴ, πρὸς ὅμως ἐπὶ πολλὰς ἀρχὰς ἡμέρας τὴν ζωοφύλαξιν. Διὰ τοῦτο φιλοφρονέστερον θὰ ἦτο τὸ σῶμα τῆς ἀποτερωσεως ἀντὶ τῆς ταφῆς, ὡς ἀπαλλάσσειν ταχύτερον τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς οἰατρικῆς ἐκείνης καταστάσεως.

— Καὶ οἱ ἐδῶ ὀλισθητὴ μὲς φωνισκοῦσιν ὅτι δὴν ὑπάρχει ψυχὴ οὐδὲ ἀθανάσια!.

— Θὰ πράξωσι, κελίως ἀν καταμελετήσωσι τὰ νεωτέρως προόδους τῆς ἐπιστήμης ἐν Ἀγγλίῳ καὶ Γερμανίᾳ κυρίως, αἱ ὁποῖαι ἀντιμαρτυροῦσι τὰς θεωρίας ἐκείνας τὰς διαδοθίστας πρὸ πικρῶν δεκαετηρίδων ὑπὸ τῶν πατέρων τοῦ Ὀλισμοῦ. Σήμερον ἡ

ἀνθρωπότης ἀπαλλάσσεται βαθμηδὸν τῆς ἠθικῆς ταύτης κρείσεως καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν ἀπατῶν καὶ στρέφεται πρὸς τὴν Ἀλλήθειαν καὶ τὸ Ἰδεώδες. Κατὰ τούτους δύναται τις νὰ τοῖς εἴπῃ ἀπανταντίας ὅτι σχεδὸν δὲν ἀδάρχη θάνατος, ὅστις οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀνεπαίσθητός τις μεταπήδησις τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ θνητοῦ κόσμου εἰς τὴν Ἀθανάσιον!

— Οἱ λόγοι σὰς μοι προξενοῦσι βαθυτάτην χαρὰν παρεχόμενοι ὡς διαβεβαίωσις τῶν ἐξ ἰσωτάτης τινὸς συνεισθησεως πεποιθήσεών μου.

— Ἐπίσης ἡ φυτοφαγία ἀριθμεῖ ὀσμήρασι μεγίστας ἐπιστημονικὰς προόδους ἐν τῇ ἀνωτάτῃ Ἑσπερίᾳ καὶ ὀσμήρασι κατακτῆσιν ὀπκοῦ· διὰ τῆς καταργήσεως ἄλλως τε ὑπεροχῆς τῆς ὑπὸ τὴν ὑγεινήν ἐποψιν. Ἐγὼ τοῦλάχιστον τὴν χαρακτηριστικὴν ταύτην εὐρωστίαν μου ἀπέκτησα ἀπὸ 15 ἐτῶν, ἀφ' ὅτου ἀπέχω ἐντελῶς τοῦ κρέατος.

— Τινὲς προβάλλουσι ὅτι διὰ τῆς ἐπιμαρτυρήσεως τῆς φυτικῆς διαίτης τὸ οἰκονομολογικὸν πρόβλημα θὰ ἐκτραχυθῇ καταργουμένης ὅλης ἐπαγγελματικῆς τάξεως.

— Ἀπ' ἐναντίας φρονῶ ὅτι θὰ λυθῇ· καὶ ὅτι ὁ βίος θὰ καταστῇ ὑπ' ὅλης τῆς ἐπόψεως εὐνοότερος οἱ δὲ λαοὶ θὰ τραπῶσιν ἐπὶ μᾶλλον εἰς τὴν γεωργίαν, ἣτις εἶναι τῇ ἀνθρωπιστικώτερον τῶν ἐπαγγελμάτων καὶ ἦτις οὐδέποτε ἠρνήθη εἰς τὸν ἀνθρώπον ὅτι οὗτος τῇ ζητεῖ.

Τοιοῦτο τὸ γενικὸν διάγραμμα τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ κοινωνιολογικῶν ἰδεῶν τοῦ κ. Ἀρκεούλη. Δὴν εἶναι βεβαίως ἀσκητικὰς τις νησιεύτης· ἀποτρέπων τοὺς μμητὰς διὰ τοῦ φανατισμοῦ του, καὶ ὅτι πᾶσαν τροφήν ἐπιτρέπει ἐκτός τοῦ κρέατος· ἀλλὰ φιλόδοτος προσπάθειαν· ἀνακλάσῃ τὸν ἀνθρώπον κατὰ θεοῦ καὶ κατὰ ἀνθρώπου διὰ τῆς ἀρραγωγῆς αὐτοῦ πρὸς τὴν φύσιν, ἐξ ἣς ἀποκρίσθη, δι' ἀνακλάσεως, πρὸς τὸ ἰδεώδες καὶ δι' ἠθικοποιήσεως, ἣτις ἔγεται, λίγει, εἰς τὸ αἶσθημα τῆς ἀδελφώσεως μετὰ τῶν ἀνθρώπων, ἐκκατείνωμενον καὶ εἰς αὐτὰ τὰ κατώτερα ὄντα, τὰ ἔρρα, ἕτινα εἶναι ἴσως ζωικά εἶδη ὑπὸ ἐξελίξιν ἔτι, μήπω ἀκόμη λήξασιν ἐν τῇ δημιουργίᾳ τοῦ σῶπαντος.

Οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ὡς ἠθικαὶ ἰδίαι ἰδίαι εἰσι πολύτοιμοι διὰ τὸ ἔθνος ἡμῶν, ἐφ' ᾧ καὶ τὸσον ἐνθέρμου ἔτυχον ὑποδοχῆς ἀνὰ τὰς ἀνωτάτας πνευματικὰς ἡμῶν τάξεις. Ὡς καθήκον δὲ ἔθνικον ἐπιβάλλεται ἡ ὑποστήριξις τῆς ἐπιστημονικῆς του Ἐριδῆς, ἣτις γενήσεται τὸ ὄργανον τῆς διαδόσεως αὐτῶν.

Οἱ ΝΕΟΙ ΣΥΡΜΟΙ ΚΑΙ Ἡ ΚΑΛΑΙΘΗΣΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ ἀρ. 17, σελ. 136).

Συμφωνῶς πρὸς τὰ προτάγματα τοῦ σερμοῦ, μηχανῶνται παντοία μέσθ ὅπου ἀποβάλλωσι τὸ πλεονάζον, συμπιεζοῦσιν ἀλγεινῶς τὸ σῶμα διὰ τοῦ στηθοδύσεου, φέρουσιν ὡς ἐκπερισσοῦ περὶ τὸ στηθος ζῶον περιοριστικὴν, ἰδῶς στήθοπεδῶν, — ἀδιάφορον ἂν οἱ ἐγκάθειρατοι διαμαρτυροῦνται καὶ ζητοῦσι νὰ ὑπερνήσωσι τὸν ζυγόν, — ἀραιροῦσι τὰ ἐπὶ τὴν ἐσθῆτα περιττά, καί, ὅπου σοβαρώτερον, ὑποβάλλονται εἰς ἑμπερὴ ἰσχυραντικὴν διαίταν. Πίνουσιν ὄζον· — κερ' ὀλίγον νὰ εἴπω καὶ γολὴν — καὶ τρέφονται ἀνεπαρκῶς ὅπως συμμορφωθῶσι πρὸς τὸν νέον τοῦτον παραλογισμόν. Αἱ εὐσαρμοὶ καὶ πημιλαῖς πρέπει νὰ κρέπτονται, νὰ ἐξερπνίζονται μετὰ τὸ κλήθος, τοῦθ' ὅπου εἶναι βεβαίως δι' αὐτὰς ἰκανῶς δύσκολον. Ἡ τὰ σπῆκτρα τῆς ὑφατέτατος κατέχομεν σήμερον ἡμεῖς· ἡ λίγους αἰ-ἰσχυρὰ καὶ σπῆκτῶδες. Ἄλλοτε ἔπραττον πᾶν τὸ δυνατόν, ὅπως ἀποκρῶ

φαι τας ελλειψεις αυτων, οπως απεικονισαι το θυμια Σημε-
ρον ομως τα πραγματα ηλλαξαν. Ηισχυνητος παρελαυνει θρησι-
θεοτικος και υπερηφανως. Ισως δε εναντι και το λερον διατον
της φιλοσοφουσης η εαθελας της ουρανιης αυτης ισχυνητος

Προ της τοιαυτης εκπαιδευσης της καλαιδησιας η κρισις
σπαρατα. Ποιος θα ερανιζετο ποτε οτι η επικρατας σανα θα
ελασαιτο το ιδεωδες της καλλονης; Η τεχνη, η ομορφια αυτη
της καλλονης φρουρος, ουδεποτε βεβαιως ελαττωσι λιποσαρ-
πους μορφας δια τα θαυμασια αυτης ερετουργηματα. Ηθον
κατα τον μεσαιωνα και κατα την αμενω προ της κνωματι-
κης αναγεννησεως περισοδον ερωγραφουνο ως προτυπα γυναι-
κες λεκτορσις, ειτε εξ ετρακλινης του καλου αντιληψιως,
ειτε και διότι ελασκον ενεκ λεγων θρησκευτικων τα καταλ-
ληλα υποδειγματα. Και αυτος ο Βοιτισελλης τον οποιον
επικαλουνται αι σημερικη κειθεροπλαστοι εις υποστρηξιν των
θεωριων αυτων, προτιμα τας ευτραφεστερας διαμορφωσεις. Η
επι της κόγχης Αφροδιτη και αι γυναικειαι μορφα της ει-
κονος του εκρος ειναι μαλλον ενωματα η ισχυα, ειναι ο,τι
λεγουσι οι Γαλλοι fausses maigres. Αλλ' οι μεταγενεστε-
ροι, ο Γιοργιωνης, ο Τυτιανος, ο Βερονεζης και τέλος ο Ρου-
πη; ερωγραφησαν καλλη προαλητικως πλουσια.

Που το ιδεωδες της ωραιότητος των αρχαιων! Διότι ορε-
λουεν αναμφιβόλως να ορολογησωμεν οτι οι αρχαιοι Έλληνες
αντελαμβανοντο βεβαιως τι εστι πλαστικη ωραιότης περισσώ-
τερον ημων των νεωτερων, απο των οποιων ζητουσι ν' απο-
στερησωσι την θειαν της ιδεωδους εκεινης καλλονης, ην εκεινοι
καθημεριως αποδυμαζοντες, απετυπωσαν και διαωνισαν εις
χιλιαδας μαρμαρογλυκτων προτυπων. Τι θα ελεγεν η Αφρο-
διτη της Μηλου, η των Μεδικων η η Καπιτωλινια, τι θα
ελεγεν ο της Κνιδις αριστοτεχνης Πραξιτελης αν εβλεπον
τας σημερινας λιποσαρκους μορφας, αιτινες διεκδικουσι τι-
τλους ωραιότητος!

Αλλ' αν ο νεος ουτος; ομορφος ητο μονον παρελογος ως τό-
σοι άλλοι, ουδην θα ελεγομεν. Δυστυχως δεν ειναι ακινδυνος,
διότι επιβαλλει εις τας λεκτορσις να ημενωσιν εις την
ισχυνητητα αυτων, εις δε τας ευτραφεις να υποβαλλωνται εις
παντοιας διαστρεβλωσις και εις εκκιαντικην δικταν. Ο
παραλογισμος αποβαινει οτω κινδυνωδης.

Ευτυχως πας ομορφος ειναι προσκαιρος και παροδικος, ως
τοιουτος δε ελπικωμεν οτι και ο του παραδοξου τουτου ιδεω-
δους καλλος ταχως θα εκλιπη. Οι φιλοι και αι φιλαι των
ωραιων γραμμων ες παραγορησιν δια της ελπιδος οτι θα
επανελθωσιν οι ευτυχεις του παρελθοντος καιροί.

Φειδίας.

ΝΕΚΡΟΥ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ

Από τὰ «ΩΧΡΑ ΕΠΗ».

Εἰς τὸν τάφον μου ἔρημος κείμην
δὲν ὑπόχει Σταυρὸς ἐπ' αὐτοῦ,
οὔτε στέφανος φίλου πιστοῦ.
Δυστυχὲς νεκρὸς εἶμαι!...

Μὲ ἐφρούρει κυδάρισσος μία,
τὴν κατέκαυσε πλὴν ἀπνῶς
οὐρανόθεν πεσὼν κερανώς
Ἐν σφοδρῇ τρικυμίᾳ.

1. Ἰταλὸς ζωγράφος τοῦ 16' αἰῶνος γράφας τὰς τοιογραφίαις τῆς
ἐν τῷ Βατικανῷ Capella Sixtina.

Καὶ ἡ πλῆξ μου αὐτῇ συνετριβή:
Ἴδοντά μου ἐσδέσθη σικερῶς,
Ἡ ἐρήμωσις τὰρα πικρῶς
καὶ θανόντα μὲ θλίβει.

Τρία εἶναι ἀθρήντος μένω
κόλλυδά μου δὲν φέρουν ποτέ,
διὰ τοῦτο ἀπαύστως, Χριστέ!
Ἐν τῷ τάφῳ μου στένω.

Ψυχασάδοτον πάλιν χθὲς ἦτο,
πλὴν δὲν ἴδθε νὰ μ' ἴδῃ κανεῖς,
οὔτε φίλος οὔδ' συγγενής.
Ὡ, τὴν τύχην μου φοιτῶ!...

Ἐν κἂν δάκρυ σποργῆς δὲν ἐχῆθῃ.
Δι' ἐμὲ εἰς τὸ χῶμα θερμόν,
οὔτε ἤκουσα χθὲς στεναγμόν
ἀπὸ φίλιτατα στήθῃ.

Ὅτε ἀπνους πρὸ ζώντων ἐκείμην
Ἐν φερέτρῳ, οἱ κοῦφοι θνατοὶ
Μ' ὑπνοχνοῦντο, οἱ βλάκες αὐτοὶ
Αἰωνίαν τὴν μνήμην.

Ἀλλὰ τὰρα οὔδεις μ' ἐνθυμεῖται
οὔδεις τὰρα μὲ κλαίει, οὔδεις.
Ἄχ! οἱ λόγοι τῶν ἦσαν ψευδεῖς
τῆς στιγμῆς παροδίται!

Κ' εἰς αὐτοὺς τοὺς φιλιτάτους μου, οἶμοι,
οὐς ἠγάπησα τόσοσιν πολὺ,
οὐς ἀκόμ' ἡ ψυχὴ μου φιλεῖ,
Ἐνεκρώθη ἡ μνήμη!...

Μ' ἐλπισμόνησαν ὄλοι—Τί κρίμα!
Δι' αὐτὸ δὲν κοιμῶμ' ἐν γαλήνῃ
Μ' ἐλπισμόνησεν ἐτι κ' Ἐκείνη,
Δι' ἦν ἔλεσα θῆμα.

«—Ἐάν, μ' ἔλεγε, σὺ τελευτήσης
εἰς τὸν τάφον σου, φίλε, ἐγὼ
Ἐρχομένη θά κλαίω, θ' ἀλγῶ
καὶ ἐντός μου θά ζήσης.»

«—Θά σου δαίνω τὸ μνήμα μὲ ἀνθη.
Θά ποτίζω μὲ δάκρυ τὸ χῶμα.»
Ἀλλὰ φεῦ! τὸ στερεῦσαν τῆς θυμᾶ
Δι' ἐμὲ δὲν ὑγράθη.

Μ' ἐλπισμόνησαν ὄλοι—Τί κρίμα!
Δι' αὐτὸ δὲν κοιμῶμ' ἐν γαλήνῃ
Μ' ἐλπισμόνησεν ἐτι κ' Ἐκείνη,
Δι' ἦν ἔλεσα θῆμα!...

Ἦδη πλέον ζῶν δὲν εὐρίσκω
Ἐν τῇ μνήμῃ!... Αὐτὴ ἐξηντλήθη
Μὲ φονεύει ἀπόνως ἡ λήθη.
Τὰρα πραγματι θνήσκω!

Ἐν Βαφοχωρίῳ.

Ἀχιλλεὺς-Ταβουλάρης.

ΚΡΙΝΟΝ ΕΝ ΧΙΟΝΙ

(Δαπωνικὸν διήγημα)

Α'

(Συνέχεια ἀπ' ἀρ. 17 σελ. 138).

Τὰ τέσσαρα ἐλατθηκα ἦσαν συνδεδειμένα διὰ στερεοῦ δερ-
ματινοῦ ἱμάντος. Ἐδίδγει δὲ τὸ μὲν πρῶτον ὁ ἐμπειρότατος

περί τήν χειρουργίαν τών βένων Λάρς, τόν όποτον από τινος είχε προλάβει εις τήν ύπερσίαν του ό έμπορος, τό δεύτερον αυτός ό Λάινδ, τό τρίτον ή σύζυγός του, τό δε τελευταίον κατείχεν ή λαπωνίς ύπερέτρια Μάγια, φέρουσα και τό πολύτιμον λίθον επί τών γονάτων της· τέλος όπισθεν τού τετρα- του ελακθρου ήτο προπδεχόμενος γηραιός βένος, προσωπίμενος όπως έπιθεκδύνη πως τήν πορείαν της συνουσίας κατά τήν κατάστασιν τών κινδυνωδών κλιτύων.

Ήδη πάντες έατός τού Λάρς εύρίσκοντο εις τās θέσεις των και οι βένου άνήτοχοι περιέμενον άνοπομένως τόν συριγγόν τού οδηγού, ήτοι τό σύνθημα της άναχωρήσεως. Ούτος δι' άρ' ου' ήρδούτιτε νά παραλάβη εις τό ελακθρόν του τιμαχίον πεπληγός, κρείτος και δοχίον προς παρασκευήν ρορήματος· διό τό γένμα τών οδοιπόρων, έρωψε τελευταίον βλέμμα επί τών ελακθρων και άρ' ου' έδεδουκώθη ότι τά πάντα είχαν κα- λώς, άνέβη εις τήν θέσιν του.

— Προσοχή! άνίεραζε, τά ήνεί εις τās χείρας και άνα- χωρούμεν

Ήχος· ήρμύ και ξηρόν έπεκράτει τήν ήμέραν εκείνην, λεπτή δε χιών πίπτουσα ήπύ πριάζει είχε καλύψει τήν σκληράν των πάγων επιφάνειαν, καθιστώσα ουτως εύκολωτέραν τήν πορείαν. Τά περι τού; οδοιπόρους έκτινέμενκ έπ' άπειρον λευκά πεδία έχρωματίζοντο· ήδη ώχροροδίνα υπό τού βορείου σέλαος, τό όποτον προτέδιδε φανερατικην άποψιν και όνειρώδη αίγλην εις τόν κορυφόν ήρζοντα.

Υπό έμπειρον οδηγόν και υπό τού ήρον τών κωδωνίτιων των έρεθίζόμενοι οι βένου διέτχιζον τήν χιόνα με βάδισμα ταχύ μέν, αλλά ρυθμικώτατον και οίονει μηχανικόν. Συχνό- τατα δε κατά τό διάστημα της πορείας ή κυρία Λάινδ έστρε- φεν άνήσυχον βλέμμα προς τό τελευταίον ελακθρον, όπου τό προσκλις βέρως έκινεώετο, συνιστώσα μίγιστην προσοχήν και σύνεσιν εις τήν πίστην της θεοράκαιαν.

Τέλος, μετά έξάμωρον άδιάλειπον πορείαν ό οδηγός· έστρατά- τατα τήν συνουσίαν.

— Κύριε, ειπε, διηνώταμεν μόνον πάντε λεύγα και μόλις μετά δύο ώρα; θεφράστικεν εις τήν καλύβην, όπου άναπαύονται οι οδοιπόροι και ή όποια εύρίσκαται εις τό ήμισυ της οδού με- χει Κουτοακίνο. Επείτην άφήτικεν τού; βένου; άναπαυώσαι.

Άποευχθέντες τότε οι βένου ήχισαν ν' άναπαύωσι τήν χιόνα ζητούντες τήν τροπήν των, τ. ή. τήν άκρίαν βρωδη χλόη, ήτις μόλις φαιται εις τās πολιές χώρες· ό δε Λάρς κατά τό διάστημα τούτο ήσχολείτο άναλύων πάγον όπως παρασκευάση τό γένμα.

— Δός μοι τό τίκνον μου, Μάγια, ειπεν ή κυρία Λάινδ· πρέπει νά τώ δώσω τήν τροπήν του. Άλλά έπειδή θά έκινώ- νικη βεβαιώς τό άθρον πλασμα εντιθέμενον εις τότον ψυχος; ή μήτηρ δέν έζήγαγεν αυτό από τού λιανου, άλλ' έξηπλώθη αυτή κρητής επί τών χιόνων, ως ήφάττουσιν αι ίθχηνείς, και μιδιώσα εις χαράς τό ήθάλκι.

Τήν συγκίνηταίν τούτην σκηνήν παρατηρήσας ό εύτυχός πατήρ, άνιμαζε γελών όπως κούψη τήν συγκίνησιν του:

— Μοι φαίνεται τώρα ώ; λυπη άρτος; θαλάζουσα τόν άρατόλον της...

(Καταει συνέχεια)

Αγλαία Α. Ποσειδωνίου.

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΜΑΣ

(Συνέχεια και τέλος από άρ. 16 σελ. 126.)

Εάν ή διεξαγωγή τών τελετών ήται όμολογουμένως πολ- λά; προτιμή; ή θεραπεία τούτων είναι έργο της δημοσιογρη-

φίας· αυτά, ως ούδέποτε άπατώτα, πάντοτε δε εξ άγαθής προαιρέσεως συμβουλεύουσα, είναι ή μόνη κατάλληλος νά ύπο- δείξη τήν γινόμενην έννοια εν ταις εξετάσειν ύπερβολήν επι- δείξωσ από μέρους τών διδασκαλων, οι πλείστοι τών όποιων εν άκταλλήλω όλως καιρω έπιλαμβάνονται νά επιδείξωσι τās ίδιαις αυτών γνώσεις ενω δε εξετάζουσιν άλλους ύπο- βάλλονται αυτοί οι ίδιοι εις εξετάσεις, παρακωφόμενοι πολ- λάκις εις γελοίας ρητορικάς έξάρσεις και άκτανύτητα φι- λοσοφηματά· τοιαύται μικροεπιδείξεις συνήθως επί τό ήλα- ρώτερον δικήτουσι τού; περισταμένους, βεβαιουμένους περι τής σχολαστικότητος του εξετάζοντος.

Ή έπειρα πολλών εξ αυτών περι τό θέτειν τās διαφόρους προς τού; εξεταζόμενους έρωτήσεις, ή ή σκεπτικης της συμπε- ριφοράς κατά πέν έτος γίνεται πρόξενος της άποτυχίας πολ- λών μαθητών ίκανών άλλως και αξιοσυστάτων. Έντελώ; άγρω- στοι παιδαγωγική; και ήκιστα ψυχολόγοι, άδιαφοροῦσι περι τής άπογοητίσεως τών μικρών, δια τούτο όσακις τόχωςιν ά- πένακτι άδυνάτου τινός· μαθητού, μη άπαντιώτος εις τās έρω- τήσεις των μηχανικώς ως ένστικματικώς άποθυνοῦσιν αυτοί ταύτας, εξαγροῦνται και μορραζουσι, κατακρούοντες τού; εξεταζόμενους, μη συγκινούμενοι ουδέ πρό των άθών διακρίων τών μικρών βλαπτιζόμενων των. Έκτίφθησαν όμως τί ύποφέρει τήν στιγμήν εκείνην ή καρδιά του μικρού πρό τόσου πλήθους άποτυχιάνοντος, ουχι διότι δέν είργάτην ως έκρεπε, άλλ' άπλώς διότι κακώς έτίθηται αυτώ αι έρωτήσεις; ή φαντά- ζονται ότι δέν ήγει και αυτό φιλοτιμίαν τήν όποιήν μάλατα όφείλουσιν αυτοί νά περιέπωσι· και ουχι νά καταστρέψωσι λε- ληθότως ουτω;

Τήν άλλην απόδειξιν περι τής ελλείψεως παιδαγωγικων γνώσεων προ' ήμιν, ήν άποτελει ή άσύγχεστος άμεθοδία πολλών σχολικων βιβλίων, παραλείπομεν ένταῦθα ένδιατρι- βοντες εις τό ζήτημα τών ήξετάσεων. Άλλά πως νά συγής τις όταν αίρης άκούση εν δημοσία άνακηρύξει των βιβλίων νά χαρακτηρίζεται ό μιν ως εύρηής, ό δέ ως τούτ' αυτό βλάζ, ύποδεέστερος κατά τās ρητοικάς δυνάμεις, τού ήπερωνωόμεν τεκτοώεις;

Τούτο έκτός της άπρεπείας, ήν ενίχει, ειπε και λίαν κατα- στρεπτικόν δια τήν πρόβιν μας εν γένει. Ουδέεις βεβαιώς δύναται νά άρνηθ ή οι μικροί ουτοι ειπε οι μέλλοντες νά άποτελέσωσι τήν κοινωνίαν. Όταν έπομένως εις αυτου; διδά- τασμαν τοιαύτην αυτοπεριφρόνησιν, πως είναι δυνατον νά περι- μινώμεν πρόβον, αφού ουδέεις εξ αυτων, ως ών πιστευόμενος περι τής βλακείας του, θα έπιχειρή και τό ήλαγιστον, άνα κώμα τώρο ύπερτερον των ρητοικών του ήοναριων; Ή πρό- βος ούδέποτε παρακαλοῦσθαι ανθρώπου, μη έχοντες πικροί- θησιν, ή ήμιν.

Τουναντίον ναι, ω ότι έπρεπε τό κοινοτικόν σχολειον, αντι ν' άποκρίνη, μάλλον ν' άναπτύσση τήν διανοητικην και ήθικήν των παιδων αυτανόγημα, τούθ όπειο είναι ή κυρία φρασι τού προσημοῦ του.

Κλέων Κουτσουδάκης.

ΛΑΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΑΙΜΙΑ

Β'

Τό αίμα, χωρίς ή ποιότη; των εν αυτώ στοιχείων νά μι- ταθληθ ή, ύπόκειται ουχ ήττον εις ήλλοιωσιν· ή, ό, τι άρροα- τας άνελογίας και τήν ποιότητα των στοιχείων τούτων.

Ούτως ή ἄνευ, τὸ λαϊκὸν καὶ τ' ἄλλα δυνάτον νὰ εὐρεθῶσιν ἐν μικροτέρῃ ποσότητι, ὡς τοῦτο γίνεται κατ' ἀνάγκην κατόπιν αἰμορραγίας, καὶ τότε τὸ αἷμα καθίσταται ρευστότερον, πηγιώτα βραδυτέρου, διότι ἡ ἐν αὐτῷ ποσότης τοῦ ὕδατος συγκριτικῶς αὐξάνεται. Ἄλλ' ἰδίᾳ ἡ ἐλάττωσις τοῦ κρημῶν τῶν αἰμοσφαιρίων ἀποτελεῖ τὴν μᾶλλον συνήθη καὶ τὴν μᾶλλον συβρῆν ἁλλοίωσιν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐρυθρῶν αἰμοσφαιρίων δύναται εἶς 127 γράμμαιον ἐπὶ τοῖς 1·00 γραμμ. αἵματος γυναικὸς ἀπεκτραμένου (ὡς εἶδον ἐν τῷ ἑρκεσίνῳ τεύχεϊ) νὰ κατέλθῃ εἰς 100 ἐπὶ τοῖς 1000, εἰς 65 καὶ ἐτι ὀλιγώτερον. Ἡ ἀθίναις αὕτη εἶναι γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα ἀναιμίας.

Ἡ λέξις αὕτη σημαίνει ἄλλοιψιν αἵματος, ἴσως δὲν εἶναι ἀκριβὴς ἡ δοθεῖσα αὕτη ὀνομασία. Διότι πρόκειται περὶ ἐλάττωσις τοῦ κρημῶν τῶν ἐρυθρῶν αἰμοσφαιρίων κυρίως εἰπεὶ δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ ἀναιμίᾳ ἄλλοιψιν αἵματος, ἀλλὰ μόνον ἐπίπλοια, οὕτως εἰπὴν, μίξις αἰμοσφαιρίων. Φρονούμεν δὲ ὅτι προτιμότερον εἶναι ὅπως ὁ ὄρος ἀναιμία ἀντικαταστήθῃ διὰ τῆς λέξεως ἀφαιμοσφαιρίωσις, διὰ τοῦ ὅρου τοῦτου ἐννοοῦντες τὴν εἰς ἐρυθρὰ αἰμοσφαίρια ἰνδείαν τοῦ αἵματος.

Διὰ τῆς λέξεως ἀναιμία γενικῶς ὑπονοεῖται ὅχι μόνον ἡ ἐλάττωσις τῶν αἰμοσφαιρίων, ἀλλ' ἐτι πᾶσα ἰσχυρότης τοῦ αἵματος. Ὑπὸ τὸ ὄνομα χλωρώσις ὑπονοεῖται ἡ ἀναιμία τῆς ἀναπτύξεως τῶν νεανίδων, ἥτις συνίσταται ἐπίσης εἰς ἐλάττωσιν τοῦ κρημῶν τῶν ἐρυθρῶν αἰμοσφαιρίων.

Τὰ αἴτια τῆς ἀναιμίας εἰσὶν: αἰμορραγίαι, ἀνεπαρκὴς τροφή, ἄλλοιψιν κρημῶν αἵρος καὶ φωτός, ἀποχὴ σωματικῶν ἀσκήσεων, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν ἡ ἀναιμία ὀφείλεται εἰς τὴν κακὴν κατὰστασιν τῶν πεπτικῶν ὀργάνων. Μὴ ἰργαζομένων φυσιολογικῶς τῶν πεπτικῶν ὀργάνων, τὰ προϊόντα τῆς πέψεως εἰσὶν ἐλάττωματικὰ καὶ ἀδυνατοῦσι πλέον νὰ προμηθεύσωσιν εἰς τὸ αἷμα τὰ χημικὰ αὐτῷ ὕλικά, τόσον ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ποσότητος, ὅσον καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ποιότητος.

Ἡ ἀναιμία ἀπαντᾷ μᾶλλον παρὰ τῆ νεαρῇ ἡλικίᾳ ἢ παρὰ τῇ ὡρίμῳ, παρὰ τῇ γυναικί ἢ παρὰ τῷ ἀνδρὶ, ἐν ταῖς πόλεσιν ἢ ἐν ταῖς ἐξοχαῖς. Ἡ ἀναιμία τῆς ἀναπτύξεως, εἰδικῶς ἀπαντᾷ παρὰ ταῖς νεάνις, καλεῖται, ὡς ἐβήμεν εἰπόντες, χλωρώσις. Ἀναιμίας ἐπίσης προκαλοῦσιν αἱ μακροχρόνιοι νόσοι, ὡς ὁ τυφοειδὴς πυρετός, ἡ φυματίωσις κτλ.

Τὰ πρώτιστα συμπτώματα τῆς ἀναιμίας εἰσὶ κελιδνότης τοῦ προσώπου, ἀποχρωμάτωσις τῆς ἐπιδερμίδος, κεφαλαλγία, ἐμβοαὶ τῶν ὠτων, ζῶηροι παλμοὶ τῆς καρδίας, γαστραλγία, μιλαγχολία, ἀπνία, νωθρότης, ἀνορεξία, δυσκοιλιότης, ἀδυναμία, συγχοπία.

Τὴν ἀναιμίαν συνοδεύουσι συχνάκις ἐκδηλώσεις νευρικαί, ἐν αἷς τὴν πρωτίτην κατέχει θίσις ἢ ἔσθερία. Ἡ ὕστερα φαίνεται ὅτι ἔχει πρώτην ἀρχὴν τὴν ἀναιμίαν, ἥτις ἐκλείπει μὲν, ἀλλὰ καταλείπει ἔχον τῆς διαβάσεώς τας.

Ἡ ἀναιμία προδιαθέτει εἰς ἄλλας νόσους, ἕνεκα τῆς ἐξ αὐτῆς ἀδυναμίας καὶ τῆς ἐλάττωσις ἀντιστάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἐκ τούτου μέγας ὁ ἐξ αὐτῆς κίνδυνος.

Ἄν καὶ δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐκροβήσωμεν τὰς ἀναγνωστρίας τῆς «Βοσπορίδος», οὐχ ἤττον καθήκον ἔχομεν ν' ἀναφέρωμεν ὅτι ἡ ἀναιμία προδιαθέτει εἰς τὴν πνευμονικὴν φυματίωσιν, εἰς τὴν παραφροσύνην, εἰς τὴν ὕστερίαν καὶ εἰς πολλὰς ἐπιδημικὰς καὶ λοιμωδίας νόσους.

Τί ὀρεῖλομεν ν' ἀντιτάξωμεν κατὰ τοῦ κακοῦ τούτου; Ποιὰ τὰ μέσα; Ἐκ τῶν ρηθέντων εὐνόητα ἀποβαίνουν ταῦτα. Καθαρὸς αἷρ, εὐήλιος, κατοικία, σωματικαὶ ἀσκήσεις καὶ τὸ

σπουδαιότερον τροφὴ εὐπαπτος καὶ θηπιτικὴ. Δι' αὐτῶν ἀνακόπομεν τὴν πορείαν τῆς νόσου, ἥτις, ὀρεῖλομεν νὰ προηβήσωμεν τοῦτο, ὅχι μόνον τοῖς προτεβελωμένοις ὑπὸ τῆς ἀναιμίας κατατρώχῃ καὶ προδιαθέτει εἰς νόσου δεινότερας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ γεννώμενα τέκνα μεταδίδει τὴν καχεξίαν, ἥτις ὑπονομεῖ τὴν τρυφήν αὐτῶν ἡλικίων.

Φάρμακα εἰδικὰ κατὰ τῆς ἀναιμίας ἡ ἐπιστάτην διχθίται πολλά. Ἐξ αὐτῶν ἀναφέρωμεν τὸν σίδηρον, τὴν λείναν καὶ τὰ πικρὰ βόταν.

Καταλόγοντες ὀρεῖλομεν νὰ τύστικώσωμεν τὰς ἀναγνωστρίας τῆς «Βοσπορίδος» ὅπως ἐν τῇ ἀναιμίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἵσως δὲν ἀποδίεται μεγάλη σημασία, διαβλέπωσιν ἁεῖότε ὑποῦλον καὶ δαινὸν ἐλθρὸν, νὰ σπαύθωσι δὲ μετὰ τὰ πρώτα συμπτώματα εἰς μύστην τῆς θείας ἱατρικῆς. Χρόνοντιβεῖν ἢ θεραπεύεσθαι διὰ τῶν φαρμακῶν τῆς κοινῆς αἰσθητικῆς καὶ τῶν γυμνασίων εἶναι αὐτόχρομα αὐτοκτονία καὶ δουλονομία τῶν τιμητῶν αὐτῶν ἀγγέλων.

Μιχαὴλ Σωφρονιάδης, φαρμακεύς.

ΕΝ ΒΛΕΜΜΑ ΠΕΡΙΞ

Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Σωφρόνιος.

Ἡ δέλτος τῶν δικημάτων τοῦ ἴτους τοῦτου νεαρῶν ἐπισημασία κατὰ ἐν ἐτι διὰ τοῦ θανάτου τοῦ πολυαδάρτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κυροῦ Σωφρονίου γεννημένου ὑπὲρ τῶν αἰῶνα. Ὁ ζείωντος ὑπάρχης σπανίος τύπος ἐθνάρχου, ἐγεννήθη ἐν Ἰβελίῳ τὸ 1798 ὀνομασθεὶς Σαῦρος μέχρις αὐ, τὸ 1820, χειροτονηθεὶς διάκονος, μετῴνομασθη Σωφρόνιος. Τὸ 1839 ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ τότε Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ ΣΤ' μητροπολίτης Χίου, τὸ 1855, προήχθη εἰς τὴν μητροπολίαν Ἀμκεσίας, ὅπου διέμεινε μέχρι τοῦ 1863, ὅτε, παραιτηθέντος τοῦ τότε Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Β', ἐκλήθη εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ, ἀναδειχθεὶς πρότυπον πατριάρχου. Ἀλλὰ τὸ 1867 ἀσθενήσας παρητήθη καὶ διέμεινε ἰδιωτεύων μέχρι τοῦ 1870, ὅτε ἀποθανόντος τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Νικάνορος, ἀνέλαθεν εἰς χεῖρας σιδηράς τὰς ἡμέρας τῆς κλυδωνιζομένης τότε Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας καὶ κατώρθωσα νὰ φέρῃ αὐτὴν εἰς γαλήνην ἐγγαρχίας διὰ χρυσῶν γραμμάτων εἰς τὰς δέλτους τῆς νεωτέρας ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τὸ ἀγαθὸν αὐτοῦ ὄνομα.

Χρυσόβέργης Γεωργίου. Ἐπίσης κατέλιπε τὸν βίον ὁ ἐνταῦθα ἐθνικός εὐεργέτης Χρυσόβέργης Γεωργίου, οὗτος ἡ μνήμη ἴσεται ἀγῆρω καὶ ἀληθός.

Ἐπιτροπὴ Κυριῶν ἐν τῇ «Μεταμορφώσει» Κοντοσκαλίου. Ὑπὸ τὴν τίτλον τοῦτον συνέστη ἐσχάτως ἐν Κοντοσκαλίῳ ἀδελφότης ἀποσκοποῦσα τὴν περιθαλψὴν τῶν ἀπόρων τῆς κοινότητος ἀσθενῶν. Βεβαίως καθ' ὅλα ἀγαθὴ καὶ φιλόνηρος ἡ προδιαγραφομένη δρᾶσις τοῦ εὐεργετικού σωματείου ἀλλ' ὅτι ἐν αὐτῇ ἐπισπάται τὸ ἀμείριστον διαφέρον ἡμῶν εἶναι ἡ σύστασις τριμελοῦς ἐπιτροπῆς κυριῶν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ σωματείου δι' ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν καὶ εἰσπράξεως τῶν συνδρομῶν αὐτῶν διὰ γυναικῶς εἰσπράκτορας καὶ διὰ τῆς περιθαλψέως ὁμοῦλων ἀπόρων ἀσθενῶν. Εἶθε ἡ φιλονηρία τῶν Κυριῶν Κοντοσκαλίου προσκαλουμένη εἰς τὴν κοινωφελῆ ταύτην δρᾶσιν νὰ φανῇ ἀνταξία τοῦ σκοποῦ καὶ πρότυπον μιμησεως εἰς ὅλας τὰς ὁμογενεῖς κοινότητας καταγεῦσα τὴν γυνικῶς δυστυχῶς ἐπικρατούσαν ἐν αὐταῖς γυνικεῖαν ἀρχὴν καὶ ἀμουσίαν.

Αἱ ἐν Ἀθήναις Γυναικεῖαι Φυλακαί. Εἰς Ἀθήνας παρὰ τὸ Ἐρμηῖον Ἰδρυοῦνται ἤδη σωφρο-

στικά γυναικεία ρολοκιά δαπάναις τῆς Α. Μ. τῆς φιλαν-
θρώπου βασιλείας τῆς Ἑλλάδος Ὅλας κατὰ τὸ προδια-
γραφὸν σχέδιον τοῦ λοχαγοῦ κ. Κ. Μεσσαλᾶ. Ἐν αὐταῖς διὰ
τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίης καὶ τῆς τακτικῆς ἰγυαίας,
ὑπὸ τὰς περιποιήσεις καὶ τὴν ἐποπτείαν φιλανθρώπων κυριῶν
θὰ καθοδηγῶνται πρὸς τὴν εὐθείαν ὁδὸν αἱ δυστυχεῖς γυναι-
καὶ αἱ φτωχὲς αἱ παραπληρηθῆσαι εἰς τὸ φρικῶδες τοῦ ἐγκλη-
ματίου στάδιον. Τὸ ἔργον, καταρκῶς μίγα καὶ ἄγιον, δὲν
ἔχει ἀνάγκην ἐπαίνων οὐδὲ σχολίων.

Βιβλιοκρισία.— **Τὸ πλοῖον τοῦ μαθητοῦ** ἀνε-
γνωστικὸν εἰς κύκλους 4, τὴν 5 ὑπὸ *Ἀποστ. Σαρηγιάννη*
καὶ *Ἀχιλ. Μοσχολοῦλου*.

Ἐν τῷ μίση τῆς ἀπείρου πληθῆος διδακτικῶν βιβλίων τῆς
ἀνωρελῶς ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὑπερπληρώσεως τὰ βιβλιοπω-
λεῖα, πολυτίμων ἀλλοθῶς ἐκδιδουμένων παρέχουσιν εἰς τὴν παι-
δαγωγικὴν ἡμῶν κίνησιν οἱ συγγραφεῖς βιβλίων, οἷον τὸ ἀ-
νωτέρω. Οἱ κ. κ. Ἀπόστολος Σαρηγιάννης καὶ Ἀχιλλεὺς Μο-
σχόπουλος, διακρίνοντες ἐν τῷ διδασκαλικῷ κόσμῳ διὰ τῆς
πολυτίμου αὐτῶν ἐκπαιδευτικῆς δρασίης, τὰς αὐτὰς ἀρχὰς
ἀνελευτικιστικῆς καὶ συγκεντρικῆς μεθόδου ἐκφραζοῦσιν
ἐν τῷ ἔργῳ αὐτῶν κατὰ τρόπον ψυχολογικώτατον καὶ παι-
δαγωγικώτατον. Θεαρρουντικῶς δύνανται νὰ εἴπω ὅτι τὸ
πλοῖον τοῦ μαθητοῦ εἶναι τὸ τελειότατον τῶν τῶς
ἐκδοθέντων ὁμοειδῶν βιβλίων, μόνον δὲ οἱ διδάσκαλοι οἱ ἐνεκα
ἰδίας ἀτελείης μὴ δυνάμενοι νὰ ἐφαρμόσωσι τὸ ἐν αὐτῷ δια-
γραφόμενον λαμπρὸν καὶ τόσον ἀνεურμηθῆν ἐσχάτως διδα-
κτικὸν σύστημα τῶν ἐλλογίμων αὐτοῦ συγγραφεῶν δὲν θὰ
σπεύσωσι νὰ κερπωθῶσιν ἐν τῷ ἔργῳ αὐτῶν τὰς ὠφελείας, ἅς
προωρισταὶ νὰ παρέσχη τῆ καθ' ἡμᾶς κατωτέρῃ παιδείῃ
τοιοῦτο πολυτίμον διδακτικὸν σύγγραμμα, ὅπερ, μνοῦν ἀσυναί-
σθητως τὸν μαθητὴν εἰς τὴν *γνώσσαν*, τὴν *ἠθικήν*, καὶ τὸν
βίον, καὶ μόνον ἀνεῖ τῶν ἄλλων μαθημάτων θὰ ἔσκει ν' ἀπο-
τέλῃ ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ αὐτοτέλες τι σύστημα γνώσεων.

Στοιχειώδης Γραμματικὴ εἰς τὴν 2 ὑπὸ *Γεωργ.*
Καρατζᾶ. Γνωστὴ πλέον ἐν τῷ ἐκπαιδευτικῷ κόσμῳ ἀπέβη
ἡ δεξιότης καὶ ἐμπειρία τοῦ κ. Γ. Καρατζᾶ ἐν τῇ διδασκα-
λίᾳ τοῦ γλωσσικοῦ μαθήματος εἰς τὰς δημοτικὰς ἰδίαι τάξεις,
τοῦθ' ὅπερ εἶναι καὶ τὸ δυσχερέστερον τῆς διδασκαλίης ση-
μαίον. Ὅθεν ὀλίγοι θὰ ἠδύναντο ν' ἀμιλληθῶσι πρὸς αὐτὸν
ἐν τῇ συγγραφῇ ταιούτων ἰδικῶν βιβλίων. Ἡ **Γραμμα-
τικὴ** τοῦ κ. Γ. Καρατζᾶ δὲν εἶναι ἡ *ξηρὰ ἐπιστήμη τῶν*
λέξεων, ἀλλὰ ζῶσα ἐξελίξις καὶ προῖων συνειρμὸς τῶν γλωσ-
σικῶν τῆς νεοελληνικῆς φαινομένων, ἐξ ὧν αὐτομάτως, τομι-
ζαί, προκύπτει εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ παιδὸς ἐκμάθησις τῆς
γλώσσης ἔτι τόσον διὰ τῶν *καρῶν*, ὅσον διὰ τῆς αὐτενερ-
γοῦς διδασκαλίης τῶν γυναικῶν καὶ συνθετικῶν ἀσκήσεων.

Τοῦ αὐτοῦ: **Αἱ πρῶται συνθετικαὶ ἀσκήσεις**·
Ἔργον πολυτίμον καὶ ἀπεραιωτικὸν εἰς διδασκάλους καὶ μα-
θητὰς, κατὰ ζῆλον τῶν Γερμανῶν Herberger καὶ Daering
ζωτικώτατα μορφοῦν καὶ ἀνεκπύσασιν τὴν γλωσσικὴν τοῦ μα-
θητοῦ αὐτενεργεῖαν διὰ συστήματος προδιεγραμμένου καὶ γε-
νητικοῦ. Συγγραφοῦν ἀπὸ καρδίας τῷ κ. Καρατζᾶ διὰ τὸ ἀ-
ξιοσύστατον τοῦτο ἰδικὸν αὐτοῦ πῶνμα.

Ὁ Αἰμίλιος τοῦ Ρουσσώ, μετάφρασις ὑπὸ *Κων-
στατίνου Γ. Καβαλιεράτου*, εἰς τὴν 2, πρὸς χρῆσιν γο-
νήων καὶ διδασκάλων. Περιττὴ βιβλιῶς θὰ ἦτο ἡ διὰ μα-
κρῶν συστάσεως τοῦ πολυκόστου τοῦτου ἔργου τοῦ ἀθανάτου
Ρουσσώ. Ὅθεν ἔκαστος ἀκριβῶς κερταί εἰς τοὺς ὁμογε-
νεῖς γονεῖς καὶ διδασκάλους ὁ ἑλλόγιμος αὐτοῦ μεταφραστὴς

προσάγων αὐτὸ εἰς πρόχειρον γινῶσιν. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον τεῦ-
χος συνιτωμένῃ ἰδίᾳ εἰς τὰς μητέρας ὡς περιέχον πλείστας
θεμελιώδεις διδασκαλίης περὶ τῆς φυσικῆς τοῦ βρέφους καὶ
τοῦ παιδίου ἀνατροφῆς, τὸ δὲ β' ὡς ἐπεκτεινόμενον εἰς φιλο-
σοφικώτερας παιδαγωγικὰς θεωρίας ἢ παραμύθους τῆς ἀνα-
γωγῆς ἔργου τοιοῦτου ὑπὸ τῶν διδασκάλων καὶ γονέων θὰ
ἰσθμῶναι ἀσύγγνωστον ὀλιγοῖν εἰς τὰ παιδαγωγικὰ τῶν
καθ' ἡμᾶς.

ΟΙΚΙΑΚΑ

Παρασκευὴ πρασίνου χρώματος.— Ὅταν ἐν τῇ μαγικῇ
χρειαίσει πρῶτον γρῶμα πρὸς χρωματισμὸν γλυκύματος, ἢ ἐμ-
βάματος (σάλτας) ἢ ἄλλου τινός, μὴ ἀγοράζετε ἔτοιμον πρα-
σίον βαρῆν, οἷοτι ἴσως τὴν πρᾶξιν ἐκτε-
λεῖτε καὶ ἀληθινῶς. Ἀλλὰ κοπιᾶσατε καλῶς εἰς ἴδιον (γοῦδι)
πολλὰ φύλλα χλωπῶτος (σπανακίου), στέφαιτε τα εἰς ἀβαθὴ ζύτραν,
τὴν ὁμοίαν θέτετε ἐπειτα εἰς τὸν κλίβανον. Ἐκτὶ ἡ πρᾶξις χρωμα-
τιστικῆ ἢ ἀναβαίνει καὶ ἐπιλείπει εἰς τὸ ὑγρὸν τὴν συνέζετε λοι-
πόν, τὴν κερταί ἀπὸ τρυπητῶν καὶ μεταχειρίσασθε.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἐρωτησίς.

— Ποῦ ἔμπορεῖ νὰ εὐρεθῇ κεραλὴ γυναικῶς κερτούσης ζῆνα
μυστικά;

Ἀπάντησις.

— Μόνον ἐκὶ γραμματοσῆμου.

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Κφ. Δ. Α. Ἀδριανούπολιν. — Προσεχῶς ἀποστέλλομεν
ἀποδείξεις πρὸς ἑσπέρην καὶ κατάλογον τῶν αὐτῶν συνδρομη-
τῶν. Εὐχαριστοῦμεν. — **Κφ. Κ. Ζ.** Κίον. Ἐπιστολὴ εὐχρη-
στῶ κ. Ζ. ἐκ πρώτου. — **Κφ. Δ. Χ'** Ν. Μοναστηρίου. Ἐγράφομεν
προσεχῶς συναποστέλλουσαι καὶ ἐπρώτης Πηγάς. —
Κφ. Γ. Μ. Κιουμουλτζίκον. Ἀναμένομεν ἀπάντησιν ἥτις,
παρακαλῶ, μὴ βραδύνη. — **Κφ. Τ. Τ.** ἱατρῷ Βατοῦμ. Γράφομεν διὰ
τοῦ αὐτοῦ ταχυδρομίου συναποστέλλουσαι καὶ φύλλα. — **Κφ. Ν. Σ.**
Ν. Ὁδὸν ἠσόν. Παρακαλῶ νὰ ἔχωμεν ταχέως ἀπάντησιν. — **Κφ.**
Π. Α. Ὁδησόν. Γράφομεν προσεχῶς, συγγνώμην διὰ τὴν βραδύνη-
τα. — **Κφ. Δ. Π.** Παραμυθίαν. Ἐγράφομεν καὶ ἀναμένομεν
ἀπάντησιν. — **Κφ. Ι. Κ.** Βουρδούρ. Ἀττάλειαν. Ἐγράφομεν,
ἀναμένομεν ἀπάντησιν. — **Κφ. Ν. Κ.** Κάτρον Ματαρί. Ἀνα-
πομόνος ἀναμένομεν εἰδήσεις σας. Παρακαλῶ, γράψαι. — **Δδ. Μ.**
Κ. Φ. Ἀθήνας. Ἐγράφομεν, ὁμῖν, φροντισομεν περὶ λέξεως. —
Δδ. Φ. Α. Πέραν. Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων ἄλλα δὲ θεοῦ κε-
λεύει. — **Δδ. Θ. Κ.** Κανδύλι. Ἀναμένω φιλιότη, κατὰ τὰ
γραφίματα. — **Κφ. Κ. Χ'** Βαθουρράκ. Ἐγράψαι μεθόσε εὐχά-
ριστα περὶ ὁμῶν. — **Δδ. Α. Δ.** Σκούταρι. Πρὸς εὐχὴ ἢ Α. γρά-
φετε ἐκ μέρους μου στενωμένη χροῖου. Φύλλα ἀπεστέλλουσα κατὰ
νέαν διεύθυνσιν. Πάταξια, φιλιότη, ἦτο ταχυδρομικὴ καὶ οὐχὶ τοῦ
δικηπρωτοῦ μας. — **Κφ. Γ. Σ.** Φανάριον. Συγγνώμην προσε-
χῶς ταῦτα κανονίζονται. Ἐνεκα πληθῶρος ὀλης ἀναβάλλεται εἰς
προσεχὲς ἡ δημοσίευσσις. — **Κφ. Θ. Α.** Ἑλλ. Φιλ. Σύλλογον. Φύλλα
ἐπιστέλλουσα. Ἀναμένομεν πολυτίμον ὁμῶν συμπαρί. — **Κφ. Ν. Ζ.**
Γαλατῆ. Ἀποστέλλομεν διὰ κ. Ι. Κ. προσεχῶς. — **Κφ. Γ. Χ.** (Κ.
Κ.) Μακροχωρίον. Καίτη ἀναρτησά δὲν εἶναι, ἐν τούτοις εἰ-
δικὸς λόγος νὰ ἐκώλυσε νὰ σῆς εὐχαριστήσω, θὰ σῆς τον εἶπω προ-
σεχῶς.

Ἦθος τοῦς ἐρωτῶντας ἀπαντῶμεν ὅτι ἐνεκα πληθῶρος ὀλης
ἀνεβλήθη ἔχρις ὧρας ἡ δημοσίευσσις δὴλωσις τῶν ἀνὰ τὰς διαφό-
ρους πολεῖς ἀνταποκριτῶν ἡμῶν, γενήσεται δὲ προσεχῶς.

ού διαπλάττονται αί λοιπαί, εἰς τὴν διάπλασιν δὲ ταύτην ἀναντιρρήτως ὡς θεμελιώδεις στοιχείων, ὡς ἀρχέγονον κύτταρον ἐξελέγξας τρόπον τινά, συναποφέρει μόνον ὅτι παρέλαβεν ἐκ τῆς κατ' ὄλκον ἀνατροφῆς καὶ τῆς φοιτήσεως εἰς τὸ λαϊκὸν σχολεῖον.

Ὅθεν πρὸ τῶν ἀναντιρρήτων τούτων ἀληθειῶν οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο ν' ἀρνηθῆ τὴν ἀναγκαιότητα καὶ ἀξίαν τῆς ἐθνικῆς μερίμνης, ἣτις εὐτυχῶς ἐπ' ἐσχάτων ἐπιδράσθη ἐπὶ τὴν δημοτικὴν ἡμῶν παιδείαν.

Ἐπομένως ἀξία τῆς ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης καταδεικνύεται ἡ κεντρικὴ πνευματικὴ ἡμῶν ἀρχή, ἣτις ὡς φιλόστοργος μήτηρ ἀνέλαβε ζωτικωτάτην περὶ αὐτῆς φροντίδα διὰ τῶν ἐκπαιδευτικῶν αὐτῆς συνεδρίων τῶν συγκροτούμενων ὑπ' ἀνδρῶν ὁμηρῶν, παρὰ τῶν ὁποίων καὶ πολλὰ τὰ καλὰ συντελεσθήσαν ἤδη καὶ πολλὰ τὰ καλὰ ἐπεξῆς ἀναμένονται.

Καὶ τὰ μὲν μέχρι τοῦδε ληφθέντα ἐκπαιδευτικὰ μέτρα περὶ τὸν νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα, γνωσθέντα ἤδη διὰ τοῦ ἡμερησίου τύπου. Ὅτι ὅμως ἐξόχως πρέπει νὰ ἐπισημωθῆται τίς εἶναι ἡ ληφθεῖσα φροντίς περὶ τῆς βελτιώσεως τοῦ εἰδικοῦ καταρτισμοῦ τῶν διδασκάλων. Οὐδεμίαν δὲ ἀμφιβολίαν ἔχει πλείοστα θὰ ληφθῆ βεβαίως φροντίς ἐν τῷ μέλλοντι περὶ τῆς θηλείας παιδείας, ἰδιαίτερας, ἡ ὁποία, ἐνεκα εἰδικῶν λόγων, ἀναντιρρήτως, χωλαίνει ἄχρις ὥρας πολὺ πλείοστον τῆς ἄρρενος.

Ὅπως ἐλπίζομεν ὅτι ἡ ἀναγνωρισθῆ πλεον ἡ ἀναγκαιότης τῆς κατ' ἐκλαίκευσιν παροχῆς τῶν στοιχείων τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας καὶ γνώσεων τῶν παιδαγωγικῆς καὶ ὑγιεινῆς εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν τῶν ἑτάκτων παρθεναγωγείων, ἀποτελουμένη συνήθως ἀπὸ 15ετῆ καὶ πλέον κοράσια, ἅτινα κάλλιον πάντως νὰ γνωρίζωσιν ἀποφοιτῶντα πῶς νὰ διαρρυθμίζωσι τὸ λετὸν-οἰκονομικὸν ἰσοζυγίον τῶν καὶ νὰ καταγράφωσι τὰς ἡμερησίας δαπάνας τῶν, πῶς νὰ διαμορφώσιν κατὰ τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν τῶν τέκνων τῶν, πῶς, τέλος, νὰ θεραπεύωσι καὶ νοσοκομῶσι τὰ τέκνα τῶν καὶ ν' ἀπολυμαίνονται ἐν καιρῷ ἐπιδημιῶν, παρὰ πολλὰς ἄλλας μὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν σήμερον παρεχομένων εἰς αὐτὰς γνώσεων.

Ἐλπίζομεν ἐπίσης ὅτι θὰ καταργηθῆ βαθμηδὸν τέλειον ἢ ὑπὸ τὸ πρόσχημα δῆθεν καλλιτεχνικῆς μωρφώσεως ὁλοθρία ἐκείνη διδασκαλία τῶν τῆς ψευδεδιείξεως ἐργαζέων, ἣτις ἀπ' ἐνός μὲν οὐδόλως φθάνει εἰς τὸν σκοπὸν αὐτῆς, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν δὲ τῆς αἰσθητικῆς τοῦ κалуοῦ καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν τῶν μαθητῶν μέρωσιν εἰς τὰ ἔργα τῆς βελόνης, ἣτις ἀπαιτεῖται καὶ χρόνον πολὺ μακρότερον καὶ σπουδὰς πολὺ εἰδικωτέρας, ἐπιτυχῶς ἀνετάει δὲ κατόπιν ἐν τῷ οἴκῳ εἰς ὅσας κοινωνικὰς τάξεις, δὲν εἶναι περὶ τὴν ἡμῶν ἐπὶ τὴν φασὴν κατὰ τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν. Ἀπ' ἐτέρου δὲ ἐξάτκει τὰς μαθητῆρας, εἰς δὲ ἠθικὰ πειρατῶν εἰς τὴν παραφθορὰν τῆς συνειδήσεως καὶ τὴν ἐξιν τοῦ ψεύδεσθαι καθὼς συνήθως ἐπιδεικνύουσιν εἰς τὰς ἐξετάσεις ὡς ἰδικὰ τῶν ἐργείων, εἰς τὰ ὅποια πολλὰκις οὐδόλως ἔβλεπὴν τὴν χεῖρα καθ' ὅλον τὸ ἔτος, καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν ἀσυναρτησίαν οὕτως εἰπεῖν τοῦ νὰ ἐλιζώνται εἰς πολυτελείαν, ἣν δὲν δύναται νὰ περῶσιν κατόπιν εἰς τὰς πλείστας εἰς αὐτῶν ἡ κοινωνικὴ θέσις καὶ ὁ οἰκογενειακὸς αὐτῶν βίος.

Ὅθεν δέον τὰ τῆς πολυτελείας ἐργείων ν' ἀντικατασταθῶσι μᾶλλον ἐν ταῖς παρθεναγωγείαις ὑπὸ καταναγκαστικῆς ἐπιβολῆς τῆς ῥαπτικής, κοπτικῆς καὶ ἐπιδιορθωτικῆς, τῶν ὁποίων τὴν θεμελιωδέστατην πρακτικὴν ἀναγκαιότητα διὰ τὴν λαϊκὴν οἰκοδόμησιν οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο ν' ἀγνοῆ.

Ἐπίσης καλὴ θὰ ἦτο ἴσως εἰς τὰ σχολεῖα ἀμφοτέρων τῶν γενῶν ἡ εἰσαγωγή κυριακῶν μαθημάτων βρησκευτικῶν ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν σχολῶν ἀντὶ τῆς ὑποχρεωτικῆς προσαγωγῆς τῶν μαθητῶν εἰς τὸν ναόν, ἣτις παιδαγωγικῶς μὲν ἐπικινεῖται συνήθως ἐναντίον πρὸς τὸ ὅπερ ἐπιδιώκει ἀποτελέσματος, ὑγειολογικῶς δὲ κρίνεται ἀρκούντως ἐπισημῶς.

Ἀλλὰ καὶ ὅποια ἀπ' ἐτέρου καλὰ δὲν θὰ ὑπέσχετο ἡ ἰδρυσις ἀναγνωστηρίων ἐν ταῖς σχολαῖς, ἣτοι βιβλιοθηκῶν, ἐν ταῖς ὁποῖαις τὰ τέκνα τοῦ λαοῦ θὰ διήρχοντο τερπνοτάτας καὶ σωτηρίας διὰ τὸ ἦθος τῶν ὥρας ὁμοῦ μετὰ τῶν διδασκάλων ἐντρυφόντα εἰς τερπνὰ παραμύθια, διηγήματα, ποιήματα, περιηγήσεις καὶ εἰ τι ἄλλο τοιοῦτο εἰδικῶς δι' αὐτὰ συγγεγραμμένον ἀνάγνωσμα διδασκόμενα ἐν τῷ τέρπεσθαι καὶ ἠθικοποιούμενα λελθῶσως! Καὶ κυρίως θὰ καταφαινετο ἡ παιδαγωγικὴ ἀξία παντὸς καὶ πάσης διδασκαλίας, ἣτις δὲν πρέπει νὰ ἴηται ἡ προσωποποίηση τῆς πλεττοστῆς ῥάβδου καὶ τῆς λαλούσης γραμματικῆς ἀλλ' ἡ προσωποποίηση τῆς μητρικῆς καὶ ἀδελφικῆς στοργῆς καὶ τῆς ἱεράς ἐν τῷ βίῳ φιλίας. Διότι ἡ σχέση μετὰ διδασκάλου καὶ μαθητοῦ δὲν πρέπει, νομίζομεν, νὰ ἴηται ἄλλη ἢ ἡ καθαρῶς φιλικὴ καὶ λελθῶσως μόνον ἠθοπλαστικὴ σχέση τοῦ παλίου Μέντορος πρὸς τὸν νεαρὸν Τηλέμαχον, λαμβανομένης ὑπ' ἕψαι τῆς διαφορᾶς τῶν ἡλικιῶν καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς βιωτικῆς συνέσεως.

Αἱ βιβλιοθηκαὶ αὐταὶ τῶν σχολῶν, ὧν ὁ καταρτισμὸς χρήματα πολλὰ δὲν ἀπαιτεῖ καὶ οὐδόλως εἶναι δύσκολος, θὰ διηρῶντο εἰς 2 τμήματα, προωρισμένα τὸ μὲν διὰ τοὺς παῖδας ἐκ βιβλίων παιδικῶν, τὸ δὲ διὰ τοὺς διδασκάλους ἐκ συγγραμμάτων παιδαγωγικῶν κυρίως, κατατείνωντων εἰς τὴν κρείττονα ὁπτιμέραι αὐτῶν εἰδικῆν καὶ μεθοδολογικὴν διαμορφώσιν, ἐπὶ δὲ καὶ φιλολογικῶν, ἐπιστημονικῶν καὶ ἄλλων πρὸς εἰδικὴν μελέτην ἑκάστου κατὰ τοὺς κλάδους, ὡς διδάσκει ἐν τῇ σχολῇ.

Καθ' ὅτι μὴ δὲν ἴηται ὑπὲρ πάν ἄλλο ἀναγκαῖα εἰς τὸν διδάσκαλον ἡ μελέτη καὶ προπαρασκευὴ ἑαυτοῦ δι' ἑκάστον μάθημα; καὶ μὴ ἐκ τῆς ἐλλείψεως αὐτῆς καὶ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἀπαιτουμένου χρόνου δὲν προκύπτει τὸ πλείστον ἡ κρατοῦσα διδακτικὴ ἀσυναρτησία;... Ἄλλ' ἰδοῦ, ἡ ἡδὴ ὑπὸ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συνεδρίου στοργικῶς ληφθεῖσα φροντίς περὶ τοῦ ποῦς εἰδικῆς βελτιώσεως τοῦ διδασκάλου ὑπέσχετο κατὰ τὰς ἐκτάτας καὶ εὐκατα. Ὑπόσχεται, ὅτι, ὅπως, ἡ ἀποδοῦσα βαθμηδὸν ἐν τῇ ἐθνικῇ συνειδήσει, καταντήσῃ σὺν τῷ χρόνῳ εἰς ἐδραϊότερον μέτρον εἰς τὴν ἰδρυσιν ὁλοθρία ὅτι εἰδικῶν διδασκαλιῶν πρὸ πάντων διὰ τὰς γυναῖκας διδασκάλους, μέτρον ὅπερ, ἀνασκευάζον τὸν βλαβερώτατον λυμαινόμενον τὸν κλάδον ἐμπειρισμῶν (routine) καὶ καταργοῦν τὰ θέματα τοῦ πευχίου, ἔπειτα ὁ ὅθλος ἰδικῶν κλάδων ἀριθμῶν οὐτωσὺν πολλὰ, θὰ θέσῃ τὸν θεμελιῶν λίθον οὐχὶ μόνον τῆς ἀνακαινίσεως τῆς γυναικείας παιδείας, ἀλλὰ καὶ τῆς κοινωνικῆς τῆς διδασκαλίας ἡμῶν ἐξυψώσεως.

ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΣ!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΡΙΤΗ

Διδασκῶν,

Ἐν τῇ προτέρῃ μου ἐπιστολῇ ἔγραψα, ἐὰν ἐνθυμηθῆτε κελῶς, ὅτι ἡ τῆς χειρκατεθήσεως ἐπιμείνη καὶ ἡ εἰς ἄλλοις καὶ ξένοις τῷ προορισμῷ αὐτῆς τρεπομένη γυνὴ θέττον ἢ βράδιον ἐκ νεμεκῆς τινὸς νόσου θὰ προσβληθῆ, νέσου, μὴ ἀπεχούσης

πολύ της καταστάσεως εκείνης, ην ως έκρυθμον γενικώς χαρακτηρίζομεν και ην εγώ δύνάμει να χαρακτηρίσω άπροκαλύπτως, άποδείξω αυτή το όνομα εκείνο, ύρ' ο είναι γνωστή έν τη έπιστήμη της φρενοπαθείας. Την άλλειαν ταύτην θά προσπαθήσω ν' άποδείξω σήμεραν, εξετάζων τό ζήτημα όχι μόνον υπό την έποψιν των αποτελεσμάτων, αλλά και υπό την των προαγωγικών αιτίων και κατασκευών τά προληπτικά μέσα, δι' ών δύναται τις νά προλάβη την ήθικώς και ψυχικώς φονικην επί άγρών και παρθένων οργανισμών έπίδρασιν των περί της γυναικείας χειραφετήσεως ενεργειών κούφων τινών και έπιπολαίων ού μόνον δ' αλλά και άνευροβόπων γυναικών, άνεξίτων του άλλως ήθελου και ευγενούς αυτών προσομοίου. Διότι, ως γνωρίζετε, έλλογικωτάτη δεσποινίς, δεν άρκει νά θεραπείη τις νόσον τινά, τουθ' όπερ άλλως τι δέν κατορθοί πάντοτε, αλλά και νά υποδεικνή εις νοσηρόν φόσον οργανισμόν τά παραγωγικά αίτια, άτινα την νόσον παράγουσι και άτινα δέον τις νά γνωρίζη. Ένα και προλαμβάνη τάς συνεχείς αυτών τότε δι' τό έργον του έτηδρος μέλλοντα κείνηται άξίαν.

Τήν προς έκικράτησιν όργάνων, ως λέγουσιν οι άπόστολοι της γυναικείας χειραφετήσεως, περί-γυναικός και της άποστολής αυτής άρχών και ιδεών ενεργειαν έκτελούμενων τινών θεωρώ ως την πρώτην εκδήλωσιν της νοσηράς εκείνης διανοητικής καταστάσεως, ήτις βρχυότερον, εκδηλωμένον και άλλων σοβχωτέρων και άνησυχητικωτέρων συμπτωμάτων, θά όνομασθή και θά χαρακτηρησθή ως συστηματική των φρενών πάθος. Δεν είναι άνάγκη νά ίδηται την χειραφετημένην γυναίκα αυτοκτονούσαν, επί παραδείγματι, ως έπραξεν ή μεγάλη εκ Νορθηγίας άπόστολος της γυναικείας χειραφετήσεως Άγγαρεν, ένα χαρακτηρηστική ταύτην ως φρενοβλαβή, ούδ' άπαιτείται νά εισέλθη εις φρενοκομεία, ένθα όσημέραι κατακλητική παρατηρείται αύξησις των φρενοβλαβών γυναικών (έχω ένταύθα ύπ' όψει στατιστικάς των φρενοκομείων Ενωμένης και Άμερικης), ένα έλευσινολόγησται τάς δεσποτικώς ήδη νεκράς και ούκτου άξίεζ γυναίκας εκείνας, αίτινες ένόησαν ότι έδρον τό ιδιωδες αυτών έν ταις ύπέρ της χειραφετήσεως των όμοφύλων των ενεργείαις αυτών ήδη όταν τάς βλέπει έμειλούσας ή δημοσιογραφούσας ή διοργανζούσας συλλαλητήρια και συνέδρια περί χειραφετήσεως έχετασπρό όφθαλμών τό πρώτον παθολογονομικώτατον σύμπτωμα της μέλλούσης σοβχράς νόσου, ήτις θά άγάγη αυτάς εις ούκτρόν τέλος. Άλλ' έν εις ύμάς, έλλογικωτάτη κόρη, παραξίνα πως φαίνονται ταύτα, σά; όμολογώ ότι εις έμέ ούδεμίαν προσενοούσιν έκπληξιν ή έντύκωσιν, διότι τά αποτελέσματα ταύτα θεωρώ ως φυσικωτάτην συνέπειαν των στρεβλών περί γυναικός ιδεών νοσηρών τινων γυναικείων κεφαλών.

Άλλ' ά; έλθωμεν εις τό έπιστημονικόν μέρος του ζήτηματος και ά; έξημενούμεν τά αποτελέσματα ταύτα επί τη βάσει των γνωστών εκ της φυσιολογίας και άνκτομίας δεδομένων; διότι δεν έπιθυμώ νά χαρακτηρησθώ ως περιοριζόμενος; εις λόγους μόνον, άλλ' έννώω και εκάστου γεγονότος νά δίδω την έρμησίαν.

Βεβαίως; δεν άμβλυσκείτε ψυχικώς επί τοσοούτον, έλλογικωτάτη δεσποινίς; ώστε νά μη παραδεχθήτε ότι οι άνδρες ύπερέχουσι των γυναικών δικνοητικώς; πιθανόν παρ' ύμιν και ταις όμοφύλοις ύμών νά ήναι άνεπτυγόμενοι εις ύψιστον βαθμόν διανοητικάς τινε; λειτουργίας μεμονωμένως λαμβανόμενοι, ή μνήμη, επί παραδείγματι, άλλ' δεν θά διαστάσητε νά άνομο-

τώ άνδρί, κατά την γενικην όμολογίαν, είναι πλειότερον άνεπτυγόμενοι. Άλλ' ού μόνον φυσιολογικώς ύπερέχοντες ύμών των γυναικών αλλά και άνκτομικώς; δεν έχω παρ' νά ύπομνήσω ύμιν τό γνωστόν άλλως τι γεγονός της συγκρίσεως του έγκεφαλου Αικατερίνης της Μεγάλης προς τον του έσχάτου ρώτου στρατιώτου, του μη κατορθώσαντος νά ίδη επί της στρατιωτικής αυτού στολής προσερτάμενα τά σήματα του βαθμού του ύποδεκανίως. Άλλ' δια νά μη σάς προσενοώλω επί πλέον με νεκροφίας και άνκτομίας πτωκτων και ήκεράλιον, πράγμα τό όποιον εξεγείρει έσως τό νευρικόν ύμών σύστημα και δυσπάρτατος διαθέται ύμάς;—διότι γυνή, ήπλάτθητε, οι δέ γυναικες άποστρέφονται ροδερ' τά πτώματα, άποτροπικίζόμενοι επί τη θέα αυτών— άκούμαί εις τό νά ουκείτω ήμιν γεγονός γνωστόν άλλως τι ύμιν και πᾶσιν άνεξαρτήτως, γνωστότερον δ' έσως έν ταις παρθενγωγείοις και ιδίαις ταις; έν αυτοίς τά μαθηματικά διδάσκουσιν. Ερωτήσατε, επί παραδείγματι, τούς σεβαστούς και άγαπητούς μου φίλους, άλλως δέ πολυτίμους διδασκαλούς μου κ. κ. Άνδρέαν Σπαθήρη και Ήλιον Χαλασμακην, τούς διδάζαντας ή και διδάσκοντας μαθηματικά έν παρθενγωγείοις, ειμει δέ βεβαιώτατος ότι μια φωνή και έν συνυλίξ θά άνομολογώσωσιν ότι ή σπουδαζούσα θήλια νεολαία πολύ ύλίγην τάφει προς τούς αριθμούς και τά μαθηματικά και την γεωμετρίαν άγάπην και σεμνάθειαν. «Όλα καλά, αδελφέ μου, μοι έλαγιν ήμέραν τινά ή εις τό Ζάπκειον φοιτώσα μικρά μου αδελφή, με αυτά τά μαθηματικά δεν τά καταλαμβάνω. Νομίζετε ότι έχει άδικον ή μικρά αυτή κόρη; Νομίζετε ότι άποικίην έκέρει γυνίκα; Άρά γε ύμεις, έλλογικωτάτη δεσποινίς, κατά τον σχολικόν σας βίον δεν τύχασθε νά άκλειφθώσιν εκ του προγράμματος τά έκκατάρατα μαθηματικά; Σά; φαντάζομαι μειδιώσαν τη στιγμή ταύτη, τό μειδίμα σας δι' τουτο προφανώς; σάς προδίδει, εις έπικουρίαν των έπιχειρημάτων μου λίην έπικαίμως; ίρχόμενος. Άλλά δεν σάς; άδικώ ούδ' σάς καταδικάζω; καθώς δεν άδικώ και δεν καταδικάζω και την μικράν μου αδελφήν, ήτις φεί άριστεύουσα εις πάντα τά λοιπά μαθήματα και ιδίαις εκείνα τά όποια είναι συμφρονότερα προς τον προορισμόν της και βίαν έχουσι την μίμνησιν—διότι μιμητικώτερον του άνδρος ζών ενι ή γυνή—χαλκίαι άκλειπτικώς εις τά μαθηματικά, άτινα άπαιτούσι κρίσιν και στηρίζονται επί σιαιρά; λογικών σκέψεων. «Ούδ'έν άπλούστερον των μαθηματικών, κορυφαίη ό πολύ; καθιγητής των φυσικομαθηματικών έν τη Μ. του Γ. Σχολή κ. Σπαθήρης, διότι τά μαθηματικά είναι λογική και κρίσις—και έχει άπολύτως δίκαιον ό καλός μου διδασκαλος. Και ήδη, έλλογικωτάτη κόρη, ταύτων θεθέντων, σάς; έρωτώ πώς; δέον νά χαρακτηρησώμεν τάς γυναικας, ύπό έποψιν διανοητικής; ήκνότητος, άφού αυται τοσοούτην προς τά μαθηματικά κίσηάνονται απέχθειαν; Σά; άφίνω ύμεις ν' άποδώσητε τιν δέοντα εις αυτάς χαρακτηρησμόν, διότι έν εγώ πράξω τουτο κινδυνεύω νά έπισώρω επ' έμέ την μνήμη και τον χόλον πάντων των όμοφύλων ύμιν δντων, τουθ' όπερ δεν έπιθυμώ. Άλλά πριν ή δώσω πέρα; εις την από έπιστημονικής άπόφως εξέτασιν του ζήτηματος τούτου, θά σάς; ύπομνήσω και έτερον γεγονός, μεγίστην έχον σημασίαν, ούχι δέ ζένον προς τό ζήτημα; δεν ένθυμούμαι ποίος γυμνασιάρχης έκρινε την άξίαν των μαθητών του εκ του βαθμού, όν έλάμβάνον εις τά μαθηματικά, άποκαλών άνδρας μόν τούς; εις αυτά άριστεύοντας, γυναικας; δέ τούς; άδυνατός; την κρίσιν. Έν τέλει, άν θέλητε, άναπολήτατε προς στιγμήν εις την μνήμη σας τό έννοιον ασύβεις άγεωμέτρους; εισίτω. Πάντα ταύτα δεν

τολμῶ οὐδέ θέλω νά συναρμολογήσω καί νά συνδέσω πρὸς ἄλλα, διότι, ὡς καί ἀνωτέρω ἔγραψα, φοβούμαι μὴ καταλήξω, εἰς ἀποτέλεσμα, ὅπερ ἐνδέχεται πάσας ψαῖς νά προσβάλῃ. Τὰ ἀρίθω συνειπῶ ἀσυναρμολόγητα, ἐπιπροσθέτων δὲ τὸ ἀφ' ὧν νοεῖται προβάλω εἰς τὴν περαιτέρω μελέτην τοῦ θέματός μου.

— Ὅθεν ὕστεραι, φιλότιμος δεσποινίς, καὶ ὑπολείπεται ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς τὴν κρίσιν, τὴν διανοητικὴν εἰς ἔργα σοβαρὰ ἱκανώτατα, ὡς ἐκ τούτου δὲ λίαν ἐπιλόθιτος καὶ εὐπαθὴς καὶ εὐλόγητος, καὶ ἐπιτυχίματος τυγχάνει, τοῦτο δὲ δὴν εἶναι ἄγνωστον ὡς οὐδὲ ταῖς ὁμοφύλοις ὡμῶν, αἵτινες, ἔχουσι τὸν θαρραλοῦς ἀδινά, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς, καὶ τὰς παρατηρήσεις, σοφοῦ ἀγγλοῦ φυσιολόγου, ἐκτοντάκις εὐκτιθητότερον τοῦ ἀνδρός. Μὴ νομίσητε δ' ὅτι τὰ δάκρυα δὴν ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὴν κρίσιν. Δάκρυα σημαίνουν ὑπερπλεονασμὸν αἰσθημάτων, ὅπου δὲ ὑπερπλεονάζει τὸ αἰσθημα, τὸ αἰσθησιμὸν ἐξωτερικουμένου παρὰ ταῖς γυναικί ἐκκαίωται ὑπὸ μορφὴν δακρύων, γελῶτων, περιπτώσεων κτλ., ἐκεῖ ἐλλείπει ἡ κρίσις, ἐνῶ τούναντίον παρατηρεῖται παρὰ τῷ ἀνδρὶ, ὅστις σπάντως παρίσταται μὴ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· ὁ ἀνὴρ σπανίως θαρραλῶς ἐξωτερικουεῖ πᾶν ὅ,τι ἐσωτερικῶς ἐγκαίει, ἴσως δὲ τούτου ἕνεκα πολλάκις ὁ ἀνὴρ σκληροκαρδὸς καὶ ἀναίσθητος, κατὰ τὴν γνώμην τῶν γυναικῶν, ἐξ ἰδίων τάλαντρία κρινουσῶν, χαρακτηρίζεται, διότι δὴν κλαίει, δὴν συγκινεῖται, δὴν ἐκδηλοῖ τοὐλάχιστον τὴν κατέχουσαν αὐτὸν συγκίνησιν ἢ ἀγαλλίασιν, χωρὴν ἢ λύπην διὰ γελῶτων θαρραλῶδων, διὰ δακρύων πρῶτων, δι' οἰμωγῶν σπαρακτικῶν, δι' ὀλοθυγμῶν ἀπεισιῶν κτλ. Ὅθεν φησὶ ἡ γυνὴ ἄλλοιῦ τοῦ ἀνδρὸς ἐκλάσθη, καὶ τοιαύτη ἴδιε πρὸς ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος νά πλασθῇ διὰ λόγους, τοὺς ὁποῖους καὶ ἀνεπτύξαμεν ἐν τοῖς προτέροις καὶ θά ἀναπτύξωμεν ἐν τῷ μίλλοντι. Τί δὲ πράττουσιν ὅσοι τὴν γυναικὰ τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς ζητοῦσι νά ἐκτρέψωσιν; Καταστρέφουσι, διαφθείρουσι καὶ ἀλλοτριάζουσι ὀργανισμοὺς ἀσπίλους, ἀγνοῦσι, ἀδιεφθόρους, ἀμολύνουσι, παρθέτους, ὀργανισμοὺς, αἵτινες ὑπὸ ἄλλο πνεῦμα καλλιεργουμένοι καὶ ὑπὸ ἑλλὰς ἀρχῆς καὶ ἰδίως ἀναπτυσσόμενοι πάντως θαύματα καὶ μεγαλοεργίας ἠθικὰς θά ἐπιτελοῦν. Πᾶσα προσπάθεια καὶ τάσις καὶ ἐνέργεια, ὅπως ἡ γυνὴ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς ἀποσπασθῇ, κλονίζει τὸ ἤδη φησὶ ἀσθενέστερον ἐν σχέσει πρὸς τὸ τοῦ ἀνδρὸς νευρικὸν σύστημα σοβάρως καὶ ἐπιεικῶς, γυνὴ δὲ χειραφετουμένη καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν ριπτομένη ὁμοιάζει πρὸς νάκιον, ὅπερ εἰσάγεται ἐνῶν προφυλάξεων καὶ προδικήσεως εἰς τὸ Γαλλικὸν Μελόδραμα τῶν Παισιῶν, ἐπὶ παραδείγματι, ὅπου βεβαίως κυριολεκτικῶς θά τὰ χάσῃ τὸ δυστυχὲς καὶ ἐπὶ ὧρας ὀλοκλήρους θά ἴσταται ἐννεόν, πολὺ δὲ πιθανόν καὶ εἰς δάκρυα νά ἀναλυθῇ καὶ φωνῆς καὶ κρυγῆς φόβου νά ἐκβάλῃ ἀπέναντι τῆς φοβερῆς ἐντυπώσεως, ἢν θά προσεήσῃ εἰς τὸν εὐπλαττον καὶ μαλακὸν αὐτοῦ ἐγκέφαλον θέματα τότεν θαρραλῶδες, περιπλοκὸν καὶ ἐπιπύθη. Οἷον δὲ κλονισμὸν θά ὑποστῇ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ὄν, τὴν αὐτὴν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν θά ἔχη ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ τῆς γυναικὸς συστήματος ἢ πραγματοποιήσεως τῶν γελῶτων καὶ ἐγκαίωτων περὶ χειραφετήσεως διδραμάτων τῶν ἀποστόλων αὐτῆς.

Ἄλλῃ, δεσποτῆς, κατεγάρθη τῆς ἐπιεικειῆς καὶ τῆς καλωσύνης σας. ἴσως δὲ ἐπὶ τοσοῦτον σας ἐποννεφάλαστα, ὥστε δυσκνευχεῖτε ἐπὶ τῆ φλυαρίᾳ μου. Παύω ὅθιν, χωρὶς νά θυνηθῶ νά δώσω, δυστυχῶς, πέρα εἰς τὸ θέμα μου, ὅπερ, ἐάν μοι τὸ ἐπιτρέψητε, θά συνεχίσω εἰς προσεχῆ μου ἐπιστολῆν.

Μετὰ τιμῆς ἀκρας
Νικόλαος Μακρίδης Γ. ἰατρὸς.

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ

Κινηματογράφος.— Ἡ πρώτηρα κατεύθυνσις.— Οἱ βεβαίως τῶν πευθάνων.— Δι' ὁσυνεντεύξεις.— Ὁ ἐπικύβειος τοῦ Βόρκερ.— Ἡ Κουβαία αἰχμάλωτος.— Διάδωσις καὶ γάμος.

Εἶναι βεβαίως γνωστὴ εἰς πάντα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον παρακολουθοῦντα τὴν ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ δημοσιογραφικὴν κίνησιν ἢ καταπληκτικὴ καὶ τεραστία ἀληθῶς ἀνέπτυξις τῆς δημοσιογραφίας κατὰ τὰ τελευταία τρεῖτα ἔτη. Συγγραφεὺς τις, ὁ Melchior de Vogué, παραβάλλει προσημῶς τὴν ἐφημερίδα τῶν ἡμερῶν μας πρὸς κινηματογράφον, ἐν τῷ ὑποφῶ ἢ παγκόσμιος κίνησις ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἀναπαρίσταται.

Πολιτικὰ γεγονότα, ἐπιστημονικὰ ἀφθρα, εἰδήσεις διάφοροι, ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις, παντοειδῆς εἰδοποιήσεως παρελαύνουσι καθ' ἑκάστην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀναγνώστου ἐν κομικῇ πολλῆς ἀσυναρτησίᾳ καὶ ἀταξίᾳ. Συχνότατα δὲ συμβαίνει νά καταπιδῆ ὁ ἀναγνώστης δι' ἐνὸς ἀλματος ἀπὸ τῶν προβαλλόμενων τοῦ Βατικανοῦ εἰς τὰ χρυσοφυχία τῆς Ἀλάσκας ἢ τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, ἀπὸ τῆς Κούβας εἰς τὴν Κίβιν καὶ οὕτω καθέξῃς. Ἄλλ' ἡ θαυμασία αὕτη τοῦ τύπου ἀνάπτυξις καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πεπολιτισμένην Εὐρώπῃ μόλις ἀριθμῆι βίον μιᾶς πεντηκονταετίας. Ἐν Γαλλίᾳ π. χ. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος ἔχει μόνον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερησίων φύλλων ἢ το ελάχιστος ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν τῆς ἐποχῆς μας, ἀλλὰ καὶ μόλις ἑκάστον φύλλον εἶχε περὶ τοὺς εἰκοσιπεντακισχιλίους ἀναγνώστας, ἐνῶ σήμερον ἀριθμῆι ἑκατὸν πλείονας τοῦ ἑκατομμυρίου!

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ὕλικὴ αὕτη ἀκμὴ τῆς δημοσιογραφίας ἐπέβρεν, ὡς ἦτο ἐκόμενον, καὶ τὴν μέγιστην αὐτῆς οὐκαστικὴν ἀνάπτυξιν. Ἢ ὅλη ἐπρεπε νά καταρτίζηται οὕτως ὥστε ν' ἀνταποκρίνηται πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ πληθοῦς τῶν ἀναγνώστων, ἀποτελουμένου νῦν ὄχι ἐκ μιᾶς μόνον προνομιοῦχου τάξεως εὐγενῶν ἢ λογίων, ἀλλ' ἐξ ὅλων τῶν κοινωνικῶν βαθμίδων. Ἐκ τούτου ἡ μέγιστη ποικιλία τῆς ὕλης. Ἀφ' ἑτέρου αἱ διάφοροι εἰδήσεις ἐπρεπε αὐτοστικμῆι σχεδὸν νά διαδίδωνται, ἀμιλλα δὲ διεγέρθη μεταξὺ τῶν ἐφημερίδων τὴς πρώτη ν' ἀναγγέλλῃ οἰανδήποτε εἶδησιν. Ἐκ τῆς τάσεως ταύτης ἐγενήθη νέα τάξις δημοσιογράφων, οἵτινες παντοία μέλα μετέχουσι, εἰς θουσίαις, πολλάκις ὑπερβάλλονταί καὶ μέχρι τῶν ἔργων τῆς γῆς εἶναι ἱκανοὶ νά φθίσωσιν ὅπως συλλέξωσιν εἰδήσεις καὶ μεταδώσωσιν αὐτὰς προσεγῶτος ἔτι, διὰ τοῦ ταχύτερου μέτου εἰς τὴν ἐφημερίδα, ἢν ἐξυπηρετοῦσιν. Εἶναι οὗτοι αἱ κινητῆρες (reporters).

Ἄλλῃ καὶ τὸ παράδοξον τοῦτο σύστημα τῆς δημοσιογραφίας ὡς πᾶτα ἐκκεντρικότης, τὸ πρῶτον ἐν Ἀμερικῇ ἐκνοήθη καὶ ἐνεκαινίσθη, ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὴν γηραιὴν Εὐρώπην μετεφύτεύθη. Πρῶτος νεαρός τις ἀμερικανός, ὁ Στάνφει ἐπέχειρησε περὶ τοσοῦτον τὴν ἐκδημίαν εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς ἀποσταλῆς ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἑκλήρικος τῆς Νέως Ἰόρκης (New York Herald) πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ δόκτορος Λίβιγστον, ὅστις ἐνομιζετο ἀπολοισθεῖς. Γνωστὸν δὲ ὅτι μετὰ μῆνα ὀλοκλήρους ὑπερανθρώπων ἀγώνων, καθ' οὗς πλέον ἢ ἀπὸς ἐκινδύνευσε παλαιῶν κατὰ τῶν ἀγρίων ἰθαγενῶν τῆς Ἀφρικῆς, πτόχῃσι τέλος νά ἐπινεύρῃ τὸν δόκτορα Λίβιγστον.

Ἐρχίμιλλος τῆς ἀμερικανικῆς εἶναι σήμερον ἡ ἀγγλικὴ δημοσιογραφία ὡς πρὸς τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἐκιδεξιότητα τῶν

πιυθάνων της. Διάσημοι ιδίως πιυθάνες είναι ο κ.κ. Ρούσελ (W. Russel) του Λονδίνου και Αρχιβάλδος Φόρβε (Archibald Forbes) των «Ημερησίων Νέων» (Daily News). Ο τελευταίος, μάλιστα ούτος εις έκτακτον ύψους και εξουδένειαν συνειών μεγίστην σωματικὴν βίωμην, είναι ἀληθῶς πολύτιμος τῆς δημοσιογραφίας παράγων.

Ἐν Γαλλίᾳ οἱ δημοσιωγράφοι πιυθάνες εἶνα σήμερον δύο, οἱ κ.κ. Φιλίων και Πονιὼν τοῦ πρακτορείου—Χάβας. Ἀμφότεροι οὗτοι ἐπιτηδεύονται εἰς τὸ ἔργον τῶν, πλέον ἢ ἀπαξ περιηκολούθησαν ἐκστρατείας, παρεσέδωσαν εἰς στρατόπεδα μεταμφισταίνον ἐπὶ κινδῶν τῆς ζωῆς των καὶ ἐν γένει εἰς κλισίους ἐξετέθησαν κινδῶνους ὅπως μεταδώσωσι ταχέως και ἀκριβῆς εἰδήσεις εἰς τὴν ἡμερησίαν ἢ ἀνταπροσώπων.

Ἐτερον ἔργον τῶν πιυθάνων, ὑπερ, ἐσχάτως, ἐπίσης ἐγκαινοσθῆν, μετὰ εἰς ἐκδοτέας παρέχει καὶ ἐκάστην εἰς τὴν δημοσιογραφίαν εἶναι αἱ εἰδικαὶ συνεντεύξεις (interviews). Τοῦτο πλὴν τῶν ἄλλων προσόντων τοῦ πιυθάνου ἀπαιτεῖται και μεγίστην εὐρίαν, λεπτοτάτην ἀντιληψὴν και παρατηρητικότητα και μαιευτικὴν τινά, οὕτως εἰπεῖν, τοχνην, δι' ἧς ὁ πιυθάν ἐπιτηδεύεται ἐξαναγκάζει τὸν μὴ οὐ συνδιαλέγεται ὅπως ἀκουσίως και σπυκισθῆται, προδῶσθαι τὰς σκέψεις του, κολλᾶται δ' ἐξ ἐνός βλήματος ἢ μορφασμοῦ, ἢ χειρονομίας, ἐξάγει σπουδαιότατα συμπεράσματα. Τινὲς μάλιστα διεκρίθησαν ὡς ἀληθεῖς, ἰδιορραξὶ ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ τῆς δημοσιογραφίας, ὡς ἐν Ἀμερικῇ ὁ Σμιθ, ὅστις και ἀπεκλήθη ἡβασίλευς τῶν πιυθάνων. Τὸ ἐπόμενον ἀνεκδοτὸν μαρτυρεῖ ἱκανῶς περὶ τῆς δεινότητος αὐτοῦ ἐν τῷ ἔργῳ του.

Κατὰ τὴν κελίαν τοῦ στρατηγῶν Βάρκερ ὁ Σμιθ δὲν κατώρθωσεν νὰ ἐπιτύχῃ προσληπτηρίου. Ἀλλὰ δὲν ἐπαράχθη ποτὸς διὰ τοῦτο. Ἀναρχηθεῖς εἰς τὴν στέγην τῆς οἰκίας κατέρχεται διὰ τῆς κεννοδόχης και παρισσῶν ἀπεκρήνητος εἰς τὸν νεαρικὸν θάλαμον. Ἐκεῖ ὑπὸ πλιν ἐπὶ τινος ἐπίκλου τεθειμένον παρατρεῖ κύλινδρον χαρτοῦ. Ὅποια ἀνεπίστατος ἐπιτυχία! εἶναι ὁ ἐπικηδεύς, τὸν ὅποσον ὁ ἱερεὺς μέλλει ν' ἀπαγγεῖλῃ μετ' ὀλίγον. Ὁ Σμιθ δὲν χάνει καιρὸν τρέχει εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς ἡμερησίδος του. Ὅτι δὲ κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ τελευταίου ἀποχειρισμοῦ ὁ ἱερεὺς ἀπαγγεῖλῃ τὸν ἐπικηδεύον, ὁ Σμιθ τῷ παρουσιάζει μόλις ἐκτυπωθῆν ἀντίτυπον τῆς ἡμερησίδος, ὅπου ἐδημοσιεύετο οὗτος.

Ἴδου και ἕτερον μᾶλλον πρωτότυπον ἀνεκδοτὸν τῆς ἀμερικανικῆς δημοσιογραφίας:

Ὁ κ. Χέρστ (Hearst) διευθυντὴς τῆς «ἡμερησίδος τῆς Νέας Ὑόρκης» (New York Journal) παρετήρησεν ὅτι τὸ δημοσίον ἰνδιφίρετο ζωῆως ὑπερ νεαρῶς τινος Κουβίας, τῆς δεσποινίδος Εὐαγγελίνης Σιζνέρω, ἧτις ἀδίως καταγορηθῆσα ὡς συνένοχος τῶν ἐκπαιστωμένων κατὰ τῶν τελευταίων Ἰσπανοαμερικανικῶν πόλεμον, καθείρηθη μετὰ τοῦ πατρὸς της εἰς τὴν φυλακὴν τῆς Χαβάνης, καταδικασθεῖσα εἰς εἰσοσκετὴ καταναγκαστικά ἔργα. Ἐσκέθη λοιπὸν ὅτι δὲν ἔσκει μόνον νὰ μεταδίδῃ εἰδήσεις περὶ τῆς συμπαθοῦς καθείρητου, ἀλλ' ὅτι και ὤφειλεν ἀνεῖ παντός μέσου νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν διάσωσιν αὐτῆς. Πρὸς τοῦτο ἐξέλεξε τὸν ἱκανώτατον τῶν ὑπαλλήλων του κ. Karl Decker, ἐπιτηδεύτατον νεαρόν πιυθάνη, και εἰς τοῦτον ἀνέθηκε τὴν ἐντολήν ὅπως μεταδῶς εἰς Χαβάνην διευκολύνῃ διὰ παντός τρόπου τὴν δεσποινίδα Σιζνέρω ἐν ἀρκατεύτῃ ἐκ τῆς φυλακῆς.

Τὸ ἔργον ἦτο δυσχερότατον και ἀκατόρθωτον ἴσως, ἀλλ' ὁ Decker προῖθη εἰς αὐτὸ θαρραλῶς. Φθάσας εἰς Χαβάνην κατώρθωσεν ἐν πρώτοις νὰ εὕρῃ δύο πιστοῦς συνεργάτας, ἢ

μᾶλλον συνένοχους. Ἡ φυλακὴ τῆς Χαβάνης εἶναι κτίριον ὑπερόψηλον και ἀπρόσιτον κατὰ τὸ φαινόμενον τὰ χαμηλότερα παράθωρα τῆς εὐρίσκονται εἰς ὕψος δώδεκα μέτρων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους και ταῦτα προφυλάττονται διὰ στερεωτάτων σιδηρῶν ράβδων. Ἐίλο, μετὰ κολλᾶς ἐκδρομᾶς εἰς τὰ περί τῆς φυλακῆς οἱ τρεῖς συνένοχοι κατώρθωσαν νὰ ἀνακαλύψωσι και ἄλλο παραθύρον χαμηλότερον ἐπὶ τινος ἐξώστου, μέχρι τοῦ ὁποίου ἀκριβῶς ἔρθανεν ἡ στέγη τῶν ἐκ τῆς οἰκίας.

Νεῖαν τῶν οἰκιῶν τούτων, ἧτις κατ' εὐτοχίαν συμπτῶσιν εὐτοχίαν ἢ ἦναι κενή, ἐνοκίασεν ἀμέσως, ἐκεῖθεν δὲ ἐπιχειρήσασιν ἀποτιλεσματικῶς τὸ σωστικὸν τῶν ἔργων. Ἀπὸ τῆς στέγης τῆς οἰκίας των τοκοθετήσαντες ὀριζοντίως σκεῖδα μέχρι τοῦ ἐξώστου τῆς φυλακῆς κατασκεύασαν αὐτοσχιδίον γέφυραν, διὰ τῆς ὁποίας ἔρθασαν μέχρι τῶν παραθύρων. Ἐκεῖ συνεννοηθέντες μετὰ τὴν δεσποινίδα εἰσῆλθον ἀπεκρήνητοι τὴν μίαν τῶν σιδηρῶν ράβδων τοῦ παραθύρου, ἤρπασαν τὸ πολυτίμον λάρυρον και διὰ τῆς αὐτῆς ἰσπερὶ οὐδοῦ ἐπικλήθον εἰς τὸ οἰκίαν των. Μετὰ τινος ὥρας ἡ δεσποινὴ Σιζνέρω ὠδηγήθη ἐν ἀκρίβει εἰς ἄλλην οἰκίαν, ὅπου ἔκεινεν ἀσφαλίστατα κεκρυμμένη, καθ' ὃν χρόνον ἡ ἀστυνομία διεσπύρει συντόνους ἐρεῖνας πρὸς ἀνεκάλυψίν της. Ὅλίγας δὲ ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἡ οὕτω ἀνεπίστατος δεσποινίς ἐπεβίβαστο ὑπὸ ἀνδρικὴν ἰνδουμασίαν ὅπως ἀγνωρίστος, διὰ τὴν Νεῖαν Ὑόρκην, ὅπου ἡ ἀφίξις της, ἀγγελλθεῖσα προηγουμένως ὑπὸ τῆς «ἡμερησίδος τῆς Νέας Ὑόρκης», ἐχαίρηθη ζωηρότατα ὑπὸ πλήθους 200,000 ἀνθρώπων. Ἐσχάτως δὲ αἱ ἡμερησίδος τῆς Ἀμερικῆς κατέστησαν γνωστὸν και τὸν ἐπίλογον τοῦ δραματικῶν τούτου ἐπεισοδίου: Ὁ κ. Χέρστ ἐνοκίασθη πρὸ τινων μηνῶν τὴν δεσποινίδα Σιζνέρω.

Τοιαῦται αἱ κατὰ τὰ τελευταία ταῦτα ἔτη πρόδοι τῆς δημοσιογραφίας, συντελεσθεῖσαι, ὡς εἶδομεν, μόλις κατὰ τὸ δεύτερον ἡμῶν τοῦ λήγοντος τούτου ἀληθῶς θαυματούργου αἰώνος μας, ὅστις και ταῦτην τὴν δόξαν μετὰ τῶν λοιπῶν δύνεται ν' ἀρθεῖ.

Παρ' ἡμῶν ὅμως, ἐνθα πολὺ ἔτι ἀπέχει τοῦ σημείου τούτου τῆς ἀναπτύξεως ἡ δημοσιογραφία, τὴν ὅποσαν δικαίως δύναται τις ν' ἀποκαλέσῃ και αἰτίαν και ἀποτέλεσμα τῆς προόδου τῶν ἠθῶν, μόνον εἰν τὴν δέουσαν λάβῃ τροπὴν ἀμερολήπτως και περυσισμένως ὁρῶσα, εἰς τὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας τοῦ δημοσίου ἀνταποκρινομένη και μηδέποτε ἐξπατώσα αὐτὸ ἀλλ' αἰετοτε προντίζουσα ὅπως συμβᾶλλῃ ὄχι μόνον εἰς τὴν διακοσμητικὴν του ἀνάπτυξιν ἀλλὰ και εἰς τὴν ἠθικοποίησιν του, μόνον τότε θ' ἀποθῆ πολυτίμον ἀληθῶς ἐκπολιτιστικὸν μέσον, ὑπερσπουδαίας κέκληται νὰ παρασχηκεδουλεύσῃ εἰς τὸ ἔθνος και τὴν κοινωνίαν μας.

Ἄγλαϊα Α. Βρετζιζιώτου.

Ἐκ τῶν τοῦ Γεωργίου Ζαλακώστα.

Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ

Ἐπὶ δένδρον πυκνὸν καθήμεν
πρὶν εἰσῆτι τὸ σκότος λυθῆ,
ἄσμα ψάλλει παρθένος ξανθὴ
και τὸν φίλον αὐτῆς περιμένει.

Καθ' ἐκάστην γυμνόπους ἐκείνη
τῆς κοιλάδος τὰ χόρτα πατεῖ
ἀλλὰ μᾶτην τὸν φίλον ζητεῖ,
χωρὶς ὄψεος δάκρυα χύνει.

—Τί ζητείς, ὦ χαρίεσσα νέα;
 ἔρωτά, εἰς ἱππότης περῶν
 μήπως χόρτον συλλέγης χλωρὸν,
 μήπως ἄνθη συλλέγης ὠραία;

Ὅταν μ' ἄνθη τὴν κόμην τυλίσσης,
 ὅταν μύρτα καὶ δάφνας φορῆς,
 ὀνειρεύεσαι δόξαν; θυρεῖς
 οὐ στέμμα κρατεῖς βασιλείσσης;

Εἰς τὸ δάσος μὴ φρύγαν' ἀθροίζης,
 σὺ, παρθένος τοσοῦτον καλή;
 σοῦ κατόπιν θά σπεύσουν πολλοί,
 εἰς τὸ δάσος μὴ μόνι βαδίζης.

—Μήτε χόρτα, μήτ' ἄνθη ζητοῦσα
 εἰς ἐρήμην πλανῶμ' ἐξοχὴν
 τῆς ψυχῆς μου ζητῶ τὴν ψυχάν,
 ἀλλὰ φεύγω ματαίως θρηνοῦσα.

Ἐπερ δόξαν καὶ θρόνον ἀκόμα
 τὸν κυλόν μου λατρεύω ἐγώ·
 συμφορᾷ μου! σκιάν κτηνυγῶ
 ἴσως κείται ἱερὸς εἰς τὸ χῶμα!

—Ἐγώ, κόρη, τὸν φίλον σου εἶδα
 μεγαλείων καὶ πλούτου μαστόν·
 ἄλλην τῶρ' ἀγαπᾷ δι' αὐτὸν
 χάσει, κόρη μου, πᾶσαν ἐλπίδα.

—Ὁ θεὸς ν' ἀγάπησῃ τὸν τόπον
 ὅπου πνέει τὴν αἶθρα καὶ ζῆ,
 μετὰ τὴν ἰάν του φίλου μαζῆ,
 εὐτυχέστερος πάντων ἀνθρώπων!

Δυστυχῆς ἐγώ, πρώτῃ του φίλου
 θέλω δάκρυα χυεῖ πολλὰ,
 θέλω κλαίει μετὰ πόνον, ἀλλὰ
 δὲν ἔ' ἀνοιξῶ μεμψιμοῖρα χεῖλη.

—Ὁ ἀδάμας αὐτὸς καὶ εἰς σκότος,
 καὶ εἰς σκότος ἐκλάμπει βαθύ·
 λάβε δῶρον ἀγάπης, ξανθὴ,
 σὲ προσίδει ὁ φίλος ὁ πρώτος.

—Τί τὸ θέλω τὸ δῶρον ἐκεῖνο
 ἐρωμένη ἐγώ δυστυχῆς;
 παντὸς δῶρου καὶ πάσης εὐχῆς
 τῆς ψυχῆς μου τὸν πόνον προσκρίνω.

—Ὁ πιστὸς εἶμ' ἐγώ ἐραστής σου,
 θν ἢ φίλου ψυχῆ σου ποθεῖ
 τὸν δακτύλιον λάβε, ξανθὴ,
 καὶ μετὰ φέρεμα γάμου σταλίσου.

ΚΡΙΝΟΝ ΕΝ ΧΙΟΝΙ

(Λαπωνικὸν διήγημα.)

A'

(Συνέχεια ἀπ' ἀρ. 18 σελ. 145).

Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ συνοδεία ἐκινεῖτο εἰς τὴν πορείαν. Ἄλλ' ἤδη τὸ ἔδαφος καθίστατο ὀλοὴν ἀνωμαλιώτερον παρουσιάζον πού μὲν ὑψώματα, πού δὲ βράχια, οὕτως ὥστε ὁ ἐλάχιστος κλονισμὸς θὰ ἤρκει ν' ἀντρέψῃ τὰ ἔλκηθρα καὶ κατακρημνίσῃ τινὰ τῶν ὀδοιπόρων εἰς τὰς χιονοσκεπεῖς ἀβύσσους.

Τούτον τὸν κίνδυνον προβλέπων ὁ ὀδηγὸς συνέστησεν ἐπανειλημένως εἰς τοὺς κυρίους τοῦ προσοχὴν περὶ τὴν διοίησιν τῶν ἔλκηθρων.

— Μάγκια, δός μοι τὴν κέρην μου! ἐρώνησεν ἡ κ. Λαίωδ.

— Μὴ φοβείσθε τίποτε, κυρία, προσυλάττω καλὰ τὸν μικρὸν θησαυρὸν σας.

Ἐν τούτοις παρὰ τὸν ἐπαπειλούμεντα τούτον κίνδυνον ὁ Λαῖος ἤρχισεν αἴφνης νὰ αὐξήσῃ τὴν ταχύτητα καὶ μετ' ὀλίγον οἱ ῥινοὶ ἔτρεχον δραματικῶς πρὸς τὰ ἱεπερῶς.

— Μὴ τρέχῃς τόσο γρήγορα, Λαῖος, ἀνέκραξεν ἡ κ. Λαίωδ, ἐκπληκτὰ καὶ ἀνήσυχος διὰ τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην ταχύτητα.

Ἄλλ' ὁ ὀδηγὸς ἀπήντησε λαπωνιστί, ἵνα μὴ ἰνοήσῃ ἡ κ. Λαίωδ, ἡ ὁποία ἤγνοε τὴν λαπωνικὴν.

— Τουναντίον, κύριε, πρέπει νὰ κέμωμεν πολὺν θόρυβον, διὰ νὰ ἐρεθίσωμεν περισσότερο τοὺς ῥινοὺς. Παρατηρήσατε ἐκεῖ ἐπὶ τῆς χιόνος! Βλέπετε τὰ ἔχνη τῶν λύκων;... ἀλλὰ εἰς πρέπει νὰ τρομάζωμεν τὴν κυρίαν. Ἡ κλύβη εἶναι πλησίον καὶ θὰ φθάσωμεν πρὶν μᾶς ὁσφρανωθῶσι οἱ λύκοι. Ἄλλὰ γρήγορα! γρήγορα!

— Μόλις οὗτος ἐσιώπησε καὶ ἀμέσως ὁ ῥινοὸς τοῦ ἔστη ἀποτόμως στρέψων ἀνήσυχος τὴν κεφαλὴν πρὸς βάρβαρον, ὅπερ ἐρησιέμεν ὡς κοίτη ὀρμητικοῦ χειμάρρου. Συγχρόνως ἐφανίσθη εἰς ἱκανὴν ἐπόστασιν ἀγέλη λύκων, ὅσπινες μετ' ὀρθαίμοις σπινθηροβόλους, μὲ ὡτα ὀξεία ὡς σιδηρὰ αἰχμή, μετὰ τὴν αἱματοχρόον γλώσσαν ἔξω τοῦ στόματος κομμιμένην, διπυθῶντο δραματικῶς πρὸς τὴν συνοδείαν, ἥτις ἤδη ἐκινδύνουεν νὰ καταστῇ λεία των. Οἱ ῥινοὶ ἰδὲλον μικηθμοῦ τρόμου, ἐφύσησαν θορυβωδῶς καὶ ἐκείτα χρησιμοποιούντες ὅλην τὴν δύναμιν τῶν κνημῶν τῶν ἐρρήθησαν εἰς βῆμα ἰλιγγιώδους ταχύτητος κωροὶ πρὸς τὰς θωπευτικὰς ἐπιφωνήσεις τοῦ Λαῖου, ἀνυπότακτοι εἰς τὴν πείσιν τῶν ἡνίων.

Ἐξάλλοι ἐκ τοῦ τρόμου ἀνερωχθήσαν ἐπὶ τινος ἀνωρερίας ὅπου ὑπῆρχον κορμοὶ δένδρων ἐγκατετεπαιμένοι ὅπισθεν εἰσῆσαν τὰ ἔλκηθρα ἀνκηθῶντα καὶ ἀντινυσόμενα σπράδως ὡς κελῆρα κερῶν ἐντὸς ὀρμητικοῦ ῥεύματος. Οἱ ὀδοιπόροι προσκεκολλημένοι εἰς τὰς πλευρὰς τῶν ὀχημάτων ἠδυνάτοιν νὰ τὰ διευθύνωσι πλέον. Μετὰ μακρὸν ἢ λωρὴ ἢ συνέλυσαν τὰ τέσσαρα ἔλκηθρα ἐκέρη, καὶ τότε ἡ πορεία ἀπέβη μάλλον ἐξάλλοι καὶ μενωδῆς καὶ βικιόταροι οἱ κλονισμοί, ἐπὶ ἀπ' ἐτέρου οἱ λύκοι προτήγγιζον ὀλοὴν, ἐκβάλλοντες νέφη ἀτμοῦ ἀπὸ τῶν αἱματοχρόων ῥωθῶων των. Πλὴν ὑπερσχύοντα καὶ τῶν ὠρυγμῶν τῶν θηρίων καὶ τῶν μεταθῶων τῶν ῥινοῶν καὶ τοῦ ξηροῦ ἤχου τῶν προστριβομένων πάγων, μία φωνὴ ἐκράξεν ἀγωνιωδῶς.

— Μάγκια, Μάγκια! τὸ τέκνον μου!

Τυλίξασα σπευδῶς τὰς ἡνίας εἰς τὴν δεξιάν χεῖρα ἡ ὑπερέτρια ἐσπρίγγεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς τὸ λίκνον διὰ τῆς ἑτέρας. Ἀθρῆς τὸ ἔλκηθρον τῆς προτίκρουσε σπράδως κατὰ κορμῶ ἐλάτης κεκρημμένον ὑπὸ τὴν χιόναν, ὁ δὲ βίαιος οὗτος κλονισμὸς τὴν ἐρωσὴν ἐκτάδην ἀνίσθητον ἐπὶ τῆς χιόνος. Τὸ λίκνον ἐκκλίθη ἐπὶ τῆς κατωρερείας πρὸς τὸν χειμάρρον, ἐνθ' ἐκείνη κρατομένη διὰ τῶν δερματίνων λωρῶων τῶν περὶ τὸν βραχίονα αὐτῆς τετυλιγμένων ἐσύρετο μετὰ τοῦ ἔλκηθρου ἐπὶ τῆς χιόνος.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ λύκοι κατεσπάρασσαν τοὺς ῥινοὺς τοῦ ἔλκηθρου τῆς ἀντιτάξαντες ἀμυνὰν ἀπεγνωσμένην ἀλλ' ἀπορηλῆ.

Τὸ ζεύγος Λαίωδ καὶ ὁ ὑπερέτης προηγούμενοι κατὰ πολὺ

δεν περιτρήσαν τὴν πτώσιν τῆς ὑπηρεσίας. Ὅττι ἔμειναν ἐμβρόντητοι ὅταν σταματήσαντες τέλος, ἐνόησαν τὸ γεγονός.

— Μάγια! Μάγια! ἀνίστασθαι ἀπεγνωσμένη ἡ μήτηρ.

Ἄλλ' ἀνωφελὴς ὑπῆρξε πᾶσα ἔρση, ἱπυξάνουσα μόνον τὴν φρίκην τῆς δυστήνου μητρός.

Τέλος ἀπεφασίσθη νὰ ἐκδράμῃ ὁ Λάζος πρὸς ἀναζήτησιν.

— Θὲ Πάω μαζί σου ἀνερώνησιν ἡ δυστυχὴς γυνή.

— Κυρία, οὕτω νὰ τὸ σκεφθῆτε. Τρέμετε ἐκ τοῦ φόβου καὶ οἱ τέραντοί σας, ἀπυθήμενοι, δὲν μοι φαίνονται πλέον ἱκανοὶ νὰ σᾶς σύμωσι.

— Θέλω τὸ τέκνον μου! τὸ τέκνον μου θέλω! ἀνίστασθαι εἰς ἐπέντασιν ἡ δυστυχὴς, καὶ ἔπειτα κτεχόμενη ὑπὸ βίγους καὶ πυρρῶν εἰς γωνίαν τινὰ τῆς καλύβης ἐνθ' ὃ Λάζος ἔπλευσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ σκληρὸν καθήκον τοῦ.

Φθῆται μετὰ πολλὰς περιπλανησίας εἰς τὸ χεῖλος τοῦ χεινονοσικίου; Μπράβρου, εἶδεν ἐντός τὴν λακωνίδα ἥτις τῷ ἐπαρξεν.

— Ἐδῶ, ἰδὼ Λάζος! ζητῶ τὸ παιδί καὶ δὲν τὸ εὕρισκω.

Ἔπειτα ἀνέγειρα!

Ἄγγελα Α. Πρεβεζιάτου.

Ἡ Διευθύντρια τῆς Βουσπορίδος δεσποινίς Κορηνλία Α. Πρεβεζιάτου εὐχαριστεῖ θερμῶς πρὸς τὸ Προεδρεῖον τοῦ ἐν Μικροχωρίου Συλλόγου Ἀποστόλου Παύλου διὰ τὴν τόσῃ εὐγενῇ καὶ ἐνθερμῶν δεξίωσιν, δι' ἧς τὴν προπροαελοῦση Κυριακῇ 5ῃ Σεπτεμβρίου περιέβαλεν αὐτὴν καὶ τὴν δημοσίαν ἐν αὐτῷ διάλεξίν της ὑπὸ τὸν τίτλον «Ψυχολογικὰ στοιχεῖα τοῦ θύρατος». Συγγαίρει δὲ τῇ ἁμογενεῖ Κοινότητι Μικροχωρίου διὰ τὴν ἀπόκτισιν τοιοῦτου πνευματικοῦ κέντρου μαρτυροῦντος μὲν τὴν ἀληθῆ καὶ σοβαρὰν πρὸς τὰ καλὰ ἰδίωσιν καὶ ἐπίδοσιν τῶν ἰδρυσάντων αὐτῆς, πολλὰ δὲ τῶναθὰ ὑποσχομένου εἰς τὸ ἠθικὸν μέλλον τοῦ τόπου.

Πρὸς εὐχαρίστησιν δὲ τῶν πολλῶν, ὅσοι ἐπιμῶνας ζητοῦσι τὴν ἐν τῇ «Βουσπορίδι» δημοσίευσιν τῆς ἀναγνωσθεῖως ἀναλύσεως τοῦ θύρατος μετ' ἐμμέτρων τινῶν μεταφράσεων ἐξ αὐτοῦ, θὰ πράξῃ τοῦτο ἀπὸ τοῦ προτεχοῦς φύλλου.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

HENRY GREVILLE

ΚΗΦΙΣΙΑ

ΙΑ

— Ἦτις ὁμοῦ δὲν θὰ ἐγίνετο πρὸς τὸ συμμέρον οὔτε τῆς θυγατρὸς σας οὔτε ἡμῶν.

— Ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς παραχωρήσω τὴν θυγατέρα μου, ἂν, ὡς βεβαιοῦτε, διεπράξατε τὰς οἰκτρότητας ταύτας ὑπὸ πρόθεσιν γάμου. Ἄλλὰ τῇ ἀπειρῶ τὴν προικὰ τῆς.

Ἡ μορφή καὶ ἡ στάσις τοῦ Ἐρνέστου ἠλλοιωθῆ παρεούθως.

— Μετὰ μεγάλης λύπης ἀναγκάζομαι νὰ ὀμιλήσω τώρα ὑπὸ ἄλλο πνεῦμα ὑπέλαβι. Μὴ ἔχω ἰδιόκτητον περιουσίαν, οὔτε πόρον ζωῆς, δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ συνεχίσω τὸν εὐμαρῆ καὶ ἄνεστον βίον, εἰς ὃν ἡ Δις Μωβέρ εἰθίσθη μέχρι τήμερον... Ὅθεν ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον σᾶς παρακαλῶ νὰ θεωρήσῃτε τὴν πρότασιν μου ὡς μὴ γενομένην.

— Τὸ ζήτημα εἶναι ὅτι ἡ ὑπόληψις τῆς θυγατρὸς μου... ἂν ἔλα ἰδίω ἐν τῷ παιδοκαθάρσει πολλοὶ σᾶς εἶδον

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ σπαραξικάρδιος καταστροφὴ. Ἐκκλησίης πρὸς τὸ γυναικεῖον ἔλεος.

Ἰδοὺ ἡ καλλιθέμιθλος καὶ βαθύκολπος γείτων πόλις δικαιοῦνται ἐν θεμελίω, ἡ καλλιγόναις Σμύρνη μας καὶ τὰ περίε γραφικὰ χωρία θρηνοῦσι καὶ στένωσιν ἐναγωνίως ὑπὸ τὴν μάστιγα φρικώδους θεομηνίας, τοῦ κοσμοκαλάτου σεισμοῦ. Τὴν μαστιγα ταύτην, τὴν θεομηνίαν ταύτην, τὸ φυσιολογικὸν τοῦτο ἄραμα οὐ πρό πολλοῦ καὶ ἡμεῖς ἰδοιμᾶσθαι, καὶ ἐνκλον ἐτι τηροῦμεν τὴν τραγικὴν του ἐντύπωσιν ἐν τῇ μνήμῃ. Τίς ἀνθρωπίνη καρδία δὲν παθίνεται καὶ δὲν πᾶλλει ἐξ ἑλέους καὶ ὀδύνης, ἢ ἢ ὅτε τὸ αὐτὸ φρικάλιον ἄραμα μαστιγῆται δυστυχῆς ἀδελφοί; Τῆς γυναικεῖα ἰδίω: ψυχὴ δὲν αἰσθάνεται ἐξουτὴν περιρρομένην ὑπὸ δακρύων ὑπὸ τὸ οἰκτρὸν ἄκουσμα; Ἐμπρός λοιπόν! Ἰδοὺ ἔδραρος ἐξελεῖσθαι διὰ τὴν γυναικεῖαν εὐαισθησίαν, ἰδοὺ στέδιον δράσεως διὰ τὸ ἀνεξάντηλον γυναικεῖον ἔλεος. Σπύσωμεν εἰς βοήθειαν τῶν ἀτυχῶν θυμάτων, ἀνακουρίσωμεν διὰ παντοίας εἰσροφᾶς τὴν κοινὴν δυστυχίαν, καὶ οὕτως ἄς δείξωμεν ὅτι ζῶμεν, ὅτι κινούμεθα καὶ ἐσμέν, ὄχι μόνον ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ συμφορῆ καὶ τῶν πλῶν καὶ περιλαίμων, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ κόσμῳ τῷ ἠθικῷ καὶ ἐν τῇ σφαίρᾳ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων καὶ ἐν τῇ ἐκτέλει τῶν ἰερωτέρων καὶ τιμαλρεστέρων ἀνθρωπίνων καθηκόντων μας.

Τουρκικὴ γυναικεῖα ἐφημερίς. Ἐχομεν ὑπ' ὄψει τὴν ὄλην σειρὰν μέχρι τοῦ τελευταίου 23 ἀριθμ. τῆς τουρκικῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» πᾶν εὐγενῶς ἀποσταλεῖσαν ἡμῖν ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως.

Ἡ εἰκονογραφημένη αὕτη συνάδελφος ἐν τῇ ἐπισήμῳ τοῦ κράτους γλώσσῃ, ἐξυμνηροῦσα τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὀθωμανικῆς γυναικεῖας ἀποτελεῖ ἐν ἐτι ἐχέγγυον τῆς ὑσπέρου αὐξήσεως προόδου τῆς παιδείας ἐν τῷ ὀθωμανικῷ Κράτει, καὶ ἰδίω τῆς γυναικεῖας τοιαύτης, τοῦθ' ὅπερ κυρίως θίγει, ὡς εἶν' εὐνόητον, τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῶν.

Ἡ διὰ τῆς ἐργασίας ἐπικουρία. Πρὸς καταπολέμησιν τῶν φρικτῶν κοινωνικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐνδείας, ἦν ὁ μέγας Οὐγκῶ εἰς τοὺς Ἀθλοῦς αὐτοῦ ἀποκαλεῖ

ἄμοῦ. Ἐπομένως, ἡ θυγάτηρ μου θὰ ἔχη τὴν προικὰ τῆς καὶ ὅα εὐρω διὰ σᾶς δημοσίαν τινὰ θέσιν ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως ὅτι δὲν θὰ εἰσθε κηρῆν. Ἀῦριον τὴν αὐτὴν ὥραν ἔλθετε νὰ λάβῃτε τὴν τελικὴν μου ἀπόφασιν.

Μείνας μόνον ὁ κ. Μωβέρ ἤρπασε τὸν χενδρὸν τετραπλευρον χάρακα ἀπὸ τοῦ γραφείου του. τὸν ἔβραυσεν εἰς δύο μετὰ μανιώδους ὀργῆς καὶ ἂν ἐξεσπενδόνισαι μετὰ κράτου, ἐφάνη δὲ ἀντήλσας ἐκ τούτου πολλὴν ἀνακούφισιν.

Ὁ προσεχὴς γάμος τῆς Ἰσαβέρας μετὰ τοῦ Ἐρνέστου ἠγγέλλη εἰς τὴν οἰκογένειαν ὡς μέλλον γεγονός δυσάριστον μὲν ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν, εὐάριστον δὲ μόνον ὡς ἀπαλλάσσον αὐτὴν τῆς παρουσίας τῆς.

ΙΒ

Αἱ προπρασκευαὶ τοῦ γάμου ἐξελεῖθησαν εἰς εὐδένω φέροῦσαι χαρὰν καὶ εὐδαμονίαν, οὐδ' εἰς αὐτοὺς τοὺς νονομφοῦς, διότι ἀληθῆς καὶ εὐγενῆς ἔρος δὲν διελαμπν εἰς αὐτάς.

Ὁ γάμος ἐτελέσθη περὶ τὰ τέλη ἰανουρίου πλήρης ξηρᾶς τυικιότητος, δηλαδὴ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ ἀπαραίτητον γαμήλιον γεῦμα, ὅπου δέχεται τις φίλους καὶ ἐχθρούς, καὶ τὸ ἀπαραίτητον, ἀλλ' εὐεργετικὸν διὰ τὴν οἰκογένειαν ἢ ἢ γαμήλιον ταξίδιον.

Τὰ σχόλια τῶν προσκεκλημένων δὲν ἦσαν εὐνοϊκά. Οὕτοι

φθίνει τη ζωτικότητα, αντί της εξουλιστικής και σύγχρονης εκπαιδευτικής ελευθερίας προτιμώμενα βεβαίως είναι η παροχή έργασις εις τους δυστυχείς. Ούτως υπό τον άνωθεν τίτλον ιδρύθη από τινος εν Παρισίοις σωματείου άποσκοπούν την διά της εντίμου εργασίας αναγκάσειν παντός τυχοδιώκτου από του όλισθηρού σταδίου του, την εξεύρεσιν θέσεως ή καταλλήλου άσχολίας εις πάντα άργούντα έργατην, την παροχήν γαιών προς καλλιέργειαν εις άπορούντας γεωργούς, και εν γένει την καθ' όλου πα.λην κατά της ένδειας, ήτις, κατά την ήφημερίδα, εξ ή; αναγράφοντα ταύτα, δέν είναι ή πα.λη κατά του έργαλήματος. Τι έκρεπε να μιμώμεθα και τί μιμούμεθα παρά των Ευρωπαίων!

Τά γεύματα των άμερικανών Κροίσων. Κατά τα γραφόμενα του κ. Νοξίν εν τη Έπιθεωρήσει των Έπιθεωρησών εν σχέσει προς τον θάνατον του Βάντερπιλτ ή επιτυχία πολυτελούς τινος γεύματος εν Άμερικη άναμετρείται κατά λόγον πρακτικότητος διά του ποσού, όσαρ τουτο έστοίχισεν. Ούτως έδδθη ισχύως γεύμα υπό του εκατομμυριούχου Όυδεν Φάουλερ στοιχίσαν 550 φρ. κατ' άτομον. Κατός δέ της υπερβολικής του γεύματος δαπάνης ο Κροίσος ούτος της νεαρής; δικτικής παρειά; του κληνότητος μας ένκατέθηκεν επί του χειρομάκρου έκάστου συνδαιτημόνος μετά του ίδιουματολογίου (menu) και σπουδαίαν ποσότητα άολλαριών, άτινα τούς περικάλλισεν εύγενώς; ν' άποκαμίσωσιν!... Και ήδη διερωτάται τις; άσάχι παρά τό πλεονόν τσοσούτου πλούτου εν Άμερικη; ύπάρχει ή δέν ύπάρχει πενία; Και εν πράγματι ύπάρχει!...

Τό γυναικείον κάλλος εν Άμερικη. Εν Άμερικη, εν τη χώρα του πλούτου και των υπερβολών, ο ύψιστος τρόπος, δι' ου οι θεμαστια; ωραία; τινός; νεανίδος; έκδηλούσι τον προς αυτόν θεμακλήν είναι ή κραισκούη του άγκλιματος της εις φυσικόν μέγεθος; εν καθαρόν χρυσόν. Πρώτη εισηγήτρια του έθιμου είναι, ως λέγεται, ή ήθοποιός; Μίονδ Άδαμς. άκραιτάτος παρά των θεμακλήν της τό άγαλλά της χρυσού, όσαρ έστοίχισε τό μετρώματον ποσόν 1.730.000 φρ. Τισαύτων άποθέσιν του ποικαιτικού κάλλους, όταν αι Φρόναι της Άμερικη; άκραιτούσι, δέν έφαντάσθη ποτέ ή Φρόνη της άρχαιότητας.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Η Ρόζα ή ή προς τους γονείς ευσέβεια, διήγημα εν του γαλλικού υπό Στεφάνου Μ. Μαλαχοπούλου. Υπό τον τίτλον τουτον εκδόθη άρτι διήγημα κατά μετάρρυσιν εν του γαλλικού δυνάμιμον να χρησιμίσθη ως ήθικώτατον άναγνώσμα εις πάντας μέν, ίδια δέ εις νεκρά; κορασίδαι, διά την ήλικίαν των όποιων άκριδώς σπανίζουσι παρ' ήμιν τά καταλλήλα ένγνώματα. Η εύνοτάτη τιμή του τεύχους περιοριζομένη εις γρ. μόνον 5 καθιστά αυτό προσιτόν εις πάντας, τό δέ κομμόν την πρώτων τον σελίδα όνομα του άοιδέμου διδασκάλου του Γένους; Ιωάννου του Άριστοκλέους, εις την σκιάν του όποιου άφιερώνται, είναι ει; έτι λόγος; δυνάμιμος να έφελκύθη προς αυτό την γενικήν συμπάθειαν.

Η καρδία μου, συλλογή λυρικών ποιημάτων υπό Κίμωνος Μπέλλα. Υπό τον άνωθεν τίτλον ο γνωστός εν τή παρ' ήμιν καλλιτεχνική κόσμω κ. Κίμων Μπέλλας εκδίδει τά εν τή λυρική ποιήσει πρωτόλειά του, άτινα ύποδηλούντα φάσιν ζωηράν και τάσεις ύνειροπόλους, φαίνονται ύποσχόμενα καλόν τό μέλλον, κατά τις; έπιδηφιλοθέτας; άλλως; τε τή ποιητή κρίσεις γεγραφών και λογίων άνδρών.

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Αδελφ. Α. Πέραν. Έπισημίζουσι προσχθες. — Κφ Ν. Ζ. Γαλατά. Άκρίσιλα τό αίτηθίν διά κ. Ι. Κ. — Αδελφ. Κ. Κανδουλί. Προσχθες; πληροῦται διάκος εύχης; γρηθίζετε παιά. — Κφ Ν. Γ. Μ. Γαλατά. Προσχθες; και την δωδεκάην ήμιν ιδέαν σας. — Κφ Α. Σ. Άθήνας. Κατ' αυτός γράφω συναποστολλομα και τό αίτηθίν. Δυστυχώς; Οικογενειακήν Έμερολόγιον δέν ήλθεν εις χείρας μου. — Κφ Ν. Θ. Σ. Έρουσαλήμα. Παρακαλώ να έχω άπάντησιν σας. — Κφ Ζ. Μ. Μ. Γανόχωρα. Έυγρηθη. Πρακτικώσιν άποσταλατε άμέσως την συνδρομήν σας εις γραμματόσημα προς την Διεύθυνσιν εις τό τυπογραφείον κ. Ζιβίδου (Κ. Πολιν Γαλατά; Χαριστή; 13) και όλ; σας; σταλείμαν άμέσως άκόδιξιν. — Ζητούμενα συγγνώμην παρ' έκάστων, εις ού; έλλείφετε χρόνου άδυνατώματι ν' άκραιθήσασιν σήμεραν.

Τύπ. Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ, Ν. ΘΕΟΔΑΤΗ, Γαλατά, Χαριστή. 12.

εύρον την νέμερην άσχημον και σκαιάν μόνον διότι αγαθήτης και ήληθής; εύγένεια ήθους και έκπράττως; δέν διέλαμπεν επί της μορφής της, την όποιάν εν ποιότη περιπτώσει ούτε ή χιονόλευκος ένδυμασία ούτε των πορτοκαλιών τό στέμμα άρκει να δείξη είληθής. Ο δέ γαμβρός έκείνη; ...πεζώτατος, δήλα δή κατ' ελίξιν.

Όταν αι αίθυσαι έκινώθησαν και ή νέμερην ήλλασεν ένδυμασίαν, ή δέ κορζα Λιβερέκ έφλυάρι; μετά τινος οικειοτάτης φίλης της, ή Κηρυξία έκάλισε τον Έρνέστον διά φωνής όξείας και ζήρας έκκαλιούσης τον πόλεμον.

Δισκοινίς!... ά; αγαπητή άδελφή μου

— Καλώς άπαστε τό πρώτον, κ. Λιβερέκ, ειπε περιφράσπου σα αυτόν μεταξύ δύο έκίπων και μιας θύρας; κλειστής. Και έκνηκολώθη με όρθιαμοίς; λάμποντας και περυσνοβολούσας; Ινωμψέσθητε την άδελφήν μου, αλλά μη φαντάζεσθε ότι εισήλθετε εις την οικουγενιακήν μας ούτω. Τουναντίον διόσους εις σας την χείρα της έκείνη έκήλθεν άπ' αυτής. Έρωθαίωμαι διά την μεθ' ήμών συγγένειαν, και μη φαντασθήτε ότι; μά; συνδέει αίσθημα; τι στοργής; ή φίλης; ή έκτιμήσεως. Τούτοι; μόνον σας λέγω; ή αν ή άδελφή μου; δέν είχε προίκα και άφ' ού; άκόμη δισκοβούσατε την ύπόληψίν της δέν θα την ένμψέσθε. Αοικόν; κύριε, και σεις; και ή μήτηρ σας ειργάσθητε ως ήληθεις κλέπται. Αυτά ήθελον να σας είπω. Υπάγετε τού;α και προσέξατε μη χάσθητε τον σιδηρόδρομον Ο θρυσούδελος; καλλωπιστής; ένίμετο; κατερούθος; άλλ' έκτός

άδικαιών τινών ψιθυρισμών ούδέν έτόλμητε ν' άπαντήση εις; την προδράν γλώσσιν της; θερακλής νεανίδος.

ΙΓ'

Τό νεκρόν άλλ' εις ούδέν προσπλήξ; ζούγος; άνεχώρησε συναποφάρον όσα; λύπας ειχε τώσ; προξενήσι εις τους; παρ' αυτό, και καταλείπον κρύψιν τι συνίσθημα άνευκρίσεως. Μία μόνον φυγή; ή φυγή της μητρός; λημονούσας; όλας; έκείνας; τας; πικράς; όδύνας; εις; όσας; από 18 ήδη έτών; την ύπέβαλλεν; ή παρουσία της; κακής; θυγατρός; της; της; έκαιριτικής; ταύτης; φύσεως; ήτις; άνευ; τύψιμον; ήδυνήθη; να; κλέψη; τό; έκαιριτότατον; και; να; φανή; εις; τά; όμματα; του; κόσμου; ως; έρωμένη; του; Λιβερέκ; μόνη; αυτή; ή; φυγή; έρύλαττε; μίαν; μόνην; όδύνην; την; όδύνην; ότι; τό; κακώτερον; τουτο; δν; έκκαταλείπετο; ήδη; μόνον; εις; τας; διακωμείαντας; των; βιωτικών; σάλων; εις; τον; βραχίονα; άνδρός; ούτε; κατ' ούτιν; αγαθού; ούτε; εύγενούς; τό; ήθος; ούτε; σπουδαίου; τας; φρένας; ούτε; πλουσίου; ούτε; εύκολήσπου; υπό; κοινωνικών; έκποψιν.

(Ακολούθει).

ΟΡΟΙ ΒΓΓΡΑΦΗΣ

Εν τῇ πρωτευούσῃ γρ. 50
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
ἐν τῇ ξένη φράγ. χρ. 15

Ἐξάμηναι τὰ ἡμίση.

Αἱ συνδρομαὶ προπλη-
ρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει
φερούσῃ τὴν ὑπογραφήν
καὶ σφραγίδα
τῆς Διευθύνσεως.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρῶνται
ἀπὸ τῆς ἀποδείξει
ἐκαστοῦ ἔτους.

Τὸ εὐλόγον τιμᾶται
παρά τὴν 50.

Ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατῆ, Κουρσοῦμ-Χάν
ἀριθ. 3

Πᾶσα αἰτήσις δέον ν' ἀ-
πευθύνεται πρὸς τὴν
Διευθύνειαν.

Πᾶν πρὸς δημοσίευσιν,
ἀποστειλλόμενον χειρὸς
γράφ. δὲν ἐπιστρέφεται.

Πᾶν ἀνυπόγραφον δη-
μοσίευμα κεζὸν ἢ ἔμμε-
τρον, πρωτότυπον ἢ μετ'
ταπεφρασμένον, ἀνήκει
τῇ Διευθύνειᾳ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
Τῆ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΒΥΠΟΔΗΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΑΝΑΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἐκ τῆς ΚΟΡΝΗΘΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΣΙΩΤΟΥ

Τῶν ἐγγράφων 5 συνδρομῆς δωρεῖται ἡ Λογικὴ συλλογὴ τῆς Διευθύνσεως «Πρωτῆς Ἡμερίας».
Τῶν ἐγγράφων 10 παρέχεται ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ δωρεὰν ἐπὶ ἑν ἔτος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: «Αἱ γυναῖκες ὑπὸ γυναικός.—Τὸ γλωσσικὸν ζήτημα (ὑπὸ Κλέωνος Κουρτιόσκη)—
Ψυχολογικὰ στοιχεῖα τοῦ Βύρωνος.—Εὐσεβὴς Κλοπὴ, διήγημα (ὑπὸ Νικολάου Γ. Μικροῦδοῦ (ἱατροῦ))
Ἄνὰ τὸν κόσμον—Οἰκιακὰ.—Πρακτικὴ συμβουλὴ.—Εὐτρόπελα — Ἐπιστολικὸς φάκελλος — Ἐπιφυλά-
ξις: (Henry Gréville) Ἡμερία».

«Ὅ το παύσαι τὰς ἱάσεις
ταῖς Μούσαις σπυκατομηγίς,
ἀφίλαται ἀφ' ἑστίαις»
Εὐρ. ἠρ. Μαιν. Στ. 675 - 8.

Ἀφελόμεν οὐκ ὀλίγος διαπεραιωτής, διαρομῆς καὶ εὐ-
πράκτωρ ἡμῶν Ξενοφῶν Θ. Μαρονήλιος οὐδεμίαν ἐφε-
ξῆς ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ γραφεῖον ἡμῶν ἀποχωρήσας. Τὸν
εὐθερὸν πᾶσα εἰσπραξις συνδρομῶν θά γίνηται δι' εἰδικὸν
ὕπαυ. ἰδιώτην, τὸν ὅποιον θὰ ὑποδείξωμεν ἐν τῷ ἄλλῳ
ἐκόμενῳ δι' πᾶσα εἰσπραξις γινομένη ὅρ' οἰουθήσεται ἀ-
λλοθεν ὡραεῖται ἄκυρος ἀπὸ σήμερον, ἔστω καὶ ἂν αἱ
παρουσιαζόμεναι τακτικαὶ ἀποδείξεις μας φέρωσι παλαιὰν
ἡμερομηνίαν. Παρακαλοῦμεν τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς ἡ-
μῶν τὰ προσέξωμεν εἰς τὴν ἀνω φήλωσιν.

Ἀπὸ σήμερον ἡ ὀριστικὴ καὶ σταθερὰ ὁμῶν Διεύθυνσις
εἶναι ἡ ἐξῆς: Γαλατῆ, Κουρσοῦμ-Χάν ἀρ. 0. 3.

Αἱ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΥΠὸ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ἀτάκτιστος τῆ κ. Ν. Γ. Μικροῦδοῦ ἱατροῦ.

Ναί, ἀξιότιμος ἱατρέ, ἔχετε πληρέστερον δικαίον ἰαχυρίζο-
μενος ὅσα ἰαχυρίζεσθε ἐν τῇ τελευταίᾳ ἡμῶν ἐπιστολῇ, ὡς καὶ
ἐν ταῖς προτέροις τοιαύταις, καὶ σύμφωνα κερύσασθαι πρὸς
ἡμᾶς. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ μετ' εὐχαριστήσεως ἠκούθησαν καὶ
ὁ ἀνοίγωνται πρὸς ἡμᾶς διηγουμένως ἀσπῆλαι τῆς Βασ. ταρῆδος
εἰς τὴν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι εὐρύτεραν ἐξέλιξιν τοῦ ὑπὲρ παν
ἄλλο ζωτικωτάτου τούτου θέματος τοῦ ἀνοίγωντος καὶ εἰσ-
εργαζομένου ἀπ' εὐθείας εἰς αὐτὴ τὴν ἀντρον τοῦ ἡθικῶς ἡ-
μῶν βίου καὶ τῆς κοινωνικῆς ἡμῶν ὑποστάσεως. Ἡ μετ'
ἐμῶν ἀσπῆλαις σκε εἰς τὴν ἐξερύθεισιν τοῦ γυναικείου ζή-

τήματος μοι ἀποβάνει τόσῳ μάλλον πολυτέμος, καθ' ὅ-
σον προσφέρει ὡς σθεναρὰν κορηπίδα καὶ ἐπισημὰ τὴν ἐπι-
στημονικὴν ἀξιοματικότητα εἰς τὰς γνώμας, ὅσας διὰ μα-
κρᾶς μὲν μελέτης, πάντοτε ὁμῶς ἐμπειρικῆς, τολμᾷ νὰ ἐκ-
φέρει ἡ γυναικεία σμικρότης μου. Προσθίδεται λοιπὸν οὕτως
εἰς αὐτὴ τὸ ἀδιατάκτον κύρος, ὅπερ εἰς παν ζήτημα μὴ
δύναται νὰ παράσῃ ἡ Ἐπιστήμη, ἡ ὑψηλότερος
αὕτη κόρη τοῦ Ἀληθοῦς, ἥτις οὐδέποτε πάντοτε καὶ μελε-
τατικῇ φέρει τὴν κρινοδοκίαν χεῖρα ἐπὶ τὸ ἀγλῶν
αὐτῆς μίτωπον.

Ναί, ἱατρέ, μὴ φοβηθῆτέ ποτε ὅτι κ' ἐγὼ ὡς γυνή,—
ἡ δὲ λέξις γυνή εἰς τὰς γλώσσας τινῶν δικαίως ἢ ἀδίκως
κατήντησε νὰ σημαίη κόρη τῆς πτωχῆς ἀσπασίας,—
ἀισθητικῆς αἰσθητικῆς ἐν ἐμῶν τῶν νοσημάτων καὶ ὑποξέμενων ὑπὸ
τῷ αὐστηροῦ καὶ ἀξιοματικῶ ὄρει ὅπως τὰ ἰδιαιτέρως
ἐνοστικὰ τῆς γυναικός, τοιαῦται τὸν ὄρειν ἐγώσισμον, τὴν
χρηματικὴν μακροροσύνην, τὴν πυρρινὰν φιλοσοφίαν πρὸς
παν ἀνώτερον ἐκότη, καὶ τὸ ἀγχιπρὸν καὶ ὄργιστον πεισμα
κατὰ πάσης πρὸς τὰς ὀρέξεις αὐτῆς ἀντιθέσεως, μὴ φοβη-
θῆτε, λέγω, ὅτι κ' ἐγὼ ποτε ὑπὸ τὰς βλοσυρὰς κούσεις τῶν
ἀισθητικῶν αὐτῶν, θ' ἀνασείσω τὴν γυνήν ὡς θελλομένην
ἵππον τοῦ Προσιδῶνος ἀφηνίων, θ' ἀπαπτόσω τὰς μεταρρο-
νας περὶ γυναικός ἰδέας, ἃς πάντοτε μέχρι τούτου καὶ ἐπὶ-
στυνται καὶ εἶπον καὶ ἐγρηψκ, καὶ ζηλοῦσα τὴν ἐπιτροχίαν ἀπὸ
τῶν κοινωτικῶν ἐλαττώσεων τῆς γυναικός, ἥτις καλῶς
χειραγέτησις, θὰ κερυθῶ ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ἐναντίον πρὸς τὰς
ἐπιστομικὰς ἡμῶν περὶ τοῦ ζητήματος γλώσσας.

Ναί, ὅπως ἡ γυνὴ ἐπλάσθη οὐκ εἰς τὴν δημοσίαν βίον, ἀλλὰ
διὰ τὴν ἐν τῷ ὄρειν διαπλοσιν καρδίᾳ, οὐκ διὰ τὰς ἀρετὰς,
ἀλλὰ διὰ τὴν ἐστίαν, οὐκ διὰ τὴν ἀνατολίαν ἢ τὴν δικαιοσύ-
νην, ἀλλὰ διὰ τὴν περιθάλψιν τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν
τῆς ἀνθρωπώσεως πληρώσιν, οὐκ διὰ τὰ μεγαλὰ καὶ ὄργισθαι
ἀλλὰ διὰ τὰ τρυφερὰ καὶ ἀδρᾶ, οὐκ διὰ τὴν φιλοπλίαν, ἀλλὰ
διὰ τὴν ἐπὶ τὴν στέφαν εἰρήνην, οὐκ διὰ τὸ σῶμα ὄργισμα
τῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ διὰ τὴν φιλομαθῆ στερῆσιν καὶ τὴν
ἀπὸ τῆς ἀισθητικῆς ἀσπασίας.

Ο άνδρ εν τῇ δημιουργίῃ εἶναι ἡ ὑψικρατῆς καὶ θελλομαχίας ὄντος, ἡ δὲ τῆς γιγαντιώδους κτύπης ῥώμης ἐπὶ τὰς κορυφάς τῶν ὀρέων βιοπλακίοντα διενεαῖως πρὸς τὴν ὀρεινῶν στοιχείων καὶ τὰς ἀγρίαις δραμύτατας τὰς ἐν τῇ ὄρει τῶν ζώης ἡ γυνὴ περ' αὐτὸν εἶναι ἡ τρυφερὰ καὶ καλλίχρους ῥοδῆ, ἡ δροσφορῶλος, ἡ εὐπνήθης, ἡ μαρσίπνοος, ἥτις θάλασι τὸ ὄμα καὶ κηλαί τὴν ψυχὴν, ἥτις ὅμως ἀθύνεται νὰ παλαίσῃ κατὰ τῶν θελλῶν καὶ τυφῶνων, ἀλλ' ἀνηροσεῖ, ἐκφυλλίζεταί καὶ ἐκρυσταίνεται ἀκόμη ἀσθενῆς ὅπ' αὐτῆς· μόνον δ' ἐκν ὑπὸ τὴν σκίαν καὶ τὴν στέγαν τῆς ὄρειος εὐρεθῆ ἀνέρονται καὶ ἐρεθισμένη ἐπὶ τοῦ θανάτου κορυμῆς τῆς, κατορθοὶ νὰ ἐκρυσταί τὴν ὄργην τῶν λαλιπῶν καὶ νὰ σωθῆ ἀπὸ τῆς ἀγρίας μαχίας τῶν.

Ἐκν τογμά, ἀγριόσα καὶ ἐκφυλλίζουσα ἐκυτὴν, νὰ παλαίση, ἐκν, ἐξισούσα τὸν νάνον κορυμῆς πρὸς τὴν εὐρύκλωνον ὄρειν, ἀντιπαρκατάση ἐκυτὴν πρὸς· ἐκείνην ὡς σκελετωδῆς διανδρῶλλον καὶ στέργει νὰ στερεθῆ τῶν ἀνθῶν καὶ μύρων τῆς, τότε ὡ, τότε δὲν εἶναι πλέον ῥοδῆ ἀλλ' ἀγρίος τις καὶ ἀκατήρασιμὸν θάμνος, καὶ πάντοτε θάμνος οὐχὶ δὲ βεβελίως δένδρον ποτέ, θάμνος ἀνάνθης, ἀτερπῆς, ἐκτετραχυραμένους καὶ ἐκφυλλοῖ!

Ο ἄνδρ ἐν τῇ κοινωνικῇ βίῃ εἶναι ὁ ἥλιος, ὁ ἥλιος ὁ πρωταίως, ὁ θερμὸς καὶ φλέγων, ὁ αὐτοταλῆς εἰς ἐκείνόν, ὁ ἐπλέτως φέγγων καὶ εἰς τὰ πάντα παρέγων ζῶν καὶ ρυθμιζῶν τοῦ ζῶντος κόσμου τὴν δρᾶσιν καὶ κίνησιν.

Ἡ γυνὴ εἶναι ἡ σελήνη ἡ περικαλλῆς καὶ χρυσῆ, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀνδρός, τοῦ ἡλίου, μόνον λαμβάνουσα τὸ ῥῶς τῆς, ἡ ἀσθενῆς καὶ ἀθῆμον ἀλλ' ἀδρόν καὶ μειδιῶν χύνουσα φέγγος, ἡ εὐεργετικὴ τῆς νυκτός σελήνη ἡ ὀδηγοῦσα τὸν ἀνθρωπὸν εἰς τὰ σκοτεινὰ γὰρ τῆς ζῶης, καὶ δεικνύουσα αὐτῷ δι' ὄργου ἀλλὰ γλυκυτάτου φωτός τὰς εὐθείας ὁδοὺς καὶ τὰς ἀγριαῖς ἀτραπὸς, τὰ γλοχίζοντα τοπία καὶ τὰς πλημῆρας δολοτηρίων ὄρειων λόγους, τὸν βίον καὶ τὸν οὐρανόν, τὴν ζῶν καὶ τὸν θάνατον!

Οὐδέ θὰ εἶχεν ὁ κόσμος ῥοδᾶ ἀνευ ῥοδῆς, οὐδέ θὰ ἦτο ἡ ποιητικὴ τῆς νυκτός ὄρασις ἂν ἐλειπεν ἡ σελήνη, ὁ φιλικὸς χροσοφίγγος ὀδηγὸς τοῦ πλάντου ὀδοιπόρου εἰς τὸ σπείρωμα. Ἀλλ' ἡ ῥοδῆ θὰ ἦτο ἐκφυλλοῖς ἂν ἐτόλμα ν' ἀντιμετρηθῆ πρὸς τὴν ὄρειν καὶ ἡ σελήνη θὰ ἦτο γελοία ἂν ἐτόλμα νὰ παρκαλλήσῃ ἐκυτὴν πρὸς τὸν κρατικὸν ἥλιον, εἰς ὃν καὶ μόνον ὀφείλει τὸ ἡμερον φῶς τῆς. Ἡ ὄρει, ὁ ἥλιος, ὁ ἀνὴρ εἶσι τὰ ἰσχυρὰ καὶ μεγάλα τῆς δημιουργίας· ἡ ῥοδῆ, ἡ σελήνη καὶ ἡ γυνὴ τὰ ἀσθενῆ καὶ μικρὰ, ἀναπόπαστα ἐξέτου εἰς τὴν συμμετρίαν τῆς φύσεως, ὡς ἡ ἀρσις ὀμοῦ καὶ ἡ θέσις εἰσὶν ἐπίσης ἀναπόπαστα εἰς τὴν συμμετρίαν τοῦ στίγου.

Οὐδέ ἀνοῦκαί ποτε, ἰατρί, ὅτι ἡ περὶ τὰ μαθηματικὰ ἀνικνωτικῆς τῆς γυναικός (καίτοι οὐχὶ γενικῆ,) ἐλέγχει τὴν ἐν γένει νοσητὴν αὐτῆς ἐλλειπτικότητα πρὸ τοῦ ἀνδρός, ὅστις μαθηματικώτερος αὐτῆς ἐπέστη.

Ἐν τῇ ὑποτιπῶσει ὅμως τῆς γυναικός ὅτι ἡ γυνὴ ὑστερεῖ κατὰ τὴν ἀρτιότητα τοῦ ἠθικοῦ σχροστημάτος καὶ τὴν ἰσορροπίαν τῶν νοερῶν δυνάμεων, καὶ ὅτι ὡς ἂν μιμητικώτερον τοῦ ἀνδρός, μόνον ἐν τῇ μεμῆσει πρωτεύει, ποῦτο μόνον μὴ θελήσῃ νὰ ἰσχυρισθῆ ποτε, ὅτι ἡ γυνὴ στερεῖται εὐφῆρας φυσικῆς, ὅτι γενικῶς ἐλλείπουσιν ἀπ' αὐτῆς ἡ φαντασία, ἡ ἀρσις καὶ ἡ πρωτοτυπία αὐτῆ τῆς δικαιοκρατικῆς δυνάμεως...

Μὴ θελήσῃτε νὰ ἰσχυρισθῆτε τοῦτο ποτε, διότι τότε θὰ

καταδερσθῆτε ἀπειρος τοῦ ἐσωτάτου βήθους καὶ τῆς αὐσις στικῆς ποιότητος τοῦ γυναικείου χαρακτήρος.

Ἐκν ἡ γυνὴ στερεῖται ὀξείας φαντασίας, λεπτῆς κρίσεως καὶ ἐξιδιαιτεμένης ἀκριβῶς πρωτοτυπίας εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις τῆς, ἰατρί, πῶς; τότε θὰ ἠδύνκτο νὰ ἐξελίσσῃ τὸσαν δεξιότητα περὶ τὴν ἐξέυρσιν καὶ κριτικωτάτων σύνδεσιν τῶν πανομοιότατων μηχανοραφῶν καὶ τὴν πρωτοτυπον ὅπως δι' ἄρκων στρατηγικωτάτων σχεδίων, ὅστικς λαμβάνει μέρος εἰς τὰ μεγάλα γνωστὰ ἐγκλήματα, ὅπου γνωστότατον ὅτι συνήθως πρωτεύει ὡς ἀρχικὸν κίτιον, καὶ ὑπὸ τὴν τοιαύτην ἀκριβῶς ἐνοικονεπλάσθη ἡ ὄρασις (ἠγῆσατε τὴν γυναίκα);

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ πλειότερα ἐπι ἀρνήν τοιαύτη, ὅπου ὑπὸ τὴν ἡμερον στέγην καὶ εἰς τὸν συνήθη τοῦ βίου ῥοῦν κερυνοβολοὶ πολλάκις ὡς ἄλλη Μήδεικ διὰ τῆς τερταρίας ζῆλο τυπίας τῆς ὡς ἀντιζῆλος, ὡσσι καὶ δάκνει αἰλοφοριδῶς ὡς δρᾶκινῆ νόμφη ἢ πενθερά, ἢ ὡς μέγιστη μητρικὴ ἀπηνυξῆ τὸ αἶμα ἀθῶων παιδίων, μὴ καὶ εἰς αὐτὰ ἐπι, ὅστικς ἀρνήης καὶ κεκρυμμένη ὡς ἀνοσοσ σκότους τὰ ἐξέκει, δὲν ἀναιπύσσει ἐκτακτον λεπτότητα κρίσεως, ἐριμωρικωτικῆς φαντασίας καὶ πρωτοτυπείαν διακρυμώσεως, ἢν θὰ ἐρῆσθαι οὐχὶ ὁ φῶσις εὐθῆτερος αὐτῆς ἀνὴρ, ἀλλὰ καὶ αἱ αὐτὰί ζι ἐρινώεις, τοῦ σκότους καὶ αὐτὸς ὁ δειμῶν τῆς μαύρης καλῆσεως;

Θὰ ὀμολογήσῃτε μετ' ἐμοῦ, ἰατρί, ὅτι τὰ πᾶθη τῆς γυναικός εἶναι ἂν οὐχὶ βαθύτερα ἀλλ' ὀξύτερα τοῦ ἀνδρός, τὸ δὲ πνεῦμα ἂν οὐχὶ εὐρύτερον ἀλλὰ μᾶλλον ἑλικωιδῆς καὶ εὐιδῆστροπον, τυφλωτέρον καὶ ἀμειώτερον χειραγωγοῦμενον ὅπ' ἐκείνων.

Ὅτω λοιπὸν τὸ πάθος τῆς ζηλοτυπίας ἴσως διέπλεσεν Ὀθέλλου καὶ Ὀθελλοῦ ἐν τῷ φῶλι τῷ ἀνδρικῷ, ἀλλὰ τὸ ζενῖθ, τὸ ἀκατάφροστον ἰδεώδες αὐτοῦ ἀνευρίσεται γνήσιον καὶ πλήρες μόνον περὶ τῆς γυναικῆς, ὑπὸ τὸν τραγικὸν ἀλλὰ καὶ συνήθη, ἴσως βεβελίως, τύπον τῆς ἀρχαίας Μήδειας. Οἱ δὲ ἀγνοοῦντες τί ἐστὶ γυναικεία ζηλοτυπία καὶ ὅποια καὶ ὅποια τραγικὰ καὶ φρικαλέα δρᾶματα δύναται αὐτὰ νὰ ἐξυρῆν καὶ ἐξυρῆν λεληθῶτως καὶ δικρυμῶς, πολλὰς ἀκόμη σελίδας ἀνοοῦσι τοῦ μεγάλου τῆς κοινωνικῆς βιβλίου, αἵτινες εἰς τὰ ὄματα τῶν πολλῶν φαίνονται συνήθως γυγρυμμένι με ἱερογλυφικὰ γράμματτα. Μόνον δὲ ὁ πᾶθον ἡ ὁ ἰδῶν ἐκ' τοῦ σύνεγγυς τὰς ψυχολογικῆς τῆς γυναικείας ζηλοτυπίας ἐξαλίξει δύναται νὰ τὰς μαντεύσῃ.

Καὶ οἱ σοφώτεροι ἐξ ἡμῶν εἶναι νήπιος πρὸ τῆς ἀριστοκρατικῆς στρατηγικωτικῆς τῆς ζηλοτύπου γυναικός καὶ τῆς βεθείας ἐπιγνώσεως, μεθ ἧς ἐξέκει τὸ σκότιον ἔργον τῆς κατὰ τοῦ θύματος τῆς. Εὐγενίς νηπιώτης! φρικαλέα ἐπιγνώσις!

Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ παροικωδῆς ἐκείνο ὕψος τῆς βαθείας ὄσον καὶ λεπτολόγου κακιντρεγείας, ὅπερ ἐκπροσωποῦσιν οἱ γυναικείοι τίτλοι, νόμφη καὶ πενθερά, ὁ ἀνὴρ ὡς πένθερος ἢ γκαμβρός οὐδέποτε ἐρῆσεν, καὶ πάλιν ὡς πατριμῶς οὐδέποτε ἠδ ὑνῆθη νὰ κληθῆ με τὴν εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς παροικωζωμένην σπασακῆλῶδον τῆς μητρικῆς ἀγριότητος καὶ τερατωδῆν.

Ὅστις, ἰατρί, τὸ ἄσπον ἀκριβῶς τῆς λεπτῆς κρίσεως καὶ ἐριμωρικῆς πρωτοτυπίας εἰς τὴν γυναικῆ ἀνῆκει· εὐτυχῶς ὅμως οὐχὶ κἄν εἰς τὰ κακά.

Διότι, μὴ τούνεκτιον πάλιν ὅταν ἡ γυνὴ, καταλλῆλως διαπλασθῆται, ἀποκτήσῃ τὴν ψυχικὴν ἐκείνην ἀνάγκην πρὸς μίγατι καὶ θεῶν ἰδανικόν, μὴ δὲν ἐπιδίδεται εἰς αὐτὸ μετὰ λυρσοῦ ὅλη ψυχὴ καὶ καρδία, ὅλη αἰσθημα καὶ παλμῶς, ὅλη

δράσεις και διάνοια; και μη όσakis προς το αγαθόν τραπή η ποιότητος και λεπτότης ψυχής της, δέν ανάδεικνύεται οληθής της ιρασιτέχνης και καλλιτέχνης του αγαθού;

Μη όσakis πρωτοτύπαι εις ενεργητικόν τινα δράσει η όσakis προικτεί εν τω οίκω η τή κοινωνία, τή φαίη η τω έρωτι, να εξαπαλή τώ μέγα τάλαντον της ατάπαρνήσεως, όπερ ιδιαιζόντως ιδώρησεν ο Θεός εις τήν γυναίκα, τήν αγαθήν τήν αληθή και μη διαστρεβλωμένην υπό της κακής γυναικας, δέν πρίττει τούτο μετά λεπτοτάτης, μετά καλλιτεχνικής ούτως ειπείν φαντασίας περί τήν εξεύρεσιν των τρόπων, και άβραξ πρωτοτυπίαις περί τήν έφαρμογήν, άναγούσας τήν γυναικείαν άρετήν εις ύψοςίσιότητος, εις ήν ο άνήρ, μετά μείζονος όγανου και ολιγωτέρας λεπτότητας πάντοτε δρών, άδυνατεί άποχωρώντως να φθάση;

Ναι, ίατρέ, μη άρνεσθε ότι έχει καθολικώς εύφραν η γυνή, εύφραν ότε μιν αιθέριον, ότε δε τερτάριον.

Και είτε ζοφερά της κακής δρασίας είτε άγνή Ιεροδράντης της άρετής, είναι πάντοτε όζυνουστάτη έριουρίαις, είναι πάντοτε κριτικωτάτη όργανίστρια εις τόν κλάδον αυτής ήίποτε μετά αληθούς λυρισμού επιδιωόμενη, εις τό όπερ εξείλεξο στάδιον.

Επειδή δι, ως συμφρονώ άλλως τε μεθ' ύμων, υπό του αισθηματος πάντοτε άγεται εις τίς πράξεις αυτής, επειδή εις τίς άκρότητας πάντοτε ήίπει και μέχρι άψικαζόδιας και πύθους έντεινει έν εκούτη τήν αισθητικώτητα, διό τούτο μορφώσωμιν τό αισθημα παρά τή γυναικί, διπλάσωμιν τήν ακρόδιαν αυτής όσον οίόν τε τρυφερών και άγνήν, όσον οίόν τε ήμολύοντον υπό της κοινωνικής λάμης, προσδώσωμιν εις τήν λεπτήν και εύπλήνητον αυτής ψυχήν γαλανόν τι ιδεώδες, όπερ μεσοφρονούν σταθερώς εις τήν βίον της, να ήίπη τίς πράξεις και ρυθμίξη διανεκώς τίς ιδέαις και σκέψεις της!

Ούτω θά έχωμιν τό μέγα κοινωνικόν εύτύχημα πάντοτε αιθέριον και ούδέποτε τερτάριον να άνερίζωμιν τήν εύφραν αυτής, ούτω μί इनάριτους και εύγενεις ήίποτε πράξεις θά ροδοστήψη τόν Ιστορικόν βίον της, αυτή, ήτις είναι ο μέγας και τοι άφανής παράγων του ήθικου σύμπαντος, αυτή, ήτις επλάσθη ο φυσικός και γλυκός έν τω κόσμω ήγέτας των πνευμάτων και καρδιών, αυτή, ήτις έαληρώθη να κτευνθή τόν άνθρώπον διά των λευκών και λεπτών της χειρών προς τήν άρετήν η τό έγκλημα, προς τόν θάνατον η τήν Άθανασίαν!

ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Πρό του να έπιληρθώ του άρθρου μου όρελων να όμολογήσω ότι έν αυτώ στερούμαι πάσης ειδικώτητας, ως και πολλοί άλλως τε άλλοι, είτατες έπιχειρούτε να τό συζητήσωσι. Τοιούτα ζητήματα, όλίγοιτοι έλαθώς δύνανται να πραγματευθών, διότι προαπειτούσι φιλοσοφικές μελέτας προαιμίνου περί τίς εύρέσεως των νόμων των διαπόντων της γίνεσθαι και άνάπτυξιν των γλωσσών, βιβλικών δε γνώνσιν της συγκριτικής φιλολογίας και πολυγλωσσικόν προς έξαγωγήν των διαφόρων συμπερασματων, ήτινα είναι άπαραίτητα εις τήν γλωσσολόγησιν, όπως δύνηται να έκπορεύηται έπιτημονικώς περί τοιούτων ζητημάτων.

Άφού όμως τόν κανόνα τούτον δέν τήρωθι πάντες, ένδειφαινοται δε πολλάκις πινί, ως άπό τριπόδος έννοούσιντες να λύσωσι τό γλωσσικόν ζήτημα, ένμιασι καλόν να έπιληρθώ αχίω τευ θέματος τούτου, ούχι όμως, έπαναλαμβάνω, η ο-

των-ότι δύναται να έκφρασω έγκυρόν τινα γνώμην περί αυτού.

Δέν δύναται να άποδείχθω τό έπιχείρημα, ύπερ έπικαλούνται οι ύπέρ της καθρευσούσας άπορρινωμένοι ότι δηλαδή ή εις τόν πολιτισμόν πρόσδος λαού τινός δάίνωται έκ της περιβολής, ήν δίδει εις τήν γλώσσαν αυτού, ήτις έν είναι κομφή και έπιτατηθευμένη χαρακτηρίζει λαόν προχθέντα, εις τόν πολιτισμόν, έν δε άνεπιτηθευτος μαρτυρεί ότι ο ήμυλων κώτην λαός δικταλεί έν διάβαζόσητι, και συνάπως ότι όριολόμεν να προσπαθώμεν όπως ή γλώσσα ήμων ήίρη πάντοτε χαρακτηρη έπιτατηθευμένην, ίνα μη σχηματίση ο κόσμος ακαλήν περί ήμων ιδέαν. Είναι αληθή; ότι ή γλώσσα λαού τινός είναι τό μέτρον, δι' ού ματρείται ή πρόσδος του. Κρίρον όμως πλειοκτώμα γλώσσας τινός δέν είναι ή κομφότη, και έπιτηθευτος περί τάς ακαταλήξεις, άλλ' ή περιεκτικώτης και ή έμφαντική σημασία των λέξεων, προς δι ή τελεία διά της συνάνωσεως αότων έξωτερεύσεως των αιτιωμάτων της ψυχής, διότι ούθείς δύναται να μη έννοι ή γλώσσα είναι ή εξωτερεύσεως των έν τω έγκυρλω τολομύμων. Τάν ούτω τελείαν ούταν γλώσσαν παρακολουθεί πάντοτε έπιτηθευσις τις και κανονικώτης κειτηήσιων και συντάξιως, ταύτα όμως είναι άταξ ακραιώματα.

Άλλ' ίτωσ; έπιμύμων τις εις τούς ένω διατεχρωταούς, άνταίψη ότι ή εις των ένω γαρρωμένων δυναμική να προύφη ήίει, ότι ή άλλειψις παρά τή δηκώσαι γλώσση της κομφήσεως και έπιτηθευσεως, είναι μαρτύριον της πινίας της. Η γνώμη όμως του άριστου γλωσσολόγου H. Ραίλου, ότι ή δηκώδης έγκλεισι έν αυτώ πάντα τόν πλούτον τόν ήπιτολόμειον όπως θεωρηθή γλώσσα ήθική, και παρατήρη καλλιτέχνης; του λόγου εις πινείδος, είναι νομίζω, άσπαστοίτερε πύτας. Άλλοι τινος, ός-τις ούδ' έρω διακλώ ήτωσ; έγείθη σχετικώς μελι των ούτω περιφρωνών, άς; ίακμεν ο κ. Β. Ραίδης, ούτενος ειαότως έπιδεχόμεθα ως αυθεντίαν τήν γνώμην.

Η έπιπολιώτης τώ, ούτω γραφόντων δείκνυται και εκ του ότι νομίζομαι ότι ματζού της γλώσσας, του λαού και της γλώσσας τήν όποιον τότον ένθίωμας ύποστηρίζουσιν, υπίχει μεγάλη διαφορά, και ότι ή ύπεροχή και οι άρεται της; μί; είναι άσυγγαριτοι προς τήν πτωσίαν της άλλης, ήτις, είπομεν άνωτέρω, έπολύτως ούδ'όπως ύστεραιώ; προς τόν γλωσσικόν πλούτον. Το ζήτημα έπομίνως; μετάπισα εις τήν άπόδειξιν της σχετικής ήίης άριτερωσ; Οτι ούτέρωσι διαφορά; και έπομίνως; ματζού τώ; ένω τούτων γλωσσών ούθείς δύναται να ήνωθή διότι είναι όρθοπλακνεις, άλλ' έρω γε οι διαφοραι αυται είναι ούπίωδες, άρρωσκει τήν τελείαν έπόδειξιν των έννοιών και πείψων ήμων; Βιβλικώς ούχι ήίει τίς; τις; γνωρίζωμιν ότι πάντα ή διαφορά έγκειται κυρίως εις τό ότι ή δηκώδης πολιτικής πολλή όνήματα είναι και άλλην μορφήν, συντομαίει, λέξεις, παραχωρρώνει διό προσθήκης φωνέντων, πολλή ρηματα και δέν τρει πολλάκις τήν αυτήν σύνταξιν λέγει επί παραδείγματι έντί ο πατή; ο πτερας; έντι έμφορη; ώμορρος, έντι Ν. κολλος Νεωλας, έντι καλλίτερος; καλλιώτερος, έντι ίκομώμην κομώμωμιν; έντι τω ιδωακ τόν ιδωακ κτλ. Τούτα πάντα όμως δέν είναι ούπίωδη, ούδέ διακρίνωσι ματζού των δύο γλωσσών βάρβαρον βιβλή, διότι τοιούτα τινα έκπνιθη τίς εις όλες τίς χρονικός περιόδους, τίς ύπολοι; διατήθη ή γλώσσα. Ούτως ο Όμηρος; γραφει πολύ άρχαιώτερον του Δημοσθένους; ο Λυσοθένης του Ασκιακού, Ο Ασκιακός του Χρυσοστόμου, ο Χρυσοστόμος του κοιητού του Έρωτοαρίτου, ο ποιητής του Έρωτοαρίτου του Ψυόρη κλ. Οίσεις όμως τίς; χρονολογικώς ταύτας μεταλλά; ής; της γλώσσας; έπιτημονικώς

μόνως; ἔργων τὸ πρῶτον, ἐχρηκτῆριον ὡς διατροφὴν τῆς γλώττης, ἀλλὰ τελειοποιήθη. Ἀποδείξει τρανὴ τοῦτου εἶναι ὅτι, πᾶσαι αἱ νεώτεροι γλώσσαι ἀνεγνώρισαν καὶ ἀπεδέχθησαν ἐπιτήχως; πᾶσα; τὰς μεταβολάς, τὰς ὁποίας ὑπέστησαν ἐν τῷ χρόνῳ. Οὕτως οἱ Γάλλοι ἔχουσι πολλὰς λέξεις, αἵτινες ἐντελῶς παρήλλαξαν ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου, δὲν τὰς ἀπέριψαν ὅμως. Ἐπίσης οἱ ἄγγλοι, ἀρκεῖ τις νὰ ἀνεγνώσῃ μόνον τοὺς περὶ προφορᾶς κανόνας διὰ νὰ ἰδῇ μετὰ πόσου σεβασμοῦ καθιερώθησαν αἱ μεταβολαί, τὰς ὁποίας ἐπέφερε ὁ χρόνος. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Τουρκικὴ ὄλγως λέξεις παρήλλαξιμίας ἔχει, τὰς ὁποίας ὅμως πανταχοῦ μεταχειρίζεται; Τώρα αἱ συγκρίνωμεν τὰς μεταλλαγὰς τῶν καταλήξεων καὶ τῆς συντάξεως, τὰς ὁποίας ἔχει ἡ δημοδῆς καὶ θὰ πεισθώμεν ὅτι, ὅλα κῆται αἱ μεταβολαὶ εἰσι χρονολογικαὶ ἐπιδράσεις, οἷα, ὑπέστησαν τὰ ἄλλα ἔθνη. Ὅπως ἐπομένως; οἱ γάλλοι ἐπὶ κερδαίλατι λέγουσιν ils verraient ἐνὶ verroient, ὅπως; θὰ εἴηεν ὁ Ρωσικὸς καὶ ὁ τουρκικὸς κεραιτεται τοῦ ἀραβικοῦ σχηματισμοῦ τοῦ κληθοντικοῦ καὶ σχηματίζει αὐτὸν τουρκικτῖ, ὁ δὲ ἄγγλος ἐνφ γράρει marriage προφέρει μέριτζ, πρᾶται δηλαδὴ ὅτι ἡ Ἑλλην λέγων ἐντὶ ἐρχόμενον φάσμα, μὴ μόνον τὴν διακρίσιν, ὅτι ὁ ἄλλος δὲν γράρει τὰ φωνήεντα αἵτινα δὲν προφέρει οὕτω καὶ ὁ Ἑλλην πρᾶται νὰ ἀποδαχθῇ τὰς ὑπὸ τοῦ χρόνου γινόμενας εἰς τὴν γλώσσαν του μεταβολάς, χωρὶς καὶ τὴν ἐλαχίστην προληψιν ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τῆς κλίσεως λέξεως τινος, εἶναι σολοικισμὸς; καὶ βενουσιότης.

Καίτοι ὅμως ἡ δημοδῆς δὲν ὑπολείπεται τῆς καθαραιότητος, καὶ οὐσίως διαφορά μετὰ αὐτῶν δὲν ὑπάρχει ἢ ἀξία ὅμως τῆς δημοδῆς εἶναι πολὺ ἀνωτέρω τῆς καθαραιότητος. Τὰ κλειονεκτήματα τῆς δημοδῆς γλώττης, (ἐννοεῖται ὅτι πρόκειται περὶ τῆς γλώττης; τὴν ὁποίαν ὁμιλεῖ τις; ἐν τῇ οἴκῳ καὶ μετὰ τῶν φίλων του, ἥτις καὶ μόνη δύνανται νὰ θεωρηθῇ, καὶ κατατῆ κοινὴ, διότι μόνη αὕτη δὲν παρελάττει κατὰ τόπους;) εἶσι πλείστα καὶ μεγάλα. Ἐν πρώτοις αὕτη εἶναι συγγενιστέρα πρὸς τὴν ἀρχαίαν, ἥτις πρὸ πάντων λαμβάνεται ὡς πρῶτον, διότι ὡς ἐκείνη, εἶναι προῖον τοῦ λαοῦ, τελειοποιουμένη βαθμηδὸν ὑπὸ τὴν ἐπίθεσιν τῶν διεπόντων τῆς γλώττης νόμων, καὶ οὕχ ὑπὸ ἄριστων προσώπων τῶν κλειτῶν ἀμφιβόλου ἐξέως καὶ εἰδικότητος. Εἶναι δὲ ἀλήθεια ἀνεκτίρητος ὅτι τελειον εἶναι μόνον τὸ ἀκολουθεῖν τὴν φυσικὴν τοῦ ἔθελον. Ποῖα ἄρα γλώσσα εἶναι φυσικώτερα, ἢ γενομένη αὐτομάτως; καὶ εἰ ἐντίκτου, ἢ ἡ σχηματιζομένη ἐν τῷ γραφίῳ τοῦ τυχόντος δημοσιογράφου καὶ συγγραφέως, ὅτι; τὴν εἶδιν ἀντίληψιν ἐννοεῖ νὰ κατατῆση φυσικὸν νόμον; ἢ δύνανται νὰ ἀναθῶσι ὅτι ἡ καθαραιότητα συνίσταται εἰς ἀκριβῆ τήρησιν τῶν γραμματικῶν κανόνων, εἰτινες ὅμως κυρίως δὲν ὑφίστανται; ὁ ἀμφιβάλλων δὲ; ἀνεγνώσῃ τὴν γραμματικὴν τῶν δικλείτων, διὰ νὰ πειθῇ ὅτι, ὅτι δέχεται ἢ Ἀττικὴν ἐνεκρῖ ἢ Ἰωνικὴν, καὶ ὅτι αὕτη ἢ Λιολικτῖ. Ἀλλως ἢ ἐργασίαν πᾶσα τῶν ὀπαδῶν τῆς καθαραιότητος συνίσταται εἰς τὴν ἐπὶ τῆς βάσει ὑπαρχόντων κανόνων; παραγωγὴν λέξεων καὶ φράσεων, πασῶν ἀνοσιῶν καὶ παραφρασιῶν, ἐνφ, αἱ κανόνες οὗς ἔχουσιν ὡς; βίαιον προλήθον ἐκ τῆς συλλογῆς τῶν ὑπαρχόντων ἤδη γλωσσικῶν συνθημάτων. Ἐἶν δηλαδὴ ἡ ἀρχαία γραμματικὴ ἴταται εἰς τὸ νὰ συστηματοποιήσῃ τὸν τρόπον τῆς ἐκμαθήσεως τῆς γλώττης, ἢ δευτέρως ἀποσκοπεῖ νὰ δημιουργήσῃ λέξεις, ἀφύχους ὅμως; πάντοτε, διότι, ἐπαναλαμβάνομεν δὲν προέρχονται ἐκ τοῦ λαοῦ, ὅτι; ὡς; σύνολον μόνον δύνανται εἰς ἐπίσταται νὰ δημιουργήσῃ λέξεις-τυχὸν ἑλλειπούσας ἐκ τῆς γλώττης τοῦ.

Ἄλλο κλειονεκτήμα τῆς δημοδῆς εἶναι ὅτι ὁμιλεῖται ἐπὶ τῶν 98 ἐκποστῶν τοῦ λαοῦ, ἐνφ ἡ καθαραιότητα ὑπὸ ὀλιγίστων σχετικῶς. Ἐκτὸς τοῦτου ἡ δημοδῆς δὲν ἐξώκειλε ὡς ἡ καθαραιότητα, ἥτις κατατῆ μίγμα ξηκῶν λέξεων καὶ ἐκφράσεων, καὶ ἐνέχει ὅλην ἐκείνην τὴν χάριν τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ ἀρχαία, πρὸς ἣν κρυφῆται ὅτι πλησιάζει; ἀποδείξιν τῶν λόγων μόνον τὰ γραφόμενα τοῦ ἱεροῦ Θεοδώρου Γεωργιάδου, δεινοῦ μελετητοῦ τῆς γλώττης ἡμῶν, αἵτινα συγκρίνωμενα πρὸς τὰ γραφόμενα τῶν κλειτῶν ἡμῶν καταφανῆ ποιοῦσι τὴν κινεζικὴν χροαῖαν τῶν δευτέρων τοῦτων. Ὅποια ἢ χάρις; τοῦ λόγου αὐτοῦ, ἐνθελίζουσα τὸν Λουκιανόν, καὶ προδίδουσα ὅτι πρόκειται περὶ γλώττης; τῶν ὀλιμπίων, ὁποῖα δὲ τούναντιον ἢ τυπικότης; καὶ ἀκοσμία τῶν λογογράφων ἡμῶν, μᾶλλον μεταφραζόντων, διότι τὸ λεκτικόν τῶν ὄζει πάντοτε συνθημάτων γλωσσικῶν ξέγων! Τρανωτάτη ἀποδείξις τοῦ ὅτι ἡ καθαραιότητα δὲν βραίνει ἐπὶ φυσικῆς; τροχιάς; εἶναι ὅτι διαταρῖ ἀθικτα πάντα τὰ ξηκῶν ὀνοματῖ. Ποῦ εἶρον τὸν κανόνα τοῦτον ἀγνωστον, διότι; καὶ αὕτη ἢ γαλλικὴ δὲν τὸν φυλάττει διότι λέγει Spiridien ἐντὶ Σπυριδῶν, Georges ἐντὶ Γεώργιος; ἢ δημοδῆς; ὅμως; καὶ κατὰ τοῦτο ἀκολουθεῖ τὴν ἀρχαίαν, διὰ τοῦτο λέγει Μιχάλης; ἐντὶ Μιχάηλ, Ἰωσήφ; ἐντὶ Ἰωθῆρ κλ. Ἐλισάβετ, ἐντὶ Ἐλισάβετ; διότι; δὲν χωνεῖται τὸ τελικόν Τ. Καὶ αὕτη δὲ ἡ δημιουργία νέων λέξεων ἐν τῇ δημοδῇ δὲν εἶναι τι κατὰ φύσιν, διότι; καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν βλέπει τις; παλλὰς μεταπτώσεις; εἰς; μεγάλην ἀρχαιότητα καὶ ἀντικαθιστάμενας; ὑπὸ νέων ὀλων. Τοιούτων παραδείγματα ἐνεκρῖ ὁ Λυσίας.

— ἀδιδέσθαι οὖν ἐν τῇ Ποδοκίκα — Ἡ Ποδοκίκα τοῦτ' αὐτὸ εἶστιν, ὡ θεομένη; ε, ὁ νῦν καλεῖται ἐν τῷ ζῶλφδεδέσθαι.

Ἡμεῖς; τοῦλάχιστον ὀμολογοῦμεν ὅτι ἀδύνατον εἶναι νὰ αἰσθανθῇ τίς; ποτε τὴν γοταίαν τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ ἀφήγσις, γράφας; τινος; διηγομένης; χάριεν; τι; παρακλῆσιν, καὶ κατὰ τῷ εὐχλωτοτέρῳ καθηγητῇ. Ἡ γλώσσα τοῦ λαοῦ ἐμπνέει, ἐνφ ἡ καθαραιότητα προκαλεῖ ἀνίαν.

Ἐντὶ ἐπομένως; τόσον εὐκόλως; νὰ ἐκρηξώμεθα; περὶ ζητημάτων διαφευγόντων ἡμᾶς, καλλίτερον εἶναι νὰ παρακολουθῶμεν ἐν τούτοις; ἄλλους; συντελοῦντας; καὶ ἡμεῖς; τὸ κατὰ δόξαν; εἰς τὴν ἐπιτήχουσιν τῆς ἐλεύσεως; τῆς; στιγμῆς, καθ' ἣν, κοινῆς; γινομένης; τῆς; χρήσεως; τῆς; δημοδῆς; γλώττης, θὰ ἦναι δυνάτην; καὶ νὰ γράφωμεν αὐτήν, ὁποῖα; βιβλίω; πᾶσα; τῆς; ἢ αἴγλη; θλαῖ; ἀναδειχθῇ.

Ἐν Ἀθήραις Ἡλλῶν Ἡκουσθῆς.
Εἰς τὸ ἄδον τοῦτ', ὅπου ὁ φίλος; ἐν Ἀθήραις; συγγράτῃ; ἡμῶν, ὁ κρυπτόμενος; ὑπὸ τῷ ὀνω; λαίκεν; φουδῶμεν; Κερασάκης; καταρτίζεται; ἀντιπροσῶν; πρὸς; ἡμᾶς; ὅσον; ἀρχῆ; αἱ; τῆ; γλωσσικῶν; ζητημάτων, ὁ ἀπαντήσωμεν; διὰ τῷ; προσχῆ; ἡμῶν; κυρίως; ἄθρονα.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

« Δημοσία διάλεξις ἐν τῷ ἐν Μακροχωρίῳ Συλλόγῳ
δ. « Ἀπόστολος Ἡσαῖος »
τῇ 5ῃ Σεπτεμβρίου 1899.

— « Μία ἡμέραν, ἔλαγε συνθήως πρὸς τοὺς φίλους αὐτοῦ ὁ καλλίθερος Βύρων; ρεμβῶδως; ἀτενῶν; εἰς τὰ ὄρη; ἐκεί; ὅπου; ἐκάλοντο; κυχελῶς; τὰ; ἀπρόχρυσα; νεφῆ, μίαν; ἡμέραν; ἐξόπῆσα; ἐνδοξοί. »
Καὶ; μιμήμα; ὄχι; γλυκῶ; ἀλλῆ; γλυκόπιπρον; μόνον; ἐπέλαμπεν; εἰς τὰ; ἐμπνευσμένα; του; χεῖλη, καὶ; στεναγμῶς; τις; κλο-

... τα σπλάη του ιδόμου και τὸ βαθύ του βλέμμα ἐπὶ μιλ-
... κήμα τὴν πλάνον πησίν του ἀπὸ νύφου, εἰς νύφου εἰς
... ρμοσευαίς τῶν ὕψων σκιουγαίς, εἰς τ' ἀκατάφραστα πε-
... του ἀχάνους!

Φῆ, φῆ! διατὶ ἄρα ἐκείνος, ὅστις εἶπε *μίαρ ἡμέραρ ἐ-
... πνεσα ἔνδοξος* οὐδέποτε ἐν τῷ βίῳ του ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ
μίαρ ἡμέραρ ἐξόπρητα εὐτυχῆ; ἢ ἐπίσης; Διατὶ, οὐχὶ διὰ
... μολοχάρδου ἀγερνῆ; δρότου, ἀλλὰ διὰ διακρῶν ἐτάρη
... ἴκποτα ἢ Ἐλικωαί; αὕτη δάφνη τῆ; παγκοσμίου ποιήσεως,
... νατὶ ἔψαλε πᾶντοτε ἔσχα ἀγρώς μελιγγολῆς ὡς ὁ ρλοισθος
... του ἀλιότου, κατερχάτου ὁ ἀδελφῆς οὗτος τῶν ἀδελφῶν,
... ἀλλὰ καὶ υἱὸς τῶν τριακμῶν καὶ λαλιπῶν τῆς ἀνθρωπίνης
... ψυχῆς;

Ὁ, πόσον ἐνὶ εὐρὺ τὰ διατὶ τοῦτο! Καὶ πόσον μακρὴν
... ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἰδεῶν ὑπόσχεται νὰ μᾶς φέρῃ ἂν ἐπιμόνος
... τὸ παρακολουθήσωμεν! Πλὴν καὶ πόσον ἐγγὺς ἐκείτω τῷ
... πονητῷ τὸ αἶτιον τούτω τῆ; κινήτου μελιγγολῆς; του,
... τῆς ἀγρῆς; μελιγγολῆς, ἥτις καὶ ἠδυνήθη νὰ ἐπιδράσῃ τό-
... σον ἐπὶ τοῦ χροσῆτος; αὐτοῦ, ὥστε νὰ τοὶ κατακτῆται ἑ-
... σαι ἄλλοπορσάλλον καὶ σκυθρῶν, ζοφρῶν καὶ μισάν-
... θρωπων! . . .

Φκίνεται ὅτι ὁ οὐρανὸς τὰ θέλει νὰ ρέωσιν ἐπὶ γῆ;
... ἀπειστώσ τῶν δυσητῶν τοῦ κόμμου τὰ δάκρυα. Ναι, τὰ
... θέλεισ οὐρανῆ, τὰ δάκρυα τῶν πονούντων τῆ; ἀνμπαρῆ; βιο-
... πάλῃς τριακμῶν, διότι ἐπ' αὐτῶν, ἐπ' αὐτῶν φκίνεται
... ἀνεκπλάττεισ ὕψηλὰ ἐκεὶ τὰ ποφρῆρα καὶ χροσῆ σὺννερά
... σου, τὰς ὕψηλ; αὐλαίς τῶν ὕψων, ἐπ' αὐτῶν τῶν θερμῶν
... ἀρμῶν δρμιοργεῖσ τὰ ἐπτάχροα πτερὰ τῆ; ἀεροπλάνου
... Ἰριδῆς σου, δι' αὐτῶν τῶν περιλαμπῶν τῆς ψυχῆς μαργα-
... τῶν καὶ ἀδαικάντων κοσμεῖσ καὶ στίζεισ πολυτελείς τῶν
... Ἀγγέλων σου τοὺς πέπλους, τὸν χιονῶδη κιστόν τῆς Περ-
... θενῶς, τὸν Θεὸν τὸν ἡλιοδόλον δειδῆμα! . . .

Ἄλλως, δὲν θὰ ἐπλάττεισ ἐπὶ γῆς τοὺς ποιητὰς διατυχεῖσ
... ἐμβάλλον πᾶντοτε πρὸ τῆς ὁδοῦ τῶν ἐκείνουσ οἴτινες, δρμιο-
... οργῶντες τὴν βιωτικὴν δυσητῆσιν αὐτῶν, ἀποσπῶσιν ἀπὸ
... τῶν ὀρθαλμῶν τῶν τὰ θερμῶτα καὶ κίμιατῆρα δάκρυα.

Τὸ δάκρυ! . . . τὸ λαμπυρίζον ἔθλημα τῆς ἱερῆς τῶν πό-
... κων καὶ τῶν πῆθῶν ἀρμονίης, τὸ ἀγίτωμα τῆς ψυχῆς, ὁ ἱε-
... ρὸς μαργαρίτης; ὁ σταλαζῶν εἰς τὸ χῶμα τῆς γῆς, ἀλλ' ἀνχι-
... ρόμενος εἰς τὰ πτερὰ τῆς ἀκτινοῦ; καὶ σταλαζῶν ἐν οὐρανῶ
... εἰς τῶν ἀγγέλων τοὺς πέπλους, εἰς τὸν κιστόν τῆς Περθε-
... νου, εἰς τοῦ Θεοῦ τὸν βροσῶλον στίφνον! . . . Τὸ δάκρυ! . . . καὶ
... τίς ποτε ἔψαλεν αὐτὸ γλυκίτερον, τίς ἐφιλοσόφησεν ἐπ' αὐ-
... τοῦ κέλλιον, ἢ ὁ ἀθῆνατος Βίβων, ὁ θακρυστερῆς αὐτοῦ; . . .

Ἡ ἐπιείκεια τοῦ τι ἀξιοσῆμου προεδρείου καὶ ἡμῶν, εὐμενῆς
... χορεία, χάρις τῆ ὁποίᾳ, οὐχὶ ἀνευ τινὸς δειλίης βεβιαίως,
... ἀτηλθον τὸ συνήθως καλλικελάδον τούτω βῆμα, ἐρ' οὐ τὸ ὄμ-
... μα ἡμῶν εἰθλοθη πᾶντοτε βλέπον πολλῶ ἔμου κρείττονας καὶ
... σπιβαρωτέρους ἀγορητὰς, θὰ μοι ἐπιτρέψῃ, ἐλπίζω, καὶ ν' ἀ-
... παγγεῖλω ἡμῖν ἐν ὧρῃ μεταγράσει τὸ ἀθρὸν καὶ γλυκὺ
... βρωάνειον ἔργον, ὅπου ἀρελῶς, ἀλλὰ περιπαθῶς ἐξιδανικευεται
... τὸ δάκρυον, ὡς καὶ ἄλλα τινά. Ἄλλ' ἂν κατὰ πολὺ ἠδέικ-
... σα τὸν λιγὺν αὐτοῦ ἐν τῇ μεταγράσει, ἥτις οὐδὲν ἄλλο εἶναι,
... κατ' ἐμῆ, ἢ γ.λωσσικῆ τῆς μεταμπίεσις, ἂν εἰς τὰ πτερόεντα
... ταῦτα πλὴν ἔπιτερε ἐν τῇ βιβλῳ τῶν αἰῶνων ἔπη του δὲν
... ἠδυνήθη ἢ ἀτιχνο; γραφῆς μου ν' ἀποδώσῃ ὅλα τὰ χροσῆ καὶ
... ροδίνα τῆς ποιήσεως γραμμάτα, ὅλα τὰ ἐκνήθη καὶ μωρῆρα
... ἀλλὰ τῆς πρωτοτύπου ὤφῃς των, μὴ πρὸς Θεοῦ, ἀπογοητευ-

ἦτι πρὸς τὸν ποιητῆν, ἀλλ' ἐμὲ μόνον ἀποδοκιμάσει! Εἰς
... ἐμῆ ἢ κατὰκρῆσις σε, εἰς ἐκείνον ὁ θακρυσμός, εἰς ἐμῆ ὁ φῶ-
... γος εἰς ἐκείνον τῆ; δάφνης; ὁ στίφνον; . . .

Τῆς δὲ τολμῆς μου ὅτι, γυνὴ οὐσα, εἰδῆρασα ν' ἀναβῶ-εἰξέ-
... θρον ἀνδρῶν ἀπαιτοῦσαν λόγου σθένας, μὴ κατεμφοθῆτε.
... ὡς ποτε ἢ Κόρινθα κατεμφοθῆ ἐπὶ ὁμοίᾳ τολμῆ τῆς λιγυ-
... ρῆς; Μήριδα; ἀλλ' ἀπόδοτε αὐτῆν μάλλον εἰς τὴν στοργῆν,
... ἢν κῆσποτε εἰθρεψα πρὸς ἐκείνον, ὅς τις ἔψαλεν οὕτω.

Ἐ' Ὅτε φιλία ἢ στοργῆ θερμαίνουσι τὰ στήθη
... μὲ ἄλπεθείας λάμπον πῦρ, εἰλικρινείας πόνον,
... πολλάκις μ' ἐν μειδίαμα τὸ χεῖλος ὑπεκοίθη.
... πλὴν τῆς Ἀγάπης ἢ σφραγῆς ἐν Ἐκέρῳ εἶναι μόνον.

Πολλάκις τὸ μειδίαμα, ὑπεκοίτου ἀπάτη,
... μορφαίει κρύπτον τὴν ὀργάν, τὸν φῶδον ἢ τὸν δόλον.
... πλὴν εὐλογῶ τὸν στεναγμὸν δτ' ἐν στιγμῇ ὑπάτη,
... ἀσφρόπτ' εἰς ὄμμα εὐγλωττον ἔ. Ἐκέρῳ φῶτοδόλον! . . .

Γενῶ τὸ ἔλαος παλμοῦς κ' εὐλογημένα πάθη
... ἀπειρῶς ἐξαγνίζοντα τῶν καρδιῶν τὸν πόνον.
... μάργα βρούει ἢ στοργῆ εἰς τῆς ψυχῆς τὰ βάθη
... κ' ἢ ὁ ὅσος διυλίζεται εἰς Ἐκέρῳ ζωογόνον.

Ἐλαβε κλῆρον ὁ θνητὸς ὡς ἐν φροθούση δίνῃ
... μὲ κύματα ἀτάλνεια ἀπαύστως νὰ παλαίῃ.
... καὶ εἰς τὸ κύμα, ὄπερ, φεῦ, ὁ τάφος του θὰ γείνη
... προσπίπτον ἀπὸ τῶμα του ἐν Ἐκέρῳ ἐπιπλέει.

Νικῶ τὸν θάνατον θρασυῶς ὄμων ὁ στρατιώτης
... προσατενίζων εὐμειδῆς πρὸς ἰδεῶδες στέμμα.
... πλὴν ἀνεγείρει τὸν ἐχθρὸν ὁ εὐγενῆς ἱσπότης
... καὶ πλῆνει πάσης του πληγῆς μὲ Ἐκέρῳ τὸ αἷμα.

Ὅταν εἰς σκότη ζοφερά πετῶσῃ ἢ ψυχῆ μου
... καὶ ὑπτιῶσ εἰς φερετρον τὸ σῶμά μου τὸ κρούον,
... ὦ, διυθαίνοντες ἐγγὺς τοῦ τάφου τοῦ πενθίμου
... τὴν κόριν μιν φαντίσατε διὰ θερμῶν Ἐκέρῶν! . . .

Δὲν θέλω μάρμαρον λαμπρὸν ἐπὶ τὰ λείψανά μου
... τὴν φροῦδην ματαιότητα τῆς θλίψεως σπιδόνον! . .
... δὲν θέλω φῆμη νὰ σπιδῆ χροσῆ τὸ ὄνομά μου.
... πῶν δ:1 θέλω κ' ἔπαυτῶ ἐν Ἐκέρῳ εἶναι μόνον! . . .

(Ἔπειτα συνέχεια)

ΕΥΣΕΒΗΣ ΚΛΟΠΗ (Ἐιγγῆμα πρωτοτύπου)

Ἦτο πολὺ μικρὰ ἢ Ἰριγένεια, μόλις ἐπτάετις, ὄρφανὴ
... πατρός, ὅν ποτε δὲν ἐγνώρισεν, ὅτε ἀπώλειε καὶ τὴν μη-
... τῆρ τας, γυναικα ἀγαθῆ καὶ μετριώφρονε, μόλις τριακον-
... ταίτιδα, πρῶτως ἐν θλίψει καὶ ὀδύναι, στερήσει καὶ
... κακοτυχίαις γαρίσασαν. Ἡ Ἰριγένεια ἔκτοτε ἔστειρετο οὐ
... μόνον τοῦ ἄρτου ἀλλὰ καὶ ἐστεγαζμένης τινὸς γωκίης γῆς,
... ἐν ἢ τὴν νύκτα τοῦλαχιστον ν' ἀναπύῃ τὸ καταπιπνομημένον
... σαρκαίον τῆς. Πναγκάζετο νὰ ἐπικτῆ, ἵνα παντάλαπτά τινα
... νομισακατα περισυλλέγῃ, ἐκν δὲ κατώρθου νὰ κινή τὸν οἶ-
... κτον τῶν δικαίων, τοῦτο ὤφειλετο εἰς τὸ ἔκτακτον αὐτῆς
... ἀλλὰ, τὴν ἀγγελικὴν τῆς μάρφῃν, ἥτις εἴλακε τὸν θαυμά-

σμών πάντων. Φόσει συνεσταλμένη και άγχιή, δειλή και με-
τρούρων, άνεγνώριζεν ότι ήμισια κατάλληλος δι' έπαιτείαν
έπλίσθη, έν άν ποτε τό άγέρωχον άνάστημα πεφυτωμένου
όφειλόντου άπίκρουε σκληρώς τήν μετά τόσης δειλίας τεινο-
μένην άβραν και λεπτομή αυτής χείρα, ή 'Ιφιγένεια, άνε-
μυμηνακομένη του υπερφάνου και ήποτικου χαρακτηρος της
μητρος της, βριώς τήν καρδίαν έπλήσσειτο, άποκακρονόμε-
νη δ' εις τινα της όδου γωνίαν, ανέλυτο σιγηλώς εις πίρι-
να δάκρυα . . .

Άλλά μή νομίστηκε ότι πέν ό,τι ή ένοπληχνία των δια-
βατών και τειων φιλανθρώπων δεσποινών και δεσποινίδων
προσεπόριζεν αυτή έδαχίνα διχ τό τεμάχιον του ξηρού ως
έπι τά πολλά άρτου, όπερ άπειλεί τήν μόνην αυτής τροφήν.
Όχι τό πλείστον μέρος έδαχίνα πρós αγοράν άνθών, τά ό-
ποια εκάστην πρωίαν, άμα τή άνατολή του ήλιου, έφριε μετά
θρησκευτικής εύλαθείας εις τόν πινυρόν και ξηρόν άνθών
τάρον της προσφιλους αυτή μητρος . . . Και τόσφ τακτικώς
έξεπλήρου καθ' εκάστην τό θλιβερόν τουτο καθήκαν, ώστε ό
μόλις του έδαχίου πρόχων της δυστυχούς γυναικός τάφου,
όν άκομφος μέλις στυρός ύπεσήμεινεν, ό βριθων πάντοτε
κωπών ποικιλοχρόων άνθών, ζωήν άπειλεί αντίθεισιν πρós
τά εκ μακρόρου μεγαλοπρεπή και κομψότερη κομητηρία,
ών τά άνθη άπεξηραίνοντο, έλλείπει περιποίησιν, υπό τάς
κυστικάς του ήλιου ακτίνας. Ήτο πάντοτε έστο-
λισμένος ό τάφος, έν ώ άνεπύοντο τά όστία της δυστή-
νου γυναικός. Άνθών ποτέ δέν έστερείτο, άλλ' ούδέ δρόσου
ταύτα. Τά δάκρυα της μικράς 'Ιφιγένειας έπότιζον θαψι-
λώς αυτά . . .

Άλλ' ήλθεν ήμέρα, καθ' ήν αύτηρά του αστυνόμου δια-
ταγή, άπκαρτέσασα τήν έπαιτείαν έν τώ χωρίω, έστέρησε
τήν 'Ιφιγένειαν του τακτικού αυτής πόρου, δι' ού έξεπλήρου
υπερτάτην άνάγκην, τήν προσκομιδήν κωπών άνθών επί του
τάφου της μητρος της. Δέν έθλιβε τήν κορσίδι τόνον ή έ-
δέα της στερέρωσ άρτου, όσον ή της εκλείψιος πίστης έλπί-
δος έξευρέσεως μέσωσν δι' αγοράν άνθών. Έάν τήν ώδήγουν
εις τό όρρανατροφείον, ως τό τοιούτα έλάθη, εκείνη μενού-
δενός θά έστερείτο, άλλά τίς θά περιποιείτο τόν τάφον της
μητρος της, της αγαθής και καλής της μητερίτσας; Τίς
καθ' εκάστην θά έφριεν άνθη εις τόν εις τινα γωνίαν άποκεν-
τρον του νεκροταφείου τάφον της δυστυχούς γυναικός;

— Άν μέ κλείσουν στο όρρανατροφείον, έμολούγει ή έ-
τυχής κορσίδι, ποιάς θά πηγαίη κάθε μέρα λουλούδια στον
τάφο της μητρος, της γλυκιάς μου μητερίτσας;

Και μετ' όλίγον, μετά ζοφραάν σερών σκέψειν

— Μή τώρα που θά βρισκω λεπτά ν' αγοράζω λου-
λούδια;

Και έπικωσεν επί τινα ή κόρη μονολογούσα, έμπεσούσα εις
λαθύριθον σκέψειν, ως έφριε, τήν μέαν μετά τήν άλλην, εις
τήν παιδιήν της φάντασιν ή άληχανία και ή διλημματική
θέσις, έν ή εύρίσκειτο. Αίφνης τό σύννου και σκεπτικόν αυ-
της μικρόν και άγγελιομορφον πρόσωπον έλαβεν έφρασιν ζωη-
ρήν, ώσει φαινή τις ιδέα έφώτισεν αυτό εξαπλύς . . . Και
πράγματι φαινή ήτο ή ιδέα, ιδέα πρακτική, άλλά κκοδο-
λος άμα και ένοχος

— Θα πηγαίω πρωί πρωί στο νεκροταφείον, διευόθη ή
φιλότιμος κόρη, χωρίς νά μέ βλέπη ό γέρω-Σταμάτης, θά
κόψω λουλούδια απ'τάλλα τάκμημάτα, θά τά πηγαίω
στην μητερίτσά μου . . .

Άλλά και πάλιν διέκοψε τόν εϊριμόν των σκέψειών της. Τι
συνέδη; Τι άνεχάιτισε τήν κορσίδι εις τήν περαιτέρω άνα-
πτύξιν τό σχεδίον της; Τι άλλο ή ή ιδέα της κλοπής, ήν
πάντοτε έστιγμάτι ή μήτηρ της;

— Άν μέ πιάσουν του κλέρω, έξηκολούθει μονολογούσα,
θά μέ δειρών . . . Μή πάλι ν' άρήσω τήν μητερίτσα μου
χωρίς νεκρολούδινα;

Και παρεδόθη και πάλιν εις σκέψεις. Επί του προσώπου
της-διεγράφετο ήδη ζωηρός ή πάλη, ήτις έν τή τρυφερά της
καρδία διεξήγετο . . . Επί τέλους έλαβεν άπόρκειν.

— Γιά τήν μητερίτσα μου δέν πιράζει, και νά κλέψω
ακόμη!

Ό γέρω Σταμάτης, έδδομήκοντα και δύο επί της ράγως
του ενικυτός φέρων; άρχαίος στρατιώτης, τειθείς υπό σύ-
ταξιν μετά του βιθμού έπιλοχιου, από πολλών έτών κα-
τειχε τήν θέσιν φύλακος του νεκροταφείου. Μικρά καλύθη,
παρά τήν σιδηράν του κομητηρίου πύλην κειμένη, έγρη-
σίμει ως κτυκία του άγχιου και ιδιοτρόπου γέροντος,
όστις μετά μοναδικής εις τό έργον του άφοσιώσεως εξιτέ-
λει τά καθήκοντά του. Δέν ήτο κοινώς τις φύλαξ νεκροτα-
φείου ό γέρω Σταμάτης; δίκην κερβίρου έφίλακτε τήν εί-
σοδόν του κομητηρίου, φροντίζων μή τις άεργος εις αυτό
είσέλθη και διαταράξη τήν ήσυχίαν των προσφιλών αυτώ
νεκρών. Οι εισερχόμενοι υπέβαλλον εις λεπτομερή και ρο-
βερην άνάκρισιν, εάν ή τις των εις αυτό εισιόντων έφάνετο
εις τόν άγχιόν γέροντα δι' άλλην τινα αίτίαν εις τό νεκροτα-
φείον εισερχόμενος ή διχ νά κλάση προσφιλή αυτώ ύπαρξιν,
άπηγόρευεν αυτώ αύστηρώς τήν είσοδόν. Ήδως δέν επέτρε-
πε τήν άποκοπήν άνθών, εάν ή τις διέκρινε και μακρό-
θεν καταστρέφοντα τόν μόνον στολισμόν των κομητηρίων, ή
καταπατούντα τήν περι αυτά γλόην, ή τέλος εισερχόμενος
εις τό παρά τήν καλύθη του ιδιοσυντήρητον κηπαρίον του,
ό άσιθής ούτος επισκέπτης, ήναγκάζετο νά διαφύγη τήν
όργην του γέροντος άνκαριώμενος και πηδών άνω του τοί-
χου ή δοκιμάζων τήν δύναμιν των γερωνέων μιν τήν μορ-
φήν, άλλ' άνδρικών όμως τήν ρώμην χειρών του γερο-Στα-
μάτη.

Ήδικιτέρην τρέφων πρós τά άνθη στοργήν και άγάπην,
ήρέσκετο ώρες ολοκλήρου καθ' εκάστην νά καταναλίση
πρós περιποίησιν του κηπαρίου του ήτο ήδικιτέρη προσφι-
λής ενσυχολησις ή διατήρησις τούτων ώρχίων και σπανίων
άνθών έν τώ παρά τήν καλύθη του μικρού καταφύτω και
μυροδόλω τετραγώνω, όσάκις ό γέρω δέν κατεινέτο εις
τό νά στιλβή τό όπλον του, όπερ τόσας γλυκυπέτους άνε-
μνήσις διήγειρεν εκάστοτε έν τώ πνευματί του εκ του μακρού
και έπιπόνου στρατιωτικού του βίου, ή δέν έκράτει τήν πα-
θητικωτάτην φρογέρα; δι' ής έμπτύχε τό άγαν μονότονον
του ήσύχου βίου, όν διήγεν έν συνναστροφή μετά των σκίων
τόσων και τόσων ύπαρξειών. Α! ήτο έξαιτίον τι νά βλέπη τις
τό άγαν έπιμελημένον και καθυγρον πάντοτε τετραγώνον
γής, όπερ άπιδιμάζων πάντες οι επισκέπται και όπερ ως
κόρην όφθαλμού περιποιείτο ό γηραιός άπόμαχος στρατιώ-
της. Τις θ' άπετόλμα νά έγγισή τι εκ του κηπαρίου του;
Τίς βέβηλος χείρ θά διέπραττε τό έγκλημα ν' άποκόψη έστω
και έν μόνον ίον εκ του κήπου του φύλακος του νεκροταφείου
Ο τοιουτός ούτος και ίταχός επισκέπτης; δέν θά έξήρχετο;
βεβαίως του νεκροταφείου σώος και άκρίσιος.

Από τινων ημερών, ο γέρω-Στατιάτης φάνηται περισσότερο και σκληρότερος. Άνησυχίζαν προδίδοι τὸ φῶς ζωπρὸν καὶ γαλήνιον πρόσωπόν του φάνηται καταγινόμενός, εἰς τὴν λυγρὴν προδιδάχτην, εἰς τὴν ἐξήγησιν μυστικῶν τινῶν, ὅπερ ὅμως σκανδαλλίζει αὐτὸν ὅσην ἔχει πλειότερον. Δὲν ἔχει τὴν συνήθη ἡρεμὸν ὄψιν τῆ βέβαιότητά του, οὐδ' ὁ ὕπνος του τὴν πρώην γαλήνην. Ἄδυναται ἐπὶ πολλὰ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἠκαθίστη ἰδιώλου, ἐγείρεται, περιπατεῖ διαρκῶς, τῆς ἀκαίσις ἀκόπως τὰ βήματα φέρει, ψελλίζει λίξεις τινὰς ἐν προσηνεί ψυχικῇ ταρχῇ, περπατεῖ δεξιᾷ ἀριστερῇ, ἐρευνᾷ, ἀκροῖζεται, καὶ φέρεται ἐπὶ τῷ ἐλαχίστῳ θυροῦ βιζίως ἐξωθεν τῆς κλύδης τοῦ ἐνοπλοῦ, ἐξαγριούται αἰφνιδίως, τὸ πρόσωπόν του παραλλάσσει, ἀλλ' εἰς μάτην! Δὲν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ μυστηρίου, ὅπερ ἀπὸ τινων ἡμερῶν τόσῳ φοβερὰ τὸν κατέβαλε ὁ γηραιὸς ἐπιλογισμὸς.

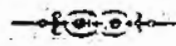
Καὶ εἶχε δίκαιον ὁ ἀγαθὸς γερω-Στατιάτης χωρὶς εἰς οὐδένᾳ νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν εἰς τὸ νεκροταφεῖον ἰσποδὸν, τὰ ἀνθη τοῦ κητερίου του, τὰ ὄρηκα καὶ μυροβολα ρόζα, ἀπεδικατίζοντο φοβερὰ, περὰ πάντων δὲ τὴν προσοχὴν του δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὰ φαινόμενον, οὐδὲ ν' ἀποκαλύψῃ τὸν δρῆστην τοῦ στυγεροῦ δι' αὐτὸν ἀκοινοφῆματος τοῦτου. Πάσαι αἱ προσπάθειαι τοῦ ἀπέδωκεν μάταιαι, ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του δὲ ἀπερίσεια νὰ διεύθη νύκτας ὀλοαλκῶς ἀγρυπνος, ἐνα συλλάβῃ τὸν κλέπτην, διότι τὴν νύκτα διαπράττετο τὸ ἔγκλημα. Καὶ ἔθλαεν εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιόν του καὶ ἐνῶ νεκρικῇ κυριολεκτικῶς σιγῇ ἐπεκράτει ἐν τῷ νεκροταφεῖῳ, ἀνεσχία φοβερὰ κατεῖχε τὸν γέροντα φύλακα, ἀγρυπνὸν ἰστάμενον περὰ τὸ πρὸς τὴν πύλιν μικρὸν παράθυρον τῆς κλύδης του, πρόχειρον ἔχοντα τὸ ὄπλον του, ἔτοιμον δὲ νὰ κατακαρματίσῃ κυριολεκτικῶς τὸν ἀσιδῶ ἐπισκέπτην, τὸν σπυρῆσαντα αὐτὸν ὕπνου καὶ ἡσυχίας τῶτων ἡμερῶν. Ἄλλ' εἰς μάτην! Μόνον τοῖς πτελοῦς τῆς καρδίας του, τῆς ἐκ συγκινήσεως καὶ ταρχῆς φοβερῆς καὶ θυρωδῶς παλλούσης ἔκοιεν ὁ γερω-Στατιάτης, ὅστις, ἐν στιγμῆς ἡμεῖς διανοητικῆς καὶ ψυχικῆς γαλήνης, εἰσφέρει πολὺ ἀπίθκνον τὴν ἔλασιν οὐρανόθεν ἐπισκέπτου κατὰ τὴν προεχωρητικὴν τούτην ὄραν τῆς νυκτός, χάριν ὀλίγων ρόδων. Καὶ ὅμως, εἶμι νὰ ὑπομείνῃ μέχρι πρωίας!

Ὁ ὄρεων δὲν εἶχεν εἰς ἀπεκβαλεῖ τὴν μελαινινὰ καὶ ζοριῶδη αὐτοῦ ἀκρίσειν, ὅτι βηματικῶς ἤκουσθησαν, μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ ταχυῶς τις ἐκ τῆς σιδηρῆς τοῦ νεκροταφεῖου πύλης προερχόμενος. Τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος ἐξηστραφέ μιν πρὸς στιγμὴν ἐκ χαρῆς, ἀλλὰ σχεδὸν ταυτοχρόνως ἡ ταρχῇ αὐτοῦ ἐπιτάθη. Ἐβράζετο ἀκουσίως, χονδρῶς καὶ βαρεῖαις ράβδου καὶ ὤρησε βιζίως καὶ περφορῶς πρὸς τὴν πύλιν. Θέλει ἀπίστευτον, κῆθαρε ἀρρηκίσαν αὐτὸν, περιέμεινε τὸν γέροντα μικρὰ κορσίαις μολὶς ἐπταετίας, ῥακένδυτος, ἀνυπόδητος, ἀκῆθατος, ἀτηλελήτης προσοπίθῃ νὰ εἰσελθῇ πλαγίως εἰς τὸ νεκροταφεῖον ἀνὰ μέσον δύο σιδηρῶν ράβδων τῆς πύλης. Ἐπὶ τῇ θέξ τοῦ ἐξηγρημένου γέροντος ἡ μικρὰ κόρη ἐπέωλεσι σχεδὸν τὰς αἰσθήσεις της, ἐν τῇ φοβερῇ δὲ αὐτῆς ταρχῇ ἤρξατο κλαίοντα μεγαλοφῶνως, ἐκλιπαροῦσα τὴν ἐπισκέπτην καὶ τὸν οἶκτον τοῦ γερω-Στατιάτη . . .

Μετ' ὀλίγον τὴν μικρὴν Ἰριγένειαν κρατοῦσαν ἀνυπόδητην ἀ νθίαν, ἀποκοπέντων ἐκ τοῦ πολυτίμου κητερίου τοῦ γερω-Στατιάτη, τὴν φορὰν ταύτην ὅμως τῇ συγκρατῆσαι αὐτοῦ, εὐρίσκαμεν ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ἀγχοῦ γέροντος, ἐπὶ τῇ ἀπροόπτῳ συγκινήσει καθήμενην, δάκρυα δὲ πύρνα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κόρης καὶ τοῦ γέροντος ἀρρηνθῶν ῥέουσι. Ὁ γέρον, συγκινήθεις ἐκ τῆς θλιβερῆς καὶ ὀδυνηρῆς ἱστορίας τῆς φιλοτίμου κορασίδος οὐ μόνον συνεχώρησεν αὐτῇ, ἀλλὰ καὶ υιοθέτησε τὴν μικρὴν καὶ ἀπροσάτευτον κόρην, δι' ἣν τὰ πάντα, καὶ αὐτὸ τὸ προσοπίθαι καὶ πολύτιμον κητερίον ἀπεφάσισε νὰ θυσιάσῃ. Ἡ Ἰριγένεια εὖρι προστάτην, περὰ τὴν σκεῖν τὰς μητρός της, ἀλλὰ καὶ ὁ γέρον ἀπέκτισε τὸν τροφὸν ἀγαθὸν καὶ ἀρρωσιωμένον, ἧς ἡ μόνη φροντίς, μετὰ τὰς πρὸς τὴν σκεῖν τῆς μητρός της ἀλλοθιμαρῆς περιποιήσεις, ἦτο πῶς νὰ εὐχρηματίσῃ τὸν γέροντα.

Καὶ ἦδη ἡ Ἰριγένεια εἶναι εὐτυχῆς. Εὐρίσκαται πλησίον τοῦ πάρος τῆς μητρός της, δὲν στερεῖται δὲ καὶ ἀνθίαν, ἐνα στολήν κατ' ἐκάστην τὸ μνημὲν της. Ἄ! εἶναι πολὺ εὐτυχῆς!

Νικολαὸς Γ. Μακρίδης. (ἱστορ.)

ΕΠΙΟΤΛΑΙΣ
HENRY GREVILLE

ΚΗΦΕΙΙΑ

Ἄλλᾳ τὴν μίσητα ταυτὴν μητέρα παρηγγίει ἀρ' ἑτέρῳ μία χάρη: ἡ χάρη ὅτι ἡ κωμῶτικὴ θυγάτηρ της, ἧς εἶσι ἐπανορθοῖ τὴν εὐτυχίαν της εἰς τὰς ἀγαθὰς τοῦ συζύγου της ἠθικοποιήθει: ὅπρ τῆς ἀδελφῆς της, ἐμμελὴν ἦδη ν' ἐποκτῆται καὶ ἄλλο ἀγαθὸν ἐπισφραγίσκον καὶ ἐξασφαλίσκον ἰσθαί τὴν συζυγητὴν εὐδαιμονίαν της: ἐμμελὴν ἦδη νὰ γίνῃ μητήρ.

ΙΔ'.

Ἐπανόληε τὸ ὄρηκα καὶ ἐπανόληε μετ' αὐτοῦ ἡ οἰκογένεια διωδῆρ εἰς τὸ Παριζιόν. Ἡ ἀειδίκατος ἦτο ἦδη ὄχι πλέον αἰσωμένη, ἀλλὰ καὶ ἀμεινιπτή καὶ ἀσθητότερα ἢ πρότερον χάρη εἰς τὰς ἡρωϊκὰς μετ' ἡμῶν καὶ ὀψίας τῆς κλυτῆτος ἀνθῆς θυγατρῆς, τῆς ἡρωϊκῆς τοῦ αἵμου.

— Ὁ Ἀρμῶδὸς Καβὴλ ἐπανόληε! εἶχαν ἡμέραν τινὰ κατὰ τὴ πρόηγμα ὁ Βουρζὸν δεικνύων τὸ χερσικακρόν του.

— Πῶς; ἀπὸ τώρα; ἰ ἀνέκραξεν, πολλὰ φωνά: Ἄλλ' ἡ Κηρεσία μόνον ἔφησεν.

— Μέλστα. Ἀνεκλήθη ὅπρ τῆς κυβερνήσεως: ὅπρ, ὁ τόπος ὅπου ἀκιστόλη ἀπεδείχθη γεωλογικῶς ἀκατάλληλος εἰς ἄρθετικὴν καταμῆτρησην.

Μετὰ ταῦτα ἀπέφη φράσαι: σχετικῶς πρὸς τὸ ἄτμον ἠγρόθησαν τῆς τραπέζης.

Ἡ Καλίττε ἀπεσῶθη εἰς τὰ δωμάτια της, ἡ δὲ κ. Μαδὴρ καὶ ἡ Κηρεσία ἀσθητοῦσαν εἰρηνῶς μόναι εἰς τὴν σκεῖραν καὶ ἔραμον γυναικὸν τοῦ κήπου, ὅπου ἡ σκεῖρα δίδεισκον ἔδρα: δὲ μέσον τῶν πτελοῦν καὶ ἰταῶν.

Ἡ φωνὴ ἦτο θωπευτικῆ. Γλυκεῖα χλιαρότης περιέλασι τὰ πάντα, ἡ δὲ βροχόπλοια ἀνασῶθη τῆς βαλίσσης: ἀέχων ἠθροπαθῆ νύκταν, ὡς ἔφρουθον μοσχοκὸν βουκαλίωμα.

— Κηρεσία, εἶπε βραδίως ἡ μήτηρ, ὅταν πέρουν ἠθρόνουν, μὲ δίδουσαι, σὸ δὲ τῶν ἀκέρων μόχθων καὶ θυσῶν σου Ἄλλ' εἶπε μιν, κόρη μου, ὅπρ ἔχει ὄπρ: — αἱ ἀγρυπνῆαι καὶ αἱ μὲθου δὲν εἶναι τὸ μόνον, ὅπρ τότε θυσίας χίρην ἐμῶ!

Συνοπτικῶς ἐπέληε τὴν ὄραν της παρῶντου. Τί ὄπρ; τὴν ἐμεινιπτοῦσαν; . . . Τὰ γαλή της ἀνίπθησαν ἵνα εἶπῃ: εἶναί ἦδη ὅτι οὐδὲν ἀκαταί τὴν καριετῆρα θυσίαν τοῦ μόνου ἀγνοῦ ἔρωτῆ: μου, μὲτῶ μου, στερεῖται πῶ μὲ ἀνίπας; χάρη: ἰ

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ κ. Ψουλιέττα Ἀδία. Ἡγγέλη ἰσχύτως ὅτι ἡ διάσπαστος γαλλὶς δημοσιογράφος κ. Ψουλιέττα Ἀδάμ διευθύνει τῆς «Νέας Ἐπιθεωρήσεως» παρητήρη τοῦ ἔργου αὐτῆς.

Αἱ γυναῖκες; καὶ ἡ φωτογραφικὴ δέκεται — Ἐἰν πρὸ ἡμῶν μοι; ἐπ' ἐγγύτων ἔγειναν γνωσταὶ αἱ προσπάθειαι τῶν φωτογράφων πρὸς ἐγκαθίδρουσιν τῆς φωτοτικῆς διαίτη; ἐν Εὐρώπῃ ὅμως τὸ σύστημα ἀριθμῆ πλείστας προόδους καὶ ὁ σημεῖραι κατακτῆ ἰδάρη, πολλοὶ δὲ σύλλογοι ἐνεργοῦσιν ἐκδίδοντες; καὶ ἰδικὰ περὶ φωτογραφίας περιοδικά. Ὅν τινα εἶδομεν. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἰδίως σύλλογοι τοιοῦτοι ὑπάρχουσιν ἐκ τὸς τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τελεσιπρῶς θωρητες ὑπὲρ διαδόσεως τῶν περὶ φωτογραφίας ἀρχῶν. Ἐν τινι πόλει ἀγγλικῆ τὰ μέλη τοιούτου τινὸς γυναικείου σ.λλόγου κατῳρῶσεν τὴν ἐγγραφὴν ἄνω τῶν 700 οἰκογενειῶν παραγοῦσαι ἀναφορὰν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκτιθέσθαι μὲν ἀκλῶς καὶ σαφῶς τὰ ἠθικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ τῶν φωτογράφων δόγματα, ὑποσημειοῦται δὲ καὶ κατὰλογος φαγητῶν περὶ τὰ 72 ἀποτελουμένων ἀποκλειστικῶς μόνον ἐκ λαχανῶν, ὁσπρίων καὶ σαρκῶν ἀνεύχρους κρέατος, ἐκτὸς ἄλλων, ἅτινα κατασκευάζονται συνῶως ἐκ λίπους, φρυκτωδῶν ἢ γάλακτος. Ὅτι ἐν τῷ μίσῳ τῆσος ποιικιλίας κρῶς; τί ἡ σραγὴ τῶν ἀθῶων ὥμων, ἰάν μάλιστα, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ φωτογράφοι, ἡ ὑγίεια οὐδὲν καρδαίνῃ ἐξ αὐτῆς;

Γαλλίδες καὶ ἀμερικανίδες. Ἐν σχέσει πρὸς τὸν πρό τιος συμβάντα θάνατον τοῦ ἀμερικανοῦ Κροϊσὸς Βάντερπιλτ εὐρωπαϊκῶν τε φύλλον ἐκ τῶν τελευταίων ἐκτείνεται εἰς κρείσας περὶ τῶν κυρίων τῆς ἀμερικανικῆς ἀριστοκρατίας. α Αἱ ἀμερικανίδες, λέγει, ἀρέσκονται ταξιδεῦσθαι ἐπὶ μικρῶν ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἰδίᾳ ἐν Παρισίοις, ἐνῶ οἱ σύζυγοὶ τῶν συγκοιτοῦνται ἐν Ἀμερικῇ ὑπὸ τῶν γιγαντιῶν ἐμπορικῶν τῶν ἐπιχειρήσεων. Καταθέλουσιν ὅμως κυρολεκτικῶς ἐν ταῖς αἰῶσασαι τῶν Παρισίων. Ἡ ἀμερικανὴ φύσει ἀφιελτερῆ τῆς γαλλίδος, μὲλλεν ἰσορροπῶς τὸν χαρακτήρα καὶ ὑπερέχουσα τὴν κρείσιν καὶ τὴν περισκεψίν, πηδαλιουχεῖται ἐν τῷ βίῳ μᾶλλον ὑπὸ τῆς φρονήσεως καὶ λογικῆς ἢ ὑπὸ τοῦ τυφλοῦ αἰσθηματός, καὶ ἐπομένως ὑπόκειται εἰς ὀλιγωτέρους ἢ ἐκεῖνη κοινωνικῶς κινδύνους. Τοιαύτας ἄλλως τε περιγράφει τὰς ἀμερικανίδας ἐν τῷ ὄραφῳ αὐτῆς ἔργῳ «Ἡ ἀμερικανικὴ εὐγένεια» (*Noblesse americaine*) ὑπὸ τοῦ ψευδώνυμου Πέτρου δι Κουλβαίν ἢ κλέτρης ταλάντου γαλλίς συγγραφεὺς δις Φάβρ»

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Ἡ παιδαγωγικὴ τοῦ οἴκου.

— Μαμά, γιατί ἔχεις ἄσπρα; τρίχει; — Ἐ; αἰτία; στο, γιατί μου γιατί καθὼ μᾶρα μὴ στενωπρῆς καὶ με λυπητῆ. — Μὰ τίς, μαμά,

Ἄλλ' οὐδὲν εἶπεν ἀναχινεῖσθαι ὑπὸ ὑπερηφάνου ἀπέλαως Φεῖ, ἀν ὁ Καρβάλ τὴν εἴχε λησανόρη ἤδη, πρὸς τὴν νὰ καταστήσῃ γνωστὸς τὸ γλυκύκαρου πάθος τῆς;

Καὶ ἂν εἶπεν οὕτω ὁπῶν ἀλγῆ; θὰ προκίονα εἰς τὴν γλυκεῖαν αὐτῆς μητέρα ἢ αἰετῆ; διὰ αὐτὴ ἐρέται ἢ αἰτία τῆς αἰωνίου δυστυχίας τῆς, τῆς μαρτυρικῆς θύνης; ἤτι; ὡς μόνος βίωτικῆς κλήρος τῆ ἐπιφυλάσσοτο ἐρετῆς;

— Μῆτέρ μου, εἶπεν, αἰετῆς ὑπὸ τῆς αὐτοῦ; ἀπὸ ὅμοιο, καὶ αὐτῆ, οὐδὲν ἄλλο ποτὶ ἐκείνηται. Χάρις σοῦ, μῆτερ, ποῖα θύσα μου θὰ ἦτο μεγαλύτερη τοῦ δένου;

Ἐνόησε καλῶς, ἀλλὰ προσηκείθη ὅτι οὐδὲν ἐνόησεν ἢ ὀδυρεκῆ; μῆτερ.

Καὶ αἱ γαῖρες τῆς ἰθόπευαν τρυφερῶς τὴν χροῖσσαν κῆλην τῆς Κηφείας, τὰ δὲ χεῖλη τῆς ἐπέφρασαν μετὰ σαργγῆς τὸ παθῆνικόν αὐτῆς μέτωπον.

HE

Σύνους; καὶ ἀγρῶν τὴν ἀποφασίση; ὁ Ἀρμῆδος Καρβάλ ἐπέλα;

καὶ ἡ γιγὰρ ποῦ ἔχε κίτσωρα μαλλιά; . . . Πόσῳ θὰ τὴν ἀποκῶσας καὶ σὺ ὅταν ἦσαν μικρῆ, αἶ;

Ἀξιοματικῶς τῆς Γαλλίας, κατὰ τὴ 1783, δὲ ἐγένετο ἡ ἐφεύρεσις τοῦ βίου κληρίου ἦτο ἐκ τῶν πρώτων ἀνελθόντων εἰς ἀερότατον ὡς ἐμπειθῆ; ἐξετασῆς τῶν ἀεροστατικῶν προβλημάτων.

— Δὴν ἦτο φρόνησον νὰ διατρέξῃ; τὴν κίνησον τοῦτον, τῷ παρατήρησι φαικῶ; ὁ ἀκαθόλιος ΠΣΤ'.

— Μεγαλειότατε, ἀπήνησον ὁ εὐρυς ἀξιοματικῶς, ὁ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ἰσχυρῶ; σὰ; μοὶ ἔκαμε τόσας ὑποσχέρσεις εἰς τὸν ἀέρα ὡστε θεωρήσῃτε καλὸν νὰ ὑπάγω νὰ τὰς ζητήσω! . . .

ΟΙΚΙΑΚΑ

Πρακτικὴ συμβουλή

Κατὰ τῆς ἀναφλίξεως τῆς καπνοδόχης.

Αἱ καπνοδόχαι ἀνάγκη νὰ καθαρῶνται ὑπὸ καθαρῶν τοῦλάχιστον κατὰ πέν ἔτος, τὸ δὲ κατώτερον μέρος τῶν συχνότατα πρέπει νὰ καθαρῶνται διὰ τοῦ σαρούρου μόνον μὰς. Ἐἰν ποτε καπνοδόχος ἀναφλεγῆ κατὰ πρώτον πρέπει νὰ κλεισθῶνεν θύρας καὶ παράθυρα, ν' ἀκριβῶσιν πέν ἴχνος πυρας καὶ τέφρας ἀπὸ τῆς ἐστίας καὶ κατόπιν νὰ φραζῶνται τὸ στόμιον τῆς καπνοδόχου μὲ ὄγκον χονδρῶν ὑφισματῶν βρεγγίλων ἢ καὶ μὲ μᾶλλον ἐφάπλωμα, οὕτως ὡστε πᾶσα εἰσοδος ἀέρος; ν' ἀποκλεισθῆ. Καλὸν εἶναι τὸν ὕψρον τοῦτον ὄγκον τῶν ἐπιρραγματῶν ν' ἀνακινῶνται ὀτῶως ὡστε νὰ πέσῃ ἡ ἐντὸς τῆς καπνοδόχου καίουσα αἰθάλη. Καλὸν εἶναι ἐπίσης νὰ βίψωμεν ἐπὶ τῆς φλογὸς ἀρχιμικτὰ τινὰ ἀνθῶν θείου (Heurs de soufres) τὰ ὁποῖα ἀναπτύσσονται ἀερίον τι ἀναρμόδιον πρὸς καύσιν, σβύνοσαι ἀμέσως τὴν πυρκαῖαν.

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

ἀδὲ Ⓞ. Α. Πέραν. Αὐστηρὸν! . . . — Κφ Γ. Σ. Φανόριον. Ἀνεύρητως τῆς θαλήσεως ἡμῶν καὶ κατ' ἀνάγκην ἐπηγέθησον αἱ μεταβολαὶ, περὶ ὧν μακρῶς εἰς τὴν πραγματείαν τοῦ ἀρτίουμου λόγου κ. Θ. Γεωργίου ἱατροῦ. Τοιαῦται δημοσιογραφικὰ ἀνάγκη στυγνὰ παρουσιάζονται, βεβῶως δὲ τούτῳ οὐδῶλο; θὰ λυπητῆ τὴν πλῆθιν καὶ σθενῶν τούτων ἐργάτην τῶν γραμματῶν καὶ τῆς ἐπιστήμης. — Κφ Γ. Α. Γαλατῶ. Ἐνεγράφητε, σερὰ φύλλον ἀποστάλη. — ἀδὲ Μ. Α. Πέραν. Ἡ δημοσίευσις τοῦ ἐργαρίου ἀνεβλήθη διὰ τὴν προσοχῆς, ἔνεκα πλῆθους ὀλη; δόσι ὀγκῶς; δὲ, θὰ κατελύμεν ὀλην τὴν 8-ην σελ. — Κφ Σ. Μ. Γαλιόφωρα. Ἐχθρῶς, ἔμαθον δεῖ σὺ ναπιεταίετα τὴν συνημῆν σὰς. Στέλλεται ἡμῖν σερὰ φύλλον, καὶ ὁ κῶδικός; — Κφ Κ. Χ' ἂ ἄνον. Ἐνεγράφητε, σερὰ φύλλον ἀποσταλέται, Μπακαλοῦσιν, Στάλατε συνημῆν σὰς; — Κφ Ε. Π. Λικωμήδεια. Τὸ ἠγγέλιον ἐντελῶς; Ἐρετῆς ἀφρατικῆς κέντα ταῦτα; — Κφ Γ. Χ. Φ. Ἀθῆνας Ἐπιστολὴ ἡμῶν καὶ σερὰ φύλλον σὺναποῖσι ἄλλεται. — Καὶ κἀν ἄλλου χωρῶν ἀναβάλλομεν τὰς λητῆς ἀπαντήρησι; —

ΤΥΠΟΣ Τ. ΓΕΩΡΓΙΟΥΧΑΟΥ ΓΑΛΑΤΑ ΚΟΥΡΣΙΟΥΜ ΧΑΝ ΑΡ.Θ

τὴν γλακεῖαν καὶ εὐλίαν πρὸς τὴν Ναικελλῆν ὄβιν, τὴν κατῳρῶν ἀπὸ πέρειας καὶ φηγῶς αἰωνόβιου, τὴν ἠγολοῦσσαν ὑπὸ τοῦ τρυφεροῦ; τῶν τελευταίων λαρονικῶν;

Ἐβῶδ' ἐπὶ ὄβιν πρὸς τὴν πρότω ἀμυγδαλῶν, ἀγρῶν ποῦ νὰ καταλύσῃ τὴν ἀκικῶν τῶν κρεῖαν, ὡς ἦναι ἐπίσης ποῦν θὰ εἴχε πρὸς ὁν ὄβιν ἢ πρὸς τοῦ βῆου τῶ, δὲ εἴχε συντρίβει ἀκριβῶς πρὸ ἔντος ἢ ἀφρατικῆς μετὰ ὀνῆς; νῆου;

Ἦ, ἂν τὴν ἠγάπα ποτε ἐκεῖνη! . . . Ἀλλὰ πῶς λιπὸν εἶπεν ἐκὶ στυγρῶν ἀδικατηθῆ; Πῶς; εἴχε ἰσχυρῶς νὰ ὑπὸσῃ τούτῳ; Ἀλλὰ καὶ πῶς; κίλιν ἠθῶναι; νὰ στυμαίνωσιν ἄλλο; τι ἐκτὶ; αὐτοῦ, ἐκεῖνα τὰ δὲ; ἀ ἐρωτήματα τῆς ἐνώπιό; του, ἐκεῖνα τὰ διελὰ μὴδῶματῆ τῆς, αἶ ἐνοῖσῆς; ἐκεῖνα αἱ δειλαὶ καὶ παρῶνκαὶ τῆς; ἰδικῶσῆς; πρὸς αὐτὴν ἐκταῖσῆς; καὶ ἰκτιστοῦσῆς; αἶ ἐκτῆς; ἐκεῖνα αἱ φατεῖναι τρυφερῶ; αὐτῶν φερμένῳ βλέμματι; Ἐφεῶναι; λακκὸν δὲ ταῦτα; . . . Καὶ ἐκατῆ;

— Ἦ, θὰ μῆλον, θὰ μῆλον, τίλο; ἀνέκρανεν ὁ Ἀρμῆδος ἀμυγδαλῶν; νῆ; σφῆρῶς; καὶ ἀστυμαθῆτῶς; ἀπὸ τῆς; πρῆς; τῆς ἀκίρετῆς; φηγῶς; ὅπως ἐκὶ μακρῶν ἰσχυρῶσιν ἐκταῖται. (Ἔπειτα τὸ τέλος)

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Εν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
ἐν τῇ ξένῃ φράσ. χρ. 15

Ἐξέμνητοι τὰ ἡμῶν.

Αἱ συνδρομαὶ προπλη-
ρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει
φερούσῃ τὴν ὑπογραφήν
καὶ σφραγίδα
τῆς Διευθύνσεως.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται
ἀπὸ τῆς ἀπριλίου
ἐκάστου ἔτους.

Τὸ εὔλλον τιμῆς
καρτῶν 50.

Ἡ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

Τῆ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΕΥΥΠΟΘΗΤΩΝ ΔΟΥΡΩΝ ΑΝΑΡΘΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἀε θέντριά **ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ**

Τῷ ἔγγράφῳτι 5 συνδρομητικῆς δωρεταὶ ἡ Ἀρχικὴ συλλογὴ τῆς Διευθύντριας «Πρώταις Πιθήταις».
Τῷ ἔγγράφῳτι 10 παρέχεται ἡ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ δωρεὰν ἐπὶ ἑν ἔτος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ἡ Βουλγάτα τῆς γλώσσας μας (ἀπάντησις τῷ κ. Κάλ. Κουτσούδωκῃ).— Τὸ τάλαν-
τον τῆς συνδιαλέξεως παρὰ τῇ γυναικί (ὑπὸ Γ. Χαβδοπούλου).— Ψυχολογικὰ στοιχεῖα τοῦ Βύ-
ρωνος.— Κρίνον ἐν χιόνι, διήγημα λυπηρικὸν (ὑπὸ Ἀγγαλῆς Πρεβεζιώτου).— Δὲν εἶδα, ποιήσις
(ὑπὸ Μαρίας Κ. Φιλιππίδου).— Τὸ ῥόδον καὶ ὁ τάφος, ποιήσις ὑπὸ (Ν. Κεπεργολίδου).— Οἱ
ἀρχαῖοι Φωκαεῖς καὶ ἡ παροιμία ἐρρεῖς σιδεραὶ.— Ἑλλ. θέατρον πρωτεύουσας.— Ἀνά τὸν κόσμον—
Ἐπιφυλλίς: (Henry Greville) Ἑλληνισία.

Ἐπὶ τῇ ἰδέῃ τῆς α'. Ἐταιρίας ἀπὸ τῆς ἐσόδου τῆς Βουλγαρίας παρακαλοῦνται εἶναι ὅσοι ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ξένῃ κ. κ. συνδρομητῶν ἡμῶν καθυστεροῦσιν εἰς τὰς συνδρομὰς τῶν, ὡς ὡς σπεύσωσι τὰ ἡμῶν ἀδελφὰς εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν ἐν Γαλατῇ Κοινοσίμω Ἰάν. Β. διὰ γραμματοσύνην ἢ ταχυδρομικῶν ἐπιταγμάτων (mandat. poste) ἢ ὅπως ἔχοντες τὰς ἀρκυαῖς διατάρας, ὅς ἢ ἔδραται τοιοῦτου ἔργου συνεπείγεται.

Ἡ ΒΟΥΛΓΑΤΑ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ ΜΑΣ

(Ἀπάντησις τῷ κ. Κάλω Κουτσούδωκῃ.)
(Le style c'est l'homme Buffon)

Κύριοι, δυστυχῶς ἡ Ἑλλάς ἀχρεωκόπησε!... Τὴν βραδίαν, τὴν διευφρόνην καὶ θλιβερώς βαρυσήμενον ταύτην πρά-
σιν ἐξέφερε ποτε τρέμον καὶ πελιδνὸν ἐκ τῆς θλίψεως τὸ στό-
μα τοῦ μόνου μεγάλου ὄπου καὶ ἀτυχούς ἡμῶν πολιτιστοῦ
ἀπὸ τοῦ βουλευτικοῦ βήματος ἐν ἡμέραις δεινῶν ἰθνηκῶν δοκι-
μασιῶν καὶ ψεύσεως ἐλπίδων. Ἡ δὲ κοινὴ γνώμη βραεῖα καὶ
σκληρὰ ὡς ἡ βράβδος τῆς Νιμέσιως ἐπέπεσε τότε ἐπὶ τῆς βί-
χως αὐτοῦ διὰ τὴν ἀπαίστιον ἰθνηκὴν ἰτομηγορίαν του. Καὶ
κατὰ πόσαν μὲν εἶχεν ἀληθῶς χρωκοπήσει τότε ἡ Ἑλλὰς ἀ-
γνωστὸν δὲ μόνον γνωρίζω διὰ τεθλαμένον προσβλέποντα
ὄμματος, ὅτι σήμερον ἄνω οὐκ ἀπὸ βραεῖας ἢ ἐλαφρῆς
εὐθύνης ἀλλὰ μᾶλλον ἐπὶ ἀπείσις στόματι κηρύττουσι τὴν
χρωκοκίαν τοῦ λόγου ἡμῶν ἐν τῇ γλώσσῃ!...

Ἡ δημώδης κολλυβική καθ' ἡμᾶς τοὺς δημοτικιστάς, φι-

λι κώρι, εἶναι ἐπικρατὴς μέσον ἰθνηκῆς συνεγγύσεως, πλήρες ὁρ-
γανον φιλολογικῆς ἐξελίξεως καὶ μεταστρεφόμενος ἰδεῶν οἰουδή-
ποτε ἔρους καὶ ὕψους ἰκνῶν νὰ παραγάγῃ καλλιτέχναν τοῦ
λόγου (πάντοτε ὁμῶς ἐν ἀπωτέφω μέλλοντι!) κατὰ τὴν
γνώμην δὲν ἐνθουσιάζω τίνος ἀβελτείας, ἢν ἐπιτελεισθε, ὁρ-
γανον, τοῦ ὁποῖου ἡ καταρξὴς εἰσεπίσθη ἐλίγχει καθ' ἡμᾶς
τὴν ἀμυγῆ καὶ ἀναντιρρητὸν σχολαστικότητα καὶ ἀνοσιάν
ἐκείνων, οἵτινες κόπτονται, λέγεται, ἵνα παραγάγῃσι γλώσ-
σαν ἀποτελουμένην ἐκ λέξεων μόνον, στερομένην δὲ ἰδεῶν.

Δὲν ἐξετάζω κείνω; ἵνα τοῦτο κατὰ πόσον εἶναι δυνατόν νὰ
ὀφίστανται διδύχα μὲν λέξει; ἄνω ἰννοῶν καθ' ὅτι αἱ λέ-
ξεις μόνον ὡς ἀποτελώματα λέξεων ὀφίστανται, ὅπου δὲ
πλείονας λέξεις ἀριθμῶν εἰς τὰς στάλας τοῦ λαϊκοῦ αὐτοῦ; βρα-
μῆς τις οὐκ ἀπὸ γλώσσας, τὴν πλείονας ἰδέας ἔχει ἀπο-
τετυπωμέναις ἐν ἐπιτη, καὶ ἐπιμένω; πρὸς τὴν ὕψηλυτον
πνευματικὸν δάπιδον ἀνταπικρίνεται. Λόγος γὰρ ἔργου σκίη
κατὰ τὸν ἀρχαῖον φιλόσοφον, τὸ δὲ λέγειν εἶναι ὀφίστανται λέ-
ξει; ἄνω πραγμάτων ταυτὸν τῷ λέγειν εἶναι ὀφίστανται καὶ
ἀνευ σωμάτων σκιά.

Δὲν ἐνδιατρίβω ἐπίσης ἐπὶ τῆς κώσταρξῆς καταδίκης, ἥτις
ἐκφράζεται καθ' ἡμῶν, ὅτι δῆθεν ἡ γλώσσα ἢ γλωσσολογία
δοξ, ἢ γράφομεν ἡμῶς κωρῶς ἐπιδείχεται ἐπὶ τῆς σχολαστι-
κῆς τήρησεως τῶν γραμματικῶν κανόνων, τῶν ὁποῖων ἡ παρ-
θεσις ἀποτελεῖ καθ' ἡμᾶς τὴν ὑπεροχὴν τῆς δημοτικῆς. Τοῦτο
μόνον ἀντιλέγω, ὅτι τὸ ἰσχυρίζεσθαι ὅτι δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ
γλώσσα ἄνευ δεδωμένων τινῶν κανόνων ταυτὸν τῷ λέγειν εἶναι
δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ πολὺς ἄνευ ῥυμοθεσίας. Ἄλλ' ὡς ἡ κώμη
ἢ ἀποτελούμενη ἀπὸ ἀγχιρῆς καλῶς κατισπαρμένης; εἰκῆ

... Διαικίζομεν ἤδη καὶ τὴν καθαρῶν ἡμῶν.
... Ἄλλ' ἔγωγε ἴδωμι ἢ τὴν μεμιασμένην ψυχὴν διακρίσθαι ὅλην ὑπὸ τοῦ σώματος τοῦ σώματος, ὅπως ἡ ἀνάγκη μετὰ τοῦ σώματος συνδιακρίσθαι καὶ συμβίωσις διὰ τῆς διηγουμένης συστάσεως καὶ τῆς ἐκ' αὐτοῦ προσοχῆς συμφορῆς πρὸς αὐτὴν κατέστησε. Δέν δὲ νὰ θεωρῶμεν τοῦτο παχὺν καὶ βρῦν, γεώδες καὶ ὀστέον, ὅρ' οὐ βραχυμένον ἢ τοικύτη ψυχὴ σύρταται πάλιν εἰς τὸν ὕλικόν κόσμον ἐκρόβου πρὸς τὴν Ἄδην καὶ τὸ αἴθρον... »

Ἐρωτῶ, ποῦ εἶναι ἡ ἐκτενέστερη, τοῦτέστι μᾶλλον ἐκλαττευμένη αἱ ἰδίαι τοῦ Πλάτωνος;

Ἄλλ' ἴσως ὁ Πλάτων καθ' ἑαυτὸν τῆς δημοτικιστῆς εἶναι ἐκ τῶν ἀρσενίων ἐκείνων σχολαστικῶν, οἵτινες μετεχειρίσθησαν γλώσσας ὅχι ἰδέων ἀλλὰ λέξων! ! Λέγει δὲ ἡράκλειος ἑμῶν ὅτι ἡ ἀρετὴ γλώσσα τινὸς δέν ἔγκειται εἰς τὸν πλοῦτον τῶν λέξεων καὶ τὴν ἀριστερίτητα τῆς συντάξεως καὶ τὴν κομψότητα τῆς καλλιλογικῆς, ἀλλ' εἰς τὴν πρακτικὴν χρῆσιν αὐτῆς πρὸς ἀπόδοσιν τῶν στοιχείων ἐνοσιῶν, ἃς ἀδικοῦσθε ἀν γλαφυρῶς ἢ πραχίως ἀποδίδη. Ἄλλ' ὅχι, ὅχι, ἀγαθὴ συνέταξις! ! ὅχι, ἡ γλώσσα ἢ Ἑλληνικὴ πρὸς συθεσίαν τῶν νεωτέρων γλωσσῶν, οὔτε πρὸς τὴν μονοσύλλαβον καὶ μικρὴν ἀκρίβειαν τῶν Αὐστραλιανῶν διαλέκτων ἀγγλικῆν, οὔτε πρὸς τὴν ἀγλυογενῆ γερμανικῆν, οὔτε πρὸς τὴν ὑπόλοιπὴν Ἰσπανοὶ γαλλικῆν, οὔτε πρὸς τὸ ἀκρῆδες τῶν Ἀζιανῶν γλωσσῶν καὶ παραβλήθῃ δύναται ἀνευ ἐνόχου ὑποβιβάσεως, ἀνευ αὐτόχρημα ἱεροσυλίας. Ὅχι! ἡ γλώσσα ἢ ἀργυροφύρα ὡς ὁ ἀφρώδης φιλοσοφὸς τοῦ Ἰσσοῦ καὶ ἀκπειροῦσα ὡς τὸ ἀδμητόν τοῦ Αἰγαίου κύμα, ἢ γλώσσα ἢ χρῆσιμος ὡς ἡ αἰθρία δύτης καὶ βορβίζουσα ὡς ἡ μελιχρὴ αὐγὴ, ἢ ἀπέρεστα ὡς αἱ νύκτες αἱ ἀπτικαὶ καὶ εὐωδίστα ὡς τὰ ῥόδα τοῦ Ὀλυμπίου ἔαρος, ἢ γλώσσα αὐτὴ ἢ αἰθρία καὶ εὐλαμπία, ἢ μουσικὴ καὶ καλλιθέρος δέν εἰναμιόνα ἀπλοῦν μέσον συνειρησῆς πρακτικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐρμηνεύει ἄλλα καὶ ἀποτύπωμα ὕψιστου τινὸς ἐθνικοῦ ιδεώδους, δέν εἶναι μόνον συναλλαγὴ νοερά, ἀλλὰ καὶ αἶθρον καλλιτέχνημα! !

Ἐάνδεις ὡς ἰσχυρίζεσθε, ἢ κατεροκακωμένη καί ἐρειπίωδης δημοτικὴ διασώζει ἐτι κάλλη τινά, καὶ ταῦτα μόνον ἀνὰ χεῖρας ἐνὸς Παράσχου, ἐνὸς Ζηλοκόστα καὶ τῶν τούτοις ὁμῶν, οὐχὶ δὲ τῶν νέων ἡμῶν, τοῦτο διότι εἶναι ῥάκος πορφυρῆς, τῆς λαμπρῆς ἐκείνης πορφυρῆς αἰῆς μητρός, βασιλίδος καὶ θιάς τῶν γλωσσῶν ἀλλ' ὅμως εἶναι ῥάκος ὅπως δῆποτε! !

Ταῦτα λίγω, φίλε κύριε, ἀν οὐχὶ ἐπὶ τῆ βῆσαι κῶν ῥόμων τῶν γλωσσῶν, οὐ; ἐπιχειρήθη ὑμεῖς, ἀλλ' ἀπὸ μουσικτικῶν μουσικισμῶν, ἀλλ' ἀπὸ βλαβητικῆς στοργῆς πρὸς τὴν ἱερὴν ἡμῶν γλώσσαν, ἥτις μόνον ἐν τὴν ἐρήσασμεν ὅπου δεῖ, μόνον ἐν συμβάλλωμεν εἰς τὴν ἐξύψωσιν αὐτῆς ὡς ὄργανον ἐθνικοῦ θῆ δύνηθῃ ἐπιζητῆ; ἢ ἀποδίωξη τῆς ὕψιστης ἐθνικῆς ὑπερησίας, εἰς ἃ; προωρίσθη. Ἐάν δὲ τὸ γυμνάσιον μέγα τοῦδε ἐκτὸς σκαίων ἐξαιρέσεων ἰδιδάξιν οὐχὶ δεδ' εἶς γλώσσαν ἰδίαν ἀλλὰ διὰ τῆς γλώσσας γραμματικῆν, ἐάν πολλὰ ἐξ ἡμῶν καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν πολυτῶν γυμνασιακῶν σπουδῶν δέν κατάρθωσαν νὰ τὴν ἐκμάθωσι, τὸ ζήτημα εἶναι καθαρῶς ἐκπαιδευτικόν, οὐδὲν δὲ μείοι καθ' ἑκαστὴν τὴν ἀξίαν τῆς γλώσσας.

Ἄλλ' ἀν ἡμεῖς σήμερον φαινόμεθα χρωκόλοι τῆς γλώσσας καὶ ἀγνώμονες ἠθικῶς πρὸς τὸ εὐχρῆς ἐθνικὸν ἡμῶν τοῦτο κειμήλιον ἀν ἐκ τῶν πτερωτῶν καὶ πορπίπου τῶν πατέρων ἡμῶν Πηγάσους δέν λαμβάνωμεν ἐμὴ τὴν ὅπλην ἐν μόνον λακτικῶν βενδαικῶς τὴν καλλιπρεπῆ ταύτην ἀνοδοχῆν τῆς προγονικῆς σοφίαν, ἢ αἰ; ἐλίγχει διὰ τοῦ πλοῦτου αὐτῆς τὴν συμμε-

νήν ἡμῶν ἀμάθειαν, τοῦτο συμβαίνει διότι ἐξαρτοῦσθαι ἐθικῶς, τοῦτο διότι ἡ μεγάλη ἰδέα τῆς κοινωτικῆς τοῦ ἔθνους ἐνόητος; ἔπαυσε πλέον νὰ μᾶς συγκινή, τοῦτο διότι ἀνατραμμένοι ὑρῶνται πλέον σήμερον πρὸς ἡμῖν ὑπὸ τὴν ὅπλην τοῦ εἰσπλάσαντος γαλιανῶ ἰσπανισμοῦ οἱ βωλοὶ τῶν πατέρων! !

Καὶ ἤδη ἡ.ε.ι., οἵτινες ἀνακπειταμένοι πλέον εἶναι θείμα ὅπου ποιοῦμεν γρῆσιν τῆς πατρῆς γλώσσας ἀραγίζοντες αὐτὴν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς τὸν ἔρρον καὶ γαλλίζοντα λῆρον, ἡμεῖς, οἵτινες, ἀντὶ νὰ πετάξωμεν τὴν βραχυσοσάτην προφρακὴν γρῆσιν τοῦ τετοριωμένου merci καὶ pardon καὶ Madame καὶ au revoir, δὲ ὡν ὡς δὲ ἀνεπαρκῶς; λιαντῆς ἐπιμαλύτομεν τὴν ἡμιεἰσῶρον ἐκπολιτισμένην, τὸν κεντῶν καὶ εἰς τὸ γρακτικὸν ὅρι; παρελθόμεθα καὶ θεσπίσωμεν τὸ Jour-fixe τὸ pick-nick τὸ five o'clock, τὸ humor, τὸ gossip καὶ ὅλον τὸν φροματώδη λεκτικὸν ἐρμῶν, ὅστι; ἐπέρχεται ἀχλωδῆ; καὶ φ.ε.ε. ὡ; οἱ σκώδεις; βροκίλας; τοῦ Σκισπέρου, ἡμεῖς εἰμεθα, ἄρα, ἡμεῖς; οἱ τελωντῆς; νὰ προσερχόμεθα ὡς ἀσθεντικῆς τῆς γλώσσας ἀναπλαττεῖ κατὰ ζῆλον τοῦ ἀμαθῶς χωρικοῦ, διὰ λόγου; ὡ; λέγομεν, ἐθνικῶς, πράγματι δὲ διὰ μόνον τὴν ὀπισθοβουλίαν τοῦ νὰ μὴ ἔχωμεν τὸν κόπον νὰ τὴν ἐκμάθωμεν;

Ἡμεῖ; οἱ ἀσθενῶντες χῆρον ἀβρότητα καὶ εὐγενεία; ἐν ἀπορῶναιμὸν τῶς μεγάλους καὶ εὐγενεῖς ἠθικῶς ἀγῶνας τοῦ εὐχρῆς ὁρῶντος; βίου καὶ τοῦ ἀληθῶς πολιτισμοῦ, οἵτινες ὑπεγεύρουσι τὰ ἔθνη καὶ γιγαντοποιεῖσι τὰ ἔθνη, ἡμεῖς οἱ ὀχρῶντες χῆρον συμκοῦ ἵνα μὴ ἐρητίξωμεν δὲ ἡμεῖς αὐτοῦς, εἰμεθα ἄρα ἡμεῖς; ἢ γενεῖ τῶν διαπλεκτικῶν τῶν γλωσσῶν, εἰμεθα ἡμεῖς τῶν πατέρων μᾶς τὰ τέκνα, εἰμεθα ἡμεῖς οἱ ἔργοι τῶν πάππων μᾶς; . .

Δημοτικιστῆ, μὴ πρίζετε! περιουλλεγῆτε.

Καὶ μὰ τῶς ἐν Μικραθῶν περῶντες καὶ τῶς ἐν Σαλαμῖνι ὑπερχαχῆσαντες, καὶ μὰ τῆς ἱερῆς σκιάς ἐκείνων, οἵτινες, δόντες εἰς ἡμᾶς τὴν ζωὴν, κοιμῶνται νῦν εἰς λαομνημένους ὑπὸ τῶν τέκνων τῶν τέτρως! Σαῖ; οἱ ὀλίγοι ἢ οἱ πολλοί, ὅσοι δῆποτε καὶ οἰοδῆποτε καὶ ἀν ἦσθε, ἀνδρες ἢ παιδία, νεανίσκοι ἢ παλῆμπαῖδες, παίζοντες μετὰ τὴν γλώσσαν τὴν Ἑλληνίδα; μὲ τὸ ἀγγλὸν καὶ παλλῆδιον θεσπέσιον τοῦτο χωλὸν τοῦ οἴρανο; παίζοντες μετὰ τὸ τρισάγιον τοῦτο λεῖψανόν τοῦ μεγάλου ἐκείνου ὄργανου τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῶν ἔθνων καὶ τῆς παγκοσμίου Ἀναγενήσεως, πρίζετε ἐν οὐ π.κ.καῖς, πρίζετε μετὰ τὰ ἱερῶτα τῶν ἔθνων, πρίζετε μετὰ τὸ ψυχικὸν μελέθμα τῶν γενεῶν τοῦ μέλλοντος, πρίζετε μετὰ τὴν ἱερὴν τῆς Ἀκροπόλεως; κόνην καὶ τὰ κολοθωμένα μάρμαρα τοῦ λατρευτοῦ Παρθενῶνος καὶ τὸ ἡρωτηριασμένον ἀγάλμα τῆς καλλιπρῆχλου τοῦ Πραξιτέλους θιάς, πρίζετε μετὰ τὴν εἰς τοῦς τίσσασας ἀνέμους ἐσκορπισμένην σποδὸν ἀγίων προγόνων, πρίζετε μετὰ τὸ περικαλλίς ἐμυχίον τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν ἀλλὰ καὶ τοῦ γενικοῦ τῆς Ἀνθρωπότητος ιδεώδους, ὅπερ ἐσχεῖ ἀντανκαλάττει ἐπὶ τὴν φιλολογίαν καὶ γλώσσαν τοῦ ἱεροῦ καὶ παγκάλου, τοῦ ἐθνομῆτορος Ἑλληνισμοῦ!

Ὁ Θεός; ὁ Θεός; ὅστις, ὡ; ποτε ὁ Ἰακῶβ τον ἐλεκτικὸν ἀλλὰ καὶ πολυπῆθῃ Ἰωσήφ, ἐξιδιαικεμένως ἀγαπήσας; τὸ ἐπιλεκτικὸν τοῦτο γένος; ἐνέδυσσε μετὰ τὴν γαλιανὴν πορφυρῶν Τοῦ τον φωταυγῆ τῆς χώρας αὐτοῦ οὐρανῶ; καὶ ἀπετύπωσε τὴν ἀνταύγειαν τοῦ χρυσοῦ κειδιδάκτο; του εἰς τὸ εὐχρῆον αὐτῆς; ἔαρ καὶ μεταφῶντες τοῦ Παρθενῶνος του τῆς θάρνης καὶ τὰ ῥόδα εἰς τὰ; ἐνδύσους τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ Ἑλλῶνος; αὐτῆς

κορυφή, Αυτός, Αυτός, εθι να περιπέτη και φρουρή εφεξής την ερτίότητα τής χρυσής ήμων γλώσσας, ήν, είμε βεβαίως, αυτήν και μόνον λαλούσιν εν ούρανῳ και Αυτός και τὰ καλλίφωνα σμήνη των κυριολογίων ἀγγέλων Του! . .

ΤΟ ΤΑΛΑΝΤΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΙΑΛΕΞΕΩΣ ΠΑΡΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΙ

Ἐκείνη γυνὴ καθῆκον ἔχει ν' ἀποκτήσῃ εὐχέρειαν τινὰ ἐν τῇ συνδιαλέξει, ἥτις ἔγκειται οὐχὶ τόσον εἰς τὸ λέγειν κολλᾶ, ὅσον εἰς τὸ ὁμιλεῖν μὲ χάριν και εἰς τὸ ἐκλέγειν πρὸ πάντων τὰ θέματα τῆς συνδιαλέξεως ἀναλόγως τοῦ κύκλου ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκεται. Ἡ γυνὴ ἢ διηγουμένη εἰς ἐπιστήμονα ἢ καλλιτέχνην τὰς στενοχωρίας, τὰς ὁποίας τῇ προξενούσιν αἱ ὑπερήτριαί τῆς, θὰ στενοχωρήσῃ αὐτὸν εἰς ἄκρον και θὰ συσταθῇ κάκιστα. Ἐνοεῖται δὲ τις ἐπίσης και γυναίκα ἀνεπτυγμένη ἀγκώσασιν νὰ ἀνυψῶν ἑνὶ τε τὸ πνεῦμα τῆς ὑπεράνω των πεζῶν τοῦ βίου τούτου ὄρων ὅταν δεσμευῇ δικαίως αὐτὴν περὶ τετριμμένα πράγματα.

Συνήθως ὁ οἶστρος τῆς ὁμιλίας διπλασιάζεται παρ' ἀνθρώπου καλῶς ὁμιλοῦντι, ὅταν οἱ ἀκροαταὶ τοῦ ταίμασιν οὐκ προσεκτικὸν εἰς τὴν συνδιαλέξιν, ὅτι και ὁ ἀκροώμενος εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀπαντᾷ ἐντόμως εἰς πᾶσαν τοῦ ὁμιλοῦντος ἐρώτησιν ὥστε ἡ τέχνη τοῦ ἀκοῦν ἀποτελεῖ μέρος τῆς τέχνης τοῦ ὁμιλεῖν. Ὅταν ὁ ἀκροατὴς δὲν ἀρίνη νὰ πλανῆται τὸ πνεῦμα του ἐν ὅσῳ ὁμιλεῖ τις μετ' αὐτοῦ, τότε σπύρει πολ- λάκις νὰ ὑποδείξῃ αὐτὸς λέξιν ἢ ἔκφρασιν κατ' ἄλληλον διαφύγουσαν τὴν μνήμην τοῦ ὁμιλοῦντος· τοιοῦτατρόπος δὲ συντελεῖ τὰ μέγιστα εἰς ἀναξιοποίησιν τῆς εὐλογίας του. Τὸ βοηθεῖν τοὺς ἄλλοις ὅπως καθιστῶσι τὰς σκέψεις των κατὰ- λήπτικας ἀποτελεῖ και τοῦτο μέρος τοῦ ταλάντου τῆς συνδια- λέξεως, εἶναι δὲ δείγμα πνεύματος γονίμου και τεκμηρίου τοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπερ ἐπιδεικνύει τις εἰς τὰ ὑπὸ των ἄλλων λεγόμενα. Οἱ γνωρίζοντες νὰ ἀκούσῃσι κατὰ τὸν ὅτως ἐκ- τῆμίμενον τρόπον, εἶνε πάντοτε εἰς θέσιν νὰ κρατῶσιν εὐχάρι- στοι συναναστροφῆν.

Ὁ θέλων νὰ ὁμιλῇ ἀπταιστώως και καθαρῶς, καλλίστον εἶναι νὰ ἀναγνώσῃ τοὺς καλλίτερους συγγραφῆς τῆς γλώσ- σης του. Ὅποταν δὲ ἐνταῖνῳ κύκλῳ ἤθελε μεταχειρισθῇ φρά- σιν γλωσσικῶς προκείμενουσαν, πρέπει παρῆυθῃ νὰ τὴν ἀντι- καταστήσῃ δι' ἄλληλιν κυριολεκτικωτέρως και γλαυροτέρως. Συγγράμωως ὁμως πρέπει νὰ προσέχη τις τὰ μέγιστα μήπως ὑποπέσῃ εἰς σχολαστικότητα, ὅθεν ὄφειλε κᾶς τις νὰ ὁμιλῇ ἀπλῶς, ἀλλὰ μὲ χάριν. Αἱ γυναῖκες· αἱ συγγενεῖς ὑποδεχόμεναι εἰς τὰς αἰθούσας των ἀνδρᾶς διαφόρων ἐπιγ- γεματίων δυνάτονται νὰ σχηματίζωσι γνώμην περὶ πλείστων ὄρων πραγμάτων προσέχουσαι και ἀκροώμεναι ὅταν ἐκείνοι ὁμιλοῦσιν ἐπὶ θεμάτων, τὰ ὁποία ἐπιθυμοῦσι νὰ κατανοήσωσι και καλῶς ἀντιληφῶσιν ὅταν δὲ γνωρίζωσι κατὰ βάθος θέμα- τι τότε δύνανται νὰ δικτυπώσωσι γνώμην ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τοῦτο πρέπει νὰ γίνηται ἀταράχως και μὲ τὴν προσήκουσαν φρεμίαν φωνῆς.

Πολλοὶ των γυναικῶν φημιζονται ὡς στωμίλαι διότι τίποτε δὲν ἀναγκαίεται τὰς ἐκφράσεις αὐτῶν, μηδ' αὐτὸ τὸ αἰσθημα τοῦ οἴκτου, μηδ' ὁ φόβος τῆς χρῆσεως τοῦ ἀφιστόμου ὄπλου, τῆς ἐπικρίσεως, τῆς σατύρας.

Δὲν φροντίζουσι ποσῶς ἂν θὰ προσβάλωσι τὸν ἀπέναντι των διὰ λέξεως ἀπακτικής, ἀρκεῖ νὰ τὰς ἐπιδοκιμάσωσιν οἱ ὁμοιάζοντες πρὸς αὐτὰς και νὰ τὰς ἀπονεύμωσι τὸν τίτλον γυναικῶς πνευματώδους. Δὲν θὰ συμβουλεύσω ποτὲ νὰ ἄρη- τις θρησκευτικῶς τοιοῦτου εἶδους συνδιαλέξεων. Ἀποφεύγω- μεν πᾶσαν λέξιν, δυνάμενην μὲν ἴσως νὰ προκαλέσῃ παρὰ- τισι τὸ μείδιμα τῆς ἐπιδοκιμασίας διὰ τὸ πνευματώ- δες αὐτῆς και εὐπρότερον, συνάμα ὅμως κακῶς νὰ μᾶς χαρακτηρῆσῃ παρὰ τοῖς σοβαρωτέροις διὰ τὸ και κατ' ἐλάχισ- στον σκανδαλώδες αὐτῆς. Ἀφ' ἑτέρου ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἱ ὁποιοὶ ἐπειδὴ ὁμιλοῦσιν ἀπερισκέπτως και τοὶ ἄνω οἰασθῆ- ποτε οπισθοβουλίας, ἀποκτώσιν ἐχθροὺς ἀδιαλλάκτους.

Θὰ ἀκούσῃτε αἴφνης νεάνιδα, ἥτις, πρὶν ἢ παρατηρήσῃ πε- ρὶ αὐτῆς, λέγει· «Ἀπεχθάνομαι τοὺς μελαγχρονοὺς, πρόσω- πον δὲ ἐστιγματισμένον (ἐπὶ εὐλογίαν) μοὶ προξενεῖ φρίκην. Ἐὰν λοιπὸν κατὰ κακὴν συμπτῶσιν μεταξὺ τοῦ κύκλου, ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκεται, ὑπάρχει ἄτομον παρεμφορημένον, ἢ μελαγχρονοὺς τις, ἔχοντες τὸ αἰσθημα τῆς φιλευτίας λίαν λεπτόν, ἢ νεανὺς ἐκείνη εὐρηται ἐκτεθειμένη ἀπέναντι τοῦ μίσους των. Σοβαρωτέρως ὅμως διαστά- σεως λαμβάνουσι τὰ πράγματα ὅταν ἐν τῇ αἰθούσῃ διαδί- δηται συκοφαντία τις ἀτιμωτική ἐναντίον γυναικῶς, τὴν ὁποίαν και ὀνομάζουσιν οἱ λαλοῦντες, οἵτινες συνέλαθον ὑπο- νοίας τινὰς ἐναντίον τῆς πθινῶς ὄλης ἀδικαιολογήτους. Αἱ συνδιαλέξεις αἱ ἔχουσιν ὡς βῆσιν τὴν κακολογίαν, τὴν συκοφαντίαν, τὸ μῖσος, εἶναι κάποτε και περιζήτητα, ἀλλὰ εἰς τοὺς σοβαρῶς κρινόντας τὰ πράγματα προδί- δουσιν ὡς εἰκὸς χυδαιότητα πνεύματος, στέργουσιν ὀρθῶς κρίσεως, παντελῆ ἐλλείψιν ἀνθρωπίνης συμπαθείας ἢ τέλος κενὸν νοῦν και καρδίαν. Προσέχουμεν λοιπὸν και εἰς τὰς ἐλάχιστας ἡμῶν λέξεις, διότι δὲν εἶνε ἀληθῆς ἡ πα- ρομία ἡλέγουσα ὅτι οἱ λόγοι πιστῶσιν, ἢ ἐὰν πιστῶσι, πιστῶ- σιν ἔνε μετῆφροσι· πολὺ μακρὴν τῆς κακολογίαν και διαχύ- σωσιν αὐτὴν εἰς μεγάλας ἀποστάσεις. Ἡ συνδιαλέξις μεταξὺ προσώπων εὐγενῶν και καλῶς ἀνταθραχμμένων, δὲν ἐπιτρέπει ποσῶς τὴν ἀντιλογίαν και ὅταν ἀκόμη εἶναι τις πεπεισμένος ὅτι ὁ ἀπέναντι του εὐρίσκεται ἐν ἀπάτη, τότε δὲ μόνον δύ- νηται τις ν' ἀντιπέη, ὁπότεν ἢ ἀπόλυτος σιωπῆ των περιω- ρισκομένων θὰ ἴδωτο νὰ βλάβῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν. Και εἰς αὐ- τὴν ἐπίσης τὴν περίπτωσιν ἀπαιτεῖται μεγάλη λεπτότης ἐκ μέρους τοῦ ὁμιλοῦντος. Βεβαίως ὅμως ἡ εὐγενὴς ἀντιλογία οὐχὶ μόνον ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ και προσδίδει ζωὴν και γόντρον εἰς τὴν συναναστροφῆν προκειμένου περὶ σοβαρᾶς συζητήσεως ἐπὶ ζωτικῶς τινος πνευματικῶς θέματος, ἐν αὐτῇ δὲ καταφαίνε- ται τὸ διειλεκτικὸν ταλάντον ἐκάστου· και διαλαμβάνουσιν οἱ λόγοι των θεμάτων. Ἀστυχῶς εἰς τοιαύτας ὑψηλὰς συζη- τήσεις ὀλίγοις μόνον γυναῖκες δύνανται νὰ λάβωσι μέρος σήμερον!

Ὁ ἐμβριθὴς ὁμιλητὴς δὲν ἀπευθύνει ποτὲ και εἰς οὐδένα, μηδ', αὐτῶν των ἐπιστηθίων φίλων αὐτοῦ ἐξαιρουμένων, ἐρωτήσεις, αἱ ὁποιαὶ ἐπιφέρουσι τὴν ἀμηχανίαν εἰς τὸν ἀπέναντι και αἰ- τινες δύνανται νὰ χαρακτηρησθῶσι τρόπον τινὰ ὡς ἀνάκρισις. Οὐδέποτε ἐπίσης ὁμιλεῖ ἐμπικρῶς· ἐρ' οἰοῦδέποτε θέματος, διότι ἡ συνείδησις και αἱ ἀρχαὶ παντός ἀνθρώπου εἶσιν ἐλευθε- ραί, δὲν εἶναι δὲ ἄλλως τι ποσῶς λεπτόν νὰ προσβάλῃ τις τὰ αἰσθηματα και τὰς πεποιθήσεις τοῦ ἄλλου.

Ὅφειλε ἄρα πᾶσα γυνὴ νὰ ἦ ἐπιφυλακτικὴ και μεμε- τρημένη εἰς τοὺς λόγους· ἐτι δὲ και εἰς αὐτὰ τὰ βλάμματα, τὰς

ελαχίστας αὐτῆς κινήσεις καὶ τὴν ἐν γένει συμπεριφορὰν, καθόσον καὶ ἡ ἐλαχίστη ἐκ μέρους αὐτῆς ἐκτροπὴ ἀρκεῖ ὥπως παράσῃ εἰς τοὺς φρεῖς κακοθύλους καὶ πολυπράγμονας ἐδαφός ἐπικρίσεων καὶ θρυλῶν δυναμίμων καὶ διακυβιούσας τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ ὑπόληψιν αὐτῆς.

(ἐκ τ. 8 Γαλλικῶ).

Γεώργιος Ν. Χαβδόπουλος

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Δημοσία διάλεκξις ἐν τῷ ἐν Μακροχωρίῳ Συλλόγῳ
ὑπὸ ἡγεμονίᾳ τοῦ ἀποστόλου Παύλου
τῆ 5ῃ Σεπτεμβρίου 1899.

(Συνέχεια ἀπὸ ἀρ. 20 σελ. 160)

Τὸ ποίημα τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν πρωτολεῖον λυρικὴν συλλογὴν τοῦ νεωρῶτατος τότε Βύρωνος ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁραὶ Σχολῆς» (*Hours of Idleness*), ἧτις δὲν εἶναι βεβαίως τὸ ὑψίστου αὐτοῦ ἔργον, ἀλλὰ κατεκρίθη μάλλον ὑπὸ τῆς συγχρόνου αὐτῷ κριτικῆς, πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ Βύρων ἀπεθνήκει τότε ὡς ἀπάντησιν τὸ πολυκροτον ἔργον «*Anglais poètes et Savants critiques*» (*English bards and Scotch reviewers*), δι' οὗ καίθηεν τὰ πρῶτα θέμιθλα τῆς κατόπιν φιλολογικῆς αὐτοῦ δόξης.

Ἄλλ' οὐχ ἤττον ἐκ τῆς ρηθείσης πρωτολεῖου λυρικῆς συλλογῆς ἐξελήξαι τινα ὅπως ἀνεκτικῶς ἔμειν, πρῶτον μὲν ἐπισημῶς αὐτὴ φέρει τὸ ἐλάχιστον εἰς τὴν φιλολογίαν ἡμῶν γνωστόν ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Βύρωνος, καὶ ὅτι τὴν παγκόσμιον προσοχὴν ἀπερρόφησεν τὰ ἄλλα, τὰ κατόπιν σπουδαιότερα καὶ οὕτως εἶπεν ἐπίσημα αὐτοῦ ἔργα, ὡς ἡ *Ναυαρη τῆς Δούρου*, ὁ *Don Juan*, τὸ περίφημον σατυρικὸν ἔπος, περὶ τῆς αἰωνίως κτηθείσης φήμης τοῦ ὁποίου ὁ ποιητὴς ἔλεγε τὴν ἀνωτέρω μνημονοῦσιν φράσιν: «*Aller hériter l'épave d'Indes*». Ἀρ' ἐτέρου δὲ διότι ἡ λυρικὴ αὕτη συλλογὴ, ὑποκειμενικῶς τὴν ὑφῆν, ἐγκλείει τὰ κύρια ψυχολογικὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν κατόπιν ἐξυρῆθη τὸ φιλολογικὸν τοῦ ποιητοῦ ἄτομον. Αἱ Ὁραὶ Σχολῆς εἶναι ὁ νεανίας Βύρων προδικτυπὸν τὸν ἀνδρα-Βύρωννα. Τίς δὲν θῆ ἤθελε νὰ γνωρίσῃ τὰς ἠθικάς φάσεις τῆς βεβιωθῆτος ἥθους τοῦ βραχυβίου αἰδοῦ, ἧτις μορφῶς δὲν ἐμελλε, φεῦ, ν' ἀπολήξῃ εἰς γῆρας;

Ἄλλ' ἂν πραγματικῶς οὐδέποτε κατέφθασε τὸν αἰῶνα τοῦ γῆρας οὐδὲν ὁ ταχίως ἀλλὰ καὶ εὐκλεῶς ἀπὸ τῆς γῆς περυγίας ποιητῆς, οὐχ ἤττον ὅμως ἀπεκάλει χεῖροσι αὐτῆς ἐκυτόν «*γρηραιὸν παιδίον*» (*old child*)

Καὶ ἦτο τοιοῦτο! . . . οἰνεὶ παθολογικὴν τι κρέμα δῶλον τῶν ἡλικιῶν καὶ τῶν ψυχολογικῶν ἐξελίξεων, γελῶν δὲ νὰ κλιθῇ καὶ κλιῶν ἵνα χλευσῇ κατόπιν τὰ ἴδια αὐτοῦ δίκρυφα, αἰσθηματικὰ καὶ ἅμα παρρωμιητικὰ, ἐνθουσιώδη, ἰδανικόφρων καὶ ἅμα παγερός ἰδεομάχος, τρηφρώτατος τὴν καρδίαν καὶ ἅμα σύννοος μισάνθρωπος, ἐγῆρασκεν ἡβάσκων καὶ ἐθαλλε μαρτυρομένης ἐν τῇ ἠθικῇ κκοδοαμονίᾳ, ἐγῆρασκεν εἰς βίον καὶ ἐθαλλεν εἰς φθῶς ἀποτιλῶν ἀντίφασιν πρὸς ἐκυτόν καὶ ἀντίφασιν πρὸς πάντας, χεῖροσι λυμπρός ἐν τῇ μεγαλοφυίᾳ αὐτοῦ καὶ χεῖροσι ζορηρός ἐν τῇ κοινωνικῇ ὑποτιπῶσει τοῦ!

Νεωρῶτατος ἔτι εἶχε προεξορῆσαι τὸν βίον νεανί-

ζει τις ὅτι ὁ χρόνος τῷ ἰδάνεισε πρὸς στιγμὴν τὴν πτωχίαν του ἵνα προτρέξῃ αὐτοῦ ἀπὸ τὸ ἀπειρον ἐν αὐτῷ δὲ νυκτερωπῇ φαντασίᾳ καὶ εὐρυπτερόν ψυχῇ εἰς ἀείτιον τι σύνολον συγκεντρωθεῖσαι, ἠτένισαν χεῖροσι πρὸς τοῦ αἰθέρος τὸ φῶς, ἵνα ψάλλωσι πάντοτε τῆς δόξης τὸ σκότος! . . .

Ἀσημονεὶ τις ἐκυτόν ἀναγινώσκων τὸν Βύρωννα, καὶ ἐν εἶναι τότε τὸ κυριεῖον καὶ δεσποτικὸν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ αἰσθητικὸν συμπῆμα πρὸς τὸ τεθλιμμένον ἄτομον τοῦ ποιητοῦ.

Εἶτε δὲ, αἰρούμενος εἰς τὰ κίθεροπάρτα πτωχίαν του, μεταφασίεται ἐμοῦ μετ' αὐτοῦ εἰς χλωροῦς αἰθέρας εὐθείας ὅπως ἰκαίθην ἐπιρροφῇ πικρὸν βλέμμα χλευσῆς εἰς τὸν εἰκτερόν τῶν γῆλων πάλιν, εἶτε, συνικπεύων τὸν μελανόπτερον Πήλαστον του, συμβουθίζεται μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ Γάρταρα τῆς δόξης ὅπως θρηγῆσῃ ἱκαί τὴν ἀκοίμητον Ὀλψίν του, πανταχοῦ καὶ πάντοτε δεσπόζεται ὑπ' αὐτοῦ καὶ βαθείως ἐντός του κισθίναται τὴν ἠχὴ τῆς παλμώδους του λύρας.

Ἄλλ' ὡμολογῶ προηγουμένως περὶ ὑπαίτιου τινὸς τῆς ψυχολογικῆς τοῦ ποιητοῦ ἐκρήνιως, περὶ ἐμφύλου τῆς ἀφῆτης τῆς ἀνωτέρου αὐτοῦ ἀληθδύου, ἧτις, ἐξαγριώτατα οὕτως εἶπεν, τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ, διέχρωσεν ἐκαί ζορηρόν τὸ ἠθικόν αὐτοῦ ἄτομον ὡς καὶ τὸ τάλαντόν του. Ἀκοίμη δὲν ἀπεκάλυψε ἡμῖν τὸν ὑπαίτιον τοῦτον, ἀναπότμενον εἶτι εἰς τὰς πτωχίας τοῦ ἀγνώστου πρὸ τῶν ὀμμάτων ἡμῶν. Ἀλλὰ καὶ βλάστη κρυφῶν τρέμου καὶ ἀνεκτικῶς κατ' ἐμοῦ ὅταν ἀνεγίρω αἴφνης πρὸ ἡμῶν τὴν ἀποκρύπτουσαν αὐτόν κλάϊον, μὴ συνοφρωθῆτε ἐξ ὀργῆς κατ' ἐμοῦ, ὡς συκοφάντιδος δῆθην, ὅταν προφῶ τὸ ὄνομα ἱκαίνας, ἧτις, κατ' ἐμὴν ἰδέαν, ἐκίδρατα κατὰ πολὺ ἐπ' αὐτῆς τῆς συγχρόνου φιλολογίας, ἐπιδράσασα ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τῆς τῆς φιλολογικῆς ὑποκειμενικότητος τοῦ Βύρωνος. Ἐς δύο λέξεις: Ὁ ὑπαίτιος οὗτος ἦτο ἡ μήτηρ αὐτοῦ! . . .

Καὶ, εἰμηνεὶς ἐκροκταί. Ἐκείνος ὅστις ἐψάλλε ἐπὸ δάκρυα μετὰ γλυκυπέτου λυρισμοῦ, μετ' ἠθονικῆς περιπαθείας, ὡς ἄλλοι ψάλλουσι τὰ ρόδα καὶ τὴν ἀνοιξίαν, ἐκείνος, ὅστις ἐβαφε τῆς ἠθῆς τοῦ τοῦ πόθους εἰς τῆς δόξης τὰ αἰματόεντα χρώματα καὶ τὴν ψυχῆν του εἰς τὰ σκότη τῆς νυκτῆς, κατέστη δυστυχῆς, καὶ πάλιν λέγω, μὴ με καταδικάσῃτε ὡς ὑπερῆχον αὐστηράν, — κατέστη δυστυχῆς ὑπὸ τῆς μητρὸς του! . . .

Τολμῶ νὰ εἶπω, ὅτι ἡ μήτηρ του ἦτο τὸ μέγα ἱκαίνο καὶ βραχθυρόκροτον ὄρος, ἐξ οὗ ἀρχικῶς [ἐξεπέφασεν ὡς μέλας καὶ βραχυβίος] Ἀχέρων ὁ ἀστελεκευτος ποταμὸς τῶν δακρύων τοῦ Βύρωνος.

Ἄλλὰ σὲ βλέπω, σὲ βλέπω μετ' ἐκπλήξεως, καὶ δῆματ' ὀργῆς συνοφρωμένους, βλέπω καὶ ἀκούω ὄμα; κατακρίνοντας ὑποκώφως τῆς ἰδέαν μου πύτων, τὴν κατὰ γῆλαν μου ὕψως εἶπεν, ὡς τολμηρὸν καὶ κινδυνώδες ὄψμαρον! . . .

— Καὶ πῶς; λέγεται ἤδη καθ' ἐκυτόν; ἀποριδίνας, καὶ πῶς; ἡ μήτηρ δύναται ἄρα νὰ κατακτῆ τὰ τίενα αὐτῆς δυστυχῆ; καὶ τῆ, ὁ ἄγγελος τῆς Προνοίας, ἡ ζωτα κατὶς τοῦ οὐρανοῦ ἢ διαθλάπουσα στοργικῶς τὴν πτῆρὴν τοῦ ἀνθρωπίνου οἴου, δύναται ἄρα νὰ διαθέσῃ αὐτὴν ἕλλως ἢ εὐεργιστικῶς;

Φεῦ, ! . . . πρὸς ταῦτα δὲν ὁ ἀπαντήσω κατ' εὐθείαν: ἀλλ' ἐν ἀνεκτικῶτάως ἀληθείᾳ πλέον τυγχάνει ὅτι τὸν ἀνθρωπίνον διαπλάττει ἡ μήτηρ, ὁ μέγας οὗτος μαχρός παντός ἡλικιῶ τῆ ἀνθρωπότητος καθεστῶτος καὶ πάσης κοινωνικῆς ἐξελίξεως, πῶς τότε νὰ μὴ παραδύλημιεν ὅτι ἡ ἑμῶντιος

αυτή Ἀγγλίς, ἥτις γενικῶς ἐν ταῖς βιογραφίαις τοῦ Βίρωνος ἀναφέρεται ὡς ὑπερίγαν πρὸς αὐτὸν αὐστηρὰ καὶ ἀπτόργως ἀπότομος, γενικῶς δὲ ψυχρὰ, ὑπερήφανος καὶ ὀργίλη, ἐπίδρασεν ἀπ' εὐθείας καὶ ἰσχυρῶς ἐπὶ τὴν ἐξέλλων καὶ ἰκαετηρικὴν ἠθικὴν αὐτοῦ διαμόρφωσιν;

Ἐν προαρχεθῶμεν ὅτι τὸν φωτοτιτερῆ Χριστόστομον διέπλευσεν ἡ Ἀνθοῦσα, τὸν γίναντα Βασιλεῖον ἡ Ἑμιελία μετὰ τῆς Μικαρίνης, τὸν δὲ καλλιτερέκνον Γρηγόριον, ἡ Νόννα, — παραλείπω δ' ἐντυθῶσα, ὡς εἰκός, πάντα τὰλλα ἀπειροπληθῆ ἱστορικὰ παραδείγματα, — τίς θ' ἀρνήσῃ ὅτι καὶ τὸν ἄλλοπρόσβαλλον καὶ χιμαριστὴν καὶ πυρρωνιστὴν, παρὰ τὸ νοητικὸν μεγαλιῶν του, Βίρωνος διέπλευσε μίξ καὶ μόνη γυνή, ἡ μήτηρ αὐτοῦ;

(Ἔπεται συνέχεια)

ΚΡΙΝΟΝ ΕΝ ΧΙΟΝΙ

(Διήγημα Λαπωνικόν)

Συνέχεια ἀπὸ ἀρ. 49 σελ. 154.

— Ἐδῶ, ἐδῶ, Λάρς! ζητῶ τὸ παιδί καὶ δὲν το εὐρίσκω.

Ὁ Λάρς διωλόθησεν μέγρις αὐτῆς, ἥτις τῷ διηγήθη κλαῖουσα καὶ κομπομένη ὅλην τὴν ἱστορίαν.

— Ἦμην ἡμιθνήσις... Ἀγνοῶ πῶς με διέφυγε τὸ λίκνον. Ἄχ, ἄχ!... φρίσσεται ἐκυλίσθη εἰς τὸν ποταμὸν! Δυστυχῆς κυρία! Δυστυχῆς λευκὸν βρέφος! Ἄχ, πῶς με ἐγνώριζε τὸ ταλαίπωρον!... Ἄχ, τί ἔκαμα!...

— Οἱ λύκοι...

— Ὅχι, Λάρς, οἱ λύκοι, εἶμυ βειβίξ, ἐπέπεσαν εἰς τοὺς βέννους· οἱ λύκοι δὲν τὴν ἐφαρχαν...

Μετὰ δύο ὀλοαλλήρους ὥρας ἀνωφιλῶν ἀναζητήσεων ἐπαγγέλλον εἰς τὴν καλύβην.

— Μάγια! τὸ τέκνον μου! ἐφώνησεν ἡ μήτηρ τρέγουσα εἰς προὔπντησιν τῶν.

Καὶ εἰς τὰ δάκρυα τῆς ὑπηρετρίδας ἀπήντησε δι' ἀκονοπομένου τοῦ μύθου, ὥρμησε δηλαδὴ ἀκατάσχετος ἐκτὸς τῆς θύρας διὰ τὴν ἀνύρη τὴν κόρην τῆς.

Μόλις δὲ ἀναχειρίσθη λιποθύμος καὶ ἀπειθήνη παρέσσουσα ἐπὶ τῆς κλίνης ὑπὸ τῆς διαθήρας, ὅπου ὠλόλιζε καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἀνκομπομένη ὑπὸ τῶν τρυφερωτέρων καὶ μητρικῶν θωπικῶν τοῦ σφίγγου τῆς καὶ τῶν δειλῶν θαρκῶν τῆς ταλαίπωρου θεραπεινίδος. Τὴν ἐπομένην πρωΐαν γενομένης νέας ἐρεύνης ἐβόησεν ἐπὶ τῆς χιόνος τὸ ἴχνος τοῦ λίκνου παρασφθέντος εἰς τὴν ἀβυσσον.

— Τὸ λίκνον! τὸ λίκνον! ἀνέκραξεν αἰφνης περιχαρῆς ἡ δυστυχῆς μήτηρ.

Καὶ ἐρρίθη πρὸς τὸ μικρὸν λίκνον, ὅπερ συνεφεγγμένον μετὰ δύο ὄγκων πάγου μόνη αὐτὴ εἶχε παρατηρήσει.

Ἄλλ' ἀμέσως κατέπεισεν ἀδρνήσις... Τὸ λίκνον ἦτο κενόν! Ἐὰν δερμάτινα λωρεὰ εἶχον κοπή, τὰ σπάρρανα τοῦ βρέφους ἦσαν διασκορπισμένα, ἐπ' αὐτῶν δὲ ὡς καὶ ἐπὶ τῆς πέριξ πεπηγμένης χιόνος ἐφάνοντο κηλίδες αἵματος.

Οὐδέμιν πλέον ἀμφίβολα ὅτι τὸ δυστυχῆς μικρὸν εἶχε χρησιμεύσει ὡς βορὰ τῶν ἀληθῶν θηρίων, καὶ ἡ ἀπεγνωσμένη μήτηρ παραλαβοῦσα ὡς ἱερὸν λειψιδίον τὸ κενὸν λίκνον, ἐπανεκώμισε μετὰ τῶν συνοδῶν τῆς εἰς Καρκαγιόχ. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς θλιβερᾶς ταύτης εἰς τὰ ἴδια ἐπιστοφῆς δὲν

ἐξέφερε μὲν πρᾶποινε ἡ δούσθνος μήτηρ, οὔτε ἐξωτερίευσεν τὴν θλίψιν τῆς ὡς ἀληθῆς κόρη τοῦ βορρᾶ, ἀλλ' ἡ ἀπόγνωσις τῆς ἀνεγκνώσκειτο εἰς τοὺς διὰ παντὸς πλέον σκοτισθέντας ὀφθαλμούς τῆς.

Ἡ ἀφρων αὐτὴ λύπη τῆς κυρίας Λαίνδ τοσοῦτον ζωηρῶς εἶχε συγκινήσει τὸν Λάρς, ὥστε κατὰ τὴν ἀνέφεσιν τοῦ λίκνου δὲν παρετήρησε πρὸς αὐτὸ τὰ ἴχνη ἀνδρικῶν βημάτων ἐπὶ τῆς χιόνος.

Β

Ὁ θάνατος τοῦ λύκου.

Ὁ Λαδζέ ἦτο εἰς τῶν πλουσιωτέρων κατοικῶν τῆς Φινιέρκης (Finemark). Συνίστατο δὲ ἡ περιουσία αὐτοῦ εἰς τετρακισχιλίους περίπου βέννους, τοὺς ὁποίους ἐφύλαττε δωδεκάς ὑπηρετῶν καὶ πεντήκοντα ποιμενικῶν κύνες.

Ὁ ρωμακλεώτερος τῶν ὑπηρετῶν τοῦ μετνομοσθεῖς ὑπὸ τῶν Λαπωνῶν Γιά δὲν ἦτο Λάπων ἀλλὰ Γάλλος, ὅστις μεταβάς πρὸς τιμῶν ἐτῶν μετὰ συνοδείας φαλαινωθῶν εἰς τὰς ἀπωτάτας ταύτας χώρας τοῦ βορρᾶ, ἀπέμεινεν ἕκτοτε ἐκεῖ, προτιμῶν τὸν ἥμερον ἐν μέσῳ πάγων καὶ χιόνων βίον ἀπὸ τῆς θαρυβώδους τῶν Παρισίων κινήσεως. Εἶχεν ἄλλως τε καὶ ἰδίους πρὸς τοῦτο λόγους, τοὺς ὁποίους μόνον οἱ κύριοι τοῦ ἐγνώριζον.

Ἀνάστημα ἀθλητικόν, πρόσωπον σχεδὸν καὶ ὀλοαλλήρον ὑπὸ τρυγῶν κλυπτόμενον, βλέμμα σπινθηρίζον ὑπὸ πυκνῆς ὀφρύς, ἡλικία τεσσαραχονταετῆς, ἰδοῦ ἡ εἰκὼν του. Μεταξὺ τῶν πυγμαίων ἰθαγενῶν τῆς Λαπωνίας ἐφάνετο ὡς ἀληθῆς κολοσσός, καὶ τοι δὲ πολὺ ἀπέχετο τοῦ νὰ εἶναι ὠραίος, ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε σιμὴν βίνα καὶ μικροσκοπικούς ὀφθαλμούς, τὰ κύρια δηλαδὴ χαρακτηριστικὰ τῶν Λαπωνῶν, διακρίνετο καὶ ὡς καλλονὴ μετὰ τῶν αὐτῶν, οἵτινες πάντες ἀνωμολόγουν τὴν ὑπεριγῆν του καὶ τὸν ἐθαυμάζον τόσον διὰ τὴν ἀθλητικὴν του ῥώμην ὅσον καὶ διὰ τὴν φυσικὴν ὠριότητα. Τὸ μόνον ἰλάττωμα τοῦ Γιά ἦτο ὅτι ἔκχευεν ὑπερβολικὴν γρηῃσιν οἰνοπνεύματος πολλάκις ἐν καταστάσει μέθης ἀπικοιμᾶτο ἐξωθεν τῆς καλύβης του, ὅτε δὲ τὴν πρωΐαν ἀφουπνίζετο, παχὺς στέφανος χρυσάλλων εὐρίσκειτο ἐσχηματισμένον περὶ τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἡ θασαῖά του κόμη συνεκολλᾶτο πεπηγμένη, οὕτως ὥστε πολλάκις ἠναγκάσθη ν' ἀποκόψῃ αὐτὴν διὰ ψαλίδος αἰσχυνομένου καὶ αὐτὸς διὰ τὸ κωμικὸν πάθημά του.

Πλὴν μεθ' ὅλα ταῦτα ἦτο λίαν ἀγαπητὸς εἰς τὸν κύριόν του, ὦν μάλλον φίλος ἢ ὑπάρτης αὐτοῦ. Εἶχε δὲ ἀποκτήσει ἐκ δούρων τοῦ κυρίου του καὶ ἀταμικὴν του περιουσίαν συνοσταμένην εἰς ἰκανῶς πολυπληθῆ ἀγέλην βέννων καὶ εἰς χρηματικὸν τι ποσόν, ὅπερ πρὸς ἀσφάλειαν εἶχεν ἀποθέσει εἰς τὴν κολύβητα βορᾶου, τὸν ὅποιον ἐθεοποίησε ἡ δεισιδαιμονία τῶν ἰθαγενῶν, διότι οὗτοι λατρεύουσι μὲν τὸν θεὸν τῶν χριστιανῶν, διακροῦσιν ὅμως καὶ δεισιδαίμονά τινα σεβασμὸν πρὸς τὰς εἰδωλοκρατικὰς θεότητας τοῦ ἀρχαίου λαπωνικοῦ θρησκείματος.

Αἱ ἀγέλαι τοῦ Λαδζέ ἔβασκον συνήθως ἐπὶ τῶν ὄρειν Ἀκκαῆς (Akkanas) εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Καρκαγιόχ. Πολλάκις ὅμως ὄφισταντο ἐκεῖ τὰς ἐκθίσεις τῶν πειναλέων λύκων, οἵτινες κατὰ τὸν χειμῶνα μάλιστα ταῦτον, καθ' ὃν τὸ διήγημα ἡμῶν διεξάγεται, ἦσαν πολυπληθέστεροι καὶ τολμηρότεροι τοῦ συνήθους.

Ἡ μέραν τινὰ καθ' ἣν ὁ Γιά ἠγαλιετο δευζίζων ἐπὶ τῆς

πεπηγμένης επιφανείας λίμνης νεκρόν ρένον, ήκουσεν αιφνης
της εντρομούς κραυγής της θεραπεινίδος, ή οποία την στιγ-
μήν εκείνην εφόλλατε την ήγελην.

— Λύκοι! λύκοι! τρέχετε εις τοίς ρένους!

Έν ριπή οφθαλμού, όλοι οι ύπηρεται συνθηροσθησαν ω-
κλεισμένοι και κίτοι δι οι εν τω νεψ, όπου την στιγμήν έ-
κείνην έτελειτο γάμος, συνηγμένοι Λάπωνις εξήλθον πάντες
πρός καταδίωξιν των λύκων. Ένωσιται ότι επί κεφαλής της
συνοδείας ετίθη ο άνθρωπος Γιά, με τα πέδιλα της πα-
γοδρομίας εξ μέτρων μήκοις (skiss), την μακράν σιδερην βί-
βλον του φέρουσαν εις το κάτω άκρον οριζόντιον δίστρον, διά
του οποίου εστηρίζετο επί των χιόνων, την μάχαιραν και το
πυροβόλον του. Δέν ελησμονήσε προς τούτοις να παραλάβη
και σπακίλιον πλήρες ταχυγυτού χρίστος, προνοών να έχη
τροφήν, εν ή περιπτώσει θα ήνεγκάζετο ν' απομακρυνθή πο-
λύ της καλύβης περιπλανώμενος ανά τοίς κίγους προς κα-
ταδίωξιν των λύκων.

(Έκστασι συνήγεια)

Άγλαία Α. Μριβιζιότου

ΟΙ ΦΩΚΑΕΙΣ ΑΠΟΙΚΟΙ

και ή παροιμία εέρριξε σιδερον

Έπι ταίς εν Μασσαλία έορταίς οι άρχαιοι Φωκαείς εβρή-
νται εν τω ήμερησίω προγράμματι ανά τον διεθνή τύπον.
Έπι τή εύκαιρία ταύτη άνοσκάψμεν σελίδα τινά του Προδό-
του σχετικην προς αύτούς, ήτις πάντοτε ετηρήθη σόα εν τω
μνήμη ήμών. Ότε δηλ. οι Πέρσαι επήδραμον τάς Ίωνικάς πό-
λεις και πρώτην αυτών την Φώκαιαν, οι Φωκαείς, έχασως
νυκτιλικός λαός έχων ήδη πενηκοντόρους, καθελκύσαντες
αύτάς εις την θάλασσαν ενάπιθησαν εν αύταις όλα τα ιερά
των αναθήματα και πάσαν πολύτημον εν τή πόλει όλην είτε
χαλκόν, είτε λίθον, είτε χρυσόν εντός μιας μόνου νυκτός και
άπηλθον εις Χίον άφόνοντες εις τούς Πέρσας την Φώκαιαν
έρρημον. Άλλ' επειδή οι Χίοι ένεικα πολιτικών λόγων δέν εδέ-
χθησαν αύτούς, ανέπλευσαν πάλιν εις Φώκαιαν, καταφέρονταν
τούς φρουρούντας έναι Πέρσας στρατιώτας, ους έταξεν ο νι-
κητής στρατηγός Άρπαγος, και είτε κατέπλευσαν εις Κύρ-
νον. Κατά το διάστημα όμως του πλού εξ άγανκτησεως
και λύπης διά την τύχην της γενεθλίου πόλεως έρριψαν εις
την θάλασσαν όγκον σιδήρου (μύδρον σιδήριον) όγκισθέντις επ'
αύτου τότε μόνον να επιστρέψωσιν εις Φώκαιαν, δεαρ άνα-
φαρή εκπλήρω ο αίτηρος εν τη θαλίση; (1)

Και οι μιν πολλοί Φωκαείς κατά της περαιτέρω άραγή-
σεως του Προδότου δέν έτήρησαν τον όρκον αυτών καταλη-
φθέντες υπό έκτασχιτου πόθου προς την πατρίδα. Δέν ρά-
νεται όμως τό άρχαιον τούτο ιστορημα έχον άμισον σχέσηιν
προς την εκ παραδότως λαϊκήν παροιμίαν εέρριξε σιδερον
την λεγομένην περι άπόντων οτινις βραδύνουσι να επανέλ-
θωσι, ως έν ανευόρηταν ισχύϊ; Ας άποκριθώσι περι
τούτου αι βαθείς λόγοι οι εξερευνηταί της ένόστητος των
διηλεκτών ανά τούς αιώνας λεγορχρικόν όρκον του έθιμου
ήμών και της σχέσεως μεταξύ των έρχαίων και τών σημερινών
λαϊκών ήμών παραδόσεων.

(1) Ήσ. Κλειώ Ι, 162-3)

ΔΕΝ ΕΙΔΑ

Έκ της άπεκδότου συλλογής Μπαριακουγιά.

Άγάπη, — λές, — αισθάνεσαι για με
ν' άνάδη μέθ' ετάν άδυλη καρδιά σου.
δμως έγω τή λάμψη της ποτέ
δέν είδα να φωτίξη τή ματιά σου.

Δέν είδα να χλωμάσης μια φορά,
ώσάν κ' έμένα, όταν άντικρύζω
σε, ήλιο της ζωής μου και χαρά,
να λαχταρίσης όπως λαχταρίζω.

Ποτέ δέν είδα ένα στενωγμό
τά χείλη σου τά βόδινα να σχίση,
κ' ένα ύγρο διαμάντι της καρδιάς
τή μαύρη τή ματιά σου να στολίση.

Άγάπης φλόγα μέσα ετάν καρδιά,
άν εκρυβες, μια σπίθα της και μόνη,
τά έλθωνε, θα σκόρπιζε εύθύς
του στήθους σου τ' άπάτητο τó χιόνι.

Έν Αθήναις 1899

Μαρίκα Η. Φιλαντινού

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ Ο ΤΑΦΟΣ

(κατά τον VICTOR HUGO)

Λέγει ετ'ο τριαντάφυλλο τó μνήμ' από μάν άκρη;
— Ω λούλουδο ταψ έρωτος! τί κάμνεις με τó δάκρυ,
Ήου σε ποτίζει ή αύγή;
Λέγει τó τριαντάφυλλο ετ'ο μνήμα: — Κρύο χώμα,
Ήές μου τί κάμνεις της ψυχής σου ετάνοικτόσου
στόμα

Κατρακυλούνε με σιγή;

Λέγει τó ροδο: — με αυτό τó δάκρυο που πίνω
Άνοιγω μέσα ετ'ο δροσιά και ετ'όν άνθó μου δίνω
Άρώματα και μέλι.

Λέγει ο τάφος: — ρόδο μου, όσαις ψυχής κυλούνε
Μέσα ετ'ο μαύρα σπλάγχχνα μου, ετ'όν ούρανό πε-
τούνε

όλόχουσοι άγγέλοι!

Έν Αθήναις

Νικόλαος Κότσιπογολδισής

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Άπό επί όλίγα μόνον ήμέρας αποθωμάσμεν τον γίγαν-
ταγαλάτην ήθουκόν Μινώ Σουλύ, εν τω προσώπω του όπι-
σου τόπω ένσεαρχωμένος άνέζησεν επί τινος στιγμής επί της
σκηνης ο στυγερός και μεγαλοπρεπής Οιδίπους του κριστοτέ-
χου Σοφοκλέους, εύτυχώς ή πόλις ήμών δέν άπειλείται υπό
παντελοίς καλλιτεχνικής ισχυρώσεως. Ο εύρημάτα καθ' ό-
λου τó πνευλλόκοιν γνωστός άραματικός θίκτος του άκαμωτά-
του ήμών ήθουκού κ. Α. Γεβολίση όστις έκκείσε τó πα-
ρελθόν Σεβδατων των παραστάσεων αυτού εν τω Οδείω διά
την ειρηνή ύπίσχηται να πλεώση ως άμασε την ήθικήν
ταύτην άνάγκην της περ' ήμιν ανωνίας.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ εἰς τὴν νεοελληνικὴν παράφρασις τῶν Ἀγ. Γραφῶν. Σοβαρὰ σκέψεις διαμείβονται ἐν Ἀθήναις περὶ παραφράσεως τῶν Ἀγίων Γραφῶν, εἰς τὴν δωδεκάηδον Ἑλληνικὴν γλῶσσον πρὸς χρῆσιν τοῦ λαοῦ, ἰδίᾳ ὀφειλομένη ἀρχικῶς εἰς τὴν Α. Μ. τὴν Βασιλικὴν τῆς Ἑλλάδος. Αἱ γνώμαι τοῦ Ἀττικοῦ τύπου διασταυροῦνται. Οὐχ ἤττον νομίζομεν ὅτι ἡ ἐκκλίσεισι καὶ προταγωγῇ τῶν ὑπερτάτων τοῦ Εὐαγγελίου ἀληθειῶν εἰς τὸ ὅμιμα καὶ τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ διὰ μεταφορὰς εἰς ἀπλοῦς τι καὶ λαϊκὸν ἄλλα κόσμιον, (ὄχι μαλλιοροειδές), δάπεδον νεοελληνικῆς πρὸς χρῆσιν ὄχι ἐκκλησιαστικῆν, ἀλλ' οἰκογενειακῆν, θὰ ἐγένετο σπουδαιότατος ἀγωγὸς τῆς ἀναζωπυρήσεως τῆς Πίστews, ἥτις ὡς ἐροῦντο μόνον ἐπιπέτοισι, καὶ ὄχι ὡς δρῶσα ἐπίπτωσις ὑπάσταται παρὰ τῷ λαῷ, ἡμῶν ἐπολέως δὲ τῆς ἠθικοποιήσεως καὶ ἐξαγνήσεως τοῦ ὅλου ἔθνικοῦ ἡμῶν βίου. Μήπως τὸ εὐρησκον τοῦ λαοῦ παρὰ τοῖς διαμαρτυρομένοις καλλιεργούμενον διὰ τῆς οἰκογενειακῆς ἀναγνώσεως τῶν Γραφῶν δὲν εἶναι ὁ κυριώτατος παύσιμος τῆς διαπίστεως εὐόρκων καὶ ἀγαθῶν χαριστηρῶν καὶ ἐπολέως τῆς βίβης ἔθνικῆς καὶ πολιτικῆς εὐνομερίας καὶ ὑπεροχῆς τῶν λαῶν ἐκείνων;

Γυνὴ θεηκγόρος Ἐιδῆ. Ἡ Ἰουδὴ Δίς Κορηθία Σάρα-βου, σπουδάσα τὸ δίκαιον ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ τῆς Ἀγγλίας, ἐζητήσεν ἰσχάτως παρὰ τῶν ὄρχων τῆς Καλλιόπης τὴν ἀδειαν πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῆς.

Ἄλλ' ἡ κυβέρνησις τῆ ἡγήθη. Ἡ ἀναγράφουσα τὴν εἰδησαν Παρισιαὴ γυναικίαν Ἐριμερὶς ἀφρόδης (Fronde) εὐρίσκει τὴν ἀρνησιν αὐτῆν τὸσφ μᾶλλον ἔδικον, λέγει, καθ' ὅσον εἰς τὰς ἰθαγενεῖς Ἰνδίας ἀπαγορεύεται τὸ συμβουλευέσθαι ἀνδρα δικηγόρον ἢ ἱατρὸν. Νοσηρὰ ἀπαγορεύσις συνεπάγουσα νοσηροῦ ἀνάγκην! . . . Καὶ ἐνταῦθα παρατηρητέον τὸ φυσικὸν καὶ ἠθικὸν ἀξίωμα ὅτι: τὰ ἄκρα ἀντίθετα συναρτῶνται, αἱ ἄκρα ἀντιδράσεις τυτυρίζονται, ὅπως ἀφετηρία καὶ πρὸς ὄρους συνειννοῦνται εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖν κατὰ τὸν κυριώτερον περιπλοῦν τῆς γῆς.

Ἡ δημοτικὴ δεδασκαλία τῆς Οἰκ. Οἰκονομίας. Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῆς Καλαὶ ἐπέψηρις πίστωσιν 500 φρ. εἰς τὸ κεντρικὸν παρθενγωγεῖον τοῦ τόπου χάριν τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς ἐναρξίν τῆς πρακτικῆς διδασκαλίας τῆς Οἰκ. Οἰκονομίας ἐν ἰδιαιτέρῳ οἰκολογικῷ τμήματι (Cours menager) εἰς τὰς κάρας τοῦ λαοῦ. Ὅποσον ἔργον εὐχῆς ἂν ἐντικαθιστῶντο διὰ τοιοῦτου τινὸς: τὰ πολυδάπανα ἀλεξίπτωρα καὶ αἱ γραμμικοποθηκαί, εἰς ἃ ἔκπουθεν, ἀνάγκηται πάντοτε, αἰθυγατέρας τοῦ λαοῦ εἰς τὰ ἡμέτερα παρθενγωγεῖα! . . .

Κυρία εὐοκλήπτου οἰκογενεῖς συνειννοῦσι ἅπαντα: τὰς ὄρους καλῆς καὶ ἀξιοῦσι οὐκ ἀποκρίνη: καὶ μητρὶς ὀφείλει μαθητὰς σχολαίως ἀπὸ 8 ἐτῶν καὶ ἄνω ἀνατρέφει: ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς ἐν Ἰερόν. Συνσταίμεν ἐνδύματα τὴν ἐν λόγῳ ἀξιόλογον Κυρίαν, παρὰ τῆ ὀπίφ ἦτε φυσικῆ καὶ ἠθικῆ ἀνατροφή τῶν ἐπιπεστέων αὐτῆ καθῶν θὰ εὐρωσιν ἐνδελεχῆ καὶ μητρικὴν ἀντίρρημα φύλακx. Πλείους πληροφορίας παρ' ἡμῖν ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.

ΤΥΠΟΙΣ Γ. Δ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ ΓΑΛΑΤΑ, ΚΟΥΡΣΟΥΜ-ΧΑΝ ΑΡ Β.

ΕΠΙΦΥΛΑΙΣ

HENRY GREVILLE

ΚΗΦΙΣΙΑ

ΙΣΤ'.

Καὶ ἔστρεψε τὸ βῆμα ἀγρῶν αὐτῆ.
 Αἶφνης ὄμως κατείδεν ὅτι ἐφύκειτο δὲ: μακρὰν τοῦ Παρθένου, πλησίον δεσφάξῃ πηγῆς, πρὸς τὴν ὀκίαν κωνίαν: τὴς ἐπέκυπτε περιφροντικῶς, ὡς τὸ πρόσωπον αἰμάσσον ἀπαύστως ὑπὸ τὸ βῆμα αὐτῆ.
 Ὁ Ἀρμάνος: ἔσπευσε πρὸς αὐτόν, πλησιασας δι' ἀναγνώρισε τὴν Γαϊτάνην, ὅπως, κερσὸν εἰς ἀδελφότητος ἀπὸ τοῦ πρὸς ἄλλου τοῦ ἐκεῖ πλησίον εἶχε μωλωποσθῆ, κατὰ τὸ στήθεα καὶ τὸ μέτωπον.
 Ὁ Ἀρμάνος τῷ παρῆγε τὰς ἀναγκαίας περιβάλλει, ἀπὸ τὴν ἐπέπληξε θεοκυπτικῶς εἰς τὴν ἀγρῶν αὐτῆ.
 Ἄλλ' ἔνιαι εἰς κολλῆς ἀποκλίαι: αἰματῆς: ὁ παθὼν ἠθύνετο κολλῆν ἀπαύστως, ὡς τῶν ὄντων ἡδύνατο νὰ βαδίσῃ μὲχρι τοῦ οἴκου τοῦ.
 — Κάθισ' ἔδω, κακοπαθὼν, καὶ περιμένε με, εἶπεν ὁ Ἀρμάνος. Ἐπάγω νὰ φέω τὸ ἐγγικὸν ἀμαζίδον τῆς μητρὸς μου, τὸ ὅποιον σῦραται ὑπὸ δρυ. Μ' ἐκίνο θὰ σε μεταφέρει εἰς τὸν οἶκόν σου.
 Μετὰ κέρσων μίλις ὥρας ἐπανήλθεν ὀνηγῶν τὸ ἀμαζίδον, ὅπου ἐστῆθησε τὴν Γαϊτάνην νὰ ἐπιθῆ.
 — Ὁ, εἰ ὤρατα! εἶπεν ὀντος: ἐκκαλύμειται ἠνωκαθῶς, τῶρα θὰ ἀελλῶσμεν. Διότι εἶλα νὰ ἀελλῶσω πρὸς σε, κύριε Ἀρμάνος.
 Ὀδὸς ὀδὸν ἀπῆλθῆσαι. Φεῖ! ἀελλῶσαι νὰ ἀελλῶσῃ ἐκῶθεν καὶ αὐτῆ: ἀλλὰ ἐν ἐτόλμα, ἐν ἐτόλμα!
 Ἄλλ' ὁ Γαϊτάνος ἤρωμα ἐηγημένως κολλῆ, κολλῆ. Ἀφῆγηθη πόσον ἡ Ἰσαβὰ ἐφύθη τὴν Κηρσίαν διὰ τὴν καλλονὴν, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν εἶψαν τῆς, καὶ πῶς εἶπε κατὰ τὴν φυσικὴν θ' ἐκείνην ἐκγῆν, τὴν ἐκγῆν τῆς ἀντίρρησις, εἶπεν ἐπιθέσσει ἐκ' τῆς δουθενίας τῆς μητρὸς τῆς.
 — Ἐνδραμῆσθε, ἀελλῶσθησε λέγων: τὴν ἡμέραν καθ' ἣν μετ' ἀπικαμῆσθε . . .
 — Αἰ: . . . εἶπεν ὁ Ἀρμάνος κενωτικῶν.

— Τὴν ἡμέραν ἐκείνην . . . ἀπὸ ἐρύγατε . . . ἡ Κηρσία . . . ἔκλυται . . . ἔκλυται πάλυ . . .
 — Ἐκλυται!
 — Ἀ, ναί, κ. Ἀρμάνος, ἔκλυται. Ἐκλυται δὲ δάκρυα εἶχεν. . .
 Ὁ νεαρὸς μηχανικὸς: ἔτρεμεν ὄλις: ἀπαιτῶν τὸν οὐρανὸν κατὰ προσπεκαμμένης ἀδιαφορίας.
 — Ἀρμάνος, ἀελλῶσθησε ὁ κωνίος, ὅστις ἐγνώριζε βαθύτατα τὸ μυστικὸν τῶν δύο ψῶν, ὅτι θὰ μ' ἐπιτρέψῃς: ββαβαί πλῆιν νὰ ὀ δυνάσω ὀντος, αἰ: . . . Ἀρμάνος, ἰδὲ ἰφῆσταται! Ὁ, φαίνεται, ἐφῆσθαι πάλυ.
 Ἡ πρὸς τὴν θάλασσαν θύρα τοῦ οἴκου ἦτο ἀνεκτικῆ καταπλημμυρομένη ὑπὸ τῶν παρῶν ἀκτίων τῆς δύσεως: καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἐκπαρῆν αἰγλίεστα ὡς φάσμα χρυσοῦν ἢ χρυσόκωνος: Κηρσία.
 . . . Προδρίσαν, ὄρησαν, ἰληγίαι παρῆσθαι, καὶ, μέτρη ὁ Γαϊτάνος τὴν ἐκίλει, ἐν ἐτόλμας νὰ κῆρη καὶ ν' ἀναίσθη τὸ βλέμμα τοῦ εἶναι τοῦ ἐν τῆς ἀμαζῆς προκλῶντος!
 Ἄλλ' ὀντος: κατῆλα . . . Καὶ μετὰ μίαν στιγμῆν, ἦτις ἔσχεν αἰθῶνς δάκρυα, καὶ καθ' ἣν ἔμενον αἰγλίαι ἀπῆλθον ἀλλήλων,
 — Κηρσία! τῆ εἶπεν ἐκείνη, ἔκλυται: σὺ δ' ἐμὲ ἄλλ' ἐγῶ, ἐγνῆς, ἀγνῆς: διὰ τί ποῖα δάκρυα ἔχουσι! . . .
 Ἡ πρὸς τὴν κῆρη ὄρωσε τέλος πρὸς αὐτόν τὸ βλέμμα, βλέμμα μωδῶν, ἐν τῷ ὀπίφ ὄμι: κρηβαλλὸν ἦρη ὡς μαργαρίτα τὸ δάκρυον. . .
 Αἱ χεῖρές τῶν ἠνώθησαν ἀσυνασθητῶς: τὰ χεῖλη τῶν ἀφῆθησαν ἀναρῆσαι εὐχῆς, καὶ τέλος ἀρῆνωμένη ἡ φωνὴ τῆς παρῆσθαι, ἐφῆσθαι.
 — Ἀγνομεν, ἀγνομεν πρὸς τὴν μητέρα! . . .
 Ὀδῶς: ὁ ἀγνῆ καὶ ὀρῆσθαι ἔρωσι ἐκείνης, ἦτις ἐπῆνερε τὴν ἀελλῶσθαι τῆς εἰς τὴν ἠθικὴν, ὅτι ἤρῆσθαι ν' ἀποκλῶνεται ὑπὸ τῆς δουθενίας, ἐχολῶσθαι καὶ ἠθικοποιήσε τὴν γαμῆρον τῆς ἀπῆλθαι σφῆρας πρὸς τὴν διασφῆρον ἐπιπλοκῆσθαι, ὡς τῶν τῶν τῆς μητρὸς τῆς δ' ἀγνῆ: καὶ ἠρωκῆς νοσηλίας, συναρῆσθαι τὸν οἶκον κωνοκῶντος ν' ἀπῆλθαι δι' ἔλλαιμεν ἀκακῶντος χιρῶς, καὶ φαίεσθαι παρῆσθαι αὐτῆν τὸ ἰδῶσθαι: πρότυπον τῆς κάρης καὶ τῆς ἐν γένει γυναικῆς, ὡς τῶς ὀ ἔρωσι τῆς κωνοκῶντος παρῆσθαι ἐπιστῆσθαι πρῶτα: δι' ἀκτίων γαμῆς: καὶ διὰ τῶν οὐλοῦν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν ἐγνομῶντος γαμῆς τῆς.
 ΤΕΛΟΣ

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Εν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
ἐν τῇ ξένῃ φράγ. χρ. 15

Ἐξέμνητοι τὰ ἡμέτερα.

Αἱ συνδρομαὶ προπλη-
ρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει
φερούσῃ τὴν ὑπογραφὴν
καὶ σφραγίδα
τῆς Διευθύνσεως.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται
ἀπὸ 7ης ἀπριλίου
ἐκάστου ἔτους.

Τὸ φύλλον τιμᾶται
παράδωκ 50.

Ἡ ΒΟΥΛΓΟΡΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

Τῆ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΒΥΠΗΘΑΗΠΤΩΝ ΚΟΡΙΘΝ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Διευθύντρια ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Τῷ ἐγγράφοντι 5 συνδρομητὰς δωρεῖται ἡ δωρεὰ ὑπόμνημα τῆς Διευθύντριας «Πρῶτα Πιτῆσις».

Τῷ ἐγγράφοντι 10 παρέχεται ἡ ΒΟΥΛΓΟΡΙΑ δωρεὰν ἐπὶ ἑν ἔτος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ἡ Βουλγάτα τῆς γλώσσης μας.— Ἡ ἡμέρα ἀρχαίας Ρωμαίας (ὑπὸ Ἀγγέλου Πηροῦ Θεζυλάτου).— Ψυχολογικὰ στοιχεῖα τοῦ Βύρωνος.— Ἐπικήδειος θῆνος, ποίησις ὑπὸ Ἀγγέλου Σημασιωῆτος.— Νεκρολογία.— Ἑλλ. θέατρον πρωτεύουσας.— Ἀνὰ τὸν κόσμον. Εὐτράπελα.— Οἰκιακὴ Μαγειρικὴ συνταγὴ.—

«Ὁὐ πάσχομαι τὰς Ἰάσεις
ἴτατε Μούσαις συγκαταμύχνης,
ἀλλ' ἴτατα σὺν ἴσῃ»

Ἐξρ. Μρ. Παιν Στ 675—8.

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΒΑΣΗ ΔΙΟΙΚΗΜΕΝΩΝ ΚΥΨΕΛΗ-ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΣΤΟΝ ΟΘΩΜΑΝΙΚΟ ΧΩΡΟ

Πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητὰς ἡμῶν:

Ἐξ ἀσπγγιώτου ἑταιρείου τῆς τοῦτέως διεκπεραιωτοῦ ἡμῶν οἱ γράμματα τῶν φύλλων τῶν τελευταίων ἀριθμῶν τῆς βουλογορίας βραδύως παρεσχευάθησαν καὶ ἐδόθησαν εἰς τὸ ταχυδρομικὸν ταχυδρομικόν. Τοῦτο τὴν μὲν διύθυνσιν καίως ἐπέπεσε τοῦ δ' ἐν τῆς ἐπαρχίας καὶ ἐξωτερικῆς ἀποστολῆς συνδρομητὰς αὐτῆς ἐπέπεσε τῆς ἐν τῷ καιρῷ ἀναγγνώσεως τῶν καθυστερησάντων φύλλων καίτοι: ἐμπροσθεν ἐξεδόθησαν.

Ἡ ἐπὶ τούτω βαρβαρῶς ἐκδηλωθεῖσα τῆ εὐθύνας ἀνεπιτήρησις τῶν ἀπὸ τὰς διαφορὰς πάλαι ἀναγνωστῶν καθεστῆσα ἀπὸ ἐπὶ πολλὰς πρὸς τὴν βουλογορία συμπαθείας καὶ τὰρ τῷ ἔτι «Ἑλληνοφῶν» εἶναι βεβαίως ἀξία τῶν ἐχρηστικῶν τῆς. Ἀλλ' οὐκ ἦτορ πεποιθήμεν δε. ἐπὶ τῇ ἀποσίῳ ταύτῃ καθυστερησῆ, εἰσεται ἀσπγγιώματες αὐτῆ οἱ ἀξιοίμοι συνδρομητὰς ἀναληφόμενοι οἷας δυσχερέας ἔχει νὰ ἀπερρηθῆσιν περιοδικῶν ἀρτισύστατον κατὰ τὰ πρῶτα βήματα αὐτοῦ. Ἐν τοῦτοις χρόσι εἰς τὰ ἀπὸ τινος εἰσαχθέντα μεταρρυθμιστικὰ μέτρα, ὅσον τὴν ἀλλαγὴν γρωφίῶν καὶ τυπογραφίῶν, τὴν ἀνεκαταάντω τῶς διεκπεραιωτοῦ καὶ διακατανόησιν τῆς διεκπεραιωτικῆς ἐργασίας καὶ ἰδίως χάρις εἰς τὴν ὑποστήριξιν ἀνδρῶν περιουσιούτων, ὑποστήριξιν καλῶν δὲ ἡμῶν ἐν τῷ πληρῆ παρτίῶν δυσχερείων δημοσιογραφικῶν σταδίων, ἢ πρὸς τὸν ἡμετέρον περιοδικὸν ἐδελιωθή οὐκ ὀκνηθῶς ἢ δὲ ἐκδοσις καὶ διεκπεραιώσις αὐτοῦ ἐξακολοθηθεῖ τοῦ τεύθου, θεοῦ συνταραγοῦντος, τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς.

Ἐνεκα ἀλληλεγγύων πρὸς τὸν ἀνωθὶ λόγων εἶχε βραδύται ἀπὸ τῆς 10 μέχρι τῆς 20 ὑθίνοντος καὶ ἡ ἔκδοσις τοῦ 21 ἀριθμοῦ, τοῦ δ' ἕπερ ἡ διευθύνσις ἐπιφυλάσσει ν' ἀνακληρῶσιν κατὰ τὴν 17 ἔν τῷ ἔτους κλειθῶσα τῆν β' ἐξαμηνίαν ἀνεὶ τῆς 7ης Ἀπριλίου 1900 τῆν 17 τοῦ αὐτοῦ, ἧτοι παρέχοντα εἶτι ἐν εἰς φύλλοις.

Πρὸς τοὺς δημοφίλοις καὶ ἐγγραμμῶν συνδρομητὰς ἡμῶν τοὺς ζητοῦντας ἀλόκληρον τὴν σειράν τῶν τῶς ἐκδοθέντων φύλλων δηλοῦμεν δε οἱ ἀρ. 7, 8, 9 καὶ 10 ἐψηρεθῆσαν, δὲ φροντισθῶν δὲ περὶ ἀνεκτιμώμενης αὐτῶν κατόπιν.

Ἡ ΒΟΥΛΓΑΤΑ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ ΜΑΣ

(ἀπόμνησις τῷ κ. Κλέωνι Κουτσαβάκη)

Β.

«Un langage sonore aux douceurs souveraines
le plus beau qui soit né sur des lèvres hu-
maines»
(André Chenier πε τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης)

Καὶ ὑμᾶς καὶ τοὺς μεθ' ὑμῶν, φίλε συνεργάτα, ἡ ἀγγλικὴ ἀποτελεῖ τὸ ἄθος τῶν γλωσσῶν διότι, λέγετε, εἶναι ἢ πρακτικώτατα πασῶν ἀποδιδούσα τὰς ἐννοίας (χωρὶς, δηλαδὴ, δι' ἐκάστην αὐτῶν νὰ δημιουργῆ ἰδίαν λέξιν, τοῦ δ' ὅπερ ἀρετὴ δι' ὑμᾶς, ἀλλὰ μόνον δι' ὑμᾶς!), διότι, λέγουσιν ἄλλοι, εἶναι γλώσσα τοῦ βουλογορίου, διότι, λέγουσι τρίτοι, εἶναι ἡ φιλολογικώτερον τῶν γλωσσῶν, ὡς ἐξυπηρετοῦσα τὴν ζωηρότερον ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ φιλολογικῆν κίντην, ἧτις βυολογομένης εἰς τὸ ἀγγλικὸν ἔθνος ἀνήκει.

Καὶ χωρὶς ν' ἀντιρῶσω τι ἐκ τῶν ἀνωτέρω εὐθῶ, ἐκ πρώτης ὄψεως, τολμῶ νὰ λαλήτω καὶ πάλιν διὰ παραδειγματῶν οὐχί, δηλαδὴ, διὰ τῆς ἀτομικῆς μου γνώμης περὶ αὐτῆς, ἀλλὰ διὰ τινων, ὀλίγων μόνων, ἐκ τῶν συνηθεστέρων αὐτῆς λέξεων καὶ φράσεων.

Ἀναγνωσται, προσέξατε εἰς τὰ ὑψιστα φητορικά καὶ φιλολογικὰ κάλλη τῆς ὑπάτης τῶν γλωσσῶν, ἧτις δὲν ἔχει τὴν σχολαστικότητα νὰ δημιουργῆ εὐαχρότως συνθετιμῆνας λέξεις δι' ἐκάστην τῶν ἐννοιῶν, ὡς ἡ γελοῖο σπουδὸς ὑμῶν καθαρῶς εἶναι· ἀλλ' ἐκ μὲν τῶν μονολεκτικῶν αὐτῆς ὄρων, οἱ μὲν αὐτογενεῖς ἐν αὐτῇ εἶναι ὡς τὸ πλεῖστον μονοσύλλαβα καὶ οἰκτροὶ ἠχολογικῶς μετὰ τραχέων συμφωνῶν καὶ ἀνελεξιμῶν φωνηέντων ὑπομνη-

σπόντων τὸ ἐρασμικὸν αἶ, αἶ καὶ δι, οἱ ἐξιδασμένους δμοιάζοντες πρὸς τὰ πρωτογενῆ γλωσσάρια τῶν δασοβίων καὶ τρωγλοδυτῶν τῆς Αὐστραλίας: ὡς put, read, now, know, I, do, to, dew, trust, good, wood. Αἱ δὲ μὴ ἀηδῶς μονοσύλλαβοι ἐν αὐτῇ λέξει εἶναι σχεδὸν ὅλαι γαλικάι μὲ μόνην τὴν ἀνάβυσιν τοῦ τονισμοῦ, ἢ καὶ μικρὰν τινα μετασκευὴν ἐπὶ τὸ κακοφωνότερον: ὡς transformation, explication, emancipation, judge, chief κλπ. (πρῶτ. τζέτζ, tchirp, ἐμενσιπέχεν) κλπ. ἢ καὶ λατινικὰ καὶ ἑλληνικὰ, αἵτινες εὐρητίζι ἐν αὐτῇ ὡς πλείσται καὶ ὅλαι ἀμετάβλητοι (ὡς: aqua-fortis, aqua-vitae, alluvium, phenomenon, πληθ. phenomena. Ἄλλὰ μηδὲ ὅλαι ἐνδιατρίβουσα εἰς τὰ οἰκτρά ἠχολογικὰ φαινόμενα τῆς προφορᾶς τῶν ἀγγλῶν ἀπεχούσης ἐνόστε παρασάγγας ἀπὸ τῆς γραφῆς, ἅτινα οἱ μὲν δημοτικισταὶ νομίζουσι μεταβολὰς γραμματικὰς, ἢ δὲ ἐρευν τῶν πραγμάτων καταδεικνύει ἐπιδράσεις κλιμακτικὰς ἐπὶ τῆς γλώσσης τοῦ ἔθνους τούτου, ἐρχομαὶ ἐπὶ τῆς συντάξεως φράσεων τινῶν δλοκλήρων διὰ τῶν ὁσίων ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον καὶ ἐκ τῶν ἐνῆντων ἀπορεύουσα τὴν δημιουργίαν ἰδίων μονολεκτικῶν ὄρων, ἐκφράζει ἢ ἀγγλικὴ κοινωσύνη τινὰς ἐνοίας.

Δὲν θὰ δυνηθῆτε πτε ν' ἀναπείσητε, φίλε δημοτικιστὰ, ὡς καὶ οὐδὲ ὅλαι αἱ καθ' ἑμας αὐθεντία τὴν ἀξιοδίακτον καὶ βαναυσωτάτην ἀθλιότητα τῶν ράπτων: ἐγὼ κάμνω ὄχι γνωρίζειν, (I do not know); δι' οὗ ἢ ἀγγλικὴ ἐκφράζει τὸ ἀγνωῦ ἐγὼ στέκομαι ὑποκάτω τοῦς λόγους σας (I understand your words) = ἐνοῶ τοῦς λόγους σας: ξεφωρίζω ἐπάνω εἰς κάποιον σῶμα (μὴ φοβηθῆτε, δὲν ἀπέθανε κανεὶς!!!) I call upon some body = ἀπλοῦστατα .. ἐπισκέπτομαι τινα. Ἐγὼ κάμνω ἐπάνω τὸ πνευμά μου (I make up my mind) = ἀπορασιῶν τρώγουσα οἰκία (eating-house) = ἐνοδοχεῖον δειπνοῦν δωματίον (dining room) = ἐστιατόριον χορευοῦσα αἴθουσα (dancing-saloon) χοροτιπεῖον. Οὐδὲ δύνασθε ν' ἀρηθῆτε ὅτι τὸ κανότατον περιφραστικὸν ῥῆμα to make away κατὰ λέξιν κάμνειν μακρὰν (!!!) σημαίνει συνάμα φονεῖν, διασκορπίζειν, μεταφέρειν, δαπανᾶν, διαφεύγειν, δαγμύλευν: ἐνῶ καλὴν τὸ κάμνειν μακρὰν μὲ ἐνὸς ἑαυτὸν (to make away with one's self) σημαίνει, τί νομίζετε;... αὐτοκτορεῖν!

Ὁ παλαιὸς Διογένης, φίλε κριε, ἀκούσας ποτὲ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τὸ μᾶθημα τοῦ Πλάτωνος καθορίζοντος τὸν ἀνθρώπον ὡς ζῶον δίπουν καὶ ἀπτερον, τίλας ἀλεκτρυόνα εἰσήλθε πάλιν φέρων αὐτὸν εἰς τὴν σχολὴν καὶ εἶδου, εἶπαν, ὁ ἀνθρώπος τοῦ Πλάτωνος!

Κ' ἐγὼ ἤδη λέγω: Ἰδοῦ ἢ γλώσσα τῶν δημοτικιστῶν! ἰδοῦ ἢ γλώσσα, πρὸς τὴν θέλουσι νὰ προσαρμόσωσιν οἱ ἀνέλλητες αὐτοὶ τὴν νεοελληνικὴν, ἰδοῦ ἢ δὴθεν κατ' αὐτοῦς πρακτικὴ, πράγματι δὲ ἀπλῶς συνθηματικὴ μορφή τοῦ διεθνoῦς ἀνθρωπίνου γλωσσικοῦ αἰσθηματος, ἦν, διαλανθάνοντες ἑαυτοῦς καὶ παιδιωδῆ καταδεικνύοντες ἀγνοαὶ τῶν διεθνῶν γλωσσολογικῶν ὄρων, οὗς ἀκριβῶς καυχῶνται ὅτι μόνος αὐτοὶ γνωρίζουσιν, ἐπιστείνοντες ἐρ' ἡμᾶς ὡς μερμολύκειον τὸ δικτατορικὸν δ.φ τῶν ὀλιγίστων ἐξ αὐτῶν, προσάγουσιν ὡς ἰδεώδες πρότυπον γλωσσικῆς τελειότητος, καθ' ἣν δέον, λέγουσι νὰ διαμορθῆ καὶ ἡ ἰδία ἡμῶν εὐαγῆς, εὐανθῆς καὶ καλλιπλοῦτος γλώσσα!

Αὐτὸ τὸ κωμικὸν ἀλτῆρως λεξιλογικὸν συνουθῆλεμα, αὐτὸν τὸν τετιμῆνον ἀλεκτρυόνα τολμῶσι νὰ παραβάλωσι πρὸς τὸ εὐμελέστατον καὶ γλαφυρώτατον κάλλος, ὅπερ περυσταίει ἢ καλῶς γερπυμένη καὶ καλῶς ὀμιλουμένη νεοελληνικὴ, καίτοι ἡμεῖς, φίλε, φρονεῖτε ὅτι ἐμπικεῖ ἀνίαν, ἐνῶ

ἐμπνέει, λέγετε, ἢ γλώσσα τοῦ μαγεῖρου καὶ τοῦ ὀδοκαριστοῦ: αὐτὸ τὸ εἰδεχθῆς γλωσσοπλαστικὸν φάντασμα αποτολμῶσι νὰ παρουσιάσωσι πρὸς τὴν καλλιμάρμαρον πρωτομῆν τῆς Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου!... Τελεθεθὲ δὴ κραδίη καὶ κούτερον ἄλλο ποτ' ἐτιλεθῆ!...

Γ'

Καὶ ζητεῖτε, ἀντιπαράβαλλον τὴν ἑλληνικὴν πρὸς τὴν ἀγγλικὴν, ὑπέρτερον τῆς δάρης νὰ καταδείξητε τὸν σκόλομον ζητεῖτε μήτηρ σοφῆ νὰ μιμηθῆ τὴν κηπίωδὴ αὐτῆς θυγατρίαν, ζητεῖτε ἢ βασιλεῖς τῶν γλωσσῶν νὰ μιμηθῆ τὴν ἐκαίτιδα.

Καὶ μήπως τὴν ἀπερίεστον ὑπεροχὴν τῆς γλαφυρᾶς καὶ ἀκριβοῦς, ἢτοι ἀπῆλλαγμένης βυζαντινίζοντος σχολαστικισμοῦ, καθαρῶς ἐπὶ τῶν νεωτέρων γλωσσῶν, ἢ ζήλουτε, δὲν καταδεικνύει καὶ τὸ ἀνακρηπτόστον, καίτοι ὑπ' ὀλίγων ἀχρηστῶν παρατηρηθῆν, ὅτι ἔργον τι ἐξ αὐτῶν κερδαίνει μωρικὰς μεταφραζόμενον εἰς ἐκείνην, ἀλλ' ἐνοῶ ὑπὸ σθεναροῦ καὶ διεξοῦ καλῶς μεταφραζόμενον;...

τολμῶσι ἀντιπαροβῆ τῆς ἐν τῇ ἀγγλικῇ πρὸς τὴν ἑλληνικὴν λησμονεῖτε, ἢ μάλλον λησμονοῦσιν αἱ αὐθεντία ὡμῶν τοῦς κλιματολογικοῦς, λαογραφικοῦς καὶ ἱστορικοῦς ὄρους, ὑπ' οὗς ἄμφοτεροι αὐταὶ αἱ γλώσσαὶ διεπλάσθησαν καὶ εἴτινες ἀκριβῶς καὶ κωμικτικῶς εἰπεῖν παρεβάλλουσι μεταξὺ αὐτῶν βουνὰ καὶ θλάσσας.

Λησμονοῦσι τὰς ἐν γένει βιωτικὰς συνθήκας καὶ τὴν βαθμίδα τοῦ πολιτισμοῦ, ὑπ' ἣν ἢ ἀγγλικὴ γλώσσα παρήχθη διχασθεῖσα ἀπὸ τῶν λοιπῶν σαζωνικῶν διακρίτων λησμονοῦσι τὰ ἀρχέγονα ἐκείνη κοινωμικὰ στοιχεῖα, τὴν ἀχλωδῆ κινωμικτὴν κατὰστασιν καὶ τὸν ἀτακτωδῆ ὅλαι πολιτικὸν βίον, ὑπ' ὃν προῦσα διεπλάσθη ὑπὸ οὐρανῶν ἡμιχλωδῆ καὶ ἀσπλαγγτόν, ὑπὸ κλίμα ἱσπερὸν καὶ ἀπῆνης, ὑπ' οὗ καὶ ἰδῆθῆ ἢ πρώτη ὄλησις τῆς εἰς τὸ ἐγὼ συγκεντρώσεως τοῦ ἀγγλοσαζωνικοῦ ἀτόμου, ἢτις εἰς μὲν τὴν ἡμιδύραρον ἐκείνην ἐποχὴν ἦτο μόνον τραχὺ καὶ σκαῖον αὐτοσυντηρησίας ἐσττικον, ἢδη δὲ ὑπὸ τῆν ἀγγλικτὴν τῶν ἐνοστίων πάροδον τῶν αἰῶνων καὶ πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ ἰμορρωθῆ ἀγαστῆ τῆσις σθεναρᾶς αὐτοδοθησίας καὶ ἰδεώδες συγκέντρου ἀτομικότητος. Ὡστε κ' ἰδῶ ἀπᾶξ ἐτι, φίλε συνεργάτα, ἀναντηρῶτος καταδεικνύεται ὁ ἰσχυρισμὸς μου ὅτι τὰ ἰνστικτα τοῦ λαοῦ εἶναι ἀπλῶς μόνον τὰ ἀρχικὰ καὶ οὐδέποτε αὐτοτελῆ κῦτταρα τῶν ἰδανικῶν τοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου.

Ταυτῆς τινὸς παγερᾶς καὶ ἀτίγκτου φύσεως, τοιούτου ἀκαταρτίτου πολιτισμοῦ καὶ κατηνεγκασμένου ἀπὸ τῆς λέγματος καὶ τὰ ἀντῆς βίου τὸ σημαχῆς ἀποτύπωμα ἀποφέρει ἢ ἀρχικὴ διάπλασις τῆς ἀγγλικῆς, σωζομένη πάλιν πιστοτέρως εἰς τὸ σῶμα τοῦ ὀρεινοῦ Σκώτου, ἢτις εἶναι μέρῃ τῆς δημοτικῆς, ἢ τοῦ λονδινεῖου ὀκοῦτου, ἢτις εἶναι μᾶλλον καθαρῶς, διότι μᾶτην λέγουσι τινεῖς ἐξ ἡμῶν τὸ ἐναντίον, πᾶσα γλώσσα ἔχει δύο διεπλάσθη δάπεδα, καθαρῶν καὶ λαϊκῶν, διότι πᾶσα γλώσσα φερεῖ ἐν ἐαυτῇ ὅλαι τοῦς τύπους τῶν διαφῆρων κοινωμικῶν καταστάσεων καὶ ἐπομῆως: οὐδαμῶς ὁ ἀριστοκράτης καὶ ὁ λόγιος ἡμλεῖ τὴν δλοκρατικὴν γλώσσαν τοῦ τραχέος δημοῦ.

Ἦν δὲ ἡμεῖς πρὸς ὑποδρασμὸν τῆς καθαρᾶς νεοελληνικῆς ἀναρῶμε τὸν διχασμὸν αὐτῆς: εἰς κλίονα ἢ αἱ εὐρωπαϊκῆ γλώσσα δάπεδα, τολμῶ ν' ἀπαντήσω ὅτι καὶ τοῦτο ἀναμφῶδως ταῖνα πρὸς κλίονα ἀνῆσων αὐτῆς: καθὼς ὅτω εἶναι πολυτελέστερον καὶ ἀρχιτεκτονικῶς τελειότερον μέγαρον τι, εἰς τόσω κλειστότερος διακρίσεις μερίζεται ἐνῆρον ἄλλα δώματα πολυτελῆ προωραμῆνα πρὸς ὑποδοχὴν ζῆνων καὶ διαμονῆ τῶν ὑψηλῶν κτητόρων του, ἄλλα δὲ ταπεινότερα πρὸς ὑπὸν ἢ κῦμωσιν καὶ ἄλλα πολλῶ εὐτελέστερα καὶ ἐπιεικέστερα πρὸς διαμονῆ τῶν ὑπηρετῶν. Ἐνῶ τὸναντίον οἱ ταπεινοὶ καὶ ἀσπῆμοι οἰκοὶ ὀλιγωτέρως ἔχουσι διακρίσεις, πρὸς ταπεινότερα κοινωμικὰ δάπεδα ἀνταποκρινόμενοι.

Μὴ καὶ αὐτῆ ἄλλως τι ἢ προφορᾶ τῶν ἀγγλῶν, ἢ πεπνηγμένη καὶ βικὴ καὶ σύγκλειτος δὲν καταδεικνύει ἔκ ἐπίπυον λαλιῶν, ἢν διαρκᾶζει καὶ κωμικτικῆς ὁ μανωδῆς βροχῆς δια-

πνίων διά μέσου σλαβικών και γερμανικών, των δασών του δι' ἀνθρωποθησίων λατρευομένου Τυτάτου και των Βαλκωνίων; και μη τὰ γαίλη και οι θρόνοι; των συγκλειόμενα εν τῷ βαλκόνι δὲν φαίνονται διαφωσθητόντα τὰς λέξεις προ; του; ἀναπεπτημένους ἀνίμους;

Ἀκριβῶς ὅμως ὑπὸ ἀντιθέτους ὄρους διεπλάσθη και ἀντιθέτα διεήθη στάδια ἡ ἑλληνική. Ἐκεῖ εἰς γυναικτικῆς τῆς γῆς μειδωσαν, ὑπὸ κλίμα ῥοδινόν και σαπριριωδῆ και χρυτονέριον ὠρανόν, παρὰ τοῦ ὠδικού; φλώδου; γαλκωνίων θαλασσίων και κρυσταλλίνων βρύσεων, ὡχὶ ἀπειλητικῶ; παφλάζοντος τρικυμιώδους Παικνού, ὑπὸ τὸ ἄσμα των ἀδόνων, ὡχὶ ὑπὸ τοῦ; κρύγμου; των κοράκων, παρήχθη ἡ ἀηδονί; και αείρην αὐτῆ γλώσσα και διμορφώθη προὔστα ὑπὸ τὰ; ἐντυπώσε; ἐθνικῶν παραδόσεω; και θρησκευτικῶν μυθιωματικῶν και κοινωνικῶν; ἐξελίξεω; πάντῃ διαφόρου των υἰών του βορρά. Τὸ πᾶν ἦτο μειδίαιμα εν Ἑλλάδι, και διά τοῦτο μειδίαιμα Μουσῶν και Σκρίτων ἀπατυκῶθη ἐπὶ τῆς γλώσσῆς τῆς. Τὸ πᾶν ἦτο Ὀλύμπιος αἰγλή και γαλανή φαντασία και ἀπλετον ἰδεώδες και καλλιπρόθος παλμός και δι' αὐτὸ τούτων πάντων ἐγένετο ἐκμαγείον και ἡ θρησκευτικῆ μυθολογία και ἡ γλώσσα του Ἑλλήνου;. Διὰ τοῦτο πᾶσα λέξι; τῆς Ὀμηρικῆς γλώσσῆς ἀποπνεῖ μεγαλειον και ἀποτελεῖ, νομίζετε, εἰκόνα αὐτοτελή; ὡ; λ.χ. του ἐπιθίτου νεφελιγηρέτης, ὡδὲμικ ποτε λίζε; εν ὡδὲμικ γλώσσῃ θῆ εὐρεθῆ λαμπρότερα, μεγαλοπρεπιστέρα και καλλιτεχνικωτέρα πραγματικῶ; ἀποτελούσα ὡτω καθ' ἐκὺτην πλήρη και ὠφίστην εἰκόνα θεοῦ πανθοθενῶ; ὑπεγείραντος ὑπὸ τὸ νεῦμα και τὸ βῆμα αὐτοῦ χρυσοῦ και ῥοδινῶ; σύννεφ; και δυναμένη καθ' ἐκὺτην μόνη αὐτῆ; νὰ ἐμπνεύσῃ λαμπρότητα ἔργον εἰς καλλιτέχνην ζωγράφον!...

Προέθη ὁ πολιτισμός εν Ἑλλάδι; και κατίστη πυκνοτέρη και ἀστυκωτέρα ἡ γλώσσα (περὶ τῆς εν αὐτῇ ὑποδιαίρεσεω; των διαλίτικων δὲν ὀμιλῶ ἵνα μη μακρογορήσω) ἐκφυρῶσα τῆς ἐπιτικῆς ἐποχῆς και καταντήσασα βαθμυδόν εἰς τὴν θαυμασιάν και ἀρτιμελεστάτην πλοκήν λόγου και ὕρους ἀνταξίου του ὕφους των ἰδεῶν παρὰ τῷ Δημοσθένει και Πλάτωνι, ἀφ' οὗ πρώτου κατὰ τὸν χρυσῶν αἰῶνα διεπλάσθη χρυσῆ εἰς τὸ στόμα του Σοφοκλέους εἰς τὸ θέατρον και του Περικλέους εἰς τὸ βῆμα τῆς Πνυκῆς, καθ' ἃς ἡμέρας ἤχη ἡ σφίλη του Φειδίου λαχέυοντος; τὸ πάρον μέγερρον, ἵνα πλάσῃ τὴν θεοειδῆ Ἀθηνᾶν και ἐκράτει του Καλλιμαράτου και Ἰκτινοῦ ἡ σφύρα εἰς τὴν ἀνέγερσιν του Παρθενῶνος ἐπὶ τῆς ἰσῆ; Ἀκροπόλεω;.

Ἡ αὐτῆ γλώσσα Ἰψαλί; ποτε τὰ φλόγινᾶ; πῆθη τῆς θείας Σαπφῶ; και ἀναπαρίστης τὸ ὑπέρτατον εν τῇ ποιητικῇ και τῷ ἠθικῷ κόσμῳ ὕψος διὰ του ὑπερανθρώπου Αἰσχυλείου Προμηθέω; και ἐκελάδισε; μὴ τὰ χεῖλη του ἐξαισιου Πινδαρου θεοῦ; και ἀνδρα; και ἤρω;.

Ἀλλ' ἐπῆλθεν εἴτα ἡ κατέπτωσι; ἡ ἰθνηκῆ και ἡ ἑλληνίς γλώσσα κατίπεισε λεληθῶτω; κατίπεισε βαθμιαίω; ἀφ' οὗ κατὰ μικρῶν και ἀσυναίσθητω; ὑπὸ τὴν λοιμῶδη ἀτμόσφαιραν του Πελοποννησιακοῦ πολέμου αἱ λέξι; ἤρχισαν ἀποβάλλουσαι τὴν ἀρχικὴν κῶταν σημασίαν και μεταπίπτουσαι ἀπὸ εὐφῆμων εἰς κακά; τουθ' ἔπερ εἰκονικώτατον τῆς κοινωνικῆς καταστάσεω;. Ὡ; λ. χ. ἡ λέξι; εὐίθη;ς, τίω; ἐλαμπυνομένη κατὰ τὴν κυριολέξιαν αὐτῆς χρηστοθήης, ἔκτοτε ἤρξατο σημαίνουσα βλά;ς, ἀπλούστατα διότι κατὰ τοῦ; χρόνους ἐκείνους τῆς βίας; ἠθικῆς κατέπτωσε; και ἐκλύσε; και παραφθορᾶ; των ἰδιῶν, ἡ χρηστοθήεια ἤρχισε θεωρομένη βλακεία.

Ἡ δὲ δημιώδης, φλε κύριε, καθ' ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ παρατρέξω τὴν λεπτολογίαν ἐπὶ των μεσολαβούτων σταδίων τῆς ἑλληνι-

κῆ; ἡ δημιώδης, ἦν και παρὰ τῷ Πρωτοπρόδρομῳ ἀνευρίταμεν διεπλάσθη παλιν ὑπὸ τοῦ; γνωστοῦ; ἱστορικῶ; ὄρους τῆ; Βυζαντιτικῆς ἐκείνης ἐποχῆς, ἐποχῆς τίτλων ῥόδων και αἵματος, κατέπτωσε; του φρονήματος; και ἀνεγίσεω; πυρκαμίδων και νωνικῆ; ἀθηναπολατρείας; διεπλάσθη ἐκ των κερμάτων τῆς βυζαντινῆς ἑλληνικῆς, ἦν κατεπόρεσε; τὸ ἔξω; των αὐτοκρατορῶν και ἡ ἀμύθεια τῆς πεπτωκῆς υλογενετικῆς ζωῆς και ἡ εὐμάθεια τῆ; ὑπερυβουμένη; σχολαστικώτατος.

Ἦναι ἡ γλώσσα των κείων χρόνων, ἡ γλώσσα τῆς παραφθορᾶς; ἥτι; προέθη βαθμυδόν εν παραφθορᾶ; ἰδιῶ; διατὶ φαίνεται ἀρμυζίωσα εἰς τὸν κλέθον τῆς μιμογραφίας; (ὡχὶ τῆς σοβαρῆς ἠθογραφίας) εν τῇ νεωτέρῃ ἡμῶν φιλολογίᾳ; διότι ἡ μιμογραφία μόνον τῆς κοινωνικῆς παραφθορᾶς; εἶναι πιστὸν ἀποτύπωμα.

Ἀλλ' ἤδη ὅτε ἀπὸ πνῶν ἑτῶν ὁ πολιτισμός εν νέου ἐνεκεντρήθη παρ' ἡμῶν κλινοστήσας; ἐκ τῆς Δύσεω; ἥτι; ἐπὶ μακρῶν τὸν ἰφιλιξίνουεν ἵνα μᾶ; τὸν ἀποδῶτη, ὡ; ὁ δαναοθῆ; ἀποθῆ; εἰς τὸν ὡν ὅτι ἐθανείθη ποτὶ παρὰ του ἀποθαλόντος; πατρός; ὅτι πρό των ἑτῶν τὰ καλλιπέκαδα χεῖλη ἐμπνευσμένων ἀνδρῶν, ὡν ἱεροῦλω; τῶρα κατερρίπτειν τὰς προτομά;ς, ἵνα σφατερισθῶμεν αἱ νῆνοι ἡμῶ; τοῦ; εὐκλειε; στυλοβάτας; των, διαρρηθῶσαν και ἐμελεψήσαν εὐπρεπῶ; τὴν ὑψηλῶσαν του Ἑλλήνου; κοινωνικὴν ἀτομικώτητα και τὰ ἰθνηκῆ ἰδεώδη, εἰ; τὰ χεῖλη ὄντων ἡ νεωτέρα ἑλληνικῆ ἀνοψῆθη εἰς ἀνώτερον δέπεδον πολιτισμοῦ; και ἰδεῶν, ἤρχισαν ἀνθῶσα εἰς ἰδέα; και θάλλουσα εἰ; εὐχάει; παλμῶ; ἤρχισε τέλος βίθημηδόν τελειομένη και ἀποβῆνοντα διὰ τῆς μουτικῆς αὐτῆς πλαστικώτατος και τῆς συντακτικῆς ἐμφαιεῖ; και τῆ; εὐκαμψίας τῆς συνθετικῆς προσρορωτάτη; πρὸς φιλολογικῆν, ἐπιστημονικῆν και παντοῖαν ἐξέλιξιν, παρὰ του χρόνου μόνον και τῆς βαθμιαίω; προσδο; και τελειοποιήσεω; τῆ; ἠθικῆς και πνευματικῆς ἀναπτύξεω; του Γένους; ἀναμῆνοντα τὴν ὀσημίρει; ἐπὶ τὸ τελειότερον διαμῶρρωσιν, ἥ; πανθομολογουμένω; δεκτικῆ τυγχάνει.

Ἄλλᾳ; . . . ἄλλᾳ; ὁ Ἑλλην ἔκαθε γαλλικῆ, ἀγγλικῆ, νεωτέρα; γλώσσῃ; . . . ἔπρεπε νὰ τα; μέθῃ; ἐπ' ἔγαθῷ, ἄλλ' ἡ ἐπιπολαίωτης και τὸ ἀτελε; ὀγῶ του μεσημβρινοῦ λαοῦ, ἔπερ αἰετοτε δυστυχῶ; ὑποτύπει εν αὐτῷ τὴν γνῶσιν ταύτην ἐπὶ κακῷ μόνον ἱτραφε.

Ὁ Ἑλλην ποῦ, ἐξεφυλίσθη και ἐκφυλισθῆ; ἐξεφυλίσθη! . . . Ἐκφυλισθῆ; δὲ ἔπαθε λεληθῶτω; ἀμαρῶσαν του ἰθνηκοῦ ἰδεώδους του, ἥ; ἐκμαγῆτον ἡ γλώσσα, ὡτω δ' εὐρεθῆσαν μεταξὺ του ἰθνου; πνῆ; εὐχρημοῖ; εὐτυχῶ; εἴτι; εἴτινες παροφῶντες ἡ παρκαχωρίζοντες; τὴν γλώσσαν ὡ; ὀργανεν ἰθνηκῶν, ζητοῦσαι γλώσσαν μὴ παρέλουσιν τὸν κόπον τῆς ἐκμαθήσεω; . . .

Και λητμονοῦσιν αἱ τοιοῦτοι, ὅτι ὑποστηρίζοντες τὴν γλώσσαν τῆ; ἰθνηκῆ; κατέπτωσε; και των χολκμυλῶν του πνεύματος καταστάσεω; παρέχουσι στάδιον εἰς τὴν ἀνυρτίαν, ὅπως ἀπειλητικῶ; ὠψῶση εν τῇ κοινωνικῇ τὴν εἰδεχθῆ αὐτῆς κερκλήν, ὅτι παρέχουσιν ὀπλᾶ εἰ; τοῦ; δημαγωγῶ; τοῦ; θέλοντας διὰ του λόγου νὰ ἄγωσι και νὰ φέρωσι τοῦ; ἀσθενεστέρους αὐτῶν, ὅτι προσφέρουσι κρηπίδα και ἔρεισμα εἰς τὴν ἐνᾶ μῆσον των ἰθνηκῶν πραγμάτων προβολὴν συμφοροτιδίων και προσωπικωτήτων, ὅτι τέλος, κ' εν αὐτῇ τῇ φιλολογίᾳ; παρέχουσι ληστρικῆν ἐκ σχολίου κλήμακα εἰς μηδαμινώτητά; τινε; φονικᾶ; δι' αὐτὴν και τὸ ἠθος του λαοῦ, θελοῦσας ν' ἀνερριχηθῶσιν εἰ; τὰ συγγραφικᾶ; δάπειδα, εἰ; τὰ ὀκτε; μόνον μακρᾶ και ἰνδολεχῆ; μαλέτη και γενναίῳψυχο; εἰ; τὸ ἰδεώδες αὐτα-

πρόνοιαι και ἰμνηθὴν ἢ ἀνιψώσῃ ὀφείλει καὶ δύναται...

Ἄλλὰ συνέλθετε, δημοτικισταί, πρὸς Θεοῦ, ἐξορκίζουσα ὤμεις καὶ πάλιν λέγω, συνέλθετε!... Τὸ ζήτημα εἶναι ἐν τῶν ἐξόχως ζωτικῶν, εἶναι ἐν τῶν ὑψίστων ἠθικῶν ζητημάτων. Καταρρέποντες εἰς δάπανον ὀχλοκρατικῆς χυδαιότητος, τὸ μέγα καὶ ἑπαιτὸν ὄργανον τοῦ ἠθικοῦ ἰδανικοῦ, διασπῶντες τὴν γλῶσσαν τὴν ἑλληνίδα, ἢν ὁ μέγας ἐμπνευσμένος Γαλάτης ἀπεκάλεσεν εὐφημοτάτην πρὸς τὰς ὑψίστας ἠδύτητας καὶ ὠραιοτάτην τῶν ἀνθρώπων γλώσσων, εἰς γλώσσας τῶσας ὅσα ὀρίστανται ταπεινὰ γλωσσώματα ἀνὰ τὰς διαφόρους ἀπολιτίστους κόμας, διασπᾶτε τὸ ἔθνος αὐτό, τοῦ ὁποῦ παραφθείρετε τὸ ἑναιὸν συγκεντρωτικὸν σημεῖον δημιουργοῦντες μυρομέρορον πρωτία ἐξελθίως γλωσσικῆς, δημιουργοῦντες μυρομέρορον Ἰνδραν ἠθικῆς ἀχρησίως, παραφθορᾶς καταπτώσεως δρᾶττοντες ῥωμαίων πρὸς ἀνακοπήν τοῦ δρῶντος ὄργανου τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἡμῶν ἀναπλάσεως, ἥτις βεβαίως διὰ τῆς στερουμένης ἰδῶν χυδαίας γλώσσας ἀδύνατον νὰ συντελεσθῇ, δρᾶττετε ῥωμαίων πυρρὴν πρὸς κερματισμὸν τῆς καρδίας τοῦ ἔθνους αὐτῆς, ἥς τὸ αἷμα θέλει βεῦσαι τότε εἰς τὸν βωμὸν γυφίνων τιῶν θεῶν, ὅσιντες ἀκριβῶς διότι εἶναι γυφίνοι ἀφρότως θὰ συντριβῶσι καταπίπτοντες ἀπὸ τοῦ βάθρου αὐτῶν σὺν τῇ ἐπικρατήσῃ ὀγίῳ καὶ ἀρτίᾳ γλώσσῃ. Ἄλλ' ἡ γλῶσσα αὐτῆ, ἂν ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἀγγλικήν, δὲν παράγει σήμερον μεγάλους, ὡς λέγετε, συγγραφῆς, τοῦτο συμβαίνει ἕνεκα λόγων κοινωνικῶν καὶ εκπαιδευτικῶν, ὧν μετατροπομένων βαθμηδόν, ἂν ἡμεῖς διὰ τὸν ἠθικοῦ ἐνεργειῶν σας δὲν παρακαλύσθητε, θὰ παραγάγῃ ἀφρότως ταυτοῦς κατόπι.

Ναί, ἡ γλῶσσα ἡ καθαριούσα καὶ εὐγενής, ἡ γλῶσσα ἡ δυναμένη νὰ μεταδώσῃ λαμπρῶς καὶ πιστῶς εἰς τὰς χεῖρας ἐμπείρου αὐτῆς καὶ δεξιῷ χειροῦ καὶ παλμοῦ καὶ ἰδίας, τῶν καρδίας καὶ τῆς διανοίας τὰ κήματα, αὐτὴ καὶ μόνη προῦρισται νὰ γενῇ τὸ ἑναιὸν ἠθικὸν ὄργανον τὸ εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ἀστικοῦ βίου ἱπαρκῆς, ἱπαρκῆς καὶ εἰς τὴν βουλὴν καὶ εἰς τὸν ἀμῶνα, καὶ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν, καὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην, καὶ εἰς τὸν βιομηχανικὸν κόσμον, καὶ εἰς τὴν ἐκλαίευσιν τῶν ἐγκυκλίων γνώσεων.

Τοῦτο θὰ γείνη δταν συνέλθωμεν ἠθικῶς ἐκ τῆς ζωφρᾶς τῶν ὀθελίων παραζάλης καὶ ἐγκυφώμεν πλειότερον ἐφ' ἑαυτοῦς, ὅταν τὸ πνεῦμα τῆς κοινωνικῆς ἡμῶν φορᾶς, τῆς ὁποίας πάντοτε ἡ γλωσσικὴ τῆς ἐποχῆς μορφή εἶναι τὸ ζῶν ἀποτύπωμα, στραφῇ πρὸς ἀνώτερα πῶς ἰδανικά, ὅταν τὸ σχολεῖον πληρωθῇ κάλλιον τὸν προορισμὸν αὐτοῦ διαμορφοῦν κριθῶν τε ρητήρα καὶ πρᾶκτῆρα ἔργων τὸν νεότερον Ἑλληνα, ὅταν, τέλος, ὡς τὸ πρότερον τιμῆντας καὶ ἀνοσσερατῆς ἀναστηλώσωμεν ἀνὰ μίσην καὶ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, ὑποκαταπομένους καὶ ἀνηλεῶς καταρρακτομένους σήμερον, τοὺς βωμοὺς τῶν πατρῶν!

Ἡ ΗΜΕΡΑ ΑΡΧΑΙΑΣ ΡΩΜΑΙΑΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ G. ROISSIER. Ἀκαδημαϊκοῦ)

Φρονούσκι ὅτι ἱκανῶς ἠνδιαφέρων ἀνάγνωσμα ὃ' ἀπειλεῖ ἡ πιστὴ ἀναπαράστασις τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, ὃν διήγον συνήθως αἱ Ῥωμαῖαι διαποικνίζετο ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀγούστου, μεταφερόμεν ἑνταῦθα ἐμβριθεστάτην πραγματεῖαν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἢν ἐσχάτως ἐδημοσίωσεν ὁ Ἀκαδημαϊκὸς Gaston

Roissier, καὶ ἐν ἣ ὄστος ἀκριβέστατα καὶ λίαν γλαφυρῶς περιγράφει πῶς ἡ Ῥωμαία πατρικία διήρχετο τὴν ἡμέραν, τίνας ἦσαν αἱ συνήθειαι ἀσχολαίαι καὶ διασκιδιάσεις τῆς, πῶς ἔζη μετὰ τοῦ συζύγου καὶ τῶν τέκνων τῆς; καὶ ποῖα τέλος ἡ θέσις αὐτῆς ἐν τῇ οἰκονομίᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ.

Ἐπισκοπήσωμεν πρὸς στιγμὴν διὰ τῆς φαντασίας τὸν βίον Ῥωμαίας δεσποίνης, εὐγενοῦς καὶ πλουσίας, ζωῆς περὶ τὸ τέλος τῆς βασιλείας τοῦ Ἀγούστου, ὅτε δηλ. ἡ κοσμοκράτειρα Ῥώμη εὐρίσκετο εἰς τὸ ἄωτον τῆς δόξης καὶ ἀκμῆς. Ἄλλ' ἕνα σῆμα ματίσωμεν ἀκριβῆ περὶ τοῦ θέματος γινόμεν, ὃ' ἀκολουθήσωμεν τὴν πατρικίαν ταύτην ἐπὶ μίαν ἡμέραν, θὰ εἰσδύσωμεν μετ' αὐτῆς εἰς τὰ ἰδιαιτέρᾳ τῆς δώματα καὶ θὰ τὴν συνοδεύσωμεν ὅταν ἐκίθῃ ἐξέλθῃ ἡ δὲ τοιαύτη ἀδιακρισία μας δὲν θὰ ἦναι ἴσως ἄμικτος ἠνδιαφέροντος καὶ σπουδαιότητος.

Ἢ ἡμερσία δρᾶσις μεγάλου Ῥωμαίου ἀρχοντος ἀρχεται λίαν ἐνωρίς. Ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου εὐρίσκεται ἤδη ὤτος εἰς τὸν πρὸς ὑπόδοχὴν πρόδομον (atrium), ὅπου ἀναμένει τοὺς ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ πληθείους, ἐρχομένους ὅπως τὸν προσαγορεύσωσι. Μετὰ τοῦτο ἐξέρχεται συνοδεύμενος ὑπ' αὐτῶν, ἕνα μεταβῆ εἰς τὴν ἀγορᾶν (forum), ὅπου εὐρίσκει συνηγμένον τὸ πλῆθος, τὰ δικαστήρια κατὰ μέστα ἤδη κόσμου καὶ τοὺς δικαστὰς εἰς τὰς ἔδρας τῶν.

Ταυτοχρόνως ἡ σύζυγος τοῦ ἐγείρεται καὶ ἀρχεται τοῦ ἡμερσίου καλλωπισμοῦ τῆς. Εἶναι τοῦτο σπουδαία δι' αὐτὴν ἐργασία, ἀπασχολοῦσα κλήθος νεαρῶν δούλων, αἵτινες ἐξ Ἀνατολῆς τὰ πλείστον προέρχονται. Ἐκάστη δὲ τούτων ἐκτελεῖ διαίτηρον ἔργον ἀνατιθεμένον αὐτῇ, καθὼς ὁ καταμερισμὸς τῶν ἔργων βασιλεύει κατ' ἐξοχὴν ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ οἴκῳ καὶ ἄλλαι μὲν ἔχουσιν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν τὰς ἐσθῆτας καὶ τὰ διάφορα κοσμήματα, ἄλλαι φροντίζουσιν ἀποκλειστικῶς περὶ τοῦ ψιμμευθίου καὶ τῶν ἀρωμάτων, ἄλλαι κατασκευάζουσι κομμωτικὰ φινιάματα πρὸς διατήρησιν τῆς δροσερότητος τοῦ δέρματος τῶν ὀπῶων συνταγὴν διατήρουν ὁ Ὀβίθιος, καὶ ἄλλαι τέλος κατέχουσιν τὴν τέχνην τῆς κατασκευῆς τῶν ὑψηλῶν ἐκείνων κομμώσεων, τὰς ὁποίας περὶ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰσάγαγεν ὁ συμφός. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς κομμώσεως ἰδίᾳ ἀπῆρτε πολλὴν φιλοκαλίαν καὶ ἐπιτηδεϊότητα τῆς θαλαμηπόλου, καθόσον δὲν ἦτο πολὺ εὐκόλον ἔργον τοῦτο μὲν νὰ προσαρμύζηται ἐπιτυχῶς πρὸς ἐκάστην μορφήν, τοῦτο δὲ ν' ἀναμυγρῶται ἡ φυσικὴ κόμη, ἂν ἐκρίνετο ἀνεπαρκῆς, μετὰ τῆς προσθέτου, ξανθῆς συνήθως, ἥτις ἐκ Γερμανίας εἰσαγομένη ἐπωλεῖτο ἐν ἰδιαιτέρᾳ ἀγορῇ, παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Ἑρακλέους καὶ τῶν Μουσῶν.

Καθ' ὃν χρόνον ἡ τῶσφ σπουδαία καὶ λεπτὴ αὐτὴ ἐργασία διεξάγεται, ἡ κυρία παρακολουθεῖ προσεκτικῶς τὴν πορείαν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ κατόπτρου, ζητοῦσα ἴσθιν ὅτι καὶ τὴν γνώμην τῶν περὶ αὐτὴν ἐπιστῶν ἐμπροσθῶν. Πολλὰκις ὅμως ἐν περιπτώσει ἀδεξιότητος ἢ βραδύτητος τῶν εἰς τὴν κόμμωσιν αὐτῆς ἀσχολουμένων θεραπεινῶν, ἡ κυρία χάνει τὴν ὑπομονήν, καὶ ὄχι μόνον εἰς ὄβρις ἐκτραχλίζεται, ἀλλὰ καὶ σωματικὰς πρηνὰς ταῖς ἐπιβάλλει, αἷον ἠμπληγνῶν καρδίαν εἰς τὰς σάρκασι τῶν, καὶ ἄλλὰ τοιαῦτα ἐπινοεῖ. Ὅστω ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀδριανοῦ μὲν τῶν ἐπισήμων Ῥωμαίων κυρῶν εἰς ταῦτο σημεῖον σκληρότητος πρὸς τὰς δούλας τῆς ἑρπασίαν, ὅτε κατεδικάζθη εἰς ἐξορίαν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος. Ἄλλ' ὅς ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ πατρικία, ἢν ἤδη ἔχομεν ὑπ' ὄψιν, ἀνθρωπινωτέρα τοῦ χαρακτῆρα καὶ ἡμερωτέρα τὴν καρδίαν ἐκρίταται ἐπιπλήξῃς μόνον.

Πλὴν διατὶ εἶναι τῶσφ εὐερέθιστος καὶ ἀνοπόλοτος; Διότι ἡ

ώρα του περπάτου έφθασεν ήλη. Παρ' ήμιν είναι άγνωστος ή συνήθεια του πρώτου τούτου περί την όγδόην ώρον περιπάτου: άλλ' εν τή αρχαία Ρώμη όπου ή ήμερησία κίνησης έκαμνεν άμα τή δύσει του ήλιου, ή έσπευμένη κατά τās ώρας τής ημέρας δρῶσις έπιβάλλετο ώς ανάγκη εις τούς θέλοντας ν' απολαύσασιν τού βίου. Ανέρχεται λοιπόν εν σπουδή ή βωμαία δέσποινα επί τού φοριού της, όπερ φέρουσιν έξ ή έκτα βωμαίοι δουλοι Σύροι ή Λιβούρκοι τήν έπίσημον αυτών στολήν περιβεβλημένοι, και διευθύνεται εκεί όπου ή ύψηλή κυριακά της Ρώμης συναθροίζεται. Δέν ύπηρχε τότε εν Ρώμη ή συνήθεια τού νά προσδίδωσι τεχνητώς έξοχικήν άποψιν εις τινα μέρη των πόλεων, ούτε ήσαν γνωστοί, κατά την έποχήν του Αυγούστου μέγιστα, οι μεγάλοι παραδείσοι οι καλλυνόντες σήμεραν τῆς ήμετέρας πρωτεύουσας: ή, τι τότε ώνόμαζον κήπους συνίστατο εις ευκρίθιμους μόνον δενδροστοχίας περί τās στοάς του Πεδίου του Άραιως έκτεινομένης. Άλλ' εάν οι κήποι ήσαν τόσο πενυχρά, ούδέν ύπηρχε τερπνότερον των στοών, αίτινες, διά των έλληνικών άριστοτεχνιμάτων κεκοσμημένοι, έχρησίμευσαν ώς τόπος αναψυχῆς άμα και συνεντεύξεων.

Αι δημοσiai διασκεδάσεις τελούνται πολλάκις εκεί ένθα ήμισα αναμένοντα, τ.έ. εις τούς ναούς των θεών, ούχι όμως των βωμαϊκών θεοτήτων, ών αι έορταί σπικνωότερον τελούμεναι, έχον χαρακτήρα μλλον σοβαρόν και έπίσημον, άλλ' εις τούς κήπους των άνατολικών θεοτήτων, προς ή: οι βωμαιοι ιδιάζοντα Ιεραρον σεβασμόν. Ούτω εν τῷ νῶϊ τής 'Ισιδος, ήν κατ' έξοχλήν έτίμων, διπλήν καθ' έκάστην έτέλειον τελετήν. Εξήγηρον τὸ άγαλμα τής θεῆς τήν πρῶταν και τὸ κτεκλινον τὸ έσπέρας, άμφοτέρας δὲ τās πομπώδεις ταύτας τελετάς έπηκολούθει εύλογία του Ιερέως, όστις έπρεπε νά έχη πάντοτε τήν κόμην κεκαρμένην μέχρι χρωτός. Αναφέρεται δὲ ότι περίεργη σκηνη και πολλάκις διεδραματιζοντο εκεί: οίον: έθεωντο γυναίκες λυσίκωμα ικετεύουσαι τήν 'Ισιδα, ή άλλαι, αίτινες έθεώρουν έκυτάς ένόχους πρός τήν θεάν, προσήρχοντο πρό του άγάλματος και δημοσίως ώμολόγουν τὸ άμάρτημά των εξαιτούμεναι συγγνώμην.

Η θεοσίβεια των βωμαίων γυναικών έχρησίμευσε πολλάκις εις αυτάς ώς πρόσκαις μλλον έκτεταμένον έκδρομῶν. ούτω μετέβαινον ένώπιον εις τούς κμαράν τής πόλεως κειμένους ναούς τής 'Ηρας και τής 'Αρτέμιδος εν ικετεύουσαι τās θεάς ταύτας. Και έπεδίακον τούτο κυρία: διότι ταις πρείχε τήν εύκαιρίαν του νά εκδράμωσιν έρ' άμείζην, τούθ' ύπιορδέν έπετρέπετο έν έλλη περιπτώσει, καθ' ότι ύπηρχε νόμος εν Ρώμη άπαγορεύων τήν κίνησιν των άμαζών έντό: τής πόλεως: κατά τὸ δικάτημα τής ημέρας, άλλως: τε και αι ύδοι ήσαν τόσο στεναι, τόσον έλικουοεις και άποτόμως κατοφερει, ώστε ήτο δύσκολον νά τās διέρχηται τις άλλως ή μόνον πεζή ή διά φορείου. Οθεν ήτο σπανία και πολύτιμος ήδονή δικ κομψήν βωμαϊαν τὸ νά επιδεικνύηται μεγαλοπρεπῶς έποχουμένη επί τής 'Απικας όδου. Εις τόν νχόν τής 'Ηρας προσπίπτουσι τās έπιστήμους: επισταυτρίαις Ιερός όρις συμβουλιζων τήν άρετήν των νεκνιδων. 'Εν δὲ τῷ νῶϊ τής 'Αρτέμιδος φρικαλέον δρῶμα συχνάκις διεδραματιζετο: ή Ιερεύς τής 'Αρτέμιδος έφόνει: τίν προκάτοχόν του και έλάμβανεν. ούτω τήν θέσιν του: επειδή δὲ ή θείσις αυτη ήτο περιζήτητος, ή κατέχων αυτην έξη εν διπνεκαί άνησυχία, μέγας ού υπέκυπτε τέλος εις τήν έπιθεσιν άρπαγῆς τνης, όστις τόν διεδύχετο.

Εα περιεργίαις δὲ μλλον ή εκ σεβασμιού πρός τήν θεάν, αι ώρταί κυρταί της Ρώμης: επιστάετοντο τὸ επί των ύχθίων μικρά: λίμνας. μμηνυκόν τούτο τοπίον, εν των ώμοιωτικων τής

'Ιταλίας, όπως Ιδωσιν εάν θιερεύς τής 'Αρτέμιδος μένη ή αυτός ή έντικατίστη ύπό νέου έπιδρομῆς.

(Εκτετα συνίχτια)

Αγλαία Α. Στραβαζίουτου

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ
ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Δημοσία διά λείξι

εν τῷ Συλλόγῳ Μοχρογραφίον δ ε 'Απόστολος Παύλος
τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1899

(Σινίχτια από άριθ. 21 σελ. 169).

'Αποτομηστικα ν' αναβίω τὸ καλλιόβαθμι τουτο βῆμα, ή ζήστμια άκραται, δέν ήλθον ενά πρό των όμμάτων ύμών και ναλύσω τιν γίγαντα τούτον τής διανοίας: τότεν φιλολογικῶς, όσον ψυχολογικῶς. Δέν ήλθον ενά παραθέσω ύμιν τούς στίλβοντας και άστρουλαμπεις μαργαρίτας τής έμπνευσμένης αυτου μούσης, καθόσον δεκάδες ήδη ήλιου περιόδων παρελθον έρ' ότου ήκολούπητος άδχμανοθήκη τής πογασμιόν φιλολογίας φιλοστοργως ποιελαβεν αυτου: εις τούς κόλπους της. 'Αλλ' ήλθον, ενά δια τής άσθενούς φωνῆς μου συνηγορησω μικρόν ύπερ αυτου, όσον άροσφ. ει: ιδιότητάς τινας του ψυχολογικου του όργανισμου, αίτινες φείποτε δυστυχῶς, έπεσείπταν τήν άλλως περιιληθ αυτου μνήμη.

Η άσθενής φωνή μου ούδέν Ισως θά προθήρη ή άφαιρέση-εί τής φιλολογικῆς συζήτησις, ήν ήδη περί αυτου έχετε. Τί τὸ νείον θά έλεγον, εάν όπες εκέλευν ιδώ, όπως δηλώτω ύμιν ότι, ή Βύρων έδρεφεν φεθαλις δάφνης και άμάρταντα ρόδα. από του κήπου των Μουσών και ότι ή μεγαλοψία περιέβαλε τὸ εύρύ μέτωπόν του άγλαόν φωτιστέρχον; 'Αλλ' εν μόνον ήλθον. νά ειπω' νά υποδείξω ύμιν τι, ούχι άλλως τε νείον, τήν έπίδρασιν μεας γυναικός επί μιας μεγαλοφυίης εκ πρακτικωτέρης και δὴ κοινωνικωτέρης άπόψεως.

Και λοιπόν, όσον είναι γνωστόν ότι όρελαί: ή 'Εκκλησία, ή 'Ελληνισμός, όλος ή νεώτερος, τέλος, πολιτισμός εις τās άσθηνη αλλά σπῆρα ήμεινα πλάσματα, εις τās 'Ανθούσας και Νούνας, εις τās 'Εμμελίαις και Μαρσίνας, δικ τήν ήν επ' αυτών έξησκισαν θεϊαν όντω: ρυπήν οι ύπ αυτών διαπλασθίετες υιοί των τότεν είναι αληθ-ος άρτελις πρό: τήν νεωτέραν ευρωπαϊκήν φιλολογίαν ή κυρταί Βύρωνος: δικ τόν ελθικόν τύπον, όν άπειτύπω-σεν επ' αυτης τὸ βυζωνιον πνεύμα επ' εκείνης: κατά τās άριετα ψυχολογικα στοιχετά του διαμορφωθέν.

Όνόματα, ν.μ.έ.ω, τίν Βύρωνικα όλίγη πρότερον διαχγάρουτα τόν χαρακτήρα αυτου στίδον των τρικυμιών και λαιλύτων. Ναι, ήτο τής κατεργίαις υίος! ήτο υίος: ζωτης θελλης: ή Βύρων!... και ραγετάσθη τήν ζωτικη θείαλαν εν τῇ πεδύχω-γιαη... Και πρό: ζωτικωτέρων του πράγματος άναπνέσταισιν εν μόνον άλλε ζωτικῆται: ύτόνημα θε: επισυνάψω Γνωττων ότι ή Βύρων ήτο γυιός: καθ' όλον τίν βίον του. Και λοιπίν εν τῷ α' σκηνη του φανταστικῶ αυτου δράματα σο παραμομορφωμένος μεταμορφωθῆναι (The deformed transformed, αβ πρώτοι λείξει: ή: λέγει παραμομορφωμένη επί τής σκηνῆ: ή μή τας του κυρτου θωας Arnold. είναι ή έξησ περιφρητικῆ

χλείη προλαμβάνουσε τραγικήν έκφρασιν επί των χειλέων μητρός.

— "Α! υιού ο κυρός μας!... Καί ο υίός, ο τάλας κυρός πρὸς τὴν τραγικὴν φράσιν τῆς μεγάλας μητρός δικατωροὶ τραγικωτέρων ἀπάντησιν.

— Αἰ μήτηρ μου, ἐτατήθην οὕτω!... Ἡ ἀνταπάντησις αὐτῆ δὲν εἶναι φωνητικὴ. Εἶναι αὐτῆ ἡ ἀπόφραξις ἢ αὐτὸς οὕτως ἰδίῃ πρὸς τὴν παρὰφρον μητέρα του διε αὐτῆ, φεῦ!... ἔχλευζε τὴν χλωδότητά σου!... ἀπάντησις πεποτισμένη δι' ὅλης τῆς λυγρῆς πικρίας τῶν δακρύων, ἄτινα κατέπινεν ὑπεροπτικῶς ὁ παῖς, ὁ γραιὸς οὗτος παῖς, ἀπαξιῶν καὶ ἐκδηλώσῃ τὴν θλίψιν του, καθ' ἣν σιγῆν ἐνώσσετο εἰς τὰς βαθυτάτας τῆς ψυχῆς του χορδᾶς, ἐν τῇ στοργῇ, τῇ ἐγνωτῶ, τῇ δυστυχίᾳ καὶ τῇ ὑπεροπτικῇ του!

Καὶ ἀγρίως τότε σιωπῶν κατέλειπε τὸν οἶκον καὶ ἐξήρχετο εἰς τὴν ἀπέραντον τῆς ὀρεινῆς Σκωτίας φύσιν, ρεμβαζῶν εἰς τὰ βαθύκρημα ὄρη, τὰς θαλασσοπλήκτους ῥαγίμας καὶ τὰ συνοφρυωμένα τῆς δάσος σκοτεινὰ καὶ πυρρῶνα δέντρα!... Ἄγρια φύσις καὶ ἀγρία μήτηρ ἐναπέμασαν τὸν τύπον αὐτῶν ἐναλλὰξ ἐπὶ τῆς οἰστρηλάτου αὐτοῦ ψυχῆς.

Ἐλίχθη ὅτι ἡ δυστυχία ἐκφυλλίζει. Ἐάν τοῦτο κατὰ τινὰς φράσεις εἶναι ἀληθές, ἀλλ' εἰπὲρ ποτε ἀληθεύει ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκ τῆς ἀντιθέσεως, ἢ ἡ ἄκαιρος θλίψις παράγει ἐπὶ τῆς ῥοδαλῆς καὶ γαλανοπέρου τοῦ παιδιοῦ ψυχῆς, τῆς πλασθείσης διὰ τὸ ἄημα καὶ τὸ μειδίμα, ἀπορρέουσιν ἐπιζῆσι καὶ μεγάλα ἀνισορροπία τοῦ χαρακτῆρος, αἰτίαι καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς μεγαλοφυεῖς ἀνδρας, — ἴδιαι μάλιστα εἰς αὐτοὺς, — καταλήγουσιν εἰς σκοτεινὰ κοινωνικὰ ἑλαττώματα. Ἡ μήτηρ ἐκπροσωπεῖ ἐλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα παρὰ τὸ πλεῖρον τοῦ παιδός· καὶ οὕτως ὁ μετὰξ αἰοίδε Βύρων ἐν τῷ προσώπῳ τῆς μητρός αὐτοῦ ἐπίσησε τὸν κόσμον ὅλον. Ἰδοὺ δὲ πῶς αὐτὸς οὗτος ὁ ποιητὴς ἐκδηλοῖ τὰ κύρια ψυχολογικὰ τῶν στοιχείων, τὴν καταφρόνησιν καὶ τὸ μίσος του πρὸς τὰνθρώπινα καὶ τοὺς ἀνθρώπους, τὴν οὐγκεντρὴν καὶ ὑψίφροννα θλίψιν του καὶ τὸν πρὸς τὸν θάνατον πόθον ὑπὸ τὸν κέπλον πάντοτε τῆς φυσικῆς ἀγνότητος τῆς καρδίας του εἰς πόθημά τι γραφὴν ἐν Λονδίνῳ μακρὰν τῆς ἀγραύλου πατρὸς του Σκωτίας, καὶ ἐν τῷ ὁμοίῳ ἐλόκληρος οὕτως εἰπεῖν ἡ ἕτερος ἐκείνη ψυχὴ του ὡς ὁ κύκνος εἰς τὸ δροσὴν του πάτριον νεμα μεγαλοπρεπῶς κατωπρίζεται:

(Ἐπεταὶ συνεχῆς)

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ

εἰς τὸν τριετῆ μου φίλον

ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΜΠΕΚΟΝ ΣΠΑΘΑΡΟΝ

Σοῦ γέμισεν ἡ νύχτα
τὰ μάτια τὰ γλυκὰ,
ἀγριαπῆ καὶ μαύρη
μὲ σκότι μυστικά.

Σοῦ πλάκωσεν ἡ νύχτα,
ἡ νύχτα ἡ φοβερῆ
τὸ μέτωπο, τοὺς ὤμους,
μὲ σύννεφο βαρῦ.

Σοῦ κάρφωσεν ἡ νύχτα
τὰ γόνατα βολῆ,
σοῦ σφύργισε τὸ στόμα
μ' ἓνα βουβὸ φιλί.

Σοῦ σταύρωσεν ἡ νύχτα
τὰ χέρια τὰ λευκὰ
γιὰ τὸ στερνὸ ταξεῖδι
ἔτ' ἀστάθι ἀρμονικά.

Σοῦ πέτρωσεν ἡ νύχτα
καρδίᾳ μαζῇ καὶ νοῦ,
τὸ νοῦ ποῦχε ἔτ' ἀβάθνη
μὴ σπῖθα τούρανου.

Σοῦ φύσιξεν ἡ νύχτα
στὸ πρόσωπο μ' ὄργᾳ,
σοῦ μάρανε τὰ κρίνα,
σοῦ τάρριξε ἔτ' ἡ γῆ.

Πλημμύρισεν ἡ νύχτα
τὸ εἶναι σου, — ὦ καύμοι!
σοῦ γέννηκ' αἶμα, σάρκα,
σοῦ γέννηκε κορμί.

Σοῦ κοίμισεν ἡ νύχτα
τοὺς πόνους τοὺς βαθεῖς,
πρὶν μάθης νὰ δακρύζης,
πρὶν μάθης νὰ ποθῆς.

Σοῦ πάγωσεν ἡ νύχτα
ἔτ' ὁ στόμα τὴ δαλιά,
καὶ σῶπασε τ' ἀπόδι
καὶ ῥήμας ἡ φωλιά.

Καὶ τὸ μικρὸ ἀλογάκι,
κι' αὐτὸ ἔξ' ἐμὰ γωνιά,
τῆς ψυχῆς ἀράχνης
φυλάγει τὰ πανιά.

Ὀνειρεύτηκεν ἡ νύχτα
διαμάντια λαμπερά,
ἀτίμητα πετράδια
μὲ ζωντανὰ νερά.

Καὶ πῆρε γιὰ στολίδι
ἔτ' ἀ μαῦρὰ τῆς μαλλιά,
τὰ μάτια σου ποῦ χύναν
ἡλιοῦ φεγγοδολιά.

Ὀνειρεύτηκεν ἡ νύχτα,
ἡ νύχτα ἡ μισοτῆ,
ἀλλῆς λογῆς λουλουδία
πικρὰ νὰ στολιστῆ.

Σοῦ πῆρε τὰ χεράκια,
τὰ χέρια τὰ λευκὰ,
τὰ φόρεσε στὰ στήθια
γιὰ κρίνα μυστικά.

Λαχτόρησεν ἡ νύχτα
μικροῦ παιδιοῦ φιλιά,
καὶ ἔ τ' οὖς πικροὺς τῆς γάμου
σὲ πῆρεν ἀγκαλιά.

Σε διάλεξε και τώρα
ή νύχτα προσδοκά
τά μέλη τά γραμμένα,
τά χείλη τά γλυκά !

Ω! πλέον δέν σε μαγεύει
τό φώς αὐτῆς τῆς γῆς
σέ θέλω ἢ κρύα φρίκη
τῆς ἄλλης χαραυγῆς !

Τί τόχατέ νά βλέπης,
ἐκεῖ ἔσά σκοτεινά ;
Ποιά μυστική μορφήδα
τό βλέμμα σου πλανῶ ;

Μή τόχατες ἡ νύχτα,
ἡ νύχτα ἡ φοβερή,
σοῦ δείχνει πῶς γεννιούνται
οἱ κόσμ' οἱ λαμπεροί ;

Ἄχ ! ὦ, τι κι' ἄν σοῦ δείχνῃ
καί σὺ ἄν δέν τό λές,
εἶν' ἡ χαράς σου λίγαις,
κ' ἡ πίκραις μας πολλαῖς.

Τό ξέρεις καί τό ξέρω,
γιατί κρυφῆ ζωῆ
περνοῦμ' ἐκεῖ κ' οἱ δυό μας
ἐσὺ χωρὶς πνοή,

κ' ἐγώ ποῦ τά μυστήρια,
μέ μάτι σκοτεινό,
διαβάζω τοῦ θανάτου
ἔσ' τὸν τρισάθο οὐρανό.

Τό ξέρεις καί τό ξέρω,
πῶς τόστρο ἐκεῖ ψηλά
τό δάκρυ δέν ἀξίζουν
ἔσ' τά μάτια θταν κυλῶ

για τῆς ζωαῖς, ποῦ ὀδύνοῦν,
σάν ἱσκιος ἐλαφρός,
σάν μῦρο, σάν τραγοῦδι
καί σάν πλάγου ἀφρός.

Ἄγγελος Συμπρωτῆς.

Νεκρολογία.

Ἐπί τῷ ἀνυπολόγητος θλίβεσθ' δυστυχῆματι τοῦ θανάτου τῆς χαριτοβρύτου ταύτης ὑπάρξεως, συλλυπούμεθα ἀπό βαθυτάτης καρδίας πρὸς τοὺς ἀτυχεῖς γονεῖς καί τὸν σεβαστόν τοῦ ἀποκταντός ἀγγέλου πάππον κύριον Χ. Μιχαηλίδην ἱατρόν, εἰς τὴν ποιογνώστον ἐπιστημονικὴν δεινότητα τοῦ ὁποῦ πλέον ἢ ἀπ' ἑὸς ὀρελομεν τὴν ζωὴν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡμῶν ἡλικίας, καί πρὸς ὃν φείποτε τρέφειν βεθυτάτην εὐγνωμοσύνην καὶ αὐτόχρημα ἰσικά αισθήματα.

Ἐν τῇ θλίβεσθ' περιπέσει ἀθρομένως ἀνέστη ἀπὸ τῆς καρδίας ἡμῶν τό κάτωθι μικρὸν ἱλεγεῖον, ὑπερ σπένδομεν ὡς ἐπιπέδμεν δάκρυ ἀπὸ κοῦβου μετὰ τοῦ φίλου ποιητοῦ κ. Σημωριώτου εἰς τὸν ἔρπηγα τάρου τοῦ γλυκυτάτου μικροῦ.

Δέν ἔπρεπ' ἡ χρυσῆ ἀκτίς τοῦ δύντος ἡλίου
εἰς θολωμένα σύννεφα νά κλήῃ εἰς τὰ ὕψη
δέν ἔπρεπε ψυχαὶ ἀγναὶ καί πλήρεις μαγαλιού
λιμώττουσαι τὸν θάνατον νά σβύνουν ἐν τῇ θλίψει.

Ἄν ἔπρεπαν εἰς τῆς γιγτὸς τέμαυρωμένα βῆθη
νά θνήσκωσι παλαιότες ἀντρες πρὸς τό σκοτός
δέν ἔπρεπαν εἰς τῆς ζωῆς τὰ βραχυθρόνα πέθη
ψυχαὶ μεγάλαι κ' εὐγενεῖς νά φθίνουν λειηθότως.

Δέν ἔπρεπαν εἰς τὸν μυχόν τῶν σκοτεινῶν δριμύνων
κοραὸς εἰς τῶς σκελετωθεῖς νά ὑπακλῖνη τρίμων,
οὐδὲ τό ἄνθος τό ἄβρον περχαρῶν λειμῶνων
προῦτως ν' ἀναπαύεται εἰς πτέρυγας ἐνέμων !...

Δέν ἔπρεπε κ' εἰς τῆς ζωῆς τὴν μαύρην παρακάλην
ὡς σκελετὸς νά σὺρηται συντετριμμένος γέρον
οὐδὲ εἰς μνήμα παγερόν ἀπὸ μπετό, ἀγκάλην
νά προσπετῶ ὁ θάνατος ἐν βρέφει ἀποτρέπον !

Χέρων λυγροί ! ὦ, δικτὶ τέθωχ θῆματά σου
ἐλέγεις ἀπὸ τῆς αὐγῆς τὰ μειδιῶντα κρῖνα ;
κατώθωσας νά χύσῃς φῶς εἰς τὰ βεσάλια τοῦ
αὐτὴν ἀρκάσας τὴν ξανθὴν τοῦ ἔρπης ἀκτίνα ;

Κατωθωμένα Προληθεῖ ἀρκάτων λειηθότως
ἀκτίνας ἤσως !... φῶς ἐκεῖ ποτὶ δέν θ' ἀπολάτῃς ...
ἀλλ' ἐν κατώθωσας ἰδῶ νά χύσῃς μαύρον σκότος
εἰς ὅσας δυστυχεῖς ψυχὰς ἠθέλωσας νά θρῦτῃς !...

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Διὰ τὴν μαρρώση τις ἐνέκυρῶ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ ὄντως ἀξιόλογος θάνατος τῶν κ. κ. Ταβουλέρη ἐγγελεῖσθ' ὄρη θεατρικὰ στοιχεῖα ἄξια ὅλης τῆς ἰθυικῆς εὐνοίας καί ὑποστήραξεως, ἔκει νά εἴη τὴν Σωσάννα Ἰμπερὲ τὴν ἐπέραν τῆς Τρίτης καί τὴν Νιοβὴν τὴν ἐπέραν τῆς πέμπτης τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος.

Ἡ ἔργον ἡ Σωσάννα Ἰμπερὲ τοῦ Δευτερῆ εἶναι οὐ μόνον ἄριον τὴν πλοκήν, ἀλλὰ καί γλυκύτατον καί συγκινητικόν, ἐποτεινόμενον ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν καρδίαν διὰ τῶν εὐγενιστῶν συγκινήσεων, ἀ; διεγείρει καί πρὸς τὸ ἦθος διὰ τῶν μεγάλων εἰδῶν, ἀ; ἐξελίσσει, τῶν ἰδῶν τῆς τιμῆς, τοῦ μητι-κ ὁ καθήκοντος, τῆς πεπρακῆς στοργῆς καί ἄρετωνπῆς ὑπερηφανείας, τέλος δὲ τῆς δι' αὐτοῦ τοῦ μητιετοῦ ἔρωτος ἐξχνήσεως τοῦ ἐγκλήματος.

Ἐν αὐτῷ ἡ κ. Σοφία Ταβουλέρη ὡς Σωσάννα ὑπῆρξε θαυμαστικὴ ποικιλοῦτα ἀληθῆ δάκρυα, ἡ δὲ Νιοβή Γοῦσσου καί κ. Ἐλένη Φόρστ ὡς θυγατέρες ἀπέδειξαν χαριστάτα τοὺς πατριτικούς ἐκείνους χαρακτηρῆς, ὁ δὲ ὁμολογουμένως διαπρηπῆς ἠθικῶς κ. Δ. Ταβουλέρης πολλὰς προκάλεσε τὴν δραματικὴν φρίκην κατεπῆρη ἔπει ἐπιπέδμεν στοιχεῖα ἀντέ-ξικ τῆς μεγάλης κλασικῆς τραγωδίας, εἰς ἣν ἄλλως τε καί ἰδιαίτως ἐπιπέδμεν καί ἀνώτερος τῆς κωνωνιογραφικῆς δραματικῆς σχολῆς.

Ἡ Νιόβη κομψοδία λεπτή, ἀδριανική καί φαντασικὴ τῆς Harry Pluhton, τογγάσει γυναικῶ τῷ δημοσίῳ

Ο κ. Σπ. Ταβουλάρης, ως Ντόν, ο κ. Σταυρούλοφ ως Λόρδος Τόμκινς, ή κ. Ελένη Φόρτ ως Ελένα, και ή δις Σμκράγδα Περώνη ως Καίτη υπήρξαν λαμπροί. Άλλ' άπεριόγκπτον είναι το πλαστικώτατον κάλλος, ή ήδυπαθής καλλιτεχνικόν είγος; έμποιούσα άποφας τής άργυροράνου κ. Χαριλείας Ταβουλάρη ως άγκλιματος, ής και α! άγκλιματώεις κινήσεις και ή μεταλασπεπή; ύπόκρισι; άναπαρέστησαν λαμπρότατα άναζώσαν έν τώ μέσω ήμων τήν αιδιον και λατρευτήν κλασικότητα. Έν τέλει, ως καλλήκον ήθικόν επιβάλλεται τή ήμε τέρα; άνογεναι κοινωνία ή ύποστήριξι; του εύπαγού; τούτου Έλλην. θεάου; τότεν έπαρκώς πληρούντος έρέτος τής καλλιτεχνικής άνέγκης αυτής.

Άποψε παίζεται ή Βοσκοπούλα, άυκρον δέ Κυριακήν ή αδροούλα. του μακαρίτου Δ. Κορομηλά.

Ευριπίδης

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Γάμος. Ο; και διό του ήμερηίου τύπου ήγγέλη ήδη τερψίθμος περίστασι; συνεκέντρωσε τή προπαραλθούση Κυριακή όλην τήν ύψηλήν τή; πρωτευούση; άριστοκρατίαν ει; τās; πολιτε λαί; αϊθούλα; του κ. και τή; κ. Σμιωνάκη Σινισούγλου έφίντη έν Διπλοκονίω. Έπει ό Έμάνου; συνίδει; δι' άνθινη; αλύσου τον υϊόν αυτών κ. Αλέξανδρον Σινισούγλου μεθ' άδελφάτου άριστοκρατικού άνθου; τής δεσ. Σμκράγδα; Καρθεωδωρή πασζ, Συνεινόντες τήν φωνήν ήμων προς τās; ύπό συμπάσης τής κοινωνίας ήμων εκραυθείσας αύται; εύχάς; έπειχόμεθα αύτοι; φείσασθε θαλερά τή άνθήν του γαμηλιου των στέρου; και άείποτε μέχρι στερήσης πλήρη τής κύλικα τής βιωτικής; εύδαιμονίας των.

Αί άστεγοι; γυναίκες έν Λονδίω. Γνωστόν ότι έν Λονδίω ή τάξι; των ιδίξ λεγομένων ένθεωρ (paupers) είναι αύτόχρομα άστεγοι; μη έχουσα; πού τήν κεφαλήν κλίται κύκλοεκτικώς. Χέριν τούτου ύπάρχουσι τās; συντροφίρια (lodging houses); άθλια δωμάτια; όπου οι άστεγοι; και πτωχότατα έργάται; και έργατίδες εύρισκουν εύτελή τροφήν και νοκτερνήν άνάπαυσιν. συναγαζόμενοι κατά δεκάδας έντός αυτών ει; κινάς κλίνας αντί μικρού ποσού χρημάτων. Ο αριθμός των άστέγων γυναικων έν Λονδίω κατά τās; τελευταία; στατιστικά; περίσμητα; άνέρχεται ει; πολλās; χιλιάδας; πράγμα; ύπερ εκ πρώτης; όψεως; άνακαιριστώς; ήμιν τήν δριμύτητα των βιωτικών; όρων; έν τή; πολυδιδάλω; ταύτη; μεγαλοπόλει. Μήτην οι νεωτερισται; ζητούσι; να λύσωσι; τού κοινωνικόν; πρόβλημα; διό τής; χειραφετήσεω; !... Τās; πράγματα; ή; στατιστική; και ή; πείρα; άποδεικνύουσι; ότι; τούναντίον; επί; μάλλον; τού; έκτραχύ; ωσι; δι' αυτής;.

Έψέστη; γυναικεία; αύταπαύρνησι;. Ει; ποτον; έξο; χον; και; θεσπίσειον; άληθώς; ήθικόν; κάλλος; δύναται; ν' αναγη; ή; γυναικεία; αύταπαύρνησι; επιμαρτυρε; ή; πλέον; ή; ύπεροχος; ή; Ουκισαία; άληθώς; διαγωγή; τής; κ. Καρβν; δημοδιδασκάλου; έν; Ροαγιαλέ; τής; Γαλλίας;. Αυτή; έπισκηψάση; ισχύτως; εκεί; κακοήθους; διαφροσύνης; ίγένετο; ή; μόνη; και; άφωτισμένη; νοσοκό; μος; όλων; των; άσθενων; του; τάκου; τρέχουσα; από; οικου; ει; οικόν; όπου; περιθάλη; τους; πάσχοντα;ς; ιδιοχειρώς; εκπλούσα; τήν; άρξίρισιν; των; μεμβρανών; τής; τοπικής; κυττηράσι;ς; και; τήν; όρροθεραπείαν; κατά; τās; οδηγίας; του; ιατρού; φροντίζουσα; περι; παροχης; φαρμάκων; ει; τους; ένδει;ς; και; ποτίζουσα; αυτά; φιλαν;

θρώπως; ει; τās; μικρά; παιδία; και; έν; γενει; δεξιζ; και; άριστερζ; κατασπείρουσι; τού; έλεος; τής; άγιης; καρδίας; τής;. Πρώτι;ς; ήρωί;ς; του; Έλεου; !... πρό; τής; ύψίστης; άρετής; τής; γενναίας; νοσοκό; μου; ήν; άείποτε; έθεωρήσαμεν; ως; τού; ύπερτατον; και; θυμασιώ; τατον; κλέος; γυναικός; τινος; ό; θυμασιώ;ς; ήμων; δέν; περιγράφε; ται;. Και; τή; στέλλομεν; μόνον; τους; ψυχικούς; άσπακμούς; μας; διό; μέσω; όρέων; και; θλκκωτων; από; του; βάθους; συγμενιμής; της; καρδίας; !

Παριόδοξον; επιτύμβιον;. Έν; τινι; γαλλική; κόμη; εύ; ρέθη; σκωπτικόν; επιτύμβιον; επί; του; τέρου; άνδρός; νομφυθέν; τα; 13; γυναίκα;ς; :

α' Έδώ; ύπνώττει; ει;ς; με; τον; ύποτιον; ύπνωσαν; δώδεκα; γυναίκα;ς; ει;ς; τον; βίον; τριακοντα; να; θάψη; έπεζήτει; αν; δέν; τον; έθαπτ' ή; δεκάτη; τρίτη;.

Τπήρξε; λοιπόν; άκαισία; τότεν; άποτέμω;ς; άνακάψασα; τού; φι; λάνθρωπον; σχέδιόν; του; ή; δεκάτη; τρίτη; σύζυγος; και; δικαιολο; γήσουσα; άκαζ; έτι; τήν; πρόληψιν; του; αριθμού; 13; !

Τό; γένον; σιγαρόχαρτον; των; Έθνικων; Νοσο; κομειών;. Τόσω; θερμο;ς; άπαυθύνεται; προς; τήν; καρδίαν; ή; μων; και; τού; όνομα; μόνον; του; εύπαγού; τούτου; όμοιου; τής; ήθι; κής; φιλανθρωπίας; τότε; θεμι;ς; και; εύγενής; συγκινήσει; διε; γείσει; έν; ήμιν; ή; έντύπωσι; τής; εύεργετικής; αύτου; άποστολής; έν; τή; κοινωνία; ήμων; ώστε; πσα; λέξι; θα; ήτο; μικρά; πρό; τής; άληθείας;. Τό; γένον; σιγαρόχαρτον; των; Έθν. Νοσοκομειών; παρέρχεται; ει;ς; τους; άνογενεις; ως; άφορη; συνδρομής; ει;ς; αυτās; μικρός; μόν; καθ' ήαυτήν; πολυτίμου; όμο; έν; συνόλω; ει;ς; τού; λαόν; τούτου; τής; δυστυχίας; άτυλον;.

ΟΙΚΙΑΚΑ

Μαγειρική; συνταγή;.

Πουτίγγα; βασιλική; (Royal pudding)

Κόμνετε; κάστας; (brioches) από; ζύμη; μπίρας; άλευρον; βούτυρον; και; αυγόν;. Άλείψετε; έν; δοχείον; με; βούτυρον; κόψετε; τήν; πάστιν; ει;ς; φέ; τας; και; έκάστην; αλείψετε; με; πολτόν; (marmelade) βερυκόκου; ή; άλλου; καρπού; ο; έν; ύπερβαίνον; ει;ς; προηγούμενα; φύλλα; έκαστον; δέ; τεμάχιον; εκπάσσετε; με; όλίγα; πιστάμα; ψλοκωμένα; σταφύλα; μαύρας; και; φλάν; λευκίου; και; σπείθεται; επαλλήλω; τās; τεμάχια;. Ει;ς; τού; μέσον; όπου; θα; δ; κάρη; όπή; ήπτετε; διαφάνους; όπώρα; κομμένα; ει;ς; τεμάχια; ως; βερύκοκκα; πορτοκαλία; μήλα; άπια; κυδώνια; βότανα; άνανιά; σπάζενα; κλπ;. Κά; μινε; κρέμα; τής; κούγγια;ς; ως; συνήθως; από; 100; άρ. ζάχαρον; 10; ψζ;. και; 25; 0; άρ. γάλα;. Έψήνετε; τήν; πουτίγγα; ει;ς; τήν; κλίβανον; περιμένετε; με; τήν; κόψιμα; μεταγγίξτε; ει;ς; πινάκιον; και; έκτείνετε; πολτόν; βερυκόκου;. (δλ. διατ. κτ. μο. όρ. γρ. 25-218)

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΕ; ΦΑΚΕΛΛΟΕ;

Κα; Γ. Σ. Φαράριον;. Είχεν; άπολασθή; έν; τώ; Τυπογραφείω; από; τής; πρώτης; φράξι; άλλ' ως; βλέπετε; άνεπληρώθη;. Τό; του; κ. Ν. Φ. δημοσιώ; εται; έν; πρώτη; εύκαιρία; λίαν; εύχαριστως;. Σας; εύχαριστούμεν; πάντοτε;. — Αδ; Τ. Β. Λαλεθόνα;. Παρακαλώ; να; λάβητε; ύπ' όψη; τήν; επιστολήν; ήμω;ς; τού; ταχύτερον;. — Κα; Ν. Φ. Λάλητ;. Δημοσιουθήσεται; μετ' εύ; χριστιαν;. — Κα; Α. Σ. Λάλητ;. Πιστεύω; άλλάτε; τού; σταλέν;. — Κα; Ι. Χ. Ιωάννινα;. Εγγράφη; έν; τήν; αρχή; συνταγοτελείασιν; και; τās; φύ; λα; Ανοπόμω;ς; μεγάλα; διό; τήν; άπόλλειαν; Παρακαλώ; γράφατε; τή; χείρ; αν; άλλάτε; ή; σύ; τήν; επιστολήν;. — Κα; Σ. Ε. Μ. Γαροχω;ρ; Κα; Κ. Χ' Α. Αίτον;. Κα; Ιτ. Π. Νικοληδαν;. Κα; Σ. Στ. Κρομολι;τζι; Κα; Α. Ι. Γ. Καγγάρα;ς; Νίδη;ς;. Κα; Μ. Η. Π. Μο;ρ;. Έπιθύ; μία; ήμω;ς; έσταλέθη; ήμω;ς;. Αι; άποδείξι;ς; επιδόθησαν; πρό; πολλού; τή; τώ; δεκαπρωιότη;ς; όστι;ς; όμο; έν; τας; άπέστειλα;. — Κα; Τ. Γ. Βατού;μ;. Εγγράφη; έν;. — Κα; Γ. Χ. Κα; Ι. Π. Ι. Αδ; Η. Κ. Φ. Αθήνας;. Συνκο; τοίλωνται;.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Εν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
ἐν τῇ ξένῃ φράγ. χρ. 15

Ἐξέμνητοι τὰ ἡμίσια.

Αἱ συνδρομαὶ προπλη-
ρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει
φερούσῃ τὴν ὑπογραφήν
καὶ σφραγίδα
τῆς Διευθύνσεως.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται
ἀπὸ 7ης ἀπριλίου
ἐκάστου ἔτους.

Τῶ φύλλον τιμῆσαι
παράδωκ 50.

Ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατῶ, Κουρσοῦ μ-Χάν
ἀριθ. 3.

Πᾶσα αἴτησις δέον ν' ἀ-
πειθύνηται πρὸς τὴν
Διευθύντριαν

Πᾶν πρὸς δημοσίευσιν,
ἀποστελλόμενον χειρό-
γραφ. δὲν ἐπιστρέφεται.

Πᾶν ἀνυπόγραφον δη-
μοσίευμα περὶ τὸν ἡμε-
τερον, πρωτότυπον ἢ με-
ταπεφρασμένον, ἀνήκει
εἰς Διευθύντριαν.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

Τῆ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΕΥΥΠΟΘΕΤΩΝ ΧΟΡΙΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Διευθύντρια ΕΦΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
Βοηθὸς Διευθύντριας ΑΣΙΑΕΤΣ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ

Τῶ ἐγγράφοντι 5 συνδρομαὶ δαρεῖται ἡ ἰερὰ ἡ συλλογὴ τῆς Διευθύντριας «Πρώται Ἡγήσεις».

Τῶ ἐγγράφοντι 10 παρέχεται ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ δωρεὰν ἐπὶ ἑν ἔτος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ἡ γυναικεία παιδεία ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τὸν 17ον καὶ 18ον αἰῶνα. (ὑπὸ Ν. Φωτιάδου) — Ἡ ἡμέρα ἀρχαίας Ρωμαίας. (ὑπὸ Ἀγγέλης Πρεβεζιώτου). — Ψυχολογικὴ στίξις τοῦ Βύρωνος. — Κλαί' ἡ καρδία, ποίησις, (ὑπὸ Ἀχιλλέως Ταβουλάρου). — Κοῖνον ἐν Χίονι, διήγημα Λαπαϊνικόν. (ὑπὸ Ἀγγέλης Πρεβεζιώτου). — Οἰκονομικὴ ἱστορικὴ: Πῶς ἐπικολῶνται αἱ βδέλλαι. (ὑπὸ Ν. Φεοφάνου γλου ἱατροῦ). — Δοσιμίδες ἰῶν (ὑπὸ Α. Ταβουλάρου). — Ἑλληνικὸν θεάτρον. — Ἀνά τὸν κόσμον. — Εὐτράπελα. — Ἐπιφυλλίς: Μόνι ἐν τῷ κόσμῳ.

«Ὅτι παιδεύεται ἐπὶ δόξῃς
τοῖς ἰσχυροῖς ἀρχαιομαθῶν,
ἐπιβίβωσιν οὐδ' ἔστιν»
Ἐδρ. Ἡρ Μαγν. 57 675 - 2

Πρακαλεῖται ὁ τίτλος διακρίσεως καὶ ἀπαιτήτων ἡμῶν ἀνομήτων
Θ. Μανουηλίδης νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν γραφίδα ἡμῶν ὅπου διεκρίθησιν
τοὺς τελευταίους αὐτοῦ λογαριασμοὺς καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς διακρίσεως
αὐτοῦ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας.

Πρακαλεῖται ὅσοι τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ξένῃ ἀνεπίσημον
συνδρομητῶν ἡμῶν κηρύττοντες τὴν συνδρομὴν τῶν ἡμῶν ἀποστέλλουσι
πρὸς ἀπίστην αὐτῶν διὰ γραμματικῆν ἢ διὰ ταχυδρομικῆν ἐπιταγῆ-
μίτων (*mandat-poste*) ὅπ' ὅπου ἔχεται τὸ ὄνομα, ἀπαιτήσις, εἰς ἣ
ἴσως καὶ συντήρησις τινῶν ἔργων συνεκρίθηται.

Εἰδοποιεῖται τὸν ὄνομα ἡμῶν ἀνεπίσημον συνδρομητῶν ἡμῶν
καὶ ζητοῦνται τὴν ὄλην σειράν τῶν φύλλον τῆς Βοσπορίδος ἀπ' τῆς
ἀρχῆς αὐτῆς, ὅτι αἱ ἀρ. 7, 8, 9, 10, 11 καὶ 16 ἀνεπίσημον
ὅτι φησὶν ὅτι περὶ ἀνεπισημίας αὐτῶν κατόπιν.

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΑΙΔΕΥΣΙΣ Εἰς ΓΑΛΛΙΑ, κατὰ τὸν 17ον καὶ 18ον αἰῶνα καὶ Αἱ Κλασσικαὶ Σπουδαί

Γράφοντες περὶ τῆς ἐν Γαλίᾳ γυναικείας παιδείας κα-
τὰ τοὺς δύο παρελθόντας αἰῶνας, δὲν ἐνωσόμεν τὴν γυναικείαν
τὴν δημοσίαν παιδείαν, ἥς ὀνομάζομεν νὰ μετέχωσι σήμερον αἱ
γυναῖκες πᾶσαν τῶν κοινωνικῶν τάξεων, διότι δημοσίαν παι-
δείαν δὲν ὄσκηρε μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος, καὶ
κυρίως μέχρι τῆς καλλινορθώσεως τῆς μοναρχίας τῶν Βουρβου-
νων. Κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας ἡ παιδεία τῶν τοιαύτων

καὶ τῶν γυναικῶν ἦτο ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν ἀριστο-
κρατικῶν τάξεων, τῶν λεγομένων εὐγενῶν. Περὶ ἐκ παιδείας
τοῦ λαοῦ οὐδεὶς ἐφρόντιζε, διότι ἐνόμιζον ὅτι ὁ λαὸς πρέπει νὰ
ἦται εὐχαριστημένος ὅταν ἔχη τὸν ἥμετερον, τὸν ἥμετερον διὰ
νὰ κερδήσῃ δὲν ἔχει ἀνάγκην γραμματικῶν. Ἡ γαλλικὴ κυβέρνη-
σις, ἰδὲν πάντα πολλὰ ἐκπομπῶν εἰς ἐλεηροσύνας, ὅπως χα-
ρηγῆ ἄριστοι τοὺς πέντας, οὐδ' ὅσον δὲ ἐπαρκῆ ὑπὲρ τῶν
σχολείων.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ παιδεία ἦτο προνόμιον τῶν εὐγενῶν, τῶν
μὴ ἀνασχολουμένων εἰς βιοποριστικὰ ἔργα, πάντα δὲ τὰ ἀνώ-
τερα ἐκπαιδευτικὰ διευθύνοντο ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τοῦ κλη-
ρου, ἡ ἐκπαίδευσις ἦτο καθῆκρον κλασσικῆ, περιοριζομένη εἰς τὴν
λιπαρὴν καλλιέργειαν τῶν δύο ἀρχαίων γλωσσῶν, τῆς λατι-
νικῆς κατὰ πρῶτον λόγον, καὶ κατὰ δεύτερον τῆς ἀρχαίας ἑλλη-
νικῆς. Ἡ ἐκμάθησις τῶν δύο τούτων γλωσσῶν ἦτο ἡ βῆσις πᾶ-
σις πᾶσις παιδείας, περιλαμβανούσης τὴν φιλοσοφίαν, τὴν
μεταφυσικὴν, τὴν μαθηματικὴν καὶ ἄλλας ὑψηλὰς ἐπιστήμας. Ἡ
παιδεία τῶν γυναικῶν παρεχομένη ἐν ταῖς μοναχίς ἦτο μάλ-
λον ὑποκειμενικὴ, ἀλλὰ δὲν ἀπεκλείοντο καὶ ἀνώτεροι γνώσεις
μὴ ἐξουσιμησῶν οὐδ' αὐτῆς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς. Ἡγομένη τις
τοῦ Μοναχισμοῦ τῆς Μοναχίας μετέφρασεν εἰς ὠρεῖαν γαλλικὴν
γλωσσῶν τὸ Συμπόσιον τοῦ Πλάτωνος. Οὐδεμίαν γυνὴν ἠδύνατο καὶ
ἔχει ἀριστοκρατικῆς ἀξιώσεως, ἀν' ἑστέρητο κλασσικῆς παιδεί-
σεως. Ὅσοι δὲ δὲν ἐλάμβανον τοιαύτην παιδείαν ἐν ταῖς Μο-
ναχίαις, συνεπλήρουσαν αὐτὴν κατ' οἶκον. Ἡ περίφημος κυ-
ρία Σεβινίε ἐδιδάχθη ἐκ μικρῆς ἔτι ἡλικίας παρὰ τοῦ φιλοσόφου
Ménage, αὐτὴ δὲ ἡ ἴδια ἐδίδαξε τὴν λατινικὴν καὶ τὴν ἰτα-
λικὴν εἰς τὴν θυγατέρα τῆς, τὴν ὅποιαν ὁ σοφὸς ἀββῆς Δε-
λαμουστὸς ἐδίδαξε καὶ τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Καρτεσιῶν.
Ἡ γαλλικὴ κλασσικὴ παιδεία εἶχε καὶ ἡ γνωστὴ εἰς τὸν φι-

λογικόν κόμηον κυρία Dacier, σύζυγος τοῦ φιλοσόφου Ἀδριέου Δασί, ἔνθεοθι εἰς τὴν σύνταξιν τῶν συγγραμμάτων του καὶ μάλιστα εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν παραλλήλων βίαν τοῦ Πλωτάρχου. Αὐτὴ ἡ ἰδία μετέφρασε λίαν ἐπιτυχῶς τὸν Ἀνακρίοντα καὶ τινες κωμῳδίας τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἄλλ' ἐκεῖνο πρὸ πάντων, ὅπερ κατέστηεν αὐτῇ περίφημον, εἶναι ἡ μετάφρασις τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας τοῦ Ὀμήρου. Ὁ Βοσλίω κρίνει αὐτὴν ἐνωτέρην τοῦ συζύγου τῆς. Πλὴν τούτων ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι πολλάκι διαπρεπεῖς λόγαι γυναικείαι, μεταξύ τῶν ὁποίων ὑπέροχον κατέχει θείαν ἢ διέσημος δεικνύει Νέκερ καὶ μετέπειτα κερὰ Σταέλ, ἡ συγγραφεὺς πλείστων σπουδαιοτάτων συγγραμμάτων, ὧν γνωστότερον ἡμῖν εἶναι ἡ Κορίννα. Οὐχ ἦτον γνωστὴ εἰς τὴν γαλλικὴν φιλολογίαν εἶναι καὶ ἡ λίαν περικαιδεμένη μήτηρ αὐτῆς, ἡ σύζυγος τοῦ τραπίζιτου Νέκερ, πολλάκις χρηματίζοντος ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν ἐπὶ τοῦ Ἰδου Λουδοβίκου.

Πᾶσαι αἱ πεπαιδευμέναι γυναῖκες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ πρὸ πάντων ἡ χήρα τοῦ φιλοσόφου Ἐλβετίου, ἡ κόμισσα Hou-detot φίλη τοῦ φιλοσόφου Ρουσσώ, ἡ κυρία Brillon, καὶ αἱ ἄνω φηθεῖσαι κυρία Νέκερ καὶ Σταέλ συνεκέντρουν ἐν ταῖς ἐκθούσαις αὐτῶν πάντας τοὺς σοφοὺς καὶ πάντα τὰ ἔξοχα πνεύματα τῆς ἐποχῆς τῶν. Αἱ παρ' αὐτῶν διευδυνόμεναι καὶ οὕτως εἰπεῖν, προεδριούμεναι ὁμηγύριαι εἶχον τὴν σπουδαιότητα, τὸ θέλημα καὶ τὴν σημασίαν Ἀκαδημιῶν διότι ἐν αὐταῖς συσφύροντο, οὐχὶ ἵνα χορεύωσιν, ἢ χαρτοπαίξωσιν, ἀλλὰ ἵνα συνδιαλεχθῶσι καὶ ἀσχληθῶσι περὶ τῶν σπουδαιοτέρων ζητημάτων, φιλοσοφικῶν, φιλολογικῶν, ἱστορικῶν. Ἐγίνοντο κρίσεις περὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων, ὡς καὶ περὶ τῶν νεωστὶ ἐκιδόμενων συγγραμμάτων. Ἐν ταῖς αἰθούσαις ἐκεῖναις συντρίχοντο οἱ διασημότεροι ἄνδρες ὁ Τουργότ, ὁ Βυρβῶν, ὁ Κονδόρσι, ὁ Διλαμπέρ, ὁ Λαρσοφουά, ὁ Ραϊνάκ, ὁ Μοβλιό, ὁ Ἐλβετίος, ὁ Ρουσσώ, ὁ Βολταίρος, ὁ σοφὸς Ἀμερικανὸς Φραγκλίνος, καὶ πλείστοι ἄλλοι. Ἐκ τῶν ὀνομάτων τούτων δύναται τις νὰ κρίνῃ οὐ μόνον περὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν συγκαταστραφῶν ἐκείνων, αἱ ὅποια ἀποτίθουν τὴν ἡδυτάτην ἀπόλαυσιν τῆς Παρισιᾶς κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ τὴν μεγάλην κοινωνικὴν δύναμιν, οὐδαμῶς ὑπελειπομένην τῆς δυνάμεως τοῦ τύπου. Αὐτὴ ἡ βασιλικὴ αὐλή, μεγάλην σημασίαν ἀπέδιδεν εἰς τὴν συνδρομὴν ἐκείνας. Καὶ αὐταὶ αἱ πρός εὐθμίαν γινόμεναι διασκεδάσεις δὲν ἦσαν ἀμέτοχοι σπουδαιότητος. Ἡ οἰκονομικὴ λ. χ. ὑποδοχόμενη τοῦ προσηκουμένου ἀβτῆς, τοὺς προσηγορεῖται συνήθως διὰ στίχων ποιητῶν παρ' αὐτῆς τῆς ἰδίας. Καὶ αὐταὶ οἱ ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ συμποσίου προποσεῖς ἐγίνοντο συνήθως διὰ στίχων. Ἐν γίνετο δὲ οἱ κοινωνία ἐκείνη ἡ ἀγαπώσα τὴν πολυτέλειαν, ὅπως ὅλοι αἱ ἀριστοκρατικαὶ κοινωνίαι, τὴν αὐτὴν εἰδείκνυ αλίαν πρὸς τὴν φιλολογίαν, τὴν καλλιτεχνίαν καὶ ἐν γένει πρὸς τὰ γράμματα. Μεγίστη θεωρεῖτο πολυτέλειαι καὶ ἡ ἀπάτησις σπουδαίων συγγραμμάτων καὶ πολυτελῶν ἐκδόσεων. Ἡ βιβλιοθήκη ἦτο τὸ λαμπρότερον κόσμημα τῶν ἀριστοκρατικῶν αἰθουσῶν. Οὐ μόνον δὲ ἐν Παρισίοις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς μάλλον ἀποκέντρους ἐπαρχίας, ἐν μεμονωμέναις πόργαις ἢ Μοναστηρίοις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, κειμένους ἐν ἱερημοῖς, τόπως ὑπῆρχον συλλογαὶ βιβλίων παντοίας ὕλης. Ἐν πολλαῖς τῶν μοναστηρίων τούτων, ἄπερ βροχύτερον μετεβλήθησαν εἰς νοσοκομεία, εἰς στρατώνας ἢ καὶ εἰς ἐργαστήσια, φαίνονται ἔτι καὶ νῦν εὐρύτατα διαμερόμενα βιβλιοθηκῶν, τῶν ὁποίων τὰ βιβλία ἀπωλύθησαν, ἢ διεσκορπίθησαν. Αἱ βιβλιοθήκαι ἐκεῖ-

ναι ἐχρησόμενον εἰς σπουδαίας μελέτας, διότι ἡ παιδεία δὲν ἦτο ἐπιπόλαιος, ὡς σήμερον, ἀλλὰ βαθεῖα, βίσιμος, στερεά. Ἡ σπουδὴ τῶν γραμμάτων δὲν ἐγίνετο πρὸς βιοκορησμένον, ἀλλ' ἵσπουδαζον, ἵνα τὸν νοῦν τῶν πλουτίστων. Δὲν ἐμίτρων τὸν χρόνον τῆς σπουδῆς, διότι δὲν ἰδιόζοντο νὰ ἀρκέσωσι γνώσεις τεχνῶν ὅπων δῆποτε, καὶ νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς βιοκορηστικὸν στάδιον. Ἡ ὕψηλὴ φιλολογία οὕσα, ὡς εἴπομεν, ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν ἀριστοκρατικῶν τάξεων, ἐχρησόμενον ὡς πρὸς τὸν καλῆς ἀνατροφῆς, ὡς κόσμημα προσωπικὸν καὶ ὡς ὑπόστασις. Σήμερον αἱ κοινωνικαὶ συνθήκαι μετεβλήθησαν. Ἡ παιδεία ἐγενικεύθη, αἱ κοινωνικαὶ τάξεις συγκαταμίχθησαν. Δὲν ὑπάρχει πραγματικὴ ἀριστοκρατικὴ γένους, ἀντικαθιστάμενη, σακζομένη πολλάκις ὑπὸ τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ πλούτου. Σήμερον οὐ μόνον ἡ τάξις τῶν ἀσπῶν, ἦτοι ἡ μεσοκί τάξις τῶν πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀριστοκρατικὴ τάξις θεωρεῖ τὴν παιδείαν ὡς μέσον κοινωνικῆς καὶ ὅλικοῦ προόδου. Αἱ κλασσικαὶ σπουδαί, αἱ ἀληθεῖς, αἱ πραγματικαὶ ἱμῖναι προνόμιον τῶν σοφῶν, καὶ ἐν τῶν ὀλίγων ἀνθρώπων καλλιερροῦτων τὰ γράμματα εἰς ἴσους πρὸς τὰς κλασσικὰς μελέτας. Ἡ ἐν ταῖς ἐκπαιδευτηρίοις ἡμῶν παρεχομένη παιδεία δὲν δύναται νὰ ἴσκι βραθεῖ, διότι ἡ ἐκτασις τῶν γνώσεων, ἡ κληθὺς τῶν μαθημάτων περιόριζεται εἰς τὴν ἱσπανίαν. Αἱ παρεχομένης γνώσεις εἶναι οὕτως εἰσπινέταις, διότι δὲν ἀποκτώνται δι' ἰδίας μελέτας. Μόνον δὲ αἱ δι' ἰδίας μελέτας ἀποκτώμεναι γνώσεις εἶναι μόνιμοι, ἐνῶ αἱ κλεισται ἐκ τῶν ἀποκτώμενων ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν σχολείων ἐγκαταλείπονται ἐν αὐτοῖς τοῖς βιβλίοις ἀμα ὁ μαθητὴς ἐξέλθῃ τοῦ σχολείου. Εἶναι ἔρχ. ἐξ ἀνάγκης ἐπιπόλαιος ἢ ἐν τοῖς ἡμετέροις, εἴτε κλασσικοῖς εἴτε πραγματολογικοῖς γυμνασίοις, παρεχομένη παιδεία. Ἐχομεν μεγάλὰ προγράμματα. καὶ μικρὰ ἀποτελέσματα. Καὶ εἶναι μικρὰ τὰ ἀποτελέσματα, διότι εἶναι μεγάλα τὰ προγράμματα τῶν σχολείων μας, ὡς λίγαι ὁ γνωστὸς φιλόσοφος καὶ ἐμβροθὴς κλητικὸς κ. Ἰούλιος Σίμων καὶ ὡς δύναται νὰ βεβαιώσῃ πᾶς ὁ γνώσκων τὰ πικρὰ ἀποτελέσματα τῶν εἰς προγράμματα πλουσίαν ἐκπαιδευτηρίων μας. Εἶναι χλεῖση καὶ πικρὰ εἰσωνία τὸ νὰ ὀνομάζωμεν κλασσικὴν παιδείαν τὴν μηχανικὴν ἀποστήθισιν γραμματικῶν τιμῶν καὶ συντακτικῶν κανόνων, λημονομένων πρὶν ἴτι ὁ μαθητὴς ἐγκαταλείψῃ τὸ βιβλίον τοῦ σχολείου, καὶ τὴν οὐχ' ἦττον μηχανικὴν ἐξήγησιν σελίδων τιμῶν ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κειμένου, περισορρομένου συνήθως εἰς λεξικά καὶ ῥητιδία, ὧν ὁ καρπὸς δὲν εἶναι ἄλλος, κατὰ τὸν σοφὸν Κοραῖν, ἢ τὸν τύπος καὶ ἀλαζονεία. Κλασσικὴ παιδεία: κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως, καὶ καρποφόρος σπουδὴ τῶν φυσικῶν ἱστιτημῶν μετὰ τῶν ἀνεκπορέτων ξένων γλωσσῶν εἰσι πράγματα, ἄπικα ἀδύνατον νὰ συνυπάρξωσιν εὐδαίμων: ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ ἐκπαιδευτηρίῳ. Δὲν θέλομεν νὰ ἐνοήσωμεν ὅτι ὀνομαρροσσοῦμα μαθήματα εἰτάγωμεν εἰς τὰ σχολεῖα ἡμῶν, τόσον ἐπιπόλαιος καὶ ἀπέρτους καθιστῶμεν τοὺς διδασκαλομένους. Πολλὰ μαθήματα σημαίνουσι πολλὰν ἀποστήθισιν, καὶ πολλὰ ἀποστήθισις σημαίνει φαρτακισμὸν, ἐπιπόλαιότητα. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ φρονῶ ὅτι διὰ τὰς γυναῖκας πρέπει νὰ ὑπερσχωσῶν ἀκλασσικαὶ σπουδαί, διότι σπουδαίων γυναικῶν ἔχομεν ἀνάγκην, διὰ τῆς τοῦ; ἄνδρος πρέπει εἰς ἀνάγκης νὰ προτιμῶνται αἱ φυσικαὶ ἱστοτήμαι καὶ ἡ σπουδὴ τῶν γλωσσῶν, ἀπρὸ ἀμφοτέρων δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συνυπάρξωσιν. Ἐπιθῶμα νὰ μέθω τίνος γνώμων ἔχει περὶ τούτου ἡ φίλη διαθύουσις τῆς καλῆς Βοσκορηδός.

Ν. Φωτακαυθῆς.

Κατὰ τὴν πᾶσαν ἡμᾶς αἴτιον τῷ ἐπιτάμῳ συγγραμῶν: τῆς ἀποδὲν πραγματίας: διὰ δηλώσωμεν τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην ἐν τῷ μεθεπομ. τῷ φάλλῳ.

Η ΗΜΕΡΑ ΑΡΧΑΙΑΣ ΡΩΜΑΙΑΣ

(Εκ τῶν τοῦ G. ROISSIER Ἀναδηματιῶ)

Ἄλλὰ δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ζητῶσι μακρὰν διασκεδάσας αἱ Ρωμαῖαι, διότι ἐν αὐτῇ τῇ Ρώμῃ ἀπῆλθον τῶν ἡδονῶν, τῶν ὀκίων ἀπλητοῦς ἦτο ἡ κοινωνία κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἄγωνες παντομίαι, θεατρικαὶ παραστάσεις, μονομαχίαι, ταυρομαχίαι, ἵπποδρομίαι καὶ ἀματιοδρομίαι, μεγίστην ἔχον διάδοσιν ἐπὶ Αὐγούστου. Ἔνοετο δὲ ὅτι εἰς τὰ διάφορα ταῦτα θεάματα, εἰς τὴν ὀκίαν τὸ ψεῖδος τοῦ χρόνου ἰδιακνύετο, ἐθροῖσι ἐνέειρον καὶ αἱ γυναῖκες. Κωμικὸς τις συγγραφεὺς καταμύμνεται αὐτῶν ὅτι καταλαμβάνον ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς καλλιτέρας θέσεως καὶ ἐπιβάρουν ὡς τίττιγας· μεταξὺ δὲ τῶν αἰτιῶν, ἅτινα προκάλεσαν τὴν ἀποτυχίαν τῆς Πενθηρίας, αὐτοῖς ὁ Τερέντιος ἀναφέρει καὶ τὴν γυναικεῖαν ἀδολοσχίαν. Ἄλλ' ὁ Αὐγουστιος, ὅστις ἐνίοι ν' ἀποκαταστήσῃ πανταχῶς τὴν τάξιν, ἀπηγορεύει εἰς τὰς φιλοθεάμονας Ρωμαῖας ν' ἀναμιγνύονται μετὰ τῶν ἄλλων θεατῶν, περιώρει δὲ αὐτὰς εἰς τὴν ὑψηλοτέραν στοίαν, ἀναπαύουσαν πρὸς τὸ παρ' ἡμῶν ὑπερφόν τοῦ θεάτρου, ἐνθα ἠδύνατο μὲν νὰ βλέπωσιν, ἀλλ' ὡχί καὶ νὰ βλέπῶνται. Ὅσοι δὲ ἐκ τῶν θεάτων ἐπαθῆσκον νὰ συνδιελθῶσι μετ' ἐκείνων, ἠναγκάζοντο νὰ πράττωσι ταῦτα διὰ συμμάτων, τοῦθ' ὅπου ὁ Ὀβιδίος εὐρίσκει λίαν ἔτοπον. Τὸ αὐστηρὸν τοῦτο μέτρον τοῦ Αὐγουστοῦ μεγάλως ἐστενὸχώρησε καὶ δυσπρόστονον, ὡς ἦτο ἐκόμενον, τὰς ἀρχαίας Ρωμαῖας· πλὴν εὐτυχῶς ταῖς ἔμειναν ἐπὶ τὸ ἱπποδρομίον, ὅπου ἐλευθέρως ἠδύνατο νὰ καταλαμβάνωσιν εὐαὐθιποτε θέσιν ἡθελον καὶ ὅπου ἦσαν ὀραταὶ καὶ προσταὶ εἰς πάντας.

Ἐξ ὧν ὁμοῦ τῶν θεαματικῶν διασκεδάσεων τῆς ἀρχαίας Ρώμης, οἱ δημόσιοι ἄγωνες ἔδωκ ἐπιβλήσαν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν γυναικῶν, τῶν ὁποῶν πολλὰ μετὰ πάθος παρηκολούθουν αὐτοῦς.

Ὅτε μικρὸν μετὰ τὴν ἐποχὴν ἦν περιγράφωμεν, μία τῶν ἐπισημῶν τῆς Ρώμης δεσποινῶν, ἐρασιθεῖσα ἀθλητοῦ τινος, ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς Αἴγυπτον, οὐδέως ἐγκληματικὸν ἐπισημῆθη ὅτι ἐγκατέλειψεν αὐτὴ τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα τῆς, ἀλλὰ γενικὴν ἀπορίαν καὶ ἐκπληξίν ἐνεποίησε τὸ ἄν ἠδυνάθη νὰ στηρῆθῃ τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ ἱπποδρομίου!

Μεταξὺ τῶν ἀγῶν ἀπολαύσεων τοῦ οικογενειακοῦ βίου καὶ τῶν βορυβοδῶν δημοσίων διασκεδάσεων δυνάμει καὶ ἑτερόν τι εἶδος ψυχαγωγίας κατίχον τὸν μέσον ὅρον μεταξὺ τῶν δύο· εἶναι τοῦτο ἢ μετὰ τῶν φίλων ἡδέια ἀναστροφή, ἢ τις ἐν πάσῃ χώρᾳ καὶ ἐποχῇ ἐγένετο πηγὴ πολλῶν ἡδονῶν καὶ ἀπέτελεσε μάλιστα τὸ θίλγητρον τοῦ βίου παρὰ πολλοῖς· ταύτην δὲ ἐν στενωτέρῳ ἢ εὐρυτέρῳ κύκλῳ ἀνευρίσκομεν καὶ ἐν Ρώμῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Αὐγουστοῦ. Δυστυχῶς ἀκριβεῖς πληροφορίαι περὶ τῆς διεξαγωγῆς τῶν φιλικῶν τούτων συναθροίσεων ἐλλείπουσι· τυχαίως δὲ μόνον ἀρνούμεθα μεμονωμένας τινὰς εἰδήσεις παρὰ τινῶν συγγραφέων, εἴτινες ἐν προῶν ποιῶνται μνείαν περὶ τούτων. Ὁ Τάκιτος, ἐπὶ παραδείγματι, ἀναφέρει ὅτι εἰς τὰς συναστροφὰς ταύτας, ὅπου αἱ γυναῖκες ἐλευθέρως ἀναστρέφοντο πρὸς τοὺς ἀνδρας, ποιηταὶ συνήθως ἀνεγίνωσκον τοὺς στίχους των, ἢ φιλοσοφικὰ συζητήσεις διεξήγοντο· ὅτε δὲ ἀνηγγέθη εἰς τὸν θρασίαν ἢ εἰς θάνατον καταδικητοῦ, εὐφρασκετο ὡς ἐν μέσῳ σοφῆς ὁμηγύρευς ἀνδρῶν καὶ γυ-

ναικῶν καὶ μετ' αὐτῶν συνδιελέγετο περὶ τῆς φύσεως τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἀποχωρισμοῦ αὐτῆς ἀπὸ τοῦ σώματος. Ἄλλὰ πῶς εἶδους αἰθουσα ἦσαν αἱ χρησιμεύουσαι πρὸς ὑποδοχὴν τῶν εἰς τὰς συναθροίσεις ταύτας προσερχομένων; Κεὶ τοῦτο ἰσότης δὲν γνωρίζομεν ἀκριβῶς· ἡ ῥωμαϊκὴ οἰκία δὲν εἶχε αἰθούσας ὑποδοχῆς, οἷαι αἱ ἡμέτεραι· τὸ πιθανώτερον δὲ εἶναι ὅτι εἰς ὠρισμένας ὥρας τῆς ἡμέρας ἡ οἰκοδόποινα ἐποθεῖται ἐν τῷ προῶν τὴν μεγαλοκρατῆ ἔδραν, τὴν ἀποκαλιεστικῶς δὲ αὐτὴν προωρασημένην (cathedra feminea). Ἀπὸ τῆς θολοσκοπέως ταύτης ἐνεῖδη διαδρόμου αὐλῆς, μετ' ἧς συνεικονώμενος πάντα τὴ τῆς οἰκίας ὀμοίωματα, ἡ οἰκοδόποινα τῶν χρόνων τῆς Ἀσκλητρίδας καὶ τῆς Κορνηλίας, ἠδύνατο νὰ ἐποθεύη καὶ ἐπιτηρῆ ἐπιμελῶς τὰ ἔργα τῶν δούλων. Ἄλλ' ἡ οἰκοδόποινα τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὐγουστοῦ, ἐποχῆς καθ' ἣν γενικῶς ἐκικρατεῖ ἡ ἠθικὴ ἐκλυσις καὶ παρακμή, δὲν εἶχε τόση σπουδαίως καὶ σοβαρὰς ἀσχολίας· ἐκάθητο ἐκεῖ ἀπλούστατα ὅπως ἀναμεινῆ καὶ ὑποδεχθῆ τοὺς πρὸς ἐπισκέψιν τῆς ἐρχομῆνους, μεταξὺ τῶν ὁποῶν ὑπῆρχον ἀνδρες, ὅσοι καὶ γυναῖκες καὶ μέλιττα μόνον ἐπυθῆσαν ἔχοντας τὰς πρὸς τὰς κυρίας ταύτας ἐπισκέψεις. Ὁ Μαρσιάλ ἀποκαλεῖ τοὺς τοιοῦτους καλλιπιοτάς (petits maîtres) bellus homo) καὶ παρέχει τὴν ἐξῆς λαμπρὴν περιγραφὴν αὐτῶν:

«Ὁ καλλιπιοτής εἶναι ἀνθρωπος ἔχων τὴν ἀμεινὴν διτρομένην εἰς δύο διὰ κανονικωτάτης γραμμῆς, ἀποπνίων παντοῦ ἀρώματα, ὑποτονθορίζων ζῆματα ἰσπανικὰ ἢ αἰγυπτιακὰ καὶ ἐξοικημένους εἰς τὴν ἐρυθρόν καὶ ἀρμονικὴν τῶν βραχιόνων κίνησιν. Ὁ θαμῶν οὗτος τῶν αἰθουσῶν οὐδέως ἐγκαταλείπει τὰς γυναικείας ἔδρας καθ' ὅσον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, εἶχε δὲ πάντοτε νέον τι ὅπως ἀφορηθῆ καὶ γινώσκων διὰ τὰ σκαῖδαλα τῆς Ρώμης, δύνανται ν' ἀναφέρῃ κατ' ὄνομα τὰς γυναῖκας, ὧν ὁ δαίνα ἢ ὁ δαίνα ἐραται· τὰς γυναικείας αἰθούσας εἰς ἃς αὐτὸς ἢ ἐκεῖνος πρῶτῃ καὶ τέλος εἶναι ἱκανὸς ν' ἀπαγγέλλῃ ἐκ στήθους ὅλην τὴν γινεαλογίαν τοῦ Ἰστωῦ Ἰσπίνου.» Ἰδὸν πολυτίμος ἀλλοθῶς πρὸςωπικώτης, τῆς ὁποῖας αἱ ἐπισκέψεις ἀνοπομόνως ἀναμένονται παρὰ τῶν εὐγενῶν τῆς Ρώμης δεσποινῶν.

Καὶ τότε, ὡς καὶ σήμερον, ἡ κυρία πρῆξις τοῦ κοινωνικοῦ βίου ἦταν τὰ γεύματα καὶ ἡ παρὰ τὴν τραπέζαν μετὰ τῶν φίλων συνδιατριβή.

Περὶ τὴν ὕδρην ὥραν τῆς ἡμέρας (τὴν τρίτην περίου μετὰ μεσημβρίαν) αἱ ὑποθέσεις ἐπαρατούντο, τὰ διασκεδῆμα ἐκλείοντο καὶ μετέβαινον πάντες εἰς τὸν λουτρόν· ἦτο τοῦτο σπουδαία καὶ σοβαρὰ ἐνασχολησις, καθότι, ὡς γνωστὸν, τὰ βαλανεῖα περιλαμβάνον ὄχι μόνον τὰ θερμά, χλιαρὰ καὶ ψυχρὰ λουτρά, ἀλλὰ καὶ διεξαμένως πρὸς κολύμβησιν καὶ θερμῶς αἰθούσας πρὸς ἐπίδρῶσιν, καὶ παντὸς εἶδους διασκεδάσεις καὶ γυμνάσια. Τὸ λουτρὸν διεδέχετο τὸ δαίπνον μετὰ τῆς κετάρτης καὶ πέμπτης ἐτπερινῆς ὥρας· τοῦτο δὲ ἦτο ἐν Ρώμῃ ἡ τερπνοτέρα τῆς ἡμέρας ὥρα καὶ, κατὰ τὸν Κικέρωνα, ἐκείνη καθ' ἣν ἀληθῶς συνίχη τις μετὰ τῶν φίλων του, ἀπολαύων τῆς μετ' αὐτὸν κοινωνίας, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα conviviunt, (ἐκ τῆς προθ. cum καὶ τοῦ ῥ. vivere).

Ἀξιοσημειωτὸς ἐνταῦθα εἶναι ἡ λεπτομέρεια τῆς ὀκίας καὶ αἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ποιῶνται μνείαν, ὅτι ὁ Ρωμαῖος ὠδήγη συχνότερα καὶ τὴν οὐζυγὸν του εἰς τὰ συμπόσια, τοῦθ' ὅπου ἦτο ὄλιως ἀγνωστον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι, ὅπου ἡ γυνὴ οὐδέποτε ἢ σπανιώτατα ἐξήρχετο τοῦ γυναικωνίτου, θὰ ἠμυθρία δὲ ἐκ ἐνεφανίζετο εἰς ὁμηγύρην ἀνδρῶν ξένων πρὸς τὴν οἰκογενεαὴν τῆς.

Όταν γυνή προσέρχεται εις τὸ ρωμαϊκὸν δειπνόν, καταλαμβάνει τὴν πρώτην θέσιν ἐν αὐτῷ, εἰ πάντες δὲ προθυμοποιούνται ἵνα τῇ προσέρωσι μυσία; ἐκδουλεύσεις καὶ περιποιησεις, σπυδόντες ὡπως τῇ εὐπρεστῆσιν. Καὶ μόνον μὲν εἰ ἄνδρες συζητοῦσι πραγματευόμενοι σοδορὰ θέματα, μετὰ τῶν γυναικῶν ὅμως διαλέγονται περὶ ἐλαφρῶν ζητημάτων· εἶναι αὕτη ἡ συνήθης παρὰ τοῖς κοινωνικοῖς κύκλοις τῆς ἰποχῆς ἐπιπολαίως διάλεξις, περὶ τῆς ἧποιας καὶ ὁ Σενέκας λέγει ὅτι εὐκολώτατα μεταλλάσσουσα θέμα, συζητεῖ ἐπιπολαίως τὰ πάντα χωρὶς οὐδὲν νὰ ἐξαντλήσῃ.

Κατὰ τὴν ἠθικῶς παρακμαζούσαν ταύτην ἰποχὴν αἱ γυναῖκες δὲν ἦσαν πλέον περιορισμέναι, ὡς ἄλλοτε, εἰς τὰ καθήκοντα τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας· ἤδη εἶχον ἀποκτήσει τὸ προνόμιον νὰ ἐνσχολῶνται εἰς πάντα τὰ ζητήματα ἐξ ἴσου πρὸς τοὺς ἄνδρας· συνεζήτουν δὲ ἐνίοτε πολιτικὰ, συγγέντα δὲ φιλολογικὰ θέματα.

Ὁ Ίουβενάλης περιγράφει εἰκόνα γυναικὸς λογίας (bel-es prit) ἣτις ἔμα ἐλάμβανε θέσιν παρὰ τὴν τράπεζαν ἠρχίζεν ἑμέσως πραγματευομένη τὸ σύνθετον φιλολογικὸν θέμα τῆς, σύγκρισιν μετὰξὺ Ὁμήρου καὶ Βιργιλίου. Πλὴν τοῦτο μὲν ἦτο σπανία περίπτωσις· συνήθως δὲ συνεζήτουν ἐλαφρότερα θέματα, διελέγοντο περὶ τῶν ἀρτι ἐκδοθέντων ἔργων τοῦ Ὀβιδίου, ἢ ἀπήγγελλον τοὺς τελευταίους στίχους τοῦ Προπερκίου.

(Ἐπεται ἐν εἰ.λοσ)

Ἄγλαῖα Πρεβεζιώτου.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ἀημοσία διὰ λέξις

ἐν τῷ Συλλόγῳ Μακροχωρίου δ' Ἀπόστολος Παῦλος
τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1899

(Συνέχεια ἀπὸ ἀριθ. 21 σελ. 169).

ὦ, ἤθελον νὰ ἦμαι ἀμέριμνον παιδίον
εἰς τὰ χλωρὰ βουνά μου ἐν μέσῳ τῶν περασῶν,
εἰς δάσους νὰ πλανώμαι σκιώδεις μεγαλείων,
ἢ εὐθιμὸς νὰ σχίζω τὸ κύμα τὸ γλαυκόν!

Ἡ αἴγλη τῆς πατρὸς ἡμῶν ἀλαζονίας
δὲν δύναται νὰ θάλλῃ τὴν ἀπλαστον ψυχὴν,
ἥτις εἰς τῶν ὀρέων τὰς γούρους ἀκρωρείας
κ' εἰς ἀφρολόστους βράχους ζητεῖ ἀναψυχὴν.

ὦ τύχη! λάβε, λάβε τὰς γαίους μου ὀπίσω
καὶ τὴν χλιδὴν τοῦ πλοῦτου καὶ τίτλους εὐφραγῆς!
εἰς ἀνδραποδῶν χεῖρας, δὲν θέλω νὰ ἱγγίσω!
ἐρκόντων δούλων σημήν μωτῶ ἀπὸ ψυχῆς!...

Φέρε με πάλιν, τύχη, εἰς κορυφὰς τῶν βράχων,
ὅπου λισσοῦσι σπᾶται τὸ κύμα τὸ θρασὺ,
ὅπου μακρὰν θορύβων πυκνῶν πολυτεργῶν
ἢ ἀνθρώπων μου ἤδη διέφρουσε χρυστὴ!...

Ἄν εἶμαι γέρον ἐστὶν πλὴν, φεῦ, γνωρίζω ὅτι
δὲν εἶν' ὁ κόσμος; ὅχι, δὲν εἶναι δι' ἐμὲ!
ὦ, δικαί τὸ μέλλον νὰ κούπτεται εἰς σκάπη;
χρᾶ πολλὰ τοῦ βίου μου μένουσι σπυγμαί;

Κίθον ποτὲ μου, εἶδον ἐν θύειρον ὄρατον
φανταστικῆς εὐθείας εἰς κόσμους εὐάνθετος
Ἄλλοθιαι!... μὲ φέγγος, πρὸς τί, ἀστραπικίον
εἰς ὑπερξεν τοιαύτην μ' ἐξόπνησας εὐθὺς;

ὦ, εἴθε νὰ ἐπέτιον μακρὰν τῶν ἀνθρωπίνων!...
μιτάνθρωπος δὲν εἶμαι, πλὴν φύγω τὴν πληθύν
τὸν ἀφραγῆ θουμῶνα ἐπιθυμῶ ἐκείνον,
ὅδ βικκαλᾶ ὁ ζῶρας, τὸν πόνον τὸν βαθύν!...

Εἴθε πτερὰ νὰ εἶχον ἀγροῆς ὑπολαίδου
καὶ ὡς πετὰ ἐκείνη ὡς ζέφυρος ταχύς,
τὸ θέλωμα νὰ σχίσω τῆς γαλακῆς ἀψίδου
κ' εἰς δάματτα γαλήνης νὰ φθίσω εὐτυχῆς!...

Ὅλα ἢ μακρομῶδες φθισομανα, ὅλη ἡ νοσηρὰ περιπέ-
θεια τῆς εὐστραλίτου ταύτης ἰδιοσυγγρασίας τῆς αὐθορμητῶς
περαιομένης ἐκάστοτε εἰς τὴν ἀληθῆνα καὶ οἰνοὶ ἐντροπώ-
σις ἐν τῇ κικρὶ αὐτῆς καταφαίνεται εἰς τῆς γλαυκίμου ἡδον-
νῆς, μεθ' ἧς βυθίζεται ἐν τῇ ἰδίᾳ τοῦ θανάτου λακτολογουσα
ἐν αὐτῇ; ἐν τῇ διὰ τῆς φαντασίας ἐπεξεργασίᾳ καὶ λυρίζουσα
τὰ ζῆφια τῆς κάλλη μετ' ἀφροῦς εὐφραγῆς θηλοῦσης τὴν διὰ
τῆς καρδίης οἰκιοκαλοῦν τῆς οὐσίας τοῦ πράγματος.

Ὅτως ἡ Βύρων μετὰ δακρυμυγῶν τινος στοργῆς ἀκινδάλ-
μέτισσι τὴν ἐλιγισκὴν ἰδέαν καὶ οἰνοὶ ἀπεθίωσε τὸν θάνατον.

Πῶσων ἐν τῷ βίῳ διττὴν νοσταλγίαν, νοσταλγίαν πρὸς
τὴν καλλίεργον καὶ σὺσκιον αὐτοῦ πατρίδα Σκωτίαν καὶ
νοσταλγίαν πρὸς τὸ παρελθὸν αὐτοῦ, ὅπερ ἐν αὐτῇ ἐξελκθῆ
ἀίψοτε δυστυχῆς παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς βλοσυρᾶς ἐκείνης μη-
τρὸς, ἀλλὰ καὶ ἀίψοτε προσφιλεῖς ἀπορυσταλλούμενον ἐν τῇ
βωμαντικῇ φαντασίᾳ του, ἐξιδανικεύων δὲ πᾶσαν ἑαυτοῦ ἠθι-
κῆ ἐξέλιξεν, συνεκινετώθη γεννάως πρὸς τὰ ἐνδότερα βῆθη τοῦ
ἠθικῶν του ἐγὼ ἕως πάντοτε ἀπομείνας πρὸς τὸν ἐξω κόσμον.

Ἄλλὰ μέσοι τῆς σιωπῆς ταύτης πρὸς τὴν ἀίψανον ἐρή-
μωσιν τῆσως ἢ μονήρης καὶ σιννορῶ; αὕτη ψυχὴ ζωηρὸν ζή-
ποσι ἠθικὴν τὸν ἀνιθῆρα πάτης εἰδικῆς στοργῆς καὶ εἰς
τοὺς τρυφεροῦς τῆς φίλης πατρὸς ἐξεζήτησε πάντοτε τὴν πα-
ρακινθῆσαν τῶν βραυκλῶν αὐτῆς; Ὀλίψων.

Ὅχι ὀλίγα δὲ τῶν γλαυκίμων αὐτοῦ λυριζμάτων ἀφίρω-
σεν εἰς αὐτὴν. κ—Πρὸς τί, λέγει, ν' ἀπαιτίζω ἐπὶ τῆς γῆς
κᾶν ἢ ραιδῶς νεότες μακρὰν ἑμοῦ πλέον τάνωι τὰς πτέρυγας;
εἰ μὲν μὲν πάλιν μερὶς εὐδαιμονίας ἐν τῇ ζωῇ ἂν ἡ φιλία
οὐδὲν μ' ἔγκατέλειπεν εἶπε.

Συνεπῶς πρὸς τὸν διαγοαρῆντα χαρακτηρησμένον τοῦ ποιητοῦ
ὅποτις ἔρχ ἢ ἀντίληψις ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων; ὅπαται ἄρα αἱ
φιλοσοφικαὶ του βλέψεις ἐπὶ τοῦ βίου καὶ αἱ ἐπὶ τοῦ θανάτου
βλέψεις του;

Ἦξαι ποιητὸς καὶ ἰδίᾳ ὁ Βύρων θεωρεῖ τὸν βίον καὶ τὸν κό-
σμον ἐνδύειν καὶ ἐνδοκρεῖ ἀνὰ τὰ ὄψη κινῆσει ὡς ἀερονάουτος
ἀπὸ τοῦ νερελοπλανῶν ἀερονάουτος του. Κατὰ τὰς γοργὰς δὲ
καὶ ἑξείας, ἂς ἐπ' αὐτοῦ ἴπται οὕτω βλέψαι, λαμβάνει συγ-
κεντρονικᾶς, οὕτως εἶπεῖν, ἀπύψαι αὐτοῦ, ἢ ἀνάλοσις τῶν ὀ-
ποιῶν ἀπεθαίνει κατόπιν ἢ δικινῆς καλλιτεχνικῆς ἀσχολίας
τῆς ἀεινώως δρώσης φαντασίας του. Ἄλλ' ἢ ἐπὶ τῶν γυνῶν

θεωρία του κραταίου τούτου της φαντασίας κερωνχούτου πρός τὸ μέλαν πάντοτε καὶ ζοφερόν ἔχομένη ὑπὸ τῆς ἰδιοσυγκρασίας του, κερύουεν αὐτὸν εἰς ἀπισσιοπροσόνην (pessimisme) καθάρην καὶ συγγάνει δυστυχῶς αὐτόχρομα ἀρνησθεῖον.

Ἡ ἀμειλίχτος δὲ αὐτῆ ἀπισσιοπροσόνη τοῦ βραμῶδου κοιδου πρώτη ἀφειτηρίαν ἔχει, κατὰ τὴν ἀσθενή μου γῶμην τὴν ἀγρίην μιλῶντολλαν καὶ τὴν φυγόμειτρον πρὸς ἠθικὴν ἀπομόνωσιν τάσιν, εἰς ἣν τον ἔρριφα παιδιόθεν ὁ ἔκρουθος οἰκογενειακός βίος του.

Ἐάν εἶναι ἀληθές, ὅτι τὴν θρησκείαν κατὰ τὴν πρωτίστην ἔτι τοῦ βίου αὐγὴν διδάτκει ἡ μήτηρ καὶ δὴ οὐχὶ τόσον διὰ τῶν χαλιῶν ὅσον διὰ τῆς καρδίας, οὐχὶ τόσον προφύρουσα διδάκτριας, τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅσον ἐνέχουσα καὶ φέρουσα Αὐτόν, τρόπον τινά, ἐν ἐαυτῇ εἰς τὰ βῆθη τῆς ἀκείρου στοργῆς τῆς, ἥς Ἐκεῖνος μόνος εἶναι τὸ εὐρύτατον μέτρον καὶ τὸ ἀπώτατον ὄριον, ἐάν δ' ἄρ' ἑτέρου ἀληθές ἐπίσης τυγχάνει ὅτι πῖσας μὲν τὰς θεμελιώδεις ἠθικὰς βάσεις, ἴδια δὲ τὴν θρησκείαν, ἔνα κατέχη τις στερρῶς καὶ ἀδιστασίμως ἐν τῷ βίῳ ἀνάγκη ἀπὸ τῶν ἀπαλωτάτων αὐτοῦ ἀρχῶν ν' ἀποκτήσῃ καὶ ὀνομαί νὰ ἰγυαντοισθῇ δὲ αὐτῶν, λίαν εὐνοήτως ἐρηκνεύεται τότε ὅτι καὶ πάλιν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐστὶν ἡ πρώτη καὶ βασικωτάτη ἀφειτηρία τῆς θρησκουτικῆς ἀπιστίας τοῦ βόμωτος. Ἄλλ' ἡ ποιητικὴ ψυχὴ ὁσονδήποτε καὶ ἀρνησθεῖον ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἰδεῶν παρασυρομένη ὑπὸ τῆς ἰλιγγιώδους ταύτης κεράπλανήσιως τῆς φαντασίας, οὐχ ἥτιον φύσει κα ἀθορομητῶς τείνει φείποτε πρὸς τὸ Ἀληθές. Ὅσα γνησία κέρη τοῦ πρώτου, δὲν δύναται βεβαίως ν' ἀπασθῇ αἰωνίως τὸ σκότος. Ἐκζητοῦσα δ' ἰσχυρῶς ἐν τῷ βίῳ τὸ Καλόν, ὅπερ τολμῶ νὰ ὀνομάσω τὸ ἄνθος τῆς ἀρμονίας τοῦ Ἀληθοῦς καὶ τοῦ Ἀγαθοῦ, λεληθότως συμπαραπτόσσει καὶ τὰ δύο ταῦτα, καὶ στρέφουσα ἄνωγας τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀκουσίως ἐαυτῆς ἀναγκάζεται νὰ διδῆ καὶ ἀναγνωρίσῃ ἔκει τὸν Θεόν, τὴν ὑπερτάτην Ἀλήθειαν.

Ὅθεν ἡ ἀμειλίχτος αὐτῆ τῶν νοερῶν τοῦ βόμωτος ἐφθελμῶν ὡς νοσογόνον μὲν αἰτιον ἔχουσα τὰς ἐντυπώσεις τῆς νεκρωτάτης αὐτοῦ αὐγῆς, ὑποταρμένη δὲ πάντοτε ἐν τῷ βίῳ του ὑπὸ τῆς ἐν τῇ φαντασίῳ σφοδρῆς συγκρούσιως ἀντιθέτων βιωτικῶν ἀντιλήψεων καὶ ἰδεῶν, οὐχὶ σπανίως διαλύεται ὑπὸ τῆς ὑπερτάτης ἀκτίως καὶ τότε ἡ Μοῦσα του διὰ χρυσῆς ἀγγέλου λόγος γονυπετῆς ἀναμολογᾷ τὸ μέγα Ἰδεῶδες τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ εἰς ἐπήκουον τῆς ἀνθρωπότητος.
(Ἐπειτα συνέγεια)

ΚΛΑΪ' Ἡ ΚΑΡΔΙΑ

Πρὶν ἠορανοθῆ ἡ ἀνοῖξις τοῦ βίου ἡ γλυκιά
Καὶ τάνθη τῆς νεότητος πρὶν ἔτι ἔρηρανθῶσι,
Ὅλοταν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἐκλίπῃ ἡ εὐδοία,
Καὶ ἂν ἀκόμ' οἱ ὀφθαλμοὶ τὸ δάκρυ συγκροτῶσι,
Κλαί' ἡ καρδιά!...

Ὅταν ἐπέλθῃ πρόωρος, σκαυὰ μελαγχολία,
Πλὴν ἡ ἀπόμην τῆς ζωῆς τὸ ὄναρ περιρυσίη,
Ὅταν ἀνώσιθ σιωπῇ νεκρώσιμος, βαθεῖα,
Καὶ τῶ ἡμῖα εἰς τὰ χεῖλη μῖα δὴ πινεὶς σιγίση,
Κλαί' ἡ καρδιά!...

Ὅλοταν πλάξῃ τὴν ψυχὴν ὀδύνῃ ἀπαισία
Καὶ στρέφῃς βλέμμα νοσταλοῦν πρὸς τοῦρανοῦ τὸ δῶμα
Ἄν σε ῥάπισθ συμφορὰ θανάσιμος, βαρεῖα,
Ὅταν ὁ γέλως νεκρωθῆ πλὴν δὲν δακοῖθ ἡ ἄμια,
Κλαί' ἡ καρδιά!...

Πέραν

Ἀχιλλεύς Ταβουλάρης.

ΚΡΙΝΟΝ ΕΝ ΧΙΟΝΙ

(Ἀεθῆγμα λαπωνικόν)

Γ'

Ἡ διάσωσις

(Συνέγεια ὑπ' ἀριθ. 21 α.λ. 471)

Ἐν τῷ μεταξύ πενήκοντα περίπου ῥίνοι καταπτοῦθῆντες ἐκ τῆς ἰμρανίσσεως τῶν θηρίων ἀποσπάσθισαν τῆς ἀγέλης καὶ ἀποπλανήθισαν πρὸς βορρᾶν καταδιωκόμενοι ὑπὸ τῶν λύκων. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι τῆς συνοδείας ἀνέλαθον ν' ἀνεύρωσι τοὺς ἀποπλανηθέντας τεράνθους, ὁ δὲ Γρη μόνος νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀκοήθεις ἄρπηγας, θέλων ἄλλως τι νὰ ἐπιδικήσῃ καὶ προηγουμένης ἐκ μέρους του ἐπιθέσει καὶ μέλισσα τὴν ἀπωλιαν τοῦ ὀρκοσιτέρου καὶ προσφιλεστέρου τεράνθου του. Δι' ἐνὸς μόνου τεραστίου ἄλλοτῶς εὐρέθη εἰς τὴν κορυφὴν ὄψωματος, ὅθεν διέκρινεν εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν ἐν τῷ μέσῳ πεθιάθου φαιόχρον λύκον, τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀγέλης, ὅστις σὺλλασθὼν ἐνα τῶν ῥίνων ἐκτρέφει ἤδη ἐκμυζῶν τὸ θερῶν αἶμα τοῦ θύματος.

— Ὅϊ ἴθις τῶρα, ἄρπει! εἶπεν ὁ Γρη.

Μετὰ πέντε λεπτά κατὰ τὰ ὅποια ὅτι μὲν ἀνερχοῦντο γονοσκεπῆς λορτίκους, ὅτι δὲ κατήρχετο παροδομῶν μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα ἐπικινδύνους κλιτῆς, εὐρέθη ἀντιμέτωπος τοῦ θηρίου, τὸ ὅποιν ἠτομαζέτο ἤδη νὰ ἐπιτίθῃ κατ' αὐτοῦ, ὅτε ὁ Γρη μὲ ἀτρεκαλίαν ταχύτητα ἀποσπάσας τὴν μάχικραν ἐβύθησιν κίτην εἰς τὸν ὄμον τοῦ λύκου.

Νέα πάλιν καταδίωξις καὶ νέος ἀγὼν ἤρχισε τότε μετὰ τῶν δύο ἐξ ἰσου ἰσχυρῶν ἀντιπέλων. Καὶ ὁ μὲν λύκος πληγωθείς ἔτρεχεν ἐπτοκόμενος πρὸς τὰ ἑμπερῶς, ἀλλὰ ὁ ἀνδρείος ἀντίπαλός του τὸν ἐφθισε καὶ πάλιν καὶ μὲ ὀλίγα ἔτι κτηπῆματα τῆς μάχικρας τὸν ἴστυειν ἀπὸ τῆς ζωῆς εἰς τὴν θάνατον.

Τὴν ἐπαύριον λίαν πρῶτ ὁ Γρη εὐχρηστικόμενος διὰ τὸ κατῆρωμά του καὶ φέρων ἐπ' ὤμων τὸ χιμοσταγῆς ἔτι δέγμα τοῦ φονευσθέντος λύκου, ἐπανήρχετο εἰς τὴν καλύβην, ὅπου τὸ ἐπίκουον τῆς ἡμέρας ἠσυχάθη ἡσυχρῶς εἰς τὴν μαχρικρῶν, καθ' ὅτι ἐν Ἀκρωτῆ οἱ ἄνδρες μόνου — κατὰ περᾶδῶν ὀσίσταμα γυναικῆς χειρὸς τῆς ζωῆς, φείσεται, — ἀρχολοῦνται εἰς τὴν αἰμακὴν ταύτην τίτην.

Τῇ ἐπύκρῳν τοῦ κατὰ τῶν λύκων θηρίου τοῦ Γρη, ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ οἱ ὀπῆρῆται του διαταρροπίσθησαν ἐκ τῶς πύγου, εἰς διάφορον ἕκαστος διεθῶνσιν πρὸς ἀναζήτησιν τῶν κεράπλανηθέντων τεράνθων. Παρὶ τὸ ἰσπερᾶς δὲ ἀπομακρυνθείς πρὸς τῆς κερτακῆς τοῦ Ἀχιλλεὺς, εἰσηλθε πρὸς ἀνάγκασιν εἰς τὴν καλύβην συγγενῆς τινος. Παρὰ τούτων ἔλαθεν ὅτι οἱ ῥίνοι, τοὺς ὁποῖους ἐνόμειν ἀπολιτήστας, διαφυγόντες τὴν κατῆ

διώξιν των λύκων, περιφέροντο εκεί πέρα· ούτω δὲ καθησυχάσας περὶ τῆς τύχης των, περὶταίνε τὴν ἐπίσκεψίν του ἐφ' ἱκανὴν ὥραν συνδιαλεγόμενος φαιδρῶς μετὰ τῶν συγγενῶν του, οἵτινες συνηθροαζόμενοι περὶ τὴν ἰστίαν, ἐζήτουν νὰ μάθωσι παρ' αὐτοῦ, ὡς εὐρισκαμένου εἰς εὐρύτερον κύκλον σχέσεων, νέας εἰδήσεις ἐκ τοῦ λοιποῦ κόσμου καθότι εἰς τὴν ὑπὸ τῶν πάγων καὶ τῶν χιόνων ἀποκεκλεισμένην ἐκείνην γῆν τῆς γῆς, ὅπου οὐδὲμία ἀπήχουσι φάνει τῆς πυρετώδους τῶν ἄλλων χωρῶν κινήσεως, οἱ κάτωκοι ἀπλήστως πάντοτε συλλέγουσι πᾶν νέον, εἰ δὲ ξίνοι, οἱ τυχόν ἐκεῖθεν διερχόμενα, γίνονται παρ' αὐτῶν δεκτοὶ μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων συμπαθείας, διότι εἶναι κομιστὰι εἰδήσεων ἐξ ἀγκώστου εἰς αὐτοὺς κόσμου.

Ἡ νύξ εἶχεν ἴση ἱκανῶς προχωρήσει, — ἦτο δὲ ἡ νύξ τῆς πικραμονῆς τῶν Χριστουγέννων, — ὅτε ὁ Λαδζὲ ἀποχιρατῆσας τοὺς καλοὺς συγγενεῖς του, ἀνεχώρησε προτιθέμενος νὰ ἐκπύληθῃ τὴν ἰπαύριον ὅπως παραλάβῃ τοὺς ἀνευρεθέντας βένους του. Μετὰ τινῶν ὥρων πορεύαν ὁδηγούμενος ὑπὸ τῶν δύο εὐνοουμένων κυνῶν του, ὅτινες τὴν συνώδεον, ἐφθασαν εἰς τὴν ὄχθην χειμάρρου, ἐκίον ἀραεῶς τὸν ὄπιστον ματαίως, ὡς εἰδομεν, ἐξηρεύθησαν ὀλίγον μετὰ ταῦτα οἱ ὑπὸ τῆς τοῦ ἱμπούρου Λαίνδ ἀναζητούντες τὸ ἀπολεσθὲν βρέφος.

Ἐκεῖ ὁ Λαδζὲ ὑπὸ τῶν ὀλκῶν τῶν κυνῶν του εἰδοκοιθῆ περὶ τῆς προσεγγίσεως λύκων, διέκρινε δὲ καὶ τὰς σκιὰς αὐτῶν ἐν μέσῳ τῶν χιόνων· ἀλλὰ πρὶν ἢ προφθῆναι ν' ἀπομακρυνθῆ, τὰ δύο ἀγαπητὰ του ζῶα ἐγένοντο λεία τῶν θηρίων. Βαθίως τεθλιμμένος διὰ τὸ σκιδέν, ἔμειναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀκίνητος κατὰ τὴν ὄχθην τοῦ χειμάρρου, ὅτε ἀίφνης ἐνόμισαν ὅτι ἤκουσε κλαυθμηρισμοὺς βρέφους. Ἡ ἀσθενὴς καὶ θρηνηθῆς αὐτὴ φωνὴ ἐν μέσῳ τῆς ἐρημίας ἐκείνης, ἦν καθόστα ἐπιτρομευτέραι, τόσον φόβον καὶ κατὰπληξιν τῶ ἐνέπνευσεν, ὥστε ἐπεθύμησε κατ' ἀρχὰς νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν· ἀλλ' ὅτε ἀνέκτισέ πως τὴν ἡμερίαν του, τὸν ἀνχαίτησεν ἡ σκέψις ὅτι ἐκεῖτόν τι ὅπως εὐρίσκειτο ἐκεῖ ἐν μέσῳ τῶν πάγων ἐγκαταλειμμένον ἄπερ ὠφίλει ἀντὶ παντός νὰ περισυλλέξῃ καὶ περιθάψῃ.

— Ὡ! ἂν εἶχον ἐγὼ τέκνον! ἐσκέφθη.

Ἐν τῷ μεταξὺ νέα θρηνηθῆς κλαυθμηρισμοὶ ἠκούσθησαν, καὶ ὁ φιλόθρως Λάπων κύβας τότε, ἀπὸ τοῦ ὤψωματος ὅπου εὐρίσκειτο παρετήρησεν ἐπὶ τῆς ὄχθης ἀντικείμενόν τι ἀπροσδιόριστον σχήματος, μεταξὺ δύο πελωρίων ὄγκων πάγου συνεσπυγμένον.

Ῥίψας σχοινίον, ὅπερ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ἀπὸ τῆς πύργου μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας ν' ἀνασφῆρὴ πρὸς ἑαυτὸν τὸ ἀντικείμενον ἐκείνο, καὶ τότε ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν τῶν ἀστέρων πῶς διέκρινε πολυτελεῖς λίκνον, περιελάνθον θελατικὸν ἀρτιγέννητον βρέφος, ἐπὶ τῶν βαθύων παρειῶν τοῦ ὁποίου δύο δάκρυα ἀποκρυσταλλωθέντα ἐκ τοῦ φύχου, ἔλαμπον ὡς μαργαρίται δρόσου.

Ὁ Λαδζὲ ἐνηγκαλίσθη τὸ βρέφος, καὶ μυρίας τῶ ἐπιδαψίλευε θωκείας ἵνα τὸ καθησυχῆσῃ· ἀλλὰ σκεπθεὶς ὅτι τὸ μικρὸν ἐγκαταλειμμένον εἶχεν ἴσως ἀνάγκην ταχείας βοήθειας, ἤρχισε προσκαλὼν εἰς βοήθειαν δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων του. Ἄλλ' οὐδεὶς ἀνταπεκρίνετο εἰς τὰς φωνὰς του, καίτοι ἡ ἡὸς ἐρωτύλιζεν ἦδη δι' ὄχρας λάμπους τὰς ὑπὸ χιόνων κεκαλυμμένας ἀπέρους καὶ ἐρήμους ἐκτάσεις. Ὅθεν μὴ βλάπων ἕτερον μέσον διασώσεως, ἐσφιγξέ τὴν κοιλίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ ὑπὸ τῆς μακρῆς ῥάβδου του βοηθούμενος ἤρχισε παγοδρομῶν μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος.

Θὰ ἐφθάνεν ἀρὰ γε ἐγκαίρως εἰς τὴν κατοικίαν του ὅπως μῶσῃ τὸ δυστυχὲς μικρὸν;

Μετ' ὀλίγον ἔνα· ἔτι μᾶλλον διευκολύνει τὴν πορείαν, κατέ-

θῃκεν ἐπὶ τῆς χιόνος τὸ πολύτιμον βρέφος καὶ γωνιατῆσας ἔκοψε τοὺς συνάχοντας τὸ κάλυμμα τοῦ λίκνου διαμοῦς, μετὰ πολλῆς δὲ προσοχῆς καὶ ἐπιτηδεύτητος ἐξήγαγε τὸ βρέφος ἀπὸ τῶν ἐκ εἰσύρας καλυμμάτων του καὶ τὸ ἰσόθιαν θερμὸν ἐτι μεταξὺ τῶν ἰπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ παχέων δερμάτων. Οὕτω δὲ καὶ τὸ μικρὸν θὰ προσφυλάσσεται ἀπὸ τοῦ φύχου καὶ αὐτὸς ἐλευθέρως εἰς τὰς κινήσεις του θὰ ἰσάδιζε ταχύτερον.

Ὅτε ἠθάνετο ἐξαντλουμένης τὰς δυνάμεις του, ὅτε ὁ ἰδρῶς ἔρρε κατὰ σταγόνας ἀπὸ τῆς κόμης του, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν:

— Ἐκν ἀργοκορήτω, τὸ μικρὸν δύναται ν' ἀποθάνῃ ἐκ πείνης, καὶ θὰ πταίω ἐγώ... ἐγὼ θὰ πταίω!

Καὶ ἰδιπλασιαζέε τότε τὰς δυνάμεις του καὶ μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος διέτρεχε ὄρη, λόφους καὶ κοιλάδας· ἦτο δὲ αὐτοῦ τῆς ὄχθης ἐκείνης Λάπων, διότι ἠθάνετο τὸ τρυφερὸν πλάσμα ζῶν καὶ κινούμενον ἐπὶ τοῦ στήθους του.

(Ἔπιται συνέχεια)

Ἄγλαϊα Πρεβεζιώτου.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ πῶς ἐπικαλλῶνται αἱ βδέλλαι

Πάντες βεβαίως γνωρίζομεν τοὺς ὑδροθίους καὶ αἱμοφίλους τοῦτους σκόληκας, οἵτινες προσβαλλόμενοι (ἐπικολλωμένοι) τῶ σώματι ὀρθῶς λίαν εὐεργετικῶς ἀνακουφίζοντες ἅμα δὲ καὶ ἀπολυτροῦντες πολλοὺς πολλὰχῶς ταλαιπωρουμένους. Αἱ βδέλλαι στενωτέραι κατ' ἀμφότερα τὰ ἄκρα, ὧν τὸ μᾶλλον στενωδέον τελεῖ τὴν κεφαλὴν, ἐπίπεδοι τὴν κοιλίαν καὶ προέχουσαι τὴν ῥαχιν συστέλλονται καὶ ἐκτείνονται. Διαιτροῦνται ἐν ὑαλίνοις κελύκοις ἀγγείων φέρουσι καθαρὸν πηγαῖον ὕδωρ, ὅπερ τὸν μὲν χειμῶνα ἀλλάσσει ἐκάστην τρίτην ἡμέραν, τὸ δὲ θέρος καθ' ἐκαστὴν ἐπιθεμένου καὶ ὀλίγου σακχάρου. Προσβάλλονται δ' αἱ βδέλλαι ἐπὶ φλεγμονῶν τοῦ δέρματος καὶ τοῦ ὑποκειμένου κυτταρώδους ἰστοῦ, ἀλλ' εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, καθόσον ἄλλως τὰ δῆγματα τῶν ἐρεθίζονται, ἐπιτείνουσι τὴν προὔπαρχουσαν φλεγμονήν, ἢ ἐπὶ ὑπεραιμιῶν καὶ φλεγμονῶν κατὰ βάθος κειμένων ὄργάνων ὅπότε καὶ δεῖν νὰ προσβάλλωνται ἵνα ὑπάρχει κοινῶνα ἀγγείων μεταξὺ τοῦ δέρματος καὶ τοῦ φλεγμαίνοντος κατὰ βάθος ὄργάνου.

Πρὶν ἢ προσβῆναι ἐπικολλήσῃ τις τὰς βδέλλας ὀφείλει νὰ λάβῃ προφυλάξεις τινὰς ἵνα μὴ καλιθῶθῃ ἡ κλίνα ὑπὸ τοῦ αἵματος· πρὸς τοῦτο ἀφοῦ λάβῃ συνδόνην καὶ πτύξῃ ταύτην εἰς ὀκτώ πτυχὰς κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μήκους, ὑποβάλλει τὸ ἄκρον ταύτης ὑπὸ τὸ μέρος ἵνα θάλοις προσβληθῇ αἱ βδέλλαι τὸ δὲ πλεονάζον μέρος τῆς συνδόνος περιελεύσει περὶ ἑαυτὴν ἵνα ὅσον δὲ ἡ ὑπὸ τὸν ἀρωστον μοῖρα τῆς συνδόνος χρέται ὑπὸ τοῦ αἵματος καὶ πρὶν ἔτι ποτισθῇ αὕτη ἔλκει καὶ συνελίσσει τὸ χρισθὲν μέρος ἐξελίσσων ἵσων μοῖραν ἐκ τοῦ εἰληγματος τῆς σταγῆς συνδόνος· ὅταν δὲ οὕτω ἐξαντληθῇ αὕτη ἀντικαθίσταται δι' ἑτέρας διατιθεμένης κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Αἱ βδέλλαι δάκνουσιν εὐκολώτερον ἔκν πρὶν ἢ προσβληθῶσιν εἰς τὸν προσδιορισθέντα τόπον τοῦ σώματος· μέινωσιν ἐπὶ τινε καιρῶν ἐξω τοῦ ὕδατος ἔντος λίαν καθαροῦ ὕδατος. Ὁ τόπος, εἰς ὃν μέλλουσι νὰ προσβληθῶσι πρέπει νὰ καθαρίζηται μετὰ προσοχῆς, ἔκν μέλλουσι εἶχε πρότερον τῆθ κατ' αὐτὸν ἀλοιφῇ ἢ κατὰπλάσμα καὶ νὰ ξυρίζωνται αἱ τυχόν ὑπάρχουσαι κατ' αὐτὸν τρίχες. Ἐκν πρόκειται νὰ προσβληθῶσι πολλαὶ βδέλλαι,

εις χώραν ενθα δύναται να εφαρμοσθῆ σικύα (δεντούζα) ἢ μικρὸν ποτήριον πρὸς ευκολωτέραν καὶ ταχύτεραν προσβολήν, αἱ βδέλλαι θλιβι πίνονται ἐντός τοῦ ποτηρίου ἢ τῆς σικύας, ἥτις ἀναστρέφεται ἐπὶ τοῦ τόπου ενθα πρόκειται να προσβληθῶσιν αἱ βδέλλαι καὶ ἀρπάζεται ἐκεῖ ἔω; οὐ αὐταὶ δὲ ζῶσι καταβλη- λομένης προσοχῆς ὅπως τὰ χεῖλη τῆς σικύας ἢ τοῦ ποτηρίου ὦσι καλῶς ἐφαρμοσμένα ἐπὶ τοῦ σώματος (να μὴ ὑπερμετρώ- νων τούτων ἐκφύγῃσιν αἱ βδέλλαι). Ἐν δὲ ὡ; ἐκ τῆς χώρας, εἰς ἣν προσβάλλονται ἢ δι' ἄλλον τινα λόγον ὁ τρόπος οὗτος δὴν ἦναι ἐπιτελεῖται καὶ ὄχι να προσβληθῶσιν αὐταὶ μία πρὸς μίαν συλλαμβάνεται τότε ἐκίστη διὰ καθαριστοῦ ὄθονου ἀπὸ τοῦ παχύτερου αὐτῶν ἀκρου, τῆς οὐρᾶς, καὶ προσάγεται διὰ τοῦ λεπτοτέρου εἰς τὸ μέρος, ὅπου πρέπει να προσβληθῆ καὶ τηρεῖται ἐκεῖ ἔως ἂν δάξῃ, τοῦ ὅπου γίνεται γνωστὸν εἰς αἰσθημάτων ὀδύνης ἢν αἰσθάνεται ὁ ἄρρωστος καὶ κετόσιν ἐκ- μύκῃσιν; καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ βδέλλα ἡσυχάζουσα ἐκτρίνεται καὶ παρουσιάζει κατὰ τὸ σῶμα αὐτῆς κινετοειδῆ κίνησιν. Διευ- κολύνεται ἡ δὴ τις τῶν βδελῶν ἐπιθροχόμενου τοῦ τόπου τῆς προσβολῆς διὰ γάλακτος, διαλύσεως σακχάρου ἢ καὶ αἵματος. Ἐπι δὲ πολλὰς ἀπλῆ ἀνάτρεψις τοῦ δέματος διὰ τῶν δὲ- κτύλων συμφοροῦσα ἐκ' αὐτοῦ πολὺ αἶμα ἐπιταχύνει τὴν προ- σκόλλησιν τῶν ἀποτυχόντων δὲ πάντων τούτων ἀλλασσομαι τὰς βδέλλας— θέλοντες να ἐπιταχύνωμεν τὴν τῶν βδελῶν ἀπόπτωσιν ἐπιβροχόμεν τὸ μέρος διὰ διαλύσεως ἁλατος ἢ καὶ ἐπιπύσσου κόνιν νικοτιανῆς. Ἐν δὲ καὶ διὰ τούτων μὴ ἀποπέση ἡ βδέλλα διασπόμεν αὐτὴν ἐν τῷ μίσῳ διὰ ψαλιδί- ου. Ὁ βίαιος ἰκνύσμενος αὐτῶν διὰ τῶν δακτύλων ἢ ἡ διὰ τοῦ ὄνυχου ἀπόσπασις τῶν ἐπιφέρει αἰμορραγίαν ἢ φλεγμονὴν ἐν τῷ δέματι. Ἐνα δὲ καὶ μετὰ τὴν τῶν βδελῶν ἀπόπτωσιν κρατείνωμεν τὴν ροὴν τοῦ αἵματος, ἐπιθέτομεν θερμὰ κατα- κλάσματα. Πολλὰς ἐκ τῶν δηγημάτων τῶν βδελῶν ἐπιέρ- χεται αἰμορραγία, ἢν καταπύσσομεν διὰ ψυχροῦ ὕδατος ἢ ἐπι- πύσσου κόνιν στυπτηρίας ἢ δρακοντείου αἵματος ἢ καὶ κροσφοῦντες ἀέρα ἐπὶ τῶν δηγημάτων διὰ τοῦ στόματος ἢ μῶν ἠπίως, ὅπως θρομβοῦται τὸ αἶμα. Ἐν δὲ καὶ διὰ τού- των μὴ καταπύσση, ἐπικαλύπτομεν τὸ μέρος διὰ μοτοῦ δια- βροχῆ ἐν διαλύσει ὑπερχλωροῦχοιο σιδήρου ἢ κωνηράζομεν τὰ δῆγματα διὰ νιτρικοῦ ἄργύρου. Ἐκίστη δύνατον να ἐλεσθῆ- σωσι βδέλλαι εἰς τὸν στόμαχον ἢ καὶ να εἰσδύσωσι οἰκ τοῦ δακτύλου εἰς τὸν ὄρθον, ὅπου ὄντως εἶναι σοβαρὸν καὶ κινδύ- νωδες προσποτίζομεν τότε εὐθὺς τὸν παθόντα διάλυσιν μαγει- ρικοῦ ἁλατος ἢ ἰχθυόμεν τοιαύτην εἰς τὸ ἀπυθυσμένον.

N. I. Φερμάνογλους ἱατρός.

ΔΕΣΜΙΑΔΕΣ ΙΩΝ

Τὰ μεγάλα πνεύματα, μεγάλα εἰς ἅλα, εἶναι μεγάλα καὶ εἰς τὰς ἀμικρότητας καὶ ἐκλείψεις τῶν.

Ἐν τῷ βίῳ ὑπάρχουσιν ἀληθεῖς ἀδάμαντες, οἵτινες ἐν τῇ ἀφαιρείῳ τῶν ἐκλαμβάνονται ὡς ὕλοι καὶ τανάπαλιον, ὕλοι ἐκλαμβάνονται ὡς ἀδάμαντες ἀκαταίως. Ἀλλοίμονον δὲ

εἰς ἐκείνον ὅστις, περιφρονῶν τοὺς πρώτους, τοὺς ἀληθεῖς, εἰς αὐτῶν τῶν ψευδῶν ἀδάμαντων ἀπαρτίσῃ τὴν δίνουσαν τῶν γί- λων του.

Ἄγγελος Ταβουλάρης.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἰθὺλλος.—Ἡ θεία τοῦ Καρόλου— Λαυρεντία.

Ὅποια θεμελίδια, ὅποια ἀληθῆς ἰθὺκὴ χαρὰ καταλαμβάνει τὴν κερδίαν ἐπὶ τῇ θέῳ τῶν ἀλλοπαλλήλων ἐπιτυχῶν καὶ θριάμβων τοῦ ἀρίστου Ἑλληνικοῦ θέατρος τοῦ κατακλινοῦτος ἐπί τῶν πρῶτων αἰώνων! Ἰδίῳ διεθνεῖ τὴν ἰθὺκὴν ἡμῶν κερ- δίαν ὁ ἐξαιρετικὸς θριάμβος, ὃν κατήγαγε πρῶτος κερδακτὴν ὁ ἔξοχος ὄντως ἠθοποιὸς ἡμῶν κ. Διονύσιος Ταβουλάρης, ἐκ τῆ Ἰθὺλλου ἀπὸς ἐπὶ κατασκευῆς ἱράμιλλας τῶν μεγάλων εὐ- ρωπαϊκῶν καλλιτεχνῶν, τοῦ ὅπου ἄλλως τε ἀπὸ πολλοῦ ἀνω- μολόγησι περὶ αὐτοῦ στήμα; ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος. Ὅποια χαρὰ να ἰδῆ ἡ πόλις ἡμῶν τὸν διακρεπῆ Ἑλληνα καλλιτέχνην ἀφῶως συναγωνιζόμενον, ἐξισούμενον καὶ δὴ υπερβαίνοντα κα- τὰ τινὰς στιγμὰς τοῦς δύο μεγάλους καὶ παγκοσμίου τῆν φη- μὴν εὐρωπαϊκοῦ συναδέλφου του, οἵτινες ἐκτε προ αὐτοῦ ὑ- πεδύθησαν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σακνῆς τὸ αὐτὸ στήμα, κατὰ τὴν γενικὴν γνώμην.

Καὶ ὅποιαν παρηγορίαν καὶ γλυκὴ τὸ θέαμα τῆς ἀπειργα- πτοῦ ἐκτίθησας καὶ ἀτοργῆς, ἢν τὸ ὁμογενὲς δημοσίον ἀδέρ- φητον παρέχει πρὸς τὸν ὁμογενῆ θέασον, ὃν φαίνεται προ- βλεπόν μεθ' ὑπερχρῆμας τιμῆς; τὴν νοησοῦσθη τὴν καλλι- σθησίαν καὶ τὸν ἰθὺσμόν αὐτοῦ. Ὅτως οὐκ μόνον κατὰ τὴν ἐσπέρην τοῦ Ἰθὺλλου τὸ θέατρον ἦτο ἀσπρακτικῶς ὑπέκλειον καὶ πλειότερον τῶν παριστακίμων ἔσαν ἀπελθόντες δι' Ἰλ- λειψίν θέσεως, ἀλλὰ καθ' ἐκίστην ἐσπέρην τὸ θέατρον εἶ- ναι πλῆρες θεατῶν ἀνευρηκόμενων. Τερπιστικῆ ὑπῆρξεν ἐκ- τέλεισις τῆς θείας τοῦ Καρόλου, λεπτῆς καὶ κερψῆς; κω- μῳδίας τοῦ ἄγγλου Thomas Branton. Ἰδίως ἡ ψευδοθεία τοῦ Καρόλου ἦτο ὁ κ. Παντολιῶν Ρούσος, ὁ Σίρ Σπέιτιγγ, ἦτο ὁ κ. Ἄνδρῆς Φιλίππιδης ἐφάνθησαν ἡμῖν ἐξαιρετικῶς.

Ὅχι ἦτοον πάντες ἐπίτευγον ὡς πάντοτε καθ' ὅτι ὁ θέασον ἡμῶν διακρίνεται διὰ τὴν ἐπιλεκτικὸν ἰεανότητι ἐνὸς ἐκίστου τῶν μελῶν αὐτοῦ ἀποτελοῦντων τέλειον συγκρότημα. Ἐτερος θριάμβος ὑπῆρξεν ἡ Λαυρεντία, λαμπρὸν κοινωνικὸν δράμα τοῦ Ταρκί ἐκ τοῦ μυηστακίματος Martyre τοῦ D' Ennery, ἐν τῷ ὅπου κερκετὸς τοῦ ἀνάσσοντος ἀληθῶς; τῆς σακνῆς κ. Δ. Ταβουλάρη, ἀπὸς ἐπὶ ἰθὺκῆς αἰ κ. κ. Χερικλῆτα Ταβουλάρη, Ἑλληνικῆ Ρούσου, Σακράγδα Βεράνη, καὶ ὁ Δις Ἄγγελικῆ Βερβερέγου, ὡς καὶ ὁ κ. Σπυρίδων Ταβουλάρης ἐ- πιδείξε ἀπὸς ἐπὶ τὸ ἐκτίκτου λεπτότητος; καὶ καλλιθηρσίας σακνικὸν αὐτοῦ τάλαντον. Ἐν τέλει διερανεύσεται τὴν εὐχὴν μεγάλης μελῆς τοῦ δημοσίου, συνστάμεν τῷ θέασω τερχειν τὴν ἐπανάλησιν τοῦ Ἰθὺλλου, ὅπως ἀπὸς ἐπὶ ἡ κοινωνία ἡ- μῶν θαυμάσῃ τὸν περιφανῆ ἡμῶν ἐκίτηρειον τερχειν κ. Διονύσιον Ταβουλάρην ὡς καὶ τοὺς συμπαριστακτοῦτας οὐτῶ ὑπερεπὶς καλλιτέχνας με.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ο κομήτης. "Ας αναβλέψωμεν λοιπόν τὸν φόβον τοῦ ἀκαριαίου θανάτου μετὰ δεκάδας ἐτῶν, ὅτε πάλιν θὰ διέλθῃ ἐφ' ἡμᾶς ὁ πολυθρόνητος κομήτης, περὶ τοῦ ὅποιου τόσα ἀπίστω προείπεν ἡ κατέμηντις Φάλλυπ, ὁ Κάλυας αὐτὸς τῆς ἀστρονόμιας, ὅστις πάντοτε ἱσοφειὰ προεικονίζεται! "Ας τὸν ἀναβλέψωμεν, διότι ὁ ταχὺς καὶ χροσώτερος αὐτὸς παροδῆται τῶν ὕψων οὐδὲ κατεδίχθη νὰ μᾶς ἐγγίσῃ ἐν τῇ ὑπερφάνῳ ὑπὲρ ἡμᾶς τροχῶ του. Κατ' ἐμὲ, λυποῦμαι διὰ τὴν ἀναβολὴν ταύτην, διότι θάνατος ὑπὸ βροχῶν ἀστέρων καὶ ἐν τῇ μέσῳ τῶν πλανητῶν χρυσοῦ φωτός θὰ ἴσῃ πολεμικώτατος θάνατος!

Ἡ λήξις τῶν ἐν Μικασυλίᾳ ἐορτῶν. Ἡδὴ ἡ Γενική ἀπέθισε τὸ κύπελλον αὐτῆς τὸ πολυθρόνητον, ὑπερ' ἐπιμικρὸν ἐπερῆν κρατούσα ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν ἱστορικῶν ἀναμνήσεων, ὡς καὶ ὁ ἐλεγκτὸς αὐτῆς Πρωτὶς τὸν κλάδον τῆς ἑλαιοῦς, ὃν κατέθηκε πρὸ ποδῶν τῆς. Ἀμφοτέρω δὲ ὁμοῦ ἐκμύθησαν πάλιν ὑπὸ τὴν νεφελοῦ πείλον τῆς αἰωνιότητος, ὅπως ἀρπύνησαν αὐτοὺς πρὸς στιγμὴν ἢ βοή τῶν πανηγύρεων καὶ θεοῦδων ἐν τῇ πόλει, ἧτι; ἰδρῶν ἐπὶ τῶν παναρχαίων τύμβων των.

Εἰρήνη εἰς τὸν ὕπνον των! . . . εἰρήνη δὲ καὶ χαρὰ ἐς βασιλεύῃ ἰσχύει εἰς τὸ παλιωκίαντον γαλλικὸν ἔστυ, ὅπου ἴδρυσαν Ἕλληνας, ὅπου συναντήθησαν καὶ συνεχωνεύθησαν ὁ Ἕλληνας καὶ ὁ Γαλάτης, τὰ δύο ταῦτα κεντρικὰ στοιχεῖα τοῦ Ἑλληνολατινικοῦ πολιτισμοῦ, τὸ μὲν ἐν τῇ ἀρχαϊότητι, τὸ δὲ ἐν τῷ νεωτέρῳ χρόνῳ!

Λαϊκὸν θέατρον ἐν Ἡεένῃ. Ὁ γνωστὸς φιλόσοφος ἐκατομμυριούχος κ. Κρούπ, συγγενὴς τοῦ συναινοῦ του ὀπλοποιῦ κατόπιν πολλῶν εὐργειῶν πρὸς τὸν λαὸν τῆς Ἡεένης, ἰδρυσεν ἐσχάτως δι' ἰδίας δαπάνης λαϊκὸν θέατρον χάριν τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Τὰ ἐγκαίνια τοῦ κοινωφελοῦς ἰδρύματος ἐτελέσθησαν μεγαλοπρεπέστατα ἐν εἰδῇ ἰθικῆς ἐορτῆς κατὰ

τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοῦτος μηνὸς ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τῆς Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίτικου Ἰωσήφ.

Ἀεροκίνητον ἀερόπτερον. Τὸ αὐτοκίνητον ἀερόπτερον, ἐφεύρεσις τοῦ κομήτου Ζεπελίν ἐν Ἑλβετίᾳ, συνετελέσθη καὶ πρὸς ἐξῆς θὰ δοκιμασθῇ ὑπ' αὐτοῦ ὑπερῶν τῆς λίμνης τῆς Κωνσταντίας. Ἐχει μῆκος 150 μέτρων καὶ ἀντοχὴν βάρους 1930 χιλιῶν. Διενεῖ δὲ 10 μέτρα καθ' ἑβδομάδα καὶ δύναται νὰ αἰωρηθῇ ἐν τῷ αἰέρι ἐβδομάδα ὁλόκληρον. Ὡς τῆτος δοκιμῆς, ἐξελέγησαν ὑπὸ τοῦ ἐφευρέτου τὰ ὑπὸ τὴν λίμνην ἀερία στρώματα ὅπως ἐν περὶπτώσει πτώσει τοῦ ἀεροστάτου, ἐμπέσῃ εἰς τὸ ὕδωρ, ὅπου μόνον τῆς ψυχρολογίας τοῦ κίνδυνου θὰ διέτρεχῃ. Ἐπάρχει σχεδὸν εἰπεῖν βεβαίως περὶ πρακτικῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐφευρέματος.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἐρχόμενος γαλλισμός.

Νεαρὸς συγγραφεὺς πρὸς δεσποινίδα.

- Mademoiselle, μ' ἐθαύσατε; (μετάρσις τοῦ M' avr-vous!) ;
- Ὅχι; ἀκόμη, καίτοι ἠολογοῦμαι; εἶθε γὰρ δόξασμα!!!

Ἡ γυναίκα ἐχεμυθεῖ.

- Μεταξὺ δύο κίρων, αἰτίως μόλις ἐγνωρίσθησαν ἐν τῷ τροχῶδῳ.
- Ἀγαπή, εἶθε ἐχεμυθεῖ;
- Ὁ, μὴ ἀμειβάλλεαι, φιλέτη.
- Ὅστε δύναμαι νὰ σοῦ εἰπω ὅλα τὰ μυστικὰ τῶν γειτόνων μου;
- Ὁ, βεβαίως, μείνατε ἡσυχῆ. Ὅλα εἰς ὡς ἐγώ θὰ τὰ εἶπω εἶναί ἐχεμυθεῖ ὅσον κ' ἐγώ.

Καθηγητὴς ἀκλωματοῦχος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἀσιῆς διδάσκει εἰς πολλὰ ἔτη ἐν τῆς ἀνωτέρας ἐκπαιδευτικῆς ὄλῳν πνεῖ ὅτι διδάσκει κατ' οἶκον καὶ περ' ἀκοινοῦν τὴν Ἑλληνικὴν, Λατικὴν καὶ Γερμανικὴν γλώσσαν καὶ φιλολογίαν. Παύτως πληροφροῖται περ' ἡμῶν καὶ ἐν τῷ βιβλιόπωλει κ. κ. Μαρκοπούλου καὶ Κατ' ἡ Ἰωάννου. (Γαλατῶ Μαχμομέτ, ἀρ. 19).

Ἑλλάς: ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς καταχωροῦμεν ἐπιστολικὸν φάκελλον ΤΥΠΟΙΣ Γ. Δ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ, ΓΑΛΑΤΑ ΚΟΥΡΣΟΥΜ-ΧΑΝ ΑΡ. 3.

ΕΠΙΦΥΛΙΣ

ΜΟΝΗ ΕΝ Τῷ ΚΟΣΜῷ ΝΟΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΝ

Ι Νῶς ἀγωνίας.

Κατὰ τὸ 1815 ἀνὰ τὴ στίμας πάντων ἐφάρτε ἐν Λονδίῳ τὸ ὄμα νισοῦ πνεὺς μουσικῶ, τὴ δεικνὸν πρῶτον εἶτα τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἀγοντος. Ἐλέγετο ὅτι ἀρίτετος ἐκ Σαλτσβουργοῦ, ὅτι ἡ πόλις αὐτῆ δὲν ἦτο ἡ πατρίς του καὶ ὅτι θαυμαστικῶς ἐγέμετο τὴν βίβλιν του. Ταῦτα μόνον περὶ αὐτοῦ ἴσαν γνωστὰ μυστήριον τὴν βίβν αὐτοῦ ἐκάλυπτε, μετὰ ὅλας δὲ τῶν περιέργων τὰς προσπάθειας, ἀδύνατος ἀπεθῆ ἡ τῶν σκοτεινῶν τούτων σημείων διαφώτισις. Μετὰ μακρῆς περὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἐρεῖνας πινῆς διεπίσταντο ὅτι κατὰ τὴ ἰδέωμα τῆς φωνῆς του ἐφαίνετο γεννηθεῖς ἐν Σαξωνίᾳ. Ἄλλω δὲ τοῦ ὄρηλοῦ ἀναστήματός του, ἐκ τῆς χάριτος τοῦ βηματισμοῦ του καὶ ἐκ τῆς περὶ τοῦ πρῶτου ποιῆς τῆς εὐγενείας, διαβλεποντο ὅτι τὸ ταπεινὸν ὄμμα του ἔταρον ὑπέκρυπτε καὶ ὅτι ὁ πτωχὸς τοῦ Βερολίνου μουσικῆς ἐκ μεγάλου τῆς Γερμανικῆς κατήγετο οἴκου. Ἄλλοι πάλιν προείδον ἐπὶ περαιτέρω, διακρινόμενα ὅτι οὗτος ἦτο οὐκ ἐγγενοῦς, τοῦ βασιλέως Βαΐμας, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πρὸς τὴν μουσικὴν πύκτον του κατέλειπε τὴν εἰσγενέειαν καὶ ἐπέδθη εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς ὀραίας ταύτης τέχνης καὶ ὅτι ἐνεκα τούτου ἠναγκάσθη ν' ἀποκρίπτη τὴν ἀδελφῆς ὄνομα τῷ.

Τὰ ἀφελήματα ταῦτα, ἀληθῆ ἢ ψευδῆ, ἀδιάρρον, συμγείροντα τὸ ἄκαριον καὶ τὴν γενικὴν περιεργίαν, συντίθενται εἰς τὴν καρῶσαν τῆς

τέχνης του ὡς καλλιτέχνου. Μυθολογία εἰς ταῦτα προέχων ὁ περὶς μουσικός, μὴ φαίνοντις ὅτι ἐπικυροῖ τὰς διαδόσεις ἀλλ' οὐτε καὶ ὅτι διαφύεται αὐτὰς, δις μόνον τῆς ἰδρυτικῆς εἰρήνετος. ἀπέρχεται δὲ ὅλον τὸν καιρὸν τοῦ πύλων τὴν προσφιλεῖ αὐτοῦ βίβλιν του.

Ἐν τῇ μάλλιν ἀπικνέτῳ συνκίεσι τοῦ Βερολίνου εἶχε μισθῶσαι εἰσπῆμα, ὅπου μόνον τῶς μαθητῆς του ἐδέχτο μὴ συναινοῦν ἀλλαχῶς νὰ παραδῶσιν μαθήματα.

Ὁ τρόπος αὐτῆ τοῦ ζῆν, ἀπευθῆς διὰ πάντα ἄλλω, τῷ ἦτο ἀρεστέος, σύμφωνα; ἄλλως τε πρὸς τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ. Ἐμπασθῆς τῆς τέχνης αὐτοῦ ἔργων, μὲν ὀμοιωτικῶν πύρων τῆς προσφιλοῦς αὐτοῦ μουσικῆς, μὲν μίαν ἀναβλέπων ἄλλω εὐτυχίαν, παραδίδοτο ἀπαισιόδοτος, ὅπως εἰπὴν, εἰς τὸν μονότονον αὐτὸν βίον. Τῇ πρώτῃ ἡμερῇ τῆς ἐγείρου, ἐλάμβανε τὴν βαρβῆτον ἀνὰ χεῖρας καὶ ἐπαίετο μὲχρι ἐσπῆρας. Ἄλλὰ καὶ τὴν ἰσπῆραν ἀχάμη, μετὰ τὸ δεῖπνον, κατέφευγεν εἰς παρακείμενον εἶδος καὶ ἐκεῖ, μόνος, συντροπὸν ἔχων τὰς ἰμπουσίας του, αὐτεργατικῶς διέχευε συμφωνίας, πλήρεις γοητικῆς καὶ γλυκύτητος.

Καθ' ἑκάστην ἐπίσημ ἑσπῆραν ὀραία λευκὴ χεῖρ ἤνοιγεν ελαφρῶς παραθῶρον καίμενον πρὸς τὸν κῆρον καὶ εἰσεδῆς κῆρ με ἑρωτύλους ὀφθαλμοῦς προσέβλεπεν ἀκρωμένῳ ἐν ἐκστάσει τῶν ἡρῶων καὶ θελητικῶς ἐκνεῖων στροφῶν.

Ἐσπῆραν τινὰ πομπῆατι, κατὰ τὸν σύνθεσι, ἐν τῷ κῆρῳ, ὅτι αἰφῶν τῷ ἔργῳ ἐπὶ πρῶτον πὶ ἀπεσῶσθ ἐν σκευῇ ἐκ τοῦ γειτόνικοῦ παραθῶρου. Ἰσοπνευθῆς ὅτι κατετακτοῦται, ἐπινακωμένη οἴκῳ. Τὴν ἐπαύριον ἀκλωματικῆς τῆν εἰς τὸ ἔλεος ἀφουσαν δεινροστογίαν μετῆθ δόπου πάντοτε ἐκλῆτο καὶ ἴσχετο πύλων. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ελαφρῶς ὀμοῦς ἔκκετο μὲχρι; αὐτοῦ τῶν τῶν καὶ φαίνεται αὐτοῦ ὅτι τὸ παρῆθρον ἐκίετο τοῦ κῆρου ἡνωμένο. Ἠγάθη περὶ τοῦ δισχεματικῶν.

(Ἐπιστὰ συνέμει)

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Εν τῇ πρώτῃ εἰσῶσι γρ. 50.
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
ἐν τῇ ξένη φράγ. χρ. 15

Ἐξάμηνοι τὰ ἡμίση.

Αἱ συνδρομαὶ προπλη-
ρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει
φερούση τὴν ὑπογραφήν
καὶ σφραγίδα
τῆς Διευθύνσεως.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται
ἀπὸ 7ης ἀπριλίου
ἐκάστου ἔτους.

Τὸ εὐλλογὸν τιμᾶται
παράδωκ 50.

Ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατῆ, Κουρσοῦμ-Χάν
ἀριθ. 3

Ἡᾶσα αἰτήσεις δέον ν' ἀ-
πευθύνηται πρὸς τὴν
Διεύθυνσιν.

Πᾶν πρὸς δημοσίευσιν,
ἀποστελλόμενον χειρό-
γραφ. δὲν ἐπιστρέφεται.

Πᾶν ἀνυπόγραφον δι-
μοσίευμα περὶ τὸν ἡ ἔμμε-
τρον, πρωτότυπον ἢ με-
ταπεφρασμένον, ἀνήκει
τῇ Διεύθυνσει.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

Τῆς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΥΥΠΟΑΗΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Διευθύντρια ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
Βοηθὸς Διευθύντης ΔΑΧΙΛΑΒΡΣ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ

Τῷ ἐγγράφῳτι 5 συνδρομητὰς δωρεῖται ἡ λογιὴ συνλογῆ τῆς Διευθύντριας ἐπὶ πρῶταις Πηγήσει.

Τῷ ἐγγράφῳτι 10 περιέχεται ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ δωρεὰν ἐκὶ ἐν ἔτος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Αἱ θεωρίαι τοῦ ὕλισμου καὶ ἡ «Βοσπορίς» (ἀπάντησις τῷ κ. Ἀλφραβίτῳ) — Ἡ ἡμέρα ἀρχαίας Ρωμῆας (ὑπὸ Ἀγλαφᾶς Πρεβεζιώτου). — Ψυχολογικὰ στοιχεῖα τοῦ Βύρμονος. — Παρθένος μήτηρ, διήγημα (ὑπὸ Λατίνης Σαίθ). — Στὴ θάλασσα, ποίησις (ὑπὸ Ἀχιλλέως Ταβουλάρη). — Ἑλληνικὸν θέατρον. — Ἀνά τὸν κόσμον. — Οἰκιακὰ, Πρακτικὰ συμβουλή. — Ἐπιστολικὸς ψάκκαλος. — Ἐπιφυλλίς: Μόνι ἐν τῷ κόσμῳ.

«Ὁ πᾶσι πᾶσι τὰς ἡμέρας
σταῖς θεοῖσις ἀγαταματῶν,
ἡδίσταρ σοφισίαι».
Εὐρ. ἡρ. Ναιν Σε 673 - 5

ΑΙ ΘΕΩΡΙΑΙ ΤΟΥ ΥΛΙΣΜΟΥ

ΚΑΙ Η «ΒΟΣΠΟΡΙΣ»

(ἀπάντησις τῷ κ. Ἀλφραβίτῳ)

Προῆλθεν ἤδη ἐπέκεινα τῆς διμηθείας ἀρ' ὅτου εἶδομεν ἐν Σαββατικῷ τινὲ φύλλῳ τῆς Νέας Ἐφημερίδος πραγματείας μακράν ἐν εἶδει κυρίου ἀθροῦ, περὶ τὰ τέλη τῆς ὁποίας ἐβέγετο ἡ Βοσπορίς ὡς ὑποστηρίζεται δθηναίρχικος ὕλισμος διὰ τῆς ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 18 φυλλαδίῳ αὐτῆς ἀναγραφείσης ὑπ' ἐμοῦ τετραστέλου συνεντεύξεως μετὰ τοῦ κ. Πλάτωνος Δρακούλη. Ἀλλὰ καθ' ὅλον τὸν μακρὸν τοῦτον χρόνον, ἀρ' ἐνός μὲν ἀνωμαλίας τινὲς ἐκτάκτως παρουσιασθεῖσαι πρὸ τινος ἐξ ἀτυγνώστου ὑπαεισθητοῦ τοῦ τῶς διεκπεριωτοῦ, ἀρ' ἐτέρου δὲ ἀθρογραφήρα σπουδαιοτέρα πως καὶ ἐπικαιροῦ ἐκώλυταν. ἡμᾶς τοῦ ν' ἀπαντήσωμεν ἐγκαιρώτερον εἰς τὸ ὑμέτερον ἀθροῦν, κύριε, ἐρ' ὡ καὶ ζητῶ συγγνώμην, μὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ παρατείνω σιγήν, ἢν θὰ ἠδύνασθε ἴσως νὰ παρεξηγήσητε ὡς οὐχὶ κολακευτικὴν ὡς πρὸς τὴν σπουδαιοφάνειαν τῶν ὑπ' ἡμῶν γραφέντων.

Καὶ τὴν μὲν σπουδαιοφάνειαν αὐτῶν καὶ τοῦ θέματος, ἐφ' οὗ περιστρέφονται οὐδόπως ἀμφισβητῶ δι: ὅμως ὑμεῖς δὲν τα ἐγράψατε σπουδαίων, τοῦτο δύναμαι νὰ ἰσχυρισθῶ καὶ ν' ἀποδείξω ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων.

Πρὸς ἀνασκευὴν τῆς ὑπ' οὐδενός ποτε ἄλλου ἐκφρασίσης ἰδέας ὅτι ἡ Βοσπορίς θὰ ἠδύνατο ποτε νὰ γείνη ὀρθον ὕλιστικῶν θεωριῶν, δὲν εἶναι ἀνάγκη, κύριε, νὰ προταγῆ ἡδῶ ὡς ἀνεκτίρητον ἀπολογίαν τὸν ὄλον ἀχρὶς ἄρκος βραχύτερον μὲν ἀλλὰ χαρακτηρηστικὸν αὐτῆς βίον, ὅπως διαγωγῆς καὶ ἀκαταμαχῆως προφανῆς τοῖς πᾶσι πρόκειται.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶπω καὶ τοῦτω ἰδῶ, ὅτι ἡ νεοσις ἐπὶ Βοσπορίς, καίτοι ἀθλητῆς κατ' ἐντύτην ὑπὸ τὴν ἐπιχειρηματικὴν αὐτῆς ἐπιφάν, ἀθλητῆς καὶ ὡς ἐκ τοῦ φύλου εἰς τὸ ἀνήκει, ἀθλητῆς καὶ ὡς ἐκ τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν, ὑρ' αἱ ἐγενήθη καὶ ἐξελίσσεται, ἀθλητῆς καὶ ὡς ἐκ τοῦ μεγέθους τῶν προσκομιμάτων αὐτῶν, πρὸς ἃ ἔχει ν' ἀγωνισθῆ καὶ παλιότη, εἰς ἐν καὶ μόνον κατεράνη φείποτε ἰσχυρὰ: ἐν τῷ ἐνθύματῳ αὐτῆς ὑπὲρ παντός ὠρεῖον καὶ ὑψηλοῦ, ὑπὲρ παντός θεορλοῦς καὶ δόξου, εἰς ἐν καὶ μόνον κτεδείχθη ἐσσεῖσταθερά ἐν τῇ ἀπορίσει αὐτῆς ὅπως διὰ μυρίων μόχθων καὶ θυσιῶν μέχρι θανάτου ἐμμεῖνη στερεὰ ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν πατρῶν ἀγῶνι, ὅς τις ἀνήκει εἰς πάντα ἄνθρωπον, ὅπως μηδέποτε γενῆ αὐ τοῦ ῥίψαστις, ὅπως μηδέποτε αὐτὸν ἀποσειση ὡς τὸ δένδρον ἀποσειεῖ τὰ φύλλα αὐτοῦ καὶ ἡ κομψὴ κυρία τῶν ἀνθουσῶν τὸ ἀδρόπλεκτον ἐπώμιόν της!

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ παραπέμψῃ ἡμᾶς ἐνταῦθα, κύριε, εἰς τὴν σειράν τῶν κυρίων ἀθροῦν της ἐν πρὸς ἐν, ἀτενα, εἴτε τὸ γυναικῆρον, εἴτε τὸ ἐκπαιδευτικόν, εἴτε οἰονδήποτε ἄλλο πραγματευόμενα ζήτημα, οὐδεμίαν μὲν κέχτυται ἀξίαν ἢ ἀρετῆν, ἀλλ' αὐτὴν τὴν ἐκίτην αὐτῶν ἰδιότητά.

δύναται να προσαγάγεισι θαρραλέως δι' αείποτε ως προς χαλαρόν δριν άτενύουσι εις σημειον εν, εις ανώτερόν τε ιδεώδες, επερ μακράν, λίαν μακράν τής ύλεαρσάντης έγμε τό κέντρον του. Τοῦτο θά ήτο μακρηγορία περτητή, διότι λίαν καταρανή είσι ταῦτα προς πάντα αναγνώστην έμ-βριθώς και μελετητικώς εγκύφανα.

‘Αλλ’ ουδέ θά έχη την τόλμην ή γράφουσα, κύριε, να υπομνήση ύμιν άλλα πρότερα έργα της, εν εις μετά της άκραφειστοτάτης ζέσεως και δή μετά τινος άκρότητος ύπερη μύνητο των αυτών αρχών, ούτως, ώςτι τινές ίσως έψιζαν αὐτήνως ύπεράγαν ιδεολόγον, ως ύλύφρονα όμως ουδέις ουδέποτε! ‘Αλλ’ αν τις ίνα πεισθή περι τούτου θά άπήτει να ίδη αὐτήν επί τού άμδωνος κηρύττουσαν τήν Δόγον του Θεού ως αι εν Αμερικη άμάρυλα αὐτης ίερεϊς, άπαντα δι' άκριβώς εκ προκλυητού προς τόν άμδωνα σεβασμού, ουδέποτε επ’ αὐτού θ’ ανέλθη.

‘Αλλ’ ως εκ τούτων εξαγάγεται ήθικώς ουδόλιως ύφραίνεται ή κατ’ αὐτης εκτοξευθείσα κατηγορία, ήτις, — προς τιμήν του διατυπώσαντος αὐτήν επαναλαμβάνομεν, — φαίνεται δι' έν έγράφη σπουδαιώς.

‘Αλλως πως να εξηγητωμεν τό δι' ή γράφων παρατηρεϊ μέν τό λεχθέν εκει ύπό του κ. Δρακούλη κατό κορυφοφάγον του ανθρώπου επιμαρτυρεϊ την εκ του πιθήκου καταγωγήν αὐτου· διότι ανααντίρρητος βεβαίως ή θεωρία της εξέλιξεως· δέν παρατηρεϊ δέ παραδοξώς πως τας ήμέρας επομένως φράταις, τας ύφ’ ήμων λεχθείσας. — Αλλά τό δαρβινικόν τοῦτο δόγμα δέν ισχύει, νομίζω, ν’ αναίρεση την ύπαρξιν της θεότητος, τόν ήθιόν νομον και τας νοεράς αληθείας, ως, παραγράφοντες αὐτό, διατείνονται οι ύλισται.

— Βεβαίως όχι! τό δόγμα του Darving ουδόλιως άναιρει την θρησκείαν κατ’ αρχήν, τόν παρεξηγησαν δέ οικειρώς οι ύπαδοί του· τοῦτο δ’ έπαθον πάντοτε σχεδόν όλοι οι ήγέται των μεγάλων φιλοσοφικων συστημάτων και αυτών των θρησκείων. Αθήνας και ο Χριστός δέν παρεξηγήθη; κ.λ. π. λεχθέντα ύπό του κ. Δρακούλη.

‘Εκ των τελευταίων δέ παλιν τούτων έπεται δι' ουδ’ επιστημονικώς έχει ύπόστασιν τινα ή διατυπωθείσα καθ’ ήμων ιδέα.

Και λοιπόν ένταῦθα εν τή προμετωπίδι της άνασκευής του πράγματος υπ’ την ούσιαστικην αὐτου έποιεν, ειρήσθω, στεντορείως εις επήκοον πάντων των αληθών και ουχι κατ’ άφάντασίαν ως έγω καθ’ ύμας ύλιστών δι' ο Δάρβιν, ο εύγενής τό ήθος και αληθώς ένάρετος ούτος σοφός, του όπικού αὐτου επ’ ωφελεία έαυτων παραποιουσι τά δόγματα ούδαμου, άπολύτως ούδαμου των θεωριών αὐτου άνιρει τας θρησκευτικας αληθείας, την ύπαρξιν του Θεού, τόν Ηθικόν νόμον και την ύπευθυνικων πράξεων, άτινα άκριβώς και κυρίως, αλλά προς κέντρα λακτιζοντας, ζητοῦσι να καταρρίψωσιν οι ύλισται!...

Ειρήσθω στεντορείως εις επήκοον των ύλιστών, δι' την εκδοσιν του πολυκρότου συγγράμματός του ο μέγας φυσιοδότης άνέβηκεν επί 20 όλα έτη, τό μέν περιβάλλον διαρκώς περι αὐτης της επιστημονικης ύποστάσεως των

θεωριών αὐτου (τούθ επερ ο ίδιος λέγει) — τό δέ και ύποπτεῶν αὐτας άκριβώς τας παρερμηνείας, ως αι ύλισται θά ήδύναντο να στηρίζωσιν επί των ίσχυρισμών αὐτου.

Διότι ύλισμός, κύριε, καθ’ όλους τούς αιώνας ύπάρξεν, άποτέλεσμα ών επ’ ενός μέν της έριμερύτου κτηνωδίας του (σαρκοτραφούς!...) ανθρώπου αρ’ έτέρου δέ της παρεξηγήσεως κωνδηποτε μειονομένων αρχών παντός φιλοσοφικου συστήματος· προχειρότατον δέ τούτου παραδειγμαί μοι επέρχεται αὐτοστιγμαί ο ‘Επίκουρος και ή επικύρειος φιλοσοφία. Μόνον λοιπόν επιπολαϊκά τινες νεανίσκoi, θέλοντες να παρασχωσιν εκουτός μετά την επάνοδον εκ Παρισίων ως πολώνας (ή Πόθωνας), εωτέρας σοφίας και της άναπτύξεως της λακκιπατρούσης τας σκαιάς προλήψεις εις άμαθές και χάτλον δημόσιον, δύναται και τολμώσι να ισχυρίζωσιν πλέον δι' ο Δάρβινγ ύπάρξεν ή πρώτη άρετηρία του δηλιν κατ’ αὐτούς, ίσιστήμονος ύλισμού!

Ειρήσθω εις επήκοον τούτων πάντων δι' είτε τά δόγματα της εξέλιξεως; ειςιν αληθή είτε ου, είτε εκ αυτάρου και βαθμηδόν παρήχθη ο πρώτος άνθρωπος είτε δόσωμος και σαρκώδης; εξήλθε των άύλων χειρών του Δημιουργού; είτε άτρικαί ήμέραι είτε γεωλογική περίοδος ύπάρξεν τά εξ άλλεπάλληλα σταδία της Δημιουργίας, τά όπλα πάντα συγγεί εν εκουτῷ και σιρωάζει εις τά ανεξερεύνητα βύθη του προκωνίου, ο συμβολισμός της θρησκείας, αλλά πάντοτε παρμύλλήτως, ουδέποτε δέ αντιθέτως προς τας σχετικας της επιστήμης παραδοχάς, ουδέν όμως εν πῶσι τούτοις μάς λέγει δι' τοιοῦτα οι οι είμεθα νῦν δυνάμεθα να ώμεν κακοί άτιμωρητεί, δι' μάς επιτρέπεται να ζώμεν χάριν του κορσεμού μόνον των ύλικών ήμων παλῶν, δι' δυνάμεθα να καταπνίξωμεν εις ήμιν τας ήθικας εξελίξεις, την στοργήν, τό βανικόν, την συνειδησιν, δι' ψυχή άύλος εν ήμιν δέν οικει, και μάθος είναι ή άθανασία αὐτης, ως και ο καταλογισμός των άθρωπίνων πράξεων, δι' μάθος και ψεύδος τέλος είναι αὐτή ή ύπαρξιν του υπεράτατου όντος, και δι' είτε κύνταρον, είτε κόκκος γής είτε σταγών ύγρου κατ’ αρχήν τό σύμπαν ήδύνηθη να γεννηθῆ αὐτομάτως!...

Ειρήσθη εις επήκοον αὐτων, των τολμών των να δεχθῶσι την ήλιθιον και γελοίαν όμως αρχήν της αὐτομάτου γενέσεως δι' και αν επί στιγμην παραδεχθῶμεν της εξέλιξεως τό δόγμα (τούθ’ επερ όμως πράττομεν ήμεϊς μέν πάντοτε μετ’ επιφυλάξεως, αὐτοί δέ πάντοτε άνεπιφυλάκτως,) άλλ’ αρ’ έτέρου δέν ισχύει τοῦτο να φθίση εκει, όπου πάντοτε οῦτοι ζητοῦσι να κατκλήξωσι, τουτέστιν εις την άνεργειν της Θεϊας Πρόνοίας.

Διότι τί άλλο ή αληθή και λογικωτάτην εξέλιξιν, τούτέστιν αὐτόχημα περιεσοκωμένην Πρόνοιαν δρώσαν επί ταις αρχαϊς προδιαγεγραμμένω τινος συστήματος νόμων φυσικων διαδόμενον εν τή δλη φορά της Δημιουργίας βαινούτης άκριβώς συνωδά προς την ‘Επιστήμην, εξέλιξιν και Πρόνοιαν, ήτις έφρόντισε σωφράτα να προσή από των στοιχειωδών εις τά συνθετώτερα, από των θεμελιωδών εις τά άπ αυτών εξηρημένω;

Εξέλιξιν και Πρόνοιαν, ήτις έφρόντισε πρώτον να παραγάγη τό ζειδῶρον φως, άνευ του όποιου ουδέν και ου-

δαίς, άνιυ τού όποίου πλάζ ζωή εκδήλωσ: επί γη: ήτο ά-
δύνατον νά υπάξη ή επί αύτης.

Εξελίξιν και πρόνοιαν ήτις δημιουργούτα προβάει από των
ατελειώτερων εις τού: τελειώτερου ζωικούς όργανισμούς συνωδύ
πρός τήν βαθμιαίαν παρέλασιν των γεωλογικών τής σφαιρά: πα-
ριούδων, άπό βεβαίως παρρηλθιν ή πρώτα, ή έκρικτική αούτ:ς
περίοδο: ή μηδεμίαν επιτρέπουσα ζωήν, και άρ' ού επιήλθιν ή
ψόξ:ς ή χωρίστα κατ' τήν Γραφήν τά ύδατα από τής ζήρ:ς
ταύτης διακλίπομεν ή τή Γένεσιν ήμετ: αντίθέτως άκριβώς
πρός τού: Γλιστάς, ζήπιν: πάροδο: ήμενοι εξελίξιν, παρδι-
χονται αούτην ώχι λογικήν, άλλ' αούόλογικην (!) λησιμονούτα:ς
ότι παραπίπτουσιν εις αξίωμαρον, καθ' ότι ή έννοια τής εξελί-
ξω:ς είναι πάντοτε αντίθετος πρό: τήν έννοιαν τού αούτ:μα-
του προϋποθέτουτα ζήπιν:τα λελογισμένην διαμοιδήν και σειράν
εκάβασω:ν, ήτοι πρόοδον σταδίων χωροδω:ν επί προαμειλιτη-
μένου διαγράμματος βοθμιαία:ς τελειοποιήσεω:ς.

Και πρό: άνέκαλητόν κύρωσιν των άνατριπτικώ:ν τού ήθικου
σώπαντος ίσχυρισμών αούτων οι μηδενιστάι αούτοι των προζω-
κων άρχών και νόμων, οι θεομάχοι ούτοι τιτάνες, οι σφεραύον-
τες τήν Όσσην επί τού Πηλίου όπως άνατρίψωσιν εις τά ύψη
των θρόνων τού Ύπερτάτου Πατρός, τομωϊν νά φέρωσιν τήν Έ-
πιστήμη:ν φράσσοντες δι' αούτ:ς τά στίματα των άντιλεγόντων
και κοσμοούντες τού ψεύδου:ς δι' των παρωφών τής Αλήθειας, αού-
τως όσσι εις τά πνεύματα των πολλών τήν άνοπαρξή:ν πάτης
αλήθειας: νά επιβάλωσιν ώ: τήν μόνην Αλήθειαν.

Αλλά πού, τέλος, ζήτουσι νά καταλήξωσιν ούτοι: πού έκου-
σώ:ς ή άκουσίω:ς έπουτων καταλήγουσι τά θύματα τής έπιστή-
μη:ς, τά εκλυθεύοντα ώ: άωτον γνώσεω:ς και κολοφών:ς ευ-
ρωπαϊζόντος πολιτισμού ιδέας, ζήπιν:ς πρό πολλού ήδη παρδι-
μωσαν και εξήπασαν έν αούτ: τή Ευρώπη κατχρησά:ς υπό των
κορυφών άκριβώς τής έπιστήμη:ς έν αούτ: ήπου επί βραχέτα:ν
μόνον περίοδον έτων διαλυθώσιν:ς ζήρ:ρι:ς άπτή:ς: άνετίλκν-
τες έν τώ μίση θελλωδών και χαρκατηριστικώ:ν έν τή ιστορία
κοινωνικώ:ν κρίσεω:ν;

Πού λεληθώ:ς ή μη καταλήγουσιν οι άώτως άνεπτυγμέ-
νοι: ούτοι finde siecle! επιτρεπήτω ήμεν άπαξ δι' άπν-
τό:ς ή γαλλίζουτα έσφραξ:ς οι λησιμονούτες ότι ή άπήρησι:ς
πάτης κινήσεω:ς έν Ευρώπη ήπου και αι μεγάλοι αλήθειας αλ-
λά και αι μεγάλοι πλάται εύρίσκουσι γίνεσιν και κατ' άξ, μόνον
μετά τήν λήξιν αούτ:ς καταφθάνει και διαδίδεται εις π: ή-
μέτε:ς κοινωνικά στρώματα, άπιν:ς άτελώς και μόνον εις σαι-
ρά:ν παρωχημέτων γεγονότων κατορθούσι νά τήν παρκαλο-
θήτωσι;

Καταλήγουσι λεληθώ:ς ή μη έκουσίω:ς ή άκουσίω:ς εις συμ-
περάσματα θωπιεύοντα μιν τά όρειμέφυτα τού όλικου άνθρώ-
που, έπαναστατικά όμως κατ' αούτων των θεμελιωδών όρωήπασης
διαδιώσεω:ς μωτ: τού πλησίον και τής στοιχειώδου:ς άμο-
νίας παντός κοινωνικού συγροτήματος.

Ανεκρούντες τήν ύπαρξή:ν τού ύπερτάτου Έγώ, τού Θεού,
και τήν ύπερογκή:ν Αούτου Προνοικν, τήν διεκούσαν τού συμ-
παν και σωρ:ς εξελίσσουσιν τόν όλον φυσιολογικόν και ήθικόν
αούτου βίον, άνεκρούσι πλέον ή παραφρόνω:ς τήν ύπαρξή:ν τού
δίου αούτων Έγώ, όπερ μόνον ώ: άπόροια έκείνου δύνατόν
νά ύρίσταται, ώ: και πάσης λογικής φορ:ς: εκάβασω:ν και έ-
δεών έν τώ κόσμω άνεκρούντες τήν έλευθερίαν τής βουλή-
σεω:ς, τήν αούτονομιδή:ν, τού συνειδός, τήν εθνή:ν των
πράξεω:ν και επιτρέποντες εις τού άνθρώπινου όν, τόν επί παντι
γλή:κτι και βλ:ς κορεσμέν τών όλικώ:ν τού ένστέτα:ν, όότι

λέγουσι, όχι μόνον ζώ:ς άλλ: και φυτά ύπάρχουσι σαρκιόβω:ς
τρέφομενα άνομιδή:τως δι' τού θανάτου άλλων ύπάξω:ν, όν
αούτ:ματ:ς: διαπράττουσι, καθιστώσι τόν βίον μορβιαί:ς τιν:ς
πάλη:ν, πάλη:ν φρικώδη, αιματηράν, άκαταλόγιστον,
έν ή δι' τού φίνου μόνα άγορά:ται ή ζωή, θεμελίαν άκατα-
νομιάστον όργίων, τής όποίας τού αίμα:ς τού πλησίον διαβήρι-
τάς τερτατώδου:ς σαπνάς, βασίλειον φόβου και τρέμου και ά-
θρωποφραγίξ:ς, έν φ' ό ζοθνήστερος γεννιέται μόνον ίνα διαβήρι-
ήπι μικρόν τήν σάρκα και κορτή: τήν λυσταν και τας όμμάς τού
αούτου:ς: ίσχυροτέρου του!

Ζήτουντες ν' άνεκρούσι τήν ύπαρξή:ν τού έν τώ άνθρώπω
όλου σπιούθρου, τής τιμής, τής ήθικής ιδέας, τού ίσαν αού και
νά κατχρησά:ς τή σκέψιν άπήροικν των κινήσεω:ν τής έλ:ης
άνεκρούσιν ούχι μόνον τήν ύπαρξή:ν των ύβριστων και άκαριών
ιδανικώ:ν άριστογυμημάτων τής άνθρωπίνης δικνοίξ:ς, ζήπιν:ς ό-
μω:ς εις πείσμα αούτων όρθοκλωσιν:ς: τοι:ς π:οι:ς ήροικν:ται ώ:ς
ή Ήλεξ:ς, ή Περθεγών, ή Αντιγόνη τού Σωφοκλέου:ς, άλλ:ς...
και αούτ:ς τής έπιστήμη:ς, ήν τομωϊν νά διανεοθώσιν ώ:ς έ-
κράδαντον βάσιν των ίσχυρισμών αούτων!!!

Διαψεύδοντες τέλος τήν Αθανασία:ν τής ψυχής, τήν ύπερτά-
τον ταύτων γελόεσταν και γρυτ:ν τού άνθρώπινου όντος έλ-
πίδα, βυθίζουσι τήν δύσμοικρον άνθρωπότητα έντός φρικτού και
χαώδου:ς ζόρου, όν αούτοι έποκαλοΰσι Μιδρά:ν, και έν τώ όποίω
σπεύδουσι μιν ίτως νά κατληρηνησώσι τήν έγαληματικήν ύ-
παρξή:ν των οι τυχο:ς διακινούτες κατ' τας προσηπείσεας άγ-
θίκου:ς ήθικας αούτων λογά:ς, δέν σπεύδει όμω:ς νά πράξη τού αού-
τό και ό ιδιωδης ήρω:ς τού ήθικου βίου ό άλλων ιδώ:ς επί γη:ς
τόν είαγ:ν, και θεϊον τής Αρετής άγώνα, ό ύπέροχος μάρτυς
των ύπερόχων τής άνθρωπίνης φύσεω:ς ιδανικώ:ν, ό ύψόθεν τού:ς
νοκρού:ς όρθοκλω:ς έλλαμπόμενος, και ή μήτηρ ή αούτοθω:ς
ζομείνη, και ή παρθένος ή μετ' ίερξ:ς αούταπρησέσεω:ς άγχιώσασ
και ή χήρα ή τού όβολόν αούτ:ς εις τού:ς πέντα:ς διδουτα!

Τοιαύτα:ς ζορερά:ς και άποτροπικώ:ς άρχας όλισμο:ς, τοκού-
τες ήσοκτόνους και θεομάχου:ς τού ήθικου νόμου άνετροπία:ς
δέν πιστεύομεν, κύριε, ότι θά έστέρητε:ς ποτε ν' άποδώ:τε ή-
μιν έν περιπέσει μόνον διότι άνεγασάψωμεν μεμιομημένη:ν τερά-
έπιστημονική:ν βιβλίον, ήν άκριβώς έρρητισάμεν ν' άπαλλά-
ξωμεν παντός τοιαύτου άνηθικου συμπεράτματος, μόνον
διότι ύπεστυρίξωμεν έθώμω:ς τού αούτημα:ς τής φυτοραγίας,
όπερ άκριβώς και κερίως άντιστρατεύεται κατ' τού έλισμο:ς
και τήν έυλόγη:τα τού άνθρώπου και τήν ήθική:ν ιδίαν και τού
ιδιωδης και τήν πρό: τού θεϊον άνάστασιν έχει ώ:ς άριτημά:ν και
πρό:ς όν όρον του!

Αλλά τούτο μιν πρόκειται έτι πρό: μελέτη:ν και συζήτη-
σιν πρό: τού:ς ειδικού:ς έπιστήμη:ας άνεμένον τήν άριστική:ν αού-
του ταξινόμησιν έν τώ κόσμω των ιδεών κατ' τόν έπιειμένον
εικαστόν αιώνα: ήμετ:ς δέ, αέτιως, ώ: και έν άρχή:ς είπομεν,
ώ:ς μόνην ίσχύ:ν έν τή έσθενεί:ς ήλων έχωμεν τήν
έμμονή:ν εις ήθικόν άγώνα, όν δι' άμυρίων θυπιών και
μόχθων κατακρινώ:ς διεξάγομεν ύπερ των όγών ήθικώ:ν άρχών,
ύπερ ώ:ν π:ς άνθρώπος έν τώ μέτρω των δύναμεων αούτου καθη-
κονέχει επί γη:ς: νά όρξ: και παλαίη:ν, ζήτουμεν συγγνώμην δι' ά
τήν τραχέτα:ν πω:ς ίτως μακρηγορική:ν ήλων κατ' των κ. κ. ύλε-
στών, εις τας φιλ:γγας των όπικώ:ν ούδέποτε μέρι:ς τού:ς έ-
πετίθημεν άνήκουσαι.

Η ΗΜΕΡΑ ΑΡΧΑΙΑΣ ΡΩΜΑΙΑΣ

(Εκ τῶν τοῦ G. ROISSIER Ἀκαδημαϊκοῦ)

((Συνέχεια ἀπὸ ἀριθ. 23, σελ.))

Αἱ ὥραι παρήρχοντο ταχέως ἐν τῇ εὐκρίστῳ ταύτῃ ψυχ-
γωγίᾳ, τὸ δείπνον παρατίετο καὶ μόλις ἀπεχωρίζοντο οἱ
συνδικαιτούμενοι εἰς προκεχωρηκυῖαν τῆς νυκτὸς ὥραν. Καὶ ἄλ-
λοτε μὲν πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὐγούστου, εἰς μέγαν κίνδυνον
ἐξετίθεντο οἱ διαρχόμενοι ἐν κλιρῷ νυκτὸς τὰς σκοτεινὰς καὶ
ἐρήμους τῆς πόλεως ὁδοῦς, γνωστὸν δὲ ὅτι πλείους τοῦ ἐνὸς
ἐπανερχόμενοι φειδρῶ ἐκ συμποσίου, ἰδωλοφρονήθησαν οὕτως
ἐν τινι γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ ἀπ' οὗ ὄραμας ὁ Αὐγούστου συνέστη-
σε τὰ τρία συντάγματα τῶν νυκτερινῶν περιπόλων πρὸς πρό-
ληψιν πυρκαϊῶν καὶ σύλληψιν τῶν κακοῦργων, ἠδύνατο οἱ
συμποσάζοντες νὰ ἐπανακρίπτωσιν ἀγέδω; εἰς τὰ κριο-
κίας των.

Μέχρι τοῦδε παρεκολουθήσαμεν τὴν Ρωμαίων πατριάν εἰς
τὸν περίπτεον, εἰς τὰ δημόσια θεῖαματα, εἰς τὰς συναναστρο-
φάς. Ἐπανάλθωμεν ἤδη μετ' αὐτῆς ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ οἴ-
κου τῆς καὶ ἰδῶμεν τί πράττει καὶ πῶς διᾶγει ἐν μέσῳ τῶν
εὐκλείων αὐτῆς.

Ἄλλοτε, κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀμικίαν τῆς Ῥώμης ἐποχῆν,
ἐπὶ τῶν τάφων τῶν γυναικῶν ἐπιγράφον οἱ Ρωμαῖοι τὸ ἐπιμει-
νον ἐπιγράμμα, ὅπου ἰθαίωρον ὡς τὸ οὐσιωδέστερον καὶ ὑψηλ-
τερον τῆς γυναικὸς ἐγκώμιον: ἀδιήγαγε τὸν βίον οὐκουρούσα
καὶ νήθουσα ἱερῶν.

Πλὴν ὀλίγω μετὰ ταῦτα αἱ γυναῖκες τῆς Ῥώμης κατεδεί-
χθησαν ὅλως ἀνάξια τοῦ ἐπιταμίου τούτου, κατὰ δὲ τοῦ
χρόνου, οὗ ἤδη περιγράφομεν, διατραίτο μὲν ἐκ παραδόσεως
ἐπιγραφόμενον ἐπὶ πινῶν τάφων, ἀλλ' οὐδὲως ἤμικτι πλεόν
εἰς τὸν ἐκλαλιμένον τῆς γυναικὸς βίον. Ἦδη ἄμειως μετὰ τοῦ
Λεϊκούδος πολέμου ὁ Λουκίλιος καταμύμφεται τῶν γυναικῶν,
ὅτι ἀπεζήτουν ἀφορίας ὅπως ἐγκαταλείπωσι τὸν οἶκον ὅσο
οἶόν τε συνεχίστερον. Εἰς μέτρῳ ὁ Αὐγούστου προσεπέθει νὰ
ἐμψυχώσῃ τὸν πρὸς τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν καὶ τὰ οἰκιακά
ἔργα ζῆλον τῆς ρωμαίας γυναικὸς προτιμών πάντοτε νὰ φέρῃ
τὰ ἐνδύματα, ἅτινα ἡ σύζυγος καὶ ἡ θυγάτηρ του διὰ τῶν
ἰδίων των χειρῶν καταργάζοντο· δὲν κατάρθωσι μεθ' ὅλας
τὰς προσπαθείας του νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν γυναικὰ εἰς τὴν
ἀρχαίαν αὐτῆς ἠωφροσύνην καὶ ἀγνότητα.

Ἄλλ' ἐὰν αἱ γυναῖκες τῆς ἐποχῆς ταύτης δὲν νήθουσι πλέον
τὸ ἱερῶν, ὡς ἄλλοτε, ἔχουσιν ἰσῶς ἄλλα καθήκοντα πολλῶ
σπουδαιότερα, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐπιτελεῖς ἀπορροφῶνται. Εἶνα,
σύζυγοι καὶ μητέρες πατρὸς ἐπιβάλλεται τὸ καθήκον νὰ διαπαι-
δαγωγῶσιν τὰ τέκνα των καὶ νὰ συμβιώσωσιν ἀρμονικῶς με-
τὰ τοῦ συζύγου. Καὶ ὅμως οὐδέτερον τῶν ἐξ ἴσου σοβαρῶν
τούτων καθηκόντων φαίνεται ἀπασχολοῦν αὐτὰς ὅσον νομι-
ζομεν.

Περὶ τῶν τέκνων τῆς οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην λαμβάνει φροντί-
δα ἡ Ῥωμαῖα μήτηρ. «Τὸ βρέφος οὐδὲ μετὰ τὴν γέννησίν του,
λέγει ὁ Ἰάκωβος, παραδίδεται εἰς ἀθλίαν τινὰ θεράπαινον, ἢ-
τις τοῦ ἀδικοῦ ἀσχολεῖται εἰς τὴν ἀνατροφήν του, συμπαρα-
στατοῦσιν ὑπὸ δούῳ ἢ τριῶν δούλων, ὅτινες ἐκλέγονται συνή-
ως ἐκ τῶν χειροτέρων καὶ εἰς πᾶν ἄλλο ἔργον ἀνάγκων. Καὶ

ὕπνηξαι μὲν καὶ ἐν Ῥώμῃ γυναῖκες οἶκι ἡ Κορνηλία, ἡ Αὐρη-
λία, ἡ Ἀσία, διπλάσασαι δὲ τῶν ἰδίων χειρῶν Γράκχου,
Καίσκερος καὶ Αὐγούστου; πλὴν τὰ πρότυπα ταῦτα τῶν μη-
τέρων εἶναι σπανιώτατα μεμονωμένως μόνον ἐξαίρεσις ἀποτε-
λοῦντα.

Ἢ πρὸς τὰ τέκνα ἐδιαφορῶν τῶν γυνῶν ἦτο γενικὴ ἐν Ῥώ-
μῃ καθιερωθεῖσα, οὕτως εἶπεν, ὑπὸ τῆς συνήθειας. Ἄμα
γινώσκοντες τὸ βρέφος ἐρέρετο πρὸς τὸν πατέρα του, ὅστις εἰδί-
χεται αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας του· ἀλλ' ἐὰν τὸ βρέφος ἦτο ἀ-
σθενές καὶ κενετικόν, ἢ ἐὰν ὁ πατήρ, ἔχων ἤδη πολυμελῆ
οἰκογένειαν ἰθαίωρον δὲ τὸν διατροφὴν τοῦ ἐπιγεννήτου,
ἐγκατέλειπεν αὐτὸ κατὰ γῆς καὶ ἀπεμακρύνετο. Τὸ δυστυχὲς
μικρὸν ἐξετίθετο τότε ἀσπλάγγως ἐπὶ τοῦ οὐθοῦ τῆς οἰκίας
ἢ ἀπένθησκον ἐκ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχρου, ἢ περιτυλι-
λέγετο ὑπὸ τινος διαβότου, ὅστις ἐπιθύμει ν' ἀποκτήσῃ ἀδα-
πάνως δούλον, ἢ καὶ τὸ χεῖριστον, παραλαμβάνετο ἔστιν ὅτι
ἐπὶ τινος τῶν ἀθλίων κερδοσκοπῶν, εἰτινες ἀκρωτηριάζοντες
τὰ οὐτῶ περιττολεγγόμενα πειδίκα, διέθετον εἰς τὰς πρὸς ἰ-
πικεταίαν!

Καὶ ἡ μήτηρ ἐν ταύτῃ περιπτώσει τί ἐπραττεν ἀεὶ γε
ὑπὲρ τοῦ τέκνου τῆς; Οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐπεδοκίμαζε τὰ γινώμενα,
ἢ τοὐλάχιστον ἠνείχετο αὐτὰ μετ' ἀδιαφορίας καὶ ἐγκαρτερῆ-
σεως, διότι ταῦτα ἦτο ἡ γυνικὸς παραδειγματὴρ συνήθια.
Καὶ αὐτὰ δὲ τὰ ἐξοχώτερα καὶ μᾶλλον παρωτισμένα πνι-
μια οὕτα μεμρῶν ἐκέρουση κατὰ τῶν σκληρῶν τούτων ἐθί-
μων. Ὁ Σενίκα, ἀνὴρ ἀππλάγαμος τῶν προλήθειων τῆς ἐπο-
χῆς του, μετὰ πολλῆς ἡμερίας ὡσαύτ' ἀφαιεῖτο ἀπλοῦτατόν τι
ἔθος, λέγει «Ἐὰν τὸ παιδίον γινώσῃ δύσμορον πνίγουσιν
αὐτὸ» καὶ ἐξακολουθεῖ τοῦτο γινόμενον μέχρι τοῦ Μ. Κων-
σταντίνου.

Τὸ γενικὸν ἐπικρατοῦν τοῦτο ἔθος τῆς πρὸς τὰ τέκνα σκλη-
ρότητος καὶ ὀλιγορίας ἐφαρμόζει βεβαίως καὶ τὴν κομψὴν κυρία
ἢ τὸν βίον ἐπισκοποῦσιν. Ἐπομίνως οὕτα κατὰ τὴν νεαρο-
τάτην τῶν τέκνων τῆς ἡλικίας ἐφρόντισεν αὐτὴ περὶ τῆς ἀνα-
τροφῆς καὶ μορφώσεως τῆς, οὕτω ἀπ' οὗ ἡλικιωθήσαν εὐρίσκει
καιρὸν ἵνα καὶ ἐπ' ἐλάχιστον περὶ αὐτῶν ἀσχοληθῇ· μὴ δὲν ἐπα-
φρότισεν ἄλλως τε διὰ τοῦ καθήκοντος τούτου τινὰς τῶν ἐν τῇ
οἰκίᾳ δούλων, ἢ μὴ δὲν ἔχει ἡ ἰδίᾳ πολλῶ σπουδαιοτέρας τού-
του ἀσχολίας;

Καὶ ὁ σύζυγος; Ποῖον ἀεὶ γε θέσιν κατέχει καὶ οὕτως ἐν
τῇ καρδίᾳ τῆς καὶ κατὰ πόσον ἐπισπᾶται τὰς τρυφεράς αὐ-
τῆς φροντίδας; Τὰς ἐρωτήσεις ταύτας προτινόντες θέγομεν
ζήτημα λεπτότατον, περὶ οὗ ἄλλως τε ἰλλεῖπουσιν ἱκανῶς σα-
φεῖς πληροφορίαι. Οἱ τῶν χρόνων ἐκείνων συγγραφεῖς παρί-
χουσι ἡμῖν λίαν ζοφερὰν εἰκόνα τῆς συζυγικῆς συμβιώσεως
καὶ τοῦ ἐν γένει ἡθικῶ βίου τῆς γυναικὸς. «Σώφρονες μετὰ
τῶν γυναικῶν, λέγει τις τῶν συγγραφέων τούτων, εἶναι μόναι
ἐκεῖναι, εἰς τὰς ὁποίας οὐδεὶς προσίχει.» Αἱ κρίσεις αὗται,
τῶν ὁποίων πολλὰ ἐχρησίμουν καὶ ὡς ἐπιγράμματα, στερ-
ζονται βεβαίως ἐπὶ τῆς ἀληθείας, καθότι ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ
τῆς ἡθικῆς ἐκλύσεως καὶ παρακμῆς, αἱ ἀρχαῖαι παραδόσεις
ἐπέβαλλον ὁσμῆρας τὸ κύρος αὐτῶν, ἐληθμονοῦντο δὲ βαθμη-
δὸν αἱ ἡθικαὶ ἀρχαὶ καὶ τὰ ἠθώματα, ἅτινα διεφύρμιζον τὸν
ἡθικὸν βίον τῶν παρωχημένων γενεῶν. Ἡ ἡδονὴ μόνῃ ἦτο ἡδὴ
τὸ κύριον ἐλαττότερον τῶν πράξεων, ἐπομίνως οὐδὲως ἀπορον
ὅτι καὶ ἡ γυνὴ ἐν οὕτῳ διεφθαρμένῳ κοινωνίᾳ μέχρι τοσοῦτου
κατέπεσε καὶ ἐξερυλλίσθη.

(Ἐπείγει συνέχεια)

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Δημοσία διάλεξις

ἐκ τῆς Συλλογῆς Μακρουργίου ὁ ε' Απόστολος Παῦλος
τῆς 5 Σεπτεμβρίου 1899

(Συνέγραμα ἀπὸ ἀριθ. 83 σελ. 181).

Οὕτως ἐν συντομίᾳ ὡς ἄλλος Δαβὶδ ἀνακάλυψε τὸν Θεὸν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ καὶ τῇ ἐπικλομαίᾳ αὐτῆς προσευχῇ τῆς φύσεως (The prayer of nature).

Ἔγχιστε Πάτερ τοῦ φωτός! ὦ Πλάστα τῶν αἰθέρων!
ἀκούεις ἄρα τὴν φωνὴν τοῦ θριγκώτου κόρον;
δύναται ἄρα ὁ θνητὸς τὴν προσευχὴν τοῦ αἰῶν
τὰ τύχη τῆς συγγνώμης Σου πρὸ τοῦ θριγκοῦ Σου Θρόνου;

Ἔγχιστε πάτερ τοῦ φωτός! Σὲ ἰκετεύω κλίγω! . . .
καὶ πάλιν εἰς τοῦ στήθους μου τὰ μαῦρα βάθην βλέψον!
ὁ τοῦ στρουθίου τοῦ δειλοῦ τὴν πτήσιν καταβύθων
μακρὰν ἰμοῦ τὸν θάνατον τῆς ἁμαρτίας τρυφον!

Δὲν θέλω ἀνερώλιον σοφίας Μαιώσωλειόν
τῆς ἀληθείας διεῖδόν μοι, Θεέ, τὸν δρόμον πλείον!
τὴν Παρθουαμίαν Σου ὁμολογῶ θαυρῶν
τῆς ἕβης μου ὁδήγησον τὸ βῆμα τὸ προσκαίον!

Δύναται ἄρα ὁ θνητὸς τοῦ Πλάστου τὴν Σοφίαν
τὰ κλειῖν εἰς θέλιος γοθτικοῦς εὐρωτιώττας μόνον;
ἔχεις, ὦ Πλάστα μου, γὰρ τὴν φύσιν τῆς εὐρείας,
τὸν οὐρανόν, τὸν ἥλιον, τὸ κύμα ἔχεις Θρόνον! . . .

Πῶς δογματίζει ὁ θνητὸς ὁ τάλας ἐλευθέρως!
καὶ πῶς τοῖμα τὸν ἀδελφόν εἰς θάνατον τὰ δίκτη
διότι ἄλλως ἔτροσι τὸν Πλάστην τοῦ αἰθέρος
καὶ ἄλλου δόγματος ἐλάττει τὴν ὑπερξίαν του θρόνου;

Δύναται πᾶς τις φανταστὸν τὰ ἀναπλάττει δῶμα
παραδείσιον ἀμοιβῆς, καλῶς ἀγρίστου;
δύναται σήμερος ἱρπετῶν κοπιότατος εἰς τὸ χῶμα
τὰ διαγνώσον τὰς βουλὰς τοῦ φωτεινοῦ τῶν Πλάστου;

Δὲν θέλω γάμος Προφητῶν τὸν ἰδικόν Σου Νίμον
ἐντὸς τῆς φύσεως ὄρω, ὦ Πλάστα, τῆς λαμπρότητος
εἶμι' ὀδοιπόρος πλανηθεὶς εἰς ἁμαρτίας δρόμον
ἀλλ' ἔμως θὰ προσευχηθῶ διότι θὰ μ' ἀκούσῃς!

Σὺ, ὅστις τὸν πλανώμενον καθοδηγεῖς ἄσπερα
εἰς τοῦρατον τὸ ἀγοστὸς καὶ σιγαλέον πλάτος
καὶ τῶν λυμυλίων ἡμέρας τὸν βρέμαντα ἀέρα
ἐκ νότου τείνεις πρὸς Βορρῆν τὴν χεῖρα ἀοράτως,

Σὺ, Πλάστα, ὅστις ἐπὶ γῆς δὲν μ' ἔρριψας ἀσκόπως
καὶ τὰ μ' ἀρπάτεις δύνανται ὦ ἄσπερα ἔμπροσθεν Σου,

Ἐγ' ὄμην, φῶ, ἐν τῇ ζωῇ προβοῖνω κατακόπως
ἔχεις, Πάτερ, ἐπ' ἐμὲ τὸ μέγα Ἔλεός Σου! . . .

Ἔγχιστε Πάτερ τοῦ φωτός! Σὲ ἰκετεύω κλίγω
ἀν μοι κληρώσῃς ἐπὶ γῆς εἴτε χαρὰν, ἢ πόνον,
μὲ τ' ἀγῶν σου θέλημα αἰρήμετος ἢ πίκτων,
κρατῶ τὴν Προστασίαν Σου ὡς ἱεραῖά μου μόνον.

Ἐὰν δόξαν αὐτὴ ἢ σπῆρ εἰς κόρον καταρρεύσῃ,
μὲ ἀερώδεις πτέρυγας τὸ πνεῦμά μου πετίσῃ,
ὦ, ποίους ὄντους εὐηγεῖς, χρυσοῦς θὰ τῷ ἐμπνεύσῃ
τὸ ὑψηλόν Σου ὄνομα ἐν ἱερῷ ἐκστάσει! . . .

Ἀλλ' ἂν τὸ πνεῦμά μου αὐτὸ τοῦ τάφου ἢ ἀγκάλη
συνάμα μὲ τὴν ἄγγελλον ὡς κρῖον λάβῃ σπέρμα,
ἔρδωσ' εἴτι ἢ ζωὴ ἐντός μου δια' ἄλλου,
θὰ βῆ ζωῶσα προσευχῇ ἀπὸ τ' ἀγῶν μου σπῆρα!

Εὐγνωμοσύνης ἡμέματα ἀ' ἀσώτως καὶ πηρώσῃς
δ' ἀσπύγῃτον ἐπὶ γῆς θὰ Σοι το εἶω μέλιος!
καὶ πάλιν, Πλάστα μου, εἰς Σὲ ἐπιβῶ γνωμοσύνης
διεῖ ἢ κλάνης μου ζωὴ θὰ γθῶσ' ἐπὶ εἶλιος! . . .

Ἐπίσης ἐν τῇ περὶ Ἀθανάσιος Ἰδίας ὁ ἱεροσολίτης ἱερα-
ρχὸς ἀειδὸς διακηρύσσεται, ὡς ἐλπόμεν διηγεῖσθαι, μεταδὲ πα-
ραδόχῃς καὶ ἀνήσειας. Καὶ ἄλλου αἰὶν, ὡς πάντες οἱ κα-
τὰ τὸν τύπον αὐτοῦ ἀπεικονίσθησι; ἀπεκρίθη καὶ μετὰ σκεπτικῶν
τύπος, πρὸς τὴν ἀνηρωπότητα εἰρωνεῖται τὴν ὑπαρξίαν παντός, ὅτι
δὲν θέπεται ἐν τῇ γῇ ἀλλοχρῶ δὲ διαεργόμενος τὸ νοερόν
ἄμα ὑπὸ τῆς ἀκπροσχετίως αἰγλή; τοῦ ἀγαθοῦ καὶ γαλα-
νοῦ τοῦτου παγκοσμοῦ ἰδιώδων; ὅτι καλεῖται Αἰωνιότητος καὶ
Αθανασία τῆς ψυχῆς, ἀνεκρίθη πρὸς αὐτὸ διὰ τῶν χερῶν
τῆς εὐράνου αὐτοῦ κινῆσαι ὡδὴν ἀρετῆς καὶ γλυκερῶν ὡς αἰ-
θριον τῆς ψυχῆς καὶ τῆς φαντασίας μελίσμα.

— ὦ, ἀνέκρῃ ἐπὶ τοῦ πάρου νεκρῶν κόρης,
— ὦ! ἂν ὁ Χάρων ἴδιδεν ὅπως,
ἂν ὁ Θεὸς διέγραψε τὴν Μοῖραν,
δὲν θὰ ἠρξόμην ἤδη τὰ θρηνησῶ
καὶ θλιβεράν ἰδῶ τὰ κροῖω ἀλύραν! . . .

Ἀλλὰ, τί κλίω; ἢ χρυσὴ ἡγορῆ Σου
κετὰ εἰς ὑψη γαυρῆς εὐδίας
καὶ ἄγγελοι Σὲ φέρουσι Παραδείσου
εἰς δώματα χρυσοῦς εὐδαιμονίας.

ὦ, διὰ τὴν ὁ ἀνθρώπος τοῦ Πλάστου
τὴν Πρόνοαν τὰ ψέγη παραφρόνας;
ὄχι, δὲν κρῖω πλέον τὰς βουλὰς Του!
εἰς τὸν Θεὸν προσκλήνω εὐγνωμόνω: . . .

Ὅπως δὴ ποτε αἱ τοιαῦται ἐκλάψεις τῆς φιλοσοφίας; ἐλη-
θείας ἐπὶ ἀπᾶναι πρὸς τὴν Βίβλιν, ἀνεκρίθησαν δὲ ὅτι, ὡς πρὸς
τὰ ἀλλοθρόμων μεγαλυρῆς τῆς νεωτέρας φιλοσοφίας, ὁ ἕρως
καὶ ἢ ὅπως αὐτῷ ἰσταμένη παιδεία γὰρ; καὶ διεκροφί; τῶν
ἐφωδῶν τοῦ βίου τοῦ ἐντυπώσεων καὶ τῆς ὄλης βιωτικῆς αὐ-
τοῦ ἐξελίξεως; τὰ μέγιστα ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς διακροφίσεως τῆς
ἀπαισιοφροσύνης; τῆς λυμυλίας τὸν χρονικῶς φθίνοντα καὶ
καὶ ἠδικῶς φθισῶντα αἰῶνα ἡμῶν.

Ἐκ τῶν ὡρεκτικῶν τῆς ἐνὸς χεῖρας λυμυλίας συλλογῆς τυγ-
χάνει καὶ πνευμά τι ἐπεβλήμενον ὡς ἀπᾶντας πρὸς τὸν
σφῆγγον αὐτῶ πνευμάτῃ Monigamy, ἐπὶ ἔρω αὐτοῦ ἐπαρκα-
φομένη α ὁ Κορὸς ἀλήμορος (The crown of life) κίωσι τὸ ἐρ-

γον τούτο του Montgomery θαμείων αληθώς λυρίσμα, εν τῷ ὀπίω ὄτος, θρηγῶν τὴν μεταίστετα τῶν ἀνθρωπίνων, ἐξέρει τὴν ἀμείχλη-ον ἰσχύον, τὸ ἀπηνὲς σαήπτρον τοῦ Θανάτου, ὃν ἀναγνωρίζει ὡς μόνον δορυκτῆτορα τῆς ὑψηλίου καὶ τελειωτικῶς ἐλευσιολογεί τὸν θνητὴν ὡς ἀνεπεράσιστον ὅπως ἐρμικιον κίθρα τοῦ ἀνθρωπιγόνου καὶ ἀνθρωπορίγου πλινθίου μας.

(Ἔκτασι συνέγεια)

ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΜΗΤΗΡ

(διύγημα)

— Δικαίῳ λοιπὸν δὲν ἐνομωρεῖσθε σεις, ἱατρὲ Βίν Στὴν, ἡρώτητα μὲ ὄλην τὴν ἀδικασίαν τῶν 18 ἐτῶν μου.

Ὁ ὄρειος γέγων, τὸν ἐπιτὼν ἡγάπων ὡς πατέρα, μὲ παρτήρησε μετὰ πονηρῆς εὐτραπέλειας λέγων:

— Ἄλλ' εἶναι προφανὲς ὡς ἡ ἡμέρα, ἐγεννήθητε πολὺ ἀργὰ δι' ἐμέ.

Ἦτο ἀλυθῶς παράδοξον νὰ βλέπη τις καταδικασμένον εἰς αἰώνιον βίον μονοδικαίτου τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὅστις ἐφαίνετο πλασθεὶς διὰ τὸν αἰκογυαεικὸν βίον, καὶ ὅστις ὄχι μόνον μὲ ἀνέθεψε τρυφερῶς ὡς καὶ τῆς τέσσαρας ἀδελφῶν μου, ὃν ὁ εὐλικρινέστατος τῆς οἰκογενείας φίλος, ἀλλὰ πολλὰκις μέλιστα μετ' ἀγαθότατος καὶ ἀρχινούας ἐξεπλήρωσε παρ' ἐμοὶ καὶ διδάσκαλου καὶ νοσοκόμου καθήκοντα. Ἦγάπη τὰ παιδιὰ καὶ ἀνταγαπῆτο παρ' αὐτῶν. Βλέπων δὲ τις τὴν εἰκόνα του τὴν παρστώσαν αὐτὸν 35 ἐτῶν περίπου θὰ ἔλεγεν ὅτι βεβαίως δὲν μὲτο ἀνάξιος ν' ἀγαπηθῆ ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἦτο τύπος αὐτοῦ τοῦ Βορξῆ, μὲ ὄμους εὐρεῖς, παρῆσθημα ὑπερήφανου, κόμην ξανθὴν καὶ ἀφθονὴν καὶ χαρακτηριστικὰ εὐγενεῖα, ἐφ' ὧν ἡ σκέψις καὶ ἡ δευτεῖα νοερὰ ἐργασίᾳ εἶχον ἀποτοπῶσαι τὴν σοβαρῆν των σφραγίδων, ἥτις καθιστᾷ συνήθως γλυκυτάτας καὶ ἴαν ἀμειράστον τῆς ἀνδρικής μορφῆς.

— Εἰπέ μοι, Λουκίλλη, ἀνέγνωστέ ποτε ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς μητρὸς σου μυθιστορήματά τινα ἀνάκοντα εἰς τὸν συγγραφέα Θεόδωρον ΣΤ;

— Βεβαίως, καὶ τὰ γαπῶ πολὺ.

— Χαίρω διότι τὰ γαπῶ ἐπίσης... Εἶναι ὅλα ποιήσις. Ἦ διαζωγραφησῶσα αὐτὰ ποιητικὴ ψυχὴ εἶναι γαλανὴ λίμνη, ἐν ἧ μετὰ θαυμασίας πιστότητος ἀντικεικλῶνται ὁ οὐρανός, τὰ ἄστρα, τὰ κρίσινα δένδρα, τὰ ὠραία πτηνὰ. Οἱ ἐν αὐτοῖς ἤρωες καὶ ἡρώιδες εἰ ζῶντες καὶ ὄρωτες, διὰ μόνον τὸν ἀγρὸν ἔρωτα καὶ τὸ καθήκον εἶναι ἄνθη τῶν λειμῶνων πνέοντα θεῖον ἀρωμα. Καὶ δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς, Λουκίλλη, πόσον ὄλοι ἐσκευτὸν νὰ μάθωσι τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆ κρυπτόμενον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Θεόδωρος Σ. ὅταν τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθησαν πρὸ τριακονταετίας ἐν ἐφημερίδι, ἧς ἦμην ὁ ἀρχισυντάκτης.

Ἄν μοι ἐπιτρέπετο τότε νὰ δηλώσω τὸ ὄνομα τούτο, ἀλλὰ τώρα, Λουκίλλη, θὰ το εἶπω εἰς σέ, τόσω μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ βιογραφία τοῦ συγγραφέως, τούτου συνδέεται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν ἐρώτησιν, ἧν πρὸ μικροῦ μοι ἀπετύθουες.

Ἐσώπησεν πρὸς στιγμήν μὲ βλέμμα ὄργως διαλάμπων, ὅπως ἐφαίνετο ἀνὰ ζήτησιν φλην τινὰ μορφήν εἰς σκότη ἀπαιτάτου παρελθόντος.

— Ὀτομάζιτο Μαρξία Δάρλου διότι ἐμάντευσας βεβαίως ὅτι ἦτο γυνὴ ἐκ τοῦ ποιητικοῦ καὶ ἀδρου βελγλήτρου τῆς τῶν παραγραφῶν τῆς. Ἀντεπίστελλον τακτικῶς μετ' αὐτῆς ἐν τῇ

ιδιότητι μοι ὡς ἀρχισυντάκτου, σοὶ ὁμολογῶ δὲ ὅτι πρὶν ἔτι τὴν γνωρίσω αἱ ἐπιστολαὶ τῆς, αὐταὶ μοι ἐνάπνεον συμπάθειαν. Κατ' ἀρχὰς αὐταὶ ἦσαν βεβαίως ὅπως ὑπερησασκαί· ἀλλὰ βαθμῶδον παρεκίρρυσεν ἐν αὐταῖς ὕψος φιλικώτερον κατ' αὐξουσαν ἔντασιν, ἀπέβαινον δὲ σὺν τῷ χρόνῳ εἰδὸς τι διεκλέξων μᾶλλον θῆγον ὅλα τὰ πνευματικά, ἀλλὰ προπίντων τὰ ἠθικά καὶ αἰσθητικὰ ζητήματα. Τέλος ἡ συμπάθειά μου κῶζουσε τόσον, ὅστω, ἡμέραν τινὰ, ἐπωφελοῦμενος ταξείδιόν τι εἰς τὴν ἐξοχὴν ἐπιβαλλόμενόν μοι χάριν ἀναφυχῆς ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ, μετέβην ἰνα γνωρίσω τὴν Μαρξίαν Δάρλου παρὰ τὸ Βιβιὲ τῆς Βελγικῆς εἰς τὸ γλαφυρώτατον προάστειον Ἐνσιβίλ. Ἐκεῖ κατῴκει ἡ ποιήτρια μας!...

Ἐρθασα κυριακὴν περὶ τὴν 10 π. μ. ὥραν. Ἦτο Ἰούλιος καὶ ἡ νεαρὰ ἐπι ἡμέρα ἐλουέτο εἰς κῆμα κυανῆς διευγυγῆς πλήρους ζωηροτάτου θάλπου καὶ φωτός. Ἐκ τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ ναῖκου ἐξεπέμποντο αἱ τελευταῖοι σοβαροὶ καὶ διευγυγῆς ἦχοι οἱ προσκαλοῦντες τοὺς πιστοὺς πρὸς δεξολογίαν τοῦ Δημοουργοῦ. Ἐν αὐταῖς ἐνουπάρχει μουσικὴ, ἥτις οὐδέποτε ἀφῆκεν ἀνεπηρέαστον τὴν καρδίαν μου. Μετέβην λοιπὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ὁρεῖται νὰ σημειώσω ὅτι δὲν εἶχον προειδοποιηθεὶ τὴν Μαρξίαν Δάρλου περὶ τῆς ἐλευτείας μου, οὐδὲ εἶχον τὴν ἐλαχίστην γνῶσιν τῆς μορφῆς ἢ τῆς ἡλικίας τῆς. Ἐνίοτε ἔλεγον κατ' ἑμαυτὸν ὅ,τι ἐξάκωντος ἦτο νεαρὰ κόρη, διότι μόνον ἡ νεότης ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ ἐμπνεύσεις πλήρεις τῆς ἡροσερότητας, αἰσθημάτων, θερμότητος καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Καὶ ἔλλοτε διανοοῦμαι ὅτι ἦτο πρεσβυτίς ἢ γρχία διότι μόνη ἡ ὄρμος ἡλικία θὰ ἠδύνατο νὰ κατέχη τῶσαν γνῶσιν τοῦ ἠθικοῦ βίου, τῶσαν λογικὴν, φιλοσοφίαν καὶ σὺβαρότητα σκέψεων.

Διευθυνόμενος εἰς τὸν ναὸν εἶδον προπαραουμένην ἐμοῦ κἀνίδα κρητοῦσαν ἀπὸ τῆς χειρὸς ἄρρεν νήπιον.

(Ἔκτασι συνέγεια)

Λορδίνον

Λαίλη Σιμέθ.

Σ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Καταραμένη θάλασσα! ἀνθρωποφάγε Ἄδη!
Ποῦ καταπίνεις καὶ βοφῆς ἔς τὸ μαῖρό σου σκοτάδι,
Καράβια, αἰλιόγη, θυσανροὺς καὶ δυστυχεῖς ἀνθρώπους,
Ποῦ ἔς τὴν παρὰ τὰς γυροῦσιν μὲ τῶσαν κρῆνον κάπνου,
Ἄχ! ἡ ὄργη σου ἡ καρδιά δὲν εἶν' εὐσπλαγχνική,
Κ' εἶσαι ἀπ' ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου κελὸ κακῆ.

Ἐκεῖ ποῦ εἶσαι ἦσυχη, γαράσσαι, θυμόνευς
Καὶ τὰ νερά σου μ' ἄγριο βροντοῦτοπο θολόνεις
Κι' ἀφρίζεις καὶ τρελλοαίνεις ὅαν Ἐκύλλα λευκοσμένη.
Κι' ἀνθρώπινα κορμιά πεινῆς καὶ τρῶς ὅαν λαφλασμένη,
Τὰ κύματά σου, γαλατὰ κι' ἀφροπλάσματα μνήματα
Φυλάγουσιν πάντα θύματα.

Θάλασσα, πῶχεις ὄλο σου τὴ μηχανὴ τοῦ δόλου
Εἶν' ἡ ψυχὴ σου πορηρὴ ὅαν τὴ ψυχὴ διαβόλου!
Καὶ γαληνεύεις ψεύτικα ψαράδες τὰ γελῶσες.
Γιὰ τ' ἀνοχθῶν ἔς τὸ πέλαγος καὶ τὸς καταχωριάζουες.
Στέκεσαι πρῶτα ἦσυχη κι' ἀστράφτιστε ἀπαλὸ
Καὶ ὅαν καθρέφτης φαίνεσαι, ἀπὸ ἔς τὸ φῶς γελῶ.

Καὶ ὅμα μὲ τὸ δόλο σου, θάλασσα, τοὺς γελῶσες
Νὰ μαζεθῶν ἀλέτωστα μακρὰ ἔς τὰς ἀποστάσεις,
Ἄπο ἐσέ' ἀχόρταγη, κανένας δὲν γλυτόνει,
Γιὰ τ' ἡ κοιλία σου Κραγα μωυρηρίζει καὶ φοσιόνει.

δέ βαθμηδόν ἠ' ἀπέβη διὰ τῆς ἀκραριότητος καὶ φλεγούτης φιλομουσίας τοῦ Προεδρίου καὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ ἀδάμας τιμαλοφῆς τοῦ ἐνταῦθα πνευματικοῦ βίου. Ὁ κ. Γρ. Μαρκαλῆς εἶναι γνωστός εἰς τὸ πανελλήνιον ὡς ἠθικός ἀνὴρ πολύτιμον παροῦσαν ἀρωγὴν εἰς τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ εὐδωσίαν. Ἡ δὲ ἡ τελευταία αὐτῆ προαξίς αὐτοῦ ἀνταξία τῆς ὄλης ἐνεργητικῆς αὐτοῦ δράσεως, οὐδὲ σχολίων ὑπὸ ἐπαίνων ἔχει ἀνάγκη πρὸς ἀνάδειξιν τῆς ὀφείτης ἀξίας τῆς καὶ τοῦ ἐμπνεύοντος αὐτὴν ἠθισμού.

Ξενομανία — καὶ **πιθηκισμοί**. — Τὰ ὑπὸ τοῖς τίτλοις **Ξενομανία** καὶ **πιθηκισμοί** κύρια ἔρθε ἐκ τῶν τελευταίων τῆς **Κωνσταντινουπόλεως**, πιστότητα καὶ ζωηρῶς διετημένους τὰς ὑψηλὰς ἠθικὰς καὶ κοινωνικὰς ἰδέας, ἱφ' ᾧ καὶ μετὰ χαρῆς τὰ εἶδμεν καὶ ἀπὸ καρδίας συγχαιροῦμεν αὐτῆ. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο συγχάρις νὰ κατερέοντο τοιαῦτα σωφρονιστικὰ βεπάρματα εἰς τὰς ἐξ ἀβρότητος ἀντιβριθίστους παρεὰς πιθηκίζόντων τινῶν ἀριστοκρατιῶν μας ἀμφοτέρων τῶν φύλων ! . .

Ὁ κομήτης καὶ ὁ Μελαγχρονικός. — Ἐξ ὧν τῶν λέξεων, ἃς ὁ περίφημος μαθητὴς **ρηγατικός λέξεων** (; ;) κ. **Μελαγχρονικός** παρέλαξε διὰ τὴν κομήτην ἀπειριτέρα εἶναι ἡ **ἐποικήνη**, ἃ' ἥς πρόκειται τὸν εὐτυχῆ αὐτὸν διαβάτην τοῦ αἰθέρος εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐκταρῶν καὶ — πρὸ πάντων — ἡ ἀμνηστέρο, δι' ἧς τὴν κατατάσσει εἰς τὰ οὐρανιά ! . . . Ὅστις εἶναι φοιτὸν ὁ κομήτης φοιτῶσεν αἰφιδίως εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπως ὁ Μελαγχρονικός ἐρύτρωσεν αἰφιδίως ὡς πρότερον ἢ ὡς βραβάνης εἰς τοῦ Ἰλακωνά μας ! . . .

Δημοσπογαφική σχολὴ ἐν Πιερσίαις. Ἰδρύθη ἡδὴ ἐν **Παραλίῃς** ἡ πρώτη δημοσπογαφικὴ σχολὴ καὶ κατήρξατο τῶν μαθημάτων τῆς. Ἡ ἰδέα καὶ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς προὔκλεσαν πολλὸν ὄφελον καὶ δικαιοσύνην κέρεις ἐν Εὐρώπῃ περὶ τῆς σκοπιμότητος καὶ ὠφελείας τοῦ πράγματος. Νομίζομεν ὅτι ὁ εἰδικὸς καταρτισμὸς οὐδέποτε θὰ ἦτο ἐπιβλαβής, ἀλλ' οὐδέ περιττός ἐν οὐδὲν πνευματικῆ κλάσῳ, πολλῶ δ' ὀλιγώτερον ἐν τούτῳ, ὅστις τοσαύτης μετέχει κοινωνικῆς σπουδαιότητος καὶ ἠθικῆς εὐθύνης.

Ἡ πολυγραφία τῶν Πιερσιῶν. Κατὰ βραχέα ἀπαύτησιν τῶν ἀμερικανικῶν ἀρχῶν οἱ **Μοριόναι** ἤρχισαν περαιοῦντες τὸ ἶθός τῆς πολυγραφίας, καίτοι ἡ θρησκευτικὴ τῶν

αἵρεσις τοῖς συνιστᾷ αὐτὴν ὡς τὴν ὑπερτάτην ἀγιότητα. Ὁ πολλὰ πλεονασμὸς τῶν τέκνων θεωρεῖται παρ' αὐτοὺς ὡς τὸ ὑψιστον καθῆκον, ὁ δὲ ἀγιος, ἦτοι πολυτέκνος ἀνὴρ εὖρει μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν παρθένον καὶ τὸ σπῆνος τῶν συζύγων καὶ τὸ στήθος τῶν ἀπειγόνων του. Διοικητῆς τις αὐτῶν ὁ **Γιένγγ** ἀποθανὼν τῆ 1879 ἀφῆκε 17 συζύγους καὶ 56 τέκνα. Αἱ γυναίκες τῶν υἱοδολῶν εἶναι ζηλότυποι, κατὰ δὲ τὴν φράσιν τινῶν, αἵτινες ἠρωτήθησαν ἀγχιπαῦσι τί εἶναι ἀντίληθος. Καὶ ἰδὼ δύνανται τις νὰ εἴπῃ: *Οὐδὲν κακὸν ἀμικτορ καλοῦ!* . . . Φαντάσθητε τί θηριοτροφεῖον ὑαινῶν θὰ ἦσαν αἱ μορμονικαὶ κοινωνίαι ἐν ὄλκ αὐτὰ τὰ σμήνη τῶν συζύγων ἦσαν ζηλότυποι. Καὶ ταῦτα ἐνῶ παρ' αὐτοὺς ὁ σύζυγος δὲν εἶναι πλέον τὸ ἕτερον ἡμισυ ἀλλὰ . . . τὸ 1/1 Ἦον ἐν τῷ . . . κλάσματι τοῦ γάμου.

ΟΙΚΙΑΚΑ

Πρακτικὴ συμβουλή

Καθαρισμὸς χρυσοῦν πλασίων. Τὰ χρυσαῖα πλάσια τῶν κατόπτρων ἢ τῶν εἰκόνων ὅταν μαυρίσωσι, καθαρίζεται πλύνοντα αὐτὰ (ἀρῶν τὰ ἐκκοκῆσι ἐπιμαλῶ) μὴ ὕδαρ ὀλίγον περιεχόν ἀναλευκίμας 8 ἀρχειατοῦδας καὶ 3 λευκώματα ὧν

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Κφ Φ. X. Βουκουρεσίον. Γράφωμεν διὰ τοῦ αὐτοῦ ταχυδρομείου. Ἐδχαριστοῦμεν ἐπὶ τῇ τιμητικῇ εὐνήῳ — **ἀδ. Β. I.** Τυρόλον, Ἐλλείποντες ἀρθροὶ ἀπεστάλησαν — **Κφ Ν. Β.** Κερίκ, Ἀδριανούπολη. Ἐξ ἐνεργήσεως, καὶ ἀπεσταλαμένων ὄλην τὴν σειράν διπλῶν. Χρήματα ἠληφθησαν — **Κφ Γ. X. φ. ν.** Ἀθήνας. Ἡ βραδύτης εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν ἀπειρῶν ἀληθῶς ἰσχυρῶν καὶ φρονιτῶν μας. Ἐλῶ δὲ τοῦ προεργῶς Ταχυδρομείου, Ἐδχαριστῶ δὲ ἐνεργείας. Δημοσιευθήσεται. **ἀδ. Μ. Κ. Φ.** Ἀθήνας. Γράφω πρὸς αὐτοῦς, Διατακτοῦ, φιλετή, πρὸς τὰ εὐγενῆ αἰσθήματά σου τὰ ἐπὶ θερμότητα, διὰ τὸ λεύκωμα προσεγγῶς. **Κφ X' Δ.** Αἶνον. Σχερὰ φύλλων ἀπεστάλη μετ', ἐπιστολῆς — **Κφ Ν. X. Κ.** Ὀδησσὸν. Ἀνακείμενον ἐπιστολὴν σας — **Κφ Ν. Β.** ἐνταῦθα . . . Πᾶν δημοσίημα δὲν νὰ περιέχῃ ἢ τὰ καινὰ τοῖς καινοῖς, ἢ τὰ καινὰ τῆς καινοῖς ἢ τὰ καινὰ τοῖς καινοῖς οὐδέποτε τὰ καινὰ τῆς καινοῖς. **Κφ Χ. I.** Ἰωάννη. Ἐπιστολὴ σας ἐλήθη προσεγγῶς δὲ ἀπαντῶμεν. Ἐδχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐλοκῆν καὶ ἀκαθῆσι. Δημοσιευθήσεται μετὰ πολλῆς εὐχαρηστῆσεως ὡς πάντοτε ἐν ἀρώῃ εὐσερῆς. Πρὸς ἄλλους δὲν ἀπαντῶμεν σήμερον ἐλλείπει χώρου.

ΤΥΠΟΣ Γ. Δ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ, ΓΑΛΑΤΑΚΟΥΡΙΟΥΜ-ΧΑΝ ΑΡ. 3

Ἡ ὄρα ἐλλείθη, ὃ δὲ μουσικὴς ἐγκολοῦσθαι ἱστῆμενος πρὸ τοῦ βαρῶνος, μετὰ πᾶσι τοῖς ἐκπλήξεως ἀντιθέτους αὐτῶν.

— Καθίσατε, παρακαλῶ, εἶπε αὐτῶν ἔδραν. — Καὶ τότε εἶς ἀκούω φέλα.

Τὴν εὐνοίᾳ ταύτην ἀλλὰ ψυχρῶς ἀπαγγελλεῖσθαι φράσιν ταπεινωτικῆν ἀδωρόσεν ὁ νεανίας. προσποιεῖσθαι ὅμως ἀκαρτέριον ἐκείνῳ πλησίον τοῦ βαρῶνος.

— Κύριε βαρῶνε τῷ εἶπε, πρὶν ἢ δηλώσωπρος ὁμαῖς τὰ δηγησάμεν με ἀνταξίᾳ εἶπα ἔχω καθῆκον νὰ σας εἶπω τίς εἶμαι. Εἶμαι πτωχὸς καλλιτέχνης, ὅστις μέγα τὸ ὄρα ὡς θαύματα ἐλάτρευε τὴν μουσικὴν. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ κατοικῶ ἀπὸ εἰς τὸν ὀλίγον, οὐχ ἦτον κολακεύομαι νὰ πιστεύω ὅτι, ἀρκαλῶς ἐπιτιμῶμαι . . . ἀνομάζομαι Παραλλ.

— Ἦκουσα τὸ ὄρα σας, εἶπεν ὁ βαρῶνος.

— Πρὸ ἔτους ἐγκολοῦσθαι ὁ νεανίας συγκεκριμένῃ τῇ φωνῇ αὐτῆ φράσιν: ὅτιν θὰ ἐτόλμων νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον ὑμῶν, ἀλλὰ τίς δύναται νὰ προῖη τὸ μέλλον; Πρὸ ἔτους, κύριε βαρῶνε, μίαν μόνον εἶχον σκέψιν, ἔκ μόνον πᾶσιν νὰ καταστήσω μέγα τὸ ὄρα μου καὶ συγκεκριμένη παρουσίαν διὰ τῆς ὁποίας ἦσυχον νὰ διέλθω τὴν ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου χρόνον. Ἀλλὰ τὰ ὄρα ταῦτα ἀνορθολογία ἐπέπρατο νὰ μὴ πραγματοποιηθῶσι, τὸ μέλλον μου, μέλλον ἐνδοξῶν βαθείως, θὰ κατασραφῆ. εἰκοστὸν ἔαν ὁμαῖς θὰ εἴχητε τὴν γυναικοφροσύνην νὰ μοὶ τείνητε χεῖρα ἀρωγῆν καὶ νὰ μοὶ εἴπητε: καταστήθι μέγας!

Ὁ βαρῶνος ἐπιστολικῶς ἀνέκυρ τὴν νεανίαν ἀνορθῶν τῶν λόγων τούτων τὴν εἰρήνην.

— Ἄλλ' τι, ἐξηκολούθησεν ὁ Παραλλ, εἶχο ἔν μόνον πᾶσιν. τὸ τῆς τέχνης μου, ἐνῶ σήμερον ἔχω ὄρα . . . τὸ πρῶτον δὲ, τὸ αἰσθῆμα, ὃ' ἐπιστολῆ ἔαν ἀναγκασθῶ νὰ καταστήσω, τὸ δεύτερον.

— Ἐξηγήθητε σαφέστερον, παρακαλῶ, εἶπεν ὁ βαρῶνος.

— Πραγματικῶς δὲν μ' ἐνέειτε . . . καὶ ἔαν εἶναι δυνατόν νὰ μ' ἐννῆστε, ἀλλὰ τίνι τρόπῳ νὰ ἐξηγήθω; πῶς νὰ τιμηθῶ, ἐπὶ ὁ ἐλάτρωσται, νὰ ἐμολογηθῶ εἰς ὁμαῖς, ὅστις εἶσθε πλούσιος, ἰσχυρός; Ὅτι εἶμαι πλούσιος, κύριε βαρῶνε, ἀλλὰ μὴ μὲ ἀποθήγητε, ὅτι ὃ' ἀποθῆνω ὡ καὶ ὃ' ἀποθῆνω!

Καὶ λαθῶν τὴν χεῖρα τοῦ βαρῶνος Βιλλιάδου ἔφραεν αὐτὸν εἰς τὰ χεῖλη του.

— Θάρρη, νεανία, ἐξηγήσου . . .

— Ἄγαπῶ τὴν κόρη σας, ἐνδοξῶσεν ὁ Παραλλ.

— Ἄγαπῆς τὴν κόρη μου, τὴν Μαργαρίταν; ἠρώτησεν ἐν ἐκπλήξεσι ὁ βαρῶνος.

— Ναί, καὶ γουπετῆς ἐξαιτούμαι συγκεκριμένη διὰ . . .

Ὁ βαρῶνος ἠγάθη. Ἡ δὲ ἐκ τῆς ἐνέργειας τῆς συνδιαλέξεως ὁμοιῆς τοῦ πρώτου του ἔφρασις μετεβλήθη νῶν εἰς ἀργὴν καὶ ἀποστροφήν.

— Κύριε, εἶπεν, ἡ ἐπιστομὴ αὐτῆ ἦτο ὄρα περιττὴ καί . . .

— Διατάσσετε ν' ἀκουσθῶ;

— Εἶσαι πλούσιος, νεανία;

— Ἐχω μόνον τὴν ἀφίαν μου καὶ τὸ μέλλον μου, ἀλλ' ἀμφοτέρω δύναται νὰ μὲ ἀποθῶσων, ἐάν ὁμαῖς θελήσῃτε. Ἐπεται συνέχεια.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Εν τῇ πρώτῃ ἐπιθεσίᾳ γρ. 50
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
ἐν τῇ ξενίᾳ φράγ χρ 15

Ἐξάμηνοι τὰ ἡμίση.

Αἱ συνδρομαὶ προπλη-
ρῶνονται ἐπὶ ἀποδείξει
φερούσης τὴν ὑπογραφὴν
καὶ σφραγίδα
τῆς Διευθύνσεως.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται
ἀπὸ τῆς ἀπριλίου
ἐκάστου ἔτους

Τὸ φύλλον τιμᾶται
κρηδίων 50.

Ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατῶν, Κουρσοῦ-Χάν
ἀριθ. 3

Πᾶσα αἰτιοποιεῖ δέον ν' ἀ-
πευθύνεται πρὸς τὴν
Διεύθυνσιν

Πᾶν πρὸς δημοσίευσιν,
ἀποστέλλομενον χειρό-
γραφ. δὲν ἐπιστρέφεται.

Πᾶν ἀνυπόγραφον δι-
μοσίεσμα περὶ ἡ ἡμετε-
ροῦ ν. πρωτότυπον ἢ με-
ταπεφρασμένον, ἀνήκει
τῇ Διευθύνσει.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ Τῆ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΕΥΥΠΟΑΗΤΩΝ ΔΟΥΛΩΝ ΑΝΑΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Διευθύντρια **ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΟΤΟΥ**
Κορηδός Διευθύντης **ΑΣΙΑΣΤΗΣ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ**

Τῶ ἐγγράφοι 5 συνδρομητικὸς δωρεῖται ἡ ἡμερῶν συλλογὴ τῆς Διευθύνσεως «Πρώτα: Πήτται».

Τῶ ἐγγράφοι 10 παρέχεται ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ δωρεὰν ἐπὶ ἕν ἔτος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ὁ εἰκοστὸς αἰὼν.— Ἡ Φίλα ὡς νύμφη (ὑπὸ Ν. Βασιλειάδου ἱεροῦ) Χρυσῶν ὄνειρον,
διήγημα ἐπὶ τῷ Νέῳ ἔτει.— Ἡ ἡμέρα ἀρχαίας Ρωμίας (ὑπὸ Ἀγγέλου Πρεβεζιώτου).— Πόσις τοῦ ἔτους
ποιήσις Ἀχιλλέως Ταβουλάρη). Τὸ φθινόπωρον ἐν Ἠπειρῷ (ὑπὸ Ἰωάννου Χαριστιάδου, ἱεροῦ) Πλά σουλτα-
τιά, ποιήσις (ὑπὸ Μαρίκας Κ. Φιλιππίδου).— Πρωθὸς μήτιο, διήγημα ὑπὸ Αἰλίας Σαίθ) Κρίνον
ἐν Χίονι, διήγημα Ἀλφονσίν (ὑπὸ Ἀγγέλου Πρεβεζιώτου).— Νύμφη τοῦ ἔτους (ὑπὸ τοῦ) **Η. Ζαλιβώτου**—
Ὁ κ. Γ. Σουρῆς περὶ γυναικῶν.— Ἕλλην κινθιστῶν.— Ἀνὰ τὴν κίον.— Κιτικὴ, μαγειρικὴ συναίγη
Επιφυλλίς: Μῦθος ἐν τῷ κρηδίῳ

«Ὁ παῖδοι τὰς Λατίας
καὶ τὰς Κοισίας ἀργαζομένης,
ἐπίδοσαν συβρίαν».

Κόρ. Ἡρ. Μαιν. Στ 875-8

Ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ

εὐχεται πρὸς τοὺς κ. κ. ἀναγνώστῃς
καὶ ἀναγνώστριάς αὐτῆς
τῷ 1900

αἰσιοῦ, εὐτυχίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ.

Ἐνικα συσσωρεύσιν ὡς ἀπείρου γεωγραφικῆς ἐργασίας, συνεκίη τῆς
ἐκδόσεως, πολλῶν ἡμερολογίων, ἐν τῷ τυπογραφικῷ ἡμῶν ἐβρίδνῃ πως
κατὰ τῆς τελευταίας ταύτης ἡμέρας ἢ ἐκδοσὶς τοῦ 28ου ἄρ. τῆς «Βο-
σπορίας». Παρακαλοῦμεν τὸς κ. κ. συνδρομητῆς ἡμῶν νὰ ἔχωσιν ὑπὸ
ὄψιν διὰ τὴν καθυστέρησιν ταύτην θέλομεν βεβαίως ἀναπληρώσει ἐν
κρηδίῳ τῶ ἔτους.

Ὁ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΑΙΩΝ

Ἰδοὺ νέος ἀνατέλλει αἰὼν. Ἐν εἰς τέκνον χρυσότερον,
γαλκὸν καὶ φιλομειδίᾳ κατεστημένον μὲ τῆς φεινοτέρας
δίου τοῦ κόσμου ἐπιπέρας καὶ ὄνειρον, ἀποσπόμενον ἀπὸ τῶν
κόλπων τῆς ἀχαιοῦ μητρὸς τοῦ Αἰωνιότητος, προβαίνει πρὸς
ἡμᾶς τῇ στιγμή ταύτῃ ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ οὐρανοῦ καὶ οἱ ἄγ-
γελοι τὸν προπέμποντι διὰ συναρμῆς αἰθερίων μελωδιῶν, καὶ
οἱ ἀστέρες ὡς παραδείσιοι πυρτοὶ τῶ προτρέγγοντι διὰ τοῦ

ἀργυροῦ των φωτῶς εἰς τῆς πρὸς τὸν γῆινον κήρυον παρῆσαν του.

Εἰς εἰς αἰὼν, ἐν εἰς ἀφορτικῆς κόμα ἐκ τοῦ ἔχοντος πε-
λέγους τῆς γλαυκῆς Αἰωνιότητος, κολίη ἤδη πρὸς ἡμᾶς ἐν τῇ
ἐπιστήμῃ στιγμή, ἢ ἡ τελευταία τοῦ ἔτους, ὡς ἰνδοῦ διὰ
τοῦ μέλανος μεγαλείου τῆς καὶ τοσοῦτα καλλιγραφεῖς τοῦ πῆ-
θῆρος φανὸς καταστῆσιν δι' ἀδελφάντων πινθίσων.

Εἰς εἰς αἰὼν μὲ μεγαλουργίας καὶ ἀετῶδες ἀρχαγγέλου πτε-
ρυγας πετᾷ, πετᾷ ἤδη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς ἡμᾶς. Καὶ ἡ φαν-
τασία ἡμῶν ἢ ὄνειροποιεῖς καὶ ἔνθελας διαδράμει φωτεινὸν καὶ
χρυσῶν τὸν ἐπεχρῆμενον τοῦτον αἰὼνα.

Ναί, τὸν θέλομεν χρυσῶν τὸν αἰὼνα τοῦ μέλλοντος. Δὲν τὸν
θέλομεν χρυσῶν ὑπὸ ἔσσην πλοῦτον καὶ χαλκῆς, ἰάν διὰ τοῦ-
των πέπρωται νὰ ἐμφανισθῇ ἐπὶ ἡμᾶς ἐπὶ μᾶλλον ἐντείνων τῆς
πραγματοῦ τῆς βιοπέρας καὶ τὴν ἀνίστασιν τῶν κοινωνικῶν
τάξεων ὡς ὀδονηρᾶ τῆς συνέχεα τῆς λυκκινωμένης τῆς σήμε-
ρον αἰῶτος χρυσομηκίας.

Ἀλλὰ, τὸν θέλομεν χρυσῶν ὡς πρὸς τὴν πλήρωσιν τῶν ὀφίστων
ἐπιπέρας τοῦ ὑπερτάτου πολιτισμοῦ, χρυσῶν ὡς πρὸς τὴν γα-
λήνην τῆς ἀνθρωπότητος, χρυσῶν ὡς πρὸς τὴν ἐπίτευξιν τῶν
ἀνείρων τῆς ἐπιστήμης, χρυσῶν ὡς πρὸς τὴν πραγματώσιν
τῶν αἰθερωτέρων τοῦ ἡλικιῶ βίου ἰδανικῶν, χρυσῶν ὡς πρὸς
τὴν ἐπίτευξιν τῶν γλαυκωτέρων πόθων τοῦ πρὸς τὴν Ἀρετὴν
καὶ τὴν Τελειότητα ἔρωτος!

Πολλὰ ἐπράχθησαν, πολλὰ ὑπὸ τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς Εκ-
στήμης καὶ τῆς Παιδείας κατὰ τὸν αἰὼνα τὸν λήξαντα, ὅν
τινες ὑπερέβαν θαυμαστικῶς πρὸς αὐτὸν ἀπεινίζοντες, οὐχὶ δι-
λίαν αἰσιόφρονες περὶ τοῦ μέλλοντος, ἀπετόμησαν καὶ ἐνομι-
σῶσιν αἰὼνα τῆς κορυφώσεως τοῦ πολιτισμοῦ, ὅστις προήγαγε
πλέον κατ' αὐτοὺς τὴν τελευταίαν του λείαν.

Ἄλλ' οὐχ ἤττον ἡμεῖς μετὰ πολλῶν ἄλλων νομιζόμεν διὰ

πολλά ετι υπολείπονται εν αρχήν ο έπερχόμενος τήν νότα ταύτην αίων.

Έρ' όσον τό κοινωνικών πρόβλημα μακρύν τού να λυθῆ, βάνει όλοέν ώς ο γόρδιος δεσμός περιπλεκόμενον. Έρ' όσον εν ταις άπενταχού άνωμαίαις κοινωνίαις τό λιπόζων θέμα τής υλατροτέρας πενίας και έλευσινότητος, προσβάλλει παραπλευρώς τής ρυθμοπαρείου εύμαρείας, τού άνωκτερόμενος πλούτου, και τής άκακισμένης χλιθής. Έρ' όσον ή μέλη λυκάνεται. Ετι τόν άνδρικών, άλλά και γυναικείων πληθυσμόν εν ταις Εύρωπαικίαις μεγαλοπόλεσιν. Έρ' όσον ο πρίστινος τάτας τού χειροπακίγιου, ώς λοπωθότης εύσχήμως προσβάλλων εις πολυψώτους αιθούσας άπερριζή τόν άρτον πολλών οικογενειών. Έρ' όσον ο ύλιμμός και ή άπαισιοφοσύνη ψελλίζουσιν. Ετι, ώς ο ίθνημός. επί Ίουλιανού τού παραβάτου τούς τελευταίους έκπένοντας πλέον μορμύρους των. Έρ' όσον, τέλος, ή γυνή δέν κτενόρσεν. Ετι τόν ύπερτάτον αύτῆς, εν τῷ κότμῳ προορισμέν, άλλ' όσμερξαι παραρωτέρω αύτῷ δυστυχώς υπό νερελιωθῶν, όνειρων περιπλανωμένη φάνεται, ο πολιτισμός, ύχι μόνον δέν κρήνηγεν εν τήν τελευταίαν του λείν, άλλά, νομίζω, οιδε τήν πρώτην καν αύτῆς συλλαβήν. Ετι ήθρως!

Έάν, φίλοι, άναγκώσται, από τῆς σκοπιῆς τῆς τελευταίης τῶν φθίνοντος αἰώνος νυκτός έπισκοπήσωμεν τήν κατ' αύτόν παγκόσμιον γυναικείαν όρασιν, θά ίδωμεν ότι αύτῆ όντως, πολλά από τῆς άρχῆς αύτῆς έρθει τῆ συντελεσθέντα.

Ρίθωμεν εν μόνον βλέμμα επί τήν κλεισμένην έκπνευστασφριδα και πάραυτά θά ίδωμεν τήν γυναικα έκπληκτικῶς προαχθεσαν κατ' αύτῆν εις παντοία στάδια. Κατ' αύτῆν ή γυνή, έπαρκώς άπαγευθεσα τῆς καθ' όλου παιδείας, κειπερβοληθεσα όρετικῶς, πλέον έπαρξῆ και έμπεριουτα, αυ τῆ κοινωνικῆν άτομικότητα, έδρακε και διεπρξε και εν τῆ φιλολογίῃ και εν τῆ φιλοσοφίῃ και εν τῆ καλλιτεχνίῃ και εν τῆ παιδαγωγίῃ και πανταχού, όπου ή γυναικεία λεπτονοια και άβρότης δύνανται να επιθίσωσιν εύεργατικῶς και εύλεως τήν ιδιόζουσαν αύτῶν σφραγίδα.

Άλλῆ διστιγῶς δέν ήρξισθῆ έώ; ένώ, Διστιγῶς; έπισκοπῶσαι τήν γυναικείαν όρασιν κατῆ τόν αἰώνα τόν σημεριν φθίνοντα, βλέπομεν τήν γυναικῆ συγγένειαν τήν ιδίαν τῆς νε- έρξ; άναπτύξιος και εξυψώσεως; μετῆ τῆς ιδίης; τῆς από τού φύλου αύτῆς έκτροπή; κορυφῶσαν τήν άρνωτόταν πρῶς χειραφίτησιν τάσει, ήτις λεληθῶτως από πλείωτων αἰώνων, εν τῆ ιστορίῃ ύφίτεχτο, και άληπιτικῶς εἰσηθῶσαν εις στάδια έπιστήης; και βιοταχνίης; ύλω; άνδρική και πέντη πρῶς τήν φύσιν; και τόν προορισμόν αύτῆς απάθοντα, ομοίῃ πρῶς κολοίων βρενθοόμενον υπό τῆ πτερά τού τρώ, ομοίῃ πρῶς χελώνην αερωμένην επί τῶν σθιναρῶν πτερόγων τού άνδρώδους άνακτος; τῶν πτηνῶν και ομοίῃ πρῶς; βάρταχον ολιεθρῶς εντεινόμενον ενά εξισωθῆ πρῶς τόν άγκον τού σπιθραῦ άρετήρος.

Άλλ' εάν ο έρ' ήμῶς; πτερυγίσης; εικοστός αἰών ήκει όντως χρυσοῦς αἰών; άληθούς προόδου και ύπερτάτης ήθικῆς; και νοε- ρῆς τελειοποιήσεως, τότε προσκείται να κομίσῃ ήμῖν βεβαίως επί τῶν πτερόγων αύτῆς, ώς; άλλων πολλῶν και τού γυναι- κείου ζητήματος; τήν εδωταίαν λύτην, ήτις τήν κατέρχασιν μῆν τού άλλαπροτάλλου πρῶς έκρηκτικῶ; όργισμοῦ, ος; τις κω- λειται χειραφίτησις, καθορισμόν δέ τῶν ύριων και τερμίνων τῆς γυναικείας; όρασεως, εξυψώσιν δέ τῆς γυναικῆς κατῆ τήν έκραιφῆ έννοιαν τού πολιτισμοῦ διῆς; άρετῆς; και τῆς; άλη- θούς; Παιδείας.

Άγνωσθῶσι θῆ; ή ή έμεις; πορεί; τού γυναικείου ζητή- ματος; και ή εις; προτεγῆς; μέλλιν; επέναντι; αύτῆς; στάσις; τῆς γυναικῆς; τού; εικοστοῦ; αἰώνος; άνα; τῆ; Εύρωπαικῆ; κράτη, ο- που; μεγίστη; πάλη; και; δικτατο; υωπις; γνωμῶν; περι; αύτῆς; διε- ζήγεται. Άλλῆ; διῆ; τήν; Ελληνική; γυναικα; εύχομαι; όσον; οϊ- όν; τε; ταχέαν; και; σθεναρῶν; τήν; καλινίστησιν; εις; τῆς; εύθειας; τρέβους; τῆς; πατρίου; άρετῆς; και; τῆς; άληθούς; ανυψώσεως.

Και, εἴθε, εἴθε; ο; εικοστός; αἰών; να; επιφέρῃ; επί; τόν; Ελλη- νισμόν; τήν; πραγμάτωσιν; πολλῶν; δικαίως; ονειροπολωμένων; ο- νεύρων; πολιτισμοῦ, εύδοκίμονας; και; αἴγλης. Εἴθε; ο; νέος; οστος; χρυσοῦς; αἰών; ν; άναστλήσῃ; πρῶς; ήμῖν; καλλίμαρμάρους; Παρ- θενῶνα; έθνηκῆς; δόξης; και; άπρηκμιλλούς; Καρυάτιδος; γυναικείας; άρετῆς; ν; άνασυστήῃ; επί; τού; ένθικού; Ελικῶνος; χρυσοῦ; χα- ρίτων; και; συνουλίης; Μουσῶν, και; μετῆ; φθόνου; πρῶς; αύτόν; ν; άπειρή; ο; παλαιός; έλευνος; συνώνυμος; αύτῷ; περιελευνος; αἰών; ώς; προσωρισμένον; ή; ολυμπίου; αἴγλης; έπίση; να; χειραχθῆ; επί; τούς; λευκούς; ή; ή; πατέρους; τῆς; Ιστορίας; τού; μέλλοντος; !

Η ΦΙΛΑ ΩΣ ΝΥΜΦΗ

(ο γάμος εν ταις αρχαίαις Αθήναις)

1

Ο ήλιος δέν έδουιν; άόσμη; τήν; ένδικάτην; τού; μινός; Γαμη- λιῶνος; και; έκτακτον; πληθῆς; συνωστίζεται; επί; τῆς; έρξ; Α- κροπόλεως. Η; Φίλα, κόρη; τού; έρξ; τού; Έρεχθίου; εκ; τῆς; οι- κογενείας; τῶν; Έκταστωτῶν, τάει; τῆ; θεῆ; τήν; προγῆμιον; θυ- σίαν. Πλείστα; δέσποναι; και; παρθῖνοι; τῆς; πόλεως; άμειθῶσαι; τόν; έρξ; βράχον; εστάνται; εν; τῆς; Περιστελλίης; πρῶς; τού; βωμοῦ; τῆς; Αθηνῶν; Παλλάδος, τό; δέ; πληθῆς; τῶν; συγγένων; και; φίλων; άποτελεῖ; τήν; συνοδίαν; πολυάριθμον. Πρῶτη; τελέσσα; τῶν; αυ- τῶν; προτέλειον; θυσίαν; ή; φρατρία; τού; γαμβρῶ; εις; τόν; βωμόν; Δίος; τού; Τελείου; πληκάζει; τόν; βωμόν; τῆς; πολιούχου; Παρθῖνου. Αἱ; δύο; συνωδεῖται; ένούνηται. Πλήθ; περιέρχων; και; άδολέσγων; τού; έρξ; παρεκκοιθεῖ; τήν; έπίσημον; τελετήν; και; σχολιάζει; εύρολογῶν; εἰτε; φήγεται; εις; γέλωτας; και; παιδιῆς; μακροθῆν.

- Γνωρίζεις; τήν; Φίλαν; έρωτῆ; ο; εἰ;
- Δέν; ήτο; ή; τρίτη; παρθῖνος; εις; τόν; στίχον; τῆς; έρξ; παρ- τῆς; τῶν; Παναθηναίων; κέρσι;
- Ο; γέρων; έρξ; πατήρ; τῆς; έρξ; εν; μόνον; γόνον, άλλ' ως; λέγουσι, άμειλλῶται; πρῶς; τήν; άφροσύνην; εις; τῆ; κάλλη; δέν; τήν; εἶδες; οὔτε; σῶ; Λύσιππος;
- Διῆ; τί; οὔτ'; εἰγῶ;
- Διῆ; τί; οὔ; από; τῆς; νεότητός; σου; ένουτήγης; εἰτε; ο; τι; εἰς; οἱ; δέν; ήρωσεν, εἰτε; ότι; δέν; θε; ήδύνατο; να; επιτύχῃς. Δίγουσιν; ότι; έβουλοτόπικαις; σχεδόν; όλας; τῆς; εἰς; χούσις; εις; τό; γίνος; και; τόν; πλοῦτον; άλλῶ; σύνμα; ότι; δέν; άπερίστεις; να; φοιτῆς; και; εις; τῆς; έντιρας. Οὔδέποτε; τήν; κατῆ; σ'; αὔσον; εἰα; μαχίης;
- Μά; τούς; θεούς, τούτῳ; εἶναι; άλλῆς. Άλλ'; εἰγῶ; με; όλας; τῆς; λοιδορίας; όλων; δέν; θε; φέρω; νόμῆν. Ηἴτε; εἰτι; κάτω; τῆς; σπινθούσας; έκείνας; πρῶς; τῶν; Ένεακρῶσιν; έντιρας; Γνωρίζεις; τήν; πρώτην; με; τήν; λυγίτην; κομμωστισίαν; και; τόν; παρα- λούνητα; έκκισμόν; τού; βαδισματός; τῆς; "Ο; χίτης; Γνωκίριον, οἱ; γνωρίζω; μακροθῆν. Εν; τῷ; μετῆ; τούτῳ; πληθῆς; έγνωσκῶντων; πλητίζει; ή; έρχόμενον; τῆ; Παρθῶνα; και; άνατάσσον; γερου- σιῶς; και; γέλωτας. Άλλῆ; άδικακτώτερη; τῶν; άλλων; ψάλλω; εν; ύπορχ; μακτα; τού; Διονύσου. Ο; θῆρῶς; και; ή; βροή; κατέρχεται;

γενικοί. Εύο! Εύόν! φωνή έταίρου, γάμο! δ'άμωμεν εις τον γάμον!

Αι χροστί άκτινίς του ήλιου δειν έρχοσασαν άκουσθ την κατακατεπόρρωσιν Δίνιν, άλλ' ή Φύσις πανσέληνη, ήρξζτο έκφρασιν μένηδλόλευκο, έτι εις τή ήμερα, τό φως Θεοεικασ και μεδωτόσ άνέρχεται εις τό γλυκοκό ούρανύ τό καθίστόνύρος, και ή εύωδία θελκτική πληροί την άνωσφαιραν. Τότι ό πατήρ της νύμφης, ό γαμος, ήρξζ άνέρχεται τον βωμόν έστειμένως με στίφρανον. Εχει ό θύτης του βωμού.

Εύρωμείτε! άνναράζι ό κήφς και ό κόσμος όλος εύλαθώς σιγζ. Τό πλήθος δέεται ύπέρ των νινύμφων. Ό Ιερύς, λαμβάνων έκ τού βωμού δαυλόν άνημέμεν άποδάρπει αυτίνας λίθια πληθ ύδατος, εις τον Χείρουκ, και με τό ύδωρ τούτο βαντίζι τό περίε πλήθος. Κατόσιν ό ήλιός, Ιντάμνος και άνατείνων προς τον ούρανόν της χείρας εύχεται θεοίς, τοίς ένκόμοις να δώσωσι κόλλιασ καρπόν και εύδαίμονα την συνδύωσιν εις τό μήκόντου ζώγος. Και έν τούτω προσάγεται ό κήφς έστειμένως τά κέρατα και ό Ιερύς λαμβάνων έκ κανίστρου κροθίς περρωμένως, τά ουλίς, έπιχίρει, τό θύμα και άποκόφιασ μαλλία της κεφαλής τούτου ρίπτει επί της πυρής καταρχόμενος του Ιεραίου. Ό πέλας, έπλήθει την κεραλή του θύματος, όπι πίπτει σφραδάζον και τό αίμα περισυλλέγει έν τώ άργυρώ σφραγιώ χύνεται περί τού βωμόν. Τό θύμα θζ και επί της πυρής ολοκαύτωμα και ό Ιερύς απένδει άρρόντα εύσμάζον ούνον προς άποτελειώσιν της Ιεροτελειόσας.

Τότα προβάλλει έκ μέσση του βωμού των παρθένων ή πάγκλη νύμφη. Η Φίλι με κατάλευκόν έσθήτα και χρυσόστατον καλύπτραν επί της κεραλής χωρεί προς τον βωμόν της Παρθένου. Ό κόσμος όλος άνακίρτζ εις την έμφάνισιν της νύμφης και αι παρθέναι θλαί κλείουσιν. Μόσος ό γαμβρός, μακροθεν προσάδώνει με παλμούσ άπλανίς προς τον βωμόν τή βλέμμα και κινείται εις προσευχήν. Η νύμφη άταίξζουσα εις της νυκτός την πανσέληνον άποχαίρει τζις την φύλακα της παρθένης, της και άρπειν όλοθέρμα δάκρυσ επικαλυμένα τής ριζής, τά προστάδιασ του νέου θύου της. Κατόσιν έκπαδπει τούς προμωπωπάλους βυστρούχους και άπειρι ατόδς εις την θείαν. Η έσση ήτελειώσιν ήδη. Είναί τά πρωτόεις των γάμων, τά προγάμια!

11

Ό λουτροφόρος νινύφης φέρι την έπαύριον από της καλλιμακράρου Καλλιάρουσ ύδωρ διά τό νυμφικόν λούτρον. Οι νινύμφησ έκούσθησαν. Ό οίκος του Ιερώσ του Έρεχθίου κατατολισμένος δικ δάφνης και μωστίνας εις τό προκύλιον και τής θύρας έχει την μεγαλητέραν των έορτών. Οι βωμί του παντρχού αναδίδουσι θημάμα και άρωματικά θελκτικά, τά περιφημότερα της Ασίας. Οι θεοί α πατρώοι, οι γενετήσιοι, οι κτήσιοι και θλαί αι εύγενειακαί θεότοτες εις άργίλου είτε έκ χαλκού και κηρού εις περικομφη μικρά άγαλμάτια είνε έστεφανωμένα. Την θύραν μεταξύ άνδρωνίτου και γυναικωνίτου στολίζουσι κλάδου δάφνης και ελάτης. Εύο! Εύόν! Εύουχετε. Χαίρετωσι τά προσερχόμενα πλήθη των προσκεκλημένων εις τον γάμον. Οι εύχεται και οι καθαρωδοί διαχέουσι παντρχού την χαράν και την εύφροσύνην. Προέρχεται χαρός λυρωδών μετά λύρας και όρχηστρίδων άλλων, άλλ' ή εισοδος ταί: είναι άπηγορευμένη. Εις Ιερώσ οίκον δέν έρχοκουσι τόπον έταιρώσ άκίςματα.

— Φιλημάτιον! άποτελείει προς ατάς τον λόγον της. Μά ταί: Μόσος τής ξανθής, δέν ήμολζε να θεωρηθήτε περτωτά. Ης άλλοτε, εις άλλοτε θυμωσ.

— Άντίμωρα! Άντίμωρα! φωνή την φλυν τις άλλος. Τότων ταχέως, άελαβάν ή άργυροτάλας τής ρωσής στωπό τό χρεστίων συμπόσιος.

Άλλ' έν τώ μεταξύ ήρξζαν και οι γερωσμοί έκ μέρους των άγωνισκίδων συναγμένων πρό της θύρας. Συμμετοί άδιακοπικαί τραμικατα άποτείνονται έζώτεν πρός τε τας έταίρας και τούσφίρους νεανίας Πολύς χάταμω λαί: σούλγεται εις την ταραχήν και τον θόρυθον. Οι προσκεκλημένα έν τούτωτά άκουσθ εξακλουθώσι να έρχώσται. Ό κήφς επικαλλεί τότα την αγνήν.

Η εύλαθείς ή σιωπηλή και έλαβεν άείως τον λαλον και άθυρότροπον τάως πλήθος. Ό γέρον Ιερώσ προσπίειν επί του χροστού βάλρον του βωμού της Έπίτας την θούσιν εις τον Έρέτπον και Έπίεον. Ης τά γυναικίσις. Ης και τζι την θείαν ότι ή έύωδη να άναθρήψη την έπίζηλον παρθένου και να εύδωσθ αυτήν νύμφην εις γάμον έπιτίμων την άρελήν του πολιτου πρός τον κόσμον έν τή δικαιοσύνη του. Ό άρρώσις μέγας σιαθήτος οίνος σπίνδεται άφίως, και τον βωμόν και τά πλήθη κατακλίονται εις πολυτάλη τράπεζαν, την γυναικων θούσαν. Ροθα και λευκόια ήταν διακοσμηταινα χύθη έκ αούτης και μέγα άπικνόντο πολύτιμα. Και όλίγα βήματα παρέκει άνακλίοντο επί μικροτέρας τράπεζης αι γυναίκες μεταξύ των ύπώων παρην και ή νύμφη κεκαλυμμένη δικ καλύπτρας. Οι δούλοι και αι δούλις ύπάρτεον εις τό γεύμα και ότε παρεθήσαν γλυκούσρατα και όπωρα, βροχζ εις αούτων έρρύνετο επί της κεραλής της νύμφης. Άλλ' ή ώρα της πομπής Ιρθασ πλείον και ή Φίλι χωρεί εις τον γυναικωνίτον έν άποχαίρειση δικ τελευταίασ φρεάν τον πατρικόν οίκον. Ό ή άνταξασουσα καρδία της και τό έτελευτάτον δάκρυ εις τον άσπασμόν τούτον! Η Φίλι κατακλιέται τουσ γενέθλιους θεούς και πατρώους, όλα τά άγαλμάτια και έξίνα τα εύγενειακά της, προς ά ταχέως εξεμυσταφύθη της καρδίης της τά μωστικά, ζηταί να χηρίση τρησιών βλέμμα παντρχού, όπου άνακλώνεται τότα συμβεβήκοτα και τότα περιπέθεικα της παιδικής ήλικίας της. Χωρεί πρός τό βέθος του γυναικωνίτου και δέεται επί του βάλρου της. Άθηνες, Έργάνης, ύπό την προστασίαν της όπωας έπιέλασε και εύδύερα των δούλων γυναικων τά έργα. Ό έργα τήσας άναμνήσαι, και τόσα φίλτατα να έση και να άποχαίρειση!

Η κρηπή άρχεται. Ό Ιερύς παραθέει την νύμφην κόρον του εις τον νυμφροστόλον και ό ύμένιος άρχεται. Φωνή χαράς και άγαλλιόσασ, έπιφωνούται εις τό νυμφικόν άσμα. Από της μετωλου προβάλλει ή νύμφη φέρουσα κατάλευκον ποδήνη χιτών άλοτρηκόν χρυσοπάρφρον και καλύπτραν άπκωνιδή κατατεπημένην με χρυτούσ, κέγγρους. Φέρι επί της κεραλής στίφρανον έκ ρόδων και έων, χρυσοών περιθήραιον και πολυτίμουσ λίθους. Μαργαρίται της Περούας, είναι έγκατεσκαμμένα επί της πολυτελουσ, έσθήτος και εις της χείρας κρατεί οικιακά σείνα, σύμβολα της κλοδεσποίνης. Ό νυμφροστόλος δδγεται την νύμφην επί του νυμφικου άσματος, σφραμένον ύπό δύο ήμιόνων και δεξιζά μόν έκείνησ λαμβάνει θείον ό γαμβρός, άρστροτζ δέ ό νυμφροστόλος. Άπέναντι της νύμφης και οι ή λαμπής του ύμεναίου και άμροτέρωθεν ταύτης κίουσι δύο έταρι έκ μέρους των δύο μητέραν των νινύμφων. Πρό της άμίζης, προσέονται τρεί: παρθένη κορτούσαι ή μιν κόσμιμον, ή δέ ήλακάτην και ή έλλη άσρακτον. Συγγενεί: και φίλαι παρθένοι άλλαι κυκλώσι τό άσμα και όταν έδδθη τό σύνθημα της έκκινήτωσ, οι κύλοι, αι κιθάραι, ή λύρα και τά άλλα μωστικά όργανα ήρξζαντο του ύμεναίου.

Όλος ό κόσμος των προσκεκλημένων παρακλωσθί την συνο-

διαν. Πλείστοι κρατούσι νυμφικά δάδα: εις τὰς χείρας: και
εστεινωμένοι άνζωνοσοι εύτυχίαν τούς νεονύμφους. Παντα-
χόθεν συγχαρητήρια, βράκι και χαράς άλλαλαχμός άπευθίνεται
εις τούς νυμφίους.

Όταν ή πομπή φθάση εις τόν κατακτάτομον του γαμβρού
οίκου, προσμένει εκεί ή μήτηρ του προς ύποδοχήν τής νύμφης.
Μακριά προσποιητή διαπάλη γίνεται τότε, άλλ' ό γαμβρός
υπό τή ράντισμα όρύζης, σάκων και γλυκύσματων άρπάζει και
εισάγει εις τόν οίκόν του τήν νύμφην χωρίς τόν ούδόν νά πα-
τήση. Η Φίλα εύρίσκεται εις τόν νέον της οίκου. Κατά πτώ-
τον σταυράκι πρὸ του βωμοῦ τής Έστίας, άρνιζέται με τή θ-
ύωρ αυτής, δέεται εις τούς θεούς: και εις τās θεάς: και κατό-
πιν διανεμομένη μετὰ του γαμβρού γλυκύσματα, ώδηγείται
υπό τής νυμφευτρίας εις τόν νυμφικόν θάλαμον. Έξωθεν τού-
του-οι χοροί τών νέων εξ ένός και οι χοροί τών παρθένων εξ
άλλου άνταλλάσσουσι τās στροφάς και άντιστροφάς του έπι-
θαλαμίου ύμνου. Είς τόν νυμφικόν κυτώνκ προσφέρεται τούς
νεονύμφους πλακοῦς από σπασίμου και κυδώνιον. Καί ή μυστι-
κή λεγόμενη νύξ τεματίζει τήν μεγαλοκρητή ιερωτελεστικόν
ταύτην, ήν εύλογούσιν οι θεοί οι γαμήλια.

III

Πρωί πρωί τήν επόκειον προσέρχονται τών συγγενών και φί-
λων τὰ δώρα εις τούς νεονύμφους. Τὰ δώρα του πανθεροῦ φί-
ρους λευκοφορούντες και έστειμένοι έρθου νέος και άδελφ. παρ-
θένος. Το πλάθος σπένγεται και αύθις. Τήν ήμέραν ταύτην ή
φροναία του γαμβρού προσέρχεται ίνα έπιτήσας γνωρίση τήν
νύμφην. Η τράπεζα είναι έτοιμη και πάλιν. Η Φίλα προσέρχε-
ται τότε πρὸ του βωμοῦ τής Έστίας και άκριαί εις τήν Ήραν
τήν χρυσόστοικτον αυτής νυμφικόν κελύπτει. Έπει ό έρωτα-
σμός: τών άποκαλυπτήρων τής νύμφης. Η Φίλα εύομάζεται
τότε σύζυγος!

Έρ Φαγαρίω Νινόλαος Βασιλειάδης
ιατρός.

ΧΡΥΣΟΥΝ ΟΝΕΙΡΟΝ (I)

Έπι τῷ Νέῳ έτει.

A.

Άκτις φωτός! τί μοι διαγελᾷς πρὸς στιγμήν από τών
ζοφίων νεφελών σου, κλλιλαχμής και φειδρά έξαπίνης προ-
φάγγουσα επί του σκυθρωπάζοντος ούρανού, ώς έμπνευτικέ μου-
σης χρυσή άκρασίας εις σύνοφου μέτωπον ποιητοῦ ανατέλ-
λουσα; Άκτις φωτός! πρὸς τί έσχισας αίφνης τὰ νερά;

Είναι άγρός, είναι ζοφερός: ό αϊθής, νέφη μελανά ώσει-ράκη
πέπλων πονθίμων, ώς άμυρά φρότρων ελλυμνιτὰ άτημελώς
επί του άτέμνονος αυτού εύρου: κυλίων και θλιβερώς υπό
άτρωδεις σάβανον άμυχλών άποκρόπτων τὸ χρυσόν αυτού τέ-
κνον, τόν ήλιον. Καί σύ, άκτις μου, θαρραλίς ώς ήρω: βιασο-
παλαιστής, όστις, μισία καταπολεμών προποκόματτα και τούς
έπιπροσθούοντας ζοφους λύων, καταρθοί τέλος: ν' άστρήψη λιμ-
ποδς εις τής άρετῆς και τής δόξης τὸ στόλιον, καταπάλησι-
σας πρὸς τās οικωδεις άμύχλας και κατενίκησας τās θιλλας: και
έπιλαμψες φαεινή!

(1) Το σκαλίθωμα τούτο επί τῷ Νέῳ έτει δημασκουθεν τὸ πρώτον πρὸ
ένος άκριβδῆς έτών, άναδημοσιευθέν ενταῦθα κατ' αἰτήσιν πολλῶν όστις
όδησας: τὸν άναρτήσαν να τριτάτου λίαν έπεικὴ αὐτοῦ μνήμην. Σ. Α. Β

... Ομοί! επίλαμψες πρὸς στιγμήν, ίνα άκρασίας: σβι-
σθῆς: εις του χειμέριου ούρανού του: σκοτόντας ζοφους, επί-
λαμψες πρὸς στιγμήν ίνα δόξης: γοργή: ώς χρυσολαμπίς τής
νεότητος ούρανον! άκτις φωτός, πρὸς τί έσχισας αίφνης τὰ
νερά; . .

Ναι, θά δόξης: ταχέως, άκτις μου, πειρόσασ αἴγλη δρεπί-
τιδος εύθις, ώς ταχέως: άριπταται πᾶτα χαρμόσυνος λάμψης
έν τῇ ζωῇ τών θνητών. Άκτις ώγρᾷ και ήμιοφργή: τής δυσό-
σης ήμέρας, άμυρά επί τουρανού άνατελασας: ώς άπατηλή
τελευταία έλαμψις τής σβεννιμένης του φθισιόντος: ζωῆς, εις
τί λοιπόν, είπέ μοι, εις τί τὸ λαθραιον φέγγος σου ώφελί;

Χλωρωτική κόρη του χειμεριου ήλιου, δεν άρει ή ήμψυ-
χος: φωδῆς σου, ίνα τήν πελιδνήν του χειμῶνος κατήρειν
δικασκαδᾷ δικναώς, διν άρει τὸ ελιγθέρμον θάλασσου, ίνα
στοργικῶς: θερμάνη τήν μελανείμωνα χήρην και τὰ ροκένδυτα όρ-
φονα: τὰ βεθουτόνωσ: γυούντα υπό σπαρκωδης: καθύθις μέλα-
θρον. . . Άκτις φωτός! πρὸς τί έσχισας αίφνης τὰ νερά;

Άλλ' ώχι! δεν είται σύ άνωρελής, ώ άκτις μου! δεν είναι
ποτε περιττή και άνεμῶδης: όλω: ή άδοληχᾷ: επί του σιγᾶν-
τος: αϊθίρας: και τής άμυθρητῆρας άκτινος: άνατολή. Άν δεν
άνετειλας: ίνα επί τών χιονιστερθων τής έρήμου βουνών κατα-
λύτῆς: τούς άνεμῶδης: κρουτάλλους, άν δεν άνετειλας ίνε επί τήν
γῆν έρακλώσῃ: τήν άνθηράν του έαρος: αἴγλην, άλλ' άνετει-
λας: ίνα και επί στιγμήν έμψυχώτῃ: τὸ ήμψυκον σύμπαν, ίνα
επί σμικρον επί τήν λιπόθυμον φύσιν προχύτης βραχῦ πλῆν
θμηρας: μεθιαμα. Άκτις ήλιου, χρυσή πλῆν στιγμιαία άκτις
ήλιου, ώ έσο, έσο εύλογητά!

Ούτω και σύ, ώ πάθηνη έπίερα του Νέου Έτους, έπίερα
φειδρά και διαγελωτα, έπίερα μεταρηώδης και άδιάγνωτος,
καί' ήν ό φαιπειτής θεός: Χρόνος: και ή άλκός: Μοίρα: συνεννοου-
ται: περί τής ελαφρέτης: τών θνητών: έν μυστική συνεντεύξει
εκαί επί του οίθερος, και κοφοί και άτέργατα άνεκαλήτως
συνυπογράφουσι: έν άτρέπω βίβλω: τās: γράς: και όνειρω-
ζει, δι' έν-ή γόστια: Ηλπίς: μετ' ό-υτεται, ή του: κλυδωνισμοῦς
και τās κερωνώσεις, δι' έν-ώ: άμείλιτο: Ποσειδων: έν τῇ μα-
κρῇ και πολυπλανεί τῃ: έπιγεινῷ ζωῆς: Όδυσσεύς: τὸ σύνοφου
μέλλον: μετ' άπειλεί: ούτω και σύ, Νύξ: φανηφόρος: και όνειρο-
στεφής, νύξ: έλπίδιον: και παλμών, νύξ: γελώτων: και θυμηδίας,
διν έσχίμας: ίνα προκλυθήτῃ: προγματικῶς: τās: μεγάλας: θλίψεις,
διν άρει: ίνα κατά κερκίον: μετατρέψῃς: τὰ παρὸν: ήμῶν: ή τὸ
μέλλον, διν άρει: έν' άκρωτής: ή επακύνος: τās: παρελθούσας:
ή μελλούσας: τής ζωῆς: ήμῶν: συμφοράς. Άλλ' όμοις, ώσει δρε-
πίτης: φωτός: άκτις: επί στιγμήν φαιδρύνουσα: τόν σκοτονεφῆ
ούρανον, έπιχέεις: επί τόν νοητόν ήμῶν: αϊθέρ: Ιλαρόν: μεθιαμα:
χρυσή: νύξ: του νέου έτους, ώ, έσο εύλογητά!

Άλλ' ώ Νύξ: σεπτή και μισροβόλος, νύξ: σκοτεινή και παγε-
τώδη, πλῆν: ροδαλή: και φειδρά: ως: έαριτις, κῶγῃ, τί άρα: φέ-
ρεις: πρὸς: ότους: θερμῶς: άγκαπῶ, και πρὸς: έμὲ: αὐτὴν: τί φέρεις; . .

Α, φέρε, φέρε: τερπνᾷ και χερκίοντα: δώρα: εις: τούς: κατοίκους
τῆς: γῆς. Φέρε: ρόδα: γαρῆ: και: έλπίδος: εις: τόν: κλαίοντα:
δυστογῆ, φέρε: δάφνης: δάδας: χρυσῆς: εις: τόν: ούκ: Άρετῆς: και
θεοῦ: έν: τῷ: κόσμῳ: μογθοῦντα: φέρε: ζῆνη: πορτοκαλέας: εις: τās:
παρθένους: τās: άγλας, τās: εγκαρδίους: μου: φίλας, τήν: Αζμα-
πετιν: και: τήν: Χιόνικ: τήν: Μυρτιν: και: τήν: Αρροίδα, τήν:
Ένθη: και: τήν: Ρόδειν!

Άλλ' ώ Νύξ: δωροφόρος, τί νά ζήτησω: χάριν: του: αυτού: ; άν
δάφνης: δόξης: σοί: επικιτήτω: γονυκλινω, ώ, δεν: είναι, δεν: είναι:
έξιον: αὐτῶν: τὸ: ταπεινόν: μέτωπόν: μου! άν: δι': ρόδα: γαρῆ: σὲ:
στείλω: μακράν: να: με: δρέψῃ: τῶν: του: ούρανού: τούς: λιμῶν: τούς, εις:

ταύς λιμωμένας τούς χρονοκλήεις, ώ ή ή ή μάττωι; ίτω; ό μάχης δέιτε ίτωι; δίν θα χρονοί μκαρύν επί γή; ή μαρκαομάδης και φθίνουσα ή ή μου . . .

Ναί, αν κλήρωσιν όλων των ψυχών μου εύχών σοί ζητήσώ, ώ ! πότω είναι εχλανείς και άτίμοισι; οι ραβώδεις; τής καρδία μου πόθοι, τότε είναι άσπληκτον και άτρωτες, τότε είναι ύπεριόρα; και άριον τό γλαυόν τής ψυχής μου Ιδακίω, ώτ' αίσθάνομαι βαθείω; ότι λθύνκτον όλω; να εξελιγθή κατε επί τού βορβορώλου; τής γής; πολλού ή όνειρευτή του παρημάτωσις . . . Πωθώ να ήτο κτήσά μου τό άστερόν στερώμα ίνα τό καταστήσω άφρονών όσους άγαπώ, καθώ να είχον τόν ήλιον, ίνα στερωμάως προόγγω εις τόν τυρλίον, πωθώ να είχον τλκνύδακμονκν ίνα δωρήτω ευτην ώ; τερπνόν ευτήμον εις τούς θύστυχετ; και θρηνούττες; Ω, τούς γλαυίς τούτω; πθίους μου, τούς; τολημρούς ραβδασμούς; μου τίς θά πληρώτρ ποτέ ;

Ω νύξ δωροφόρος, εν μόνον λιπών σοί ζητώ; δός μοι γλυκύν και εφόμερον ύπνον καταγλαϊζόμενον υπό χρυσού τινος όνειρου, εν ώ φανταστικώς κάν να κερηθή εις τούλάχιστόν μύχιδς μου πθός εις των άπαράτω; κινούτων τούς παταγώδεις των στεθών μου παλμούς, τούς; ώκεκείους ρόχθους; τής άενάως τριχυμώσης καρδίης μου !

B'

Η ώχρά και άρκετίς; άκτής μου πρό πολλού ήδη είδουτε και ή νύξ πανταχού επεχούθη. Και άπαξ δέκ παντός; εν τώ βίω; μου ή φωνή τής; παλμάδου; εχ ή; μου επί μακρόν εν τώ κενφ περιδινηθείσα, κατέρησάσ τίλω; τας άκοάς του Θεού. Και ύπνος βχθός; ώ; τό σκιερώδες κοίλον του ουρανού, γλαυός; ώ; ή παρθεσία γαλήνη, ίθώπεισε τά; ώχρα; βλέπαρά μου, και χρυσούν όναρ άνεκκαλήτου χαράς; τήν τρυφήν μου ψυχήν κατεκλήλαιν.

Ήτο ή νύξ τής; πρώτης του έτους; εν τώ τερπνφ μου όνειρω. Έπό τήν λιτήν τού γραφείου μου δώματος; στέγγν; έκύπτειζόν σύνουδ; άναπολυθσα; τήν χαράν; και τήν λύτην, αίτινις; άπλετοι κατς; τήν περιλαμπον; καύτην; έσπεραν; επιπλέουσιν; επί γής, τόν; πλούτον των μαρμαθή;πτων τής; Μούσας; και τήν πενίαν των άποκλήων; αυτης; τήν; τρυχίειν; και παρχόρδον; παγαδόμενον; συνκυλίαν; δι; ής; πληρούσι; τόν; τεραχώδη; τής; κοινωνικής; πραγματικότητας; κικεωνα; τς; άσφακτα; των; μέν; και οι; θρηνη; των; δέ; αι; θαλάιαι; και οι; γόνι; αι; χαρμοναί; και αι; θλίψεις; ει; γέλωτες; και τς; δάκρυα.

Άφνης; τήν; οσοβαρήν; κύνουιν; μου; άνέκυψε; παλμώδης; τες; θρούς; ελαφρός; και; άβροθιγής; ώς; πνοή; ή; πτερώσιμα. Και; άνεγείρασα; τό; περίφροντι; όμμα; είδον; τήν; Μούσάν; μου; είδον; τόν; φίλακκ; άγγελόν; μου; φιλομειδώς; ιστάμενον; πρό; έμυ. Ήτο; γλαυός; και; άερύβη; ή; νεφελώδης; χιτών; της; χρυσαί; άκτινις; τό; θεινό; της; μέτωπον; έσπερνου; χρυσοί; σπινθηρες; ελαμπυρίζον; μαγίως; επί; των; χιονολευκών; πτερώγων; της.

Μή; τί; πρός; Θεού; άπορήση; επί; τή; φανταστική; συγχευένου; σει; άγγελου; και; Μούσας; εν; ενί; μόνφ; όνειρώδει; προσώπω; εν; μιξ; μόνφ; άνεξερατήφ; δικιρίσειω; γενών; Ιδακίη; και; θεσπεσιζ; όντά; τητι. Είναι; ή; Μούσά; μου; ή; φίλαξ; άγγελός; μου. Ω; ναι; αυ; τής; μόνον; τήν; παραδείσιον; αυ; αν; εισπνέω; εις; αυτης; τας; άκτι; νας; θάλλω; ωχρύν; ίγώ; άνθύλλιον; ταρταρώδους; έρχαυ; αυτης; με; ζωογονε; τό; αιγλήεν; μειδιάμα; δι; αυτης; μόνος; ζω; επί; γής; Αυτη; και; μόνη; ή; καλλιλαμπέτις; θεά; επί; τού; μετώπου; τής; ό; ποίης; αστράπτει; ή; ζειδωρος; τού; ιδεώδους; μου; αστήρ; με; συν; δικαίσει; πρός; τήν; ζωήν; τό; ώχρόν; και; διακυτρεφές; τούτο; στήδιον.

Έπό; τήν; εϊσοδον; αυτης; τό; γλαυ; φέγγος; τής; ίπουρακίας; αυ; γής; κατεπληρωμένητε; τό; λιτόν; δώμα; μου; εν; ώ; δι; σεβατμού; και; θάμβου; πλήρη; έελινον; γόν; πρό; αυτης; μοι; έκαυτε; συμ; παθώ; άμα; και; τοσχερω; να; τήν; εκουλοήτω; έκατς; του; οικου.

Γ'

Ηξήλθον; γοργή; μετ; αυτης; εν; τή; χιονοκίπαι; τής; νικτός; στιγή; επί; παλλεύκου; έδάρου; υπό; παμμίλαν; στερώμα; Η; πικνω; πρότερον; κατεκτείνω; χιών; περιέβαλε; τήν; ύπνω; τρυταν; γήν; δι; ίσαμώδους; πέπλου; θεσπεσιζ; άφνότητος; ώς; έκν; τούρανω; οι; πτερίεντες; άγγελοι; εν; στιγμή; περπερόν; όργής; είχον; σκί; θρω; άπορולλίσει; ύφθεν; επ; αυτης; όλα; τά; κείνα; του; παρ; δέισιν.

Κοιτάζον; ύψω; οι; άστέρς; που; μιν; καλλιρεγγίς; και; φαι; δροι; ώς; γαμήλια; δέξες; άγγέλων; επί; χρυσοπερών; πιστάδου; έ; νουμένων; εις; όνειρώδη; γάμον; Ιδακίω; έρωτος; πρό; δέ; ώχρα; και; διακυλακίαι; ώ; νεκρικαί; λαμπέδες; των; άνα; πάτην; στιγ; μιν; και; ώ; αν; άπολειπόντων; μοιραίω; τήν; γήν.

Έταλάζον; ύψω; οι; άστέρς; και; έσαλάζον; χαρμ; τα; μο; μίροντα; ρώτα; τής; έρωτης; και; είθύνω; πανταχού; τά; ήχώς; συμποσιών; χωρή; και; φτιλίτων; φωγι; και; όργάνων; γελόντες; ήχοι.

Και; διά; μέσω; τής; μεγαλοπρεπούς; έκείνης; νικτής; στιγής; τής; είναι; άποροφώτες; τήν; σύμμικτον; αυτών; άρμονίαν; σιωπα; λω; με; ώδήγει; ή; άγγελόμορφος; Μούσά; μου. Δίν; με; ήγαγεν; ώς; συνήθως; εις; τό; γλαυόν; τής; αιθίριον; τελευμα; εις; τής; σκιερώ; δης; κρηπίδας; του; ουρανού; ίνα; εν; τ; εις; τή; έκπαγλον; ιδιώδης; του; άνεσπίρου; φωτός; λοιπώ; χρυσορδίνης; έμπνύεταις.

Δίν; με; ώδήγησε; μειδιώσα; εις; δαρνήσάν; τινα; του; Περνα; σού; κορυφήν; ίνα; από; του; ίριού; ύψους; αυτης; και; μακρόθεν; έ; νκαλέσω; του; αιθίρου; τς; χροίτα; κάλλη; θεϊκό; και; ένθων; έκεί; θιν; πρό; αυτόν; βλέμμα; τείουσα.

Δίν; με; ώδήγησιν; ύψ; εις; φωτόλουστον; τινα; δόμον; καλ; λιμακρήν; μεγάρου; εις; σκηνήν; θηκίας; και; χροσί; ίνα; ώς; ποτε; ή; τυρλίς; Δημόδοκος; ραιδρώνω; τήν; έσπερίδα; διά; γλυ; κείας; μολπής; ίνα; δέκ; κιστού; και; μωραίνης; τήν; κεραλήν; και; τήν; τήν; λύραν; μου; στίψασα; τονίω; άνκαρρόντις; τινα; ώ; δην; εις; τήν; πανηγυριάν; και; ραιδράν; τήν; λιμαίεσσα; νύκτα; του; Νέου; Έτους.

Άλλή; κεκυφίτα; και; αιγλή; επί; μακρόν; βηματίσσα; έ; κρονισε; τήν; θύραν; καλύβης; τινός; άχοροσκηπούς; και; μη; ξιστή; γαγεν; άποροσταν; εις; όλον; πίνθου; και; ζήρον; εις; στίγαν; πα; γετιώ; και; λιμυ; εις; δώμα; λυγμών; και; διακρών.

Επί; γυμνού; δακίδου; και; υπό; ζορεράν; όρφοήν; έγγύς; χωλής; και; σκοληκοθρώτου; τρυπέζης; έφ; ής; λιπέλαιος; λόγος; διέμειν; έμυδρω; ώς; έκπνέων; άσπερ; τό; διζήτον; φέγγος; του; μακένδυ; τος; και; άμύτω; πεντάς; όρφοκων; ιθούνη; λυγρώ; τόν; πρό; έτους; άρβωδ; εν; τή; ραιδρξ; του; Νέου; Έτους; νικτι; αποθανόντα; πατί; ρα. Έκτατα; του; φίλακος; έκείνου; άγγελου; άποκτέντης; εις; οθ; ρανούς; ή; έρινυ; πινά; εισήλθιν; εις; τό; μέλαθρον; έκείνο; τό; πεν; θυόν; και; στενόν; α; έλεηλάτσει; και; ήρήμεσε; και; ήρπίσωσε; . .

Άπέμαξα; λυγρόν; δάκρυ; έλέου. Ω; αν; ήταν; πλουσία; . . ! Ω; αν; τό; θυκάκιόν; μου; τό; κενόν; ώς; συμμεμανούς; γυναικού; κεραλή; και; καρδία; ήτο; πλήρης; χρυσοί; . . . αλλά; φάυ; έ; γνώριζον; ότι; ουδέν; είχον; . . . Και; άμυχανουσα; έστρεψ; τό; βλέμ; μα; πρός; τήν; αιθεράπλαστον; όδηγόν; μου; ώστε; τήν; ήρώτων; Ω; Μούστα; πρός; τί; με; ήγαγε; λιπών; ιδώ; Άλλ; ώ; θαύμα; αυτόματως; τρέπον; τινά; εις; τό; θυλάκιον; τήν;

χείρα φέρουσα, εἶρον αἰφνης εὐτό υπερχελοῦν ἐν χρυσίῳ. Οὐκ χαρὰ! εἶχε πληρώσει αὐτὸ μαγικῶς ὁ χρυσοῦς ἀγγελὸς μου, ἡ χριστιανὴ Μούσα, ἡ οὐρανία μου γόσσα.

Σαυροῦσα ἐξ ἱερῆς ἡλιῶν, οὐκ οὐδέποτε τέως ἠθάνθην, ἐξέγισα θαψιλῶς κατ'ἐπανειλημμένας δροίκας ἐπὶ τοῦ σκρακώδους ἐπίπλου τὴν στίλβοντα χρυσόν. Καὶ πᾶρξιντε τὰ δάκρυα τῆς ὀδύνης μετετρέπασαν εἰς μορφοῦντες χαρὰς, καὶ τῆς ἀπελπισίας οἱ γόνη μετεβλήθησαν εἰς θρημὰς λαλιῆς πλμῶδους εὐγνωμοσύνης, καὶ ὅλα ἐκείνη οἱ θρηνώδεις μορφαὶ ἐμαϊδίσακν πέριξ, καὶ δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς αὐτὸς μοι προσεμαϊδίσακε!... Ἔβην πρὸς ἐξοδὸν εὐχαρῆς καὶ διὰ τῆς θύρας, δι' ἧς ἐξῆλθον συνεξήλθε μετ' ἐμοῦ ὁ ἀπέλπιστος, ὁ τέως ὑπὸ τὴν στήγην ἐκείνην φωλεῶν.

Ἰθαδίσμεν πάλιν ἐπὶ πολὺ σιγῆλῶς. Δὴν ἐτόλμων νὰ κόψω δι' αἰῶς δάποτε λαλιὰς τὴν ἐπιβλητικὴν σιγὴν, ἣν ἐντρέει ἡ ἰδεόμορρος ἀπειταλμένη τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐκτινωστερὸς Μίντωρ μου, ἔως οὐ, στενωπὴν τινὰ γωνίαν ἰδοῦ παρακάμψασαι, ἰστημεν πρὸ ὑψηλοῦ τινος οἴκου. Διὰ κλίμακος ἡμερροῦ καὶ σκοταίνης ἀνήλθομεν εἰς τὸν ἐνώτατον ὄροπον. Δεινὴ καὶ ἐνταῦθα ἡ φραγματώδης πενία, ὀδυνηρὰ καὶ ἐνταῦθα ἡ τραχιὰ τῆς ἐν τῇ βιοπάλῃ ἡττης εἰκῶν!...

Ἔδω εἰς τὸ ἀπῆλξ καὶ φρακῶδεις τας ἔργον, εἰς τὴν κατεδάφισιν, λέγω, τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς, ἡ παραβλάψ Πάιντα ὡς συνεργάτιδα προσελάμβηνα σθεναρωτέρων τινὰ σκακπνία, τὴν τὴν κελιδνὴν καὶ σαθανωφόρον Ἀσθίνειαν. Ὀκτωκκικεκαίτις παρθένας, γλαφυρὰ ὡς τὸ ἔαρ, ἀλλ' ὡς τὸ ρηνώπορον μαρμαρώδεις, λυκαυγῆς δύν θλιβερῶς πρὶν ἢ εἶτι μεσουρανήσῃ, κατέκλιτο φησιώσα ἐλεινωῶς ἐπὶ ἀχυρῆν στώματος. Ὡ φήσις, φήσις!... στυγερὰ καὶ ἀγρία νόσος, αἰμαδόρος οὐ γυφ Προμηθέως τὸν πνεύμονα ἀντὶ τοῦ ἡπκτος κατεσθῶν ἀνηλιῶς, αἰμοδοψῆ: Μινώταυρε, ιεανῶν καὶ παρθένων τρυφερὰς σάρκας βουλιμῶν εἰς τὰ φρακαλῆ σου δεῖπνα, ὦ, πόσον σοὶ πέμποι κατ' ἔτος; πωληθῆρητον ἐκ τῆς θαλερωτέρης μερίδος τῆς φόρον ἡ δούτινος ἀνθρωπότης εἰς τοὺς ὑγροὺς καὶ χαώδεις λαβυρίθους τοῦ Ἄδου ὅπου ὑψεῖ; τὸ ἐπάρκτόν σου ἀνάκτορον!... Ἄλλ' ὦ λυγρὰ καὶ ἀποτρόπαιος νόσος, σιγῶ, σιγῶ!... Κατακλειῶ δι' ἀποσωπτικῶν τὴν κατὰ τοῦ ἱεραμιάθη, διότι δὴν θέλω, φεῦ, νὰ κατκστήσω μικρὸν ἐλιγέλον τὴν ἀρήγησιν τοῦ παραδεισίου ὀνείρου μου!...

Οὐδένος ἱατροῦ συμπλήθη; ἱπτικῆς, οὐδεμὲν φαρμάκου σταγῶν εἶχε τέως διακρινθηθήσαι πρὸς τὸν θάνατον τὴν χρυστὴν ἐκείνην ἡσπν, καὶ χιονοπώγων πικτῆ πολλῶν του ἀνθρώπων θυγατέρων καὶ ἀκμαίων υἱῶν στερηθεῖς ὑπὸ τοῦ αἰμοπότου δράκοντος, ὅστις φήσις κλειτταί, ἐκάθητο ἐγγύς ἐν εἰκτραῖ ἀποθρηῆται νεύων χαμαὶ ὡς τοῦ δυσαρματοτόκου Πράξμου παλιόντε κάρη πολεῖν τε γένοιτο.

Προσεμαϊδίσακν πρὸς τὴν ὠχρὰν ἀσθενῆ ἐξέγισα ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτῆς τὴν ἀστερόκοκν τῶν χρυσῶν κερατῶν, ἦν, ὦ, ποτε τοὺς ἰχθῆς ὁ θρήψας τοὺς πεντακισχιλίους, ἐκλήθουν ἐν τῷ θαλακίῳ μου ἡ μάγος θεά μου, ἡ δὲ θαψιλῆς χεῖρ μου τῆ ἀπίδωκε τῇ στιγμῇ ἐκείνη τὸ πᾶν, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν ἥλιον τοὺς εὐλαμκεις ἀστέρας, τῆς ἡδῆς τὰ ἀνθη, τῶ μέλλοντος τοῦ μεθίσταμα.

Ἐξῆλθον καὶ τὸ χρυσοῦν τῆς ἀσθενῆς κόρης μεϊδίμα καὶ τοῦ κελυπαθῆος πατρός τοῦ εὐγνωμον βλέμμα δίκτατα πρῶτου φωτεινὸν ὡς περὶ ὁρῆς ἀστῆρ ἱλαρῶς διατρέγων τὸ βῆμα μου τὸ ταχὺ ἀνὰ τὴν εὐσεβῆ ἐκείνην νυκτιπλανῆ μου πορείαν ἀνὰ τὴν φιλανθρωπικὴν ἐκείνην ἱεροπροσκύνησιν. Ἐστημην

ἀλλαχού: μελανεῖμων γκαῦς, μόνη ἐν τῷ κόσμῳ ὡς βράχος ἀπορῶς ἐν τῷ μίση πελάγους, ἔκλειε πρὸς τὸν νεκρὸν γηραιὸν συζῆγου, δν ἠδυνάτε νὰ κηδεύσῃ στερομένη τοῦ χρημάτος. Αἰότι ἀδύνατον νὰ προεβθῆς ἀνευ ὀδολοῦ καὶ πρὸς τὸν Χάριωνα εἶτι, διότι οὐχὶ μόνον, φεῦ, τὴν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ τὸν θάνατον ἀκόμη πωλοῦσαι πρὸς ἀλλήλους; ἀντὶ χρυσοῦ οἱ θνητοί!...

Ἐπέγυστα κ' ἐκεῖ κρειδῶς τὸ ἀδερμάντινον δάκρυ μου καὶ τὸ χρυσοῦν ἑλεός μου, ἡ δὲ δρόσος τοῦ ἐπηρεῦσαντος Πικτωλοῦ ἡμεϊσθεσεν ἐπίση; κ' ἐκεῖ τῆς ὀδύνης τὴν κάμνον.

Ἐπὶ πολὺ εἶτι ἐξηκολοῦθουν βαίνουσα ἀνὰ τὰς ζοφερὰς ὀδοὺς, ἀνὰ τὰς σκυλιῆς τοῦ ἀστεως παρακαμπῆς πετερόπους καὶ τραμακαρῶς εὐδῆμων, ἐπὶ πολὺ εἶτι ὁ οὐράνιος μίντωρ μου μετ' ἰσῆγει ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμῶν, ἀπὸ θύρας εἰς θύραν, πντχοῖ ὅπου ὑπῆρχεν ἀλγος ἕνα μελλῆξω, πικρὰ ἕνα ἰδύω, πληγὴ ἕνα ἐπιγύσω μελλῆρον βέλασμον. Καὶ ἡ νῆς, ἡ στιγμή τοῦ ὀνείρου, ἦτο μακρὰ καὶ γλοκεῖα ὡς χρυσοῦ τῆς ἐπουρανίου ἀθνηκοῖας αἰῶν.

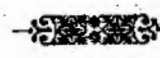
Πντχοῦ ὅπου ἔβρον τὸ παρήγορον βῆμα ὡς διὰ χρυσοῦ βέλους ἐφόνευον πᾶρξ τὴν νικτωσπῆ τῆς δυστυχίας μορφήν. Παντχοῦ ἀγνωστος πρὸς ἀγνώστους, ἀλλ' ἀδελφῆ πρὸς ἀδελφῶς ἐπιφουτώσα, ἰδαρούμην ὡς εὐστήρον τὴν στοργὴν ἀλλὰ καὶ ἐλάμβανον τὴν εὐροσύνην, διένεμον ἑλεος ὕλειν καὶ ἀπέλυον τι κρείττον τοῦ διδομένου, ἔσπειρον στάχης καὶ ἴδρεπον ρόδα, ἱροκντίζον χρυσόν καὶ συνέλεγον ἀρήτους ἀδάκμαντας.

Καὶ τέλος, ἐν ἡ στιγμῇ ἡ ποδῆγέτις Μούσα μου, ἡ ἡλιομέτωπος κόρη τοῦ αἰθέρος, ἔκρουσεν ἐν σπονδῇ γηγμαλῆν τινὰ θύραν... τὸ ροκτρον ἦτο βεχρὶ καὶ ὁ κρότος μ' ἀρπύσισε!...

Δ'

Ἦτο ἡλῆ αὐγῆ. Πόρρω ἐκεῖ εἰς τὰ ἐνώτατα βίθη τοῦ γλαυκοραίου ἐρίζοντος ἡ πρώτη ροδόγυρος αἰγλή τοῦ λυκαυγοῦς ἰψμελυθίου γλαφυρῶς τὴν κρινέσπν τοῦ ἀστερογείτονος ὄρους χίονα φλομειδῆς καὶ οριδρῆ ἡ πρώτη τοῦ ἀνατέλλοντος ἔτους ἡμερὰ ἐγκαθιδρύτο σιγῆλῶς ἐπὶ τοῦ χρυτονεφῆος οὐρανοῦ. Πέραν πρὸς ἀνατολὴν τὸ κύμα ἤρξατο λάμπον πυροειδῶς ὡς εἶν ὁ Θεός; ἐπικύψας αἰφνης ἐκ νεφελῶν, ἐβύθησεν ἐν αὐτῷ τὴν ἀκτίνα τοῦ φωτεινοῦ βλέματός Του. Μικρὸν εἶτι καὶ ἀπέκρουεν ὀλοτελῶς καὶ τοὺς τελευταίους ἀστέρας ὑπὸ σπινθηροζόντα φωτὸς πέπλον ὁ ἥλιος ὁ πυροστειφῆς, ἀστρακπηδῶλος φωτογραφικῆς μορφῆς τοῦ Θεοῦ, ἦν οὐδεὶς τολμητῆς ὀφθαλμὸς ἀδεῶς ν' ἀντίστη δύνταται. Ὡ! ἀν τὸσφ φλογερῶς ἀπροτόροκτος ἡ φωτογραφία αὐτοῦ ἡ ἀπλή, ἡ ὠχρὰ αὐτῆ εἰκῶν του εἶναι, σκολεῖν ἀρα τὸ πρότυπον! Καὶ αὐτὸς ὁ νοιρὸς ὀφθαλμὸς, καὶ αὐτὸ τῆς φαντασίας τὸ ἀτίειον ὄμμα τυφλοῦται ἐν ἀνοψοῦμένον εἰς τὰ ἀκατάφρατα ὑψη, προσεβλήψη τολμηρῶς τὸν ὑπέριπτόν ἐκείνον ἥλιον, τὸν κωροσφγγῆ ἐκείνον μύδρον τοῦ φειλάμπου; καὶ ἀόλου φωτός!

Ἐπειδὸν τὴν φῶσιν. Ἦ μεγαλοπρεπῆς αὐτῆς σιγῆ μὲ ἐρίνη γονυκλινῆς προσευχῆ εὐχαριστιῶν πρὸς τὸν Πλάστον. Γουνοπτήσασα δι' ἐπίσης καὶ ἐγὼ ἠχαριστήσακν ἐκθύμως πρὸς τὸν Ἰψιάνκτα Θεόν, ὅτι κὰν ἀπαξ ἐπὶ ζωῆς μου ἐκλήρωσε τὸν θερμῶτατον κόπον μου, ὅτι κατ' ὕπνον κὰν μὲ ἤξῆσσε πλοῦτου, οὐχὶ ἕνα ἔχω καὶ τρυφῆλῶς ἀπολαύω, ἀλλ' ἕνα δεφῶδεις διένεμα αὐτόν εἰς ἐνδεεῖς ἀδελφούς!

Η ΗΜΕΡΑ ΑΡΧΑΙΑΣ ΡΩΜΑΙΑΣ

(Εκ τῶν τῶν G. ROISSIER Ἀκαδημαϊκῶ)

(Συνέγρια καὶ τέλος ἀπὸ ἀριθ. 24, σελ. 192)

Εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ συζυγικοῦ βίου συντελεῖ μεγάλη· καὶ ἡ συνήθεια, καθ' ἣν ἐξελίδον εἰς γάμον τὰς νεύιδας μόλις εἰς ἡλικίαν δωδέκῃ ἢ τοῦ πολὺ δεκατεσσάρων ἐτῶν, καὶ μάλιστα ἄνευ προηγουμένης αὐτῶν συγκαταθέσεως· οὗτα ἐσκέπτετο τις καὶ ζητήθη τὴν γνώμην τῆς κίρῃ· πρὸ τοῦ γάμου τῆς, ἀλλ' οὔτε ἡ γνώμη αὐτῆ· ἐλαμβάνετο ποτε ὑπ' ὄψιν· καὶ ἀληθῶς ἀπορεῖ τις πῶς θὰ ἦτο δυνατόν ζητήμα τόσῳ σοβαρὸν καὶ προταθῆν ὑπὸ σέψιν πρὸς κόρη· μόλις δωδεκάετις. Μὴ λησμονήσωμεν, πρὸς τοῦτοις ὅτι ἐλλείπει ἐντελὸς ἀπὸ τῆς λατινικῆς γλώσσῃ· λέξις ἀρροδία ὅπως ἀποδώσῃ πιστῶ· ὅ,τι ἡμεῖς ἀποκαλοῦμεν ἀγνὴν ἢ οὐγκίον ἐρωτικῶν. Ἐπομένως· δὲν πρέπει καὶ ἐκπληρωθῆν ἐκ γυναικῆς ὑπὸ τακούτοις ὅροις νομιζομένη· κατεδείχθησαν πολλὰκις, ἰλλοπαί· εἰς τὰ συζυγικὰ καὶ θάνατον, τῶν ὀπίσθων οὐδὲν ἴσους· τῆς σοβαρότητά.

Ἐτέρῃ ἰσχυρὰ ἀπόδειξις τῆς γυναικῆς διαφθορῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην φέρεται ὑπὸ τῶν συγγερῶν· καὶ ἡ καταπληκτικὴ ἀζητήσις τοῦ ἀρχαίου τῶν διαζυγίων, ἀνεκρέουσι δὲ ὅτι οὐδὲ εἰς ἀρχαίῳ· τῆ· ἀ' Βραβείῳ; τῆ· Ρώμῃ; (Act a diurna populi romani) ἐξεδίδετο μὴ ἀναγράφων ἐν τοῦλάχιστον διαζύγιον καὶ ἦτο καὶ τὰ μόνον τὰ τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας.

Αἰεὶ δὲ ἐπιτρέποντα τὸ διαζύγιον πλὴν τῶν σπουδαιοτέρων καὶ παντεχοῦ παρθενογενῶν, ὑπῆρχον καὶ ἄλλα ἤτιμον σπουδαιοτέρων, οἷον ἡ ἑλλησις ἀμνηστία μεταξὺ τῶν συζύγων, ἡ εἰς τὰ αἰογονικὰ καὶ πρᾶγματα ἀνάμειξις τοῦ ἀπέλευθέρου, ὅτις ἀπέδιδε πολλὰκις μάστιγ τῆς οἰκονομικῆς εἰρήνης, διότι καταχρῶμενοι τῶν διαζυγίων, ἔπειτα ἡ θύσις αὐτοῦ τῶ παρεῖχε καὶ ἐπιθυμῶν καὶ ἐπιθυμῶν τὴν εὐνοίαν τοῦ κυρίου, διότι πάλαι εἰς αὐτὸν τὴν συζυγίαν καὶ κατῳφθασι συχνοτάτα καὶ ἐπιπρόβη μεταξὺ αὐτῶν ἔμελλε· ἄλλοτε πάλιν παρεῖχε ἀρροδία εἰς δεινῆς ἢ διαχειρίσεως τῆς ἰδιαιτέρας χρηματικῆς περιουσίας τῆς γυναικῆς, ἢτις διαχειρίζετο αὐτὴν ἡ ἴδια διὰ τῶν ἐμπιστῶν τῆς, οὐδὲν δὲ ἐπίτρεπεν εἰς τὸν συζυγίον ἢ ἀνακλήθῃ εἰς τὰς ἰδιαιτέρας χρηματικῆς καὶ αὐτῆς ὑποθέσεως. Πόσα καὶ τὰς προελέων συχνοτάτα ἐρωτικῆς καὶ φιλωνικῆς μεταξὺ τῶν συζύγων, ἐπειδὴ δὲ οὐδέτερος αὐτῶν ἦτο διατεθειμένος πρὸς ὑποχώρησιν, καὶ ἡ ἐλαχίστη δένεξις πολλὰκις κατέληγεν εἰς τὸ διαζύγιον.

Τοιαύτῃ ἡ ἀπαιτιὴ εἰκὼν τοῦ βίου τῆς γυναικῆς κατὰ τὴν ἡλικίαν· κατακρέουσαν ἐκείνην ἐποχὴν. Καὶ ὅμως μεθ' ἑλκαὶ τὰτα δὲν ἀνεβίβη ἢ ἀρνηθῆμεν ὅτι ἐν μέσῳ τότε· διαφθορῆς καὶ ἐξαρροδίας ὑπῆρχον καὶ γυναικῆς σώφρονες καὶ ἐνάρετοι, πλὴν δυστυχῶς ἦσαν αὐταὶ ὑπερβολῶν μόνον. Ἐν τούτοις οὐδὲν κωλύει ἡμᾶς καὶ κατατάξωμεν μεταξὺ τῶν τοιούτων καὶ τὴν ὑγενῆ ρωμαίαν, ἢ τὴν ἡμερησίαν δεῖξαι περὶ κολουθήσμεν, ἢ ἀποδείξωμεν δὲ ὅτι ἐπιμελεῖται μὲν αὐτὴ τῆς περιβολῆς τῆς καὶ ρυθμῆς εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰ δημόσια θέατρα κατὰ τὰς τότε χριστοκρατικὰς συνήθεις, πλὴν ἀγαπᾷ ἐπίσης τὰ τέκνα τῆς, οὐδὲ ἀμνηστίας· μετὰ τοῦ συ-

ζύγου, κήτεται τῆ· οἰκονομικῆς ἐπέξε· καὶ οὐδέποτε ἐλατῶν ἀφῆρην ὅπως τὸ ὄνομα αὐτῆ· ἀναγραφῆ εἰς τὴν ἀ' Βραβείῳ· τῆ· Ρώμῃ; τέλος δὲ ὅτι ἐγένετο ἀξία ὅπως ὁ σύζυγος αὐτῆ· ἐπιγραφή ἐπὶ τοῦ τέρτι τῆς τὸ ἐπόμενον σύνθεσις· τότε εἰς τοὺς τέρτους τῶν ἐνακρέτων γυναικῶν· ἐπιτάξιον· ἀ' ἢ μόνῃ θλίψις, ἢν μὲν παρέσχειν, εἶναι ὁ θάνατός τῆς· (Ex qua nihil dolui praeter mortem.)

Ἄγλαϊα Πρεβεζιώτου.

ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

«—Παρθῶ· Ἐν ἔτος—λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι ἀφρόνως,
«Καὶ ἄλλος ἐπισκέπτεται τὸν κόσμον νέος χρόνος.»
Οἱ κοῦφοι! δὲν γνωρίζουσι πῶς χάνει ἐσθεσμένη,
Μία τῆς βίβλου τῆς ζωῆς σελις χουσογραμμένη
Καὶ ὅτι ἐπροχώρησαν κατὰ ἐν ἐτι βήμα,
Πρὸς τὸν ζωφώδη θάνατον καὶ πρὸς τὸ χαῖνον μνήμα!

«Παρθῶ· Ἐν ἔτος παλαιὸν!» πάντες ἀναφωνοῦσι
Καὶ εἰς τοῦ νέου χαιρόντες τὴν ἔλευσιν, δωροῦσι
Τὰ δῶρα τῆς ἡρωτοχρονίας, ἡμῶν εὐτυχίας,
Νέου ὀλβίου μέλλοντος, φευγούσης δυστυχίας.
Πλὴν, ἀγνοοῦσι παντελῶς οἱ νήπιοι τῶν αἰώνων
Πῶς σκάπτεται βαθύτερον τοῦ λάκκου τῶν τῶ χῶμα.

«—Παρθῶ· Ἐν ἔτος!» οἱ μοῦροι τραυλίζουσι συνήθως
Καὶ εὐθυμοὶ ἀγάλλονται καὶ χαιροῦσιν εὐθύως,
Πανηγυρίζοντες φειδῶς τὴν πρώτην νέου χρόνου,
Κηδεύοντες τὸν παλαιὸν ἀσπύργως ἀνευ πόνου...
Οἱ ἀφρονες! . . . Δὲν σκέπτονται ὅτι αὐτοὶ παρθῶν,
Βαῖνοντες, πλὴν προσκόπτοντες εἰς τὰ φου ἐπιχρῶν ἄβυστον.

Παρθῶ· Ἐν ἔτος! . . . Τῆς ζωῆς μία ἐλπίς ἐσθέσθαι! . . .
Ὁ χαιρὸν πλεισιέστερον ἡμῶν φεῖ, ἐκαθέσθαι! . . .
Τὸ γίγος ἐπερίσσευσε! . . . Τὸ αἶμα ἠλάττωθη! . . .
Ἐν ἄνθος ἦθος μαρμαρῆν, ἀπέθαν', ἐνεκρόσθη!
Καὶ βαθμῶδον ἔκαν ἔομεν, ἐκινέομεν! καὶ μόνος,
Δὲν θνήσκει, δὲν παρέρχεται ὁ παιδαμάτω χρόνος.

A. Ταβουλέρης.

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ ΕΝ ΗΠΕΙΡῶ

Μὲ τὰς πρώτας βροχὰς καὶ τὴν πρώτην ψυχρὴν τοῦ ἐνέμου πνοῆς ἐπερῆνης, ὡ κατανυκτικῆ τοῦ φθινοπώρου ὥρα.
Οἱ ὑπὸ τῆς πυρῆς τοῦ θέρους ἀκτίνας ἀποψιλωθέντες λαμῶνῆρες περιδύθησαν ἐκ νέου τὴν χλιερὰν τῶν στολῆν, ἀλλ' αὐτὴ δὲν δύναται πλέον καὶ συγκαταθήσῃ τὴν λάλον χειρῶνα ἢτις εἰς τὴν ἀριζὴν σου, ἀπεχειρέσει τὴν στέγην μου.
Ὁ ἦχος τῆς πρώτης σου βροντῆς, νέον εἶδος σιμφωνίας εἰσῆγαγεν εἰς τὴν ἐκπαγλὴν συναυλίαν τῆς φύσεως, ὡ ποιητικῆ πρόδρομο τοῦ χαιμῶνις, ὁ δὲ καλλιτέλης ψάλτης τῶν δασῶν ἔπυσε τόνειον τὸ περιπαθῆς αὐτοῦ ἔσμα.
Τὰ· ἀρθῶνους καὶ προσοπαρόρους συγκρομίδας ἐπικλοῦθησαν τὰ ἀπειρα σμήνη τῶν βραγχῶν χειμεριῶν πτηνῶν

άτινα καταπέκνωσαν εις τὰ δάση καὶ τὰς πεδιάδας μας. Δὴν ἰσχυρίζεται ἔδην ἐν τῇ φύσει ἢ πρότερον ἔρημα καὶ ὁ πιστινὸς τσαντορείως διαλάσει τὴς πολλὰς καὶ ποικίλας ἡμερησίας ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολὰς.

Τὰ λευκὰ καὶ ἀπαλά νεφύδρια, ἅτινα ἐχρῆσαν πρὸ ὀλίγου ὁ δὴν φροστήρ τῆς ἡμέρας, μεταβλήθησαν εἰς πελώριας το-λίπας ἐγκλωνούσας τὴν θύελλαν.

Ἐὴν κατὰ τὴν ἀνοιξὴν ἢ θέα τῆς ἀναγεννωμένης φύσεως, τοῦ αἰθρίου οὐρανοῦ καὶ τῆς σπαργώσεως ζωῆς μετακίθει περιουσίαν ἐμπνεύσεως εἰς σφίρας ὑπερκουσίους, εἰς πτήσεις αἰθερίους, ὅθεν ἐκ περιουσίας τὴν θαυμασίαν δημιουργίαν θεωροῦσα ἡ ψυχὴ μεταρροεῖται ἀνατρέγουσα εἰς τὴν πρώτην αὐτῆς ἀρχὴν, τὸ φθινοπώρον διὰ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν αὐτοῦ μεταβολῶν σύννοιαν ἐπιβάλλει αὐτῇ.

Ἔχει καὶ ἡ βροχὴ, ὡς ἕρμος ἐκλήλωσις τῆς Παντοδυναμίας τῆς φύσεως, τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς συντέλλουσα καὶ οἰοῖται συσπαιροῦσα αὐτὴν εἰς ἐκυστήν.

Εἶναι ὅμως ἐπίσης ὠρεὶα καὶ τερπνὴ καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἡ ἀποψὶς τῆς φύσεως. Καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς πρωϊνῆς ὀμίχλης αἱ ἡμέραι διατηροῦσιν εἰσέτι τὸ κάλλος, καὶ τὴν δικύβηταν αὐτῶν ἔργουσι δὲ αἱ φθινοπωριναὶ ἡμέραι πλὴν τούτων πλοσυριώτερον τὴν ἐκ τῶν διαφόρων διακρίσεων τοῦ φωτός ποικιλίαν εἰς τὴν πλήρη ὄρατῶν ἀτμοσφαιρῶν.

Πόσον ἀλλοίωσι πρὸ ὀλίγου ἦτο ἐνταῦθα ἡ σκηνὴ!

Πηγυρὰ καὶ ἀσφαιρική ἢ ἀτμοσφαιρὰ κώματα ἀόρατα ἀπλήτου φωτός καὶ ἀφορήτου θερμότητος περιέβαλλον τὴν κατὰ τὴν φύσιν στήθων ὕδατος οὐδαμοῦ διεκρίνετο, εἶχον στερεοποιεῖται πηγαί, ἠσθμαίνον τὰ ζῶα πλείοντα εἰς τὸν ἰδρωτὰ. Ἡ φύσις πᾶσα ἐφλεγειν ὑπὸ τὴν φλογερὰ τοῦ ἡλίου φιλί-μυκτα, ἀκούραστος ὁ τίττις εἰς τὴν πλατύφυλλον συκὴν ἐτό-νιζε τὸ μόνιτονον αὐτοῦ ἔσμα καὶ ἡ σκίρα ἐθροῖ κινουμένη εἰς τὰ κατὰ τὴν γῆρα.

Μυγὴ ζωσα οὐδαμοῦ ἐκρίνετο καὶ μόνον ὁ μετακλισθηδρι-νὸς ζέφυρος ἔφερεν ἀναφυγὴν τινα εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα καὶ ἐρυθίδου τὰ γαληκινώτα τῆς λίμνης ὕδατα.

Πῆδη ἀρθονα διανγὴ νήματα καταρρίουσι ἀπὸ τῶν ὕψη-λοῦ καὶ ἀποκρήνου βράχου, εἰς οὗ τὴν κορυφὴν ὁ αἰτός ἔχει ἀπροσπάλαστον τὴν φωλεὴν εἰς δὲ τοὺς κατὰ τὴν ἐκτενομένους λευμῶνας, ἀγγελάδας τινὲς βόσκουσι μακκάρως.

Ἐλαρὰ καὶ ταχεῖα δίκην βέλους ἰσπτάται ἡ σεισοπυγίς πληροῦσα τὸν ἥσυχον αἴρα διὰ τῶν φαιδρῶν τῆς φωνῶν.

Ἡ λίμνη ἡμῶν ἢ ἀγγυρὰ ἐκτείνεται εἰς περὶ μίσητον ὄμα-λώτατος καθρέπτει καὶ ἀκτῖνά τινα, εὐθραστοὶ τινὲς σκνί-δες, διασπύζουσι αὐτὴν.

Ποικιλιώταται μὲ τοὺς περιβάλλοντες αὐτὴ πράσινους κά-λιμωνας, τὸ ὠρεῖον χωρίον τῆς καὶ τῆς ἱστορικῆς τῆς με-μῆς διακρίνεται ἢ νῆσος τῆς Παμβώτιδος.

Γραφικώτατα παρίστανται τὰ περίξ ὄρη καὶ ὁ αἰθὴρ εἶνε δικυγίστατος.

Ὁ φηγγεβόλος τοῦ ἡλίου δίσκος μεσουρανεὶ καὶ εἰς τὴν θέ-ρμην τῶν ἀκτῶν αὐτοῦ τὴν ἡδελαν καὶ εὐχέριστον ἀποστὴ-βουσι ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου τὰ εὐμήκη ἀγγυρὰ νήματα τὰ συνδίδουσι τοὺς θάμνους καὶ τὰ δένδρα.

Παραβάλλουσι συνήθως τὸ φθινοπώρον πρὸς τὴς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ἡ θέα τῶν ἀποπικτόντων καὶ μετὰ τῆς φορᾶς τοῦ ἀνέμου σκαμφομένον κίτρον ἡσυχῶν φώ-λων, ὑπενομιλεῖται αὐτῇ ἄλλαν τινα ὠρεῖα τῆς θλιβεράν καὶ

παγεράν, τὴν φθορὰν τοῦ θανάτου μαρρῆν. Ἔχει ἀληθῶς λί-ρον τινα ἢ παρομοίωσις αὐτῇ. Ἄλλ' ὡς οὐδὲν ἄλλο ἢ μετα-βολὴν μόνον καταστῆσαι, σημαίνει ὁ προκίτωνος οὗτος νόμος τῆς φθορᾶς, διαβλέπω καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ φθινοπώρου πλήρη ζωὴν καὶ φαιδρότητα ἐν τῇ θεῆς δημιουργίᾳ, ζωὴν διπνεκὴ καὶ ἀειάλειπτον ὑπὸ ποικίλας ἦεν ἐμφανομένην μορφᾶς κατὰ τὰς διαφόρους τοῦ ἔτους ἐποχὰς ὅτε τῆς μεταβολᾶς τῆς φύσε-ως χρονοσύνωσις ὑποδεχόμεθα, ὡς εἰκονίζουσι τὰς διαφόρους τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς τύχας.

Μόνον αἱ φθινοπωριναὶ νύκτες ὕγραί καὶ μελαγχολικαί, ἀνευ ποκίσεως καὶ κάλλους μὲ πληροφοροῦσιν ἐπὶ μάλλον καὶ ὅτ ὁ λευκοπύγων γέρον δὴν εἶναι μακρῶν. Τὸ ὕγρον καὶ δια-πραστικὸν ψῦχος, ἢ ἀπότμος τῆς θερμοκρασίας μεταβολῆς, οὐ μόνον οὐδὸλω, προκαλεῖ, ἀλλὰ καὶ ἐπικίδνον καθιστᾷ τὴν ἐν ὑπαίθρῳ διαμονήν. Τὰ διάφορα τῶν κρῶν σχήματα, ἰδῶ μὲν πελώρια τέρατα, ἐκεῖ δὲ μικρὰ νησιδία περιστῶντων καὶ αἱ πύπτουσαι σκιά τῆς νυκτῆς, οὐ μόνον οὐδὸλω ἐξυψοῦσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς σκίψεις ρεμβῶσαι, καὶ μελάνχολικὰς τὴν ψυχὴν ἐμβυθίζουσι.

Ἐβυθίζουσι αὐτὴν εἰς σύννοιαν, ἢ μόνον φαιδρὰ, ἢ αἰγλήσεα καὶ ἀνθρώποις ἐκείνης μορρῆς δύναται νὰ δικασθεῖται ἡμῶν ἡμαρτῆ-κῆ καὶ μυστηριώδης δύναμις τοῦ γοητευτικοῦ κάλλους ἐκείνης δύναται νὰ μετατρέψῃ, ἐκείνης, ἢ παντοῦ διαβλέπω καὶ αἰ-εθνομακρῶν ἐμοὶ καὶ ἐντὸς ἐμοῦ, ἐν τῷ κόσμῳ τῶν πνευμάτων ἢ καὶ ἐν τῷ κόσμῳ τῆς ὕλης, ἐν τῇ ἀγγυρῆν καὶ τῷ ὕπνῳ, ἐν τῇ χερᾷ καὶ τῷ ἄλλῳ, ἐν τῇ εἰρήνῃ καὶ τῇ ὀργῇ!

(ἐν Ἰωαννίνοις)

I. Ἄλ. Χρονομάθη; ἰατρος

ΜΙΑ ΣΟΥ ΜΑΤΙΑ

(Ἐκ τῆς ἀνεκδότου συλλογῆς Μαρμαρυγῆς.)

Ὅπως τὰ μαῦρα νέφη
ὁ ἥλιος τὰ χρυσοῦνει
μὲ μιά του στήθα μόνη
μ' ἕνα θερμὸ φίλι,
ἔτσι καὶ τὴν καρδίᾳ μου
τὴ σκοτεινὴ φωτίζει
καὶ μ' ὄνειρα στολίζει
μιά σου ματιὰ δειλὴ.

Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου

Ἐν Ἀθήναις 1899

ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΜΗΤΗΡ

(διήγημα)

Ἐκ πλαγίου τινὸς δρομῆκου προερχομένη αὐτῇ, ὠδύνη γο-ργῶς πρὸς τὸν νάον, βαδίζουσα εἰς μικρὰν ἀπ' ἐμοῦ ἀπόστασιν. Τὸ παιδίον, ὅπερ τὴν συνώδεον, ἦτο νήπιον ὠρεῖον καὶ χαρῆ-στατον, φέρον ἐπιχαίρων ἰνδομακρῶν σκωπτικοῦ ῥυθμοῦ, ἢν ἐ-κάλυπτον κατὰ τὸ ἡμισυ ἐπὶ τὸν νῶτον καταπίπτοντες; ἔαν-θοὶ καὶ ἐλικόστροφα κλόκαμοι τοῦ. Ἐνθ' δὲ ἐσιεῖται παρὰ τὸ

ων! Ίδού αυτό! δὲν δίνουσι νὰ τὰ κρύψω περισσότερο.

Καὶ βυθίσαι τὴν χεῖρα εἰς τὸ στῆθος τοῦ ἐξήλθαγε τὸ βροδλευκὸν βρέφος καὶ ἔπεινε αὐτό πρὸς τὴν στήθον του, ἥτις τὸ ἐνηγκαλίσθη ἑκθαμβὸς καὶ περιχαρής.

— Ὡ! Θεὲ μου! ποῦτος σοὶ τὸ ἔδωκε, Λαδζέ, αὐτὸ τὸ ἄρτιον ἀρτιγέννητον βρέφος;

Ἐνῶς δὲ ὁ Λαδζὸν διηγείτο ἐν ἐκτάσει πῶς ἐν μέσῳ τῶν γυνόνων εἶδε καὶ διέσωσε τὸ ἐγκαταλειμμένον παιδίον, ἡ καλὴ Λαδζὸν ἠγχιλείτο περιθάλπουσα αὐτὸ στοργικῶς, καὶ ἀφ' οὗ ἀνεζωογονήθη διὰ καλοῦ γάλακτος καὶ μηλοῦ βέννου τὰς ἐξαντληθείσας τοῦ βρέφους θυνάμεις, ἀπεκοίμισεν αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

Τῇ αὐτῇ ἀκριβῶς ὡς καὶ ἡ κυρία Λαδζὸν, ὀλίγα βήματα μακρὰν εὐρούσα τὸ κανὸν λίκνον, ἐθρήνη καὶ ὠλόλυξεν ἐν ἀπαγνωσῶσι βεβαίᾳ πλέον περὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ τέκνου τῆς.

Δ.

Τὸ βαπτισμα.

Ἡ κατοικία τοῦ Λαδζέ ἀποτελεῖτο ἐκ πολλῶν σκαρῶν, αἰτινες, ἀν καὶ διὰ δευμάτων ἐστεγαζόμεναι, ἦσαν ὅμως ἱκανῶς ἀναπνευσταί. Ἡ μεγαλύτερη ἐχρησίμευεν ὡς κοινὴ αἴθουσα συνεχόμενη μετὰ τῆς καλύβης τοῦ Γιζ, ὅστις μετὰ γενναίαν δόσιν οἰνοπνεύματος, ὅπερ εἶχε πῖναι τὴν προτεραίαν, ἐκμαῖατο εἰσὶν βραθείας.

Αἱ ὄλακκί τῶν κυνῶν ἀπάντησαν εἰς τὴν πρόσταξιν τῶν κυριῶν τέλος ἀρπυγιασθεὶς καὶ ὁ Γιζ ἤνοιξε τὴν θύραν ἐκπληκτος διὰ τὴν τόσῃ προνήν ἐξέγερσιν τοῦ κυρίου του.

— Τί τρέχει, κύριε; ἠρώτησε.

— Γρήγορα νὰ ἐτοιμάσῃς τοὺς βέννους καὶ τὰ ἔλλαθρα μεταβαίνοντες σήμερον εἰς Κουτοκλίνο.

Ἐπειδὴ δὲ ἐρίαν ἀνήσυχος ὁ πιστὸς ὑπηρέτης, νομίζων ὁτι κίνδυνός τις ἠπειλεῖ τὴν οἰκονομίαν τοῦ κυρίου του, αὐτοῦ ὑπέλαβεν:

— Πούχασον, φίλε μου, δὲν πρόκειται περὶ κινδύνου εἶναι ἄλλη ὑπόθεσις. . . . ὅτι βαπτίζομεν ἐν βρέφει.

— Ἀλλὰ πῶς; . . . ἀνὴν ὑπάρχει ἔδω βρέφος ἀεπάπιστον.

— Τὴν νύκτα ὁ ἀδελφός μου, ὁ ὅποιος εἶναι βραχίως ἀσθινης, μὴ ἔστειλε τὴν ἀρτιγέννητον θυγατέρα σου, ἡ ὅποια δὲν ἐβαπτίσθη ἀκόμη. . . Ἔχω σκοπὸν νὰ τὴν υἰοθετήσω ἄλλῃ σπεῖσε λαίπην νὰ ἐτοιμάσῃς τὰ ἔλλαθρα.

— Μὴν στήμη, κύριε; ἔδω καὶ ἐγὼ τὴν μικρὰν καὶ ἀμέσω; ὅτι ζεῖζω τὰ ἔλλαθρα.

— Ὅτι ὁ Γιζ ὠδονόγηται πρὸς τὸν λίκνον, ὅπου ἡσύχως ἐκοιμήτο ἡ μικρὰ, μετὰ μίαν μόνον λέξιν, ἐξ ἧς καταδικνύτο γνήσιος Γάλλος, ἐξέφραξε τὸν θαυμασμόν του.

— Ἀλλ' αὐτὴ, κύριε, ὁμοιάζει πρὸς μικρὰν Περσιανήν.

— Καὶ ἐν τούτοις εἶναι ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἔσπεισε καὶ ἐκπαλάβη ἀνήσυχος ὀλίγον ὁ Λαδζέ.

— Δὲν θέλω νὰ προσβάλω τοὺς συγγενεῖς σας, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁμοιάζει πρὸς λαπωνίδα ὅσον καὶ ἡ μικρὰ γαλλὴ πρὸς τὴν τι δικά. Καὶ ὑποθέτω ὅτι σκέπτεσθε νὰ τῇ δώσητε κακὸν ἢ τὴν λαπωνικὸν ὄνομα, ἀνάμοστον εἰς τὸ ὄρατον τοῦτο πλάσιν. Πῶς; ὅτι τὴν ὀνομάσητε;

— Ἡ πούχογός μου θέλει νὰ τὴν ὀνομάσῃ Λαίλα.

— Λαίλα; . . . Ἐγὼ δὲ τὴν ὀνομάσω Ἀνθὸς Χιδνος, διότι ἐκαστὴς τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων.

Ὅτε ἐφθασεν εἰς Κουτοκλίνο, ὁ Λαδζέ ἐθάρρυνεν εἰς τὸν ἰερέα ὅτε ἡ μικρὰ ἦτο θυγάτηρ τοῦ Μιτὰ διὰ τὴν τέλειαν τοῦ βαπτισματος, ἡ συνοδεία, παρὶλάσασα θαυμαστικῶς διὰ τῆς πολίχνης, ἐπανέκαμψεν αἰσιῶς εἰς τὰ ἔθια, ἔσθα μετὰ πολλῆς παιδρῶντος ἐωρτάσθη παρὰ πάντων τὸ εὐτοχὲ; γεγονός.

ΤΒΑΟΣ ΤΟΥ Β. ΜΕΡΟΥΣ

(Ἐπιτετα συνέχεια).

Ἄγλαδα Πρεβεζώτου.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Παρῆλθ' ἐν ἔτος, φίλοι μου, κ' ἐν ρόδον ἐμαράνθην
στολὴ τῆς κεφαλῆς μου
Τίς ν' ἀναστήσῃ δύναται τοῦ ἔαρός μου τάνθη
τὰ μύρα τῆς ζωῆς μου;

Παρῆλθ' ἐν ἔτος κ' ἔχουσα τῆς ἡβῆς ἕνα κρίνον,
ἀδάμαντά τῆς ἕνα
Ἦ, ποῖός με παρηγορεῖ τὴν δρόσον ἐπιχύνων
εἰς κάλλα μαραμμένα;

Παρῆλθ' ἐν ἔτος, φίλοι μου, καὶ μία ταυτόχρονος
Παρούκμασεν ἑλπίς μου.
Ἦως πάλιν θ' ἀνανεωθῇ ὁ περασμένος χρόνος,
τὸ θάρρος τῆς ψυχῆς μου;

Σὺ μόνη τάνθη, Ἄρετή, ἀμάραντα φυλάττεις
εἰς πᾶσαν ἡλικίαν,
Τὸ κάλλος τὸ ἀληθινὸν σὺ μόνον ἐγχαράττεις
εἰς ἀγαθὴν καρδίαν.

Τῆς Ἀρετῆς οὐδέποτε τὸ θάρρος καταβάλλει
ἑλπίς ἀποδημούσα,
Ἄλλ' εἰς τοῦ νοῦ τῆς τῆς πυχῆς ἑλπίς ἐκλάμπει ἄλλη
τὴν πρὶν ζωογονοῦσα!

ἐκ τῶν τοῦ Γεωργ. Ζαλοκώστα †

ΕΚ ΤΟΥ «ΦΑΣΟΥΛΗ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ»

(ὁ Κ. Ρ. Σουρῆς περὶ γυναικῶν)

Τὸν Σοπερχάουερ ζητῶ
καὶ πᾶσαν ὥραν μελετῶ
τὰ ὅσα ψάλλει γαιτριῶν
εἰς τὴν φυλὴν τῶν κυριῶν.

Δὲν ἦτον ἀνθρώπος σκαιὸς
νὰ στρίβουν νὰ μιλᾷ του . . .
ἄς ἀναπαύσῃ ὁ Θεὸς
τὰ σάπια κόκκαλά του!

Ἄλλ' ἂν πολλὰ ἠλάλαζε
κακόλογα ὁ σκύλος,
δις τῆς ἡμέρας ἄλλαζε,
ἀσπρόρουχα ὁ φίλος.

Ὁ πάλαι Πυλμαλίων γνωστός ἔς τὴν οἰκουμένην,
ἠγάπησε γυναῖκα εἰς πείραν σκαλισμένην
καὶ τὸσον ἐρωτεύθη, ὅπου τὴν παρεκάλει
νὰ ζωντανέψῃ μ' ὅλα τὰ πέτρινά της κάλλη
ὡς πού ζωῆ γεμάτη κ' ἡ πέτρα ἐσηκώθη
κ' ἐκείνος ἐξουλαδίη καὶ τὴν ἐστεφανώθη.

Κ' ἐξήλενε μαζί της σὺν ἄγχιος Ὁθέλλος
ἀλλ' ὄμως ὁ ἐρίψης τὴν ἐπαθε ἔς τὸ τέλος
καὶ εἶπε τότε μόνος : καλὰ κα' ἐγὼ νὰ πάθω
καὶ πρέπει ἀπὸ τώρα καὶ ἔς τὸ ἔξῃς νὰ μάθω
πὼς ἂν μὲ κάθε ξύλα μπορεῖ νὰ γείνη Γιάννης,
μὰ κι' ὅποιε γέιρα πύρης καὶ μιά γυναῖκα κάνεις.

Μπορεῖ νὰ εἶναι ἄνθρωπος ἐκ τῆς κοινῆς σωρείας
καὶ νὰ μὴ δίδῃς προσοχὴν ποτὲ πρὸς τὰς κυρίας,
ἀλλ' εἴμπορεῖ νὰ λέγῃσιν φιλόσοφος Σενέκας,
κ' ἐνὸς πυρᾶ νὰ γίνῃσαι καὶ δούλος ἔς τὰς γυναῖκας.

Ὡ, πονηροὶ ἀπόγονοι τῆς παρπονιήρου Εὐας,
σπανίως οἱ σοφοὶ γιὰ σὲ ἀμίλησαν μὲ σέβας
κι' αὐτὴ τοῦ Σοπερχίουσερ καὶ ἡ δική-μὸν γλώσσα
ἐξήμεσ' ἐναντίον σας κακὴ μυρία ὄσα.

Ἄλλ' ὄσα εἶπιν οἱ σοφὸι ἐξῴλης καὶ προώλης,
σεῖς, διίμονες τοῦ πονηροῦ, ἂν κινήθῃτε βόας,
ἀμέσως ἀνατρέπετε μὲ μῖνον τὸ φιλίδι σας
καὶ κάθε Σοπερχίουσερ τὸν κάνετε σκυλιδί σας.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἡ Βοσποριὰ καὶ τὸ ἔθνος Ὁ ἄρχον τοῦ χωρῆς τῆς.

Ἡ Βοσποριὰ καὶ τὸ χαριεστὸν τῆς Ἑλλάδος ἐνὸς ἄλλιον
τοῦ μακαροῦ ἄ. Κορομιά μετὰ περιουσίᾳ δυνάμεως.

3 ΕΠΙΘΥΛΙΑΣ

ΜΟΝΗ ΕΝ Τῷ ΚΟΣΜῷ. ΘΗΚΩΤΑΤΩΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΩΝ ΜΥΘΩΝ ΤΟΡΝΑΑ

Νῦν ἀγωνίας.

- εἶσαι εὐνοῆς ;
- εἶσαι ἄφρων ;
- Ἄφρων !
- Μ' εὐχόμενος λυγρὸν ἔδωκε στερῆμα πλούτου ἢ τίτλων : ἐν τούτοις ὁ θεοπρότερος πρὸς τὸ εἶναι ἐκείνος τὴν ὄψιν λαμβάνων παρὰ τῶν πατρῶων ἡμῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶς ἦμας : αὐτὸν ἐκ κούφου ἢ καλλιτέρου εὐχόμενος ὅτι εἶναι ἐκείνη τῆς θεῶν ἐκτελεστέα εἶ, ἢ εἶς οἱ πρόβρυτι ἡμῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ τῆς θεῶν ἡμῶν αὐτὸν ἐκτελεστέον.
- Μὲ ἠκούσατε, κολοῦ, εἶσαι ἐπιτήμιος ὁ θεῶν ;
- Εἶθε πλοῦτος καὶ εὐνοῆς, ἀλλὰ ὄντως νὰ ὑπάρξῃ καὶ πλοῦτός σου καὶ εὐνοῆς ὁ θεῶν. Μὲ ἀποθέτετε ὡς ὅτι εἶσαι, ἀλλ' ἐγὼ ὄντως εἶσαι πλοῦτος ἢ εἶσαι πλοῦτος, καὶ μὴ βάρβαρος ὡς ὄντως.

καὶ χάριτος ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦ τῶσφ λαμπρῶς κατιστοι-
σμένου θιάσου τῶν κ. κ. ἀδελφῶν Ταβουλάρη. Ἐν αὐ-
τῷ καὶ ὁ κ. Σταυροπούλος ὡς Μίτρος λίαν εὐτροπῆς
παρίσταται μετὰ τὴν ἐξαισίως γραμμικὴν ἐκείνην στολίαν,
καὶ ἡ ἀδ. Σμυρναῖδα Βεράνη, ἡ τρυφῆς δίκαιος πλέ-
ον ἡ Λυποῖος, ὡς Κορομιά καὶ χιρῆς : ἐν ἀπὸ τῆς τῆς
μῆρας της, καὶ ὁ κ. Γεωργιάδης ὡς Νίκος, καὶ ὁ δὲ οἱ
ἐν γένει οἱ λαυβάνοντες μέρος λαμπρῶς ἐκαλοῦσι τὰ
κατ' αὐτούς. Ἄλλ' ἰδὲ τὸ γλυκύτατον τάλανον τῆς
δικαιερμένης ἠθοποιοῦ κυρίας Χιρκελῆς Στ. Τα-
βουλάρη ὡς καὶ τῆς ἐπίσης ἠνωτάτης καλλιτέχνης
δος κυρίας Σοφίας Δ. Ταβουλάρη διατρέπουσιν ἐξ ἰ-
στορικῶ, ἐνῶ ἀπ' ἐξῆς οὐκ ἔστιν ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς
ἀμύμητον ζώην, φυσικότητα καὶ ἰσχύτητα εἰς τὸ
πρόσωπον τοῦ γέροντος.

Τὸ θεαματικώτατον τοῦτο ἔργον ἐμβάλλει ἡμᾶς καὶ
αὐθις εἰς σκέψεις περὶ τῆς . . . γυναικείας ἐνδομυσί-
ας. Ὅποιος πλάσμα; θητινῶν; χιρῆς; καὶ καλλι-
σθασίας θητινῶν ἢ ἐθνικῆ ἠμῶν στολίαν ὁμοιομοιουμένη-
νη, ἐνοεῖται, κ. κ. ἄλλοι, θητινῶν; ἡμῶν νὰ κλη-
θήναι καὶ τῆς διατροπῆς τῆς πύρας, μὲ καλλο-
νὰς. Νέα ἐπιπέδους τῆς ὀφθαλμοῦ καὶ ἐκείνη καὶ αὐθις
διὰ τὴν ἐπιπέδους τῶν διατροπῆς τῶν ἠμῶν ἠθοποιοῦ, κ.
ἀποτ. Ταβουλάρη, πρὸς ὅτι μὴ ὑπερβαίνει τὸν ἂν
ἀπὸ τῆς ἢ Ἑλλ. σπανί. Τὸς ἐξῆς οὐκ ἔστιν ὁ ἂν
ἀνδρός ἐν τῷ σχήματι τούτῳ δὲν περιγράφῃται ἐν-
ταῦθα λεπτομερῶς, ἐπιπέδους τῶν νὰ τὸ πρῶτον
λίαν προσεγγῶς δι' ἴδιος μακρῆς μελέτης. Ἄλλ' ἐν τῷ
ἐάν εἰ, καὶ μόνος Ἑλλῆνων ὑπάρχει ὅστις δὲν ἐστρασε
ναῖδῃ ἐν αὐτῷ τῶν Ἑλλῆνων ἠθοποιοῦ ἐξυψούμενον εἰς
τὰ ὑπερτάτα τῆς σπουδαίας τέχνης ἡμῶν. Ἐάν πρῶτον
τίμενοι εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὀφθαλμοῦ
ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη καταλαμβάνομεθα ὑπὸ συγ-
κινάσεως ἀληθοῦς καὶ ἀνυψώμεθα εἰς οὐρανὸν ἐπὶ
τὴν ὑψηλὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς Σαϊξληρῶν τρυφῆς
διὰ τὸ ἡμῶν τῶν δικῶν καὶ τῆς συγκαταστάσεως
αὐτῆς ἀνάγει εἰς τὴν οἰκὸν καὶ τὴν φύσιν, ἢν ὁ
γίνας Σαϊξληρ γενεῖ ἐν ἡμῖν, τὸ δὲ ἄλλο ἡμῶν . . .

τοῦ ἡμῶν νὰ μὴ ταπεινώθῃ ἡμῶν πνὴ, ὡς ἐταπεινώταται καὶ ἐξυ-
ψώμεται ἐπὶ σήμερον.

Καὶ ἔτι μὲν ἐπιπέδους.
Τρεῖς μῆρας βρεθίστεν κατὰ τινὰ Σιρῶν καὶ θεολογῶν ἔπειτα ὁ
Μακαρὸς ἀπῆλθε τῆς Μαργαρίταν, σου δουλῆν ὑπὸ τῆς τρυφῆς αὐ-
τῆς, τῆς γραίας Κλοῦδης, ἐκ τ. ὅτι ἐν ἐκείνῳ μεγάλῳ τοῦ πατρῆος αὐ-
τῆς, τοῦ βαρῶνος Βινελάνου, καὶ κατέργον εἰς Βάδην.

Ἐν τῷ πατρῷ τῆς μετὰ κέρων ἐπὶς ἀπέταται κέρων, ἢτις ἐκείνη
Ἄλκη.

Παραλείψαντες ἐπιπέδους νὰ πρῶτον ἐπὶ τὴν μῆραν τοῦ Βασίλ. ὁ
Βινελάνου ἐπὶ τῆς τρυφῆς τῆς Κλοῦδης, θεολογῶν, ὅτι μόνον αὐτῶν. ἀλλὰ
καὶ τ. ὅτι αὐτῶν τοῦ Μακαροῦ Βέδου, ὅτι ἀπέταται τὸ ἀπέταται τῆς
μῆρας καὶ ἐκείνη τὴν ἀπέταται κατ' ἄρῃς ἠδελφῶν ὅπως καὶ ἐν-
δομῆς τῆς ἀπέταται, ἀλλ' ὁ πατὴρ ἐν ἐπιπέδους εἰς ὁ μῆραν τῶν
ἡμῶν ὡς κατὰ τῆς τρυφῆς, ὅπως α. ἢ ἀπέταται τῶν ἀπέταται αὐτῶν
νὰ ἀπέταται τῆς τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται
πατῆρος κατέταται τὸ ἀπέταται τῆς ἀπέταται τῶν ἀπέταται
τῆς ἀπέταται καὶ ἐπιπέδους ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται
τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται
τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται

Ἄλλ' ἐπὶ τῶν πατρῶν τῆς ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται
δὲ ἀπέταται τῆς ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται
τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται
τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται τῶν ἀπέταται

εις την χαράν και την ανύμνητον υδονάν του να βλέπωμεν τσουιτώ εξαισιώς διαπρέποντα εν αὐτῷ τὸν ἀριστοτέχνην Ἑλληνα Ὀθέλλῶν, ὅστις κεραυνούς ἐπιριπνύει ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ ὑπὸ τὴν μελαμψίν τιν ἡχοιῶν ἐξαστρίηται ἀληθῆ καὶ ἀκάταμάχητον αἰγλίην ἀγρίου μεγαλειῶν καὶ στυγεράς ἄμα καὶ συμπαθοῦς ἀπογνώσεως! Οὐχ ἦσαν ὡς Ἦδον παρὰ τὸν Δία δὲν πρέπει νὰ παρῖδωμεν παρ' αὐτὸν καὶ τὴν νεορὰν καὶ συμπαθῆ καλλιτέχνην δα Εὐαγγελίαν Ρούσου, ἥτις τόσον ἀδρῶς καὶ σφελῶς ἀποδίδει τὴν ἀτυχῆ Δεσδυμόναν, οὐδὲ τὸν κ. Σταυρόπουλον, ὅστις μετ' ἐκτάκτου ἀληθῶς ἐπιτυχίας διαπλάττει τὸ ζῶφρον τοῦ Ἰάγου πρόσωπον.

Ἐκ τῶν ἐκτάκτων ἐπιτυχιῶν τοῦ θιάσου εἶναι καὶ ὁ Ἄργοντοχωμάτα, τοῦ ἀθανάτου Μολιέρου, ὃν θὰ πύχιμεθα νὰ βλέσωμεν ἐπαναλαμβάνομενον ἀπὸ τῆς Ἑλλ. σκηνῆς ὡς πολύσημον ἀπ' αὐτῆς πρὸς τὴν κοινωτὴν διδασμα. Ἐν αὐτῷ ἐξίχως ἐπιτυχάνουσιν παρεκτός τοῦ λαμπροῦ κωμικοῦ κ. Ἀντ. Ἀπεργῆ καὶ ὁ κ. Π. Ρούσος, Ἄντ. Νίκας· ἰδίᾳ δὲ ὁ διαπρεπὴς κ. Σπ. Τιβουί ἀρῆς ὡς σχολαστικὸς διδάσκαλος.

κωνηγεῖ φρονεῖσθαι εἰς μακρὰς καὶ παροικειθονευσμένας ἐκδρομάς ἀρκτοῦς, πᾶνθηρας καὶ εἰ τι ἄλλο. "Ἄν τις ἐθέλων ὁ Ὀμηρος, περὶ αὐτῶν θὰ εἴλεγε μετὰ θυμολογαίου τὸ *καὶ μετ' ἄλλων ἀρεσκώσσοι μαίοντα*!... Ἦλθον ὠρελίμων τοῦτο *ἔπειτα τοῦ, γαυροφύλαξ* εἰς τὴν κοινωτὴν!...

Ἀπὸ τῶν γυναικῶν λέσχη: τῆς Νέας Ὀδῆρας. Ἡ ἡλικία τῶν ἐν Νέᾳ Ὀδῆρᾳ γυναικείων λεσχῶν συμμετείων λεσχῶν (συμμετείων ἀθλητικῶν διασκέδαστων: Sports-clubs ἀπεράσσει τὴν παροικεῖν ἴδιου σκάρου πρὸς μεταφορὰν τῶν κυριῶν αἰτίας τὴν ἀποτελοῦσαν εἰς Παρισίους κατὰ τὴν ἐκθεσὶν τοῦ 1900 διαρκεζούσασιν διεθῆ διαγωνισμὸν κατ' αὐτὴν ἡλικίαν τῶν γυναικείων ἀπάνταχό τινούτων λεσχῶν. Πρὸς τοῦτο εἰδικονήθη ἡ πρόεδρος τῆς εἰς Παρισίους γυναικείας λέσχης: κ. Δὲ Μαρσύ.

Τὸ γυναικεῖον ζήτημα ἐν Ρωσσίᾳ. Σοβαρῶς ἐμφεσηθεῖται ἐν Ρωσσίᾳ ὑπὸ τοῦ τύπου ζωντῶς διασταυρούτος γυναικῆς ὑπὲρ καὶ κατὰ νομοσχέδιον ζητῶν ἄδικον ἀπὸ τὰς γυναίκας εἰσαγωγῆς εἰς ὅλας τὰς δημοσίας θέσεις ἀπὸ τῶν ταπεινοτάτων μέχρι τῶν ὑψηλῶν μηδὲ ἐξαιρουμένου παρεκτός τοῦ ἐστρατιῶν, οὐδὲ τοῦ στρατιωτικοῦ σταδίου!...

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ ἐναρξὶς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

Ἦρχασιν ὁ αἶων, ἡ θ' ἀρχισίη, Ὁ γράφων δὲν εἶναι βεβαίως βλαβηρικώτερος τῶν πιστευμένων καὶ διὰ τοῦτο εἰς ἄλλους ἀρῆσι τὴν φροντίδα τοῦ νὰ καταταξῶσιν εἰς μαθηματικὸς περὶ τούτου ὑπολογισμούς. Ἐν μόνον γνωρίζομεν ὅτι τὸ νέον ἔτος 1900 κατὰ τὸ ἡμῶν ἀποτελεῖται ἐκ μηδενικῶν. Ἐἶναι λοιπὸν τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔτος τῶν μηδενικῶν, καὶ κατ' αὐτὸ ἔς χαλίμοσι... τὰ μηδενικὰ τῆς κοινωτῆς.

Μεξικανικὰ Ἀρτέμεδες. Ἄς χαρῶσιν οἱ χειροκροτήσαι!... Ἐν Μεξικῷ θυμολογεῖται ἡ γυνὴ ὡς... κωνηγός! Αἱ νεαρὴ διαπονήδες Γκαίση καὶ Λουίζα Λάχμ 18 εἰς καὶ 19 εἰς τὴν ἡλικίαν εἶναι διεξίωταται καὶ ἀθλητικώταται.

Ἐἶρον παρῆται δέκα καὶ πέντε μῆνας. Δὲν ἤρηνθη νὰ ἐπαμύρη τὴν Παρατῆ, ὅστις ἤκουσε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Ἐβρίσκατο τότε ἐν Βίβου. Ἀτελείσας ἠεμῆκετο ν' ἀπέλθῃ καὶ ἐκ τῆς πόλεως αὐτῆς.

Ἐσπῆραν τινὲς ὁ λογαγὸς ἐξήρατο τοῦ μεγάλου κερανεῖου τῆς Βίβου, ὅτι βλέπει τινὲς ἐγγύλιον. Τὸν ἀνιγνώρισαν, ἦτο ὁ Παρατῆ.

Ἐμαίλισε μὲν ἄλλα φοβερὸν ὁ Βίβου, ἐνῶ παρεργῶν καθίστατο τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Ἐστη πρὸ τῆς θύρας τοῦ κερανεῖου καὶ ἀμύμων.

Ὁ Παρατῆ, ἀπερορημένως εἰς σκῆρας, μετ' ἐκκλιμένην τὴν κεφαλὴν πλησίασε.

Ἐ Τίσι ὁ ἀτιμωθεὶς ἀδελφός; Ἐλλας πρὸς; ἔστη πρὸ αὐτοῦ.

Ἦγέρας τὴν κεφαλὴν ὁ Παρατῆ καὶ ἀνιγνώρισας τὸν πρὸ αὐτοῦ σπάντα θανατώσας ὡχρίσας.

Ταχὺ ὡς ἀσπιδίη ὁ Βίβου ὤφωτε τὴν χεῖρα καὶ ἐσπῆσε τὸν νεανίαν.

Ἐ Ὁ ἐξερῶσθαι τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ θυμῶντες τοῦ κερανεῖου ἐκύλισαν τὴν ραπισμένην, ἔβραον νὰ παρακλύσωσι πᾶσαν ἀκμάχην, ἀλλ' ὁ κίλασθεὶς ἐκύλισε εἰς τῶν δύο χειρῶν τὸ πρόσωπον καὶ ἀπεμακρύνθη ἐν σπουδῇ.

Τὴν ἐκκύριον ὁ Παρατῆ ἐλάμβανεν ἐν τῷ ἰσχύματι, αὐτοῦ τὴν ἐπομένην ἐπιστάλην.

Ἐ Ἐμῶν, Παρατῆ, ὅτι γῆς; τὸ ἐσπῆσε ἀξωματικῶς, πρὸ ὀλίγων ἡ-

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Βασιλόπνετα ἄνευ προζυμίου.

Θίσατε εἰς τὴν πυρὴν 100 δρμ. Ἐλαιον ἁρίστης ποιότητος· μέγας ὄτου κρόστη, ἄψατε ἐντός του 1/2 ὄκλαν ἄρησι κλεφροῦ καὶ ἀναμίξαστε. Ἐπειτα ἄψατε εἰς τὸ μίγμα 100 δρμ. κονίγια, 100 δρμ. καλὸν εἶνον καὶ ρακὴν μαστίχα, 4 ποτήρια γλυκαστότου. (Liqueur)

Ζυμώσαστε κλιῶς, τρέψαστε καὶ πλάσαστε πῆττας ὄχ εἰς μεγάλα τεμάχια ἢ ἐάν θελήσῃτε, κολλώμαζον, δαινοροῖων σχημάτων, τὰ στέλλετε εἰς τὸν κλιβάνον καὶ καλὴν ὄρεξιν κατὰ τὴν ἐπίσημον στιγμὴν τῆς πίετας καὶ κατ' ἐξοχὴν στιγμὴν τῆς πρωτοχρονιάς!

ΤΥΠΟΙΣ: Γ. Δ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ, ΓΑΛΑΤΑ ΚΟΥΡΕΟΥΜ-ΧΑΝ ΑΡ. 3

εμῶν ἀδικώμενος εἶδῶ, σ' ἐσπῆσαν ἐν μίση ὄχ, ἐκπλήτταται ὁ εἶδῃσι σ' ἔμερον δὲν σὲ βλέπω. Ἐἶλε ἐκ τῶν ἀρμαπτεῶν γέλων σου, συενεμακρῆσθαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχολικοῦ ἔθρονου, συνεζήσαμεν πὶ δέκα εἴτη. Βραδύτερον κατέρωρον πρὸς σε κατὰ ἀκρότητος διαγροῖς περιστάσεις. Ἐμνηστικῆτος π. π. ἀ' ἐμεὶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου καὶ ἀς μοι ἐδ' ἠρησόμεναι ὡς μέσται· μεθ' ὅλα αὐτὰ δικαιώσαι: νὰ ἀπαιτῶ δῶς με ἐχρησματοκήρη: ἐν τῇ περιπέτῃ ταύτῃ. Ὁ, τι καὶ ἀν' ἀμῶθ' εἰδοκῆσόν με τὸ τάχυν.

Δανιὴλ Μῶρ.

Κατὰπληξην ἐφ' ἐνιπέθησαν ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ καὶ αὐθιγὰ ἀστρέψεν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν· πάντοτε τὸ ἀκαίτητον παρεργόμενον ἦτο ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν βλεμματῆ του.

— Καὶ ἐγὼ, ἐπυθῆρας μετὰ μικρῶν σπῆν, καὶ ἐγὼ ἐνέμεινον ὅτι δὲν ἀνιγνώρισθην! Καὶ ἐγὼ, ὅτι: εἶχον ἀποκρῶμε τὸ πρόσωπον μεταθῆ τῶν χειρῶν μου, ἵνα μηδεὶς θυμῶθῃ νὰ σταθῇ πρὸ ἐμοῦ καὶ μοι εἴπῃ: Σ' ἔβρασαν, Παρατῆ. Ἐβραπισθῆν, εἶπε μετὰ πικρίας, ἐκλαφίσθην ἐγὼ; καὶ δὲν ἐνεκρῶθην αἰτοσιγμῆ πρὸ τῶν βαδιστῶν, ἐνῶπιον ἐνῶπιου, ἐκ τῆς καταστροφῆς ἢ ἐκ τῆς παραφορῆς!

Ἐταπεινὸν βραδέως καὶ μετ' ἀποσιροῦς τὴν διεξίαν, ἦν εἶχον ἀνεγείρει.

(Ἐπειτα γυνήτεια).

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
ἐν τῇ ξένῃ φράγ. χρ. 15

Ἐξάμηνος τὰ ἡμέτερα.

Αἱ συνδρομαὶ προπλη-
ρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει
φερούσῃ τὴν ὑπογραφήν
καὶ σφραγίδα
τῆς Διευθύνσεως.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται
ἀπὸ 7ης ἀπριλίου
ἐκάστου ἔτους.

Τὰ ἄλλα τιμὰτα
καρδῶν 50.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατῆ, Κουρσοῦμ-Χάν
ἀριθ. 3

Πᾶσα αἴτησις δέον ν' ἀ-
πευθύνεται πρὸς τὴν
Διεύθυνσιν.

Πᾶν πρὸς δημοσίευσιν,
ἀποστελλόμενον χειρό-
γραφ. δὲν επιστρέφεται.

Πᾶν ἀνυπόγραφον δη-
μοσίευμα περὶ δὴν ἡ ἡμε-
τρον, πρωτότυπον ἢ με-
ταπεφρασμένον, ἀνήκει
τῇ Διευθυνσί.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΤΗ: ΣΥΜΦΕΡΑΣΙΑ, ΕΥΥΠΟΛΗΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Διευθύντρια **ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ**

Τῷ ἐγγράφοντι 5 συνδρομητὰς δωρεῖται ἡ **Λογικὴ συλλογὴ τῆς Διευθυντρίας «Πρῶτα: Πητῆσεις».**

Τῷ ἐγγράφοντι 10 παρέχεται ἡ **ΒΟΣΠΟΡΙΣ** δωρεὰν ἐπὶ ἕν ἔτος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ἡ λαϊκὴ ἡμῶν παιδείσις.— Περὶ τῆς παροιμίας ἔσριξε σίδερο (ὑπὸ Ν. Φωτιάδου)
Ὁ πρῶτος ἔρωσ τῆς κόρης, ἐξ ἀναγνώσεως (ὑπὸ Ἀγγαλιῆς Πορβεζιώτου).— Ψυχολογικὰ στοιχεῖα τοῦ Βύ-
ρωνος.— Παρθένος μήτηρ, διήγημα ὑπὸ Λαίλης Σμιθ).— Ἀνταπόκρισις ἐξ Ἀθηνῶν: Ἡ Καλλιτεχνικὴ Ἐκ-
θεσις τῶν Φιλοτέχνων (ὑπὸ Κλέωνος Κουτσαβάκη).— Λεσβίαιδες ἴων (ὑπὸ Ἀχιλλέως Ταβουλάρη).—
Ἑλληνικὸν θέατρον.— Ἀνὰ τὸν κόσμον.— Οἰκτικὰ, οἰκογενειακὰ βιτρίκι.— Ἐπιστολικὸς θάκελλος.— Επιθυ-
λίαι: Μόνη ἐν τῷ κόσμῳ.

«Ὁ παύσαμεν τὰς ἑσπέραις
ἐπὶ τὰς ἑσπέραις συγκαταμηνύς,
ἐπίστασαν ἀετρίαν»
Ἐδρ. Ἡρ. Μαῖν. Στ. 475-5.

Παρακαλοῦνται εἰ ἀπανταχοῦ ἀξιότιμοι συνδρομηταὶ ἡμῶν ὅπως τὰ
συνδρομὰς ἀπευθύνωσι μόνον εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Βοσπορίδος
ἀπέχουσι δὲ τὸ νὰ δίδωσιν αὐταῖς εἰς οἰκονομικὰ ἀλλ. π. ἔξω πρὸς τὴν
ἐπιτροπὴν αὐτῆς.

Ἐν τῷ γραφεῖῳ ἀντιπροσωπεύομαι τακτικῶς ὑπὸ τοῦ κυρίου Ἀχι-
λέως Ταβουλάρη.— Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἡμέρην 10 π. μ.— 4 μ. μ.

Η ΛΑΪΚΗ ΗΜΩΝ ΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Α΄.

Ὁ ἥδη γοργῶ τῷ ποδὶ ἐπερχόμενος εἰκοστὸς αἰὼν πέπω-
ται, φαίνεται, ὡς πολλὰ ἄλλα καὶ τὸ ἐκπαιδευτικὸν ζήτημα
νὰ διαρκημῆται παρ' ἡμῶν ἐκ' ἀγαθῶ τοῦ μέλλοντος. Οὕτως οὐ-
χὶ μόνον ἐνταῦθα τοσαύτη μητρικὴ ἐλήρη ἐσχάτως φροντίς
ὑπὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ ἐξέλιξ. ζωτικῶ καὶ
ἠθικοῦ ζητήματος τῆς δημοτικῆς παιδείσεως διὰ τῆς συγ-
κροτήσεως τοῦ γνωστοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συνεδρίου, ἀλλὰ καὶ
ἐν Ἀθήναις ἀπὸ κλεινοῦς ἐστὶ χρόνον πολλὰ τὰ καλὰ καὶ γεν-
νατὰ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπέθεσαν εἰς διάκρισιν ὑπὸ τῶν ἐκεί δρών-
των τὰ τῆς παιδείας καὶ δὴ καὶ ἐξετελέσθησαν.

Καὶ ἦτο πλέον καιρὸς. Ἦτο πλέον καιρὸς νὰ καταδείξῃ ὁ
Ἕλληνας ὅτι δὲν κοιμᾶται ἀκόμη ὑπὸ τὰς ἐκνευρωτικὰς και-

χλῆς τῆς σχολαστικῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὀφθαλμὸς ὡς ὁ μαν-
θῦς τοῦ Ἰβου τρίτων ζῆρε: καὶ ἀσκητικῆς μόνον φιλοσοφίας
ἐπίσειεν ἀπειλητικῶς τὰς μελάνες πτυχὰς τοῦ ἐπὶ τὸν ἔσο-
πομένον τότε καὶ θελόν τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας ὁρίζοντα.

Ἦτο καιρὸς νὰ καταδείξῃ ὅτι δὲν ἀμύλωται πλέον πρὸς
τὰς κοινωνιολογικὰς ἀπόψεις τὰς ἐξελισσομένας ἐν αὐτῷ, ἀλλ'
ὅτι κατανοήσας καὶ ἔγκειται ὁ κύριος καὶ ἀποχρῶν λόγος τῆς
ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν ἀνεπιτηρήτου δυστυχίας καταπτώσεως
τοῦ ἔθνους ἐν τε τῇ ἠθικῇ, κοινωνικῇ, βιοκαλαιστικῇ καὶ τῇ
φιλολογικῇ παλαιότητι, κατῆρξατο ἔγκαιρως αὐτοῦ ἐπὶ τῆς
θεραπείας αὐτοῦ βάλλων ἐπ' ἐθείας πρὸς τὸ ἐσώτατον αὐτοῦ
κέντρον.

Κατανοήσας δὲ ὁ Ἕλληνας τοῦ σπεύδοντος πρὸς ἡμᾶς ἐλ-
κοστοῦ αἵματος ὅτι ἡ χωλὴ καὶ ἑτεροκυκλῆς ἀγρία ὥρας πο-
ρεῖα τῆς ἠθικῆς τοῦ παιδείσεως ἐστὶ τὸ πρῶτιστον νοσογόμον
αἴτιον τὸ ἀπομικραίνον καὶ τὸ γινκνὸν καὶ τὸ ἠθικὸν αὐτοῦ
Ἰδεώδες καὶ τὴν φύσιν ζωορῆν αὐτοῦ τῶν πρὸς αὐτοβελτίω-
σιν καὶ ἀνάδειξιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν λαϊκῶν πεπολιτισμένων ἑ-
θνῶν, κατέδειξεν ὅτι αὐτὸς ὁ φέροντες παῖς, καίτοι ἱστορικῶς
εἶναι εἰπὲρ ποτε παῖς σήμερον, εἶναι ὅμως καὶ εὐέλπις, καὶ,
ἐγκλείων ἐν ἑαυτῷ εὐαγίαι καὶ χρυσοῦν τὸ μέλλον τῆς κατό-
πιν πλήρους αὐτοῦ ἐξελίξεως ἐν τῇ προεχρῆ σπιδορῇ ἠλικίᾳ.

Οὕτως ἐξαιρέτος φαίνεται ἡ ἰδέα τοῦ νίου ἐν Ἑλλάδι νομο-
σχεδίου περὶ διαίρεσιν τῶν δημοτικῶν σχολείων εἰς 2 βαθμί-
δας, ὧν ἡ μὲν πρώτη, ἡ κατωτέρα, τετρατάκτος, ἡ δὲ δευ-
τέρα, ἡ ἀνωτέρα, τρίτάκτος, ἀποτελοῦσας ἐν ὅλῳ 7 τάξεις δη-
μοτικῆς διδασκαλίας.

Ἦδη ἐφαρμοζομένου ἐν αὐταῖς συγκριτικῶν συστημάτων

κυκλική; διδασκαλίας, ή μὲν πρώτη, ή τετράτακτος βαθμός, θά παρέχη πλήρη τὸν κύκλον τῶν στοιχειωδιστάτων ἱκανοπλακιδίων γνώσεων, αἰτινὲς εἰσὶν ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ εἰς τὸν δημότιον παντός πεπολιτισμένου ἔθνους καὶ εἰς αὐτὰ τὰ εὐτελέστατα χειρωνακτικὰ στάδια. Ἡ δὲ δευτέρα, ή τρίτακτος, πολλῶ μᾶλλον πεπλουτισμένον καὶ ἐπεκτεταμένον τὸν κύκλον τῶν γνώσεων, ἐπαρκῆ εὐτῶ; ἀποβαίνοντα εἰς τὸν παῖδα τοῦ λαοῦ, εἴτε εἰς ἀνωτέρας σπουδᾶς, εἴτε εἰς ἀμέσον βιοποριστικὸν στάδιον ἂν προορίζεται.

Ἐπίσης σωτήριος καὶ κλειστής ἀνευφημίς ἐξίξι ἡ ἰδέα τῆς ἰδρύσεως *Διδασκαλείων* 4 μὲν διὰ τοῦ; ἀνδρα; 2 δὲ διὰ τᾶς γυναικᾶς διδασκάλους, τῶν ὁποίῳ; ἡ ἀναντιρρητος ἀναγκαιότης ἦτο τι ἀμέσῳ; κριαρῶν; εἰς πάντα πονοῦντα τὴν ψυχὴν ἕπερ τῶν ἰθνηκῶν ἡμῶν πραγμάτων.

Ἰδίξι ἡ ἔδρσις γυναικείων διδασκαλείων, ὡς ἀφροδῖτα ἐμεισώτατα εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ φύλου ἡμῶν, εἶναι ζήτημα μᾶλλον ἀπ' εὐθείας ἰνδιαφέρον καὶ βεβητάτην ἡμῶν χαρὰν ἐμποιοῦσαν. Ἄλλως τε, ἂν εἰ ἀναγνώσται ἡμῶν ἐθνηκῶνται, κατεδείξαμεν ἄλλοτε διὰ κυρίου ἀρθρου τὴν ἀπειρον ἀνάγκην λήψεως τοιοῦτου μέτρου, μέτρου εὐεργετικοῦ, χάρις εἰς τὸ ὅποιον θά ἐκλήθη, εὐτυχῶς; τέλος ἡ ἐχλωώδης εἰδικὴ ἀνεπιστημοσύνη ἡ λυμινομένη ἄχρις ὥρας τὴν σχολικὴν ἐκπαίδευσιν τῆς Ἐλληνίδος γυναικός, ἐξ ἧς τὸ κλειστον ἐξαρτᾶται ἡ διηνηκὴ ἐρεξῆς βιωτικὴ σταδιοδρομῖα τῆς.

Βεβαίῳ; ἡ πεφροντισμένη τῶν διδασκάλων εἰδικὴ προπαρασκευὴ καὶ παρ' ἡμῶν ὡς καὶ ἐν Ἐλλάδι εἶναι ἀναγκαιὰ καὶ ἀπαραίτητος. Τοῦτο δὲ κατ' ὄντας οἱ ἐν τῷ ἐσχάτῳ συγκροτηθῆναι Ἐκπαιδευτικῶν Συνεδρίῳ ἰθεώρησαν ἀναγκαιὰ τὴν λήψην σχετικῶν μέτρων. Οὐχ ἤττον νομιζομεν ὅτι, μίγμα τῆς διὰ τῆς λειτουργίας τῶν ἰδρυθητομένων Διδασκαλείων θεραπειᾶς τῆς ἀνάγκης ταύτης τὸ ἀποτελεσματικώτατον τῶν μέσων θά ἦτο ὁ διορισμῶ; ἀνδρῶν ἐκ τῶν ἀειγίστων παρ' ἡμῶν κειταμένων παιδαγωγικῶν καὶ μεθοδολογικῶν εἰδικότητων, αἰτινες, περιερχόμενοι τὰ σχολεῖα ἀμφοτέρων τῶν φύλων, νὰ παρέχων προδηγματικὰ μαθήματα διδασκαλίας εἰς τοὺς καὶ τὰς διδασκάλους, διδάσκοντες αὐτοὶ ἐνωπίῳ των τοῦ; μαθητᾶς ὅτε μὲν τοῦτο ὅτε δ' ἐκεῖνο τὸ μάθημα.

Οὕτω θά παρείχεται εἰς τοὺς μὴ εἰδικῶ; κειταμένους διδασκάλους σθεναρώτατον τὸ πρῶτον βέβημα βεβημιακᾶ; αὐτοβελτιώσεως, ἢν θά ἤθλωντο νὰ ἐνισχύσῃ σὺν τῷ χρόνῳ ἡ πείρα καὶ τὴ εἰδικὴ μελέτη.

Νομιζομεν δὲ ὅτι καλὴν ἐπίση; θά ἦτο τὸ νὰ ἐπιβληθῆ; εἰς ἀπαντας τοὺς διδασκάλους ὑπογραφεὶ ὡς ἡ διὰ τῆς μελέτης προπαρασκευῆ; πρὸ τῆς διδασκαλίας ἐκάστου μαθηματός ἐκονομομημένων ἐπὶ πᾶσιν θυσίᾳ ὥρων τινῶν πρὸς τοῦτο ἐκ τῆς ἀσφυκτικῆς ὑπερσωρεύσεως τῆς διδαντικῆς ἐργασίας των, ἡ τις, αὐτόχρονα πνευματοκότος δι' αὐτοῦ; ὡτα, παρεμποδίζει σοβαρῶ; πᾶσαν αὐτῶν τάσιν πρὸς τελειοποίησιν ἐκυτῶν ἐν τῷ κλάδῳ.

Ἐπὶ πᾶσι τοῦτοις χαρὰν ἀπειρον ἐμποεῖ εἰς πάντα ἀκραφνῆ φίλον τῆς ἰθνηκῆς παιδείας; ἡ ἀπὸ πολλῶν ἡθῆ μνηῶν ζωηρῶ; ἐκδηλουμένη τάσι; πρὸς ὕγιᾶ μεταρρυθμισιν, τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἐνταυθα; τι καὶ ἐν Ἐλλάδι, πρὸς ἢν, ἄλλως τε δὲν θά ἦτο ἀπο σκοποῦ, τὸ νὰ βίπτωσιν ἐνωτε τῷ ἄλλως τε πεφωτισμένον καὶ ὀδυρεκῆ; αὐτῶν βλέμμα καὶ οἱ παρ' ἡμῶν τὰ τῆ; Παιδείας δέκοντες.

Ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει τοῦ παρόντος ἀρθρου θά συνεχίσωμεν τὸ θέμα πραγματευόμενοι λεπτομερέτερον πρὸς περὶ τῆς θηλείας ἰδίξι λαϊκῆς παιδείας.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΣ
«ΕΡΡΙΞΕ ΣΙΔΕΡΟ»

Ἐπιλογισμωτικὴ Κυρία,

Διὰ τῆς ἀπὸ τῆς 28ης παρελθόντος ἐπιστολῆς ὡμῶν, εἰς ἢν ἐβράδυνα νὰ ἀποκριθῶ; εἰς ἐκιν ἀσθενεῖς, ζήτητε τὴν γνώμην μου περὶ τῆς προελεύσεως τῆς λαϊκῆς παροιμίας «Ἐρριξε σίδηρο», ἢν ὡμας θεωρεῖτε προερχομένην ἐκ τοῦ περὶ Φωκαίων ἱστορικοῦ γεγονότος, ἕπερ ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος. Τὴν περὶ τοῦτου γνώμην μου, ἢν δὲν τομῶ; νὰ θεωρήτω; ἀνεπίδεκτον ἀμφοβητήτως, μεταξὶδω ὡμα; διὰ τῆς παρούσης, ἧς δὲν νομιζῶ ἀναγκαιὰ τὴν δημοσίευσιν.

Κατὰ γε τὴν ἐμὴν γνώμην ἡ παρ' ὡμῶν δοθεῖσα ἐρμηνεῖα εἶναι μὲν λίαν εὐφυῆ; ἀλλ' οὐχὶ καὶ λίαν ἐπιτυχῆ;. Ἡ παροιμία, ἡ μᾶλλον ἡ κοινὴ φράσις «Ἐρριξε σίδηρο» φαίνεται μὲ ἐχουτα ἄλλοικν κειταγωγῆν, λεγομένη κυρίῳ; ἐπὶ τοῦ προοριζομένου καὶ ἀγκυροβολούντος πλοίου, ὅποτε διάφοροι λέγουσιν «Ἐρριξεν ἀγκυρα» ἢ «Ἐρριξε σίδηρο» τοῦτο μάλιστα, τὸ δεῦτερον, εἶναι τὸ σύνθησι, διότι οἱ ναυτικοὶ μα; σίδηρο, λέγουσι τὴν ἀγκυρᾶν. «Ἐρριξε λοιπὸν τὸ σίδηρο, καὶ ἐβράδην» τὸ σίδηρο; εἶναι συνθησίσταται ναυτικῆς φράσεως ἐν χρῆσει ἐπὶ τοῦ ἀγκυροβολούντος; καὶ ἀνασπῶντος τὴν ἀγκυρᾶν πλοίου. Ἐκ τούτου κατὰ πᾶσαν πιθανότητα προέρχεται καὶ ἡ περὶ ἧς περικεῖται φράσις ἐφαρμοζομένη συνειδομικῶ; ἢ μεταφορικῶ; καὶ ἐπὶ ἄλλων περιστάσεων, οἶον πρὸς ἐξήγησιν ἀσφαλοῦς ὡ; ἐν λυμῆν διαμονῆς; ἢ χρονοτριβῆς τινος κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον παρατεταμένης. «Ἐρριξε σίδηρο» λέγεται μεταφορικῶ; περὶ ἀνθρώπου ἀπουσιάζοντος καὶ βραδύοντος νὰ ἐπανέλθῃ, ἐνῶ; ἐνομιζέτο, ὅτι ἡ ἀπουσία του δὲν θά διήρκει πολὺ. Λέγεται ἀκόμη καὶ περὶ ἀνθρώπου, ὅς τις διατρέβων του, ἢ φιλοξενούμενος παρὰ φίλῳ παρατείνει τὴν διαμονὴν του ἐν τῇ ξένη; οἰκίᾳ. Τοῦτο μὲ; ἐνομιζέ; τὸν μακαρίτην λόγον Π . . . ὁ ὅποτος; μὴ ἔχων, ἐκαστημάκτος; καὶ οὐδὲ; ἐνδείας, ἰδίξι διαμονῆς, διήρητο τὸν βίον του φιλοξενούμενος, (ἀπρόσκλητος, ἐνιστάται) παρὰ διαφόρους γνωμίους, πρὸ πάντων κληρικῶ; διαμένον παρ' ἐνὶ ἐκάστῳ ἐπὶ μῆκα ὑλόκληρον, καὶ ἐπὶ πλῆσον. Συνέβη; μάλιστα καὶ νὰ διαχθῆ; πολλὰς μὲ; αὐτῆςρον τρόπον, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τον ἐμποδίζει καὶ νὰ ἐπανέλθῃ; μετὰ τινος κειρῶν.

Περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου εἰχμεν ἐν χρῆσει λίαν συνθησὶ τὴν φράσιν «Ἐρριξε σίδηρο», ἢ, ὅπερ ταυτόνομον, ἀραξε. Ἐρωτώμενοι λόγου χάριν, τοῦ ἔρριξε καλὴν σίδηρο ὁ φίλος Π; ἀπεκρινόμεθα. Ἐκεῖνος εἶναι καλὰ ἀραγμένος; εἰς τὴν θεολογικὴν Σχολῆν, ἢ παρὰ τῷ λαῶ; ἐρχεται. Αἱ φράσεις λοιπὸν «Ἐρριξε σίδηρο, ἀραξε, ἢ εἶναι ἀραγμένος κυρίῳ; καὶ μεταφορικῶ; λαμβανόμενοι εἶναι συνώνυμα.

Πλὴν τοῦτου τὸ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου ἀναφερόμενον δὲν ἀναφίρεται ὡ; παροιμία δημῶδες, ἀλλ' ὡ; ἱστορικὸν γεγονός; (καθ' ὅσον ἐνομιζομαι, διότι δὲν ἔχω πρόγερον τὸν Ἡρόδοτον), καὶ ἐπομῶ; δὲν δυναίμεθα, νομιζῶ, νὰ ἱσχυρισθῶμε; ὅτι ὡ; παροιμία παρεμνε; παρὰ τῷ λαῶ; ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἡροδότου. Αἱ παροιμιαί; πρέπει νὰ διατηρῶνται εἰς τὸ στόμα; τοῦ λαοῦ ἢ ἀταρᾶ; λικτοι, ἢ κίπως παρᾶλλογμέναι, ἀλλὰ; ἀφρολάττουσι τὴν ἀρχικὴν ἐννοσιν. Τοιαῦτη δὲ περὶ τῆς δὲν μὲ φαίνεται ὑπάρχουσα ἐνταυθα.

Τοιαῦτη εἶναι ἡ γνώμην μου, ἢν ὑποβᾶ; ἄλλων ὡμῶν μετὰ; πατρικοῦ ἔθρους, ἀνελέγμε; τὴν ἀμφοληπτον ἢ μᾶλλον τὴν ἀμφοληπτον χρῶσιν ὡμῶν.

Ἐπι τούτοις παρακαλῶ ὑμᾶς νὰ δεχθῆτε τὰ συγγραφήριά μου ἔτι ἢ ὑπὸ πολλὰς ἐκδόσεις ἐπιτυχῆς συντάξει τῆς καλῆς Βοσπορίδος, πρὸς ἣν οὐ κρυμμεὶ διατηρῶν εὐμνηστῆτας διὰ-
θίσεις, καὶ συγχρόνως τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς ὑμᾶς τιμῆς καὶ ὑπολήψεώς μου, ἐν ᾗ δικτελῶ εὐλεκερῆς φίλος.

Ν. Φωτιάδης

Ἐρ Χά.Ιεγ, τῆ 12 Ἰοβρίου 1890

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Ἐρώτησις.

Δυναμέσθε ἀεὶ γὰρ νὰ παραδεχθῶμέν ἐτι κατὰ γενικῶν ἀκ-
νώνα μεγάλη δόσις φιλελεύθερος ὑπάρχει ἐν τῷ πρώτῳ ἔρωτι ;

Μὴ ἔρα ἡ νεκρὰ ἡλικία δὲν δεικνύει γενικῶς τάσιν ὅπως
συγγῆν τὸν ἔρωτα μετὰ τοῦ θαυμασμοῦ ;

Τοῦτο φαίνεται ἀκριβέστατον προκειμένου ἰδίᾳ περὶ τῶν νε-
ανίδων. Ἡ ἰδέα, ἢ ἡ νεκρὸς, ὡς συνήθως ἀνατρέφεται, ἔχει πε-
ρὶ τοῦ ἔρωτος, εἶναι ἰκανῶς ῥομαντικὴ, καθότι τὸ ἀίσθημα
τοῦτο ἐν τῇ ἀπειρῷ τοῦ πραγματικοῦ βίου καρδίᾳ τῆς περ-
βάλλεται ὑπὸ ἰθουσιώδους τινος κόβου, ὅστις οὐδὲν ἄλλο εἶ-
ναι ἢ ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ θαυμάζῃ, ἢ μᾶλλον ἡ ἀνάγκη τοῦ ν'
ἀνοψῶθῃ ἢ ἰδέα ἐν τῷ θαυμασμῷ τούτῳ, τοῦτέστιν ἡλικίᾳ πρὸς
φιλοδοξίαν, καὶ ἰδοὺ διατί πολλοὶ νεανίδες ἐρωτῶνται ἀνδρῶς πο-
λὺ μεγαλειτέρου αὐτῶν κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἐνίοτε δὲ καὶ γέροντες.
Ἡ κόμισσα Δαγγού ἀναφέρει εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματά
της ὅτι πρὸ τοῦ γάμου τῆς, ἰννεκκαϊδικαίτις μόλις, ἠσθάνε-
το βαθύτατον καὶ μυστηριώδη ἔρωτα πρὸς ἄνδρα τισσαρακον-
ταπενταετῆ καὶ μάλιστα ἄσθενῆ καὶ πάσχοντα σωματικῶς.
Ἄλλὰ τὸν ἠγάπησεν, ὡς λέγει ἡ ἰδέα, διότι ἐγνώριζε κάλλι-
στα τὸν κόσμον καὶ τὸν βίον, διότι εἶχε μεγίστην βιωτικὴν
πειρᾶν. Ἐβλεπεν ἐν αὐτῷ ὄδηγόν, ὅστις θὰ τὴν ἰποδηγίσει
σθενερός ἐν τῷ βίῳ· ἐθάρμαζεν αὐτὸν διὰ τοῦτο καὶ θὰ ἐπι-
θῆμι ν' ἀναπτύχῃ καὶ ἡ ἰδέα πρὸ τῶν ὀρθολογιῶν του, καὶ νὰ
γνωρίσῃ καὶ αὐτὴ τὸν βίον ὑπὸ τὰς τρυφερὰς ὁδηγίας του.

Ἡ τάξις αὐτῆ τῶν νεανίδων πολλάκις καὶ ἀπὸ τῆς σπανίης
ἐγλειοποιήθη καὶ ἐνεπαύθη· ἀλλ' ὅμως πρέπει νὰ ὁμολογή-
σωμεν ὅτι δὲν εἶναι πάντοτε γελοία, ἀλλὰ πολλάκις ἐνέχει τι
τὸ ὑψηλὸν καὶ ἀξιοθαύμαστον. (Ἔσται ἡ ἀπάντησις)

(Κατὰ τὸ γαλλικόν) Ἀγλαΐα Πρεβεζιώτου.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Δημοσία διάλεξις

ἐν τῷ Σουλτῶν Μακρῶν οὐ α' Ἀπόστολος Παῦλος

(Συνήγεια καὶ τέλος ἀπὸ ἀρ. 24 σελ. 193)

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Βύρωνος ἔχει οὕτω κατὰ τὸ αὐτὸ
μέγιστον μέτρον:

Ναί, κοσμητὰ, τὸ μέλλον τὸ κοινόν
καὶ εἰς τῆς Αἰθίης τὸ μοιραῖον κῆμα
ὅμως ἢ μνήμη ἢ ἀληθοῦς τινῶν
θὰ ἐπιλήση σκέψουσι τὸ μῆμα.

α' Ἀγνωστὸς εἶναι ἡ πατρίς αὐτοῦ: ? . . .

καὶ εἰς αἰμάτων ποταμοῦ ὁ ἦρωσ,
πλήρ' ἰκίη μετεώρου θυνηραστοῦ
γεγροβαλεῖ ἡ δόξα του ἠγέρως . . .

Πίσσης χαρᾶς ἡ λύπη του προῆ
τῆς φήμης τῆς σελίδος ἴσως ἰάθη
πλήρ' θὰ γνωρίσουσι μέλλουτες ἰσοὶ
πῶς ἐκλυγχεῖ ἡ ἀργυρὰ του ἀπάθη.

Τοῦ ἠρώτος, τοῦ φίλου ἢ πατρῶ
ἐπίσης γῆ καὶ χῶμα θέλει γείνη·
ἡ δόξα πλήρ' αὐτῶν δὲν θὰ ταρῆ
τὰ κράτη πίετουσι, ἀλλὰ τῆ ἐκείνη!

Τὸ λάμπρον βλέμμα θεῖας καλλονῆς
τοῦ Χάρωτος θ' ἀπολιθώσῃ τόμμα·
θὰ δόση πᾶσα χάρις προσοική
ὑπὸ τὸ χῆμα τῶν μνημάτων σόμμα!

Πλήρ', λάμπουσι εἰς τῆς ἰέρας τὰς χορδὰς
τῆς καλλονῆς τὰ ὄμματα τὰ μαῦρα!
ὦ, καὶ ! εἰς τοῦ Περσάρου τὰ φῶδες,
ἀποθαυοῦσα, εἶτι τῆ ἡ Λαῦσα!

Περσὺν τὰ ἔρα τὰ γοργὰ πτερὰ
προσπνιγνέει ἀκούρατος ὁ Χρῆτος.
πλήρ' τῆς τιμῆς ἡ δάφνη ἢ ἱερὰ
εἰς λάμπρον ἔρα θάλλει δι' αἰῶνας!

Ναί, σιωπῶντες οἱ οἱ καὶ ὄγροι
θὰ κοιμηθοῦν εἰς τῆς αἰγῆς τὸ δάμα·
γέροντες, γέροι, φίλοι καὶ ἐχθροὶ
θὰ σήκωντ' εἰς κοινὸν σβάτων στρώμα.

Μέτρι ὁ τάφος ὁ ἐρωτικῶν
καὶ καταπίπτ' εἰς ὄγκον ἐρείπιων
ὄνυχων ἑρμαῖων ἀνηλεῶν
τοῦ μεγαλείου πᾶν χρυσῶν μνημείων.

Ἐν μόνον, πλήρ', εἰς τὴν φρενὴν φθορᾶν
πάσης γλυφῆς καὶ δόξης ἀναθάλλει:
αἰθάρτα μὲ μνήμη ἱερὰν
θ' ἀνταμειβοῦν τῆς Ἀρετῆς τὰ κάλλι . . .

ὦ, μὴ λοιπὸν τὸ μέλλον τὸ κοινόν,
ρίπε' εἰς τῆς Αἰθίης τὸ προσαιῶν κῆμα
ἢ μνήμη ἢ δεσπόζουσα τινῶν
θὰ ἐπιλήση σκέψουσα τὸ μῆμα . . .

Καὶ ἰδὼ νομίζει τις ὅτι λησθῆτως ὁ νεανὶς Βύρων ὁμιλεῖ
περὶ ἐαυτοῦ ἀπονέμων τὴν χρυστὴν τῆς Ἀθηναικῆς δάφνης εἰς
ἐμαῖους, οἵτινες διὰ τῶν φιλικῶν ζώντων ἀποκομμάτων τῆς μετ'

γαλουρογού αυτών διανοίξ; κατώρθωσιν νά χοροζέωσιν άνεξί-
τηλον εις τας δάλλους; τών αιώνων τό χροσούν και εύλαμπές
αυτών ύνομα.

'Αλλ' άν ή έπιεικής ύπομονή, δι' ής, εύμενές άκρασκά,
μ' έτιμήσατε, δέν εξηγηθήσθ έτι, έπιτρέψατέ μοι ν' άκα-
σχολήσω τήν άκαλη ύμων επί τ.να; έτι στεγμά; δια βρχειάς
ανάλυσεω; έργου τινός; τού θύρωνος, όπερ άδύνατον νά παρα-
σιωπήσω ένταύθα ώς ιδιαιζόντω; ένδιαφέρων εις γυναίκα ρή-
τορα και όμαρτίλους αυτή άκρασκά; έργου δ'ήλα δη πραγ-
ματευομένου τύπον τινά τής γυναικείας χειραφετήσεω;.

Είναι τούτο αι *λεσχηνίδες* (the Blues) γαλλιστί *Bas-bleu*,
αι *Κυανοσκήμηδες* ώς θά έλέγομεν άν ήθελομεν νά διαμρρρι-
σωμεν τήν λέξιν όμνησκά; τούτ'έστιν αι σχολαστικαί γυναί-
κες, αϊτινές, παρξζηνούσκει τήν ιδίαν τών γραμμάτων, θεωρού-
σιν άναγκαζόν όπω; έπιδοθώσιν εις αυτά τό ν' άποδυθώσι
τήν γυναικείαν των ύπόστασιν και προσλάβωσιν έν παντί τόν
άνδρικόν τύπον.

Τό έργον εξελίσσεται διπλογικώ; ύπό μαρρην φιλολογικώ;
λεσχηνίδε; και έριδος έν τή έπιτατορίφ και ύπό τό σκήπτρον
λεσχηνίδος κυρίας χειραφετημένης και άνδρικόσης; επί το-
σούτον, ώστε πρό τού άκράτου έρώ και τής ύπερπλεοναζού-
σης έπιβολής; τής έκμηθειζέται έντελώς ό δυστυχής αυτής
σύζυγος.

Παραλείπουσα τήν όλην τού έργου πλοκήν και εξέλιξιν έρ-
χομαι εις τό κυρίως ένδιαφέρων σημεϊον, ήτοι εις τόν μονόλο-
γον, άν άπαγγέλλει ό οικοδοσάστας πρό τής εισόδου τής φι-
λολόγου κλειδάς; κυρίων και κυκλών, ήτοι τού έπιτελείου τής
σζύζυγος του, κατάρωμενος έσυτὸν και τόν δύσποστον οικο-
γενειακόν αυτού βίον.

Σζύζυγος τόσον δυστυχής ύπάρξε ποτέ άλλας,
εις άσυναίθητον ροπήν εμπίστομενης; εξέλλω;;
άπέπη ή γαλήνη μου και έλεηλατήθη
ό βίος; μου ό ρέων πριν εις ήμελές στήθη!
Πέσα τών δώδεκα ώρων — τών δώδεκα; τί είπον;
των είκοσι τέσσαρων; φαί!... μαι φέρε νέν κούπον.
και ούδ' είναι εξ αυτών κηκία ιδιική μου.
Εις έπισκέψει; και χορού; και δεξία και προσκλήσεις,
περί τεχνών κ' έπιστημών λαμπούσε; συζητήσεις,
δέν διακρίνω άπ' έμού τ' ώραϊον ή μου μου,
όπερ, τό π'άν πρό; έαυτο άπύπτως; συγκεντρώνον,
άνγνωρίζε; έαυτο και τό έγώ τουμόνον.
Μέ άπειλείει ή στρυφή κ' έπιβουλος χορία
των Κωστών και των Λευκών!... ή φαύλη συμμορία,
ήτις πληροί τό οίκόν μου ώ; πάγκοινον Ξενώνα
μέ τ'ά πτωχάμου γρήμακα ζειζομένη μίνα!...
Πού άνωσι; και δι' έμέ;... που λάθη των δεινών μου;
και τίς φροντίζει; στοργικώ; περί των όδυνών μου;
Μόνον ν' άκούω τό θρκού, τό φητταζόν σημωσ;
τό έλελιζόν διαρκώς τόν νούν μου έπωδύνας...
των Κωστών κηθάρματα και βράκη!... ω, έκείνη
ή άσυναίθητος πληθή;... πλην φθάνουν... ω, όδύνη!
Εξθι νά ήμην; φαί, κωρίς... πλην άν κωρίς; δέν είμαι
βωδός; εις τήν όμητηρην ώ; άψυχός; θά κήμα...

Ταύτα άποφασίζων κκτ' ήσαν όντως μένει βωδός, ούδ' έ-
ξιν προφάρων μίγρη τέλους; τής θορυβώδους συνδικλέσεω; τής
Κυκλής ομάδος.

Ίδου πώ; θρηνηί έαυτο τό δυστυχής; τούτο θέμα τού έ-
τετραχυσμένου κοινωνιακού βίου, τόν όποϊον ή ρίζοσπιστική

της χειραφετήσεω; πλάνη δημιουργεί. Και ιδου πώ; δεισο-
δύει άόριστος; άλλ' αισθητή ή κακοδοκιμανία; εκεί, όπου ή γυνή,
παρξζηγούσα τήν νοσρην άνάπτουζιν και τόν πνικτικόν βίον
έν σχέσει; πρό; έαυτήν, ζητεί ν' άκρηνηή έαυτήν, νά εξισωθ' ή
πρό; τόν άνδρα, νά διαψέσθ τήν φύσιν και νά πλαστογραφήσθ
τ'ην θεϊκην βουλήν, ήτις τόν κύριον αυτής προσαρμόν ιδεμελιώ-
σεν έν τή οικογενειακή; έστει; και ύπό τήν στέγην τού οίκου,
έπιτρέψακα μέν αυτ'ή φιλευθώπως; τας πνευματικας; άπο-
λύσεις; και τήν εξέκασιν πάσης νοσρής; κλίσεω; ή ιδιορτίας
της, άνευ όρων; τής κομμικοτραγικής; άποδύσεω; τού γυναικείου,
τού οικογενειακού έρώ της!

Δέν θέλω νά ένδιατρέψω είδικώ; επί τού θέματος τούτου,
όπερ επί μακρόν ήδη πραγματευόμαζι άλλχογού. 'Αλλ' εις; εν-
μόνον συγκεντρών τήν έθνικήν άγανάκτησιν κατ'έτης; και παρ'ήμιν
δυστυχώ; έμρανίσεω; τού νοσρών και κοινωνιοφθόρων τού-
των ιδίων από τής άπωτάτης Δύσεω;. Οίκτιρω τήν χει-
ραφτημένην γυναίκα!...

Ναι, τήν οίκτιρω!... Είτε άγγλές; είναι, είτε πολωνές;
είτε άμερικανές; διότι δέν θέλω, δέν τολμάω, δέν δύναμαι νά
τήν υποθέσω; 'Ελληνίδα, τέκνον τής Πηλελόσης; και τής 'Α-
ρήτης; ή τής 'Αλκαστιδος; έγκλον, είτε έμπορος; είναι,
είτε δικηγόρος; είτε ιατρός; είτε λεσχηνής; γαλιμογαφούσα τήν
φιλολογίαν, είναι πάντοτε έκτρωματικός; γόνος; τού φθιαδών-
τος; των ήμερών; μας; καλοτιμώ; είναι πάντοτε τραγελα-
λφική; άναρίσιν; έαυτής; είναι πάντοτε περρχόδωδς; άρλε-
κινός; τις; μεταμρρρσμός; τής; ιδίας; αυτής; κοινωνιακής; υπο-
στάσεω;!...

Ίδου τήν διασχίζουσαν; κενταχού; τής; όδο; με; στυβαρόν,
μέ άνθρώδες; βήμα. Έχει τήν κόμην; κεκρωμένην, έχει τυφί-
κην και άνδρώδη τήν περιβολήν, έχει άτινές; τό βλέμμα, έχει
άπυγτων, πεγερών και γρωδών τήν άποψη! Δέν έχει φό-
βου; ούδ' εκλήμους.

Δέν κραιπάει; τούς; βράχους; και τούς; κρημνούς; ου; ή βιο-
πάλη; δυνατὸν νά ύβρι; συνεχώ; πρό; τό στυβαρόν; αυτής; βήμα,
διότι; βρχειώ; βίστηρον; έτι; έχουσα; τό; στήθος; ή; κεκρωμένη; αυτή;
της; άγυα; άκαζών; δέν; έχει; κλημους; και; συγκεντρύσε; κηθη-
κόντων; και; ύπερπλεοναζίας; συνειδητως; και; πτωχότη; άνυ-
ψώστε; άγνού; ιδεώδους; και; τραγική; κατ'επιτατορτίως; δοκι-
μαζομένη; στοργή; και; πόνο; και; δάκρυ; και; πλόγα; κη-
θηκόν; ώ; και; σωματικόν; κάματον...

Δέν; έχει; ούδ' ήλικίαν; δέν; έχει, δέν; έλα; ποτέ; νεότατα;
Οξείποτε; ή; χαλλιστέρων; Ηδ'η; τήν; ιδιωπει; δικ; τών; χρο-
σών; τας; πτερύγας; ούδέποτε; ή; όνηρώδης; Ηδ; τού; βίου; τήν;
επερονησσε; μειδιώσα; δια; τών; κερταχρτων; και; άνθών; τού; ομα-
γού!... Είναι; γεάνις; άν; ήνκι; γραία; διότι; τό; παρλόγον, τό;
χημικόν; τού; κερταχρτικού; αυτής; τύπου; προσέδω; παιδα-
ρωδ'η; και; γελοιστεπυδόν; πηχ; ύρην; εις; τήν; κοινωνικήν; της; ύ-
πόστασιν. Είναι; γραία; άν; ήνκι; γεάνις; διότι; τήν; έμάρανε; πριν;
ή; έτι; άνθήη; ή; άνανθή; ή; κρυσταλλοφόρος; χειμών; τού; πυρρωνι-
σμού.

Ό; Θεός; τήν; έπλασεν; άνθος; άνθος; άγών; τού; ήλικού; βίου;
άλλ'; αυτή; άποβλάουτε; τ'ά; χρώματα; άποβλάουτα; τό; μύρον,
έμεινεν; άκνηθ; μόνον; στυγερού; και; δολορόνου; των; ήθων; ύλι-
σμού. Ό; Θεός; τήν; έπλασεν; άστρον; άλλ'; αυτή; καταπεσούσα;
εις; τας; άπυκάς; όδους; από; τού; θρόνου; όπου; τήν; έ; μελιώσεν; ό;
Θεός; εις; τ'ά; αισθηκα; ύψη, δέν; είναι; πλέον; έμ' ή; άμκυρός; άπό-
λιθός;!...

Δέν; είναι; πλέον; ή; άγνή; ή; εύγενής; ή; ήρωική; των; ούελ; εθ

ημών χρόνων γυνή, ή αλλθως άνδρεια γυνή, ή τις υπό τόν αμύον αείποτε και εύαγή γυναικίον πέπλον διεξίθρψε τόν ήθικόν της άνθρωπότητος δλη; βίον διά τών ήθιστων και ήρωϊκωτάτων της ίνδαλαματίσεως τού καθήκοντος μεγαλουργίων! . . Τόν ταιούτον άλλοπρόσβαλλον τύπον της χειραφετήμενης γυναικός εν τή άρχή ήτι του ήδη εκπνέοντος αιώνος καραυνώσας ό Βύρων, τό κεραύνιον αλλθως τούτο τέκος της 'Αλβιονίδος Μούσης, έμερέμα, νομίσεις ύπέρ της βελτιώσεως και λογιλοποιήσεως της γυναικός; τών ήμερών ήμών, ότι ή έκτοτε θρυλουμένη ιδέα της χειραφετήσεως προσέλαθεν άπειλητικώς διαστάσεις της γυναικός; ήν ύπόσχεται ήν' άποθορούνη κολλακείων τήν πλάνην της ταυτην, ή νά σωρρονησιν πατάσων τήν αυθαίρετον αξίωσίν της ό Εικοστός αίων ό ύποφώσκων ήδη επί της φλιθς τού άμισωτάτου μέλλοντος!

Ό Εικοστός αίων! ό αίων τού άκροτάτου πολιτισμού και της τελειωτικης έν παντί άναπτυξέως, ό αίων της ύπερτάτης άνελίξεως πάντων τών όνειρευτώ της έπιστήμης ή της τέχνης; Ιδακμών, ό αίων ό βρυκαλίξων τήν φντασίαν της άνθρωπότητος; διά τών άπειρών αυτού ύποσχέσεων και όνειρων, ό γκακνός αίων, ό ρόδινος αίων, ό χρυσού; αίων! . . .

Ω, ό αίων ούτος, όστις τίς οΐδεν άν δέν δημιουργήσῃ έν νέου υπό τόν Αττικόν ήλιον Περθενώνας και Περικλείς, Σοφοκλείς και Πινδάρους, ό αίων ό έλπιδοφόρος και όνειροστεφής, περί της όριστικης ένάρξεως τού όποίου τσακύται διεξάγονται μαθηματικά συζητήσεις, διά τού; 'Ελληνες ήμας γνωρίζετε πότε άρχεται;

. . . Δέν θ' άπαγγείλω ήμιν άστρικόν τι μέτρον προσηλωμένον εις τού χρόνου τά πτερά, μαθηματικόν τινα ήμερομηνίαν, ής έν τή γυναικίως μου σμικρότατι άδυνατώ νά καθορίσω τό ακριβές όριον. 'Αλλ' ό αίων ούτος της γενικης βελτιώσεως και έξυψώσεως τού ήθικου βίου άρχεται εις τού; 'Ελληνες ήμας τότε μόνον όταν ή κοινωνία ημών έξυγιασθη ήθικώς άποκαθούσους τά θνητα μιάσματα όταν τά ήθη ήμών ως έν ιερή κολληβήθρα έξαγιασθώσιν έμβαπτίζόμενα εις τήν χρυσήν τού ήθικου Ιδακμου Κασταλίαν, όταν ή γυνή παρ' ήμιν, άποκτήσῃ έθραϊον φρόνημα και ένεισίον τι 'Ιδεώδες, δι' ου άπολαχιζούται γενναίως τόν λήθαργόν της σπληνωσής άνίας; και τόν χειμεθλιώντα ήθικόν κνισμόν της χειραφετήσεως, άν τή μετέδωκε μοιραίως ή Δύσις και ό Βορράς; συνειδή έκυτήν, κατανοήσῃ τήν άποστολήν και τήν ήθικην αυτης έκφρασιν και έξυψωθῃ εκεί όπου έταξεν πυτήν ό Θεός, εκεί, όπου έν τω παρελθόντι ήμεγαλοούργησεν, εκεί όπουθεν άναμένοναι πλέον παρ' αυτης οι αιώνες τας μεγάλας εκείνας; και εύκαιρας τού ήθικου αυτης; βίου αναλαμπάς! . . .

Ναι, φωτοβόλος ψυχή τού Βύρωνος, ναι, μουσική ψυχή, ή τις εις' ιδω, εις' εδω κατ' τήν αίθρην ταύτην στιγμην έορμάτω; και αιθήναμαι άβρω; ψυρούσας τή μέτωπόν μου τας άελλώδεις Σου πτέρυγας, Σύ, ω πνεύμα χρυσοῦν, όπερ ήγάπησας τόσω θερμώς επί γῆ; τήν άγνήν 'Ελλάδα! . . . Σύ, δειύθλι τή στιγμῇ ταύτη τού Πλάστου ύπέρ της άνανήψεως και άναμορρώσεως της 'Ελληνίδος γυναικός; εις ήν μόνον ως ύπερτατος; δέδοται κλήρος τό ν' άνάπλεσῃ σθενερών και εύρεγγῇ ως τό πάλαι τήν 'Ελλάδα τού μέλλοντος!

Τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1899

ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΜΗΤΗΡ

(διήγημα)

(Συγγέμα άπ. άρ. 25 σε.Ι.)

Πλὴν καίτοι ό ναός μου υπό τών σκέψων τούτων περιεσπᾶτο, ή εξαίσια άρμονία τών έκκλησιαστικῶν ύμνων ένέπλησε τήν καρδίαν μου άριστον και ήθείας μελαγχολίας, ήν δέν δύναμαι νά χαρακτηρίσω άλλως ή ως πόθον άρθίστου τινός και όνειρωδούς Ιδακμου και υπό τήν έπίρραυν τού αισθηάκτος τούτου ιδεήθην θερμώς; προς τόν 'Υψίστον όπως μοι χορηγήσῃ τήν άρθιστον τρίτην εύδαιμονίαν.

Μετά τήν λειτουργίαν έγκτασταθείς εις τό μόνον τού 'Ενσβήλ; ξηνοδοχείον, έξήτησα νά με οδηγήσωσιν άνευ αναβολής εις τήν κατοικίαν της; δεσποινίδος; Δαρλύ.

Όποια ποιητική φωλιά ή οικία αυτη! Είς μικρόν άπό τού χωρίου άπόστασιν κειμένη, άλλγον άπέχε; τών περίξ γραφικωτάτων βουνών, περιστοιχισμένη δέ υπό άμπελώνων και κήπων άφοκάζε μέλλον προς τού; έξοχικου; οικίσκου της; 'Ελβετίας; τήν γελώσασιν αυτης άποψιν συνεπλήρου βόδη άναρχηπτική, ήτις διά τών άνθρορούτων κλάσων της περιέβαλλεν ολοκληρον σχεδόν τήν οικίαν.

'Εμεινα επί τινας στιγμάς πρό της εισόδου ειπνέον τό ήδύ τών ρόδων άρωμα, και περπητρών κίνητρον μέ χρυσοπρασίνου; πτέρυγας, όστις; ότι μίν έδύμβει φαίδρας εις τά ώτά μου, ότι δ' έπιτερύγῃς προς τά ρόδα και έβουδίζετο έντός αυτών ένω; μουσπρωδής τις ένδύμυχος; φωνή; μοι έφαινετο λέγουσα ότι ή εύδαιμονία, ήν άνθροπούλου, έβρίσκετο εκεί κεκλεισμένη έντός τού φαίδρου; έκείνου οικίσκου.

Τέλος έσυχ τόν κωδωνόσκον; Γρακία; θεράπεινα; φέρουσα τόν λευκόν τών χωρικῶν κεκούφαλον, ήνοιξε τήν θύραν.

— 'Η δεσποινίς; Δαρλύ; ή εύρεσταιτε; άρα γε νά δεχθῇ τόν διδάκτορα; Βίν; Στήν; άρχισυντάκτην της; αΦλαμανδικής; 'Επιθεωρήσεως; ν

'Η άπάντησις δέν έβούδυνε;

— 'Η δεσποινίς; μετά; μεγάλης; χαράς; ή εύρεσταιτε; τόν κ. διδάκτορα.

Είς τήν αίθουσαν της; ύποδοχῆς; όπου; μέ; ώδήγησεν; ή γρακία, εύρίσκοντο; τρία; πρόσωπα; : μεσήλιξ; πενθρορούσα; γυνή, ή κυρία; Βίν; Ρότερ; σύντροφος; της; δια; Δαρλύ, ό μικρός; Λίων; και; ή; δεσποινίς; Δαρλύ. Αυτη; έφερε; και; πάλιν; λευκοτάτην; κομφήν; ίσθητα, ή δέ; θραυκασία; αυτης; κήμη, άπηλλεγκμένη; ήδη; τού; πύλου, έπιπτε; μετά; πλείστας; χάριτος; επί; τού; μετώπου; και; τού; τραχ; ήλουως; και; ύπασθεν; τών; ρόδων; μικροσκοπικωτών; ώτων.

'Αμύσως; άντελήθη; ότι; ώχρίασε; επί; πάλιν; επί; τῆ; χείρ; μου; και; ότι; ή; χείρ; ήν; μοι; έτεινε; κατίπασον; άθρόνη; : έν; τούτοις; ταχέως; έγένετο; κυρία; έκυτής; και; τείνουσά; μοι; τήν; χείρα; ειπτε; :

— Εύθε; πολύ; εύγενής; κύριε; δόκτορ; άρ' ου; εύρεσταιθήτε; νά; επισκερθητε; μίαν; έρημίτιδα.

— Ω!; Μία; άνεκραξεν; ό; μικρός; είναι; ό; κύριος; της; έκκλησίας; έετινος; περί; τού; όποίου; σοι; ώμίλησα; . . . ή; θέεις; . . .

'Η; νεκίς; έγένετο; καταπόρρωτος; αλλά; και; εγώ; έστενοχωρήθην; έπίσως.

— Άρσενά; ειπες; περί; τού; κυρίου; Λίαν; τώρ; αιώπησον; τέκνον; μου!

— Φαίνεται; ειπεν; εγώ; ότι; ό; μικρός; μου; φίλος; Λίων; ενήκει; εις; τήν; έπίφροβον; τάξιν; τών; τρομερών; κνιδίων; .

— 'Οχι τόσον ὅσον φαίνεται, κύριε' εἶναι μόνον ὀλίγον φλό-
αρις· ἀπὸ παρατήρησε σήμερον τὴν πρωΐαν καὶ ἐπειδὴ ἔχετε
καταπληκτικὴν ὁμοιότητα μὲ πρόσωπόν τι γνωστόν εἰς ἡμᾶς,
ἢ θία σας τὸν συνεικόνεσε.

Καταπληκτικὴ ὁμοιότης πρὸς γνωστόν πρόσωπον! ἐνταῦθα
ἀναμφιβόλως ἔγκειται ἡ κλεῖς τοῦ μυστηρίου. Ἄλλὰ ποῖον ἦτο
τὸ πρόσωπον τοῦτο; Ἐρατῆς Ἰσως. Ἡ στενοχωρία καὶ ἡ τα-
ραχὴ τῆς κόρης μοὶ παρεῖχον ταύτην τὴν ὑπόψιν, ἀλλὰ το-
σοῦτον ἀφόρητος μοὶ ἦτο ἡ ἰδέα αὕτη, ὥστε προσεπέθουν νὰ
εἶω λόγους ὅπως τὴν ἀπορρίψω.

Ἦδη ἡ δεσποινὶς Δαρλὺ καθήμενὴ ἀπέναντί μου ὠμίλει
μετὰ πολλῆς χάριτος περὶ διαφόρων ἀντικειμένων· ἐγὼ δὲ τὴν
εὐρισκὸν θελακτικώτερον ἐνόσφω ὠμίλει, καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἡδὺ ἄ-
ρωμα ἀνεδίδετο ἀπὸ τῶν λόγων τῆς καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας,
ἄρωμα ὅπερ μὲ περιέβαλλε πανταχόθεν καὶ μ' ἐμίθουσε. Ἦδη
ἤσθησκον ὅτι ἀπὸ τινῶν στιγμῶν, ἀπὸ τινῶν ὥρων μᾶλλον,
νέον τι αἰσθημα ἐκλήρου τὴν καρδίαν μου, ὅτι εὐρισκὸν τὴν
ἐνσάρκωσιν τοῦ ἰδανικοῦ, ὅπερ πάντοτε εἶχον ἐνειροπολήσει καὶ
ἀγαπήσει, ὅτι τέλος εἶρον τὴν τὸσφ ποθητὴν εὐδαιμονίαν καὶ
ἐκαλεῖτο αὕτη Μαρία Δαρλὺ.

Ὅτι ἐπέστη ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, κατ' ὄρωτα νὰ εἶρω
πρόφρασι, ἦτις θὰ μοὶ ἐπέτρεπε νὰ ἐπανέλθω. Ἡ δεσποινὶς
Δαρλὺ εἶχεν ἐκφράσει ζωρὴν ἰνδιφέραν ὑπὲρ τῶν ἐξερευνητῶν
τῆς Ἀφρικῆς, καὶ ἰδίως ὑπὲρ τῆς Ἀλεξάνδρας Τίννε, τῆς ὁποίας
δ' ἀτρέμτος χαρακτὴρ γενικῶς τότε ἐθαυμάζετο. Ἀκριβῶς δὲ
πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος εἶχον λάθει μακρὴν καὶ ἐνδιαφέρουσαν ἐπι-
στολὴν τῆς δεσποινίδος Τίννε· ὅθεν ἐζήτησα τὴν ἀδειαν ὅπως
ἐπανέλθω κομίζων τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Ἡ πρότασις μου
ἐγένετο δεκτὴ εὐχαρίστως καὶ ἀνεχώρησα εὐτυχῶς, ἐνῶ ἡ θελα-
κτικὴ εἰκὼν τῆς νεκρῆς ἐκλήρου τὸ πνεῦμά μου καὶ ὅλον σχε-
δὸν με κατεῖχε. Ἡμῖν τότε τρακονταεπτὰ ἔτων οὐδέποτε δὲ
μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχον ἀγαπήσει σοβαρῶς, τότε ὅμως
κατενόουν ὅτι ὁ ἔρω; παρ' ἀνθρώπῳ τῆς ἡλικίας μου εἶναι κατὰ
πολὺ σφοδρότερος ἢ παρὰ τῷ ἐφήθῳ.

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας ἐκείνης διήλθον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ
ἀναγινώσκων μέχρις ἰσπέρας τόμον τινα τοῦ Βέρβ-ρ, βιβλίον,
ὅπερ ἄλλοτε εἶρασκον ἀφόρητον· ἦδη ὅμως μοὶ ἐφαίνετο ὅτι αἱ ἐν
αὐτῷ ὑψηλαὶ ἐμπνεύσεις τοῦ πάθους ἀνταπεκρίνοντο κλισί-
στατα πρὸς πᾶσαν ὁμήν τῆς καρδίας μου.

Περὶ τὴν ὀγδόην ὄραν τῆς ἰσπέρας κατελθὼν εἰς τὸ παρὰ τὸ
Ξενοδοχεῖον καφενεῖον, παρατήρησα γέροντά τινα ἐισερχόμενον.
Ἄμειψας τὸν ἀνεγνώρισά· ἦτο ἐκεῖνος παρὰ τοῦ ὁποίου τὴν
πρωΐαν εἶχον μάθει τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας ἦδη δὲ ἐθιῶρου αὐ-
τὸν ὡς ἀρχαῖον καὶ ἀγαπητὸν φίλον· ἐπομένως ὡς τοιοῦτον τὸν
ἐχαίρισα οικείως καίτοι παρακάλεσα νὰ καθῆσθαι κλησίον μου.

Ἐμαθον τότε παρ' αὐτοῦ ὅτι ἦτο ὁ διδάσκαλος τοῦ χωρίου
καὶ τῷ ἰδῆλωσα τὸ ὄνομά μου, ὅπερ δὲν τῷ ἦτο ἀγνωστον, κα-
θὼς διετίλει συνδρομητὴς τῆς «Φλαμανδικῆς Ἐπιθεωρήσεως».

— Ὅστε, ἀγαπητὴ κύριε, τῷ εἶπαν, δύναμαι νὰ συμπιρᾶ-
νω ὅτι ἰκανῶς ἐκτιμᾶτε τὴν ἡμετέραν περισπούδαστον συναρ-
γάτιδά τὴν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Θεόδωρος Σ.

— Εἶναι μαθήτρά μου, ἀνιέραι μὲ τόνον ἀπεργράπτου
ὀκρεφραγίας.

— Ὡ! εἶπον, χεῖρων διὰ τὰς νέας ταύτας πληροφορίας,
τὴν ἐγνωρίσατε λοιπὸν πολὺ μακρὴν;

— Βεβαίως τὴν γνωρίζω ἀπὸ εἰκοσιετῶ ἔτων.

— Ἀπὸ εἰκοσιετῶ ἔτων! ἀλλ' ὄχι, εἶναι ἀδύνατον νὰ
ἦναι εἰκοσιετῶ ἔτων ἐκείνη!

— Συγγνώμην, γνωρίζω ἀκριβέστατα τὴν ἡλικίαν τῆς·
ἄλλως τε δὲν θεωρῶ ἀτοπον νὰ σας το εἶπω, καθ' ὅτι ἡ κόρη
αὕτη δὲν ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν δεσποινίδων, τῶν παρκ-
σκευαζομένων εἰς γάμον, αἱ ὁποῖαι οὐδέποτε ἀπορραϊζοῦσι νὰ
ὑπερβῶσι τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των.

Ἡ ἐκκληξίς μου ἦτο μεγίστη. Εἰκοσιετῶ ἀνοίξεις εἶχον
διέλθει διὰ τοῦ γρηγορίου ἐκείνου μετώπου καὶ ὅμως ἀφήκαν
αὐτὸ τόσφ νεκρὸν, τόσφ παιδικόν, τόσφ αἰθρίον!

— Τόσφ τὸ καλλίτερον! ἀνιέραι, ἐκφράζων μεγαλοφῶ-
νω; τὴν σκέψιν μου.

— Τόσφ τὸ καλλίτερον; διατί; ἡρώτησεν ἀπορῶν ὁ δι-
δάσκαλος.

Δὲν ἠδυνάμην νὰ τῷ εἶπω ὅτι ἔχαιρον βλέπων ὅτι ἡ διαφο-
ρὰ μεταξὺ τῆς ἡλικίας τῆς καὶ τῆς ἡμῆς δὲν ἦτο τόσον μεγά-
λη, ὅσον ἐνόμιζον.

Ἐρ Δορδίνφ

Λαίλνα Σμιθ.

(Ἐπιστολὴ συντέγμια)

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις τοῦ ἐν Ἀθήναις ὀφίλου
τῶν Φιλοτέχνων.

Ἐπισκεφθεὶς προχθὲς τὴν καλλιτεχνικὴν τύπτην ἔκθεσιν ἐ-
θεώρησα καθάκον μου νὰ τερῆσω ἐνήμερον τὴν φίλην Βοσπο-
ρίδα. Πιστεύω δ' ὅτι δὲν ἐπράξα κακῶς· διότι εἶνε φυσικὸν νὰ
δικινύωσι ἰνδιφέρων ὅπερ τοιούτων ἔργων μορφωτικῶν, πάντες
μὲν, ἰδίως δ' αἱ γυναῖκες· αἵτινες ἐπλάσθησαν ὄχι μόνον εἰδωλα
τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ λάτρις πικρῆς κλοῦ καὶ ὠραίου, το-
σοῦτω δὲ μᾶλλον ὅσον εὐρείως ἀντιπροσωπεύεται ἐν τῇ ἐκθῆ-
σει ταύτῃ καὶ ἡ καλλιτέχνης γυνή. Οὕτω μεταξὺ 243 ἐκθε-
τῶν αἱ ὑπὲρ τὰς 30 εἶνε γυναῖκες. Ἐὰν μάλιστα θελήσῃτε νὰ
ἀποβάλλητε τὰ μικρὰς ἢ μετρίως ἀξίας ἔργα τότε σχεδὸν
ἕξουσνται τὰ ἐκθέματα τῶν γυναικῶν πρὸς τὰ τῶν ἀνδρῶν.
Ἐἶν δὲν ὑπῆρχε ἡ εἰκὼν τοῦ Ἰακωβίδου, ἡ ὁποία ἐκλίνα τὴν
πλάττιγγα πρὸς τοὺς ἀνδρας, πρώτη θὰ ἤρχετο ἡ ἐπὶ τὸ
ψευδώνυμον Μυραῖνη κρυπτομένη διὰ τῶν ἀριστοτεχνικῶν προ-
σοπεργασιῶν τῆς.

Καὶ ταῦτα μὲν ὡς προεισαγωγὴ ὀφίλω δὲ νὰ προσθέσω
ὅτι δὲν θὰ κάμω λόγον περὶ πᾶσων τῶν ἐκτιθεισῶν εἰκόνων
διότι αἱ κλειστοὶ εἰσιν ἀνέξιτι λόγου, ὡς εἶπον, ἀλλὰ περὶ ἐ-
κείνων μόνον, αἵτινες διὰ ταύτην ἡ ἐκείνην τὴν ἰδιότητα διεγεί-
ρον τὴν προσοχὴν μου. Ἄλλὰ καὶ περὶ τούτων δὲν θέλω περ-
πλακῆ εἰς κρίσεις τεχνικὰς, ἀλλὰ θὰ περιορισθῶ μόνον εἰς πε-
ριγραφήν τῶν ἐντύπώσεών μου, διότι τὸ ἄλλο ἀπαιτεῖ καὶ φε-
ρτικὸν τάλαντον καὶ ἰδιόκλητα περὶ πράγματά τινα καθαρῶς
τεχνικὰ.

Εἰσῆλθον πρῶτον εἰς τὸ δυτικὸν δωμάτιον τῆς Ἐκθέσεως
περιεώρα δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ τὸ ὄμμα ὅπως ἐντριφῆσαι εἰς καλ-
λιτέχνημά τι, οὐδαμοῦ ὅμως ἐπισύρθη ἡ προσοχή μου, διότι
πάντα ὅσα ἔβλεπον ἦσαν κοινὰ ἔργα καὶ ἀμοιρατῆς σφραγίδος
ἐκείνης τῆς τέχνης, ἦτις ἔλκει τὸν ὀφθαλμὸν καὶ διεγείρει τὸν
θαυμασμόν. Μόνη ἡ εἰς τὸν δυτικὸν τοῖχον τοῦ δωματίου ὑπ'
ἀριθμὸν 71 εἰκὼν προκάλεσε τὴν ἐπίμονον ἐπὶ ταύτης προσο-
χὴν μου. Παρῶτα παιδίον φέρον μόνον τὸ νυκτικὸν τοῦ ἐκδυ-
μα, ἦτο ὅμως τόσο ἐπιτυχῆς καὶ ὁ χρωματισμὸς τοῦ προσώ-

που και η απομίμησης του ενόματου, ιδίαι δὲ αὐτὴς τῆς κεφαλῆς τοῦ και ἡ φυσιογνωμία τοῦ προσώπου, ὅτε ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ περιμένα ἐπιεργαζόμενος αὐτήν. Ἡ εἰκὼν αὐτῆ, καθὼς μοι εἶπον, εἶνε τῆς δεσποινίδος, ἀνδρὸν ἀπατόμας, Σκόκου, κρυπτομένης ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μυρσίνα.

Ἐπίσης, ἀξία μνείας εἶναι καὶ ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 129 εἰκὼν ἀνωτέρω τινός, παριστάνοια ἀνδρὸς προσφέροντα ποτὸν πρὸς εἰς γυναικὰ ἠδουπαθῶς ἀνεκκλιμένην. Καίτοι τὸ εὐβαδὸν τῆς πολὺ μικρὸν, οἱ χαρακτῆρες διαγράφονται ἀκριτὰ καλὰ.

Ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 122 θελασογραφία, παριστάνουσα λέμβον προχωροῦσαν ἐν κυματώδει θαλάσῃ, ἔχει ἐπίσης μεγάλην φυσικότητα ὡς πρὸς τὴν διαγραφὴν τῶν κυμάτων, καίτοι ὁ χρωματισμὸς τῶν τε κυμάτων καὶ τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐλαττωματικὸς ἡ εἰκὼν εἶνε τοῦ Α. Σεραχῆ.

Ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 139 προσωπογραφία πρὸς τὸν ἀνατολικὸν τοίχον τοῦ δωματίου παριστῶτα ἀνδρὰ νεαρὸν εἶνε πλήρως ζωῆς, ἰδίως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, λαμπρὰ δὲ διαγράφονται τὰ φρυμάτια τοῦ καὶ ἡ κόμη τοῦ. Εἶναι ἔργον τοῦ Ι. Δουκά.

Πωλεῖται δὲ μόνον 150 δραχμαίς.

Εἰς τὴν βορείαν πρόσοψιν τοῦ δωματίου εἶναι ἀνηρτημένη ἄλλη προσωπογραφία, γυναικεία αὐτῆ, ἐν ἧ ἐπίσης φυσικώτατα διαγράφεται ὁ χαρακτῆρ τοῦ προσώπου ἡ εἰκὼν αὐτῆ οὐτε ἀριθμὸν φέρει οὐτε ὄνομα.

Τὰ ὑπ' ἀριθμὸν 36 ἀνθὸς εἶναι ἐξαιτίας τέχνης, εἶναι δὲ ἔργον τοῦ κ. Β. Βερνάνδου. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐπίσης πλευρᾶς ὑπάρχει εἰκὼν παριστῶσα ἑμπορικὴν πόλιν, μετ' ἀκριτῆς ἐπιτυχίας. Καὶ ἄλλη δὲ παριστῶσα ἀνθὸς, φυσικώτατα καὶ ταῦτα ἀνήκει ἐπίσης εἰς τὸν κ. Β. Βερνάνδον.

Ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 17 εἰκὼν τοῦ κ. Σ. Βικτότου, καίτοι ἀπροσέκτως χρωματισθεῖσα προδίδει ὁμως εὐέλπιν καλλιτέχνην, ἡ ἀν τις ἀποβλέψῃ εἰς τὰς φρικωδέστερας ἀτάσεις τῶν παριστανόμενων.

Ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 62 προσωπογραφία γυναικεία, ἔργον τοῦ κ. Β. Μποκασιάμπη, διακρίνεται διὰ τοὺς ὄφθαλμούς καὶ τὴν χάριν τῶν χειλέων, τὸ ὅλον τῆς ὁμοῦ πολὺ ἐπιτετυδευμένον.

Ἐκ Ἀθήνας

Κλέων Κουτσιδάκης

(Ἔπιται τὸ τίτλος)

ΔΕΣΜΙΔΕΣ ΙΩΝ

Ἡ γυναικεία γλώσσα ἔχει πολλάκις ὀφείας ἀκάνθας κακεντρεχείας ὡς ἡ γυναικεία μορφή ἔχει ρόδα καλλωνῆς.

Ἡ σοφία δὲν εἶναι πάντοτε ἡ παιδεία καθότι, βλέπομεν ὅτι ὑπάρχουσι πεπαιδευμένοι λίαν ἄσοφοι, καὶ ἀπαιδευτοὶ σοφοί.

Α. Ταβουλέρης.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τὸ Σακερτολεϊβαδο. — (La closerie aux genets)

«Εἶθε τὰ εἶχες μυρία κεφαλὰς νὰ χάσῃς! (Σαΐξαρ, Ὁ θάλλος) Τακτῆ εἶναι ἡ τελικὴ ἐντύπωση καὶ ἡ γεννωμένη ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ θεατοῦ ἐπιθυμία ὅσον ἀφορᾷ τὴν ρηθιούργον ἡρώδα τοῦ ὄρκιου δράκατος τοῦ Σουλῆ Λέβιναν δὲ Μπαβῆλ, ἥτις ἀναπτύσσεται ἐξ ὅλων γυναικείων δεξιότατη δολοκλιτικὸς χάριν θεατρικῆς τῶν ὀφείας αἰτίας πεθῶν, κτεταδῶναι ἀπηνῶς τὰς δυστυχίας ἀντιλήλους τῆς. Ἄλλ' ὅσον τὸ πρόσωπον τοῦτο ἔμποικε ὀρίαν καὶ φρόνον, τότε ἐπιστάται σφοδρικὴν συγκίνσην ὁ ἀγγελικὸς χαρακτῆρ τῆς Λουκίας, ἥτις χάριν τῆς φίλης αὐτῆς ὑποβάλλεται εἰς τὴν ὑψίστην πᾶν θυσίαν. Ἡ διακρηπὸς τοῦ θεάτου τραγικὴ κ. Χαρκίλια Σπ. Ταβουλέρη, συμπραττούσης καὶ τῆς ἐξόχου φυσικῆς αὐτῆς καλλονῆς ὑποδύεται ἐξαιτίας τῇ πρότωπον τῆς Λέωννης κατορθοῦσα νὰ ἐνσπεύρῃ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ θεατοῦ τὴν φρίκην καὶ ἐχθρότητα κατὰ τῆς ἐπαγωγῆς ταύτης σειρήνος. Ἡ δοκιμαστικὴ δὲ Σακρτῆ Βερῶνη λεπτότατα καὶ λαμπρῶς ὑποδύεται τὸ ἄδρῶν τῆς Λουκίας πρόσωπον. Ἡ διακεκριμένη ἐπιτοῆ δὲ Εὐαγγελικῆ Ρώστου ὡς Λουίσα, πανταχοῦ μὲν, ἰδίαι δὲ ὅταν μελαινέμων καὶ λυσίσημος μὲ τὸ βρέφος τῆς εἰς χεῖρας προσέρχεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς, εἶναι μαγευτικῶς τραγικὴ καὶ ἀσυσπῆ ἀρθρῶν καὶ θερμῶ δάκρυα.

Ἄλλ' ἐκτός τῶν λαμπρῶς ἐπιτυχόντων κ. Σταυροπούλου

ΕΠΙΦΥΛΑΙΣ!

4

ΜΟΝΗ ΕΝ Τῷ ΚΟΣΜῷ. ΘΗΚΩΤΑΤΩΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια)

— Τώρα, ὅτε ἡ ἀγέρχη μου κατέστη θεμισία, τώρα ὅτε δὲν δύναμαι νὰ ἀπακόψω αὐτὴν, ἐγκλιούθητε, τώρα δὲ δὲν δύναμαι νὰ καταπιῶ αὐτὴν εἰς τὰ στήθη μου, τώρα, ὅτε τὸ γεγονός μεταβάλλεται ἀπὸ στόμα εἰς στόμα, τώρα, ὅτε ἐκώπηται ὁπὸ τοῦ θεοῦ, τώρα, λέγω, πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ τὸν ἀνθρώπον αὐτόν, νὰ τῷ ἀποδώσω ὅσον ἀπὸ τὸ ὅσως, νὰ τῷ φράσω! Νάτων φρονιμῶν, τίνας ἐκείνην, νὰ τῷ ἀποδῶ τὸν ἐπίπερα να, τὴν ἀλλοτρίαν τῆς Μαργαρίτας, τὸν ἀνδρα τοῦ ὀπίου τὴν οἰκονομίαν ἀπλητηρίαν! Ἄ! Ὅσὸ μοι εἶναι φθιρὸς! Ὁ θεὸς αὐτοῦ δὲ μὴ ἦτο κροτικώτερος τῆς αὐτῆς ἐπαναρθώσεως. Γνωρίζω τί φρέσκον νὰ πρῶξω, ἀεληγίσθη, ὅτι δὲ μωραχίζω, ὅχι, δὲ δύναμαι νὰ μοναχίζω μετ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ εἶπε εἰς τὴν Μαργαρίταν δι' ἔργον λόγου νὰ υποδῶται ὅτι εἰρίσκειται ἐπὶ τὰ ἔργα μας καὶ ὅτι ἡ εὐδαιμονία καὶ ἡ ἀσφάλεια ἡμῶν ἐξαρτῆται ἐκ τῆς ταχῆς σου. Καὶ ἡ Μαργαρίτα δὲ δακρύουσα,

Μετὰ τὴν ἀπόρριπν ταύτην λαθῶν γραφῆς ἔγραψεν ἐν τάξει: «Εἶναι ἀληθὲς, ἀσκή, ὅτι ἐρρακίθη ὅτι ἀσκητικῶς ἀληθῆς, εἰπέθη, ὡς ἔδειξαι, ὅτι δὲν ἀπῆρξα ἐπαναρθῶσαι τῆς προσβολῆς. Εὐφροσύνη ἐν μέτῳ γεγονότων τοιούτων, ὅτε ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ ἐκαονικήσως. Ἐπειδὴν κρίνω νὰ σε φιλῶμαι περὶ τοῦ θέρους μου. Ἐν ἐπέθ, ἄλλη περιπέτω, ὁδῶν δὲ ἠμεγίσην τὴν προσβολὴν, ἀλλὰ σὺ μωρον. . . ὁ θεὸς καὶ ἡ θρησκεία ἐπιβέλλουσιν ἀλλὰ καθῆκοντα». Ὁ ἐννήτης κίλλειν ὅτι, σὺ εἶπε ὅτι ὁ ἐξοβρία, μα εἶπε ὁ ἀδελφὸς, ἐκείνη, ἦν ὡς σῆτρονον τοῦ βίου μου ἐξένη, ἐκείνη, τὴν ὀπίου ἦρκανα ἐκ τῶν ἀγκυλῶν τῆς οἰκονομίας αὐτῆς, οἰκονομίας, ἥτις ἐλίτριαν αὐτὴν ἀε δύναιται νὰ φανῶσαι τὸν ἀδελφόν, τὸ ὀπίου τὴν ἀκηνέικαν κατήχησα. Ἡ γενωμένη μετ' προσβολῆς εἶναι ἐξοβρία τοῦ κακῶ, τὸ ὀπίου ἐκείνην, ἐρ' ὅ ἀργυρίτως τὴν κεραλὴν κρίνω. . . Ἡ Τῇ σαρτῆ ἐπιτοῆ εἰσαλλῶσε ἡ γυναικὶ Κλειδίαν ἐπέθ: νὰ εἰπιστολήν τῷ νεκρῷ.

— Καὶ εἶπε ἡ ἀρωστήθῃ ὡς τῶν. Καὶ ἀπυροσφῆς ἐν φρικῇ τραγῇ τὴν ἐπιτολὴν ἀνίτω. «Χθὲ, ἀρωστικῆς τῆς φρονεῖ τοῦ θεοῦ ἐν ἐκωμῆτι ἐν μέσῳ ἡγορῆς ὅτι ἐκωμῆται, σ' ἐρρακίσε: αἱ ὑπερτίσεις κα ὑπερτίσεις, ὅτι νὰ πῶ: ὅτι οὐκ ἀπῆρξα μετὰ τοῦ ἀδελφῶ, τῶν. Ἔγω, βέβαιος, ὅτε εἶαν ἐξοβρίας, ὡς διατίθενται, ὅτι ἐρρακίθη ἐκωμῆτην δὲ τῶν ἐκωμῶν, ἐπειδὴ ὅτι ἔχρησ ὄρα: δὲν ἐκωμῆχῆσαι, ἀπῆρξα αἱ περῶν ὀπίου ἡ ἐκωμῆται γαίη τελεία, ὡς ἐπέθῃ ἦν καὶ ἡ ὑπερτίσεις

ώς Κέρουαλ και κ. Φόρστ ως Μοντεκλέν, και οι κ. Νίκας και Φιλιππίδης και ο λαμπρός κομικός κ. Απεργής και ο επίσης τεχνικώτατος κ. Βερνής και ο κ. Γεωργιάδης επιτυγχάνουσιν άριστά. Περί του κ. Δ. Ταβουλάρη ως κόμπος Δι-Στέβ θεωρούμεν περιττον πάντα λόγον, διότι πάσα άπλή άναγκη του όμφακτος αυτού σημαίνει και μέγαν έξυγον επιτυχίαν.

Νομίζομεν όμως ότι οι τοιοῦτοι των κοινωνικών δραμάτων χαρακτηζες άδικουσιν αυτόν, άρμόζουσι δέ αύτῳ κυρίως πρόσωπα τῆς μεγάλης τραγωδίας, μεγαλοκρηπίτις και βασιλικοί ήρωες διασπίζοντες τῆς σκηνῆς και ἐλλείποντες αὐτήν κατά τρόπον ἐγγυρόσσοντα ἐξαίρ. ανεξίτηλον έξυγον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ θεατοῦ.

Καί ἀποχωρῶν τις ἐκ τῆς προκατάσεως τοῦ πλήρους δράσιως ἔργου τούτου τοῦ Σουλίου, ἀποκοιμίζει, ἀπομάκρυν τὸ τελευταίον δάκρυ, τὴν ἐξῆς ἐντύπωσιν. «Δικαίᾳ μόνον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἂν ἀνταμιθῆται μετὰ τόσας τραγικὰς ἀμφικταναυτοῦσις ἢ ἀρετῆ, καὶ μόνον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀντιμετῆται ἡ στυγερὰ καὶ ἐραυώδης κίκιλία, ἢ τόσον συνεχῶς δρῶσα ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς νομιμότητος καὶ τόσον συνεχῶς πλέκοντα ἐν αὐτῇ δράματα τόσῳ μάλλον αἰματηρὰ καὶ δολορῶντα ὅσῳ ἐπιμακρύτερον χρόνον, ἐπὶ ἔτη ἅλα πολλάκις ἐξελίσσονται !...»

Προσεχῶς δίδοται ὁ Ὁθέλλος ἐν τιμητικῇ διπλωματικῇ ἑσπερίδι ὑπὲρ τοῦ διαπρεποῦς διευθυντοῦ τοῦ θεάσου κ. Δον. Ταβουλάρη, τοῦ τιμάρου; τούτου τῆς Ἑλλ. σκηνῆς κοσμημάτος. Ἐλπίζομεν λοιπὸν ὅτι τὸ ἐνταῦθα κοινὸν ἀπαξ ἔτι, καὶ πλείτερον ἦδη, ἐκ καθήκοντος, θὰ συρραῦτῃ ἐθρόνον, ὅπως ἀπαξ ἔτι θαυμάσῃ τὸν Ταβουλάρη Ὁθέλλον, ὅστις ἀπινδαματίσθη ἦδη ὡς ταυτοῦς ἐν τῇ μνήμῃ πικρὸς, ὅστις κτύπησεν ἂν ἀπολαύσῃ τὸ έξυγον τοῦτο καλλιτεχνικὸν θέαμα.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ Δις Βίβρους = Ὁ θάμβος τῆς δις Βίβρους ἀναβιβάσας ἐπὶ σκηνῆς ἐν Νέᾳ Ἰόρκῃ δράμα ἐξελισσόμενον ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς Ὀδυσσεύς εἶναι γεγονός ἰνδιαφέρον διὰ τὸν Ἑλληνοπόν και ἰδίᾳ τῆς Ἑλληνίδας. Δυστυχῶς δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν λόγια ἀλλοθνεῖται ἐκ τῶν περὶ τὸν τοῦ κόσμου διαθέσεων ἡμῶν· νά γαπώμεν, νά ἰνδκλαματίζωμεν τὴν

σοῦ. Καθ' ὅσα κινῶνται ὡς ἀν ἐξέλθῃς θὰ με εἴρῃς πρὸ τῆς θύρας σου.»

Γ. Γ. Ἐν ἡ περιπτώσει ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ δὲν σοι ἐκιδῆθῃ ἰγκαίρωσι, θὰ πρῶτον δ,τι αὐ θὰ ἰπρατεις ἢ ἐμὲ ἐν κακομάκῃ περιπτώσει, καὶ σοι ἀντανασταθίσει.»

Ὅσον δὲν ὑπερχει τρῶς νά πορῶνται τῆς μηχανισμῶν αὐτῆν. εἶπαν ἀπαλις ὁ Ραφαήλ με εἰσοδοῦν, μ' ἐκκατακίονται νά διακρίθῃ ἔργαμα. Τὰ βλῆματα πάντων πρὸς ἐμὲ εἶναι ἰστραμμένα και φρονῶσιν ὅτι καραμαλῶ δ,τι πῶς ἀνῆρ θραῖλα νά ἀκταρῆ, τὴν τιμὴν του !... Συναήνεκα νά φωνῶ ἀνάνθρω, και τούτου ἴνα φαισθῶ αἵματος ἱεροῦ εἰς ἐμὲ, ἀλλ' ὁ πόθος δὲν ἔδωκε νά ἀνοήσῃ τὴν ἐν τῇ φαντασματικῇ ταύτῃ ἀκνήριε γενναιωρομένη μου !... ἄμωσις ἔμ νά ἐκλεσθῇ ἡ χεῖρ μου διὰ ἔθρου; ἢ πιστάου, ἔνα διευθισθῇ κατ' ἐμῶν, τὸν ὅποιον ἄριλλον ἀπὸ πάλιν νά ἀκταρῶ ἀβελῆρῖν μου !... Ἀκτροκάσις μῆτρα / διατὶ δὲν μ' ἔρφας; ἀπῆναιτι ἄλλου ἀνικαίλο; Ἀρ' ἐνὶ ἀπίωσις ἄμωσις, ἐπίωσις, ἀρ' ἐπῆρῳ μηχανισμῶν, ἦτις ταυτίζεται, εἶτε φωνῶθ, εἶτε φωνῶθ, πρὸς ἔργαμα.

Ἐκλενι παραλῶν τὴν παραλῶν.
— Δὲν θὰ μηχανισμῶν, εἶπα πρὸ ἄλλου τὸ ἀποφάσις, θὰ ἔχω τὸ θάρρος νά ἐμῶν ἐν τῇ θυσίᾳ, ἦν ἀπεβαλλον ἄμωσις. . . Ἀλλὰ θὰ με ἀκακίλοσ πανταχοῦ ἀνάνθρω / Δυστυχία, ὦ / δυστυχία εἰς ἐκείνην ὅστις θὰ ταυτίσῃ νά προφῆρῃ τὴν λέβιν / Δυστυχία εἰς αὐτὸν, ὅστις ἐν θὰ κρηλίση νά κρηλίση τὴν ὄβιν / ἔγῳ, ἔγῳ ἀνάνθρω, ἀλλ' ἔς

ἡμετέρων ἀρχαιοτήτων καὶ νά ἰγκυπτόμεν εἰς σοβαρὰς ἐπ' αὐτῆς μελέτας. Ἄλλ' ἡμεῖς και ἰδίᾳ αἱ μάλλον ἐξ ἡμῶν ἀνεπτυγμέναι εὐρίσκομεν πολὺ ἀρολαστικὸν τὸ νά κατακινῶμεθα εἰς τετριμμένα και χρονόλημα πλέον πράγματα, θεωροῦμενδὲ πολὺ εὐπρεπέστερον και μάλλον κελτισθητον τὸ νά ψελλίζωμεν ὀλίγα γαλλικὰ, ἢ νομίζομεν ὄχιον πολυμηθείας τὸ νά δογματίζωμεν βρενθουόμεναι ἐν ταῖς συναναστροφαῖς ὅτι ὁ Παράσχος; ἢ ὁ Ζακλακώστας ἢ οἱ Σοῦτσοί μας δὲν ἔγραψαν τίποτε ἀπέναντι τοῦ Corré, τοῦ Armand Silvestre ἢ τοῦ Richerpin, τοῦ ὅποιος ὡ; ἐπὶ τὸ πλείστον κατ' ὄνομα μόνον γνωρίζομεν ! . . Ἐπὶ τῇ παραστάσει τοῦ ἔργου τοῦτου ἐγένετο σκέψις ἐν Ἀμερικῇ περὶ δικροθυμίας; τῆς γυναικείας ἰνδυμασίας κατὰ τὸν ἀρχαιοελληνικὸν τύπον. Ὅποιον εἰσχος! . . τοῦτο ἐγένεον ἐν Ἀμερικῇ, ὅρι ἐν Ἑλλάδι ! . .

Ἡ Κόμισσα Σούλβα.— Ἡ βασίλισσα τῆς Ρουμανίας γνωστὴ ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ ὑπὸ τὸ ἄνω ψευδώνυμον ἔγραψε νέον μελόδραμα, ὅπερ ἔμελλε νά παιχθῇ κατὰ τὸν χειμῶνα τούτου ἐν τῷ αὐτοκρ. μελοδραματικῷ θεάτρῳ τῆς Βιέννης.

ΟΙΚΙΑΚΑ

Οἰκογενειακὴ ἰατρικὴ.
Κατὰ τῶν χειμῶνων (ἐξεπαρισμάτων).—
Ἄλειφετε ἐκμῶν τὰ χειμῶνιῶντα μέλη μὲ ἔθθειαιεῶν κολλῶδων (collodium iebhyolé)— Ἡ ἀναιμωρία εἰ ἄρ. βίματος ἰωδίου (teiture d' iode) και δύο ὄραμ. βίματος ὀπίου (teiture d' opium) και ἢ αὐτοῦ ἀλείφετε τὰ κάσχηνα μέρη.

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Καθ' ἡμῶν. φ. ν. Ἀθήνας.— Ἐγγραφὴν και φάλλα ἀπιστολήσων πρὸ ἡμῶν. Ἐλπίζομεν τὰ ἐλάβετε ἦδη.— ἀδ. μ. κ. φ. Ἀθήνας. Πόσον λυποῦμαι, φιλετήρ, ὅτι ἔνικα τῶν ἀκίρων μου ἀρχιλοῦν, δὲν δύναμαι νά ἀμειώσω πλείστας ἄρας εἰς τὴν ἄλληλογραφίαν σου ! Ὅχι ἦτις γραφῶ προσχῶς. Οἰκογενειακὸν ἡμερολόγιον δὲν εἶδον ἔτι.— Καθ' ἡμῶν. φ. ν. Ἀθήνας. Φύλλον μετὰ μακροῦ ἐπιστολῆς, πιστάου, ἐλάβετε ἦδη.— Καθ' ἡμῶν. φ. ν. Ἀθήνας. Παραμυθίαν. Ἑλλείκων ἀρῶ. συναπιστολῆ. Γράφωμεν. Εὐχαριστοῦμεν.— Καθ' ἡμῶν. φ. ν. Ἀθήνας. Καρδία, Καθ' ἡμῶν. φ. ν. Ἀθήνας. Μοναστήριον, Καθ' ἡμῶν. φ. ν. Ἀθήνας. Μοναστήριον, Καθ' ἡμῶν. φ. ν. Ἀθήνας. Σέρρας, Καθ' ἡμῶν. φ. ν. Ἀθήνας. 40 Ἐκκλησία, Καθ' ἡμῶν. φ. ν. Ἀθήνας. Ἀδελφάνθη, Καθ' ἡμῶν. φ. ν. Ἀθήνας. Σουλιά, Καθ' ἡμῶν. φ. ν. Ἀθήνας. Κεράσην, Καθ' ἡμῶν. φ. ν. Ἀθήνας. Φίλιππούπολιν. Φάλλα μετ' ἐπιστολῆς ἀποσταλλῆνται. Ἀναιμωρῶν ἀκίτησιν ὄμων.— Καθ' ἡμῶν. φ. ν. Ἀθήνας. Ἐλῆρθσαν, εὐχαριστοῦμεν, προσχῶς ἀναγράφωμεν.—

ΤΥΠΟΣ Γ. Δ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ, ΓΑΛΛΑΤΑ ΚΟΥΡΤΟΥΜ-ΚΑΝ ΑΡ. 3

ὀπλῶσις δὲ ἐγγραφῶν τὴν χεῖρά μου εἰς φῶσιν ἀκίαντι μου δίκαια ἔδρα; και τότε θὰ δοκιμάσω τὴν ἀνάνθρω μου.

Ἀνῆρτες ἀλῶν τὴν παραλῶν
— Νά ὄβραθῶ, νά βραθῶ, εἰρηκοῦθησι, και νά με δύναμαι. νά φωνῶσω !

Ἐπὶ τινι χρόνῳ διετέλετε βιβλοθεμῶν εἰς σέβει; αἱ καρμαί του ἐχρωματίζοντο ἢ ὄχιον κατόπιν, αἱ ὄβραθῶ του ἐξήστρατον ἢ ἰσβῆντι, ἀνάλῳς τῆς φῶσεως τῶν σέβειων αὐτῶν. Ἐντελει ἰσασθῶσιν ἐπὶ τοῦ στήθους τῶν βραθῶν ἐν δεινῇ ἀπαισίᾳ.

Κατὰ τὸ χροῖκον τοῦτο δέπτημα ἡ Μαργαρίτα εὐρίσκατο παρὰ τῆς καίτις τῶν θυγατρῶν αὐτῆς, ὅτι ἀπέθλον ἢ Κλοσιδῆ.

Ἀφῆρηται ἐκλήσασον αὐτὴν ἢ νὰ μὲν μήτηρ και ἡράτησιν ἐν ὁ Ραφαήλ θὰ εἶδῃ.

— Καθ' ἡμῶν φ. ν. Ἀθήνας ἀκακίθη ἢ κατὰ γυνῆ.

Ἡ Μαργαρίτα ἐκνήθη πληθῶν τῶν πικρῶν της, ἔλαβε τὸ ἔργον προσχῶν αὐτῆς και ἦρτατο ἔργαζομένη, ἀλλὰ παρὰ τὴν εἰς τὸ ἔργον προσχῶν της, κατὰ τὴν ἀπέθων τῶν θεατῆ ὅτι ἀλλοχῶ τὶ πικρῶ αὐτῆς ἐπλανῶτο. Ἡ βελόνη ἔφραυε τῶν δακτύλων της, χωρὶς νά τὴν ἀνοήσῃ ἐκείνη, ἢ ἢ Κλοσιδῆ ἐκαυτο βραθῶν τότε, τὴν ἐλάμβανε και ἀπέθων αὐτὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἢ Μαργαρίτα εὐρίσκατο αὐτὴν μηχανισμῶν και μηχανισμῶν ἐπίσης ἐφραζομένη τὸ ἔργον.

Ἔπεται συνέχῃς

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
ἐν τῇ ξένῃ φράγ. χρ. 15

Ἐξαμνοὶ τὰ ἡμίση.

Αἱ συνδρομαὶ προπλη-
ρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει
φερούσῃ τὴν ἀπογραφὴν
καὶ ἀφροδίδα
τῆς Διευθύνσεως.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται
ἀπὸ τῆς ἀπριλίου
ἐκάστου ἔτους

Τὰ φύλλα τιμῆται
ἑκάστην 50.

Ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατῆ, Κούρσουμ-Χάν
ἀριθ. 3

Πῶσα αἰτήσεις δέον ν' ἀ-
πευθύνονται πρὸς τὴν
Διεύθυνσιν.

Πᾶν πρὸς δημοσίευσιν,
ἀποστελλόμενον χειρο-
γράφ. δὲν ἐπιστρέφεται.

Πᾶν ἀνυπόγραφον δη-
μοσίωμα πρὸς ἢ ἐμμε-
τρον, πρωτότυπον ἢ με-
ταπεφρασμένον, ἀνῆκει
τῇ Διεύθυνσει.

**ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ**

Τῆς ΣΥΜΠΡΑΞΙΑΣ ΕΥΥΠΟΔΗΠΤΩΝ ΑΝΔΡῶΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚῶΝ

Διευθύντρια **ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ**

Τὰ ἔγγραφοι 5 συνδρομητῶς δωρεῖται ἡ ἰατρικὴ σοφιστικὴ τῆς Διευθύνσεως **Πρώται Πιτῆταις.**

Τὰ ἔγγραφοι 10 παράχεται ἡ **ΒΟΣΠΟΡΙΣ** δωρεὰν ἐπὶ ἑ. ἔτος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ἡ θήλεια λαϊκὴ παιδείσις — Ἐπιστολὴ περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος (ὑπὸ Γ. Χατζη-
δάκι) — Περὶ φυτικῆς διαίτης (ὑπὸ Κας Bruce) — Παρθένος μήτις, διήγημα (ὑπὸ Δαϊλῆς Σμιθ) —
Ἡ πρώτη ἔρις τῆς κόρης, ἐξ ἀναγνώσεως (ὑπὸ Ἀγγλαῖς Πρεβεζιώτου) — Προσοδικία, διήγημα (ὑπὸ
Ἀγγελίου Σημριώτου) — Ἀνταπόκρισις ἐξ Ἀθηνῶν, ἢ Καλλιτεχνικὰ Ἐκθεσις τῶν Φιλοτέχνων, (ὑπὸ
Κωνσταντίνου Κουτσουδάκη) — Μουσικὸς Σιλλάγος « Ἑρμῆς » — Ἀνά τὸν κόσμον — Χιρὰ-Λύπη (ὑπὸ Στέφου
Μαράθῃ) — Εὐτράπελα — Ἐπιφυλλίς: Μῦθος ἐν τῷ κόμπω

«Ὁ παῖσμοι τὰς ἱατρικὰς
ἐπιστὰς καὶ τὴν ἀνατομικὴν,
ἐπίστασαν οὐδὲν ἄλλο.
Κόρ. Ἡρ. Μαιν. Στ. 075 - 8

Ἡ ΘΗΛΕΙΑ ΛΑΪΚΗ ΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Β΄

Δυνάμεθα βεβαίως νὰ ἐπισημώμεν ὅτι οἱ μετὰ τῶσδε ἐξέ-
σκαινοῦ φροντίδας ἐπιληρθέτως παρ' ἡμῖν τοῦ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο
ζήοντος θέματος τῆς λαϊκῆς παιδείσεως μερίζον ἐπὶ ἐν τῷ
μέλλοντι θὰ καταβάλλωσι μέριμναν περὶ τῆς θηλείας τοιαύτης
ἀπεθλήποντες εἰς τὴν ὑψίστην σπουδαιότητα, ἐν ἣ περιχαρ-
κίζονται τὸ ἐξόχως σοβαρὸν τοῦτο ζήτημα.

Οὐδέμιν πλέον ἀμφιβολία ἐπὶ τὸ βλέμμα τῶν ἐξόχων παρ'
ἡμῖν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες προσφιλεῖς αὐτῶν οὐκ εὐκαρῶς
ἐκείνην τὴν ἀνάγκην τοῦ κοινωνικοῦ ἡμῶν μέλλοντος διὰ τῆς
ἀναπλάσεως τῶν σχολῶν, μετὰ κλείνου, ἐν τῷ μέλλοντι ἐπι-
στοσίας καὶ ἐμμετρίας θὰ στραφῇ πρὸς τοῦς εὐχαγεῖς, ἀλλ' οὐχὶ
καὶ εὐκλειπόμενους, δυστυχῶς, περισσεύοντες τῆς θηλείας Ἑλλη-
νίδος νεότητος, οἵτινες καλοῦνται παρθενάγωγαι. Διότι ὅσα
ἐπίκειται κρατερὰ ἀνάγκη νὰ μορφοθῶσιν οὐχὶ πλέον νεο-
κωκυγῆται, ἀλλ' ἀνδρες πρηκτῆρες ἐργῶν καὶ ρητῆρες μύ-
θων, οἱ Ἕλληνας ἐρεζῆς, τὴν καὶ οὐχὶ βεβαίως ὀλιγωτέρα ἢ
ἀνάγκη, ὅπως μορφοθῶσιν οὐχὶ πλέον ρωποπεριεργῆται, ἀλλὰ
γυραῖτες καὶ μητέρες αἱ Ἑλληνίδες τοῦ μέλλοντος.

Ἡδὲ, τοῦτο πρὸ πάντων ἄλλων πραγματοποιεῖται, ὡς καὶ ἄλλοτε
εἶπομεν καὶ ὡς καὶ ὑπὸ τῶν ἐν Ἑλλάδι παρατηρητῶν, ὁ εἰδικὸς
τῆς διδασκαλίας κατάρτιμός, καθ' ἕσπον πλέον ἢ ἀληθῆς καὶ
καθημερολογούμενην ἐργασίαν ἐπὶ τὰ προγράμματα τῶν δημο-
οργουμένων ἡδασκάλων, ἢ ἢ οἱ ἡδασκαλοὶ προγράμματα.

Πρακτικῶς ὅμως τοῦτον ἐνζήτη βεβαίως καὶ μὴδὲν καὶ προ-
γρῆματα καὶ τὸ ὄν οὐκ ἔστιν τὰ ἀρχαῖς ὡς ἐν τῇ θηλείᾳ
παιδεύσει δὴλον νὰ μεταρρυθμισθῇ καὶ ἐναρμονισθῇ.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ θέμα εἶναι ἐξ ἐκείνων, περὶ ἃ ἡ *Βοσπορίς*
ὡς ἐκ τῶν σοβαρωτέρων θεωρεῖ καθήκοντων τῆς τὸ νὰ ἀσχοληθῇ
ἰδιαζόντως, παραγγέλλεται ὅπως ἀποκρίνεται πρὸς αὐτοῦ, πρῶ-
τόντα ἐνζήτη μελέτης τοῦ θέματος, ἕτινα ἐκφύνομεν εἰς τὴν
κρίσιν τῶν ἀρῶδων.

1. Ἡ λαϊκὴ σχολὴ οὐδὲν πρέπει ν' ἀγαθῆν ἐκ τοῦ ὄ-
κου, ἀλλὰ ν' ἀνατληρῇ αὐτὸν ὅσον ὅσον ἐνταλῶς. Τὸ δὲ
συνεχῶς ἐκούμενον παράπαν ὅτι προκείμενα εἰς τὴν πο-
ρεῖαν οὐκ εὐκαρῶς σχολῆς δημιουργεῖ ἡ ἑλληνας τῆς εἰς τὴν ἀνα-
τροπὴν συμκρήσεως ἐκ μέρους τοῦ οἴκου εἶναι βεβαίως ἀκούστα-
τον καὶ ἐλέγχει ἐλαχίστην ἀντίληψιν καὶ πείραν τοῦ ἀληθοῦς
κλήρου τοῦ διδασκαλοῦ καὶ τοῦ προσημοῦ τῆς λαϊκῆς scho-
λῆς. Διότι τί δύναται ν' ἀναμείνη ὁ πατὴρ ἢ ἡ κόρη τοῦ λαοῦ
παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὅτι; ὡς ἐκ τῆς θλῆς αὐτοῦ καταστά-
σεως οὐδὲν ἠθικὸν κεφάλαιον δύναται νὰ τῷ προδῶνῃ; τί δὲ
παρὰ τῆς δυστυχῆς ἐκείνης ἀγέλαας μητρός, ἐνῶ ἡ παιδε-
γωγική, ἦτι, παρ' οὐδ' εἰς τῆς τῆς ἀνωτέρης τάξεως μητέρας
εἶναι γνωστῆ, οὐδέποτε τῶς ἐξελικθῆται παρ' ἡμῖν; . . . τί
δὲ παρὰ τοῦ οἴκου ἐν γένει, ὅπου ἡ ἐνδοξία, ἢ κατὰ τῆς κωι-

καλύπτει; μερίστη των κοινωνικών πληγών, βασιλεύει εν όλη αυτή; τή οικτρά και φροναυδώς επιβλητικότητα;

Όθεν ανάγκη πάσα ή σχολή να ή ή κατοίς και κοιτίς του ήθικου βίου του δημότου παιδός, όστις εν τή οικίω αυτού στερείται τοιούτου, βουλιμίων δε ούτω πνευματικώς, κατ' ανάγκην κορέννυσι τήν βουλιμίαν του ταύτην διχ των ρυπαροτήτων του οικογενειακού αυτού περιβάλλοντος, των όποιων καθήκον έχει να τον αναδείξη ύπέρτερον ή σχολή, διότι ή νέα γενεά όφείλει να διορθοί τήν παλαιάν, διότι το γένος εν τή εξέλιξι του όφείλει να βελτιοί έαυτό, διότι μέλλου σημαίνει πρόδοος!

2) Έν λοιπόν έι των πολλών μέσων, δι' όν θα δυνηθή ν' αναπληρωθή όσον οίδν τε πιστώ; τον οίκον ή σχολή, και περιών, εν θεός δφ, θα πραγματοποιώμεν άλλοτε, είναι και ή έδρυκς εν αυτή παιδικών αναγνωστηρίων, άτινα λειτουργούντα υπό τήν διεύθυνσιν και σύμπραξιν πάντοτε των διδασκάλων, πολλήν, πλείστην δύναται να συγκετρώσιν πνευματικήν ζωήν εν έαυτοίς, άποβίνοντα τό κύριον και αυτής; τής τε ατικής διδασκαλίας σπουδαιότερον μέσον τής ήθικής διαπλάσεως και νοητικής ανάπτυξεως του παιδός ή τής κόρης του λαού, ότινες εν τή πείνιχρ και πτωχίω αυτών οίκω είσι παντός αναγνώσματος όφρανοι και έρημα πάσης νερας άνοψώσεως.

3) Μη δε νομίσωμεν όπι τήν έλλειψιν εν τή οικίω πάσης νοητικής άσχολίας άναπληροί σωστικώς ή επιβολή σχολικών έργων και μελέτης κατ' οίκον, τίτινες δια του κόρου, όν προκαλοοσι ύπεκκαλοοσιν επί μάλλον τήν προς τή εν ταίς λγυιαίς καιίγκια κλίσιν, *μόνον δ' εν τή σχολή* υπό τήν διεύθυνσιν γινόμεναι των διδασκάλων. εν είδικαίς επί τούτω ώραις δύναται ν' άποδώσι τεργναί και ώφέλιμοι.

4) Ούτως ούχι μόνον συνεχώς ήμερίδας και έσπερίδες φιλολογικά και θιατρικά θα ήδύναντο να διοργανώονται εν ταίς άναγνωστηρίαις των λαϊκών σχολών χάριν των παιδών (άνευ, έννοείται, πολλών δαπανών) άντικαθιτώσιν τας τυπικάς έσεινας και υπό άλλην έποψιν θεατρικάς πανηγυρικάς δημοσίας τελετάς, ούχι μόνον άγροικαί εκδρομαί και γυμναστικά παίγνια θα έδω; να πολλαπλασιασώσι επ' ώφέλιμα πολλώ πλείον ή ή ζηρά ύπερωρέσις κτανχηατικών μαθημάτων, αλλά και θρησκευτικών μαθημα όντως ήδωφελίς και άναπλαστικόν δυεκτόν να παρίχηται εις τή τέσσα του λαού εν ταίς Σχολαίς κατά τήν μ. μ. του Σαββάτου, ή τήν πρώην τής Κυριακής. Μάθημα προσίτον εις τήν αντίληψιν των παιδών γλαφυρόν και επιμελετημένον, είδικώς επί τούτω παρασκευαζόμενον υπό έεροκυρήκων δεξιών προς τούτο και εύμοιρόντων παιδαγωγικής μελέτης, όπερ θ' άντικαθίστα σωτηρία; τό φρικώδώς άντιπαιδαγωγικόν εκείνα έθιμον τής προαγωγής των παιδών εις τήν Έκκλίσιαν, τό όποτον αποδοκιμάζει πάσα σοβαρά παιδαγωγική, και του όποιου τή κατ' άντιδρασιν *κακίστα* και άκρωτός *άντιθρησκευτικά άποτελέσματα* πής ό έι του σύγγυς παρακολούθησας από ψυχολογικώς ώ; ή γράρυστα δύναται ν' άναμετρήση

Αν όμως ό μαθητικός όμιλος προσήγετο εις τον ναόν τρις ή τετράκις μόνον του έναυτου κατά τας κορυφαίς έστράς και τότε βραχύ μόνον έπαρμένων, ή πράξις αυτή τότε πρό αυτού θα μετείχεν έπισημότητος, ήν ή συχνή επανάληψις παράλοι, θ' άπέκτα δε ούτω τήν ιδίαν και τήν έξιν του πράγματός προς έφαρμογήν εν τή μέλλοντι βίω, ήν ή πρώιμος; και δια τούτο φύοκτόνος αυτού κατάχρησι; έντελω; καταργεί, ώ; θ' άποδείξωμεν προσεχέστατα δι' ίδίου άρθρου περί του σχολικού τούτου έθιμου μαρκώς.

5) Καλόν είσις θα ήτο όπως ώς εν τοίς άρρηνεγωγείοις και εις τή παρθενεγωγεία προτεθή όγδθή τάξις, άλλ' άποτελοοσα ίδιον όλως και άυτοτελής τμήμα πρακτικών τινων μαθημάτων και έξόχως γυναικείων οικογενειακών γνώσεων. Η πρακτική αυτή τάξις ώς γλωσσικόν μάθημα έχουσα ιδιαιτότως τας γραπτάς συνθέσις και τήν εύρείαν—διχ του άναγνωστηρίου κυρία;—άσκησιν εις τήν νέαν γλώσσαν, θα ήσχυλείτο κυρία; εις τήν διδασκαλίαν *οικιακής οικιορομίας* μετά καταστιχογραφίας περί τής άναγκαιότητος τής όποιας οίδει; θα ήδύναντο ν' άντείρη, στοιχειώδους ύγιεινής, στοιχειώδους φαρμακολογίας, ήτις, άλλως τε δυνατόν να διδάσκηται όμοσ μετά τής βρατανικής και όρυκτολογίας, ατειχειώδους ψυχολογίας, ήτις δυνατώτατον είναι να προαχθή εις τήν αντίληψιν των κορασιών ώς παρόντομα τής διδασκαλίας ήδη άνθρωπολογίας, μετά δε ταύτων και στοιχειώδους τινός *παιδαγωγικής*, ήτις θα άπετέλει τό τιμαλφέστατον όντως κορώφωμα πάσαν των γνώσεων, ά; όφείλωμεν να μεταγγίσωμεν εις τήν δικόικαν των κορών του λαού, και ής ή παντελής άχρης ώρας εκ των δημοτικών σχολείων έλλειψις άποτελεί ίσω; τής σπουδαιότατην κοινωνικήν ήμων πληγήν.

6) Η εκάικεισις των γνώσεων τούτων ούδόλω; βεβαίως θα ήν δυτηρός, ώ; είναι τόσον όλίγον δυτηρός όσον και λίαν άναγκαία ή εκλαίκευσις των στοιχείων πίσσι; έπιστήμης άρχομένη δια του μαθήματος τής *πραγματογνωσίας* άπ' αυτών των κατωτάτων τάξεων.

7) Αρ' έτέρου, χάριν εξακονομήσεως γόνου πολυτίμου ύπερ πάντων των δειόντων γενίοθαι εν τοίς παρθενεγωγείοις, άνάγκη ν' άποκόπτονται άμειλίτως πάντα τή περιττά. Έν δε των μέλλον περιττών, κατ' τήν άσθενή ήμων κρίσιν, είναι και ή ύπαρξις είδικού μαθήματος καλλιγραφίας. καθότι εν τή σχολή δεν έποικηπαίται ή μόρφωσις κοσμηματογραφικής δεξιοτήτος, άλλ' ή μόρφωσις καθρού και εύπρεπούς ταχυγραφικού χαρακτήρος. Καθαρογραφία λοιπόν μόνον και ούχι καλλιγραφία επιδιωκομένη ούχι δι' είδικής τινος, άλλ' δι' όλων των γυμνασματικών εν τή σχολείω γραπτικών άσκήσεων, διόν να επιβάλληται εις τας μαθητριάς εξακονομοοσι τας πολυτίμους ώρας τας σπαταλωμένας εις τό άσκοπον εκείνα μάθημα, όπερ δυνατόν μιν ίσω; να διδάξη τήν μηχανικήν συγκαμολόγησιν γραμμών τινων, ούδέποτε ήμω; έφάνη τελεσφόρως διαμφορόν τον ταχυγραφικόν χαρακτήρα του ελληνόπαιδός.

8) Επί τούτοις άγαστόν και ώρπιον τό άποφασισθόν μέτρον περί καταργήσεως όρατικής εν ταίς σχολαίς των άχρηστων εις τήν κόρην του λαού εκπαιδικών έργοχειρών και άντικαταστάσεως αυτής δια *ρακτικής και επιδερφωτικής*, ών ή άπειρα; εις αυτήν άναγκαιότης δεν έχει άνάγκη έπιχειρημάτων όπως καταδειχθή. Το εύρητικώτατον τούτο μέτρον καταργούν σχολικόν θεισμόν άντιπαιδαγωγικώτατον, άτε ύποβάλλοντα παρά τή κόρη του λαού τάσιν προς έπίδειξιν ούχι σπανίως άπικτωμέ;ν δι' άλλοτρίων κόπων καθότι συχνότατα τή καλλιτεχνική εκείνα των σχολείων προϊόντα ψυδώς μόνον φέρουσι τό όνμα τούτης ή εκείνης τής μαθητριάς; δια δανείων συνήθως χειρών έπεξεργαζόμενα, ενέχει ήφίστην; σπουδαιότητα εν τή σύγχρονή θηλεία λαίχη παιδεία; εν ή άνάγκη να επιδώσωμεν τας ουσιώδεις ώφέλιμα; και ούχι τή μάταια σκαλαθύρματο, τή πρακτικώς και παιδαγωγικώς χρήσιμα και ούχι τή υπό των γραμματοδιδασκαλικών προλήψεων θεισισθέντα. Υπό Έβνόρηην τισούτω γερφόν των γραμμάτων ζήλωτην και τισούτω θερμοφρόν τής λαϊκής εκπαίδευσίς προστάτην ήλιόσωμεν ότι εν βορχει συντελεσθήσεται πάν ύπερ αυτής άγαθόν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

περί του γλωσσικού ζητήματος

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ἰανουαρίου 1900

Τῆν δὲ πρῶτην ἐπιστολήν, ἐπιστολήν, τοῦ ἐκ τῶν διαπρεπιστάτων καθηγητῶν τοῦ Ἑθνικοῦ Παιδαγωγικοῦ κ. Γ. Χατζιδάκι ληρωθέντι ἀπομύμει ἐνκαρτερῶσαι πραγματικῆς γάμιν τῆς «Βοσπορίδος», ἀπομύμει ὡς πραγματευμένην περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ ἄλλος ἀνὴρ ἀποτελεῖ ἀληθῶς οὐδέν τιαν. Ἀς ἴδωμεν αὐτὴν οἱ δημοτικισταί, ὡς πολλοὶ καὶ αὐτοῦ ὡς καὶ ἄλλων σοφῶν τῶν γλωσσικῶν γνόμης παρατρέφοντες τολμήσει νὰ ἐπιτελέωται ὑπὸ ἐαυτῶν ἐν ταῖς σχετικαῖς συζητήσεσιν. Ἡ «Βοσπορίς» μετὰ τὴν θεωρητικὴν τινὴν τῆν ἐπιδομασίαν τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῷ γλωσσικῷ θέματι, ἀτε συμφωνοῦσαν πρὸς διαβεβαιώσαν ἑαυτῶν ἐπιδομασίαν κατὰ πλείστον διακρινῶν λόγιον ἐκ τῶν ἐπιδομάτων καὶ ἐξ Ἀθηναίων, ἐν σχέσει πρὸς τὰ περὶ αὐτοῦ γραφόμενα διὰ κύρια ἄρθρα τῆς ἐπὶ μῆλλον ὅτι αὐτῆς ἐννοεῖται ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς, περὶ τοῦ συγγενικοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, εἰς ὃ, ἀμείνετην ἄλλως τε, προερχῶν, καλὴν σκοπεῖ νὰ ἐκταλῆθῃ.

Εὐγενεστάτη Κυρία,

Προδύτερον, ἢ ὅσον ὄφιλον καὶ ἀπεθύμου, ἠδυνήθη νὰ ἐτοιμάσω καὶ πέμψω τι διὰ τὴν φίλην Βοσπορίδα. Εἰς ἴσχυριν ἐν τοσαύταις καὶ ταλικαύταις ἀσχολαῖς, ὡς τὴν ἐλπίω καὶ παρακαλῶ νὰ τυχῶ τῆς ἀναγκῆς, ἔστω καὶ μὴ τελείως δεικαιολογημένης συγγνώμης.

Μετὰ πολλῆς χάριτος εἶδον τὸν ὄν διεξάγετε ἀγῶνα κατὰ τῆς ἡθελολογίας. Παρ' ἡμῶν οἱ ὁπαδοὶ αὐτῆς φαίνονται κεχρησσοπιμένοι καὶ διὰ τοῦτο δεινοὶ δὲ εἶναι μόνον ἐκεῖνοι νῦν ὄντο ἀπάζονται μὲν τὸ καθῆστον τῆς γλώσσης, ἀπεκτόουσι δὲ πάντα χαλινὸν προκείμενον περὶ ὀρθότητος. Ὅσοι δ' εἶναι καὶ ἐκικινδυνώσαντες, ἀτε πρῶτον τὸν λόγον τοῖς πολλοῖς προσφέροντες, τὴν ῥητορικὴν δ' αὐτῆς θεωροῦντες. Νόστην βοῶ αὐτοῖς ἀπὸ πολλοῦ, ὅτι, παρακρίνοντες τοὺς νόμους τῆς ἀρχαίας γλώσσης, ἢν τὸ ἔθνος ἔλαβεν ὡς βῆσιν τοῦ γράμματος τοῦ λαοῦ, οὐκ ἐκλοοῦσονται δὲ τοῖς τῆς νεῆς, ἀλλὰ ἀποκρίνωται, ὅτι ἐν βούλωται κεινοτομοῦντες, καθιστῶσι τὴν γλώσσαν ἡμῶν δυσκολωτάτην καὶ ἀπᾶλλη. Σήμερον ἄνδρες φιλέλληνας συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς Ἑλληνικῆς ἡμῶν νεῆς γλώσσης ὡς γλώσσης διεθνούς ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, καὶ ἡμεῖς ἀγωνιζόμεθα ὅπως πάση δυνάμει ἀλλοιωσωμεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἀρχαίας, ἐισάγοντες καινὰς χρήσεις τῶν ἀρχαίων προχείμων καὶ πολλαπλασιάζοντες τοὺς εἰς ἐκμάθησιν καὶ χρῆσιν αὐτῆς ἀπαιτούμενους κόπους! Τοῦλάχιστον ἡ φιλανθρωπία διὰ τὴν μέλλουσαν γενεάν τῶν Ἑλλήνων δὲν μπε συγγινεῖ! Οὕτως ἡ καρδία πλήρης κόπου καὶ τὸ στόμα θναυκόν, λέγει Γερμανικῆς περιρμῆς, τοῦτο δ' ἐπαθον καὶ ἐγὼ καὶ ἀρξάμενος νὰ δικαιολογηθῶ διὰ τὴν βραδύτητα ἔλαθον καταφυλακῆρας τοσαῦτα, διὸ καὶ αἰτοῦμαι νῦν ἐπὶ τούτῳ συγγνώμην, ἢς ἐλπίσω αὐθῆς νὰ τυχῶ διαβεβαιωμένος ὑμᾶς ὅτι κατὰ τὸ ἐνὸν δὲν θὰ ἀμαρτίσω ἄλλοτε τὴν ἀμαρτίαν ταύτην, ἀλλ' ὅτι οὐκ παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν διαβεβαιώσιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψιος, μεθ' ἧς διατελῶ

ὡς ὑμέτερος

Γ. Ν. Χατζιδάκις

ΠΕΡΙ ΦΥΤΙΚΗΣ ΔΙΑΙΤΗΣ

Ὁ παλαιὸς καὶ ὁ νεώτερος βίος

Τὴν φυτικὴν διαίταν ἠσπάζθημα ἀπὸ τῆς ὅτι ἐνεκὸν ἀθηναίας τινὸς σοματικῆς, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπὸ τῆς ἐλπίδος ἡμῶν: ἡσπάζθημα καὶ ἀσχημῆ τῆς ζωῆς.

Καὶ ὑπάρχοντες δυσχέρειαι τινὲς ἐν τούτῳ, ἀλλ' ἰσχυρῶς αὐταὶ κατανικήθησαν καὶ ἀπὸ εἰσοδικίας ἤδη ἐπὶ μῆλλον καὶ μᾶλλον ἐκτιμῶμεν τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐξαιρέτου αὐτῆς φυτικῆς διαίτης, τοσαῦτα δὲ πλεονεκτήματα καὶ τοσαύτην ποιικίαν ἐνεργείας: ἐ. αὐτῆς, ὡς τὴν ἡνδραϊκὴν καὶ τὴν μᾶλλον ἀπαιτητικῶν τῶν μὴ φυτοφάγων φύλων ἡμῶν νὰ εὐχριστῶμεν διὰ τῆς ἀπλῆς ταύτης ὅσον καὶ ἀρέλλου διαίτης. Ἀλλως τε οὐδεμίαν δυσκολίαν περὶ τὴν οἰκτικὴν εἰκονομίαν καὶ τὴν μαγειρικὴν μὴ παρουσίαν αὐτῆς.

Καὶ εἶναι ὅπως ἀπλὴ καὶ ἀπείριστος ἡ διαίτη τῆς οἰκογενείας ἡμῶν, ἧς ἀποτελεῖται ἐξ ἑκῶν νεαρῶν φρούτων καὶ κλήθους ἄλλων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἐν οἷς καὶ ὑπερτίται. Εἶναι δὲ ὅπως αὐτοὶ φυτοφάγοι καὶ χάρις εἰς τὴν φυτικὴν διαίταν ἐκπολοῦσιν ὅλοι ἐξαιρέτου ὑγιεινῆς καὶ εὐρωστίας.

Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἔχομεν τὸ ἐξαιρετικὸν προϊόντων καὶ ἡμεθεῖς ἀπολαύμενοι ἀπὸ πάσης ἀσθενείας, εὐρωστία δὲ, σωματικῆς ῥώμης καὶ ἀξιοσημείωτος δραστηριότητος τόσον σωματικῆς ὅσον καὶ πνευματικῆς χαρακτερίζουσι τὴν ἡμετέραν οἰκογενεάν.

Ἐν ἴσχυριν ταῦτα ἐγκραυωμένοι, ἀλλ' ἔνα ἐνκαρτίω τῶν προνοούντων ὅτι ἡ φυτικὴ διαίτη ἐπιφέρει ἐλάττωσιν τῶν διαμέμων καὶ διατίζοντας διὰ τοῦτο ν' ἀποδεχθῶσι τὸ ἀπλοῦν ὅσον καὶ ἀρέλλου τούτου σύστημα.

Mr F. J. Bruce.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΜΗΤΗΡ

(διήγημα)

(Συγγραφεὶς ἀπ. ἀρ. 25 σελ.)

— Λέγω τούτο διὰ τὰ συγγράμματά της ὡς βλέπετε, ταῦτα ἀποκαλινούσι πάντοτε πρὸς βαθεῖαν σέψιν καὶ μετὰ σφικτὴν ἐρευναν τῶν πραγμάτων πρὸν δὲ ἔτι ὁ συγγραφεὶς ταυταῦτα ἔργα προσκτάται περισσότερον κύρος ἐκ τῆς ὡμίμου ἡλικίας.

— Ὅ! ὅσον δὲ αὐτὴ, ἡ δυστυχῆς κόρη πρὸ πολλοῦ ἤδη εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὄμιμον ἡλικίαν ἢ δυστυχία, κόρη, ἀγέτωσαν πρῶτως εἰς τὸ γῆρας.

— Ἡ δυστυχία! ἀλλ' εἶναι λοιπὸν δυστυχίς; τὸ ἔξογον τοῦτο ὄν;

— Ἀλλοφρονῶν! εἶναι πολὺ δυστυχίς. Ἀλλ' ἐπειδὴ φαίνεσθε ἐνδιαφερόμενος ὑπὲρ τῆς κόρης ταύτης, δύναμαι νὰ οὐκ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν της. Ἄνευ φόβου μὴ ἡ ὑπερβολικὴ στοργή μου πρὸς αὐτὴν μὴ παρασφῆρῃ μέχρι φλυαρίας. Ἄλλως τε ὅσοι οἱ κάταικοι τοῦ Ἑννεθὸλ γνωρίζουσι τὴν ἱστορίαν της, καὶ οὐδὲν ὑπάρχει ἐν αὐτῇ τὸ ὅπως θὰ ἤλυντο νὰ τῇ προδεύσῃ ἀίσχος.

— Ἀγαπᾷτε μοι φίλε, εἶπον ἐγὼ, θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ διηγηθῆτε πᾶν ὅ,τι γνωρίζετε περὶ τούτου, τὸ ἴσχυρον ἐσσοῦν πολὺ μ' ἐνδιαφέρει. Νὰ στενωγῶ, νῆθω ἐγὼ, ὁ ὄπισθός ἡμῶν

τούτο και μόνον ήλθον εις Έντιβάλ; ήνα γνωρίσω την αυερ- γάτιδά μου;

— Ίδού λοιπόν ή ιστορία της: Η Μαρία Δαυλδ ήγεννήθη ένταύθα, έν τη έξοχική κατοικία, έπου και τώρα διαμένει. Οι γονείς της είχαν έκανόν περιουσίαν και ιδία ή μήτηρ της έ- κάκιστη μεγάλη έξοστάσια ύρασματων, τά όποια αύτός έ πατήρ της διόθουι μετά πολλή; δεξιοτήτος και επιτυχίας ήναγκάζετο δέ ένεκα τούτου νά δ.τινέρ διακράω; έσει, έπου ή προουσία του ήτο άναγκάικα, και μόνον τας Κυριακάς διήρ- χετο παρά τη οικογενεία του, ήτι; ουδέποτε κτελείτε την έ- ζοχικήν ταύτην κατοικία, δίτε έξαιρετικώ, ήρίεκετο εις αύ- τήν ή κυρία Δαυλδ. Άλλως τε αί πόλεις Βε;βιέρ και Αίξ Αχ Σαπέλ είναι τόση κλησίον, ώστε δύναται τις και ένταύθα διαμείων νά έχη τας άπολαύσεις των μεγαλοπόλεων.

Η Μαρία ή Μία, ώς την ώνάμαζον, ήτο τό μονογε;ίς τί- κνον της οικογενείας Δαυλδ, και κατά συνέπειαν τό μαμμώ- θρεπτος των γονίων του, ιδία δέ τού πατρός. Ένθυμιόμει πόσον εύχαριστώ; έπαίειν αυτός μετά τας κριταλώς θυγατρός; του διάφορα παύγια έν τώ κήπω ή την έχέρειν επί των ώ- μων του και άπετέλουσ όστια πολλάκις οι δύο σύμπλεγμα ά- ζιον της; γραφίδος ποιητώ ή τώ χρωστήρας; ζωγράφου. Συχνά- κικς ήκούετο τότε ή γλυκεία φωνή της κύρης, όμοία προς παι- δρόν καδάδμα πτανού, και ή ήχηρός και άθολος τού πατρός γλώσ; όστι; μαρτυρεί άνθρωπών τελείως εύσ; ή. Και άλη- θώς ήτο εύτυχής ό κ. Δαυλδ έχων τόν μικρόν ταύτην άγγελικόν και ώραιοτάτην σύζυγον, δίοτι ή κυρία Δαυλδ ήτο γυνή έν τάκτου καλλονής, τής όποίας τζ κυριώτερη; χαρακτηρηστι- κά ήσαν; κόμη έπαιθ ήπυρού χρώματος και δίερα όμοιον πρό; πέταλον ώχρού; ρόδου.

Ότε ή Μία ήγένετο μόλις τέτραίτι; προσεκληθήν ήμίραν τινά παρά τη οικογενεία Δαυλδ.

— Παροτρύνετε αύτήν την μικρούσαν, κύριε Μορέλ, μου ειπεν ό πατήρ; ήτι; επίμοιως νά μάθη άνάγνωσιν; όργί; και δέ υπερβολικώ; δίδοι τά βιβλία λέγουσιν πολλά; προς τόν πατέρα της και ουδίν, εις αύτήν. Άλλά φρονώ ότι ό καλός κύριος Μορέλ; θα δυνάθη νά εύρη μέσον όπως ίακνοποιήσθ την έπιθυμίαν της ταύτην. — Τι λέγετε περί τούτου, φίλε μου;

Άκλήτιστα ότι δέχομαι εύχαριστώ; και όστως ή Μία ήγένετο μαθητρίκ; μου. Έλάθε την άνάγνωσιν επί των γονάτων μου; ένφ; και μικρά; της χειρός έπαίζον με την γενειάδα μου. Όποσον θαλακτικόν παιδίον! Έδωκαον πάντοτε αύτήν ά- νυπομόνω; αναμένουσάν με πικρά την ύφραν; ότε δέ με έβλεπε με έπιδέχεται έκβάλλουσα; φαιδράς φωνάς.

Μετά τρεις μηνάς ήδύνατο ν; άναγνώσθ; τροχέθην και ήδη ήνοιε πολλά; έκ των βιβλίων της. Πόσον ένωρίς; άνεπίτ; ή παρ; αύτή; ή φαντασία! Έξ; μετά των ήρώων, τής όποίας έβλεπε περιγραφόμενος; έν τοις μύθοι; κρηκολογί; δέ αυ- τούς; και ώφειλοποιετο, όστως ειπεν τής; χαρακτηρισ; των. Όσακις μόλις; επανέλαβαν τας δ.ηγήσεις ταύτας εις τας φίλας της; την κατελάμβαν; τοσοτός; ένθουσιασθή; ώστε εί όφθαλμοί; της έσκινηπροβόλον και ή άναπνοή; της; διεκόπτετο. Κατ; αίτηται της κυρίας Δαυλδ, ώδήγουν συχνάκι; ίασι; και την θυγατέρα μου Ρεζίναν; ώς φίλον και σύγγραφ; της Μίας; εύνω; δέ τά; δύο; παιδιά; συνήσαν; βαθμολόγ; υπό τής; όφθαλ- μούς; μου φίλζον; είλικρινή; και ήφρακτον; ήτι; διατρέχεται; ει- σίτι; ή κατή; Υπό τόν τύπον; μάστιχα; μιας; των ήρωήθων; της; ή δασποιός; Δαυλδ; παρουσιάζει; την θυγατέρα; μου.

— Πώς; άνιπράξ; εί; θελακίκοι; ίασι; τού; της Ρεζίνας; και τού; Παραλί;...

— Είναι ζώντα πρόσωπα, με δίεκοφεν ό κ. Μορέλ; είναι; ή θυγάτηρ; μου και ή γαμβρός; μου.

— Έν τοιαύτη; περιπτώσει; δέχθητε; τά συγχαρητήριά; μου, άγαπητέ; κύριε; έφ; ού; έχετε; τοιαύτην; θυγατέρα.

— Ευχαριστώ; πλέον; δόξα;σθε; εις; ταύτων; νά; έννοήσθ;τε; πό- στον; πιστώ; ή Μαρία; Δαυλδ; περιγράφει; τούς; χαρακτήρας; και; τά; πράγματα; ταύτα; είς; άποτυπούνται; εις; τούς; όφθαλ- μούς; και; εις; την; πνευτικήν; της; καρδίαν.

(Έπειτα; συνέχεται).

Λαίλη; Σμιθ.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Ακάντης.

Τζ; δύο; μέρη; της; έρωτήσεως; άντιτίθενται; προς; άλλλλα. Έ- άν; παραδεχθώμεν; ότι; ό θουρακμός; είναι; αισθημα; άνάμικτον; εις; σεβασμού; και; ένθουσιασμού; ό; άισθανόμενος; αυτό; ήπειτα; ό;τι; συναισθάνεται; και; την; έξουτού; σμικρότητα; ένώπιον; τού; θουραζομένου; προσώπου; άρα; τό; αίθημα; τούτο; μετέχει; μάλ- λον; ταπεινοφροσύνης; ή; φιλοδοξίας.

Η; πομίνως; όλος; παράλογον; φαίνεται; τί; νά; συγγέμεν; τόν; θουρακμόν; δηλ; την; βίαν; τού; έρωτος; προς; την; φιλοδοξίαν; ήτι; είναι; αισθημα; πολυσύνθετον; καθότι; ένυποκαθάνει; έν; αύ- τή; μεγάλη; όσις; ύπελογισμού; και; ιδιοτελείας.

Πώς; είναι; λοιπόν; δυνατόν; ν; άποτελή; μέρος; τού; πρώτου; έ- ρωτος; όστι; είναι; ή; έκκόλαψις; πικρός; ό;τι; άγρόν; και; είλι- κρινή; ύπόφασι; έν; ήμίν;

Πρός; δέ; την; δεύτεραν; έρώτησιν; άν; ή; έρω; είναι; γενναίως; άπο- τέλεσμα; τού; θουρακμού; θα; ήδύναμεθα; ν; άπαντηθώμεν; τή; έρώ;.

Άναμφιβόλως; ό; θουρακμός; είναι; πάντοτε; σχ; ήδών; ό; πόρος; τού; πρώτου; έρωτος; τού; παιδαγωγού; τούτου; και; άγνού; άλλ; και; χιμαρικώ; ένθου; Πλήν; τί; άνακρίβειον; της; άκρίβειας; ου- δέποτε; έν; τη; πραγματικότητι; είναι; άκριβώς; τό; αύτό; προς; τό; έν; τη; φαντασί; ένδολα; ένωσι; μάστιχα; διαφέρει; αυτού; φαι- κιδως; Και; όμως; δέν; πρέπει; νά; καταδικάζωμεν; την; νάστατα; ίαν; αύτή; ήγνώσκων; έαυτήν; άντί; ν; ακολουθή; τά; όνειρά; της; ουδέποτε; θα; ήγάπη; Και; είναι; εύτυχής; άγαπήσθ; μη; ό; πρώ- τος; έρω; μεθ; όλας; τας; παροτρύνσεις; άπογοιούσας; μή; έν; καταλείπει; έν; τη; ψυχ; αίωμον; έρωμα; μη; δέν; είναι; παράφορος; τις; και; ένθουσιώδης; ψυχολογική; κρίσις; τής; όποίας; ή ήθεις; ά- νάμνησις; διατρέχεται; επί; μακρόν; χρόνον; και; πολλάκις; μέχρι; γή- ρατος; ό;τι; ουδέν; όνειραπολόν; τις; τά; πρώτά; του; όνειρα; τριπ; μω- στηριώδης; τριφ; έν; τη; ψυχ; και; μυδίαμα; εις; τά; χείλη;

Κατά; τού; γαλλικού;

Α. Γλαζια; Α. Ηραδοξώτου.

ΠΡΟΕΛΟΚΙΑ

(διήγημα; πρωτότυπον)

Η; άρα; ήτο; προσηρημένη; και; αί; όλίγι; ζών; τού; Πύργου; τού; Μονεπτι; ήδών; έπισυμφθ; έκαστος; εις; τό; δωμάτιόν; του; έγώ; μετά; τού; κυρίου; Χαμιωνά; αδέρ; μετήλικα; και; πατρίωτου; είχον; εν; παρεμίνη; μόσι; εις; την; κοινήν; αίθυσαν. Ό; κύριος; Χει- μω; ή; ήγετο; εις; Κωνσταντινουπόλιν; έγώ; δέ; εις; Γενίως; και; είχον; εν; συναντήσθ; είσι; εις; τόν; Πύργον; τού; Μονεπτι; όπως; και;

λείται μέχρι σήμερα ο εις ξηνοδοχίον μεταβληθείς άρχαιος φιοιδαλικός πύργος, όστις ύψουται μεταξύ των όρειων του μεγάλου και μικρού Σαλλέβου, επί της όρειας βράχου διαπορεύτου της πεδιάδος, της πόλεως και μέρους της λίμνης της Γενούσης. Η πέδιος είναι Έλβετική, ό βράχος Γαλλικός: άνερχεται τις αυτόν διά κλίμακος λαξευθείσης έντός της πέτρας και περιφρασσόμενης διά σιδηρών κιγκλίδων, όπου ή ανάγκη τό άπαιτεί: ή κλίμαξ είναι ύλοσθηρά από του Σαλλέβου γλίφουσαν αύτην άκαταπάστωσ, τά εκ της τηξως των χυίων ύδατα επί του Πύργου του Μονετιέ κυματίζει ή Γαλλική σημαία.

Ο Πύργος, όστις έχει τό ύνομα εκ του εις άπόστασιν εκατόν περίκου βηματων μεταξύ των δύο Σαλλέβων χωρίου Μονετιέ τό χωρίον τούτο έχει μίαν μόνην στενήν όδόν, ήτις άπαιτεί περιτέρω εις άτραπόν φέρουσαν εις τό επί της έκαιθεν του μικρού Σαλλέβου βράχως χωρίον Μορνι. Αι οικίαι του Μονετιέ, ουχι πλείότεραι των τριάκοντα, είναι μικραί και χθαμαλαί: τινές εκ αυτών είναι κινυχαί άχυροσκαπίες καλύβαι και άνήκουσι κατά τό πλείστον εις βοσκούς: διά τούτα σκαμώς βλέπει τις έκεί κατά την ήμίραν άνδρας ή όδες ως: επί τό πολύ είναι καθ' ολοκληρίαν έρμηκοί: μόνον από κεινού εις κεινον ή διάβαξιν χωλής τιος γαίης ριγής και όστιώδους ή εύρωστου και δροσιστής κήρας, της όποιος ή λευκή καλύτερα κυματίζει εις τον ψυχρόν άνεμόν των Άλπεων, φαιδρώνει τό πένθημον αύτης μονοτονίαν: άμφότεραι κρατούσι τι εις την χειρα, αύτη μικράν εκ άργίλλου λάγνον, έκείνη βακτηρίαν όζώδη ή γριετα μεταβαίνει εις την γειτονικήν καλύβην έπως φανερήσθ ή κόρη όπως άντίληξ εκ της μοναδικής του χωρίου βρύσιως: πρό έκαστη: θύρας, επί της όδου, ύψαύνται μεγάλα σωροί κάρου, επί των όποιων, τό άπόγευμα, φωνη ό άλίετωρ.

Είπονότι ή κ. Χειμωνιά άρχητο εκ Κωνσταντινουπόλεως έταξειδωε διότι έκασθεν, ως ό ίδιος έλεγεν, από όλας τάς άσθενείας των συνεπαθών πολύ δι άμφότερα ταύτα και ητύχησεν κα τφ έμπνεύσω την συμπάθειαν, ην ησθασμένη προς αυτόν. Άλλως: τε ήτη και μορφή άρ' εκυτής λίαν αγαπητή ήτο βραχύς και ισχυρός και έτρεπε μικρόν ροιόν πάγωνά. Έκ πρώτης όψως: έμάντεσι τις ότι εις τό ασθενικόν έκείνο σωμα δεν άπέμνε πλέον πολύ ζωή, μόνον δε οι όφθαλμοί έλαμπον μεγάλοι και φλογεροί: διά των μεγάλων διόπτρων του: διε ώριλει, ή φωνή του: βαθεία ώσει έρχομένη εκ των βυθών των νόσων άφινει: ύπέκκλιον τά στήθη του, άλλ' έντονος και γλυκύτα, διεκόπτετο συχνάκις εκ της αδυναμίας ησέπνυνετο εις ειρηνίδιον βήχα.

Μιλίς έκείνημεν μόνι, έσμαι μετά κόπου τό καθισμά του πλοσίον του ίδιού μου: εκήτητα νε τον βοηθώω άλλά με ήμπεδίτε διε νεύδατος: ειτα άνου άλλου προομίω μοι ειπιν.— Έχω από τινος πορετόν καθ' εκάστην από τριάκοντα και επίκεινα έτώ όλοι οι ιατροί, και οι περιηγητέρω, με κατεθίασκον: έν ζω άκίμη τό θαύμα όρεόεται εις τη άύστηρήν δικαίτην εις τη ύποίαν με υπέδωλαν: πάτω από γενικήν εκάντηλην όλων των όργάνων: είμαι φθισικός: άλλ' ή φθίσις μου άνεκόπη: έχω λευκοσπαθί: καρδικιόν νόσημα και επί πθην ό στόμαχος μου πάσχει: τό σωμα μου κατάρρει: εκ μικρομοού: άνήλω πρό πολυλό εις τον τάφον: από σιγμής: εις σιγμην ένω τρώγω ή γελώ ή έμιλώ ή περιπατώ ή κάθημαι ή κοιμώμαι δυνατόν να άπεθάνω: έν τωτώ μοι συμβή έρ' έσον μένω ιδώ, σε παρακαλώ να είδοποιήσιν την άδελφήν μου: θά τηλεγραφήσιν...

Προσείδωκα προς αυτόν μετ' εκλήξω: και όλαιου: πρόσπάρησεν να τον ένθρονώ, να τον περιηγήσιν άλλά με ήκουε μειδιών ως άνθρωπος: μη έχων άντίληπν περιηγορία: και βίβλιος περι όσων λέγει.— Έξ ίδια μοι είπον και οι ιατροί, μοι είπε: μη λήγουν όπωσ: αυ να μη ριθώμαι: άλλ' δε: φροσθη: τούκωντιον μάλιστα, ζω με τό ύμυρον του νύκτατος: πέρην του τάφου, από τριάκοντα έτών με άνεμένει μία ψυχή.

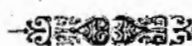
Ερωώπων διότι δεν ένδουν καλά: τί μοι ίλιγε: έκείνος δε μαντεύων την αιτίαν της σιωπής μου, — θά έννοήσιν μοι ειπιν: ότε ήμην νεός ως ου ήγάπησα και άντηγαπήθην: ειθε μάλιστα τούτο συνέβαινε: ότι όλα εκ της πληγής ταύτης άπέριουσαν. Άλλ' ίδου, διά να έννοήσιν, εκηκολούθητιν ήγαπήμαθα από δύο έτών: μετά τον γλυκύν άρραδώνε των ψυχών ό δικτύλιος μας ειχεν ένωση: διε παντός, ότε ήμίραν τινα αφνης και διά μίσε έκείνη κατέπασεν όπως μη ήγασθη πλέον ή φθίσις ήτο καλπαζουσα: την ήσοήλευον ό ίδιος: όλίγην ώσαν πρό του θανάτου της μοι ειπιν: άποθνήσκω έντό: όλίγου, φίλε μου: και μετ' όλίγον: μόνη άρειν σου, έπροσθίαι.

Χωρίς ν' άπορηθω, με τη σιωπή της άυτοθυσίης, ην ή αγαπή ήμνείε μόνη, έρρηθην επί του σώματος της και εκόλλησεν τά χείλη επί των χειλέων της: τά ήγγισα μόλις και συναίσθημα φρίκης με κατέλαβε: τά χείλη της ήσαν γλωσση ως ίξός και ψυχρά ως πάγος: άλλά και ύτω δεν ήθέλησα ν' άποστασθώ της θανάσιου έκείνης κατέπύξως: με ειχε καταλάβει: είδος: τι παραφροσύνη: και δέψη: να πώ την φάγουσιν έκείνη ψυχήν άγνωσ επί πότην ώρα: έρρηθην ούτω την άγνωσν της: μετ' όλίγην ησθάνθην: διε αι δυνάμεις μου με εγκατέλειπον και: έλιποθήμια: ότε συνήλθον έκείνη ήτο νεκρά και κατ' άψυχρος. Έκτοτι ησθάνθην κίωνω: είδα, περί τά χείλη, τον ίξόν των χειλέων της και δεν ήσπείσθην ποτέ πλέον κήν άνθρώπινον έν.

Ταύτην είπόν ήγήθη και άπεχώρησε: την ήκαύμιον διε τον είδον δι' όλης της χιέρης: ένόρησεν: ότι ειχεν εκθείαι πρό της έσπέρης με προσεκάλεσε: προς αυτόν διότι ήτο κλητήρας: άνήλθον εις τό δωμάτιόν του και τον είδον έτοιμοθάνατον: έμειδίασε: μοι έθλιψε την χειρα και μοι ειπε: — Άμα με ίδης νεκρόν μη λητημόνησι: να είδοποιήσιν την άδελφήν μου, όπως σε παρακάλεσεν χθές: έντός του χαρτοφυλακίου μου θά εύρησ μίαν επιστολήν και χίλιε φράγχα: την επιστολήν θά ήγγισήσιν εις την άδελφήν μου άν, όταν επιστρέψη: εις Κωνσταντινούπολην, θελήσιν: να των γωρήσιν: τά χίλια φράγχα, άφ ου εκ αυτών άφαιρέσιν τον λογαριασμόν του ξηνοδόχου και τά προς ταφήν μου, ήτις σε πα: ακαλώ να περιορήσιν: τον κοινόν λάκκον, τά μοιράζεις εις: τινος πτωχούς του Μονετιέ.

Άπεθάνε και τό μεσονύκτιον: την ήκαύμιον ό Ρώσος Ιερέυς, προσελήθει: επί τής: εκ Γενούσης, άνέγνωσεν επί του φερέτρου, προς τον νεοκαρή λάκκον, τά νεκρωσίμους εύχάς: συνώδευσαν την νεκράν έκτός των εις πύργον του Μονετιέ περιηγητών και τινες γυναίκες του χωρίου εκ περιέργειας: είδήσαν: αυτόν ξένον εις χωρον ξέην, εν μέτω των οίκων, παρά την είξην ένός βράχου του μικρού Σαλλέβου: διά των βραχάτων του βράχου τούτου εκρεύουσιν εκ άποκρύπων πηγών ύποθόκια νεκράτα, καταπίπτουσα στέγην: ως άλίετα διαγνή δάκρυα, δι' όν τρέφεται περί ή αρχη: καταπράττει: χλόη.

Άγγελος Σημηριώτης

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

Η Καλλιτεχνική Έκθεσις τῶν ἐν Ἀθήναις ὀμίλων τῶν Φιλοτέχνων.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. τεύχος)

Λίαν φυσικὸν εἶναι τὸ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 98 παρασταζόμενον πρόβλημα, ἐξαιτίας διατυπώσαι ἢ ἰσχυριστὴν παραχρῆ του καὶ ἡσποῦδῃ ἢ ἀναπτύσσει ὅπως ἐκνεύρη τὸν πνεύμα του. Εἶναι ἔργον τοῦ κ. Μ. Σιγάλα.

Τέχνην ἰσχυρὰ προδίδει ἡ λίαν ἐπιτυχὴς εἰκὼν ἡ παριστάουσα σύμπλεγμα ἰγθύων, φέρει δ' ἀριθμὸν 34 καὶ εἶναι ἔργον τοῦ κ. Βερνάνδου.

Ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 60 ἀρχαιοθεουργὸς τοῦ κ. Σ. Λαμπάκη καίτι ἀφορῶν ὡς πρὸς τὴν στάσιν καὶ διαγράψην τοῦ χαρακτῆρος, εἶναι λίαν ζωηρὸς τὸ χρῶμα, ἰδίως περὶ τὰ γυναικεία μέρη, τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας.

Πάντων τούτων ὅμως ὑπερβαίνει ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 1 Ἐριέττα τοῦ ἐν Μονάχῳ Ἑλληνο-καλλιτέχου Ἰακωβίδου. Ὅταν ἔπαι τὴν ἀπειρίαν, δεσμεύσθε, σὰς εἶνε δύσκολον νὰ τὴν χωμαθῆτε. Κοιμίζετε δι' ἔχεται ἐνώπιόν σας ζωσαν καλλονήν, ἡ τις διὰ τοῦ ἐπιχαρίτου προσώπου τῆς προπάντων τοῦ τότου φυσικῶ καὶ γλυκερῶ δὲν σὰς ἀρνεῖται νὰ φύγητε, διότι σὰς δεσμεύουν αἱ χάριτες του, νομίζετε δι' ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν θὰ σὰς ὀμιλήσῃ καὶ θέλετε νὰ περμένητε. Ἐγὼ τοῦλάχιστον θὰ το ἑκάμανα ἐάν δὲν διέτριχον τὸν κίνδυνον νὰ με κλειδούν μέσα.

Ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 135 εἰκὼν παριστᾷ γυναῖκα μεσήλικα. Ἐντόπωσαν ἀφίει ἡ ἐπιτυχία τῆς διαγράψης τοῦ προσώπου, μαρτυροῦντος δι' ἀρκεία περὶ γυναικῶς πτωχῆς καὶ κωμαίνουμένης μεταξὺ ἀλπίδος καὶ ἀπελπίσας. Εἶναι ἔργον τοῦ κ. Δούκα.

Ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 99 προσωπογραφία, παριστάει νεανίδα ἐκ πλαγίου καὶ γυνῆν τοὺς ὄμους, εἶνε μετὰ τέχνης διεσκευασμένη καὶ φυσικωτάτη καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας γραμμὰς τὰς σχηματιζομένας ὑπὸ τῶν μουσῶν καὶ ὀπῶν, ἡ δὲ φυσιογνωμία τοῦ προσώπου γλυκεία. Τὸ ἔργον τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν Μουσῆν, καίτι δὲν ἔχει τὴν χάριν τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 71 παιδίου, εἶνε ὅμως ἐν ἐκ τῶν ἀρίστων καλλιτεχνημάτων τῆς Ἐκθέσεως.

Ὅμοια ἀρκετὰ ζωγραφουμένη ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 72 εἰκὼν δὲνδρον βαλυσίου καὶ οἱ περὶ αὐτὸ ὄσμνοι. Εἶναι ἔργον τοῦ κ. Ν. Ὀθωνίου.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 69 ἔκθεμα εἶναι ἀνέγλυφον μεταλλεῖς τελειότητα. Εἶναι ἔργον πράγματι ἐξαιτίας τέχνης.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 68 ἔργον τῆς Μουσῆς, εἶναι τὸ ἀριστον στόλισμα τῆς πρὸς ἀκατολὰς αἰθούσης. Πρῶτον προσωπὸν νεανίδος κατὰ μέτωπον. Ἐν αὐτῇ ἑλὰ εἰσι θαυμάσια, ἡ τε κλαίς τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ γρηκνικώτατον κίνησμά της, ἴδια ὅμως, τὸ εἶδος ζωῆ προσώπου.

Ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 233 παριστᾷ ἰππία, τοῦ ὅποιου ὁ ἵππος συναντήσας ἐκλήθεισάν ὄβριδα ἀνιψοῦται εἰς τοὺς βπισθίους πόδας. Καὶ ὁ ἀναβάτης καὶ ὁ ἵππος εἰσι φυσικώτατοι. Διακρίνει δὲ τις παρὰ τὴν ἀταρξίαν, ἢν προσδίδει ἐπιτηδὸς ὁ καλλιτέχνης εἰς τὰ πρόσωπά των τὸν κατέχοντα αὐτὰ ρόδον. Εἶναι ἔργον τοῦ κ. Κυριακίδου.

Καλῆς ἐπίσης τέχνης εἶναι καὶ τὰ ὑπ' ἀριθμὸν 186 ἀνδρ-

μια τοῦ κ. Κ. Ἀργυροπούλου· οἱ διάφοροι χρωματισμοὶ εἶνε πολὺ φυσικαί.

Ἐν τῇ ἐκθέσει ἀπαντᾷ τις πληθὺν ἀγιογραφῶν, αἵτινες ὅμως ὡσαυ ἀπομιμήσεις, μένον ἐν ἀντιπαραστάσει δύναται νὰ κριθῶσι. Πρωτότοπος ἀγιογραφικὴ ὑπάρχει μία ἢ ὑπ' ἀριθμὸν 183, παριστάτω τὴν εἰς Αἴγυπτον φυγὴν τοῦ Ἰωσήφ μετὰ τῆς Παναγίας. Καίτι ἡ εἰκὼν δὲν εἶναι τελεία καθ' ὅλα, οὐχ ἤττον διαγράφεται ἐν αὐτῇ φυσικωτάτα ὁ ρόαξ εἰς τὸν ὅποιον πατίζει τὸν ὄνον ἡ Παναγία μετὰ τοῦ Σωτῆρος μετὰ φυσικῆς ἀφελείας κλίνοντος ὅπως ἰδῆ. Παρέκει ὁ Ἰωσήφ, ἐτοιμάζει πυρὴν διὰ τὸ φαγητόν. Ἡ εἰκὼν αὐτὴ εἶναι ἔργον Αἰάξος Σολωμοῦ.

Ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 1180 μικρὰ εἰκὼν παριστᾷ τὴν Χρυσίδα, εἶναι δὲ λίαν ἐπιτυχὴς καὶ λεπτῆς ἐργασίας. Ἡ Χρυσίς παριστᾷται γυνὴ ἐκτάκτου κάλλους καὶ νεημοσύνης, δικαιοῦσα τὰ παρ' Ὀμήρω περὶ αὐτῆς λεγόμενα ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, δετι, τὴν συλλαβεῖ πρὸς τὴν Κλυταιμνήστραν ἔργον τῆς Ἐλπίδος Γενναδίου.

Εἰς τὴν ἐκθεσιν ταύτην μία μόνη γυνὴ ἀντιπροσωπεύει εἰς καθῆρως γυνικεῖα ἔργα, ἡ Ἑλλὰς Σταυροραβδῆ, ἐκθέσασα εἰς ὅλα κεντήματα. Πλὴν τῆς βασιλόκειδος Ἀλεξάνδρας, ἡαῖς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ἐπιτυχῆς, διότι καὶ τὸ πρόσωπον φαίνεται παραμεμορρωμένον καὶ ἡ ἐσθῆς, λαμπρῆς τέχνης, εἶναι ὁ ἀποθανὼν Πρόεδρος τῆς Δημοκρατικῆς Φηλιξ Φώρ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τῶν διαδόχων καὶ τῶν κυριωτέρων μαχῶν του. Πάντα ταῦτα εἰσὶν ἐπιχειρηματιζόμενα μετὰ τέχνης λεπτιότητας ἰντελῶς ἀπατιόσης. Ἀπιστεύτου ὅμως λεπτότατος εἶναι τὰ Ὀλυμπικὰ γραμματόσημα, αἵτινα δὲν δύναται νὰ ἀναγνωρίσῃ τις ἐάν μὴ προδίδοντο ἐκ τῶν μὴ κρινοτικῶν περιθωρίων των, εἶναι ἀδύνατον εἶναι νὰ ὠσινεῦθῃ ἐπι-ὄφραματος. Ἐπιτήδης εἶναι δὲ ἀπὸ εἶναι νὰ διακρίνη τις δι' εἶναι κέντημα τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 225 ἐκατόβραχον. Ὅταν τις ἔχει ὑπ' ὄψιν ταυτὰ ἀριστουργήματα, φυσικῶ τῷ λόγῳ τὰ ἀποθαυμάζει καὶ σιγη εἶναι ὑπὸ τῆς τέχνης των ἡ τέχνη ὅμως αὐτῶν ἀριθῶς ἀποδεικνύει τὴν πινυρότητα τῶν κοινῶν ἔργοχειρῶν, αἵτινα καίτι εἶναι ἀπώλεια χρόνου καὶ φθιρὰ ἀδικος τοῦ τιμαρρετέρου ὄργανου, τῶν ἀφθαλμῶν, μετὰ μανίας ἐπιζητοῦνται, καὶ αὐτὸ βλέποντες αἰθούρας πέντων βραβύται, ἀπὸ ταυτὰ βανυτουρημάτα, τρυκῶς μαρτυροῦντα περὶ τῆς ἰλλείψεως καλαισθησίας παρὰ πλείστοις.

Ἐπειδὴ δὲ ὑποθίτω, αἱ ἀναγνώ ται τῆς εὐβοσπορίδος εἶναι περιήροιοι νὰ μάθωσι καὶ τὰς τιμὰς τῶν διαφόρων ἐκθεμάτων, χάριν των παραθέτω τινὰς τούτων. Ἡ Ἐριέττα τοῦ Ἰακωβίδου τὸ κάλλιστον ἔργον τῆς Ἐκθέσεως τιμᾶται μένον 1000 δραχμῶν. Τὰ δὲ τρία ἔργα τῆς Μουσῆς, ἐπίσης ἀριστουργήματα ἀντι 300 δρ. Οἱ ἰχθύς τοῦ κ. Βερνάνδου 350, ἡ γυνὴ τοῦ κ. Μαθιοπούλου δρ. 600, τὰ ἀνθρ τοῦ κ. Βερνάνδου 250, τὰ ὑπ' ἀριθμὸν 36 ἀνθρ δρ. 150, ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 62 κεφαλὴ 600 ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 89 2050, τὰ ὑπ' ἀριθμὸν 78 πρόβατον 200, ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 139, προσωπογραφία δρ. 150. Τὰ δὲ 5 ἔργα τῆς Ἑλλὰδος Σταυροραβδῆ δρ. 6900. Ἀντιστρόφως ἀναλόγως ὅμως πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν των τελειότητα, ὁ σιδεραουργὸς τιμᾶται 5000 δραχμῶν, ὁ δὲ μικρὸς διδάσκαλος, εἰκὼν ὑπ' ἀριθμὸν 17, δρ. 400.

Ταῦτα εἶναι τὰ ἔργα, αἵτινα εἶδον ἐκτεθειμένα, ἐκτοτε καὶ ἄλλα ἐστᾶθησαν καὶ στέλλονται καθήμενῶς, περὶ τούτων ὅμως ἄλλοτε.

Ἐλπιόμενα ὅμως νὰ κάμω λόγον περὶ τῆς γυναικῆς γυνικ-

κό, τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 2. Ἡ εἰκὼν αὕτη παριστᾷ γυναικῆ
νωγελοῦς ἐξηπλωμένην καὶ ὑπνώτουσαν· θαυμάσια εἶναι ἡ οὐ-
αικότης τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ χέριεν καὶ οὐνεσπόδιον μεσοεικῆ
της. Ἐπίσης ἀριεὶ ζωγραφεῖται ἡ δεξιὰ τῆς χεῖρος, ἡ λοιπὴ ὁ-
μῶς εἰκὼν εἶναι πολὺ ἀνεπιξέγγατος.

Ἐν Ἀθήναις.

Κλέων Κουτσαβλίκης.

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΡΜΗΣ"

Α'. Καλλιτεχνικὴ Ἑσπερίς

Τῆ 15ῃ Ἰανουαρίου 1900

Λαμπρότατα, καὶ ἐν μέσῳ πυκνῆς καὶ ἐκλεκτοτάτης ὁμη-
γύρεως διεξήχθη ἡ α'. καλλιτεχνικὴ Ἑσπερίς τοῦ μουσικοῦ
Συλλόγου Ἑρμοῦ, ἀποτελεσθεῖσαν ἐκ λαμπρῆς μουσικῆς ἀν-
θοδέσμης, ἐξ ἧς ἀναφέρομεν ἰδιαζόντως τὴν ἐξαισίαν ἐπὶ τοῦ
κλειδοκυμβάλου ἐκτέλεσιν τετραγῶν τοῦ Βεελθίβενι καὶ Liszt
ὑπὸ τῆς διακρῆπυς ἑλληνίδος μουσουργοῦ δι' Σοφίας Ἰωαννί-
δου καὶ τῆς λαμπρᾶς μονωδίσσης δι' Καρλόττας Μπέλις.
Ἐκτακτὸς ἐπίσης ἐπιτυχία ἐστῆσε πάντας μὲν τοὺς λοιποὺς
λαβόντας μέρος· ἐν τῇ ἑσπερίδι, ἰδίχ δὲ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ γρ-
ρου φρενοβ. λαβῶν ἐκ τοῦ Oallumella πρωτογωνιστῶντος τοῦ
κ. Χαρισιοπούλου. Ἐν γένει ὁ ἀγκτὸς οὗτος μουσικὸς ἡμῶν
Σύλλογος ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καταδικνύεται ἐπὶ μᾶλλον
ἄξιος τῆς ἐκτιμῆσεως καὶ στοργῆς τοῦ δημοσίου, ἥτις πεποι-
θημεν δεῖ οὐδέποτε θᾶ παύσῃ ἐπιδαφειλουμένη αὐτῶν.

Τὸ θεατρικὸν βελτίον ἀναβλήμεναι τὸ προσεχὲς φάσιν ἕνεκα πλη-
θώρας ὕλης.

ΕΠΙΦΥΛΑΙΣ

5

ΜΟΝΗ ΕΝ Τῶ ΚΟΣΜῶ ΗΘΙΧΟΓΑΤΟΙ ΚΙΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΙΣΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια)

Μετ' ὀλίγον ἐστῆσε τὴν κεφαλὴν παρὶ τῆς ἐν τῷ λίαν ἀποκομθηθῆ-
σαν κορμίσθῃ, ἔλασε μετὰ προσοχῆς πρὸς τὴν μικρὰν ξανθὴν κεφαλὴν καὶ
ἀπεθαύμαζε· τὰ δύο μικρὰ καὶ λευκὰ χεῖρά τῆς, αἱ ἐπόθη νὰ θάβῃ
ἐπὶ τῶν γαλιῶν αὐτῆς, ἐφάνετο δὲ ληρομνοῦσα καὶ ἐκυτῆν καὶ τὰ
πάντα ἐν τῷ Θεουασμῷ, ὅστις ἦτο πλήρης ἡδονῆς καὶ μητρικῆς σταρ-
γῆς. ἑκκλυθῆσα ἐκ βλάμματος τυμεριῦ καὶ τὰς ἐλαγίστας τῆς προ-
φιλτοῦ μικρᾶς κορμίσθῃ, καὶ ἐπιθροῦσα νὰ μακταῖσθῃ ὅπῃτα ἦσαν τὰ δ-
νερα τοῦ ἀγγέλου ἐκείνου.

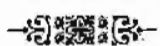
Ἐπὶ μικρὸν διετίλειτο κεκλιμένη ἐπὶ τῆς θυγατρὸς τῆς, σιωπηλῶς δι-
ερωτῶσα τοὺς μικροὺς αὐτῆς βορχίονα, τὸ ὄδινον στήμα, ὅπως ὀπνηί-
γετο, ὅσοι ἦσαν νὰ τῶσθῃ διεξῆναι εἰ, λέξας, μετ' ὁ ἐπανεκάθησε. Τῇ
στειρῇ ἐαίνῃ τὸ παιδίον ἐκένειεν ἡσέρα τοῦ βορχίονα, καὶ πρὸς τὴν
Μαργαρίταν ἐστῆσε τοῦ κωνίτου αὐτοῦ ὄφθαλμοῦ.

— Βλέπεις; μετ' ἀναρωτῆσαι, μετ' ἑλπίδῃ, ἀνερωτήσῃ ἡ Μαργαρίτα
κλίνοσα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ λίανου — Νοί, κοίτη μου, ἐννοῶ τὴν θελατικὴν
γλῶσσάν σου, ἐξηκολούτησεν ἐννοῶ, καὶ ἔξωσεν τὴν θέλωσαι νὰ εἰπωί
τὰ ὄφθαλμα σου, τὰ ὄφθαλμα μετ' ἀσπασθῆσαι, αἱ χεῖρες σου, τὰς ὄφθαλμα
προσπαθεῖ νὰ ὄφθαλμα, τὰ χεῖρά σου, τὰ ὄφθαλμα ἀντίφω, καὶ, μαντιῶ
τὸ μυστικὸν αὐτοῦ ἴδιωμα τῆς γλώσσης, τὰς σιωπηλὰς αὐτῆς θαπέαι,

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ὁ στρατηγὸς Σαρ Ρίβερς Βούλλερ. — ὁ ἄν-
θρωπος τῆς ἡλικίας ἀνὰ τὸν κόσμον, ὁ ἀγγλὸς στρατηγὸς τοῦ
Τακισθαλικοῦ πολέμου Σαρ Ρίβερς Βούλλερ, οὐδῶλος εἶναι συμ-
παθὴς εἰς τοὺς δημοσιογραφικοὺς κύκλους τῆς Ἀγγλίας παρὰ
τὴν μακράν καὶ εὐκλεῖν ἀπὸ ἐτῶν στρατηγικὴν δράσιν του. Κατὰ
τὴν κρίσιν αὐτῶν εἶναι κοσμοθρόνος, ὡς, βραχυλόγως, περὶ
οὐδεὶος ἄλλου μερῶν ἢ περὶ τοῦ ἐκμυθνετισμοῦ τῶν ἐ-
χθρῶν τῆς Ἀγγλίας δι' οἰουδήποτε μένου θεμετιῦ ἢ γῆ.
Ὁ μᾶλλον πολυκινῶντος ὑπὸ τῶν γυναικῶν
σύγχρονος μολιστοσογράφου εἶναι ἀναμφεβόλως ὁ Βαύλος Βούρ-
ζέ μετὰ τούτων τάσσεται ὁ Μάρκελλος Πρεβῶ, ὁ Λοτὶ, ὁ Παύ-
λος Ἀδάμ καὶ οἱ δύο Ρονό.

Αἱ συμφύριλοι τοῦ 1700. — Ἡ συμφύριλοι (coquet-
te) γυνὴ πρὸ 200 ἀρῶσθῃ· ἐτῶν ἐδῶπῃνα περὶ τὸ θελατικὸν
αὐτῆς, ἀτομον χρώματα καὶ χρῆσιν μυρισπλάσιν ἢ σήμερον.
Κατὰ τὴν ὀπνηίκατῃ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸ εὐτελέστερον κομ-
μωτήριον περιεῖχε περὶ τὰ 200 κομμωτικὰ κατ' ἐλάχιμον ὄφθ.
Οὕτω· εὐρίσκοντο ἐπ' αὐτοῦ 4 ἰ κλλυνοπιὰ βίκατῃ, 19 ἄλλοι
κλυῖχ τοκῦτα, 15 ἀρώματα, 5 ἀτακλυνοπιὰ τοῦ δέματῆς, 34
ἀλοισαί, 11 ἄλαια, 5 ὄξια (vinaigres), 6 φουρμάκατῃ, 16 σά-
πωνες, 23 ὄρζοκῶναι, 13 φημιθῆκα ἰουθῆ, 20 ζῶν ἢ χειροκτιῶν
15 ρακίῦ χῆρον τεχνιστῶν ἑλλοκῶν ἐκβελούδου, σπρῆκοί καὶ τα-
ρῆ, κλειτῆται ὀδοντοσηματικὰ κῶναι, 8 κῶβῶτικ ἀρωματῶν
γλκκῶτῶματῃ 113 καὶ 10 εἰδῶ φουρμάκῶν ἀρωματικῶν τῆς
ἀκαπνοῆς. Δὲν εἶναι ἀλθῆς, κῶναι, ὅτι, δυστυχῶς ἢ εὐτυχῶς, τὸ
κομμωτήριον καὶ τῆς κομμωτῆρας γυναικῆς τοῦ 1900 οὐδὲ νὰ
συγκριθῆ δύναται πρὸς τὰ τῶν φιλορέσκων τοῦ 1700;

τὰς περιπέσεις τὰς γὰρ, αἱ αὐτῶν ὄλων δὲν θῆλῃνα εἰπερ ὅτι εἶμαι
ἢ μήτηρ σου, ὅτι μετ' ἀρχῆς; καὶ ὅτι εἶσαι εὐτυχῆς πλησίον μου;
Καὶ λαβῶσα τὸ παιδίον ἐν τῇ ἀγκαλίῃ τῆς ἔθλιβεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς
καρδίας τῆς, ἠσπάζετο αὐτὸ ἐπὶ τῆς κόρης, ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐπὶ τῶν
παιρῶν.
— Ὅσον θὲ γίνῃ ὄρατῃ ἰ εἶπῃν ἀποθουμένη πρὸς τὴν Κλοτίλδην,
ἰδὲ, μετ' ὀπνηίκατῃ, μετ' ἀναρωτῆσαι· αὐτῆς τῷ εἰπῃν ὅτι εἶμαι ἢ μήτηρ
σου, καὶ ἔμεναι τὴν ἐνοσεῖ ἡρῆ.
Καὶ ἡ Μαργαρίτα μετ' ἀσπασθῆσαι ἐκ γὰρ, ἡμῶν, ἐκένειεν ἐλα-
φρῶς ἐπὶ τῶν γυνῶν τὸ θυγάτριον. Αἰφνης τὸ βλάμμα αὐτῆς ἠθιθῶν
προσελάθειν ἔκτραπῃ, τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐράνη ὡς ὅτι νῆρου; ἐπισκα-
ποῖεν, τὸ σπῆθος αὐτῆς ὀπνηίκατῃ, καὶ δάκρυ ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς ἐρ-
μοῦ.
— Ἦ ἔχεις λυπόνη; ἠρώτησεν ἡ Κλοτίλδη, ἦτις, παρὰ τὰ εἶχοντα
εἶναι αὐτῆς, διερωτῶσα τὸ δάκρυ τὸ ὄπῃν ἢ νεκρὸν μήτηρ ἦτις ν' ἀπο-
κρῆθη.
— Διὰ τὸ πατῆς τῆς; δὲν εὐρίσκαται πλησίον αὐτῆς, πλησίον μου; ἰ-
φθῆσεν, δεσπῆ μετ' ἀσπασθῆσαι;
Ἐκένειεν αὐτῆς πρὸς τὴν μικρὰν.
— Ἀδελφῆ μου, μετ' ἔλα ταῦτα, παρὶ μου, εἰπὶ σπῆθῶσθῃ, ἐν δὲν
σὲ ἀγατῆ, ἐν δὲ σὲ ἀγατῆ ἢ ἀγατῆ ἢ ἀγατῆ, ἐπὶ ὁ πατῆρ σου δὲν
ἀπῆναι εἰς τὰς μικρὰς σου χεῖρας, καὶ ὅτι εἶται τὸ προσκαλοῦσαι νὰ πλησι-
σῇ τὸ χεῖρά σου εἰς τὸ μετώπον, ἐγὼ εἶπα φιλόκατα ἢ καὶ ἡσπασθῆσαι
μὲν πρὸς τὴν σπῆθῶσθῃ σου, εἶπα τρεπερῶν, λόγῃν ὅτι αὐτῆ θελατικῶν ἢ κῶβῶ
σου μετ' ὀπνηίκατῃ ἀγατῆ μου, ὅτι σὲ ἀπῆθῆσθῃ ὅτι τὴν ἀδελφῆν σου,
ὅτι νῆου δὲς γυνὴ δὲ καὶ τὸ εἶπα καὶ ὅτι θε κατῆσθῃ μῆτρῶν δὲ καὶ σὲ
λέγω.
Ἦ μικρὰ εἶπα ἀλθῆ τὰς βλεφαρῶσθῃ. ἐν δὲ ἡ εὐτυχῆ κεφαλὴ αὐτῆς ἐ-
κκλυῖσθῃ ἐστῆσθῃ ἐπὶ τοῦ τῆσθῃ; τὸς μικροῦ.
Ἦ Μαργαρίτα ἠρῆθη μετ' ὀπνηίκατῃ καὶ ἐστῆσθῃ τὸ τῆσθῃ
ἐν τῷ λίανου.

ΧΑΡΑ--ΛΥΠΗ

'Αληθινά μ'ας φέρνει γέλοιο ή χαρά
καί δάκρυα ή λύπη έτοιμα
Μά είναι στόν κόσμο και χαρές καρμιά φοριά,
πού τοίς άνθρωπος κάνουνε να κλαίνε.
—Εύτυχισμένους όποιος κλαίει από χαρά!—

Είδα και άλλον από λύπη να γελά,
λύπη που την καρδιά του είχε ραίσει—
γέλοιο θανάτου κούο, δίχως να μιλά
του νού του ή λαμπιάδα είχε ούσει.
—Δυστυχισμένους από λύπη όποιος γελά!—

Στέφος Μαγάθης.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Τρομεροί συζυγοί.

Πολυκαθής σύζυγος πρὸ τοῦ 'Εστρουμαίου κατὰ τὴν ἐθνομίαν τῶν Παθῶν — «Χριστέ μου—δὲν σ' ἐπ'άνδρουν παρὰ σ' ἰσταύρωσκν!!!

'Αναγνώσκων τις ὅτι ἐναγέροσ τὸ πλοῦτον ἐπὶ τοῦ οὐραίου καὶ ἡ οὐ-
ζυγός του ἐκαξέβαινε, ἀναλύεται εἰς δάκρυα καὶ ἀπεκρίσιν.
'Ο παρακαθήμενος φίλος του προσπαθεῖ νὰ τον ἡσυχάσῃ. 'Εκεῖνος:
-- Πῶς νὰ ἡσυχάσω, ἀδελφέ, ἀπρὸ ἐδῶ λέγει ὅτι τὸ πλοῦτον, ὅπου ἦτο
ἡ γυναῖκά μου ἀπωλόθη αὐτανότρον ὄχι. ἐπύγησαν ὅλοι οἱ ἄνδρες, πού
ἦσαν μέσα, ὄχι ὅμως καὶ αἱ γυναῖκες; !!!
!!!!

Μεθ' ὃ μετῴθη ἐν σπουδῇ παρὰ τῶν συζύγων αὐτῶν.
— Φίλε μου, εἶπε, λαμβάνουσα τὴν χεῖρά του, ἡ 'Αλίχη κατεκλίθη
καὶ δὲν ὄθη θρασύνην ἢ ἀπεκρίσιν, ἔργασαι νὰ τὴν ἀσπασθῇ;
— Ναι, Μαργαρίτα, ἀπεκρίνατο ὁ Ραφαήλ ἐν φρεσὶ βασιμῶν, καὶ ἀμέσως.
Ὅχι ἤτιον παρῆλθεν ἐν τῇ θέσει του ἀκίνητος.
'Η νεαρά γυνὴ παρετήρει αὐτὸν ἀνησυχῶς.
— Ραφαήλ! ἰψήθουσαν ἠλλοιωμένη τῇ φωνῇ.
Βεβούθισμένος εἰς σκέψεις οὕτε ἰσραφῆν ἐρρίνιστο ὅτι δὲν ἦλκασε.
— Ραφαήλ! ἐκάνελαθεν.
'Εκεῖνος ἐπέτηρε σιγῆν.
'Η Μαργαρίτα ἐπέθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ πατρὸς τῆς θυ-
γατρὸς αὐτῆς.
— Πάντοτε σκεπτικὸς! ἐξηκολούθησαν ἐν τόνῳ μιμητῶν.
'Επειδὴ δ' ἐκεῖνος δὲν ἀπήντα, περιέβαλεν ἡ Μαργαρίτα μετ' ἀγάπῃ
καὶ θλίψεως ἐν ταύτῳ, τὸν πρῶτον τῶν δια τῶν βραχυδίων αὐτῆς.
'Ανεσκήρτησε ὁ Ραφαήλ καὶ ἐρίνη ἐκπλαγείσθαι ὡς ἐγείρας τὴν κα-
θαλὴν συνήθειάν του; θλίψεν καὶ ἰακρίαν ἐκδηλοῦντας ὀφθαλμοῦ; τῆς συ-
ζύγου αὐτοῦ.
— Τί ἔχεις λυπὸν ἀπὸ τῆς χθὲς; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρίτα.
— Ἐγώ; τίποτε, τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ Ραφαήλ, ὡς ἀρτυνίζομενος, δὲν
'ἔχω τίποτε.
Βηματῶσα ἐπ' ὀλίγον ἐν τῷ δωματίῳ, ἐρίνη ὅτι ἀνεμενίσκατο, λα-
βὼν δὲ τὴν χεῖρα τῆς Μαργαρίτας.
— Δὲν μοι εἶπες ὅτι ἡ κόρη μας ἀπεκρίθη; ὑπάγωμεν νὰ τὴν ἴδω-
μεν, ἰακῆ...
Καὶ ἠθέλησε νὰ σιγῇ αὐτῆς. 'Αλλ' ἐκεῖνη παρετήρει τὸν συζυγὸν
αὐτῆς κατὰ πρόσωπον.
— 'Οχι εἶπε, χθὲς δὲν ἦσο ὁ ἴδιος, χθὲς ἦτο τεθλιμμένος, προχθὲς ἐπί-
σης, ἀλλὰ σήμερον εἶσαι διασκεπτικός, δὲν εἶχες προσηλωμένον τὸ βλέμμα,
αἱ καρφαὶ σου δὲν ἔχον τὴν νεκρικὴν αὐτὴν ὠχρότητα, ἡ φωνὴ σου
δὲν ἦτο τὸσον ἠλλοιωμένη... ὡ! εἶπέ μοι τί ἔχεις, μάλιστα προσπαθεῖς
νὰ μοι τὸ ἀποκρύψῃς... ἡ σύζυγος εὐκόλως δὲν ἀπατάται, Ραφαήλ.
— Πάντοτε καλῆ, πάντοτε ἀγαθῆ, εἶπεν ἐκεῖνος.
Καὶ συγκεκλιμένους ἰδιώπους τὴν κόμην τῆς Μαργαρίτας. — Πάντοτε
ἐνήσυχος διὰ τὴν ελαχίστην μεταβολὴν... καλὸν εἶναι ν' ἀγαπᾷ τις
κατ' αὐτὴν τὸν τρόπον, ἀλλὰ καλὸν νὰ φανταζῆται ἀνώμαλα.

ΟΙΚΙΑΚΑ

Μαγειρικὴ συνταγὴ.

Σάνδβιτς (sandvichs)

'Ανοίξατε ὀλίγα κικυὰ σαρόλας, ἀποπλύνετε τας με κρύον νερόν ἀπὸ
τὸ ἐλαιὸν των, ἀραρίσατε τὸ δέμα καὶ τὰ κόκκαλά των ἐπιαλιγίσατε
ἀνά 1 μὴν βροσμένον παλὺ πυκτὸν εἰς τίσσας σαρόλας, προσθέσατε
καὶ ὀλίγον μαύρον γαλάκτι (ἐν θέλει) εἰς καὶ ὀλίγον μαύρον ἔλαιον, κρῖνατε
ἔλαια, καὶ πιπερί, ἀναμείξατε καὶ κατεργασθῆτε καλὰ τὴν μάζαν αὐτῆ.
στράψατε λεκάνην κατὰλλήλην μὲ φέτας ἄστου χαρτί, κῦτῶσα, ἐπιθ-
σατε εἰς ἐκείτην αἰεῖω, πύσθητ᾽ ἄστου τῆς μάζης, καὶ σκεπασάτε τας
μὲ ἔλαιον φέτας ἄστου ἀπυρροπομένης, πύσαστέ τας καλῶς, ἔπειτα δὲ
κῦβατε τὰ σάνδβιτς εἰς δάκτυλα ἢ ἔλλα σήματα.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γ. Δ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

ἐν Γαλατῇ, Κουρσοῦμ-Χάν ἀριθ. 3.

Τὸ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εὐδοκίμως λειτουργοῦν Τυ-
πογραφεῖον τοῦτο, ἐν τῷ ὀπιῳ καὶ ἡ «Βοσπορίς»
ἐκτύπουται, πλουτισθὲν ἐσχάτως διὰ πολλῶν νέων τυ-
πογραφικῶν στοιχείων καὶ τυχόν πολλῶν βελτιώσεων
ἀναληθῶναι πᾶσαν τυπογραφικὴν ἐργασίαν οὐρανδῆ-
ποτε, μετὰ φιλοκαλίσεως καὶ ἀνωτέρας παντὸς συνα-
γωνισμοῦ εὐθηνίας, ἐφ' ᾧ καὶ συνιστῶμεν οὐτὸ εἶς
τὸ ὁμογενὲς δημόσιον.

ΤΥΠΟΙΣ Γ. Δ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ, ΓΑΛΑΤΑ ΚΟΥΡΣΟΥΜ-ΧΑΝ ΑΡ. 3

Καὶ ἐπέτηρε τὰ ψυχρὰ χεῖλην του ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς.
— Καὶ σὺ πῶς ἔχεις σήμερον... ἐξηκολούθησε, προσπαθῶν ἐπι-
λέξῃ τὸ θέμα τῆς συνδιαλέξεως.
'Η Μαργαρίτα παρετήρει αὐτὸν ἐταστικῶς, θέλωσα ν' ἀναγνώσῃ ἐν
τοῖς ὀρθοκῶσι, καὶ ἐν τῷ βίβῃ τῆς καρδίας του.
— Σὺ κατέχει θλίψις καὶ μεγάλη ἀπελπισία, Ραφαήλ, δίσκοφεν αὐ-
τόν, ναί, τὸ βλέπω...
— Ἀπατάται, θελκτικῆ μου προηγήτις, εἶπεν ἐκεῖνος, προσπαθῶν νὰ
μειδίση.
'Η Μαργαρίτα συνέπειλεν ἐπιχερίτως τὰ βόδνα αὐτῆς χεῖλην, συν-
έπιυεν ἐρωτικῶς τὰ ὀπερῶν των ὀρθοκῶν τῆς θελκτικῆς τῆς, καὶ διὰ
φωνῆς σιγηλῆς καὶ γλυκείας, ἦν ὃ ἔρωσ καὶ ἡ ἀνησυχία καθίστατο τρέ-
μυσαν.
— Ἐν ἔχῃς θλίψιν, εἶπε, θὰ ἦτο κακόν, φίλε μου, νὰ θέλῃς νὰ μὲ
συμμερισθῶ αὐτῆν, δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα. τὸ εἰσεύρεις;
— Ἀλλὰ σοὶ τὸ ἐπανελαυθάνω, τίποτε δὲν ἔχω.
— Ἀληθῶς; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα μειδίασα τρυφερῶς.
— Μήπως δὲν μειδῶ ὡς καὶ πρότερον; — καὶ ἐπερῶτο νὰ μειδίση.
— Δὲν εἶμαι εὐθῆμος, ἀπρὸ εὐρίσκαμαί πλησίον τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀ-
γάπης μου;
Καὶ ἠσπάσθη αὐτῆς αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον.
— Πόσον γλυκίτις αἱ λόγοι σου, φίλε μου! ἤμην τόσον κεραυτός, τό-
σον ἀνήσυχος, πόσον ἔχω ἀνάγκην ἐνδοκροτικῶν λόγων!
— Καὶ ἐγὼ μάλιστα σὲ ἠρώτησα ἐὰν εἶσαι καλλίτερον σκεπτικόν, τέλος
γεωρῆτις πόσον ἡ ὑγεία σου μοι εἶναι πολύτιμος, ἀπὸ τινος δέ...
'Εκείνη περιεπέχθη τὴν κεφαλὴν του καὶ κλίευστα ἐπ' αὐτοῦ.
— Βλέπουσά σε εὐδαίμονα ἀνεγεννώμα, εἶπε, σὺ δὲ εἶσαι ὁ πηδελι-
οῦχος τοῦ βίου μου ἀναλόγως τῶν διηθῶσεών σου, ἡ ζωὴ μου πληροῦται
χαρῆς ἡ σκεῖζεται ὑπὸ θλίψεως, εἶμαι ἡ ἡγῶ σου, ἡ σκεῖ σου, ἡ ἀναυ-
γηιά σου, δι' ἐμαυτῆς οὐδὲν εἶμαι, δι' ἐσοῦ ὑπέρχων, διὰ σὺ ἀισθάνομαι ὅτι ζω!
Οἱ λόγοι οὗτοι οὕτως ἠδύως ἀντήχησαν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ραφαήλ,
ὥστε, πρὸς σιγῆν, ἐλησμώνησε τὸ δεινὸν τῆς θέσεως του. Ἡ φωνὴ
ἐκεῖνη τῆς σιγῆνος τὸν εἶχε μαγεύσει.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΤΗ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΛΟΓΙΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

Ίδιοκτήτης και Διευθύντρια
ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Εκδότης και Διχειριστής
ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΗΛΤΖΑΝΙΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

- Έν τῇ πρωτιουσίῃ γρ. 50
- ταῖς ἐπαρχίαις » 60
- τῇ ξένῃ φράγ. χρ 15

Γίνονται δεκτοὶ καὶ ἐξέμνηνοι
συνδρομαὶ κατ' ἀνζλογίαν.

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνεται
ἐπὶ ἐντύπω ἀποδείξει φερούσῃ
τὴν ΣΦΡΑΓΙΔΑ τοῦ φύλλου
καὶ τὴν ὑπογραφήν
τοῦ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γ Α Λ Α Τ Α,
Κουρδούμ-Χάν
ἀριθ. 3

Τὸ φύλλον τιμᾶται
παράδωκον 50

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

Πᾶσα αἰτήσις ὁσὸν ἂν ἀπευθύνεται
πρὸς τὴν ΔΙΕΚΥΘΥΝΣΙΝ.

Πᾶν πῶδες δημοσίευσιν ἀπο-
σταλλόμενον ἐν ἐπιστρέφεται.

Πᾶν ἀνυπόγραφον δημοσίευσμα
ἀνήκει τῇ Διευθυνσίῃ.

Γίνονται δεκτοὶ πρὸς καταχώ-
ρειν εἰς ὁποῦν θέσεις κα τα-
στημάτων ἐπὶ ἰδίαις συμ-
φωνίαις.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

• Ἡ προσαγωγή τῶν παιδῶν εἰς τὸν ναόν.— Ἡ μουσικὴ τῶν ἡπειρωτικῶν φοιτητῶν (ὕπὸ Γ. ΧΑΡΙΣΙΑΔΟΥ ἰσορροφ).— Αἱ γυναῖκες ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ ὑπὸ ΑΓΓΑΨΑΣ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.— Σαρκῶ Ἀσονταιδες.— Ἐλεγεῖον εἰς Ἡ. Π. (ὕπὸ ΚΑΘΑΝΑΝΑ ΔΟΥΜΕΝΕΓΚΗ).— Τί ἀπέγειναν; διήγημα (ὕπὸ ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΗΜΗΡΙΩΤΟΥ).— Παρθένος μῆτηρ, διήγημα ὑπὸ ΛΑΒΕΛΗΣ ΣΜΙΘ).— Ἄν ἐν Ἀθήναις Ἰουναικεῖα Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς.— Ἀστερόκοιτες (ὕπὸ ΚΑΡΓΑΤΙΩΣ).— Χορός τῶν τιθινῶτων (ὕπὸ Γ. ΣΥΡΡΗ).— Ἑλλενικὸν θιατρον.— Ἀνὰ τὸν κόσμον.— Κυτράπελα.— Ὑψιστά. μαχηρικῆ συνταγή.— ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ: Διδασκαλίαι βαπτικῆς, ἐκ τοῦ γερμανικῶν (ἐπὸ Γ. ΚΑΡΑΤΖΙ).— Μυθιστορία: Μᾶνη ἐν τῷ κόσμῳ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

καὶ καλλιερίας τῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, ἥτις καλεῖται παιδαγωγική Δι' αὐτὴν πᾶν διδασκαλ. πᾶσα ἰδέα, πᾶσα ἠλικὴ βλάβη δέον νὰ σπειρηται ἐν ᾧ χρόνῳ δεῖ, ἀπαρραλλέκτως ὡς ἕκαστον τῶν φυτῶν δέον νὰ σπειρηται ἐν τῷ ὁρισμένῳ ὑπὸ τῆς γεωργίας χρόνῳ κατὰ τὴν ἀμετάστρεπτον τῆς φύσεως θέλησιν, πᾶσα δὲ ἀκίρως σπορὰ ἀποτυγχάνει, εὐχὴ διότι ὁ φυτευόμενος σπόρος ἤτο κακὸς καὶ ἐκστὸν, ἢ ἡ δεχόμενη γῆ ἀνεπίδεκτος κερπύριας, ἀλλὰ διότι ἡ στιγμή τῆς σπορᾶς ὑπερξεν ἀναρμοδία πρὸς φυτικὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ ἐν τοῖς κύλοις τῆς.

Οὕτως ἡ συνήχης εἰς τὸν ναὸν φῶτισις, ἀριστία ἄλλως τε ὅπως ἐπιφέρει τὸν μουσικισμὸν τῆς θρησκευτικῆς συνείας καὶ περισυλλογῆς εἰς τὸν ἐνὶ νήλικα ἄνθρωπον, ἀστυχεῖ παντελῶς τούτου εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, καὶ ὅτι τὰ ἐν τῷ ναῷ τελούμενα ἀποτελοῦσι θέαμα πικρῶ ἀνώτερον τῆς ἀντιλήψεως αὐτῆς, ἐπομένως δὲ ἀτερπὲς δι' αὐτὴν καὶ ξένον.

Καὶ ἰδοὺ τὸ πρῶτον δῆλημα: ἐὰν μὲν νήστεις προσογάγη τὴν παιδίαν ὁ παιδαγωγὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καταδικάζων αὐτοὺς εἰς μακρόωρον ἔντασιν τῶν δυνάμεων ὑπὸ πείνων καὶ ψύχους, διαπράττει παιδαγωγικὸν ἁμάρτημα πρὸς τὴν ὑγεινήν· ἀνδὲ παραγγεῖλη εἰς αὐτοὺς νὰ φάγωσι πρότερον, ἀντιφάσκει πρὸς ἑαυτὸν παραβαίνων τὸ ἦμισυ τοῦ θρησκευτικοῦ θεσμοῦ καὶ ἐπομένως ἁμαρτάνει παιδαγωγικῶς καὶ πάλιν.

Ἄφ' ἐτέρου ὁ παῖς ἢ ἡ κόρη τοῦ λαοῦ, ἥτις κατ' ἀρχὰς προσέρχεται μετὰ τῶν ἀρίστων προθέσεων ὅπως ὅταν οἶόν τε εὐτάκτως καὶ ὑπομόνω παραστῆ εἰς τὴν Λειτουργίαν, ἥτις ἀποτελεῖ ἀληθὲς δι' αὐτὴν αἶνιγμα, ἄρχεται μετὰ τινὰς στιγμὰς δυσανασχετοῦσα ἐνδομύχως. Ἡ φυτικὴ ζωκρότης τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ὁργανισμοῦ, ἥτις εὐτύχημα ἀν εὐρίσκειται εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ παιδὸς καὶ ἦν σχολαστικοί τινες καὶ ὄλως ἀγευστοὶ παιδαγωγικῆς γραμμικοδιδασκαλίας, ἐτυχῆ λείψανα τῶν κάτω χρόνων, ὀνομάζουσιν ἀταξίαν, κατὰ φυσικὸν ψυχολογικὸν νόμον κατεξάνισαται ἐν αὐτῷ κατὰ τῆς ἐπιβεβλημένης αὐτῷ μαρμαρίνης ἀκινήσεως καὶ σιγῆς. Οἱ δὲ ὄγληροὶ δι' αὐτὸν ἦσαν τῶν ψαλμοφιδῶν, ὧν οὐδὲ λέξιν ἴννοσι, πόρρω ἀπέχουσιν, ὡς ἴννοισται, τοῦ νὰ με-

ταρσιώσωσιν αὐτὸν εἰς τὰ αἰθήρια τῆς ἀληθοῦς προσηυχῆς ὕψη. Ἀρχόνται τότε ἐν τῷ ναῷ καὶ δυσκράτητῳ ὁμίλῳ οἱ ὑπέκωρα ψαθυρισμοί, τὰ μειδνιμματα, οἱ γέλωτες καὶ αἱ λαθραῖαι ἀποκιρτήσεις, αἵτινες πᾶν ἄλλο ἢ προσηυχὴν καθιστῶσιν τὴν ἐν τῷ ναῷ διακωνήν αὐτοῦ. Ἄλλ' ἡ βίασνος τῆς πείνης, ὁμοῦ μετὰ τοῦ καμάτου, καὶ τῆς ἀνικῆς ἐξκντλοῦσα βαθμίδον τοῦ ἀγρῶς ἐκείνου ὀργανισμοῦ, κατλήγει εἴτα, καὶ ἰδοὺ ὅταν ἀντηλήτη τὸ βραδὺ τοῦ χειρῶν αὐτοῦ εἰς στάσιον ἐπιπέσεως, καθ' ὃ, μετὰ τὰ ἀλλεπάλλα χασημματα, ἀποχυνούονται καὶ νεκρούονται ὀρθόκωμοι καὶ πνεύματα πανταχοῦ ἀλλοῦ ἢ εἰς τοὺς ὕμνους καὶ Λειτουργίας προσηλούμενα· πικρὰς δὲ θὰ ἴδῃται μικρὰς κερχίας ἀποκλιεῦσας ἐπὶ τοῦ ὤμου εἰς ἀεούσιον ὕπνον, ὅστις δύναται μὲν πάντοτε ν' ἀποκλιθῆ σφάλμα ἀλλὰ σφάλμα . . . οὐχὶ βεβαίως τῷ ὑπνωττόντιν, μικρῶν ! . .

Ἀφίνομεν ἤδη εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἀναγνώστου ἀν ἀγάπην ἢ μίσος πρὸς τὸν Οἶκον τοῦ Θεοῦ, ἀν σεβασμῶ ἢ καταφρόνησιν πρὸς τὴν προσηυχὴν δύναται νὰ δημιοεργήσῃ ἐν τῇ κκ.διὰ τοῦ παιδὸς ἢ πρώτους καὶ καταναγκαστικὴν προσηυχὴν αὐτοῦ εἰς θέαμα καὶ αἰουσμα πολὺ ὑψηλότερον τῆς ἀντιλήψεως αὐτοῦ, ἐνῶ γνωστὸν ὅτι τὸ τοιοῦτο ἢ πεδωγωγικὴ ψέγει ἀπ' εὐθείας. Συνεπείχ τούτων ὁ παῖς καὶ ἰδοὺ ἢ κήρη ἀπαρτεῖται τὸν ναόν, μετὰ χερσῶν δὲ ἀπελευθεροῦται αὐτοῦ ἀπελευθερωμένη τῆς εἰς τὴν σχολὴν φιλτήσεως καὶ δὲν ἐπανέρχεται εἰς αὐτὸν εἰμὴ μόνον ὅταν, ἀφ' ἑλτελθῆ εἰς τὴν τάξιν τῶν δεσποινίδων, τῇ ἐπιτρέπηται πλέον νὰ φλυαρῇ ἐν αὐτῷ μετὰ τῶν ὀμηλικῶν τῆς καὶ νὰ ἐπιδαικνύη τὸν πῖλον, ὃν τότε δὲν ἔφερε, καὶ τὴν φιλάρεσκον περιβολήν τῆς. Ἦν ἔξιν τοῦ ἀ.λεθῶς προσεύχασθαι ἢ κορασίς ἀπώλεσε μικρὰ ἔτι, ἀκκιβῶς ὅταν καταναγκαστικῶς προπέγεται εἰς τὸν ναόν.

Μάρτυρα τῶν λεγμένων ἡμῶν, ἀτινά εἰσι προῶντα μακρὰς παρατηρήσεις· φέρμεν τὸν διάσημον καὶ δημοτικώτατον ἐν Γερμανίᾳ παιδαγωγὸν Karl Oppel, ὅστις ἀστυχεῖ ψίγει ὡς ἀντιπαιδαγωγικὴν καὶ αὐτόχρημα ἀντιθρησκευτικὴν διὰ τοὺς ἀνωθι λόγους τὴν πρῶτον εἰς τὸν ναὸν φοίτησιν τῶν παιδῶν. Μις αὐτοῦ δὲ συμφώνει πᾶς ἐπιστήμων παιδαγωγόν.

(τὰ τέλας εἰς τὸ ἐπιόρ)

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΑΙΣΜΑΤΩΝ

B'.

Οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι λίαν ἐνωρῆς ἐκαλλιέργησαν τὴν μουσικὴν θεωροῦντες αὐτὴν οὐ μόνον ὡς τὴν εὐγενεστέραν τῶν διασκεδάσεων, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀριστον ἐκπολιτιστικὸν μέσον καὶ ἀποτραπτικὸν ἀπὸ τῶν κακῶν.

Τότων δ' ἐξετίμων καὶ ἐνθέρμως ἰθεράπευσιν αὐτήν, ὥστε ἀπέθιδον εἰς αὐτὴν δυνάμεις ὑπερανθρώπου ὡς ἀπελαύνουσαν τὰς κακὰς ἰδέας καὶ τὰς πονηρὰς πνεύματα. Καὶ οὐ μόνον ὡς μέσον, δι' οὗ ὁ ἄνθρωπος ὑψοῦται εἰς ὑπερκοσμίους σέψεις, εἰσλήχων αὐτὴν εἰς τὴν θέαν λατρεῖαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ εἰς πᾶσαν ἐργασίαν καὶ ἐν γένει εἰς πᾶσαν βιωτικὴν ἐνασχόλησιν εἶχον τὰ κατὰλληλα καὶ προσιδιάζοντα μέλα.

Οὕτως οἱ πολεμιστὰι ἐπαιάνιζον· οἱ μιλωθροὶ ἤδον τὴν ἐπεμβόλιον ὡδὴν· οἱ τὸν ἄριστον ζυμοῦντες τὰ πτηστικά, οἱ ἀγρόται τὸν λιπέρισον, οἱ δὲ ἀμπελοργοὶ τὰς ἐπιληνίους ὡδὰς.

«*Παρθεναὶ δὲ καὶ ἠῖθεοι, ἀταλά φρονέοντες πλεκοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπὸν τοῖσι δ' ἐν μύσσοισι πάϊς φθρηγγιλιγέη ἡμερόν καθαρίε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν αἶδεν λεπταλέα φωνῇ τοὶ δὲ ῥήσσαντες ἁμαρτή μο. ἰπὴ τ' ἰνγμῶ τε ποσὶ ἀκίρως ἐποντο*» (1)

Ἀπαρραλλέκτως δὲ δύναται τις εἰπεῖν συμβαίνει καὶ παρ' ἡμῶν· οὐ μόνον πᾶσα θρησκευτικὴ πράξις καὶ ἱεροτελεστία ἀρχεται διὰ μουσικῆς, ἐλλ' εἶναι αὕτη ἀναπόσπαστος καὶ ἀπὸ πᾶσης ἄλλης βιωτικῆς ἐργασίας.

Οὕτω τὸ ἔθνος καθίσταται ἀπαραίτητον καὶ ἀποβαίνει ὁ ἀχώριστος τοῦ Ἡπειρώτου σύντροφος.

Θὰ τραγωδήσῃ οὗτος παντοῦ καὶ πάντοτε εἰς πᾶσαν ἐν γένει βιωτικὴν ἐνασχόλησιν ὡς καὶ εἰς πᾶσαν διασκεδασίαν, γίνονται δὲ πλεῖστα τοιαῦτα ἐν Ἡπειρῷ.

Ὁ χαρακτῆρ αὐτοῦ εἶναι φύσει εὐθύμος, εὐτράπελος καὶ διαχυτικός· καὶ αἱ διασκεδάσεις, ἀ; ἐ-

διακρέτως δίδουσι πλοῦσι· καὶ πένητες ἀριστοκράται καὶ χειρῶνκατες, αὐποροῦντες καὶ ἐσοδοτοῦμενοι, δίκαιοι καὶ ἀκαρτωτοί, εἰσίν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πικρῶχοι, πολυτελεῖς καὶ δαπνηχεῖ, φθάνουσαι ἐνίοτε μέγχι βαθλοῦ ἐπιμέμπτου.

Ἄλλ' ἀν ἐν ταύταις τὸ ἔθνος καθίσταται ἀπαραίτητον, εὐχὴ μικρὸν διως λόγον ἔχουσι καὶ ἀδύται εἰς τὴν παραγωγὴν ἐκείνην, ἀφ' οὗ πᾶσαι, μηδὲ τῶν πανηγύρεων ἐξαρουμένων, κατὰλήγουσιν εἰς διαχυσιν, χοροῦς καὶ ἄσματα.

Εἰς τὰ πικρὰ πανηγύρεα καὶ ἰδίως εἰς τοὺς ἰδιωτικῶς χοροῦς κατὰ τὰς ἀπόκρουσ θὰ δουρηθῆ τις νὰ θαυμάσῃ τὴν ποιητικὴν τοῦ Ἡπειρωτικοῦ λαοῦ φαντασίαν.

Δυστυχῶς ὅμως ἀπὸ τινος, ὁ διὰ τὰς παρηγήρας, τὰς τέρψεις καὶ ἐν γένει τὰς παιδικὰς ζῆλος τῶν Ἡπειρωτῶν ἤρξατο ἐκλείπων διὰ πολλοῦ· λόγους.

Τὰ πανηγύρεα ὅπως νῦν γίνονται δὲν εἶνε ἢ ὡχρὰ ἀπομίμησις τοῦ παρελθόντος.

Εἰς ἀρχαιοτέραις ἐποχῆς τὰ πανηγύρεα ἐγίνοντο ἐπιδεικτικώτατα καὶ θεοεὐδιδέστατα· διήρκουν δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐν ἀδιαλείπτῳ εὐθυμίᾳ, ἔθμασι καὶ χοροῖς, συμμετεῖχον δὲ κύριον πᾶσαι οἱ κοινωκαὶ τάξις· ἀκούσθως τὰ πλήρη διελύοντο ἐπιστρέφοντα εἰς τὰς ἐστίας των. Τότων δὲ τότε ὁ λαὸς ἤρξατο εἰς τὰ τοιαῦτα, ὥστε ἡ ἐπιστροφή τῶν προσηυχῶν ἐγίνετο ἐν Ἰωαννίνοις νέων διασκεδάσεων αἰτία. Ἡ ἡμέρα τῆς ἀφίξεως των ἰθεωρεῖτο ἐσοτή· ἐκλείων τὰ καταστήματα καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐσρεχόμεως ἐνδιδυμένοι ἐξήρχοντο σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις ὅπως ὑποδεχθῶσι τοὺς παρηγυρίσους.

Τὴν ταχέαν ταύτην μεταβολὴν εὐρίσκει τις καὶ παρὰ τοῖς δύο ἀξιολογωτέροις ὁμογενέσιν ἱστοριογράφου τῆς Ἡπειροῦ, τῷ θαιμνήτῳ Π. Ἀραβαντινῷ συγγραφεῖ τῆς Χρονογραφίας τῆς Ἡπειροῦ καὶ τῷ θαιμνήτῳ Ἱ. Λαμπριδῆ συγγραφεῖ τῶν «Ἡπειρωτικῶν μελετημάτων», καταφανιστέραν μάλιστα γινόμενην εἰς τοῦ μικροῦ χρόνου διαστήματος, καθ' ὃ διεδέχθησαν ἀλλήλους.

Οὕτω ὁ πρῶτος ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου μεταξὺ ἄλλων γράφει καὶ τὰ ἐξῆς.

«Πρὸς τὰς τοιαύτας διασκεδάσεις, καίτοι ἔχουσι χαρακτῆρα παιδικῶν, φαίνονται γινώσκοντες καὶ ἐψήρωις τὸ βαλάντιον αὐτῶν ἐξκντλοῦσιν ἐν ταῖς ἐσο-

(1) Ἰλιάς Σ. 567

τασίμεις ημέραις ὀλίγοις τινεσ τῶν ἐκ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης τάξεως πολιτῶν διέρχονται ἀνευ διασκεδάσεων πολυῶρων καὶ πολυεξόδων. (1)
(Ἐπιτετατὸ ἐλόος.)

ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝ ΤῆΙ ΑΓΙΑΙ ΓΡΑΦῆΙ

(ὑπὸ **Καρολίνας Δάμβρ**)

(Μετὰ τὸν Μωϋσῆ)

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μωϋσέως διεδέξατο αὐτὸν ἐν τῇ διακυβερνήσει τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ καὶ μετὰ τοῦτον ἀρχόντες τὴν ἀνωτάτην περιβεβλημένοι ἐξουσίαν, ἀνεδείχθησαν ὡς κριταί.

Οἱ κατὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ πόλεμοι ἐξηκολούθουν ἐτι σφοδροὶ καὶ ἀδιאלλακτοί. Ἄλλ' ἐν τῇ κατὰ τῶν Χαναναίων μακρᾷ καὶ αιματτηρᾷ πάλῃ διεκρίθη μετὰ τῶν κριτῶν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ἐξοχὸς τις γυνὴ διὰ τοῦ προφητικοῦ χαρίσματος πεπροικισμένη, ἡ Δεβδώρα· αὕτη ὑπὸ φοινίκα ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἐφραΐμ καθημένη παρείχε τὰς προφητείας καὶ τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς εἰς τὸν λαόν, παρὰ τοῦ ὁποίου ἀπήλαυε μεγάλης τιμῆς καὶ σεβασμοῦ.

Ἡ ἐξοχος αὕτη γυνὴ, ἥτις βαθέως ἐθλίβετο τὸσφ διὰ τὰς δυστυχίας τῶν ὁμοθνητῶν τῆς, ὅσφ καὶ διὰ τὴν ἀσέβειάν των, ὀρειλομένην κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν μετὰ τῶν ἀλλοφύλων γυναικῶν ἐπαγαμίαν, κατέβαλεν ὑψίστην προσπάθειαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἔθνους τῆς. Προσκαλέσασα τὸν ἀνδρεῖον Βαράκ, τῷ διέταξε νὰ συναθροίσῃ δεκακισχιλίους μαχητὰς ἐκ τῶν φυλῶν τοῦ Νεφθαλεὶμ καὶ Ζαβουλὼν καὶ νὰ ὀδηγήτῃ αὐτοὺς κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Ὅτε δὲ ἐκεῖνος ὑπέδειξεν ὡς ἀπαραιτητὸν ὄρον ἐπιτυχίας τὸ νὰ τῆθῃ ἡ ἰδίᾳ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ, ἡ ἡρωικὴ γυνὴ προθύμως συγκατένευσε καὶ οὕτως οἱ Ἑβραῖοι ὑπὸ τῆς παρουσίας καὶ τῶν παρακελεύσεων αὐτῆς ἐμφυχούμενοι, μετὰ τὸσαύτης σφοδρότητος ἐπέπεσον κατὰ τῶν πολεμίων, ὥστε ἀτάκτως διεσκορπίσθησαν οὗτοι· ἀφίνοντες πλεῖστα λάφυρα ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης· ὁ δὲ στρατῆγός αὐτῶν κατέφυγεν ἀπεγνωσμένος πρὸς τινὰ Ἰσραηλίτιδα, ὀνομαζομένην

νην Ἰαήλ, νομίζων ὅτι θὰ διεσώζετο πρὸ αὐτῆς· ἀλλ' ὅτε ἐκεῖνος κατὰ σκοπὸν παρεδόθη εἰς ὕπνον, ἡ γενναία Ἰσραηλίτις ἀπέσπασεν ἕνα τῶν ἤλων τῶν συγκρατούτων τῆν σκηνὴν τῆς καὶ βυθίσας αὐτὴν εἰς τὸν κρόταρον τοῦ κοιμημένου στρατῆγος τὸν ἐφόνευσε, μετὰ τοῦτο δὲ ἐκράξε πρὸς τοὺς καταδιώκοντας αὐτὸν νικητὰς.

«Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ζητεῖτε εἶναι ἐδῶ, ἰδοὺ αὐτός!»

Τότε ἅπας ὁ λαὸς περιχαρῆς ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῆς Δεβδώρας, ἐφαλέν εὐχαριστηρίον ἐπινίκιον ὠδὴν πρὸς τὸν Κύριον.

Μετὰ τὴν λαμπρὰν πρῶτην νίκην, τὴν ὀρειλομένην κυρίως εἰς τὸν ἡρωϊκῶν δύο ἀνδρεῖων γυναικῶν, οἱ Ἰουδαῖοι ἐξηκολούθησαν ἐπὶ τετρακονταετησίαν ὅλην διαδιόντες ἐν εἰρήνῃ μετὰ τῶν γειτόνων λαῶν. Ἡ δὲ προφήτις Δεβδώρα ἀφῶ ἐπὶ ἐννέα ἐτῆ ἐκρίνε καὶ τοσοῦτφ ἐνδόξως ἐκυβέρνησε τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραήλ, ἀπέθανε τιμωμένη καὶ σεβομένη πρὸ αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ Ἰαήλ.

B.

Ἡ ἱστορία τῆς Ρούθ ἀποτελεῖ ἐν τῶν θεολογικωτέρων καὶ ποιητικωτέρων ἐπισημοῦν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καίτοι δὲ Μωαβιτικὴ ἡ γυνὴ αὕτη, εἶναι ὁμοῦς ἀξία ἰδιαιτέρας μνείας, διότι ὑπῆρξε πρότυπον τῶν γυναικῶν ἀρετῶν, ἐκουσίως δὲ ἀσπασθεῖσα τὴν θρησκείαν τῶν Ἰουδαίων, κατετάχθη μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τινὰ λιμὸν ἐπισυμβάντα ἐν Ἰουδαίᾳ, ὁ ἐκ Βηθλεὲμ Ἐλιμέλεχ ἠναγκάσθη νὰ ἐκπατρισθῇ μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ Νοεμὶν καὶ τῶν δύο υἱῶν του, ἐγκατέστη δὲ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μωαβιτῶν· ἐκεῖ οἱ υἱοὶ συνεζεύχθησαν γυναικῶν Μωαβιτιδῶν, πλην μετὰ τινα χρόνον ὁ Ἐλιμέλεχ ἀπέθανεν, ἀμφοτέρω δὲ αἱ υἱοὶ του ἠκολούθησαν αὐτὸν εἰς τὸν τάφον. Οὕτως ἀπέμεινεν ἐν τῇ ξένῃ χώρᾳ μόνῃ ἡ Νοεμὶν μετὰ τὰς δύο νύμφας τῆς, αἵτινες διὰ μεγάλης στερῆς περιέβαλλον αὐτὴν· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ λιμὸς εἶχεν ἤδη ἐκλείψει ἐν Ἰουδαίᾳ, ἡ χήρᾳ Νοεμὶν ἐπεθύμει ἤδη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατριὸν γῆν· μὴ θέλουσα ὁμοῦς ν' ἀναγκάσῃ τὰς νύμφας τῆς ὅσφ ἐκπατριθῶσιν ἀκολουθῶσαι αὐτὴν, τὰς συνεβούλευσε νὰ μείνωσιν ἐκεῖ παρὰ τὰς οἰκογενεῖάς αὐτῶν. Καὶ ἡ μὲν Ὀρφα, ἡ ἑτέρα τῶν δύο, ὑπαχώρησεν εἰς τὰς προτροπὰς τῆς, πένθε

ΣΑΠΦΩ ΛΕΟΝΤΙΑΣ

Γυνὴ μεγάλη ἐν ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ καὶ διάσημο: ἐν τῇ μετριουργίᾳ αὐτῆς ἐξέλιπον ἄφ' ἡμῶν καὶ ὄνομα εὐλαεῖς καὶ ταῖς καὶ συμπαιθεῖς ἐπιγραφῆ κατ' αὐτὰς εἰς τὴν ἐδωτώπατον πέτραν τοῦ τάφου. Ὅσοτον μέγα κενὸν ἐπαφίνει ὀπίσω αὐτῆς ἡ ἐκλιπούσα σφῆ ἡνὴ, ἥτις ζῆλοῦτε καὶ διὰ τῆς ἐνθέρμου προφρονικῆς ἡ δασκαλίας καὶ διὰ τῆς γραφῆς αὐτῆς ὑπερμάρισε τῆς ὁμοῦς ἠθικῆς καὶ ἐθνικῆς τῶν Ἑλληνίδων ἀγωγῆς, πᾶς τις συναίσθηνται. Ἄλλ' ἡ βοσπορίων ἦν, ἀμέτῳς ἐνδιαφερόμενη περὶ τῆς γυναικείας ἡθ' ἡς ἡρόσεως ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἔθνει, ἀμέσως ἐνδιαφέρει καὶ τὸ γλυκὺ καὶ σεβασμιον ὄνομα τῆς ἀπειράτης πολυτιμῆς ὑπάξεως, σπένθει ἐλικρινῆς δάκρυ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς καὶ ἐγκραδίως εὐχεται τὴν ἐμπαύσιν καὶ ἄλλων ἀνταξίων αὐτῆς γυναικῶν ἀνὰ μίσην τῶν Ἑλληνίδων τοῦ μέλλοντος.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

Εἰς τὴν ἱερὰν μνημῆν

τοῦ Θ. Π.

Ἐκεῖ ἕψηλά στὸν οὐρανὸν
ἕνα χορὸν στεφάνι
ἐπάνω ἀπ' τὸν τάφον σου
τὸ διξιμένον ἐφ' ἡνι:
τὸ φῶς ὁποῦ τὰ βλέμματά
τῶν ἀδελφῶν σκοροπούσαν
καὶ τὴν ἄγιαν σου ψυχὴν
ὀλόγυραι ζητοῦσαν.
Στὸν οὐρανὸ ὀχημίτισε
τὸ φωτεινὸ στεφάνι
ποῦ κείνος μόνον τὸ φῶρεῖ
ποῦ δοξισμένα τὴν ζῶν
γῆν τὴν πατρίδα χάγει.

Ναθανάη Ι. Δομενεγγίνης

Ἐν Ἀθήναις

ρὰς τῆς καὶ ἐγκατέλειψεν αὐτὴν, ἀλλ' ἡ ἑτέρα ἡ Ρούθ, ἐνέμενεν ἐπιμόνως εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς, ὅσφ τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ εἶπεν·

«Ὁ Θεὸς σου ἔσται Θεὸς μου καὶ ὁ λαὸς σου λαὸς μου, ὅπου δὲ ἂν ὑπάγῃς ἀκολουθήσω σοι.»

Ἀνεχώρησαν λοιπὸν ὁμοῦ εἰς Ἰουδαίαν, ὅπου οὐδὲν κατέχουσαι ἴδιον κτήμα, εὐρέθησαν ἐν τῇ ἐσχάτῃ πενίᾳ. Κατὰ προτροπὴν τῆς πενθερᾶς τῆς, ἡ νεαρὰ Ρούθ μετέβαινεν καθ' ἑκάστην ἵνα σταχυολογῇ εἰς τοὺς ἀγρούς τοῦ πλουσίου Βοὸζ, πληροιστατοῦ συγγενεοῦ τῆς Νοεμίν, ὅστις, καταβελχθεὶς ὑπὸ τῶν σεμνῶν θεολογῶν καὶ τῆς χάριτος τῆς νεαρᾶς ξένης, συνεζεύχθη αὐτῇ. Ἐκ τοῦ γάμου δὲ τούτου ἐγεννήθησαν πολλὰ τέκνα, ὧν ἐν, ὁ Ὀβιθ, ἐγένετο πάππος τοῦ Δαβὶδ. Οὕτω ἡ Μωαβιτικὴ Ρούθ ἐγένετο Ἰουδαία καὶ κατετάχθη μετὰ τῶν διασημοτέρων γυναικῶν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ.

Δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστὴ ἡ ἐποχὴ κατ' ἣν ἔζησαν ἡ Νοεμὶν καὶ ἡ Ρούθ, ἀλλ' ἡ ἀφήγησις τῆς ἱστορίας αὐτῶν ἀποδίδεται εἰς τὸν δεκάτον τέταρτον καὶ τελευταῖον κριτικὸν τοῦ Ἰσραήλ, τὸν μέγαν προφήτην Σαμουὴλ, τοῦ ὁποῦ τοῦ μήτηρ Ἄννα (Ἑβραϊστὶ Χάρις) ὑπῆρξεν ἡ μᾶλλον ἀξιοσημειωτὸς πρῶτωπικότης τῆς ἐποχῆς τῆς. Γυνὴ ἐξοχῶς εὐφυῆς καὶ βαθεῖαν εὐσέβειαν κεκτημένη, ἐδέετο μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς θερμῶς τοῦ Ὑψίστου ὅσφ τῇ χάριση τέκνον, ὅσφ ὑπέσχετο ν' ἀφιέρωσιν εἰς Αὐτὸν. Τέλος τὸ πολυπόθητον τούτο τέκνον ἐγεννήθη ἀνατρερόμενον δὲ καὶ διαπαιδαγωγούμενον ὑπὸ τῆς αὐτῆς μητρὸς, τῆς ὁποίας τὰς ἀδασκαλίας ἠκολούθει μετὰ πολλῆς εὐπειθείας καὶ ζήλου, ἐκ τῆς νεαρῶτάτης αὐτοῦ ἡλικίας παρεδόθη κατὰ τὴν εὐσεβῆ ὑπόσχεσιν τῆς μητρὸς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, ἐνθα ὑπῆρξε ὡς λευτῆς τὸν μέγαν ἀρχιερεῖα Ἡλί, ὃν ἐξέπλητην ἡ προῶρως ἐκδηλουμένη σοφία τοῦ παιδίου. Τούτο τὸ παιδίον ἦτο ὁ Σαμουὴλ, ὁ μετὰ τὴν Μωϋσεῖα μέγιστος τῶν προφητῶν.

Ἀγλαΐα Α. Πρεβεζιώτου.

(Ἐπιτετατὸ στίγμα)

(1) Ἀραβαντινοῦ χρονογραφία Ἡπείρου τόμος Β' σελ. 83

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΙ ΑΠΙΣΤΕΙΝΑΝ ;

Είχομεν ἀνάθει ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ λόφου τὰ ἐρημητήρια τῶν ἀσκητῶν ὑπὸ τὰς ὑψηλὰς πεύκας ἦσαν μεστὰ εἰρήνης· ἀπὸ τοὺς στρεβλοὺς κλάδους μιᾶς συκῆς διακρίνομεν κρεμάμενον τὸ μικρὸν σήμαντρον καὶ εἰς μικρὰν ἀφ' ἧμῶν ἀπόστασιν λίσσγον καρφωμένον ἐν μέσῳ τῶν βώλων τῆς ἐρυθρᾶς ὡς τὸ αἶμα γῆς. Ἦτο ἡ ἐπίσημος ὥρα, καθ' ἣν ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν τὰ χόρτα καὶ τὰ ἔντομα, ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τὰ φύλλα, οἱ μετέωροι ἐσπερινοὶ ἀτμοὶ, οἱ διακεχυμένοι ἐν τῇ ἀτμοσφαιρῇ ψίθυροι, τὰ σβεννόμενα ἀρώματα, καὶ εἰς τὰς κατωφερείας καὶ τὰς ἀναδρομὰς τῶν λόφων οἱ φεύγοντες κυματισμοὶ τοῦ σκιεροῦ δάσους, ὅλα ἐμεγαλύνοντο, προσελάμβανον ὅλα, καὶ τὰ μᾶλλον ἀσταθῆ, καὶ τὰ μᾶλλον ἐφήμερα, χαρακτηριστὰ ἀσαλεύτου αἰωνιότητος. Πέραν, ἐκείθεν τῆς θαλάσσης, ὁ ἥλιος μόλις κατελθὼν ὀπισθεν τοῦ ὀρίζοντος, εἶχεν ἀνάψει πανταχοῦ, εἰς τὰς ἀναδούσας κορυφὰς τῶν μακρῶν ὄρειων καὶ ἀνὰ τὸν ὑπερβάλλοντα αἰθέρα, ὑπερμεγέθεις πυρκαϊᾶς.

Αἴφνης ἡ Κλειώ με ἔσυρε πλησίον τῆς, ἐπὶ τοῦ σωροῦ εἰρειπῶν καταστραφείσης σκῆτης· οἱ μεγάλοι μαῦροι ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν μεστοὶ ἐξ εὐφροσύνης.

— Αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν ἀθάνατον, μοὶ εἶπε.

Τῆς ἔθλιψα ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα.

Τὰς δύο καρδίας μας διέφλεγεν ὁ αὐτὸς ἀνίκητος ἔρωσ καὶ ἠσθάνομεθα ὅτι μᾶς συνίδεον διὰ παντὸς νῆματα κοινά, συνεχεῖς καὶ ἀρρητικοὶ δεσμοὶ, μετὰ συμπάντων τῶν ὄντων.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἡ Κλειώ ἐπρόσθεσεν·

— Ἡ ψυχὴ μου ἠλαφρώθη ἀπὸ τεράστιον βάρους· ἡ σιδερᾶ χεῖρ, ἡ ὁποία μοῦ ἔσφιγγε τὸν λάρυγγα δασύς ἐσκεπτόμην ἐκείνους οἱ ὅποιοι δὲν εἶναι πλέον, νεκρὰν φιλίαν μου ἡ ἀποθανόντα γνώριμον, ἐχαλαρώθη καὶ κατέπεσε· δὲν ἀγωνιῶ πλέον ὅπως πρὶν εἰς τὴν φοβερὰν ἐρώτησιν· ε.—αἱ νεκρὰι καρδίαι τί ἀπέγιγαν ; τί ἀπέγιγαν ὅσαι ἠγάπησαν χθὲς, τί θ' ἀπογίνουσι ὅσαι θ' ἀγαπήσουσι αὔριον ; » ἀλλ' ἠσύχως ἀποκρίνομαι : καὶ νεκρὰι καρδίαι ζῶσι διὰ παντός. »

— Καὶ ἀγαποῦν, ἀνέκραξα· συνηνώθησαν μετὰ τὴν τεράστιον καρδίαν τοῦ συμπαντος καὶ μετέχουσι τῶν παλμῶν τοῦ παγκοσμίου ἔρωτος· τὸ ρίγος τῶν ταπεινῶν χόρτων, τῶν ἀνωμένων καὶ ἀγνώστων ὄντων, τὰ ὅποια φρίσσειν κρυπτόμενα ὑπὸ τοῦς φλοιοὺς τῶν γηραιῶν δένδρων, αἱ μυστηριώδεις γονιμοποιήσεις τῶν μικροκόσμων τῆς σπαγγόνης τοῦ ὕδατος, οἱ θυμακίσι ἐρωτικὴ πάσης ζωῆς καὶ πάσης σαρκός, ἀπὸ τοῦ βάθους τῶν ὑφικόμενων ὁσῶν μέχρι τῶν βυθῶν τῆς ἀτέρμονος θαλάσσης καὶ τῶν ἀστρων τῶν οὐρανῶν, φθάνουσι μέχρις αὐτῶν ὡς ἰσχυρὰ συγκινήσεις.— Ἦδη, ἐνῶ λαλοῦμεν δι' αὐτάς, ἐκείναι ἠσθάνθησάν τι ἐξ ὅσων αἰσθανόμεθα, καὶ ταχύτερον πᾶλλουσι, καὶ σφοδρότερον ἐξακοντίζουσι τὸ ἀένναον ρεῦμα τῆς ζωῆς εἰς τὰς ἀστρῆρας τοῦ αἰωνίου κόσμου.

Ἐν Χάλκη Φεβρουάριος 1900

Ἄγγελος Σημηριώτης.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΜΗΤΗΡ

(Διήγημα)

(Συνέχεια ἐπ' ἀριθ. 27 σ.λ. 219)

Τὸ καλλιτεχνικὸν ἔργισεν ἐνωρίτατα ἐξελισσόμενον παρὰ τῆς νεαρᾶς μαθητριά μου, θαυμασία δὲ ἦτο ἡ ἐπίδοσις αὐτῆς, ἐννεατοῦς μόλις, εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ τὴν μουσικὴν, ἀεὶ παρ' ἐμοῦ ἐπίσης ἐδιδάσκετο. Ἄλλ' αἱ ὥραι, τὰς ὁποίας ἠδύτατα μετ' αὐτῆς διηρχόμην, ἦσαν ἰδίαι εἰς τὸ μάθημα τῆς ἱστορίας ἀφιερωμένοι. Τότε ἔδλεπον τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν τῆς νεαρᾶς κόρης ἀποκαλυπτόμενες ἐν βίῳ τῶ ὑπερόχῳ αὐτῶν μεγαλείῳ, διέκρινα δὲ ὡς τὸ κύριον τοῦ χαρακτήρος τῆς προσόν, τὴν εἰς τὸ καθῆκον ἀφαιρῶσιν. Ὅτε τῆ ἀπέταινά ποτε τὴν ἐρώτησιν, ποῖος τῶν ἡρώων τῆς ἀρχαίας Ρώμης ἐφίλειται πλέον τῶν ἄλλων τὸν θαύμασμον τῆς, μοὶ ἀπεκρίθη ὅτι πλέον παντὸς ἄλλου ἐθαύμαζε τὸν Μούκιον Σκαϊόλαν, ὁστις ἔσχε τὸ ἥρωικὸν θάρρος νὰ καύσῃ ὀλόκληρον τὴν δεξιάν του χεῖρα καὶ ὑπέμεινε μαιδῶν τὸ μαρτύριον τοῦτο, ἐν ἀποδείξει εἰς τὸν ἐχθρὸν ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ ὑποστῇ τῆς φρικωδετέρας βραδείας

μᾶλλον ἢ νὰ παραβῇ τὸ πρὸς τὴν πατρίδα κληρόν του.

Οὐδέποτε κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐννέα ἐτῶν, ἄτινα διήλθε διδασκομένη παρ' ἐμοῦ, μοὶ παρέσχε τὴν ἐλαχίστην ἀρομὴν δυσαρσεκειᾶς· οὐδέποτε τὴν εἶδον κακὴν, οὐδέποτε ὀργίλην, πᾶν δ' εὐτελὲς καὶ γυδατὸν τῇ προύξειν ζωικῶν ἀγανάκτησιν· τούναντίον τὴν διέκρινε πάντοτε ἄκρα ἐπιεικεία καὶ ἀγαθότης, ἣν καὶ εἰς τὰ ζῶα ἐπιπέσειται. Ἐν τῇ ἐξασκήσει μάλιστα τῆς ἐλεημοσύνης ἔφθανε μέχρις ὑπερβολῆς καὶ δασύς ἐξέρχεται, παρακολουθεῖτο πάντοτε ὑπὸ πλείους παιδίων, εἰς τὰ ὅποια ἀφειδῶς διέχευε τῆς εὐεργεσίας τῆς.

Πλὴν δυστυχῶς ὁ γλυκὺς καὶ ἡρώος ἐκεῖνος βίος, ὃν ἡ κόρη διήρχετο εἰς τὰς σπουδὰς τῆς μόνον παραδεδομένη, εὗρεν αἰφνίδιον καὶ τραγικὸν τέλος. Ὁ κ. Δαρλύ προσβληθεὶς ὑπὸ τυροσιδοῦς πυρετοῦ, ἀπέθανε, τὴν δὲ σφοδρὰ ὑπῆρξεν ἡ θλίψις τῆς Μίξας, ὥστε καὶ αὐτὴ ἠσθάνθησε σοβαρῶς καὶ παρ' ὀλίγον ν' ἀποθάνῃ. Ὅτε τέλος ἀνέρρωσε μετὰ πολλὰς ἐβδομάδας, ἡ μήτηρ τῆς ἐπέφθη νὰ τὴν ὀδηγήσῃ ἀλλαχοῦ χάρην ἀναψυχῆς. Τὴν ἔστειλε λοιπὸν εἰς Βρυξέλλας, ὅπου εἰστέθη εἰς τι μοναστήριον, τοῦ ὁποῦ ἡ ἡγουμένη ἦτο συγγενὴς τῆς κ. Δαρλύ. Ἐκεῖ ἡ νεαρὰ κόρη, δεκαεπτετής τότε ἔμελλε νὰ συνεχίσῃ καὶ συμπληρώσῃ τὰς σπουδὰς τῆς· τοῦτο δὲ καὶ ἐγὼ ἐπεδοκίμαζον, καθότι φρονῶ ὅτι ἡ συμπλήρωσις τῆς ἀγωγῆς τῆς νεάνιδος πρέπει πάντοτε ν' ἀντιθῆται εἰς γυναῖκας.

Ἀληθῆς θλίψιν ἠσθάνθη ἡ Μίξας ὅτι ἀφεχωρίζετο ἡμῶν, μίαν δὲ θεμελὴν παρακλήσιν μὲς ἀπέτεινε ; νὰ φροντίζωμεν περὶ τοῦ τάφου τοῦ πατρὸς τῆς.

— Ἐάν με ἀγαπάτε, ἔλεγε, μὴ λησμονεῖτέ ποτε τὸν δυστυχῆ μου πατέρα !

Ὅτε ἀνεχώρησε, βεβύτατα ἠσθάνθημεν πάντες τὸ κενόν, ὅπερ ἡ τόσῳ γλυκεία, ἡ τόσῳ χαρίεσσα αὐτὴ ὑπαρξίς ἀφῆκε παρ' ἡμῶν.

Μετὰ πέντε ἔτη, συμπληρώσασα τὰς σπουδὰς τῆς, κατέλιπε τὸ μοναστήριον καὶ διήλθε τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐν Ἀμβέρσῃ μετὰ τῆς μητρός τῆς, ἧς ἐφίσεσασα τὴν ἀργυρικὴν κατοικίαν τοῦ Ἐνσιβάλ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς πενταετίας ταύτης εἶμι πλησίον τῶν συγγενῶν τῆς ἡ περιηγηθεῖτο. Τέλος, ἐπιστρέψα τῆς Μίξας ἀνήγγειλεν εἰς ἡμᾶς τὴν ἐπαύθησιν αὐτῆς καὶ τῆς μητρός τῆς εἰς Ἐνσιβάλ.

Ἡ χαρὰ, ἣν ἠσθάνθημεν πάντες ἐπαναβλέποντες τὴν νεάνίδα ὑπῆρξε ζωηριώτης. Ἦτο ἤδη τελείως μετὰβεβλημένη ἡ ἄλλοτε ὡρὰ καὶ λεπτοφυῆς παιδίσκη ἐμορφώθη ἤδη εἰς ῥαδινὴν καὶ χαρίεσσαν νεάνίδα, πολλὸ ὠραιοτέραν ἢ ὅσον ἡ παιδικὴ τῆς ἡλικία ὑπέσχετο.

Ἰπὸ τὴν ἐπιψιν ὅμως τῆς καλλονῆς ἡ Μίξας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν μητέρα τῆς ἧς ἡ θαυμασία καλλονὴ διατηρεῖτο πάντοτε ἀκμαία. Οὐδέποτε λοιπὸν ἡ γυνὴ αὐτὴ ὑπέστη τὴν ἐλαχίστην προσβολὴν ὑπὸ τοῦ χρόνου ἢ ὑπὸ τῆς θλίψεως !

Εἶχεν ἤδη ἡλικίαν τριακονταοκτώ ἐτῶν καὶ ὅμως μόλις τῇ ἀπέδιδέ τις εἰκοσι καὶ ὀκτώ. Πάντοτε τὸ αὐτὸ ἀρμονικὸν καὶ ἀγαλακτώδες παράστημα, πάντοτε ὁροσερὸν τὸ πρόσωπον μετὰ τὸ αὐτὸ χρωματὸν καὶ τὸ χρώμα ὡχρὰροδίνον, ἡ αὐτὴ χρυσόξανος κόμη καὶ ἡ διαύγεια τῶν ὀφθαλμῶν τοιαύτη εἶχε καὶ κατὰ τὴν νεωρὴν ἡλικίαν. Ἐφαίνετο μᾶλλον ὡς ἀδελφὴ τῆς θυγατρὸς τῆς κατὰ τι πρεσβυτέρη, πρώτη δὲ ἡ Μίξας ἐθαύμαζε τὴν ἐτακτικὴν καλλονὴν καὶ ἀνθηρότητα τῆς μητρός τῆς, ἣν θωπευτικῶς ἐκάλει ἐνίοτε ἀδελφούλιαν τῆς.

(Ἐπεται συνέχεια)

Λαίην Σμιθ.

Η ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Αἱ νεωστὶ τελεσθεῖσαι ἐξετάσεις τῆς ἐν Ἀθῆναις Γυναικείας Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς, τὰς ὁποίας ἐτίμησε καὶ ἡ Α. Υ. ἡ Ἡγεμονίς Σοφία, κατέδειξαν ἐκνοποιητικῶς τὰ ἀποτελέσματά τῆς λειτουργίας αὐτῆς. Βιβλίω ; ἡ πρακτικὴ αὐτὴ σχολὴ παρέχουσα εἰς τὰς Ἑλληνίδας εἰδικὴν διδασκαλίαν ἐπαγγελματῶν μὴ ἀντιτιθεμένων πρὸς τὸ φύλον αὐτῆς, ὡς ἡ ῥαπτική, ἡ ποικιλική, ἡ ἀνομοιοποιία, ἡτις παρέχει ἐκδούλευσιν εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἄλλ' ἡ κυριώτερη καὶ ἀληθῆς αὐτῆς εὐεργεσία πρὸς αὐτὴν εἶναι ἡ διὰ τοῦ Οἰκοκυριακοῦ αὐτῆς τμήματος μόρφωσις οἰκοδομητικῶν εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα τὰ ὁποία σπουδαιοτάτην δέον νὰ κατέχουσι θείσιν ἐν τῇ ἀνατροφῇ τῶν κορῶν πάσης

ταξίως. Ὅθεν, ἔξιν πολλῶν καὶ εὐκρινῶν συ-
χαρητηρίων τυγχάνει ἡ ἰδρύτρια αὐτῆς ἀξιότιμος
συνάδελφος κυρία Καλλιρόη Παρρέν διευθύντρια
τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» διὰ τὴν ἰθω-
φελῆ ταύτην πρωτοβουλίαν της.

ΑΣΤΕΡΟΚΟΝΙΣ

Ἡ γυνὴ θὰ ἠδύνατο νὰ γείνη πετεινὸς μόνον
ἐκ τῶ ἀνδρὸς θὰ ἠδύνατο νὰ γείνη ὄρνις.

Μὴ ἐπαναπαύου ἄβρανῶς εἰς τὸ μέλλον. Ἐν-
θυμοῦ ὅτι δὲν εἶσαι ἄνθρωπος τοῦ μέλλοντος ἐάν
δὲν ἦσαι ἄνθρωπος τοῦ παρόντος.

Ἡ ποίησις εἶναι φθὴρὴ φιλοσοφία ὡς ἡ μουσι-
κὴ εἶναι φιλοσοφία ἄδουσα.

Ἡ φιλαρέτεια εἶναι ἡ φιλοδοξία τοῦ ὑλικοῦ,
ἐγὼ ὡς ἡ φιλοδοξία εἶναι ἡ φιλαρέτεια τοῦ ἠθι-
κοῦ τοιοῦτου.

Καρναίτις

ΕΚ ΤΟΥ «ΡΩΜΗΟΥ»

Χορὸς τῶν τεθνεώτων
ἄνευ κραυγῶν καὶ φώτων.

Ἄψ' οὐ ληλῆσιν τρελεῖσανε
βρὲ Περικλῆ βουβάλλι,
τῶν ζωντανῶν οἱ μπάλοι,
σήμερα κάμουν κι' οἱ νεκροὶ τὸν τακτικό
τους μπάλο
καὶ προακαλοῦν τοὺς ζωντανούς 'εἰς θέαμα
μεγάλο,

Λευκὸς χορὸς βρὲ Φασουλῆ,
Λευκῆτις καταυγάζει,
καὶ σιμμαζεύονται πολλοὶ
νὰ κίνουιν ἄγιο χάρι.

Γιὰ κύττα γύρω σουαρέ,
τοῖς ἀνδράς, τὰς κυρίας,
τῶν σκοπῶν τὰ καρὲ
μὲ χάριτος μυρίας.

Ἐδῶ κοκκάλων σκελετοὶ
μέσα σὲ κόκκαλα πιτοῦν,
καὶ κόλλυβα γιὰ κουφετὶ
μέσα ὑτὰ μούτρα μὰς πεζοῦν.

Φ. — Ὅσον μπάλο τοῦτο τὸν λευκὸ σπι-
ροῦνι δὲν βροντᾷ
ἐδῶ γλεντζῆς Καρνάβιλος ὁ Χάρος τὸ
γλεντζᾷ.

Γιὰ κύττα, βρὲ σαράβιλο,
τὸν Χάρο τὸν Καρνάβιλο,
τὸν ἀσπρασεντονάτο,
μὲ τὸ βουβὸ φουσαίτο.

Ἐδῶ ποῦ λῆς οἱ σκελετοὶ
κίβνουν τοὺς ζῶντας 'στὸ μεζὲ
καὶ κάνουν σήμερι κι' αὐτοὶ
ἀδάν μιντὶ τρὲ προλόντζε.

Κύττα τριγύρω τῆς ἰτιῆς,
κύττα πῶς τρῶν σκουλήκια
μότια γιὰ λαύραις καὶ φωτῆις
κι' αὐτιά γιὰ σκουλαροῦκια.

Κύττα τριγύρω καλοσσοῦς,
φαντασιῶν ἰνδάλματα,
καὶ διακόσμους περισοῦς
καὶ προτομάς κι' ἀγάλματα.

Κύττα καὶ μνήματα πτωχὰ
μ' ἓνα καντύλι μοναχὰ,
ποῦ σβύνει μὴ κι' ἀνάθει . . .
νὰ κι' ἓνας ὁποῦ σικάθει.

Κι' ἐδῶ, ποῦ κάθε σπάγη κλεῖ
καὶ δὲν ὑπάρχουν μίση,
δὲν εἶναι διόλου, Περικλῆ,
κι' οἱ τεθνεῶτες ἴσοι! . . .

Π. — Καὶ πάλι μ' ἐκουβάλλοις ἐδῶ, βρὲ
Ριγκολέτο,
νὰ κίβνεις τὸν Ἀμλέτο,
καὶ πάλι μ' ἐκουβάλλοις ἐδῶ, βρὲ κακομοῖρη,
νὰ ἴπης ἐκεῖνα ποῦ μού λῆς σὲ κάθε πανη-
γύρη.

Φ. — Κι' ἐδῶ προΐχουν οἱ τρανοί,
κι' ἐδῶ τὰ μεγάλια,
κι' ἀτιμιῶν περιφανῆ
κυττάζω μινσωλεῖν.

Τῶν μὲν τιμιῶν, Περικλῆ, μαζί μὲ τὸ κορμί
των
πεθαίνει κι' ἡ τιμὴ των.
ἀλλὰ τὴν χρυσοτιολιστον τῶν φαύλων ἀ-
τιμιῶν
τὴν βλέπομεν ἀθάνατον τῆς γῆς κληρονο-
μίαν! . . .

Π. — Ἴσκιοι ὑποὺς ἴσκιους χάνονται, τὰ
κόκκαλά των τρίζουν,
καὶ χωματίλαις, Φασουλῆ, τὰ χνῶτά των
μυρίζουν.
Χὰ χά, τί διασκέδασις, χά χά, τί πινηγύρι!
κι' ἐδῶ χρυσὸ τοὺς ἀρχοντας θυμιάζει θυ-
μιυτιῆρι.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΟΔΗΓΙΑ

πρὸς διδασκαλίαν τῶν ἐργουχείρων
ἐν τοῖς Παιδοτεχνουργείοις.

Ἡ ορατικὴ

(μετ' ἱστογραφίσεως, κριτικῆς, κοπιτικῆς
καὶ ἐπιδιορθώσεως τῶν ἀσπρροῦχων)
(ἐκ τοῦ γερμανικοῦ ὑπὸ Γ. Καρττζῆ.)
Κύκλος Α'.

Προσέκησις εἰς τὴν κατασκευὴν ἀσπρροῦχων.
Πραγματογνωστικὴ.

(Πρῶτος κύκλος Ἐκμάθησις τῶν διαφορῶν ραφῶν.
Διδακτικὰ μέσα. ἑ.ἑ. μέγας πίναξ· ὀφθαλμοὶ γον-
φροῦ καὶ λεπτοῦ, καλοῦ καὶ προστύχου πανίου. Εἰκὼν, λί-
νου (τὸ φ.τ.ῦ) καὶ, εἰ δυνατόν, ὑφαντικῆς μηχανῆς ἢ
τυλόματις ἰστοῦ.

Μαθητικὰ χρεῖωδη. Εἰς ἐκάστην μαθητικὴν ἀνγκαι-
οῦν 50 ἑκτατ. μετρίου ὑφάσματος, 2 εἰζὴ κλωστής, 70
καὶ 80 ἀριθμ., βελόνη, καρφίδα, ψαλὶ, δακτυλῆθα καὶ
μία βελονομήκη (θυλάκιον πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς ἐργασίας,
ἣτις μένει ἐν τῇ σχολῇ.)
Διδακκαλία.

Ἡ διδασκαλία. Παρατηρήσατε τὸ ὑφάσμα, τὸ ὅποιον
χρησιτεῖ εἰς τὰ γυναικῆ καὶ εἰς τὰ ἄρσενά του
μαθητῆρα. Ἴδ' ὑφάσμα τοῦτο εἰς τὸν πανίον.
Α. Ἀπὸ τί κατασκευάζεται;
Μ. Κατασκευάζεται ἀπὸ λίνου.

Τὰς ταρταρείους σάλλιγγας οἱ πρόλαπτοι
σουλπιζοῦν
τῶν τάφων τὰ στολίσματα 'στὸ κοτιλιῶν
σκορπίζουιν,
καὶ σέτε ντὰμ καὶ κροαζὲ
κι' ὁ Χάρος κάνει τάγκαζε.

Φ. — Γιὰ τοὺς χορούς τῶν ζωντανῶν μὴ δι-
νετε διώβολο
τοῦρ μπαλανσέ, χορευέτε,
κι' ὁ κόσμος τὸ ζωντόβολο
ἄς πᾶρ νὰ κενρευέται.

Π. — Δὲν διακρίνω πρόσωπον φίλου γνω-
στοῦ κἄν φίλις,
κι' οὔτε κανεὶς ἐκ τῶν θνητῶν
μὲς 'στὴν πληθύν τῶν σκελετῶν
δὲν θὺ ἔμπορέση νὰ μᾶς πῆ τίς ἄρσεν κα
τίς θήλυς.

Φ. — Γιὰ κύττα τοῦτον, Περικλῆ, τὸν δόλιο
μακαρίτη
ὅταν ἐξοῦσε μὴ φηρὰ τὸν ἄεγαν λωλοδύτη,

Α. Πῶς κατασκευάζεται;
Μ. Ὑφαίνεται.
Α. Ὅλα τὰ νήματα τοῦ ὑφάσματος κείνται κατὰ μίαν
διεύθυνσιν;
Μ. Ὅχι· τὰ μὲν ἀιυθῶνται καθέτω, τὰ δὲ ὑρίζον-
τίως. Τέμνων ἀλληλα.
Α. Κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ὑφαντικὴν μηχανὴν τανύνται
τὰ κάθετα νήματα, τὰ ὅποια ὀνομάζονται στημόνια· τὰ
δὲ νήματα, τὰ ὅποια τέμνων τὰ στημόνια, ὀνομάζονται
ὑφάδια.
Ποια νήματα λέγονται στημόνια;
Μ. Στημόνια λέγονται τὰ νήματα, τὰ ὅποια κατὰ
μῆκος διατρέχονται τὸ πᾶν.
Α. Ποια νήματα ὀνομάζονται ὑφάδια;
Μ. Ὑφάδια λέγονται τὰ ὑρίζοντι νήματα, τὰ ὅποια
κατὰ πλάτος διατρέχονται τὸ πᾶν. (*)
Α. Πόσας πλευρὰς ἔχει τὸ τεμάριον τοῦτο τοῦ πανίου;
Μ. Ἐχει 4 πλευρὰς.
Α. Παρατηρήσατε καλῶς τὰς 4 πλευρὰς καὶ προσπα-
θήσατε ν' ἀκριβέσητε ἐν νῆμα ἐκ τοῦ πανίου.
Τί παρατηροῦτε;
Μ. Εἰς μὲν τὰς δὲ ἀντικειμένας πλευρὰς τὰ νήματα
εὐκόλως ἀφαιροῦνται, εἰς δὲ τὰς ἄλλας δύο ἀντικειμένας δὲν
ἀποχωρίζονται.
Α. Αἱ δύο ἄλτοι πλευρὰς σχηματίζονται διὰ τίς στο-
φῆς τοῦ ὑφάδιου κατὰ τὴν ὑφαντικὴν καὶ ὀνομάζονται ὑφαν-
τικαὶ πλευραὶ ὀδοι, οὐχί, ἐπεὶ οὗ ἀνομιμα πλευραὶ σχημα-
τίζονται διὰ τίς ἀποκοπῆς τῶν ἐνημῶν καὶ ὀνομάζον-
ται τεμνόμεναι πλευραὶ (ξέστύματα ἢ ξέστμα).
Τί εἶναι ἡ ἰσὴν ὑφαντικὴ πλευρὰ;
(*) Ἐἰς πᾶσα ὑφάσματα, ἰδίως τὰ πρὸς κατασκευὴν
τῶν ἐξωτερικῶν ἐνδημάτων, στημόνια καὶ ὑφάδια συνή-
θιστα εἰς ἀπερόσων διάνυ· π. γ. ἐκ μαλλιῶν καὶ βίμ-
βικης, μαλλιῶν καὶ μεταξῆς.

μά τώρ' ὅς εἶναι πούπουλο τοῦ τάφου του
τὸ χῶμα
καὶ κρῖμα ποῦ δὲν ἐξῆσε νὰ κλέψη κι' ἄλλ'
ἀκόμα.

Π.—Τὸ πανηγύρι 'τέλειωσε... κρῖμα καὶ
πάλι κρῖμα!...
κάθε νεκρὸς ἀπνύδωσε κι' ἐτρόπωσε 'στὸ
μνήμα.

Στέφουν κοπαρισσόμυπλα ρητορικούς κρο-
τάφους,
πᾶμε κι' ἐμεῖς νὰ φύγωμε, ξυλόσοφε σα-
λιάρη.
τὰ τόσα ψευτοδάκρυα, ποῦ'στάλαξαν 'στοὺς
τάφους
ὁ θάνατος τὰ ἴαζεψε γιὰ νὰ τὰ μπουτιλιάρη.

Φ.—Καλὰ διασκεδάσαμε, βρὲ Περικλῆ, καὶ
σήμερα...
κι' αὐτὸς ὁ μπάλος τῶν νεκρῶν δὲν ἦταν
παρὰ χίματα.

Μ. Ὑφαντικὴ πλευρὰ λέγεται ἡ ἄλυτος πλευρὰ, ἥτις
σχηματίζεται διὰ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ὑφάδου καὶ ἀπὸ τῆς
ὀπίσθια; δὲν ἔμεινε ν' ἀφαιρέσω νῆμα.

Δ. Τί ὀνομάζεται τρυμμένη ἢ λυμένη πλευρὰ;
Μ. Δυσμένη πλευρὰ εἶναι ἐσθῆνη, ἥτις σχηματίζεται
διὰ τῆς ἐκκρίσεως τῶν στημανίων, καὶ ἀπὸ τῆς ἐπίσης ἡμ-
πορῶ νὰ ἀφαιρέσω νήματα.

Δ. Εἰς τὸ ὄρασμα, τὸ ἐπίπτον κρατεῖτε εἰς τὰς χειράς
σας, εἰς τὴν λυμένην πλευρὰν τὸ πρῶτον νῆμα ἐκτείνε-
ται ἀπὸ τῆς μιᾶς ὀφθαλμικῆς πλευρᾶς μέχρι τῆς ἄλλης;

Μ. Ὅχι· εἰς διαφόρους θέσεις εὐρίσκονται διάφορα κατὰ
τὸ μέγεθος νήματα.

Δ. Ἀφαιρέσατε τὰ νήματα, τὰ ὅποια δὲν ἐκτείνονται
ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς μέχρι τῆς ἄλλης. Ἐν τιμῶντων
πανίου οὕτω πως παρεσκευασμένον ὀνομάζεται εὐθύμιον.
Τί μέκος ἔχει τὸ πρῶτον νῆμα, ὅταν ἡ λυμένη πλευρὰ
γίνη εὐθύμιος;

Μ. Τὸ πρῶτον ὑφάδιον ἔχει τόσον μέκος, ὅση εἶναι ἡ
λυμένη πλευρὰ.

Δ. Πῶς κίνωμεν μίαν λυμένην πλευρὰν εὐθύμιον;
Μ. Ἀφαιρούμεν ὅλα τὰ νήματα, τὰ ὅποια εἶναι μι-
κρότερα τῆς ὅλης πλευρᾶς οὕτως, ὥστε εἰ καὶ τὸ αὐτὸ ὑ-
φάδιον ὡς πρῶτον νὰ ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς
μέχρι τῆς ἄλλης.

Δ. Πότε ἡ λυμένη πλευρὰ εἶναι εὐθύμιος;
Μ. Ὄταν τὸ τελευταῖον ὑφάδιον εἶναι τῶν μακρόν.
ὅση εἶναι καὶ ἡ πλευρὰ.

Δ. Γίνεται μία πλευρὰ εὐθύμιος, εἰάν τὴν κίνωμεν με-
τὰ τὴν ἀλλοῦ κατ' εὐθείαν γραμμὴν; Σύρατε μίαν γραμμὴν
μετὰ τὸν χάρακα καὶ παρατηρήσατε εἰάν συμβαδίζη πάν-
τοτε μετὰ τὸ ἴδιον ὑφάδιον.

Μ. Ὅχι· ἡ λυμένη πλευρὰ δὲν εἶναι πάντοτε εὐθύ-
μιος εἰάν τὴν κίνωμεν κατὰ τὴν χάρακα.

Δ. Τοῦτο συμβαίνει, διότι κατὰ τὸ ἀμύλωμα (κολλά-
ρισμα) καὶ στήνωμα τὸ πανίον ἐκτοπίζεται ὀλίγον καὶ οὕ-
τω τὰ νήματα δὲν λαμβάνουν πλήρη εὐθείαν γραμμὴν.

Εἰς τὸ ράψιμον τοῦτο, πῶς διευθύνεται αἱ δεξιότατοι
βελοναὶ πρὸς τὰ δεξιότατα νήματα; (Ἡ διδάσκαλός ἐπι-
δεικνύει διαρραφὴν (τρόπωμα).

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ὁ καλλιτεχνικὸς θίασος τῶν ἀδ. Ταβουλάρη ἐ-
ξακολουθεῖ εὐτυχῶς καταθέλων τὸ κοινὸν τῆς
πρωτεύουσας διὰ νέων ἐκάστοτε ἀρίστων δραμα-
τικῶν ἔργων, ὧν ἕκαστον ἀποτελεῖ βραχίδια προ-
αγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς. Ὁ δὲ θεσπέσιος
ἡμῶν ἀοιδὸς Ἀποστόλου, ὁ τοσοῦτον ἀνυψώσας
καὶ τιμήσας τὴν Ἑλλ. τέχνην καὶ ἐν αὐτῇ τῇ
κεκορημένη τέχνῃ Εὐρώπῃ ἐμάχευτε κατ' αὐτὰς
τὸ Ἑλληνικὸν οὐ; καὶ διέθευσθε τὴν ὑπερηφανίαν
τοῦ αὐτόθι Ἑλληνοῦ. Διὰ τὴν καλλιτέχνην αὐ-
τὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀηδόνα, πᾶς ἑπαινεὸς εἶναι
σμικρὸς καὶ ἀτελής. Ὅθεν εὐχόμεθα μόνον εἰς αὐ-
τὸν ἀμαρτάντους ἔσχει τὰς δαρκυάς τῆς μάγου τέ-
χνης του καὶ φείποτε φιλομειδῆ πρὸς αὐτὸν τὴν
ἀγγελοφῶνον τοῦ ἔσματος μύθων.

Μ. Καίνεσι πάντοτε μεταξύ τῶν ἰδίων νημάτων.

Δ. Καὶ αὐταὶ αἱ λοχαὶ βελοναὶ; (Ἡ διδάσκαλός ἐπι-
δεικνύει περιρραφὴν (στρέψωμα).

Μ. Ὅλαι καίνεσι ἐπὶ τῶν αὐτῶν νημάτων.

Δ. Διατί κίνωμεν πάντοτε τὴν λυμένην πλευρὰν εὐ-
θύμιον;

Μ. Διότι εἰς τὴν βραχὴν αἱ βελοναὶ πρέπει πάντοτε νὰ
καίνεσι μεταξύ τῶν αὐτῶν νημάτων ἢ νὰ περιελθῶσιν τὸ
ἴδιον νῆμα.

Δ. Πειράζει, εἰάν κατὰ τὸ κίνωμεν τοῦ πανίου παρεκ-
κλίνωμεν πολλὰ ἢ ὀλίγα νήματα;

Μ. Μάλιστα· πειράζει.

Δ. Διατί;

Μ. Ἐὰν κοπῆ τὸ ὄρασμα πρὸς λοχῶς, εἶναι ἀνάγκη ν'
ἀφαιρέσωμεν τότε πολλὰ νήματα.

Δ. Τί γίνονται τρυποτρόποι;

Μ. Χρονὸς καὶ ὄρασμα.

Δ. Πρέπει νὰ προσέχωμεν, ὅταν κόπτωμεν τιμῶντων
ὄρασματος. Τί πρέπει λαβεῖν νὰ κίνωμεν διὰ νὰ κόπτω-
μεν τὸ πανίον εὐθύμιον, ὅσον τὸ δυνατόν;

Μ. Ὄταν κόπτωμεν, πρέπει πάντοτε νὰ προχωροῦμεν
μεταξὺ τῶν δύο νημάτων.

Δ. Μάλιστα· ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι εὐκόλον ἴδιον; εἰς
τὰς ἀρχαίους καὶ πρωτοπείρους, τῶν ὀπίσθων οὐτὸ ὄραμα
οὐτὸ ἡ χεὶρ εἶναι ἠεπημέναι. Διὰ τοῦτο καλὸν εἶναι νὰ
ἀφαιρούμεν προηγουμένως ἓν νῆμα, ἐκεῖ ὅπου θέλωμε νὰ
κόψωμεν τρυποτρόπως διαγραφόμενα ἀσφαλῆ ὄρα.

Διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν μικροτέρων ἐφθίδων κατιστή-
σατε τὰς λυμένας πλευρὰς εὐθύμιους· ἀλλ' ὅταν ἡ πλευ-
ρὰ εἶναι κομμένη λίαν λοχῆ, τότε ἔμποροῦμεν καὶ ἀλλῶς
νὰ πράξωμεν. ἀφαιρούμεν τὸ πρῶτον ὑφάδιον, τὸ ὅποιον
ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς μέχρι τῆς ἑτέρας· καὶ κό-
πτωμεν ἰσὺς περιεσθῶν. Διατί πρέπει νὰ προτιμῶμεν τὸν τρό-
πον τούτον, ὅταν τὸ ὄρασμα εἶναι κινωμένον λίαν λοχῶς;

Μ. Οὕτω γίνωμεν ὀλιγώτερον χρόνον παρὰ εἰάν ἐπιλλο-
μεν τὰ μικρὰ νήματα.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τὸ γυναικεῖον ζήτημα ὑπὸ τοῦ κό-
μητος Δ' Ἀρσσομβίλ. Ἐκ τῶν σπουδαιοτά-
των νεωστὶ ἐκδοθέντων γαλλικῶν τόμων εἶναι τὸ
ἔργον τοῦ ἐν Παρισίοις κόμητος D' Haussonville
ὑπὸ τὸν τίτλον «Μισοὶ καὶ ἐνδοια τῶν γυναι-
κῶν» πραγματευόμενον περὶ τῆς ἀνεπαρκείας τῆς
ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς τὴν γυναῖκα παρεχομένης
προστασίας. Ἐν αὐτῷ ὁ εὐγλωττος συγγραφεὺς
καταδεικνύει διὰ σοβαρῶν ἐπιχειρημάτων τὸ ἄτο-
πον καὶ ἐπισφαλὲς τῆς χειραφετήσεως καὶ ἐξισώ-
σεως τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἄνδρα.

Τὸ ὄραμα ἐν τῇ παιδαγωγικῇ. Ἐν τῇ
ἐφετεινῇ ἐγκυκλίῳ τοῦ Ὑπουργ. τῆς Δι.μ. Ἐκπαι-
δεύσεως ἐν Γαλλίᾳ εὐρηναὶ σπουδάζονται κρίσεις πε-
ρὶ τῆς ἀναγκαιότητος τῆς αἰσθητικῆς φιλοκαλίας
ἐν τῇ ἀντροπῇ τῶν παιδῶν. Γνωστοῦ ὄντος πό-
σον τὸ Καλὸν διαθέτει πρὸς τὸ Ἀληθὲς καὶ τὸ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

6

ΜΟΝΗ ΕΝ Τῷ ΚΟΣΜῳ,
ΘΗΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Συνέχεια

Οὕτως, ἠδουπαθῶς κείνων ἐπὶ τοῦ θαλακτικῷ ἐκείνου πλά-
σματος, ἔπερ ἐζωογονεῖ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ θανάτου καὶ τῶν φιλη-
μάτων, ἐνετρέφα ἐν τῇ ἀνεξεκλήτῳ ἐκείνῃ μέθῃ, ἣν
τόσον καλῶς γινώσκουσιν αἱ γυναῖκες ἵα διαχέωσιν ἐν ταῖς
αἰσθήσεσιν, ὅτε αἰφνης ἤγεραι αὐτὸν ἐτέρᾳ φωνῇ ἤχου πα-
ροῦ καὶ μονοτόνου

«Ἐκδίκησον! ἐκδίκησον!
ἡ τιμὴ τὸ ἀπαιτεῖ,
ἡ τιμὴ σου, ἡ τιμὴ σου
αἶμα ἀπὸ σοῦ ζητεῖ.»

— Τί εἶναι; τίνας ἡ φωνὴ αὐτῆ; ἐρώνηται ὁ Ρα-
φαὴλ ἀποθῶν τὴν σύζυγον του.

Ἡ Μαργαρίτα περὶφθὸς ἐπλησίασεν αὐτόν.

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπε, τραγῳδία ὑπὸ τὰ παράθυρά
μας, ὡς πάντοτε...

— Ἄκουσον, ἀκουσον...

Ἀγαθόν, ἡ ἰδέα δέον νὰ τεθῆ ὑπὸ τῶν γενικῶν
διάσειψιν.

Ἡ δὲ Μάκ-Κή-Χάριστον. Μεταξὺ
τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν εἰς
τὴν ἐν Παρισίοις Ἐκθεσιν τοῦ 1900 ἐτάχθη καὶ
μία γυνή, ἡ δὲ Μάκ-Κή-Χάρισσον θυγάτηρ τοῦ
πρώην Προέδρου τῆς Ὁμοσπονδίας καὶ γνωστῆ
ἐκ τῶν περὶ πολιτικῆς οἰκονομίας συγγραμμάτων
τῆς. Τὸ πρῶτον ἐχρησιμοποίησεν ἐν Εὐρώπῃ τοὺς
καὶ τὰς ἀποστόλους τῆς χειραφετήσεως.

Ἡ πρώτη ἀεροναυτις γυνή. Ἀεροναύ-
τιδες γυναῖκες ὑπῆρξαν πολλαὶ ἐν Εὐρώπῃ κατὰ
τὴν ἐποχὴν τῆς μεγάλης ἀεροστατικῆς ἐπιχειρήσεως,
τινὲς δ' ἐξ αὐτῶν καὶ ἔπασαν θύματα τοῦ ἐπιστη-
μονικῷ αὐτῶν ζήλου. Ἡ πρώτη ἀεροναυτις γυνή
ὑπῆρξε γαλλίς, ἡ κυρία Τίβλ ἐπιβάσα τοῦ ἀεροστά-
του ἐν Λυὼν τὸ 1784 καὶ κατελθοῦσα σῶα καὶ
ὀγιῆς μετὰ βραχέϊαν περιήγησιν ἐν τῷ ἔθρῳ. Δυ-
στυχῶς δὲν ἔχομεν ν' ἀναφέρωμεν τὸ αὐτὸ αἰσιον
τέλος ὀσάκις ἡ γυνή ἠθέλησεν ν' ἀπομιμηθῆ τὸν
Ἰακχον καὶ ἐν τῷ κοινωνικῷ ἀπέδωκε γινομένην...
ἀεροναυτις τῆς χειραφετήσεως!...

Καὶ ἡ φωνὴ ἐπανελάμβανε διὰ τοῦ αὐτοῦ μονοτόνου
ἤχου

Ἐκδίκησον! ἐκδίκησον!
ἡ τιμὴ τὸ ἀπαιτεῖ...

Ἡ Μαργαρίτα ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον, ἐνῶ ὁ Ρα-
φαὴλ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου ἐστήριξε τὴν χεῖρα ἐπὶ
τῆς καρδίας του.

— Ἐτήρησε τὸν λόγον σου, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ἡ σύζυγός του ἤτο πάντοτε εἰς τὸ παράθυρον.

— Ἐτήρησε τὸν λόγον σου, καὶ ἐγὼ εὐρίσκομαι ἀκήμη
εἶδῳ. διηλογίσθη ὁ Ραφαὴλ.

Καὶ παρετήρησε πρὸς τὸ μέρος τῆς Μαργαρίτας.

— Νὰ μὴ δύναμαι ν' ἀναχωρήσω! ὦ! ναί, θ' ἀνα-
χωρήσω, ἡ τιμὴ μου καὶ ἡ ζωὴ τοῦ φίλου μου διακυ-
βεύονται.

Ἐβόδισε βραδέως πρὸς τὴν σύζυγον του καὶ προσπαθῶν
νὰ δώσῃ εἰς τὸ πρόσωπόν του ἔκφρασιν ἤττον ἀλγαινῆ
καὶ εἰς τὴν φωνήν του τόνον ἐπαγωγόν.

— Τί κίνωεις λοιπὸν, Μαργαρίτα; ἐμικρὸς, εἰς ὑπέ-
ρωμεν εἰς τὴν μικρὰν μας Ἀλίην...

— Καλὰ, φίλε μου.

Ἄλλ' ὁ Ραφαὴλ ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ τὴν
χεῖρα στήριξεν ἐπὶ τοῦ δικτυωτοῦ, μετὰ λάμπρον τὸ βλέμ-
μα, μετὰ τεταμένον τὸν τράχηλον, ἐφαίνετο ὅτι ἐπεζήτη νὰ
διατίσῃ τὸ σκότος; ὅπως διακρῖνη.

— Ἀπῆλθεν, εἶπεν, ἀπῆλθε.

Καὶ στραφείς πρὸς τὴν Μαργαρίταν.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Χαρακτηρισμός διδασκαλίδος.

Δύο λόγια κυρία, ή Δ. και ή Ν. συνδιαλέγονται περι των τελευταίων φιλολογικών προτύπων. Διδασκάλισσά τις τὰ ἀκούει σιωπηλῶς, Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των κάπως τὴν ἐρωτᾷ τί γνώμην ἔχει καὶ αὐτὴ περὶ τῶν ἐν λόγῳ βιβλίων.

— Νὰ σοῦ πῶ, δὲα ξυρώ: «ἀσυναίρετος ἀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ, μακροκατάληκτος γενική,» αὐτὰ βέβαια μὲ φθάνουν. Δὲν ἔχω τὴν βλακίαν, ὅπως αὐτὴ ἡ ἀνόητη Δ. καὶ ἡ σχολαστικὴ ή Ν, νὰ κάθουμαι νὰ διαβάζω καὶ ἄλλα βιβλία!

Ἐν γυμνασίῳ θηλέων κατὰ τὸ Ἑλληνικὸν μάθημα,

Ὁ καθηγητής: — Πόσων εἰδῶν εἶναι οἱ σύνδεσμοι ;
 Ἡ μαθήτρια (ἀφηρημένη): — Οἱ σύνδεσμοι ; ἂ ! . . . ἄλλοτε διαρκέστεροι καὶ ἄλλοτε μᾶλλον ἐφήμεροι, κατὰ τὸν χαρακτήρα τῶν ἀτόμων.

Μαγειρικὴ συνταγὴ.

Λυγὰ μὲ ἔστυ. Σπάνετε τὰ ψὰ ἐντὸς ἄζου, βράζετε ὀλίγον μὲ ψλοκομμένον πετροσίλων, καὶ ἔπειτα τὰ κτυπάτε. Ἀναμιγνύετε θρυμματισμένον τυρόν, ἀλευρόν, τήγανίζετε τὸ μίγμα καὶ φέρετε εἰς τὴν τράπεζαν.

— Θὰ κοιμηθῆς ἀπόψε ἄνωρ, ἀγαπητὴ μου, δὲν ἔχει οὕτω ; Δὲν ἀνέρωσας ἐντελῶς . . . ἄλλ' ἡ χεὶρ σου καίει, ἀπορρίπτει λοιπόν ;
 — Ὅχι, εἶπεν ἡ κείνη.
 — Τί νὰ πράξωσθῶς δὲ νὰ εἴλω ; διελογίσθη . . . Πρέπει νὰ φροντίξῃς διὰ τὴν υγιάν σου, Μαργாரίτα, εἶπεν, ὁ ἰατρὸς προεῖπεν ὅτι ἡ ὑπότρηπὴ θὰ εἶναι μᾶλλον ἐπικίνδυνος τῆς ἀσθενείας, ἐνθυμῆσαι ; . . .
 — Ἀλλὰ δὲν ἤμην ἀσθενής, δὲκίχθην ἡ σύζυγος, ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου ἐμαγαλοποιήσῃ τὰ πράγματά . . .
 — Τί νὰ πράξω, Θεέ μου ! τί νὰ πράξω ; διελογίσθη ὁ Ραφαήλ.
 Τὸ πρόσωπόν του ἐρωματίσθη, ἡ καρδία του βιαίως ἐπαλλε.
 — Δὲν θ' ἀτιμωθῶ, ὦχι, δὲν θ' ἀτιμωθῶ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν.
 Ἐξήτασε τίτε προσεκτικῶς τὴν σύζυγόν του, τῆ ἀπηνύθουσι νέας ἐφωτίσεις, ἀρίστων δὲ ἡμῶν ἀσπατίμων.
 — Ἀλλ' ἔσον σὲ παρατηρῶ, εἶπεν ὁ Ραφαήλ, τότεν παύθουμαι ὅτι ἀπκρύπτεις ἀπ' ἐμοῦ τὸ ἥμισυ τῶν ὄρων πάσης, εἰ θεθελάει σου λάμπουν ἐκ τοῦ περιστοῦ, αἱ παλαιαὶ σου πύργεσσον . . . σὲ λέγω αὐτὰ ὦχι, διὰ νὰ σ' ἀπρωδίσω, ἀλλὰ κατὰ καθήκον . . . γνωρίζεις πόσον μὲ εἶναι πρῶτον ἡ ζωὴ σου
 — Σὲ βεβαίω, φέρε μου . . .
 — Ὅχι, ὦχι, ἐγὼ βλάπτω ὅτι εἶσαι ἀσθενής, εἶπεν ἡ κείνη λαδόμενος τῆς χειρὸς τῆς πόσων ἀτακτοῦ ; ὁ ἄρρωτος σὺ ! . . . Κα' τί εἶπεν ὁ ἰατρὸς ;

Ἀξήθηται τὸν ὄγκον καὶ πολλῶν τυγῶντα βελτιώσεων ἢ «βοσπορίς» ἀγαπᾷ ἐπ' αἰσιωτάτοις εἰσὼς τὸν Β'. αὐτῆς τόσον πρὸ τῆς λήξεως εἶναι τοῦ πρώτου αὐτῆς ἔτους. Τὰ ἐφεξῆς ἐκδοθῆσμενα φύλλα μέχρι τῆς ἂ. ἐπιτείου αὐτῆς 7ης ἀπριλίου 1900 θ' ἀνήκωσι μὲν εἰς τὸ α'. ἔτος τῆς; θὰ προστεθῶσι δὲ εἰς τὸν τόμον τοῦ προσεχοῦς ὅ' ἔτους. Ἡ δὲ τακτικὴ αὔξησις τοῦ ὄγκου, μὲθ' ἧς θὰ ἐκδίδεται ἐφεξῆς τακτικῶς κατὰ 10 ἡμέρας εἶναι καὶ ἔσται καταφανὴς ἀναπλήρωσις; κατὰ τὰ τετραποσχηθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῶν ἄχρῃς ἕρας καθυστερησάντων φύλλων. Ἄλλως τε πάντες οἱ ἔχοντες πέραν τῶς τοιούτων ἔργων γνωρίζουσι πόσον ἀνὰ σφύρατος ἦν ἡ ἄχρῃς ὄρασις καὶ τι τακτικὴ βραδύτης; εἰς φύλλον διατρέχον εἶναι τὸ διεπιστοιμαστικὸν αὐτοῦ σταθμὸν καὶ τὴν πρώτην ἀπὸ τῆς ἐξ ὑπὸς; αὐτοῦ σταθμῶν.

Ἡ «βοσπορίς» προβαίνουσα βαθμηδὸν καὶ ἀρὰ μίαν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν τῇ ἰνάξει αὐτῆς ὀδυσσῶν ὑποσχέσεων, ἀργεταὶ ἀπὸ σήμερον δημοσιεύουσα ἐν ἐπιφυλλίδεσι περὶ τοῦδεστὸν γερμανικὴν πραγματείαν περὶ διδασκαλίας βαπτιστικῆς καὶ λοιπῶν γυναικείων ἐργασίμων, λίαν ἐχρηστον εἰς τὰ κερσεαγωγία καὶ τὰ ἀκρογενείας μεταγλωττισμένην ὑπὸ τοῦ ἐντελεστάτου περὶ τὰ παιδαγωγία διακρεπτοῦ; διδασκαλιστοῦ κ. Γ. Καρατζᾶ.

ΤΥΠΟΙΣ Γ. Δ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ ΚΟΥΡΣΟΥΜ ΧΑΝ ΑΡ 3

— Δὲν ἔλθε σήμερον.
 — Δὲν ἔλθεν ὁ ἰατρὸς σήμερον ! ἀνερῶνρησε ὁ Ραφαήλ, ἀλλὰ θέλεις ν' ἀποδίνης . . .
 — Ἀδίκως ἀνησυχεῖς, φέρε μου.
 • Ἐν τούτῳ ὁ Ραφαήλ εἶπε κληπίσει τῆς; πρὸς τὸ παρεθῆσθαι . . .
 — Οὐδέεις, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, μήπως μὲ ἀντικατάστησῃ !
 Καὶ ἐπανελθὼν παρὰ τῆ Μαργாரίτα.
 — Ἐχεις ἀδίκον, εἶπε, νὰ μὴ φροντίξῃς περὶ τῆς υγιείας σου . . . αἱ λόγοι τοῦ ἰατροῦ ἀντηχοῦν ἀκόμη εἰς τὰ ὦτά μου, Μαργாரίτα, ὦχι, δὲν θέλω νὰ παρέλθῃ ἡμέρα χωρὶς νὰ σὲ εἶδῃ ὁ ἰατρὸς; . . . εἶνε; ἀργά, ἀλλ' ἀδέκφρον, ποτὲ δὲν εἶναι ἀργὰ προκειμένου νὰ πράξῃ τις συνετήν πράξιν, τὴν ὁποίαν ἄλλως; τε καὶ τὸ καθήκον ἐπιβάλλει . . . οὕτω λοιπὸν θὰ σὲ ἀφήσω πρὸς στιγμὴν . . .
 — Νὰ μὲ ἀφήσῃς ; δέκωσεν ἡ Μαργாரίτα ἐντρομαξ.
 — Ναί, τρέψω εἰς τὸν ἰατρὸν, Μαργாரίτα μου, μὴ ἀνησυχεῖς, δὲν θὰ βραδύνω.
 — Ἐν τούτοις . . .
 — Τὰ θέλω, εἶπεν ὁ Ραφαήλ μετῶν, νομίζω ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ θέλω νὰ ζῆς; αἰ ;
 — Ναί, ὑπευθύνεσθαι μετὰ πρῆξαστῆρος ἡ Μαργாரίτα.
 — Τρέψω λοιπὸν εἰς τὸν ἰατρὸν.
 Καὶ ἐνυθύνθη πρὸς τὴν ἕραν.
 — Δὲν θ' ἀπκρῶ; πρῶτον τὴν κόρημ; αἰ ;
 — ὦ ! ναί, ἀπεκρῶθη.
 («ἔπειτα σπρίχεται»)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΔΟΥΡΙΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια **ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ**
 Ἐκδότης καὶ Διαχειριστῆς **ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΗΤΖΑΝΙΔΗΣ**

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ
 Ἐν τῇ πρωτευσούσῃ γρ. 50
 » ταῖς ἐπαρχιαῖς » 60
 » τῇ ξένη φράγ. χρ. 15
 Γίνονται δεκταὶ καὶ ἐξάμηνοι συνδρομαὶ κατ' ἀναλογίαν.
 Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται ἐπὶ ἐντύπῳ ἀποδείξει φερούσῃ τὴν ΣΦΡΑΓΙΔΑ τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
 Γ Α Λ Α Τ Α,
 Κουρσοῦμ-Χάν
 ἀριθ. 3
 Τὸ φύλλον τιμᾶται παράδων 50

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ
 Πᾶσα αἰτήσις δέον ν' ἀπευθύνεται πρὸς τὴν ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ.
 Πᾶν πρὸς δημοσίευσιν ἀποστελλόμενον δὲν ἐπιστρέφεται.
 Πᾶν ἀνυπόγραφον δημοσίευμα ἀνήκει τῇ Διευθυντρίᾳ.
 Γίνονται δεκταὶ πρὸς καταχώρισιν εἰς ὁποιοῦσιν ἡ σεις κατὰ ἐστῆματων ἐπὶ ἰδίαις συμφωνίαις.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ
 Ἡ προσαγωγή τῶν παιδῶν εἰς τὸν ναόν.— Αἱ γυναῖκες ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ (ὑπὸ ΑΓΓΑΓ'ΑΣ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ).— Ἡ μουσικὴ τῶν ἡμπερωτικῶν φεμάτων (ὑπὸ Ι. ΧΑΡΙΣΙΑΔΟΥ ἰατροῦ).— Αὐτότης, ποίημα (ὑπὸ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΣΑΜΑΡΤΣΙΑΔΟΥ).— Ὁ καλόγηρος, διήγημα (ἐκ τῶν τοῦ GOLDSMITH).— Παρθένος μήτηρ, διήγημα (ὑπὸ ΛΑΙΑΣ ΣΗΘ).— Ἀστερόκοις (ὑπὸ ΚΑΡΥΑΤΙΑΔΟΥ).— Ἀγάπη, ποίημα (ὑπὸ ΘΑΝΑΣΗ ΛΕΙΒΑΔΙΩΤΗ).— Ὁ θηλασμός; διὰ τοῦ μητρικοῦ γάλακτος (ὑπὸ ΜΙΧΑΗΛ ΣΩΦΡΟΝΙΑΔΟΥ).— Ἑλληνικὸν θέατρον.— Ἀνὰ τὸν κόσμον.— Εὐτράπελα.— Οἰκιακὰ, πρακτικὴ συμβουλή.— Ἐπιστολικὸς φάκελλος.— Ἐπιφυλλίς; Μόνη ἐν τῷ κόσμῳ.

Διευθύντρια ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ = Έκδότης ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΗΑΤΖΑΝΙΔΗΣ

Πάν άνυπόγραφον δημοσίευμα άνήκει τῇ Διευθυντρίᾳ

«Οὐ πάύσομαι τὰς Λάριτας ταῖς Μούσαις συγκραταμγνύς, ἥδιστα σοζυγίαν» Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. Στ. 673—8.

Ἡ ΠΡΟΣΑΓΩΓῆ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΑΟΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τοῦ προηγ. φύλλου)

Πρὸς ταῦσα ἴσως θ' ἀντίπη τις ὅτι οἱ Ἕλληνες ἡμεῖς δὲν πρέπει ν' ἀκολουθῶμεν πιστῶς καὶ παρὰ πόδας τοὺς Γερμανοὺς καὶ Ἄγγλους παιδαγωγοὺς καινοτομοῦντες ἐν τῇ ἀνατροφῇ τῆς νέας γενεᾶς· ἀλλ' ἐφαρμόζοντες τὸ τὰ ἀρχαῖα κρατεῖτω, νὰ συνεχίσωμεν πιστῶς τὸ σύστημα, δι' οὗ αἱ παρελθούσαι ἡμῶν γενεαὶ ἐξετράφησαν ἰμμένοντες ἐν τῇ αὐτῇ στοιχειώδει καταστάσει τῆς ἀνατροφῆς, δι' ἧς ἄχρις ὥρας ἐξελίχθη ὁ ἔθνικός ἡμῶν βίος. Ἴσως μάλιστα θὰ προσέθετε καὶ ὅτι τότε ἀκριβῶς ὅταν ὁ ναὸς καὶ ἡ δκτώηχος ἀπετέλου μόνον τὴν ὄλην τοῦ Ἕλληνοσ ἀνατροφήν πολλὰ ἔξοχα παραδείγματα ὑψίστης ἀνδρικής καὶ γυναικείας ἀρετῆς κατεκόσμησαν λαμπρῶς τὰς ἔθνικὰς ἡμῶν σελίδας· σήμερον δὲ ὅτε ἡ τοιαύτη ἀκρατος θρησκευτικότησ τῆς ἀνατροφῆς ἐξέλιπεν ἀντικατασταθεῖσα κατὰ μέγα μέρος ὑπὸ τῆς ἐγκυκλοπαιδείας, συνεξέλιπε καὶ ἡ ἀρετὴ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων τῆς σήμερον, ἧτις λατρεύεται πλέον ἤδη ὡς ἀποιχόμενον μόνον ὄναρ καὶ αἰγλήεν τοῦ παρελθόντος ἰδανικόν. Πῶς λοιπὸν τὸ μόνον λείψανον τῆς θρησκευτικότητος ταύτης, τὸν πάτριον τύπον τῆς προσαγωγῆς τῶν παιδῶν εἰς τὸν ναόν, νὰ περιστείλωμεν καὶ καταργήσωμεν;

Ἀπαντῶμεν :

Ἐὰν ἀκριβῶς θέλωμεν ἡ μέλλουσα γενεὰ νὰ φέρῃ τὸν ἐνιατον τύπον ἔθνικοῦ ἐγῶ καὶ ἑλληνοπρεποῦς ἀτομικότητος· ἐὰν ἀκριβῶς θέλωμεν νὰ ἔχη ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς πεποιθήσεις ἰδραίας καὶ ἀκραίφνης ἰδανικὰς, ἅτινα ὡς ἱερὰ λάβαρα νὰ κρατῇ ὑψωμένα καὶ ἀνεπηρέαστα διὰ μέσου τῆς πλημύρας τῶν ξενικῶν στοιχείων τῆς ἡσημέραι κατακλυζούσης αὐτήν, καὶ ἡρωικῶς νὰ λαμπαδηδρομῇ δι' αὐτῶν τηροῦσα αὐτὰ ὡς δεῖμας Ἐστιάδων ἄσβεστα διὰ μέσου τῶν ἐπιπνεόντων ἀνέμων· ἐὰν

ταῦτα θέλωμεν, ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἐφαρμόσωμεν ὀριστικόν τι καὶ διαγεγραμμένον σύστημα ἀνατροφῆς ἰδραζόμενον ἐπὶ πεφωτισμένων παιδαγωγικῶν βάσεων. Ἐπειδὴ δὲ σύστημα παιδαγωγικόν δὲν ὑπῆρξεν ἄχρις ὥρας παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ τοῦτο κατὰ τοὺς στοιχειώδεις ἐκείνους χρόνους τοῦ προγενεστέρου Ἕλληνοσ ἀπετέλει ἡ ἑλλειψίς ἀκριβῶς παρτὸς ἐπιστημονικοῦ συστήματος, διὰ τοῦτο ἀνάγκη νὰ δανεισθῶμεν τοιοῦτο παρὰ τῶν τὰ μάλα ἐν τῇ παιδαγωγικῇ διαπρεπόντων εὐρωπαϊκῶν ἔθνῶν.

Παρὰ τοῖς πλείστοις ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἀνατροφή εἶναι διεθνῆς ὡς εἶναι διεθνῆς καὶ τὸ δάπεδον αὐτῆς, ἧτοι ἡ βαθμικία ψυχολογικῆ τῶν ἡλικιῶν μετάπτωσις. Ἀλλ' ἴσως μὲν ἡ γνώμη αὕτη δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπεράγαν ἐλευθερόφρων· κατὰ δὲ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν ἰδέαν ἡ ἀνατροφή δυνατὸν μὲν ὅσον ἀφορᾷ τὰς μερικότητας νὰ διασκευασθῇ ὑπὸ τοῦ ἐπιτηδείου παιδαγωγοῦ συνφθὰ πρὸς τὸν ἰδιάζοντα ἔθνικόν γαρακτῆρα τοῦ Ἕλληνοσ, ἀλλὰ θὰ μείνῃ καίποτε διεθνῆς ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ γενικὰ αὐτῆς σημεῖα. Ἐν δὲ τούτων, τὸ σπουδαιότατον βεβαίως εἶναι ὁ τρόπος τῆς ἀναπτύξεωσ καὶ διαμορφώσεωσ τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ παιδός, ὅστις εἶναι ἀνεξάρτητος τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων. Ἐὰν δὲ ὁ Ἕλλην τῆς χθῆς διέπρεψε διαπαιδαγωγηθεῖς μόνον ὑπὸ τῆς δκτωήχου καὶ τοῦ θυμιαματηρίου, ταῦτα μὲν τὰ ἱερὰ τῆς θρησκείας καί, δὸς εἰπεῖν, τοῦ Ἑλληνοσμοῦ ἐμβλήματα οὐδεὶς τῶν εὔφρονούντων ἐννοεῖ νὰ καταρρίψῃ τοῦ γοήτρου αὐτῶν ἡ κατ' ἐλάχιστον νὰ παραμειώσῃ.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ χρόνος, ῥέων ὡς τὸ ἐένναον κύμα, μεταβάλλει πολλά, ἐπειδὴ σὺν αὐτῇ καὶ κοινωνικαὶ συνθήκαι καὶ ἔθνικαὶ ἀνάγκαι καὶ παιδα-

γωγικαί βλέψεις αναγκαιώς και παρ' ἡμῖν μετεβλήθησαν, ὁ Ἕλληνας αὐρίων δὲν δύναται πλέον ν' ἀρκηται εἰς ὅσα ἠρείσθη ἢ παρωχημένη αὐτοῦ γενεά, ἀγία ἄλλως τε γενεά, παρ' ἣ τὸ αὐτοφυές τοῦ Ἑλλήνου ἰδανικὸν δὲν ἀπεμάραιεν ἢ μόνιμος στασιμότης ἐν τῷ ἀκράτῳ δογματισμῷ καὶ ἡ μυστικὴ τῆς θρησκείας ἐνόησις ὑπὸ μόνους τοὺς ἱεροὺς αὐτῆς τύπους· ἔχει δὲ τούνεκτιον ἀνάγκην πρακτικωτέρας καὶ δι' αὐτὸ τελειορωτέρας μεθόδου ἐν τῇ μεταδόσει τῶν διαφόρων ἰδανικῶν.

Ἴσως πάλιν θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εἶναι μὲν ταῦτα πάντα παραδεκτά, τὴν περιστολὴν ὅμως τοῦ ἔθιμου τῆς εἰς τὸν ναὸν προσαγωγῆς τῶν παιδῶν δὲν δύναμεθα νὰ θεσπίσωμεν, ὡς ἀντιβαίνουσαν εἰς τὰ ὑπὸ τῶν Πατέρων γραφέντα.

Πρὸς τὸν λέγοντα τοῦτο θ' ἀπνητώμεν ὅτι οἱ Πατέρες δὲν ἦσαν παιδαγωγοί. Καὶ εἶναι μὲν βεβαίως καὶ ἀναντιρρήτως σεβαστὰ καὶ ἅγια τὰ μεγαλοφυῆ αὐτῶν διδάγματα καὶ ἀρμοδιώτατα πρὸς ἠθικοποιεῖν τῆς μεγάλης ἡλικίας, ἀξία δὲ παντὸς ἐπαίνου θὰ ἦτο πᾶσα προσπάθεια πρὸς ἐκλαίκευσιν καὶ προσαγωγὴν αὐτῶν εἰς ἀνέγνωσιν πρὸς τὰ πλήθη. Οὐδεὶς ὅμως θ' ἀρνιθῆ ὅτι οἱ γίγαντες οὗτοι τοῦ χριστιανισμοῦ οἱ διαπλάσαντες τοὺς νεωτέρους αἰῶνας δὲν ἔγραψαν χάριν τῶν παιδῶν. Ἀπαρραλλάκτως ὅπως δὲν δύναται ἡ νέα παιδαγωγικὴ νὰ παραδεχθῆ τὰ παιδαγωγικὰ ἀξιώματα τοῦ Πλουτάρχου ἢ τοῦ Πλάτωνος παρὰ τὸ ἕψιστον τῶν ἀνδρῶν φιλοσοφικὸν κύρος, ὡς οὐδ' αἱ νέα ἱατρικαὶ ἀνεκαλύψεις δύναται νὰ υποχωρήσωσι πρὸ τῶν πρωτογενῶν θεωριῶν τοῦ Ἱπποκράτους, καίτοι οὗτος ὑπῆρξεν αὐτόχρημα ὁ θεμελιωτὴς τῆς ἱατρικῆς. Καθ' ὅτι γνωστὸν καὶ ἀναντιρρητὸν ὅτι ἡ δημιουργικὴ καὶ φωτοπαραγωγὸς Ἑλληνικὴ ἀρχαιότης ἔθεσε μὲν τὰς βᾶσεις πρῶτων τῶν ἐπιστημῶν, ἐτελειοποίησεν ὅμως αὐτὰς βαθμῶν καὶ κατὰ φυσικὴν ἐξέλιξιν αἱ νεώτεροι ἐρευνῶν διὰ μέσου τῶν ἐπιρρευσάντων αἰώνων.

Ἐν τέλει συγκεφαλαιούσαι τὸ θέμα ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι οὔτε ἡμεῖς οὔτε οἱ πολυπληθεῖς ὁμόφρονες ἡμῖν, ἐξιοῦμεν ἐντελῆ κατάργησιν τῆς προσαγωγῆς τῶν παιδῶν εἰς τὸν ναὸν, ἀλλ' ἀπλῶς περιστολὴν τῆς γινομένης ἤδη ὑπερβολικῆς χρήσεως τοῦ ἔθιμου. Οὕτω καλὸν θὰ ἦτο, ὡς καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 27 φύλλῳ ἡμῶν προεβέβλομεν, νὰ ὀδη-

γῶνται οἱ παῖδες εἰς τὸν ναὸν ὑπὸ τῶν διδασκάλων κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς τοῦ ἔτους. — (ἀφοῦ προηγηθῆ ἑπίτομος καὶ σαφὴς διὰ τοῦ μαθήματος τῆς λειτουργικῆς ἐρμηνεία τῆς ἐν τῷ ναῷ προσευχῆς) — προσερχόμενοι κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἱεραῆς λειτουργίας καὶ ἀπερχόμενοι πρὸ τοῦ Χερουβικῶν μέλους, ὅπερ ἐξαιρετικῶς ἐκνευρίζει αὐτοὺς. Ἡ τοιαύτη εἰς τὸν ναὸν προσαγωγὴ γινομένη οὕτω σπανίως καὶ μεμετρημένως ὥστε πρὸς μηδένα ψυχολογικὸν ὄρον τοῦ παιδὸς νὰ συγκρούηται, θὰ ἐνεῖχε μεγαλὴν δι' αὐτὸν ἐπισημότητα καὶ ἀρμοδιότητα ὅπως ἀποβῆ ἢ κατ' ἐξοχὴν στιγμὴ τῆς θρησκευτικῆς κατανύξεως καὶ περισυλλογῆς.

Συνάμα πρὸς τοῦτο ἐποικοδομητικωτάτη θὰ ἦτο ἢ κατὰ δεκαπενθημερίαν προσαγωγὴ τῶν μαθητῶν εἰς τὸν ναὸν εἰς τὸν ἑσπερινὸν τοῦ σαββάτου, ὅτε καὶ ἡ ὥρα εἶναι ψυχολογικῶς καὶ φυσιολογικῶς ἀρμοδιωτέρα πρὸς θρησκευτικὴν ἐξύψωσιν, καὶ ἡ προσευχὴ ἀπλουστερά καὶ μᾶλλον ὅπως δῆποτε προσιτὴ καὶ, διὰ τὴν σχετικὴν ἀραιότητα τοῦ τότε περισταμένου πλήθους, μᾶλλον οἰκιακὴ καὶ μᾶλλον οὕτως εἶπειν κατ' ἰδίαν προσευχῆ.

Αἱ δὲ μ. μ. ὄρασι τῶν ἄλλων μεσολαβούντων σαββάτων θὰ ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς ἄριστα ἀφιερούμεναι εἰς θρησκευτικὸν ἐν τῷ σχολεῖῳ μάθημα, παιδαγωγικὰ διὰ κηρύγματα γινόμενα ὑπὸ δεξιῶν πρὸς τοῦτο ἱεροκηρύκων.

Ἡ τοιαύτη προσιτὴ εἰς τὴν παιδικὴν ἀντίληψιν καὶ ἐπίτηδες δι' αὐτὴν γινομένη ἀνάπτυξις θρησκευτικῶν ἀληθειῶν, ἐνδιατρίβουσα μᾶλλον εἰς τὸ ἠθικὸν τῆς θρησκείας μέρος κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Οὐρανίου τοῦ Ἰησοῦ, ὅτε ἐδίδασκε τὰ ἀδιάπλαστα πλήθη, ὡς σκοπὸν δὲ αὐτῆς θέτουσα τὴν σαφῆ ἐρμηνείαν καὶ ἐκλαίκευσιν τῆς πρακτικῆς σχέσεως μεταξὺ θρησκείας καὶ βίου, θὰ ἦτο, ὡς νομιζόμεν μετὰ πλείστων ἄλλων, ἡ λυσ.τελεστῆρα θρησκευτικὴ συμβολὴ εἰς τὴν σύγχρονον ἀνατροπὴν καὶ ἐκπαιδευσιν.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν γενικῶς ἐπιδοκιμαζομένων μέτρων τούτων θὰ ἦτο ἢ ἀρίστη ἐξυπνήτησις τῆς πανσεβαστου θελήσεως τῆς γερουσίας Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἢ ἡ ἐνθερμος πρόθεσις, ὡς ἐξεδηλώθη διὰ τοῦ ἐσχάτως συγκροτηθέντος πάντη ἀγαστοῦ Ἐκπαιδ. συνεδρίου ὑπῆρξεν οὐχὶ ἡ συντήρησις τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ καθορισμοῦ μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἀ-

νωφιλῶν ἢ καὶ ἐπιγυμνῶν, ἀλλ' ἡ μεταρρυθμιστικὴ ἀνακαινιστικὴ αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ὑψίσταρον καὶ παιδαγωγικώτερον.

Ἡ «Βοσπορίς», ἥτις καταφανῶς φαίνεται ὑπερμάχησε τῆς θρησκευτικῆς τῶ Ἰησοῦ ἡμῶν ἀναπλάσεως καὶ τῆς εὐλαβοῦς διασώσεως τῶν πατρῶν ἰδανικῶν καὶ παντὸς θεοφιλοῦς καὶ βαίου, ἢ «Βοσπορίς», ἥτις ἀνεῖ τῆς πρῶταξίως τοῦ καθήκοντος· τοῦτο καὶ τῆς ἐν τῷ μέτρῳ τῆς γυναικείας ἀδελφείας ἐπιτελείσεως αὐτοῦ οὐδὲ νὰ ὑπάρχη θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα, φρονεῖ ὅτι ὑπερμαχοῦσα τῶν μέτρων τούτων ὑπερμαχεῖ τῆς θρησκευτικωτέρας ἐν τῷ μέλλοντι διαπαιδαγωγῆσεως τῶν Ἑλληνοπαίδων καὶ τῆς πληρώσεως τῆς σεβασμίας βουλής τοῦ γερου τοῦ Πατριάρχου, ὅστις ἐγένετο ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἡμῶν μεταρρυθμίσεως.

ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΕΝ Τῇ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦῃ

(ὑπὸ Καρολίνας Δάμβρ)

(Μετὰ τὸν Μωσῆ)

(Συνέχεια ἀπὸ ἀριθ. 20 σελ. 228)

Γ.

Αἰῶνες δι᾿ ἔρρευσαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης· οἱ βασιλεῖς ἀντικατέστησαν τοὺς κριτὰς, καὶ ἡ δόξα τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ, ἥτις πολλάκις εἶχεν ἀμαυρωθῆ ὑπὸ τῶν συνεχῶν καὶ καταστρεπτικῶν πολέμων, πλέον δὲ ἡ ἀπαξ εἶχεν ὑποβιβασθῆ καὶ καταπέσει διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῶν εἰδωλολατρικῶν θεοτήτων, ἀφίκετο ἤδη εἰς τὸ ἀπόγειον αὐτῆς ἐπὶ τῶν βασιλέων Δαβὶδ καὶ Σολομῶντος.

Ἰπὸ τῷ τελευταίῳ τούτου ἐποικοδομητῆ μετὰ πρωτοφανοῦς μεγαλοπρεπειᾶς ὁ ναὸς τοῦ Κυρίου· ὅλος δὲ ὁ βίος τοῦ βασιλέως τούτου, ὅστις καὶ ὡς συγγραφεὺς καὶ ποιητῆς, ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ, διεκρίθη, ὑπῆρξε κατὰ τὰς ἀνατολικὰς παραδόσεις ὄνειρον ἀφθάστου καὶ ἰδεώδους μεγαλείου καὶ ἡ δόξα του διεφημίσθη μέγα τῶν ἰσχυριῶν τῆς γῆς· ἀπὸ δὲ τῆς ἀπωτάτης Αἰθιοπίας ἢ Βάλκις, ἡ μυστηριώδης βα-

σιλισσα τῆς Σαββᾶ, ἔσπευσεν εἰς Ἱερουσαλήμ ὅπως ἰδίως ὁμμάσι βεβαιωθῆ ἂν ἡ τόσον ἐκπαγλὰς φήμη τοῦ μεγάλου βασιλέως Σολομῶντος ἦτο μῦθος ἢ πραγματικότης.

Ἀπὸ τοῦ δεκάτου πέμπτου μέχρι τοῦ δεκάτου ἔκτου π. Χ. αἰῶνος, ἡ μικρὰ ἐκείνη γωνία τῆς Παλαιστίνης, ἡ καλουμένη Ἰουδαία, φαίνεται ἀποτελοῦσα περιφανὲς κέντρον. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ ἀκμὴ τοῦ ἰουδαϊκοῦ ἔθνους παρίσταται διαρκῆς καὶ μόνιμος, βραδύτερον ὅμως ἀρχεται ἡ κατάπτωσις. Ὅτε δὲ βασιλεῖς καὶ λαὸς ἀπὸ κοινοῦ παραδίδονται εἰς τὴν ἀσέβειαν, τὴν εἰδωλολατρειάν καὶ πντοσιδεῖς ἀνομίας, τότε ἐπέρχονται ἀλλεπαλληλοὶ πόλεμοι ὄχι μόνον κατ' ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καί, ὅπερ χεῖριστον, ἐμφύλιοι, τότε πλέον ἢ καταστροφή εἶναι γενικὴ καὶ ἀφευκτος.

Ἐν τούτοις ἀναραίνονται ἔστιν ὅτε βασιλεῖς τινες, εἰ καὶ σπανιώτατα, αἵτινες προσπαθοῦσι νὰ ἀνυψώσωσι κατὰ τὸ ἐνὸν τὸ ἕσμηραὶ ἐκπίπτων ἰουδαϊκὸν ἔθνος καὶ ἐπαναγάγωσιν αὐτὸ εἰς τὸν Θεὸν τῶν πατέρων του.

Μεταξὺ τῶν βασιλέων τούτων, τῶν συναισθανομένων τὸ ἑαυτῶν καθήκον διακρίνονται ὁ Ἰωσαφαὶ καὶ ὁ Ἐζεκίας· πλὴν καὶ οὗτοι μετ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας των, οὐδὲν κατώρθωσαν, διότι ὁ λαὸς ἐνέμενε πιστὸς εἰς τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων. Αἱ συνεχεῖς δυστυχίαι, αἱ ἀλλεπαλληλοὶ ἤτται ἐξησθένησαν, φαίνεται, παρὰ τῷ λαῷ τὴν πρὸς τὸν Ἰεχωβά, ὡς πρὸς παντοδύναμον Θεὸν πίστιν ὑποκατέστησαν δὲ ταύτην διὰ τῆς λατρείας τοῦ Βαῶλ καὶ τῆς Ἀστάρτης, αἵτινες εἰς τὰ ὄμματα τοῦ λαοῦ ἐφαίνοντο παρέχοντες εἰς τοὺς ὀπαδοὺς αὐτῶν τὸν θρίαμβον καὶ τὴν νίκην.

Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους τῆς παρακμῆς, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰωσία, ὅστις περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου του ὑπῆρξεν ἐκ τῶν εὐσεβέστερων βασιλέων, καίπερ παρεκτραπεὶς κατὰ τὴν νεότητά του, ἔζη ἐν Ἱερουσαλήμ γυνὴ τις ὀνομαζομένη Οὐλδα, ἥτις ἀπήλαυε μεγάλης φήμης διὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τὸ προφητικὸν της

χάρισμα Ταύτην προσκαλέσας ποτέ ο Ίωσίας, ήρώτησε τί ήριψε να πράξη όπως εξιλεώση τον Θεόν και αναμείνη τας περι του μελλοντος άπαισίας προφητείας, τας εν τω Δευτερονομίω του Μωυσέως αναφερομένας. Άλλ' ή προφήτης απήντησεν ότι ο Κύριος ήμελλον άμετακλήτως να πέμψη κατά της Ίουδαίας και των κατοίκων αυτής όλα τα δεινά τα εν τω προφητικώ βιβλίω προλεγόμενα, άλλ' ότι του δλέθρου θά διεσώζετο ο βασιλεύς Ίωσίας διά την εύσέβειαν αυτού και την μετάνοιαν επί των νεανικών του παρετροπών.

Η προφήτης αυτή υπήρξε μία των διασημοτέρων γυναικών της Ίουδαίας διά το θάρρος και την άνδριαν, δι' ής μετά παρησιας πάντοτε υπεμίμησεν εις τον λαόν τον θεϊον νόμον, άδιαφορούσα δε δε διά την μνην, ήν ούτως εξήγγειρε, εκινδύνευσε πολλάκις να ύποστή την θανατικήν ποινην, διότι προέλεγε τας τιμωρίας, ας ή θεία όργή επέφύλαττεν εις τον Ιουδαϊκόν λαόν.

Τας πικράς ταύτας προρρήσεις μετά του αυτού άξιεπάνου θάρρους προέλεγεν εις τους Ισραηλίτας και ο προφήτης Ίερεμίας, σύγχρονος της Ουλδας, άλλά δυστυχέστερος ταύτης, ούτος ύπέστη σκληράς καταδιώξεις και τέλος απέθανεν εν Αιγύπτω.

Δ'

Οι πλειστοι των ραββίνων ούδόλωσ κατατάττουσι την Ίουδίθ εις την χορείαν των ενδόξων της Ίουδαίας γυναικών, διότι κατ' αυτούς, καίτοι ή ήρωίς αυτή διέσωσε τον λαόν του Ίσραήλ τρέψασα εις φυγήν τα ύπό του Όλοφέρνηος διοικούμενα άσσυριακά στρατεύματα, τα μέσα όμως, άτινα προς τούτο διέθεσεν, αούτηρώσ κρινόμενα, δέν ήσαν όλως άμέμπτα. Άλλ' ή Άγία Γραφή τούναντίον παρίστανε λίαν άγνήν και άμεμπτον την πλουσίαν και εύγενή ταύτην χήραν, ήτις πολλής ήπληθύνεν ύπολήψεως διά τον σοβάρν και σωφρονά βίον της.

Κατά την Άγίαν Γραφήν, ή άφήγησις της Ιστορίας της ενδόξου ταύτης και ήρωϊκής γυναικός έχει ως εξής.

(Επιτεται συνέχεια)

Άγλαΐα Α. Ηρεβειζιώτου.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΔΙΣΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια απ' αριθ. 28 σελ. 227)

Β'

Ο δε δεύτερος ούτως αποφαίνεται. «Μικρός και ελάχιστος προς τους άγώνας και παιδιάς ζήλος παρατηρείται. Ού μλη άλλά και προς τας πανηγύρεις θερμήν δέν έχουν την επιθυμίαν νυν οι Ίωωνίται. Έν προγενεστίοις χρόνοις και εις Σταυράκι τη 21 Μαΐου και άλλαχού των περίξ Ίωωνικών συνέρσεων και εκ της πόλεως ταύτης πολλοί, εξ ών άλλοι μέν έχοραουν τον κύκλιον χορόν, άλλοι έχοριζον όπτα άντια εις τιμάχια επί χαμηλών τραπεζών, άλλοι εξεκένουν ποτήρια οίνου και έτεροι στεντορεία τη φωνή έτραγώδου.» (1)

Άφ' ότου όμως εξέλιπον αύται, αι πολλαι δηλαδή πανηγύρεις και αι διασκεδάσεις, ήρχισι κάπως επαισθητώσ να χημεύη και ή δημοτικη μουσα. Καί ενφ πρότερον τα ξοματα διδύχοντο άλλαλα ως από άκνωτώυ πηγής αναβλύζοντα, ήδη λίαν σπανίως τοιαύτα αναφαίνονται και ταύτα πολλή ενδεη την ήμπνευσιν και την χάριν.

Αί κατά τας άπόκρω διασκεδάσεις απέβαλον και αύται τον αρχαιον τύπον.

Χάρις εις τον συρμόν και πρό πάντων την ήμψιν γίνονται νυν επί τού ευρωπαϊκώτερον (1) τα εθνικά δε ξοματα και τους έχωριους χορούς ήρξαντο κατά το μάλλον και ήττον άντικαθιστώντες οι ξένοι.

Εξάρασιν μόνον καταφανή ποιούσιν εν Ίωωνίνοίς αι εν τη ήμψη διασκεδάσεις. Το θέρος, ή ποιητική μεξ ήμψη μετά της εν αυτή συσκήου και ωραίας Νήσου και ήδίοσ ή από τας άσσυριακάς ύπώρειας του όρου. Μητσοικίου εν αυτή ενβάλ-

(1) Λαμπράου Ηπειρωτικά μελέτηματα τούτου λαου σελίς 63.

λουτα άίναος και κατάψυχρος πηγή ύδατος ή «Τραμπάτοβα» (κατά παραφθοράν εκ του βαβερικου Dohra voda = καλόν ύδωρ) άποτελει το καλλίτερον και εύπρεπίστερον ψυχαγωγικών μέσων, διακείμενον ν' άνταποκρίνηται εις όλα τα βαλέντια και να ικανοποιή τας όρέξεις τόσον της καρμποριας όσον και τας άπαιτήσεις των επιτηδευμένων παρ' ήμην την άριστοκρατίαν. Πραγμασιτώσ δέ, δέν στερεώνεται αι διασκεδάσεις αύται ούτε του ωραίου και άθροϋ, ούτε του πεινητικού και ήθελγροϋς· είναι δε προσφιλέσταται εις πάσας τας κοινωνικάς τάξεις των Ίωωνίνων, αιτινες άδικριτώσ συρρούσιν εκει και δη μετά μεγάλης προθυμίας. Είνε δ' αύται μάλλον αξιόλογοι ούχι τόσον διά την πρωτοτυπίαν και το ιδιόρρυθμον αύτων, άλλά και διότι δύνανται να χρησιμοποιώσιν ως ελάχιστον μέσον εκτιμήσεως της έτησίας μουσικής παραγωγής. Εκει θ' άκουσθώσιν όλα άνεξαιρέτως τα τραγούδια.

Διατί όμως ή έλλειψις αβτη των παιδιών και των διασκεδάσεων να παρακωλύη παρ' ήμην την καλλιέργειαν τη δημοτικής μουσικής; Οι καιροί μεταβάλλονται και άνάγκη να συμμορφωθώμεν προς το προοδευτικόν πνεύμα του αιώνοσ.

Εύγενής τις τάσις και άμιλλα κατέλαβε την νεολαίαν από τινος χρόνου προς καλλιέργειαν και διάδοσιν της θείας τέχνης· πρέπει λοιπόν και αύτη να σταθη παροδική και επιπολαία; πρέπει εις σπινθήρ εύγενής καλλιτεχνικου αισθηματός να σβεσθη άμα τη γεννήσει του εγκαταλειπόμανοσ άνευ ενθαρρύνσεως και ύποστηρίξεως;

Παρ' ήμην ήρξαστο εύτυχώς διαδιδόμενη ή μουσική και στρατολογούσα τους θικσώτας αβτης; εξ όλων εν γίνει των κοινωνικών τάξεων ούτε πρέπει να θεωρηθη ως μικρόν γεγονός ή ύπαρξις εν πόλει, ολα ή ήμετέρα, πλην των εξ επαγγέλματος μουσικών, τριάκοντα περίπου νέων έρασιτεχνών.

Διατί δε πάσα παρ' ήμιν καλλιτεχνική δράσις να περιορίζηται εις ξηράν αποστήθισιν και παρά πόδας απομίμησιν των ξένων Ευρωπαϊκών μελωδιών, τα δε άριστουργήματα της δημοτικής μουσικής να μένωσι παρημελημένα εις χείρας πλανοδιών και ακαλαισθήτων μουσικών; Η θά δυνηθη τις να μοι άρνηθη ότι ή δημοτική και ή εθνική μας μουσική δέν άπέμεινεν αναφαίρετον κτήμα των γύφτων;

Μήπως ή χαρίεσσα μουσική των δημοτικών εμάτων στερείται εμπνεύσεως και κάλλουσ, το δε άγρόν αύτης άρώμα άδυνατεί να μεταδώση εύγενή και ιδανικά αισθήματα; Πλουτον δε και ποιικιλίαν μουσικήν έχομεν μεγάλην, διότι ού μόνον εκάστη επερχέται ως είπομεν, άλλά και εκαστον διαμέρισμα και εκάστη κόμη εν Ήπειρω τουθ' άπερ Ίωωσ και άλλαχού συμβαίνει, κέκτηται ίδια μέλην.

(Επιτεται το τέλος)

Ίωάννης Χαρισιάδης Ιατρός.

Έν Ίωωνίνοίς.

ΔΙΤΟΤΗΣ

Δέν άνταλάσσω τον κιστόν
Και την άπλήν μου λύραν
Με τον άμέτροτον χρουσόν
Και μεγαλείων μοΐζαν.

Διότι πλουτόν θεωρώ
Την άνθηράν φιλύραν
Και μόνον μεγαλειόν μου
Την ταπεινήν μου θύραν.

Δέν άνταλάσσω με ψυχρόν
Τών μεγιστάνων δειπνον
Τόν άρτον μου τον πενιχρόν
Και τον γλυκύν μου ύπνον

Υπό την δροσεράν σκιάν
Πλατάνων πυκνοφύλλων
Και την ήδεϊαν λαλιάν
Τών νυκτιάλλων γρούλλων.

Στοός δέν θέλω κρυεράς
Με στύλους μαρμαρίνουσ,
Άλλά κοιλάδας δροσεράς
Με καταλεύκουσ κρίνουσ,
Όπου λαλει ή άπδών εστί ήδυπαθείας.

Άντι στεφάνων δε χρουσών,
Στολών χρυσοϋφάντων,

Ματαιοτήτων περισσών,
Στιλδόντων άδαμάντων,

Έγώ τὸ ρόδογ στέφομαι
Καὶ τὴν χλωρὰν μυρσίνην
Μ' άθώων εύφροσύνην.

Καὶ τὸν λευκὸν άπλούστατον ένδύομαι
χιτῶνα

εἰς τὸν τερπνὸν άνθῶνα,
Μισῶν πολυτελείας.

Θηρεύων δὲ άείποτε τῆς μοῖσης τὰς φίλιας
Καὶ τὰς άμέμπτους καλλόνας τῆς θείας
άφελείας.

(ἐκ τῶν τοῦ Χριστοφόρου Σαρματσοῦ)

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ ΤΟΥ ΟΥΑΙΗΚΦΗΛΛ

(ἐκ τῶν τοῦ GOLDSMITH)

Έλθε πρὸς ἐμέ, αγαθὴ έρημίττα τῆς παιδιάδος !
Έλθε καὶ άδήγησον τὰ μεμονωμένα βήματά μου,
πρὸς τὸ φῶς, τὸ ὅποιον ἐκεῖ κάτω φαεινῶναι τὴν
χαράδρον διὰ τῆς φιλοξένου άκτινός του

Διότι πλανῶμαι ἐδῶ μόνος, έρημος· οἱ πόδες
μου βαρύνονται καὶ τρέμουν· πέριξ μου άτελεύτη-
τοι έρημοὶ άπλόνονται, καὶ ὁ ὀρίζων άπομακρύν-
νεται ἐφ' ὅσον ἐγὼ προχωρῶ.

— Στῆθι, υἱέ μου, κρᾶζει ὁ έρημίτης : μὴ ά-
ψηφῆς τὰ ἐπικίνδυνα σκότη. Τὸ δόλιον φῶς τὸ
λάμπον μακρῶθεν σὲ ἐλκύει ἵνα σὲ καταστρέψῃ
άναλεῶς.

Εἰς τὸν άστεγον ένδει ἡ θύρα μου εἶναι πάντοτε
άνοικτὴ, καὶ ἂν τὰ δειπνον μου εἶναι λιτόν, τὸ
προσφίρω ὁμως ἐκ καρδίας.

Μείνον άπόψε μετ' ἐμοῦ καὶ λάβε τὸ μεριδίον
σου ἐξ ὅσων περιέχει τὸ κελλίον μου, τὸ ταπεινόν
μου δειπνον, τὴν εύλαγίην μου καὶ τὴν άνάπαυσιν
καὶ εἰρήνην.

Δὲν θυσιάζω πρὸς τροφήν τὰ πρόβατα ὅσα πλα-
νῶνται εἰς τὸν λαμῶνα εἰλεύθερα : παρὰ τοῦ Πλά-
στου ὅστις οἶκτον ἔλαβε δι' ἐμέ, ἔμαθον κ' ἐγὼ να
οικτεῖρω ἐκεῖνα.

Έκ τῆς εὐφροσύ τοῦ βουνού πλευρᾶς δανείζο-
μαι άθῶων γεῦμα· ἀπὸ χόρτα καὶ κάρπυς τὸ δισ-

σάκκιόν· ἔμεινον εἶναι πάντοτε πλήρες καὶ μοι χαρίζε
ἢ βρύσις τὸ καθάρν νῆμά της.

Έλθὲ λοιπόν, ὁ ὀδοιπόρε, ν' άποθήσῃς ἐκεῖ. τὰς
στινοχωρίας σου : πᾶτα μέρμερα γεννηθεῖσα ἐκ
τῆς γῆς δὲν εἶναι άξία μερίμνης· ὁ άνθρωπος ὀλί-
γων ἐδῶ κάτω ἔχει άνάγκην καὶ διὰ τόσον βρα-
χύν καρδὸν !»

Οἱ γλυκεῖς του τόνει κατήρχοντο ὡς πίπτει ἡ
πρωινὴ θρόσος. Ὁ σερνός ξένος υπεκλήθη καὶ τὸν
ἠκολούθησεν εἰς τὸ κελλίον του.

Ὀλίγον μακρῶν, εἰς άγριον μέρος, ἔκυτο κει-
κρυμμένη ἡ μοναχικὴ οἰκία, καταφύγιον τῶν πέ-
ριξ πτωχῶν καὶ παντός πλανωμένου ὀδοιπόρου.

Υπὸ τὴν σερνήν ταύτην καλύβην, οὐδεὶς
πλοῦτος προύκλει τὴν ἐπαγρύπνησιν τοῦ κυρίου.
Ἡ κλεις ἐνδίδει, καὶ ἡσυχῶς τὸ ζεύγος εἰσέρχεται.
Ἐἰς τὴν ὄραν, καθ' ἣν τὸ πολυάσχολον πληθ-
θος άποσύρεται ἵνα γευθῇ τῶν ἐσπειρωῶν ἡδονῶν,
ὁ έρημίτης άνασκαλεύει τὸ πῦρ τὸ κημῶμενον ὑπὸ
τὴν τέφραν καὶ προσπαθεῖ νὰ διασκεδάσῃ τὸν βε-
θυμέριμον ξένον του.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ λιτοῦ άγροτικοῦ δει-
πνου προκαλεῖ τὸ μειδίαμά του λαλῶν ἐπιτηδεῖως
καὶ δι' ἐξαιρέτων διηγημάτων καθιστᾶ τερπνὸν
τὸν βραδὸν ραῦν τῶν ὥρων.

Ζωογονηθεῖσα ἐκ τῆς γλυκείας άτμοσφαιρας
ἡ μικρᾶ γαλῆ πηδᾶ καὶ παίζει, ὁ γρύλλος τρύζει
ἐν τῇ ἐστίῃ, ὅπου λάμπουσι καὶ σπινηροβόλοισι
τὰ φρούγανα.

Ἄλλ' οὐδὲν υπέρχει δυνάμενον νὰ σπεύδει τὴν
βχθεταν τοῦ ξένου λύπην : βαρύνει ἐπὶ τῆς ψυχῆς
του ὁ πόνος, καὶ τὰ δάκρυά του ἄρχονται βέοντα.

Ὁ έρημίτης βλέπων αὐτὲ συγκινεῖται ἐξ ά-
δελφικῆς μερίμνης.

— αΠόθεν προέρχονται λέγει πτωχέ μου υἱέ,
αἱ θλίψεις τῆς καρδίας σου ; Μήπως ἐξόριστός εἶς
εὐτυχὸς οἴκου πλανᾶσαι άκουσίως ; κλειεὶς δι' ά-
γνώμονα φίλταν, ἢ δι' άποκρουσθέντα έρωτά ;

— αΦεῦ ! . . . μάταιαι καὶ φαρτὰ εἰσιν αἱ
ἀπὸ τοῦ πλοῦτου πηγάζουσαι εὐτυχίαι, καὶ οἱ συν-
δεθέντες εἰς τοιαῦτα μάταια αγαθὰ εἰπὼν άκέρμη
ματαιότεροι.

αΚαὶ τί εἶστι φίλιτα ; θέλητρον βλακωδῶν καὶ
ἀποκοιριζῶν ; σκᾶ ἀκόλουθουσα τὴν πλοῦτον ἢ τὴν
δδξαν, καὶ ἀφίνοῦσα τὸν πτωχὸν ἐπίπυ καὶ κλαί-
οντα. Καὶ ὁ έρωσ ;

Μία ἔτι λέξις κενή, παίγνιον τῶν γηίνων καλ-
λονῶν άδρατον εἰς τὴν γῆν ταύτην, καὶ κατα-
βαῖνον πολλάκις ἵνα κατοπτεύσῃ τὴν άσιατίαν, ἢ-
τις τὸν ἐξυθρίξει.

— Ἄκουσον με άφρον, νέε μου, παῦσον νὰ λυ-
πῆσαι, περιφρόνει τὸ άστατον γένος. Ἄγει οἱ εὐ-
σεβῆς μοναχός. Ἄλλ' ἀκρινιδίως έρυθρότης τις προ-
δίδει τὸν τεθοροβημένον ξένον . . .

Ἐκπληκτος ὁ έρημίτης βλέπει νέα κάλλη γεν-
νώμενα ἐπὶ τῆς μορφῆς αὐτοῦ, ὡς οἱ χρωματι-
σμά τοῦ ὀυρένου οἱ τόσον λαμπροὶ ἀλλὰ καὶ τό-
σον έφήμεροι.

Τὸ ὕγρον τοῦτο βλέμμα, τὸ άσθματικὸν αὐτὸ
στῆθος διαγείρωσις ἐναλλάξ τὴν προσηχὴν του :
Ἐν τῷ ὠραίῳ ξένῳ άνεγνωρίσας κόρην μυριοθά-
γητρον.

— αἶχ ! . . κρᾶζει ἐκεῖνη, συγχώρησον, Πά-
τερ, τὴν ξίνην, τὴν ἐγκαταλελειμμένην πτωχὴν,
ἧτις διὰ τῆς παρουσίας της μολύνει τὸ μέρος ἔνθα
ὁ οὐρανός καὶ Σὺ κατοικεῖτε.

αΛάβε οἶκτον διὰ κόρην, ἣν περιπλανᾷ ὁ έρωσ,
κόρην ζητοῦσαν πανταχοῦ άνάπαυσιν, καὶ μὴ εὐ-
δρακουσαν ὡς συνοδοιπόρον αὐτῆς εἰμὴ τὴν ἀπει-
πισίαν.

αὐ πατήρ μου κατοικῶν εἰς τὰς δχθας τοῦ
Τῆν, ἦτο μεγιστὰν πλούσιός καὶ ισχυρός, ὅλα δὲ
τάγαθά του ἦσαν ἰδικά μου, διότι ἤμην ἡ μο-
νογενῆς θυγάτηρ του.

αἶ Αποσπῶντές με τῆς στοργῆς του πολλοὶ μνη-
στήρες συνέρρευσαν : πάντες αἰσθανόμενοι ἢ μᾶλ-
λον προσποιούμενοι ὅτι αἰσθάνονται σφοδρὸν πά-
θος δι' ἐμέ.

αἶ Ἄνὰ πᾶσαν ὄραν τὸ ὤνιον τοῦτο πλῆθος ἡ-
μιλλᾶτο πρὸ ἐμοῦ εἰς δῶρα καὶ πλοῦτη.

αΠλὴν μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ Ἐδοῦν, ὅστις
μόνος δὲν ὤμλει περὶ έρώτων.

αἶ Ἀπλῶς καὶ ταπεινῶς ἐνδεδυμένος, δὲν εἶχεν
οὔτε πλοῦτη οὔτε ισχύν ἢ ἀρετὴ καὶ ἡ ταμνότης
ἦσαν οἱ μόναι θησαυροὶ του.

αἶ Τὸ τρυφερόν άνθος τῆς προίας, ἡ άγνή θρό-
σος τῶδρανοῦ δὲν ἠδύναντο ν' ἀμαλληθῶσι πρὸς
τὴν άγνότητα τῆς καρδίας του.

αἶ Ἄλλ' ἡ θρόσος καὶ τὸ άνθος δὲν ἔχουσιν εἰμὴ
στιγμιαία κάλλη. Εἶχεν έμεινος τὰ θεάγαστραίτων
καὶ ἐγὼ εὐσεβῶς τὴν άσπερίαν των !
αἶ Μικαίκα καὶ φιλᾶρετος ἐξήτλων ἔλασα τὴν

τέχνην τῆς πανουργίας· καὶ ὅσον τὸ πάθος του
ἠγγίξεν τὴν ψυχὴν μου τόσον ἰθαράμβανον ἐγὼ τῆς
βασάνου του.

αἶ Ἐλὸς καταβληθεὶς ὑπὸ τῆς ὑπεροφίας μου,
μὲ ἀφῆκε καὶ ὑπῆγε νὰ ταφῇ ἐν τῇ έρημίᾳ ὅπου
ἀναμειβῶως κρυφίως ἀπέθανε.

αΚαὶ ἤδη εἰς ἐμέ ἡ λύπη, εἰς ἐμέ τὸ ἔγκλημα,
ὅπερ ἡ ζωὴ μου αὐτὴ δὲν θα δυνηθῇ νὰ εξαγοράσῃ.
Πλανῶμαι ζητοῦσα τὸ ἔσχατον καταφύγιόν του διὰ
νὰ κατακλιθῶ ὅπου ἡσυχάζει αὐτός.

αἶ Ἐκεῖ μόνη καὶ κεκρυμμένη ἔλη ἐν τῇ ἀπει-
πιθίᾳ μου, θὰ κοιμηθῶ ἰσαί. Ναι, θ' ἀποθάνω.
Ἄ,τι ὁ Ἐδοῦν ἔπραξε δι' ἐμέ, τὸ αὐτὸ θὰ πράξω
κ' ἐγὼ δι' ἐκεῖνον.»

— αθεὸς φυλάξει! ἀνακραζει ὁ έρημίτης, σφιγ-
γων αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του. Ἐκπληκτος ἡ
ὠραία στρέφεται καὶ φωνεῖ :

— αΕἶναι αὐτός ! εἶναι ὁ Ἐδοῦν ὅστις με κρα-
τεῖ εἰς τὰς άγκάλας του ! . . .

— αἶ Ἄγγελίνη, ἀγάπη μου, οὐ ἡ χαρὰ τῆς
ψυχῆς μου ἰδέ τον Ἐδοῦν, ὅστις, τόσον καιρὸν ἀ-
πωλεσμένος, ἀνάγινῶται σήμερον διὰ τὸν έρωτα
καὶ διὰ Σέ ! . . .

αἶ Ἄχ ! ἄφες με νὰ σὲ κρατῶ οὕτως ἐπὶ τῆς καρ-
δίας μου, νὰ ἐξαλείψω πλέον ἀπ' αὐτῆς πᾶσαν ἐ-
δύνην ! καὶ ποτέ, ποτέ πλέον μὴ άποχωρισθῶμεν,
ζωὴ μου, ψυχὴ μου, ἧτις εἶσαι τὸ πᾶν δι' ἐμέ !

αΝαί ! ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης θὰ ζῶμεν διὰ
ν' αγαπώμεθα, τόσον δὲ ἀληθῆς θὰ εἶναι ὁ έρωσ
μας ὥστε ἡ τελευταία πνοή, ἧτις θὰ ἐξέλθῃ τοῦ
ὠραίου σου στόματός, θὰ εἶναι ἐπίσης καὶ ἐμοῦ
τοῦ πιστοῦ σου Ἐδοῦν ἡ έσχάτη πνοή ! . . .»

Ἐπαμ. Ἀγίαν.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΜΗΤΗΡ

(Διήγημα)

(Συγγεία ἀπὸ ἀριθ. 28 ὄελ. 290)

Ἄμα τῇ ἐπανόδῳ τῆς κυρίας καὶ τῆς δεσποι-
νίδας Δαρλὺ παρατηρήσαμεν ὅτι ἡ τελευταία αὐτῆ
ἦτο ἐκτάκτως φειδρά· ἡ συναισθησις ὑψίστης τινός
εὐτυχίας διακρίνατο τασούτῳ προφανῶς εἰς πᾶν ὅ,τι
ἔλεγμα ἢ ἔπραξεν, ὥστε δεινῶς δύσκολον νὰ μαν-
τεύσῃ τις ὅτι ἀπόρητος τε ὑπεκρύπτετο ἐπιμελῶς

ὕπὸ τὴν φαιδρότητα ταύτην. Πράγματι δὲ δὲν ἠπατήθημεν. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐνεπιστεύθη τὸ μυστικόν της εἰς τὴν θυγατέρα μου. Εἶχε γνωρισθῆ ἔν Βρυξέλλαις μετὰ τινος νέου τόσῳ καλοῦ, τόσον ἐρασμίου, τόσῳ σπανίου, οὗτος δὲ ἔμελλε νὰ ἔλθῃ τῇ προσεχῇ ἑβδομάδα, ἵνα ζητήσῃ παρὰ τῆς κυρίας Δαρλύ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς της. ὦ! θὰ ἐγένετο εὐτυχιστάτη! Ἴδου διὰ τί ἦτο τόσῳ φαιδρῶ.

Ἐνεκα ἐπειγούσης τινὸς ὑποθέσεώς μου ἠναγκάσθην ν' ἀπουσιάσω ἐπὶ τινὰς ἡμέρας· ὅτε δ' ἐπανήλθον ἔμαθον παρὰ τῆς συζύγου μου ὅτι ἡ Μία διετίλει ἐν οἰκτρῇ καταστάσει ἔνεκα τῶν τελευταίων κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου θλιβερῶν γεγονότων, ἅτινα τελειῶς ἠγνόουν καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀφήγησίς μοι ἐνεποίησε δεινὴν κατάπληξιν. Ἴδου τί εἶχε συμβῆ:

Ὁ ἀναμενόμενος μνηστήρ ἦλθε πρᾶγματι· ἐκαλεῖτο Ἐρνέστος Μποσκάρ, ἦτο δέ, ὡς ἐκ τῶν περιγραφῶν ἠδυνήθην νὰ κρίνω, νεαρός Ἄδωνις μὲ λίαν διακεκρυμένον τὸ ἦθος. Πλὴν εὐδαμίαν ὑπέβαλε πρότασιν περὶ γάμου μετὰ τῆς Μίας, ὡς ἐκαίνη ἀνέμεναν, οὔτε ἐθεώρησέ ποτε ταύτην μνηστήρ του· τοῦναντίον ἡ πρὸς τὴν νεάνιδα συμπεριφορά του ἐφκίνητο λίαν ἐστενοχωρημένη καὶ παράδοξος, τοῦθ' ὅπερ προὔξενει μεγίστην ἀνησυχίαν εἰς τὴν δυστυχῆ κόρην. Ἐν τούτοις ἔμεινε μίαν ὀλόκληρον ἑβδομάδα εἰς Ἐνσιβάλ παρὰ τῆ οἰκογενεῖα Δαρλύ, ἀναχωρῶν δὲ ἀπεχαιρίτισε ψυχρῶς τὴν Μαρίαν χωρὶς ἕτερόν τι νὰ προσθέσῃ. Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ξένου παραδόξως καὶ μυστηριωδῶς ἐξηφανίσθη καὶ ἡ κυρία Δαρλύ, ἐπωφαλθεῖσα τὴν ὀλιγώρον ἀπουσίαν τῆς Μαρίας, ἥτις ἔτυχε τότε νὰ εὐρίσκηται παρ' ἡμῖν ζητοῦσα παρὰ τῆς θυγατρὸς μου ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν. Ὅτε ἡ Μία ἐπανεκάμψεν εἰς τὸν μητρικὸν οἶκον, ἔμαθεν ἐκπληκτικὸς παρὰ τινος ὑπῆρέτου ὅτι ἡ μήτηρ της ἠναγκάσθη ἀφῆναι ν' ἀναχωρήσῃ ἔνεκα ἐπειγούσης ὑποθέσεως, ἣν ὤφριε νὰ διεξαγάγῃ μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τῶν κτημάτων της, ἀλλ' ὅτι θὰ ἐπανήρχετο ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Φεῦ! αἱ ὀλίγαι αὗται ἡμέραι ἦσαν τρία ὀλόκληρα ἔτη!

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν μυστηριώδη ἀναχώρησιν τῆς κυρίας Δαρλύ, ἡ Μία ἔλαβε τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν παρὰ τῆς μητρὸς της:

« Ἀγαπητὴ μου κόρη,
Ἐγνωρίζω ὅτι θὰ σοὶ προξενήσω μεγάλην λύπην, καὶ ζητῶ συγγνώμην διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐπίσης γνωρίζω ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν σου τὰ ἠθικὰ κτηρίσματα — ἐὰν ἀληθῶς ὑπάρχῃσι τοιαῦτα — οὐδὲν εἶναι πολὺ βαθεῖα. Μάλιστα εἰκοσαεὶς ἔπλασας κλαμπρὸν περὶ τοῦ μέλλοντος ὄναιρον, ἀλλ' ἀφῆναις εἰξεγείρασαι ἡμέραν τινὰ καὶ εὐρίσκεις διαλελυμένον τὸ ῥοδόπτερον τοῦτο ὄναιρόν σου. Ἀλλὰ πιστευσόν μοι, κόρη μου, πολλάκις ἔτι θὰ αἰσθανθῆς τὴν καρδίαν σου πάλλουςαν πρὶν ἢ συνενετήσῃς τὸν μέγαν ἐκείνον καὶ ἀληθῆ ἔρωτα, τὸν μόνον ἱκανὸν ὅπως πληρώσῃ τὸν βίον σου. Ἦδη καὶ ἰσολογικῆ, σὲ παρακαλῶ, καὶ λησμόνησον τὸ παιδαριωδὲς σου αἰσθημα πρὸς τὸν κ. Μποσκάρ, καθεὸς—μοὶ εἶναι δύσκολον νὰ ὁμολογήσω τοῦτο, ἀλλ' εἶναι αὐτὴ ἡ ἀλήθεια,—μόλις εἶδομαι καλλήλους καὶ ἠσθάνθημεν ἀμφοτέρω ὅτι δὲν ἦτο πλεον δυνατὸν νὰ χωρισθῶμεν. Τοῦτο ἀπέβη παρ' ἡμῖν πάθος τόσῳ σφοδρὸν, ὥστε πρὸ οὐδενὸς κωλύματος ἠδύνατο νὰ ὀπισθοχωρήσῃ· ὅτι καὶ ἔχω ἡλικίαν κατὰ ὀκτὼ ἔτη ἀνωτέρω τῆς τοῦ μέλλοντος δευτέρου συζύγου μου, τοῦτο οὔτε παρ' ἐκείνου λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, οὔτε παρ' ἐμοῦ· ὥστε ὁ γάμος ἡμῶν θὰ τελεσθῆ ὅσον οἶόν ντε ταχύτερον.»

Ἐννοεῖται ὅμως, κόρη μου, ὅτι καὶ ἐν τῇ περιστασίαι ταύτῃ θὰ φανῶ πρὸς σὲ γενναϊόφρων καὶ ἐπιεικής, ὡς ὑπῆρξα πάντοτε· δύνασαι λοιπὸν νὰ μοι δηλώσῃς πᾶσαν ἐπιθυμίαν σου καὶ ἀμέσως αὐτὴ θὰ ἐκπληρωθῇ. Ἐπιθυμεῖς νὰ περιηγηθῆς τὴν Ἰταλίαν χάριν ψυχαγωγίας; γνωρίζω ἀξιότιμὸν τινα κυρίαν, ἥτις θὰ σοὶ χρησιμεύσει ὡς συνοδός. Θέλεις νὰ μείνῃς εἰς τὴν ἀγροτικὴν κατοικίαν τοῦ Ἐνσιβάλ; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ σοὶ συστήσω ὡς σύντροφον κυρίαν τινὰ μεγάλης παιδείας καὶ ἀρτίας μορφώσεως. Διότι ἐννοεῖς βεβαίως ὅτι δὲν εἶναι πλέον δυνατὸν νὰ ζῆσῃς ὑπὸ τὴν αὐτὴν μεθ' ἡμῶν στέγην.

Ἐπ' ἀπάντησον ταχέως καὶ εἰπέ μοι ὅτι δένεισαι εὐαργισμένη κατὰ τῆς ἀγαπώσης σε μητρὸς σου.»

Κλάρα Δαρλύ.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἱεραυνοβόλησε κυριολεκτικῶς τὴν νεάνιδα, ἥτις ὅμως ἔσχεν ἱκανὸν ψυχικὸν σθένος ὅπως ὑποστῆ γενναίως τὸν μέγαν ἠιδιὸν

κλονισμόν, τὸν λίαν δυσάρεστος ἐπιδράσαντα ἐπὶ τῆς υγείας της.

Βεβαίως λύπη μὲ κατέλαβεν ὅτε ἤκουσα τὴν ἀφήγησιν τῶν θλιβερῶν τούτων γεγονότων, ἰδίως δὲ ἠγωνιάκτου κατὰ τῆς ἀθλίως ἐκαίνης μητρὸς, ἥτις εἰδείθη τόσον ἀστοργος, ὥστε νὰ ἀποστερήσῃ τὴν θυγατέρα της πάσης εὐτυχίας καὶ παντὸς φαιδρῶ ὄναιρου περὶ τοῦ μέλλοντος.

Ὅτε ἡ Μία ἔμαθε τὴν ἐπ' ἀνόδον μου, ἔσπευσε νὰ με ἐπισκεφθῆ, ὡς συνήθως. Εὐθύς διὰ τοῦ πρώτου βλέμματος, ὅπερ ἔριψα ἐπ' αὐτῆς, ἐβεβαίωθην ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἢ πρόωγν. εὐτυχῆς καὶ ἀμέριμνος κόρη, ἀλλὰ γυνὴ σοβαρὰ προῶρως ὠριμάσασα διὰ τῆς θλίψεως· μοὶ ἐφάνη δὲ ὅτι μεγαλειῶν ἀγνωστον τίως, περιέβαλλεν ἡδὴ τὴν ἐκτάκτως λεπτοφυῆ καὶ ὠχρὰν μορφήν της.

Ἐμάθετε βεβαίως τὴν αἰφνιδίαν ἀπόφασιν τῆς κυρίας Δαρλύ; μοὶ εἶπε θλιβερῶς μειδιῶσα· Ἐνεῦσα καταφατικῶς.

Ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἔρχομαι, ἀγαπητὴ διδάσκαλε, ἐξηκολούθησεν, ἵνα ζητήσω τὴν συμβουλὴν σας· ἄλλως τε εἶναι πολὺ φυσικὸν τοῦτο, διότι εἰς ποίον ἄλλον θὰ ἠθυνέμην ν' ἀποταθῶ; Ὡς βλέπετε, κύριε Μορέλ, ὁ δεύτερος οὗτος γάμος τῆς μητρὸς μου μεταβάλλει τελειῶς τὴν θέσιν μου· δὲν εἶμαι πλέον ἢ ἄλλοτε πλουσία κληρονόμος, ἀλλ' ἀπλούστια μία πτωχὴ κόρη.

Πλὴν, ἀγαπητόν μου τέκνον, εἶπον ἐγὼ, ἐὰν ἡ μήτηρ σου δὲν ἀποκτήσῃ τέκνα ἐκ τοῦ δευτέρου τούτου γάμου της;

Τοῦτο εἶναι δι' ἐμὲ ὅλως ἀδιάφορον! διότι κοψὴ ζωηρῶς ἢ νεῆς, εἶπε δὲ τὰς λέξεις ταύτας μετὰ τῆς ψυχρότητος καὶ ἀξιοπρεποῦς ὑπερηφανείας, ὥστε ἐνόησα ἀμέσως ὅτι οὐδὲν κοινὸν ὑπῆρχε πλέον μεταξύ τῆς ἀθώας ταύτης κέρης καὶ τῆς ἀσφόργου μητρὸς, ἥτις τόσῳ ἀσπλάγγως καὶ αἰσχυρῶς εἶχε πλῆξει τὸ τέκνον της.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)
Λαίλῃ Σμιθ.

ΑΣΤΕΡΟΚΟΝΙΣ

Αἱ εὐγενεῖς ἰδέαι εἶναι μὲν διεθνεῖς, τ' ἂν καταγωγῆν, εἰσὶν ὅμως ἐπισήμως πελιογαρημέναι εἰς τὴν κλασικὴν Ἑλλάδα, ἥτις πρῶτον ἵα μὲν τὰς μετέδωκεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Τὸ Ἀληθές καὶ τὸ Ἀγαθὸν εἶναι ἡ ρίζα καὶ ὁ κορμὸς τοῦ ἠθικοῦ βίου· τὸ Καλὸν εἶναι τὸ ἄνθος τῶν δύο τούτων.

* * *
Ὁ φθόνος εἶναι ὁ ἕκτερος τῆς ψυχῆς.
* * *

Τίνας εἶναι μᾶλλον ὑποκριταί, οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, ἢ οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ βίου παίζοντες;

* * *
Ὁ μὴν Μάρτιος ἔπρεπε νὰ εἶναι θηλυκοῦ γένους...
Καρυάτις

ΑΓΑΠΗ

Ἐκεῖ ποῦ εἶναι ὁ κάμπος ὁ σπαρμένος
Ἐκεῖ ἡ ψυχὴ μου λαχταρᾷ
Ναρθῶ νὰ κάτσω ἀποσταμένος
Ὅπως καθώμουν μὴ φορᾷ.

Τότε τ' ἀμπέλιγα πέρ' ἀνθίζαν,
Φύλλων' ἠκόκων' ἠ μηλιὰ,
Τ' ἄσπρα λουλουδιὰ κοκκινίλλαν
Στῆς δύσις τῆ' στερνῆ ἀντηλιὰ.

Καὶ τότε κάποι' ἐθωροῦσα
Μόνῃ ἐκεῖ πέρα νὰ περνᾷ
Μιὰ κόρη ἀγνή γλυκογελοῦσα
Κόρη μὲ μάτια κασταρά.

Πέρασαν τώρα χρόνοι τόσοι
Καὶ μέσ' ε' τῆς νεότητος τὸν ἀνθὸ
Τόσαις, ἀγάπη μῶχουν δόσει
Μὰ αὐτὴν ἀκόμα ἐγὼ ποθῶ.

Θανάσης Λειβαδιώτης.

Ο ΘΗΛΑΣΜΟΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΙΚΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

Τί λέγει ὁ ΖΟΛΑ

Ἐπειδὴ τὸ ζήτημα τοῦ θηλασμοῦ τῶν βρεφῶν εἶναι ἐξόχως γυναικείον, καλὸν κρίνομεν νὰ μεταδώσωμεν διὰ τῆς φίλης Βοσπορίδος τὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου σκέψεις τοῦ διασημοῦ μυθιστορη-

γράφου και κοινωνιολόγου Αιμίλιου Ζολά, τὰς ὁποίας οὗτος δημοσιεύει ἐν τῇ γαλλικῇ γυναικείᾳ ἐφημερίδι «Σφενδόνη».

Ὁ θηλασμός τῶν βρεφῶν, λέγει ὁ Ζολά, λίαν μ' ἐνδιαφέρει· πρὸ ἐμοῦ ἄλλως τε πολλά περὶ αὐτοῦ ἔγραψεν ὁ Ρουσώ κατὰ τὸ τέλος τοῦ τελευταίου αἰῶνος καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἑκατόνταετηρίδος ἡμῶν.

Σήμερον τὸ ζήτημα σπουδαίον προσέλαβε χαρακτῆρα, στενῶς σχετιζόμενον πρὸς τὴν καθ' ἑκάστην θρηνομένην ἐν Γαλλίᾳ μείωσιν τοῦ πληθυσμοῦ.

Λαμβάνοντες μέτρα ὅπως αὐξήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν τέκνων, συνετόν θά ἦτο ἐπίσης νὰ ἐνεργῶμεν ὅπως διατηρῶμεν τὰ ὑπάρχοντα ἤδη, παρέχοντες εἰς τὴν μέλλουσαν γενεάν κοινωνικὰ μέλη σθεναρὰ καὶ ὑγιᾶ.

Τρεῖς ἔχομεν τρόπους γαλουχίας· τὴν γαλουχίαν αὐτῆς τῆς μητρὸς, τὸ θήλαστρον (μπίμπι-ρόνι) καὶ τὴν τιθήνην (παρμάναν).

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀποκλείω τὴν τιθήνην καθ' ὅτι βρέφος τρεφόμενον ὑπὸ ξένης γυναικὸς ἀρῦεται τὴν ζωὴν διὰ τρῆφῆς πλημμελοῦς, δυνατὸν δὲ ἡ ξένη ἐκείνη παραμύθια νὰ μεταδώσῃ εἰς αὐτὸ τὰς κακίας καὶ τὰς ἀσθενείας τῆς.

Ἡ μήτηρ, ἥτις μακρὰν αὐτῆς ἀποστέλλει τὸ τέκνον τῆς, ἐκθέτει αὐτὸ εἰς τὸν θάνατον ἢ εἰς ἔλλειψιν τῶν στοιχειωδῶν μητρικῶν φροντίδων, τὴν σημασίαν τῶν ὁποίων βραδύτερον θά ἀισθηθῇ.

Ἐάν κρατῇ αὐτὸ πλησίον τῆς μετὰ τῆς τροφοῦ, ἐπαγρυπνεῖ βεβαίως ἐπὶ τῆς γαλουχίας, ἀλλὰ καὶ διευκολύνει ἐν ταύτῃ τὴν μεταβίβασιν ἢ ἐλαττώματος ἢ ἀσθενείας.

Ἐκτὸς τούτου μόλις μετὰ πάροδον μηνὸς διαγιγνώσκεται ὅτι τὸ γάλα τροφοῦ τινὸς εἶναι βλαβερὸν εἰς τὴν ὑγίειαν τοῦ παιδίου. Προσκαλεῖται τότε ἄλλη καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς, μέχρις ὅτου τὸ παιδίον ἀπογοαλακτισθῇ. Ἐστράφη λοιπὸν διὰ τριῶν ἢ τεσσάρων διαφόρων γαλάκτων. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; τὸ παιδίον ἀπορροφήσαν διαφόρου ποιότητος γάλα καθίσταται ἀδύνατον, ἀναμικτὸν, ἔνα ἐφ' ὅρου ζωῆς διατελῆ ἀσθενικόν.

Ὡ! ἀπεχθάνομαι τὴν παραμύθια. Εὐχῆς ἔργον θά ἦτο ἐάν ἐξωστρακίζετο ἐκ τῶν οἰκογενειῶν ἡ μισθωτὴ αὕτη μήτηρ!

Ἡ μητρικὴ γαλουχία εἶναι ὑποχρέωσις τούτων φυσικῆ, ὥστε περιττὸν νομίζω νὰ ἐνδιατρίψω.

Καὶ μ' ὄλα ταῦτα σήμερον ἐγκαταλείβη συστηματικῶς παρὰ τῶν περισσοτέρων μητέρων.

Ἡ ἱατρικὴ καταδεικνύει ὅτι ἡ γαλουχία εἶναι λειτουργία ἀπαραίτητος διὰ τὴν ζωὴν.

Αἱ λειτουργίαι τοῦ ὄργανισμου διέπονται ὄντως ὑπὸ νόμων ἀκαταμαχῆτων, καθ' ὧν ἀνίσχυρα ἀποβαίνουσι τὰ προσκόμματα.

Οἱ νόμοι οὗτοι ἔχουσι πάντες τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς των, ἀποφεύγοντες δὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν νόμων τούτων οὐδὲν ἄλλο πράττομεν ἐκτὸς τῆς καταστροφῆς τῆς ὑγείας.

Ἐκ τοῦ καθήκοντος τούτου δίκαιον εἶναι νὰ ἐξαίρῳμεν τὰς ἀσθενεῖς μητέρας, τὰς ἐργατριάς, αἰτινες ἐνεκ ὑπερβολικῶν κόπων προμηθεύουσιν γάλα κατωτέρας ποιότητος, τὰς προσδιεβλημένους ἐκ χρόνιου νοσήματός, ὑπὸ φυματιώσεως φέρ' εἰπεῖν, τέλος ἐκείνας, τῶν ὁποίων ὁ ἀσθενικὸς ὄργανισμὸς δὲν ἐπιτρέπει τὴν γαλουχίαν. Αὗται λοιπὸν διὰ τὴν γαλουχίαν τῶν τέκνων τῶν πρέπει νὰ μεταχειρίζονται τὸ θήλαστρον.

Τὰ τελειοποιημένα θήλαστρα, ὡς εὐρίσκονται ταῦτα σήμερον, ἐνδείκνυνται ὡς ὑγιεινά. Τηροῦντες τοὺς κανόνας τῆς ἀντισηψίας ἐν τῷ καθαρισμῷ τῶν ὑαλίνων αὐτῶν δοχείων καὶ ἐκλέγοντες ἀπιστευσιμῶν γάλα παρέχοντες εἰς τὸ βρέφος γαλουχίαν ἀβλαβῆ καὶ ὑγιεινὴν.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

Μιχαὴλ Σωφρονιάδης.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Εἰς τοὺς τελευταίους θεάμβους τοῦ λαμπρῶς κατηρτισμένου θιάσου τῶν κ. ἀδελφῶν Ταβουλάρη ἐκωλύθημεν δυστυχῶς νὰ παραστώμεν. Πάντοτε ὁμῶς οὗτοι ὑπῆρξαν λαμπροὶ καὶ ἀντάξιοι τῆς μεγάλης ἐκτιμῆσεως καὶ ὑποστηρίξεως, δι' ἧς τὸ κοινὸν τῆς πρωτευούσης περιέβαλεν αὐτούς, ἀποδεικνύον ἀπαξ ἔτι ὅτι δὲν ἀπίθανον ἢ φιλομουσία παρὰ τὰς ποιητικὰς τοῦ Βοσπόρου ἀκτὰς, ὅτι ὁ Ἕλληνας τοῦ Βυζαντίου τούλάχιστον ὅσον καὶ ὁ Ἕλληνας τῆς Ἰοστιφάνου γνωρίζει νὰ ἐκτιμᾷ καὶ ἐπυρνεύῃ τὸ ἀληθῶς καλὸν ἐάν δὲ σπανίως

φαίνεται ἐνθουσιᾶν πρὸς τὴν σύγχρονον ἐθνικὴν πνευματικὴν κίνησιν, τοῦτο γίνεται μόνον διότι σπανίως ἐν αὐτῇ τὸ καλὸν τῷ παρουσιάζεται. Τὸ καλὸν τοῦτο πανθομολογουμένως ἐκπροσωπεῖ ὁ θιάσος «Μένανδρος», ἐφ' ᾧ ἀπαξ ἔτι συγχαιρομεν τῷ τοσοῦτον διακρῆπει διευθυντῇ αὐτοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη ὡς καὶ πᾶσι τοῖς ἀποτελοῦσιν αὐτὸν διακεκριμένοι καλλιτέχναις.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ὄνόματα βρεφῶν παρὰ τοῖς ἄγγλοις— Ἀπό τινος τὰ βρέφη τῶν ἄγγλων γνωρίζετε πῶς ὀνοματίζονται; Ὅχι μόνον Ρόβερτς, Βούλλερ, Κίτσενορ, ἀλλὰ καὶ Γλένκοου, Κίμπερλεϋ, Πάρθεβεργ, Ἐλαντλάγτε ἀναμνηστικῶς τῶν διασημοτέρων τρανοβαλικῶν μαχῶν. Αἱ κόραι βαπτίζονται Τουγάλα, Πραιτωρία, ἡ Λακιδησιμὴ. Ἡκούσθη δὸθὲν τὸ ὄνομα Βλεμφροντάιν. Διατί ὄχι καὶ τὸ Καλαθλουλού, καὶ Βουκεμανστάλ; Ὅμολογουμένως οἱ Ἄγγλοι δεικνύουσιν οὕτω τὸν ἐνθουσιασμόν

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΜΟΝΗ ΕΝ Τῷ ΚΟΣΜῷ, ΗΘΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια)
Διῆλθε πολλὰ βήματα, ἔφθασε πρὸ τοῦ λίκνου τῆς Ἀλίκης καὶ παραμερίζων διὰ τῆς χειρὸς τὰς στακτόχρους τρίχας, αἰτινες ἐπιπτον ἐπὶ τῷ μετώπῳ τῆς μικρᾶς.
— Ὡ! κόρη μου, προσφιλῆς μου κόρη! ἐμθύρασεν.
Ἐξῆλθεν ἐπνευσμένως τοῦ δωματίου καὶ ἀποσπώμενος ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μαργαρίτας, ἥτις προσεπάθει νὰ συγκρατήσῃ αὐτόν.
— Ἐν τῷ ἐπανιδεῖν, τῇ εἶπεν.
— Ἐν τῷ ἐπανιδεῖν ὅσον τάχιστα, εἶπεν ἡ νεαρὰ μήτηρ.
Ἀφικμένη εἰς τὴν θύραν ἐρρίφθη αὐτῆς εἰς τὸν τρέχον του συζύγου αὐτῆς, ὡσεὶ προκίθησις μουσικῆ τῇ ἔλεγεν ὅτι δὲν θά τον ἐπανέβλεπε πλέον.
Τῇ στιγμή ἐκείνῃ ἡ ἀνδρική καὶ ἀπιστία φωνὴ ἀντήχησιν.
Ἐπέκμησον! ἐπέκμησον!
ἡ τιμὴ τοῦ ἀπαιτεῖ...

των λίαν καταφανῶς, ἀλλὰ καὶ... λίαν εὐχῆως!... Ἄλλ' εἰς τὰς κακοήχους λέξεις εἶναι εἰθισμένα τὰ ὄτα των.

Ἡ δὲς Ἀνριώ.

Ἡ τόσον οἰκτρῶς τελευτήσασα διαπρεπῆς ὄσον καὶ νεαρὰ ἠθοποιὸς τῆς μεγάλης Γαλλ. Κωμῳδίας δὲ: Ἀνριώ, τοσοῦτον διέπρεπεν ἐπὶ ιδεώδει καὶ αἰθερίᾳ, ὡς λέγουσι, χάριτι καὶ ἀβρῷ ταλάντω, ὥστε ὅτε τὸ τὸ πρῶτον ἀνέβη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐλέχθη περὶ αὐτῆς: ἀάκτις ἡλίου εἰσηλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μολιέρου». Τάλαινα ἀκτίς τόσῃ προῶρως σβεσθεῖσα!... Τάλαινα τραγωδός, ἥτις ἐν τῷ θανάτῳ τῆς ὑπῆρξεν εἰπερ ποτε τραγικῆ!

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Ἐν γυμνασίῳ κατὰ τὸ μάθημα τῆς Λογικῆς
Ὁ καθηγητῆς. Τί λέγεται ὀξύμωρον... φέρε παράδειγμα.
Ὁ μαθητῆς. Π. χ... ὅταν κυρία τις ἀσχημὸς κα, πολὺ μαῦρη ἀποφασίζουσα ν' ἀπαθανάτισθ τὴν μορφὴν τῆς

— Τί παράδοξον ἄσμα! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.
— Μὲ ἀναμένει, διελογίσθη ὁ Ραφαήλ, ἔστω δεδοξασμένον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!
Ἐλάβετο σπασμωδικῶς διὰ τῶν δύο χειρῶν τοῦ προσώπου τῆς συζύγου του καὶ τρυφερῶς ἠσπάσθη αὐτὸ, εἶτα ἀνέωξε τὴν θύραν καὶ ἐφώνησεν ἀπομακρινόμενος.
— Ἐν τῷ ἐπανιδεῖν!
Τῶν βημάτων του ὁ κρότος δὲν ἤκούετο πλέον, ἡ Μαργαρίτα περιλυπὸς, χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ τὸν λόγον, ἦλθεν ἐν αἰγῇ νὰ καθισθῇ μετὰ τῆς Κλοτιλδῆς καὶ τοῦ λίκνου τῆς κόρης αὐτῆς. Ἐπὶ μακρὴν διετέλες βεβουημένη εἰς ἀορίστους θλιβερὰς σκέψεις· ἐπὶ τελους δὲ ἐγείρουσα τὰ ὄμματα πρὸς τὴν γηραιὰν θεραπαινίδα τῇ εἶπε γλυκίᾳ τῇ φωνῇ.
— Ὁ καλὸς μου Ραφαήλ πόσον μὲ ἀγαπᾷ!

Κατὰ τὸν χρόνον τῶν γεγονότων τούτων ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Μαργαρίτας, ἀλλαγῆ ὅλων διαφόρων σκηνῆ ἐξελίσσετο.
Ὁ λοχαγὸς Βέρθερ ἐν δωματίῳ ξενοδοχείου τῆς πόλεως ἠσχολεῖτο ἐτοιμαζῶν ὄπλα, ὅτε μέγας ἠκούσθη θόρυβος εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου αὐτοῦ. Κατ' ἀρχὰς οὐδμίαν ἔδωκεν εἰς τοῦτο προσοχὴν, ἀλλ' ὁ θόρυβος ἐπετεινετο, ἔτεινε τὸ ὄσ' καὶ ἀμέσως πελιδνότης ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ διεχύθη.
— Θέλω νὰ εἰσελθῶ, ἠκούετο φωνὴ ἀνδρῶς· προσεβήκυίας ἡλικίας, θέλω νὰ εἰσελθῶ, καὶ θά εἰσελθῶ.

Ζητείται έπειτα παρά του φωτογράφου την φωτογραφίαν της αντί να είπη... την σκοτογραφίαν της!...

Μαθών τις ότι άμουςον ποιητάριον ένυμφεύθη νεαράν μουσουργόν, είπεν:

— Ο λήρος ένυμφεύθη την άέρα.

Έν σχέσει πρός τό χλωροφόριον, τό όποιον άπετέλεσε κατ' αύτάς την σπουδαιοτέραν γυναικειάν actualité τής πόλεως, κάποιος εξέφρασε την ιδέαν ότι καλόν είναι τούλάχιστον να χλωροφορμίζονται αι χελώναι αι μιμούμεναι τούς άετούς διά τής χειραφετήσεως (ήτις είναι βλέπετε, είδος άεροστατικού πειράματος) διά να μη αισθάνονται... την πτώσιν!...

ΟΙΚΙΑΚΑ Πρακτική σύμβουλή.

Προφυλάττομεν έκ τής σκαρίας σίδηρον έκτειθειμένον εις την ύγρασίαν, τόν άέρα και την βροχήν έπαλείφουσαι αύτόν δις άλληλοδιαδόχως, δι' άλοιφής παρασκευαζομένης εξ 80 μερών κόνεως νεοτιανής (κοινού καπνού) και 20 μερών λιθαργύρου (δξειδίου μολύβδου) έντός ίκανής ποσότητος λιναλαίου. Αποτελείται ούτω μάζα πυκνή, την όποιαν μεταχειρίζομεθα άρτιόνουσαι δι' έλαίου τερεβινθίνης.

Έλλείψει χώρου παραλείπομεν σήμεραν τής περί διδασκαλίας βαπτεικής έπιφυλλίδα, έπιφυλαττόμεναι να συνεχίσωμεν αύτήν τακτικώς έφεξής από του προσεχούς φύλλου.

— Ο νεανίας, τόν όποιον ζητείται, εξήλθεν, είπεν ο ξενοδόχος.

— Ψεύδσαι! είπεν ο άνήρ, είναι εδω και θελω να τόν ίδω.

— Πάτέρ μου, δέν θά εισέλθητε, είπεν ο λοχαγός ισχυρά τή φωνή.

Και στερεώσας διά σιδηρού μοχλού την θύραν εξηκολούθησε προτοιμάζων ζήφη και πιστόλια.

— Υιέ μου, έν όνόματι του Θεού, άνοιξόν μοι, άναφώνησεν ο πατήρ, γονυπετήσας πρός τής θύρας.

— Αδύνατον, δέν θά εισέλθητε, είπεν ο νεανίας.

Η Μαργαρίτα εκάθητο πάντοτε παρά τή κοιτίδι του τέκνου αύτης άπεροφημένη εις σκέψεις. Τό παραλθόν ένερανήζετο πρός αύτης με ποικίλους χρωματισμούς, έν δε τή μέλλοντι διεβλεπε τά πάντα ρόδινα. Έρρανεζέτο ότι τά παρεμβληθέντα μέχρι τούδε εις την εύτυχίαν αύτης προσκόμματα δέν θά ύφίσταντο πλέον, ότι δέν θά ήτο ήνθακασμένη ν' άποκρύπτη ως αίτιχος τόν έρωτά της, ότι θά ήδύνατο να μεταβαίνει πανταχού με ύψωμένην την κεφαλήν, χωρίς να φοβηθή μη χείρ προπέτις δείξη αύτην έν μέσω τής όδου. Οι γνωρίσαντες αύτην άλλοτε θά την έπλησίαζον, εκείνη δε έραιδομένη επί του βραχιόνος του συζύγου της μεθ' ύπερηφανείας θ' άπεκάλει αύτόν πατέρα του τέκνου της... πάντες θά ήσπάζοντο την Αλίχην της, πάντες θά την εύρισκον ώραιαν...

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Κφ Γ. Χ. Αθήνας. Η βραδύτης προσέκυψεν έκ των προαναγγελθέντων λόγων. Γράφομεν διά του αύτου ταχυδρομείου. Δδ Μ. Κ. Φ. Αθήνας. Σοι συγχάρω θερμώς, φιλάτη, επί τή άποφάσει και έτεύγομαι πάσαν έπιτυχίαν. Γράφω προσεχώς. Μυριάκις συγγνώμην. Δδ Β. Π. Ε. Μακροχώριον. Προσεχώς άπαντώμεν. Κφ Α. Ι. Π. Παραμυθίαν. Από πολλού έγράφικμαν άλλ' ή έπιστολή κατά λάθος δέν άπεστάλη. Κφ Ι. Χ. Ιωάννινα. Διατί στερούμεθα έπιστολής σας; μήπως δέν έλάβετε την τελευταίαν πολυσελίδον ιδικήν μας, σταλεΐσαν από πολλού; — Κφ Π. Δ. Όξφόρδην. Συγγνώμην διά την βραδύτητα. Φύλλα συναποστέλλονται μετ' έπιστολής. Ημεθα τόσον άπησχολημένοι! — Κφ Σπ. ΟΙ Ξυλόπορταν. Δημοσιευθήσεται εύχαρίστως. Βραδύνει, διότι, ως βλέπετε, συνέπισεν άλλο όμοιον διεκδικούν δικαίωμα μακράς προτεραιότητος, κα' ότι έχομεν άπλετον πληθώραν ύλης. Κφ Α. Δ. Φ. Ένταύθα. Δέν μοι έπεδόθη, άπολεσθέν υπό του παραλαβόντος. Λάβετε την καλωτύνην, παρακαλώ, να μοι το πέμψητε έκ νέου. Πάντας τούς νεωστί ζητήσαντας να έγγραφώσιν συνδρομηταί ήμϊν είδοποιούμεν μετ' εύχαριστιών ότι ένεγράφησαν και τά φύλλα τούς άπεστάλησαν... Έλλείψει χώρου δέν άπαντώμεν πρός άλλους σήμεραν.

Διευθυντής και διαχειριστής Α. ΚΝΑΤΖΑΝΙΔΗΣ

Τήν Αλίχην της! μετά τινα έτη θά εισήγεν αύτην εις οικοτροφείον πρός εκπαίδευσιν επαΐαν τής τάξεώς της, ή Μαργαρίτα δε άλγος έν τή καρδιά ήσθάνετο επί τή σκέψει ότι θ' άπεχωρίζετο τής θυγατρός της... άλλα θά εξεπλήρου την θυσίαν ταύτην, άποκρύπτουσα τά δάκρυά της, και δεομένη του Ύψιστου ύπέρ του τέκνου της. Μετά τινα έτη, διελογίζετο, ή Αλίχην θά ήτο ώραια νεανίς, με ζωηρούς τούς όφθαλμούς μεστούς γλυκύτητος και άγνότητος.

— Ω! Θεέ μου, έψεύθισεν ή νεαρά μήτηρ, άπομάκρυνον του μετώπου της τάς θυέλλας τής ζωής ταύτης, άφάρισον έκ τής ζωής μου ήμέρας ίνα προσθέσης αύτάς εις τόν βίον εκείνης.

— Τί έχετε λαπόν; ήρώτησεν ή Κλοτίλδη πλησιάσασα.

— Σιγά να μη έξυπνήση, είπε ζωηρώς ή Μαργαρίτα, ό ύπνος εις την ήλικίαν αύτην είναι εύτυχία... και ένίοτε βραδύτερον έπίσης, προσέθηκεν έν στεναγμώ.

— Πάλιν θλιβεράς σκέψεις Μαργαρίτα.

— Όχι, είπεν ή νεαρά μήτηρ.

Είτα, μετά βραχείαν σιγήν, έκλινε πρός την Κλοτίλδην.

— Δέν μρι είχες είπει ότι χθές έπανείδες; τήν κυρίαν εκείνην εις τόν περίπατον και ότι σ' έπλησίασε και ήσπάζεσθ την Αλίχην;

(Έπεται συνέχεια)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ ΤΗ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΔΟΤΙΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑ' ΚΥΡΙΩΝ

Ιδιοκτήτης και Διευθύντρια ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Έκδότης και Διαχειριστής ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΗΛΤΖΑΝΙΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ Έν τή πρώτευούση γρ. 50 ταξ έπαρχίας » 60 τή ξίνη φράγ. χρ. 15 Γίνονται δεκταί και εξήμενοι συνδρομαί κατ' άνάλογίαν. Αί συνδρομαί προπληρόνονται επί έντύπω άποδείξει φερούση την ΣΦΡΑΓΙΔΑ του φύλλου και την ύπογραφήν του ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΓΑΛΑΤΑ, Κουρσούμ-Χάν αρ. 3 Το φύλλον τιμάται παράδων 50 Ό κρατών τή πρώτων άποστέλλομενον φύλλον λογίζεται Συνδρομητής. Γάσσα πρατήριας των συνδρομητών περί του φύλλου δέν να γίνηται έντός 10 ήμερών από τής παραλαβής.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ Πάσα αίτησις δέον ν' άπευθύνηται πρός την ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ. Πέν πρός δημοσίευσιν άποστέλλομενον δέν έπιστρέφεται. Πέν άνυπογράφοι δημοσίευσμα άνήκει τή Διευθυντεί. Γίνονται δεκταί πρός καταχώρισιν διάφοραί είδοποιήσεις επί ιδίαις συμφωνίαις.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η γυναικεία πολυτέλεια έν τή νάφ. Η μουσική των ήπειρωτικών φεμάτων (όπό Ι. ΧΑΡΙΣΙΔΟΥ ίατρού). Αί γυναίκες έν τή Άγιή Γραφή (όπό ΑΓΓΑΓΙΑΣ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ). Ο άσκαλος, και ή Μούσα (έκ των του Γ. ΖΑΧΑΡΩΣΤΑ. Η έκδίκησις τής Αίξας, διήγημα (έκ του Γαλλικού). Έχω χρυσόν, ποίημα. Ο έρωσ μου, ποίημα (όπό ΑΧΙΑΛΕΩΣ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗ). Παρθένος μήτηρ, διήγημα όπό ΑΛΙΑΣ ΣΜΙΘ. Ο θηλασμός διά του μητρικού γάλακτος (όπό ΜΙΧΑΗΛ ΣΦΟΡΝΙΑΔΟΥ). Ανέ τόν κόσμον. Η άνδρεία των Βόσρς. Αίμοχαριές συρμοί. Έπιφυλλίδα: διδασκαλία βαπτεικής έν του γερμανικού όπό Γ. ΚΑΡΑΤΖΑ. Μυθιστορία: Μόνη έν τή κόσμω.

«Ὁὐ πάσσομαι τὰς Χάριτας
ταῖς Μούσαις συγκαταμυθός,
ἡδίστατα σύντροφά»
Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. Στ. 675-8.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ ΕΝ ΤΩΙ ΝΑΩΙ

Καθ' ἃς διατρέχομεν ἡμέρας τῆς φθινοῦσης Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς, ὅτε παρά πάσι καὶ πάσαις ἡ συνεχῆς πρὸς τοὺς ναοὺς σπουδῆ φαίνεται ἀποτελοῦσα κύριον καὶ ἐπικρατῆ σκέψιν, καὶ ἡ «Βοσπορίς» ἀφίνουσα τὸ ἐκπαιδευτικὸν θέμα, ὅπου ἔλα τὰ τελευταία αὐτῆς ἄρθρα κατέτριψεν, ἀπασχολεῖται ἐπὶ μικρὸν ὑπὸ τοῦ παρηγόρου ἐκ πρώτης ἔψεως φαινομένου τῆς ἐξαιρετικῆς κατ' αὐτὰς θρησκευτικῆς βοπῆς τῶν ἀγαπητῶν ὁμοφύλων τῆς.

Ἡ ἐπικρατήσις τοῦ γυναικείου στοιχείου ἐν τῷ περιβομοῦντι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τοὺς ἱεροὺς ναοὺς πληθυσμῶ εἶναι ἀμέσως καταφανῆς καὶ ἐκ πρώτου βλέμματος. Ἀλλὰ τὴν παρήγορον, ὡς ἀνω ἐλέχθη, ἐκ τούτου προκύπτουσαν σκέψιν ὅτι ἡ εὐλάβεια δὲν ἀπέθανεν, ὡς μυριάκις ἐρρήθη, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ διαπύρως ζῶσα εἰς τὰ τρυφερά στήθη τοῦ εὐειδοῦς φύλου τροποποιεῖ καὶ ἐπισκοτεῖ παραδόξως πλειὰς δλη σκέψεων ἄλλων, ἀλληλεπιδεῖτως παραγομένων ἐν τῷ πνεύματι τοῦ μελετῶντος καὶ ἀναλύοντος τὰ φαινόμενα παρατηρητοῦ.

Εὐθὺς ἀπὸ τοῦ πρώτου βλέμματος δηλονότι ὁμοῦ μετὰ τῆς ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς τοῦ γυναικείου στοιχείου ἐν ταῖς ἐκκλησίαις πλήττει ἰσχυρῶς τὸ βλέμμα καὶ ἡ ἀπειρος πληθὺς καὶ ἐξεζητημένη κομψότης χρωμάτων καὶ σχη-

μάτων καὶ ὕλικῶν, ἧτις ἐνδύει τὰς γυναῖκας ταύτας, οὐχὶ ἵνα καλύψῃ κοσμίως τὰ σώματα ἅτινα ἤλθον ἐκεῖ ἵνα προσκλίνωσι τεταπεινωμένα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἵνα μεταβάλλῃ αὐτὰ εἰς προσευχαμένας (;) πλαγγόνας.

Εὐθὺς ἀπὸ τοῦ πρώτου βλέμματος αἱ μυρῖαι θαυπέουσαι αὐτὸ ἀποχρώσεις τῆς ἀβρᾶς μεταξὺς καὶ ἡ θαυβοῦσα αἴγλη τῶν καινοουργῶν χειροκτίων καὶ οἱ κυμαινόμενοι ἐπὶ τῶν κερφαλῶν πτερόλοφοι καὶ αἱ προσνεύουσαι ἱπποῦριδες καὶ οἱ κρεμαστοὶ ὡς τῆς Σεμιράμιδος κήποι καὶ ἡ λάμψις τῶν χρωμάτων καὶ οἱ ὄγκοι τῶν σχημάτων καὶ ἡ τύρβη τῆς ποικίλης περὶ τὴν διασκευὴν ἐφευρετικότητος, ξεναγοῦσιν εὐαρέστως τὸ περιπλανώμενον βλέμμα εἰς μυρῖους σταθμοὺς, οἵτινές εἰσιν ἰσάριθμα γυναικεῖα πρόσωπα ἐπεκτεινόμενα ἐφ' ὄλην τὴν διαπασῶν τῶν ἡλικῶν καὶ τοῦ κάλλους καὶ προσδίδουσιν εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς ἀποψιν οὐχὶ τόσον τόπων προσευχῆς καὶ ἱερᾶς συντριβῆς καὶ μυστικῆς περισυλλογῆς καὶ συννοίας, ὅσον συρμολογικῶν οὕτως εἰπεῖν μουσείων, ἐν αἷς ὁ Πρωτεύς συρμὸς ἐκπροσωπεῖται δαψιλῶς καθ' ὄλους τοὺς ἀναριθμήτους τύπους καὶ μορφὰς τῆς εὐφραντάστου καὶ περωτῆς ἀστασίας του.

Τὸ γυναικεῖον τοῦτο πλῆθος τὸ πληροῦν τοὺς ναοὺς καὶ ἀκρούμενον τῆς ἱερᾶς Λειτουργίας καθ' ὁμίλους ποῦ μὲν σιωπηλοῦς, ποῦ δὲ καὶ φληναφοῦντας περὶ ἀέρων καὶ ὑδάτων ἢ περὶ τῶν receptions τῆς δεῖνος dame, ἢ τῶν jours fixes ἄλλης τινὰς ἢ περὶ τῶν toilettes τρίτης, εἶναι αὐτὸ τὸ πλῆθος τὸ βομβᾶν περὶ τὴν 4ην μ. μ. ἀνά τὴν Μεγάλην Ὀδόν, εἶναι αὐτὸ τὸ σημεῖον τὸ ἐπιπολάζον μέχρι τῆς 9ης μ. μ. ἀκόμη ὑπὸ τὸ φῶς τῶν μυρῖων φανῶν τὰ

συρμωπωλεία και τὰ ἐμπορικά καταστήματα.

Εἶναι αὐτὸς ὁ γυναικεῖος κόσμος ὁ διάγων τὴν ζωὴν ἐκτὸς τοῦ οἴκου καὶ διεργόμενος τὴν μετάπτωσιν τῶν ἡλικιωῶν καὶ τὰς ποικίλας αὐτῆς ψυχολογικὰς ἐξελίξεις ἀείποτε μακρὰν τοῦ φυσικοῦ τοῦ εἰσῆς, ἀείποτε μακρὰν τοῦ ἐξουτελιστικοῦ σαρώθρου καὶ τοῦ ἤμιστα ποιητικοῦ ψιθύρου τῆς χύτρας καὶ τῆς χθαμαλῆς ἐστίας καὶ τῆς ἐκνευριστικῆς φροντίδος περὶ ἀνατροφῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως τῶν τρυφερῶν μικρῶν τὴν μὲν ἡμέραν εἰς ἐπισκέψεις, εἰς ἡμερίδας, εἰς συρμωπωλεία καὶ θριαμβευτικὴν ἀνά τὰς ἑδοὺς περιφορὰν, τὴν δὲ νύκτα εἰς ἐσπερίδας, εἰς θέατρα καὶ χορούς, ὅπου ἀποκαλύπτονται προκλητικῶς οἱ ὄμοιοι καὶ τὰ στήθη καὶ καλύπτονται (ἐξ αἰδοῦς ἴσως) τὰ πρόσωπα, ὅπου τὸ ψιμμύθιον καὶ τὰ φῶτα, ἐπιτείνοντα τοὺς θριαμβοὺς τῆς χλιδῆς καὶ τοῦ κάλλους, ἐπιτείνουσιν ἅμα καὶ τὴν δίψαν τῆς ἡδονῆς, ὅπου ὁ μεταμφιεσμὸς τῶν ψυχῶν εἶναι συνηθέστερος ἔτι καὶ ἐπικρατέστερος ἢ ὁ μεταμφιεσμὸς τῶν σωμάτων.

Μία λοιπὸν ἐκ τῶν ἀενάων τούτων ἐκδρομῶν τῶν προωρισμένων ὅπως φέρωσι τερπνόν τινα ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὰ αἰώνως ἀργούντα γυναικεῖα ταῦτα πνεύματα καὶ βραχεῖάν τινα ποικιλίαν εἰς τὴν ὀσημέραι κατακυριεύουσιν αὐτὰσπληνίαν καὶ ἀνίαν θεωρεῖται καὶ ὁ Οἶκος τοῦ Θεοῦ, ὁσάκις δὲν ἐπέγει ἢ μεταβάσις εἰς τὸν οἶκον τοῦ Baker ἢ τοῦ Hayden ἢ τοῦ Bortoli.

Ναί· δυστυχῶς τοῦτο καὶ μόνον τὸ ἀπελπιστικῶς νοσηρὸν σύμπτωμα τῆς ὀσημέραι αὐξούσης ἀνίας καὶ αἰνοίας καὶ τῆς ἐπιτεινομένης ὀλονὲν ματαιοφροσύνης καὶ συρμωμανίας καὶ ἐπιδεικτικότητος θὰ διέδῃ ὁ ἡθογράφος παρατηρητῆς εἰς τὰ ὀσημέραι πλείοτερον πληροῦντα τοὺς ναοὺς γυναικεῖα πλήθη, ἀφίνων τὴν περὶ αὐξήσεως τῆς εὐσεβείας σκέψιν εἰς τοὺς ἀνικάνους νὰ ψυχολογῶσι τὰ φαινόμενα καὶ ζητήματα.

Δυστυχῶς διὰ τῆς συνήθους πολυτελείας τῆς

ἐν τῷ Ναῶ περιβολῆς, ἥτις εἶναι ἡ αὐτὴ γαυρὸς πολυτέλεια τῆς Μεγάλῃς Ὁδοῦ καὶ τῶν ἐπισκέψεων, ἥτις εἶναι ἡ αὐτὴ πολυτέλεια ἡ ἰσοπεδούσα τὰς τάξεις καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ γυνὴ τοῦ παντοπώλου ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν γυναικα τοῦ τραπέζιτου καὶ ἡ πλύντρια συνωθεῖται ἐν τοῖς συρμωπωλείοις πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ ἐπιστήμονος, διὰ τῆς πολυτελείας, λέγω, τῆς ἐν τῷ Ναῶ περιβολῆς ἢ ἀρρων καὶ ἀμουσος Ἑλληνίς τῆς σήμερον καταδεικνύει ὅτι καὶ τὸν Ναὸν θεωρεῖ οὐχὶ ὅπως ἐθεώρησαν αὐτὸν αἱ πρόγονοι αὐτῆς, αἱ Ἀνηούσαι καὶ Ἑμμελίαι, αἵτινες ἐν αὐτῷ καὶ δι' αὐτοῦ διεξέθεσαν γίγαντας, ἀλλ' ὡς ἐν ἔτι μέσον βραχείας ποικιλίας ἐν τῇ μονοτόνῳ ἀργίᾳ τῆς, ἀλλ' ὡς ἕνα ἔτι τόπον ἐκθεματικῆς ἐπιδείξεως τῶν μεταξίνων βραχῶν τῆς.

Οἶκος καὶ σέβας, ἀδελφαί μου, διὰ τὸν Οἶκον τοῦ Θεοῦ! ὀλίγη, στοργὴ διὰ τὸν Ναὸν, ὅπου ἡ Ἀειπαρθένος, ἡ Αἰωνία Μήτηρ, μετὰ συντριβῆς ἐπιδεικνύει ἀπὸ τῶν Εἰκόνων τῆς πρὸς ἡμᾶς τὴν σεμνὴν καλύπτρην τῆς ὀλίγη τιμῆ διὰ τὰς ὠχρὰς ὄψεις τῶν Μαρτύρων, τοὺς ὁποίους ὑποβάλλομεν ἡμεῖς εἰς τὸ σκληρότερον ἔτι μαρτύριον τοῦ νὰ θεῶνται τὰ ψευδολαμπρῆ ἢ μῶν σλύδαλα καὶ τὴν ἀνευλαβῆ ματαιότητα, μεθ' ἧς προσπελάζομεν τὸ ἱερὸν εἶδος, ὅπου ἤθλησαν διὰ τοῦ αἵματός των ἐκεῖνοι! . . .

Αἰδῶς, ἀδελφαί μου! Ἀποδώσωμεν τὰ τοῦ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ καὶ τὰ τοῦ συρμῶν τῷ συρμῷ, καὶ ἄς μὴ λατρεύωμεν τῷ Μαρμωνᾷ, τοῖς λάχιστοι, καὶ ἴν μόνον στιγμὴν μᾶς συνενεῖ ἡ προσευχὴ, ὑπὸ τοὺς θεῖους θόλους· ἀλλ' ἄς ἀνομολογήσωμεν καὶ συναισθανθῶμεν ὅτι ὑπάρχουσι καὶ στιγμαὶ ἐν τῷ βίῳ ἀνακαλοῦνται τὰ ὑπέρτατα ἰδεώδη καὶ τὰ ὑψηλὰ τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀνθρώπου καταγωγῆς, τὰς ὁποίας εἶναι ὑπερτάτη ἱεροσύλη νὰ βεβηλόνωμεν.

Αἰδῶς, ἀδελφαί μου! Ἐν τῇ ἀκατασχέτῳ φορᾷ τῆς πυρετώδους συρμωμανίας μας καὶ ἡ πλουσιωτέρα ὡς καὶ ἡ πτωχότερα ἐξ ἡμῶν

ἔχει καὶ ἰδιάζουσαν περιβολὴν διὰ πᾶσαν τοῦ βίου περίστασιν, ἄλλην τοῦ περιπάτου, ἄλλην τοῦ ταξιδίου, ἄλλην τῶν ἐπισκέψεων, ἄλλην τῶν ἐσπερίδων, ἄλλην τῶν τελετῶν. Διὰ τὴν πρῶτον παρὰ τῇ ἀριστοκρατικῇ τάξει, ἔπειτα δὲ καὶ παρὰ ταῖς λοιπαῖς νὰ μὴ θεσπισθῇ καὶ ἰδιάζουσα περιβολὴ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν;

Ἐνδυμασία ἀπλουστάτη βαθυτάτου χρώματος καὶ πέλος μικρὸν καὶ ἀπλουστάτος — (μὰ τὴν ἀλήθειαν καλὸν θὰ ἦτο ἂν κατηργεῖτο καὶ οὗτος ἀντικαθιστόμενος ὑπὸ λεπτοῦ μαύρου πέπλου ἐν τῷ ναῶ) — χειρόκτια μάλλινα, εὐκόλως ἀφαιρούμενα, ὥστε νὰ μὴ κινδυνεύῃ τις νὰ παρίσταται χειροκτιοφόρος καθ' ὅλην τὴν Λειτουργίαν, ὡς βλέπομεν ἐνίοτε, ἰδοὺ τί ἔπρεπε νὰ φέρῃ ἐν τῷ Ναῶ πᾶσα ἐξ ἡμῶν, πλουσία ἢ πτωχή, ἀριστοκράτης ἢ χειρῶνας.

Οὕτως οὐδὲ οἱ ἅγιοι θὰ ἐφρίσσαν βλέπόντες ἡμᾶς βεβηλούσας δι' ἀνευλαβοὺς ματαιοφροσύνης τὰ ἱερά εἰδοῦσιν των, οὐδὲ οἱ ναοὶ θὰ ἐχρησίμευσον ὡς μία ἔτι ἀπορμη πολυτελείας· ἡ δὲ σεμνὴ καὶ ἐπιβλητικὴ ὄλων ἡμῶν ἀποψὶς ἀντιθέτως τοῦ νῦν, θὰ παρήγε καὶ θὰ ἐπέτεινεν ἐν ἀλλήλαις τὴν ἐπιβλητικὴν τῆς θρησκευτικῆς ἐκτελέσεως ἐντύπωσιν, ἡ δὲ ὠρα τῆς προσευχῆς, ἥτις ἤδη δαπανᾶται εἰς ἀμοιβαίαν συρμωλογικὴν κατόπτεισιν ἐν τῷ ναῶ, θὰ παρήρχετο εἰς ἀληθῆ προσευχὴν ἐν ἱερᾷ κατανοῦν καὶ συννοεῖ.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΑΙΣΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἀπ' ἀριθ. 29 σελ. 240)

Β'.

Ἡ εὐρωπαϊκὴ μουσικὴ, ὡς γνωστόν, χάρις εἰς τὸ μέγα πλῆθος τῶν μεγάλων διδασκάλων καὶ συνθετῶν αὐτῆς, ὧν τὰ ἀριστοτέλεμα καταπλημμύρησαν τὴν ὕψηλον, ἔφθασεν εἰς μέγιστον ἀνάπτυξιν καὶ τελειότητα. Περιβληθεῖσα δὲ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους καὶ διὰ τῆς ἀρμονίας, ἥτις τοσαύτην ἔλαβε διάδοσιν ὥστε νὰ ἀποτελῇ μέ-

ρος ἀπαραίτητον τῆς νεωτέρας μουσικῆς, ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον ἄκρον τελειότητος τέχνης καὶ τόσον μέγιστα ὥστε τὴν σήμερον καὶ αὐτὴ ἡ ἔμπνευσις καὶ τὸ δαιμόνιον τοῦ συνθέτου νὰ ὑποχωρῇ ἔστιν ὅτε καὶ θυσιάζεται ἀπέναντι νόμων καὶ μαθηματικῶν κανόνων τῆς τέχνης.

Μ' ὅλην ὁμως τὴν μουσικὴν ταύτην παραγωγὴν, δὲν ἐλλείπουσι καὶ ἐκεῖθεν δημοτικὰ ἄσματα καὶ δημοτικὴ μουσικὴ, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν μένουσι καὶ ἐκεῖ ἐγκαταλειμμένα ὅπως καὶ παρ' ἡμῶν.

Τὰ δημοτικὰ ἄσματα ἐκλέγονται ἐπιμελῶς, τονίζονται, περιβάλλονται καὶ διὰ τῆς ἀρμονίας καὶ τίθενται ἐν ἀρμονίαις συλλογαῖς, ἄς κατὰ δεκάδας βλέπῃ τις ἐκδιδομένας κατ' ἔτος ἐν Ἑσπερίᾳ, προωρισμένας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δι' αἰσθητικῆς καὶ σχολεῖα.

Παρ' ἡμῶν δὲ, οὐ μόνον οὐδεμία δυστυχῶς ἀξία λόγου καλλιτεχνικὴ κίνησις ὑπάρχει, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ δημοτικὴ μας μουσικὴ, ἥτις ἠδύνατο προσηκόντως καλλιεργούμενη καὶ συμφώνως πρὸς τὰς νεωτέρας τῆς τέχνης ἀπαιτήσεις ῥυθμιζομένη ν' ἀποτελέσῃ τι τὸ ἀξιολογὸν καὶ ἐθνικόν, παραμελεῖται καὶ ἐγκαταλιμπάνεται.

Καὶ ἡμῶν δημοτικὴ ποίησις κατάρθρωσε τὰ ἐμπνεύση πολλοῦς τῶν νεωτέρων ποιητῶν μας, καὶ καὶ ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ἀγνῆς αὐτῆς δημοτικοῦ ἀρώματος ἐλαυνόμενοι οὗτοι, ἐτόνισαν τῆς λύρας αὐτῶν τὰς εὐκισθήτους χορδὰς καὶ ἐτίμησαν ἀληθῶς διὰ τῆς μούσης των τὴν νεωτέρα μας φιλολογίαν, ἡ δὲ ὠραία καὶ ἀπλή καὶ περιπαθῆς μουσικὴ αὐτῶν τούτων τῶν δημοτικῶν φασμάτων δὲν ἰσχύει οὐδενὸς νὰ διεγείρῃ τὸ ἐνδιαφέρον;

Περὶ ἑργὸν ἀληθῶς πῶς δύναται ζεῖν μουσικὴ ἐπὶ τῇ βίβσει ζένης καὶ ἀλλογλώσσου ποιήσεως, ἐμπνευσμένη ὑπὸ ζένον οὐρανόν, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν βίου καὶ ἡθῶν καὶ ἐθίμων πολὺ διαφερόντων τῶν ἡμετέρων, νὰ τέρπῃ ἀνθρώπους, οὓς ἀδυνατεῖ νὰ συγκινήῃ ἡ ἐθνικὴ μουσικὴ καὶ τὰ ἐθνικά των ἔσματα.

Ἀναλογιζόμενός τις ἀφ' ἐνὸς μὲν πόσον ἡ μίμησις ἔχει παρ' ἡμῶν εἰσχωρήσει ὥστε πλὴν ἄλλων νὰ παρακωλύῃ τὴν ἐνέργειαν τῆς δημοτικῆς ἡμῶν μουσικῆς, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν δαιμονίαν ἐπίδρασιν, ἣν ἡ θεία αὐτῆ τέχνη ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς

καθ' ὅλου διαμορφώσεως καὶ τοῦ ἠθικοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀδύνατον νὰ μὴ αἰσθανθῆ μυχίως τὴν ἀφροσύνην καὶ τὴν ἐπιπολαιότητα ἐνὸς λαοῦ, ὅστις ἔχων θησαυρὸν καὶ πλοῦτον ἀνεκμετάλλευτον θεσπείας δημοτικῆς μουσικῆς, ὑδαμίαν κἄν προσοχὴν εἰς ταύτην ἀποδίδει.

Μουσικὴν ἦν αὐτὸς ὡτός ὁ λαὸς γεννᾷ καὶ διαμορφῶν, μουσικὴν ἀρρήκτως συνδεδεμένην μετὰ τῶν ἔθνικῶν φασμάτων καὶ τῆς ἱστορίας αὐτοῦ, ἦν κατὰ βάθος ἐννοεῖ καὶ αἰσθάνεται συνεπῶς ἐν αὐτῇ.

Πραγματεῖ δὲ αὐτὴν ἀκαλλιέργητον καὶ εἰσαίγει ἐν τῇ χώρᾳ, ἐν ἧ κατ' ἐξοχὴν ἐγεννήθη ἡ μουσικὴ, καὶ διδάσκει ἐν τοῖς σχολείοις αὐτοῦ μελωδίας ἀσυμφόρους καὶ πρὸς τὸ κλίμα καὶ πρὸς τὸν χαρακτῆρα καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ.

Ἰπὸ τῶν σκέψεων τούτων ἐμφορούμενος, εὐγενεστάτη κυρία Διευθύντρια, συνέρραψα, ἂν καὶ γνωρίζω ὅτι ἐξέρχομαι τοῦ κύκλου τῶν περὶ ἐμὲ ἀσχολιῶν, τὰς ὁποίας εἶχατε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ δημοσιεύσετε ἐν τῇ «Βοσπορίδι» ἀκκλαισθητοῦς καὶ ἀτάκτους ταύτας γραμμὰς.

Πρὸς τί ὅμως;

Ἰωάννης Χαρισιάδης ἰατρός.

Ἐν Ἰωαννίνοις.

ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝ Τῇ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦῃ

(ὕπὸ **Καρολίνας Δάμβρ**)

(Μετὰ τὸν Μωϋσῆ)

(Συνέχεια ἀπὸ ἀριθ. 29 σελ. 248)

Γ'.

Ὁ στρατηγὸς Ὀλοφέρνης πολιορκῶν τὴν Βεθυλούαν μετὰ πολυαριθμοῦ στρατοῦ, κατέστρεψε τὸ ὑδραγωγεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ πόλις ὑδρεύετο· βλέπων ὅμως ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν δὴλως ἀμέριμοι καὶ οὐδὲν ἔβραίνοντο πάσχοντες ἐξ ἐλλείψεως ὕδατος, ἔστειλε κατασκόπους, οἵτινες ἀνεκάλυψαν ὅτι ἡ καταστροφή τοῦ ὑδραγωγείου οὐδὲν κακὸν εἶχε προξενήσει εἰς τοὺς πολιορκουμένους, διότι ἐγνώριζον οὗτοι ὅτι εἰς τὰς πτυχὰς τῶν πέριξ βράχων καὶ τὰς φα-

ράγγας τῶν βουνῶν πληθὺς πηγῶν, τῶν ὁποίων τὸ ὕδωρ ἐπήρκει πληρέστατα εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν. Διαταγῇ τοῦ Ὀλοφέρνηος, τότε φύλακες ἐτάχθησαν περὶ τὰς πηγὰς ταύτας καὶ οἱ δυστυχεῖς Ἰουδαῖοι, καίτοι ἐπὶ εἴκοσιν ὅλας ἡμέρας ὑφίσταντο τὴν βίασαν τῆς δίψης, δὲν ἀπεράσιζον ὅμως νὰ παραδοθῶσι. Τέλος οἱ νεώτεροι αὐτῶν μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδίων προσελθόντες εἰς τὸν ἐν Βεθυλούᾳ ἀρχηγὸν αὐτῶν Ὀζιαν, ἐδήλωσαν ὅτι προτίμων τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν σκληρῶν ἐκείνων βασιάνων, τὰς ὁποίας ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ὑπέμειναν καὶ τοῦ ἔτι σκληροτέρου θανάτου, ὅστις τοὺς ἀνέμενεν.

Ὁ Ὀζίας τοὺς παρεκάλεσε νὰ περιμεινώσιν ἐπὶ πέντε ἔτι ἡμέρας τὸ θεῖον ἔλεος· ἄλλως, ἐὰν ὁ Κύριος δὲν ἤρχετο εἰς βοήθειάν των, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιον, ὅπερ πρότεινον.

Ὅτε ἔμαθε ταῦτα ἡ Ἰουδίθ, προσεκάλεσε παρ' ἑαυτῇ τινὰς τῶν πρεσβυτέρων, καὶ ἀφ' ἑμῆς τὸν Ὀζιαν, ὡς δειλόν, εἶπεν ὅτι ἐσκόπει νὰ προβῆ εἰς τολμηρὸν τι διάδημα, ὅπερ ὅμως δὲν ἠδύνατο ἐκ τῶν προτέρων νὰ διακοινωνήσῃ· παρεκάλεσεν εἴτα αὐτοὺς νὰ προσεύχωνται ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ τῆς καὶ παρήγγειλεν ἵνα κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα ἀναμείνωσιν αὐτὴν παρὰ τὴν πύλην τῆς πόλεως.

Τὴν νύκτα, ἀκριβῶς κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν ἐνεφανίσθη παρὰ τὴν ὑποδειχθεῖσαν πύλην ἡ Ἰουδίθ, περιβεβλημένη πολυτελεῖ ἀμφίεσιν καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ θηραπεινίδος, ἧτις ἐκράτει διαφόρους τροφὰς, ἦται ἄρτον, σῦκα, ἄσκον πλήρη οἴνου, δοχεῖον ἐλαίου κλπ.

Ἐξῆλθον ἀμφότεραι τῆς πόλεως, οἱ δὲ παρὰ τὴν πύλην ἀναμένοντες Ἰουδαῖοι δὲν ἐτόλμησαν νὰ ταῖς ἀπευθύνωσι τὸν λόγον, ἀλλ' ἔμειναν ἐκεῖ ἰκετεύοντες τὸν Κύριον ὅπως εὐδοθῆ ἡ ἐπιχείρησις τῆς εὐγενούς γυναικός, ἧτις εἰς προφανῆ κίνδυνον ἐξετίθετο ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος τῆς.

Ἀναπολῶν τις τὰς δύο ταύτας ἀσθενεῖς γυ-

ναίικας, αἵτινες πλανώμεναι μέσῳ τοῦ σκότους τῆς ζοφερᾶς νυκτός, ἔβαινον θαρραλέως πρὸς τὸν κίνδυνον, διερωτᾶται ποτέρα αὐτῶν εἶναι μᾶλλον ἀξία θαυμασμοῦ, ἡ εὐγενῆς δέσποινα ἡ ἐξ ἱερᾶς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἑμαφύλους τῆς ἐμπνεομένη ἢ ἡ ταπεινὴ θηραπεινίνα, ἧτις ἐκ σεβασμοῦ καὶ τυφλῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν πρώτην, μερίζεται μετ' αὐτῆς ἀγογγύστως τὸν κίνδυνον!

Περιπλανήθησαν οὕτω αἱ δύο ἀνδραγαθὲς γυναῖκες καθ' ὅλην τὴν νύκτα· ὅτε δὲ ὑπέρωσεν ἡ πρώτη, κατερχόμεναι τὸ ὄρος, συνήντησαν ἀποσπάσματα τοῦ ἀσσυριακοῦ στρατοῦ. Ἐρωτηθεῖσα τότε παρὰ τῶν ἐχθρῶν ἡ Ἰουδίθ, ἀπαντᾷ ὅτι εἶναι Ἰουδαία, ἀλλὰ φεύγει τοὺς δμοσθενεῖς αὐτῆς, διότι γινώσκει ὅτι ἐπίκειται ἡ δλοσχερῆς αὐτῶν ἡττα· ζητεῖ δὲ ἵνα ὀδηγηθῆ ἐνώπιον τοῦ στρατηγοῦ Ὀλοφέρνηος, πρὸς τὸν ὁποῖον λέγει ὅτι θ' ἀποκαλύψῃ μυστικόν τι, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ δυνθῆ ὡτός νὰ γείνη ἀμέσως κύριος τῆς Βεθυλούας.

Ὅλα τὰ ψεύδη ταῦτα ἐγένοντο εὐκόλως πιστευτὰ ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων, αἵτινες ἔκθαμβοι πρὸ τῆς ἐξόχου καλλονῆς καὶ τοῦ ἐπιβλητικοῦ παραστήματος τῆς νεαρᾶς Ἑβραίας, ὠδήγησαν αὐτὴν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἀρχηγοῦ των.

Καὶ οὗτος δὲ ὑπὸ θαυμασμοῦ πρὸς τὴν ἐπισκέπτίδα καταληφθεῖς, μετὰ πολλῆς προσηνεῖας ὑπεδέξατο αὐτὴν.

Ὅτε δὲ ἡ Ἰουδίθ ἐπανελάβεν ἐπιτηδείως τὰ αὐτὰ ψεύδη, διαβεβαιούσα ὅτι ἀπεχθάνεται τὰς ἑμοφύλους τῆς καὶ ἠμολογεῖ πίστιν πρὸς τὸν μέγαν βασιλέα Ναβουχοδονόσορα, τσοῦτω τελείως ἐξηπατήθη ὁ Ὀλοφέρνης, ὥστε· διεκέρυξεν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς γῆς γυνὴ δυναμένη νὰ ἐξισωθῆ πρὸς τὴν Ἰουδίθ τσοσον κατὰ τὴν καλλονὴν ὅσον καὶ κατὰ τὴν φρόνησιν καὶ τὰ λοιπὰ πνευματικὰ προσόντα· ὅπεσχεθῆ δὲ σα, ἐὰν ὁ Θεὸς τὸν ὁποῖον ἐκείνη ἐλάτρευεν, ἐπεθράβευε τὴν νύκην εἰς τοὺς Ἀσσυρίους, θὰ ἠσπάζετο καὶ αὐτὸς τὴν θηραπεινίαν τῶν Ἰουδαίων, ἡ δὲ Ἰουδίθ θὰ ἐγένετο μεγάλη καὶ ἔνδοξος ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ναβουχοδονόσορα.

Διέταξεν ἀκολούθως τοὺς θηραπεινίνας αὐτοῦ νὰ παραθέσωσι πλουσίαν τράπεζαν εἰς τὴν ξένην· αὐτὴ ὅμως ἠρνήθη τὴν φιλοφρόσυνον ταύτην, λέγουσα ὅτι δὲν τῇ ἐπιτρέπετο νὰ φάγῃ ἄλλο τι ἢ μόνον ὅτι ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς. Ὄδηγηθῆ τότε εἰς τὴν πολυτελεῖ σκηνὴν, ἐνθα ἐφυλάττοντο οἱ θηραπεινίνοι τοῦ Ὀλοφέρνηος, καὶ τὴν ὁποῖαν ὁ ἴδιος ὠρίσε ὡς κατακίαν τῆς Ἰουδίθ. Ἐκεῖ ἐγκατασταθεῖσα αὐτὴ, ἐζήτησε τὴν ἀδελφὴν νὰ ἐξέρχεται ἐλευθέρως ἐν καιρῷ νυκτός ἵνα προσεύχεται. Ἡ αἵτησις αὐτῆ ἐγένετο ἀμέσως ἀποδεκτή· οὕτω δὲ ἠδύνατο ἡ Ἰουδίθ νὰ ἐξέρχεται ἀνενόγητος κατὰ πᾶσαν νύκτα, καὶ μεταβαίνουσα εἰς τὴν καιλάδα τῆς Βεθυλούας, νὰ ἀπευθύνῃ θερμὴν ἰκεσίαν πρὸς τὸν Κύριον, ἐξαιτουμένη θάρρος καὶ δύναμιν πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ σχεδίου τῆς.

Τὴν τετάρτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀρίξεως τῆς Ἰουδίθ εἰς τὰ ἀσσυριακὰ στρατόπεδον ὁ Ὀλοφέρνης παρέθηκε μέγα συμπόσιον εἰς τοὺς ἀξιοματικούς του· ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς ἐορτῆς, ἐνῷ ἤδη διετέλει σχεδὸν ἐν καταστάσει μέθης, ἀπέστειλε τὸν εὐνοῦχον του πρὸς τὴν ξένην, παρακαλῶν αὐτὴν ἵνα παραστῆ εἰς τὸ συμπόσιον. Ἡ Ἰουδίθ ἀπήντησεν ὅτι ἐθεώρει λίαν τιμητικὴν τὴν πρόσκλησιν ταύτην τοῦ στρατηγοῦ, ἐνδυσθεῖσα δὲ καὶ κόσμηθεῖσα πολυτελεῶς, ἠκολούθησε τὸν εὐνοῦχον.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς Ἰουδίθ εἰς τὸ συμπόσιον προξένησε πολλὴν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν Ἀσσύριον στρατηγὸν, ὅστις ἐν τῇ μέθῃ αὐτοῦ δὲν παρετήρει ὅτι ἡ ἑβραία, κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, ἔτρωγε μόνον ἐκ τῶν τροφῶν, τὰς ὁποίας ἡ θηραπεινίνα αὐτῆς προητοίμασε· κατὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ συμπόσιου ὁ Ὀλοφέρνης εἶχεν ἤδη ἐντελεῶς μεθύσθη, πικρὸν, κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφήν, μεγαλειτέραν ποσότητα οἴνου ἢ ὅσην εἶχε πῖε καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του.

(ἔπεται συνέχεια)

Ἄγλαϊα Α. Πρεβεζιώτου.

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ

(ἐκ τῶν τοῦ Γ. Ζαλακώστα.)

Ἀπέφευγα τὴν ταραχὴν, ταῖς ἐρημίαις ζητοῦσα,
 Γιατ' εἶχα πόνο ἔς τὴν ψυχὴν καὶ λαύρα ἔς τὴν καρδιά μου·
 Στὸ πείσμα τοῦ δασκάλου μου ἐκάθισε κοντά μου
 Ἀγγελολορόσωπη θεά, καμαρωμένη Μοῦσα.
 Μουρμούριζε στὰ πόδια μου νερὸ σὰν τὸ κρυστάλλι,
 Μὲ τριγυρίζαν λεπμονιῶν οἱ μουσχοδόλοι κλῶνοι,
 Ἐνα γλυκίστομο πουλι ἀρχίνησε νὰ ψάλλῃ . . .
 Τὴν Μοῦσα δὲν τὴν ἐβλεπα, δὲν τὰκουγα τὸ ἀηδόνι.
 Μὲ τὸ λευκὸ χεράκι τῆς μ' ἐξύπνισεν ἡ Μοῦσα,
 Καὶ μ' εἶδε μὲ τὰ μάτια τῆς τ' ἀγγελοκαμωμένα.
 — Φεύγα, τῆς εἶπα, Μάγισσα· τί θέλεις ἀπ' ἐμένα;
 Καὶ ἐγύρευανὰ σπικωθῶ καὶ πάλι δὲν ἔμποροῦσα.
 — Ὁ δάσκαλος, εἶπεν αὐτῇ, σοῦ πάγωσε τὸ αἷμα;
 Δάσκαλος ποῦ κατηγορεῖ καὶ τίποτε δὲν γράφει.
 Ὡ, μὴ πιστεύεις ἄνθρωπο, πῶχει νεκρὸ τὸ βλέμμα,
 Ὅπως χεῖρ ἀγέλαστα καὶ πρόσωπο ὅσῳ θειάφι.
 — Ἀλήθεια λές· ὁ δάσκαλος μοῦ γύρισε τὴν γνώμη,
 Καὶ ἀπελπισμένος σήμερα θὰ κάψω τὰ χαρτιά μου.
 Φαρμακερὰ τὰ λόγια του ἐβούτισαν στ' αὐτιά μου·
 «Εἰς τὴν Ἑλλάδα ποιητὴς δὲν ἐγεννήθη ἀκόμη.»
 — Ψέμματα, σοῦ εἶπε, ψέμματα! . . . Ὁ φθόνος τὸν σκοτόνει,
 Κ' ἔχουν χολὴν τὰ σπλάγγνα του καὶ ἡ γλῶσσά του φαρμάκι.
 Ὁ κόρακας δὲν ἔμπορεῖ νὰ ψάλλῃ σὰν τ' ἀηδόνι,
 Καὶ βροκανάει τὰ σπλάγγνα του τοῦ φθόνου τὸ σαράκι.
 Ἀκούς τ' ἀηδόνι πῶς λαλεῖ; Ἀνθὸς μουσχοδολάει,
 Καὶ κρυσταλλένιας βρεμματίας τὸ κύμα μουρμουρίζει.
 Ἡ δάφνη ἀκαλλιέργητη στὴν γῆν αὐτὴν ἀνθίζει,
 Γράψω τὸ πρόσωπο τῆς γῆς καὶ ὁ οὐρανὸς γελάει. —
 Εἶπε κ' αἰσθάνθηκα φωτιά στὰ σωθικά μου νέα . . .
 Αἱ δάσκαλε, τοὺς στίχους μου δὲν θέλω νὰ τους κάψω!
 Θὰ γράψω κατηγορὰ με ὅσῳ νὰ ζῆς, θὰ γράψω.
 Ἐσ' εἶσαι τόσοσὸν ὀσχημος, καὶ ἡ Μοῦσα τόσο ὠραία! . . .

† Γ. Ζαλοκώστας.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΛΙΖΑΣ

Α'.

— Λοιπὸν ἐτελαίωτε, δὲν με ἀγαπᾶτε πλέον!
 Καὶ λέγουσα ταῦτα περιέβαλλεν αὐτὸν διὰ τῆς
 θερμῆς θωπείας τῶν μαύρων ὀρθοκλῶν τῆς.
 Ἐκεῖνος ὅμως, ἀφελῆς χωρικός, δὲν ἠδυνήθη νὰ
 περιστέλῃ τὴν δυσφορίαν του.

Ἡ κόρη τὸν παρετήρησε καὶ δάκρυ ἤλαμψεν εἰς
 τὸ ἄκρον τῶν μακρῶν βλεφαρίδων τῆς· ἦτο δὲ ἐκ-
 τάντως ὠραία καὶ τὴν καλλονὴν τῆς ἔτι μᾶλλον
 ἐξῆρξεν ἡ μέλαινα περιβολὴ καὶ τὸ λευκὸν τῆς ἡ-
 μιάνοικτον περιλαίμιον, ὅπουθεν διαφαίνεται ὁ κα-
 τάλευκος τράχηλος.

— Εἶναι ἀδύνατον, Λίζα· ὁ πατήρ μου δὲν
 θέλει!

— Καὶ διατί; ἠρώτησε μηχανικῶς ἐκείνη.

— Ἐχει τοὺς λόγους του, φαίνεται, καὶ εἶναι
 πείσμων, ὡς γνωρίζεις. Ἀλλὰ τοῦτο μὲ λυπεῖ τό-
 σον διότι σὲ ἠγάπων πολὺ, Λιζίττα!

Ἡ κόρη ἐκίνησε περίλυπος τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ ἡ
 μέλαινα ταινία τοῦ χωρικοῦ κεκροφάλου τῆς ἐπτε-
 ρύγιζεν εἰς τὸν ἄερα. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐργάτης,
 διερχόμενος ἐκείθεν, παρετήρησε τὸ ζεῦγος καὶ ἡ-
 ρυθρίασε λέγων:

— Ἴδου ἡ ὠραία ἀθιγγανίς!

Τοῦτο τὸ ὄνομα τῇ εἶχε δοθῆ ἐν τῷ χωρίῳ.

Τέλος ἡ νεανίς, βλέπουσα ὅτι τὸ πᾶν δι' αὐτὴν
 ἀπώλετο, ἀνωρθώθη αἰφνης, ἐσπύγγισε τὰ δά-
 κρυά τῆς καὶ εἶπε μειδιώσα:

— Ὁ δὲ μείνωμεν ὅμως πάντοτε καλοὶ φίλοι,
 Πέτρε, δὲν ἔχει οὕτω;

— Βεβαίως! εἶπεν ἐκεῖνος· δὲν πρέπει νὰ γί-
 νωμεν ἰχθροὶ! . . . ἄλλως τε δὲν εἶναι ἰδικόν μου
 τὸ σφάλμα . . .

Ἄλλ' εἶπε ταῦτα μὲ τόσον ἀδιάφορον καὶ ἀφη-
 ρημένον ἦθος, ὥστε αἰφνιδίᾳ ἀμφιβολία διηλθε τὸ
 πνεῦμα τῆς κόρης.

— Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ σε πιστεύσω, Πέτρε, τῷ
 εἶπε. Πιστεύω, ἀφοῦ μοι τὸ βεβαίως, ὅτι ὁ πατήρ
 σου ἀνθίσταται εἰς τὸν γάμον μας. Ἀλλὰ δυστυ-
 χία εἰς σὲ, εἰδὼν ψεύσθης! Πρόσιζε! Ἐάν ποτε
 μάθω ὅτι μὲ ἐγκαταλείψεις διότι ἀγαπᾶς ἄλλην,
 ἔσο βίβαιος ὅτι θὰ ἐκδικηθῶ! . . .

Ἡ Λίζα δὲν ἠπατάτο. Ὁ Πέτρος ἠγάπα ἄλλην.
 Καὶ ἀληθῶς μὲν εἰ γοητευτικοὶ ὄφθαλμοὶ τῆς Λί-
 ζας εἶχον ἐπὶ πολὺ αἰχμαλωτίσει τὸν χωρικόν,
 ἀλλ' ἤδη κατώρθωσε νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ἐντυπώ-
 σεως ἐκείνης καὶ ν' ἀφοσώθῃ ὅλος εἰς τὸν νέον του
 ἔρωτα. Ἐνίοτε ἔμως τὸν ἐτάραττε κάπως ἡ ἀ-
 πειλὴ τῆς κόρης, ἀλλ' ἡ ἰδέα ὅτι, ἀσθενὴς αὐτὴ
 γυνή, εἰς οὐδεμίαν ἐκδίκησιν θὰ ἐτόλμα νὰ προβῇ,
 καθυσύχασεν ἀμείσως πάντα φόβον του.

Ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν ὁ Πέτρος καὶ ἡ Μιέττα
 ἦν ἡ μνηστὴ του, περιπάτουσαν ὁμοῦ, ὡς συνήθως,
 εἰς τὸ παρὰ τὸ χωρίον μικρὸν δάσος, αἰφνης σκιά
 τις διηλθε πλησίον αὐτῶν καὶ ἐσπληκτικοὶ ἀνεγνώ-
 ρισαν τὴν Λίζαν. Ἐκείνη ἔστη μειδιώσα, ἐχαιρέ-
 τισεν οἰκείως τοὺς δύο νέους, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ
 μετ' αὐτῶν συνδιαλεγομένη φιλικώτατα, ὡς ἀρ-
 χαία φίλη, φαιδρά, ζωηρά, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης
 στενοχωρίας καὶ οὐδενὸς ὑπαινιγμοῦ περὶ τοῦ πα-
 ρελθόντος.

Ἡ παράδοξος αὕτη συμπεριφορὰ τῆς νεάνιδος
 ἐπείσεν ἐντελῶς τὸν Πέτρον ὅτι τὰ πάντα εἶχεν
 ἤδη λησμονήσει καὶ οὔτε τὴν περὶ ἐκδίκησεως ἀ-
 πειλὴν τῆς ἐνεθυμαίτο πλέον. Ἐν τούτοις, ὅταν
 ἐκείνη ἀπεμακρύνθη, ἡ Μιέττα, ὑπὸ τὸ κράτος
 πραιοσθησεώς τινος, εἶπε:

— Ἀκουσέ με, Πέτρε· μὴ πιστεύεις τὴν Λίζαν.
 Πῶς τὴν φοβοῦμεν! . . .

— Ἐλα δά! ἐψιθύριδεν ἐκεῖνος· ἀκριβῶς ποτὲ
 δὲν τὴν εἶδα τότῃ φαιδρᾶν, ὅσον ἀπόψε!

— Ἀκριβῶς δὲ αὐτὸ νὰ τὴν φοβῆσαι περισ-
 σότερον. Πολλὰκις ὑπὸ τὸ μειδίαμα κρύπτεται τὸ
 μίτος.

Καὶ εἶχε δίκαιον. Ἡ γυνὴ ἐμάντευσε τὴν γυ-
 ναϊκῆ. Ἡ Λίζα δὲν εἶχε λησμονήσει, ἀλλ' ἤτοι-
 μάζετο πρὸς ἐκδίκησιν τώρα, ὅτε ἰδίους ὀφθαλμοὺς
 ἐβεβαίωθη ὅτι εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ. Καὶ πυρέσ-
 σουτα κατήρησε μετ' ἀγρίας χαρῆς τὸ περὶ ἐκδι-
 κήσεως σχέδιόν τῆς ἐνῶ ἀσθμαίνουσα καὶ συντε-
 τριμμένη ἀπεμακρύνετο τοῦ δάσους, καθ' ἣν ὄραν
 γλυκαίει καὶ δροσερὰ ἐπὶ ἤρχετο ἡ νύξ καὶ ἄλλοι-
 πάλῃλοι ἀνήπτοντο οἱ φανοὶ τῶν ἀστέρων.

Β'.

Περὶ ἄλλων τρεῖς μῆνας. Τὸ φθινόπωρον ἐπὶ ἤρχετο
 ἤδη μετὰ τοῦ ἐκ ξηρῶν φύλλων μανδύου του, καὶ
 μετ' αὐτοῦ αἱ ὀμίχλωδεις μελαγχολικαὶ ἡμέραι
 καὶ αἱ μακρὰ καὶ μονότονα νύκτες. Τὴν ἐσπέραν
 ἐκείνην εἶδιδετο ἐν τῷ χωρίῳ μέγας χορὸς, ὁ τε-
 λευταῖος τῆς θερινῆς ἐποχῆς, εἰς τὸν ὅποιον πολὺ
 πλήθος ἔμελλε νὰ συρρεύσῃ πρὸς ἀποχαιρετισμὸν
 τοῦ θέρους.

Ἐἰς τινὰ γωνίαν ἐκάθητο ἡ Μιέττα μελαγχω-
 λικὴ καὶ ἀνήσυχος· ὁ Πέτρος δὲν τὴν εἶχε συνο-
 δεύσει, ἀλλ' οὔτε εὗρισκετο ἐκεῖ μετὰ τῶν χο-
 ρευτῶν. Εἰς ἐπίμετρον δὲ ἀρίστοι τινες καὶ κεκα-
 λυμμένοι ψιθυρισμοὶ μετὰ τῶν πλήθους ἐφθάνον
 εἰς τὰ ὠτὰ τῆς.

— Ποῦ λοιπὸν εἶναι ἡ ἀθιγγανίς; ἠρώτησεν
 νεανίας τις, διερχόμενος πλησίον τῆς Μιέττας.

— Μὲ κανένα ἔραστον βίβαια, ἀπήντησεν
 ἄλλος.

— Μὲ τὸν Πέτρον ἴσως, ὑπέλαβε νεκρά τις
 κόρη.

Ἡ Μιέττα ἰνέει ἤδη τὰ πάντα ἐν ὑπερτάτῃ

δὲ ἐγὼ ἐξ ἤνωσε τὰς χεῖρας καὶ ἀπεφάσαις νὰ
ἐγκριστερήσῃ.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰσήρχετο ἡ Λίτσα. Πλὴν δὲν
ἦτο πλέον ἡ Λίτσα ἢ ἔλλοτε κύπτουσα ὑπὸ τὸ βά-
ρος τῆς θλίψεως, ἢ δακρύουσα, ἢ ἐγκαταλειμ-
μένη· ἦδη εἶχεν ὑπερηφάνως ὑψωμένην τὴν κεφα-
λήν, ἐφαινετο δὲ ψυχρὰ ὡς ἄγαλμα, ἐνφ' αἱ πόροι
τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, αἱ μαῦραι ὡς γαγάτης, ἐξη-
κόντιζον ἀστραπαῖς καὶ τὰ ῥόδινα χεῖλη τῆς διε-
στέλλοντο εἰς φαιδρὸν μειδίημα.

Ὁ Πέτρος τὴν ἠκολούθει μὲ ἀγχιον ἦθος, ἀλλο-
φρονῶν. Καὶ ψιθυροὶ ἠκούοντο περὶξ τῶν.

Ὁ Πέτρος ἤλθε καὶ ἐκάθισε πλησίον τῆς Μι-
έττας.

— Δὲν χορεύεις, Πέτρε; ἠρώτησεν ἐκείνη μὲ ὑ-
ποτρέμουσαν φωνήν.

— Ὅχι, μὰ ποιεῖ ἡ κεφαλὴ, ἀπήντησεν ὁ Πέ-
τρος.

Ἐσκέφθη τότε ἡ νεῦς νὰ προσπαθῆσθαι νὰ τὸν
ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἥτις κατέρω-
θωσε νὰ τὸν κατακτῆσθαι καὶ πάλιν.

— Ἐλα μαζί μου, εἶπεν ὁ δροσερός ἀήρ θά σε
ἀφελήσῃ.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἠρνήθη ἐπιμόνως νὰ τὴν συνοδεύ-
σῃ καὶ ἡ δυστυχὴς κόρη ἀνεχώρησε μόνη τεθλιμ-
μένη, συντετριμμένη, βλέπουσα καταρρέουσαν τὴν
εὐτυχίαν, ἣν ὠνειροπόλησε.

Μετὰ τὸν στρόβιλον ἡ Λίτσα ἐπλησίασε τὸν Πέ-
τρον, ὅστις τῇ εἶπε μειδιῶν :

— Ἡ Μιέττα ἐνεχώρησεν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἠθέ-
λησα νὰ τὴν συνοδεύσω.

— ὦ! ὑπέλαβεν ἐκείνη· δὲν τὴν ἀγαπᾶς λοι-
πὸν πλέον;

— Ὅχι. . . . ἀγαπᾷ ἄλλην. . . . τὴν ὁποῖαν
πάντοτε ἠγάπησα!

Αἰφνιδίᾳ λάμπρις ἤστραψεν εἰς τὸ βλέμμα τῆς
νεάνιδος.

- Εἶναι ἀργά· ἀναχωρῶ, εἶπεν ἐγειρομένη.
- Ἀναχωρεῖς μόνη; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος.
- Μόνη, ἐκτὸς ἀν' θέλης; νὰ μὲ συνοδεύσῃς.

Ἐξῆλθον ἀμόφτεροι. Ἡ Λίτσα ἐστραφίετο εἰς
τὸν βραχίονα τοῦ νέου, ὅστις διατελῶν ἐν κατα-
στάσει ἀλλοφροσύνης, ἐσύρετο ἀσυναισθήτως ὑπὸ
τῆς νεάνιδος. Αὕτη ὅμως ἀντὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ
εἰς τὴν δίκειν τῆς; τὸν περὶ τοῦ ἐπιτηδείως εἰς

τὸ σκιερὸν ἐκεῖνο δασύλλιον, ὅπου πρὸ τινῶν μη-
νῶν εἶχε τὸν συναντήσῃ μετὰ τῆς δευτέρας μην-
στῆς του.

Αἰφνίς ἐκεῖνος ἐκτὸς ἐαυτοῦ, ὡς ἂν τὸν ἐμέθυ-
σεν ἢ πὸ δαιμονία, ἐψιθύρισε :

— Πόσον σὲ ἀγαπῶ, Λίτσα, ἀχ, πόσον σὲ ἀγαπῶ!

Ἄλλ' ἐκείνη, ὡς ἂν ἀνέμενε μόνον αὐτὴν τὴν λέ-
ξιν διὰ ν' ἀποκαλυφθῇ, ἠνωρθώθη ἀποτόμως, καὶ
μυκτηρίζουσα αὐτὸν διὰ γέλωτος, ὅστις ὡς αἰχμη-
μαχαίρας διεπέρα τὴν καρδίαν του, καὶ κατακε-
ραυνοῦσα αὐτὸν διὰ τῆς ἀπιστίας λάμπριος τῶν ὀ-
φθαλμῶν τῆς, ἀνέκραξεν :

— ὦ! μὲ ἀγαπᾶς λοιπὸν! ἀλλ' ἐγὼ δὲν σὲ
ἀγαπῶ πλέον! σὲ μισῶ καὶ σὲ περιφρονῶ!

Ἦτο αὕτη ἡ ἐκδίκησις τῆς, ἐκδίκησις, δι' ἧς
τὸν ἐξεμιδένει! . . .

Ἄγλατα Πρεβεζιώτου.
(*Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΕΧΩ ΧΡΥΣΟΝ!

Τὸν ἔχω εἰς τοῦ Ἀγκυραγοῦ τὰς λαμπερὰς ἀκτῖνας,
τὸν ἔχω εἰς τῆς Δυσέως τὰ πορφύρωδη τέφρη,
εἰς τῶν κομμάτων τῶν γλαυκῶν τὰς χρυσομέντας δίντας
καὶ εἰς τῆς Ἡθῆς τὸν πυρόν, ὅστις μὲ φῶς μὲ στέφει.

Τί ἂν με ἕρπει ἡ ζωὴ μ' αἱματηρὰς πικρίας
καὶ τοῦ χρυσοῦ μ' ἐστέρησεν ἐκεῖνον σκληροτέρα;
τὸν ἔχω εἰς τὰ ὄνειρα τ' ἀγνὰ τῆς φαντασίας
καὶ εἰς τοῦ Ἰδεώδους μου τὸν ἀργυροῦν ἀστέρα.

Τὸν ἔχω εἰς τοῦ Βύρωτος τὸ δάκρυ τὸ μαρμαῖρον
καὶ εἰς τοῦ Ὀμηρικοῦ Διὸς τὴν στίλβουσαν πορφύραν
καὶ ἂν με ἕρπει ἐπὶ γῆς τὸ πνεῦμα τῶν αἰῶν
φιλοδώρῳ μὲ κάγχασμόν καὶ βράκιμα τὴν Μοῖραν.

Τί ἂν εἰς ἄλλοις δαψιλῆς καὶ γῆρας στήμα
ἀπὸ τῆς στήθης, ὃ χρυσοῦ, τῆς σφαιρᾶς ἀποτάσει,
πίπτ' εἰς ἐμὲ ἄφ' ὕψηλῶν ὡς λαμπυρίζον γάμμα
καὶ μὴ τὸν φαίνει ὁ θεὸς ὡσεὶ βροχίαν Ἀσάνη.

Τὸν ἔχω σπινθηρίοντα εἰς ἀθροισμάτων ὄρατον
καὶ εἰς φωτεινὰ μάγισσα ἠδυσπαθῶν δακρύων
καὶ εἰς τῆς χορᾶς τῆς λύρας μου διαγαλῶντα τόσον
ὥστε μεθῶ ἐκ χαρῆς καὶ λησμονῶ τὸν βίον!

Ο ΕΡΩΣ ΜΟΥ

Ὁ ἔρωσ μου εἶν' ὄνειρον, ἀπάτη, ὀπτασία·
εἶναι ἀλγοῦντος στονεχῆ, ἀπόντος νοσταλγία,
πάσχοντος γόος καὶ ψυχῆς δεσμίας βαθύς στόνος,
θνητῷ παράπονῳ πικρῶν, στεργῆ ἀγνή καὶ πόνος,
καὶ εἶναι λατρεία ἱερά, δέησις ὀδρανία,
θιμῆ ἀθῶν προσευχῆ καὶ ἀληθῆς θρησκεία.

Εἶναι ὁ ἔρωσ μου ἐλπίς ματαία, ἄλγος; θρήνος;
ἄσκοπος; πόθος, ἀφυλλός καὶ μαραμμένος κρῖνος,
μέλλον μου μαῦρον, λογισμός νοσοῦσης φαντασίας,
παλμός ὀδύνης, δάκρυον ὠχρᾶς ἀπελπισίας,
θύελλα εἶναι τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας κῆμα,
καὶ εἶν' ἀθῶν ἐγκλημα προσλήγον εἰς τὸ μνήμα.

Εἶναι ὁ ἔρωσ μου νεκρὸς σαβδωαωμένος, κόρη!
Τετροπημένη εἶν' ἀσπίς καὶ τεθραυσμένον δόρυ,
μικρὰ λυγρία χωρὶς φῶς, ἀγῆ ἀνευ ἠλίου,
νυξ ἀνευ ἀστρῶν παγερά, ἔα; ἀνευ Μαίτου,
χωρὶς σελήνην οὐρανός, Ναός ἀνευ εἰκόνας,
καὶ εἶναι πόθος σκοτεινός καὶ βυμβασμός καὶ πόνος! . . .

Ὁ ἔρωσ μου εἶναι ξηρὸς κήπος ἀνευ ἀνθέων,
χωρὶς κυμάτων θάλασσα καὶ ἀνευ χαίτης λίων,
ἀνευ πτερυγῶν ἀετῶς, ἀνευ ἀσμάτων λύρα,
ἀνευ τῆς δόσου ζέφυρος, ἀνευ ὀσμῆς φιλύρα,
Εἶναι τὸ πᾶν καὶ τὸ μηδὲν, ἐντὸς τοῦ χάους κείτη·
τοιοῦτος ἔρωσ, φίλη μου, ἀχ, ἔρωσ δὲν καλεῖται!

Ἀχιλλεὺς Ταβουλάρης.

Τὸν ἔχω εἰς τὸ πόριον τῆς Ἀριονίας ἄρμα,
δὴ μὲ αἶρει ἐκ τῆς γῆς δακρύουσαν, βυθοῦσαν·
τὸν ἔχω εἰς τὸ ἰθαλάμα, τὸν ἔχω εἰς τὸ χάρμα,
δὴ μὲ λικνίζει τὴν ψυχὴν τὰ σύννεφα ποθοῦσαν.

Τὸν ἔχω εἰς τῆς Μούσης μου τὸ ἀστερόεν στέμμα,
εἰς ὀνειρὸ χρυσοῦ παρόν, εἰς ἰδεῖδες μέλλον·
εἰς τὴν θαλαίαν τοῦρανοῦ, εἰς τὸ θεοῦ πὸ βλέμμα
καὶ εἰς φωτεινὸν μειδίημα τῶν ἀδελφῶν ἀγγέλων

Τὸν ἔχω εἰς τοῦ ἔαρος τὴν τήρησαν ἀτιμίδα
καὶ εἰς τῶν ἀγνῶν ἐρώτων μου τὴν θάλλουσαν ἀγκάλην
καὶ εἰς τῆς Αἰωνιότητος τὴν λάμποσαν Ἐλπίδα
καὶ ἐκεῖ τὸν ἔχω πάλιν!

Ζηλεύσατέ με ἐπὶ γῆς, σεῖς, κύριοι τῶ πλούτου!
τὴν τάλμην μου συνεψέφατε μὲ ὄργισμένον βλέμμα·
ζηλεύσατέ με, ἀναγκες χρυσοῦ τῶ κόσμου τούτου·
ἀστέρας σεῖς δὲν ἔχετε ὡς ἐμπνευσμένον στέμμα.

Καὶ ἂν με θανατώσητε ὡς ῥόδον τῆς ἐρήμου,
ἢ χεῖρ σε; τὸ χρυσοῦ μου δὲν δύναται ν' ἀρπάσῃ!
εἰς τὰ πτερά τῆς τὰ χρυσοῦ τὸ ἔχει ἡ ψυχὴ μου,
ἥτις χλευάζουσα ὑμᾶς εἰς ὕψη θὰ πετάσῃ! . . .

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

2

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΟΔΗΓΙΑ

Ἡ διαγραφὴ.

(γαλῆ, ὀπισθογραφῆ, πιπτητή, τρύπωμα)

(Συνέχεια)

Δ. Λάβετε μίαν ἀπὸ τὰς λωρίδας, αἱ ὁποῖαι τὴν ἔ-
χουν δύο λυομένας πλευράς, εὑρετὲ τὸ τέταρτον τοῦ πλά-
τους καὶ ἀφαιρέσατε ἐν νῆμα.

Τώρα θὰ μάθωμεν τὴν διαγραφὴν.

Κόψατε ἀπὸ τὴν ἐρ. 70 μίαν κλωστήν μακρὴν περι-
που 40 ἑκτοστ. καὶ παράσατέ τὴν εἰς τὴν βελόνην. Ἡ βε-
λόνη κρατεῖται εἰς τὴν ἀριστερὴν χεῖρα· ἡ κλωστή εἰς τὴν
δεξιάν. Ἡ κλωστή, ἀφ' οὗ κατασταθῆ ὀρεῖα κατὰ τὴν ἄ-
κρην, ὠθεῖται εἰς τὴν ὀπὴν τῆς βελόνης (ὄχι ἡ βελόνη
πρὸς τὴν κλωστήν, ὡς συνειθίζον νὰ κίμωνν τὰ παιδία).

Θέσατε τὴν δακτυλῆθραν εἰς τὴν τρίτην δάκτυλον τῆς
δεξιᾶς χειρὸς; λάβετε τὴν βελόνην μὲ τὴν ἀντίχειρα καὶ
τὴν δαίκτην καὶ περίσατε τὴν κλωστήν ὑπὲρ τὴν τέταρ-
τον καὶ πέμπτου δάκτυλον.

Ὁ ἀντίχειρ καὶ ὁ δαίκτης κρατοῦν τὴν βελόνην, ὁ τρί-
τος δάκτυλος διωθεῖ αὐτὴν κατὰ τὸ βέβημον, ὁ δὲ τέταρ-
τος καὶ πέμπτος σύρουσιν τὴν κλωστήν. (*)

Τώρα εἰς τὸ ἀνοιγμα τοῦ ἀφαιρεθέντος νήματος ἐμπή-
ξατε τὴν βελόνην σας τρία νήματα μακρὰν τῆς ἄκρας τοῦ
ὀρθάματός, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω (ἢ διδύσκαλος προ-
δικνύσει), κρατήσατε τὸ τελευταῖον ἄκρον τῆς κλωστῆς

(*) Δὲν πρέπει νὰ θεωροῦνται μικρολόγοι αἱ ἀκριβολό-
γη αὐταὶ λεπτομέρειαι. Τὸ κράτημα καὶ ὁ χαιρισμός τῆς
βελόνης εἰς τὸ βέβημον εἶναι τόσον σπουδαῖα, ὅσον καὶ τὸ
κράτημα καὶ ὁ χαιρισμός τῆς γραφίδος εἰς τὴν γραφήν.
Ἐὰν δὲν σινεθίσουν τὰ κρεῖατα εὐθύς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸ κα-
λῶς κρατεῖν τὴν βελόνην, ἔπειτα λίαν δυσκόλως θὰ ἤμπο-
ρέσουν ν' ἀπαιθῶν τὴν κακὴν ἔξιν. Καὶ ἂν ἀκόμη τὸ
κακὸν κράτημα καὶ ὁ κακὸς χαιρισμός τῆς βελόνης οὐδα-
μίαν ἄλλην βλάβην παρῆχεν ἢ μόνον ἀηδίαν, ἀλλὰ καὶ
μόνην διὰ τὴν χάριν ὀφειλόμεν πολὺ νὰ προσέχωμεν εἰς ταῦ-
τα. Ἐὰν εἶναι ἀπίθων ὅτι ὑπάρχουν διδύσκαλοι ἐργαζεί-
ων ἀδεξίως κρατοῦσαι καὶ χαιριζόμεναι τὴν βελόνην, ἐν
τούτοις ὁμοῦ εἶναι ἀποδεδειγμένον ἐκ πείρας ὅτι δὲν ἐπιμέ-
νουν αὐστηρῶς πάντοτε, ὅπως σινεθίσουν τὰ κρεῖατα νὰ
χαιριζώμεναι δεξιῶς καὶ κινουκῶς τὴν βελόνην. Ἡ ὀλιγω-
ρία δὲν ἀπαντᾶται μόνον εἰς πρωτοεπίρους διδασκαλίους,
ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας, αἵτινες διδάσκουν ἀπὸ πολλοῦ.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΜΗΤΗΡ

(Δεήγημα)

(Συνέχεια απ' αριθ. 29 σελ. 243)

— Γνωρίζετε, εξηκολούθησεν ή νεανίας, ότι ο πατήρ μου δεν ήτο πλούσιος, ή μόνη δέ κληρονομία, ήτις μοι μένει απ' αυτού είναι ή οικία αυτή και ελάχιστον σχετικώς ετήσιον εισόδημα, τό όποιον μόλις ίπαρκαί εις τάς ανάγκας τών ένδεών μου. Όστε όφείλω νά εργασθώ προς συντήρησίν μου. Άλλ' εις ποίον έργον νά επιδοθώ; Έσκέφθην νά ζητήσω πτυχίον διδασκαλίας, και είμαι ήδη ικανώς κατηρητισμένη προς τόυτο, διότι εκτός τών μαθημάτων, άτινα παρ' ύμών εδιδάχθην, και εις τό παρθενωγώγειον τών Βρυξελλών δεν εδαπάνησα ματαίως τόν χρόνον μου. Τι φρονείτε ύμεις περί τούτου, αγαπητά διδάσκαλε; Είναι βεβαίως έπιπονον τό έργον του διδασκάλου, αλλά και τόσον μέγα, και τόσον ευγενές!

— Άγαπητόν μου τέκνον, απήντησα· άληθώς τό έργον του διδασκάλου είναι μέγα και ύψηλόν,

άτωθεν καλώς, περιτυλίξατε τά τρία νήματα του πανιού 3 φορές (προς δεξιόν) και προχωρήσατε πραιτέρω προς τά άμπρός 3 νήματα. Τώρα 3 νήματα επιστρέψατε προς τά όπισω, εϊτα τρία νήματα πάλιν προς τά άμπρός και ούτω καθέξής. Διά τής βαφής ταύτης σχηματίζονται τριαυτά βελοναί. — — — — (Η διδάσκαλος σημειώνει τάς βελονάς επί του πίνακος.)

Αί βελοναί αύται σχηματίζουν βαφήν, ή οποία λέγεται διαρραφή (γαζί.)

- Κατά ποίαν διεύθυνσιν κείνται αι διαρραφίδες;
- Μ. Εις οριζόντιον διεύθυνσιν.
- Δ. Πόσα νήματα του πανιού περιβάλλει από την καλήν όφιν εκάστη διαρραφή;
- Μ. Περιβάλλει 3 νήματα.
- Δ. Πόσα δέ νήματα σκεπάζει εις την όπισθίαν (ανάποδην) όφιν εκάστη διαρραφή;
- Μ. 6 νήματα.
- Δ. Πώς κείνται αι διαρραφίδες εις την καλήν όφιν;
- Μ. Κείνται ή μία πλησίον τής άλλης.

(Όμα τελειώση ή πρώτη διαρραφή, εκτελούνται όπό τών μαθητριών κατά διαταγήν τής διδασκάλου μία ή δύο έτι διαρραφαί εις διάκενν σχηματιζόμενα δι' άφαιρέσεως νήματος, εϊτα ό έτερον· μία ή δύο τριαυτά άνευ διακέων, τ. έ. άν'ν αφαιρέσεως νήματος, Αί ήσκημέται και επιτίθειαι μαθήτριάι κίμωνν μίαν ή δύο ραφάς περισσο-

συνηθέστατα όμως, ως μή ώφειλεν, άμαίβεται διά πολλών άπογοητεύσεων· προς τούτοις δέ άπαιται άρίστην σωματικην ύγίαιαν και ισχυράν άντοχήν· αλλά σύ, πτωχή μου κόρη, είσαι τόσον λεπτοφυής, τόσον ευθραυστος, ώστε σε συμβουλεύω νά παραιτηθής τής σκέψεως ταύτης.

Εις τούς λόγους μου τούτους ή νεανίας εστίναξέμε· όλίγον δέ υπέλαβεν.

— Έχω ύπ' όφιν και άλλην τινά σκέψιν, ήτις ίσως είναι καλλιτέρα τής πρώτης. Από πολλού άναγινώσκουσα τά διηγήματα, τάς μυθιστορίας και τά ελαφρά άθραα τών εφημερίδων, άνεκάλυφα εν έμοι ζωηράν κλίσιν και ευχέρειαν όπως γράφω τοιαυτά. Έκν ήδη επιδοθώ εις τό έργον τουτο, ίσως κατορθώσω νά περιζώμαι ούτω τόν άρτον μου και νά δημιουργήσω δι' έμαυτήν μετρίαν τινά θέσιν εν τή φιλολογία.

Τήν ενεθάρρυνα και την προέτραψα θερμώς νά δοκιμάση.

Έκτοτε ή Μαρία κλεισθαίσα εις τό γραφεϊόν της ήρχισεν άσχολουμένη μετ' πρωτοφανούς ζήλου. Μετά δύο δέ ολοκληρούς μήνας ένεφανόθη ήμέραν τινά παρ' έμοι κρατούσα ογκώδες χειρόγραφον, όπερ

τέρας διά νά μή αναγκάζονται νά βράπτωμν εξεπίτηδες άργά ή νά καθήνται άργησι.)

Δ. Διά τής διαρραφής ταύτης συνεράφθησαν 2 τεμαχία ύφάσματος;

Μ. Όχι.

Δ. Διά ταύτης εστερωθή λυομένη πλευρά;

Μ. Όχι.

Δ. Άφ'ού λυκόν δεν μεταχειρίζομεθα την διαρραφήν προς σύνθυσιν 2 τεμαχιών ούτε προς στερέωσιν, εις τί χρησιμεύει λοιπόν ή διαρραφή;

Μ. Η διαρραφή χρησιμεύει ως κότμημα.

(Άφ'ού εξασκηθών καλώς τά κομίσια εις την διαρραφήν, και εις τουτο άρκούν 3 έως 5 ραφαί, συρράπτονται έπιτα αι 6 λωρίδες με διαρραφάς. Άρα και ως συνθετική ραφίς χρησιμεύει και ή διαρραφή. Κατά τάς πρώτας ραφάς αι μαθήτριάι τής αύτης τάξεως ή του αύτου τμήματος συγχρόνως διδάσκονται.)

Δ. Επιστάσατε επ' άλλήλων 2 λωρίδας· ώστε ούδεμία εξ αυτών νά προέξχη, ήτοι αι λυόμεναί πλευραί νά κείνται επ' άλλήλων άκριβώς. Συνάψατε με καρφίδας τάς δύο λωρίδας εις την άρχήν, εις τό τέλος και εις 4 άλλα μέρη. Τώρα κάμπετε διαρραφήν εις απόστασιν 40 ή 42 περίπου νημάτων από τών λυομένων πλευρών. Πρέπει όμως νά προσέχητε νά μή κρατήτε την μίαν λωρίδα χωριστά από την άλλην ούτε την μίαν βαθύτερον από την άλλην.

μοι ίτεινε προς άνάγκωσιν, ζητούτα την κρίσιν μου. Πρίν ή τό αναγνώσω ούδόλωσ άμφίβαλλον ότι θά ήτο τουτο ή πένθιμος εικών τών ιδίων αύτης παθημάτων και άπογοητεύσεων, άλλ' όποία όπήρξεν ή εκπληξίς μου, ότε άνέγνωσα τό θελκτικόν έκείνο ειδύλλιον, όπερ ίσχε τόσφ λαμπράν έπιτυχίαν και εν τφ όποίφ άπετύπου τόν ένθουσιασμόν της ύπερ έλλου άγνοϋ και ιδεώδους κόσμου, καθότι ό πραγματικός την είχε ποτίσει τόσας πικρίας! Ηλπίζεν ότι θά εδημιούργει έαυτη μετρίαν τινά θέσιν εν τφ φιλολογικφ κόσμφ, και ήδη τό πρώτον έργον της τή εξησφάλιζε διάσημόν όνομα και ικανόν ύλικόν κέρδος. Ούτως εξακολουθει εργαζομένη μέχρι τουδε και σήμεραν είναι κáτοχος ικανής περιουσίας, την όποιαν δαπανά άφειδώς εις άγαθοεργίας.

(Έπεται συνέχεια)

Λαίλη Σμύθ.

Ο ΘΗΛΑΣΜΟΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΙΚΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

Τί λέγει ό ΖΟΛΑ

(Συνέχεια και τέλος απ' αρ. 29 σελ. 245)

Κακώς ύπολογίζουν αι γυναίκες ότι ή γαλουχία τάς εξασθενίζει· τουναντίον πολύτιμα παρέχει άποτελέσματα εις τό όλην φυλήν. Ο Δαρβίνος κατέδειξε τουτο εις τά περι εξελίξεως έργα του.

Άπεδείχθη ότι όργανον, τό όποιον δεν εργαζέται, δεν λειτουργεί, φθείρεται, μαραινεται και εξαφανίζεται όχι μόνον επί μιζς ύπάρξεως, άλλ' επί πολλάς γενεάς.

Έπομένως ή γυνή όφείλει νά κηθήται ενός τών φυσικών αύτης θελήτηρων, έν ποθη την διατήρησιν του θελήτηρου τουτου παρ' τφ φύλφ αύτης· έπομένως και υπό αισθητικην έποψιν ή μητρική γαλουχία επιβάλλεται εις τάς γυναίκας.

Παρατήρησα εν Άγγλία ότι τά περισσότερα τών τέκνων διατρέπονται διά του θηλάστρου, ούδέποτε δέ διά τροφού.

Γνωστή μοι κυρία ήβήλησε τροφόν, ήναγκάσθη δέ νά μετακαλέση αυτην εκ Νορμανδίας· αδύνατον άπέβη νά ευρη τοιαυτην εν Λονδίνω.

Η άγγλίσ μητηρ δεν γαλουχεί τό τέκνον της· έμπιστεύεται αυτό εις μίαν nurse, ήτοι τροφόν, ήτις διατρέφει τό βρέφος διά του θηλάστρου.

Τό άγγλικόν θήλαστρον φίνεται ότι είναι τελειότερον του γαλλικού και τό γάλα θρεπτικώτερον του γαλλικού τών έγκάθων τής Γαλλίας.

Ηθέλησα νά μάθω διατί ό πληθυσμός τής Άγγλίας αύξάνει, ένφ ή ήθική κατ'άπτωσις εν τει τή

Άγγλία και εν τή Γαλλία είναι σχεδόν ή αύτη, ένφ εις άμφοτέρας τάς χώρας ή μητρική γαλουχία παραμελείται, θεωρουμένη ως άπρηχαιωμένη συνήθεια. Και έμαθον ότι αι άγγλίδες δεν φοβούται τά τέκνα διά δύο λόγους:

Ο πρώτος λόγος· ή διά του θηλάστρου διατροφή άπαλλάσσει αυτάς τών μητρικών φροντίδων, ούτω δέ άκωλύτως αι κυραί επιδίδονται εις τάς διασκαδάσεις των.

Δεύτερος δέ λόγος· οι άγγλοι σύζυγοι άσφαλιζουσι την ζωην τών τέκνων των άμα ως γεννηθώσιν αυτά· ούτως οι γονεϊς διά του μέσου τουτου δεν μεριμνώνσι περι του μέλλοντος τών τέκνων των.

Έκτός τουτου αι άγγλίδες, τό έπαναλαμβάνω, δεν καταφεύγουσιν εις τό γάλα τής τιθήνης.

Ω! ή τιθήνη, ή αναριθμητος αυτη κακων πηγή! όποιον διά την άνθρωπότητα ευεργέτημα έν τελείωσ; κατηργείτο ή ύπηρεσία τών γυναιών αυτών!

Έγώ έίπω τόν λίθον του αναθήματος κατά τών άγγλίδων και γαλλίδων, επί τή παραλείψει καθήκοντος τόσον ευγενούς όσον και θείου.

Έπεθύμουν όπως ή εικών μητρός θηλαζούσης τό τέκνον της καταστή ή ύψηλοτέρα έκφρασις τής άνθρωπίνης ωραιότητος.

Α! τίνι τρόπφ νά πεισθώσιν αι Παρισιναί, άπασαι αι Γαλλίδες, ότι ή γυνή εξωραϊζεται ως μητηρ έχουσα τό τέκνον εν τή άγκαλή; Καθ' ήν ήμέραν ή μητηρ γαλλίς συνισθανθή ότι όφείλει μόνη νά γαλουχή τό τέκνον της, ή Γαλλία θά καταστή ή βασιλίς τών ένθων.

Μιχαήλ Σωφρονιάδης.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Η άνδρεία τών Βόερς. Οι επί τόπου μελετήσαντες τά ήθη και έθιμα τών δυστυχών Βόερς, οίτινες επέδειξαν τόσφ σπαρτιατικην διαγωγήν μαχόμενοι σύν γυναιξί και τέκνοις, ισχυρίζονται ότι ή άνδρεία αυτών προκύπτει εκ τών βιωτικών συνθηκών, πρό πάντων δέ εκ τής άντροφής αυτών. Υπό τό τραχύ έκείνο κλίμα, όπου αι άνάγκαι του άνθρωπίνου όντος επιβάλλουσιν έαυτάς έπιτακτικώς ό μικρός Βόερ νηπιόθεν έτι άναγκάζεται νά θεραπεύση αυτάς μόνος ειθιζόμενος ούτως εις την αυτοσυντηρησίαν και αυτοβοθήϊαν. Και ή μητρική δέ ως και ή σχολειακή πρό πάντων άνατροφή αυτών συμπληροί τό έργον του κλίματος και τής φύσεως. Τιμή και άγάπη εις

τούς μελαμβρότους τούτους Βρακίδας τῆς ἀπω-
τάτης ἄκρας! . . . τούς στέφει ἡ ἠθικὴ νίκη ἀν-
τούς ἐγκατέλειπεν ἡ πραγματικὴ· περὶ αὐτῶν εὐ-
αρμόστως δύναται τις νὰ εἴπῃ τὸ τοῦ γέλλου
ποιητοῦ:

«Vainqueurs mais tous meurtris, tous meur-
tris mais vainqueurs.»

Αἰμοχαρεῖς συρμοί.

Αἱ ἀριστοκράτιδες τοῦ Σικάγου περιφρονοῦσι
πλέον τὰ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀδαμάντων κοσμη-
ματα . . . Μὴ νομίσητε ὅτι Ἰγυιαν νίαι Κορνη-
λαί ἀνταλλάσσουσαι ταῦτα μὲ νέους Γράκχους,
ἐμπύχους ἀδάμαντας δόξης ἀφθίτου· Ναι, προτι-
μῶσιν, εἴν' ἀληθείς, ἀνθρώπινα κοσμήματα, ὄχι
ἕμως ζῶντα, ἀλλὰ . . . νεκρά τοιαῦτα! . . .
Καὶ ἰδοὺ ἡ φρικώδης ἐξήγησις: Ὁ τελευταῖος
συρμός των ἐνδεικνύει κοσμήματα ἐξ ὀσῶν καὶ
λειψάνων φονευμένων ἀνθρώπων! . . . Ἐρωτᾶτε
κυρίαν τι νὰ πῶς ὀνομάζονται οἱ λαμπροὶ καὶ πρω-
τοφανεῖς λίθοι τοῦ περιδεραιοῦ ἢ τοῦ ψελλοῦ τῆς.
Καὶ σὰς ἀπαντᾷ ἀπαθῶς:

«Δὲν εἶναι λίθοι: τὸ περιδέραιόν μου ἀποτελεῖ-
ται ἀπὸ τριπλῆν ἄλυσσον ὀφθαλμῶν ἀνθρώπων
ἐπιμελῶς ἐστιλβωμένων, οἵτινες ἀνήκον εἰς ἰθαγα-
νεῖς περουβιανούς. Δὲν εἶναι πρωτότυπον κόσμημα;»
Ἄλλὰ καὶ ὁ παλαιὸς κόσμος διὰ νὰ μὴ ἀπολει-
φθῇ τοῦ ἐξόχως εὐγενεοῦς τούτου συρμοῦ, ἤρχισα

νὰ τὸν ἀπομιμήται. Καὶ πρώτη ἐν αὐτῷ Ρωμαίαι
τις, —(ἀνταξία τῶν ἐπὶ Τιβερίου καὶ Νέρωνος πα-
τριωτῶν τῆς,)—ἐπιδεικνυε θριαμβευτικῶς κατὰ
τὰς ἐσπερίδας τοῦ λήξαντος χειμῶνος ψέλλιον· ἐξ
ἰσπιλωμένων ἀνθρωπίνων ὀσῶν, ἔτινξ τῇ ἱερῇ
ὁ αὐχρῶς τῆς ἐκ τινος ἀποδομίας εἰς τὴν Ἀφρικὴν.
Πόσον ἄβρῶς καὶ ὠρατος συρμός διὰ τὸ εὐχι-
σθητὸν ἡμῖς τῆς ἀνθρωπότητος! . . .

Συρμός ἀπλούστατα συμβολικός, νεοφανεῖς ὑπὸ
τὴν ἐμβληματικὴν μόνον ἔποιν. Μήτοι ἀπ' αὐ-
τῆς τῆς ἑκτῆς ἡμέρας τῆς δημιουργίας ἡ γυνὴ δὲν
συνείσχε νὰ κοσμηθῆται φιλαρέσκως ὡς διὰ τρα-
παίων, διὰ τῶν λειψάνων τῶν ἀνθρωπίνων θυμῶ-
των τῆς; μήπως καὶ καρδίας ἀνθρωπίνης ἀκόμη
ἀποσπῶσας ἐπιτηδείως διὰ τῶν γαμφῶν τῆς ὀνό-
χων ἀπὸ σπαιρόντων στηθῶν δὲν προσηλοὶ θριαμβευ-
τικῶς ὡς παράσημα εἰς τὸ ἰδικόν τῆς μετα-
χειρζομένη ὡς καρφίδα τὸ χρυσοῦν τόξον ὑ-
πούλων ἐρώτων; . . . Ὡ! εἶναι ἀληθῶς ἐξόχως
γυναικεῖος ὁ φρικάλιος, ὁ αἰμοχαρὴς οὗτος συρ-
μός! . . . Δὲν νημίσετε, ὅτι συνωδᾷ πρὸς ταῦτα,
ἔχει δίκαιον ὁ ἐν Ἀθήναις βουλευτής, ὁ ἀπαιτή-
σας νὰ τίθενται τὰ δηλητήρια ἐντὸς φιαλῶν ἐν
σχήματι γυναικεῖας καρδίας; δρυμεῖζ ἀλλ' ὑπερ-
τάτη ἀλήθεια! . . .

Διευθυντὴς καὶ διαχειριστὴς τοῦ Τυπογραφείου
ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΜΑΤΖΑΝΙΔΗΣ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

8

**ΜΟΝΗ ΕΝ Τῷ ΚΟΣΜῷ.
ΗΘΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ**

(Συνέχεια)

— Μάλιστα, καὶ μ' ὄλα ταῦτα, χωρὶς νὰ ἤξεύρω τὸν
λόγον, δυσηρετήθην ὅτε εἶδον νὰ ἐπιθέτῃ τὰ χεῖλη τῆς
εἰς τὰς παρειὰς τῆς μικρᾶς μας.
— Μ' ἐγκώριζεν, εἶπες, νομίζω;
— Μοὶ ἔκαμε λόγον δι' ὕμνος, ἀλλ' ἀόριστος, καὶ ἀβε-
βήρισε παρατηροῦσα τὴν Ἀλίαν ὅτι ἡ μήτηρ τῆς θὰ
ἦτο πολὺ εὐτυχής.
— Εἶπε τὴν ἀλήθειαν, ἐπιθύρισε ἡ Μαργαρίτα στρε-
φομένη πρὸς τὴν κοιμωμένην κορασίδα· γνωρίζεις τὸ ὄνομα
τῆς κυρίας αὐτῆς; ἠρώτησε
— Σήμερον ἐπληρορρήθην διὰ ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῆς
ἡλικίας κατοικεῖ εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν καὶ ὅτι συγγενεῖται
μὲ πολλὰς ἀξιοτίμους ἀκογενεῖας τῆς Γερμανίας· ἔχει τὴν
ἡλικίαν σας, ἴσω; δύο τρεῖς ἕτη μεγαλύτερα, εἶναι πλω-
σα καὶ κάμνει πολλὰ καλὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς.
— Καὶ ἔμαθες τὸ ὄνομα τῆς κυρίας αὐτῆς;

— Ὀνομάζεται κυρία Βάρνερ.
— Βάρνερ . . . ἤκουσα τὸ ὄνομα αὐτὸ, ἀλλὰ δὲν ἐν-
θυμοῦμαι ποῦ καὶ πότε· κυρία Βάρνερ! . . . δὲν ἀκούω πρῶ-
την φράσιν αὐτὸ τὸ ὄνομα.
— Δὲν ἤξεύρω ἀν σὰς εἶδεν, ἀλλ' ἐβάνη ὅτι πολὺ ἐν-
διαφέρεται, ἠρώτησε πολλὰκις διὰ τὴν ὑγιείαν σας.
— Ἄ! τῇ εἶχες εἰπεῖ ὅτι ἤμην ἀσθενής;
— Τὸ ἐγνώριζεν ἤδη, καὶ ἐξέφρασε τὴν ζῶηράν ἐπιθυ-
μίαν νὰ σὰς ἰδῇ . . .
— Τὴν ἐπιθυμίαν νὰ με ἰδῇ; διεκώλυεν ἡ Μαργαρίτα
μετ' ἐκπλήξιας, ἀλλὰ πρὸς τί, Κλοτίδην;
— Δὲν ἠθέλησε νὰ με ἀρήσῃ χωρὶς νὰ δώσω τὴν δι-
εὐθυνσίαν σας, καὶ . . .
— Καὶ τὴν ἔδωκες, Κλοτίδην;
— Ναι . . .
— Ἄλλὰ δὲν ἔκαμεις καλὰ, ὦραϊες, προηγουμένως νὰ μ'
ἔρωτήσης.
— Κατόπιν τὸ ἐπέφθην . . . ἐβρίσκειτο ὁμοῦ· τόσο
καλὴ καὶ τόσο βιαστικὴ καὶ ἐπέμεινε τόσο νὰ μάθῃ τὴν
κατάνειαν . . .
— Καὶ νομίζεις ὅτι θὰ ἔλθῃ νὰ με ἰδῇ.
— Εἰμαι βεβαιωτάτη,
— Ἄλλ' ἐγὼ δὲν τὴν γνωρίζω. καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐ-
ξηγήσῃ τὸ πρὸς ἐμὲ ζῶηρόν ἐνδιαφέρον αὐτῆς τῆς γυναι-
κός, διότι, ἐπὶ τέλους, εἶμαι ἀγνωστος πρὸς αὐτήν.
(Ἐπεταί συνέχεια)

**ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΤΗ. ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΛΟΓΙΩΝ ΚΥΡ:ΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ**

Ἰδιοκτῆτις καὶ Διευθύντρια
ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Ἐκδότης καὶ Διαχειριστὴς
ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΜΑΤΖΑΝΙΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ
Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
ἰ ταῖς ἐπαρχίαις » 60
ἰ τῇ ξένη φράγ. χρ 15
Γίνονται δεκταὶ καὶ ἐξάμηνοι
συνδρομαὶ κατ' ἀναλογίαν.
Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται
πρὸ ἐντύπου ἀποδείξει φερούσης
τὴν ΣΦΡΑΓΙΔΑ τοῦ φύλλου
καὶ τὴν ὑπογραφήν
τοῦ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΟΥ

**ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΓΑΛΑΤΑ,
Κουρσοῦμ-Χαν ἀρ. 3**
Τὸ φύλλον τιμᾶται
παράδων 50
Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον ἀπο-
σταλλόμενον φύλλον λογίζεται
συνδρομητῆς.
Πᾶσα παρατήρησις τῶν συν-
δρομητῶν περὶ τοῦ φύλλου δέον
νὰ γίνηται ἐντὸς 10 ἡμερῶν
ἀπὸ τῆς παραλαβῆς.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ
Πᾶσα αἰτήσις δέον ν' ἀπευθύ-
νηται πρὸς τὴν ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ.
Πᾶν πρὸς δημοσίευσιν ἀπο-
σταλλόμενον δὲν ἐπιστρέφεται.
Πᾶν ἀνυπόγραφον δημοσίευμα
ἀνήκει τῇ Διευθυντρίᾳ.
Γίνονται δεκταὶ πρὸς κατα-
χώρησιν διάφοραι εἰδο-
ποιήσεις ἐπὶ ἰδίαις
συμφωνίαις.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Βλέπει χρημάτων ἐραστὴ! — Πρὸς τὰς νεάνιδας (ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ ΜΙΑΙΕΒΙΤΣΙ). — Ἐκ τοῦ καρτο-
φυλακίου κορασίδος. Ἐπιστολὴ α' (ὑπὸ ΧΙΟΝΙΑΣ). — Ἡ Ἀνάστασις, ποίημα. — Παρθένος μήτηρ,
διήγημα ὑπὸ ΛΑΙΑΝΣ ΣΗΙΘ). — Ἀστερόκοιτις (ὑπὸ ΚΑΡΓΑΤΙΩΣ). — Ὁ κυνηγῶν δύο λαγούς διή-
γημα ἐκ τοῦ γαλλ. (ὑπὸ Γ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ). — Ἀνὰ τὸν κόσμον: Ἡ ἐν Παρισίοις Ἐκδοσις 'ο
κ. Παῦλος Δεσανίλ. Ἡ ἀνία (spleen) οἱ δεσποδίζοντες. Πρότυποι μαθήτριας Σωφίον Κάρμεν Σύλδα.
Εὐεράπελα. — Ἐπιφυλλίδες: μεδασκαλία βαπτικῆς ἐκ τοῦ γερμανικοῦ ὑπὸ Γ. ΚΑΡΑΤΖΑ). — Μυθιστο-
ρία: Μόνη ἐν τῷ κόσμῳ.

Διευθύντρια ΚΟΡΥΘΑΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ = Έκδότης ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΗΑΤΖΑΝΙΔΗΣ

Πάν άνυπόγραφον δημοσίευμα άνήκει τῇ Διευθυντρίᾳ

«Οὐ πάύσομαι τὰς Χάριτας
ταῖς Μούσαις συγκαταμηνύς,
ἠδίσταρ συζυγίᾳ»
Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. Στ 673 - 8

ΒΛΕΠΕ ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΕΡΑΣΤΑ!

Βλέπε χρημάτων έραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγ-
χὸν χρησάμενον! Φεύγε ἀκόρεστον ψυχὴν τὴν Δι-
δασκάλῳ τοιαῦτα τολμήσασαν! Βλέπε, ναί, βλέπε,
χρημάτων έραστά! . . .

Δανείσθητι τὸ σιγηλὸν πτερύγισμα καὶ τοὺς
φλισπέρους ὀφθαλμοὺς τῆς νυκτοβίου γλαυκός, ἵνα
τὸν κατοπτεύτης βαδίζοντα μὲ ληστρικὸν βῆμα,
μὲ τρομαλιάν ψυχὴν ὑπὸ τὰ φρίσσοντα τὴν περυσ-
σίαν του σκότη.

Τίς εἶν' ἐκείνη ἡ πελιδὴ καὶ μελανείμων σιά,
ἡ σχίζουσα τοὺς ζόρους ἀθροῦδος ὡς ἀνθρωπόμορ-
φος νυκτερίς, ἡ ἀσθμαίνουσα καὶ σταματῶσα ὅπως
ἀναπνεύση, ἡ φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας
ὅπως περυστὴ τὸς παλμῶς αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ
μετώπου ὅπως σφογγίση τοῦ τρόμου καὶ τοῦ κα-
μάτου τὸν ἰδρῶτα τὸν ῥέοντα;

Ὁ, εἶναι αὐτός! . . . εἶναι ὁ Ἰούδας, ὁ δυσσε-
βής, τὸ τέκνον τοῦ ζόρου . . . Ἄειφυγής, βλο-
συρός, κρατῶν σχινίων εἰς τὴν κρεμαμένην του
χεῖρα, βαίνει πρὸς τὴν κυπάρισσον, βάνει πρὸς τὸν
Ἄδην, λιποτάκτης τοῦ Θεοῦ, λιποτάκτης τοῦ
βίου, λιποτάκτης καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος.
Βλέπε χρημάτων έραστά! . . .

Πρὸς τί καθηλοὶ τὸ βλέμμα έντρομος ἐπὶ τῆς
γῆς πρὸ αὐτοῦ ἀνὰ πᾶν ἰσπευσμένον βῆμα;
μὴ ὄρεις ἀναθρύουσι ἐπὶ τοῦ ἰδέσθους πρὸ τῶν
ποδῶν αὐτοῦ; Πρὸς τί ἐπέχων αἴρνης τὸ βῆμα
στρέφει ἐναγωνίως τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ ὄμμα περί-
τῳ; μὴ έντομα ἰσθίλα ἢ πτεροδέντες δράκοντες
πληροῦσι τὸν ἕρα ἐνώπιόν του, Βλέπε χρημάτων
έραστά! . . .

Λεπτὸς θρούς ἀπηχεῖ . . . τί εἶναι; . . . εἶναι βῆ-
μα διώκτου ποδός, ἢ ἡ αὐρὰ τρίζουσα εἰς τὰ φύλ-
λα; Ἰδοῦ, μορφαί τινες μαῦραι καὶ ὑψηλαί ἐπισεί-
ουσι πρὸς αὐτὸν ἀπειλητικῶς τὰς εὐρανομήκεις κε-
φαλάς ἐν τῷ σκότει. Εἶναι ἄρα γε φάσματα ἀπει-
λοῦντα, τιμωροὶ γίγαντες, υἱοὶ τῆς ἐρήμου καὶ τῆς
νυκτός, ἢ αἱ δατώδεις πτελέαι διαπείουσαι ἀτη-
μελῶς εἰς τοὺς ἀέρας τὰς κόμας των; Τρέχει, φεύ-
γει ὁ φρίσσων ἀλήτης; τρέχει ἄπνου; εἰς ἀγωνίας,
τρέχει ὀρθόθριξ εἰς ἀπογνώσειω;. Φεύγει . . . ποῦ
φεύγει; Εἶναι δραπετῆς ἑαυτοῦ! . . . ἑαυτὸν φεύ-
γει, οὐδένα ἄλλον! . . .

Ναί, φεύγει ἑαυτόν. Διχάζεται εἰς δύο ἐγώ·
καὶ δραπετεύων νομίζει ὅτι τὸ ἐν ἐγώ του τὸν ἀ-
ἀκολουθεῖ παρά πόδας, ἐλέγχον ὀργίλως τὸ ἀνεκ-
λάλητον, τὸ ἀχανές αὐτοῦ ἐγκλημα, τὸ ἀκολουθεῖ
ἀφρίζον, βλασφημοῦν, ἔτειμον, ἵνα μὲ σκελετώδεις
χεῖρας τὸν ἀρπάση φενογοντα ὀπισθεν ἀπὸ τῆς κῆ-
μης. Τὸ δὲ ἄλλο ἀντιμέτωπον πρὸς αὐτόν καὶ
φράσσον τὴν ἰλιγγιώδη πορείαν του, καγχάζει ἀ-
ποτροπαίως σαρδῶνιον, σαταμικὸν καγχασμὸν, καγ-
χάζει χλευάζον αὐτὸν ἐπὶ ἀνκνδρία! . . . Ὁ, ὅ-
ποια ἐξαλλος καὶ ἀγρία ψυχολογικὴ στιγμή νὰ
εὑρίσκηται τις μεταξὺ τῶν δυο ἐγώ του συγκρου-
μένων, ἀλληλομαχομένων καὶ νὰ ἦ αὐτὸς αὐτός τ
πελυκῦμαστον τῶν χειρῶν αὐτῶν παίγιον, ἢ
σφενδόνη, ἢν ριπταζοντα κατὰ μέτωπον, φονεύ-
ουσιν ἄλληλα! . . .

Ὁ κλέπτης, ὁ προδότης, ὁ θηριώδης φονεὺς ἔ-
χουσί τινα, ἵνα, ἀποδυθέντες τὸ ἐγκλημα, καὶ γο-
νυπετοῦντες ἐν συντραβῇ πρὸ αὐτοῦ, ζητήσωσιν ἐγ-
καρδίως συγγνώμην. Ἐχουσί τινα καθήμενον ἐπὶ
θρόνου εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖ, ὃς τις ἀκούει ἐκεῖθεν τὴν
φωνὴν τοῦ πτηνοῦ καὶ τὴν φωνὴν τοῦ κακούργου
καὶ τὴν φωνὴν τοῦ εὐσεβοῦς, καὶ ἐπιρρίπτει ἐπὶ
τὸν ἀπενίζοντα ἐν μετανοίᾳ τὰ ὕψη Του τὴν σιάν
τῆς χεῖρός. Αὐτοῦ καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀ-
δικούς. Ἄλλ' αὐτὸς οὐδένα ἔχει, διότι αὐτὸς ἀ-

κρίβως ἔκεινον, τὸν καθήμενον εἰς τὰ ὕψη ἐφένευσε! . . .

Βράχος τις ὑψηλὸς καὶ πορώδης, ἐξ ἐκείνων, εὖ ἔχει ἡ Ἄγιζ Χώρα πολλούς, ἐπιπροσθεῖ εἰς τὸ βῆμά του· καὶ ἐπιθέτων ἐπ' αὐτοῦ τὴν χεῖρα ἔνα τὸν παρακάμψη ἀσφαλῶς, ἀναπομάσσει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ αἱματηρὸν ἔχνος παλάμης.

Ἐπικατάρατος! αἱ χεῖρες τοῦ ἀναβλύζοντος αἵμα καὶ ὁ ποῦς τοῦ βαδίζοντος κυλαίνει τὴν γῆν.

Ἰδοῦ, πρὸς τὸ βῆμα αὐτοῦ παρραβεί καλλιφλοισβος ῥάξ. Καὶ ἐνῶ πνευστιᾶ φεύγων ταχύς ὡς ὁ μελαγχχάτης τοῦ Χάρωνος ἔππος ἀφηνίων, βλέπει σκιώδη τινὰ μορφήν προσνεύουσαν πρὸς αὐτὸν ἀμυδρῶς εἰς τὸ μελανότυλιπνον κέιοπτρον τῶν ὕδατων. Τί; μία μορφή, μία σκιά ἐν τῷ ὕδατι;

Αἱ τρίχες τοῦ ὀρθοῦνται! . . .

Μὴ εἶναι ὑποχθόνιον πνεῦμα, ἐρχόμενον ἔνα τὸν καλέστη σιωπηλῶς εἰς τὸν αἰώνιον Τετραρον; Ἄ! ὄχι, ὄχι! . . . εἶναι ἡ μορφή αὐτοῦ. Ἄ! πόσον φοβερὰ, πόσον εἰδεχθῆς καὶ ἀποτρόπαιος εἶναι!.. Φρίσσει, φρίσσει βδελύσσεται αὐτόν· τῇ φαίνεται ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ὥρων μεταβλήθη εἰς ἀγχιον τέρας. Νομίζει ὅτι ὄρος βαρὺ, ὁ Γολγοθῆς ὅλος πιέζει τὰ στήθη του.

Δὲν τολμᾷ νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα πρὸς οὐρανόν, διότι φοβεῖται μὴ ὁ Οὐρανὸς αὐτὸς, ὃν ἐτόλμησε νὰ τοξίσῃ ἡ χεὶρ αὐτοῦ, καταπέση ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Δὲν τολμᾷ νὰ λαλήσῃ διότι φοβεῖται μὴ γενῆ ἀρὰ καθ' ἑαυτοῦ ἢ φωνὴ τοῦ ἐξερχομένη τοῦ στόματος. Δὲν τολμᾷ οὐδὲ νὰ σκεφθῆ, διότι παράδοξόν τι καὶ τραχώδες ὄνειρον ὡς ἐφιάλτης πύρνος ἐπισείει ἐαυτὸ ἀενάως εἰς τὸ χάος τῆς ῥιγούσης ψυχῆς του. Ἐν τῷ ὄνειρῳ τούτῳ μία αἰγλήτσα καὶ αἰθρία μορφή, ἐν ὑπερφύει φωτοστεφανὸν κάλλος μὲ εὐλογοῦσαν χεῖρα, μὲ χεῖλη οὐράνιαν, καὶ τριάκοντα ἀργύρια, ἀργύρια στυγαρά, αἰμειθαφῆ, παρίστανται ἀενάως ἐνώπιόν του. Καὶ εἶτα ἐν μέσῳ τῆς πυρετώδους φρενιτικῆς τοῦ δειροῦ τῷ φαίνεται ὅτι αὐτὸς ἐπιθέτει φιλίμα, φιλίμα παράδοξον, ἀνεξήγητον, τερατώδες ἐπὶ τὰ οὐράνια ἐκεῖνα χεῖλη· καὶ ὅτι, κατόπιν τὰ ἀργύρια ἐκεῖνα τὰ στυγαρά πίπτουσιν ἀπὸ τῶν χερῶν του κροτοῦντα εἰς ναοῦ τινος μάρμαρ· καὶ εἰς τὸ τρομῶδες χάος τοῦ ἐφιάλτου ἀπόλλυσιν αὐτόν καὶ δὲν ζῆ ἠθικῶς τὴν ὥραν ἐκείνην. Μέχρις οὖν

ὑπὸ ἀφηνίου ῥέου; ἀνεπνεύσθη ἀνεύρεται πάλιν ἐαυτὸν φεύγοντα, φεύγοντα τὸ ἐγὼ του.

Καὶ τρέμων μὴ τὸν εὖρη ἢ πρῶτα καὶ ἀνατεῖλη ἐπ' αὐτὸν ὁ ὀρθοκλῆς τοῦ Θεοῦ, ὃν νὰ τυρλώτῃ δὲν δύναται, σπεύθει πρὸς τὸ ἐμπρὸς φρικκλῆς ὡς ἡ ἀγγχόνη, ὡρὸς ὡς ὁ ἴτερος.

Ναί, σπεύθει, διότι μετὰ μικρὸν ὑποφώσκει καὶ θὰ τὸν ἴδῃ . . . τὸ φῶς· πῶς θὰ τὸ ἀτενίσῃ αὐτός, τὸ ἱμψυχον σκόρος;

Τὸ φῶς; τὸ προδοτικόν, τὸ φῶς; τὸ ἀποκαλύπτον τὰ κρύφα εἶμι ἢ αἰτήθη· ἡ μορφή τῆς Ἀληθείας ἐν τῇ ὕλικῇ φῖται· δὲν θὰ φωνήτῃ ἄμα φωνῆ πρὸς τὴν ζῶντα κῆριον: *ιδέτε, ιδέτε τὸν φουγάδα τοῦ σύμπαντος!* ; . . .

Τρέμων τοὺς πάντας, τὰ πάντα καὶ πλέον πάντων τὸ ἐνχῆς τοῦ ἐγὼ, σπεύθει ἀκράτητος, ν' ἀπαλλαγῆ αὐτοῦ, νὰ παραδῶτῃ αὐτὸ εἰς τὸν θάνατον, εἰς τὸ χῶμα; Μὴδὲν τῆς ἀνεπαρξίας.

Ἀλλὰ κ' ἐκεῖνο τὸν ἀπωθεῖ! . . . Οἱμοι! ἂν τὸν συνζήτησῃ κ' ἐκεῖ Ἐκείνον, ὃν φεύγει πανταχοῦ, Ἐκείνον ὃν ἡ χεὶρ του ἐφένευσε; . . . ἂν ἡ χεὶρ Του ἢ ἐπὶ γῆς εὐλογοῦσα μεταβλήθῃ ἐκεῖ δι' αὐτὸν εἰς χεῖρα τιμωρὸν καὶ ῥαπίζουσαν; . . .

Αἱ! τί πρὸς τοῦτο; θὰ τὸν καταπολεμήσῃ κ' ἐκεῖ συμπαχῶν ἐσπεῖ μὲ τοὺς ἀενάους πολεμίους Ἐκείνου, τοὺς ἀδελφούς τῆς ψυχῆς του διαίμονας! Μὴ τάχα δὲν Τὸν καταπολέμησεν ἡδὴ ἀνδρείως ἰδῶ καὶ δὲν Τὸν ἐνίκησε; Δὲν καταθριάμβευσεν αὐτοῦ ἐπὶ γῆς σθεναρῶς εἰς ἐπήκοον τῶν αἰώνων; διὰ τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ δὲν κρέμαται τῶρα νεκρὸς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ Ἐκείνος, ὅστις ἐτόλμησε νὰ κηρύξῃ ἐπὶ γῆς τὸν θρίαμβον τῆς Ἀρετῆς, τὴν μηδαιμνότητα τῆς ὕλης καὶ τοῦ ἀργυρίου, τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐγκλήματος;

Ἀλλὰ δικτὶ ἐκ τῆς νίκης τούτης προέκυβεν ἡ προῦσα φρικκῆς τοῦ ἐγὼ του κατάστασις; Πῶς κατορθοῖ καὶ νεκρὸς ν' ἀναστατῶνῃ τόσον ἐπιπυρῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὁ φοβερὸς ἡττημένος;

Φεῦ, φεῦ! τὴν ἐνοεῖ καίτοι παράλυτος τὸν νεῦν, τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν ἀλήθειαν:

Ὁ ὁ Θεός, ἡ Ἀλήθεια, τὸ Πνεῦμα καὶ νικῶμενος νικᾷ! . . .

Ὡ, πῶς τὸν μισεῖ τὸν νικῶντα Θεόν! Λυσσᾷ, σφαδάζει καὶ εἰς ἀφρῶς ἀποπτύει τὴν λύσιν του. Καὶ ἰστάμενος αἰφνης μὲ ἀπερίγραπτον βλέμμα,

μὲ συγκρουόμενας ὀδόντας, μὲ σπασμῶδη τῶν βραχιόνων κινήσιν ἀπειλεῖ διὰ τῆς πυγμῆς τὸν αἰθέρα! — «Τρέμε Θεέ! θὰ σὲ διώξω ἀκόμη! . . .»

Βλέπε χρημάτων ἐραστὰ! . . .

Ἀλλὰ τί, τί νὰ ἴδῃς; ἰδῶ τὸ βλέφρον πλέον κλείει αὐτομάτως ἰλιγγίων, ἐδῶ ἡ φωνὴ ἐγκταλείπει τὰ χεῖλη μὴ εὐρίσκουσα πλέον λέξεις πρὸς ἑαυτὴν τῆς ἀνεκκαλήτου φρικκῆς! . . .

Ἐκεῖ προσέκυβεν εἰς τὴν ῥίζαν λιγυρῆς κυπαρίσσου καὶ πίπτει . . .

Καὶ τὸ πρῶτον ὁ ἄλλο θωπεύων τὸν κορμὸν τῆς κυπαρίσσου ἐκείνης ἰδόνει ἐν πτώμα κρεμαμένον. Ὁ ὀρθοκλῆς ἰδῶς, ὁ μελαμβραφῆς τῆς ἀνηκούστου ἀναισθησίας ἡρώς ἀπεγγυήθη ἐκεῖ. Τῆς φοβερῆς καὶ πρωτοφανοῦς τραγωδίας, ἧς ἀπὸ τῆς τῆς νυκτὸς τοῦ Μυστικῆς Δείπνου γῆ καὶ οὐρανὸς παρίστανται φρίσσοντες θεαταί, ἡ δευτέρῃ πράξις ἐληξεν. Ἡ πρώτη ἦτο ἡ Σταύρωσις τοῦ Κυρίου.

Καὶ ὅτε καὶ ἡ τρίτη πράξις τῆς ὑπερφύει τραγωδίας διεδραματίσθη, φαιδρὰ αὐτῇ καὶ φωτεινῇ, ὅτε ὁ Σταυρωθεὶς ἀνέστη τοῦ μνήματος λούων εἰς ῥόδιον κῦμα χαρῆς γῆν καὶ αἰθέρα καὶ πόντον καὶ τῶν ἀγγέλων οἱ ὕμνοι ἐδόνουν ἐκ πέρατος εἰς πέρας τὰ χρυσοπέφλα ὕψη αἰνοῦντες τὸν ἀναστάντα Χριστόν, κατερχόμενοι ἐτι ἐκ τοῦ αἰθέρος οἱ γύπες ἐσπάρασσον ἐν βδελυρῷ συμποσίῳ τὰ τελευταῖα σάρκινα ῥάκη τοῦ σηψάιμου πτώματος τοῦ κρεμαμένου ἐκ τῆς ἀγγχόνης . . .

Βλέπετε χρημάτων ἐραστὰ! . . .

Καὶ ὑπάρχουσιν, ὑπάρχουσι σήμερον πολλοὶ τοιοῦτοι.

Ναί, ἀκαθόστειπτε Χριστέ! πλέον ἢ ἅπαξ εἰς τὸν ἀένανον ῥόν τῶν αἰώνων, καὶ σήμερον καὶ χθὲς καὶ πρῶτην ὡς τότε πάλαι ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης; Σὲ προδίδει, ἡ ἀνθρωπότης Σὲ σταυρόνει χάριν τῆς ὕλης, τῶν παθῶν, τοῦ χρήματος.

Ἄνδρες ἢ γυναῖκες, μικροὶ ἢ μεγάλοι ἐν τῷ φθαρτῷ τούτῳ κόσμῳ, οἱ προδίδοντες σήμερον χάριν τοῦ χρήματος τῶ ἀγνὰ ἀνθρώπινα ἰδεώδη, τὴν Ἀρετὴν, τὴν ἱμνήν, τὴν φιλίαν, τὸν ἔρωτα· ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν ὡς ἄλλοι Ἰοῦδαί, προδίδετε τὸν Θεόν!

Ἄλλ' ἡμέρα, θὰ ἴδῃ, καθ' ἣν Ἀναστάσις ἄλλη γενικωτέρῃ, ἢν διὰ τῆς χρυσοπέφλου Ἀναστάσεως τοῦ Ἐκείνου προδιτύπωσι, θὰ φέρῃ ἀντιμέτωπον

πρὸς Αὐτὸν πάντα προδότην Ἰοῦδαν. Καὶ τότε, χρημάτων ἐραστὰί οἱ Δασκάλω τοιαῦτα τελεμῆσαντες, τὰ βεβηλωθέντα ὑφ' ὕμων χάριν τοῦ χρήματος ἰδεώδη, αἱ προδοθεῖσαι φιλίαι, οἱ ἔρωτες, οἱ ἠθικοὶ δεσμοί, ὡς ἀκατάλυτος αἰωνία τοῦ Ἰοῦδα ἀγγχόνη θὰ πνίγωσιν ἀσφυκτικῶς τὴν ψυχὴν σας εἰς αἶψα τὸν ἄπαντα! . . .

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ ARTHUR MIGLIEVITCH

Ὁ ἀφρώδης καὶ ὀρμητικὸς χεῖμαρρος τοῦ βίου ῥυχθεῖ ὑπὸ τοὺς πόδας σας καὶ ὑμεῖς, προσκλίνουσαι ἐπὶ τῆς βραχώδους ὄχθης, εἰκοσκαίτιδες μόλις, πτωεῖσθε ὑπὸ τοῦ ἀκατασχέτου τούτου βέμματος, στρέψουσαι δὲ περίξ τὸ βλέμμα, ζητεῖτε φιλικήν τινα χεῖρα, ἣτις νὰ χειραγωγῆσῃ ὑμᾶς εἰς τὴν κινδυνώδη ταύτην πορείαν. Ἐπιτρέψατε λοιπὸν εἰς τινὰ πεπειρημένον νὰ σῶσῃ δώσῃ ὀδηγίας τινὰς διὰ τῶν ὁποίων θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐξακολουθήσητε τὴν ὁδὸν σας διὰ σταθεροῦ καὶ ἀσφαλοῦς βήματος.

Καὶ πρῶτον ἐπιτρέψατε νὰ σᾶς ἐρωτήσω: πρὸς τί εὐρίσκεισθε ἐν τῷ κόσμῳ, νεάνιδες; τίς εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ βίου σας καὶ ποῖον τὸ μέλλον ὕμων; Ἡ νεῖνος προῦρισται ν' ἀποβῆ μήτηρ, ἐν' ἀποτέλει τὸν πυρῆνα καὶ τὴν ψυχὴν τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας. Ἰδοῦ ὁ ἀληθὴς προῦρισμός σας. Πλὴν ἐννοῶ τὰς σκέψεις σας:

«Οἶα πεζότης, λέγετε κατὰ διάνοιαν, οἶα εὐτέλεια, νὰ ἔχη τις οἰκογένειαν, νὰ περιποιηθῆ τὸν σύζυγον, νὰ φροντίσῃ περὶ τῶν τέκνων· ὦ! ὄχι, ἐπιθυμοῦμέν τι ὑψηλότερον, τέχνας, ἐπιστήμας, τὴν ἀνεξαρτησίαν μας, τέλος· ζητοῦμεν νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς δικαιώματα, νὰ συγκροτῶμεν συνέδρια, νὰ ἰδρῶμεν σωματεῖα, ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐνωθῶμεν ὅλοι αἱ γυναῖκες καὶ ν' ἀντιταχθῶμεν κατὰ τοῦ ἀνδρός.»

— Ἀλλὰ πρὸς τί ζητεῖτε πάντα ταῦτα; ὅτι εὐμειρεῖτε εὐφύειας, τὸ γνωρίζουσιν οἱ ἄνδρες· ὅτι εὐδοκιμεῖτε εἰς τὴν καλλιτεχνίαν, καὶ περὶ τούτου εἶναι πεπεισμένοι· ὅτι ἄρως δύνασθε εἰς ἔξου να εὐδοκιμητε καὶ ὡς δικηγόροι, συμβολαιογράφοι ἢ ἱατροί, δὲν ἐγνωρίζον μέχρι τοῦδε ἐνόμιζον ὅτι

ὁ φυσικὸς νόμος αὐτοὺς μόνους ὑπεχρέου νὰ ἐξέρχονται τοῦ οἴκου καί, ἀσχολούμενοι εἰς ἐπίπονα ἔργα, ν' ἀποδύονται εἰς τὴν βιοπάλην· καὶ ἤδη ἡμεῖς ζητεῖτε νὰ τοῖς ἀποδείξητε ὅτι δὲν ἀποδέχεσθε τὰ φυσικὰ ταῦτα προνόμια σας καὶ ὅτι ἐνῶ εἴθε γυναικας, ἐπιθυμεῖτε νὰ μεταβληθῆτε εἰς ἄνδρας!...

Ὁ συζυγικὸς βίος, λέγετε, εἶναι διὰ τὴν γυναῖκα δουλεία! ἡ μητρότης εὐτέλεια! πόσον ὕψηλότερον τὸ νὰ ἦναι τις πρόεδρος! πόσον ὠραιότερον τὸ ν' ἀνατέμνη πτώματα! πόσον ποιητικώτερον τὸ νὰ ῥητορεύη συνηγοροῦσα ὑπὲρ τοῦ διαζυγίου!

Ὡ, πόσον ἡ φύσις ὑπῆρξεν ἀνόητος δημιουργοῦσα ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἰσαριθμούς ἔν' ἀποτελῶσι ζεύγη, ἅτινα ἐν τῇ ἐνώσει ταύτῃ ζητοῦσι τὴν εὐτυχίαν, ὡς τὰ μικρὰ πτηνά, τὰ ὅποια, πηγνύοντα κατὰ ζεύγη τὴν φωλιάν των, εὐρίσκουσιν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν ὅταν προσφέρωσι διὰ τοῦ ῥάβδρου τροφήν εἰς τὰ μικρὰ των. Ἐὰν τοῦλάχιστον ἐφρόντιζεν ἡ ἀδεξία φύσις ὅπως γεννώμεθα ὑπὸ εὐνοϊκῆς συνθήκας, τοῦτέστιν ἐρωδιασμέναι διὰ καλῆς προικὸς καὶ διὰ τῶν λοιπῶν θεληγῆτρων, τὰ ὅποια ἐπιζητοῦσιν ἐν ἡμῖν οἱ ἄνδρες!...

Συγγνώμην! ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς διακόψω λέγων ὅτι τὰ ἐπιχειρήματά σας ταῦτα εἶναι ἐστερημένα σπουδαιότητος. Ὅ,τι κυρίως καὶ πρὸ παντός ἐπιζητεῖ ἐν ἡμῖν ὁ μεμορφωμένος ἄνθρωπος, δὲν εἶναι, ὡς νομίζετε, τὸ ὀγκώδες βελάντιον οὔτε ἡ ἀνεπιληπτος γραμμικὴ ἐντέλεια τῆς μορφῆς, ἀλλὰ τὰ προσόντα τὰ ἀποτελοῦντα καὶ συνιστῶντα τὴν καλὴν σύζυγον πρῶτον καὶ εἶτα τὴν καλὴν μητέρα. Πλην εἴθε ἄρα γε ἰσαρκῶς προπαρσκευασμέναι δι' ἀμφοτέρα ταῦτα;

Ἐν τοῖς παρθναγωγίοις διδάσκεισθε βεβαίως πολλὰ μαθήματα, ἀλλ' ἐλάχιστα σχετικὰ πρὸς τὸν διπλοῦν τοῦτον προορισμὸν σας, οὕτω δέ, ἀποροῦσθε, εἴθε μὲν ἴσως καλῶς κατηρητισμέναι εἰς τὰ γράμματα κάμιστα ὅμως προπαρσκευασμέναι διὰ τὸ ἔργον, εἰς ὃ ἡ φύσις σᾶς προορρίζει.

Ἐὰν ὅμως, ἀντὶ νὰ θέτωμεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν θυγατέρων μας ὡς τὸ ἰδεῶδες τοῦ βίου τὸ διδασκαλικὸν πτυχίον καὶ πανεπιστημιακῆς σπουδᾶς ἴστω ὅτι, ἐιδιδάσκωμεν αὐτάς τὸν ἀληθῆ προορισμὸν των ἐφοδιάζοντες αὐτάς διὰ τῶν ἀναγκαίων γνώσεων καὶ μέγιστα διὰ τῶν ἀπαραιτή-

των κανόνων τῆς ὑγιεινῆς, ὀλίγες συχνότατα μένουσι νεκρὰ γράμματα, δὲν θὰ ὑπῆρχον βεβαίως τόσαι περιπτώσεις ἀναιμιᾶς καὶ νευρικῶν παθήσεων.

Ὁ στηθόδεσμος πιάζων τὸ στῆθος οὐ μόνον ποικίλας ἄλλας βλάβας προξενεῖ, ἀλλὰ καὶ ἐμποδίζει βραδύτερον τὴν μητέρα νὰ παρέχη τὴν ζείδωρον τροφήν εἰς τὸ τέκνον τῆς.

Οἱ στενοὶ κρημιδοῦνται προξενούσι κισσοῦς εἰς τὰς κνήμας.

Ὁ ἐπὶ τοῦ προσώπου φερόμενος πέπλος παρεμποδίζων τὸν ἀέρα νὰ εἰσέρχηται εἰς τοὺς πνεύμονας χρησιμεύει ὡς παράγων τῆς ἀναιμιᾶς· ἀλλὰ τί ἐνδιαφέρουσι πάντα ταῦτα τὰς ἡμετέρας νεανίδας καὶ τί εἶναι ἡ ἀναμικὴ ὠχρότης ἐνώπιον τοῦ πλεονεκτήματος τοῦ ἀγορεύειν εἰς τὰ συνέδρια;

Αἱ βυρῦτιμοὶ καὶ ἐξεζητημέναι ἀμφίσεως φρεβίζουσι καὶ ἀπομακρύνουσι τὰς ἐντίμους, πλην ἰσπερημένους μεγάλων πόρων ἄνδρας· ἀλλ' ἀδιάφορον καὶ τοῦτο διὰ τοὺς κρυσπεδοφόρους καθηγητάς.

Τὰ στενὰ ἐποδήματα ὄχι μόνον παρμαρροῦσι τοὺς πόδας, ἀλλὰ καὶ ἐνοχλοῦσι κατὰ τὴν ἔργασίαν καὶ τὸ βέδισμα.

Ἡ γνώσις τῶν θρεπτικῶν καὶ ὡσελίμων ἰδιοσῆτων ἐκάστου εἴδους τροφῆς εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν οἰκοδόσπουσαν· ἀλλὰ καὶ ματαίᾳ ὄλως φροντίδι διὰ τὴν προγευματίζουσαν καὶ δειπνοῦσαν εἰς τὸ ξένο δοχεῖον.

Ἡ ἀξία τῶν τροφίμων εἶναι γνώσις ἀναγκασιότατη, πλην γελοῖα πρόληψις διὰ γυναῖκα λισχηνίδα, ἥτις μαιδιᾶ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ προὑπολογισμοῦ τοῦ οἴκου.

Γνώσις ἐπιδιορθωτικῆς εὐτελῆς ἐνασχόλησις διὰ γυναῖκα καλλιτέχνητα.

Ἀγάπτειν πῦρ· διατὶ νὰ διδαχθῆ τοῦτο γυνὴ γνωρίζουσα νὰ καπνίζῃ;

Ἐπολογίζειν τὴν ἀξίαν ἐκάστου ἀντικειμένου πρὸ τῆς ἀγορᾶς αὐτοῦ· εἰρωνεῖα διὰ γυναῖκα, ἥτις ἐιδιδάχθη ἐπίπεδον καὶ σφαιρικὴν τρίγωνομετρίαν.

Ἀγάπη, στοργή, ἀφοσίωσις· ποίαν ἀξίαν ἔχουσιν τὰ αἰσθήματα ταῦτα διὰ τὴν χειραφετημένην, ἥτις συζητεῖ, φιλοσοφεῖ, συνθέτει καὶ ἀναλύει;

— Ἄλλ' ἴδωμεν, νεανίδες ὅσαι εἴθε ἐμπεποτισμέναι διὰ τῶν ψευδῶν τούτων ἀρχῶν περὶ τῆς γυ-

ναικείας· ἐλευθερίας, τὸ νὰ ζητῆ ἡ γυνὴ συμβουλήν καὶ ἐνίοτε ἀδειαν παρὰ τοῦ συζύγου καὶ νὰ ἀναγωνιάσῃ αὐτὸν ὡς ἀρχηγὸν τοῦ οἴκου, ἄρα γε τὴν ἐξευτελεῖ τούτο ἀληθῶς;

Νεανίδες, εἴθε γυναικας! διαμείνατε πάντοτε ταιαῦται! Προπαρσκευάζεσθε καταλλήλως πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ἐξόχως λαμπροῦ ἐπὶ τῆς γῆς κλήρου σας· Ἐν τούτῳ θὰ εὕρητε τὴν ἀνὰ παυσιν τῆς συνειδήσεώς σας, τὴν φυσικὴν καὶ ἠθικὴν ὑγίαιαν καὶ τέλος τὴν εὐδαιμονίαν. Ἐὰν ἀνθίστασθε κατὰ τῶν θεῶν καὶ φυσικῶν νόμων, ὀκτινές σας προσέζουσιν εἰς τὴν μητρότητα, τίθεσθε ὑμεῖς αὐταὶ ἐκτὸς τῆς προστασίας τοῦ νόμου καὶ ἀποβαίνετε τοσούτῳ γελοῖαι, ὅσῳ καὶ ὁ ἀνὴρ, ὅστις θὰ ἐδοκίμαζεν νὰ θηλάσῃ ἐν ἀρτιγέννητον, ἀντὶ νὰ χρησιμοποιοῦσιν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς ἢ εἰς ἄλλο ἀνδρικὸν ἔργον τὰς ἀκμαίας δυνάμεις τῶν ῥωμαλέων μυῶν των.

Ἀγλαΐα Α. Πρεβεζιώτου.

Λαβούσα τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν παρ' εὐπαιδέτου καὶ γνωστῆς ἀνὰ τὸ πανελλήνιον Δεσποινίδος τιμώσης· ἐξόχως τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν Βουκουρεστίῳ καὶ διακεκριμένης λόγῳ τὸσον οἰκογενειακῆς εὐκλείας ὅση καὶ ἀτομικῆς ἀξίας, λογιζόμεθα εὐτυχεῖς διὰ τὴν τιμὴν, ἣν τῇ «Βοσπορίδι» περιποιεῖ. Εὐνοιαί τοιαῦται παρὰ τοιούτων διαβαλλόμεναι προσώπων, ὄντως ἱκανοποιοῦσιν ἡμᾶς διὰ τοὺς ἀπείρους ὑπὲρ τῆς ἰδέας καὶ τοῦ βίου τῆς «Βοσπορίδος» μόχθου ἡμῶν. Καίτοι δὲ πάντοτε κατὰ τὴν λῆξιν τοιούτων ἐπιστολῶν σταθερῶς ἀποφεύγομεν τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ τελευταία αὕτη, τιμῶσα ἡμᾶς ὑπερέγαν, τιμᾶ ἔτι μᾶλλον τὴν εὐγενῆ καὶ φιλόμουσον καρδίαν τῆς γραφέσσης, δημοσιεύομεν αὐτὴν ὁμοῦ μετὰ τῷ συναπισταλέντι ἡμῖν ὑπ' αὐτῆς γλυκυτάτῳ ἐπιστολικῷ ἀρθρίδι, ἐν τῷ ὀκταῶ ὡς καὶ τοῖς ἐποχόμενοις τὸσον ἀεὶ καὶ φιλόφροντα γυναικεῖα αἰσθήματα ἐξελίσσονται.

Τῇ ἀξιοτίμῳ Δεσποινίδι Κορνυλία Α. Πρεβεζιώτου

Διευθυντρίᾳ τῆς «Βοσπορίδος» Μουσοληπτος Βυζαντίου,

Μετ' ἀμυθῆτου χαρᾶς καὶ ἰθνηκῆς ὑπερφηφαιίας ἐνετρέφων ἐκάστοτε ἐν τῇ ἀναγνώσει τῆς φίλης «Βοσπορίδος», ἥτις ὡς ἀληθῆς Βοσπορίτις αὔρα πνέουσα ἐκ τῶν μαγικῶν τοῦ Βοσπόρου μας ἀκτῶν, μᾶς φέρει ἐνίοτε ἀρωματώδεις ἀποπνοίας μύρων, ὅτι μὲν μὲ τὰ σθινάρὰ καὶ καλλιπέστατα τῆς

Διευθυντρίας τῆς ἀθήρας καὶ ἄλλοτε μὲ τὴν ποικίλην καὶ ἐκλεκτὴν τῆς ὕλην. Ἦδη δὲ τῆς «Βοσπορίδος» τραπέισις ἐπὶ τὰ βελτίω καὶ ὑποσχομένης εὐρύτερον μέλλον, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ λέγω ταύτῃ, πέμπω ὑμῖν θερμότερα συγχαρητήρια, ὑπὲρ εὐδωσέως τοιοῦτου ψυχωφελούς ἔργου, καὶ σᾶς ἀποστέλλω ταπεινὸν πρεῖδον τοῦ ἀτέχνου καλάμου μου, τὸ ὅποτον, ἐὰν ἐγκρίνητε, δημοσιεύσεται, παρακαλῶ, εἰς τρία κατὰ σειρὰν φύλλα. Ἐθεώρησα καγὼ τοῦτο ἱερὸν καθήκον, ἵνα ὡς Βυζαντίτις γράψω τι διὰ τὴν πολυλάτρευτον πατρίδα μου, ὅπερ ἡ καρδίᾳ μου ὑπηγόρευτε πρὸς τὴν γραφίδα.

Μετ' ἀκραίφρονος ἐκτιμήσεως Βουκουρέστιον Χιονία.

ΕΚ ΤΟΥ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΟΥ ΚΟΡΑΣΙΔΟΣ

(Πρωτότυποι ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν ἐν Ἀφρικῇ διαμένοντα πατέρα τῆς.)

Ἐπιστολὴ πρώτη Βόσπορος 1892 Ἀπρίλιος

Πολυγαπημένε Πατερούλη μου,

Ἡ ζωογόνος αὔρα τοῦ Βοσπόρου μας προερχομένη ἐκ τῶν πνευματικῶν ἀκτῶν του, καὶ πτερυγίζουσα αὐγὴν τινα φωτοβόλον τοῦ ἕαρος ἀνωθεν τῆς κλίτης Σου θὰ σοὶ ψιθυρίσῃ γλυκερῶς τὸ Χριστὸς Ἀγέστη τῆς μοναχικῆς Σου Μαρίας! Ἐδῶ οἱ κώδωνες τῶν Ἐκκλησιῶν χαρμολύνως κρούουν, καὶ ἐγὼ δὲ μὲ τὴν ἡγαπημένην μου μητεροῦλα προσευχόμεθα ὑπὲρ Σοῦ, ἀδελφάντινε Πατερούλη, μὲ δὴν τὴν θέρμην τῶν καρδιῶν μας. Πόσον κατὰ τὰς ἀγίας αὐτάς ἑορτάς μᾶς φαίνεται ἐπαισητοτέρη ἡ ἀπουσία Σου καὶ πόσον ὑποφέρωμεν ἐκ τοῦ χωρισμοῦ Σου μόνος ὁ Θεὸς γνωρίζει Ἄκουσον, χαϊδευμένε μου Πατερούλη, τὴν παράκλησιν τῆς Μαρίας Σου καὶ ἐλθέ μετὰξὺ ἡμῶν, τὸ ταχύτερον!

Ἐν τῇ πρὸ μηνῶν ἐπιστολῇ Σου, ἔγραψες μετὰξὺ ἄλλων ἔτι πεθεῖς ν' ἀποκτήσῃς ἑκατομμύρια διὰ τὰ δύο λατρευτά Σου ὄντα τὴν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα Σου. Νὰ σοὶ το εἶπω εὐκρινῶς; τοῦτο θανασίμως μὲ ἐλύπησε, καθότι σημαίνει βραδύτητα τῆς ἐλεύσεώς Σου ἐν μέσῳ ἡμῶν, καὶ ἡ-

μετ' κυριολεκτικῶς διψῶμεν τὴν Σὴν παρουσίαν!

Εἶμεθα σύμφωνοι, ὡς πρὸς αὐτὸ μὲ τὴν μητεροῦλξ μου, ὅτι καὶ ἄνευ ἑκατομμυρίων, μὲ τὰ χρήματα ὅσα ἔχομεν, θὰ εἶμεθα πανευδαίμονες ἔγγυς Σου, ὡ ποθητὴ Πατερούλη. Καὶ τὸ σπουδαιότερον, ἡ Μαρία Σου ἐκληρονόμησε τελευταίως 60 χιλ. φρ. ἐκ μέρους φιλανθρώπου γέροντος καί... ἔχει φιλανθρωπικὰ σχέδια κατὰ νοῦν, ἅτινα θὰ σο ἀναπτύξῃ ἐν προσεχῆ ἐπιστολῇ. Τοῦτο πιστεύω θὰ σε πείσῃ, ἵνα ἐπιταχύνῃς τὴν ἀναχώρησίν Σου ἐκ τῆς χώρας τῶν Μαύρων. Καὶ ὁπειδὴ ὁ λόγος περὶ Μαύρων, εἰπέ τοις, ὅτι τοις εἶμαι μυριάκις εὐγνωμῶν, διότι ἀγαποῦν καὶ περιθάλλουν τὸν καλὸν μου πατέρα!

Ἡ παροῦσά μου ἐλπίζω νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας Σου τὸν Μάιον, τὸν μῆνα τῶν ῥόδων, διότι τὴν γράφω τὸν Ἀπρίλιον καὶ ἀπαιτεῖται τοῦλάχιστον μὴν διὰ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ. Ἄχ! τί κακὸν καὶ σκληρὸν πρᾶγμα ἡ ξενητεία, Πατερούλη μου! Ἦκουσα νὰ λέγουν, ὅτι ὑπάρχει ὁμοιότης μεταξὺ τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μας· ἐν τούτοις δὲν τολκῶ νὰ τὸ πιστεύσω, διότι ὁ Βόσπορος εἶναι τὸ ἀριστούργημα τῆς Δημιουργίας!

Ταύτην τὴν στιγμὴν ἔλαβον τὴν ὀλιγόστιχόν Σου μὲ τὰς θερμὰς εὐχὰς ὑπὲρ τοῦ Πάσχα καὶ πνίγομαι κυριολεκτικῶς ἐκ τῆς συγκινήσεως. Οἶκ ἐκπληξίς διὰ τὴν Μαρίαν! Ὁ Πατερούλης τῆς δὲν εἶναι μόνον μέγας τῆς μουσικῆς Μύστης, ἀλλὰ καὶ γλυκύτατος ποιητής. Θερμῶς εὐχαριστῶ διὰ τοὺς ὠραίους σμίλους, οὓς κατεφίλησα ἀχορτάτως, ἐπειδὴ προήρχοντο ἐκ τῆς γραφίδος τοῦ ἀγαθοψύχου πατρός μου!

Ἡ μητεροῦλά μου σοὶ γράφει ἐκτενῶς περὶ ὄλων καὶ ἡ καλλιτέχνης ψυχὴ τῆς ἀντανανκλᾶ τὸσον πολὺ ἐν τῇ καλάμῳ τῆς, ἐξωρακίζουσα καὶ τὰ ἐλάχιστα νομίζει τις ἀναγινώσκων αὐτὴν, ὅτι εἰσπνέει βεθίως πάντα τὰ ἀρώματα τῶν ἀνθέων καὶ ὅτι φωτοβόλοι σπινθήρες ἀναβρῶσιν εἰς πᾶσαν φράσιν Ἐκείνης ἐκ τῆς γεμούσης ἀγάπης περικαλλοῦς καρδίας Τῆς. Καὶ ἤδη σοὶ λέγω, υγιαίνει! φιλοῦσα τὰς χεῖρας καὶ τοὺς ὀφθαλμούς Σου ἐκ μυχιῶν!

Σὲ εὐχαριστῶ δι' ὅλα, Πατερούλη μου λατρευμένε.

Ἡ μονάκριβή Σου Μαρία Ἰωακείμ.
Βουκουρεστίον Χιονία

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ἐκεῖ εἰς ὕψη τοῦραοῦ χρυσίζονται τὰ νέφη
καὶ κύμα ῥόδινον χαρᾶς
μὲ ἀποχρώσεις ζωηρᾶς,
τὸ σύμπαν ἐπιστέφει.

Εἰς αἰγλήν θάλλουσιν φωτὸς κ' εἰς αἰθριῶντα κάλλι.

Λούονται γῆ καὶ οὐρανὸς
καὶ μειδιῶσα προσηπῶς,
ἡ φύσις ἀναθάλλει

Τὰ ἄρθη σακρυόλουσα προσκλήρουσιν ἀμερίμωτος
εἰς ἔρωτος ἠροσοσταγείς.
τὰ πάντα εἶναι ἐπὶ γῆς
Ἄνάστασις καὶ ὕμνος.

Ὅτε τοῦ Πάσχα τὴν αὐγὴν μὲ δάκρυα καὶ μύρα
ἤλθον γυναῖκες εὐαγεῖς
ὑπνώττοτα ἐντὸς τῆς γῆς
νὰ λούσουσιν τὸν Σωτήρα,

Ἐστάλαξε μία ρανίς τοῦ μύρου φουγαλέα
ἐπὶ τοῦ χώματος ἐκεῖ
κ' ἦνθησε πρῶτον μαγική,
γελῶσα πασι αἰετα.

Καὶ ὅπου ἔφερ' ὁ Χριστὸς τὸ ἀερῶδες βῆμα,
ἀφείκε τὰ σκοτεινὰ τῶν σκιῶν
ἐκεῖ τὸν μειδιῶν
ἐφάρη παραχρήμα.

Τώρα στολίζεται τὸ πᾶν, καὶ ἡ ζωὴ κ' οἱ τάφοι
μὲ κύμα ἀνθέων ζηλευτῶν·
ὡς κ' εἰς τὸ μάρμαρον αὐτῶν
κ' Ἀνάστασις ἐγράφη . . .

Ἐγράφη εἰς τὴν ἀνοιξίαν καὶ εἰς τῆς αὐγῆς τὰ
γῶτα
ἐγράφη εἰς τὰνθη τῶν βουνῶν
καὶ τὴν γεραίρουσιν τῶν πτηνῶν
τὰ ἄσματα τὰ πρῶτα

Κ' ἐν οὐρανῷ οἱ ἄγγελοι μὲ γράμματα ἀκτίων
μὲ τὰ λευκά των τὰ πτερὰ
γράφουν εἰς νέφη ἀργυρᾶ
ἐν ἄσμα πρὸς Ἐκείνον.

Ἐκείνον, ὅστις τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ζωῆς τὴν κλεῖδα
κρατῶν εἰς χεῖρας ἱερᾶν,
ἐπιβραβεύει τὴν χαρὰν,
καὶ ῥέμει τὴν Ἐλπίδα.

Καὶ ὡς ἐμβλήματα χρυσᾶ διὰ χεῖρας ὑψίστης
ὡς μὲ ἀτμίδας φωταυγεῖς
παντοῦ, ἐπέγραψ' ἐπὶ γῆς
κ' Ἐλπίς. Ἀγάπη, Πίστις! . .

ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΜΗΤΗΡ

(Διήγημα)

(Συνέχεια ἀπ' ἀριθ. 50 σελ. 258)

Οὗτος εἶναι ὁ μόνος τοῦ βίου τῆς σκοπός, διὰ τὸν ὅποιον ἀνευδότης ἐργάζεται, καὶ οὐδὲν πλέον ἐπιθυμεῖ δι' ἐαυτὴν ἢ συντετριμμένη αὐτὴ ὑπαρξίς! Ἄλλ' ἐπανερχομαι εἰς τὴν συνέχειαν τῆς διηγήσεώς μου. Ἐπὶ τρία ἔτη τὸ ζεύγος Μποσκάρ διήγαγε βίον πολυδάπανον καὶ πλήρη ἀπολαύσεων· τὸν χειμῶνα διήρχοντο ἐν Περσίαις, τὸ δὲ θέρος περηγοῦντο. Ἡ κυρία Μποσκάρ διακρίνετο πάντοτε διὰ τὰς πολυτελεῖς ἀμφιέσεις τῆς, ὁ δὲ σύζυγός τῆς εἶχεν ἰδιαιτέραν κλίσιν εἰς τὸ χαρτοπαίγνον. Ἐννοεῖται ὅτι ὑπὸ τοιούτους ὄρους τὰ βιομηχανικὰ ἐργοστάσια τῆς κυρίας Μποσκάρ, περὶ τῶν ὁποίων οὐδεμίαν κατεβάλλετο φροντίς, διετέλουν ἐν ἀθλίᾳ καταστάσει· ἀφ' ἐτέρου καὶ ὁ ἐπιστάτης, ἄνθρωπος κκεκῆς πίστεως, ὑπεξήρει ἐπιτηδείως σπουδαία ποσά, οὕτω δὲ μετὰ τετραετίαν ἐπῆλθεν αἰφνης ἡ καταστροφὴ τελεία καὶ ἀφρευκτος.

Ὅτε ἔμαθε τὴν θλιβερὰν εἰδησίαν ὁ Μποσκάρ, ἔπραξεν ὅ, τι πράττει πᾶς ἄνθρωπος, τοῦτέστιν νύτοκτόνησεν. Ἡ δὲ κυρία Μποσκάρ πενηθοροῦσα καὶ διὰ πυκνοῦ πέπλου κακαλυμμένη, ἐνεφανίσθη αἰφνης ἐσπέραν τινὰ εἰς τὴν θύραν τοῦ οἴκου Δαρλύ. Ἡ Μία τὴν ἀνεγνώρισε πάραυτα καὶ τὴν εἰδέχθη συγκινημένη. Ἐκτοτε δὲ ἡ ἀναξία μήτηρ διέμεινε πλησίον τῆς θυγατρὸς τῆς καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἑκλαιον ὁμοῦ τὸν ἄνδρα, ὃν ἔμπροσθεν τῶν θερμῶν εἶχον ἀγαπήσει.

Ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν ἐπάνοδόν τῆς ἡ χήρα Μποσκάρ ἀπέκτησε τέκνον. Εἶναι τοῦτο ὁ μικρὸς Λέων, διὰ τὸν ὅποιον ἡ Μαρία ὑπῆρξε δευτέρα μήτηρ, διότι μετὰ τὴν γέννησίν του ἡ κυρία Μποσκάρ ἀσθενήσασα ἐπικινδύνως, ἀπέθανε μετὰ τινὰς μῆνας, μετανοοῦσα καὶ σινιστώσα θερμῶς εἰς τὴν θυγατέρα τῆς νὰ μὴ ἐγκαταλίπη ποτὲ τὸ ἀρτιγέννητον, ἀλλὰ νὰ το προστατεύσῃ ὡς ἀληθῆς μήτηρ. Οὕτω δὲ ὁ θάνατος τῆς μητρὸς ἐκληροδότησεν εἰς τὴν Μαρίαν τὸ τέκνον τοῦτο, πρὸς τὸ ὅποιον ἡ ἀγαθὴ κόρη δὲν ἔπαυσε μέχρι σήμερον παρέχουσα πᾶσαν στοργικὴν φροντίδα καὶ ἐπιδαψιλεύουσα ἀφειδῶς τοὺς θησαυροὺς τῆς εὐαισθητοῦ καρδίας τῆς. Ἐκτοτε τὸ ὄνομα Παρθένος μήτηρ, δι' οὗ μόνον ἡ Θεοτόκος ἀποκαλεῖται, ἀπεδόθη εἰς τὴν Μίαν ὑπὸ πάντων ὁμοφώνως ἐν τῷ χωρίῳ, εἰτινες μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀληθοῦς λατρείας προφέρουσι τὸ ὄνομά τῆς. Ἦδη, κύριε, οὐδὲν ἕτερον ἔχω νὰ προσθέσω· ἄλλως τε καὶ ὑμεῖς ὁ ἴδιος ἐγνωρίσατε τὴν νεκρὰν κόρην μετὰ τοῦ τέκνου τῆς, τὸ σέμνωμα τοῦτο τοῦ χωρίου μας, καὶ τὴν εὐρίσκετε, πιστεύω, ἀξίαν τῆς ἀγάπης καὶ συμπαθείας, δι' ἧς τὴν περιβάλλομεν ἅπαντες.

Ἐθαύμαζον τὴν δεσποινίδα Δαρλύ, ἀπεκρίθη ἀφ' οὗτου ἤρχισα ἀναγινώσκων τὰ ἔργα τῆς, ἀλλ' ἤδη ἡ ἀπαράμιλλος ὑπεροχὴ τοῦ χαρακτήρος τῆς μὲ συγκινεῖ πλέον ἢ ὅσον φαντάζεσθε. Καὶ ἀληθῶς ὅτε ἔμεινα μόνος μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κυρίου Μποσκάρ, ἠσθάνομην μεγίστην θλίψιν καὶ μελαγχολίαν. Καὶ ὅτε μὲν ζηλότυπος ὄργη μ' ἐκυρίευσε κατὰ τοῦ ἀθλοῦ ἐκείνου Μποσκάρ, ὅστις τόσον ἀνάνδρως εἶχε πλήξει τὴν νεάνιδα, καὶ τοῦ ὁποίου βίως αὐτὴ ἐτήρει εἰσέτι τὴν ἀνάμνησιν, ὡς ἠδυνάμην νὰ συμπεράνω ἐκ τῆς ὀχρότητος καὶ ταραχῆς τῆς ἐπὶ τῇ θέᾳ μου διὰ τὴν μεγάλην πρὸς ἐκεῖνον ὁμοιότητά μου· ὅτε δ' ἐθλιβόμην ἀναλογιζόμενος ὅτι γυνὴ τῶσον ἔξοχος καὶ ὑπέροχος τῶν ἄλλων, πρὸς ἣν ἡ κοινὴ γνώμη ἀπέδωκε τὸ τόσῳ συμπαθές τοῦτο ὄνομα Παρθένος μήτηρ, δὲν θ' ἀπέδεχτο παρ' ἐμοῦ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ζωηρᾶς συμπαθείας, ἣν ὁ ὑπέροχος χαρακτήρ τῆς μοὶ ἐνέπνεε.

Τὴν ἐπαύριον ἡ ἀναμενομένη ἐπιστολὴ τῆς Ἀλεξάνδρας Τίννε Ἰφθασε, καὶ ἐγὼ ἐπωφελήθην τὴν εὐκαιρίαν ὅπως ἐπισκεφθῶ καὶ πάλιν τὴν δεσποινίδα Δαρλύ.

“Οτε εφθασα εις την αγροτικην κατοικίαν της, ο μικρός Λέων οστις επαιζεν εν τῷ κήπῳ, ιδών με πρόωτος, εσπασε να ειδοποιηση την νεάνιδα κράζων.

— Μία, ηλθεν ο κύριος του πρασίνου δωματίου! Η Μαρία, ητις τη στιγμή εκείνη ησχολείτο εις την μουσικήν, ην μετὰ πάθους εκαλλιέργει, ηλθεν εις προϋπάντησίν μου, με υπεδέχθη δὲ μετὰ πολλῆς ἀδρότητος λίαν ηδωχαριστημένη ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει μου, ὡς ηδυνήθη να κρίνω ἐκ τῆς ὑποδοχῆς της. Ἡ σοβαρὰ μέλινα ἐνδυμασία, ἣν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔφερεν, εἶτι μάλλον ἐξῆρε τὴν λεπτοφυῆ καὶ ὠχρολευκὸν κλλονὴν της· καὶ ἔμεινα ἐπὶ πολλὴν ὥραν θυμαζῶν εὐτὴν ἀφώνως καὶ αἰσθανόμενος νίον τι αἰσθημα ἐν ἐμοὶ συνδέον με πρὸς τὴν κόρην ἐκείνην, ἣν πρὸ μικροῦ μόλις εἶχον γνωρίσει.

Μετὰ τινὰς τυπικὰς φράσεις, ἃς ἐν ἀρχῇ ἀντηλάξαμεν, ὑπὸ ζωντῆς περιεργίας ἀγόμενος, ἠρώτησα διατὶ ὁ Λέων μὲ εἶχεν ὀνομάσει ἀκύριον τοῦ πρασίνου δωματίου.

Εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ταύτην σικὰ νέφους ἐκάλυψεν αἴφνης τὴν χαρίεσσαν μορφήν τῆς κόρης, ἥτις ὁμῶς συγκρατήσασα ἀμέσως τὴν ταραχὴν της, ἀπήντησε :

— Σὰς ὀνομάσεν οὕτω διὰ τὴν μεγάλην ὁμοιότητά σας πρὸς τινὰ συγγενῆ ἡμῶν, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα ἔχομεν ἀνηρτημένην εἰς ἐν δωμάτιον φέρον πρασίην ἐπιπλοσκευήν. Καὶ ἀληθῶς ἡ ὁμοιότης εἶναι καταπληκτικὴ, ἀντελήθη δὲ τοῦτο ὁ μικρὸς καθ’ ἡν στιγμήν τὸ πρόωτον σὰς εἶδεν.

Εἶτα μετὰ μικρὰν παύσιν προσέθηκέ :

— Ἐπιθυμῆτε νὰ ἴδῃτε καὶ ὁ ἴδιος τὴν εἰκόνα ταύτην ; Ἐδίστασα πρὸς στιγμήν μὴ θέλων ν’ ἀνανεώσω λύπην μὴ λησμονηθεῖσαν εἶτι, ἀλλ’ ἡ ζωντὰ ἐπιθυμία ὅπως γνωρίσω τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν ἤδη ἐθεώρουν ἀντίκλόν μου, καίπερ πρὸ πολλοῦ ἀποθανόντα, ὑπερίσχυεν. Ὅθεν ἀπήντησα καταφατικῶς. Ἡκολούθησα τότε τὴν νεάνιδα εἰς κομφὸν διαμέρισμα, τοῦ ὁποίου τὰ παραπετάσματα, τὰ ἀνάκλιτρα καὶ ἔδραι ἦσαν πάντα ἐκ πρασίνου βελούδου, δὲν ἠδυνήθη δὲ νὰ κρατήσω ἐπιφώνησιν ἐκπλήξεως βλέπων τὴν μετ’ ἐξαιρέτου τέχνης ὑπὸ τῆς Μαρίας ἀναμφιδόλως ἐζωγραφημένην ἐκείνην εἰκόνα, ἀπαραλλάκτως ὁμοίαν πρὸς ἐμὲ αὐτόν.

Ἐν τούτοις παρετήρησα μετ’ ἐπισταμένην ἐξέτασιν καὶ διαφορὰν τινὰ, τὴν ἐξῆς : ἡ εἰκὼν παρὶστα ἄνδρα τριακονταετῆ περίπου, ὅστις ἐφάνετο, ἐξησθημένος καὶ κεκορεσμένος ἀπολαύσεων, ἐνῶ ἐγὼ καίτοι κατὰ ἐπτὰ εἴτη πρεσβύτερος, εἶχον πλήρεις καὶ ἀκμαίας τὰς δυνάμεις μου, νεανικὸν δὲ σφριγὸς ἡσθάνομην ἐν ἐμοί.

— Εἶναι ὁ πατήρας, εἶπεν ὁ Λέων, ὅστις μὰς εἶχεν ἀκολουθήσει.

(Ἔπεται συνέχεια)
Λαίλῃ Σμιθ.

ΑΣΤΕΡΟΚΟΝΙΣ

Ἄγαπα, θάρρει, πῆστεν, προσέχου καὶ Ἐλέειν

Ναί, ἔστω εἰς τὰ στήθη σου ἡ ἀρετὴ ἀγήρωσ· καὶ ἂν φρουάτῃ κατὰ σοῦ σκληρὰ ἡ οἰκουμένη, ἔσο δεσμώτης Προμηθεύς, ὦ, ἔσο μάρτυς ἠρώσ· πολὺλάκις δάφνην φέρουσι χρυσὴν οἰήττημένοι.

Ἡ δρῦς, ὁ ἥλιος, ὁ ἀνὴρ εἰσι τὰ ἰσχυρὰ καὶ μεγάλη τῆς δημιουργίας· ἡ ῥοδὴ, ἡ σελήνη καὶ ἡ γυνὴ τὰ ἀσθενῆ καὶ μικρά, ἀλλ’ ἀναπόσπαστα ἐξίσου εἰς τὴν ἀρμονίαν τῆς φύσεως, ὡς ἡ ἄρσις ὁμοῦ καὶ ἡ θέσις εἰσὶν ἀλληλεδέντως ἀναπόσπαστοι εἰς τὴν συμμετρίαν τοῦ σίχου.

Αἱ χειραφετημένα γυναικες εἶναι . . . θηλυκὰ τῆς θ’. κλίσεως κλινόμενα κατὰ τὰ ἀρσενικά! . . . Καρυάτις.

Ο ΚΥΝΗΓΩΝ ΔΥΟ ΛΑΓΟΥΣ

Α’. Πρωίαν τινὰ ὁ νεαρός βαρῶνος Ἐκτωρ δὲ Μ*** ἔλαβε συγχρόνως δύο ἐπιστολάς, τὴν μίαν ἐκ τῆς προφίλους θείας του κυρίας Ἀγγελούρ, τὴν δὲ ἄλλην ἐκ τῆς εἰλικρινεστάτης μητριεῆς φίλης του κυρίας δὲ Ροσθρουλέ. Ἀμφότεραι τὸν προσεκάλουν εἰς τὸ γεῦμα, ἡ μὲν αὐριον, ἡ δὲ μεθαύριον. Καί, ὅπερ μάλλον ἐνδιαφέρει . . . ἀμφότερα εἶχον ὡς σκοπὸν νὰ τον προτείνωσιν ὡς νύμφην ἀνὰ μίαν νεάνιδα. Ὁ βαρῶνος Ἐκτωρ, εὐειδής, πνευματώδης καὶ

χαρίεστατος, εἶχε διαμείνει ἄγαμος ἄχρις ὥρας διότι εἶχεν ὡς ἰδιάζοντα χαρακτηρισμὸν νὰ μὴ δύναται νὰ προσηλώσῃ τὴν προτίμησίν του εἰς ὠρισμένον τι ἄτομον, ἀλλὰ τὴν μετέφερεν ἀενάως ἀπ’ αὐτῆς εἰς ἐκείνην, ἀρέσκων ὅσας ἐβλεπε καὶ ἐρωτευόμενος ὅσας ἤρεσκε.

Β’. Εὐνόητον ὅτι ὑπὸ τοιούτους ὄρους ὁ Ἐκτωρ ἐνεθουσιάσθη ὑπὸ τῆς εἰκόνας τῆς νεαρῆς χήρας κυρίας Δεζαντελὺς, τὴν ὁποίαν ἡ θεία του τῷ προτίθειν, ὅταν τῇ ἐπαύριον μετέβη εἰς τὴν πρόσκλησίν της.

— Εἶναι ξανθὴ . . . μὲ ὀρθαλμοὺς γαλανοὺς. — Ἄρκει τόσον, θεία μου! . . . Ξανθὴ! ὁποῖον δνειρον! . . . ὀρθαλμοὶ γαλανοὶ; . . . ἀλλὰ σεῖς μοι προσφέρετε τὸν οὐρανὸν εἰς τὰ ὄμματα τῆς νεαρῆς αὐτῆς χήρας! . . . — Ἡ νεαρὰ αὕτη χήρα ἔχει περιουσίαν ἴσην πρὸς τὴν ἰδικὴν σου.

— Ἀχαμπρά, θεία μου! Ἰσότης μεταξὺ τῶν συζύγων. Εἶπατε εἰς τὴν κυρίαν Δεζαντελὺς ὅτι τὴν ἀγαπῶ, ὅτι τὴν λατρεύω! ὅτι ἂν συνκινῆσῃ, θὰ δημοσιεύσω τοὺς γάμους διὰ τὴν προσεχῆ Κυριακὴν.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

3 ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΟΔΗΓΙΑ πρὸς διδασκαλίαν τῶν ἐργοχειρῶν ἐν τοῖς παρθεναγωγείοις. Ἡ ῥαπτική. (μετ’ ἰχνογραφίας, κεντητικῆς, κοπτικῆς καὶ ἐπιδερθώσεως ἀσπρροσφύγων) Ἡ διαρραφή. (Συνέχεια)

Τί θὰ συνέβαιναν, εἰν ἐκράτετε τὴν ἄνω λαρίδα μόνον; Διὰ τὴν κάτω δὲν δύναται νὰ συμβῇ τοῦτο. Μ. Ἡ κάτω λαρίδα θὰ προξείχῃ εἰς τὸ τέλος τῆς ραφῆς Δ. Τί θὰ συνέβαιναν, εἰν ἀφίνετε νὰ προξείχῃ ἡ κάτω λαρίδα ἢ τὴν ἐκράτετε βαθύτερον τῆς ἄνω; Μ. Ἡ ραφή εἰς τὴν ὀπισθίαν ὅμην δὲν θὰ ἐγίνετο εὐθύμως, ἀλλὰ θὰ ἐσχηματίζετο τόξον. Δ. Μὲ τὴν διαρραφὴν συνάπτονται (σφραπτόνται) πρὸς ἄλληλα δύο τεμάχια πανίου. Πῶς λοιπὸν ἔμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ αὕτη; Μ. συνδετικὴ ραφή.

— Πραγῶνθητι, Ἐκτωρ! πρὶν ἢ λατρεύσῃς τὴν κυρίαν Δεζαντελὺς, θὰ ἦτο ἰσως ἀνάγκη νὰ τὴν γνωρίσῃς καὶ νὰ μάθῃς ἐὰν καὶ σὺ θὰ τῇ ἤρεσκες.

— Ὡ! εἰλπίζω. Ὁ ἔρωσ εἶναι ἀμολογία φλόξ. — Σοὶ εἶπα ὅτι εἶναι ὑψηλὴ . . . — Οὕτω τὴν ἤτελα, διότι καὶ ἐγὼ εἶμαι ὑψηλός. — Εὐσαρκός . . .

— Θυμαζῶ! ἔχει ἀνάστημα βασιλικόν. Εἶναι Ἡρα!

— Λοιπὸν, τέκνον μου, χαίρω διότι ἀπεδέχθης τὸ σχέδιόν μου. Ἐλθέ πάλιν νὰ γευματίσωμεν ὁμοῦ τὴν προσεχῆ τετάρτην. Θὰ προσκαλίσω εἰδῶ μερικὰ πρόσωπα, καὶ τὴν νύμφην μὲ τὴν ὁποίαν δὲν δύναμαι βίβλια νὰ σε νυμφεύσω ἀμέσως . . .

— Θεία μου, ἀγνοῶ πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ σὰς ἐκφρασῶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Γ’.

Ὅλην τὴν νύκτα ὁ Ἐκτωρ ὄνειρεύετο τὴν ἀγνωστον ἀκόμη Ἡραν του, ἕως οὗ τὴν πρωίαν μετέβη εἰς τὸ γεῦμα τῆς κυρίας δὲ Ροσθρουλέ. Ἡραχετο μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τῇ δηλώσῃ ἀμέσως ὅτι δὲν θὰ ἐδέχετο τὴν ἰδικὴν της πρότασιν, διότι ἦτο ἐρωτευμένος μέχρι μανίας. (Ἔπεται τὸ τέλος.)

Μετάφρασις Γ. Δημητριάδου

Δ. Νομίζετε ὅτι ἔμπορεῖν αἰ λυόμεναι πλευραὶ νὰ μείνουν οὕτως ἀστερώτοι ; Μ. Ὅχι. Δ. Διατί ; Μ. Διότι τὰ κατὰ μήκος νήματα ἔμπορεῖν νὰ λυθοῦν (ξεφτυθοῦν). Δ. Βεβαίως· ἀρα ἐκτὸς τῆς συνδετικῆς ραφῆς πρέπει νὰ γίνῃ καὶ ἑτέρα τις πρὸς στερέωσιν. Ἡ διαρραφή, ἐπειδὴ προηγείται τῆς στερεωτικῆς ραφῆς, ἔμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ καὶ προρραφή. Εἰς ἐλαφρὰς ραφάς, δηλ. ἐπιδυμάτων, μεσοφορίων κλ. κείμενον τὴν διαρραφὴν καὶ οὕτως· προχωροῦμεν πρὸς τὰ ἐμπρός, καθὼς καὶ προηγούμενος, ἐπιστρέφομεν δὲ εἰς τὰ ὀπίσω μόνον κατὰ τὸ ἦμισυ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει αἰ βελοναὶ δὲν συναντῶνται πλέον ἄνωθεν, ἀλλὰ μένει μεταξὺ αὐτῶν κενόν τι διάστημα. Τὴν τοιαύτην διαρραφὴν ὀνομάζουσι ὀπισθορραφὴν καὶ τὴν μεταχειρίζομεθα εἰς τὸ οὕτω καλούμενον γαλλικὸν ράφιμον (φραγκορραφὴν,) οὐχὶ ὁμῶς καὶ εἰς τὰ ἀσπρροσφύγα. Εἰς τὴν καλὴν ὁμὴν αἰ βελοναὶ σχηματίζονται ταυτοτρόπως — — — — —, εἰς δὲ τὴν ὀπισθίαν ταυτοτρόπως — — — — —. Ἐπάρχει καὶ διαρραφή, κατὰ τὴν ὁποίαν καθόλου δὲν ἐπιστρέφομεν ὀπίσω, ἦτοι δὲν κάμνομεν ὀπισθοβελονάς, ἀλλὰ πάντοτε προχωροῦμεν ἐμπρός. Δηλαδή 3 νήματα λαμβάνομεν, 3 ἀφίνομεν, 3 λαμβάνομεν, 3 ἀφίνομεν καὶ οὕτω

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ ἔκθεσις τῶν Παρισίων. Ὡς ἠγγέλθη ἤδη διὰ τοῦ ἡμερησίου τύπου ἢ ἐν Παρισίοις ἔκθεσις ἠνοίχθη ἤδη. Θὰ τηρήσωμεν ἐνημέρους τὰς ἀναγνωστρίας ἡμῶν περὶ τῶν ἐν αὐτῇ.

Ὁ κ. Παῦλος Δεσανέλ.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς κ. Παῦλος Δεσανέλ ἐγεννήθη τὸ 1857 ἐν Βρυξέλλαις, ὅπου ὁ πατὴρ του ἦτο ἐξόριστος.

Ὀλίγον πρὸ τῆς γεννήσεώς του ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἔγραφε πρὸς τὴν μητέρα του, ἣτις ἦτο Βελγίς· καὶ διακρίνεται ἐπὶ παιδείᾳ καὶ εὐφυΐᾳ. «Σὰς εὐχομαι, κκυρίζ, νὰ ἔχητε πάντοτε δύο πατρίδας καὶ δύο ἀνθρώπους, τὸ Βέλγιον καὶ τὴν Γαλλίαν, τὸν σύζυγόν σας καὶ ἕνα υἱόν». Ὁ δὲ Ἐδουάρδος Κυινὲ ἔχαιρέτιζεν οὕτω πῶς τὴν γέννησίν του: «Ἰδοὺ ὁ πρωτότοκος τῆς προγραφῆς! Ὡς εὖ περὶ στήθεωσιν αὐτοῦ εὐχαίμας. Εἶθε ταχέως νὰ ἴδῃ τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας! Τὸν χαιρετίζομαι ὡς τὴν Ἐλπίδα.»

Αἱ εὐχαὶ καὶ αἱ ἐλπίδες τῶν ἐνδόξων προγε-

προχωροῦμεν τὴν ταιούτην διαρραφὴν ὀνομάζουσαν πατητὴν καὶ μεταχειρίζονται εἰς πολλὰ εὐκόλους ἐργασίας, π.χ. εἰς ἐπιρραφὴν κεντημάτων ὡς συνεκτικὴν ραφήν, ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν πτυχῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον γίνεται χρῆσις αὐτῆς καὶ εἰς τὰ ἀσπρόρουχα. Ἐπειδὴ ἡ πατητὴ εἶναι ἐκτάκτως εὐκόλος δὲν εἶναι ἀνάγκη καὶ ἰδιαίτερος νὰ ἀσκηθῶμεν. Καὶ εἰς τὴν καλὴν καὶ εἰς τὴν ὀπισθίαν ὄψιν αἱ βελονιαὶ εἶναι ὅμοιαι ὡς εἴτις — — — (Ἐπιδειξίς ἐπὶ τοῦ ὄφρασματος.) Ὅταν αἱ 6 λωρίδες συνδεθῶν πρὸς ἀλλήλας διὰ 5 ραφῶν, διδάσκειται ἡ περιρραφή. Αἱ λωρίδες τοιούτοτρόπως πρέπει νὰ συρραφῶν, ὥστε αἱ δύο ὕφαντικαὶ πλευραὶ ν' ἀποτελεῦν καὶ πάλιν τὰς δύο τελευταίας πλευρὰς τοῦ ὄφρασματος.

Ἡ περιρραφή. (στρήφωμα.)

(Διὰ τὴν περιρραφὴν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχωμεν λυομένας πλευρὰς. Πρὸς τοῦτο σχίζομεν τὸ πανὸν ἐξάκις.)

Δ. Σχίζετε τὸ πανὸν σας τῶρα θάκις, δηλαδὴ 4άκις ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον μεταξὺ δύο συνεκτικῶν ραφῶν, ἄνω μεταξὺ τῆς ὕφαντικῆς πλευρᾶς καὶ τῆς συνεκτικῆς ραφῆς καὶ κάτω μεταξὺ τῆς συνεκτικῆς ραφῆς καὶ τῆς ὕφαντικῆς πλευρᾶς.

Πόσας λωρίδας ἔχετε τῶρα ;

Μ. 7 λωρίδας.

Δ. Πῶς εἶναι τὸ πλάτος των ;

γραμμῶν δακτυλοκρατῶν δὲν ἐφεύσθησαν ἐν τῷ βίῳ τοῦ τότε βρέφους καὶ νῦν διασῆμου ἀνδρός.

Ἡ ἀνία (spleen). Ἐν τινι ἐπιστημονικῇ περιοδικῇ ἐν Εὐρώπῃ ἱατρὸς τις δημοσιεύει ἰνδιαφέρουσαν μελέτην περὶ τῆς ἀνίας, ἐξ ἧς ἐπὶ τὸ περιληπτικώτερον, πορίζομεθα ὅτι ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη φυσικὴ ἢ ἠθικὴ νόσος, ἣτις ἰδιαίτερος ἰνδιαφέρει ἡμᾶς, ὡς ἐξειδιάζουσα κυρίως εἰς τὰς ἡμοφύλους μας, εἶναι μία ἐπι ἐκδήλωσις τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῶν ζώων, ἅτινα οὐδέποτε ὑφίστανται τὴν εἰδικὴν τῆς ἀνίας ἀϊσθησιν.

Ἡ νόσος ἀνία, ἣτοι σπληνίσις εἶναι διαφόρων εἰδῶν· σπληνίσις φυσιολογική, σπληνίσις ἐξ ἀπογοητεύσεως, σπληνίσις ἐκ μονοτονίας, σπληνίσις ἐκ κόρου, σπληνίσις μεταφυσικὴ ἔχουσα τὴν πηγὴν τῆς ἐν τῇ συναισθήσει τοῦ κενοῦ καὶ τοῦ Μηδεὸς ἐν τῷ βίῳ.

Ὁ γράφων ταῦτα ἱατρὸς ὡς φάρμακον κατὰ τῆς ἀνίας προβάλλει τὴν ἐπίσησιν τοῦ χαρακτῆρος. Ὁ ἔχων ὄτα ἀκούειν, ἀκούετω! . .

Μ. 5 λωρίδες εἶναι πλατεῖαι, 2 δὲ ἔχουν τὴν ἡμισὺ τοῦ πλάτους τῶν ἄλλων.

Δ. Πόσας μακρὰς πλευρὰς ἔχουν αἱ 7 αὐταὶ λωρίδες ;

Μ. 14 πλευρὰς.

Δ. Πόσας λυομένας καὶ πόσας ἀλύτους πλευρὰς ἔχουν ;

Μ. 4 2 λυομένας καὶ 2 ἀλύτους.

Δ. Αἱ λυόμεναι πλευραὶ πρέπει τῶρα νὰ περιρραφῶν (στρηφωθῶν). Μετρήσατε 6 νήματα ἀπὸ τῆς λυομένης πλευρᾶς καὶ ἀφαιρέσατε 1 νήμα. Διπλώσατε τὴν λυομένην πλευρὰν κατὰ ἐν νήμα ὀπισθεν τοῦ διακένου τοῦ σχηματισθέντος ὑπὸ τοῦ ἀφαιρέθέντος νήματος, ἀλλ' οὕτως ὥστε τὸ διπλωμα νὰ κείται πρὸς τὴν πλευρὰν, ὅπου προηγουμένως ἐράψατε τὴν συνδετικὴν ραφήν. Τῶρα διπλώσατε τὸ ὄφρασμα ἐπι ἀπαξ οὕτως, ὥστε τὸ διπλωμα νὰ ἔχη 12 νημάτων πλάτος.

Βελονίσατε εἰς τὸ διπλωμα, εἰσαγάγετε τὸ τελευταῖον ἄκρον τῆς κλωστῆς· μεταξὺ τοῦ διπλώματος καὶ τοῦ ὄφρασματος καὶ πρὸς στερέωσιν κάμψτε τὴν πρώτην βελονὴν διπλῆν. Τῶρα λάβετε 2 νήματα τοῦ ὄφρασματος· ὀριζοντίως βελονίσατε 1 νήμα βαθέως εἰς τὸ διπλωμα, ἀρίστα 2 νήματα. Ἐπειτα πάλιν λάβετε 2 νήματα, βελονίσατε 1 νήμα εἰς τὸ διπλωμα κ. οὐ. π. Ἡ ὄψις, ἐπὶ τῆς ὁποίας ράπτομεν, εἶναι ἡ ὀπισθία, ἡ ἄλλη εἶναι ἡ καλή. Τὸ τοιοῦτο ράψιμον λέγεται περιρραφή (στρήφωμα.) (Ἐπεταὶ συνέχεια.)

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ Γ. Καρατζᾶς

Οἱ δεισιδαίμονες.

Ἔχετε φίλον τινὰ δεισιδαίμονα, τοῦ ὁποίου ἡ συναναστροφή σὰς στενοχωρεῖ ; θέλετε ν' ἀποφύγητε τὸ νὰ τὸν προσκαλέσητε εἰς τὸ προσεχὲς γεῦμά σας χωρὶς νὰ το ἐννήση ; (καθ' ὅτι ὑποτίθεται ὅτι δὲν διαπρέπει ἐπὶ ὄξυνοια.) Τῷ λέγετε ἀφελῶς καὶ μετὰ μειδιήματος:

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ τιμήσῃς τὸ γεῦμά μου κτλ. καὶ προσθέτετε ἀκόμη ἀφελέστερον:

— Ἄ, εἶναι γεῦμα στενοῦ κύκλου, φίλε μου. Ἐίμεθα μόνον 12 ἄνθρωποι. Σὺ θὰ ἦσαι ὁ 13ος

Μὴ ἀμφισβᾶλλετε ὅτι τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀντ' αὐτοῦ θὰ ἔχητε ἐπιστολήν του δικαιολογούσαν τὴν ἀπουσίαν του.

Θέλετε νὰ τον διώξητε ἀμέσως ; εἰπατέ τῷ:

— Ἄν δὲν βιάζῃται θὰ σοι συστήσω μετ' ὀλίγον ἕνα ἀξιολογὸν νέον. Ἄ, εἰσεύραις ; λέγεται περὶ αὐτοῦ ὅτι ἔχει πονηρὸν ὀφθαλμὸν, καὶ ὅσους παρατηρήσῃ προσεκτικῶς ἀσθενοῦσι καὶ ἀποθνήσκουσιν ἐντὸς τοῦ ἔτους. Ἄλλὰ σύ, εἰσεύρω ὅτι δὲν πιστεύεις τὰ τοιαῦτα . .

Αὐτοστιγμὴ θὰ ἐνθυμηθῇ τυχαίως ἐπιείγουσάν

τινα συνέντευξιν, ἣτις τὸν καλεῖ εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως.

Πρότυποι μαθητρίαι. Ἐν τῇ Ἑλβετικῇ πολίχνῃ Ὀβάλδῃ ὄλαι ἀνεξαιρέτως αἱ μικραὶ μαθητρίαι εἶναι πρότυπα ἐπιμελείας, οὐδέποτε, ἄχρις ὥρας διαπράξασαι τὸ σφάλμα τῆς ἀπουσίας ἀπὸ τοῦ μαθήματος. Τοῦ κανόνος δὲ ἐξαιροῦνται οὐδὲ νήπια τινὰ προσερχόμενα εἰς τὸ σχολεῖον ἐκ γειτονικῶν πόλεων ἀπεχουστῶν περὶ τὰς 2 ὥρας ἐκ τῆς Ὀβάλδης.

Χωρεῖον Κάρμεν Σύλβα: Νέον χωρεῖον μόλις κτισθὲν ἐν Ρουμανίᾳ εἰς τὸ Δέλτα τοῦ Δουναβίως, ἐνεκαινίσθη προχθὲς τῇ 6/19 ἀπριλίου λαβὸν τὸ φιλολογικὸν ψευδώνυμον τῆς μεγάλης βασιλείσης τῆς Ρουμανίας Κάρμεν Σύλα.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Κυρία τι; νεωτερίζουσα καὶ εὐρασκομένη πάντοτε ἐκτὸς τοῦ οἴκου ὅταν ἦρωτάτο διατὶ πράττει τοῦτο ἔλεγε· — Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι ταξίδιον ; τὴν διανύω λοιπὸν κ' ἐγὼ ἐν ἀηνεκί ταξιδίῳ, μὲ πῖλον καὶ χειρόκτια.

τὸν θάνατον τῆς μητρός μου, σὺ τὴν ἀναπληροῖς πιστῶς μετὰ τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ἀδελφόν μου, σὺ περισσύτερον μὲ ἡγάπησας κατὰ τοὺς χρόνους τῆς νεότητός μου . . .

— Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς νεότητός σου καὶ ἔπειτα ἀκόμη, εἶπε συγχεινημένη τῇ φωνῇ ἡ Κλοτίλδη.

Ἡ Μαργαρίτα ἀπέμαξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Πάντες νεκροὶ δι' ἐμὲ, εἰρηκολούθησαν ἀλγεινῶς, ἀπὸ δύο ἔτων δὲν τοὺς εἶδον . . .

— Ἄλλὰ ποῖος σὰς λέγει ὅτι ὁ πατὴρ σας δὲν θὰ παραδύθῃ μίαν ἡμέραν νὰ σὰς ἐπανίδη, ποῖος σὰς λέγει ὅτι δὲν θὰ κατευνασθῇ ἡ ὀργή του ;

Ἡ Μαργαρίτα ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

— Εἰσεύραις καλὰ ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, εἶπεν, ἀποφασίζῃ αὐτὸς ὁ ἔχων ἀρχαίαν εὐγένειαν καὶ παλαιὰ ἀκόσμημα, ἀποφασίζῃ νὰ συλευθῶ νομίμως ἄνδρα τοῦ λαοῦ;

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ βηματισμῶ ἀντήχησαν ἐπὶ τῆς κλίμακος. Ἡ Μαργαρίτα ἔβαινε τὸ σὺς.

— Εἶναι ὁ Ραφαήλ, εἶπε, μὲ τὸν ἱατρὸν, πήγαίνε εἰς τὸν κοιτῶνά σου, Κλοτίλδη.

— Καὶ τὸ παιδίον ;

— Κκυμάται, σὲ φωνάζω, εἰς σὲ χρευσθῶ.

Ἡ Κλοτίλδη ἐξῆλθε διὰ τῆς δεξιᾶς θύρας, ἐνῶ ἡ Μαργαρίτα σπεύσασα πρὸς τὴν ἀριστερὰν θύραν ἤνοιξεν αὐτὴν ἐν σπουδῇ. Ἄλλὰ παρευθὺς προεβρᾶν ἐρρηξῆ κραυγὴν, κραυγὴν φρίκης καὶ ὀπισθοχώρησιν.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

9 ΜΟΝΗ ΕΝ Τῷ ΚΟΣΜῷ, ΗΘΙΚΟΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια)

— Ἴσως σὰς ἐγνώρισεν ἄλλοτε, δὲν ἐξήσατε πάντοτε ἀπομακρυσμένη ἀπὸ τὸν κόσμον, ὁ πατὴρ σας; εἰδέχατο οἰκογενείας καὶ πολλὸ πιθανόν . . .

— Ἐὰν παρουσιασθῇ, Κλοτίλδη, νὰ τῇ εἰπῆς, ὅτι ἀκουσάζω . . . ὀφείλω νὰ μένω κεκρυμμένη εἰς τὰ βλέμματα ὄλων, μέχρις ὅτου καλλίτερα ἡμέραι . . . Ἄ! Κλοτίλδη, εἶμαι πολλὸ δυστυχὴς !

— Ἀκόμη ;

— Κα' εἰς ποῖον θέλεις νὰ ἐμιλήσω εἰς τὰς θλίψεις μου; Ἐὰν ἀναφέρω ἐνώπιον τοῦ Ραφαήλ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός μου ἢ τὸ τοῦ ἀδελφοῦ μου, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι μετανοῶ, διότι ἐγκατέλειπα τὸ πᾶν δι' αὐτόν, αὐτὸς τὸ πᾶν χάριν τοῦ ἔρωτός του ἐδούσα . . . Δύναμαι, τοῦλάχιστον, νὰ συνομιλῶ μετὰ σοῦ δι' αὐτούς, βεβαίως ὅτι δὲν θὰ παύῃς νὰ με παραγοῖς . . . σὺ, καλὴ μου Κλοτίλδη, μὲ ἀνέφερας, μετὰ

Ἡ χίρα κ. Β. ἤρωτάτο τί εἶναι ἐκεῖνο παρὰ τοῦ δ-
πίου ἐδέχθη τοὺς σφοδρότερους κτύπους ἐν τῷ βίῳ.

— Ὁ σύζυγός μου, ἀπήντησαν ἡ δυστυχῆς γυνή.

Διδάσκαλός τις συνείθεε νὰ ἴκηη πρὸ τῆς παρα'όσεως.
Δακρυλόγυρνος δὲ ἔλασε πρὸς τοὺς κατακρίνοντας αὐτὸν
δτι πραγματοποιεῖ τὸ «ποιεῖν τε» καὶ διδάσκειν.

Κάποιος ἐπανελάμβανε τὸ πρὸ πολλοῦ λεχθέν, ὅτι ἡ ἀ-
νακάλυψις ἐνὸς νέου φαγητοῦ εἶναι πολυτιμώτερα διὰ τὴν
ἀνθρωπότητα ἢ ἡ ἀνακάλυψις ἐνὸς νέου ἀστέρος. Εἰς τοὺς
ἐκπείσαντας ἀπορίαν, διότι ἐσχέτιζε δύο τόσα ἄσχετα πράγ-
ματα εἶπεν:

— Δὲν εἶναι ἄσχετα. Ἡ γαστρονομία περιέχει τὴν ἀ-
στρονομίαν.

«ΑΠΡΙΑΔΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ:» εἶναι
ὁ τίτλος τῶν ποιημάτων, τὰ ὅποια μετ' ὀλίγων
θὰ ἐκδώσωμεν. Δὲν εἶναι μῆτε συμβολικά, μῆτε
ὕψηλως ἔσχαφῃ, μῆτε κρύπτουν μεγάλας ἰδέας,
νὰ εἰπωμεν μέλιστα τὴν ἀλήθειαν, περισσέτε-
ρον ἐπροσεξαμεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν παρὰ εἰς τὰ θέ-
ματά των. Πολλοὶ λόγιοι οἱ ὅποιοι τὰ ἀνέγνωσαν
τὰ ἤρσαν, ἀγνοοῦμεν ὅμως τί ἐντύπωσιν θὰ κά-
μουν εἰς τὸ κοινόν.

Ἀνθρώπος τις μακρὸν φέρων μανδύαν, με ἀτακτον
πῆλ' κόμην, με ἐξηρωμένους τοὺς ὀφθαλμούς, εἰσῆλθεν,
ἐπέθηκε βιαίως τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήματος τῆς νεαρῆς γυ-
νακῆς καὶ διὰ χειρονομίας ἐπιβλητικῆς τῇ ἐπέταξε νὰ τη-
ρήσῃ σιγὴν, μεθ' ἧς ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ παρετήρησε περ
ἑαυτοῦν, ὡσεὶ εἴητις τινα. Ἡ Μαργαρίτα τρέμουσα ἐγο-
νοπέτησε ταπεινῶς πρὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐμείναν.

— Πάτερ μου, ἐμψύρτισαν,

— Ἀνεμάρτησε, τῇ εἶπεν ὁ βαρῶνος: Βιανδλάνδ.

— Συγγνώμην! συγγνώμην! ὑπερνήθρισαν ἡ Μαργα-
ρίτα ἐν εἰμαργαίε.

Ὁ βαρῶνος παρετήρησε προσεκτικῶς ὄλον τὸ ζωμάτιον,
εἶτα δὲ λαθόμενος τῆς χειρὸς τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ δὲν ἤδω-
νίθη τὰ μὲν ἀνασκυρτήσῃ, αισθανόμενος ἐν τῇ ἐαυτοῦ
τῆς χεῖρα τῆς Μαργαρίτας ἐκείνης, ἦν ἐπὶ τοσοῦτον ἠγά-
πη ἄλλοτε, εἰμίσει δὲ νῦν ἀπὸ διετίας. Ἐπιτίλους προσπα-
θήσα; νὰ καταστείλῃ τὴν συγγίνην καὶ ἀποδώσας εἰς
τὴν φωνὴν τῆς τὴν συνίθη αὐτῆς γλυκύτητα ἤρώτησε:

— Ποῦ εἶναι;

Ἡ Μαργαρίτα ἐρίγητε.

— Πῶς; ἤρωτησε περιδέρχ.

— Ὁ Ραφαήλ!

Ἐκείνη ἦνωσε τὰς χεῖρας καὶ ἤθελῆσε νὰ ριπῆ αὐτῆς
εἰς τὰ γόνατα τοῦ πατρὸς τῆς, ἀλλ' ἐκεῖνος παρεκώλυσεν
αὐτήν.

Ἡ ἐκδοσις των θὰ γίνῃ με πρωτοφανῆ διὰ τὴν
πόλιν μας καλλιτεχνίαν, ὁ χάρτης θὰ εἶναι ποιό-
τητος ἐκτάκτου, ἀνάλογος πρὸς τὸν γαλλικῶν
ἐκδόσεων τοῦ Guillaume καὶ Ollendorf.

Σπύρος Καρτένης.

Τιμὴ τομυδίου γρ. 5. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται
καὶ ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς «Βοσπορίδος».

Εἰς τὸ προσεχές: «Ἡ ἐτήσιος σταδιοδρο-
μία τῆς Βοσπορίδος»

Λίαν προσεχῶς ἐν ἐπιφυλλίδι: Ἡ Ἰφιγένεια
ἐν Αὐλίδι, πρωτότυπος ἔμμετρος τραγω-
δία ὑπὸ Κερνηλίας Λ. Πρεβεζιώτου.

Παρόραμα:

Ἐν τῷ τελευταίῳ ὑπ' ἀρ. 30 φύλλῳ τῆς Βοσπορίδος
ἐν τῷ ὑπὸ τὸν τίτλον «ἔχω χρυσοὺς» ποιήματι τῆς Διευ-
θυντρίας αὐτῆς μεταξὺ ἄλλων, κατὰ τὴν 257ην σελ. τὸν
3ον στίχον τοῦ προτελευταίου τετραστίχου ἀντὶ «ζηλεύ-
σατέ με ἀνακτες χρυσοῦ τοῦ κόσμου τούτου» ἀνα-
γνωστέον:

«ζηλεύσατέ με ἀνακτες χρυσοὶ τοῦ κόσμου τούτου.»
Διευθυντῆς καὶ διαχειριστῆς τοῦ Τυπογραφείου
ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΗΑΤΖΑΝΙΔΗΣ

— Θέλω νὰ τὸν ἐμιλήσω, εἶπεν.
— Αὐτόν; ἤρωτησαν.
Ὁ πατὴρ ἐφάνη μὴ ἐνοῶν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως
ταύτης καὶ ἐξηκολούθησε σιγηλῆ τῇ φωνῇ.
— Αὐτὸν καὶ ἀμέσως.
— Ὡ! οὐδέποτε, οὐδέποτε θὰ σ' ἐνείσω νὰ σὲ ἰδῇ, τὴν
τὸν θέλετε; . . .
— Ἡ ἄρα παρεβόησαι, ὁ κείρα εἶναι πρὸς ἐμὲ, πρέ-
πει νὰ τὸν ἰδῶ, ἀκούεις;
— Δὲν θὰ τὸν ἰδῆτε, ἀνεμάρτησεν ἐκείνη. Ὡ! ὄχι, δὲν
θὰ σὲ ἀφήσω. . . εἶναι σύζυγός μου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ . . .
θὰ τὸν ὑπερασπισθῶ . . .
— Εἶμαι ἤρως; Μαργαρίτα, εἶπεν ὁ βαρῶνος, ἐκ
τουτοῦ δὲν ἐννοεῖς ὅτι δὲν ἦλθον ἔδῳ ἵνα ἐκδικήσω τὴν τι-
μὴν μου;
Ἐκείνη μετ' ἐκπλήξεως παρετήρησε τὸν πατέρα αὐτῆς.
— Πῶς! ἐν ἤλθετε νὰ τὸν φονεύσητε; ἐμψύρτισαν,
ἀλλὰ τότε τί θέλετε νὰ τῷ εἰπῆτε;
— Ἦθελον νὰ προλάβω φροδερὸν δυστύχημα;
— Δυστύχημα;
— Ναί, ἐπειδὴ δὲ ἡ παρουσία του ἤδυνάτο νὰ προκα-
λέσῃ δεύτερον, δὲν θὰ ἐπιμένω περισσώτερον νὰ τὸν ἰδῶ,
νὰ τῷ διαβιβάσῃ μόνον, ὅποταν ἀναχωρήσω ἐγώ, λέξτε
πρὸς λέξιν τὴν μεταξὺ ἡμῶν σύνδεσιν.

(Ἐπετεοὶ σὺν ἔχεια)

**ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΤΗ, ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΛΟΓΙΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ**

Ἰδιοκτῆσις καὶ Διευθύντρια
ΚΟΡΝΗΛΙΑ Λ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Ἐκδότης καὶ Διαχειριστῆς
ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΗΑΤΖΑΝΙΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ
Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
» ταῖς ἐπαρχίαις » 60
» τῇ ξένῃ φράγ. χρ. 15
Γίνονται δεκταὶ καὶ ἐξέμνηοι
συνδρομαὶ κατ' ἀνλογίαν.
Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνεται
ἐπὶ ἐντύπω ἀποδείξει φεροῦσα
τὴν ΣΦΡΑΓΙΔΑ τοῦ φύλλου
καὶ τὴν ὑπογραφήν
τοῦ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΓΑΛΑΤΑ,
Κουρσοῦμ-Χάν ἀρ. 3
Τὸ φύλλον τιμᾶται
παράδων 60
Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον ἀπο-
στελλόμενον φύλλον λογίζεται
Συνδρομητῆς.
Πᾶσα παρατήρησις τῶν συν-
δρομητῶν περὶ τοῦ φύλλου δέον
νὰ γίνηται ἐγκαιρῶς

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ
Πᾶσα αἰτησις δέον ν' ἀπευθί-
νηται πρὸς τὴν ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ.
Πᾶν πρὸς δημοσίευσιν ἀπο-
στελλόμενον δὲν επιστρέφεται.
Πᾶν ἀνυπόγραφον δημοσίευμα
ἀνήκει τῇ Διευθυντρίῃ.
Γίνονται δεκταὶ πρὸς κτα-
χώρισιν διάφοραι εἰδο-
ποιήσεις ἐπὶ ἰδίαις
συμφωνίαις.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἐτήσιος σταδιοδρομία τῆς «Βοσπορίδος». — Ἀναπόκρισις ἐκ Παρισίων: Ἡ παγκόσμιος Ἐκ-
θεσις τοῦ 1900. Τὸ μέγα θέαμα (ὑπὸ Π. Γ. ἸΩΑΝΝΙΔΟΥ). — Αἱ διάσημοι γυναῖκες ἐν τῇ Ἁγίᾳ
Γραφῇ (ὑπὸ ΑΓΓΑΓ'ΑΣ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ). — Ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου κορασιδος. Ἐπιστολὴ δ'. (ὑπὸ
ΧΙΘΙΩΝΙΔΗΣ) — Παρθένος μήτηρ, διήγημα ὑπὸ ΛΑΛΙΑΝΣ ΣΜΙΘ). — Ὁ κυνηγῶν δύο λαγοὺς, διήγημα ἐκ
τοῦ γαλλ. (ὑπὸ Γ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ). — Ἡ Ἀδελφότης τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς «Ὁμόνοια». — Ἡ «Ἀν-
τιγόνη» τοῦ Σοφοκλέους ἐν τῷ Ἑλλ θεάτρῳ. — Ἀνὰ τὸν κόσμον: ἡ διάδοχος τῆς Γερμανίας
Ἡ ἐν Βερολίφ Ἀκκδημία. Ἡ ἡμέρα τῶν ἠραυθίμων ἐν Λονδίφ. ἡ Μενελλὴ κατὰ τοῦ καπνοῦ. —
Ἐπιστολικὸς φάκελλος. — Ἐπιφυλλίδες: Διδασκαλία ῥαπτικῆς ἐκ τοῦ γερμ. ὑπὸ Γ. ΚΑΡΑΤΖΑ). —
Μυθιστορία: Μόνη ἐν τῷ κόσμῳ.

Διευθύντρια ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ = Έκδότης ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΗΑΤΖΑΝΙΔΗΣ

Πάν άνυπόγραφον δημοσίευμα άνήκει τῇ Διευθυντρίᾳ

«Οὐ παύσομαι τὰς λάρμας
καί τας οὐσας συγκρατημένης,
ἠθίσταν σελήϊαν»
Εὐρ. Ἦρ. Μαιν Στ 075-8

Η ΕΤΗΣΙΟΣ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ ΤΗΣ «ΒΟΣΠΟΡΙΔΟΣ»

Έτος ακριβῶς συνεπληρώθη κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ἀφ' ὅτου ἐν τῇ βασιλίδι τῶν πόλεων ἔλαβε γένεσιν ἡ «Βοσπορίς» καὶ ἡ διευθύντρια καὶ ἀρχισυντάκτις αὐτῆς ἐνεκαίωσε τὸ δημοσιογραφικὸν αὐτῆς στάδιον. Ὁ δὲ πρωτοετῆς οὗτος δημοσιογραφικὸς αὐτῆς βίος, πλούσιος εἰς μόχθους καὶ ἀγῶνας δυσυπερβλήτους, ἀλλὰ καὶ εἰς ἠθικὰς ἀποζημιώσεις καὶ παντοίαν ἀνταμοιβήν, γαλήνιος ὑπὸ τινος ὀφειδῆς καὶ ἐμαλός, ἀλλὰ καὶ πολυκύμαντος ὑπὸ ἄλλας, οὐ μόνον ἐμύτησεν αὐτὴν εἰς πολλὰς ἀγνώστους πρότερον γωνίας τοῦ κοινωνικοῦ δαιδάλου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἐνίσχυσε καὶ ἐστερέωσεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς τὸ ἔμπεδον θάρρος πρὸς τὴν ἐφεξῆς σταδιοδρομίαν δικαίων ἀπαξ ἔτι τὴν πολύγνωτον καὶ πολύχρηστον ἐν τῷ βίῳ ἡσιόδειον ρῆσιν ἀρχὴ δέτοι ἡμῖσιν πατήρ.

Ὅτε πρὸ ἔτους ἡ γράφουσα προσέβαινεν εἰς τὴν πρώτην τοῦ περιοδικοῦ αὐτῆς ἑναρξιν ὡς διάγραμμα αὐτοῦ ἔθηκε τὴν ἠθικὴν διάπλυσιν καὶ νοητικὴν μόρφωσιν τῆς γυναικός, ὡς κυρίαν δὲ αὐτοῦ ἰδέαν τὴν πάλιν κατὰ τῆς ὀθνείας καὶ βλαβερᾶς πλάνης τῆς γυναικείας χειράφετησεως. Ἀφ' ἐτέρου δὲ συνωδὰ ἀλληλενδέτως πρὸς αὐτὰς ταύτας τὰς ἀρχάς, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν βάσιν καὶ κρηπίδα τοῦ βίου τῆς Βοσπορίδος ἔτι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν λό-

γον τῆς υπ'αυξέως της, ὡς καθήκον αὐτῆς ἐθεώρητε τὴν ἰδιάζουσαν ἐξ εἰλικρινούς προερχομένην ἔθνηκοῦ πόνου καὶ εὐσυνείδητον ἐνδιατριβὴν εἰς τὸ συγγενὲς πρὸς πάνταν κοινωνιολογικὴν φάσιν ἐκπαιδευτικὸν ζήτημα.

Καὶ βεβαίως μὲν πρὸ τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ ὑψηλοῦ τούτου σκοποῦ, ἐν προέθετο ἡ γράφουσα συνησθάνθη ἀείποτε τὴν ἀσθένειαν τῶν δυνάμεων καὶ τοῦ φύλου αὐτῆς, ὡς καὶ τῆς συμπαραμαρτοῦσης πρωτοπειρίας τῆς ἀλλ' ὅμως ταῦτα δὲν ἴσχυσαν νὰ πείσωσιν αὐτὴν ὅπως ἀπόσχη τοῦ σκοποῦ, καθ' ὅτι ὑπερίσχυσε ἐν αὐτῇ ἡ ἰδέα ὅτι εἰς ἔθνηκα καὶ κοινωνικά ζήτήματα τοσοῦτου γενικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ σπουδαιότητος κρείττων πάντως τῆς ἀρνητικῆς οὐδετερότητος καὶ παντελοῦς ἀπραξίας θὰ ἦτο ἔστω καὶ ἀσθενῆς τις διὰ σις, χρησιμοποιοῦμένης ἐν αὐτῇ τῆς ἐσωτάτης αὐτῆς ἀκατασχέτου κλίσεως πρὸς τὴν ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἰδεῶν βίον καὶ τῶν μυχιαιτάτων σπινθήρων τῆς ὑπὲρ τῶν ὑψίστων ἐξείνων ἰδανικῶν παλλούσης καρδίας τῆς.

Οὕτως ὑπὸ τὴν σθεναρὰν καὶ δεσποτικὴν ὄθησιν τοῦ μυχιαιτάτου τούτου ἠθικοῦ πυρός, ὅπερ καὶ ὑπῆρξεν ἡ κυρία ῥοπή, πρὸς ἰδρυσιν τοιοῦτου σταδίου, ἀείποτε μετὰ στοργῆς καὶ πόνου ὑπερμαχῆσασαι παντὸς γενναίου καὶ πατρῴου καὶ ἀγαθοῦ ἀείποτε μετ' ἀδεκάστου καὶ ἀνδρικοῦ, καθ' ἃ γενικῶς ἀνωμολογήθη, θάρρους ἀντιστρατευθεῖσαι κατὰ παντὸς ἐθνοβλαβούς καὶ ὀθνείου· οὐδέποτε φοβηθεῖσαι ἰσχυρούς ἢ πλουσίους, δυσμένεις ἢ πονηρούς· οὐδέποτε μετ' ἀσυνειδήτου μεροληψίας στρέψασαι τὸ μονογεννὲς δημοσιογραφικὸν ὄπλον, τὴν γραφίδα, ὑπὲρ ἢ κατὰ ἀτόμων πρὸς κορεσμὸν ἀδικαιολογητῶν ἐν τῷ δημοσιογραφικῷ σταδίῳ ἐμπαθειῶν· οὐδέ-

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγιστοι ἐκείνοι ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητῶν ἡμῶν οἱ καθυστεροῦντες ἔτι τὰς συνδρομάς των, ὅπως σπεύσωσι νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν αὐτάς, καθ' ὅτι λήγοντος ἤδη τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ΒΟΣΠΟΡΙΔΟΣ, ἀνάγκη νὰ γείνη πλήρης καὶ τελεία ἡ διακανόνισις παντὸς εἰς αὐτὸ ἀναγομένου λογαριασμοῦ.

Δύνανται νὰ μᾶς στείλωσι τὰ χρήματα ἢ εἰς γραμματόσημα ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς, ἢ εἰς ταχυδρομικὰ ἐντάλματα ἢ εἰς ἐπιταγὰς ἢ τέλος δι' οἰουδήποτε ἐγκρίνωσιν ἀσφαλοῦς μέσου.

Παρακαλοῦνται ἅπαντες οἱ συνδρομηταὶ ἡμῶν, ὅπως, δεῖγμα παρέχοντες τῆς φιλομουσίας αὐτῶν, ἐγγράψωσιν ἡμῖν, εἰ δυνατὸν, καὶ ἄλλους τοιούτους.

ποτε τέλος θελήσαμεν να χειρισθώμεν τὸ εὐτελές καὶ κυνικὸν τῆς ῥεκλάμας δέλεαρ, διηγήσαμεν σὺν τῇ θείᾳ ῥοπή ἄχρις ὥρας ἐν τῷ σταδίῳ τοῦτῳ βίον βραχὺν μὲν ἔτι, ἀλλ' οὐχὶ καὶ κενὸν σκοποῦ, δράσεως καὶ ἐλπίδων, βίον ἀείποτε ἐμφορτηθέντα τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων καὶ ἀείποτε εἰς τὰς αὐτὰς ἀρχὰς καὶ ἰδέας ἐμμείναντα.

Οὕτως ἀνεξάρτητος ἀτομικότητων, ὡς κύριον αὐτῆς ὄρον ἔχουσα τὴν εἰλικρίνειαν τῆς γνώμης καὶ μακρὰν πάσης ἀγρυπτικῆς ψευδευδίζεως, ῥῆτύχησε νὰ ἐπισπάσῃ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ δημοσίου, ὅπερ καὶ ἀπ' ἀρχῆς μὲν, ἀλλ' ἰδίᾳ κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους μῆνας, δι' ἀθρόων καὶ αὐθορμητῶν ἐγγραφῶν ἔκ τε τῆς πρωτευούσης, τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῆς ξένης, ἐσπευσε νὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτῇ τὴν ἐδραίωσιν καὶ διαβίωσιν. Ἐάν δὲ σήμερον ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ α'. αὐτῆς ἔτους εὕρισκει ἑαυτὴν στερεῶς πως, ὅσον ἔνεστιν εἰς τὰ ἀνθρώπινα, ἐγκαθιδρυμένη καὶ ἱκανὴν ὅπως μετὰ τινος ἐμπιστοσύνης καὶ θάρρους ἀτενίσῃ τὸ μέλλον, πράττει τοῦτο μετὰ τινος γλυκειᾶς δι' ὅλα ταῦτα συναισθήσεως.

Σήμερον ἐν τῷ ἐπιτόνῳ αὐτῆς ἀλλὰ καὶ τερπνῷ καὶ εὐανθεῖ δι' αὐτὴν σταδίῳ ὡς γλυκυτάτην ἀμοιβὴν θεωρεῖ ὅτι ὑπὲρ ἑαυτῆς ἔχει πάντας τοὺς φίλους καὶ ἐργάτας τοῦ ἀγαθοῦ, πάντας τοὺς κηδομένους τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς πατρίδος ἀρετῆς ἐν τῇ νεωτέρᾳ κοινωνίᾳ, πάντας τοὺς λαμπαδηφοροῦντας τὴν ἱερὰν δᾶδα τῆς ἐθνικῆς τιμῆς καὶ τῶν πατρῶων δεσμῶν καὶ παραδόσεων.

Ἐάν ἤδη ὑπάρχωσι καὶ οἱ ἐναντίον αὐτῆς κεκηρυγμένοι ὀριστικῶς, ἀγνωστοὶ ἀλλ' ἐν τῇ περιπτώσει ἢ ὑπαρξίς αὐτῶν θὰ διεπιστοῦτο, οἱ τοιοῦτοι ἐξάπαντος θὰ ἦσαν ἢ ἐκεῖνοι καὶ πρὸ πάντων, φεῖ! . . . Ἐκεῖνοι, αἵτινες πλέον ἢ ἀπαξ ἀτεγνώρισαν ἑαυτὰς, εἰς τὰς φιλαλήθεις καὶ ἀδεκάστους αὐτῆς ἠθογραφικὰς ἐπικρίσεις κατὰ τοῦ κρατούντος ἐκφυλισμοῦ καὶ τῶν γυναικείων ἀθλιότητων, ἢ οἱ συνήθως ἀναφύσμενοι κολλῶντες βιάτραχοι καὶ βομβοῦντες κω-

νωπίσκοι οἱ ἐν τῇ γεννήσει καὶ διαβίωσει τῆς «Βοσπορίδος» διδόντες σύγκρουσιν καὶ ἦταν τῶν συμφεροντιδίων καὶ προσωπαρίων των. Τῶν τοιούτων τὴν ἐχθρότητα καὶ τὰς ἀντιδράσεις μετ' ἀγαλλιᾶσεως ὡς τιμὴν αὐτῆς θὰ προτέβλεπεν ἢ «Βοσπορίς.»

Αἱ ἀπειροὶ δυσχέρειαι καὶ τὰ ὀγκώδη ὄντως προσκόμματα κατὰ τῶν ὁποίων, πάντοτε ἐμφανιζομένην ἐν τῇ ἰδρύσει τοιούτων ἔργων, εἶχε νὰ παλαίσῃ ἢ «Βοσπορίς» καὶ ἄτινα, ὡς εὐνόητον, διπλασίως ἐπίπονα ἀπέβαινον εἰς τὴν ἰδρύτριαν αὐτῆς καθὼς γυναῖκα μόντην δὲ τέως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀνδρικής βοήθειας ἀντιτασσομένην κατ' αὐτῶν, ἐγένοντο ἐπὶ τινὰ χρόνον αἰσθητὰ καὶ εἰς τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς διὰ τινος ἔστιν ὅτε βραδύτητος περὶ τὴν ἐκτύπωσιν ἀπορρυσούσης πάντοτε ἐκ τεχνικῶν τυπογραφικῶν λόγων, ἢ καὶ ἀταξίας περὶ τὴν διεκπεραίωσιν καὶ διανομὴν προκυψάσης τὸ πλεῖστον ἐκ καταχρήσεων τῶν ἄλλοτε διεκπεραιωτῶν καὶ διανομέων.

Ἄλλ' ἤδη ὅτε, ἀρχομένου τοῦ Β'. ἔτους, ἡ πολὺς ἀνὴρ γνωστός τῇ καθ' ὑμᾶς κοινωνίᾳ διὰ τὴν ἐντιμὴν καὶ δραστηρίαν ἐμπορικὴν καὶ ἐργολαβικὴν αὐτοῦ δράσιν, ἀνέλαβε τὴν ἐμπορικὴν τοῦ φύλλου διαχείρισιν, εἰς τὴν τόσῳ δύσκολον ἦτο νὰ ἐπαρκέσῃ γυνή, αἱ κατὰ το πρῶτον καὶ διαρρυθμιστικὸν ἀκόμη αὐτοῦ στάδιον παρεισφρήσασαι διεκπεραιωτικὰ ἀτέλειαι αἴρονται ὀριστικῶς, τοῦθ' ὅπερ ἄλλως τε περιττὸν ἐνταῦθα νὰ μακρηγορήσωμεν ἐπαρκῶς δὲ θέλει δείξει τὸ μέλλον.

Καὶ ἤδη ὑπὸ τοιούτους δράσασα καὶ δρώσα ὄρους, ἢ Διευθύνσις τῆς ἀρτιγεννοῦς «Βοσπορίδος» αἰσθάνεται ἐν ἑαυτῇ θερμὸν μὲν τὸν πόθον πρὸς διόρθωσιν κατὰ τὸ ἐρικτὸν τῶν ἀτελειῶν αὐτῆς, αἵτινες ἀδύνατον νὰ μὴ ὑπάρχωσι εἰς τοιοῦτον ἔργον καὶ δὴ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀπειρῶν δυσχερειῶν, ἃς πειρομολογουμένως τὸ κοινωνικὸν τοῦ συγγένου ἑλληνισμοῦ καθεστῶς παρεμβάλλει, θερμὸν δὲ καὶ τὸ ἠθικὸν σθένος καὶ

θάρρος ὅπως ἀείποτε καὶ διὰ παντοίων ἀγῶνων ἐξακολουθήσῃ παλαιούσα κατὰ παντὸς κακοῦ καὶ ἐθνοβλαβοῦς, κατὰ τοῦ ἐκφυλισμοῦ, τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς πλάνης καὶ ἀενάως δι' ἑλοῦ τοῦ ψυχικοῦ αὐτῆς πυρὸς καὶ ζωτικῆς αὐτῆς ἰκμάδος ὑπεραθλήσῃ παντὸς ὀσίου καὶ θεοφιλοῦς κηρυσσομένη ἐνδελεχῆς καὶ ἀπροσωποληπτος στρατιωτικῆς ἀρετῆς, τῆς τιμῆς, τοῦ καθήκοντος. Ἔστω τοῦτο ὡσεὶ ἐπίσημος αὐτῆς πρὸς τὸ δημοτικὸν δημόσιον ὁμολογία καὶ εἴθε ὁ Θεὸς νὰ ἐνισχύσῃ αὐτὴν διὰ τῆς θείας αὐτοῦ πνοῆς καὶ ῥοπῆς εἰς τὸ πολύμοχθον ἀλλὰ καὶ οὐχὶ ἀμοιβὴν ἔδουνης, εἰς τὸ ἀκαθόπλεκτον ἀλλὰ καὶ ῥοδοστερῆς τοῦτο στάδιον!

Μετὰ ποιεῖ τῆς εὐχαριστήσεως εἰδομεν τὴν ἐν τῇ ἀξιοτίμῳ Νέα Ἐφημερίδι ἀναδημοσιεῖν τοῦ ἐν τῷ 30ῷ ἀριθ. τῆς «Βοσπορίδος» κυρίου ἄρθρου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ γυναικεία πολυτέλεια ἐν τῷ ναφ.» Κύρια ἄρθρα τῆς «Βοσπορίδος» καὶ ἄλλοτε ἐτυχεῖ ἀναδημοσιεύσεως εἰς γαλλικὰ φύλλα. Ἄλλ' ἢ πρὸς τὸ ἄρθρον τοῦτο καὶ προφορικῶς καὶ γραπτῶς καὶ διὰ τῆς ἀναδημοσιεύσεως ταύτης ἐκδηλωθεῖσα τῇ Διευθύνσει ἑκτακτος ἐπιδοκιμασία εὐχάριστει αὐτὴν ἰδιαζόντως οὐχὶ δι' ἄλλο τι, ἀλλὰ διὰ τὴν ὑποστηρικτικὴν διὰ τοῦ ἄρθρου ἰδέαν, ἣτις εἶθε εἰς εὐρύτερον ἐπεκτεινομένη κύκλον νὰ καρποφορήσῃ ὡς δεῖ εἰς τὰ πνεύματα . . .

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΚ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

(τακτικῶν ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ.)

Ἡ Ἐκθέσις τοῦ 1900

Τὸ μέγα θέαμα. — Τὸ γυναικεῖον κάλλος. — Ἡ γραφίς τοῦ Οὐγκῆ. — Ἑλληνικὸν τμήμα. — Ἰταλικὸν τμήμα. — Ῥωσικὸν τμήμα. — Ἱστορικὰ ἀγαλμάτια ἐν τῇ Ἐκθέσει. — Ὁ γλύπτης Φαλγουίρ. — Ἡ κυρία Λουκία Δρεῦφοῦς.

Παρίσι, 5/18 ἀπριλίου 1900

Κυρία Διευθύντρια,

Ἐνόητον εἶναι ὅτι ἀμνηχανία τις δικαίως κατὰ λαμβάνει ἐκ πρώτης ὄψεως τὸν ἐπιχειροῦντα νὰ περιγράψῃ θέαμα παγκόσμιον τόσον μέγα καὶ τό-

σον ποικίλον τὰς διαφόρους ἀπόψεις, ὅσον ἢ ἐνταῦθα Παγκόσμιος Ἐκθέσις τοῦ 1900, ὅτε διαπορεῖ τις πόθεν ν' ἀρχίσῃ καὶ τί πρῶτον νὰ καταλεξῇ, τί δὲ ὕστερον. Τὴν δὲ ἀμνηχανίαν ταύτην αὐξάνει ἢ ἐντελὴ, ἢ παρ' ὑμῶν ἔλαβον, ὅπως τὰς ἀνταποκρίσεις μου ταύτας ἐκτελέσω ὅσον εἶδόν τε αὐνοτόμως καὶ περιεκτικῶς.»

Ὅθεν παραλείπων τὰς χρονογραφικὰς λεπτομερείας τοῦ ἀνοίγματος τῆς Ἐκθέσεως τὰς ὁποίας καὶ παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἡμερησίου τύπου ἰκαρπώθησαν ἤδη οἱ ἀξιότιμοι ἡμῶν ἀναγνώσται καὶ ἀναγνωστρίαι, θ' ἀναφέρω μᾶλλον τινὰ ἐκ τῆς Ἐκθέσεως, τὰ μείζονα ἐντύπωσιν ἐμποιοῦντ' αἰ, εἰκὴ καὶ ἐπιτεριμμένα λεπτολόγου χρονογραφικῆς τάξεως, ἣτις ἴσως διὰ τῆς ὑπενουμένης τυπικότητος θὰ ἐκλύραζε μᾶλλον τὰς ἀβρὰς ἀναγνωστρίας μας ἀναγκαζομένας οὕτω νὰ παρακολουθῶσι πράγματα ἄτινα καὶ ἀλλαχόθεν πληροφοροῦνται.

Συμφώνως πρὸς ταῦτα δὲν ἐπιχειρῶ νὰ περιγράψω λεπτομερῶς τὸ λαμπρὸν καὶ ἀπεριγράπτου μεγαλοπρεπέας καὶ ἐπιστημότητος θέαμα τὸ ὁποῖον παρουσιάζει κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαινίων τῆς Ἐκθέσεως ὁ εὐρύτατος ἐκεῖνος χώρος κατὰ μιστος πλῆθος ἐν τῷ ὁποίῳ τοσαῦται δέεργον ἐπιστημότητες, κατὰ μιστος ἀνθῶν καὶ λάμπειως πικντοῦσας ὄπλων, ἐπωμίδων, γυναικείων περιβελῶν καὶ καλλονῶν, αἵτινες ἀθρόαι συνέρρευσαν ὅπως κοσμήσωσι τὸ μέγα θέαμα διὰ τοῦ θεάματος τοῦ ἑαυτῶν κάλλους.

Ἄλλὰ καὶ ποῖα ἄλλως τε ἀριστοτέχνως γραφῆς θὰ ἤρκει ὅπως πιστῶς ἀποδώσῃ ὅλος τὸ μέγα-λετον καὶ τὴν αἴγλην τῆς γοητευτικῆς εἰκόνης, ἣν παραιοσιάζει ἢ ἀπειρος πλῆθος ἢ ἐκ τῶν περάτων τοῦ κοσμοῦ συρρεύσασα εἰς τὴν πόλιν, ἢ ἢ πατριωτικὴ τῶν γάλλων φιλαυτία ἀποκαλεῖ ἀπρωτεύουσαν τοῦ κόσμου ὅπως θαυμάσῃ ἐκτεθειμέναν συλλήβδην ὅλα ἑμῶν τὰ τεχνικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ προϊόντα τῆς ἀνθρωπίνης ἐπινοίας καὶ μεγαλοφυΐας λαβόντα πλέον ἴσως τὸν ὀριστικὸν τύπον τῆς πλήρους αὐτῶν ἀναπτύξεως διὰ μέσου τῶν αἰώνων;

Εἰς περιγραφὴν τοιαύτην δὲν θὰ ἤρκει ἢ κοινὴ δημοσιεγραφικὴ γραφίς, ἀλλ' ἀπαιτεῖται ἢ δαιμονία συνοπτικὴ ἀντίληψις μεγάλου τινὸς Οὐγκῆ, ὅπως ἐπαξίως ἀναπαραστήσῃ τὸ μέγα παγκό-

σμιον θίαμα καθ' ἕλας αὐτοῦ τὰς φάσεις ἀποτε-
λούσας ἐν θαυμασίον ἔλον.

Ἄλλ' ἀγνοεῖ τις τί πρῶτον νὰ ἴδῃ καὶ τί πρῶ-
τον νὰ θαυμάσῃ ἐν τῇ παγκοσμίῳ ταύτῃ τῆς βι-
οτεχνίας καὶ τῶν ὠραίων τεχνῶν πανηγύρει, τὰ
ἐξάσια καλλιτεχνικὰ ἐκθέματα, ἢ τὰ ἐκθέματα
τὰ ἐκπροσωποῦντα τὰς ἀπειροῦς διὰ τοῦ χρόνου
προόδους τῆς γεωργίας, τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, τῆς
μηχανικῆς, ἢ τῆς βιομηχανίας ἐν γένει ἐκτιθεμέ-
νας ἐν εἴδει διεθνῶς ἀμίλλης! . .

Τὸ Ἑλληνικὸν τμήμα ἀποτελεῖ κομψὸν κρείον
Βυζαντινοῦ ρυθμοῦ μὲ περιστυλον πρόδομον περιέ-
χον πᾶν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ παραγωγὴ νὰ ἐπιδείξῃ
δύναται. Ὁραϊότερον, νομίζω, θὰ ἦτο τὸ ἴδρυμα
ἂν εἶχε ρυθμὸν ἀρχαιοελληνικὸν ἀντὶ τοῦ Βυζαν-
τινοῦ.

Κατὰ πολὺ ὑπὸ ἀρχιτεκτονικὴν ἔποψιν ὑπερτα-
ρεῖ τὸ κτίριον τοῦ Ἰταλικοῦ τμήματος ὠραιοτά-
του ῥομανικοῦ ρυθμοῦ, ὡς καὶ τὸ αὐστρουγγρι-
κόν· ἀλλὰ ταῦτα δὲν ἐπεσκέφθημεν ἔτι, ἐπιφυσασ-
σόμεθα δὲ νὰ το πράξωμεν προσεχῶς.

Ἐν τῇ Ρωσικῇ τμήματι κατὰ τὸ Τροκαδερῶ,
μόνον τὰ ὑελοργικὰ ἐκθέματα ἐπεσκέφθημεν ἄ-
χως ὥρας, ἰθαυμάσαμεν δὲ τὴν καλλιτεχνικωτά-
την αὐτῶν πρωτοτυπίαν. Δὲν εἶναι πλέον ὕψαι
τὰ ἐκεῖ ἐκτιθεμένα, ἀλλ' ἀπαστράπτοντες ἢ καὶ
ἡμιδιαφανεῖς κρυσταλλωτοὶ πολύτιμοι λίθοι, λευ-
κοὶ ὡς μαργαρίται, ἢ ἐρυθροὶ ὡς ἀνθρακίαι, ἢ πρά-
σινοι ὡς σμάραγδοι, ἢ πολυέδροι ὡς ἀδάμαντες.

Ἐπίσης ἰθαυμάσαμεν πολύτιμα ἱστορικὰ ἀγαλ-
μάτια ἀποσταλέντα εἰς τὴν Ἐκθέσιν ὑπὸ τῆς
Βασιλείσσης τῆς Ἀγγλίας, ὧν τὸ κυριώτερον εἶναι
ἐμαγαθὸν ἀνδριάντος Λουδοβίκου ΙΔ'.

Καὶ ἐνῶ ἐν τῇ γαλλικῇ τμήματι ἰθαυμάζομεν
τὰ καλλιτεχνήματα τοῦ διασημοτάτου τῆς Γαλ-
λίας γλύπτου Φαλγυιέρ, εἰς ὃν τὸ ὀργανιστικὸν
τῆς Ἐκθέσεως σῶμα προητοίμακα μεγάλας τι-
μᾶς, κίβνης διεδόθη ἀνά τὴν πόλιν ἢ εἰδησις τοῦ
θανάτου τοῦ γηραιοῦ καλλιτέχνου. Πόσον φαίνε-
ται αἰωνίως νέα ἡ παλαιοτάτη ἀλήθεια ματαιότη-
της ματαιοτήτων! . .

Ἀληθῶς πάντα μέταια καὶ λύπη καὶ χαρά!...
Καὶ ἐν σχέσει πρὸς τοῦτο, θὰ μ' ἐπιτρέψῃτε, Κυ-
ρία Διευθύντρια, ὅπως ἐξερχόμενος τοῦ κυρίως ἀ-
πασχολοῦντός με θέματος τῆς Ἐκθέσεως, ἀναφέρω

ἐνταῦθα καὶ γεγονὸς ἀφορῶν εἰς ἐνῆρτον ὁμόφυ-
λον ὡμῶν ὑποστᾶσαν ἕως πέρυσιν ὅλα τὰ δεινό-
τατα τοῦ βίου μαρτύρια, καὶ κατόπιν ἀπολαύσα-
σαν τῆς μακαριότητος τοῦ νὰ ἴδῃ αὐτὰ ἐξαφνι-
ζόμενα ἐξαπίνης.

Ἐνωῶ τὴν κυρία Λουκίαν Δρυῦρος. Εἰς τὴν
γαλατίδιαν ταύτην ἡρώδα τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς
τιμῆς, οἱ ἀναγκῶνται τοῦ Πρωϊοῦ Κήρυκος τοῦ
Λονδίνου διὰ χεῖρὸς τοῦ Διευθυντοῦ ταῦ κ. Κόξ,
Μῆτς καὶ τῶν διαχειριστῶν κ. κ. Χρίστι Μέρρεϋ-
Ιωσήφ Κούκ καὶ Στάνλεϋ Ἑλλιοτ, προσέφερον ὡς
ἀναμνηστικὸν δῶρον λαμπρὸν καὶ πολυτελὲς ἀργυ-
ροῦν κιβωτίδιον καλλιτεχνικώτατα ἐπιχειρησμέ-
νον καὶ φέρον ὄρθιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ τὴν
Θεμίδα μὲ τὴν πλάστιγγά της ὡς ἐμβλημα τῆς ἀ-
πονηθηθείσης δικαιοσύνης εἰς τὸν σκληρῶς συκο-
φαντηθέντα, ἀλλ' εὐτυχῆ σύζυγον τῆς ἐνκρίτου
γυναικός. Τὸ λαμπρὸν δῶρον φέρει τὴν ἐξῆς ἐπι-
γραφὴν:

Ἐδωρεῖται τὴν κυρία Δρυῦρος ὑπὸ τῶν ἀναγκω-
στῶν τοῦ «Πρωϊοῦ Κήρυκος» τοῦ Λονδίνου ὡς
κένδειξίς της πίστεως αὐτῶν εἰς τὴν ἀκηλίδωτον τι-
μὴν τοῦ συζύγου της καὶ τοῦ θαυμασμοῦ των
πρὸς τὴν θαρραλίαν καὶ σταθερὰν ἀφοσίωσίν της
πρὸς αὐτὸν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀναξίως τα-
λαιπωρίας του. »

Καὶ ἡμεῖς ὡς μόνον ἐπιλογον, ἐπιλογον, ὃν ἄλ-
λως τε εἶχε ὡς ἠθικὸν ἐμβλημα καὶ σκοπὸν της ἢ
προσφιλῆς «Βοσπόρις» ἐπάγομεν τὴν μόνον φράσιν:
Ζήτω ἡ γυναικεία ἀρετή! . .

Προσεχῶς πλείονα.
Ἐρ Παρισίους Π. Γ. Ἰωαννίδης.

ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΕΝ Τῇ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦῃ

(ὑπὸ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΔΑΜΒΡ)

(Μετὰ τὸν Μωϋσῆ)

(Συνέχεια ἀπὸ ἀριθ. 30 σελ. 249)

Τὸ γεγονὸς τοῦτο μετὰ πολλῆς χαρᾶς εἶδεν
ἡ Ἰουδίθ, ὡς ὑποβοηθοῦν τὸ σχέδιον αὐτῆς,
πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ὁποῦ ἐκρινεν ἀρμοδιω-
τάτην τὴν νύκτα ἐκείνην.

Ὅτε ἡ νύξ ἐπῆλθε, πάντες οἱ συμποσιάζον-
τες ἀπεσύρθησαν, ὁ δὲ Ὀλοφέρνης μείνας μόν-
ος ἐν τῇ σκηνῇ του καὶ εἰς τὴν μέθην ὑποκύ-
πτων, παρέδόθη εἰς ὕπνον. Τότε εἰσελθοῦσα εἰς
τὴν οἰκίαν ἡ Ἰουδίθ, ἡ ἐποία παρεφύλαττεν
ἐξωθεν, ἔλαβε τὸ ξίφος τοῦ Ὀλοφέρνηος καὶ δι'
αὐτοῦ ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν του.

Ὅποια ὑπῆρξεν ἄρα γε κατὰ τὴν κρίσιν
ἐκείνην στιγμὴν ἡ ἀγωνία τῆς εὐγενούς ταύ-
της κόρης τοῦ Ἰσραήλ, ἣτις ἄρῳνος καὶ συγ-
κεκινημένη παρετήρει βαθύως ὑπνώττοντα τὸν
ἄσπονδον τοῦ ἔθνους τῆς ἐχθρόν! Ἦτο παρα-
τολμος βεβαίως ἡ πράξις της, ἀλλ' αἱ Ἰου-
δαῖται τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὑπὸ ἀγνῆς φιλοπα-
τρίας καὶ εὐσεβείας ἐμπνεόμεναι, ἐτέλουν πολ-
λάκις θαύματα ἀνδρίας.

Καὶ ἡ Ἰουδίθ ἐπικαλεθεῖσα πρῶτον θεριμῶς
τὴν θείαν ἀντίληψιν, ἐβύθισεν εἰτα τὸ ξίφος εἰς
τὸν τράχηλον τοῦ κοιμωμένου στρατηγοῦ μετὰ
τόσης δεξιότητος, ὥστε ἡ κεφαλὴ του ἀποχω-
ρισθεῖσα τοῦ σώματος, ἐκυλίσθη κατὰ γῆς· πα-
ραλαβοῦσα δὲ ταύτην ἡ ἡρωϊκὴ γυνὴ ὡς τρό-
πιον, ἐξῆλθεν τῆς σκηνῆς, ἐξωθεν τῆς ὁποίας
ἀνέμενον αὐτὴν ἡ θεράπαινα. Τότε κρύψασαι τὴν
κεφαλὴν ἐντὸς σάκκου, ἀπεμακρύνθησαν ἀμφο-
τεραι μετὰ σπουδῆς βεβήσασαι διὰ μέσου τοῦ
ἐχθρικοῦ στρατοῦ καὶ ἔφθασαν ἀνενόχλητοι
πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Βεθυλούας.

Εἰσελθοῦσα εἰς τὴν πόλιν ἀνήγγειλε τὴν
νίκην της εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῶν Ἰουδαίων, οἵ-
τιες ἐθαύμασαν τὴν ἀνδρίαν τῆς ἡρωϊκῆς γυ-
ναικός· ἡ δὲ κεφαλὴ τοῦ Ὀλοφέρνηος ἀνητήθη
κατὰ συμβουλήν τῆς Ἰουδίθ εἰς τὸ ὑψηλότε-
ρον μέρος τοῦ τείχους τῆς πόλεως πλησίον τοῦ
ἄσσυριακοῦ στρατοπέδου.

Ὅτε οἱ ἄσσυριοὶ ἔμαθον τὸν θάνατον τοῦ
στρατηγοῦ των, μεγίστη ταραχὴ καὶ σύγχυ-
σις, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐπεκράτησε παρ' αὐτοῖς·
οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἐπωφελοῦμενοι τὴν ταραχὴν των
ταύτην, ἐφόρμησαν ἐναντίον των καὶ ἔτρε-
ψαν αὐτοὺς εἰς ἀτακτον φυγὴν.

Οὕτως ὁ ἡρωϊσμός μιᾶς μόνης γυναικός ἐ-
σωσεν ὀλόκληρον τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἐχθρικῆς
ἐπιδρομῆς.

(Ἐπταὶ τὸ τέλος)

Ἄγλαΐα Προεδεζιώτου.

ΕΚ ΤΟΥ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΟΥ ΚΟΡΑΣΙΔΟΣ

(Πρωτότυποι ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν ἐν Ἀφρικῇ
διαμένοντα πατέρα της.)

Βόσπορος. Μαῖος 1893

Ἐπιστολὴ δευτέρα

Πολυαγαπημένε Πατερούλη μου.

Ἐξύπνησα πλήρως ἐλπίδος σήμερον καὶ ἐτόσσα
εὐγνωμοσύνης ὕμνος πρὸς τὸν Ἐπέρτατον Πατέρα!
Γνωρίζετε διατί; διότι ὁ καιρὸς εἶναι πράγματι
ἐξάσιος! εἶναι ἡ λαμπροτέρα τοῦ Μαΐου ἡμέρα,
ἂρ' ὅσας εἶδον μέχρι τοῦδε καὶ τὸ πᾶν μειδιᾷ καὶ
χαίρει· αἱ εὐσμοὶ ροδιναὶ κάμπτονται ὑπὸ τὸ
βάρος τῶν πολυπληθῶν καλύκων των, ἀρωματί-
ζουσαι τὴν ἀτμόσφαιραν· αἱ λευκαὶ εὐωδιάζουσαι
Ἀκακίαι ὀμοιάζουσι πρὸς ἐστολισμένας θελικιακὰς
Νύμφας, σκορπίζουσαι ἀνατολικά ἀρώματα τῆς δι-
αβάπαις. Ἀλλὰ, τὸ θαυμασιώτερον ὅλων τούτων,
εἶναι ὁ φρεσὸς τῶν ἀφροσπεμμένων βοσποριδῶν
ἀκτῶν, ὅστις ἀκούεται, ποτὲ μὲν ὡς οἰσπέσιον να-
νούρισμα δακμονίου μουσικῆς, καὶ ἄλλοτε ὡς πα-
θητικὸν παρρητικὸν ποιμενικῆς φλογέρας περιπλα-
νωμένου ὠραίου βοσκοῦ· ὅταν δὲ, θαλήσης νὰ περι-
βάλλῃ δι' ἐνὸς μάνου βλέμματος φίλτρου τὸ μονα-
δικὸν ἐκεῖνο Πανόραμα, σὺ ἀναπαρίσταται ὡς
ἐξοχος ζωγραφία Οὐρανοῦ Καλλιτέχνου. Καὶ ἐν
μέσῳ ὅλης αὐτῆς τῆς σκηνογραφίης παρατηρῶ ἐκ
τοῦ παραθύρου τὴν ἐρατεινὴν μητερούλά μου μὲ τὴν
βροστρωτὴν καστανὴν κόμπην της καὶ τὴν κροσπλα-
στον ἐπιδερμίδα, ἐνδεδυμένην λευκὴν ἐκ μουσελίνης
ἐσθητα νὰ μοι ῥίπτῃ βλέμματα ὑπερτάτης στορ-
μῆ τούς, ὡς παλυτίμους ἀνθρώκας λάμποντας, ὡ-
ρκίους ὀφθαλμοῦς της τότε ἀληθῶς μοὶ ἀναφαίνε-
ται, ὡς τις Νεφέλη εὐεργετικὴ τοῦ πολυφιλήτου
Βοσπόρου μας ἐκχέουσα πέριξ της μειδιάματα ἀ-
γάπης. Πλὴν συγχώρει, Πατερούλη γλυκύτατε, ἀν

σ' ἔχλιζα σήμεραν μὲ τὴν ποίησίν μου! εἶναι, καιρὸς πλέον, νὰ ἔλθω ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Σοὶ προέγραψον λοιπὸν ἐν τῇ προλαβούσῃ μου ὅτι ἐκληρονόμησα 60 χιλιάδας φράγκων, ἅτινα σκοπεύω νὰ ἀφιερῶσω ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ (τῇ συναινέσει τῶν γονέων μου). Προβίβω ὅθεν πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ φιλανθρωπικοῦ αὐτοῦ σκοποῦ. Ἐπιθυμῶ Πανελλήνιον ἄσυλον ἐπ' ὀνόματι τῶν θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἀννης, ὑπὲρ ὑπανδρείας ὀρφανῶν ἀπρόικτων ἢ ἐγκαταλειμμένων κορῶν. Τὰ ἐγκαίνια τοῦ Πανελληνίου ἀσύλου θὰ γίνωσιν ἅμα τῇ αἰσίᾳ ἐπιστροφῇ Σου εἰς Ἀφρικῆς, ὅποτε θὰ ἔχητε τὴν καλωσύνην, μὲ τὴν πολυγαπημένην μου μητεροῦλα, νὰ ἀναλάβετε τὴν διεύθυνσίν του. Ἐν τῷ μεταξῷ, ἐὰν ὁ Ὑψίστος εὐδότησῃ τὰς ἐργασίας Σου, παμφίλτατε Πατιροῦλη, καὶ κερδήσης ἐκατομμύρια, (ὡς προέγραψες,) θὰ ἦτο ἡ μυχαιτέρα τῶν εὐχῶν μου, ἐὰν ἰδίως τὸ μέρος, ὃ μοι προορίζεις ὑπὲρ τοῦ εὐεργετικώτατου τούτου καθιδρύματος! Μὲ ἀγαπᾶς τόσο, ὥστε εἶμι πεπεισμένη, ὅτι θὰ εἰσακούσης τὴν παράκλησίν μου. Ἐκτὸς δὲ τῶν ἰδικῶν σου χρημάτων, ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ Σου, θὰ κάμω ἐκκλησίαν εἰς τὸ Πανελλήνιον, ἵνα προσφέρῃ τὸν ὄβολόν του ὑπὲρ τοῦ ἔργου, ἐφ' οὗ στηρίζω τὴν εὐδαιμονίαν τοσοῦτων ὀρφανῶν καὶ ἀναξιοπαθούτων πλασμάτων, ἅτινα θὰ εὐρωσι στήριγμα ἐν αὐτῷ εὐλογούντα τὸ ὄνομα τῶν πεφιλημένων μου γονέων, τοῦ ἀειμνήστου γέροντος, καθὼς καὶ πάντων τῶν μελλόντων προσφέρειν τὸν ὄβολόν των.

Ὅταν ἀναλογίζομαι πόσα δάκρυα θὰ στεγνώσωμεν καὶ πόσην χαρὰν θὰ προσενήσωμεν, σκιρτῶ αὐτόχρημα ἐκ χαρῆς καὶ ὑπεράτης εὐδαιμονίας! Οἱ γάμοι θὰ τελοῦνται ἐντὸς τοῦ Ἀσύλου καὶ μὲ τὸν καιρὸν θ' ἀνεγείρωμεν καὶ σιμὸν Παρεκκλήσιον. Ἐν τῇ πρώτῃ κόρῃν θὰ τὴν ζητήσωμεν ἐκ τῆς πατριδος τοῦ φιλανθρώπου γέροντος Γώγου προικίζοντος αὐτὴν μὲ 3 χιλ. φρ. ὡς καὶ τὰ προικῶα ἐνδυματὰ της, ἅτινα θὰ ἐτοιμάζονται ἐντὸς τοῦ Ἀσύλου. Τοὺς γάμους θὰ διαίρῳμεν πρὸς τὸ παρὸν εἰς τρεῖς κατηγορίας προικίζοντες μὲ 35 καὶ 7 χιλ. φρ. ἐκάστην ἐκτὸς τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῶν ἀπολύτως ἀναγκασιούτων διὰ νέον οἶκον, ἀναλόγως δὲ τῶν πόρων τοῦ γάμου θ' αὐξήσουσιν μέχρι τοῦ δωδεκάτου ἀριθμοῦ πρὸς γενικὴν χαρὰν. Τὸ κτίριον θ' ἀναγερθῇ βραδύτερον ἐπὶ τῶν μαγικῶν λό-

φων τοῦ Βοσπόρου μας χιονόλευκον. Χρυσὴ πλάξ θέλει ἀναρτηθῆ ἔχουσα ἐν τῷ μέσῳ τὴν εἰκόνα τῶν Θεοπατόρων μὲ τὸν Δικέφαλον Ἀετὸν ἄνωθεν τὸ σύμβολον τοῦτο τῆς ἰσχύος καὶ κάτωθεν ἀργυροῖς γράμμασι κεχαραγμέναις τὰ ἑξῆς: α" Ἐλθετε ἐδῶ, ὃ κόραι ὀρφαναί, ἀπρόικαις ἢ ἐγκαταλειμμέναις ἐν τῷ Πανελληνίῳ Ἀσύλῳ τῆς φιλανθρωπίας, ἡμεῖς δὲ θὰ προστατεύσωμεν καὶ ἐνώσωμεν ὑμᾶς διὰ τῶν ἀρκηκτῶν δεσμῶν τοῦ Ὑμεναίου θεῖα συνάρασι, τῇ μεσιτείᾳ τῆς Θεονόμου Μαρίας μας».

Πλειότερα δὲν σοὶ γράφω πλέον, ποθητὴ Πατιροῦλη, διότι θὰ καταπονηθῆς ἀρκούντως ἀναγινώσκων τὴν ἐκτενῆ ἐπιστολήν μου· εἶσαι ἤδη τόσο ἀπασχολημένος μὲ τὰς ἐργασίας σου. Καταφιλοῦσά σε θερμότερα εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς ὀρθλαμοὺς διατελῶ ἡμέχρι θανάτου ἀφωσιωμένη σοὶ μονάκριβός Σου.

Μαρία Ἰωακείμ.

Βουκουρεστίον

Χιονία.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΜΗΤΗΡ

(Διήγημα)

(Συνέχεια ἀπ' ἀριθ. 51 σελ. 267)

— Τοῦτο εἶναι τὸ δωμάτιον τῆς μητρός μου, εἶπεν ἡ Μαρία μὲ φωνὴν ἰστενοχωρημένην, καὶ ἡ εἰκὼν παριστᾷ τὸν κύριον Μποσκάρ, δεῦτερον σύζυγον τῆς μητρός μου καὶ πατέρα τοῦ Λέοντος.

Εἶπε ταῦτα λίαν τεταραγμένη, ἀλλ' ἐγὼ προσειπήθη ὅτι οὐδόλως ἀντελαμβανόμενη τῆς ταρχῆς της, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ θέσω τέμα εἰς τὴν θλιβεράν ταύτην συνδιάλεξιν, εἶπον:

— Ἄλλ' εἶναι πολὺ παράδοξον πόσον ἡ εἰκὼν αὕτη μὲ ὁμοιάζει!

Ἡ ταραχὴ καὶ στενοχωρία τῆς νεάνδος ἦτο προφανής· ἐφαίνετο ὅτι ὁ ἀὴρ τοῦ δωματίου ἐκείνου συνέθλιβε τὸ στήθος της τοσοῦτον ἰσχυρῶς, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀναπνεύσῃ.

— Ἄς φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ, εἶπε τέλος μετὰ τινῶν λεπτῶν σιωπῆν.

Καὶ ἐξήλθομεν ἀμφοτέραι ἐκ τοῦ δωματίου.

Ὅτε ἐπανήλθομεν εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν ἡ Μαρία ἀνέκτισε τὴν συνήθη χαρμῆσαν φαιδρότητα

της καὶ λύουσα πρώτη τὴν σιωπῆν, μὲ ἠρώτησε περὶ τῆς ἐπιστολῆς τῆς Ἀλεξάνδρας Τίνου. Ὁμολογῶ ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχον λησμονήσει ἐντελῶς τὴν ἐπιστολήν ταύτην, ἥτις μοι ἐγρησέμεισεν ὡς πρόφασις δευτέρας πρὸς τὴν δεσποινίδα Δαρλὺ ἐπισκέψεως.

— Ἡ ἐπιστολὴ εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σας, εἶπον ἐγώ, καὶ δύνασθε νὰ τὴν ἀναγνώσητε ὅταν θελήσητε· ἄλλως τε ἔχομεν ἀκόμη καιρὸν, διότι ἀνεβαλον τὴν ἀναχώρησίν μου μέχρι τῆς προσεχοῦς κυριακῆς.

Ὅτε τὴν κυριακὴν μετέβην καὶ πάλιν εἰς ἐπισκεψίν τῃ, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῶ πλέον, ἀλλὰ τῇ ὁμολόγησα ὅτι διετέλουν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀγνοῦ καὶ ἰδεῶδους ἔρωτος, ὃν μοι ἐνέπνευε καὶ ὅτι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐπαθίμου νὰ συνδίσω τὸν βίον μου μετὰ τοῦ ἰδικοῦ της.

— Ἡ πρότασίς σας αὕτη μὲ τιμᾷ καθ' ὑπερβολὴν, ἀπήντησεν, ἀλλὰ δὲν ἀγνοεῖτε βεβαίως ὅτι πλησιάζω εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκαίνην, καθ' ἣν ἡ νεκρὸς καλεῖται γεροντοκόρη. Εἶμαι ἤδη εἰκοσιοκταετής· ἀφ' ἐτέρου διατηρῶ εἰσέτι τὴν ἀνάμνησιν προγενεστέραν τινος κατὰ τὴν νεαρωτάτην μου ἡλικίαν ἐπεισοδίου, ὃπερ ἀπέληξε λίαν θλιβερῶς δι' ἐμέ, ἀνάμνησιν, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε κατώρθωσα νὰ ἐξαλείψω τελείως ἀπὸ τῆς μνήμης μου.

Ἄλλ' ἡ ἐπακολουθήσασα φράξ τῆς συνδιαλέξεώς μας ὑπῆρξε τόσο συγκινητικὴ ἐκ μέρους μου, ὥστε εἰς τὸ τέλος στραφείσα εἶπε πρὸς τὸ παιδίον:

— Ἐλα, πλέον, ἀναγκαλίστητι τὸν κύριον· εἶναι φίλος μας, ἀκολούθως θὰ γείνη καὶ πρεσβύτερος ἀδελφός σου!

(Ἔπεται συνέχεια)

Λαίλῃ Σμιθ.

Ο ΚΥΝΗΓΩΝ ΔΥΟ ΛΑΓΟΥΣ

Ἄλλ' ἐκείνη τῷ ἔκραξεν ἄνευ προειμίλων.

— Ἐλθέ, ἐλθέ, τέκνον μου! σοὶ κῆρα ἐν κόσμημα, ἕνα μαργαρίτην, ἐν ἰδεῶδες πρότυπον.

— Ἄλλ' ὅμως κυρία μου...

— Ὀνομάζεται Ἐστέλλα...

— ... Ἐν τούτοις ἔχει ὠραῖον ὄνομα...

— Ἀρκιστάτη... μελαγχροινὴ...

— Μελαγχροινὴ; ... Ἄ! τρίφω ἰδιάζουσαν προτίμησιν διὰ τὰς μελαγχροινάς.

— Μουσουργός... ζωγράφος... ἔχει ὄλα τὰ προσόντα, ὅσα δύνκνται νὰ στολίσωσι μίαν κόρην.

— Ἄ! εἶναι κόρη;

— Βεβαίως! δὲν θὰ ἐτολμων νὰ προτινῶ καμμίαν χήραν εἰς νέον ὡς σύ.

— Ἀλήθεια!; ...

— Δὲν εἶναι ὕψηλὴ... μᾶλλον μικροῦλα.

— Ἐξαισία!

— Λεπτοφυής... μᾶλλον ἰσχνή, ἀλλὰ αὐτὸ θὰ διορθωθῇ.

— Ἄ, πῶς; τὸ λεπτοφυὲς ἀνάστημα εἶναι ἡ χάρις τῆς γυναικός. Ἐν φαντάζομαι βαδίζουσαν ἐπὶ ἀνθῶν χωρὶς νὰ τα κυρτώνῃ... Μελαγχροινὴ καὶ λεπτοφυής; ἀλλ' εἶναι Ἄρτεμις... Ἡ Ἄρτεμις θηρεύουσα... κ' ἐγὼ ἀγαπῶ τόσο τὴν θήραν.

— Ἰππεύει ἐξαισίως.

— Αὐτὸ συμπληροῖ τὴν κατάκτησίν μου.

— Περιουσίαν ὅμως, διόλου, ἀλλοίμονον!...

— Οὐδὲ λέξιν περὶ περιουσίας, προκειμένου περὶ γάμου, εἰς ἄνθρωπον ὡς ἐγώ. Εἶπατε εἰς τὴν δα Ἐστέλλαν ὅτι τὴν ἀγαπῶ, τὴν λατρεύω, καὶ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ζητήσω τὴν χεῖρά της.

— Ἀλλὰ, τέκνον μου, λάβε ὑπομονήν. Νὰ τὴν ἴδῃς πρώτον!...

Δ'.

Ὅταν ὁ νέος εἶδε τὴν ξανθὴν χήραν, ὠνειρεύετο τὴν μελαγχροινὴν κόρην, καὶ ὅταν εἶδεν αὐτήν, ἐπλήρου τὴν διάνοιάν του ἡ εἰκὼν ἐκείνης...

Βαθυμῶν αἱ δύο αὐταὶ εἰκόνας ἤρχισαν συνυπάρχειν καὶ συμβιῶσαι ἐν ὁμοίᾳ ἐν τῇ διανοίᾳ του. Ὅσάκις ἔβλεπε τὴν μίαν τὴν ἐλάτρευε καὶ κατεγίνετο νὰ ὀρίσῃ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου. Ὅσάκις ἔβλεπε τὴν ἄλλην, ἔπραττε τὸ αὐτό. Ἀμθότεραι ἦσαν αἱ μνηστῆαι τοῦ Ἐκτορος, ἐκάστη δε ἠγνῶει τὸν μετὰ τῆς ἄλλης σύνδεσμὸν του.

Ε'.

Ἄλλὰ πρῶταν τινὰ ἡ Ἐστέλλα μετέβη πρὸς ἐπισκεψίν τῆς κυρίας Δεζανδαλὺς, μετὰ τῆς ὁποίας τὴν συνέδεε οἰκειότης. Δὲν εἶχον ἰδεῖ ἀλλήλας, ἀφότου εἶχεν ἀπορασιθῆ ὁ κοινός, φεῦ, γάμος των.

— Φιλτάτη μοι, εἶπεν ἡ Ἐστέλλα, εἰξέμερις; προσεχῶς νυμφεύομαι.

— 'Τί εὐτυχία! . . . κ' ἐγὼ προσεχῶς νυμφεύομαι ἐκ νέου. Εἰπέ μοι, 'Εστέλλα, εἶναι ὠραῖος ὁ μνηστήρ σου;

— 'Αρκετά! 'Υψηλός, χαρίεις. . . ἔτι δὲ πλούσιος καὶ εὐγενής.

— 'Ὡς ὁ ἰδικός μου . . .

— 'Α, ἐλθσμένονσα . . . ἀγαπᾷ πολὺ τὴν θήραν . . .

— 'Ὡς ὁ ἰδικός μου, ὁ ὅποιος λυπεῖται διότι δὲν ἰππεύω . . .

— 'Ὁ ἰδικός μου εἶναι καταγοητευμένος διότι ἰππεύω καλῶς.

— Τὸ μόνον πρᾶγμα, ὅπερ μὲ λυπεῖ, εἶναι ὅτι καί-τοι ἀπεράσισε τὸν γάμον μας, ἀποφύγει ἔμωσ ἀκόμη νὰ ὑποβάλῃ τὴν ἐπίσημον αἴτησιν τῆς χειρὸς μου . . .

— 'Ὡς ὁ ἰδικός μου, εἶπεν ἡ νεαρὰ χήρα, ἥτις ἤρχισε ταρασσομένη . . . 'Εστέλλα, ἔχει τίτλον ὁ μνηστήρ σου;

— Εἶναι βαρῶνος.

— 'Ἐχει γενεάδα;

— Ναί, ὠραῖαν καστανόχρουν γενεάδα.

— 'Αλλ' εἶναι ὁ βαρῶνος 'Ἐκτ. . .

— 'Ἐκτωρ δὲ M***

— 'Ὁ μνηστήρ μου! . . .

Ἡ τρυφερὰ φίλια τῶν εὐγενῶν εἰκείνων νεανικῶν ψυχῶν οὐδὲ στιγμὴν ταῖς ἐπέτρεψε νὰ διαπεθῶσιν ἐχθρικῶς κατ' ἀλλήλων. Φιλήματα μόνον καὶ δάκρυα διεδέχθησαν τὴν ἀπρόοπτον εἰδησιν.

Μετὰ ταῦτα ἡ κυρία Δεξανδελὺς τῷ ἔγραψε τὸ ἐξῆς ἐπιστόλιον:

«Λέγετε, κύριε, ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν θήραν. Πράγματι τὴν ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ δὲν εἴθε καλῶς θηραρευτής. Μάθετε λοιπὸν παρ' ἐμοῦ τὸ σπουδαιότερον τῆς θήρας ἀξίωμα: ὅτι δηλ. δὲν πρέπει τις νὰ κυνηγῇ δύο λαγούς συγχρόνως. Χαίρατε! . . .»

— 'Υπόγραψε! εἶπεν εἰς τὴν φίλην τῆς, ἀφοῦ ὑπέγραψε πρώτη.

'Ὁ βαρῶνος λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν μετέβη πρὸς ἐπίσκειψιν ἀμφοτέρων τῶν προστατῆδων του ἀλληλοδιαδόχως.

'Αλλ' αὐταὶ εἶχον προαιδοποιηθῆ ὑπὸ τῶν δύο ἀκουσίως ἀντιζήλων, καὶ ὁ ἀγαπῶν τὴν θήραν εὐρε κλειστάς ἀμφοτέρας τὰς θύρας! . . .

Εἰς ἐπίμετρον ἡ θεία του τὸν ἀπεκλήρωσεν, ὁ

δὲ βαρῶνος κινδυνεύει νὰ μένη ἑσσεῖ μονοδίατος. Ταῦτα πάντα καταδεικνύουσιν ὅτι ἐν τῷ βίῳ πρέπει νὰ γιωρίζῃ τις τί θέλει.

(Ἐκ τοῦ γρ. ἱ. ἱ. κ. κ.)

Μετάφρασις

Γ. Δημητριάδου

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

τῆς ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ

«Η ΟΜΟΝΟΙΑ»

Πλήρης ἐπιβολῆς καὶ κατανύξεως ἐτελέσθη τῇ 14ῃ φθ. νεντος ἑσρτῇ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ ἀρρεναγωγείου τῆς εὐαγγελιστρίας ἡ 35ῃ ἐπιτηρῆς τοῦ ὑπὸ τὸν ἄνωθι τίτλον εὐεργετικοῦ Σωματείου προεδρευομένου πᾶνυ ἐπαξίως ἀπὸ τετραετίας ἤδη ὑπὸ τοῦ τσαυτῆς ἀπολαύοντος ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς κοινωνίᾳ ἀκραιφνοῦς ἐκτιμήσεως κ. Λεωνίδου Κηλτζανίδου ὀρητροῦ ζηλωτοῦ παντὸς ἀγαθοῦ καὶ καλοῦ, υἱοῦ δὲ τοῦ διαστήμου ἐκείνου μακαρίτου μύστρου τῆς Ἐκκλ. μουσικῆς Κηλτζανίδου. Καὶ ὁ μὲν σκοπὸς καὶ ὁ προορισμὸς τοῦ σωματείου ἐκτίθεται σαφῶς ἐν τῷ κἀτωθι δημοσιευμένῳ λόγῳ, ὃν κληρωθεῖσα τοῦτο, ἐξεφώνησεν ἡ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ σωμ. Διευθύντρια τῆς «Βοσπορίδος» δεσποινὶς Κορνηλία Πρεβεζιώτου. Ἐκ δὲ τῆς ἀναγνώσεως ἐκθέσεως τοῦ φιλανθρώπως ἐν αὐτῷ δρωτος ἀξιοτίμου ἱατροῦ κ. Κωνστ. Γουσοπούλου, πληροφορούμεθα ὅτι δι' αὐτοῦ ἡ Ἀδελφότης «Ὁμόνοια», παρέχει φιλάνθρωπον ἱατρικὴν ἀρωγὴν κατὰ τὸ λήξαν αὐτῆς ἔτος εἰς 427 περίπου πρόσωπα, δι' ἃ ὁ ῥιθεὶς ἱατρός ἀνέγραψε συνταγὰς ὑπὲρ τὰς 1000, παρασχεθέντων δωρεᾶν τῶν φαρμάκων ὑπὸ τῶν ἀξιοτίμων φαρμακοποιῶν τῆς Ἀδελφότητος κ. κ. Πίτου, Ἀπολλωνάτου, Σταυρίδου καὶ Κερύδου. «Καὶ ποσάκις, κ. Πρόεδρε, λέγει ἐν τῇ ἔτησίᾳ ἐκθέσει αὐτοῦ ὁ ἱατρός κ. Κ. Γουσόπουλος ἀδὲν συνεικνῆθη ἡ ψυχὴ μου βλέποντος τοὺς ἀπόρους ἀπολαμβάνοντας τῶν ἀγαθῶν τῆς Ἀδελφότητος μετ' εὐκολίας καὶ ἀφρονίας, αἶκν οἱ εὐποροῦντες σχεδὸν μόνον ἀπολαμβάνουσι . . . Καὶ πάντες οἱ ἐν αὐτῇ ἐξεπλήρωσαν τὰς ἐξυτῶν ὑποχρεώσεις πάντοτε καὶ αὐδὲν

παρέπονον εἰς τοσαύτην ἐπὶ ἔτος κίνησιν ἐναντίον οὐδενὸς διςτυπώθη! Καὶ πάντες εἰμέναμεν ἡχαριστημένοι, θεωροῦντες τὴν Ἀδελφότητα ὡς ἡμετέραν μεγάλην οἰκογένειαν καὶ ὁ ζῆλος ἡμῶν ἦτο πάντοτε ζωηρὸς καὶ αἱ προσπάθειαι ἡμῶν κατεβάλλοντο ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ ἰδίων ἡμῶν γονέων, τέκνων, ἀδελφῶν. Καὶ ἡ κοινωνικὴ ὠφέλιμα ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἡ ἐκ τῆς λειτουργίας τῆς ἡμετέρας ἀδελφότητος ὑπῆρξε μαγίστη ὑπὸ ὅλας τὰς ἐσπόψεις». Ἰδοὺ δὲ καὶ ὁ ὑπὸ τῆς Δόκ. Κ. Πρεβεζιώτου ἐκφωνηθεὶς πνευματικὸς μετὰ τινῶν μόνον ἐπιτομῶν.

«... Καὶ τίς ἄλλος, ἄρα, θὰ ἠδύνετο νὰ τηρηθῇ ἠθικῶς ξένος πρὸς ὁμογενὲς σωματεῖον τοιοῦτο; σωματεῖον, ὅπερ, ὡς σκοπὸν μὲν αὐτοῦ ἔχει τὴν καλλιέργειαν τῶν δύο εὐγενεστάτων καὶ ἱερωτάτων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως αἰσθημάτων, τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Φιλανθρωπίας, ὡς τίτλον δὲ αὐτοῦ χρυσοῖς γράμμασιν ἐπὶ τῆς μετόπης του ἐπιγράφει λέξιν περικαλλῆ καὶ χρυσῆν, τὴν ὠραϊοτάτην τῶν λέξεων καὶ ἐπιβλητικωτάτην τῶν ἐνοιῶν, λέξιν κοσμοῦσαν καὶ στεφνοῦσαν τὴν μετόπην ταύτην ὡς ἄλλη ζωοφόρος τοῦ ἀγλαοῦ Παρ-

θενῶνος, τὴν ἀπλήν λέγω, ἀλλὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ λέξιν: Ὁμόνοια;

Ὁμόνοια! . . . ἀληθῶς ποῖα ἔνοια εὐγενεστέρα ταύτης καθόλου καὶ ζωτικωτέρα διὰ τὸν Ἑλληνισμόν, ὅστις ἀνάγκη τέλος νὰ κατανοήσῃ ὅτι μόνον ὑπ' αὐτὴν καὶ δι' αὐτῆς δύναται ἐπὶ πλέον νὰ προαχθῇ καὶ ἀποβῇ ἂν ὄχι πλέον φέρος καὶ ἀστήρ, ὡς ἄλλοτε, παγκοσμίου φωτός, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἴσος πρὸς τὰ ἔθνη, ἄτινα, παρ' αὐτοῦ κληρονομήσαντα καὶ πολιτισμὸν καὶ σοφίαν, υπερτεροῦσιν αὐτὸν σήμερον ἀπέριως εἰς τὴν συγκρότησιν τῆς βιωτικῆς ἀλληλεγγύης καὶ τὴν κοινωνικὴν διοργάνωσιν;

Ἰδρὺν κατὰ τὸ ἔτος 1865 τοῦτέστι πρὸ τριάνοντα καὶ πέντε ἐτῶν, τὸ εὐαγὲς τοῦτο Σωματεῖον, Κύριοι καὶ Κυριαί, τὸ πρῶτον ἴσχε σκοπὸν καθαρῶς θρησκευτικόν.

'Αλλ' ἀπὸ τετραετίας ὅτε ὁ ἀξιοτίμος καὶ καλοκάχθος αὐτοῦ Πρόεδρος κ. Λεωνίδας Κηλτζανίδης τὸ πρῶτον ἐκλήθη παμψηφεί εἰς τὴν Προεδρείαν, εἰς ἣν κοινῇ πέλιν τοῦ Σωματείου ψήφω ἔκτοτε μένει εὐτυχῶς δι' αὐτό, ὁ δὲ λίαν εὐφρόμως ἐν τῷ κόσμῳ τῶν γραμμάτων γνωστός κ. Παῦλος

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

4

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΟΔΗΓΙΑ

πρὸς διδασκαλίαν τῶν ἐργοχειρῶν ἐν τοῖς καρθεραγωγείοις.

Ἡ ῥαπτική.

(μετ' ἰγνογραφίας, κεντητικῆς, κιστικῆς καὶ ἐπιδιορθώσεως ἀσπρονούγων)

Ἡ διαφραγή.

(Συνέχεια)

Πῶς κείνται αἱ βελοναὶ τῆς περιρραφῆς εἰς τὴν καλὴν ὄψιν;

Μ. Κείνται ἑριστονίως, κλύπτουν 2 νήματα καὶ ἐν τῷ μεταξύ ἀφίρουν κενὰ διαστήματα, τὰ ὅποια ἔχουν κλάτος ὅσον καὶ αἱ βελοναὶ — — —

Δ. Πῶς κείνται αἱ βελοναὶ εἰς τὴν ὀπισθίαν ὄψιν;

Μ. Λέξαι, ἀρχόμενοι ἄνωθεν ἐκ δεξιῶν καὶ ἀεὶ ἀνωτέρω καίτω πρὸς τ' ἀριστερά. |||||

Δ. Αὐτὴ εἶναι ἡ εὐθεῖα περιρραφῆ. Ἄρῳ κάμητε 6 περιρραφὰς εὐθείας, θὰ μάθητε τὴν λέξιν περιρραφῆν.

(*) Δ. Εἰς τὴν λέξιν περιρραφῆν λαμβάνομεν 1 στημόνιον καὶ 1 δρᾶδιον, ἥτοι σχηματίζομεν σταυρὸν μὲ τὴν βελόνην. Βελονίζετε 4 νήματα βαθύως εἰς τὸ διπλωμα, ἔπειτα ἀφίρνετε 2 νήματα καὶ πάλιν κάμνετε ἓνα σταυρὸν μὲ τὴν βελόνην. Αἱ βελοναὶ εἰς τὴν καλὴν ὄψιν εἶναι |||||, εἰς τὴν ὀπισθίαν |||||

Ἐμποροῦμεν νὰ κάμωμεν καὶ περιρραφῆν μὲ διαρραφῆν καὶ τότε αἱ βελοναὶ κείνται 2 νήματα μακρὰν τῆς κατωτάτης πλευρᾶς τοῦ διπλώματος. (Ἐὰν πρέπει αἱ μαθήτρια ν' ἀσκηθῶν εἰς τὸ ράψιμον τοῦτο τῶρα ἡ ἀργότερον κατὰ τὸ κόσμον τοῦ γυναικείου χιτῶνος, τοῦτο ἐπαγίνεται εἰς τὴν διδασκαλίαν.)

Ἢ τιαύτη περιρραφῆ λέγεται διερραμμένη περιρραφῆ. Διὰ τί περιρραπτομεν τὰς λυομένας πλευράς;

(*) Εἰς ἐκάστην νέαν ραφῆν αἱ μαθήτρια ὀφείλουσ ν' ἀρχίζουσ συγχρόνως. Αἱ ἐπιτήδειαι μαθήτρια, ἔως ὅτου αἱ ἄλλαι συμπληρώσουσ τὸν ἀριθμὸν τῶν ραφῶν, κάμνουσ μεταξὺ διαστήματα κουφορραφῆς. Ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ διελθῇ εἰς τινὰς μαθήτριας ἡ κουφορραφῆ, οὐδόλως αἶρει τὴν συνδιδασκαλίαν. Τὸ τοιοῦτο μάλιστα δύναται νὰ κεντήσῃ τὰς βαθυστάτας εἰς ἔργασίαν, ἐνῶ αἱ ἐπιμαλεῖς θὰ αἰσθάνωνται χαρὰν ἐπιδεικνύουσαι εἰς τὸ ράψιμόν των περισσοτέρας κουφορραφῆς, δεῖγμα τῆς φιλοπονίας καὶ τοῦ ζήλου των.

Κυλίτης, εὐτυχῶς πάλιν διὰ τὸ Σωματεῖον, ἀνηγορεύθη γραμμικτεὺς, γενόμενος πολυτιμώτατος αὐτοῦ παράγων, διὰ τῆς πρωτοβουλίας καὶ ὠθησεως τῶν δύο τούτων ἀρίστων αὐτῆς μελῶν ἢ ἀδελφότης, παύσασα νὰ ἦ μονομερῶς θρησκευτικὴ, ἐποίησε σπουδαῖον ἐν τῇ φιλανθρωπικῇ βῆμα.

Συστήσαντες δηλονότι τότε πενταμελῆ Ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν κ. κ. Δ. Μεταξῆ, Β. Σιργίου, Δημητρίου Παρασκευοπούλου καὶ λοιπῶν, ἐμόρφωσαν καὶ ἤγαγον εἰς φῶς τὴν ἰδίαν τῆς παροχῆς δωρεὰν ἰατροῦ καὶ φαρμάκων.

Καὶ ὄντως ἔκτοτε ἡ Ἀδελφότης παρέχει πολυτιμωτάτην φιλανθρωπικὴν προσφορὰν εἰς πολυπληθῆ λαϊκὴν τῆς κοινωνίας ἡμῶν μερίδα διὰ τῆς παροχῆς δωρεὰν τοῦ πολυτιμωτάτου τῶν ἀγαθῶν, τῆς υγιείας, ὅπερ ὅμως εἶναι ἐνίοτε, φεῦ, τὸ μᾶλλον δυσπέπικτον εἰς πολλοὺς δυστυχεῖς.

Ἄλλ' ὅπως ἀρὰ γε λόγος καὶ ὅπως ἔπαινος θὰ ἦκει πρὸς ἐπαξίαν ἠθικὴν ἀνταμοιβὴν τοῦ κληθεθέντος εἰς τὸ καθῆκον τοῦτο ἀξιοτίμου ἰατροῦ κ. Κωνσταντίνου Γουσοπούλου, ὅστις πάνυ φιλανθρώπως καὶ καλοκαγάρως πράγματι εἰς πλεῖστας καθ' ἐκάστην ὑπάρξει ἀπονέμει τὸ ἀρρητον

- Μ. Διὰ νὰ τὰς στερεώσωμεν.
- Δ. Εἰς ποῖον εἶδος ραφῆς ἀνήκει ἡ περιγραφὴ;
- Μ. Εἰς τὰς στερεωτικὰς ραφάς.
- Δ. Πόσα εἶδη ραφῶν ἐδιδάχθημεν μέχρι τοῦδε σχετικῶς πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῶν;
- Μ. 3 εἶδη· τὴν κοσμητικὴν, τὴν συνδετικὴν καὶ τὴν στερεωτικὴν.

Ἡ διπλογραφία.

Δ. Παράσατε εἰς τὴν βελόνην σας μίαν κλωστὴν ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν 80.

Λάβετε μίαν ἀπὸ τὰς λωρίδας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν εἰς τὸ μῆσον διαρραφὴν ὡς συνδετικὴν ραφὴν, ἀνοίξατε τὰ δύο ἐξέχοντα χεῖλη τῆς ραφῆς καὶ χωρίσατε ἀπ' ἀλλήλων, σχίσατε ἀπὸ τοῦ χεῖλους τῆς λωρίδος, ἐπὶ τῆς ἑποίας εἶναι αἱ μακρὰ βελοναὶ τὸ ἥμισυ τοῦ πλάτους, περιτυλίξατε μὲ τὸν δείκτην τὸ πλατύτερον χεῖλος ἐπὶ τοῦ στενωτέρου καὶ ράψατέ τα μὲ περιρραφὴν εἰς τὸ σῶμα τοῦ ὑφάσματος καλῶς. (Ἡ διδάσκαλος προδεικνύει τὰ λεγόμενα.)

Ἡ ραφὴ εἰς τὴν ὀπισθίαν ὄψιν πρέπει νὰ εἶναι στριγγύλη, εἰς δὲ τὴν καλὴν ὄψιν πρέπει νὰ εἶναι βελοναὶ πρῆπει ν' ἀπέχουν ἀπὸ τὴν γραμμὴν τὴν σχηματισθεῖσαν διὰ τῆς συρραφῆς τοῦ ὑφάσματος, 4 νήματα.

τῆς υγιείας· ἀγαθόν, κοπιῶν καὶ μοχθῶν ἀνευ εἰσῆς δῆποτε ἀτομικῆς ὠφελείας, χάριν μόνον τοῦ πρὸς τὸν πλησίον ἀγαθοῦ, μύστις οὕτως ἀληθῆς καταδεικνύμενος τῆς ὑπὲρ πάσας εὐγενεῦς καὶ φιλανθρώπου Ἐπιστήμης του;

Καὶ οὕτως ἡ δρᾶσις τοῦ Σωματείου ἡμῶν ἡ φιλανθρώπος καὶ εὐεργετικὴ ὑπὸ τὸ σωστικὸν τῆς Ὀμονοίας πνεῦμα καὶ τὴν σκέπην καὶ αἰγίδα τῆς Θεομήτορος εἶθε ἐπὶ μακροτάτην σειρὰν ἐτῶν ν' ἀναπτύσσεται εὐαγῆς καὶ εὐδοξοῦς ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς κοινωνίᾳ ἐπεκτεινομένη μάλιστα, εἰ δυνατόν, εἰς εὐρύτερον ἐτι κύκλον ἐπ' ἀγαθῶ τοῦ ἐνταῦθα Ἑλληνισμοῦ!

Διότι σωματεῖον ὡς τίτλον ἀλλὰ καὶ ὡς βάσιν τῆς λειτουργίας αὐτοῦ ἔχον τὴν θεόδοτον Ὀμόνοιαν κέκληται πολλὰ τάγαθὰ ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν φιλοξενούσαν αὐτὸ κοινωνίαν, καὶ οὐδέποτε πρέπει νὰ παύσῃ παρέχον ἑαυτὸ πολυτίμον εἰς τὸν δρῶντα Ἑλληνισμὸν ὑπόδειγμα τοῦ συνασπισμοῦ καὶ τῆς συγκέντρου δράσεως.

Διότι σωματεῖον τὴν τέλεισιν τοῦ ἀγαθοῦ ἔχον ὡς ἀκρότατον αὐτοῦ σκοποῦ δέον ἔσχει καὶ διὰ πάσης θυσίας καὶ μόχθου νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ συν-

Τὴν ρηθεῖσαν ραφὴν ὀνομάζομεν στριγγύλην διπλογραφίαν. Τώρα ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζονται τὴν ὀμαλὴν διπλογραφίαν, διότι εἶναι στερεωτέρα καὶ φαίνεται καταλληλοτέρα διὰ τὰ λευκίματα (ἀσπρόρρουχα.) Ἀντὶ δὲ νὰ περιτυλίσωμεν τὴν λυομένην μὲ τὸν ἀντίχειρα, πρᾶττομεν τοῦτο μὲ τὴν βελόνην καὶ ἀντὶ 4 νημάτων περιρραπτομεν 6 νήματα μακρὰν τῆς συρραφῆς.

(Εἶτε λογαί εἶτε εὐθεταί εἶναι αἱ βελοναὶ εἶναι ἀδιάφορον.)

- Εἰς ποῖον εἶδος ραφῆς ἀνήκει ἡ διπλογραφία;
- Μ. Εἰς τὰς συνδετικὰς ραφάς.

Ἡ ἐπιγραφή.

(καθα.λορίκι, καθα.λλούρισμα, φῶ (1) με' φαν.)

Δ. Λάβετε ἀπὸ τὰς λωρίδας μίαν, εἰς ἣν ὑπάρχουν διαρραφαὶ κοσμητικαί, καὶ μίαν, εἰς ἣν ὑπάρχουν κουρροραφαὶ (τροπογάζια). Θέσατε τὴν καλὴν ὄψιν τῆς μιᾶς περιρραφῆς ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς καλῆς ὄψεως τῆς ἄλλης καὶ συγκρατήσατέ τας εἰς ἴσα διαστήματα μὲ 6 περίπου καρφίδας καλῶς.

- (1) Οὐγγα.
- (Ἐπειτα συνέχεια)
- Γ. Καρατζᾶς

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ

τηρῆ πᾶς ὁ αἰσθανόμενος τὸν ἀνθρώπινον αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ προορισμὸν, ὅστις ἐν τῇ τελεσίᾳ τοῦ ἀγαθοῦ συγκεντροῦται καὶ καθορίζεται.

Διότι, τίλος, Θρησκεία καὶ ἀγαθοεργία εἰσὶν οὐχὶ μόνον αἱ ὑψίσται ἐκδηλώσεις τῆς εὐγενεῦς καὶ θείας τοῦ ἀνθρώπινου ὄντος καταγωγῆς, ἀλλὰ καὶ αἱ σπουδαιότατοι παράγοντες τῆς ἐνισχύσεως καὶ προόδου ἀτόμων, κοινωνιῶν καὶ ἐθνῶν ὄλων.

Ἐπὶ τοιοῦτο πνεῦμα καὶ σκοπὸν, ὑπὸ Πρόεδρον βίτην καὶ ἀκάματον ἀληθῶς ἐργάτην τῆς φιλανθρωπίας καὶ τοῦ καθήκοντος ἐργαζομένην, ὧ ἱερὰ Ἀδελφότης Ὀμόνοια, βαίνει ἀπρόσκοπτον ὁδὸν θαρροῦσα καὶ ἐνισχυομένη ὁσημέραι, ὑπὸ τὰς εὐχὰς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τὴν στοργὴν καὶ τὸν ἔπαινον τῆς κοινωνίας καὶ τὴν κραταιὰν αἰγίδα τοῦ κραταιοτάτου ἡμῶν Σουλτάνου Ἀβδούλ Χαμίτ-Χάν. Γένοιτο!

Η ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΕΝ ΤΩ ΕΛΛ. ΘΕΑΤΡΩ.

Ὁ ἀναβιβασμὸς τῆς αἰωνίας Ἀντιγόνης τοῦ γίγαντος Σοφοκλέους ἐπὶ τῆς Ἑλλ. σκηνῆς ἦτο βεβαίως μέγα καὶ κλεινὸν δι' αὐτὴν ἔργον θύγον

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

10

ΜΟΝΗ ΕΝ ΤΩ ΚΟΣΜΩ. ΗΘΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια)

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ βαρῶνος κατέστη θλιβερά.

Ἡ Μαργαρίτα ὑπὸ τὸ κράτος ἀρίστου προκοσμήματος ἐπλησίασε τὸν πατέρα τῆς.

— Ὁ ἀδελφός σου, Μαργαρίτα, ἐν στιγμῇ παραφορᾶς, τὴν ὄψαν ὄν, δύναμαι νὰ καταδικάσω, ὕβρισαι, ἐβράπισαι τὸν ἄνδρα, ὅστις εἶχεν ἀποπλανήσει τὴν ἀδελφὴν του.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ προσέβλεψε μετὰ φόβου τὸν πατέρα τῆς.

— Ἀκούσον, ἐξηκολούθησεν ὁδός, εἰπέ εἰς τὸν Πατριᾶλ νὰ λησμονήσῃ τὰ πάντα, ὡς ἐγὼ τὰ λησμονῶ, ἐγὼ, τοῦ ὀπείου τὴν καρδίαν ἐπληξεν, εἰπέ εἰς αὐτὸν ὅτι αἱ πρῶται προσβολαὶ προήρχοντο ἐξ αὐτοῦ, ὅτι ἔμεν τοῦ ἔρωτος, τὸν ὀποῖον ἐπεζήτησε νὰ σὺ ἐμπνεύσῃ, εὐτυχῆ; θὰ ἦσο ἀκόμη μεταξὺ τῶν λατρευόντων σε πατρός καὶ ἀδελφοῦ, ὅτι διὰ τῆς πράξεώς σου ἐκείνης κατέστρεψε τὴν γενικὴν εὐτυχίαν καὶ διὰ δακρύων ἀντικατέστησε τὴν χάριν εὐγενεῦς αἰο-

ἀπ' εὐθείας ὄλα ὁμοῦ τὰ ἐθνικὰ τοῦ Ἑλλήνος αἰσθήματα. Εὐτύχημα ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη ἐπῆλθεν εἰς τοὺς συλλαβόντας αὐτήν, εὐτύχημα ἡ ὑπαρξίς ἐν τῷ Ἑλληνισμῷ θείσου δυνηθέντος νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ἐθνικὸν τοῦτο ὄνειρον ὑπὸ πρωταγωνιστήν, ὅς ὁ κ. Διονύσιος Ταβουλάρης, εὐτύχημα δὲ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ μεγάλου τούτου θεατρικοῦ θριάμβου ἰκανὴν εὐτυχῶς ἠντλησε τὴν ὠφέλειαν ὁ γεραρὸς ἡμῶν Ἑλλ. Φιλολογικὸς Σύλλογος. Οὐχ ἦττον ἀξίως τῶν πλείστων συγχαρητηρίων εἶναι ὁ παραφράσας ἐπιτηδὲς ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ τὴν Ἀντιγόνην τοῦ Σοφοκλέους διαπρεπῆς ἡμῶν λυκειάρχης κ. Χρ. Χατζηχρήστου, εἰς ὃν καὶ διὰ τοῦτο κυρίως ὀφείλεται βεβαίως ὁ ἐπὶ σκηνῆς ἀναβιβασμὸς τοῦ ἐθνικοῦ ἀριστουργήματος.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ ἐν Βερολίῳ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν. Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ τύπου πληροφοροῦμεθα ὅτι ἐτελέσθη ἐσχάτως δημοτελέστατα διὰ μεγαλοπρεπῶν ἐορτῶν ἡ 200ῆ ἐπετηρὶς τῆς ἰδρύσεως τῆς ἐν Βερολίῳ Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν.

γενείας... Πρόθεσις ὅτι, ἐὰν θελήσῃ νὰ λησμονήσῃ ὡς ἐγὼ ἔπραξα, ἴσως συγκρατανύσω εἰς τὴν μετὰ σοῦ ἔνωσίν σου... καὶ εὐλογήσω, κόρη μου, τὸ τέκνον τῶν ἐρώτων σου.

— Ὁ ἀδελφός μου τὸν ὕβρισε καὶ τὸν ἐβράπισεν! εἶπε σιγηλῆ τῇ φωνῇ ἡ Μαργαρίτα.

— Ναι, γέρος, ἐνώπιον μαρτύρων, καὶ σήμερον θὰ μονομαχήσω... θὰ μονομαχήσω μετρί θανάτου.

— Ἄ! ἐφώνησεν ἡ δύστηνος γυνὴ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἔδρας.

Ὁ πατὴρ λαβόμενος τῆς χειρὸς τῆς

— Ἄλλ' ἐγὼ ἐπληροφόρηθην τὰ πάντα, ἐξηκολούθησε καὶ ἔσπευσα εἰς τὴν ὀμιλήσω, τὸν καθικετεύω, ἐγὼ ὁ βαρῶνος Βιενδόλντ, νὰ μὴ μονομαχήσῃ μετὸν υἱόν μου.

Ἐπειράθη νὰ ὀμιλήσῃ ἡ Μαργαρίτα, ἀλλὰ μόνον τὰ χεῖλη σπασμωδικῶς ἐκίνησε καὶ ὕψωσε τοὺς βραχίονας.

Ὁ βαρῶνος ἐκαθέσθη πλησίον τῆς καὶ παρατηρῶν αὐτὴν μετὰ τρυφερότητος

— Τώρα, ὅτι ἔχεις γνώσιν τῶν πραγμάτων, εἶμαι ἡσυχό· καὶ αἰσθάνομαι ὅτι ἀναζῶ... Πρὸ πάντων, κόρη μου, μὴ τὴν ἀφήσῃς; νὰ ἐξέλθῃ ἐπ' οὐδέμιᾳ προφάσει... ὄν θὰ ἦθελες βεβαίως ἀβρῖν νὰ κλαύσης τὸν θάνατον τοῦ ἐνός ἡ τοῦ ἐτέρου.

Ἡ Μαργαρίτα ἀνηγγέθη αἶφνης καὶ μετὰ βιαίας προσπαθείας.

— Ἄλλ' ἐξῆλθεν! ἀνεφώνησε.

Ο διάδοχος τής Γερμανίας. Ο διάδοχος τής Γερμανίας πρίγκηψ Φρειδερίκος Γουλιέλμος τήν θην τῷ προσεχῶς Μαΐου (ν. η.) εἰσερχόμενος εἰς τὸ 18ον ἔτος του, ἐγκαινίζει τήν ἐνηλικιότητα αὐτοῦ. Δημοτελέσταται ἑορταί προαναγγέλλονται ἐν Βερολίνῳ ἐπὶ τούτῳ.

Ἡ ἀμέρα τῶν ἡρανθέμων ἐν Λονδίῳ (The primrose day.) Οὕτως ὀνομάζεται ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ καθιερωμένη τελετή, καθ' ἣν ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας μετὰ πολλῆς πομπῆς πορευομένη καθ' ἑκαστον ἔτος εἰς τὸν τάφον τοῦ Βήκονσφηλδ στέφει αὐτὸν δι' ἡρανθέμων. Ἡ τελετή ἐτελέσθη, ὡς ἔθος, τῇ 6/19 ἀπριλίου, ἀλλ' ἦττον ἢ ἄλλοτε δημοτελέως.

Μενελίκ κατὰ τοῦ καπνοῦ. Το προδριον τῆς κατὰ τοῦ καπνοῦ ἑταιρίας ἐν Παρισίοις προσέφεραν ἐσχάτως δίπλωμα ἐπιτίμου μέλους εἰς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ἀθουσσινίας Μενελίκ, ὅστις ὄχι μόνον δὲν καπνίζει, ἀλλὰ καὶ ἀπαγορεύει τὸν καπνὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους του αἰνα τοὺς προφυλάξῃ, — ὡς λέγει αὐτολεξεί, — ἀπὸ μάστιγος, ἥτις

Καὶ ὁ κατὴρ τῆς ἡγήθη καὶ πιπνημένη τῇ φωνῇ
 — Ἐξῆλθεν ! εἶπε ;
 — Ναί !
 Αἱ χεῖρες τῷ βαρῶνῳ κατέπεσαν, πελιδνότης ἐκάλυψε τὸ μέτωπόν του, ὡσεὶ ὁ θάνατος ἀντικατέστησε τὴν ζωὴν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐθαμβώθησαν καὶ ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ διετέλεσαν ἀναυδος.
 Μετ' ὀλίγον συνελθὼν ἐλάβετο τοῦ βραχίονος τῆς Μαργαρίτας
 — Καὶ δὲν τον συνακράτησας ; εἶπε βιαίως, καὶ δὲν ἐρίψθης εἰς τὸν λαμῶν του κλαίουσα ; καὶ δὲν ἐστάθης πρὸ τῆς θύρας νὰ τον ἐμποδίσῃς νὰ ἐξέλθῃ ; . . .
 — Ἥμην ἀδιάθετο ; καὶ ἐξῆλθε νὰ προσκαλέσῃ τὸ ἱκτρὸν, ὡς εἶπεν . . . Οὐδέποτε ὁ Ραφαήλ εἶχε ψευστῆ καὶ τὸν . . . ἐπίστευσα.
 — Καὶ πότε ἐξῆλθε ;
 — Πρὸ μιᾶς ὥρας, τοῦλάχιστον.
 — Δυστυχῆς ἄφρον ! ἐθυσίασας τὸν πατέρα σου, τὸν ἀδελφόν σου, τὴν ὑπέληψίν σου, τὰ πάντα, χάριν τοῦ ἔρωτός του, καὶ δὲν τον ἀγαπᾷ ἀκόμη ἀρκούντως ὅπως μαντεύσῃς εἰς τὰ βλέμματά του ὅτι μετέβαινε νὰ φωνεῖσῃ τὸν ἀδελφόν σου ἢ νὰ . . . φωνεῖσῃ ! Ἐγὼ ἐμάντευσα ὅτι ὁ αἰὸς μου μετέβαινε νὰ μονομαχήσῃ !
 Ἡ Μαργαρίτα προσέβλεψε τὸν πατέρα τῆς μετ' ἀκράσως ἀπελπισίας ἄμα καὶ ἐκπλήξως.
 — Τὸ ἐγνωρίζετε, ἀνεφώνησε, καὶ δὲν τὸν ἀναχαιτίσατε ;

δύναται νὰ τῷ; ὑποδουλώτῃ εἰς βλαβερώτατον πάθος; . . . Καὶ ὅταν σκέπτεται τις ὅτι ὑπάρχουσιν Ἕλληνίδες καπνίζουσαι ἐκ πνεύματος χειραφετήσεω, ! . . .

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Κφ Π. Γ. Ἰωαν. Παρισίου. Δευτέρα ἐπιστολὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Στείλατε παρακαλῶ ἐγκαίρως τὰς ζητηθείσας πληροφορίες. — **Κφ Π. Δ. Ὁξφόρδην.** Συγγνώμην διὰ μακρὰν ἀκούσιον αἰγίην. Προσεχῶς γράψωμεν διεξοδικῶς. Εἶναι τέρας δι' ἡμᾶς. — **Ἄδα Εὐ. Ζ. Ἀθήνας.** Δημοσιεύομεν προσεχῶς τι σχετικὸν πηγόμενον σήμερον ὑπὲρ πληθώρας ὕλης. Εὐχαρίστως ὁὐκ πράξωμεν ὅτι δυνάμεθα, εἶναι ἄλλως τε γλυκὺ καθήκον. — **Κφ Σ. Γ. Ἀθήνας.** Τὸ εἰς Ἀθήνας ταξείδιόν μας ἦτο ἐπὶ τοῦ παρόντως ἀδύνατον διότι ἡ «Βοσπορίς» εἶαι ἀκόμη πολὺ νεαρὰ ἢ ὥστε νὰ μοι ἐπιτρέψῃ ἔστω καὶ βραχέϊαν ἀπουσίαν ἀπὸ πληθόν τῆς. Τὸ ἐπιτόν ἔτος, θὰ ἦναι, ἐλπίζομεν δυνατόν. — **Ἄδι Β. Ν. Ἐνταῦθα.** Ἐρωτᾶτε ; ἀνεβλήθη μόνον ἕνεκα ἀλλείψεως εὐκαιρίας ἐτι πρὸς λεπτομερῆ ἐπίσκεψιν τοῦ ἰδρύματος. Ἄλλως τε ἡ «Βοσπορίς» καὶ ὡς καθήκον καὶ ὡς γλυκεῖαν ἡδονὴν θεωρεῖ τὸ νὰ ἐνδιατρήσῃ ὡς δεῖ περὶ τῆς κλεινῆς μας Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν.

Διευθυντῆς καὶ διαχειριστῆς τοῦ Τυπογραφείου
ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΗΤΖΑΝΙΔΗΣ

— Καὶ ἡδυνάμην ἐγὼ, σχεδὸν γέρων, νὰ συγκατήσω δύο ἄνδρας, οἵτινες ἔχουσιν ὁ μὲν τὴν ἀτιμίαν ἐπὶ τοῦ μετώπου του γεγραμμένην, ὁ δὲ τὸ ἔξω εἶω τῆς θήκης, δύο ἄνδρας, οἵτινες διψῶσιν αἷμα, δύο ἄνδρας, οἵτινες ἐπιζητοῦσι καὶ λαμβάνουσι μύρινας ; τίς μοι μαχίας των τὰ σκότη τῆς νυκτός ; Σὺ μόνη ἡδύνασο νὰ το πράξῃς ! ἐμπρωτο λοιπὸν εἶς ἐκ τῶν δύο νὰ φωνεῖσῃ !
 — ὦ ! Ραφαήλ ! ὦ ! ἀδελφε μου ! . . . ὑπετονθόρισεν ἡ Μαργαρίτα.
 Ἔστη ἀφρη ; καὶ τρέμουσα προσεπάθησε ν' ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ πατρός ; τις δὲν αὐτὸς εἶχεν ἐννοήτῃ ἢ ἀκούσει ὅτι αὕτη ἐξεστόμησεν ὄντως τὰ δύο δνόματα, τὰ ὅποια εἶχε προφέρει, τὸ ἐν, ὅπερ ὁ ἔρωσ τῆς εἶχε θέσει πρὸ τοῦ ἑτέρου, ἢ παράδοξος ἔκφρασις, μεθ' ἧς ἀπήγγειε τὸ πρῶτον, περιτράνωσ ὑπεδύλιον διὰ τίνα ἐκ τῶν δύο ἐπὶ μᾶλλον ἐφοβεῖτο.
 — Καὶ αὐτὴν τὴν ὥραν, εἶπεν ὁ βαρῶν ὁ θλίβων τὴν χεῖρα τῆς Μαργαρίτας ἐν τῇ ἑαυτοῦ, τὸ αἷμα ρεῖε ἴσως, ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο ἐκδικεῖται, καὶ οὐδεὶς ἀδρίσκειται ἐκεῖ ἵνα φωνήσῃ ; Κάτω τὰ σπλαῖ Οὐδαίς, αὐτὲ ἡμεῖς ! Καὶ τώρα, ὅποτε οὐδὲν σοι ἀπομένει, αὐτὲ καὶ εἰς ἐμέ, παρὰ νὰ δεηθῶμεν καὶ νὰ κλυθώμεν, ὑπὲρ τίνος ; ἐκ τῶν δύο θὰ δεηθῆς, ὑπὲρ τίνος θὰ ἐγείρης ἰκέτιδα εἰς τὸν οὐρανὸν χεῖρας ; Θὰ δεηθῆς ; ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἢ ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις ἐνεχάρησεν εἰς τὸ ὄνομά μας ; τὴν ἀτιμίαν ;

(Ἐπιτετα συνέχεια)

ANNONCES

aux prix modérés

AU BAZAR D'EUROPE

MAISON DE DIVERS TISSUS
GREGOIRE D. GEORGOPOULO

256—Grand' Rue de Pera—N° 256

VIS-A-VIS DE GALATA SERAI

J'ai l'honneur de porter à la connaissance de mon honorable clientèle que, pour la faciliter je viens de transférer à Pera ma maison bien connue depuis grand nombre d'années à Stamboul que j'ai enrichi de divers tissus provenant des toutes premières fabriques de France et de France.

Articles de la Maison

- On y trouve un grand nombre d'articles suivants :
- Tissus de sole noirs à couleurs, Taffetas nus, rayés et quadrillés pour robes, Satin de toutes sortes.
 - Toutes sortes de tissus de laine et mi-laine, Tissus imprimés, Zephrs, Satinnettes pour jupes.
 - Tulles, Toutes étoffes pour ameublement.
 - Tissus de lin pour couvertures de meubles, tablers et vêtements d'enfants.
 - Cashemirs pour jaquettes et pelèrines, Flannelles blanches à couleurs, Mandapolams de différentes sortes et largeurs pour couverture de lit, Peluches et Velours de différentes sortes, Articles de deuil etc. etc. etc.

La bonne qualité et les prix réduits sont les seules choses qui distinguent la Maison.

G. D. GEORGOPOULO

PRIX-FIXE hors toute concurrence

DIRECTEUR et ADMINISTRATEUR DE L'IMPRIMERIE LEONIDAS CHILZANIDES